Ч 108. Львôвъ, Вторникъ 1 (13) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатаній вôльній ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовій уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочинаючимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Нашй школы народнй.

Черезъ кôлька рокôвъ назбиралося въ „Дѣлѣ“ стôлько жалобъ на цѣлу управу въ нашôмъ шкôльництвѣ, именно що до народныхъ шкôлъ рускихъ, що они становлять богатый и цѣнный матеріялъ до всесторонной студіи на тôмъ поли, а заразомъ документну пôдставу до доходженя у найвысшихъ властей нашихъ покривдженыхъ правъ языка и народности, — до чого наконець прійти муситъ.

Зъ тыхъ матеріялôвъ бачимо мѣжь иншимъ: що въ школахъ съ рускимъ языкомъ выкладовымъ установляютъ учителѣвъ або учительки мазурского роду, котрй дуже мало знаютъ по руски, съ мазурскимъ выговоромъ — на смѣхъ дѣтямъ та громадѣ. Учитель або учителька того сорта заправляе ученикôвъ до польской науки и говоритъ до нихъ по польски, бо по руски не знае; наука така будитъ въ дѣтяхъ и въ громадѣ омерзѣнье до школы; громада не посылае дѣтей на науку и остае дальше въ темнотѣ та невѣжи. И чи годится выпускати гôрко заробленый грôшь на таке безъовочне дѣло?! Зъ тыхъ матеріялôвъ бачимо дальше, що учителѣвъ-Русинôвъ, именно щирыхъ та до дѣтей и народности своеи привязаныхъ, посылаютъ до польскихъ шкôлъ, де они, зовсѣмъ природно, працюютъ безъ тои любови, безъ того тепла а часто и безъ такого знаня языка выкладового, якй мае рôдный учитель для рôдной школы и для рôдного языка. И тутъ хиблена цѣль управы шкôльной, бо наука не розвиваеся такъ, якъ бы розвивалася пôдъ проводомъ учителя-Поляка. Панове инспекторы окружнй прутъ на учителѣвъ въ рускихъ школахъ, щобы дѣти учили по польски, и почитуютъ имъ се въ заслугу, хочь-бы то впрочѣмъ були учителѣ недбалй та невѣжй, а щобы тôлько дѣти читали по польски, нехай и дуже ошибочно, и знали кôлька слôвъ выголосити польскою мовою, мовь выучена папуга. Шкôднôсть такого поступованя бье сама собою въ очи. О тôмъ лично пересвѣдчився ново-именованый инспекторъ краевый п. Болеславъ Барановскій при визитаціи шкôлъ народныхъ въ Коломыйщинѣ и ôнъ заразъ зганивъ учителѣвъ за се нерозсудне и непедагогичне поступованье.

Зъ тыхъ матеріялôвъ бачимо дальше, що окружнй рады шкôльнй, розсылаючи даромъ книжки для убогихъ дѣтей, накидуютъ книжки польскй до такихъ шкôлъ, де языкъ выкладовый рускій; рускихъ же не присылаютъ, хотяй громады упоминаются. Накиненй книжки польскй, яко нездалй спочиваютъ на горищи въ поросѣ и хиба мыши зъ нихъ читаютъ. О тôй чудовôй педагогичнôй методѣ знае навѣть руска митрополича консисторія, котра кôлька разôвъ переписувалася съ краевою радою шкôльною, просячи еи, щобы до рускихъ шкôлъ не накидати катехизмôвъ та библійныхъ исторій польскихъ, а посылати рускй... Бачимо такожь, що рускимъ дѣтямъ даютъ на нагороды книжочки польскй и що декуда инспекторы окружнй не оповѣщаютъ по школахъ списôвъ тыхъ книжочокъ рускихъ, котрй ц. к. краева рада шкôльна одобрила. (Того нѣколи не оповѣщавъ инспекторъ Слоневскій въ Коломыи.) Зъ того бачимо, що инспекторы окружнй не все оглядаются на приписы зъ горы и роблятъ на власну руку...

Дальше бачимо, що при рѣшаню громады: якій хоче мати языкъ выкладовый, чи рускій, чи польскій, дѣются найôбольшй незаконности, пôдкупства, грозьбы, обѣцянки, пôдступы и т. п., — а то все на то, щобы языкомъ выкладовымъ бувъ языкъ польскій. Въ Товстôмъ на Подôлю допустився инспекторъ п. Михаловскій навѣть того незаконного чину, що записану ухвалу громады, котра рѣшила языкъ выкладовый рускій, велѣвъ змѣнити на свою отвѣчальнôсть. Коли-жь громада Товстого внесла жалобу на то до окружной рады шкôльной, то тая передала актъ сей до порѣшеня самому инспекторови п. Михаловскому (sic!). Ôнъ, обжалованый и судія въ однôй особѣ, держитъ жалобу въ своѣй скринцѣ и не пускае на свѣть до нынѣшного дня... Громада однакожь рѣшила упôмнутися высше о свои права... А наконець, що то не дѣеся при обсаджуваню опорожненого мѣсця дѣйстнымъ учителемъ, коли о мѣсце компетуютъ Русинъ и Полякъ разомъ!...

Тіи и тымъ подôбнй удокументованй факты даютъ наглядный доказъ, що: 1) въ господарцѣ шкôльнôй, именно въ рускôй части Галичины, дѣются великй безпорядки и неправды а 2) все то дѣеся за-для полонизованя шкôлъ рускихъ, а черезъ школы и цѣлого руского краю...

Досвѣдъ однакожь учитъ, що 1) забаги полонизаційнй — пуста робота; Русинъ бувъ есть и буде Русиномъ, але 2) черезъ змаганя полонизаційнй тамуеся тôлько розвôй шкôльництва народного и чинится великій ущербъ правамъ руской народности, загарантованымъ законами державными и 3) будится неохоту до школы и до польской народности, котра яко загалъ вправдѣ не завинила, але муситъ поносити вину за одиницѣ. Шкода выплываюча зъ того ложного поступованя дотыкае не тôлько Русинôвъ, але цѣлый край, и вже нынѣ дае ся болючо ôтчувати, а що то дальше буде, коли дотеперѣшна система не повалится?!

Доходятъ насъ найновѣйшй вѣсти, що гр. В. Дѣдушицкій мае въ вѣденьскôмъ парляментѣ поставити внесенье за автономію шкôльництва въ Галичинѣ. Супротивъ того мусимо заявити, що мы при нынѣшныхъ обставинахъ будемо стояти противъ всякои автономіи такъ довго, доки не одержимо повного рôвноуправненя руского языка! *Р.*

Въ дѣлѣ запомогъ для священикôвъ.

Щобы могла бути внесена въ радѣ державнôй якъ найосновнѣйша интерпеляція дотычно тяжкого покривдженя при роздѣлѣ сегорôчнои запомоги рускихъ священикôвъ, котрй дуже потребуютъ помочи, бо борются съ крайною нуждою, щиро служатъ церквѣ и державѣ, а за вину чей имъ брати не можна того що для добра свого народу трудятся съ повнымъ посвященьемъ и суть его провôдниками на дорозѣ до просвѣты, добробыту и здобутя ему правъ конституційныхъ въ державѣ, — зволятъ покривдженй чимъ скорше подати письменно имена свои и другихъ братей въ повѣтѣ, котрыхъ въ сѣмъ роцѣ при роздѣлѣ запомогъ поминено а попередныхъ рокôвъ еи дѣставали, о. І. Озаркевичеви, послови рады державнои у Вѣдни (адреса: Abgeordnetenhaus) съ порученьемъ, щобы постарався съ повнымъ натискомъ пôднести нашу вопіючу кривду въ радѣ державы.

Одинô зъ покривдженыхъ.

Що властиво робитъ наша прокураторія въ Римѣ,

котра такъ славно и велично титулуе себе „Procuratoria Ruthenorum apud S. Sedem Apostolicam“? Якихъ властиво правъ нашои церкви боронити уважае она за свôй обовязокъ, коли она противъ такого самовôльного нарушеня чистоты нашого обряду, якъ заведенье органôвъ тыми реформатами-Василіянами въ церкви монастырской у Львовѣ, не выступае? Чи се не дôйшло до еи вѣдомости? Чи се ѣй не вôльно може? То якій есть властиво кругъ еи дѣланя?

На сй цѣкавй пытаня радо-бы мати ясну та й скореньку ôтповѣдь — Галицко-руске Духовеньство.

Балканьскій пôвъостровъ.

Полагодженье болгарскои справы важится все ще мѣжь миромъ а вôйною. „Pokrok“, въ справахъ болгарскихъ звычайно добре поинформованый, доноситъ, що Порта сама полагодитъ справу болгарску въ мирный способъ. Вел. везиръ принимавъ депутацію болгарску дружно и приказавъ ѣй остатися въ Константинополи, щобы на случай потребы могла дати ôтповѣднй поясненя. — Мимо того Туреччина не перестае зброитися на велику скалю. До „Pol. Cor.“ доносятъ зъ Константинополя, що въ галузяхъ военнои администраціи запанувавъ рухъ надзвычайный. Теперь переводится мобилизація 80 баталіонôвъ резервы першои клясы. Говорятъ, що на случай, коли-бъ треба було змобилизувати два корпусы то начальнымъ комендантомъ арміи бувъ-бы Муктаръ-паша а Фуадъ и Тагиръ-паша були-бъ комендантами корпусôбъ. Тагиръ-паша стоитъ теперь на румелійской границы пôдъ мѣстомъ Мустафа-паша и мае пôдъ собою 9.000 войска. На случай выбуху вôйны кампанія могла-бъ протягнутися и черезъ зиму, для того министерство вôйны поробило великй замовленя особливо плащѣвъ, кожухôвъ и обувя. Такожь и министерство маринарки приготовуеся на всякій случай и приготовило вже кôлька кораблѣвъ панцирныхъ и кораблѣвъ для перевозу войска. Турецке правительство мало такожь вынаймити ôть тріестеньского Льойда 14 пароходôвъ для перевозу войска; въ портôвъ Чорного моря мае ôтплысти 40.000 людей, а зъ Смирны 9 000 и 1.000 коней до Солуня и Дедеагача.

Приготованя военнй Туреччины поясняютъ собѣ въ Софіи тымъ, що они не суть впростъ вымѣренй противъ Болгаріи, але противъ можливому загроженю другихъ турецкихъ провинцій. Особливо небезпечною есть теперѣшна постава Сербіи и Греціи супротивъ Туреччины. Обѣ сй державы зброятся на велику скалю а навѣть говорятъ, що мѣжь Сербіею и Греціею станула угода що до спôльного дѣланя на случай вôйны. Такому поступованю Сербіи и Греціи противится однакожь Россія всѣми силами и постановила для того на конференціи выступити за удержаньемъ status quo.

Конференція въ Константинополи выготовила вже меморандумъ и розôслала его державамъ. Въ меморандумъ тôмъ мали амбасадоры выступити дуже остро противъ союзови Румеліи съ Болгаріею якъ такожь и противъ всякимъ аспираціямъ другихъ державъ балканьскихъ. Первѣстно запанувала була на конференціи невгода. Австрія, Россія и Нѣмеччина були за удержаньемъ status quo а Франція, Италія и Англія за унією Румеліи съ Болгаріею. Засѣданя мусѣли отже бути длятого перерванй и амбасадоры зажадали новыхъ инструкцій ôтъ своихъ правительствъ. Таке зволѣканье конференціи спонукало Порту до того, що она заявила, що коли правительства не схотятъ завести status quo и будутъ зволѣкати, то она не буде довше чекати, лишь признасть угоду берлиньску за вôрвану и буде тогды сама старатися удержати свою повагу въ провинціяхъ до неи належачихъ. Ôтповѣдно сему заявленю поступаютъ и еи приготованя военнй.

Вѣсти о зброенюся Австріи и мобилизаціи флоты показуются неправдивй, хочь фактомъ есть, що тй полки въ Босніи и Герцего-

НА УКРАИНѢ.

Спомники и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

IV. Подôлъ. Богоявленьско-братскій монастырь.

Въ недѣлю выйшовъ я ранкомъ зъ Одесской гостинницѣ, щобъ бути на богослуженю та оглянути въ серединѣ деякй церкви, именно св. Андрея и Десятинну. Погода була гарна. На улицяхъ Кіева панувала справдѣ недѣльна тишина, не видно и не чутно було того промыслово-купецкого руху, якъ то буває ранкомъ въ недѣлѣ та свята у Львовѣ. Я бажавъ при сѣй нагодѣ зайти въ яку значнѣйшу кавярню, щобъ и тутъ придивитись людскому житю. Я гадавъ, що тутъ такъ якъ у нашôмъ Львовѣ, що куды нѣ повернись, такъ попадешь якъ не въ кавярню, то въ пивярню або реставрацію. Зъ Бульварнои перейшовъ я въ бôльшу Володимирску улицю и довго йшовъ та йшовъ, ажь наконець бачу лѣвобôчь стоитъ якійсь невеличкій одноповерхный домокъ а на нѣмъ вывѣска съ написомъ: *Славянская кофейня.* Пôдходжу близше и бачу, що й по бокахъ дверей поприбиванй вывѣски, на однôй написи россійскй: кофе, чай и т. д. а на другôй польскй. Беру за клямку — зачинено; очевидячки всѣ тамъ ще спали, хочь то було вже не дуже рано. Тôлько скрôзь склянй дверѣ довелось менѣ побачити маленьку комнатку пристроену вельми просто, похожу на нашй провинціональнй цукорнѣ. Мабуть небогато тутъ Славянъ, та не дуже тутъ розвинулось славяньске житье пôдъ опѣкою самого благотворительного комитету, подумавъ я, коли ихъ прилюдне мѣсце сходинъ, за яке у насъ звычайно маютъ кавярню, таке скромненьке. Та не менше чудно менѣ стало, що въ серци Украины написи на вывѣскахъ россійскй, польскй, въ значнôй части французскй та нѣмецкй, не можутъ тôлько бути украиньско-рускй. Ось така благодать сплывае на Украину зъ обрусительнои системы. Выперте зъ прилюдного житя, недопущене до уряду, школы и церкви, муситъ украиньско-руске слово хоронитись въ огнищахъ родинныхъ та пôдъ сельскою стрѣхою. Тому вельми ôтрадно було менѣ побачити громадки украиньскихъ селянъ, що прійшовши на прощу до Кіева спѣшили до церкви. Мѣжь селянами, одѣтыми въ чорнй *свиты* похожй на сердаки наддністряньскй, лише ôтмѣннй що до крою и высокй баранячй кучмы, замѣчавъ я доволѣ бородачѣвъ навѣть въ сороковыхъ рокахъ, що у насъ вельми рѣдко лучаеся. Деякй типы були дуже гарнй и своею подобою нагадували старосвѣтскй козацкй физіономіи. Жѣнки були одѣтй въ богато мережанй сорочки, котрыхъ рукавы выходили на верхъ зъ *корсетокъ*, похожихъ зовсѣмъ на нашй кафтаны, тôлько що они безъ рукавôвъ и зробленй звычайно зъ синеи або цвѣтами накиданои бавовняной матеріи. Деякй замѣсть корсетки мали юпки, тымъ тôлько ôтмѣннй ôтъ корсетокъ, що съ рукавами. На шіи и грудяхъ мали всѣ намыста, сю звычайну ще у нашихъ селянъ локацію капиталôвъ. Однакъ рѣдко попадались жѣнки съ богатымъ намыстôмъ та великими дукачами. Зъ-пôдъ корсетки або юпки выставали намѣсть сходниць *плахты*, зробленй зъ крашеной червоно вовны ладомъ подôльскихъ або наддністряньскихъ рябыхъ запасокъ. Червоне дно перероблюване мозаиковою роботою бѣлыми, синими, жовтыми або зелеными нитками. Плахта похожа трохи на запаску, яку носятъ у насъ коло Товмача, Коропця и т. д., тôлько що она подвôйна. Припята зъ заду плахта обхватуе троха боки, а въ долину сягае тôлько такъ, що зъ-пôдъ плахты зъ заду видно ще доволѣ широку мережку сорочки. Друга верхня половина плахты прикрывае тамту, однакъ по серединѣ розходится а на кôнцяхъ звычайно звисаютъ кутасики. Зъ переду припята запаска одностайного, у дѣвчатъ звычайно червоного, а у жѣнокъ голубого або зеленого цвѣту. Деякй жѣнки мали намѣсть плахты спôдницѣ зъ квѣтчастои матеріи бавовняной. Плахта и запаска приперезанй вовнянымъ поясомъ вишневого цвѣту, а кôнцѣ его спадаютъ позаду такъ, що на добре выстаютъ зъ-пôдъ корсетки або юпки. На головахъ мали жѣнки и дѣвчата высоко повязанй цвѣтистй хустки, а ноги убутй въ червонй або жовтй, иншй знову въ чорнй чоботы, а деякй були въ постолахъ або й босй.

Менѣ тутъ мимохôть нагадались такъ званй народнй або украиньскй костюмы, якй у насъ бачивъ я на вечерницяхъ съ танцями въ Тернополи або по иншихъ мѣстахъ въ часѣ вандрôвки рускои академичнои молодежи. Деякй зъ нихъ просто не похожй нѣ на якій народный костюмъ а суть якоюсь чудною комбинаціею краковскихъ горсетôвъ, украиньскихъ сорочокъ и галицкихъ спôдниць, нашиваныхъ знову безъ потребы золотыми галонами, наче церковнй фелоны або дальматики. Щобъ костюмъ бувъ народный, муситъ ôнъ конче бути вѣрнымъ наслѣдуваньемъ одягу якои небудь стороны руского краю. Очевидно, якъ ноша буває у Русинôвъ въ рôзныхъ сторонахъ ôтмѣнна, такъ и костюмы можутъ бути дуже ôтмѣннй, хочь тымъ не перестаютъ бути народными. Може бути костюмъ подôльскій, гуцульскій, украиньскій и т. д. Пôсля моеи думки, може ôнъ бути ублагородненьемъ первѣстного типу, отже зробленый зъ лѣпшои, дорожшои матеріи, а все-жь конечно матерія дôбрана и форма повиннй ôтповѣдати сему прототипови. Велику прислугу для нашого жѣноцтва могло-бъ зробити жѣноцке товариство въ Станиславовѣ, коли бъ въ альманаху проектованôмъ подало кôлька картинъ-взôрцѣвъ такихъ костюмôвъ съ описомъ докладнымъ. Симъ могло бъ занятись и выдавництво „Зорѣ“, а певно заслужило-бъ собѣ на щиру вдяку и признанье руского жѣноцтва.

(Дальше буде.)

винѣ, котрѝ мали теперь зъ ôтти уступити, дôстали приказъ остатися на мѣсци.

Зъ найновѣйшихъ вѣстей зъ балканьского пôвъострову треба ще згадати про антагонизмъ, якій наставъ теперь мѣжь Сербією и Болгарією. Антагонизмъ той ставъ ще бôльшій, коли зъ Болгаріи впали до Сербіи коло Верска-Чука сербскѝ емигранты радикалы, що доси були интернованѝ въ Болгаріи въ Видинѣ. Сербске правительство мусѣло навѣть выслати противъ нихъ войско. Въ всѣмъ тôмъ однакожь — здаєсь — єсть бôльше рука Россіи, котра теперь не тôлько Сербією але и Болгарією невдоволена. Зъ другои стороны и въ Болгаріи пануе велике негодованье на Россію, а болгарскѝ газеты выступаютъ дуже остро противъ официяльнои россійскои прасы и противъ п. Каткова и его товаришѣвъ.

ДОПИСИ.

Зъ Жовкôвщины.

. . . . . Du bist mein,
Denn ich bin gross und du bist klein..

И такъ въ Жовкви finita la comedia! Якъ можна було предвидѣти зъ фактôвъ, наведеныхъ Вами въ попереднôмъ числѣ, такъ и сталося: польска сторона побѣдила Русинôвъ въ выборахъ до жовкôвскои рады повѣтовои, побѣдила фактично, шумно, — але чи морально, то хочу Вамъ отгутъ выказати.

Якъ вѣдомо загально, дотеперѣшна жовкôвска рада повѣтова була першою, де бôльшôсть абсолютну мали Русины; було ихъ именно 14 попри 10 Полякôвъ и 2 жидôвъ. Вже самъ складъ такъ „анормальный“ переполохавъ передъ трома роками нашихъ „braci“ до тои степени, що они майже цѣлковито усунулись ôтъ працѣ повѣтовои и лишили всю роботу Русинамъ пôдъ маршалковствомъ умѣреного Поляка п. Глоговского, котрого самѝ жь Русины були выбрали на маршалка.

Чи бôльшôсть руска жовкôвскои рады повѣтовои выкористала свою позицію за 3 роки урядованя, чи языкови свому и народности своѣй принесла якій позитивный пожитокъ,— о тôмъ позволимо собѣ дуже сумнѣватися. Правда, заведено ладъ въ урядахъ громадскихъ, взятося до радикальнои направы дорôгъ, заведено въ повѣтѣ т. зв. сôль повѣтову (тонка по $10^1/_2$ кр.), причиненося до збудованя новои краєвои дороги зô Львова до Камѣнки струмиловои и другѝ иншѝ рѣчи загально пожиточнѝ, — однакожь цѣле урядованье велось въ „urzędowym języku“, бо покôрнѝ Русины не хотѣли рôвноправностею свого языка дразнити своихъ польскихъ колегôвъ.

Однакожь и то покôрне теля выдалось небезпечнымъ нашимъ верховодникамъ. Причину, що Поляки упали въ Жовкви якъ при выборахъ до сойму, такъ и при новѣйшихъ выборахъ до рады державнои почали они глядѣти таки въ тôй рускôй радѣ повѣтовôй, и вже давно пôдписали декретъ смерти для неи. Гр. Дѣдушицкій обѣцявъ своимъ политичнымъ другамъ заразъ по выборахъ Ковальского, що не допуститъ до новои рады повѣтовои не то бôльшости рускои але ani jednego Rusina! При надходячихъ отже выборахъ до рады повѣтовои отворилось имъ обширне поле до попису.

Щобы зрозумѣти цѣлу акцію выборчу до рады повѣтовои, треба впередъ знати, що на 26 членôвъ рады выбираютъ у насъ сельскѝ громады 12, мѣста 4, а бôльшѝ посѣлости 10 членôвъ. Головна увага отже якъ Русинôвъ такъ и Полякôвъ була звернена на групу мѣстъ, бо ôтъ якости тои групы залежати мала побѣда одной або другои стороны. А ту якъ-разъ шансы почали клонитись на сторону руску. Сельскѝ выборцѣ, выпробованѝ вже двома попередными удачами, не давали и теперь Полякамъ великои надѣѣ на успѣхъ, а мѣста знову, выбравши въ Куликовѣ и Мостахъ великихъ 30 рускихъ делегатôвъ, ворожили неоспориму побѣду надъ 28 польскими делегатами зъ самои Жовкви. Не помогли нѣякѝ змаганя: одному делегатови въ Куликова „забули“ доручити карту легитимаційну а выбôръ Мостенцѣвъ тричи староство зносило, и тричи выбирали они тыхъ самыхъ рускихъ людей.

Комитетъ польскій серіозно зажурився и довго раджено, що дѣяти. И отъ геніяльна мысль спасла ситуацію. Якъ вже звѣстно зъ попередного числа, комисаръ гр. Дѣдушицкій пріѣхавъ до Мостôвъ, зробивъ шконтръ касы церковнои „знайшовъ тамъ дефицитъ“, ôгдавъ цѣлу справу мостеньскому судови, — а той — сейчасъ арештувавъ трехъ провизорôвъ церковныхъ (межи тыми одного выборця) а за четвертымъ провизоромъ, такожь выборцемъ, котрый тымчасомъ поѣхавъ до Львова шукати помочи адвокатôвъ, розôслано щось въ родѣ гончого листу. Въ самôмъ мѣстѣ Мостахъ повстала паника не до описаня. Выборцѣ скрывалися мовь злочинцѣ, абы чи то не бути арештоваными, чи не дôстати якого завôзваня до суду, бо возьнѝ судовѝ бѣгали черезъ два днѣ по мѣстѣ, стараючись поодинокимъ выборцямъ доручати завôзваня на розличнѝ термины якъ-разъ вызначенѝ на той день, въ котрôмъ ôтбувалися выборы зъ мѣстъ. Та ще дивно, що мѣщане мостеньскѝ мали ще на стôлько ôтваги, що пріѣхали до Жовкви на выборы, на тѝ вôльнѝ выборы, де приготовлювалась для нихъ ще драстичнѣйша сцена.

Ото коли вернувшій зô Львова братъ-выборець зближався въ гурмѣ съ другими до будынку магистратского, де ôтбувалось голосованье, приступивъ до него вегмайстеръ Голѣнковскій, а въ слѣдъ за тымъ уставлена при брамѣ жандармерія хватила безборонного и ôтвела до суду. То бувъ послѣдный ударъ на ревныхъ борцѣвъ мостеньскихъ. Полонія заликувала а комисія выборча навѣть слухати не хотѣла, коли вôйтъ мостеньскій ч. Гринь Шійка заинтерпелювавъ би за то свѣже арештованье.

Пострашенѝ, морально збитѝ приступили нашѝ люде до того нещастного голосованя, тожь и не дивно, що зъ выборцѣвъ рускихъ ще три иншѝ дали собѣ польскимъ агитаторамъ поперемѣняти картки, зъ чого выйшовъ результатъ, що Поляки мали замѣсть 28 голосôвъ 31, а Русины замѣсть 30 лише 24. Такимъ то способомъ побѣдила насъ Полонія.

Мушу тутъ ще додати, що Русины ставили яко кандидатôвъ зъ мѣстъ: Артура Глоговского, догеперѣшного маршалка, о. Александра Сяноцкого, приходника зъ Мацошина, Гриня Шійку, бурмистра зъ Мостôвъ и Павла Дзюдзю, бурмистра зъ Куликова.

Маєте отже, честнѝ Земляки, образъ выборовои борбы на повѣтѣ, — борбы нерôвнои, бо слабшого съ сильнѣйшимъ и борбы съ дуже нерôвными орудіями! Помимо всеи переваги нашои борба скôнчилася такъ сумно для насъ. Цѣлкомъ справедливо можна тутъ сказати: „Du bist mein, denn ich bin gross und du bist klein“...

Зъ Коломыи.

(*Открытье филіи „Народнои Торговлѣ“ и концертъ та забава съ танцями.*) Дня 1 л. жовтня ôтбулось у насъ довго ожидане отворенье складу „Народнои Торговлѣ“. Вже рано снувалися по мѣстѣ громадки рускои интелигенціи и дооколичныхъ селянъ, приглядаючись цѣкаво то новымъ порядкамъ въ мѣстѣ (ôтъ коли уконституувалася нова рада громадска, то и порядокъ бôльшій въ мѣстѣ), то переходячи коло складу „Народнои Торговлѣ“, де нашѝ роботящѝ рускѝ купцѣ упорядковували и докôнчували працю, щобы гарно выступити въ столици Покутя, и пригадати правнукамъ тыхъ колись славетныхъ мѣщанъ-купцѣвъ коломыйскихъ, якъ то ихъ батьки, чумакуючи по далекôй Украинѣ та переѣхавши Заболотôвъ, въ Коломыи нагромаджували скарбы и вводили добробытъ въ рôднôмъ мѣстѣ. О 10 год. рано ôтправивъ мѣсцевый парохъ Впр. о. Кобляньскій съ діяконами соборну службу на упрошенье ласки Божои для новои институціи а по службѣ ôтбулося въ льокальностяхъ филіи „Народнои Торговлѣ“ водосвятіе и посвященье комнатъ тои-жь институціи, въ котрôмъ взяли участь и доокрестнѝ священики, якъ старенькій о. Левицкій зъ Коршева, о. Бѣлинкевичь зъ Корнича и другѝ. По посвященю промовивъ о. Кобляньскій словами повными патріотизму до зôбранои публики рускои, котра всѣ чотыри комнаты „Нар. Торговлѣ“ заняла, складаючи сердечну подяку совѣтови, за удѣленье великого добродѣйства черезъ отворенье того склепу а Русинамъ якъ мѣсцевымъ такъ и замѣсцевымъ поручивъ взяти въ свою опѣку сю институцію, попираючи єи купованьемъ всякихъ товарôвъ въ рускôмъ склепѣ, а въ кôнци подякувавъ бурмистрови п. Асланови за те, що взявъ участь въ тôмъ торжествѣ. По о. Кобляньскôмъ промовивъ директоръ „Нар. Торговлѣ“ п. Ничай, дякуючи попередному бесѣдникови за сповненье акту посвященя, съ натискомъ пôднѣсъ заслуги коломыйскихъ рускихъ патріотôвъ, котрѝ самѝ майже своими средствами съ невеликою помочею дирекціи „Нар. Торговлѣ“ сей складъ утворили. Дальше п. Ничай поручивъ филію опѣцѣ рускои публики и навязуючи свои слова до загально голошенои гадки, мовьбы-то „Нар. Торговля“ другимъ купцямъ мала шкодити, застерѣгся противъ такихъ несправедливыхъ закидôвъ, кажучи, що „мы тѣшимося, що другимъ добре ведеся, але маючи конституцію запоручену свободу розвою морального и физичного, хочемо яко нарôдъ управненый користати зъ тыхъ правъ и беремося спôльными силами до торговлѣ; не перешкаджаємо другимъ, але хочемо и самѝ жити“. На тѝ слова отповѣвъ коротко бурмистръ п. Асланъ, котрому послѣднѝ слова п. Ничая впали до вподобы, и желаючи щастя новôй институціи скôнчивъ словами: „Niech żyje Narodna Torhowla! vivat!“ На се заинтоновано „многая лѣта“ и тымъ закôнчилося торжество отвореня филіи „Народнои Торговлѣ“ въ Коломыи. Заразъ першого дня, якъ зачуваємо, продано товарôвъ за звышь 400 зр.

Вечеромъ того-жь дня въ касинѣ-ресурсѣ о 8 год. розпочався музикально-декляматорскій вечерокъ. Саля заповнилась биткомъ гостями, переважно пріѣзжими зъ близькихъ и далекихъ селъ. Не хибло майже нѣкого зъ мѣсцевои рускои интелигенціи, а що Русь у насъ на всѣхъ зборахъ бôльшихъ и забавахъ участникôвъ зô всѣхъ верствъ до себе горне, тожь и тутъ були заступленѝ и мѣщане коломыйскѝ и селяне зъ доокрестныхъ селъ. Зъ польскои публики бачили мы такожь много представителѣвъ, котрѝ запрошенѝ радо взяли участь въ тôмъ торжествѣ рускôмъ и побачили тую велику силу Руси, коли она зôбрала всѣхъ своихъ сынôвъ на спôльну забаву въ радостныхъ хвиляхъ свого житя. Своею присутностею зробили честь рускому товариству найвысшѝ представителѣ властей политичнои и войсковои, бо прійшли на вечеръ и ц. к. староста п. Кучковскій и два полковники, полковникъ ôтъ 58 полку п. Жегадловичь и пенсіонованый п. Боціяно, навѣстили насъ такожь нашь мѣсцевый директоръ гимназіяльный п. Вольфъ и на урльопѣ въ той часъ перебуваючій п. Бѣлоусъ директоръ зъ Бохнѣ. Вечерокъ розпочала продукція хоральна нашихъ славнозвѣстныхъ Д-нисôвскихъ селянъ, въ своѣй живописнôй гарнôй одежи сельскôй, пôдъ проводомъ о. Витошиньского. Се була знаменита продукція и удостоилася похвалы ôтъ всѣхъ присутныхъ, якъ Русинôвъ такъ и не-Русинôвъ. Въ загалѣ узнано спѣвъ концертовымъ и гôднымъ представленя на перворядной сценѣ. Неимовѣрнымъ выдалося, щобъ простѝ селяне могли труднѝ музикальнѝ творы ôтдати съ такою точностею. Зъ дальшихъ частей вечерка сего удостоились признаня обѣ декламаціи панны Витошиньскои („Гостина на Украинѣ“) и п. Глѣбовицкого (Шевченка ода до Основяненка). Передовсѣмъ п-а Витошиньска вывязалася дуже хорошо зъ своеи задачи, заховала модуляцію голосу, — жаль тôлько, що свою працю посвятила досыть невдачному предметови, бо твôръ той довгій не будить великого ефекту и належить въ нашôй литературѣ до найслабшихъ; панна декляматорка пôдчесла сей твôръ добрымъ выголошеньемъ. Добре выпала и гра на фортепянѣ та й иншѝ спѣвы. Найлучше враженье вынесла публика зъ продукцій Денисôвского хору. По продукціяхъ музикально-декляматорскихъ молодѣжь стала забавлятися танцями при ôтгомонѣ музики 58 полку, розпочинаючи коломыйкою. Переважна часть женщинъ выступила до танцю въ національно-рускихъ строяхъ. Всѣхъ найбôльше заинтересувавъ прехорошій гуцульскій строй декляматорки п-ы Витошиньскои. Якъ много було въ сали, можна взяти въ того мѣру, що 120 паръ стануло до кадриля, с. є. 240 лиць було танцюючихъ; друге тôлько приглядалось танцямъ. Можна смѣло сказати, що близько 500 особъ взяло участь въ тôмъ торжествѣ. Забавлялися до рана. Русь знову заманифестувала передъ свѣтомъ свою жизненну силу.

Зъ Станиславова.

(*Руско-народный театръ*) опускае уже Станиславôвъ, переѣздячи до Львова и лишаючи по собѣ тутъ якъ найкрасшу згадку, щиру прихильнôсть и любовь до рôднои штуки. Особлива заслуга въ тôмъ того — хто єсть душею нашога театру, п. Гриневецкого. Послѣднымъ часомъ були представленѝ штуки: на дохôдъ рускои читальнѣ „Тато на заручинахъ“ и „Позичь менѣ жѣнки“; на дохôдъ товариства рускихъ женщинъ „Шельменко наймитъ“; „Соколики“; на бенефисъ п. Лясковского „Интрига и любовь“; „Зеленый островъ“ (другій разъ); на дохôдъ бурсы „Гуси и гусочки“; „Дзвоны зъ Корневиль“ (другій разъ); „Глытай“ Кропивницкого на дохôдъ п-ѣ Биберовичевои; „Федько Острогскій“ и „Зъ ступеня на ступень“.

Зъ представленя, даного на користь рускои читальнѣ було чистого приходу 23 зр. 37 кр.; на користь бурсы 30 зр. 62 кр., а на користь тов. рускихъ женщинъ 61 зр. 74 кр. Зъ того заряды читальнѣ и бурсы ôтступили по 5 зр. а тов. рус. женщинъ 10 зр. для трупы театральнои, тая однакожь призначила се на памятникъ бл. п. артистки И. Стефураковои.

Зъ представленыхъ штукъ оригинальныхъ „Глытай“ Марка Кропивницкого бувъ граный першій разъ въ нашôмъ театрѣ. Судъ о нѣмъ подѣленый: однѝ не знаходятъ слôвъ на похвалу, другѝ на нагану; однѝ пôдносять вѣрно пôдхопленѝ черты зъ быту украиньского народу, другѝ узнаютъ штуку неморальною. Наша публика за мало пôдготовлена до „реальныхъ“ штукъ на сценѣ — а гôденъ уваги той фактъ, що о „неморальности“ твору п. Кропивницкого толкуютъ головно мужчины; женщины въ бôльшôй части бачутъ все въ порядку. Для насъ, котрымъ уже навкучилося видѣти пяныхъ мужикôвъ на сценѣ, 1-шій актъ, де розмовляє пяниця съ Глытаемъ а потôмъ съ Юдкою, выдаєся за довгій, хочь тяжко ôтмовити єму вѣрности представленя. Дальшѝ акты вынагороджуютъ тую хибу першого, а послѣдный актъ будь-що-будь лишае глубоке враженье. „Глытай“ представляє житье нашого селянина въ тои точки, котрои у насъ ще нѣхто не торкавъ, хочь можна єи часто бачити. Лихварь-селянинъ мовь павукъ розкинувъ свои сѣти по цѣлôмъ селѣ. Самъ нѣбы благочестивый, пристроивъ свою хату образами, мовь церковь, а тымчасомъ ссе въ людей послѣднѝ соки жизненнѝ; наконець ще, щобъ догодити и другимъ своимъ звѣрячимъ прихотямъ, зневолює интригами и грôшми чужу, свого мужа люблячу жѣнку до грѣха. Мужъ зъ ôтчаяня убиває Глытая. Молода жѣнка бо жеволѣє, въ кôнци зъ болю умирає.

Зъ персоналу жѣночого мусимо пôднести сего дня одну нову силу, паню Клишевску. Першій разъ въ бôльшôй роли выступила она въ „Дзвонахъ зъ Корнвиль“. Грала Жермані. Єи нѣжна и симпатична стать, безманьерна гра и голосъ хочь слабый та милый подобались публицѣ. Трохи не такъ удачно выпавъ єи выступъ въ „Зеленôмъ островѣ“, де она импровизувала чардаша. Характеристики другихъ артистôвъ и артистокъ не подаємо; они загаломъ звѣстнѝ. Пôднесемо хиба лишь то, що п-а Гриневецка въ пôзнѣйшихъ своихъ выступахъ у насъ держалася на сценѣ досыть неприродно и дивно. Горячо поручаємо цѣлому персоналови берегчи чистоты языка и акценту руского, а то лучаєся почути изъ сцены такѝ слова, якъ „віноґроны“ и т. п.

Въ доказъ признаня артисткамъ пп. Попелевôй та Биберовичевôй и п. Лясковскому зôбралась публика дуже численно на ихъ представленя и засыпала ихъ цвѣтами та китицями. П. Лясковскому вручила тутешна молодѣжь лавровый вѣнець, а п-ни Биберовичевôй пôднесли такій-же вѣнець съ цвѣтами тутешнѝ рускѝ товариства.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*5 Засѣданье рады державнои*). На сѣмъ засѣданю подано до вѣдомости, що комисія для ненарушимости посольскои уконституувалася въ той спосôбъ, що выбрала гр. Коронинього своимъ предсѣдателемъ а пос. Завадского єго заступникомъ. Пос. Витезичь интерпелювавъ правительство о незаконнôмъ поступованю суду повѣтового въ Миттербургу а послы Пленеръ и Гайльсбергъ интерпелювали знову министра просвѣты, чи правдою єсть, що ôнъ ôтобравъ клиницѣ нѣмецкого университету въ Празѣ кôлька дуже догôдныхъ комнатъ съ цѣлымъ урядженьемъ и ôтдавъ ихъ клиницѣ ческого университету тамже и чимъ усправедливляє министеръ се поступованье. — Пос. Ангереръ интерпелювавъ министра рôльництва въ справѣ послѣдныхъ повеней въ австрійскихъ Альпахъ. — Зъ порядку дневного наступила дебата надъ продовженьемъ застановленя судôвъ присяжныхъ въ Австріи долѣшнôй. На внесенье пос. Добльгамера ôтослано сю справу до комисіи для закона карного. — По тôмъ слѣдували выборы до рôзныхъ комисій. До комисіи зелѣзничои выбрано послôвъ: Билиньского, Яворского, Ромашкана, Гоппена, Воляньского, Ригера, Шрома, Глявку, Стирцея, Бромовского, Томащука, Вебера, Рихтера и кôлькохъ другихъ. — До комисіи податковои выбрано: Яворского, Смажевского, Чайковского, Хамца, Дѣдушицкого, Мечника, Троянa, Поклюкара, Григорцеа, Менгера, Добльгамера, Чіяньского, Сомарусу и др. — До комисіи промысловои выбрано: Смажевского, Билиньского, Чайковского, Хамца, Гавзнера, гр. Белькредого, Алойза Лихтенштайна, Клюна, Лупула, Екснера, Врабеца и др. — Пос. Рихтеръ мотивувавъ ôттакъ свое внесенье въ справѣ змѣны процедуры екзекуційнои доказуючи, що дотеперѣшна процедура екзекуційна єсть одною зъ головныхъ причинъ для чого господарѣ тратятъ свои грунты и що она найбôльше причиняєся до вытвореня пролетаріяту. Палата постановила выбрати для сеи справы окрему комисію съ цѣлои палаты складаючуся зъ 24 членôвъ. По сѣмъ закрыто засѣданье. Слѣдуюче засѣданье ôтбудеся въ середу дня 14 с. м.; на порядку дневнôмъ: выбôръ комисіи для закона карного, комисіи правничои и выбôръ делегацій.

(*Зъ комисій парляментарныхъ*). Дня 10 с. м. ôтбулося перше засѣданье комисіи верификаційнои пôдъ предсѣдательствомъ гр. Киньского, на котрôмъ порозділювано рефераты запротестованыхъ выборôвъ. Рефератъ въ справѣ выборôвъ послôвъ оо. Сѣнгалевича и Мандичевского поручено пос. Завадскому; выбôръ пос. гр. Стадницкого ôтдано пос. Стаженьскому; выбôръ гр. Потоцкого пос. Мохнацкому; выбôръ пос. Ковальского пос. Томащукови; выбôръ гр. Голуховского пос. Дершатта; выбôръ Бартошевского пос. Томащукови а выбôръ Бльоха пос. Веберови. — Комисія буджетова уконституовалася въ той спосôбъ, що выбрала своимъ предсѣдателемъ гр. Ришарда Клямъ-Мартиница, а его заступникомъ пос. Пленера; письмоводителями выбрано послôвъ Циротина, Стаженьского, Кравза, Бобжиньского, Барайтера и Калтенеггера. Въ комисіи буджетовôй бувъ доси предсѣдателемъ пос. гр. Гогенвартъ; позаякъ однакожь пôдъ конець минувшои сесіи парляментарнои гр. Гогенвартъ зôставъ именованый предсѣдателемъ найвысшого трибуналу рахункового, то не мôгъ вже бути выбраный головою тои комисіи, передъ котрою мае заступати послѣдну рахунковôсть буджетову. — Комисія промыслова постановила вже выбрати своимъ предсѣдателемъ пос. Гавзнера а его заступникомъ пос. Моро.

(*Зъ клюбôвъ парляментарныхъ*). Антисемитскѝ послы Шенереръ, Фигль и Тиркъ розôслали до всѣхъ послôвъ заявленье, що они утворили окремый клюбъ „нѣмецкихъ народовцѣвъ“; пос. Патай не приступивъ до сего клюбу. Програма сихъ трехъ послôвъ нового клюбу єсть та сама, що и „клюбу нѣмецкого“ съ тымъ лише додаткомъ, що клюбъ сей постановивъ собѣ поборювати жидôвскій вплывъ на кождôмъ поли публичного житя. — Въ клюбѣ ческôмъ ôтбувалися д. 8 с. м. нарады надъ адресою. Клюбъ сей жадае поставити въ адресѣ головну вагу на автономію краѣвъ; пос. Адамекъ хоче ще, щобы въ адресѣ жадати децентрализаціи культуры краєвои а пос. Шромъ, щобы згадати такожь о потребѣ змѣны ординаціи выборчои и переведеня рôвноправности.

(*Спôльнѝ делегаціи.*) Выбôръ до спôльныхъ делегацій займае теперь дуже живо всѣхъ майже послôвъ. Ческѝ посли предложили були нѣмецкимъ посламъ компромисъ жертвуючи имъ зъ десять мандатôвъ 4, наколи Нѣмци зъ Моравы выберутъ одного Чеха и его заступника, Нѣмецкѝ послы ôткинули сей компромисъ. Зъ Австріи долѣшнои вызначено до спôльныхъ делегацій послôвъ Мачека, Пирка и Рихтера. Зъ другихъ

краѣвъ коронныхъ вышле Галичина имовѣрно 7 делегатôвъ зъ правицѣ, горѣшна Австрія двохъ зъ клюбу центрумъ, зъ Стиріи выйдутъ имовѣрно опозиціонисты, зъ Каринтіи одинъ членъ зъ нѣмецко-австрійского клюбу, зъ Буковины членъ зъ правого центрумъ, зъ Тиролю одинъ членъ зъ правого центрумъ, и одинъ зъ клюбу тріестиньского. Въ загалѣ можна припускати, що до делегацій выйдутъ 8 членôвъ зъ клюбу нѣмецко-австрійского, 2 зъ клюбу нѣмецкого, 6 Чехôвъ, 7 Полякôвъ и 12 послôвъ зъ иншихъ клюбôвъ правицѣ. Угорска делегація розпочала вже вступнѝ нарады, на котрыхъ були такожь и министры Тисса, Сапари и Орчи; президентомъ постановлено выбрати кард. Гайнальда а его заступникомъ Людвика Тису. До комисіи для справъ заграничныхъ маютъ бути межи иншими выбранѝ Андраси, Сапари и Силяди.

(*Въ угорскôй палатѣ послôвъ*) поставлено интерпеляцію до правительства, чи правдою есть, що австро-угорске правительство поручило за позичку Сербіи затягнену сими днями.

(*Соймъ хорватскій*) ôткинувъ внесенье посла Тускана жадаюче поставленье бана въ станъ обжалованя, а принявъ внесенье высказуюче довѣрье до сего достойника. На сѣмъ закôнчилася на разѣ справа хорватскихъ актôвъ камеральныхъ, котра дала була причину до тôлько скандалôвъ.

Заграничнѝ Державы.

Нѣмеччина. Межи кн. Бисмаркомъ а дворомъ нѣмецкого наслѣдника престола мавъ проявитися знову сильный антагонизмъ до тои степени, що въ Берлинѣ починаютъ вже говорити, що кн. Бисмаркъ схоче незадовго знову подаватися до димисіи, якъ то ôнъ мае звычай робити, коли що не иде по его воли. Причиною нового антагонизму мае бути то, що кн. Александеръ болгарскій мае одружитися съ донькою нѣмецкого наслѣдника престола. Проектъ сей попирае дуже горячо англійска королева, але кн. Бисмаркъ тому дуже противится. Кн. Бисмаркови стае дуже въ дорозѣ жена нѣмецкого наслѣдника престола, котра чимъ разъ бôльше выробляе собѣ вплывъ на нѣмецкôмъ дворѣ. — До справы болгарскои — якъ говорять — не хоче кн. Бисмаркъ мѣшатися и постановивъ вычекати ажь до хвилѣ, коли справа та стане на такôмъ становищи, що значенье и повага Нѣмеччины будутъ могли выступити съ повною силою. — Россійскій министеръ Гирсъ перебувавъ въ Берлинѣ одинъ день довше, якъ первѣстно бувъ постановивъ и выѣхавъ зъ ôтти дня 9 с. м. Пôдчасъ его побуту въ Берлинѣ приѣхали були сюда такожь амбасадоръ вѣденьскій, кн. Лабановъ, париский Моренгаймъ и россійскій повномочникъ военный, кн. Трубецкой. Передъ выѣздомъ п. Гирса ôтбулася ще нарада у амбасадора гр. Шувалова. Результатомъ нарадъ мае бути, що Россія зажадае детронизаціи кн. Александра болгарского, а тогды признасть она унію Румеліи съ Болгаріею.

Франція. Остаточный результатъ выборôвъ въ Франціи есть слѣдуючій: Выбрано 127 републиканôвъ, 177 консервативныхъ а въ 270 округахъ показуесь потреба тѣснѣйшихъ выборôвъ. Збôръ выднѣйшихъ представителѣвъ комитету републиканьского въ департаментѣ Секваны и 30 журналôвъ републиканьскихъ заявили, що при тѣснѣйшихъ выборахъ будутъ лишь тыхъ кандидатôвъ попирати, котрѝ при головныхъ выборахъ получили найбôльше голосôвъ. Збôръ завôзвавъ так жь и другѝ департаменты, щобы пôшли за его примѣромъ. Въ Константинѣ въ Альгирѣ прійшло по выборахъ до небезпечныхъ демонстрацій. Коли по выборѣ одного посла опортунистичного выборцѣ давали пиръ въ его честь, напала на пируючихъ громада интрансижанôвъ и середъ крику: „Смерть жидамъ!“ обкидала ихъ камѣньемъ. Ледве доперва войско могло въ мѣстѣ зробити порядокъ. — Англійскѝ газеты доносятъ, що на островѣ Мадагаскарѣ прійшло дня 26 вересня мѣжь Французами а Говасами до завзятои борбы. въ котрôй Французы стратили 21 людей, а Говасы 200 въ раненыхъ и убитыхъ; борба однакожь не була рѣшаючою.

НОВИНКИ.

— **На нынѣшныхъ карткахъ адресовыхъ „Дѣла“** зазначено, доки кождый Вп. предплатникъ зложивъ предплату. Нехай се служитъ за контролю для самыхъ предплатникôвъ, а евентуально за пригадку чимъ скорше надсылати предплату и выровнати довги, щобъ — не зъ нашои вины — мы не були змушенѝ перерывати высылку „Дѣла“. „Князь Серебряный“ (зброшурованый) а съ нимъ и першѝ 3 аркушѣ „Збôрника повѣстокъ“ вышлются завтра всѣмъ тымъ Вп. предплатникамъ „Библіотеки найзнам. повѣстей“, котрѝ замовили були окладинки. 4 и 5 аркушѣ „Збôрника повѣстокъ“ высланo всѣмъ безъ рôзницѣ.

— **Зъ Перемыскои консисторіи рускои** одержали мы сегодня слѣдуюче Обвѣщенье (до ч. 4231): Понеже показалося, що роботы коло обновленя тутешного престольного храма на день 25 л. жовтня с. р. не буде можна зовсѣмъ укôнчити а кромѣ того и станъ здоровя Преосвященого Епископа погôршився такъ, що съ певностею на той день, якъ то тутешнымъ обѣжникомъ зъ дня 18 вересня с. р. (ч. 3924) обвѣщено було, чинъ великого архіерейского освященя обновленои катедральнои церкви въ Перемышли не дався-бы совершити, прото се торжество ôткладаеся на ôтповѣднѣйшій часъ и поставленый тамъ речинець освященя ôткликуемъ. — *Григ. Шашкевичь*, генер. викарій.

— **День Именинъ Преосв. еп. Іоана** дня 8 л. с. м. обходжено въ Перемышли торжественно. Въ катедральнôй церкви ôтправивъ архипресвитеръ о. крыл. Шашкевичь богослуженье, на котрôмъ були всѣ крылошане, богословы и питомцѣ дякôвскои бурсы фундаціи еп. Ступницкого. Кромѣ того я вилось въ церкви такожь много свѣтскихъ людей, повныхъ почести и симпатіи для Преосв. епископа. Въ сей день одержавъ владика много поздоровныхъ письмъ и телеграмъ якъ ôтъ товариствъ рускихъ, такъ и ôтъ поодинокихъ людей.

— **Комитетъ завязаный въ Станиславовѣ для принятя епископа Юліяна** въ стѣнахъ того мѣста, порѣшивъ: 1) прикрасити дворець зелѣзницѣ, 2) поставити двѣ брамы тріюмфальнѝ: одну на улици Романовского, що веде зъ зелѣзницѣ до мѣста, другу въ улици Липовôй, недалеко палаты епископа; 3) украсити улицѣ, котрыми епископъ буде переѣздити, а то: ул. Романовского, Заболотôвску, Сапѣжинску, Собѣского и Липову, а кромѣ того удекоровано площу передъ рускою катедрою; 4) вечеромъ въ день интронизаціи урядити походъ съ смолоскипами; при походѣ мае грати войскова музика, о котру стараеся вже теперь комитетъ; опôсля ôтспѣвае станиславôвске товариство музичне передъ епископскою палатою серенаду; 5) поумѣщувати въ ôтповѣдныхъ мѣсцяхъ ôтповѣднѝ торжеству написи; 6) завязати окремый пôдкомитетъ для удержаня ладу пôдчасъ торжества.

— **Руско-народный театръ** приѣхавъ нынѣ до Львова и розпочинае въ четверъ, т. е. 15 л. с. м. рядъ представлень комедією Балуцкого „Огчиненѝ сальоны“ и Вербицкого „Завѣщаньемъ“. Витаючи сердечно представителѣвъ рôднои музы въ стѣнахъ нашого мѣста, бажаемо нашому театрови найщасливѣйшого поводженя а руску публику взываемо въ имя патріотизму до найчисленнѣйшого посѣщеня представлень.

— **Выдѣлъ І-шого литературно-драматичного товариства въ Коломыи** подае до вѣдомости слѣдуючій рахунокъ зъ музикально-декламаційного вечерка съ танцями, устроеного въ дни 1 л. жовтня с. р. Доходы: Зъ вступного 319·25 зр.; зъ наддаткôвъ 5·60 зр., разомъ 324·85 зр. Выдатки: Кошты подорожи и удержаня хору Денисôвского 117·99 зр.; музика войскова 55·51 зр., иншѝ выдатки 120 зр., разомъ 293·50 зр. Чистый дохôдъ 31 зр. 35 кр. роздѣлено на „Дôмъ Народный“ въ Коломыи 12 зр., а на руску Бурсу въ Коломыи 19 зр. 35 кр. При тôй нагодѣ маемо честь зложити прилюдну подяку всѣмъ Вп. Лицямъ, котрѝ спѣвами, декламаціею и музикою взяли участь въ сѣмъ вечерку, именно Вп. паннамъ Е. Витошиньскôй и В. Кульчицкôй, пп. В. Глѣбовицкому и Е. Гушалевичу, передовсѣмъ же Впр. о. І. Витошиньскому и чч. селянамъ-спѣвакамъ, котрѝ не пожалували труду и зъ Денисова прибули, щобы звеличити нашъ вечерокъ. Рôвножь складаемо подяку всѣмъ, що присутностею якъ и наддатками до такъ хорошои удачи сего вечерка причинилися. — Коломыя 23 вересня (5 л. жовтня) 1885. *Выдѣлъ.*

— **Кôлькохъ Євуитôвъ** — якъ доносятъ зъ Черновець до „Wiener Allg. Ztg.“ — внесло до черновецкого магистрату просьбу о дозвôлъ побудувати домашну каплицю въ реальности закупленôй аеп. кс. Фелиньскимъ. Магистратъ ôтмовивъ дозволу, бо проектована будова мае характеръ костела, отже потребуе дозволу ц. к. намѣстництва.

— **До жовкôвскои рады повѣтовои** выбранѝ зъ групы меншихъ посѣлостей: оо. Іосифъ Брылиньскій зъ Жовтанець, Теофиль Децикевичь зъ Куликова и игуменъ жовкôвскихъ Василіянъ о. Тарчанинъ; дальше пп. Герасимовичь, судія въ Куликовѣ, д-ръ мед. Дрималикъ зъ Жовкви, Квасникъ, учитель зъ Сулимова и селяне Вас. Бойко зъ Кошелева, Дим. Козакъ зъ Мацошина, Фед. Коровець зъ Батятичь, Дан. Ланкевичь зъ Добросина, Ив. Пастернакъ зъ Дзибулокъ и Фед. Заблоцкій зъ Любелѣ.

— **Зъ Жовкви** появилася въ нынѣшнôмъ „Kurjer-ѣ Lw.“ допись про выборы до тамошнои рады повѣтовои. Зъ дописи тои довѣдуемось, що Ляхи внесли протестъ противъ выбору 12 Русинôвъ зъ куріи сельскои. Зъ куріи мѣстъ выбранѝ: Л. Ауфшауеръ (жидъ), Ант. Нѣментовскій, бурмистръ Жовкви, Брон. Лянгъ, дѣдичь зъ Вечеркôвъ и Скварчиньскій, нотарь зъ Куликова.

— **Въ рускихъ паралельныхъ при школѣ им. Пирамовича у Львовѣ** есть сего року записаныхъ 138 дѣтей, а то: въ І. клясѣ (учитъ Ст. Квятковскій) 34 дѣтей; въ II. кл. (учитъ М. Бандуровичь) 36 дѣтей, въ III. кл. (учитъ Со. Танчаковскій) 35 дѣтей и въ IV кл. (учит. Ад. Должицкій) 33 дѣтей. Ученики ходятъ щоденно рано до мѣскои церкви, де ôтправляе для нихъ богослуженье катехитъ о. Наливайко зъ Голоска.

— **Крадѣжь въ костелѣ** поповнено дня 3 с. м. въ Наваріи. Невыслѣдженѝ доси злочинцѣ вдерлися въ ночи черезъ ôкно до костела, забрали зъ скарбоны 6 зр. готôвкою и коралѣ, вартѝ 8 зр.

— **Для товариства ремѣсникôвъ „Зоря“ у Львовѣ.** Се вже не абы-яка аномалія, що мы Русины не маемо свого печаткаря Русина! Стôлько урядôвъ парохіяльныхъ, громадскихъ, стôлько товариствъ, стôлько людей приватныхъ потребуе мати печатки — и всѣмъ имъ приходится шукати такого добра у не своихъ людей по бôльшôй части жидôвъ! А прецѣнь се вже не така высока мудрôсть — добра печаткарня. Кладу се на память товариству „Зорѣ“. — Т.

— **Выборцѣ мѣста Бродôвъ** порѣшили на передвыборчôмъ зôбраню дня 4 л. жовтня с. р., що выберуть посломъ до сойму п. Огтона Гавзнера пôдъ тымъ тôлько условіемъ, наколи бродска промыслово-торговельна палата выбере посломъ д-ра Филипа Цукера.

— **Надзвычайный вѣкъ.** Въ Харковѣ живе мѣщанинъ Петро Грицко, котрому теперь буде 123—127 лѣтъ. Першій фактъ, що Грицко памятае въ своего житя, — се будова великого дворця въ Харковѣ, нынѣшного университету; ôнъ тогды, 1767 року, носивъ обѣдъ батькови, що працювавъ при будовѣ дворця. Грицко добре памятае будову першои гимназіи въ Харковѣ (1803—4 р.) бо одинокій сынъ его, занятый при тôй будовѣ, упавъ и забився, полишивши дрôбнѝ дѣточки. Найлюбѣйше Грицко розказуе про вôйну 1812 р., тогды якъ-разъ ôнъ зачавъ сивѣти, маючи около 50 лѣтъ. Въ 1816 р. видѣвъ молодого царя Николая, коли той ôтвѣдавъ Харкôвъ. Ôтъ 1869 р. Грицко живе у свого правнука. Коли говоритъ о фактахъ, що дѣялись въ 1830—1840 рр., то каже: „се було отъ недавно.“ Нынѣ Грицко — старенькій дѣдусь, на головѣ у него десять-двадцять сивыхъ волоскôвъ, згорбився. Ôтъ рана до полудня ходитъ самъ, мае память и свѣдомôсть, а пополудни вже ослабае, не може ходити, говоритъ не до речи и ворчитъ. Коли его пытати, чимъ ôнъ такъ продовживъ собѣ вѣку, то ôтповѣдае, що ôнъ нѣколи не пивъ, не куривъ и не утомлявъ себе працею.

— **Делегаты трохъ палатъ торговельныхъ и промысловыхъ Галичины** ôтбували сими днями у Львовѣ засѣданя въ справѣ проектованого правительствомъ пôдвысшеня цла ôтъ збôжа. Делегаты рѣшили предложити правительству: 1) щобы для охороны краевои продукціи пôднесено въ дорозѣ административнôй цла ôтъ збôжа въ мѣру того, якъ оно буде пôдвысшене въ Нѣмеччинѣ; 2) щобы на теперь заведено на всѣхъ границяхъ державы австрійскои цло ôтъ збôжа въ высотѣ 1 зр. 80 кр., а ôтъ муки 4 зр. 50 кр. за 100 кильо; 3) щобы наложено цло такожь на привожене до монархіи дерево, котре транспортуеся особливо зъ Россіи до Галичины, а се знову ôтповѣдно до высоты цла нѣмецкого; 4) щобы прикорено заведенье цла звязкового, котре мае охоронити краевѝ продукты не тôлько передъ конкуренціею Россіи и Румуніи, але такожь передъ небезпечнѣйшою ще конкуренціею краѣвъ заморскихъ, и 5) щобы разомъ съ пôднесеньемъ цла знижено тарифы зелѣзниць.

— **Именованя.** Почтмайстрами именованѝ: Г. Генель въ Радымнѣ, Г. Пентеръ въ Товмачи, Е. Мецгеръ въ Выбранôвцѣ, В. Пшеворскій въ Черлянахъ, М. Сѣлецка въ Дѣвинѣ, Ф. Фагусѣньскій въ Корчевѣ, А. Цимерманъ въ Островѣ, К. Палеологъ въ Калагорôвцѣ, Л. Лефлеръ въ Пôдбужи, В. Виртъ въ Рогôзнѣ и К. Тайхманъ въ Яструбици. Перенесенѝ: експедиторка Л. Нартовска зъ Боднарова до Синькова, официялъ В. Штравгаль зъ Тарнова до Львова, официялъ И. Іоганъ зъ Бережанъ до Сянока и ассистентъ телеграфу Л. Миллеръ зъ Кракова до Золочева.

— **Холера.** Въ часѣ ôтъ половины червня до половины вересня с. р. занедужало въ цѣлôй Испаніи на холеру 247.788 людей; зъ тыхъ померло 91.227. Теперь холера въ Испаніи вже майже зовсѣмъ зникла.

— **Ген. дирекція зелѣзниць державныхъ** подае до вѣдомости, що на шляху Тарвисъ Любляна отворено знову рухъ особовый и що шляхомъ Тарвисъ-Понтафель можна пересѣвшися ѣхати до Люсеницъ. Съ зелѣзницею полудневою заключено такожь угоду, на пôдставѣ котрои подорожнѝ ѣдучи чи то до Праги чи до Хебу (Егеръ) черезъ Будеевицѣ можутъ ужити въ сѣй цѣли ôтъ двôрця Францъ-Іосифа у Вѣдни купонôвъ выданыхъ на шляхъ Линцъ-Будеевицѣ а взглядно Сантъ-Валентинъ-Будеевицѣ въ такôмъ случаю, если ѣдутъ черезъ Вѣдень и если суть у нихъ билеты выданѝ на шляхъ Понтеба Вилляхъ. Въ случаю перервы полученя важнѝ суть купоны такъ межинародныхъ якъ и комбинованыхъ билетôвъ выданыхъ на шляхъ Понтеба Вилляхъ для подорожи шляхомъ Любляна-Вилляхъ.

— **Ôтчитъ о раціональнôй годôвли рыбъ** державъ недавно проф. краковского университету дръ Мако. Новицкій въ Долинѣ и въ Калуши.

— **Въ Стрыю** придержано дня 13 вересня с. р. пару коней съ вôзкомъ, имовѣрно краденѝ. Конѣ привѣвъ до Стрыя жидъ Янкель Штайгель зъ Конюхъ, пов. бережаньского; суть то валахи, каштановатѝ, середнои мѣры, простои расы, оба съ лысиною на головѣ, одинъ мае 13 а другій 11 лѣтъ. Властитель може ôтобрати ихъ въ стрыйскôмъ судѣ повѣтовôмъ.

— **Нѣмецкій корабель „Augusta“**, поплывши 26 цвѣтня с. р. до Австраліи загинувъ безъ слѣду и всякѝ гляданя за нимъ оказались даремными. На корабли була осада зъ 223 людей.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** П. Теодоръ Бѣлоусъ, директоръ гимназіи въ Бохни, пробувае теперь — якъ довѣдуемось зъ „Одесского Вѣстника“ — разомъ съ братомъ Михайломъ въ Одессѣ, прибувши тамъ для покрѣпленя здоровя. — Звѣстный Д. И. Пихно, доцентъ университету и редакторъ „Кіевлянина“, опустивъ Кіевъ удаючись до Петербурга на посаду при министерствѣ финансôвъ. — До кіевского университету св. Володимира вписалося на сей рôкъ 404 новыхъ студентôвъ: 122 на факультетъ философичный, 157 на правничій и 125 на медициньскій. — Въ Ряшевѣ умеръ д. 9 с. м. президентъ тамошного окужного суду Людвикъ Мора Корытовскій. — Ф. Свидерскій, польскій гумористичный писатель, умеръ въ Варшавѣ. — Въ Баденъ-Баденъ замкнено сими днями на приказъ властей звѣстный дôмъ гры. — Въ паровôмъ тартаку въ Ропѣ, пов. горлицкого, пôрвала пила наблизившогося необережно робôтника Н. Лисовича и убила на мѣсци. — Въ францускôмъ мѣсточку Тейрякъ убивъ засудженый за надъужитье власти урядовои урядникъ засудившого его судію въ сали розправъ судовыхъ. — Въ Берлинѣ наказало правительство всѣмъ урядовымъ и пôвъурядовымъ дневникамъ уживати выключно готицкого письма.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Душпастырскѝ посады получили оо.: Теод. Прачукъ завѣдательство пар. Городище, дек. тернопôльского; Юліянъ Ганкевичъ сотруд. въ Потуторахъ, дек. бережан.; Онуфр. Вергунъ, сотр. въ Монастырискахъ; І. Пелехатый, сотр. въ Богородчанахъ-Зарѣчу; Клим. Соневицкій, сотрудн. въ Гниличкахъ дек. збараского; Ант. Левицкій сотр. въ Микуличинѣ. Завѣдательство Острова, дек. ходорôвского, повѣрено ex currendo о. Вол. Дылинскому, пар. зъ Ляшокъ.

Канон. институцію получили: оо. Теофанъ Бородайкевичъ на Тростянець, Анд. Сумикъ на кап. Волосôвъ.

Презенту на Молодинче, дек. ходорôвского, получивъ о. Мих. Величко.

Увôльненѝ и введенѝ оо.: Ник. Голинатый ôтъ завѣдательства Пневя, дек. надвôрняньского, а Тадей Галайчукъ введеный яко завѣдатель въ Пневю по увôльненю его яко сотруд. въ Пасѣчнôй.

Додатокъ особистый зъ религійного фонда въ сумѣ 100 зр. удѣлило намѣстництво оо.: Юл. Красицкому, пар. въ Саджавцѣ, Павлу Сенатовичу пар. въ Лядскôмъ и Конст. Бѣлевичу, пар. въ Утѣшковѣ.

Митроп. консисторія вставилася до президіи намѣстництва о згоду на кан. институцію для оо.: Іоана Попеля на Хомякôвку и Вол. Голинатого на Витвицю.

На конкурсъ розписана дня 1 жовтня с. р. до ч. 6364 пар. Григорôвъ, дек. бучацкого, над. прив. Речинець до 30 листопада 1885.

Конкурсъ на посаду префекта наукъ при львôвскôй гр. к. семинаріи дух. розписаный д. 6 жовтня до ч. 6398 съ речинцемъ подання до д. 1 листопада с. р. Рôчна ремунерація въ квотѣ 210 зр. и емолюменты надъ 300 зр. Кандидаты можутъ бути безженнѝ або вдôвцѣ. Прошеня съ свѣдоцтвами належитъ предложити гр. к. митроп. консисторіи черезъ урядъ деканальный.

Испытъ конкурсовый выдержавъ о. Ор. Коновалець (не Котовичь).

До пресвитеріи принятый ще Ромуальдъ Фицаловичь.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенту на пар. Дашôвка, дек. устрицкого получивъ о. Чайковскій Алекс. тамошный завѣдатель.

До каноничнои институціи на капелянію Борыславъ, дек. дрогобыцкого, завôзваный о. Ромуальдъ Коростеньскій зъ Туриньска.

Испытови конкурсовому въ дняхъ 6 и 7 л. жовтня с. р. пôддавалися слѣдуючѝ кандидаты: Ладыжиньскій Мих., Козаневичь Ем., Савицкій Григ., Гладиловичь Юл., Масляникъ Ант., Давидовичь Ем., Чеснокъ Зах., Шайдицкій Іосифъ, Грицикевичь Іоанъ, Гумецкій Корн., Гандякъ Мих., Констанкевичь Іоанъ, Новакъ Павелъ, Горницкій Евг., Ухнатъ Дим., Гонтарскій Григ. и Рейнаровичь Іосифъ.

Еп. консисторія вставляеся до ц. к. намѣстництва о згоду на канон. институцію Генриха Поляньского на пароха въ Устрикахъ гôрныхъ, дек. затварницкого.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Библіотеки для молодежи“**, редагованои п. Ом. Поповичемъ въ Чернôвцяхъ, вышла книжочка 9-та (ôтъ стор. 129 до 144) и мѣжь иншими статейками мѣстить въ собѣ перлу-казочку Ю. Федьковича „Золота кôсочка“.

— **„Славяньство въ своихъ пѣсняхъ“.** (Slovanstvo ve svých zpěvech. Sbornik národnich a znarodnělych pisni.) Пôдъ такимъ заголовкомъ почавъ въ половинѣ тамтого року Чехъ п. Людвикъ Куба выдавати выпусками пѣснѣ всѣхъ славяньскихъ народôвъ, въ оригинальнôмъ текстѣ. Цѣле выдавництво мае обняти 10 книгъ, а кожда книга 3—6 выпускôвъ. Въ 1 шôй книзѣ маютъ мѣститись пѣснѣ ческѝ, въ 2-гôй моравскѝ, въ 3-тôй словацкѝ, въ 4 тôй польскѝ, въ 5 тôй великорускѝ, въ 6-тôй малорускѝ, въ 7-мôй словѣньскѝ и хорутаньскѝ, въ 8-мôй хорватскѝ, въ 9-тôй сербскѝ, въ 10-тôй лужицко-сербскѝ и болгарскѝ. Доси вышло 13 выпускôвъ рôзныхъ книгъ. И такъ: 1-шій выпускъ мѣстить 16 пѣсень словацкихъ, 2-гій 14 польскихъ, 3-тій пѣснѣ словацкѝ, 4-тый ческѝ; 5 и 6-тый моравскѝ, 7 и 8 мый ческѝ, 9 тый польскѝ, 10-тый сербско лужицкѝ, 11-тый словацкѝ, а 12 и 13-тый пѣснѣ малорускѝ. Въ тыхъ двохъ послѣдныхъ выпускахъ помѣщено 23 нашихъ пѣсень. Зъ тыхъ взятѝ: 17 зъ збôрника М. Лисенка, 4 изъ збôрника Гулака-Артемовского, 1 изъ збôрника Кастранка, а 1 передана выдавцемъ п. Степовичемъ. Текстъ пѣсень печатаный галицкою етимологичною правописею. У всѣхъ выпускахъ выдавець мѣстить не лишь квартеты, але и терцеты и соля, не тôлько для спѣву але й на фортепянъ, Выданье мае бути дуже хороше, а одинъ выпускъ коштуе 30 кр. безъ почтовои пересылки. Адресъ выдавця: Ludvik Kuba v Poděbradech, Čechy (Böhmen). Подаемо трохи ширшу звѣстку про се выдавництво, щобы звернути на него увагу нашихъ спѣволюбцѣвъ и композиторôвъ, котрѝ зъ однои стороны схотѣли бъ запôзнатись съ тымъ выдавництвомъ, а зъ другои стороны увôйти въ переписку съ выдавцемъ въ тôй цѣли, щобъ ôтдѣлъ пѣсень малорускихъ не выйшовъ неповнымъ, нерозмаитымъ и недобôрнымъ. — *Ив. Б.*

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. В. Л. въ Б. П. Ш-у вышлѣтъ; мы не давали. Чи Вы выслали на адресу п. Захаріи Садовского, учит. въ Самолускахъ п. Городниця? Сегодня рекламуе у насъ.

МАРІЯ МРОЗИНЬСКА

(Фридрихъ Мрозиньскій)

МАГАЗИНЪ ФУТЕРЪ

у Львовѣ

при улицѣ Собьеского н-ръ 7.

поручае свôй

СКЛАДЪ

1471 5--6

заосмотреный всегда въ доборовѝ футра, такъ мѣстовѝ якъ и до подорожи, гарнитуры дамскѝ найновѣйшои моды, найлучшѝ шкôры и т. п., а то все якъ найстараннѣйше выкôнчене, по дуже приступныхъ цѣнахъ, якъ найскорше — на часъ замовленый.

Елястичнѝ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Гуцулъ и Гуцулка

два гарнѝ кольорованѝ образы. набути можна въ Администраціи „Зорѣ“ у Львовѣ, ул. Академична ч. 8. Цѣна 1 зр. 50 кр. съ пересылкою почтовою; для Предплатникôвъ „Зорѣ“ 1 зр. а 20 кр. за опакованье и пересылку.

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи и Дрогобычи

поручае изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Каву, Чеколяду, **Чай**, Цукоръ, Оливу, **Оцетъ**, Сыры швайцар., брындзю, **Мѣдъ** прѣсный и питн., Овочѣ южнѝ, Корѣнье, Сардинки, селедцѣ, Горѣвки,

Ликеры, Румъ, **Вина въ бутилькахъ и барылкахъ**, Мыло, мылка до рукъ, Крохмаль, фарбку, Корки, Смаровило на ножѣ, **Свѣчи** церк. и стол., **Вôскъ**, Цвѣты до свѣчокъ, Кадило, Карты,

Воды минеральнѝ, Всякѝ роды щѣтокъ (тоалетнѝ, до пôдлоги, до обуви и до коней), Масу до пôдлогъ, **Шварцъ безъ витріолю**, Папѣръ, Пера, ручки, Оловцѣ, **Лякъ**, Чорнило (атраментъ), Порошокъ на овады.

Цѣнникъ высылаеся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнѝ для дому артикулы.

Вступаючѝ въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаеся власностею члена и опроцентовуеся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахункôвъ. „Народна Торговля“ принимае такожь грошѣ на щадничѝ книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. 1386

ОБЩЕ РОЛЬНИЧЕ-КРЕДИТНОЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачуе власнѝ выльосованѝ листы, а также текучѝ купоны ôтъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимае въ уплату купоны ôтъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляе довгосрочнѝ пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнѝ за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 11—?

Принимае грошевѝ вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничѝ** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче ôтдѣленье

того-же Заведеня **выдае пожички на заставы**, именно на процентнѝ цѣннѝ ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнѝ и ремѣсничѝ и на всякѝ предметы, маючѝ цѣннôсть.

Бюро Заведеня въ власнôмъ домѣ при улици Ôрменьскôй н-ръ 2.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 5—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

До замѣны

парохія Ясенôвъ горѣшный

деканата коссôвского, положена въ здоровôй гôрскôй околици надъ рѣкою Черемошемъ. Дуже догôдне мѣсце для безженныхъ, вдôвцѣвъ, слабовитыхъ и въ загалѣ для тыхъ, котрѝ за-для якои-небудь причины не можуть займатися газдôвствомъ. Близшихъ вѣстей удѣлитъ Іосифъ Домбчевскій, приходникъ въ Ясеневѣ горѣшнôмъ, почта Устьерѣки надъ Черемошемъ. 1475 2—3

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 80—?

Специяльности и универсальнѝ средства,

францускѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Ôтходятъ зô Львова до Стрыя поѣзды особовѝ: о 11 г. 25 м. въ день, о 7 г. 10 м въ день и о 7 г. 10 м. въ ночи, а **приходятъ до Стрыя** о 1 г. 21 м и о 9 г. 32 м. въ день и о 9 г. 34 м. въ ночи.

Ôтходятъ зъ Стрыя до Львова поѣзды особовѝ: о 2 г. 20 м. въ день и о 10 г. 45 м. та 5·45 м. въ ночи, а **приходятъ до Львова** о 4 г. 15 м. въ день, о 1 г. 5 2 въ ночи и о 8 г. 5 м. въ день.

Ôтходитъ зъ Стрыя до Хирова поѣздъ мѣшаный: о 5 г. 19 м. въ ночи, а **приходитъ до Хирова** о 9 г. 30 м. въ день.

Ôтходитъ зъ Хирова до Стрыя поѣздъ мѣшаный: о 5 г. 24 м. въ день, а **приходитъ до Стрыя** о 10 г. 15 м. въ ночи.

Ôтходятъ зъ Дрогобыча до Борыслава поѣзды мѣшанѝ: о 5 г. 20 м. въ ночи (крôмъ суботы), о 8 г. въ день, о 2 г. 44 м. въ день и о 6 г. 10 м. въ ночи (крôмъ пятницѣ); а **приходятъ до Борыслава** о 6 г. 4 м. въ день (крôмъ суботы), о 8 г. 44 м. въ день, о 3 г. 28 м. въ день и о 6 г. 51 м. въ ночи.

Ôтходятъ зъ Борыслава до Дрогобыча о 6 г. 40 м. въ день (кр. суботы), о 11 г. 49 м. въ день, о 5 г. въ день и о 7 год. 20 м. въ ночи (кр пятницѣ) а **приходятъ до Дрогобыча** о 7 г. 27 м. въ день (кр. суботы), о 12 г. 35 м. въ день, о 5 г. 43 мвн. въ день и о 8 г. 3 м. въ ночи (кр. пятн.).

Ôтходятъ зъ Гусятына поѣзды особовѝ о 9 г. 35 м. въ день и о 12 г. 40 м. въ ночи а **приходятъ:** до Чорткова о 11 г. 33 м. въ день и о 2 г. 38 м. въ ночи; до Бучача о 1 г. 46 м. въ день и о 4 г. 37 м. въ ночи; до Станиславова о 5 г. 37 м. въ день и о 8 г. 35 м. въ день, а ôтх. до Стрыя о 6 г. 28 м. въ ночи и о 9 г. 40 м. въ день; до Стрыя прих. о 9 г. 58 м. въ ночи и о 1 г. 22 м. въ день, а ôтх. о 10 г. 23 м. въ ночи и о 1 г. 45 м. въ день; до Дрогобыча прих. о 11 г. 18 м. въ ночи и о 2 г. 31 м. въ день; до Хирова прих. о 1 г. 32 м. въ ночи и о 4 г. 32 м. въ день а ôтх. о 2 г. 2 м. въ ночи и о 4 г. 58 м. въ день до Нового Загôря, де приходятъ о 4 г 4 м. въ ночи и о 6 г. 57 м. въ день.

Ôтходятъ зъ Нового Загôря поѣзды особовѝ: о 1 г. 46 м. въ ночи и о 8 г. 31 м. въ день и **приходятъ:** до Хирова о 1 г. 46 м. въ ночи и о 10 г. 32 м. въ день; до Дрогобыча о 4 г. 30 м. въ ночи и о 1 г. 2 м. въ день; до Стрыя о 5 г. 18 м. въ ночи и о 1 г. 44 м. въ день; до Станиславова о 9 г. 12 м. и 5 г. 51 м. въ день, а ôтх. о 10 г. въ день и о 6 г. 50 м въ ночи; до Бучача о 2 г. 10 м. въ день и о 10 г. 45 м. въ ночи; до Чорткова о 3 г. 53 м. въ день и о 12 г. 35 м. въ ночи; до Гусятына о 5 г. 42 м. въ день и о 2 г. 35 м. въ ночи.

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту)

3.10 метра на одно убранье:
- за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овеч.;
- „ „ 8·— „ зъ лѣпш. вовны овеч.;
- „ „ 10·— „ зъ товкои вовны овеч;
- „ „ 12·40 „ зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на дамскѝ сукнѣ суконнѝ за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.

Чорный кожушковый Палмерстовъ-Трико, чиста вовна овеча, на дамскѝ пальтоты зимовѝ за метеръ зр. 4. — Сѣрачки для дамъ на плащѣ ôтъ дощу и на одѣжь

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснѝ одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевѝ для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такѝ рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконнѝ инсерують взôрцѣ решткôвъ; тѝ кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи прійманются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (9—24)

ОСТЕРЕЖЕНЬЕ.

Подаемо симъ до загальнои вѣдомости, що уневажняемъ уповажненье, удѣлене пану

Мечиславу Бобжецкому

до принимання внесень на убезпеченя для Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ, а также и до ôтбираня черезъ нѣго якихъ-небудь належитостей за убезпеченя.

Всяка проте дѣяльнôсть, яку бы панъ Мечиславъ Бобжецкій въ тôмъ взглядѣ предприняти намѣрявъ була бы надужитьемъ, передъ которымъ остерегти Почтенну Публику уважаемо собѣ за обовязокъ.

Дирекція Товариства взаимныхъ убезпечень въ Краковѣ.

З. Слонецкій. К. Сципіо.

1467 3—3

Хорошимъ подарункомъ для молодѣжи

есть

КОБЗАРЬ Т. ШЕВЧЕНКА

ТОМЪ I,

оправленый въ полотно и зъ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житеписею поета.

Книжочка та припоручена ц. к. Краевою Радою Шк. на преміи для шкôльнои молодѣжи и до шкôльныхъ библіотекъ.

Цѣна 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.)

Можна дôстати черезъ редакцію „Школ. Часописи“

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

ЩЕ ЛИШЬ КÔЛЬКА ДНѢВЪ!

11 лосôвъ **10** зр.

1476 4—5

Головна выграна **ВЪ ГОТÔВЦѢ**

1000000 ГУЛЬД.!

Дальше 20.000 зр. | 10.000 зр. | 5.000 зр. и т. д. и т. д. | **4.000** выграныхъ.

Администрація краевои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 4.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок-го.

Ч. 109. Львôвъ, Четверъ 3 (15) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочинаючимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Досадною характеристикою польско-рускихъ ôтносинъ въ Галичинѣ

може якъ не можна красше послужити вѣдомый нашимъ читателямъ фактъ недавныхъ выборôвъ до рады повѣтовои въ Жовквѣ.

Подôбнй факты мы видали при выборахъ до сойму, при выборахъ до рады державнои, але мѣжь ними а тыми выборами въ Жовквѣ мы бачимо рôзницю. При выборахъ чи то до державного чи краевого тѣла законодавчого входитъ бодай въ гру высша якась политика, якйсь комбинаціи клюбовй, ôтносины краевои делегаціи до „кола“ польского у Вѣдни, ôтносины до правительства и т. п., — а тутъ при выборѣ до повѣтовои рады въ Жовквѣ, тая высша политика вже не рѣшала. Тутъ ишло о рѣшенье засады: чи Русины де-небудь на галицкôй Руси можутъ мати голосъ въ автономичныхъ дѣлахъ повѣта, чи нѣ? Рѣшено: нѣ! Коли такъ, то, очевидно, голосъ Русинôвъ въ автономичныхъ дѣлахъ повѣтовыхъ есть чимсь дуже невыгôднымъ для интересôвъ польского елементу на галицкôй Руси. Въ сѣмъ случаю ещ тымъ бôльшимъ правомъ можна то сказати, бо — якъ намъ вѣдомо и якъ впрочѣмъ дописуватель нашъ зъ Жовкôвщины въ остатнôмъ числѣ „Дѣла“ потвердивъ, — послѣдна жовкôвска рада повѣтова (съ рускою бôльшостею) була въ ôтносинахъ до Полякôвъ ажь надто смирна, въ хочь трохи дразливыхъ пытаняхъ политичнои натуры признавала навѣть бôльшй права Полякамъ, якъ Русинамъ (выбрала прецѣнь маршалкомъ Поляка и полишила дѣловодство въ польскôмъ языцѣ), а дбала тôлько про реальнй потребы повѣта. Чого-жь було отже ôтъ неи бôльше хотѣти?

Въ тôмъ то и дѣло, що сего панамъ шовинистамъ польскимъ зъ партіи „Czas-у“ и „Gaz. Narodow-ои“ було за мало. Не такъ понимаютъ они задачу радъ повѣтовыхъ. Пôсля ихъ пониманя рады повѣтовй — то институціи „narodow-й“ par excellence. А звѣстно, все „narodowe“ муситъ спочивати крѣпко въ жмени польскôй. Потребы повѣта реальнй — се вже якъ тамъ удасться, а перша рѣчь, panie dobrodzieju, то — политика! Такъ есть, политика — грунтъ. Рада повѣтова муситъ будувати — przyszłość narodową... А Русины, будь собѣ они и якъ податливй, до того не способнй... тымъ самымъ невыгôднй... отже й неможливй... Ба, але жь бо нарôдъ повѣта за ними! Нарôдъ хоче добрыхъ школъ, добрыхъ дорôгъ, мостôвъ, хоче касъ громадскихъ и порядку въ касахъ, — а политика польска — то для него торôчный снѣгъ! Нарôдъ хоче хлѣба, а не патріотично-польскои пѣснѣ, котру може-може порозумѣвъ-бы нарôдъ на Мазурахъ, але не на Руси!

„Нарôдъ!“ — на звукъ того слова польскому шовинистови, чи то зъ партіи „Czas-у“ чи „Gaz. Narodow-ои“, робится смѣшно, — „нарôдъ хоче! ха, ха, ха!“ Що „нарôдъ“ мае хотѣти? Дивѣть, що значитъ „нарôдъ“ и якъ то робится съ „народомъ“... Читайте!

И мы читаемо въ передпослѣднôмъ числѣ „Czas-у“ и то само въ послѣднôмъ „Gaz. Narodow-ои“:

Дешевымъ коштомъ ще й теперь можна здобути собѣ на хвилю авреолю политичного мучеництва, хочь не маеся до того титулу, такъ само якъ той жидъ, що колись хотѣвъ на рахунокъ политичного мучеництва положити свою прикру колизію съ правными постановами de meo et tuo. Свѣжа пригода съ такимъ уроенымъ мучеництвомъ... ое вѣдомôсть... що въ Жовкôвщинѣ Поляки выдерли Русинамъ керму въ радѣ повѣтовôй черезъ насиліе (gwalt), выкликуючи арештованье двохъ выборцѣвъ рускихъ въ самой хвили голосованя. Правда, що въ жовкôвской радѣ повѣтовой керма теперь выпала зъ рукъ рускихъ и дôсталася въ польскй; правда, що два выборцѣ рускй не могли голосувати за-для арештованя, але то не староство, а судъ ихъ арештувавъ... Межи обома справами нема нѣякои звязи, якъ нема звязи межи акціею выборчою а агендами суду.

Отъ такъ то робится съ „народомъ“!

И диво дивне, сумъ суменный, що въ цѣлôй галицко-польскôй журналистицѣ не знайшовся анѣ одинъ органъ, котрый-бы прецѣнь хочь якъ-такъ высказавъ свôй сумнѣвъ о „моральности“ такои побѣды польскои въ Жовквѣ. Навѣть такій „Kurjer Lw.“, що часомъ прецѣ здержанѣйшій супротивъ Русинôвъ, мѣститъ допись зъ Жовкви, що, мовлявъ, не досыть намъ лаврôвъ за выбôръ зъ мѣстъ, мы ще валимо выбôръ зъ селъ, бо о. Дрималикъ бравъ картки ôтъ голосуючихъ и „своею рукою“ кидавъ до урны. Яка страшенна неформальнôсть! Horrendum!

И все то дѣеся въ хвили, коли на галицку Русь стягаютъ выгнаныхъ Бисмаркомъ зъ Прусъ Полякôвъ!

Але Ты, галицка Русе, крѣпися! Не упадай на дусѣ! Свята Твоя правда муситъ побѣдити! Не теперь, то въ четверъ! Чей-же на той четверъ не довго прійдесь намъ ждати!

Балканьскій пôвъостровъ.

Зъ пытаня болгарского готова ще выколотись на балканьскôмъ пôвъостровѣ вôйна сербско-турецка; такъ бодай доносятъ найновѣйшй вѣсти зъ Нишу. Манифестомъ до народу мае король Милянъ обняти головный провôдъ надъ войскомъ и переступити границю. Хочь якъ имовѣрною выдаеся та вѣсть въ виду дуже прискореного въ послѣдныхъ часахъ зброеня Сербіи, то однакожь не хочемо вѣрити, щобы вже нынѣ мала Сербія зробити крокъ рѣшучій, ставляючій всхôдне пытанье въ цѣлôй его наготѣ, и спровадити запутанье до того степеня, що не можна-бы его вже нѣякъ инакше рѣшити, якъ лишь силою оружія; хиба що король Милянъ думае, що audaces fortuna adiuvat и що ôнъ не мае нѣчого до страченя а богато до высканя, або що межи балканьскими державами стала якась тайна умова, на пôдставѣ котрои выступленье однои державы выкличе и однодушне выступленье другихъ державъ до спôльнои акціи, не оглядаючись на сусѣднй державы европейскй. Се послѣдне наше допущенье дасться на певно доказати лишь що до Сербіи и Греціи. Мы вже въ послѣднôмъ числѣ нашои часописи доносили, що межи Сербіею а Греціею станула тайна угода що до спôльного дѣланя обохъ державъ на случай вôйны. Вѣсть сю доповняемо нынѣ ще тымъ, що, якъ доносятъ зъ Греціи, мавъ сербскій аташе приѣхати до Греціи а грецкій вновъ до Сербіи въ тôй цѣли, щобы межи обома державами була згôднôсть въ веденю кампаніи. Такъ отже межи Сербіею и Греціею, якъ сказано, була-бы згода що до спôльного поступованя. Инакше маесь рѣчь межи Сербіею а Болгаріею; мы доносили такожь о великôмъ антагонизмѣ обохъ сихъ державъ; трудно отже припустити, щобы ôтносины мѣжь ними въ такъ короткôмъ часѣ поправились, щобы ажь могло прійти до згоды въ спôльнôй акціи. Ще труднѣйше то само сказати о Болгаріи и Греціи, двохъ елементахъ, котрй ще бôльше себе взаимно выключаютъ якъ Болгарія и Сербія. Незвѣстно доси ще такожь, яке становище заняли бъ на случай вôйны Румунія и Чорногора а ôттакъ и другй державы европейскй, котрй доси все ще припускали, що на балканьскôмъ пôвъостровѣ дасться удержати status quo.

Фактомъ есть лишь, що Болгарія дала початокъ до руху на Балканѣ, а Сербія и Греція стремлятъ всѣми силами до того, щобы его для себе выкористати. Що-жь могло бы спонукати обѣ сй державы до такъ скорого и можна сказати навѣть несподѣваного выступленя? Не що иншого якъ лишь таки справа болгарска. Въ послѣднихъ дняхъ почались були шансы сполученя Румеліи съ Болгаріею вже о стôлько поправляти, що такъ Порта якъ и другй державы европейскй почали були освоюватись поволи съ гадкою сполученя Румеліи съ Болгаріею; ходило лишь о форму того сполученя и що зробити съ другими державами балканьского пôвъострова. Сербія и Греція, яко найбôльше интересованй справою болгарскою и найсильнѣйшй на балканьскôмъ пôвъостровѣ, видячи, що справа болгарска може легко закôнчитися безъ якои небудь користи для нихъ, вхопили за оружіе и довели нынѣ до того, що станъ рѣчей на Балканѣ не то погôршився, але принявъ вже дуже грôзный характеръ. Депешѣ зъ Атенъ и Бѣлграду заповѣдаютъ вже скору катастрофу. Войска сербскй вже готовй и стоятъ въ Нишу на роздорожу, зъ ôтки легко можутъ посунутися чи то до Туреччины, чи до Болгаріи; часть войска мала вже навѣть вырушити въ дорогу на границю: одна до Акъ-Палянки, зъ ôтки веде дорога просто до Софіи, а друга до Лесковаца, зъ ôтки дуже легко можь черезъ Враню дôстатися до Скопля (Искибу) на области турецкôй. Такъ отже Сербія загрожуе рôвночасно Болгаріи и Туреччинѣ.

Яке-жь есть становище Болгаріи до Сербіи? Болгарія теперь налякалася, бо въ найлѣпшôмъ разѣ, коли-бы мирно мала цѣла справа закôнчитись, она не осягнула-бы намѣренои цѣли такъ якъ вже теперь даются чути голосы, що державы европейскй згодились-бы хиба лишь тогды на унію болгарску, коли-бъ другй державы балканьскй не ставили жадныхъ жадань; въ противнôмъ случаю державы будутъ старатися удержати status quo. На случай знову загальнои вôйны, Болгарія могла-бъ мати противъ себе не тôлько Туреччину, але ще и Сербію та Грецію. Тому то старався теперь Болгарія всякими силами зблизитися до Сербіи и порозумѣтися съ нею. Въ тôй цѣли мае Каравеловъ вернути до Софіи на раду министеріяльну, на котрôй мае розбиратися теперѣшна постава Сербіи и якъ съ нею погодитись.

Зъ другихъ державъ и народôвъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ заняли Румунія и Чорногора становище выжидаюче; Альбанія, якъ зачувати, помирилася съ Портою и готова дати помôчь противъ Сербіи, а Греція выставила вже 70 000 войска и зброится все ще

НА УКРАИНѢ.

Споминки и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

(*Дальше.*)

Приглядаючись костюмамъ украиньскихъ прочанъ та наслухуючи ихъ розмову пôшовъ я за ними въ церкву св. Андрея, а ôттакъ въ Десятинну. Опôсля зустрѣвъ я моихъ новыхъ знакомыхъ и мы пустились на *Подôлъ*. Такъ зовесь низинна часть Кіева, що простираесь ôтъ пôдошвы гôръ Андреѣвскои (званои въ давнину Уздыхальницею), Кисѣлѣвки и Щекавицѣ до берега Днѣпрового и майже по верхôвя историчного ручая Почайны, по-надъ котрою розложилось широке оболонье вкрыте озерами. За-для близького положеня надъ Днѣпромъ Подôлъ дуже рано заселили купцѣ та промысловцѣ, а мимо частыхъ пожежь и наѣздôвъ ôнъ скоро двигався и богатѣвъ. Нынѣ Подôлъ есть осередкомъ дрôбного крамарства и промыслу, хочь ôтдаленье зелѣзныхъ дорôгъ ôтъ него и мѣлкôсть Днѣпра некористно вплынули на рухъ промыслово-торговельный на Подолѣ. А все-жь таки уладженье доброи пристани надъ Днѣпромъ та управильненье плавбы Днѣпровои могли-бъ чимало его пôдвигнути.

Ручай *Глубочиця* вкупѣ съ другимъ *Кіянкою*, що нагадуе сказочного *Кія*, роздѣляе Подôлъ на двѣ части. Подôлъ съ своими численными крамами, широкимъ *житнымъ базаромъ* и кôльканайцяти церквами, се знову наче окреме мѣсто для себе, съ ôтмѣннымъ ôтъ старого Кіева характеромъ. Тутъ вже доволѣ густо мотаеся жидова. На серединѣ житного базара находится фонтанъ *Самсона* — або якъ простый нарôдъ зве — *Льва*, въ котрôмъ давнѣйше ôтбувалось водосвятіе. Надъ деревлянымъ басеномъ стоитъ деревляна статуа Самсона, роздираючого пащеку льва, зъ котрои бье вода. Безъобразна постать Самсона мимохôть розсмѣшуе чоловѣка и нагадуе деревлянй або камѣннй безъобразнй статуы святыхъ, що у насъ можна бачити неразъ при гостинцяхъ.

Зъ правои стороны сеи площади выступае простора загорода Братского монастыря, приналежна Кіевскôй Духовнôй Академіи съ золотоверхою церквою *Богоявленя Господнёго*. При сѣй церквѣ завязалося въ р. 1588 братство Богоявленьске и завело школу для скрѣпленя православія. Царгородскій патріярхъ Еремія, вертаючи черезъ Кіевъ зъ Москвы, благословивъ се братство на замѣну школы братскои въ высшу школу. Опôсля церква и школа згорѣли; щедрыми датками Гальшки Гулевичѣвнои ôтновлено ихъ на тôмъ самôмъ мѣсци, де нынѣ находятся, однакъ прослѣдованя Зигисмунда III довели братство до упадку. Братству довелось повитати середъ своихъ стѣнъ другого патріярха Теофана ерусалимского, котрый потвердивъ новыми грамотами церкву и „школу наукъ еллино-славянского и латино-польского письма“ и признавъ братству права патріяршои ставропигіи. Украиньскій гетьманъ Петро Конашевичъ Сагайдачный, сынъ Конаша, руского шляхтича зъ Самбора, користуючись побытомъ патріярха Теофана въ Кіевѣ, привѣвъ до житя братску школу и пожертвувавъ ѣй значну часть свого майна (одну часть давъ на школу Львôвского ставропигійского братства). Тревалу основу братскôй школѣ давъ славный ревнитель православія и просвѣты, кіевскій митрополитъ Петро Могила, замѣнивъ еи въ кольегію и оснувавъ при нѣй *Братскій монастырь*. Зъ того часу звалась кольегія въ память его *Могиляньскою*, поки Петро Вел. назвавъ еи Академіею. Ректорами Могиляньскои кольегіи були знаменитй свого часу мужѣ, якъ: Лазарь Барановичъ, Іоаникій Галятовскій, Инокентій Гизель, Сильвестеръ Коссовъ и и., а зъ неи выйшли такй видвй въ нашôй исторіи люде якъ: Богданъ Хмельницкій, Димитрій Ростовскій, Теофанъ Прокоповичъ, Григорій Сковорода, Георгій Конискій, и и. Пôсля половины XVII ст. пожежа а ôттакъ нападъ польскій знищили зовсѣмъ братскій монастырь съ кольегіею такъ, що она чотыри роки лежала въ розвалинахъ. Новыми добродѣями являются украиньскй гетьманы Самойловичъ а особливо Иванъ Мазепа. Сей именно поставивъ нынѣшну гарну церкву Богоявленьску и правобôчь еи велику двоповерхну каменицю, де й нынѣ мѣстится академія духовна.

Мы прійшли въ церкву якъ-разъ на службу Б., котру правивъ самъ архіерей, що есть ректоромъ Академіи духовнои. Менѣ вельми припавъ до вподобы гарный спѣвъ мѣшаного хору академистôвъ, зложеного зъ мужескихъ и хлопячихъ голосôвъ. Ôтъ тоненькихъ дитячихъ дискантôвъ страшно низькою скалею ôтбивали грубй басовй голосы, що потрясаючи зводы церковнй зливались съ тамтыми въ милозвучну, гармонійну цѣлôсть. Лучалось менѣ чути мужескій хоръ львôвскои, вѣденьскои и черновецкои духовнои семинаріи, мѣшаный хоръ ставропигійскои буры въ рôзныхъ хвиляхъ его розвитку, однакъ не доводилось менѣ чути литургіи Бортняньского, выведенои съ такою прецизіею а заразомъ торжественною повагою, якъ тутъ. Мѣжь особливостями замѣтный въ церквѣ хрестъ, притвердженый надъ царскими вратами въ головнôмъ иконостасѣ, котрымъ патріярхъ ерусалимскій Теофанъ благословивъ братство и школу.

Пôдъ конець службы Б. выйшли мы на обôйстье церковне и обôйшовши церкву, задержались биля стѣны абсиды. Тамъ похороненй були тлѣннй останки Петра Конашевича Сагайдачного, однакъ дармо було-бъ глядѣти мѣсця его могилы. При переставлюваню церкви съ початкомъ XVIII ст. могила попала десь пôдъ нову стѣну и нынѣ слѣду зъ неи не осталось. Мы довше задержалися въ сѣмъ мѣсци, де спочили кости знаменитого гетьмана, хороброго войовника, розумного политика и памятливого та дбалого о просвѣту Червонои Руси и Украины галицкого Русина. Опинившись на мѣсци вѣчного супочинку славного гетьмана, перебиравъ я въ думцѣ давнй подѣѣ тогочаснй, историчный розвитокъ Руси-Украины. На сѣмъ памятнôмъ мѣсци мимохôть насунулись менѣ на думку тй взаемины мѣжь Галицкою Ру-

дальше. Державы европейскй старались не допустити того кроку изъ стороны Греціи и всѣ представителѣ явилися у министра Деліяниса и вручили ему кождый зъ особна ноту свого правительства, отклонюючу Грецію отъ нерозважного кроку; колективнои ноты не предложено. Греція однакожь не услухала державъ, а король якъ-бы въ отповѣдь державамъ подписавъ декретъ, скликуючій три послѣдни клясы войсковй; декрету сего навѣть не оголошено въ урядовой часописи.

Такъ знайшлась Туреччина наразъ въ дуже прикромъ положеню. Зъ-разу угода берлиньска не дозволяла ѣй выступити въ Румеліи на власну руку; справу мали залагодити державы подписавшй угоду. Доси однакожь жадна зъ державъ не поставила ще внесеня въ справѣ Всходнои Румеліи, а ту вже проявляются и другй ще небезпечнѣйшй запутанины. Туреччинѣ не позостало отже нѣчого, якъ самой боронити свого права; тожь она теперь вброится съ подвоєнымъ поспѣхомъ. День въ день перевозятъ пароходы войска зъ Азіи и высаджуютъ ихъ або въ Константинополи або въ Солуни, зъ-отки они оттакъ посуваются або на границю румелійску або до Македоніи и на границю сербску. За колька ще днѣвъ выставитъ Туреччина въ Европѣ армію складаючуся зъ 150.000 людей.

Такъ отже призбируеся матеріялъ до выбуху а може бути, черезъ ночь роздасться и самъ выбухъ страшною луною по Европѣ.

Въ дѣлѣ рускои гимназіи въ Перемышли.

Традиційный шовинизмъ супротивъ справы рускои, зъ котрого нашй сусѣды лишь дуже спорадично, хвилево и до того въ рѣчахъ поменшихъ суть въ силѣ отрястися, проявився на ново въ цѣломъ своѣмъ поганомъ блеску въ повѣтовой радѣ перемыской. Нашй читателѣ знаютъ внесенье пос. Романчука до сойму краевого въ дѣлѣ розширеня правъ руского языка въ школахъ народныхъ и середныхъ. Рôвно буде имъ звѣстно, що се внесенье ходило вже отъ Анны до Каяфы, по комисіяхъ краевои рады школьнои, по бюрахъ намѣстництва, министеріяльныхъ, по канцеляріяхъ Выдѣлу краевого и радъ повѣтовыхъ. Всюды розбирано и критиковано его а властиво слѣджено за тымъ, о сколько языкъ рускій, припущеный евентуально въ ширшихъ розмѣрахъ до школъ всходнои Галичины, спинивъ-бы многонадѣйну „organiczn-у“ працю Польщѣ на Руси. Конець вандровки внесеня пос. Романчука бувъ остаточно той, що краева рада школьна на Wink von Oben уже почала була роздумувати надъ тимъ, чи „może byłoby wskazanem“ заснувати въ Перемышли окрему руску гимназію съ рускимъ выкладовымъ языкомъ? То „może“ пошло подъ добромнѣнье Выдѣлу краевого, а сей знову — якъ довѣдуемося зъ „Now Reform-ы“, отославъ цѣлу справу до заопиніованя радѣ повѣтовой перемыской.

Подстава до заснованя рускои гимназіи въ Перемышли була ажь надто достаточна, такъ якъ тамъ отъ давныхъ роковъ число рускихъ ученикôвъ есть значне. Се признала сама краева рада школьна. Але що жь? Русь старается о свои права народнй, але шовинизмъ кулѣ носитъ. И отъ, перемыска рада повѣтова, яко ареопагъ покликаный до того клявзулями уставы соймовои о языцѣ школьномъ зъ 1868 р., выдала засудъ одноголосно, що въ Перемышли „nie pozwala się“ рускои гимназіи, бо — вгадайте?... бо „obecna frekwencya Rusinów w gimnazyum przemyskiem nie jest tak liczną, aby usprawiedliwiala tworzenie drugiego gimnazyum.

Отъ такъ бачите, коментуеся недавну мову тронову, именно уступъ о заспокоєню духовыхъ потребъ всѣхъ народôвъ Австріи!...

ДѢЛА КРАЕВЙ.

Выдѣлъ краевый замкнувъ рахунки зъ господарки въ 1883 роцѣ и предложивъ ихъ соймови. Зъ тыхъ рахункôвъ показуеся, що въ роцѣ 1883 не зобрано только додатку до податкôвъ, якъ було прелиминовано въ буджетѣ. Прелиминовано було 2,770.200 зр., а зобрано лише 2,508.098 зр. отже о 262.102 зр. менше. Выдѣлъ краевый, коли свого часу вносивъ прелиминарь буджетовый на рокъ 1883, предвиджувавъ, що додатокъ до податкôвъ не досягне прелиминованои сумы, отже предкладавъ подвысшити додатокъ до податкôвъ, але соймъ тогды не згодився.

Причины недобору въ роцѣ 1883 подае Выдѣлъ краевый слѣдуючй: 1) Принята въ буджетѣ краевомъ сума податкова 10,260,000 зр. була за высока. Вже въ буджетѣ на рокъ 1884 зредуковано суму податкову на 9,740.000 зр., а на 1885 рокъ принято 9,600.000 зр. 2) Зменшився доходъ зъ додатковъ отъ податку грунтового, а то черезъ реклямаціи противъ вымѣру того податку посля нового закона грунтового. 3) Елементарнй шкоды. Черезъ все то 1 кр. додатку до податкôвъ принѣсъ скарбови краевому только 92.892 зр. замѣсть 102.600 зр., якъ обчислювано въ буджетѣ.

Що недоборы выкажутся и въ рахункахъ за роки 1884 и 1885, о томъ не можна и сумнѣватися, — а ще въ лѣтѣ добре поинформованый львôвскій кореспондентъ доносивъ до „Czas-у“, що соймъ муситъ бути сего року приготованымъ на предложенье Выдѣлу краевого, щобы подвысшити додатокъ до податкôвъ...

Коли мае бути предпринята яка екзекуція противъ громады, то ц. к. суды до сего часу були обовязанй завѣдомляти о томъ автономичнй органы, що маютъ обовязокъ дбати про господарку громадску. Теперь же ц. к. министерство справедливости выдало розпорядженье, що всѣ суды маютъ завѣдомляти органы автономичнй не ажь о крокахъ екзекуційныхъ, але заразъ о кождой скарзѣ цивильной, яка уйде до суду противъ громады чи повѣта. Се розпорядженье министерске есть зовсѣмъ раціональне.

Министерство рольництва згодилося въ засадѣ на внесенье, поперте п. намѣстникомъ, щобы съ хвилею введеня въ житье краевои уставы, — що мае управильнити право добуваня живичныхъ матеріялôвъ (воску земного, нафты), — подѣлити Галичину на чотыри округи горничй, а не на три, якъ зъ початку було предкладано. На три округи суть вже вызначенй мѣста, именно Краковъ, Станиславовъ и Дрогобычь, а що до четвертого, то важится мѣжь Горлицями и Ясломъ. Оба тіи мѣста убѣгаются о то; за Горлицями стоитъ краеве товариство нафтове, а за Ясломъ староство горниче. Але для интересôвъ копальництва нафтового выборъ одного чи другого мѣста есть рôвнодушнымъ.

Переглядъ часописей.

(*„Русь“ про „украйнофильство“ и метр. Сильвестра та его „Миръ“. — „Kraj“ про справу Добромильску“.*

Въ „Руси“ Аксакова, московскомъ органѣ панславистичномъ, появилася въ ч. 8 кореспонденція якогось львôвского одномышленника, въ котрой широко и довго толкуеся пытанье о „вредности украйнофильства для настоящо-русскихъ патріотовъ въ Галиціи“. Цѣла тая кореспонденція такъ очевидячки обчислена на якійсь интересъ личный, а не загальный, и мы бы о нѣй и не згадували, коли-бъ не то, що львôвскій одномышленникъ „Руси“ симъ разомъ не обмежився только на „украйнофилахъ“, а посвятивъ досыть мѣсця и нынѣшному львôвскому митрополитови Сильвестрови. „Украйнофильство“ — по словамъ кореспондента — въ Галичинѣ дуже недавне, бо: „Нѣтъ еще и десяти лѣтъ (*отже по 1875 роцѣ! — Ред.*), какъ перешелъ туда этотъ ядъ изъ Кіевщины, Харьковщины, Полтавщины и сталъ дѣйствовать, а полюбуйтесь — какіе уже результаты!“ Якй-жь ое результаты? Ото: „украйнофильство съ 70-хъ годовъ стало издавать свои книжки, потомъ завело свой печатный органъ („Дѣло“) и стало учреждать свои общества („Просвѣта“)“. — Отсе, бачите, нещастье! отсе тіи страшнй результаты „украйнофильства“! Та й дивне оно: нема ще 10 лѣтъ, якъ проявилося въ Галичинѣ, а вже въ 1868 р. заложило „Просвѣту“!... Але не досыть того. „Украйнофилы при помочи Поляковъ и п. Кулиша отдали подъ судъ за государственную будто бы измѣну всѣхъ патріотовъ; отрѣшили отъ мѣста неудобного (?) имъ митрополита Іосифа Сембратовича и назначили (!) нынѣ занимающого его каеедру Сильвестра Сембратовича. Сей послѣдній, ненавидя русско патріотическую партію, но въ тоже время боясь компрометтировать себя явнымъ переходомъ на сторону украйнофиловъ, не преминулъ создать въ свою очередь еще третью партію, глашателемъ которой стала его газета „Миръ“, проповѣдующая Галичанамъ примиреніе съ Поляками въ политики и подчиненіе уніи Риму въ церкви.“ (Дальше слѣдуе така характеристика митр. Сильвестра Сембратовича, що повторити еи не можемо, бо певно подпала-бъ конфискатѣ). — Якъ бачимо зъ наведеныхъ цитатôвъ, п. Аксаковъ муситъ бути въ дѣлахъ галицкихъ такій мудрый, якъ та табака въ розѣ, коли помѣстивъ такй вже абсурды и клеветы на „украинофиловъ“ галицкихъ, списанй львôвскимъ своимъ одномышленникомъ. Бо прецѣнь, коли бъ хочь трохи знавъ нашй относины, совѣсть его певно стрепенулась-бы. Збивати всѣ абсурды и клеветы — намъ не потрѣбно, бо они самй собою бьютъ кождому въ очи, але годится остановитись намъ хвилинку на справѣ „Мира“. „Метрополитъ, — каже кореспондентъ — выдвигненый „украйнофилами“ на престолъ владичій, вытворивъ третью партію съ глашателемъ „Миромъ“, що проповѣдуе Галичанамъ примиреніе съ Поляками и подчиненіе уніи Римови“. — А мы пытаемо: хто-жь властиво есть въ „Мирѣ“ „глашателемъ“ примиренія съ Поляками и подчиненія уніи Римови? Не хто иншій, якъ самй одномышленники кореспондента „Руси“: о. Он. Лепкій, о. Гушалевичь, п. Ор. Авдыковскій е tutti quanti! По що-жь кореспондентови „Руси“ въ гнѣвѣ на „Миръ“ стольцѣ ломати? Самъ метрополитъ выдаваного за „польскй“ грошѣ „Мира“ не пише, а пишутъ его панове одномышленники кореспондента „Руси“. Коли жь кому смакуютъ „польскй“ грошѣ и пише статіи въ томъ „Мирѣ“, що есть глашателемъ примиренія съ Поляками, то нехай же вже не плаче на свою нещасливу долю та на „гоненія“ зъ стороны метрополита! Се вже якось неладно. А впрочѣмъ, може бути, що й то, що о. Он. Лепкій et Comp. суть въ „Мирѣ“ глашателями примиренія съ Поляками, — есть интригою тыхъ триклятыхъ „галицкихъ украйнофиловъ“... Больше не кажемо нѣчого, бо — вѣрнй своѣй програмѣ — нѣкого не хочемо вызывати.

Петербурскій „Kraj“ въ ч. 39 знову вертае до умѣщенои апологіи п. Киркора въ справѣ Добромильско-езуитской, кажучи, що п. Киркоръ объяснивъ (але зле! — *Ред.*) тую справу лишь зъ становища правно-церковного, зъ якого она дасться (нѣ! — *Ред.*) оправдати. Зъ становища же народного признае „Kraj“, що санація Василіянъ черезъ Езуитôвъ була великою похибкою и причинилася лишь до розъяреня межинародныхъ относинъ въ Галичинѣ. Коли-бъ хто хотѣвъ казати, що така була воля Риму, то — пытаеся „Kraj“ — по що жь праса польска галицка солидаризуеся съ тымъ malum necessarium? Така солидарность польскости съ Римомъ, съ актами чисто церковными, не дасться оправдати и може пошкодити навѣть самому Римови, бо не есть свободна отъ примѣшки специфично національнои.

сею, що дала Украинѣ такого Сагайдачного, такихъ ученыхъ и знатныхъ людей якъ Іовъ Борецкій, Исаія Копиньскій, Сильвестеръ Коссовъ, Георгій Конискій и и., — а Украиною, що своею горячою поезіею пробудила зъ вѣковои дрѣмоты до нового житя Галицку Русь.

Лѣвобочь церкви Богоявленьскои стоитъ довга камениця, въ котрой мѣстится велика академична библіотека и вельми богатый музей. Вправдѣ отъ пожежь, що колька разôвъ навѣщали Богоявленьске братство, утерпѣла чимало библіотека, а все-жь ще находится тамъ нынѣ богато цѣнныхъ и цѣкавыхъ забытковъ старинностей. Однакъ не довелось менѣ побачити нѣ библіотеки нѣ музея, позаякъ настоятель, проф. Петровъ ще не вернувъ бувъ зъ вакацій.

Посля обѣду скортѣло мене зайти въ яку кавярню. Я дознавсь, що на Крещатику есть кавярня, котру держитъ якійсь россійскій Нѣмець. Однакъ не заставъ я тутъ того, чого сподѣвався въ такому людному городѣ, въ найважнѣйшой улици, де скупляеся весь рухъ торговельный на великій розмѣръ. Двѣ невеликй комнаты, колькадцять газетъ величезного формату, позвиваныхъ на довгихъ валкахъ, та двохъ всего на всего людей, що сидѣли собѣ окремо, зачитавшись въ газетахъ, — ось и все, що я побачивъ въ такъ шумно названой вѣденьской кавярни. Опосля менѣ розтолкували се незвычайне для мене зъявище. Въ Кіевѣ нема зовсѣмъ такого звычаю, якъ у Львовѣ та Краковѣ, а вже на великій розмѣръ у Вѣдни, щобъ люде збирались въ публичныхъ льокаляхъ, кавярняхъ чи пивярняхъ провести въ купѣ троха часу, побалакати съ собою, прочитати газеты, заграти въ шахи, и т. и. Якъ у насъ касина-бесѣды, такъ тамъ бувають т. з. клюбы, а впрочѣмъ все обмежаесь на свой родинный кружокъ. Та й въ клюбы мало хто заходитъ, бо чоловѣкъ, що не ходитъ по цукорняхъ, кавярняхъ та клюбахъ, може безпечнѣйше собѣ жити, значитъ, онъ семейный отже й „благонадежный“ чоловѣкъ.

Того-жь дня дознався я, що инжинеръ п. Ол. Ф. Якубенко, котрый реставрувавъ могилу Т. Шевченка, выбираесь до Канева, щобы поставити зелѣзну решѣтку на могилѣ поета. Я бажавъ покористуватись такимъ пригоднымъ случаемъ, щобъ при такой нагодѣ звѣдати могилу безсмертного генія Руси-Украины. При такой нагодѣ довелось менѣ познакомитися съ п. Якубенкомъ. Вельми мило провѣвъ я вечеръ въ гостинномъ домѣ его и его образованои подруги и познавъ тамъ знаменитого професора римского права въ Харковскому университетѣ, п. Владимирова. Въ понедѣлокъ раненько мавъ я дожидати п. Якубенка въ Днѣпровой пристани.

(*Дальше буде*).

Переглядъ политичный.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Въ справѣ фасій конгруальныхъ*) доноситъ „Politik“, що речинецъ назначеный въ розпорядженю конгруальномъ до предложеня фасій зоставъ продовженый на два мѣсяцѣ именно ажь до конця падолиста с. р. Та жь сама газета доноситъ зъ достовѣрного жерела, що конференція епископôвъ у Вѣдни не есть продовженьемъ конференціи отбувшоися у Вѣдни зъ весни, а только комитетомъ екзекутивнымъ, котрый епископы ще на веснѣ с. р. установили и котрый мае збиратися отъ часу до часу и нараджуватися о положеню австрійскихъ епархій. Отъ нарадъ сихъ буде зависѣти, чи мае бути знову скликана конференція всѣхъ епископôвъ австрійскихъ чи нѣ. Въ теперѣшномъ зборѣ бере участь лишь небогато епископôвъ. Всѣ майже новоименованй епископы сего року прибули такожь до Вѣдня, щобы заявити тамъ формально свою згоду на постановы епископскои конференціи.

(*Зъ клюбôвъ парляментарныхъ.*) Во второкъ отбулося засѣданье польского клюбу, на котромъ пос. Яворскій поставивъ внесенье, щобы завозвати правительство до скорого поставленя внесеня що до подвысшеня цла отъ збожа. Внесенье его попирали послы Абрагамовичь и Дѣдушицкій; тому спротивились послы Грохольскій, Билиньскій и Хшановскій доказуючи, що таке внесенье не есть на часѣ. Передъ голосованьемъ, якъ доноситъ „Kur. Lwowski“ заявивъ Грохольскій, що на случай, коли-бъ внесенье Яворского зостало приняте, онъ не возьме на себе переправляти въ той справѣ съ другими клюбами правицѣ. Тогды сказавъ Яворскій, що онъ то самъ на себе возьме; оттакъ принято его внесенье 26 голосами противъ 19. На вечѣрномъ засѣданю Грохольскій вже не явився. Яворскій поставивъ знову внесенье, щобы завозвати правительство до увзглядненя въ тарифахъ зелѣзничихъ продуктôвъ краевыхъ на столько, щобы признати имъ рôвну польгу тарифову съ продуктами чужими. Внесенье се принято такожь. Ходитъ поголоска, що Грохольскій, въ наслѣдокъ принятя внесеня Яворского зречеся предсѣдательства польского клюбу.

(*Комисія адресова палаты пословъ*) приняла безъ змѣны проектъ адресы пос. Цайтгамера а его самого выбрала справоздавцемъ. Змѣстъ проекту адресы есть слѣдуючій: Насамперѣдъ поднесено въ нѣмъ вѣрность всѣхъ народôвъ Австріи, якъ ненарушиму звязь, котра всѣхъ ихъ сполучае, а оттакъ высказано надѣю, що дасться усунути небезпеченьство загрожаюче мирови. Дальше згадано про угоду съ Угорщиною и сказано, що она повинна такъ бути переведена, щобы зъ неи бувъ хосенъ не только для обохъ половиць державы, але и для поодинокихъ народôвъ, передовсѣмъ же для цѣлои державы. Привилегія банкова мае бути такъ залагоджена, щобы зъ неи бувъ хосенъ не только для державы и еи поодинокихъ частей, але маютъ бути такожь увзглядненй интересы промысловцѣвъ и рольниковъ. О автономіи краѣвъ згадуеся въ проектѣ адресы лишь мимоходомъ а о рôвноправности наводятся въ адресѣ слова престольнои бесѣды, въ котрой сказано, що правительство буде усердно старалося, щобы забезпечити всѣмъ краямъ и народамъ рôвнои опѣки для ихъ духовыхъ и матеріяльныхъ интересôвъ, и кажеся, що палата дожидае съ довѣрьемъ, що правительство переведе рôвноправность на поли просвѣты и въ всѣхъ напрямахъ житя публичного въ дусѣ престольнои бесѣды. Проектъ подносить оттакъ кризу рольничу, обниженье сырои продукціи, упадокъ промыслу рольничого, обтяженье землѣ

ДОПИСИ.

Зъ Коломыи.

(*Уконституованье новои рады громадскои.*) По затвердженю ц. к. намѣстництвомъ выборôвъ до новои рады громадскои въ Коломыи приступили члены тои-жь до уконституованя въ слѣдуючій способъ. Урядуючій заступникъ бурмистра старои рады спросивъ всѣхъ членôвъ новои рады на довѣрочну нараду дня 24 л. вересня до салѣ рады громадскои, щобы рѣшити речинець, коли мае уконституованье наступити, и обдумати способъ згодливого и гармонійного выбору бурмистра и асесорôвъ. Значна большость членôвъ рады новои зойшлася и порѣшила дня 28 л. вересня перевести уконституованье а для поставленя кандидатôвъ на бурмистра и асесорôвъ выбрати комисію зъ 11 членôвъ выбраныхъ зъ цѣлои рады. По выборѣ тои комисіи укончено довѣрочну нараду. На той довѣрочной радѣ запала, на внесенье члена п. Михаила Бѣлоуса, важна ухвала, щобы нарады не отбувалися въ жаднй свята: анѣ христіяньскй посля греч. и лат. обряду, анѣ въ жидôвскй. Дня 28 вересня зойшлися всѣ члены рады и выбрали майже одноголосно бурмистромъ п. Якова Аслана; большостею голосôвъ асесорами д-ра Вильгельма Раша, Михаила Бѣлоуса, Едварда Штенцля и Якова Бішля. Зъ помежи асесорôвъ выбрано заступникомъ бурмистра д-ра Раша. Рада ухвалила заразомъ норму, що лишь бурмистръ буде платню побирати; заступникъ бурмистра и асесоры будутъ мѣсту служити безъ вынагородженя, лишь за важнѣйшй дѣяльности рада може роботу асесорôвъ узнати за годну ремунерації — и се буде залежати отъ кождоразовои ухвалы. Русины маютъ теперь въ зверхности промадской свого заступника въ особѣ п. М. Бѣлоуса, жиды заступника бурмистра и одного асесора Я. Бішля, Нѣмцѣвъ и Поляковъ представляе Едв. Штенцель, а начальникомъ надъ цѣлымъ мѣстомъ есть Орменинъ, Як. Асланъ. Дня 6 жовтня подѣлилися раднй на секціи провизорично. На томъ засѣданю затверджено лицитацію пропинаціи горѣвчанои за цѣну 43.300 зр. (о 2.000 больше якъ за давнѣйшои рады).

претенсіями гипотечными а напослѣдокъ и нещастя елементарнѝ, въ декотрыхъ краяхъ, котрымъ якъ н. пр. повенямъ въ Галичинѣ треба конче и якъ найскорше зарадити. Дальше сказано, що палата возьме якъ найскорше пôдъ обрзду предложеня правительства що до пôддержаня и окрѣпленя селяньства; що буде старатися перевести реформы економичнѝ и соціяльнѝ и що забезпечитъ промыслъ черезъ ôтповѣдну змѣну тарифъ цловыхъ. Въ проектѣ адресы высказано надѣю, що правительство займеся урегульованьемъ тарифъ зелѣзничихъ и старатися буде въ мѣсцевыхъ справахъ зелѣзничихъ увзглядпити самостôйнôсть кругôвъ автономичныхъ. Згадуеся такожь въ адресѣ и о полѣпшеню законодавства судового и о пильнôмъ розслѣдженю предложень дотыкаючихъ агитацій анархистичныхъ, а напослѣдокъ згадано такожь и о заведеню простѣйшои администраціи и о ощадности въ господарцѣ державнôй. — Зъ сего проекту принятого вже комисіею адресовою видко, що адреса выпаде майже такъ голословною и повною фразъ якъ и еи проектъ. Въ проектѣ не пôднесено жаднои справы ясно и отверто а авторъ проекту ходитъ лишь коло ныхъ, якъ кôтъ коло сала. Не диво отже, що краѣ вычѣкують надармо полѣпшеня ôтъ парляменту. Далеко яснѣйшимъ есть проектъ адреси меншости, уложеный пос. Штурмомъ, однакожь зъ него вѣе така ненависть до всего що славяньске, що давнѝ гегемоны, наколи-бъ прійшли знову до власти, не надумувались бы певно анѣ хвилѣ, щобъ завести навѣть якъ найострѣйшій абсолютизмъ, щобы лишь здушити ôтживше Славяньство. — Проектъ адресы бôльшости мавъ вже въ середу бути розданый членамъ палаты пословъ а въ пятницю або въ суботу розпôчнутся надъ нимъ дебаты. По укôнченю дебатъ адресовыхъ приступитъ палата до залагодженя справы провизоричного побору податкôвъ; по тôмъ слѣдувала бы справа застановленя судôвъ присяжныхъ въ декотрыхъ сторонахъ долѣшнои Австріи и залагодженье деякихъ предложень министерства торговлѣ. При такôмъ розкладѣ праць парляментарныхъ могла-бы рада державна бути ôтрочена вже въ кôлька днѣвъ по скликаню спôльныхъ делегацій.

(*Комисія адресова палаты панôвъ*) приняла съ певными змѣнами проектъ адресы бôльшости выготовленый Гибнеромъ а его самого выбрала справоздавцемъ. Меншôсть зголосила лишь до послѣдного уступу окреме вотумъ. Нынѣ ôтбувается засѣданье палаты панôвъ.

Заграничнѝ Державы.

Россія. Въ Петербурзѣ сподѣваются приѣзду царя зъ Копенгаги на день 16 с. м.; министеръ царского двору, Воронцовъ-Дашковъ и министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ мали вже 13 с. м. приѣхати до Петербурга. Министеръ дѣлъ заграничныхъ, п. Гирсъ, вернувъ вже до Петербурга. Говорятъ, що царь вертаючи зъ Копенгаги, поступитъ до Риги, а зъ ôтси зелѣзницею поѣде до Петербурга; вѣсть та однакожь есть дуже неимовѣрна и выкликана, якъ здаесь, лишь приѣздомъ до Риги министра вôйны, котрый въ тôй цѣли приѣздивъ сими днями до Риги, щобы розглянутись въ укрѣпленяхъ въ Динаминде, котрѝ забезпечуютъ ригску пристань, а котрѝ теперь ще бôльше маютъ бути розширенѝ. Пôсля иншихъ вѣстей маютъ бути межи Динаминде а Ригою выставленѝ великѝ форты, черезъ що мѣсто Рига мае перестати бути мѣстомъ отвертымъ. — „Русскій Курьеръ“ доноситъ, що въ петербурскихъ военныхъ сферахъ удержуеся упорно вѣсть, що въ Харковѣ мае бути незадовго заведене окреме ген.-губернаторство, а ген. губернаторомъ мае бути именованый одинъ зъ бувшихъ губернаторôвъ харкôвскихъ, чоловѣкъ, котрый теперь занимае въ Петербурзѣ видне становище въ администраціи. Посля тыхъ вѣстей въ складъ нового ген.-губернаторства маютъ вôйти три губерніи: харкôвска, курска и орлôвска, а мѣсцемъ перебуваня ген.-губернатора буде назначеный Харкôвъ. Офиціяльне ôткрытье ген.-губернаторства мае наступити ще передъ новымъ рокомъ. — Фортификаціи коло Дубна на Волыни на 7 верстôвъ ôтъ сего мѣста укôнченѝ; теперь розпочалася будова дороги сполучаючои фортификаціи съ двôрцемъ зелѣзницѣ. Будовы укрѣплень пôдъ Рôвнымъ доси ще не розпочалися.

Нѣмеччина. Справа наслѣдства бравншвайгского престола дае все ще ôтъ часу до часу звѣстку о собѣ, здаесь однакожь, що вже въ короткôмъ часѣ буде рѣшучо залагоджена. Незадовго мае зôбратися бравншвайгскій соймъ, а на короткій часъ передъ тымъ буде скликана державно-правна комисія, щобы спôльно съ радою регенційною уложити предложеня що до поклика ня регента; предложени тѝ буде мусѣвъ соймъ потвердити, що и имовѣрно наступитъ на тайнôмъ засѣданю. Выбôръ кн. Альбрехта Пруского на регента мае бути вже певный и можна вже допускати, що наступитъ одноголосно; мае бути такожь вже певною рѣчею, що кн. Альбрехтъ прійме сей выбôръ и буде мати титулъ „князя регента“ бравншвайгского. Кн. Кумберляндскій розôславъ тымъ часомъ протестъ противъ предстоячого управильненя наслѣдства не тôлько до всѣхъ державъ нѣмецкого союза, але такожь и до Бравншвайгу. — Кн. Гогенльоге именованый намѣстникомъ Альзаціи и Лотарингіи, а „Reichsanzeiger“ оголосивъ вже его именованье. — Зъ Вроцлава доносятъ, що пруске правительство выдалило зъ ôтти богато австрійскихъ и россійскихъ жидôвъ.

Франція. Результатъ послѣдныхъ выборôвъ значно збôльшивъ ôтвагу монархистôвъ, а праса монархична и консервативна выступае теперь рѣзче якъ коли небудь. „Française“ каже: „Консерватисты не суть зъобовязанѝ высказати републиканамъ цѣлои своеи програмы. На всякій случай однакожь можутъ они заявити, що они въ новôй палатѣ будутъ приготованѝ на всяку евентуальнôсть. Они не устанутъ, доки не прискорятъ великій рухъ розпочавшійся дня 4 жовтня. Консерватисты хотятъ и знайдутъ пôдмогу тыхъ кôлькасотъ тысячь голосôвъ, що имъ ще не достаютъ до осягненя бôльшости въ краю.“ Въ виду такого смѣлого выступленя монархистôвъ, републиканы потѣшаются ще тѣснѣйшими выборами а президентъ министрôвъ Бриссонъ каже въ однôмъ письмѣ до выборцѣвъ, що ôнъ мае повну надѣю, що при тѣснѣйшихъ выборахъ републиканѣ узыскаютъ бôльшôсть 150 голосôвъ. Дальше каже ôнъ, що републиканѣ не повиннѝ тратити надѣѣ, позаякъ они маютъ въ сенатѣ величезну бôльшість; на послѣдокъ маютъ ще и президентуру въ своихъ рукахъ. Република позôстане отже суверенною посѣдателькою такъ власти екзекутивнои, якъ такожь и законодавчои бôльшости. Сѝ три власти суть достаточнѝ, щобы забезпечити републику ôтъ всякои реакційнои напасти монархистôвъ и клерикалôвъ. Мимо того однакожь треба згоды републиканôвъ, особливожь згоды въ палатѣ. Такимъ лишь способомъ зôйде всяка побѣда монархистôвъ на нѣнащо... Ôтъ кôлькохъ днѣвъ смѣютъ они (монархисты) загрожувати републику! Дякуймо имъ, що они здоймили разъ маску. Черезъ ихъ нерозумъ знае теперь Франція куда еи хочутъ завести еи противники: до руины всѣхъ институцій и до новои революціи. Справа однакожь забезпечена! Мы служимо демократіи, хочемо отже такъ само а навѣть бôльше мира на внѣ якъ нашѝ противники; але лишь мы самѝ однѝ въ силѣ забезпечити миръ и въ внутрѣ. Могучу демократію я не можу собѣ инакше представити, якъ лишь републику.“ Подôбно накликуе и Клемансо републиканôвъ до згоды на день 18 с. м. и каже: Коли ходитъ о выбôръ межи монархією а републикою, чогожь ще тутъ може сумнѣватися правдивый републиканинъ.

Италія. „Tribuna“ пише въ справѣ именованя гр. Робилянта министромъ дѣлъ заграничныхъ: „Гр. Робилянта здивувало не мало, що о нѣмъ говорятъ, будьто-бы ôнъ безъусловно бувъ преданый дворамъ заграничнымъ; преданôсть его ôтносится лишь до Италіи и до дому савойского и се дае ему ôтвагу до выведеня Италіи зъ еи изольованого становища. Изольованье було-бы немочею; Италія муситъ розумно поступати и держатись зъ далека ôтъ политики, котра по короткôй розкоши потягае за собою довгій жаль“. Наслѣдникомъ гр. Робилянта мае бути именованый посломъ на вѣденьскôмъ дворѣ гр. Корти, а на его мѣсце пôде до Константинополя гр. Торньелли. — Пос. Шлецеръ бувъ сими днями у кард. Якобинього и вручивъ ему имовѣрно документы дотыкаючѝ справы каролиньскихъ островôвъ, въ котрôй обѣ спорнѝ стороны выбрали папу на мирового судію. Въ справѣ полагодженя сего дѣла завôзвавъ папа конгрегацію de propaganda fide, щобы она выготовила справозданье о мисіяхъ на островахъ каролиньскихъ. Въ архивѣ пропаганды найдено документы, зъ котрыхъ выходитъ, що мисіи католицкѝ на сихъ островахъ нѣколи неудавалися. Межи иншими найдено такожь стару карту роботы Испанця Рибера, на котрôй папа Александеръ VI вызначивъ бувъ границю межи посѣлостями Испанцѣвъ а Португальцѣвъ.

НОВИНКИ.

— **Центральный Выдѣлъ товариства „Просвѣта“ у Львовѣ** на своѣмъ засѣданю зъ дня 10 л. жовтня с. р. порѣшивъ слѣдуючѝ справы: 1) Ôгчитано справозданье зъ дѣяльности филіи въ Станиславовѣ за часъ ôтъ 25 лютого 1883. до 12 липня 1885. Пôсля того справозданя филія числила въ минувшôмъ роцѣ 100 членôвъ; еи оборотъ касовый выказавъ загальный доходъ 523 зр. 15 кр. а загальный розходъ: 502 зр. 91 кр.; при товариствѣ завязався комитетъ для основуваня и пôддержуваня читалень въ Станиславôвщинѣ. Справозданье се принято до вѣдомости и рѣшено Выдѣлови филіи заявити признанье за неутомиму дѣяльнôсть на поли Просвѣты. 2) Рускимъ паралелькамъ при школѣ им. Пирамовича удѣлено запомогу въ квотѣ 20 зр. на бѣдныхъ ученикôвъ тои-жь школы. 3) За повѣсти Марка Вовчка вызначено цѣну 45 кр. ôтъ однои части. 4) Припоручено розписати конкурсъ на стипендію им. Франца Фроица. 5) Постановлено печатати новый накладъ Позвôвъ багательныхъ и статутôвъ для читалень въ 3000 примѣрникахъ. 6) Удѣлено даромъ книжки товариства: читальни въ Межигôрцяхъ и рускимъ воякамъ въ Коломыи. 7) Працю І. Б. „Порадникъ лѣкарскій“ передано до другои оцѣнки, а працю К. С. „Въ читальни“ принято для товариства. 8) Въ кôнци принято якô новыхъ членôвъ до товариства: 1) п. Костя Марчука, господаря въ Черниховѣ; 2) Читальню въ Межигôрцяхъ; 3) П. Теодора Чабака, господаря въ Медусѣ; 4) П. Стефана Воробця, господаря въ Залужи.

— **Для внесеня фасій конгруальныхъ** министерство продовжило речинець до кôнця падолиста сего року. Для нашого духовеньства се продовженье на нѣчо, здаесь, не придасться, бо прійшло post festum. На всякій способъ — рѣчь то коли не хосенна, то бодай забавна...

— **Реальнôсть рускои дух семинаріи у Львовѣ** буде небавомъ сильно обкроена. До „Czas-у“ пишутъ зô Львова: „Цѣсарь позволивъ уже продати грунтъ (частину — *Ред.*) гр.-кат. семинаріи пôдъ будôвлю почты и телеграфу“. О скôлько намъ звѣстно, продажь тая стоитъ въ звязи съ реставраціею будынкôвъ семинаріи. За реставрацію будынкôвъ — пôйде часть грунту нашои семинаріи!...

— **Намѣстництво галицке** розпорядило всѣмъ староствамъ, щобы пашпорты для мало-лѣтныхъ дѣвчатъ выставляли тôлько по докладнôмъ провѣреню цѣли подорожи и по представленôмъ позволеню ôтъ родичѣвъ або опѣкунôвъ. Причина того розпоряженя лежитъ въ тôмъ, що торговля дѣвчатами мѣжь Австріею зъ однои а Турціею, Египтомъ и Америкою зъ другои стороны збôльшаеся чимъ разъ значнѣйше, що сконстатувала власно недавно львôвска дирекція полиціи.

— **Въ справѣ стяганя податкôвъ** порѣшивъ найвысшій трибуналъ, що власть податкова, котра задля стягненя податку перевела неправно екзекуцію, муситъ дати покривдженому повне ôтшкодованье.

— **Министерство просвѣты и вѣроисповѣдань** удѣлило зъ надзвычайного кредиту на рôкъ 1885 на запомогу для духвеньства, дотованого низше конгруы: въ гр.-кат. львôвскôй архіепархіи суму 32.889 зр. въ гр.-кат. перемыскôй епархіи 10.801 зр.; въ рим.-кат. львôвскôй архіепархіи 11.601 зр. въ р.-к. перемыскôй епархіи 8.117 зр. въ р.-к. краковскій архепархіи 6.354 зр. въ р. к. тарнôвскôй епархіи 6.870 зр. а въ кôнци въ ôрменьско католицкôй львôвскôй епархіи 553 зр.

— **Депутація ôтъ громады Жабя въ Коссôвщинѣ** прибула сими днями другій разъ до Львова и — якъ довѣдуемось — въ недѣлю явилася въ ц. к. намѣстництвѣ. Позаякъ п. намѣстника не було у Львовѣ, бо выѣхавъ бувъ до Кракова въ дѣлахъ фундаціи кн. Любомирского, то депутатôвъ прійнявъ его заступникъ. Депутаты вручили знову жалобу на господарку своеи зверхности громадскои та на надъужитя при поборѣ податкôвъ, и жалувались, що ôтъ часу першои ихъ авдіенціи у п. намѣстника дня 20 серпня с. р. нѣхто зъ уряду не переводивъ слѣдства, хотяй п. намѣстникъ заявивъ бувъ, що поручитъ ц. к. староству въ Коссовѣ зôслати комисію до Жабя. Заступникъ п. намѣстника выслухавъ депутатôвъ, обѣцявъ, що намѣстництво займеся тою справою и додавъ: „Видко, що муситъ васъ дуже болѣти, коли вы зъ такого далека вже другій разъ сюды прибуваете“. Якъ намъ доносятъ, дня 16 л. вересня ôтбулося въ Жабю вѣче громадянъ, на котрôмъ розбирано кривды громадскѝ и раджено надъ способомъ, якъ-бы ихъ усунути. Зъ стороны ц. к. староства коссôвского, завѣдомленого иниціяторами вѣча, прибувъ комисарь п. Солецкій. Въ вѣчу взяло участь до 1.500 господарѣвъ и господинь-вдôвъ. До участи въ зборѣ завзывано картками. По кôлькагодиннôй нарадѣ всѣ громадяне выбрали собѣ трехъ мужѣвъ довѣрія, Антона Сѣнятовича, Юру Гаврищука и Дмитра Германюка, и дали имъ повномочіе заступати цѣлу громаду и въ имени громады доходити справедливости у всѣхъ компетентныхъ властей. Цѣле вѣче ôтбулося якъ найповажнѣйше и въ найбôльшôмъ ладѣ, такъ що самъ п. комисарь мусѣвъ высказати свое зливованье. Правда, анѣ одинъ жидъ, анѣ вôйтъ Ив. Попôвчукъ съ своими радными, анѣ писарь передъ приѣздомъ п. комисаря не показалися на зборѣ, доперва съ п. комисаремъ прійшли два жиды и самъ вôйтъ, яко гостѣ. Жандармерія, котрои стація есть въ самôмъ Жабю, не потребувала навѣть явитися на мѣсци вѣча, такъ все ôтбулося въ ладѣ и спокою. Сего року въ зимѣ припадаютъ въ Жабю выборы до новои рады громадскои на 6 лѣтъ. Сподѣватися належитъ, що громадяне Жабя, котрѝ для обороны своихъ интересôвъ змогли зôбратись въ таке величне вѣче, при сихъ выборахъ выберутъ собѣ до рады людей щирыхъ, бажаючихъ добра цѣлои громады; сподѣватися треба, що до того допоможутъ громадянамъ такожь ихъ отцѣ духовнѝ. Рада громадска въ Жабю складаеся зъ 36 радныхъ; въ теперѣшнôй радѣ засѣдае кôльканайцять жидôвъ. Жидова взяла верхъ въ громадѣ, — и коли христіяне не возьмутся за руки и не выберутъ рады громадскои по своѣй воли и своѣмъ серцю, то буде имъ що-разъ бôльше лихо.

— **Комитетъ декляматорско-музикального вечерка въ Копычинцяхъ въ память Маркіяна Шашкевича** складае отсей рахунокъ: Доходу зъ вечерка було 164 зр., розходу 128 92 зр.; чистый доходъ въ сумѣ 35·08 зр. ôтославъ вже комитетъ для рускои Бурсы въ Тернополи на руки д-ра В. Лучаковского, адвоката краевого и предсѣдателя Бурсы. При тôй нагодѣ засылае комитетъ на сѣмъ мѣсци сердечне спаси Богъ всѣмъ П. Т. Землякамъ, що причинилися чимъ небудь до пôднесеня народного свята, особливо Впр. о. Витошиньскому, що зволили прибути до насъ съ своими спѣваками-солоѣями, що дали живый примѣръ, якѝ таланты укрываются у нашого люду, а лишь треба провѣты и працѣ, щобъ его придавленого вѣковою неволею знову пôднести, и тѝ здôбности зъ вѣкового сну, зъ вѣкового просоня збудити. — *Комитетъ.*

— **Читальня въ Копычинцяхъ** выбрала дня 4 жовтня на загальномъ зборѣ членôвъ слѣдуючій выдѣлъ: п. Андрѣй Чичка, голова; І. Стадникъ, заступникъ гол.; И. Стадникъ, Ив. Поторяньскій Іос. Познаньскій, Ив. Огава выдѣловѝ; а Кость Илія и Микола Войткôвъ заступниками.

— **Новѝ читальнѣ** ôткрытѝ въ селахъ: Бѣльчи-Доброкутѣ, въ Ковалѣвцѣ и въ Стопчатовѣ. Ширшѝ вѣсти о ôткрытю тыхъ читалень подамо при нагодѣ пôзнѣйше.

— **Проф. Юліянъ Медвецкій** зробивъ дуже важне ôткрытье. Слѣдячи геологичнѝ поклады землѣ въ околици Вѣлички, доказавъ, що тамъ можутъ знаходитись поклады камѣнной соли. На предложенье проф. Медвецкого почавъ гôрничій урядъ копати въ Косочицяхъ, селѣ положенôмъ на захôдъ ôтъ Вѣлички, и дѣйстно въ глубинѣ 210 метрôвъ знайшовъ поклады соли камѣнной. Се ôткрытье, зроблене нашимъ ученымъ землякомъ, потягне за собою безъ сумнѣву дуже важнѝ наслѣдки, якъ для науки геологіи, такъ и для економичныхъ ôтносинъ краю.

— **До рады повѣтовои въ Залѣщикахъ** выбранѝ зъ групы громадъ сельскихъ: о. Викторъ Ростковичь, посесоръ Едм. Шнурпфайль, лѣсничій Т. Росинкевичь, и селяне: В. Кузнякъ, П. Фенюкъ, Ф. Блоньскій, И. Мандзюкъ, И. Виротюкъ, Ф. Оробчукъ, Л. Глова, А. Слободянъ и Я. Коворчукъ. Ч. 168.

— **Именованя.** Канцелистами при судахъ колегіяльныхъ имонованѝ: І. Смолень у Львовѣ, І. Коникъ въ Перемышли, В. Базякъ въ Золочевѣ и Г. Пяцца въ Перемышли; при судахъ повѣтовыхъ именованѝ канцелистами: А. Саевичь въ Пôдгайцяхъ, Я. Древко въ Сокали, В. Кампе въ Жидачевѣ, Ф. Хомякъ въ Глинянахъ, Ф. Пецухъ въ Буску и К. Лукашевичь въ Делятынѣ. До веденя книгъ грунтовыхъ именованѝ канцелистами: С. Кухарскій въ Жидачевѣ, С. Пиликовскій въ Лопатынѣ, К. Щурко въ Краковци, О. Ебнеръ въ Монастырискахъ, К. Готвальдъ въ Радеховѣ, В. Луцикъ въ Щирци, К. Магоньскій въ Гусятынѣ, Л. Соханевичь въ Городенцѣ и Ф. Бяловонсъ для Печенѣжина. Перенесенѝ канцелисты: С. Вегеманъ зъ Буска до Лопатына, У. Фогельзингеръ зъ Глинянъ до Скалата и Г. Шійка зъ Городенки до Долины. Позволено на замѣну мѣсць канцелистамъ: І. Баторовичеви зъ Дрогобыча и К. Бемови зъ Радехова. — Секретарь староства В. Росдорферъ перенесеный зъ Добромиля до Золочева. — Контрольоръ телеграфичного уряду Р. Вальхеръ именованый старшимъ почтовымъ контрольоромъ у Львовѣ. — Дѣйстными учительками и учителями именованѝ: Л. Ижикевичь въ Дубецку, З. Козицка въ Гумнискахъ, И. Кмицикевичь въ Суроховѣ, М. Пашиньскій въ Балигородѣ и П. Лазаръ въ Лентôвни.

— **Въ справѣ дефравдаціи, поповненои Ст. Гицкевичемъ** бувшимъ бурмистромъ Долины и начальникомъ повѣтового бюра банку рустикального, ôтбудеся по переведеню $1^1/_2$ року треваючого докладного слѣдства, въ найблизшôй кадеиціи розправа головна передъ судіями присяжными въ Самборѣ. Суму, спроневѣрену Гицкевичемъ, обчисляе прокураторія державна на 34.023 зр.

— **Съ днемъ 6 жовтня с. р.** усунено перерву на шляху Тарвисъ Понтафель (Понтеба) пôдъ Люссініцъ. Въ наслѣдокъ сего отворено загальный рухъ на тôмъ шляху. А що ухилено такожь перерву на италійскôмъ шляху Понтеба-Удине, то въ сей способъ привернено знову черезъ Понтебу рухъ до и зъ Италіи.

— **Собака зъѣла дитину.** Въ Полупанôвцѣ, пов. скалатского, Катерина Крупа пôдчасъ роботы въ огородѣ нагло породила дитя въ боляхъ и зôмлѣла. Коли прійшла до себе, побачила, що дитины вже не було: ухопила еи и зъѣла надбѣгша сюды собака.

— **Самоубійства зъ нужды** допустився тыми днями у Львовѣ 84-лѣтный старець Тибурцій Ольшевскій. Колись то бувъ великій панъ; мавъ обширнѝ добра на Подôлю... жилося добре, потому булося діюрнистомъ въ Выдѣлѣ краевôмъ, доки очи служили, а конець — самоубійство.

— **Смерть пôдчасъ ловôвъ** постигла Войтѣха Волошиньского, посесора зъ Стегниковець въ Тернопôльщинѣ; упавъ ôнъ жертвою неосторожного выстрѣлу одного зъ ловцѣвъ-товаришѣвъ. Оставивъ вдову, котрои першій мужъ такъ само згинувъ на ловахъ.

— **Убійство.** Дня 2 с. м. знайдено въ ровѣ пôдъ Милошовичами, пов. львôвского, трупа селянина Ивана Зуба, звѣстного зъ численныхъ крадежей, съ пôдрѣзанымъ горломъ. Трупъ державъ въ руцѣ курку, украдену попереднои ночи въ колоніи Дорнфельдъ.

— **Цѣсарскѝ стипендіи** по 1000 зр. надано д-рови медицины, Володиславови Кольбергерови, д-рови философіи, Іосифови Каленбахови и скôнченому техникови, Романови Дзьеслевскому.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ громадамъ Петричѣ и Скнилôвъ, пов. золочѣвского, по 100 зр. на будову школы. — Намѣстникъ Галичины, ѣздивъ сими днями зъ Кракова до Криницѣ въ дѣлахъ тамошного закладу купелевого.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на Увислу, дек. гусятыньского принятѝ оо. І. Вас. Марчакъ зъ Баличь, II. Александ. Левицкій зъ Увислы, III. Іоанъ Токарь зъ Пôдгайчикъ; 4. Ант. Туркевичь зъ Орѣшковець, 5. Лука Шустъ зъ Осовець, 6. Вас. Каргутъ зъ Шидловець, 7. Іоанъ Гегейчукъ зъ Турôвки и 8. Теод. Турула зъ Бережанъ.

Введеный въ завѣдательство Потока, дек. бучацкого, о. Мих. Боднарь.

Митроп. консисторія вставилася до ц. к. намѣстництва о личный додатокъ для о. Конст. Красницкого зъ Конюшокъ.

Президія ц. к. намѣстництва годится на канон. институцію о. Юл. Дорожиньского на Высочко и о. Алексея Заячкôвского на Зарубинцѣ.

До семинаріи принятый на I рôкъ п. Теоф. Глѣбовицкій.

Въ колегіи греко-рускôй въ Римѣ при церквѣ св. Атанасія опорожнене одно мѣсце для кандидатôвъ стану духовного. Першеньство маютъ кандидаты, що укôнчили гимназію и здали испытъ зрѣлости, а доперва потому ôтличнѝ ученики зъ двохъ найвысшихъ клясъ гимназіи. Речинець подаватися до 25 л. жовтня с. р. Подання слати до львôвскои митр. консисторіи. (Циркуляръ зъ дня 12 лат. жовтня с. р. до ч. 6632.)

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Справозданье Дирецкіѣ ц. к. гимназіи академичнои у Львовѣ за рôкъ шкôльный 1884/5“.** Оно мѣститъ въ собѣ на 63 сторонахъ: 1) розвѣдку д ра Омел. Калитовского: „Sind Schillers historische Schriften vornehmlich seine Geschichte des dreissigjährigen Krieges für den Schulunterricht zu empfehlen“ и 2) часть урядову. Зъ урядовои части бачимо, що всѣхъ ученикôвъ въ рускôй гимназіи съ початкомъ шкôльного року було 452 а при кôнци 384 (середъ обохъ курсôвъ ôтпало 68). При клясификаціи въ 2 гôмъ пôвроцѣ на 384 ученикôвъ одержало 35 добру клясу съ ôтзначеньемъ, 214 добру, 101 поправку, 28 другу а 6 третю клясу. При поправцѣ дôстало злу ноту 10 ученикôвъ. Три першѣ клясы мали по два ôтдѣлы. Крôмъ 8 клясъ въ гимназіи була ще кляса приготовляюча съ 30 учениками. До испыту зголосилося було 29 публичныхъ ученикôвъ и 5 екстерністôвъ, а здало: 23 публ. ученикôвъ и 2 екстерністы; прочихъ репробовано. Пôсля обряду було 377 ученикôвъ гр.-кат. а 7 римо-кат. обряду, пôсля народности же всѣ 384 Русины.

— **„Auf der Höhe“**, мѣсячный журналъ звѣстного нѣмецкого писателя Сахеръ-Масоха, переставъ выходити.

— **Славный маляръ Мункачій**, проживаючій теперь въ Парижи, скôнчивъ новый великій образъ „Мозартъ передъ скономъ“. Мозарта окружили поклôнники его, а ôнъ погасаючимъ голосомъ спѣвае „Requiem“. Образъ той буде небавомъ выставленый въ Парижи.

— **Василь Верещагинъ**, славный маляръ, ôткрывае другу выставу своихъ новыхъ образôвъ у Вѣдни.

Власный досвѣдъ есть найлѣпшій! Хто о тôмъ сумнѣваеся яке мае ужити средство противъ ревматичныхъ болѣвъ або дôймаючого гôстця той най купитъ за 40 кр. фляшинку правдивого

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

Сѣмнайцятилѣтный досвѣдъ и безчисленій успѣхи ручатъ за то, що тыхъ 40 кр. не выдаются на дармо. Склады майже въ всѣхъ аптикахъ*. Головный складъ: Аптика пôдъ залотымъ львомъ въ Празѣ, Altstadt

1483 (1 - 34)

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE.

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö. W.

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

у Львовѣ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. збôръ м. 3	„ —	„
„ Souchong чорна . 2	„ —	„
„ Kaysow 4	„ —	„
„ Melange de Londres 4	„ —	„
„ Pecco 3	„ —	„
„ Караванна 4	„ —	„
„ Караванна найпередн. 6	„ —	„
„ Гумповъ перлова . 3	„ —	„
„ Гумповъ ôтлична . 4	„ —	„

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатяні высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. въ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье неисчислится. 1444

„ДЫМЪ“,

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажані отцѣ духовні уряджуютъ при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 6—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае Всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожь заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякі рызы церковні до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученї ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбні и металеві принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбні знаряды церковні якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкаві замовленя упрашаю.

1429 (6—20)

Спеціяльна Торговля

ПРИРОДНЫХЪ ГЕДЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

ВЪ ТЕРНОПОЛИ. 1257

Поручае крôмъ высылокъ 5 кильовыхъ барылокъ почтою и высылки вина зелѣзницею въ великихъ бочкахъ, котрі ôтъ почтовыхъ высылокъ задля дорогого порта почтового, коштôвъ бочôвокъ и акцизы ôтъ вина высыланї зелѣзницею въ бôльшôй скôлькости о 30% дешевше стоятъ, а именно якъ слѣдуе:

Цѣны loco зелѣзниця Тернополь franco бочка:

1 бочка, що мѣститъ менше-бôльше стоитъ	32 литры зр.	32 литры кр.	66 литеръ зр.	66 литеръ кр.	135 литеръ зр.	135 литеръ кр.
1 бочка вина Гедляй столове . . .	12	50	22	50	40	—
1 „ „ „ лѣпше . . .	15	—	27	—	50	—
1 „ „ „ вытрязне . . .	19	—	35	—	65	—
1 „ „ „ съ букетомъ . . .	22	50	40	—	75	—
1 „ „ Самородне	28	—	52	50	100	—
1 „ „ „ солодкаве . . .	34	—	62	50	120	—
вина червонї:						
1 бочка Visontai зъ р. 1882 . . .	17	—	30	—	55	—

Купуючи вина особисто у продуцентôвъ и за готôвку ручу за природні, смачні и лѣпші а дешевші якъ навѣть зъ Угоръ спроваджувані.

Именно же поручаю яко добрый христіянинъ Преподобному Духовеньству свои природні вина до ужитку при службѣ Божôй и прошу о благосклонні замовленя.

При замовленяхъ прошу о часть задатку.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВІ

4 процентові платні въ 30 днѣвъ по выповѣдженю
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 46—?)

МАРІЯ МРОЗИНЬСКА

(Фридрихъ Мрозиньскій)

МАГАЗИНЪ ФУТЕРЪ

у Львовѣ

при улицѣ Собьеского н-ръ 7.

поручае свôй

СКЛАДЪ 1471 6—6

заосмотреный всегда въ доборові футра, такъ мѣстові якъ и до подорожи, гарнитуры дамскі найновѣйшои моды, найлучші шкôры и т. п., а то все якъ найстараннѣйше выкôнчене, по дуже приступныхъ цѣнахъ, якъ найскорше — на часъ замовленый.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 80—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр., **Lohse'a** по 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

Косы и Рѣзаки

7 ручкові волоскі	по 34 кр.
7½ „ „	по 36 кр.
7 „ рускі довгі . . .	по 36 кр.
7 „ волоскі бракованї .	по 20 кр.

Рѣзаки стирѣйскі правдиві по 56 кр.

высылае на замовленье Магазинъ

НАРОДНОИ ТОРГОВЛЪ

ВО ЛЬВОВѢ. 1386

Опакованье зачисляеся якъ найдешевше.

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна дôстати по вниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „**Правда**“:

Рочникъ V зъ р. 1872 . . .	„ 2 зр.	
„ VI зъ р. 1873 . . .	„ 2 зр.	
„ IX зъ р. 1876 . . .	„ 2 зр.	
„ X зъ р. 1877 . . .	„ 2 зр.	
„ XI зъ р. 1878 часть лит. 2 томы	„ 1 зр.	
„ XII зъ р. 1879 . . .	„ 2 зр.	
„ XIII зъ р. 1880 часть I .	„ 50 кр.	
зъ р. 1884 часть II .	„ 1 зр.	

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

ЩЕ ЛИШЬ КÔЛЬКА ДНѢВЪ!

11 лосôвъ **10** зр.

1476 5—5 Головна выграна **въ готôвцѣ**

1000000 ГУЛЬД.!

Дальше 20.000 зр. | 10.000 зр. | 5.000 зр. и т. д. и т. д. | **4.000** выграныхъ.

Администрація краевои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 4.

Выдавець и редакторъ **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 110. Львôвъ, Субота 5 (17) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочинаючимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Ôтозва

до учителѣвъ школъ народныхъ.

На загальныхъ зборахъ „Руского Педагогичного Товариства“ въ Тернополи въ день 12 (24) мая с. р. домагалися присутнй учителѣ школъ народныхъ межи иншими реформы школьныхъ книжокъ и выданя для школьнои молодежи такихъ книжочокъ до читаня, котрй ôтповѣдали-бъ ихъ степени образованя, а заразомъ були поучаючй и подавали имъ здоровый кормъ для душѣ и серця. Тіи рускй книжочки, котрй маемо вже и котрй одобрила краева рада школьна, суть вправдѣ добрй самй собою; однакъ они не завсѣгды приноровленй до потребъ, понять, способу мысленя та чувствованя и до тои специяльнои сферы, въ котрôй обертаесь молодѣжь народнои школы. Книжочки выданй „Рускимъ Товариствомъ Педагогичнымъ“ суть такожь дуже добрй для дѣтей на найнизшôмъ степени школьного житя, т. е. для малыхъ и въ науцѣ початкуючихъ дѣтей; але для дѣтей другого и третого степеня крôмъ деякихъ выдань товариства „Просвѣты“ и поодинокихъ авторôвъ, нема майже ще нѣчого такого, що образувало-бъ и уморальняло ихъ душу и серце та розширяло и доповняло кругъ тыхъ вѣдомостей, котрй въ школѣ подаются имъ лише въ дуже звуженыхъ рамахъ (вѣдомости въ природныхъ наукъ, географіи, исторіи и т. п.). — На ôтповѣдь головы Педагогичного Товариства, що такою реформою книжокъ школьныхъ и уложеньемъ книжочокъ до читаня для школярѣвъ можутъ и мусятъ занятися самй учителѣ школъ народныхъ, котрй на пôдставѣ школьнои практики найлѣпше знаютъ и розумѣютъ, чого имъ потреба и якъ тому зарадити, — ухвалено: „Выдѣлъ Руского Товариства Педагогичного оповѣститъ ôтозву до учителѣвъ школъ народныхъ, котрою запроситъ ихъ, въ имени высокои задачѣ здорового народного выхованя молодого поколѣня, до щирои працѣ въ тыхъ двохъ повысше показаныхъ напрямахъ“. Кождый трудолюбивый въ тôмъ напримѣ учитель-авторъ по совѣстнôмъ и розсудливôмъ розсмотреню и справленю написанои розправы зволитъ переслати єи до Выдѣлу „Руского Товариства Педагогичного“ на руки его головы. Кожду добру и цѣли отвѣтну працю на тôмъ поли Выдѣлъ передасть краевôй радѣ школьнôй до одобреня, постараеся о єи напечатанье и — отвѣтно до матеріяльныхъ средствъ товариства — о ремунерованье авторôвъ.

Братя учителѣ! Берѣмся всѣ рѣзко до дѣла, бо коли самй до нашихъ святощей на поли школьництва не приложимо рукъ, не возьмесь до нихъ прихильно нѣхто. Що-разъ бôльше пересвѣдчаемося о потребѣ несеня помочи самымъ собѣ, о двиганюся впередъ власными силами. При Вашихъ трудахъ и помочи, Братя, „Руске Товариство Педагогичне“ не буде марною демонстраціею, выкликаною — якъ деякй нашй прихильники думали — для парады, але оно станеся сторожею народного выхованя, приносячого народному школьництву великй пожитки. А вповнѣ наступитъ то ажь тогды, коли оно обгорне всѣхъ народныхъ учителѣвъ, все народне священьство и всю свѣтлу руску интелигенцію въ загалѣ, та коли щиро и охотно працювати станемо для добра руско-народного школьництва.

Львôвъ дня 6 червня 1885.

Василь Ильницкій,
голова „Рус. Педагогичного Товариства“.

Вѣчна Рада повѣтова.

[Статья надôслана.]

(Апеляція до Бога жителѣвъ „турецкого“ повѣта и интервю „турецкихъ“ депутатôвъ съ Є. Ексц. п. намѣстникомъ и п. маршалкомъ)

I.

Таки безъ всякои интродукціи: „Гей Боже всевѣдучій! Хто провинивъ: чи мы теперѣшнй мешканцѣ турецкого повѣта, чи нашй предки, чи може хто иншій зъ грѣшного роду людского, що нашь повѣтъ слѣпый народився и не може такъ, якъ иншй повѣты въ нашôмъ краю, увидѣти вже девятый рôкъ правдивои ясности автономіи повѣтовои?“ и ось якъ бымъ чувъ таку велегласну ôтповѣдь: „Анѣ вы, турецкй хлѣборобы, анѣ вашй предки, анѣ нѣхто въ свѣтѣ не есте выноватй въ тôмъ разѣ, але на то вы народилися такй нещасливй и животѣете вже девятый рôкъ якъ слѣпй, не могучи видѣти повѣтовои ясности автономичнои, щобы весь свѣтъ на вашôмъ повѣтѣ пôзнавъ и урозумѣвъ славу такъ званои „polnische Wirthschaft“.

А вже-жь най буде що хоче, я мушу написати величезну книгу „О турецкôй радѣ повѣтовôй“ почавши ôтъ року 1866. Розумѣеся, все буде точнѣсенько оперте на жерелахъ, т. е. на актахъ архива турецкои Рады, якй ще остали и якихъ зубъ часу злодѣйского не знищивъ. То дѣло посвячу въ доказъ великои чести всѣмъ корифеямъ-политикамъ, котрй найбôльше боролися, борются и боротись будутъ за конституційною формою правленя въ старопольскôмъ дусѣ. Але не досыть того; я буду старатися, щобъ тая книжка була принята яко конечный додатокъ до исторіи „ojczystej“ и щобы все, що жіє у насъ, училось обовязково того предмету, а то по тôй простôй причинѣ, що хто буде добре знати исторію тои вѣчнои повѣтовои рады турецкои, той не тôлько легко уробитъ собѣ ясный образъ о „sławnéj dawnéj wolnéj ojczyźnie“, але кромѣ минувшости буде бачити и будучнôсть тои „вольнои ойчизны“ пôзнае ôтносины братей Полякôвъ до Русинôвъ на засадѣ „wolni z wolnymi, równi z równymi“. Але заки я займуся выданьемъ тои дуже цѣкавои исторіи, хочу для зацѣкавленя публики, такъ нѣбы для реклямы, на передъ згадати, о якихъ то дуже интересныхъ рѣчахъ буде бесѣда въ тôй исторіи.

Попередъ всего треба въ лѣву руку взяти уставу о репрезентаціи повѣтовôй и о ординаціи выборчôй повѣтовôй, обовязуючу въ королевствѣ Галичины и Володимиріи съ Вел. княжествомъ Краковскимъ, санкціоновану нашимъ Найяснѣйшимъ монархомъ у Вѣдни дня 12. серпня 1866, — а правою рукою пôдпертись и уважно читати:

§. 7. уставы о репрезентаціи повѣтовôй такій: „Рада повѣтова складаеся зъ 26 членôвъ“. — На збытки тому параграфови турецка рада повѣтова, неустанно урядуюча, складаеся тôлько зъ 11 членôвъ.

§. 13. тои-жь уставы такій: „Выдѣлъ повѣтовый складаеся зъ презеса повѣтового и шести иншихъ членôвъ включно съ заступникомъ презеса. Выбôръ презеса и его заступника потребуе затвердженя цѣсарского“. — Въ вѣчнôй турецкôй радѣ повѣтовôй выдѣлу нема а заступникъ презеса зробився самъ, бо нѣхто его не выбиравъ, а затверджувавъ его хиба зъ тамтого свѣта „król Popiel“.

§. 14. тои-жь уставы каже такъ: „Рада повѣтова выбераесь на три роки“ (по новѣйшому на 6 лѣтъ). — Въ турецкôмъ повѣтѣ не такъ: у насъ рада повѣтова выбрана на вѣки вѣчнй, бо выбрана ще 1874 року безъ перервы нѣбы-урядує.

§. 15. тои-жь уставы такій: „На мѣсце члена рады, уступившого передъ уплывомъ періоду выборчого, буде безъ ôтволоки выбраный на дальшій часъ того періоду новый членъ до рады зъ тои групы, до котрои уступившій належавъ“. — Въ турецкôмъ повѣтѣ того параграфу не знаютъ. Ôтъ 1874 р. до теперь уступило або черезъ смерть або вывандрувавши на всегда зъ повѣта 15 членôвъ зъ тои вѣчно урядуючои рады, а нѣхто нѣколи нѣякого доповняючого выбору не розписувавъ и не переводивъ.

§. 16. говоритъ о доповняючôмъ выборѣ до Выдѣлу рады повѣтовои. Въ турецкôй радѣ то не практикуеся. А кôнцевый уступъ того параграфу такій: „Презеса або его заступника, уступаючого разъ на все, повинна заступити Рада найдальше до 30 днѣвъ новымъ выборомъ на дальшій часъ періоду выборчого“. — Въ вѣчнôй турецкôй Радѣ умеръ собѣ заступникъ презеса ще 1880 року, а до сегодня мѣсце его опорожнене.

§. 18. тои жь уставы каже: „Посада члена репрезентаціи повѣтовои есть безплатна“. — Въ вѣчнôй турецкôй Радѣ держатся твердо польскои пословицѣ „jutro za darmo, dzisiaj za pieniądze“ и всѣ зъ тои-жь Рады берутъ за кождый крокъ, що зробятъ его до салѣ радпои, дієты, якъ якй губернаторы. Выдѣлъ краевый щось тамъ нѣбы заказувавъ брати дієты, але раднй турецкои Рады не слухали и не слухаютъ нѣякихъ заказôвъ. A samorząd pa co? — каже все одинъ наймудрѣйшій членъ тои вѣчнои Рады повѣтовои. О объемѣ дѣланя тои вѣчнои турецкои репрезентаціи повѣтовои — я о тôмъ не списавъ-бы и на воловôй шкурѣ, але що тôлько буде можливе, то все буде выготовлене въ тôй книжцѣ, що гадаю выдати о вѣчнôй турецкôй Радѣ. Особливо дуже цѣнный матеріялъ до надмѣрно цѣкавыхъ илюстрацій подасть до того дѣла кождого року правильно нѣбы-ухвалюваный а дуже правильно ба и строго зъ бѣдныхъ мешканцѣвъ нашого повѣта стяганый буджетъ турецкои Рады повѣтовои. Ой буджетъ той, буджетъ турецкій! — або якъ нашй Бойки зъ француска называютъ „якійсь будже“! Ôнъ такъ якъ тая стара суха шкаписко у бѣдного газды, що єѣ насытити не можна, а роботы въ неи нема и продати або замѣняти годѣ. Якъ нечувано оригинально, щиро по людски, можна сказати чудно по дружески наглядае вѣчна турецка Рада повѣтова надъ ладомъ по громадахъ въ нашôмъ повѣтѣ и якій у насъ порядокъ, (обширнѣйше о тôмъ буде въ згаданôй книжцѣ), най послужитъ н. пр. отъ и се. Разъ пытаю я найбôльшого тѣломъ а не найспособнѣйшого духомъ радного тои славетнои Рады повѣтовои п. П, що то таке, що турецка Рада повѣтова такъ по дружески обходится съ вôйтами въ многихъ селахъ, знаючи о тôмъ, що тіи вôйти допускаются нечуваныхъ здиростъ и дефравдаціи громадского гроша? На то ôтповѣдае сей п. П. такъ собѣ цѣлкомъ добродушно: „Ta my wimo o tem, co to te wójci w dużo wsiach złodzieje, no ale trudno sobi ich narażać. Przyjdą te rozmaite wybory, to do Wiednia, to do Lwowa, — wi pan, na co ..... drażnić?...“

§. 42 высше згаданои уставы каже такъ: „Щобы запала ухвала, потрѣбно присутности бôльше якъ половины членôвъ Рады“, т. е. бодай 14 радныхъ. Але того параграфу, хотяйбы и якъ силувався, въ турецкôй Радѣ примѣнити не можна, бо всѣхъ радныхъ жіючихъ и остаючихъ въ повѣтѣ есть тôлько 11, — отже роби, що хочешь. Але въ нашôмъ турецкôмъ парляментѣ, въ нашôй вѣчнôй Радѣ всѣ ухвалы — важнй.

Гадаю, що я вже досыть заанонсувавъ то свое дѣло о вѣчнôй турецкôй Радѣ повѣтовôй,

НА УКРАИНѢ.

Споминки и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

V. Подорожь Днѣпромъ до Канева. Могила Т. Шевченка.

Я вже схопився зъ постелѣ, коли почавъ гудѣти гудокъ, скликуючи робôтникôвъ на роботу. Пôсля семои годины въ ранцѣ 12 (24) серпня станувъ я съ Вп. Ол. Ф. Якубенкомъ въ пристани, построенôй у пôдошвы Старо-Кіевскихъ гôръ. Численнй судна, берлины и барки наѣжились цѣлымъ лѣсомъ щоголъ, на котрыхъ ôтъ холодного раннёго вѣтру трѣпотались розпростертй вѣтрила, наче запрошуючи людей въ дорогу Днѣпромъ. На самôмъ переду стоявъ пароходъ *Петръ Великій*, наче атаманъ цѣлои судоходнои ватаги. Въ пристани почався вельми живый рухъ, народу стôлько, що ледво можна було протовпитись до касы. Було тамъ доволѣ всѣлякихъ людей, а найбôльше таки жидовы, що такъ само якъ на зелѣзницяхъ таскалася съ своими мѣшками и бебехами та безнастанно мѣжь собою харамаркала.

Пароходы Днѣпровй курсуютъ тôлько мѣжь Кіевомъ а Катеринославомъ. Они устроенй съ всякою выгодою для проѣзжихъ можутъ мѣстити до 500 людей. Пароходъ подѣленый на 3 клясы, подôбно якъ и вагоны зелѣзно-дорожнй, тôлько що въ клясахъ нема нѣякихъ передѣлокъ. Перша кляса вызначаесь великимъ комфортомъ такъ якъ и у вагонахъ. Мѣжь другою а третёю нема майже нѣякои рôзницѣ и тамъ сидятъ усѣ въ сумѣшь съ багажами. Пасажеры першои клясы маютъ ще й ту выгоду передъ пасажирами тамтыхъ клясъ, що можутъ зъ середины корабля зôйти у каюту, де можна посидѣти въ затишку, переспатись и попоѣсти. На пароходѣ бо есть такожь реставрація, де можна за мѣрну цѣну дôстати всѣлякого ѣдла й напитку. А вже жь нѣкуды правды дѣти, нема ѣдла, якъ борщь украиньскій. Такого у насъ не умѣютъ варити або тôлько мало де; ôнъ менѣ нагадувавъ сей славный борщь, якій менѣ доводилось ѣсти хиба въ родительскôмъ домѣ.

Мы взяли собѣ билеты III кл. по 40 коп., бо ѣдучи днемъ, можна выйти зъ середины корабля на верхъ и сидѣти на палубѣ та зъ ôттамъ розглянути цѣлу околицю. Пасажирôвъ набралось стôлько, що въ II. и III. кл. не було де й шпильки вткнути. Мы выйшли на палубу и сѣли собѣ на лавцѣ, а биля насъ кôлькоро нашихъ людей. О 8. годинѣ протяжный свистъ паровои машины давъ знакъ до ôтходу корабля. Матрозы кинулись ôтчѣпати линвы, на котрыхъ пароходъ стоявъ причепленый въ пристани. Отрученый ôтъ берега пустився пароходъ на спокôйне плесо Днѣпрове и посувався съ що-разъ бôльшимъ розгономъ. Правобôчь насъ стояли стрôмкй лѣсистй збочи Старо-Кіевскихъ гôръ, що пышались своими золотоверхими церквами, лѣвобôчь простиралась плоска Заднѣпрянщина, а передъ нами Днѣпро „широкій якъ море“, хочь за для вынищеня лѣсôвъ ôнъ теперь значно ставъ вузшимъ и мѣлкѣйшимъ. Гôнъ его далеко не такій быстрый, якъ въ нашôмъ Днѣстрѣ; ôнъ иде собѣ поважною ходою, неначе пôдтоптаный дѣдуганъ. Береги его и русло пѣсковатй такъ, що вода безнастанно обрывае и розмулюе именно лѣвый, плоскій и низькій берегъ. Тому то й вода въ Днѣпрѣ не така прозора, якъ въ нашихъ гôрскихъ рѣкахъ.

На дворѣ стояла гарна погода, хочь зъ полудневого сходу потягавъ холодный ранный вѣтерець. Сонце обляло своими промѣнями цѣлый Кіевъ, розсыпало по несчисленныхъ куполахъ и куполкахъ, що меркотѣли зъ далека наче въ огни. Мѣжь ними на самôмъ передѣ сеи чудовои картины выступила Печерска Лавра. Єи величава дзвôниця здавалась зъ того боку стократь гарнѣйшою та высшою. Своимъ золотоголовемъ довго она ще маячѣла на зводѣ небеснôмъ, ще й тогдѣ, якъ уже въ очахъ нашихъ сховався Кіевъ за холмистымъ Днѣпровымъ правобережьемъ. Пароходъ мчався що разъ быстрѣйше и саме супротивъ Печерскои Лавры перейшовъ по-пôдъ першій камѣнно-ланцюховый *мôстъ Миколаевскій*, построеный англійскимъ инжинеромъ Виньолемъ 1853 р. Кольосальна ся будôвля спочивае на шести величезныхъ камѣнныхъ быкахъ и двохъ береговыхъ опорахъ. Цѣлый мôстъ мае 900 сяжень высоты а 7 сяжень ширины и стоявъ $2^1/_2$ миліона рублѣвъ. Два кильометры долѣ Днѣпромъ перейшовъ пароходъ по пôдъ другій ще довшій мôстъ зелѣзно дорожный, що лучитъ Кіевско-Курску зелѣзницю съ Кіевомъ. Єго поставивъ инжинеръ Струве въ р. 1870 на одинайцяти камѣнныхъ быкахъ. Насупротивъ правобережного кôнця сего моста роздѣленй холмы, що тягнутся ôтъ Печерска вздовжь правого берега Днѣпрового, глубокимъ зворомъ. Збочи сихъ холмôвъ и звôръ вкрытй густою дубровою, що й нынѣ зветься „Звѣринцемъ“, де колись кіевскй князѣ ôтбували ловы на дикого звѣря. Середъ тои дубровы выринае старинный *Выдубицкій монастырь*, основаный (около 1070 р.) В. кн. кіевскимъ Всеволодомъ Ярославичемъ въ урочищи званôмъ въ давнину Выдубичами. Храмъ св. Михаила втерпѣвъ чимало наслѣдкомъ свого положеня у самого майже обрыву надъ Днѣпромъ, такъ що тôлько всхôдна частина его съ запрестольною стѣною остала въ первѣстнôмъ видѣ, а все инше походитъ зъ пôзнѣйшихъ часôвъ. Вздовжь правои стороны Днѣпра тягнесь высокій холмистый берегъ, вкрытый по бôльшôй части дубиною, пôдшитою орѣшникомъ. Зъ по-надъ рôвного хребта выступали декуды круглй холмы наче кôпцѣ и нагадували менѣ картины, якй я бачивъ въ Судетахъ взъ стороны пруского Шлеска. Лѣсистй хребты спадаютъ по бôльшôй части стрôмкими збочами прямо до Днѣпра, нагадуючи вельми Наддністряньскй *стѣнки* въ околицяхъ Коропця и Нижнева.

(*Дальше буде.*)

котре хочу выдати и сподѣваюся, що за-для оригинальнои цѣкавости и вартости то дѣло принесе великій хосенъ для исторіи „ojczystej“.

Кромѣ того всего буде цѣкаве въ додатокъ подѣлитися съ Вп. читателями о тôмъ интервю двохъ депутатôвъ „Народнои Рады въ Турцѣ“ у п. намѣстника и у п. маршалка краевого въ дѣлѣ тои вѣчнои Рады повѣтовои. Одинъ зъ тыхъ депутатôвъ турецкихъ оповѣдавъ менѣ вѣрно все о тôмъ интервю такъ:

„До дуже невдячнои мисіи выбравъ насъ обохъ Зôбръ „Народнои Рады въ Турцѣ“ дня 14 (26) падолиста 1884 р. Думаемо собѣ: що робити? ити до п. намѣстника и говорити тамъ о всѣмъ подрôбно а вѣрно о тôй славнôй турецкôй Радѣ повѣтовôй? Може бути, що Єго Ексцеленція будутъ собѣ гадати, що то все выдумане, що то якісь штуки, по просту брехня, — бо де-жь тото може хто допустити, щобы въ конституційнôй державѣ, при обовязуючихъ законахъ, пôдъ надзоромъ властей щось подôбного могло дѣятися, якъ въ турчаньскôмъ повѣтѣ на дѣлѣ дѣеся? Зновъ-же брехати, закрывати правду о исторіи тои вѣчнои дивоглядной турецкои Рады повѣтовои, — якось чоловѣкови було маркотно, бо то мы оба делегаты не хлыстки, щобы брехати. Правду кажу, довго-довго вагались мы, чи ити до п. намѣстника, чи не йти, — ажь въ кôнци въ червни 1885 р. таки сказали собѣ: Та що? — якъ буде такъ буде, ходѣмъ до п. намѣстника и скажѣмъ, якъ є.

П. намѣстникъ принявъ насъ досыть ласкаво и слухавъ дуже уважно цѣлого выводу о автономичнôмъ положеню нашого турецкого краю, а густо-часто Єго Ексцеленція морщили таки сильно брови. Одинъ зъ насъ оповѣдавъ звязло цѣле дѣло.

„Въ турчаньскôмъ повѣтѣ — каже — нѣбы-урядує повѣтова Рада выбрана ще 1874 року. Се цѣлкомъ супротивляєсь уставѣ. Року 1877, правда, розписало ц. к. намѣстництво выборы до турецкои Рады пов., выборы переведено, ново-выбрана рада уконституувалася цѣлкомъ правно, но що-жь? — тôй Радѣ не передано урядованя, не знати чому. Нѣхто нѣчо не заряджувавъ, нѣ нового выбору, нѣ нѣчого, ажь такъ мовчки надôйшовъ рôкъ 1880. Ц. к. намѣстництво розписало и того року выборы въ турчаньску Раду пов., выборы перевелися правно, ново-выбрана Рада пов. уконституувалася, но що-жь? — нѣхто нѣчого бôльше не заряджувавъ: тôй новôй Радѣ урядованя не передали, и зновъ такъ перейшло кôлька лѣтъ. Року 1884 розписує ц. к. намѣстництво зновъ новѣ выборы до тои турчаньскои Рады пов, выборы переводятся, ново-выбрана Рада уконституувалася, но що-жь? — до нынѣшного дня и тои Рады не допускаютъ до урядованя. Що за причина тому дивоглядови, нѣхто не знає. Але-жь бо на дѣлѣ вже й тои старои Рады нема, бо ôтъ кôлькохъ лѣтъ нѣхто нѣякои Рады не скликає, ба нема й кого скликувати, бо бôльша часть тыхъ радныхъ зъ року 1874 вымерла або зъ повѣта разъ на все вывандрувала. Ладу въ дѣлахъ автономичного правленя нема найменшого, все въ розстрою, хиба грошѣ буджетовѣ и то досыть великѣ рôкъ-въ-рôкъ зъ людей стягаютъ, — а якъ. и хто тыми и всѣми грôшми повѣтовыми, котрыхъ має бути звышь 50.000 зр. а. в., орудує, — нѣхто того не знає. Щобы тôй нечуванôй аномаліи въ житю конституційнôмъ запобѣгти, писано звышь 30 разôвъ всюды, до всякихъ инстанцій, але безъуспѣшно.“

Оповѣвши такъ все коротко а докладно, вручивъ депутатъ на памятку п. намѣстникови меморіялъ, въ котрôмъ було звязло списане всё о тôй Радѣ и просивъ, щобы Єго Ексцеленція, коли вже не зъ справедливости то бодай въ милосердія тôй комедіи конець положили. На той цѣлый выбôдъ п. намѣстникъ, взявши въ руки меморіялъ, сказали одно слово: *„добре“* чи *„dobrze“* (того депутаты выразно не зачули), уклонилися и пôшли Ексцеленція до дальшого сальону а мы выйшли собѣ такожь. Мôй товаришь депутатъ дуже здивувався такою коротенькою ôповѣдею „dobrze“ чи „добре“, але я єму розтолкувавъ, що годѣ було чогось бôльше й сподѣватись, бо розмовляти бôльше о тôй турецкôй Радѣ повѣтовôй — не було-бъ нѣ намъ нѣ п. намѣстникови великою пріємностею, а прецѣ нѣхто не рядый довго говорити о тôмъ, що єму не дуже пріємно.

По тôмъ удались мы, набожно настроєнѣ, до головы нашои автономіи краєвои, до п. маршалка Николая Зыбликевича.

Вôйна на Балканѣ.

Запутанина на балканьскôмъ пôвъостровѣ стає чимъ разъ бôльша и до давного пытаня всхôдного на сѣмъ пôвъостровѣ прилучится ще теперь пытанье сербско-болгарске. До „N. fr. Presse“ телеграфуютъ зъ Бѣлграду дня 16 с. м.: Вчера о год. 5 по полудни, войска сербскѣ сконцентрованѣ пôдъ Нишомъ переступили болгарску границю. Зъ другои стороны знову доносятъ, що 300 Чорногорцѣвъ вырушило на границю сербску. Такъ отже замѣсть выступити противъ спôльного ворога, Славяне балканьскѣ починаютъ усобицю мѣжь собою самыми; не єсть то нѣчо иншого, якъ лишь вплывъ интригъ и махинацій посторенныхъ и мимо волѣ мусится прійти до переконаня, що въ тôй межиусобици не тôлько борются самѣ балканьскѣ Славяне, якъ радше антагонизмъ сусѣдныхъ державъ, котрѣ хотятъ свôй вплывъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ удержати. Але мы не хочемо подѣй выпереджувати и лишаємо для того справу на боцѣ.

Що могло спонукати Сербію до выступленя противъ Болгаріи въ такъ критичнôй хвили? Не вже що иншого, якъ давна ненависть и заздрôсть до сего князѣвства протегованого Россією, тымъ бôльше, що Сербія мала теперь певну правну причину выступити противъ него такъ, якъ ôтъ стороны Болгаріи сербска границя найбôльше була загрожена? Въ Видинѣ и єго окрестности вже майже ôть року укрывалися сербскѣ мальконтенты и вели съ ôтси агитацію противну и шкôдливу Сербіи. Болгарія дивилася на то не тôлько, що рôвнодушно, але помагала навѣть до певного степеня морально сербскимъ революціонерамъ мимо реклямацій Сербіи. Въ послѣдныхъ дняхъ дôйшло вже було навѣть до того, що сербскѣ революціонеры пробовали кôлька разôвъ власти до Сербіи въ околицѣ Зайчара и выкликати тамъ революцію. Проводирѣ сербскихъ революціонерôвъ Пасичь и Павловичь, котрѣ укрывалися въ Болгаріи, выдали навѣть въ послѣдныхъ дняхъ дуже остру проклямацію до сербского народу, завзываючи єго до революціи противъ правительства. Болгарске правительство за пôзно опамяталося, коли теперь доперва, якъ вже небезпеченьство стало дуже грôзне, розпочало слѣдство противъ сихъ проводирѣвъ; Сербія узыскала правну пôдставу выступити противъ Болгаріи и не дала довго на себе чекати.

Передъ кôлькома ще днями выслало сербске правительство ноту до кабинетôвъ европейскихъ, що оно знає, що на болгарскôй територіи формуєся ôтдѣлъ революційный, складаючійся зъ сербскихъ емигрантôвъ и Чорногорцѣвъ, и що оно має доказы, зъ-ôтки ворохобники дôстаютъ зброю. Вѣсти надходячѣ ôтъ часу до часу зъ Софіи, що болгарске правительство арештувало сербскихъ революціонерôвъ, показались завсѣгды неправдивыми. На сю доперва ноту болгарске правительство приказало проводирѣвъ сербскихъ арештувати; се було однакожь вже за пôзно. Не безъ того, що таке выступленье Сербіи прискорила ще и та обставина, що державы европейскѣ показались готовыми признати унію болгарску, на що въ кругахъ политичныхъ въ Нишу заразъ заявили, що въ такôмъ случаю Сербія мимо всякого ôтраджуваня державъ змушена була-бы до акціи.

Переглядъ часописей.

(*„Samorząd“ о кандидатахъ на члена Выдѣлу краевого. — Пос. Охримовичь промовивъ у Вѣдни. — Причинокъ до польскои господарки.*)

Въ справѣ выбору члена Выдѣлу краевого на мѣсце пок. Валерія Подлевского пише „Samorząd“: „Не вѣдомо ще, хто займе сю посаду, — але сама справедливôсть наказує соймовымъ посламъ, щобы єи занявъ одинъ зъ *рускихъ* представителѣвъ. Носився съ тою гадкою давнѣйше кн. Адамъ Сапѣга, форитуючи на се вызначне становище *одну личнôсть зъ руского табору, котра не далась-бы съ хôсномъ ужити* до правленя департаментомъ Выдѣлу краевого. Тамъ треба рутинованого правника, або бодай чоловѣка ознакомленого съ автономичною администрацією. Гадаемо, що соймови легко буде выбрати межи пп. Бережницкимъ, Феликсомъ Билиньскимъ, Горецкимъ (старостою зъ Станиславова), Кашевкомъ, Охримовичемъ и Сѣнгалевичемъ (адъюнктомъ), котрѣ зъ-посередъ рускихъ пословъ даютъ поруку, що безсторонно будутъ залагоджувати дѣла и маютъ ôтповѣдну фахову здôбнôсть. Сю отже гадку пôддаемо пôдъ свѣтлу розвагу п. маршалка краевого и пп. пословъ соймовыхъ!“ — Якъ бачимо, „Samorząd“ не скупый на кандидатôвъ до Выдѣлу краевого зъ-помежи Русинôвъ. Такъ само якъ що до quantum, не можемо нарѣкати и що до quale предкладаныхъ нимъ кандидатôвъ-Русинôвъ, бо — прошу! — якъ щирый Русинъ може бути єму невдячнымъ за пôднесенье кандидатуры такихъ Rusinów, якъ н. пр. п. Кашевко або ще красше ц. к. староста п. Горецкій! Оно найлѣпше таки було бы всѣ посады членôвъ Выдѣлу краевого въ мѣру, якъ будутъ вымирати повстанцѣ и „организаторы“ обсадити, ц. к. старостами въ родѣ п. Горецкого! Але чи сповнится се бажанье „Samorząd-у“, годѣ вгадати. Намъ здаєся, що голосъ єго буде голосомъ вопіющого въ пустыни, бо суть въ краю (и съ кождымъ рокомъ бôльше ихъ вытворюєсь) збанкротованѣ паны не Rusini, котрымъ належитъ першеньство и котрѣ привыкли до „чогось лѣпшого“ а нема такъ де ихъ уткнути... Зъ другихъ сторôнъ довѣдуємося, що о посаду члена Выдѣлу краевого убѣгаются послы чистои крови польскои Сципіо и гр. Янъ Сгадницкій, а навѣть — п. Стан. Матковскій, котрый, хочь за-для банкротства маєткового зложивъ бувъ свôй мандатъ, теперь на ново о него убѣгаєся....

Пос. Ксен. Охримовичь — якъ читаемо въ „Kurjer-ѣ Lw.“ — выступивъ у Вѣдни съ бесѣдою политичною, але не въ парляментѣ, а на передмѣстю Вѣденъ въ готели Victoria, де польске товариство ремѣсниче „Zgoda“ давало вечерокъ въ честь д-ра Смольки. Явилося тамъ дуже богато Польонiи проживаючои у Вѣдни и голосилося патріотично-польскѣ бесѣды. Мѣжь зôбраными бувъ такожь митрополичій посолъ Ксен. Охримовичь и державъ бесѣду, зъ котрои одинъ уступъ поданый въ „Kurjer-ѣ Lw.“. — „Не таюся съ тымъ — говоривъ п. Охримовичь — що єсьмь Русиномъ, але я належу до тыхъ правдивыхъ патріотôвъ руского *люду*, котрѣ бачутъ єдину гарантію свого быту, своєи свободы и свого розвою на дорозѣ честнои и хосеннои працѣ *въ цѣлковитôмъ згединеню* и въ згодѣ съ *народомъ* польскимъ. Що вѣкова минувшôсть злучила, ôтъ того — wara wichrzycielom spokoju publicznego! Идучи рука объ руку въ любови до спôльнои ôтчины, ôтопремо побѣдоносно намѣры тыхъ, що запродавши ворогамъ нашимъ свою совѣсть, стараются сѣяти мѣжь нами незгоду. Най жіє згода! Най жіє любовь братня!“ (Коментаря чей-же не потрѣбно!)

Львôвска школа ветеринаріи выдала ôтъ початку свого истнованя т. є. ôтъ р. 1882 всего 26 дипломованыхъ ветеринарѣвъ. Кошты трилѣтного удержаня сеи школы обчисляютъ на 96.000 зр., а дочисливши до сего трилѣтнѣ ôтсотки ôтъ выложеного на заснованье школы капиталу, одержимо суму 125.000 зр. Супротивъ того не безъ пôдставы замѣчає дрогобыцка „Gazeta Naddniestrzańska“, що наколи-бы правительство посылало ученикôвъ на три лѣта за границю на науку ветеринаріи и платило за кождого по 500 зр. рôчно, то за повысшу суму 125.000 зр. могло-бы мати доси 80 дипломованыхъ ветеринарѣвъ въ краю, а наколи-бы половину зъ сеи сумы заощаджено, а тôлько 40 ученикôвъ образовано на ветеринарѣвъ, то изъ ôтсоткôвъ заощадженои сумы можна-бы дати для тыхъ 40 удержанье до 400 зр. рôчно. Такимъ способомъ мôгъ-бы край мати 40 ветеринарѣвъ, маючихъ якій-такій кусникъ хлѣба, коли теперь на 74 повѣтôвъ єсть всего 18 ветеринарѣвъ, оплачуваныхъ зъ державныхъ фондôвъ, а 26 новыхъ ветеринарѣвъ не може знайти ôтповѣдного помѣщеня и заробити собѣ на кусникъ хлѣба.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Закрытье рады державнои*) має вже наступити дня 21 с. м. а нова сесія парляменту розпôчнеся въ другôй половинѣ сѣчня 1886 р. Въ часѣ сеи перервы будутъ ôтбуватися нарады спôльныхъ делегацій и будутъ такожь скликанѣ краевѣ соймы.

(*Буджетъ на р. 1886.*) На 5 засѣданю рады державнои дня 14 с. м. предложивъ министеръ финансôвъ, п. Дунаєвскій, палатѣ пословъ прелиминарь на рôкъ 1886, додаючи ще до него обширне поясненье. Зъ прелиминаря сего показуєся, що на рôкъ 1886 єсть потрѣбна сума 513,582.710 зр. а сума на покрытье выноситъ 506,939.788 зр. Недобôръ показуєсь отже въ сумѣ 6,642.922 зр. Коли порôвнаемо сѣ данѣ съ даными зъ 1885 р., то покажеся, що сума потребъ на 1885 р. выносила вразъ съ кредитомъ додатковымъ 520,234.772 зр., а сума на покрытье зъ того року выносила 504,961.495 зр., отже недобôръ зъ минувшого року показуєсь въ сумѣ 15.273 277 зр.; порôвнавши сей недобôръ съ недоборомъ прелиминованымъ на рôкъ 1886, то покажеся, що недобôръ слѣдуючого року зменшився о 8,630.355 зр. Зъ загальнои сумы жаданои на 1886 р. припадає на выдатки звычайнѣ 467,996.337 зр. а на надзвычайнѣ 45,586.373 зр. Зъ загальнои сумы на покрытье тыхъ выдаткôвъ припадає въ выдаткахъ звычайныхъ 490,969.099 зр. а въ выдаткахъ надзвычайныхъ 15,970.689 зр. — Звычайнѣ выдатки державнѣ зменшились отже въ порôвнаню съ 1885 р. о 2,772.080 зр. а доходы звычайнѣ збôльшились о 1,793 809 зр.— Егаты поодинокихъ ресортôвъ представляются, якъ слѣдує: Егатъ министерства дѣлъ внутрѣшныхъ выказує збôльшенье выдаткôвъ о 238.016 зр., а то черезъ будôвлѣ воднѣ, потрѣбнѣ на урегульованье рѣкъ въ Горѣшнôй Австріи, Чехахъ и Галичинѣ. Егатъ министерства краевои обороны пôдвысшився о 150.812 зр. черезъ нову организацію кавалеріи краєвои обороны. Для министерства просвѣты прелиминовано о 97.559 зр. бôльше якъ въ 1885 р. Причиною того єсть пôдвысшенье дотаціи католицкого духовеньства, котре вымагало сумы 315.759 зр.; за то зменшилися выдатки на просвѣту о 206.953 зр. Выдатки министерства скарбу прелиминовано о 7,897.243 зр. менше якъ минувшого року, бо лишь въ зарядѣ фабрикаціи тютюну треба було пôдвысшити выдатки и въ зарядѣ почтъ и телеграфôвъ о 864.990 зр. При сѣй послѣднôй позиціи треба запримѣтити, що выдатки на щадницѣ при урядахъ почтовыхъ треба було пôдвысшити о 156.900 зр. а то длятого, що интересы сего заведеня дуже значно розвинулися, такъ, що дохôдъ зъ него перевысшає розхôдъ о 600.000 зр. При зелѣзницяхъ державныхъ єсть недобору на 1,123.670 зр. Въ прелиминари министерства рôльництва треба було суму на рôкъ 1886 побôльшити о 53.401 зр. а то зъ причины значного розширеня гôрництва. Егатъ министерства правосудія выказує бôльшу потребу о 54 173 зр. якъ въ 1885 р. а то зъ причины кôлькохъ значнѣйшихъ будôвель. Егатъ пенсійный зôставъ збôльшеный о 348.661 зр. Запомога для заведень комуникаційныхъ єсть такожь высша о 612.824 зр. (Для зелѣзницѣ львôвско-черновецкои вызначено 345.000 зр. запомоги а для зелѣзницѣ архикн. Альбрехта 115.580 зр.). Прелиминарь довгу державного на рôкъ 1886 выноситъ 122,091.180 зр. а въ 1885 р. выносивъ ôнъ 120,508.762 зр. — Загальне покрытье прелиминоване єсть въ сумѣ 506,939 788 зр., отже о 2,129.075 зр. бôльше якъ на 1885 р. Въ министерствѣ финансôвъ показуєсь змѣна лишь при доходѣ податку консумційного, котрый представляєся меншимъ о 6.014.000 зр. Значного недобору можна такожь сподѣватися при таксахъ и оплатахъ ôтъ правныхъ интересôвъ, котрѣ прелиминовано о 350.000 зр. менше якъ р. 1885. Податки безпосередній с. р. о 2,109.000 зр. бôльше. Найзначнѣйше єсть пôдвысшенье податку грунтового: 700.000 зр.; податокъ домово чиншовый: 564.000 зр.; податокъ зарôбковый 260.000 зр. а податокъ доходовый 470.000 зр. Що до податку грунтового, то заявивъ министеръ, що на пôдставѣ дотеперѣшныхъ результатôвъ сума податку грунтового могла бути прелиминована на 34,668.009 зр., отже о 1,018.009 бôльше якъ въ 1885 р. Доходы зъ цла пôдвысшено о 426.965 зр; доходы зъ соли о 169.500 зр. а зъ тютюну о 1,258.000 зр; дохôдъ зъ стемплѣвъ прелиминовано о 200.000 высше якъ 1884 р. Покрытье министерства торговлѣ показуєсь о 3,207.597 зр. бôльше якъ попередного року. Зъ податкôвъ безпосередныхъ показуютъ дѣйстный дохôдъ: податокъ консумційный 1,581.452 зр., опродажь тютюну 679.878 зр., стемплѣ 343.211 зр.; надвышку въ опродажи соли въ сумѣ 585.337 зр. не можна уважати яко дохôдъ; зъ тои сумы треба було 98.000 зр. заплатити за 1884 рôкъ а позôстаючій останокъ має овою пôдставу въ прискоренôмъ побраню квотъ за сôль доставлену зелѣзницямъ державнымъ. Зъ всего того показуєсь, що зъ податкôвъ безпосередныхъ бувъ дѣйстный дохôдъ въ сумѣ $3^{8}/_{10}$ миліона, черезъ зменшеньеся доходôвъ въ иншихъ галузяхъ редукуєся однакожь сей дохôдъ лишь до 1 миліона. — Зъ цѣлого експозе министра Дунаєвского выходитъ отже, що пôсля предложеного прелиминаря на 1886 р. недобôръ выноситъ 6,642.922 зр. и пôсля проекту закона финансового має покрытися готôвкою зъ касъ и на рôкъ 1886 не потреба буде предпринимати жадныхъ операцій финансовыхъ. Експозе п. министра дôзнало зô стороны вѣденьскои прасы велику похвалу, особливожь газеты „Fremdenblatt“, „Vaterland“ и „W. Allg. Ztg.“ не можутъ єго достаточно нахвалитися.

(*Зъ комисій парляментарныхъ.*) Комисія для ненарушимости посольскои постановила дозволити на судово-карне слѣдство противъ пословъ Бльоха и Пернерсторфера. — Комисія войскова ухвалила законъ о поборѣ рекрутôвъ. — Комисія для нового закона карного выбрала предсѣдателемъ Линбахера, а єго заступникомъ Коппа. Комисія промыслова уконституовалася вже, выбравши Гавзнера предсѣдателемъ а пос. Моро єго заступникомъ. Въ комисіи податковôй выбраный Поклюкаръ предсѣдателемъ а Добльгофъ єго заступникомъ.

(*Зъ клюбôвъ парляментарныхъ.*) Клюбъ австрійско-нѣмецкій ухваливъ поставити внесенье въ справѣ заведеня безпосередныхъ выборôвъ въ громадахъ сельскихъ.

(*Проектъ змѣны закона о науцѣ религіи*) и платнѣ катехитôвъ въ публичныхъ школахъ народныхъ и середныхъ єсть слѣдуючій: Зъ дотеперѣшного закона зъ 20 червня 1872 р. змѣняются лишь §§. 3 и 5 а то такъ: §. 3. Для науки религіи въ высшихъ клясахъ або въ бôльше якъ триклясовыхъ школахъ народныхъ має або вызначится окремый учитель, або призначится ремунерація, коли то єсть свѣтскій учитель. Коли наука религіи має удѣлятися поза мѣсцемъ проживаня катехита, то зô взгляду на ôтдаленье мусить єму датися пôдвода або дешева заплата за дорогу. — §. 5. Кошты платнѣ поноситъ школа, наколи на то нема окремыхъ фундацій. Означенье ремунераціи и заплаты дороги належитъ до законодавства краевого. — Законъ сей стає правосильнымъ вразъ съ потрѣбными до него законами краевыми.

(*6 Засѣданье рады державнои*) ôтбулося въ середу дня 14 с. м. По експозе министра финансôвъ наступивъ выбôръ спôльныхъ делегацій. Зъ Галичины выбрано пословъ: Хшановского, Чайковского, Черкавского, Яворского, Мадейского, Смольку и Гавзнера; заступниками пос. Заторского и Ясиньского. — Зъ Чехъ выбрано: Ригера, Дейма, Надгерного, Матуша, Адамека, Грегра, Бречека, Главку и Шиндлера. Дальше выбрано: Линбахера, Гогенварта, Хлюмецкого, Грайтера, Тонкльного и др. На початку засѣданя зажадали ще пос. Рихтеръ и товаришѣ ôтъ министерства торговлѣ низкихъ цѣнъ на зелѣзницѣ для робôтникôвъ.

Заграничнѣ Державы.

Россія. Недавно доносили россійскѣ газеты, що гр. Толстой вже на стôлько поздоровѣвъ, що знову обôйме управу министерства дѣлъ внутрѣшныхъ. Поголоска та, здаєсь, була розпущена прихильниками гр. Толстого, бо якъ теперь знову зачувати, въ кругахъ правительственныхъ носятся съ гадкою заступити єго иншою особистостею. Кандидатомъ на мѣсце гр. Толстого має бути сенаторъ Плеве, теперѣшный помôчникъ министра дѣлъ внутрѣшныхъ. Россійске министерство маринарки внесло до госуд. совѣта проектъ замкне-

ня порту въ Николаевѣ, а отвореня въ Севастополи. Проектъ сей розбирано въ министерствѣ въ присутности президента мѣста Севастополя и представителѣвъ торговлѣ и пароходнои плавбы. На мори Балтійскôмъ и Чорнôмъ будуются теперь ажь пять великихъ кораблѣвъ панцирныхъ. Характеристичнымъ для россійскихъ ôтносинъ есть выйшовшій недавно строгій заказъ святкованя 25-лѣтного ювилея знесеня крѣпацтва въ цѣлôй Россіи; заказано навѣть ôтправляти задля сеи нагоды богослуженя по церквахъ. Намѣреньемъ правительства есть очевидно не дати простому людови анѣ дрôбку почути, що ôнъ есть свобôдным и може домагатись Божихъ правъ и людскихъ. — Катковъ выбрався въ дорогу до Болгаріи, буцѣмъ то яко кореспондентъ до своеи газеты.

Англія. Рандольфъ Черчиль выдавъ ôтозву до выборцѣвъ округа Бермингемъ, въ котрôй яко головну цѣль политики торисôвъ представляе удержанье дружныхъ ôтносинъ зô всѣми державами европейскими и забезпеченье границь Индій. Министеръ англійскій высказуе также надѣю, що кабинетови англійскому удасться въ порозумѣню съ парляментомъ удержати институціи оперти на довголѣтныхъ звычаяхъ англійского народу. — До старыхъ клопотôвъ Англіи приходитъ теперь знову ще одинъ новый а именно конфликтъ въ Азіи съ королевствомъ Бирмою, межи симъ королевствомъ а однимъ англійскимъ товариствомъ торговельнымъ. До справы сеи вмѣшався англійкій комисарь правительственный зъ британскои Бирмы и ôтнѣсся письменно до короля Бирмы. На письмо се ôтповѣвъ король образливо и заявивъ, що анѣ не зробитъ нѣякихъ уступокъ, анѣ не хоче и не думае бôльше въ тôй справѣ переправляти съ британскимъ правительствомъ. Комисарь постановивъ отже пôслати королеви ультиматумъ, передъ тымъ однакожь зажадавъ ôтъ свого правительства 8.000 войска. Справа, здаесь закôнчится тымъ, що Англія выповѣсть Бирмѣ вôйну, а потôмъ буде старалася прилучити се королевство до своихъ посѣлостей. — Мисія Дримонда Вольфа въ справѣ Єгипту закôнчилася тымъ, що обѣ державы порозумѣлися що до неи на слѣдуючôй пôдставѣ: Цивильна, военна и финансова управа маютъ получити таку конституцію, щобы єгипетске правительство могло станути на власныхъ силахъ и щобы оно само могло упоратись съ Суданомъ. Туреччина не вышле свого войска до Єгипту, а Англія буде старатися якъ найскорше свое войско зъ ôтти забрати. Султанъ мавъ вже навѣть постановити выслати вразъ съ Дримондомъ Вольфомъ до Єгипту своихъ комисарѣвъ. Въ звязи съ сею декорацією здаесь стояти также и ôтзначенье кедива черезъ султана по поводу музулманьского нового року.

Нѣмеччина. Сими днями набула Нѣмеччина, взглядно нѣмецке товариство для всхôдной Африки нову колонію. Султанъ Занзибару ôтступивъ именно сему товариству всѣ права до порту Даръ-есъ-Салямъ лишаючи для себе лишь право верховне. До области сеи, котру товариство набуло, належатъ также и всѣ будôвлѣ, якй выставивъ ще батько теперѣшного султана. Даръ-есъ-Салямъ есть дуже догôднымъ портомъ, а дорога, котра сполучае портъ съ областею Уса, рамо, мае бути дуже богата въ дорогу живицю. Умову ою, заключену товариствомъ съ султаномъ Занзибару, уважаютъ за ознаку дружныхъ ôтносинъ межи Занзибаромъ а Нѣмеччиною.

Франція. Въ Парижи ôтбулася оногды нарада министрôвъ. Министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ ôтчитавъ справозданя въ справѣ выборôвъ, надôланй черезъ префектôвъ зъ рôжныхъ сторôнъ. Зъ справоздань сихъ показуесь, що консерватисты приготовуются до завзятои борбы на день 18 с. м. Агитаторы консервативнй стараются вмовити въ выборцѣвъ, що монархисты будутъ мати въ парляментѣ бôльшôсть, а тогды увôльнятъ ихъ ôтъ великихъ податкôвъ и выдаткôвъ на войско. При недавныхъ выборахъ пôдношено въ декотрыхъ льокаляхъ, де ôтбувалися выбори, оклики антирепубликаньскй. Габинетъ поручивъ префектамъ, щобы всякими силами старалися повздержувати всякй демонстраціи противъ републики. Письмо президента министрôвъ Бриссона приказало правительство порозлѣпювати всюды по мурахъ де маютъ ôтбуватися тѣснѣйшй выборы. Межи републиканами проявилась теперь вже бôльша охота до згоды.

НОВИНКИ.

— **Руско-народный театръ** розпочавъ сегорôчный сезонъ у Львовѣ комедіею Балуцкого „Дôмъ отвертый". Нашй артисты ôтограли сю комедію добре, особливо-жь гарно ôтдали свои ролѣ пп. Гриневецкій и Стечиньскій. По комедіи хоръ театральный (въ костюмахъ) ôтспѣвавъ дуже красно „Завѣщанье" Шевченка, композиціи Вербицкого. Публики на сѣмъ першôмъ представленю було дуже мало. Здавалося, що Русинôвъ нема у Львовѣ. Въ имя патріотизму взываемо всѣхъ львôвскихъ Русинôвъ, щобы заразъ съ нынѣшнымъ днемъ направили грѣхъ байдужности до свого театру.

— **Комитетъ занимаючійся устроеньемъ музикально-декляматорского вечера** въ день 25 жовтня с. р. въ Перемышли заявляе симъ, що мимо ôтложеного посвященя катедр. храму вечеръ ôтбудеся въ згаданый день и запрашае П. Т. руску Публику до найчисленнѣйшои участи. Часть музикальну выведутъ першй силы спѣвацкй зô Львова. — *Комитетъ.*

— **„Боянъ". Збôрникъ малорускихъ квартетôвъ на мужескій хоръ.** Выдавъ Викторъ Матюкъ. Партитура. Выпускъ I. Цѣна 1 зр. 50 кр. Зъ литографіи Ц. Г. Редера въ Липоку. Ширше о тôмъ знаменитôмъ выданю поговоримо слѣдуючимъ разомъ.

— **П. Василь Нагôрный**, директоръ „Народнои Торговлѣ" зложивъ въ середу сего тыждня свôй мандатъ члена управляючого совѣта „Общого рôльничо-кредитного Заведеня".

— **Буковиньска краева Рада шкôльна** въ Чернôвцяхъ припоручила для библіотекъ школъ народныхъ въ Буковинѣ слѣдуючй выданя тов. „Просвѣты": 1) Добре роби, добре буде, 2) Мотыль, 3) Що насъ губитъ, а що намъ помочи може, 4) Дванадцять пѣсней о св. Николаю, 5) Перекотиполе, 6) Книга мудрости або житье честного чоловѣка, 7) Село Фармазоны, 8) Ластôка, 9) Старый Єфремъ, 10) Якъ ярмаркували Тарасъ съ своею жѣнкою, 11) Росказы про небо и землю, 12) Вексель и лихва, 13 и 14 Росказы про силы природы, часть I. и II. 15) Оповѣданье про житье св. мученика Бориса и Глѣба, 16) Маруся, 17) Житье Тараса Шевченка, 18) Що то таке провизорія, 19) Повѣсти для дѣтей, 20) Сестра 21) Першй кіевскй князѣ, 22) Байки, 23) Тридцятъ лѣтъ тверезости, 24) Перше Мізерôвка, потôмъ гараздôвка, 25) У пропасть дорога ховска, 26) Вѣнокъ, 27) Нива, 28) Пасѣка, 29) Практична наука господарства сельского, 30) Зоря, 31) Про житье, 32—36) Исторія Руси ч. I, II, III, IV, и V, 37) Звѣрята шкôднй и пожиточнй въ господарствѣ, 38) На досвѣткахъ; 39) О користнôмъ ужитю неужиткôвъ, 40) Паша душа въ господарствѣ, 41) Ленъ и коноплѣ; 42) Дещо про здоровье, 43) Веснянка, 44) Св. Кирилъ и Методій; 45) Про житье св. Пантелеймона, 46) Рогата худоба, 47) Мертвецкій великдень, 48) Житье св. Евстахія, 49) Вениминъ Франклінъ, 50) Кривоприсяга, 51) Убоге и богате село, 52) Розмова про грошѣ и скарбы, 53) Про живоплоты и лѣсы, 54) Чимъ люде живй, 55) Про законъ о товариствахъ и право збору, 56) Вôдкрытье Америки, 57) Споминки про житье и дѣяльнôсть Володимира Барвѣньского, 58) Родина Морозовичѣвъ. — Якъ видно зъ того, Буковиньска Рада шкôльна бôльше дбае про духовый розвôй своихъ школъ нѣжь Галицка Рада шкôльна, котра для школъ въ Галичинѣ припоручила ледви 22 книжочки зô всѣхъ видань тов. „Просвѣты".

— **Зъ Миколаева пишутъ намъ:** Дня 13 (25) вересня витали мы въ селѣ Бродкахъ, посѣлости п. Торосевича, высокодостойного гостя, архіепископа ôрменьского о. Исаковича, а д. 14, въ празникъ Воздвиженія Честного Креста, були мы присутнй богослуженю его въ церкви, въ котрôмъ взяли численну участь нашй селяне, молодѣжь шкôльна и мѣсцева интелигенція. По скôнченôмъ богослуженю молодѣжь шкôльна ôтспѣвала высокому гостеви грôмке многолѣтствіе, по чѣмъ архіерей утѣшеный объявомъ симпатіи, ставъ школярѣвъ въ рускôмъ языцѣ испытувати зъ катехизму и молитвы. Архіерей володѣе добре рускимъ языкомъ, тожь и молодѣжь ôтповѣдала ему добре и смѣло. Успѣхомъ ученикôвъ въ науцѣ вѣры бувъ нашь гôсть вповнѣ задоволеный и похваливъ такъ працю мѣсцевого священика, о. Цѣпановского, якъ не менше подивлявъ духовый розвôй нашихъ селяньскихъ дѣтей. По катехизаціи розтолкувавъ архіерей присутнымъ парохіянамъ значенье празника, а въ кôнци обдаруваши дѣточокъ образками, розпростився съ народомъ голоснымъ „Слава Исусу Христу!" Не конець на тôмъ. Довѣдавшися ôтъ мѣсцевого пароха, що одинъ зъ посередъ школярѣвъ ходитъ вже до 1-ои клясы въ рускôй гимназіи у Львовѣ о своѣмъ скудненькôмъ хлѣбѣ, обѣцявъ архіерей занятись судьбою и, вернувши домôвъ, звелѣвъ заразъ згаданого ученика покликати до себе, надѣливъ его 5 зр., давъ ему безплатный обѣдъ и обѣцявъ спомагати хлопця мѣсячнымъ даткомъ на необходимй потребы. Вѣсть та, дôйшовши до людей, зробила на всѣхъ дуже миле враженье. Отъ и взôръ доброго архипастыря, шануючого нашу вѣру, обрядъ и языкъ и стремлячого до просвѣты народу.

— **Въ справѣ емиграціи селянъ зъ захôдной Галичины до Америки** поручило министерство справъ внутрѣшныхъ австрійскимъ урядамъ консулярнымъ въ Гамбургу, Бернѣ и Антверпіи постаратись о тое, щобы незаосмотреныхъ въ достаточнй фонды грошевй емигрантôвъ задержували власти портовй и ôтсылали ихъ назадъ до рôдного краю. Причиною сего розпорядженя министеріяльного есть зъ одной стороны той неôтрадный фактъ, що емиграція селянъ зъ захôдной Галичины тягло збôльшаесь, а зъ другои ново выданый американьскій законъ о емигрантахъ, котрымъ зборонено емигрантамъ не могучимъ выказатись средствами удержаня, высѣдати зъ кораблѣвъ на американьску землю.

— **Именованя.** Совѣтникъ львôвскои апеляціи С. Прексель одержавъ титулъ и характеръ надвôрного совѣтника. Т. Александеръ Кмицикевичь именованый безплатнымъ авскультантомъ.

— **Предплату на „Бояна"** (квартеты) прислали П. Т. оо. Ио. Паньковскій, Теофиль Скобельскій, Петро Годованьскій и пп. Стефанъ Яцишинъ, Антоній Скобельскій Володимиръ Мильковичь, Романъ Зарицкій, I. Красвцкій, Иванъ Дѣдичь по 1·20 кр.; Левъ Герасимовичь 2 зр. — *В. Матюкъ.*

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Презенту на Пôдкамѣнь, дек. ходорôвского, получивъ о. Аполин. Филиповскій, кап. зъ Млынискъ.

Въ пропозицію на Соколôвъ, дек. бучацкого принятй оо. I. Иляр. Лукашевичь пар. зъ Скоморохъ, II. Конст. Глѣбовицкій пар. зъ Брюховичь, III. Иляр. Барусевичь, пар. зъ Псаръ; 4. Як. Заткаликъ, 5. Ром. Крижановскій, зав. Корчина, 6. Он. Криницкій, пар. зъ Дубровицѣ, 7. Вас. Марчакъ кап. зъ Баличь, 8. Сим. Березовскій кап. зъ Загоречка, 9. Винк. Кузикъ сотр. зъ Бѣлои, 10. Мих. Соловка, зав. Качанôвки, 11. Вас. Каргутъ, зав. Шидловець, 12 Мих. Бабякъ сотр. зъ Медведовець, 13. I. Гегейчукъ сотр. зъ Турôвки, 14. Евг. Андроховичь зав. Довгого и 15. Авг. Левицкій зав. Милованя.

До семинаріи на IV рôкъ богословія принятый п. Филем. Тарнавскій.

Канон. институцію на Задвôрье, дек. унѣвского, получивъ о. Тимотей Кульчицкій.

Митроп. консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье личного додатку для о. Іос. Авдыковского пар. зъ Ясенева.

Ц. к. намѣстництво удѣлило titulum mensae укôнч богослову п. Іоану Филиповскому.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. С. К. въ Чорнол. За для недостачи мѣсця „Подяку" мы ôтложили до слѣдуючого числа. Простѣтъ ласкаво! — **Вп. В. Л. въ Б.** Сегодня о. Ник. Галущиньскій зъ Звиняча п. Будзанôвъ зложивъ на нашй руки 7 зр. на 2 прим. „Правотаря". — **Всч. В. Матюкъ въ М.** Просимо выслати 2 прим. „Бояна" на руки о. Ник. Боберского пар. въ Злоцкôмъ. — **Вп. Ол. Б. въ Терн.** П. В. А. пробувае и ще кôлька днѣвъ остане у Львовѣ.

Ôбвѣщенье конкурсу.

Въ цѣли наданя стипендіи зъ фундаціи бл. п. Франца Фронца 90 зр. а. в. рôчно оголошуеся конкурсъ. Ся стипендія призначена пôсля волѣ фундатора для убогихъ, добрыми обычаями и добрымъ успѣхомъ въ наукахъ выказуючихъ-ся ученикôвъ низшои гимназіи въ Перемышли, обряду греко-католицкого, съ выключеньемъ однакожь сынôвъ священикôвъ и дякôвъ. Стипендію тратитъ ученикъ, коли укôнчитъ низшу гимназію въ Перемышли або коли передъ укôнченьемъ тои перейде до якои другои гимназіи чи до якого другого наукового закладу, а въ кôнци коли не выкажеся добрымъ успѣхомъ въ наукахъ.

Право наданя сеи стипендіи прислугуе товариству „Просвѣта" у Львовѣ.

Убѣгаючй-ся о тую стипендію маютъ внести свои поданя черезъ ц. к. Дирекцію гимназіи въ Перемышли до Выдѣлу товариства „Просвѣта" у Львовѣ, ул. Скарбкôвска ч. 2, найдальше до 20 л. листопада 1885 р. и долучити метрику хрещеня, свѣдоцтво убожества и доказы дотычасныхъ успѣхôвъ въ наукахъ.

Отъ Выдѣлу товариства „Просвѣта".
У Львовѣ дня 1 (13) жовтня 1885.

Подяка.

Злощастна судьба навѣстила мене тяжкимъ ударомъ. Всевышній покликавъ до Себе по тяжкôй та довгôй слабости дорогу мою жену а дѣтей маленькихъ щиролюбячу неньку, зъ Закревскихъ Єлену.

Одиною ôтрадою въ тôмъ тяжкôмъ горю було для мене то горяче спôвчутье, яке оказали менѣ Сродники, Вп. Сусѣды та Знакомй, пôдносячи присутностею своею величавôсть похоронôвъ Покôйнои. Нехай-же вôльно буде менѣ высказати сердечну подяку передовсѣмъ Впр. о. Радзикевичу, дек. и сов. конс. зъ Шоломыѣ и Грабиньскому зъ Куткоря, Всч. оо. Пясецкому зъ Вишенки, Решетыловичу зъ Глинянъ, Словицкому зъ Козлова, Захаріясевичу зъ Железова, Гойвановичу зъ Милятына стар., Рожеевскому зъ Новосѣлокъ, Лозиньскому зъ Горпина, Оришкевичеви зъ Деревлянъ, Сологубови зъ Неслухова, Зельскому зъ Убиня, Твардіевичу зъ Якимова, Высочаньскому зъ Глинянъ, Поповичу зъ Буска, и лат. парохови и сотрудникови зъ Милятына нового Всч. оо. Мелеховичу и Громкевичу, що взяли участь въ похоронахъ. Дякую особливо Вамъ Всч. Сусѣдо зъ Милятына ст., що короткими, а до слезъ проникаючими пращальными словами въ церквѣ, утолили бôль пекучій въ серци, скрѣпляючи тое-жь згадкою на вѣру св. и Всевышнёго Бога. Не менше дякую цѣлôй моѣй Родинѣ а именно: Впр. о. Дольницкому дек. зъ Хильчиць, Всч. оо. Дольницкому зъ Хлѣвчанъ и Бордунови зъ Колодна, що подѣляючи зо мною тяжкій смутокъ, старались улекшити и помогчи менѣ, потѣшаючи мене въ моѣмъ горю. Дякую наконець и своимъ Парохіянамъ, що численною участею причинилися до звеличеня обряду похоронного. Тронутый до живого, складаю всѣмъ, що ôтдали послѣдню христіяньску услугу моѣй возлюбленôй Єленѣ, ще разъ найсердечнѣйше спаси Бôгъ!

Омелянъ Дольницкій мужь Покôйнои съ осиротѣлыми дѣточками, Наталією и Стефанією.

Надôслане.

63 высокихъ ôтзначень ôтъ цѣсарѣвъ и королѣвъ, товариствъ науковыхъ, 400 лазаретôвъ и заведень для недужихъ и звышь миліонъ признательныхъ письмъ зъ всѣхъ кругôвъ суспôльности — ото суть доказы, котрыхъ дôзнали Іоана Гоффа фабрикаты уздоровляючои поживы зъ солоду, Іоана Гоффа екстрактъ солодовый, солодова шоколяда, солодовй бонбоны ôтъ грудей и сконцентрованый екстрактъ солодовый за 38 лѣтъ ôгъ часу якъ ведеся фабрика. Пôдносячй слова цѣсарѣвъ королѣвъ и князѣвъ потверджаютъ знаменитôсть, яку признала наука здоровя фабрикатамъ солодовымъ Іоана Гоффа. Въ такъ высокôмъ степени якъ уздоровляючй солодовй поживы Іоана Гоффа, не ôгнесли що жаднй иншй уздоровляючй средства поживы такъ великои побѣды, такъ, що вынаходець сихъ уздоровляючихъ средствъ поживы зъ солоду стався доставникомъ дуже многихъ князѣвъ въ Европѣ. — Є. Вел. король Данія заявивъ: Я запримѣтивъ съ радостею уздоровляючй наслѣдки солодового екстракту Іоанна Гоффа такъ на собѣ якъ и на членахъ моеи родины. — Є. Вел. король саксоньскій сказавъ: Робитъ добре королевôй-матери. — Є. Вел. король Румуніи: Чесного и поважане становище вынаходця — знаменита слава его уздоровляючихъ фабрикатôвъ зъ солоду. — Телеграма: Урядъ маршалковскій придворный его королевского высочества кн. Уельсъ Сендрингемъ: Два тузины фляшокъ солодового екстракту Іоана Гоффа для кн. Уельсъ першимъ потягомъ до стаціи Вовертонъ. — Я не пивъ лѣпшои шоколяды якъ солодова шоколяда Іоана Гоффа: Кн. Волконьскій у Римѣ. — Я также чуствую скрѣпляючу силу Вашихъ знаменитыхъ фабрикатôвъ въ солоду Княгиня Шенайхъ Каролина. — Сей напитокъ (пиво здоровя зъ екстракту солодового) уживавъ я противъ тяжкого кашлю и ôнъ чуда доказавъ. Позаякъ мôй шуринъ страдае также такимъ кашлемъ, то прошу о присланье тузина фляшокъ. Дюля гр. Ердеди въ Ваш-Верешварѣ 13 лютого 1885. — Я чувствую знаменитй наслѣдки уздоровляючй вашого екстракту солодового. Гр. Робертъ въ Парижи. - Препараты солодовй Іоана Гоффа вы, найденй 1847 р. показалися якъ правдиве зъявище для цѣлей лѣкарскихъ и розширилися скоро якъ блискавка, бо доси есть 27.000 складôвъ въ всѣхъ краяхъ цѣлого свѣта.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятынна.
Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.
Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыславя, Хорова.
Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хировова, Дрогобыча, Борыславя, Гусятына и Звардоня.
Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни.

ГОТОВА ОДѢЖЬ
МУЖЕСКА И ДИТИНА
на теперѣшну пору есть до найдешевше
въ магазинѣ першои спôлки
КРАВЦѢВЪ ЛЬВОВСКИХЪ
Улиця Гетманьска ч. 10.
3—12

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовний уряджують при церквахъ хоры, прото поручаю моѣ

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ 70 зр. а. в. и высше.

Дае также на раты.

Съ поважаньемъ

1372 7—?

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хоругвина ч. 9.

Матеріи на дамску и мужеску **одѣжь**

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту)

3.10 метра на одно убранье { за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овеч.; „ „ 8·— „ зъ лѣпш. вовны овеч.; „ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овеч.; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй** за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй** за метеръ зр. 4. — Сѣрачки для дамъ на плащѣ ôтъ дощу и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр. 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жаднихъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ рештокъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконнй инсеруютъ взôрцѣ рештокъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи прійманются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (10—24)

НАДОСЛАНЕ.

Бъ найновѣйшихъ часахъ множатся жалобы, що замѣсть єдино помочныхъ швайцарскихъ пигулокъ аптикаря В. Брандта продаются подъ сею фирмою другі препараты. О сѣмъ свѣдчитъ доносъ слѣдуючій: Найтичанъ (на Моравіи). Черезъ довгій часъ терпѣвъ въ часѣ моєи слабости на обструкцію. Мой домовый лѣкарь порадивъ менѣ швайцарскі пигулки аптикаря Р. Брандта, котрі менѣ дуже помогли. Жаль сказати правдивыхъ пигулокъ швайцарскихъ теперь годѣ достати, лишь подроблені, а ті не суть зовсѣмъ помочні. Прошу Вамъ прото и т. д. Кароль фонъ Гудельманъ, ц. к. майоръ на пенсіи. 1409

Належитъ зважати, щобы на кождой коробочцѣ швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта (по цѣнѣ 70 кр. въ аптикахъ) бувъ бѣлый хрестъ на червономъ поли и власноручный подписъ Р. Брандта. Инші коробочки належитъ отослати.

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
подъ зарядомъ И. Биберовича и И. Гриневецкого.

Въ Суботу дня 5 (17) жовтня 1885.
По разъ першій:

Корневильскі Дзвоны

Опера комична въ 4. актахъ, музика Р. Плянкета, переводъ А. Кичмана.

Нові костюмы и нові декораціи, пензля О. Дѣля.

Въ Недѣлю дня 6 (18) жовтня

Чорный Матвѣй

образъ народный въ 7 отслонахъ съ епильогомъ, посля Б. Лозиньского А. Ф. С.

КАРОЛЬ БАЄРЪ

поручає свою ново-открыту

ТОРГОВЛЮ КОРѢННУ

у Львовѣ, улиця Краковска, ч. 11.

Товары доборні по низькихъ цѣнахъ

1469 3—6

Оголошенье.

Въ цѣли доставы матеріяловъ до будовель наверхнои потрѣбныхъ на рокъ 1886 розписує ц. к. Генеральна Дирекція австр. зелѣзниць державныхъ оферты посля оголошеня умѣщеного дня 2 жовтня въ „Wiener Ztg." Оферты приймає ц. к. Генеральна Дирекція до 20 с. м. Близшихъ условій и поясненъ удѣляє або Зарядъ центральный або ц. к. Дирекцію руху.

ПОХОДЪ СОБЄСКОГО
подъ Вѣдень р. 1683.
Написавъ Стефанъ Качала.
Цѣна 20 кр.
Достати можна въ администраціи Дѣла.

Лѣчебні препараты, урядово узнані и 63 разовъ нагороджені.

Нестравность, кашель, ослабленье

суть недугами, котрі основно усунути єсть въ силѣ слодовый лѣчебный препаратъ **Ивана Гоффа** въ Вѣдни, на грабенѣ, Брайнерштрассе, 8. Най прото недужій затямятъ собѣ сю адресу.

Поздоровѣти

єсть стараньемъ кождого недужого. Тому кождый недужій пріймє радо вѣсть, що дѣйстно слодові препараты Ивана Гоффа хвалятся всѣми яко лѣчебне средство діятетичне. Ихъ уживаютъ въ частыхъ случаяхъ медичні корифеѣ, а помочность ихъ при нестравности, недугахъ грудныхъ и ослабленю, для крови и при кишковыхъ нежитахъ дає недужимъ поруку скорого поздоровленя. Длятого не годится зволѣкати съ уживаньемъ слодовыхъ препаратовъ Ивана Гоффа. Отъ деякі дописи про ихъ помочность: 1) Мой дволѣтный сильный нежитъ бронхіяльный и недугъ гортанный уступивъ, мимо мого проживаня черезъ зиму въ Ниццѣ, доперва по ужитю слодовыхъ препаратовъ Ивана Гоффа. Теперь вернувъ апетитъ и въ загалѣ чую себе здоровымъ. Францъ Мали. Суконный оклепъ, Вѣдень, Маріягильферштрассе, ч. 69. — 2) Довше замуленье, недостатокъ апетиту, безсонность и ослабленье нервове уступили доперва по ужитю помочного препарату Ивана Гоффа пива здоровя зъ слодового екстракту и чоколяды здоровя. Вѣдень, 24 мая 1884. Марія фонъ Бакоай, ул. св. Ивана, ч. 19. — 3) Урядове справозданье, Вѣдень, шпиталь гарнизонный, ч. 2. Пиво здоровя зъ слодового екстракту Ивана Гоффа и чоколяда здоровя Ивана Гоффа показалися помочными при хроничныхъ недугахъ грудныхъ, а у реконвалесцентовъ по тяжкихъ хоробахъ и при слабомъ травленю суть они средствомъ прискорюючимъ подужанье и ровножь улюбленымъ, оживляючимъ лѣкомъ. Д-ръ Лефъ, ц. к. старшій штабовый лѣкарь. — Иванъ Гоффъ, вынаходчикъ и вытворець солодовыхъ препаратовъ, посѣдає фабрика въ Вѣдни, мѣсто, Брайнерштрассе, ч. 8; въ Берлинѣ и Петербурзѣ съ 27.000 продажами въ всѣхъ частяхъ свѣта.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактовъ солодовыхъ суть подробки, на що недужій и лѣкарь повинні звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и подписъ Іоана Гоффа).

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя въ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., ½ фляконъ 70 кр. — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодові въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаєся.**

Всѣ мѣсця продажѣ суть уповажнені литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народной Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика І. Травчиньского, Іоана Яница — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидоровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичъ, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичъ, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Черновцяхъ:** Иги Шнирхъ, А Баєръ и дръ Барберъ. 1481 1—6

Такъ якъ правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребує реклямы. Ті строчки подаємо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котрі сего **выпробованого средства домашного** ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный **Pain Expeller** усуває **наиспѣшнѣйше**, гостець гихтъ и другі недуги. Болѣ уступаютъ звычайно по першомъ втертю Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождой аптицѣ Головный складъ въ аптицѣ подъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старомъ Мѣстѣ (Altstadt)

До замѣны

парохія Ясеновъ горѣшный

деканата коссовского, положена въ здоровой горской околици надъ рѣкою Черемошемъ. Дуже догодне мѣсце для безженныхъ, вдовцѣвъ, слабовитыхъ и въ загалѣ для тыхъ, котрі за-для якои-небудь причины не можуть займатися газдовствомъ. Близшихъ вѣстей удѣлитъ Іосифъ Домбчевскій, приходникъ въ Ясеневѣ горѣшномъ, почта Устьерѣки надъ Черемошемъ. 1475 3—3

Елястичні валки

до затыканя шпаръ въ окнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя отъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до оконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Гуцулъ и Гуцулка

два гарні кольоровані образы, набути можна въ Администраціи „Зорѣ" у Львовѣ, ул. Академична ч. 8. Цѣна 1 зр. 50 кр. съ пересылкою почтовою; для Предплатниковъ „Зорѣ" 1 зр. а 20 кр. за опакованье и пересылку.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

акційного Банку Гипотечного

купує и продає

ВСѢ ЄФЕКТЫ И МОНЕТЫ

подъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечні и

5% Листы Гипотечні преміовані

котрі посля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталовъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% преміею т. є. по 110 за 100)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневномъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 43—?

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядовъ, образовъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажаной Публицѣ богатый выборъ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахиновъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образовъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасовъ, престоловъ и на стѣны церковні; олтарики або образы процесіональні; хрестовъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестовъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандровъ (паукôвъ), подсвѣчниковъ (лѣхтарѣвъ), канделябровъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диановъ, цвѣтовъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столові и десерові, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столові на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столові и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 32—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся франко.

Цѣнники въ рускомъ языцѣ высылаются на жаданье отворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Тягненье вже слѣдуючого тыждня.

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

МАЛЫЙ ВЖЕ ЗАПАСЪ!

11 лосовъ 10 зр.

1476 1—?

Головна выграна **въ готовцѣ**

1000000 ГУЛЬД.!

Дальше 20.000 зр. | 10.000 зр. | 5.000 зр. и т. д. и т. д. | **4.000** выграныхъ.

Администрація краєвои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 43.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 81—?

Специяльности и универсальні средства,

францускі и инші, якъ черезъ ню такъ и черезъ инші фирмы оповѣщувані.

НАЙЛУЧШІЙ

ПАПѢРЪ ЦИГАРЕТОВЫЙ

есть правдивый

LE HOUBLON

1460 французскій фабрикатъ 3—36

CAWLEY-а & HENRY-ого въ Парижи.

Передъ подробкою остерегаєся!

Сей папѣръ поручаютъ якъ найлучше гг д-ръ І. І. Поль, дръ Е. Людвигъ, дръ Е. Липманъ, професоры хеміи при вѣденьскомъ университетѣ а то для его знаменитои якости, его абсолютнои чистоты и для того, що до него не домѣшані жадні шкодливі здоровю матеріи.

FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE

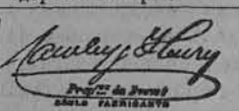

17, rue Béranger, à PARIS

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подъ зар. К. Беднарского.

Ч. 111. Львôвъ, Вторникъ 8 (20) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Бібліотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Балканьскій пôвъостровъ.

Сумнѣвъ нашъ, высказаный въ передпослѣднôмъ числѣ нашои часописи що до поступованя Сербіи, зовсѣмъ оправдався. Всѣ алярмуючй вѣсти подаванй черезъ „N. f. Presse“ а найбôльше вже послѣдна о переступленю черезъ Сербôвъ болгарскои границѣ, показалися безпôдставнй. Сербы не переступили границѣ, але мимо того небезпеченьство не минуло. Войска сербскй стоитъ сконцентрованй въ Нишу и готовй кождои хвилѣ переступити границю болгарску тымъ бôльше, що сербскй агитаторы, що крыются въ Болгаріи, не перестаютъ агитувати противъ Сербіи. Мимо того мала Сербія постановити чекати ажь до хвилѣ, коли державы европейскй порѣшатъ справу болгарску. Яке небудь користне залагодженье справы болгарскои було-бы знакомъ до рѣшучого выступленя Сербіи а здаесь такожь и Греціи. Длятого то здаесь завôзвала конференція князя болгарского, щобъ ôнъ услухавъ би рады и не поступавъ нерозважно, а чекавъ ажь на порѣшенье конференціи. Ноту сю выслала конференція амбасадорôвъ за порозумѣньемъ державъ европейскихъ, межи котрыми, особливо же межи Австріею, Россіею и Нѣмеччиною мае панувати повна згода що до пытаня болгарского. Порта знову подякувала въ окремôй нотѣ державамъ за ихъ щире поступованье супротивъ неи и проситъ ихъ, щобъ они спонукали князя болгарского, щобы ôнъ уступивъ зъ своимъ войскомъ зъ Румеліи. О скôлько можна догадуватися зъ послѣдныхъ телеграмôвъ, сталося вже по воли Порты, бо правительство болгарске мало вже услухати рады державъ и постановило зô взгляду на становище Сербіи ôткликати значнѣйшу часть войска болгарского а полишити лишь малй залоги ажь до часу, доки державы не порѣшатъ остаточно о судьбѣ Всхôднои Румеліи.

Вѣчна Рада повѣтова.

[Статья надôслана.]

(Апеляція до Бога жителѣвъ „турецкого“ повѣта и интервю „турецкихъ“ депутатôвъ съ Є. Ексц. п. намѣстникомъ и п. маршалкомъ)

II.

Прійшли мы „турецкй“ депутаты до головы автономіи нашого краю. П. маршалокъ ôтъ часу, якъ я ихъ бачивъ въ Старôмъ-мѣстѣ у ихъ своякôвъ, трохи подалися, пошпаковатѣли, але держатся ще крѣпко. Нема що казати, приняли насъ дуже ласкаво, и видко, утѣшилися нами такъ, якъ той Иродъ утѣшився, коли до него привели Христа, гадаючи, що увидитъ яке чудо. Мы депутаты зъ „турецкого“ краю почали все докладно оповѣдати о тôй оригинальнôй Радѣ повѣтовôй „турецкôй“ ôтъ початку до кôнця, а п. маршалокъ кивали тôлько головою. А коли одинъ зъ насъ сказавъ, що ôтъ року 1877 до теперь мешканцѣ турчаньского повѣта звышь 30 разôвъ писали о тôй нечуванôй аномаліи въ управѣ автономичнôй, п. маршалокъ ôтозвалися вѣжливо:

— Ну, то такъ: Писали вы ôтъ року 1877 до теперь 30 разôвъ, пишѣтъ же ôтъ теперь 30 разôвъ на мѣсяць! Я вамъ такъ раджу, бо приповѣдка каже, що „Нѣмця не перепишешь“, а оно теперь хочь и не-Нѣмця годѣ переписати. А я властиво не можу вамъ въ тôмъ дѣлѣ нѣчого помогти, бо то не моя рѣчь переводити выборы.

Мы депутати учувши то, подивилися одинъ на другого великими очима та покивали и собѣ головами.

— Ну, — каже п. маршалокъ, — скажѣтъ вы менѣ, що то властиво за причина, що тамъ въ турчаньскôмъ повѣтѣ съ тою радою повѣтовою не можете прійти до ладу?

На то пытанье каже одинъ зъ насъ такъ:

— Та Вы, пане маршалку, родомъ зъ Старого-мѣста, справдешна руска мѣщаньска дитина, то мусите знати турчаньскй стороны, бо то заразъ въ сусѣдствѣ.

— Ой, ой! Чому нѣ? — потвердили п. маршалокъ съ веселою тварею, — якъ я бувъ ще въ школахъ, то неразъ бувавъ въ тыхъ сторонахъ у своихъ своякôвъ и теперь ще мило менѣ згадати про тіи стороны.

— Отже вы, пане маршалку, знаете — каже депутатъ „турецкій“, — що въ турчаньскихъ сторонахъ мешкаютъ переважно Русины. Єсть тамъ досыть Жидôвъ та Нѣмцѣвъ, а Полякôвъ дуже мало и все ще ихъ зменшаеся, бо жидова розсадилася майже у всѣхъ селахъ, де давнѣйше шляхта панувала. У насъ Поляки геть звелися! Русины, прійшовши въ нашôмъ повѣтѣ трохи до свѣдомости свого народного достоиньства, при выборахъ до турчаньскои Рады повѣтовои року 1877, будучи въ бôльшости, выбрали на презеса и его заступника Русинôвъ ингелигентныхъ, ученыхъ, въ кождôмъ взглядѣ гôдныхъ заняти такй становища. По тôмъ выборѣ почало кôлькохъ крикунôвъ Полякôвъ кричати, що „*Moskale* wzięli górę! nie podobna ich w powiecie turczańskim dopuścić do rządów autonomicznych, bo to będzie dla Polaków hańba...“ Такъ почали на той тематъ сыпатись интриги всякого калибру, а для ока внесено и протестъ противъ тыхъ выборôвъ. И що-жь дѣеся? Протесту нѣхто не рѣшае, а туть не хотятъ тои правно выбранои и правно уконституованои Рады повѣтовои потвердити и допустити до урядованя. Ну, клопôтъ, бѣда! Тягнеся тота комедія ажь до року 1880. Ба, и того року при розписаныхъ выборахъ до турчаньскои Рады повѣтовои знову Русины при выборахъ выйшли въ переважѣ и знову выбрали на презеса Рады пов. и на заступника Русинôвъ. Крикъ подвоився: „Gwałtu! *szyzma, moskale* w turczańskim powiecie już na dobrze zakorzenili się!“ и знову интрига, протесты. Тіи глупй протесты посыпалися тôлько для претексту. Ихъ нѣхто не рѣшавъ, нѣхто урядово не казавъ, чи выборы добрй чи злй, и такъ справа протягнулась ажь до року 1884. Розписуютъ знову выборы до турчаньскои Рады повѣтовои. „Ей, клопôтъ съ тыми безхосенными выборами! — погадали собѣ Русины. — Нѣчо, тôлько выбирай и выбирай и незнати по що, коли нѣколи не допускаютъ ново-выбранои Рады до урядованя! Що за комедію выробляютъ съ нами?“ — Ну, выбираемо знову, най ся дѣе Божа воля! Ба, до нынѣшного дня и тои Рады выбранои въ роцѣ 1884 не потверджуютъ и все крутятъ и крутятъ въ безвѣсти. А тôй цѣлôй комедіи, тому цѣлому нещастю въ нашôмъ повѣтѣ на око винно одно индивидуумъ, котре есть зъ природы злобне, а посѣдаючи безмѣрну дозу пустои амбиціи, загорнулося въ плащикъ фалшивого патріотизму польского и яко майстеръ въ интризѣ забѣгае всякими дорогами та все: „To sami *moskale, szyzmatycy,* ojczyzna w niebezpieczeństwie!“ Розумѣеся само собою, що якъ-бы йшло на добру справу, то сякъ чи такъ до такого дивогляду въ житю конституційнôмъ, до якого доведено въ нашôмъ повѣтѣ, оно-бъ не прійшло, але що-жь? — теперь якійсь такій божевôльный часъ, и годѣ тому якого поятя вынайти. Таже намъ Русинамъ годѣ зъ своеи землицѣ въ безвѣсти ити або пôдъ землю пропадати! Правду сказавши, нашъ п. староста въ Турцѣ выдаеся бути лепскимъ чоловѣкомъ, нема що казати, але справу тои турчаньскои рады повѣтовои въ першôй линіи давъ такъ позамотуркувати, що теперь—Духъ св. при насъ крщеныхъ — и бѣсъ тому кôнця не уѣде. А що за нещастье выросло черезъ то въ нашôмъ повѣтѣ! Нашъ повѣтъ — то певно що найпослѣднѣйшій въ кождôмъ взглядѣ. Ходила чутка, що Вы, пане маршалку, и Єго Ексцеленція п. намѣстникъ маете загостити въ „турецкій“ повѣтъ такъ на обозрины. Пане Небесный! якъ бы Вы нашъ повѣтъ пересмотрѣли, то бы жаханю не було кôнця! Гôршого неладу, але то въ кождôмъ взглядѣ, нема певно и въ правдивôй Турціи. Нашъ повѣтъ дошками забитый, за свѣтами, упослѣдженый ажь страхъ...

П. маршалокъ выслухавши то exposé съ набожною миною, ôтозвалися до „турецкои“ депутаціи такъ:

— Зъ тои сварнѣ межи Поляками а Русинами выходитъ цѣле нещастье для краю. Я самъ за тымъ есьмь, за тымъ стою и стояти буду, щобы правдивымъ, щирымъ Русинамъ, котрй репрезентуе тота молода партія народно-украиньска, були признанй права на рôвнѣ якъ и Полякамъ. Кобы тôлько тіи правдивй, щирй Русины змôцнилися, а мусить наступити братня згода. Але суть такй Русины, що и до Москаля тягнутъ, не правда-жь? А съ тыми годѣ що зачинати!

Одинъ зъ нашихъ депутатôвъ, селянинъ, каже на то такъ:

— Ей, що, пане маршалку, та хто тамъ до Москаля тягне? Мы Русины де инде, а Москаль де инде.

Другій депутатъ сказавъ знову такъ:

— Та що-жь, пане маршалку, хто тягне, то тягне, а хто не тягне, то не тягне. А чи мало то такихъ людей есть н. пр. и межи Поляками, що до Москаля, до Россіи тягнуть и тамъ на добре выслугуются, ну, а вмѣняютъ то всѣмъ Полякамъ, цѣлому народови, за зле? Нѣ! Такъ и у насъ. За дѣла поодинокихъ людей не бере весь нарôдъ на себе отвѣчальности. Впрочѣмъ межи тягненьемъ до Россіи а вымѣреньемъ Русинамъ справедливости нема нѣякои звязи. Ми Русины на своѣй рôднôй землици мусимо разъ дôйти до своихъ правъ. И намъ иде напередъ, хотяй при нашôмъ розвою стрѣчаемо все перешкоды. Кажете, пане маршалку, дай Вамъ Боже за то вѣкъ и здоровя, що и Вы обстаете за тымъ, щобы Русинамъ ихъ права були приверненй, а чому Вы своимъ становищемъ не повляли, щобы въ соймѣ краевôмъ внесенье п. Романчука о школьнôй новели ôтъ разу було приняте а не повандрувало въ безвѣсти? Та же то було одно зъ найумѣренѣйшихъ жадань зъ стороны Русинôвъ?

П. маршалокъ сказали на то такъ:

— Внесенье п. Романчука есть часткове и не задоволитъ всѣхъ потребъ Русинôвъ, а я есьмь за тымъ, щобы съ Русинами уложенося у всѣхъ точкахъ, щобъ имъ то все признано, що яко народови самостôйному признанымъ разъ бути мусить. Я есьмь за цѣлковитою оконечною угодою и въ тôмъ напрямѣ я дѣлати буду. Часткова угода не приверне спокою. Сегодня се, завтра то, и такъ буде все йти въ сварни. То до нѣчого! Разъ згоду зробити зô всѣмъ и конець!

— А, та то дуже а дуже файно, — каже розговорившійся депутатъ „турецкій“, — кобы то тôлько не здѣйстнилася пословиця наша: „обѣцявъ панъ кожухъ, та тепле хиба его слово“. Мы Русины не просимо, не жебраемо, ино мы жадаемо справедливости. Поляки не маютъ чимъ такъ выноситися, имъ тая згода съ Русинами може потрѣбнѣйша, якъ намъ. Якъ бы нашй люде всѣ держалися крѣпко своеи народности, то мы бы скорше до силъ прійшли, якъ Поляки. Отъ и Вы, пане маршалку, зъ руского роду, зъ Старого мѣста, руска дитина, а не держитеся щиро своеи дорогои народности“... — На тіи слова п. маршалокъ усмѣхнулися та й по легоньки махнули рукою, а „турецкому“ депутатови прійшовъ бувъ въ тôй хвили на гадку той богатый молодець въ св. Евангелію, що прійшовъ до Христа пытатися, що мае робити, абы наслѣдивъ животъ вѣчный.

По тôмъ интермеццо депутатъ „турецкій“ знову зводитъ бесѣду на свою Раду повѣтову и проситъ п. маршалка, щобы споводувавъ бодай обрахунокъ господарки грошевои въ тôй вѣчнôй Радѣ, бо то справа здаесь найделікатнѣйша и, — дай Боже, щобы то не була правда! — але ходятъ слухи, що то справа й не цѣлкомъ чиста. На то прошенье п. маршалокъ заявивъ, що Выдѣлъ краевый самъ не мае дотеперь права контролювати грошеву господарку въ Радахъ повѣтовыхъ, отже помимо найщиршои охоты не може и „турецку“ господарку грошеву казати оглянути. Дальше заявивъ п. маршалокъ, що власне постараеся о таке внесенье до Сойму краевого и буде се внесенье сильно попирати, щобы Соймъ ухваливъ Выдѣлови краевому власть кождого разу свобôдно контролювати господарку якои-небудь Рады повѣтовои. По тôмъ розговорѣ мы попрощалися съ п. маршалкомъ и вернули межи своихъ Бойкôвъ домôвъ.

Оттаке менѣ розказавъ членъ депутаціи.

Чи буде якій хосенъ зъ того интервю „турецкихъ“ депутатôвъ въ дѣлѣ тои вѣчнои Рады повѣтовои, годѣ провидѣти, але здаесь, що борше зъ того всего нѣчого не буде. Правда, съ початкомъ липня с. р. прійшла була вѣдомôсть зъ ц. к. намѣстництва до ц. к. староства въ Турцѣ, що рекурсъ партіи почтарско-жидôвскои, внесеный до ц. к. министерства противъ выборôвъ переведеныхъ въ турчаньску Раду повѣтову 1884 року, ôткиненый и нѣбы припоручено ц. к. старостству потрѣбне зарядити, щобы ново-выбрана Рада переняла урядованье, але до днесь дня нѣчого не зроблено.

Ну, а знаете якій дивоглядъ стався новѣйшими часами въ тôй вѣчнôй турецкôй Радѣ? Отъ читайте. П. Б., той верховодникъ въ вѣчнôй турецкôй Радѣ, мавъ касу повѣтову у себе дома. Изъ злости, що и его давнѣйшй трабанты не конче потягаютъ за тымъ, щобы его выбрати на заступника презеса, почавъ при помочи мудрѣйшихъ людей выготовляти всѣ рахунки грошевй и годѣ ему до кôнця дôйти, бо щось бôльше въ касѣ грошей, якъ въ рахункахъ. Зъ великои десперацiи бере всѣ акты разомъ съ касою, везе все зô свого помешканя до салѣ турецкои Рады повѣтовои и здае зъ себе весь тягаръ касіерства — але знаете кому? — нѣкому! Таки такъ лишивъ все та й уже. Не давно здыбавъ я урядника вѣчнои Рады повѣтовои и пытаю, що тамъ чувати? Та клопôтъ — каже той, — бѣда безъ грошей, бѣда и съ грôшми. П. Б. привѣзъ всѣ акты и касу до Рады повѣтовои, не хоче бôльше въ тіи справы мѣшатись и не знати, що робити? Horribile dictu!

300-лѣтный ювилей Ставропигіи.

Галицкй Русины будутъ въ слѣдуючôмъ роцѣ обходити 300-лѣтнй роковины заснованя Ставропигійского Института у Львовѣ. О скôлько знаемо, припаде се торжество на 1 сѣчня 1886 р. Програма торжества, котрои уложеньемъ займаеся Выдѣлъ Института, не есть ще готова въ подрôбностяхъ, але, якъ зачуваемо, ôтбудеся обхôдъ сего ювилею по части въ самôмъ Институтѣ, по части въ великôй сали „Народного Дому“. Торжество ôткрые самъ старшина Института, д-ръ Исидоръ Шараневичь, професоръ львôвского университету, историчнымъ оглядомъ початку и розвою сего заборола вѣры обряду и рускости. Другій ôтчитъ буде держати д-ръ Юліянъ Целевичь, въ котрôмъ на пôдставѣ документôвъ предоставитъ исторію початку Скита Манявского, его розвôй и упадокъ съ кôнцемъ минувшого вѣку. Въ часѣ торжества выконаютъ питомцѣ бурсы Ставропигійскои духовный концертъ и кантату, котру приготовляе проф. Анатоль Вахнянинъ.

Торжествомъ симъ однакожь пôчнеся доперва ювилей Института, котрый буде ôттакъ продовжатися черезъ 6 лѣтъ, именно въ 1888 и 1892 рокахъ, бо Институтъ Ставропигійскій, заснованый въ 1586 р., одержавъ въ 1588 р. потвердженье ôтъ патріярха царгородского Єреміи, а въ 1592 р. ôтъ короля польского, Жигмонта III. Вазы. Въ часѣ сего шестилѣтя буде въ самôмъ Институтѣ ôткрыта постоянна выставка грамотъ, друкôвъ и другихъ старинныхъ памятникôвъ самои-жь Ставропигіи и его печатнѣ. Понеже однакожь Институтъ Ставропигійскій посѣдавъ не лишь мѣсцеве, але краеве значенье на нашôй Руси, а головною цѣлею его було згромадити свѣтоку Русь коло себе, то имовѣрно нынѣшна вся свѣтока Русь въ Галичинѣ возьме живу участь въ тôмъ своѣмъ торжествѣ посредствомъ депутацій. Не менше право до участи будутъ мати и тй роды шляхотскй, котрыхъ предки колись були членами Института а они самй лишилися вѣрнй своѣй вѣрѣ и народности. На сю послѣдну обставину зверне мабуть Выдѣлъ Института свою увагу, и въ тôмъ дусѣ уложитъ и програму намѣреного ювилею.

ДОПИСИ.

Зъ Перемышля.

(*Престольна церковь перемыска.*) Въ переѣздѣ зъ Вѣдня задержався я черезъ день въ Перемышли, щобы бодай побѣжно придивитися обновленôй церкви престольнôй, царюючôй своимъ положеньемъ на всю окрестнôсть. Що-жь сказати о нѣй? Судъ мôй короткій. О чѣмъ минувшимъ родамъ перемыскои Руси може и не снилось, ту всю красу и величавôсть мавъ я нагоду оглядати въ обновленôмъ храмѣ. Запущеный и облетѣлый, бувъ ôнъ колись „притчею во языкахъ пугачѣвъ“, котрй зъ крôвлей его лѣтали у Вѣдень жалуватись бл. п. „Страхопудови“, що ôтъ непогоды не находили тамъ безпечнои охороны. А нынѣ! Хотяй ще богато не покôнченого, то таки зъ першого погляду впадутъ въ очи: гармонійнôсть всеи обновы и вкусно артистична робота. Сѣнь надъ престоломъ держатъ коринтскй стовпы зъ бѣлого карарійского мрамору. Стѣны храму блестятъ ôтъ окладокъ мраморныхъ красками дуги. Вся стеля выведена золочеными жирандолями съ розетами и монограмами. Гзимсы, стукатурнои роботы, сіяютъ рôвножь золотомъ. Просторй ôкна представляютъ въ рôзнобарвныхъ краскахъ иконы святыхъ. Помôстъ доокола престола макадемизованый, въ пресвитеріи кладеный на шаховый ладъ, мраморный. Сталлѣ крылошаньскй ôтзначаются хорошою, артистично рѣзьбленою роботою. Два памятники владыкъ-благодѣтелѣвъ храму вже готовй, два другй зъ бѣлого мрамору призначенй для основателя капитульнои библіотеки, І. Лавровского, и основателя каплицѣ св. Николая, бл. п. Ильницкого, ректора семинаріи. Каплиця, що буде рôвножь богато прикрашена у внутрѣ, зыкôнчится доперва съ весною. Буде се бисеръ и уникатъ въ церквахъ рускихъ. И якъ-разъ

недокôнчене прикрашенье сеи каплицѣ есть одинокою причиною, якъ знаемо въ дуже достовѣрныхъ устъ, що торжественне посвященье церкви ôтложено на пôзнѣйше, на другій рôкъ передъ правникомъ св Іоана Крестителя. Така есть воля Преосвященого нашого Іоана, котрый давно вже налягавъ на ôтновленье церкви и теплымъ ôтцѣвскимъ словомъ въ посланію до вѣрныхъ своихъ, спонукавъ ихъ до щедрыхъ на тую цѣль лептъ. Станъ здоровя отца-владыки есть вже, якъ намъ сказано, вовсѣмъ задоволяючій. Крѣпка Єго природа поборола щасливо прикрый недугъ. Тôлько, що робота коло церкви мимо всякого стараня ще остаточно не покôнчена, а прихожане терпять велику невыгоду, збираючись на богослуженье въ церкви на Болоню, позволивъ Преосв. епископъ на тымчасове тихе благословенье церкви. Торж ственного освященя належитъ надѣятися скоро съ весною слѣдуючого року.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Въ Бѣльчу-Доброкутѣ д. 18 вересня ôткрыто читальню. Рано правилась служба Божа съ многолѣтствіемъ для громадянъ, що въ остатне прощалися съ темнотою. Ôттакъ ôтспѣвано парастасъ за упокôй душъ бл. п. В. Барвѣньского, В. Навроцкого и Е. Желехôвского, трехъ бодрыхъ борцѣвъ за правду и щирыхъ сынôвъ Руси. Кромѣ громадянъ мѣсцевыхъ загостили до насъ на той день господарѣ зъ Блыщанки, Вовчинець и зъ Бѣльча великого. Доокрестнои интелигенціи, мимо запрошеня, не дождались мы по незвѣстнымъ намъ причинамъ. О. Глѣбовицкій забравъ прото сусѣдôвъ-селянъ до себе на обѣдъ, а покрѣпившись, пôшли всѣ до хаты честного господаря и писаря громадского, Ив. Вовчука, де о. Глѣбовицкій щирою, патріотичною рѣчею ôткрывъ зборы. Опôсля промовивъ п. Иванъ Вовчукъ. Отъ деякі уступы зъ єго рѣчи: „Що намъ по школѣ, якъ у насъ нема читальнѣ? Хиба на се учимось дѣтьми, щобъ ôттакъ все забути? Чи тôлько богачамъ знати, що дѣеся въ свѣтѣ, а бѣдному, що самъ не спроможеся на газету, умирати въ темнотѣ? И тверезôсть безъ читальнѣ не тревала. Безъ товариства чоловѣкъ не обôйдеся, а тверезому до коршмы отъ хочь-бы лишь для розмовы заглядати, такъ якъ голодному чужои стравы пантрувати". До читальнѣ вписалося 24 членôвъ. Головою выбрано о. Глѣбовицкого, заступникомъ госп. Данила Ливака, секретаремъ Назаря Вовчука, касіеромъ Ив. Вовчука, библіотекаремъ Дан. Лылика. Выдѣлъ ухваливъ читальню вписати въ члены тов. „Просвѣты" и предплатити „Батьковщину". О. Глѣбовицкій закрывъ зôбранье словами: „Всевышный Господи! Глянь на сю громадоньку щиру, благослови єи труды, та поможи ѣй въ добрыхъ намѣреняхъ." Съ надѣею на то добро, що поплыве зъ науки, розôйшлись мы домôвъ, вдячні за все о. Глѣбовицкому и Ив. Вовчукови. Въ Бѣльчу великôмъ мае рôвножь небавомъ заходомъ о. Тишиньского заснуватися читальня. — *О. Корчиньска.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*7 засѣданье палаты пословъ зъ дня 16 с. м.*) На сѣмъ засѣданю поставили пос. Яворскій и товаришѣ внесенье завзываюче правительство, щобы оно якъ найскорше предложило проектъ закона означаючого цло ввозове на збôже въ тôй высотѣ, въ якôй заведено єго въ послѣдныхъ часахъ въ Нѣмеччинѣ. — Пос. Абрагамовичь и тов. жадали, щобы палата поручила комисіи зелѣзничôй розглянутися въ выслѣдахъ анкеты тарифовои зъ рокôвъ 1882 и 1883 и щобы она ôттакъ поставила внесенье въ цѣли забезпеченя домашныхъ интересôвъ економичныхъ. — Послы Крайцигъ, Лигеръ и Кронаветеръ жадали упрощеня поступованя судового въ дрôбницяхъ. — Пос. Матушь и тов жадали управильненя платнѣ суплентôвъ въ школахъ середныхъ и семинаріяхъ учительскихъ. — Пос. Видерспергъ и тов. жадали, щобы студентамъ медицины вôльно було вступати до войска яко однорôчнымъ добровольцямъ ажь по зложеню докторату. — Министеръ гр. Таффе и министеръ рôльництва предложили цѣсарске позволенье зъ дня 18 мая с. р. на дальшу запомогу зъ фондôвъ державныхъ для потерпѣвшихъ ôтъ повени жителѣвъ Галичины. — Интерпеляцію Лигера въ справѣ вѣденьского трамваю ôткинула палата 163 голосами противъ 126. — Законъ о провизоричнôмъ буджетѣ ажь до кôнця марта 1886 приняла палата въ другôмъ и третôмъ читаню. За симъ закономъ голосувавъ такожь нѣмецко-австрійскій клюбъ и демократы; лишь клюбъ нѣмецкій бувъ самъ одинъ противъ закона. Потôмъ слѣдувало друге читанье закона о новобранцяхъ на 1886 р. Пôдчасъ дебаты надъ симъ закономъ поставивъ пос. Гакельбергъ резолюцію, домагаючуся ôтъ правительства лѣпшои поживы для войска, лѣпшои одежи и опалюваня касарень. Резолюцію тую попиравъ такожь пос. Поповскій и доказувавъ, що при вправахъ военныхъ, на котрі вызначуеся дуже короткій часъ (8 недѣль, а въ Прусахъ 14), жовнѣрôвъ мучится надъ силу и тысячѣ рекрутôвъ набираются при такихъ вправахъ зародкôвъ хоробъ, котрі доперва пôзнѣйше въ цѣлôй силѣ выступаютъ. Мин. краєвои обороны гр. Вельзерсгаймбъ казавъ, що се належитъ до делегацій и до комисіи буджетовои. За резолюціею высказалися такожь пос. Демель и референтъ Матушь, по чѣмъ палата приняла такъ законъ о новобранцяхъ, якъ и резолюцію пос. Гакельберга. Пос. Гербстъ промовлявъ ôттакъ за реформою податку споживчого, звертаючи головно свою увагу на Вѣдень. Коли опôсля по ôтповѣди министра финансôвъ промовивъ пос. Кронаветтеръ и сказавъ, що жалуе, що лѣвиця не промовляла такъ горячо въ тôй справѣ тогды, коли мала власть въ своихъ рукахъ, т. є. 1874 р., коли то демократы перші такои реформы домагалися, повставъ на лѣвици страшный крикъ и озлобленье. Коли-же Кронаветтеръ сказавъ, що ôнъ сумнѣваеся, чи и нынѣ лѣвиця якъ-бы була въ бôльшости, промовляла-бы такъ горячо, крикнувъ Форрегеръ: „То пôдозрѣванье!" а пос. Зигель показуючи на министрôвъ: „Вы держите съ министрами!" Въ палатѣ наставъ страшный крикъ. На послѣдокъ промовлявъ ще пос. Менгеръ, а палата пріймила опôсля внесенье Гербста и ôтослала єго до комисіи податковои. Внесенье пос. Кусого именемъ комисіи для ненарушимости посольскои въ справѣ ôтданя Бльоха и Пернерторфера пôдъ судъ приняла палата такожь. На тôмъ закôнчилося засѣданье.

(*3 и 4 засѣданье палаты панôвъ.*) На третôмъ засѣданю палаты панôвъ дня 15 с. м. велася горяча борба надъ адресою. Злишнымъ есть повторяти тутъ все то, що паны зъ опозиціи закрою Унгера або Шмерлинга наговорили; вся ихъ бесѣда, всѣ доказы крутилися около того, що Нѣмцямъ и нѣмецкому языкови треба въ цѣлôй державѣ признати гегемонію. Правительство теперѣшне, казавъ Унгеръ, веде до федерализму, а пôсля єго думки треба-бы завести централизмъ, всѣ національні и державно-правні змаганя треба-бы пôдпорядкувати пôдъ одностайну идею державну, Нѣмцямъ всюды и въ кождôмъ случаю признати першеньство а найлѣпше таки булобы, якъ-бы можна завести знову давну Австрію, таку, якъ була за цѣсаря Іосифа. Забавно такожь выглядало, якъ Шмерлингъ доказувавъ, що ôнъ бувъ и есть за рôвноуправненьемъ: ôнъ свого часу перестерѣгавъ правительство, щобы не заводило въ Угорщинѣ нѣмецкого языка, але правительство не то, що не слухало єго, але спроваджувало навѣть професорôвъ зъ Прусъ. Ôнъ бувъ бы за рôвноуправненьемъ народôвъ и ихъ рôдной мовы, але боится, що пôдъ тымъ крыеся федерализмъ и автономія и для того яко централистъ противится тому. На бесѣды опозиціи дуже добре ôтповѣдали гр. Белькреди и Таффе а бесѣда сего послѣдного може бути навѣть въ многихъ взглядахъ дуже поучаючою и длятого наводимо зъ неи хочь деякі точки. „Меньшôсть палаты, казавъ гр. Таффе, признала-бы народный и державно-правный розвôй поодинокихъ народôвъ державы, але боится, що правительство, котре до того стремитъ, не бачитъ на одностайнôсть и силу державы. На те скажу, що правительство зважае на одностайнôсть и силу державы, а доказъ сего въ престольнôй бесѣдѣ, але сила и одностайнôсть державы зависитъ ôтъ згоды, добра и розвою всѣхъ народôвъ проживаючихъ въ Австріи, а не ôтъ привилегіи одного народу до патріотичного почутя. Нѣмецкому языкови нѣхто не ôтнимае єго важности; ôнъ вже самъ собою важный и для того мусить мати першеньство... Рôвноправности пôсля ваги не можна всюды завести. *Коли якій нарôдъ не мае на тôлько силы, щобъ такъ розвинутися якъ другій, то правительство тутъ нѣчого не поможе. Тутъ треба власныхъ силъ пробувати, и для того покажеся завсѣгды певна рôзниця въ рôвноправности,* мимо щирого бажаня правительства ôтповѣсти основнымъ законамъ державнымъ. Коли кажуть, що правительство не мае програмы, то есть для того, що въ Австріи суть зовсѣмъ иншi обставины якъ въ другихъ краяхъ, де разъ правлятъ либералы, другій разъ консерватисты". По скôнченю дебатъ пріймила палата проектъ адресы бôльшости всѣми голосами противъ 22. — На 4 засѣданю заявивъ президентъ палаты, що комисія политична уконституовалася и выбрала предсѣдателемъ кн. Чарторыйского а єго заступникомъ бар. Гофмана и що комисія финансова выбрала предсѣдателемъ Гавсманна а заступникомъ Мозера. Оттакъ приступлено до выбору делегацій, комисіи буджетовои и комисіи контрольнои для довгу державного. До делегацій выбрано мѣжь иншими: кн. Чарторыйского, Бека, Думбу, Сангушка, Вальтерскирхена, Микльосича и Виндишгреца, на заступникôвъ: гр. Красицкого, Туна, Цедвица и др. До комисіи буджетовои выбрано: Чарторыйского, Бека, Белькредого, Водзицкого, Габетинека, Гельферта и др.; до комисіи контрольнои: Кенигсвартера и Цедвица, а на заступника Гавсвирга, почѣмъ засѣданье закрыто.

(*На 8 засѣданю палаты пословъ*) дня 17 с. м. розпочалися дебаты надъ адресою. Передъ розпочатьемъ генеральнои дебаты *давъ мин. гр. Таффе слѣдуючу ôтповѣдь на интерпеляцію Грохольского и тов. въ справѣ выдалюваня Поляковъ зъ Прусъ:* „Правительство съ жалемъ почуло о прикрôмъ положеню австрійскихъ пôдданыхъ черезъ выдалюванье зъ Прусъ и заразъ ôтнеслося съ запытаньемъ до пруского правительства, що есть причиною выдалюваня и якъ далеко мае оно сягати. На то одержало оно слѣдуючу ôтповѣдь: Правительство пруске уважае выдалюванье за *рѣчь чисто внутрѣшну выкликану ôтносинами конфесійными и языковыми.* Коли отже правительство пруске поставилось *на таке становище, заоля котрого годѣ покликуватися на межинародне право и на угоду торговельну зъ 1881 съ выглядами на добрый успѣхъ, то правительство не въ силѣ поробити дальшихъ крокôвъ въ цѣли застановленя такого поступованя.* Въ поодинокихъ случаяхъ однакожь буде правительство вставлятися — и вже навѣть вставлялося, и то съ добрымъ успѣхомъ у правительства пруского, щобы хочь въ части зменшити недолю выдалюваныхъ. Позаякъ зъ причины выдалень найде до Галичины богато выдаленыхъ, то правительство позволитъ на збиранье складокъ, а дальше старанье про выдаленыхъ лишаеся громадамъ, до котрыхъ они належатъ. По справозданю референтôвъ проектôвъ адресы зголосилися до голосу: за: 36 бесѣдчикôвъ зъ правицѣ, а мѣжь ними послы: Озаркевичь, Охримовичь и Мандычевскій; противъ: 32 послôвъ зъ лѣвицѣ, а мѣжь ними послы Ковальскій, Томащукъ, Кноцъ, Карнери и др. Дебату розпочавъ пос. Карнери.

(*Romania irridenta*) довела своими агитаціями въ Семиградѣ до того, що правительство угорске наказало дуже строго всѣмъ урядникамъ почтовымъ, щобы всякі пôдозрѣні листы найдальше до 24 годинъ предкладали умысно до того установленому судіи слѣдчому, а сей мае право безвзглядно кождый листъ отворити. Причиною такого наказу мае бути то, що румуньскі агитаторы розсылали свои проклямаціи въ листахъ. Въ Мигенъ увязнено одного священика, у котрого найдено патроны динаматові, въ Золотнôй увязнено такожь двохъ агитаторôвъ румуньскихъ.

Заграничні Державы.

Греція. Коли Греція по выбуху революціи въ Румеліи стала зброитися, трудно було ôтгадати де и якихъ интересôвъ своихъ думае она на случай вôйны боронити. Сими днями доперва подала „Pall Mall Gazette" докладнѣйші информаціи що до намѣрень Греціи, а информаціи тâ заслугуютъ тымъ бôльше на увагу, що они походятъ ôтъ п. Трикуписа, бувшого президента грецкого кабинету. Пôсля тыхъ информацій Греція мусить на чотырохъ точкахъ боронити свого интересу: въ Румеліи, Македоніи, Альбаніи и на Кретѣ. Въ Румеліи проживае якъ сказавъ Трикуписъ не 40.000, але 100.000 Грекôвъ такъ коло Пловдива якъ и въ другихъ округахъ. Грекôвъ тыхъ не позволитъ Греція нѣякъ зболгарити. Македонія есть безъусловно грецкою землею заселеною грецкимъ народомъ, населенье пôвнôчнои части сего краю не есть грецке. Македонцѣ полудневыхъ сторôнъ позôстанутъ завсѣгды Греками и мусятъ колись прилучитися до королевства. Греція мусить такожь боронити правъ Грекôвъ, проживаючихъ въ середнôй Македоніи, зъ котрыхъ можна-бы рôзными способами поробити хочь-бы штучныхъ Славянъ; для того-жь то мусить Греція боронити ихъ народности и церкви, позаякъ они належатъ пôдъ власть патріярха въ Царгородѣ, а не пôдъ власть ексарха болгарского. О Крету Греція не потребуеся журити, бо сей островъ скорше чи пôзнѣйше мусить дôстатися Греціи и въ кождôй хвили готовъ ôнъ ôторвати ся ôтъ Туреччины и сполучитися съ Грецією. Найбôльше небезпеченьство для интересôвъ Греціи грозитъ въ Янинѣ въ Епирѣ. Що до Македоніи то найлѣпше було бы, наколи бъ сеи справы не тыкано. Три монархіи европейскі не хотѣли бы теперь порѣшити сеи справы въ користь Греціи, але Греція мусить бути готова до вôйны, щобы могла выступити противъ можливого нападу Болгаръ на Македонію. До того готовится не лишь якась партія, але цѣлый нарôдъ. Сего бажаня народу не доконае Деліянисъ, бо ôнъ звернувъ цѣлу свою увагу на сконцентрованье силъ Греціи въ єи внутрѣ, але мимо того уважае и ôнъ за ôтповѣдне, щобы Греція була готова на всякій случай и думае, що до того выстане пôднесенье доходу державы о 20 миліонôвъ франкôвъ, котрі маютъ покрытися зъ податкôвъ. На послѣдокъ высказавъ ще Трикуписъ надѣю, що незадовго наступитъ часъ, коли ôнъ заступитъ мѣсце Деліяниса и длятого не уважае за ôтповѣдне выпереджувати подѣй подрôбными поглядами на справу.

Чорногора. Ôтносины межи Портою а Чорногорою мали въ послѣдныхъ дняхъ значно погôршитися, а причиною до того мало бути невыконанье зъобовязань Туреччины, які она взяла на себе що до управильненя границѣ межи Чорногорою а Альбаніею. Чорногора упоминалася кôлька разôвъ, щобы Порта залагодила разъ справу управильненя границѣ, але Порта доси того не зробила. Въ виду того получили члены чорногорскои комисіи приказъ, щобы заразъ вертали до дому. Нові напруженi ôтносины межи Портою а Чорногорою доказуютъ майже якъ на долони, що Чорногора пôдхопила лишь справу управильненя границѣ яко дуже догôдну, щобъ мати причину чимъ небудь покрыти свои военні намѣреня; ходитъ бо вже поголоска, що чорногорскі войска дôстали приказъ до походу и межи войско пороздѣлювано вже навѣть амуницію. Чи однакожь, наколи-бъ Чорногора мала дѣйстно выступити збройно, єи сила була-бы вымѣрена просто на Туреччину, о сѣмъ можна бы ще богато поговорити. Суть певні догады, котрі вказуютъ на то, що рухъ въ Чорногорѣ вымѣреный въ першôй линіи на Сербію, наколи-бъ та послѣдна рушила на Болгарію. Говорятъ навѣть, що Чорногора потайкомъ веде переговоры съ Альбанцями, щобы ихъ позыскати для себе противъ Сербіи. О тыхъ тайныхъ переговорахъ мали вже навѣть австрійскі консулѣ донести до Вѣдня. О скôлько однакожь въ тыхъ вѣстяхъ есть правды, годѣ ôтгадати, бо и цѣлый рухъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ позôстае для насъ поки що великою загадкою, котру нынѣ такъ а завтра вже инакше треба ôтгадувати.

НОВИНКИ.

— **Рукоположенье въ епископскій чинъ** Всеч. и Всесвѣт. Прелата и Архидіякона д-ра Юліяна Пелеша. Митрополича консисторія подае до вѣдомости діецезального духовеньства и правовѣрного народу, що на пôдставѣ цѣсарскои номинаціи зъ дня 12 лютого с. р. и преконизаціи папою Львомъ XIII дня 27 марта с. р. д-ра Юл. Пелеша на епископа станиславôвского ôтбудеся єго рукоположенье въ епископскій чинъ въ недѣлю 23 по сош. св. Духа т. є. 1 падолиста 1885 въ львôвскôй митрополитальнôй архикатедрѣ св. Великом. Георгія. На се торжество запрашаеся Всеч. Духовеньство особливо же Всеч. Деканôвъ до участи.

— **До рады мѣста Тернополя** выбрані зъ І ого круга Русины, пп. Олександеръ Барвѣньскій, професоръ учительскои семинаріи, и Загайкевичь, професоръ гимназіи. Були-бъ зъ того круга выбрані ще 3 Русины, але черезъ недбалôсть деякихъ самыхъ таки Русинôвъ перепали меншостею лише 1—3 голосôвъ. Зъ III го круга выбрані 3 Русины-мѣщане, пп. Андрей Сатурскій, Василь Чумакъ и Тома Кордуба на радныхъ, а 2 Русины-мѣщане, пп. Матей Вацикъ и Панько Бекесевичь на заступникôвъ. Въ II-гôмъ крузѣ побѣдила стара партія магистратска Шитцъ-Вольфъ-Сафиръ, перейшли лише два нові радні. Ширше о тыхъ выборахъ буде пôзнѣйше.

— **О. Иванъ Наумовичь** принявъ позавчера православіе въ львôвскôй православнôй церквѣ. Обрядъ бувъ зовсѣмъ звычайный. О. Наумовичь выповѣдався, опôсля пôдъ часъ службы Божои повторивъ за священикомъ символъ вѣры и запричастився.

— **Черновецка „Буковина"** умѣстила въ послѣднôмъ числѣ статью, де, користаючись нашими датами и выводами, вповнѣ годится на подѣлъ православнои архіепархіи буковиньскои на двѣ епархіи, руску и румуньску.

— **Выясненье.** Въ ч. 283 „Kurjer-a Lw." умѣщено кореспонденцію зъ Жовкви, описуючу выбôръ до жовкôвскои Рады повѣтовои изъ сельскихъ громадъ, въ котрôй говорится, що польска сторона внесла противъ выборови протестъ зъ тои причины, що „выборцѣ не власною рукою кидали картки до урны выборчои, але ôтдавали ихъ засѣдаючому при комиссіи о. Дрималикови, а той потому кидавъ ихъ до урны." — Щобы несвѣдучі дѣла не закидали менѣ, що мовъ-то черезъ мою неоглядность могли-бы бути выборы зъ тои курія наражені на уневажненье, хочу представити цѣлу рѣчь такъ, якъ она въ истинѣ була: Коли комисія выборча, зложена зъ о. Брылиньского, мене и трехъ селянъ уконституовалась и выбрала предсѣдателемъ о. Брылиньского, поручивъ управляючій выборами комисарь Дѣдушицкій о. Брылиньскому выкликувати поименно выборцѣвъ зъ предложного спису, менѣ же поручивъ выразно ôтбирати ôтъ выборцѣвъ карты легитимаційні и картки голосованя и тіи другі кидати до урны. Коли-жь одинъ зъ выборцѣвъ хотѣвъ кинути до урны двѣ картки, а я то зауважавъ и выборцеви одну картку ôтдавъ, потвердивъ п. комисарь ще разъ свое первѣстне порученье додаючи: „Прошу добре слѣдити, щобы не кидали по двѣ". Правдивôсть тыхъ мною наведеныхъ обставинъ може потвердити цѣла комисія, а впрочѣмъ всѣ выборцѣ, бо п. комисарь говоривъ все то голосно. Не знаю, чи п. комисарь выдавъ такій приказъ зъ несвѣдомости уставы, чи може нарочно, однакожь въ кождôмъ взглядѣ, коли неформальнôсть тая въ самôй рѣчи есть такъ великои донеслости, вина єи паде не на мене, анѣ на комисію, а тôлько на управляючого выборами п комисаря. — *Лаврентій Дрималикъ,* приходникъ Туринки и членъ комисіи выборчои.

— **Ревизія въ рускôй духовнôй семинаріи у Львовѣ и глаголы ц. к. комисаря п. Соболяка.** Вчера заразъ по полудни явився ц. к. комисарь полиціи п. Соболякъ въ супроводѣ о. вицеректора І. Мѣльницкого у пртомцѣвъ п. М. зъ Ш. року богословія и п. Б. зъ І. року и перевѣвъ у нихъ ревизію шукаючи за листами и книжками. Якъ насъ информуютъ, ревизія була предприпята въ наслѣдокъ доносôвъ зъ села Жабя, де оба згадані пп. питомцѣ провели вакаціи и давали жабѣвскимъ газдамъ читати книжочки „Просвѣты". Гуцулови, пропадаючому въ тьмѣ кромѣшнôй, дати книжочку до рукъ, щобы зъ неи пôзнавъ свое людске достоиньство, — се, въ очахъ деякихъ людей, страшне crimen, ну, бодай соціялизмъ! Але се ще дарма! Прійшла денунціяція чи безпосередно чи посередно черезъ яке ц. к. староство до львôвскои Дирекціи полиціи, она робитъ свое, высылае свого урядника на ревизію заденунціонованыхъ особъ. И приходитъ ц. к. комисарь п. Соболякъ до семинаріи. Єго обовязокъ перевести ревизію рѣчей, якъ есть щось такого, що єму пригôдне, забрати — и конець. Тымчасомъ ц. к. комисарь п. Соболякъ при ревизіи у п. Б. въ присутности кôльканайцяти питомцѣвъ такъ глаголае: „Вы належите до „мягкихъ", до „Просвѣты"? То першій крокъ до соціялизму!" Молоді люде, хочь якъ ихъ така неумѣстна въ устахъ ц. к. урядника и неумотивована бесѣда обурила, — не знали, якъ на то ôтзыватись, — отже лишь легкій гамôръ пôйшовъ по комнатѣ. Ну, годѣ! Ц. к. комисарь п. Соболякъ, сподѣваемось, сякъ чи такъ буде ще мати случайнôсть пояснити близше свои глаголы... Єго Величество цѣсарь пôдъ часъ свого послѣдного побыту у Львовѣ ôтозвався прилюдно про товариство „Просвѣту": Das ist ein sehr nützlicher Verein". А вжежь про таке товариство, котре Єго Величество цѣсарь называе „дуже хосеннымъ" не вôльно нѣкому такъ обзыватись, якъ обôзвався прилюдно п. Соболякъ. До того дѣла мы ще повернемо.

— **О. деканъ Игн. Губчакъ зъ Калуша** — якъ довѣдуемось, зъѣхавъ до о. Іосифа Заячкôвского въ Лопянцѣ коло Долины, щобы старенького патріота наказати за то, що бувавъ у п. Теодора Бѣлецкого въ Долинѣ, котрый, якъ звѣстно, ѣздивъ

до Петербурга на ювилей Методіевскій... Якъ небудь неимовѣрно выглядае тая вѣдомость, однакъ она правдива и мы зъ своеи стороны можемо тôлько то сказати, що се вже надто велика наивность боятися, щобы п. Теодоръ Бѣлецкій не „зôпсувавъ“ такого патріота-ветерана якъ о. Іосифъ Заячкôвскій. Дивнû дива!

— **Проф. Миклосичь**, котрый, якъ звѣстно, зôставъ вже спенсіонованый, буде ще сего року на прошенье професорôвъ вѣденьского университету выкладати граматику старославяньского языка.

— **П. А. Курбасъ**, котрый свого часу ѣздивъ до Петербурга на св. Методіевске торжество и задля того якъ звѣстно не получивъ бувъ абсолюторіи на тутешнôмъ университетѣ, дôставъ бувъ мимо того — якъ доноситъ „Слово“ — за згодою рады шкôльнои краевои мѣсце суплента при гимназіи бучацкôй безъ абсолюторіи. Тымъ часомъ однакожь ôтнеслась була рада шкôльна краева въ сѣй справѣ до министерства а п. Курбасъ позôставъ черезъ шѣсть недѣль суплентомъ при гимназіи, теперь же зôставъ усуненый зъ тои посады.

— **Професоромъ катехитики и методики въ Перемыскôй дух. семинаріи** именованый провизорично о. Левъ Воляньскій, префектъ тои-жь семинаріи. За-для того нового обовязку о. Л. Воляньскій мусѣвъ залишити науку богочестія въ перемыскôй семинаріи женьскôй, а обнявъ еи о. Максимъ Копко, настоятель ризницѣ при катедр. храмѣ и катехитъ при женьскôй школѣ выдѣловôй.

— **На бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи** упала сими днями благодатна роса, нѣбы манна зъ неба. О. Кобыляньскій зъ Пôйла жертвувавъ 50 зр.; реставраторъ въ „Народнôмъ Домѣ“ п. Брайтмаеръ 10 зр.; о. Пачовскій зъ Жуличь 2 зр. — Єсть на якійсь часъ засôбъ запобѣгти крайнымъ потребамъ бѣднои, учащоися молодежи, котра що року численнѣйше горнеся до рускои гимназіи. Знати, що у нашихъ добродѣѣвъ щире, милостиве серце, та що имъ высоко стоитъ добро учащогося молодого поколѣня. Въ его имени складаю сердечну подяку. — *Василь Ильницкій*, директоръ рускои гимназіи.

— **Друкарня товариства им. Шевченка** закупила минувшого тыждня другу гарну машину, новои конструкціи. Єсть се одинъ важный крокъ напередъ въ розвою тои нашои многоважнои институціи, котра вже до теперь положила великû заслуги для зросту нашои словесности, а на розвою еи въ будучности зыскае ще бôльше наша словеснôсть. Щасть Боже!

— **На посвященье соборнои церкви въ Перемышли** дня 25 л. с. м., выбираются — якъ доноситъ „Н. Пр.“ — депутаціи ôтъ „Народного Дому“, „Ставропигіи“, „Нар. Торговлѣ“ и „Академического Кружка“. До сеи вѣсти можемо додати, що и другû товариства рускû у Львовѣ задумали були первѣстно взяти участь въ згаданôмъ торжествѣ черезъ депутаціи, однакожь въ виду ôтложеного торжества на весну слѣдуючого року (гл. дописъ зъ Перемышля) ôтъ сего намѣреня ôтступили. На то порѣшенье вплынула и потреба льояльности для Преосвященого епископа Іоана, котрый сего року въ посвященю церкви личнои участи взяти не може. О скôлько знаемо, то товариство „Просвѣты“ мали представляти д-ръ Омелянъ Огоновскій и проф. Ан. Вахнянинъ.

— **До рады повѣтовои въ Городку выбранû** зъ громадъ сельскихъ: оо. І. Черепашиньскій, Викторъ Дольницкій, Мих. Гелитовичь и Максимъ Струминьскій; властителѣ бôльшихъ посѣлостей: Юл. Филиповскій, Петро Кинци, Волод. Незабитовскій, Едв. Вайсманъ-Завидовскій и Кароль Вишневскій; селяне: Іоо. Губертъ и Лука Иванчишинъ и вôйтъ Гаврищишинъ. Зъ мѣстъ: Василь Дмоховскій, директоръ школы, Николай Гапка, коваль; Ад. Генце, нотарь; Айзигъ Рабъ, Францъ Рососовскій, Іосифъ Смыкъ, швець; зъ куріи бôльшихъ посѣлостей: Стан. Агопсовичь, бар. Адольфъ Бруницкій, бар. Долиняньскій, Стан. Незабитовскій, Стан. Вайсманъ-Завидовскій, о. М. Кульматицкій, д-ръ Генрихъ Колишеръ, властитель фабрики и К. Зембицкій.

— **На политехницѣ львôвскôй** ôтбулася 16 л. с. м. инавгурація нового шкôльного року. Зôбраныхъ повитавъ проф. Юліянъ Медведкій, проректоръ, рѣчею о теперѣшнôмъ положеню политехничнои академіи. Зъ справозданя дôзнаемося, що въ першôмъ семестрѣ минувшого шкôльного року посѣщало академію 169 слухателѣвъ, въ другôмъ 156. Зъ тыхъ вписалося найбôльше на курсъ инжинеріи (81 слух.). Поляками заявилося 159 сл., Русинами 9, Жидôвъ було 30, всѣ польскои народности. Ректоромъ на сей рôкъ выбраный д-ръ Зайончковскій.

— **Именованя.** Брониславъ Павлевскій именованый надзвычайнымъ професоромъ технологіи при львôвскôй политехницѣ. — Павлинъ Мошиньскій, судія повѣтовый въ Тысьменици, именованый секретаремъ рады суду окружного въ Золочевѣ. — Судіями повѣтовыми именованû адъюнкты: Едв. Рипель зъ Кôцманя для Серету, Теоклистъ Томащукъ для Радовець, Іоанъ Коссовичь зъ Кôцманя для Дорны, Григорче зъ Сторожинець для Довгополя (Кимполюнга), Кароль Немецъ у Львовѣ для Нового села, Едв. Познякъ въ Бережанахъ для Гвôздця и Филемонъ Вѣханьскій въ Самборѣ для Тысменицѣ. — Тарновецкій, суплентъ гимн. въ Чернôвцяхъ, именованый учителемъ тамже; Лука Чабакъ именованый дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Стинявѣ выжнôй, Семенъ Харукъ управляючимъ учителемъ школы филіяльнои въ Ракôвци.

— **Управляючій Совѣтъ „Народного Дому“** постановивъ на своимъ засѣданю зъ дня 16 с. м. оголосити конкурсъ на двѣ стипендіи по 100 зр. им. Теодора Лукашевского. Одну запомогу того имени въ сумѣ 200 зр. удѣливъ Совѣтъ п. Іосифу Лукашевскому, слухателеви правъ а кревному бл. п. Т. Лукашевского. Постановлено такожь оголосити конкурсъ на двѣ стипендіи им. цѣсаря Францъ Іосифа въ сумѣ 200 зр. Речинець до вношеня прошень до Совѣту „Народного Дому“ назначено до кôнця падолиста с. р. Всѣ три стипендіи призначенû для студентôвъ университету.

— **Про Поляну**, новоôткрыте мѣсце копалень нафты пишутъ намъ: Поляна — то дѣйстный Дрогобычь. Предпріемства тутъ великû; предприемцѣвъ дрôбнѣйшихъ мало. Селянъ, розумѣеся, якъ всюды такъ и тутъ вызыскуютъ. На то есть множество фактôвъ (На пôдставѣ фактôвъ моглибы Вы зложити монографійку Поляны, а мы радо еи напечатали-бъ — *Ред.*) Але я Вамъ подамъ одинъ епизодикъ зъ добросердечности нашого гôрняка. Передъ пяти лѣтами одинъ господарь продавъ другому кусокъ поля за 30 зр. Коли теперь ôткрыли въ Полянѣ нафту, жидъ купивъ той кусокъ поля за 700 зр. и ще зъобовязався додати 300 зр., коли тамъ докопаеся нафты. Господарь, що зробивъ такій интересъ, дôставши 700 а взглядно 1000 зр. за 30, подѣлився грôшми съ першимъ властителемъ на половину. Жидамъ не може тая добросердность нашого гôрняка помѣститися въ головѣ и называютъ еи „хлопскою глупотою“...

— **Портретъ Є. Впреосв. митрополита С. Сембратовича** геліографованый пôсля рисунку п. Вл. Чеховича выконаный въ первостепеннôмъ заведеню артистичнôмъ Ганфштенгля въ Монахіюмъ выйшовъ вже зъ друку. Портретъ сей ôтзначаеся великою подôбностею и добрымъ выкôнченьемъ; есть то зменшена копія зъ оригинального портрету жертвованого Є. Впреосвященьству рускимъ клиромъ въ часѣ его интронизаціи. Въ роботни п. Чеховича кôнчится такій самый портретъ Є. Преосв. д-ра Юл. Пелеша, еп. станиславôвского.

— **Въ справѣ недѣльного ôтпочинку** одержали министерства торговлѣ и справъ внутрѣшныхъ множество петицій зъ Галичины. Рôзнороднû жидôвскû громады конфесійнû, богато купцѣвъ и промысловцѣвъ жидôвскихъ, краковскій рабинатъ, львôвске товариство „Машике Гадасъ“ а въ кôнци и торговельна палата внесли прошенье, щобы жиды, котрû святкуютъ суботу, вôльнû були ôтъ обовязку пôддаватися постановамъ закона о недѣльнôмъ ôтпочинку. Министерства звернули всѣ тû поданя и заявили, що увзглядни́ти ихъ нѣякъ не можутъ. Жиды пересвѣдчилися вже, що дорогою административною не зможутъ дôйти до цѣли, и для того пôшли вже на дорогу законодательну, о чѣмъ мы вже въ своѣмъ часѣ згадували.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена рады повѣтовои въ Тортмачи зъ групы мѣстъ розписаный на день 18 падолиста с. р.

— **Выборы до рады мѣста Львова** розписанû на день 26 сѣчня 1886 р. а приготовляюча робота около уложеня листы выборцѣвъ вже розпочалася.

— **Важне для маючихъ ставитися до войска.** Министерство дѣлъ внутрѣшныхъ порозумѣвшися съ министерствомъ краевои обороны выдало розпорядженье, пôсля котрого всѣ, що стараются усунутися ôтъ войска въ той способъ, що принимаютъ чуже пôдданьство, а ôттакъ мимо того въ краю пробуваютъ, маютъ бути безъусловно зъ краю выдаленû.

— **Огонь.** Въ Дубановицяхъ, пов. городецкого, згорѣло дня 17 л. жовтня въ ночи 30 селяньскихъ будынкôвъ.

— **Повѣнь.** Зъ Тиролю и Каринтіи доносятъ, що тамъ въ наслѣдокъ довшои зливы, якъ-бы хмаролому майже всѣ рѣки повыливали и наробили великои шкоды; декотрû мѣста стоятъ пôдъ водою. Для ратованя людей треба було ажь завôзвати войско до помочи.

— **Дрôбнû вѣсти.** Маршалокъ п. Зыбликевичь выѣхавъ сими днями до Вѣдня. — Трупа театральна п. Бачиньского пробуває теперь въ Залѣщикахъ а небавомъ выѣде до Коломыи. — Цѣсарь дарувавъ громадѣ мѣста Бурштына 100 зр. запомоги на реставрацію церкви а громадѣ Бертники, пов. бучацкого 100 зр. запомоги на будову церкви дочернои. — П. намѣстникъ Залескій ѣздивъ онегды до Вѣдня и вернувъ нынѣ до Львова. — При будовѣ тартаку въ Демни коло Сколього убивъ спадаючій трамъ робôтника Ив. Сороку. — Въ арештѣ громадскôмъ въ Бучачи повѣсився селянинъ Марко Маркута зъ Трыбуховець замкненый тамъ за крадѣжь. — Великоднû свята припадаютъ въ слѣдуючôмъ роцѣ пôсля н. ст. на день 25 цвѣтня; послѣдный такъ пôзный Великдень припадавъ пôсля н. ст. въ 1734 а найблизшій Великдень, що знову припаде на той самъ день буде доперва въ 1943 р. — Въ Соколикахъ, повѣта турчаньского забивъ грôмъ дня 28 вересня селянина Онуфрія Уляна.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

(*Душпастырскû посады получили* оо: Павло Козюкъ, завѣдательство въ Чижиковѣ; Мих. Садовскій, завѣд. въ Ямельници; І. Залескій, завѣд. въ Плѣснянахъ; Тадей Левицкій, завѣд. въ Радчи; Іос. Любинецкій, сотруд. въ Вербилôвцяхъ; Евг. Индишевскій, сотр. въ Космачи дек. богородчаньского.

Каноничну институцію получили оо.: Ст. Гавацкій, на кап. Губинь и Юл. Доржиньскій на Высочко.

До каноничнои институціи на Зарубинцѣ завôзваный о. Алексей Заячковскій.

Увôльненый ôтъ сотруд. въ Бѣлôй о. Іоанъ Томкевичь удався до Тлустого до обнятя тамже сотрудництва.

Декреты увôльненя ôтъ испыту получили оо. Іос. Левицкій, пар. Сидорова и Данило Танячкевичь, завѣд. Закомаря.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о згоду на каноничну институцію для запрезентованого на Пôдкамѣнь о. Аполинара Филиповского и о. Мих. Величка на Молодинче.

Столове зъ фонда религ. удѣлило намѣстництво Іоану Филиповскому, Іос. Березовскому, Иляріону Вацыку и Изидору Любовичу.

Конкурсъ на парохію Рыкôвъ съ прилуч. Красносѣлцѣ. дек. золочѣвского, надання приватного, розписаный ухв. дня 8 жовтня до ч. 6430 съ речинцемъ до убѣгательства до 2 грудня 1885.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенту на пар. Добровляны, дек. дрогобыцкого, получивъ о. Іоанъ Грабовеньскій зъ Горожаны малои.

Именованû оо. 1) Обушкевичь Теофанъ, пар. Ганчовои, дек. бѣцкого, ординаріятскимъ комисаремъ для надзору науки богочестія въ школахъ людовыхъ въ дек. бѣцкôмъ; 2) Борсукъ Іоанъ, завѣдатель парохіи рускои въ Краковѣ, членомъ ц. к. комисіи екзаминаційнои для учителѣвъ школъ людовыхъ въ Краковѣ.

Душпастырскû посады получили оо. 1) Игн. Маликъ управляюче сотрудництво въ пар. Тернава выжна, дек. затварницкого; 2) Стефанъ Петрикъ сотрудництво въ пар. Яворôвъ.

Канон. институцію на пар. Маковиско, дек. ярославского, получивъ о. Сильвестеръ Черлюнчакевичь зъ Вязôвницѣ, а завѣдатель Маковиска о. Викторъ Матюкъ перенесеный на зав. пар. Вязôвница.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Боянъ. Збôрникъ малорускихъ квартетôвъ на мужескій хоръ. Выдавъ Викторъ Матюкъ. Партитура. Выпускъ I. Цѣна I зр. 50 кр.** Сей рôкъ щасливый для спѣволюбивыхъ Русинôвъ. Являются ажь два збôрники квартетôвъ: „Кобзарь“ и „Боянъ“. Першій подавъ 36 пѣсень, другій 50 (лишь кôлька тыхъ самыхъ пѣсень есть въ обохъ збôрникахъ). Выданье „Бояна“ дуже гарне, можна сказати роскôшне якъ пôдъ взглядомъ внутрѣшнымъ, такъ и внѣшнымъ (печатане у Ц. Г. Редера въ Липску). Такого выданя, якъ „Боянъ“, у насъ въ Галичинѣ ще доси не було, — хиба на Украинѣ (творы Лисенка). „Боянъ“ мѣститъ въ собѣ: Оригинальнû творы самого выдавця, о. Матюка: 1) „До рускои пѣсенѣ“, 2) „Чомъ такъ скрыто“, 3) „Не згасайте, яснû зорѣ“, 4) „Крылець“, 5) „Пôдъ осѣнь“, 6) „Нещастный“, и 20 народныхъ пѣсень, уложеныхъ авторомъ на чотыри голосы. Зъ композицій Вербицкого увôйшли: 1) „Тамъ есть въ лѣсѣ зрубъ“, 2) „Хоръ цыганôвъ“, 3) „Туга за милымъ“, 4) „Той-то самъ лѣсокъ“, 5) „Цвѣтка молитъ“, 6) „Жаль“, 7) „Сивû очи“, 8) „До зорѣ“ и 9) „Поклôнъ“. Зъ Лавровского: 1) „Осѣнь“, 2) „Пѣснь изъ 1848 р.“, 3) „Корона, мечь и лѣра“, 4) „Заспѣвай мнѣ, соловѣю“, 5) „Козакъ до торбана“ и 6) „Руска дума“. Изъ Воробкевича: 1) „Тамъ, де Татранъ“, 2) „Иванъ зъ Путилова“, 3) „Надъ Прутомъ“, 4) „Синû очи“, 5) „Вечѣръ“ и 6) „При винѣ“, и Гр. Шашкевича величаве „Многая лѣта“. — Щиро витаючи выданье „Кобзаря“, поручаемо его горячо всѣмъ спѣволюбивымъ Русинамъ, якъ въ Галичинѣ такъ и окрôзь за кордонами нашого краю и державы. Талантливый и неутомимо роботящій выдавець и авторъ, о. Матюкъ, не щадивъ нѣ труду нѣ накладу, щобъ тôлько въ краснôмъ свѣтлѣ показати нашу питому пѣсню! Чимъ скорше вернеся накладъ на „Бояна“, тымъ скорше о. Матюкъ пріймесь за дальшû выдавництва на хосенъ и честь Руси!

— **Руско-народный театръ.** Сегорôчный сезонъ театральный у Львовѣ розпочався представленьемъ комедіи Балуцкого „Дôмъ отвертый“. Тая комедія Балуцкого не належитъ до найлучшихъ творôвъ сего вельми талантливого комедіописателя, она держится на сценѣ польской лише дуже живою и доброю грою артистôвъ, бо такои гры вымагае вже самъ змѣстъ комедіи, сама характеристика представленыхъ въ нѣй осôбъ. Нашû артисты зрозумѣли сей необходимый постулятъ при представленю „Дому отвертого“ и старалися грати съ якъ найбôльшимъ житьемъ и правдою, що имъ дѣйстно и удалося, съ выняткомъ кôлькохъ сценъ въ другôмъ актѣ. Обсада комедіи спочивала переважно въ добрыхъ рукахъ. Зъ мужескихъ роль выпали найкрасше ролѣ Вихерковского и Телесфора; такого Вихерковского, якъ нашъ п. Гриневецкій, не повстыдалась-бы и найлѣпша сцена, постать заздрôсного мужа зôпсованои жѣнки-кокетки ôттворивъ ôнъ съ якъ найбôльшою правдою и житьемъ, а кожда его поява на сценѣ выкликала сердечну веселôсть мѣжь слухателями. Съ п. Гриневецкимъ ишовъ въ парѣ п. Стечиньскій въ роли симпатичного ексъ-вояка Телесфора, хоронячись обержливо ôтъ всякои пересады, въ яку такъ легко можна попасти въ тôй роли. Рôвно удачно выпала невелика роля п. Лясковского. Що до прочихъ артистôвъ, то признаючи имъ, що своею грою причинились такожь немало до гарного заокругленя цѣлости, не можемо повздержатись ôтъ уваги, що пожаданымъ було-бы докладнѣйше вывченье роль. Недостача ся разила найбôльше въ другôмъ актѣ, де мѣсцями протяганье въ бесѣдѣ дѣевыхъ лиць за-для надслухуваня слôвъ суфлера псувало живый хôдъ акціи. Кромѣ того замѣтили мы у п. Клишевского доволѣ значнû ще недостачи пôдъ взглядомъ языка; мы вповнѣ узнаемо великій трудъ п. Клишевского, котрый въ протягу такъ короткого часу, черезъ якій выступае на рускôй сценѣ, присвоивъ собѣ знанье рускои мовы, пôдносимъ се однакъ именно для того, що по вчорашнôмъ выступѣ уважаемо п. К—ого пожиточною силою для нашои сцены и хотѣли-бы, щобъ поглядъ нашъ оправдавъ якъ найскорше самъ п. К—ій поповняючи и дальшою вытревалою працею згаданû недостачи языковû. Помѣжь артистками вывязались найкрасше зъ своихъ роль пп. Биберовичева и Осиповичева, а особливо перша, котрои вчерашня гра усуваеся зъ пôдъ всякого замѣту. Великій безперечно поступъ зробила въ протягу сего року п-на Гриневецка, котру бачили мы въ четверъ першій разъ въ бôльшôй роли. Мы вповнѣ пересвѣдченû, що п-на Гриневецка при постôйнôй праци стане въ короткôмъ вже часѣ дуже пожиточною силою нашои сцены. Прочû ролѣ жѣночû ôтданû були зовсѣмъ ôтповѣдно и старанно. Вкôнци мусимо замѣтити, що перевôдъ сеи комедіи грѣшитъ дуже многими полонизмами и домагаеся доконче якъ найрадикальнѣйшои поправы. Штуку выставлено дуже гарно, декораціи новû гарнû, вся обстанова сцены добôрна, гардероба зовсѣмъ ôтповѣдна. — По скôнченю „Дому отвертого“ ôтспѣвано „Завѣщанье“ Шевченка съ муз. Вербицкого зовсѣмъ гарно при участи самыхъ тôлько членôвъ театру. Мы пересвѣдчилися съ радостею, що въ протягу послѣдного року дирекція запобѣгла недостачи, котра минувшими лѣтами найбôльше давалася чути, т. є. недостачи доброго хору. Хоръ теперѣшный представився намъ дуже гарно и мы пôдносимо то съ признаньемъ яко заслугу дирекціи.

Въ суботу представлено першій разъ „**Дзвоны Корневильскû**“, комичну оперу Плянкета. Ся штука обôйшла въ послѣднихъ двохъ рокахъ сцены всеи Европы и становила въ кождôмъ театрѣ такъ званый Zugstück, котрый давано сотками разôвъ при повнôй касѣ. Признаемось, що мы ишли въ театръ съ малымъ недовѣрьемъ. Пытанье, чи подужаютъ нашû артисты труднôй задачи, не сходило зъ думки. Соля, ансамблѣ и хоры суть въ штуцѣ дуже широко заступленû, а до ихъ выконаня треба рутинованыхъ спѣвакôвъ. Але вже першій актъ пересвѣдчивъ насъ, що артисты нашû на серіо зрозумѣли свою задачу, принялися за неи съ повною ревностею и довершили еи на свою славу и честь рускои сцены. Дирекція позыскала до того добрû силы и роздала ролѣ дуже ôтповѣдно. Хоры, звычайно слаба сторона всѣхъ сценъ, выходили якъ зъ платка: чисто, складно, живо и съ ôтповѣдными нюансами. Праця була видко велика и щира, закимъ осягнено таку совершеннôсть. Тожь хоры тû були хорошою основою для всѣхъ соль и ансамблѣвъ артистôвъ сольовыхъ. Всѣ спѣвали добре, съ легкостею и вправою оперетковыхъ спѣвакôвъ такъ, що въ амфитеатрѣ було лишь одно желанье: Дай Боже, такъ на все! Першій вѣнець заслуги здобула собѣ панѣ Попелева въ ролѣ Диванны. Єи широкій, сильный голосъ, хороша деклямація въ спѣвѣ и легка ôтповѣдна гра драматична одушевили всѣхъ. П. Лясковскій въ ролѣ маргр. де Корневиль гравъ и спѣвавъ якъ майже выкôнченый артистъ-спѣвакъ. Єго мягонькій, теплый и дуже симпатичный голосъ, о добре выробленыхъ регестрахъ, съ доброю кольоратурою збиравъ собѣ не тôлько грôмкû оплески, але одушевлена авдиторія спонукала его повторити перше лиричне сольо. На другôмъ мѣсци станули достойно пп. Яновичь (Жанъ Греніше), Стечиньскій (вôйтъ) и Гриневецкій (Гаспаръ). Але дуже милымъ и богато обѣцюючимъ зъявищемъ на нашôй сценѣ показалась п-нѣ Клишевска въ роли Жермані. Признаемось, що дирекція театру зробила дуже щасливый выбôръ, зыскуючи паню Клишевску для рускои сцены, а именно для роль оперетковыхъ. Постать, укладъ, голосъ хочь трохи тихонькій але рôвный, милый и чистый, хотяй при малôй тремѣ (съ котрою наша артистка въ-перше выступила у Львовѣ), — все то готово паню Клишевску зробити небавомъ улюбленицею амфитеатру. Сего желаемо ѣй щирымъ серцемъ. Побôчь п. Попелевои займе п. Клишевска въ нашôй оперетцѣ хороше становище. Другû панѣ и панны, складаючû невеличкій дамскій хоръ, вывязалися зъ своихъ роль рôвножь дуже складно. Видко, що честь рускои сцены лежитъ имъ горячо на серци и що нашû хористки працюютъ щиро надъ собою. Цѣле предотавленье „Корневильскихъ Дзвонôвъ“ зробило на всѣхъ дуже добре враженье. Публика опустила салю съ повнымъ вдоволеньемъ. Одного лишь треба жадати, а то: яснѣйшого выголошуваня слôвъ въ спѣвѣ и коректнѣйшихъ, менше самовôльныхъ финалôвъ.

Въ недѣлю грано народный образець „**Чорный Матвѣй**“, переробку зъ повѣсти Лозиньского. Штука ся розложена на 7 ôтслонъ, не мае претенсіи до драматичности и удержится въ репертоарѣ нашôмъ хиба доброю характеристикою деякихъ типовыхъ осôбъ. Артисты нашû драматичнû докладали всякихъ силъ, щобы выробити зъ неи яку-то цѣлôсть и вывязалися зъ своеи труднои задачѣ въ цѣлости съ повною честею.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Воч. З. Ш. въ Тышк. Заплачено до кôнця 1885 р. — **Вп. В. Л. въ Б.** Вп. Ив. Жарскій зъ Селискъ п. Дынôвъ доси „Правотаря“ не одержавъ. Просимо выслати. —

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

Надôслане.

Въ нынѣшнôмъ числѣ нашои часописи находится анонсъ банкового дому И. Даммана въ Гамбурзѣ, на котрый робимо уважными нашихъ читателѣвъ, позаякъ найбôльшй выграний припали на его колекту, межи иншими три преміи по 254.000, 183.000, 182.400 мар., дальше богато головныхъ выгравыхъ по 100.000, 50.000, 30 000, 25.000 мар. и т д. Попробувати щастя у згаданои фирмы можна отже кождому якъ найлѣпше поручити.

Интересне

есть находячеся въ нынѣшнôмъ числѣ нашои часописи Заявленье щастя черезъ Самуила Гекшера въ Гамбурзѣ. Сей дôмъ зыскавъ собѣ черезъ свое точне и тайне выплачуванье такъ тутъ якъ и въ окрестности выграныхъ сумъ таку славу, що мы вже на сѣмъ мѣсци робимо кождого уважнымъ на его нынѣшный анонсъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 81—?

росу красоты и всякй косметики такъ черезъ мене якъ и иншй фирмы поручанй.

Матеріи на дамску и мужеску **одѣжь**

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, **чиста** вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ ôтъ дощу** и на одѣжь

Пледы до дороги за штуку зр. 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже красни одѣня, споднѣ, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато решткъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй решткы продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ решткъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталось-бы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконнй инсерують взôрцѣ решткôвъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ решткъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Решткы не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи прймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и французскôмъ. 1458 (11—24)

Хто дбае, той мае!

взгл. выграе 500.000 Марокъ

яко найбôльшу выграну **гамбурскои лотеріи мѣскои** дозволенои и гарантованои державою. Лотерія та мае 100.000 лосôвъ, въ котрыхъ 50.500 въ 7 клясахъ въ протягу кôлькохъ мѣсяцѣвъ мусятъ бути вытягненй съ выграными. До лосованя приходятъ слѣдуючй выграний евентуально:

500.000 Марокъ,

спеціяльно:

1 à 300.000 М.	1 à 60.000 М.	56 à 5.000 М.
1 à 200.000 „	2 à 50.000 „	106 à 3 000 „
2 à 100.000 „	1 à 30 000 „	253 à 2.000 „
1 à 90.000 „	5 à 20.000 „	512 à 1 000 „
1 à 80.000 „	3 à 15 000 „	818 à 500 „
2 à 70.000 „	26 à 10.000 „	

48.710 выграныхъ à 300, 200, 150, 145, 124, 100, 94 М. и т. д. въ загальнôй сумѣ

9 миліонôвъ 880.450 Марокъ.

Звѣстный въ низу пôдписаный дôмъ банковый заложеный ще 1851, котрому держава повѣрила продажу лосôвъ, посылае ихъ до найдальшихъ мѣсць заграничныхъ. — Прошу присылати належнôсть въ австр. банкнотахъ або переказахъ почтовыхъ. Меншй сумы (яко вырôвнанье) можна посылати такожь въ маркахъ почтовыхъ. Цѣна лосôвъ назначена урядово и коштуютъ до тягненя першои клясы

цѣлй лосы оригинальнй	ав зр.	3.50	кр.,
половина „	„ „	1.75	„
чверть „	„ „	90	„

По одержаню належности посылаю сейчасъ жаданй лосы оригинальнй, якъ такожь оригинальнй пляны, а по тягненю слѣдуе заразъ урядова листа выграныхъ. Всѣ выграний выплачую заразъ по тягненю пôсля пляну. Въ послѣдныхъ часахъ мавъ я ту приємнôсть выплатити моимъ интересентамъ головнй выграний въ сумѣ 254.000, 183.000, 182.000, кôлька по 100 000, 80.000, 50.000 и богато по 40.000, 30 000, 25.000 и т. д. и желаю и дальше щастя моимъ интересентамъ. Звертаючи увагу на завсѣгды щасливй результаты моеи колекты, поручаю еи якъ найлѣпше. Ласкавй приказы прошу присылати до

20 падолиста.

Всѣ римессы прошу рекомандувати и подавати точно адресу и мешканье.

Порученя выконуются заразъ по одержаню старанно и яко головный колекторъ посылаю тымъ, що даютъ менѣ свои порученя, лишь оригинальнй лосы съ гербомъ державнымъ, що симъ подаю до вѣдомости. Позаякъ замовленя приходятъ дуже численно, то прошу о якъ найскорше надсыланье, на кождый случай до поданого повысше речинця. 1486 1—5

І. ДАММАНЪ, Гамбургъ,
Rathhausstrasse 19.

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ

пôдъ зарядомъ И. Биберовича и И. Гриневецкого.

Вô Второкъ дня 8 (20) жовтня 1885.

По разъ першій:

Новый Двôрникъ

Народна мельодрама въ 4 актахъ Данила Млаки, музика Из. Воробкевича.

Въ актѣ 2 оригинальный гуцульскій танець.

Початокъ о годинѣ 7 вечеромъ.

Головна выграна евент. 500.000 Мар | **Заявленье щастя.** | Выграний гарантуе держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выграний.

Выграний сеи **користнои** лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючй:

Найбôльша выграна есть евент. 500,000 Марокъ.

Премія 300,000 Мар	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2 000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр à 70,000 Мар.	818 выгр. à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ 50,000 М, пôдносится въ 2-ôй клясѣ на 60,000 М., въ 3-ôй на 70,000 М, въ 4-ôй на 80,000 М.. въ 5-ôй на 90,000 М., въ 6-ôй на 100,000 М., въ 7-ôй на 200.000 М., а съ преміею на 300,000 М. евент на 500,000 М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре урядово назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальнй лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

☞ Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

☞ По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

30 жовтня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 1—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 8—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ. у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожь заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякй рызы церковнй до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученй ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнй и металевй принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнй знаряды церковнй якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавй замовленя упрашаю.

1429 (7—20)

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сборъ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна .	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова .	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична .	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянй высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье неисчислится. 1444

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВЙ

4 процентовй платнй въ 30 днѣвъ по выповѣдженю
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 47—?)

Тягненье вже слѣдуючого тыждня.

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

МАЛЫЙ ВЖЕ ЗАПАСЪ!

11 лосôвъ **10** зр.

1476 2—? Головна выграна **въ готôвцѣ**

1000000 ГУЛЬД.!

Дальше 20.000 зр. | 10.000 зр. | 5.000 зр. и т. д. и т. д. | **4.000** выграныхъ.

☞ Администрація краевои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 43.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарск го.

Ч. 112. Львôвъ, Четверъ 10 (22) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. арк. кажде второго 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье.
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Росіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовѣ уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Ситуація въ радѣ державнôй.

Дебата надъ адресою до короны розгорячила умы членôвъ палаты пословъ майже до крайности. Зъ сѣмдесяти бесѣдникôвъ, що записалися до слова, промовляло доси ледви кôльканайцать, людей передовыхъ, здавалось-бы мужѣвъ холоднѣйшои крови и свѣдомыхъ формъ парламентарныхъ, але мимо того нѣ одинъ зъ нихъ не устерѣгся, щобы зъ надмѣрного жару національного егоизму не перейти на поле инвективъ и инкриминацій супротивъ противного табору, а тымъ самымъ мало котрый зъ нихъ станувъ на высотѣ задачѣ мужа державного о ширшихъ поглядахъ и справедливôмъ судѣ надъ тымъ, що Австріи нынѣ для внутрѣшного скрѣпленя есть на потребѣ. Сцены, якѣ ôтгравалися въ палатѣ пословъ послѣдными днями, певно не причинятся до мирного полагодженя питаня національного, котре въ Австріи безперечно стоитъ на першôмъ плянѣ.

Въ нашôй часописи высказали мы недавно мнѣнье, що долитавскій парляментъ въ нынѣшнôмъ своѣмъ складѣ есть конгломератомъ найрôзнороднѣйшихъ національныхъ, становыхъ, религійныхъ, економичныхъ и культурныхъ стремлень и що помирити всѣ тѣ змаганя есть майже трудомъ Сизифа. Рôвножь предвиджували мы, що бôльшôсть парляментарна, придержуючись аксіому beati possidentes, не буде въ силѣ зрозумѣти потребъ меншостей, и що зъ егоизму національного якъ и зъ боязни передъ утратою хвилевои гегемоніи, не схоче сихъ потребъ по справедливости увзглядни́ти. Наше предвиджуванье сповнилося. Послы зъ лѣвицѣ выступили съ цѣлымъ арсеналомъ замѣтôвъ и докорôвъ для теперѣшного правительства, але не зъ становища добра и єдности державы и рôвноуправненя всѣхъ національностей, а просто зъ того исторіею неоправданого погляду, мовьбы-то Австрія яко нѣмецка (?) держава, повинна нѣмецкій елементъ надѣлити привилеємъ расовои гегемоніи, якъ се колись бувало за Іосифа II. Правици инсинуются при тôмъ стремленя крайно федералистичнѣ, ведучѣ до роздробленя и розбитя єдности державы, а Славяне — по словамъ пос. Гайльсберга — въ сполученю съ феодалами, соціялистами и анархистами, намѣрили знищити елементъ нѣмецкій въ державѣ. Чехи именно ведутъ во всѣмъ передъ, обижаютъ нѣмецкихъ мешканцѣвъ Чехіи, инсультуютъ ихъ на кождôмъ кроцѣ, славянщатъ насильно уряды, суды, школы, цѣлѣ мѣста, а навѣть и армію державну. Якѣ грубѣ слова падали при тôмъ зъ устъ т. зв. табору der schärferen Tonart, а именно зъ устъ посла зъ ческои Липы, Кнотца, нашѣ читателѣ знайдутъ о тôмъ вѣсть въ справозданяхъ зъ засѣдань палаты пословъ.

Здавалось-бы однакожь при тôмъ всѣмъ, що члены правицѣ, яко пануюче нынѣ сторонництво, насупротивъ сихъ инсинуацій займутъ становиско холоднои критики и, ôтрôзнивши неоправданѣ инвективы ôтъ оправданыхъ жалобъ, зъумѣютъ рѣчь розôбрати и оцѣнити объективно. Такъ однакожь не сталося. Правиця вразъ съ Ригеромъ ступила рôвно жь на поле инкриминацій и, нагадуючи сумнѣ часы давнѣйшихъ централистичныхъ кабинетôвъ, тыкала Нѣмцямъ въ очи то стремленьемъ до гегемоніи расовои, то навѣть зрадою стану за то, що послы нѣмецкѣ бажаютъ тѣснѣйшого сполученя австро-угорскои державы съ Нѣмеччиною посредствомъ союза торговельного. Обѣ стороны представили остаточно внутренне положеньо державы пôдъ взглядомъ межинародныхъ ôтношень въ дуже неôтраднôмъ свѣтлѣ, мовь-бы ареною завзятого и чимъ-разъ бôльше усиляючогося національного антагонизму, въ котрого выхôдъ дуже трудный.

Въ горячихъ розправахъ, перерываныхъ дуже часто оплесками розтяреныхъ умôвъ обохъ головнѣйшихъ сторонництвъ, взявъ участь и самъ президентъ кабинету, гр. Таффе. Єго обидивъ докôръ зъ лѣвицѣ, будьто правительство именно при инсультахъ ческо-нѣмецкихъ, якѣ зайшли въ послѣдныхъ тыжняхъ въ Чехіи, взяло сторону Чехôвъ. Але гр. Таффе, ôтпераючи тяжкій докôръ и увѣряючи парляментъ о безсторонности правительства, ослабивъ ефектъ своеи рѣчи тымъ, що самъ не змôгъ повздержатись ôтъ сильнои атьтераціи. Зъ сего роблятъ єму замѣтъ и пôвъофиціяльнѣ органы прасы.

И такъ, по тôльколѣтныхъ експериментахъ централистично-нѣмецкихъ, дуалистичныхъ, то знову черезъ половину автономично-краєвыхъ съ легонькою признакою федерализму, по резолюціяхъ польскихъ и историчныхъ правахъ ческои короны — стоимо нынѣ въ нашôмъ парляментарнôмъ житю на малôмъ вульканѣ, зъ котрого може и не вдовзѣ поплыве ще горячѣйша лява. Положенье досыть прикре! Народы австрійскѣ не находятъ для себе повного вдоволеня, а кабинетъ гр. Таффого рôвноваги. Все стремитъ до якогось примату и привилегіованого верховодства съ кривдою и упослѣдженьемъ народôвъ слабшихъ и слабше репрезентованыхъ. На высоту повнои и безвзглядной справедливости пануючѣ сторонництва не въ силѣ взнестися. Вынародовленье слабшихъ народôвъ сильнѣйшими сталось системою, а строге переведенье рôвноправности представляеся очамъ хвилевыхъ гегемонôвъ митичною казкою. Мимо того, по нашому мнѣню, лишь повна рôвноправнôсть всѣхъ народôвъ змогла-бы Австрію убезпечити на будуче передъ такими бурливыми сценами, якихъ ареною есть нынѣ долитавскій парляментъ. Бôльшости въ интересѣ державы и своѣмъ власнôмъ мусятъ зречися своихъ забаганокъ до примату и съ повною объективностею оцѣняти и заспокоювати потребы меншостей. Охорона всѣхъ народностей, се девиза, котра зведе всѣ складовѣ части Австріи въ одну цѣлôсть и збудитъ въ нихъ довѣрье. Поки се не станеся, поки парляментарне наше житье въ тôмъ лишь буде залежати, що одинъ або другій елементъ народный штучною силою переважитъ важки конституційнѣ выключно въ свою користь, такъ довго не въ силѣ мы выйти зъ хаосу національнои распрѣ.

Въ дѣлѣ выбору посла до сойму въ окрузѣ Богородчаны-Солотвина.

Выдѣлъ „Русскои Рады“ оголошуе слѣдуючу ôтозву до выборцѣвъ сельского округа Богородчаны-Солотвина:

„Честныи Родимцѣ!

Выборцѣ повѣта Богородчаны-Солотвина!

Согласно съ рѣшеніемъ руского Комитета выборчого за повѣты Богородчаны-Солотвина отъ д. 10 л. с. м. удобряемъ и затверджаемъ зголошенную на тіижь повѣты кандидатуру въ соймовыи послы

Пр. О. Алексѣя Заклиньского, пароха Старыхъ Богородчанъ.

Затѣмъ просимъ и взываемъ Васъ, Честныи Выборцѣ Русины, въ часъ выборôвъ д. 15 (27) с. м. въ Богородчанахъ отдавайте свои голосы всѣ на того Вашого Кандидата смѣло, добросовѣстно и съ тѣмъ увѣреньемъ, що выбравши его посломъ до краевого Сойма за Вашъ выборчій повѣтъ, Вы исполните священный долгъ патріотичный на благо цѣлого нашого Отечества, на славу Матери Руси.

На добрый подвигъ той помагай Бôгъ Вамъ!

Львовъ, д. 1 (13) октября 1885.

От Выдѣла Русскои Рады.

Дръ Ив. Добрянскій. *Я. Шведзицкій.*“

Якъ довѣдуемося зъ вѣродостойного жерела, знайшлася партія Полякôвъ и Жидôвъ въ тôмъ округѣ, що попирае кандидатуру богородчаньского ц. к. старосты п. Страссера. Ставленье кандидатами на пословъ до сойму ц. к. старостъ есть зручнымъ маневромъ нашихъ противникôвъ, практикованымъ тамъ, де наша сила горою. „Найже не буде нѣ менѣ, нѣ єи“ — най буде ц. к. староста. А очевидно числится на то, що политичный начальникъ повѣта розпоряджае рôзными средствами, якѣ можутъ выборцѣвъ зневолити ôтдати на него свои голосы. Сподѣваемося, що выборцѣ зъ округа Богородчаны-Солотвина покажутъ на стôлько енергіи, що симъ разомъ выйдутъ зъ тои пробы побѣдоносно...

Балканьскій пôвъостровъ.

Вѣсти зъ балканьского пôвъострова змѣняются якъ образцѣ въ калейдоскопѣ; кождый день приноситъ намъ що иншого, такъ, що годѣ вже знайтися въ тôмъ лабиринтѣ вѣстей и поглядôвъ дуже часто просто собѣ противныхъ. О скôлько отже зъ сихъ непевныхъ и неясныхъ вѣстей можна переглянути цѣлу ситуацію, то справа на Балканѣ такъ стоитъ.

Князь болгарскій послухавъ рады державъ и постановивъ забрати свое войско зъ Всхôдной Румеліи а старався всѣми силами порозумѣтися зъ Сербією. Въ сѣй цѣли мавъ кн. Александеръ выслати спеціяльного пôсланника, Грекова, до Сербіи съ письмомъ выясняючимъ справу, але король Милянъ ôтповѣвъ, що мисіи Грекова не прійме. Говоратъ, що князеви болгарскому ходило не тôлько о то, щобы залагодити непріязнѣ ôтносины межи обома спорôднеными народами, але такожь, щобы и наклонити Сербію до спôльного выступленя противъ Туреччины.

Въ Константинополи не устаютъ нарады амбасадорôвъ. Пôднесено гадку скликаня новои конференціи до Константинополя, але три монархіи середнои Европы не дали ще на то свого призволеня. Мимо того Порта мала вже ôткинути се внесенье. Амбасадоры радили та-

НА УКРАИНѢ.

Споминки и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

(*Дальше*).

На лѣвôмъ плоскôмъ березѣ Днѣпра, недалеко Миколаѣвского моста, починаесь незначна пѣскова высочина и тягнесь на якихъ чотыри кильометры въ Черниговскôй губерніи. Се славна *Лыса гора*, на котру пôсля народного переказу злѣталися *кіевскѣ вѣдьмы*. Таку славу и назву мали у народу и деякѣ иншѣ горы лѣвобôчь Днѣпра, а навѣть въ самôмъ Кіевѣ.

На просторони мѣжь Кіевомъ а Каневомъ роздѣляесь Днѣпро въ кôлькохъ мѣсцяхъ, обôймаючи своими рукавами бôльшѣ або меншѣ острови. Деякѣ зъ нихъ вкрытѣ верболозами та яворами такъ, якъ и цѣле его лѣвобереже. Декуды Днѣпро такъ обмѣлѣвъ, що плавба пароходомъ стрѣчае чималѣ перепоны. Глубша часть русла Днѣпрового ôтзначена зъ однои стороны бѣлыми, зъ другои червоными палями, щобъ корабель не попавъ на мѣлину. Именно пôдчасъ маловôдя маютъ матрозы-керманичѣ трудну роботу. На глубинѣ летитъ пароходъ быстрою стрѣлою, прорѣзуючи насадою спокôйне плесо Днѣпра, хиба плюсканье пароходного колеса перерывае тиху плавбу. Тôлько на поворотахъ здôймалася ôтъ кермы филя за филею, одна гонила за другою, поки оперлись ажь о мулъ береговый, розмываючи его та обрываючи що-разъ дальше. Тогдѣ то Днѣпро пѣнився, клекотѣвъ, неначе бъ сердився та лютувавъ, що пароходами скородятъ ребра старого пôдтоптаного дѣдугана. Не въ одному мѣсци приходилось намъ розминатися съ другими пароходами, що везли сотки прочанъ до Кіева, або съ барками та сплавами, чи якъ тамъ зовутъ, плотами. Тогдѣ ворушилось рôвне плесо Днѣпра, пузырилось и филювалось, гойдаючи завзято барками та сплавами, що попали на таку филю. Рыбалки навмысне пôдплывали пôдъ таку филю, а тогдѣ летѣли ихъ човны быстрою стрѣлою. При такихъ стрѣчахъ обмѣнювались здоровканьемъ проѣзжѣ або керманичѣ мѣжь собою, а неразъ сыпались проклоны та лайки, коли керманичь барки задрѣмавъ та не выминувъ якъ слѣдъ пароходу, або коли пароходъ быстрымъ и наглымъ поворотомъ заколысавъ плотами такъ, що на нихъ бочки, гонтье и все инше буквально гуляло то потопаючи, то вырынаючи зъ-пôдъ розгуканыхъ филь.

Въ затишнѣйшихъ прибережныхъ мѣсцяхъ клекотали Днѣпровѣ млыны, повертаючи лѣниво лопатистыми колесами. Менѣ лучилось въ-перше бачити такѣ млыны, поставленѣ просто на чайкахъ. На однôй великôй чайцѣ, припятôй здоровою линвою до берега, спочивае самъ млынъ и одна часть оси ôтъ млыньского колеса. Друга часть оси оперта на другôй чайцѣ уставленôй рôвнобѣжно до першои такъ, що мѣжь обома чайками може выгôдно обертатись велике млыньске колесо.

Минули мы старинный городъ Треполь, и Ржищевъ, и Переяславъ. Мѣсцями розступались або ôтсувались высокѣ холмы правобережнѣ, а въ такихъ зворахъ тулились розкиненѣ по косогорахъ „села понаддѣпряньскѣ невеселѣ“. Невеличкѣ хатинки съ почорнѣлыми соломяными стрѣхами, маленькими ôконцями та бѣдными будыночками господарскими якось невесело ôтбивали ôтъ пышнои природы Поднѣпрянщины. Мало де коло обôйстя зеленѣвся невеличкій вишникъ або дика грушка та яблуня.

Небавомъ холмы прибережнѣ, поросли дубами та орѣшникомъ, почали здôйматись що-разъ высше и высше, нагадуючи зовсѣмъ гôрску околицю. Вже сонце почало клонитися къ заходови, якъ мы наближались до Канева. Се невеличкій повѣтовый гôродъ, розкиненый на площи горы, що стрôмко спадае до Днѣпра. Зъ далека вже видно було велику церкву съ зеленою вкрôвлею, а середъ мѣста розсѣлась всемогуча владичиця, городска тюрма. Русло Днѣпра, що давнѣйше пôдходило ажь пôдъ самѣ Канѣвскѣ горы, ôтсунулось теперь далеко на полудневый схôдъ такъ, що зъ пристани ще зъ пôвъ милѣ дороги до Канева. Була вже пята година зъ полудня, якъ мы прибили до пристани Канѣвскои. Передъ пристанею ждало чамало повозокъ та возôвъ. Намъ навинувся якійсь Канѣвскій жидокъ, що доволѣ чисто говоривъ украиньскою мовою. За пôвтора карбованця згодився ôнъ провезти насъ на могилу Шевченка, а зъ-ôттамъ назадъ у пристань до нôчного пароходу. Дорога наша ишла пѣсками та верболозами, опущенымъ давнымъ русломъ Днѣпровымъ, а въ однôмъ мѣсци мусѣли мы навѣть ѣхати въ брôдъ повысше осей. Тому хочь конѣ були здоровѣ, а годѣ було нагнати. Мы ѣхали ступôю, поки выбралисъ пôдъ саму пôдошву Канѣвскихъ гôръ. Зъ-ôтси пустились мы скорше вузенькою нерôвною дорôжчиною по-пôдъ саму гôрску збôчь. Зъ лѣвого боку блыщавъ Днѣпро ôтъ захôдного сонця золотавою широкою на одинъ кильометеръ лентою, обнявши своими рукавами величезный острôвъ, правобôчь стояли стрôмкѣ стѣны нагихъ пообсуваныхъ гôръ. Въ однôмъ мѣсци наразъ роздѣлилась передъ нами стрôмка стѣна, роздвоена глубокимъ тѣснымъ зворомъ, зъ котрого повѣяло на насъ вечѣрнымъ холодомъ. Се *Холодный яръ*, що глубоко врываесь въ Канѣвскѣ горы. Дощѣ та тучѣ пообсували глинястѣ та пѣскуватѣ стѣны того яру, що свѣтились ôтъ захôдного сонця, тôлько на вершкахъ гôръ, що обступили сей яръ, зеленѣются дубы та березы. Минувши Холодный яръ, поѣхали мы дальше пôдгôрскою дорôжчиною. Горы спиналисъ що-разъ высше и высше а на терасѣ однои зъ нихъ розкинулось кôлька рыбальскихъ хатокъ.

кожь своимъ правительствамъ, щобы они вплынули на Сербію и Грецію въ подôбный способъ якъ на Болгарію, але Греція вже на послѣдну пересторогу державъ европейскихъ мала ôтповѣсти, що унія Болгаріи съ Всхôдною Румеліею знищила-бъ зовсѣмъ status quo, на котрôмъ спочивае цѣла рôвновага балканьского пôвъострова и выставила-бы народы грецкій и болгарскій въ Всхôдной Румеліи на дуже велике небезпеченьство. Греція щиро бажае мира, але було-бы не сумлѣнно вымагати ôтъ неи, щобы она заховувалася рôвнодушно супротивъ подѣй дотыкаючихъ еи интересôвъ.

Яко новый факторъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ выступае теперь чимъ разъ виднѣйше ще и Англія, а въ звязи съ тымъ мае стояти недавный побытъ кн. Валіи на вѣденьскôмъ дворѣ. Лордъ Сальсбери мавъ заявити Портѣ, що англійскій пос. Гвайтъ мавъ такъ въ Атенахъ якъ и въ Бѣлградѣ поробити енергичнѣ кроки противъ всякимъ ворожимъ стремленямъ, а министеръ Гиксъ-Бичь заявивъ знову на зборѣ консервативныхъ въ Йорку, що мае всяку причину догадуватися, що миръ на всходѣ буде удержаный и що англійске правительство буде вразъ зъ другими державами старатися, щобы балканьскѣ державы були добре правленѣ и щобы Константинополь бувъ забезпеченый ôтъ можливои напасти зô стороны державы заграничнои.

Оригинальну вѣсть подае „Nordd. Allg. Ztg.“. Пôсля сеи часописи загальне напруженье на балканьскôмъ пôвъостровѣ попустило а змѣна поступованя балканьскихъ державъ допускае залагодженье справы въ той способъ, що status quo бувъ-бы удержаный. Єсть дуже имовѣрнымъ, що по такôмъ залагодженю справы князь болгарскій бувъ-бы за згодою державъ выбраный черезъ Порту на пять лѣтъ ген.-губернаторомъ Всхôдной Румеліи.

ДОПИСИ.

Зъ Долинщины.

(*Нашѣ церквы. Школы. Читальнѣ. Лучша комуникація. Торговля деревомъ. Дикѣ звѣры. И ще де-що.*) Нарôдъ верховиньскій въ Долинщинѣ вельми побожный, дуже привязаный до своеи св. вѣры, гостинный, жертволюбивый, у него отверта душа и предобре серце. Дѣла свѣдчатъ. Пôйдѣмъ въ кождый кутикъ нашого лѣсистого Бескида и на Пôдгôрье Долиньске, а всюды святыня Божа велична и красна. Такѣ церквы, якъ въ Перегиньску, въ Липовици, въ Илемю, въ Велдѣжи, въ Княжолуцѣ (тутъ тôлько стиль хибный), въ Струтынѣ выжнôмъ и на Пôдсухôмъ, можутъ стояти и по великихъ мѣстахъ; ихъ структура, стиль ôтповѣдный обрядови нашому надятъ око прохожого чоловѣка. Церквы, котрѣ не будôвлею, але внутрѣшнымъ окрашеньемъ и дорогою апаратурою радуютъ серце чоловѣка, находимо въ Спасѣ, въ Сваричевѣ, въ Цѣневѣ, въ Ясенôвци, и пр. Въ Липовици иконостасъ гарно вымалювавъ артистъ-маляръ п. Копыстиньскій. Церковь съ великимъ маеткомъ грошевымъ подыбуемо въ Лопянцѣ. Впр. о. І. Заячкôвскій, душпастырь мѣсцевый, Несторъ нашихъ патріотôвъ, совѣстно и розумно кермуе операціею финансовою и колиеь въ Лопянцѣ може станути великолѣпный храмъ Божій. Тутъ примѣчаемо, що церковь посѣдае тамъ два млыны а дохôдъ зъ нихъ иде на помноженье маетку церковного. Въ Долинѣ, яко въ мѣстѣ нашôмъ повѣтовôмъ, за стараньемъ о. Лопатыньского мае въ недалекôй будучности муруватися святыня Божа, тôлько не знати, въ котрôмъ мѣсци; стара церковь стоитъ зовсѣмъ въ неôтповѣднôмъ мѣсци. Въ Мизуни уже пороблено першѣ кроки, щобы въ такъ богатôмъ селѣ була хороша церковь. Знаючи о. Дорожиньского, яко доброго пастыря и народолюбця, можна сподѣватися, що се дѣло скоро допровадится до кôнця. Въ селѣ Пацыковѣ знаходится стара мурована церковь въ пречуднôмъ мѣсци. Фундаторомъ еи бувъ якійсь Журакôвскій въ 1653 роцѣ. Тутъ пробували чернцѣ Василіяне, мешкаючи въ печерахъ; тіи печеры знаходятся до нынѣ, ино троха вже знищенѣ. Коли вже есьмо въ Пацыковѣ, то розкажемо, що мы разъ чули въ тôй мѣсцевости про пок. Ант. Могильницкого, нашого поета. При якôйсь нагодѣ показано менѣ чоловѣка, вже геть въ лѣтахъ, и сказано: „То нашъ пленипотентъ! Ôнъ бувъ у Львовѣ, у Вѣдни, бувъ и въ Комаровѣ!“ Я здивувався не трохи, чому: „и въ Комаровѣ“ (коло Галича). Ажь потôмъ я довѣдався, що бл. п. Ант. Могильницкій, будучи священикомъ въ Комаровѣ, провадивъ процесъ громадѣ Пацыкôвъ за лѣсъ громадскій. Лѣсъ оставъ таки власностею громады. Царицею всѣхъ церквей въ Долинщинѣ, есть церковь Василіянъ на Яснôй Горѣ въ Гошевѣ. Туды ôтъ св. Юра ажь до Покровы день-у-день спѣшатъ побожнѣ христіяне помолитись Всевышному. Шкода, шкода, що „Hannibal ante portas“... Найкрасшу звôнницю въ нашôй окрестности а може и на дальшѣ стороны съ 9 копулами подыбуемо въ Струтынѣ нижнôмъ. Найдобôрнѣйшѣ же голосы звонôвъ знаходимо въ Суходолѣ, невеличкôмъ селѣ и досыть убогôмъ; чути тѣ дзвоны — то не треба музики; найбôльшій зъ нихъ якъ загуде контрабасомъ, то ôтгомôнъ довго-довго чути геть-геть ажь по-за Магуру и опинвеся о дрѣмучѣ лѣсы Бескида.

Приходимо до шкôлъ. Школы въ селахъ камеральныхъ суть дуже гарнѣ, шкôльнѣ комнаты просторѣ, будынки збудованѣ пôсля пляну; за то въ селахъ приватныхъ школы дуже мивернѣ, отъ що такъ назвемо: печерички. Школы въ повѣтѣ Долиньскôмъ въ бôльшихъ громадахъ суть всюды системизованѣ, навѣть въ меншихъ громадахъ, якъ Новошинъ, Пацыкôвъ, и пр. Дѣти ходятъ на науку съ дуже великою охотою, особливо тамъ, де громада посѣдае пасовиско громадске и худоба пасеся громадно пôдъ окомъ доврѣлыхъ наймленыхъ пастухôвъ; де-жь нема толоки спôльнои, тамъ въ порѣ лѣтнôй фреквенція плоха, бо дѣти-школярики пасутъ маржину, кожде на своѣмъ. Дѣти тутъ дуже талантливѣ и дуже цѣкавѣ на все. И старѣ людкове дбаютъ уже нынѣ, щобъ ихъ дѣти въ темнотѣ не позôстали. Наведемо примѣръ. До села Мизунь належитъ приселокъ Пшеничникъ, не маючій репрезентаціи громадскои. Пшеничняне платятъ дачку на школу въ Мизуни, але они зъ неи хôснувати не можутъ, бо то сельце далеко утѣкло ôтъ Мизуня, отже дѣти зъ физичнои причины не можутъ ходити до школы. И отъ громадяне Пшеничника торôкъ згодили собѣ учителя и кромѣ платнѣ на школу въ Мизуни, оплачуютъ свого учителя п. Ксен. Денищака, чоловѣка освѣченого, такожь здôбного пчоляря, колишнёго ученика Любѣнецкого въ Перемышлянахъ. Хорошѣ будынки шкôльнѣ знаходятся въ Лисовичахъ, въ Мизуни, въ Тисовѣ. и пр. Всѣ нашѣ громады подали ще въ 1879 роцѣ, щобы въ школахъ зъ населеньемъ чисто рускимъ не учено языка польского, яко обовязкового предмету, — але вже семый рôкъ нема ôтповѣди... Може за другихъ сѣмъ рокôвъ надôйде... Найстаршою школою есть школа на Дубѣ, а потôмъ въ Цѣневѣ. Нарôдъ найбôльше освѣченый въ Цѣневѣ.

Теперь побесѣдуемо за читальнѣ въ Долиньскôмъ. Читальнѣ знаходяться: въ Цѣневѣ, въ Княжôвскôмъ, въ Спасѣ, въ Сваричевѣ, въ Долинѣ, въ Велдѣжи и въ Мизуни. Небогато ихъ, але есть повѣты, де и однои нема. Невыгôдна то дуже рѣчь, коли читальня знаходится въ приватнôмъ домѣ; читальня повинна знаходитися въ публичнôмъ домѣ громадскôмъ. А то неразъ читальня помѣщена у якого господаря, де суть дѣти; ихъ плачь перерывае увагу, якъ хто читае; газда або хто зъ родины его хоче скорше лягти по якôмсь трудѣ, та не на руку членамъ читальнѣ а тымъ бôльше господареви хаты. Въ загалѣ читальнѣ дуже нашѣ люде собѣ хвалятъ и пророкуютъ имъ хорошу будучнôсть Найдавнѣйше завязана читальня въ Спасѣ. Читальнѣ предплачуютъ по найбôльшôй части часописи „Батькôвщина“ та „Господарь и Промышленникъ“, а яко члены дôстаютъ книжочки зъ „Просвѣты“. Коли читати имъ зъ „Дѣла“ „Вандрôвку академикôвъ“, пытаются, коли тѣ панове до насъ загостятъ?

Хвала Богу, дôждались мы уже и моста на рѣцѣ Чечвѣ въ Струтынѣ выжнôмъ, на дуже важнôмъ трактѣ до Долины. Всѣ села въ окрестности Перегиньска туды маютъ свôй шляхъ. Богато людей тутъ въ тôмъ бродѣ въ часѣ наглои зливы знаходило смерть, бо та рѣка гôрска такъ собѣ прудка, якъ еи старша сестра Лôмниця. Мôстъ мôцный и показуе, що опреся бурливымъ филямъ рѣки Радѣ повѣтовôй належится за той мôстъ велике признанье. Рада повѣтова ухвалила вже побудувати мôстъ на тôй-же рѣцѣ такожь въ селѣ Спасѣ, и теперь ведутся переговоры съ доокрестными громадами, кôлько кожде село обовязуеся додати грошей. — Належитъ згадати такожь, якій мôстъ будуе маленьке сѣльце Луги на рѣцѣ Илемцѣ (притока Чечвы). Тутъ вправдѣ знаходится мôстъ, але до него зъѣхати, то треба сильныхъ колесъ, бо дорога зъ одного боку дуже прикра и крута, а зъ другого боку такожь крута и ѣдеся якъ по сходахъ, природою утвореныхъ зъ самои скалы. Абы обминути тую Сциллю и Харибду, выкористали нашѣ Лужане одну добру позицію берегôвъ и зробили такъ: де рѣка плыве дуже вузенько, тамъ вручно выпровадили одну кашицю (филяръ мостовый) на значно высокôй плытѣ, а зъ другого боку гора сама; положатъ бельки и мôстъ готовъ. Тымъ способомъ обминутъ двѣ горы. Все то безъ инжинира, безъ ученого будôвничого зробятъ нашѣ домороднѣ техники-Бойки.

У насъ торговля деревомъ розвилася на высоку скалю, але цвѣтучій станъ еи теперѣшный може ворожити и чорну для насъ будучнôсть. Такій тартакъ-велитъ, якъ на Выгодѣ (принал. до гром. Пацыкôвъ), пожирае дуже богато лѣса, а знаемо добре, що при такихъ фабрикахъ — жидôвско-прусацка господарка. Вже теперь заглухли крики, зойки, голосы трубъ, котрыми селяне ôтганяли дикѣ свинѣ ôтъ своеи царины. Хлѣбъ позбирали и вже маютъ спокôй. Сего року стôлько намножилося тои звѣрины, що, якъ оповѣдаютъ наочнѣ свѣдки, ходятъ и по 30 въ стадѣ. Тѣ, що арендуютъ ловы або суть властителями права ловôвъ, мало о то дбаютъ, абы стрѣляти. А нашѣ покôрнѣ Бойченята плекаютъ своею кровавою працею худôбку для паньскои розрывки. Позволити двомъ або тремъ въ громадѣ ходити съ стрѣльбою, Боже борони! Не вже-жь не лучше звѣрюку убити, нѣжь маютъ, якъ тамтого року въ Перегиньску, люде поживати смерти? Тамъ напастливый медвѣдь загостивъ ажь до самои колыбы! Въ горахъ Долиньскихъ вовка нѣ слѣдъ, за то медвѣдь густо-часто проходжуеся въ полонинѣ; дикôвъ тьма тьменна; рысь такожь не рѣдкій, оленѣ буваютъ и менша звѣрка въ бôльшôмъ числѣ.

Здоровый воздухъ гôрскій спроваджуе богато гостей купелевыхъ въ порѣ лѣтнôй до Мизуня, Велдѣжа, Спаса. Найздоровѣйшій же воздухъ певно въ Суходолѣ. Коли торôкъ ôтъ нотаріяту Долиньского прійшло до священика письмо, абы подавъ выказъ помершихъ, показалося, що померли тôлько 4 особы, и то одна дитина самого священика а одного чоловѣка убило дерево. Нотаріятъ приславъ друге письмо и просивъ, щобы подати выказъ, скôлько умерло, бо въ попереднôмъ певно зроблено похибку. Якъ метрика усопшихъ стверджае, пôдчасъ холеры 1830, 1867 и 1873 рр. анѣ одна особа не померла тамъ на тую язву, а громадяне оповѣдаютъ, що навѣть нѣхто не хорувавъ, тôлько самъ священикъ будучи въ дорозѣ на Подôлю и вернувши зъ дороги померъ въ Суходолѣ 1830 року; напевно съ собою привѣзъ тую хоробу.

Ôтъ коли почалися зборы хлѣба, ôтъ того часу що-дня видко то въ сѣй то въ тôй сторонѣ луну пожежи. Збôже у насъ було красне, овесъ трохи хибивъ, бульба болѣе и не мае того вкусу, якъ тамтыхъ лѣтъ. Сѣна люде поробили добре; сего року трава була далеко густѣйша, якъ торôкъ. Худоба дуже дешева, а то нещастье для нашихъ гôрскихъ людей. А подешевѣла наша худоба длятого, бо зъ Угорщины нагнали богато волôвъ; паша тамъ выгорѣла ôтъ спеки. Въ сихъ дняхъ надôйшли зô Львова зъ „Общого рольничо-кредитного Заведенія“ письма до нашихъ довжникôвъ, написанѣ въ острôмъ тонѣ, щобы до кôнця мѣсяця жовтня всѣ залеглѣ раты сплатили, бо въ противнôмъ разѣ наступитъ примусова спродажь майна земского. Посоловѣли нашѣ гôрняки. Ей, панове, що кермуете тою институціею, майте милосердіе! Зъ-ôтки нынѣ нашъ гôрнякъ возьме крейцарь, якъ худоба така дешева?

Зъ Рогатына.

(*Ôтозвъ до честныхъ братей Дякôвъ.*) Зô всѣхъ сторонъ Галичины и Буковины, зô всѣхъ епархій дôставъ я дописи, щобы въ дѣлѣ получшеня долѣ дякôвъ та организаціи ихъ скликати вѣче до Рогатына и порадитись, въ якій способъ и якъ найскорше можна-бы прійти до тои пожаданои цѣли.

Идучи за голосомъ чч. братей скликано вѣче на 22 рус. серпня с. р. Явилося 50 дякôвъ и зъ найдальшихъ сторôнъ и наспѣло до 60 дописей, напередъ одобряючихъ то, що вѣче урадитъ. Прибули численно и священики. По ôтправѣ торжественного богослуженя, вѣче розпочалося пôдъ тымчасовымъ проводомъ Всч. о. пароха крыл. Иполита Дзеровича. Зъ стороны правительства явився п. Баньковскій, ц. к. комисарь староства. Всч. предсѣдатель вымовными словами объяснивъ цѣль збору. Потому въ порядку дневного приступлено до выбору предсѣдателя и секретаря выдѣлу. И выбрано одноголосно о. Ип. Дзеровича предсѣдателемъ, о. Анг. Медвецкого зъ Вербиловець, заступникомъ, а пѣвцѣвъ: Илію Бойкевича секретаремъ, Іоана Шпаковича зъ Черча, Іосифа Былова зъ Бурканова и Н. Готру пѣвця зъ Высны членами постояннного выдѣлу.

Другою точкою програмы бувъ переглядъ начерку статутôвъ, уложеныхъ тымчасовымъ выдѣломъ Рогатыньскимъ, але коли о. дек. Макогоньскій зъ Липицѣ заявивъ, що уже комисія въ Консисторіи выготовила статуты и передала до затвердженя ц. к. намѣстництву, ухваливъ зôбръ выслати Илію Бойкевича и п. Іоана Шпаковича до Львова, щобы лично удалися до Ихъ Впреосвященства митрополита и просили о приспѣшенье затвердженя статутôвъ. Потому поручено выдѣлови, щобы, якъ Соймъ галицкій збереся, подавъ ему просьбу о пôдмогу товариства дякôвъ. Поручено такожь выдѣлови занятися просьбою до рады державнои о платню для дякôвъ за услугу въ церковныхъ дѣйствіяхъ, якъ се вже постановивъ бувъ Іосифиньскій патентъ.

По припорученю збору удався я дня 12 жовтня с. р. до Львова и бувъ у Ихъ Впреосвященьства. Они дуже благосклонно мене приняли и сказали, що референтомъ тои справы есть Впр. о. крыл. Вѣличко. Удався я до него и почувъ увѣренье, що ôнъ все зробитъ, що тôлько для добра дякôвъ буде треба. Зъ-ôттамъ пôйшовъ я съ Впр. референтомъ до канцеляріи Консисторіи и тамъ показано намъ акты, дотычачѣ справы дякôвъ. Всѣ дописи дякôвъ зъ цѣлои Галичины були въ найкрасшôмъ ладѣ, звязанѣ въ однôй купцѣ — а разомъ и готовѣ статуты. Мене здивувало, що тіи статуты ще не пôсланѣ до ц. к. намѣстництва. Показалося, що то сталось зъ тои причины, що комитетъ дякôвъ въ Рогатынѣ не одержавъ завôзваня Консисторіи зъ 21 липня 1884 р. (ч. 5477), котрымъ запытувано его о мнѣнье дотычно статутôвъ, черезъ то справа проволоклася. Якъ подамо просьбу до сойму и до рады державнои, не залишимо о тôмъ обвѣстити чч. братей, а коли бы хто зъ нихъ хотѣвъ зробити якѣ примѣтки, охотно пріймемо и уважаемо нашимъ обовязкомъ все намъ припоручене сповнити.

Рогатынъ д. 6 рус. жовтня 1885.

Илія Бойкевичъ, секретарь збору.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Дебаты надъ адресою.*) На 8 засѣданю рады державнои дня 17 с. м. розпочалися дебаты надъ адресою, а съ ними и та борба, котрои початокъ такъ рѣзко зазначивъ пос. Кноцъ въ послѣднихъ дняхъ минувшои сесіи парляментарнои. Мужамъ „острѣйшого тону“ не иде очевидно о яку небудь реальну працю, имъ ходитъ о сварню, о скандалы въ парляментѣ и они думаютъ, що тымъ здобудутъ собѣ назадъ становище, котре бодай ки не на завсѣгды утратили. Дебату надъ адресою розпочавъ, якъ мы вже згадували, пос. Карнери зъ опозиціи. Ôнъ почавъ передовсѣмъ нарѣкати на теперѣшне правительство, котре осягнуло теперь впростъ противнѣ результаты, якѣ думало осягнути, ставляючи свою програму передъ шести роками. Погодженье народôвъ, реформа податку, управильненье валюты, заведенье рôвноваги въ господарцѣ державнôй, все то розôйшлось на нѣчѣмъ, а середъ загального розстрою блыщатъ двѣ червонѣ точки: Кухельбадъ и Кралеводворець (звѣстнѣ зъ нѣмецко-ческихъ ексцесôвъ). Ото пôдпалъ — каже бесѣдникъ, — котрый теперѣшне правительство кинуло мѣжь народы жіючѣ зъ собою въ згодѣ! Бесѣдникъ нарѣкавъ дальше на школы и на духовеньство, котре богато политикуе, а менше учитъ христіяньскои моральности, на поступованье правительства при выборахъ и закôнчивъ свою бесѣду апострофою до цѣсаря: „*Поступай и дальше на выбранôй разъ дорозѣ, розбій державу, котру твои предки нѣмецкимъ добромъ, нѣмецкою кровю збудували, и полиши твому сынови славяньске — не знати що!*“ — По Карнеримъ промовлявъ пос. Ригеръ именемъ ческихъ послôвъ и збивавъ закиды опозиціи, що будьтобы Чехи стремѣли на пôдставѣ свого державного права до розôрваня державы, до знесеня конституціи и до заведеня федерализму. Бесѣдникъ зазначивъ, що Чехи стремлятъ до реформы конституціи, але въ дорозѣ конституційнôй и що федерализмъ вытворивъ вже рôжнѣ дивогляды. И такъ н. пр. ставили Нѣмцѣ въ ческôмъ соймѣ внесенье, щобы Чехію подѣлити на двѣ части, хочь конституція каже, що краѣ ческои короны суть нероздѣльнѣ; инша програма каже знову ôтдѣлити Галичину, Буковину и Дальматію. Чи мае може Россія забрати Галичину а Румунія Буковину? Я думаю — каже бесѣдникъ, що до сего не прійде, а тогды остане для Галичины лишь становище федералистичне. Того мы нѣколи не бажали, такъ далеко не сягае нашъ федерализмъ. Де-жь суть отже федералисты?... Намъ закидаютъ ческе право державне, а недавно чули мы програму, щобы Австрія вôйшла съ Нѣмеччиною въ внутрѣшну звязь державно-правну, черезъ що Австрія сталась-бы частею Нѣмеччины; була бы она тогды въ такôмъ ôтношеню до Нѣмеччины, якъ нынѣ Саксонія до Прусъ... Въ дальшôй бесѣдѣ переходитъ д-ръ Ригеръ на справу языкову, на войско и т. д. и выказуе, що опозиція ходитъ лишь для того о централизацію, щобы Нѣмцѣ могли позыскати давну гегемонію надъ Славянами. Переходячи на идею національну каже д-ръ Ригеръ, що межи нѣмецкимъ а россійскимъ колосами есть богато народôвъ, котрѣ чуютъ потребу сполучитися разомъ, щобъ опертися напорови зъ одного або другого боку и такъ якъ давнѣйше небезпеченьство ôтъ Туркôвъ сполучило народы Австріи, такъ нынѣ сполучае ихъ идея народна и для того есть святымъ обовязкомъ Австріи дбати про народну идею тыхъ племенъ, котрѣ еи складаютъ; тымъ лишь стоитъ австрійска держава и тымъ буде могла опертися всякому небезпеченьству. — Зъ другихъ бесѣдникôвъ высказались Гайльбергъ противъ адресы бôльшости и противъ поглядôвъ д-ра Ригера; Бертолини заявивъ коротко, що есть за адресою бôльшости; Шаршмитъ полемизувавъ противъ лояльности Чехôвъ и пригадавъ имъ подорожь до Москвы и меморандумъ до французского цѣсаря а пос. Шуклье полемизувавъ противъ Карнерого и доказувавъ що властиво опозиція думае Австрію розбити а одно слово „австрійскій“ змогло до 40 людей ôтдѣлити ôтъ лѣвицѣ (Голосы зъ лѣвицѣ: Денунціяція! Хиба есть ческо-австрійскій клюбъ, поль-

---

Тутъ стоитъ надъ Днѣпромъ на три кильометры ôтъ Канева *Шевченкова гора*. Мы злѣзли зъ вôзка и пôшли крутою дорôжчиною, що вела вузкимъ зворомъ пô-при розкиненѣ по обохъ бокахъ дорôжчины. Сей присѣлокъ зветься Монастыркомъ, позаякъ тутъ бувъ колись монастырь, а сама гора Шевченкова звалась спершу *Чернече*. Друга гора зветься *Скитниця*; тамъ, кажутъ, мавъ у балцѣ, въ печерѣ, давно якійсь чернець землянку. Пôсля народного переказу мали тутъ похоронити Пôдкову. Присѣлокъ Монастырокъ належитъ до Канева. Тутъ сидятъ Канѣвскѣ передмѣщане, гончарѣ або рыбалки. Хаты ихъ гарнѣ, высокѣ, съ великими ôкнами на завѣсахъ. На першій поглядъ видно, що тутъ живутъ люде заможнѣйшѣ та съ бôльшою выгодою. Перескочивши невеличкій рôвчакъ, пустились мы въ лѣво острôмкою стежкою, що йшла помѣжь корчѣ тернины, глогу та дикѣ груши захôдною збочею Шевченковои горы. Мѣжь корчами пасся гарный товаръ Монастырецкихъ передмѣщанъ. Мы добре втомились, поки выбрались на самъ верхъ горы, зовсѣмъ плоскій и широкій. Скоро тôлько мы станули на сѣй высокорôвени, такъ зъ-разу побачивъ я скрôзь корчѣ та дерева высокій, зелѣзный хрестъ намогильный. (*Дальше буде.*)

ско-австрійскій клюбъ?) Бесѣдникъ выказувавъ дальше, що мимо вплывового становища Славянъ въ Австріи положенье ихъ не полѣпшаеся и доказувавъ се на народѣ словеньскôмъ; на послѣдокъ однакожь заявивъ що буде голосувавъ за адресою бôльшости. — Борба партійна дôйшла до своеи кульминаційнои точки, коли на 9 засѣданю зъ дня 19 с. м. выступивъ съ бесѣдою пос. Кноцъ. Въ першôмъ рядѣ выступивъ Кноцъ противъ правительства и его урядникôвъ. Переходячи на ексцесы въ Краленодворѣ доказувавъ ôнъ, що правительство заховувалось зовсѣмъ рôвнодушно супротивъ нападôвъ Чехôвъ на Нѣмцѣвъ а органы полиційнѝ и власти громадскѝ пôддержували всяке насильство супротивъ Нѣмцѣвъ. При нападѣ на „готель Коппъ“ староста мусѣвъ уступити, бо не одержавъ помочи, хочь ôтнѣсся бувъ телеграфично до намѣстника о помôчь войскову; намѣстникъ ôтповѣвъ ему, щобы ôнъ старався цѣлу справу мирно залагодити. Коли однакожь ôт такъ проявилися ексцесы въ Лянгенбрукъ (де Нѣмцѣ Чехôвъ напали) то змобилизовано заразъ 12 жадармôвъ пôдъ проводомъ ритмайстра. Въ загалѣ намѣстникъ Чехъ выступае супротивъ Чехôвъ якъ другій св. Іоанъ Непомукъ и бере ихъ завсѣгды въ опѣку... Правительство, казавъ Кноцъ, най намъ дасть на намѣстника досвѣдного мужа стану, най намъ дасть чоловѣка выпробованого, або най намъ дасть чоловѣка що зрôсъ въ нѣмецко-австрійскихъ традиціяхъ. Въ роцѣ 1879 приходило вже до згоды, хочь противники се заперечуютъ, але самому правительству удалося пôдъ маскою погодженя и рôвноправности пôдбурити расову ненависть Славянъ противъ Нѣмцѣвъ ажь до найвысшого степеня и выкликати претенсіи, котрѝ стремлятъ до поборення нѣмецкого народу. (*Президентъ взывае Кноца до порядку; голосы зъ лѣвицѣ: „Правду говоритъ.“*) Кноцъ говоритъ дальше: Правительство не сповнило своеи програмы, щобы погодити народы а наслѣдкомъ теперѣшнои политики правительства есть, що народна ненависть загнѣздилась вже и въ войску. (Тутъ наводитъ ôнъ яко факты бôйку межи славяньскимъ полкомъ кор. Гумберта съ полкомъ угорскимъ въ 1883 р.; що за намовою Чехôвъ ческѝ жовнѣры вдерли шапку нѣмецкому студентови въ Литомежицяхъ; що межи 73 а 75 полками прійшло черезъ народну незгоду до бôйки, въ котрôй 30 нѣмецкихъ жовнѣрôвъ ранено а лишь для того, що якійсь фиреръ завôзвавъ жовнѣрôвъ, щобы говорили по нѣмецки; що въ однôмъ ческôмъ полку жовнѣры въ рядѣ заспѣвали „Kde domov muj“ на нѣмецку промову полковника; на послѣдокъ згадуе ще о тайнôмъ окружнику министра вôйны до официрôвъ, щобы они старалися въ войску усувати всякѝ народнѝ споры. Переходячи до урядникôвъ каже Кноцъ, що „*нашѝ судъ сталися самовольнымъ оружіемъ правительства*“; доказомъ того хочь-бы конфискаты часописей, котрѝ суть завсѣгды такъ мотивованѝ, що мотивы сталися загальными и можна ихъ пôсля шаблону ужити на всякій случай конфискатъ. Тымъ пôдкопуеся авторитетъ властей. Денунціяторство въ теперѣшныхъ часахъ процвитае а хто нараженый на денунціяторство, той мусить такожь боятися фалшивого зôзнаваня свѣдкôвъ... Одинъ членъ товариства гимнастичного бувъ засудженый на ôсѣмь днѣвъ арешту лишь за то, що важився розповѣдати въ Теплицяхъ, що громада Шенавъ хоче менѣ (Кноцови) заявити вотумъ недовѣря. Судъ мотивувавъ кару тымъ, що згаданый членъ розсѣвае непокоячѝ вѣсти. Такъ, мои панове, каже бесѣдникъ, съ такими судами тяжко до ладу прійти. При трибуналахъ дуже тяжко, щобы тамъ дôстався якій судія Нѣмець а на поли шкôльництва чехизація робитъ ще скорѣйшѝ поступы... Щожь сказати о клирѣ въ Чехахъ? Въ чисто нѣмецкихъ сторонахъ повно ческихъ проповѣдникôвъ а до нѣмецкихъ шкôлъ не можна найти нѣмецкихъ катехитôвъ. Якъ нѣмецкій клиръ и дальше такъ супротивъ насъ буде поступати, то намъ не позôстане нѣчого, якъ лишь попращатись съ тымъ вѣроисповѣданьемъ, що про насъ не дбае и перейти на старокатолицизмъ або на протестантизмъ. На послѣдокъ старався Кноцъ настрашити правительство Нѣмеччиною, въ котрôй теперь вже добре ôтчуваютъ, яке небезпеченьство грозитъ австрійскимъ Нѣмцямъ и сказавъ: Не долучайте до пытаня всхôдного, котре такъ дуже дотыкае интересôвъ Австріи, ще и пытаня нѣмецко-австрійского! — На бесѣду Кноца ôтповѣвъ гр. Таффе, стаючи насамперѣдъ въ оборонѣ намѣстника Чехъ а ôттакъ въ оборонѣ войска. Въ оборонѣ намѣстника сказавъ гр. Таффе: Хто хоче нападати на намѣстника, котрого тутъ нема, най нападае на министра справъ внутрѣшныхъ, а сей дасть певно кождому приналежну ôтповѣдь. О спорахъ въ войску заперечивъ гр. Таффе, але заразомъ и заявивъ, що есть непатріотично нападати на войско и вносити силою въ него споры. (Сѝ слова выкликали страшне озлобленье на лѣвици; повставъ страшный крикъ: То неправда! — роздались голосы. Нѣхто не нападавъ на армію! Ôткликати! Пос. Фиглъ кричитъ: Завôзвати президента министрôвъ до порядку! Президентъ палаты дзвонитъ, а крикъ не устае. На галеріяхъ такожь крикъ и неспокôй, а президентъ палаты грозитъ, що прикаже галеріи выпорожнити. Зъ правицѣ голосы: Тихо! Тихо! Мовчѣтъ! Форегеръ кричитъ: То хорватскѝ ôтносины! Шуклье: Вами выкликанѝ! Пернерсторферъ до Шукля: Лишь вы не говорѣтъ нѣчого; Вамъ пôйти бы до Любляны! Въ палатѣ потворилися рôжнѝ групы и доперва по довшôмъ часѣ ледве трохи стало въ палатѣ спокôйнѣйше.) Промовляли ще кн. Лихтенштайнъ въ дусѣ клерикальнôмъ за адресою бôльшости и Пленеръ перерываный часто президентомъ и голосами правицѣ. Лѣвиця думае конче жадати ôтъ гр. Таффого ôткликаня сказаного або хоче выступити зъ парляменту.

Заграничнѝ Державы.

Россія. Царска родина выѣхала дня 18 с. м. по полудни зъ Копенгаги до Петербурга. Говорятъ, що сими днями мае въ Петербурзѣ зôбратися рада министрôвъ пôдъ предсѣдательствомъ самого царя, на котрôй будутъ розбиратися дѣла на балканьскôмъ пôвъостровѣ. Якъ здаеся, головнымъ предметомъ нарадъ буде становище Россіи до Сербіи, котра якъ въ Петербурзѣ догадуются, выступила збройно за радою даною ѣй зъ Вѣдня. Въ загалѣ запанувало въ Россіи дуже неприхильне успособленье до Сербіи, бо всѣ видятъ въ нѣй лишь сповнительку волѣ и приказôвъ Австріи. Доносятъ такожь зъ Петербурга, що гр. Толстой мае на певно уступити, а его мѣсце мае заняти сенаторъ Плеве. О кандидатурахъ ген. Гурка и кн. Дундукова-Корсакова нема и бесѣды. — Зъ Варшавы пишутъ до польскихъ газетъ, що россійскимъ пôдданымъ нѣмецкого походженя буде заказано жити въ мѣсцевостяхъ, де суть крѣпости ажь до певного ôтдаленя ôтъ самои крѣпости. Незадовго мае появитися указъ, въ котрôмъ буде назначеный часъ, до котрого Нѣмцѣ маютъ продати свои домы и фабрики и выпровадитися зъ тыхъ сторôнъ, де вже суть або де доперва ставлятся крѣпости. — „Прав. Вѣст.“ оголошуе ухвалу комитету министрôвъ зъ дня 8 вересня с. р., пôсля котрои особамъ польского походженя не вôльно брати въ аренду скарбовыхъ (казьонныхъ) млынôвъ, корчемъ, тартакôвъ и т. д. въ губерніяхъ захôдныхъ. Заказъ сей однакожь не дотыкае мѣсцевыхъ селянъ католицкого вѣроисповѣданя.

Нѣмеччина. „Berl. Pol. Nachr.“ навязуючи до ôтповѣды гр. Таффого въ австрійскôмъ парляментѣ въ справѣ выдалюваня Полякôвъ зъ Прусъ, стаютъ въ оборонѣ пруского правительства вказуючи на конечнôсть зô становища державного и на потребу асимильованя польского населеня до пруской державы. Магистраты, начальники громадъ и настоятелѣ бôльшихъ посѣлостей въ декотрыхъ округахъ на Шлеску получили знову приказъ, щобы выслѣдыли тыхъ людей польского походженя, що знову недавно въ тѝ стороны прибули и щобы ихъ властямъ предложили. Бравншвайгска рада регенційна предложила соймови на регента кн. Альбрехта пруского и здаеся, що соймъ выбере его одноголосно. — Парляментъ нѣмецкій мае бути скликаный межи 17 а 26 падолиста с. р. — Справа островôвъ Каролиньскихъ есть вже близькою залагодженя и есть надѣя, що буде порѣшена на вдоволенье обохъ сторôнъ; незадовго вже мае выйти судъ папы въ сѣй справѣ.

Франція. Тѣснѣйшѝ выборы въ Франціи крôмъ колоній выпали въ користь республиканôвъ. Особливо користно выпали выборы въ Парижи и для того панувала въ мѣстѣ дня 19 с. м. велика радôсть. Република зôстала отже уратована а радôсть такъ загальна и велика, що газеты для того мусѣли ажь по пять накладôвъ робити, щобы заспокоити цѣкаву публику. Выбрано загаломъ 382 републиканôвъ и 202 реакціонерôвъ, републикане зыскали бôльшôсть 180. Партія републиканьска складае ся отже зъ 150 радикалôвъ, зъ котрыхъ однакожь лишь 102 було на листѣ и зъ 232 републиканôвъ умѣркованыхъ, зъ котрыхъ однакожь богато належитъ до радикальнои лѣвицѣ. Поученѝ добрымъ досвѣдомъ при выборахъ будутъ однакожь всѣ републикане поступати въ важныхъ справахъ згôдно. Сторонництво реакціонерôвъ складаеся зъ 69 Бонапартистôвъ и 73 монархистôвъ; 59 станули-бы по тôй сторонѣ, котра мала бы бôльшу силу. Палата пословъ мае бути скликана на день 10 падолиста въ цѣли верификаціи выборôвъ. Новый выбôръ Гревіого есть запевненый.

НОВИНКИ.

— **Соймъ галицкій** мае бути скликаный — якъ доносятъ зъ Вѣдня до „Czas-у“ — мѣжь 20 а 25 падолистомъ.

— **Товариство „Народнои Торговлѣ“** намѣрило засновати филію въ Сяноцѣ. Въ тôй цѣли ѣздивъ туды директоръ п. Вас. Нагôрный и его то трудамъ повелось Сяночанъ и окрестныхъ жителѣвъ позыскати до численного вступленя до товариства. На разѣ пôдписали самѝ Сяночане въ видѣ членьскихъ вкладокъ надъ 1000 зр., а кромѣ того зложили комитетъ, котрый займеся запрошуваньемъ членôвъ до товариства.

— **Насильна асекурація**. Выдѣлъ краевый выготовивъ проектъ насильнои асекураціи будынкôвъ. Въ тôй цѣли мали бы въ краю понастановлятися окремѝ асекураційнѝ контрольоры повѣтовѝ, удержуванѝ процентомъ, якій берутъ звычайнѝ агенты асекураційнѝ ôтъ зôбраныхъ ратъ. Сума процентôвъ сягала-бъ до кôлька сотъ тысячь и тягаръ удержаня сихъ новыхъ автономичныхъ урядникôвъ не тяживъ-бы на буджетѣ краевôмъ. Примусъ асекураційный розтягався бы лишь на саму асекурацію, але не на выбôръ заведеня асекураційного. Выдѣлъ краевый мавъ-бы до того право екзекуціи ратъ, а товариство асекураційне обовязокъ, вынагородити шкоду сторонѣ и въ такихъ случаяхъ, коли-бъ рата ще не була стягнена. Въ тôмъ проектѣ рефлектуе, розумѣеся само собою, Выдѣлъ краевый головно на товариство асекураційне краковске и хотяй не говоритъ о примусѣ въ сѣмъ взглядѣ, то таки добавляе клявзулю, що жителѣ одного села для улегченя контролѣ мусѣли-бы убезпечатися лишь въ однôмъ товариствѣ асекураційнôмъ. На сей проектъ Выдѣлу краевого звертаемо вже нынѣ увагу рускихъ пословъ, щобы въ своѣмъ часѣ упôмнулися о руску манипуляцію при сѣй новонамѣренôй институціи, бо якъ звѣстно, Выдѣлъ краевый любитъ при такихъ нагодахъ забувати на другій краевый языкъ.

— **Выборцѣвъ зъ Мостôвъ великихъ**, котрѝ въ часѣ выборôвъ до жовкôвскои рады повѣтовои знайшлися въ „Ивановôй хатѣ“, по выборахъ — якъ довѣдуемось — выпущено на волю.

— **Комитетъ устроюючій въ Перемышли вечерокъ** съ спѣвами, декламаціями и танцями дня 13 (25 л.) жовтня с. р., яко въ день тихого посвященя катедрального храму, оголосивъ близшѝ вѣсти. Вечерокъ ôтбудеся въ сали ратушевôй. Початокъ о 7 годинѣ вечеромъ. Вступъ на салю 1 зр. 50 кр., а для родины зъ 5 лиць 4 зр. Чистый дохôдъ на дѣвоче воспиталище въ Перемышли. Вступну рѣчь выголоситъ д-ръ Антоневичь. Мѣжь пѣснями будутъ ôтспѣванѝ: Матюка „Де Русь живе“ и Лавровского „Куда плывешь ты“. Декламація: „Довбушь“ Федьковича. По концертовôй части наступятъ танцѣ.

— **Судію повѣтового зъ Рожнѣтова п. А. Ф.** засудивъ ц. к. судія въ Калуши на 10 зр. кары за оскорбленье ч. Николая Добоша, вôйта зъ Цѣневы.

— **Д-ръ Игнатій Каминьскій**, бурмистръ мѣста Станиславова, зголосивъ свою кандидатуру на посла до сойму зъ того-жь мѣста. Партія ему противна кандидуе д-ра Згурского, директора Банку краевого.

— **Въ справѣ выбору члена Выдѣлу краевого**, на мѣсце пок. Подлевского, пишутъ зô Львова до праскои „Politik“, що мала есть надѣя, абы соймъ выбравъ Русина. Ще найôтповѣднѣйшими — каже — були-бы рускѝ послы Лазарскій (!! — хто чувавъ коли, що Лазарскій Русинъ?) або адъюнктъ Сѣнгалевичь. Але коли-бъ ихъ выбрано, то „непримирима партія“ руска пôднесла-бы страшенный крикъ, такъ само, якъ коли выбрано умѣренныхъ Русинôвъ до рады державнои.

— **До збараскои рады повѣтовои** выбраный при довиняючôмъ выборѣ зъ громадъ сельскихъ о. Александеръ Заячкôвскій, завѣдатель парохіи въ Зарубинцяхъ.

— **Въ селѣ Чехахъ коло Бродôвъ** завязуеся товариство „Правда“ на ладъ Закомарскои. Статутъ пôдписали: о. Володим. Колянковскій и господарѣ М. Вознякъ, Ив. Вознякъ, Пет. Матвѣишинъ и Пет. Черпякъ.

— **Въ дѣлѣ выдавництва шематизму** клира аепархіи львôвскои розôслала митрополича консисторія ôтповѣднѝ взôрцѣ шематизму до всѣхъ урядôвъ деканальныхъ съ вôзваньемъ, щобы они на тыхъ листахъ докладно поправили назвы властителѣвъ поодинокихъ мѣсцевостей, душпастырѣвъ и число жителѣвъ та дотаціи душпастровництва. Такъ поправленѝ взôрцѣ шематизму маютъ предложитися митроп. консисторіи найдальше до 30 жовтня 1885.

— **Нашъ землякъ**, д-ръ медицины Левъ Коссакъ, славно звѣстный лѣкарь въ Ярославлю, одружився на дняхъ въ Вѣдни съ панною Софіею Ганкевичѣвною, донькою совѣтника двору при министерствѣ финансôвъ.

— **Поганьске кладовище** ôткопано сими днями въ Лѣтачи, въ повѣтѣ залѣщицкôмъ. Мѣсце костырне есть 4—5 лôктей задовге, 3 лôктѣ широке. По обохъ бокахъ подыбано глиняни урны съ попеломъ и недопалеными кôстьми, уставленѝ въ двохъ рядахъ въ рôвнôй линіи. Урны самѝ розлѣтаются, за легонькимъ доторкненьемъ. Въ нихъ подыбано рôзнороднѝ выробы металевѝ, котрѝ о. деканъ Гаваньскій переславъ на руки о. крылошанина Петрушевича до музея „Народного Дому“.

— **Найденый скарбъ въ Топоровѣ**. Зъ ôттамъ пишутъ намъ: Дня 16 л. жовтня жидôвска дѣтвора выпорпала случайно на ринку Топорôвскôмъ двѣ посуды съ старыми монетами рôзнои величины, съ написями рускими и латиньскими. Найбôльше монетъ мало бути зъ року 1600. Дѣтвора порозхапувала монету пригорщами, а мало бути всеи на кôлька квартъ. Одна монета съ рускою написею, яку мы мали случай бачити, походитъ зъ часôвъ польского короля Володислава IV.

— **Тома Напрудженый**, пѣвець при церквѣ Успенія въ Тернополи (ул. Микулинецка), ôткрывае съ днемъ 15 л. падолиста 1885 у себе курсъ науки для спѣву нотно-хорального. За харчь и науку жадае всего на всего 15 зр. а. в. мѣсячно, щобы тымъ способомъ и найбѣднѣйшимъ дати змогу, научитися красного, хорального спѣву. (*Надôслане.*)

— **Злодѣѣ** злюбили собѣ послѣдными часами крадежи нашихъ церквей и костелôвъ. Оногды придержано, примѣромъ сказавши, ославленого злодѣя Вильгельма Ольсевича, выйшовшого ино-що зъ вязницѣ, якъ въ бѣлый день, вылѣзши на престолъ въ катедрѣ латиньскôй у Львовѣ, манипулювавъ щось коло иконы Христа. Церковный слуга сполошивъ его однакожь а у придержаного подыбано срѣбнѝ вота зъ престола.

— **На лицитацію** выставивъ станиславôвскій окружный судъ село Довге за суму 84.380 зр. Першій речинець 12 л. падолиста. Судъ тернопôльскій выказуе знову 10 грудня лицитацію селъ Кошилôвцѣ, Садки и Попôвцѣ. Цѣна 544.800 зр. Sic transit fortuna!

— **Зъ Монастырискъ** доносятъ, що тамошнѝ жителѣ христіяньскѝ, посѣдателѣ лѣсôвъ на пасовискахъ въ Пôдгороднôмъ и Матесôвцѣ, выасигновали шести погорѣлцямъ сусѣдамъ кôлька дубôвъ на будову хатъ. Люде тѝ заѣхали вже съ фѣрами на зрубъ, коли нечаянно урядъ громадскій, зложеный зъ пропинаційнои клики Сафринôвъ, выславъ туды полиціянтôвъ съ забороною рубати згаданый будулець. Интересованѝ не слухали забороны, опираючись на правѣ власности и ужитковаию лѣсôвъ. Тогды урядъ громадскій ôтнѣсся телеграфичною дорогою до староства въ Бучачи, котре рôвножь телеграфично звелѣло мѣсцевôй жандармеріи задержати фѣры съ дубиною ажь до пріѣзду комисаря, п. Марцинкевича. Дѣйстно ôттакъ прибувъ п. М. на спорне мѣсце повôзкою Сафринôвъ, а высовариши мѣщанъ звелѣвъ безъ всякихъ розслѣдôвъ фѣры съ дубиною спровадити передъ урядъ громадскій и тамъ скинути дерево. Погорѣльцѣ ôтôйшли съ порожными руками. На се прибули повномочники христіяньскои громады монастырецкои и заинтерпелювали п. комисаря, на якôй пôдставѣ ôнъ зборонивъ людямъ брати дубину зъ власного лѣса. „Ja jestem rozporządzeniem, ja jestem wszystkiem, ja rozkazuję a wy macie słuchać, przeciwnie kary zapłacicie po 100 złr.“ Почѣмъ, зъѣвши вечеру, ôтъѣхавъ знову повозкою жидôвъ Сафринôвъ на дворець зелѣзницѣ. Покривдженѝ внесли жалобу до намѣстництва и повѣтового суду.

— **Огнѣ**. Вже то наша осѣнь славна на огнѣ! Не мине день, щобы часописи не занотували кôлька случаѣвъ. И такъ згорѣло въ Монастырискахъ 14 с. м. 6 господарскихъ хатъ съ обôйстями. Въ Самборѣ 19 с. м. повставъ огонь въ „готелю львôвскôмъ“, ôтъ котрого занялось руске приходство и сусѣднѝ касарнѣ обороны краевои. Въ Глинянахъ згорѣли 17 с. м. два домы, при чѣмъ попеклася Маруся Пихурко, хотячи зъ горючои хаты вынести грошѣ, захованѝ въ печи. Въ Сурмачôвцѣ (въ Ярославщинѣ) згорѣло 15 с. м. 6 хатъ господарскихъ по неосторожности при сушеню конопель. У Львовѣ оногды згорѣла насередъ торговицѣ фѣра сѣна въ очахъ властителя, котрый ледви успѣвъ спасти конѣ.

— **Въ Загôрю** ôткрыто стацію телеграфичну съ денною службою.

— **Мѣсто Городокъ** розписуе лицитацію на вынаемъ пропинаціи за рôчну суму 22.294 зр. Речинець до 3 падолиста.

— **Кароль Кузманій**, славный словацкій патріотъ и дѣятель, упокоився у Вѣдни въ 51 роцѣ житя.

— **Клеменсъ Кантецкій**, польскій писатель, умеръ въ Познани въ 35 роцѣ житя.

— **Зъ Копычинець** пишутъ намъ: Дня 10 л. жовтня упокоилася гр. Емилія зъ Левицкихъ Баворовска, властителька копычинецкого и борецкого ключа, въ 86 роцѣ житя, а вдова ôтъ 1855 р. Покôйна ôтзначалася добросердечностею для убогихъ (що року жертвувала для нихъ черезъ душпастырôвъ по 100 зр. и 100 возôвъ дровъ), духовеньству безъ рôзницѣ обряду спріяла, а въ дѣла политичнѝ, такъ само якъ еи пок. мужь Іосифъ, нѣколи не мѣшалася. Честь еи памяти! — *П. Л.*

— **Дрôбнѝ вѣсти**. Намѣстникъ Залескій вернувъ вчера рано до Львова, бо вертаючи оногды зъ Вѣдня задержався ще бувъ въ Перемышли. — Маршалокъ краевый п. Зыбликевичь вернувъ такожь зъ Вѣдня до Львова. — Въ Турильчи, пов. борщѣвского, убили паробки Ив. Кирилюкъ и Данило Нагôрнякъ Яцка Чепесюка, вырвавши ему насамперѣдъ языкъ, а ôттакъ розбивши ему голову довбнями. — Дръ Цыбульскій, проф. медично-хирургичнои академіи въ Петербурзѣ, именованый звычайнымъ проф. физіологіи на университетѣ въ Краковѣ. — Марія Сѣнкевичева, жена польского повѣстописателя Генрика Сѣнкевича, померла дня 19 с. м. коло Франкфурту въ 31 роцѣ житя. — Ученикъ гимназіи св. Анны въ Краковѣ (имени часописи не подаютъ) заявивъ себе безъисповѣднымъ. Есть се першій и одинокій случай въ исторіи гимназій галицкихъ та въ додатокъ лучився пôдъ бокомъ ультрамонтаньского „Czas-у“.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Презенту на Увислу, дек. гусятыньского получивъ о. Алек. Левицкій а на Лядске, дек. тысьменицкого о. Іос. Кустыновичь.

Каноничну институцію получили оо.: Володимиръ Брылиньскій на Гряду, дек. львôвского и Юліянъ Дуткевичь на Покровцѣ дек. стрыйского.

Введенѝ и увôльненѝ оо.: Іоанъ Стеблецкій, яко сотруд. въ Борышкôвцяхъ, дек. кудрынецкого; Мих. Литыньскій, яко завѣд. въ Ланôвцяхъ, дек. скальского; Клим. Соневицкій увôльненый ôтъ сотруд. въ Бурдякôвцяхъ, дек. скальского; Теод. Строцкій введеный яко кап. Качанôвки дек. скалатского; Іоанъ Реваковичь увôльненый а Клим. Роснецкій введеный яко зав. Кленковатого дек. скольского.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію о. Льва Гриневича на Чолганы, дек. болехôвского.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о удѣленье додатку особистого зъ фонду религ. для о. Василя Каминьского, пар. въ Ляхôвцяхъ — а до буковиньского правительства о удѣленье дотаціи зъ фонду религ. для сотрудника въ Сучавѣ при хорôмъ пароху о. Ник. Устіяновичу.

Грамоту принятя на IV рôкъ до львôвскои Аепархіи получивъ Зиновій Ляховичь.

ПОСМЕРТНѝ ВѢСТИ.

✝ **О. Николай Грибовичь**, завѣдатель капеляніи въ Опôрци, деканата скôльского, упокоився 1 (13) с. м. въ 74 роцѣ житя, а 49 роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

✝ **Петро Сѣрко**, бувшій почтмайстеръ въ Метеневѣ коло Золочева, выслуженый надпоручникъ, упокоився недавно въ Гаяхъ старобродскихъ. Вѣчна ему память!

✝ **Андрей Войтовичь**, Галичанинъ, сотрудникъ въ Гостинномъ (холмскои еп.), родомъ зъ Судовои Вишнѣ, упокоився въ 25 роцѣ житя. — **Дамянъ Бокало**, учитель въ Болотнѣ коло Перемышля, у-

покоився въ 25 роцѣ житя. — **Володимиръ Глѣбовицкій**, учитель въ Комарнѣ упокоився въ 35 роцѣ житя. — **Володимиръ Яновскій**, учитель въ Бисковичахъ коло Самбора, упокоився въ 36 роцѣ житя. Вѣчная имъ память!

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. В. Л. въ Б. Просимо выслати „Пр. Дом." ка адресу Емиль Кобриньскій практ. суд. въ Станиславовѣ. — **Вп. В. Матюкъ въ М.** Просимо выслати 1 прим. „Бояна" на адресу о. Чачковского въ Товстôмъ (почта въ мѣсци). — **Вп. О. Б. въ Т** Певно поступитъ за 5—6 днѣвъ. **Вп. В Л. въ Б** Повнѝ адресы для высылки „Правотаря Дом.": Вп. Мих. Туряньскій, Порѣче, п. Любѣнь вел.; Андр. Цурковскій, ц. к. сов. суд. въ Травнику (Боснія); с. И. Криницкій, Нове село п. Куликôвъ; п. Ганинчакъ инжинеръ у Львовѣ (можна зъ-ôтси доручити); о. Т. Кекишь, Дусанôвъ, п. Янчинъ. (Д. б.)

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ
пôдъ зарядомъ И. Биберовича и И. Гриневецкого.

Въ Четверъ дня 10 (22) жовтня 1885.

Интрига и Любовь

мѣщаньска трагедія въ 5 актахъ Ф. Шиллера, перевôдъ зъ нѣмецкого И. Озерского.

Въ Суботу дня 12 (24) жовтня.

По разъ першій:

Зеленый Островъ

Опера комична въ 3 актахъ музика К. Лекока, перевôдъ А. Кичмана.

Нова Выстава и Гардероба.

Початокъ о годинѣ 7 вечеромъ.

Власный досвѣдъ есть найлѣпшій! Хто о тôмъ сумнѣваеся яке мае ужити средство противъ ревматичныхъ болѣвъ або дôймаючого гôсця той най купитъ за 40 кр. фляшчику правдивого

PAIN-EXPELLER
съ котвою.

Сѣмнайцятилѣтный досвѣдъ и безчисленнѝ успѣхи ручатъ за то, що тыхъ 40 кр. не выдаются на дармо. Склады майже въ всѣхъ аптикахъ*. Головный складъ: Аптика пôдъ залотымъ львомъ въ Празѣ, Altstadt
1483 (2 34)

Велика партія останкôвъ сукна
(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескѝ, на загортки, жѣночѝ мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночѝ плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаревои марки.
1292-17-26

Ц. к. придворна ліярня дзвонôвъ
П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

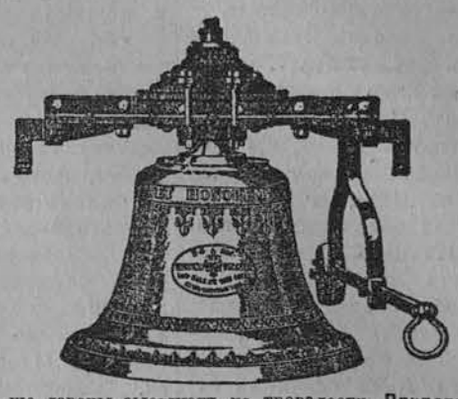

поручаеся до **замовленъ дзвонôвъ и гармоничныхъ окладъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвонка, якъ такожъ за найлѣпшій металь гварантуеся. Монтованье до дзвонôвъ приспособлюе ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кôлько небудь разôвъ обернути такъ, що серце бе за кождымъ разомъ въ иншо мѣсце, черезъ що дзвоны выскуютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгôднѣйшихъ условіяхъ заплаты. Гармоничнѝ дзвôнки** до престолôвъ съ сильными и голосными дзвôночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзвôн. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосяжу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Ôтзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонôвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарôвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонôвъ, 1,080.370 кильограмôвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонôвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр ваги.
1288 **Надвыжка коштôвъ даромъ.** 20—24

Правникъ

укôнчившій студіи гимназіяльнѝ съ добрымъ успѣхомъ, принявъбы учительство домашне на провинціи або умѣщенье у адвоката. Близша вѣдомôсть въ Редакціи „Дѣла". (1—3

„ДЫМЪ",

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла" або въ книгарни Ставропигійскôй.

Въ Радчи коло Станиславова

есть на продажь дуже дешево фортепянъ въ дуже добрôмъ станѣ и 100 улѣвъ славяньскихъ. Пытативъ домѣ парохіяльнôмъ. 1477 2—3

5 килевѝ

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (45—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и	2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „
Червонѝ вина: 1 бочôвка Viszontai			2 „ 50 „
1 бочôвка Viszontai старе . .			3 „ — „

Повысше наведенѝ цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровѝ добрѝ, натуральнѝ и лучшѝ вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавѝ замовленя.

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ"

во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ

поручае изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Каву, Чеколяду, **Чай**, Цукоръ, Оливу, **Оцетъ**, Сыры швайцар.. брындзю, **Мѣдъ** прѣсный и питн., Овочѣ южнѝ, Корѣнье, Сардинки, селедцѣ, Горѣвки, Ликеры, Румъ, **Вина въ бутилькахъ и барылкахъ**, Мыло, мылка до рукъ, Крохмаль, фарбку, Корки, Смаровило на ножѣ, **Свѣчи** церк. и стол., **Вôскъ**, Цвѣты до свѣчокъ, Кадило, Карты, **Воды минеральнѝ**, Всякѝ роды щѣтокъ (тоалетнѝ, до пôдлоги, до обуви и до коней), Масу до пôдлогъ, **Шварцъ безъ витріолю**, Папѣръ, Пера, ручки, Оловцѣ, **Лякъ**, Чорнило (атраментъ), Порошокъ на овады.

Цѣнникъ высылаеся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного такъ що оплатится и въ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнѝ для дому артикулы.

Вступаючѝ въ члены товариства „Народна Торговля", платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаеся власностею члена и опроцентовуеся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахунковъ. „Народна Торговля" принимае такожъ грошѣ на щадничѝ книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. 1386

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

всѣ ефекты и монеты

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнѝ и
5% Листы Гипотечнѝ преміованѝ

котрѝ пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 44—?

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE. NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.
Brockhaus' Conversations-Lexikon.
Mit Abbildungen und Karten.
Preis à Heft 30 kr.
JEDER BAND FL. 4.50, LEINWAND FL. 5.40, HALBFRANZ FL. 5.70. Ö. W. VIERHUNDERT TAFELN.

Гуцулъ и Гуцулка

два гарнѝ кольорованѝ образы, набути можна въ Администраціи „Зорѣ" у Львовѣ, ул. Академична ч. 8. Цѣна 1 зр. 50 кр. съ пересылкою почтовою; для Предплатникôвъ „Зорѣ" 1 зр. а 20 кр. за опакованье и пересылку.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожъ на раты.

1372 9—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручае 1315 82—?
препараты зъ гумы и выробы кавчуковѝ
для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подôбныхъ.

Ц. к. генеральна Дирекція австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Сгрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятынна.
Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.
Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыславя, Хорова.
Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хировова, Дрогобыча, Борыславя, Гусятына и Звардоня.
Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни

Въ друкарни товариства им. Шевченка
(ул. Академична Ч. 8)
можна дôстати по вниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда":

Рочникъ	V зъ р. 1872 . . .	„	2 зр.
„	VI зъ р. 1873 . . .	„	2 зр.
„	IX зъ р. 1876 . . .	„	2 зр.
„	X зъ р. 1877 . . .	„	2 зр.
„	XI зъ р. 1878 часть лит. 2 томы	„	1 зр.
„	XII зъ р. 1879 . . .	„	2 зd.
„	XIII зъ р. 1880 часть I .	„	50 кр.
	зъ р. 1884 часть II .	„	1 зр.

Тягненье вже слѣдуючого тыждня.

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

МАЛЫЙ ВЖЕ ЗАПАСЪ!

11 лосôвъ **10** зр.

1476 3—?

Головна выграна **въ готôвцѣ**

1000000 ГУЛЬД.!

Дальше 20.000 зр. | 10.000 зр. | 5.000 зр. и т. д. и т. д. | **4.000** выграныхъ.

Администрація краевои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 43.

Выдавець и редакторъ **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 113. Львôвъ, Субота 12 (24) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Русины галицкои землѣ!

Однымъ зъ першихъ объявôвъ розбудженого житя народного и политичного у галицкихъ Русинôвъ въ 1848 роцѣ було заснованье политичного товариства „Головна Рада Руска у Львовѣ“. Товариство то, поставивши ясну національну програму, що галицкй Русины суть частею самостôйного 15-миліонового малоруского народу, ôтрубного ôтъ польского и россійского, згорнуло до себе всѣхъ Русинôвъ краю, а маючи черезъ то крѣпку основу у долу и повагу й довѣріе въ горѣ, вело успѣшно политику Русинôвъ въ трудныхъ часахъ 1848 и 1849 року, ажь наконець въ половинѣ 1851 року само розвязалося.

Якъ довго всѣ Русины вѣрнй були програмѣ Головнои Рады, такъ довго мали силу у внутрѣ и на внѣ. Але вже въ 1850-ыхъ рокахъ стали поодинокй люде ухилятися ôтъ тои програмы и тымъ робити погубный розладъ въ рускôмъ народѣ, подавати догôдне оружье въ руки нашимъ противникамъ, якъ и выкликувати декотрй объявы недовѣрія у поодинокихъ мужѣвъ державныхъ, — замѣсть щобы всѣ Русины, користаючи зъ спріяючихъ тогды обставинъ, соединеными силами и съ найбôльшимъ напруженьемъ працювали надъ розвоемъ своеи національности. Тому-жь Русины галицкй, коли настала нова конституція въ 1861 роцѣ, не були добре приспособленй до користаня зъ политичнои свободы, и не змогли, помимо неуставшои ще прихильности въ горѣ, анѣ тревало забезпечити нашй національнй и политичнй права, анѣ охоронити добре матеріяльнй потребы народа. Коли-жь ôттакъ одна частина Русинôвъ давну и выпробовану національну програму Головнои Рады отверто покинула, наступили у насъ крайный роздоръ и ослабленье у внутрѣ, а вразъ утратили мы цѣлкомъ довѣрье въ горѣ. Залишено зовсѣмъ попередню систему рôвноваги обохъ народностей нашого краю, и мы, котрыхъ уважано перше за головну пôдпору трону и державы, остались майже на ласцѣ и неласцѣ тыхъ, противъ котрыхъ мы ще недавно трону и державы боронили. Зъ рôвноправнои а навѣть нѣбы протегованои народности стали мы народомъ упослѣдженымъ; головнй посады въ краю не занимали вже люде намъ прихильнй, число нашихъ репрезентантôвъ въ соймѣ краевôмъ и радѣ державнôй що-разъ зменшалося, въ урядахъ, судахъ и школахъ запанувала мова польска на некористь рускои, для рускихъ патріотôвъ настали часы тяжкихъ досвѣдôвъ, рускій людъ позбавленый зôставъ попередной опѣки, навѣть руска церковь дôзнала нарушеня своихъ правъ...

Вправдѣ за-для зъорганизованя рускихъ силъ завязалося въ роцѣ 1870 у Львовѣ политичне товариство „Русская Рада“. Але оно вже зъ самого початку не выражало волѣ всеи галицкои Руси, бо заразъ при завязаню его усунено зъ него значне число такихъ Русинôвъ, котрй признавалися голосно до національнои програмы Головнои Рады зъ 1848 року. Пôзнѣйше Русская Рада заявилась непріязно противъ цѣлымъ товариствамъ рускимъ, Просвѣтѣ, Рускôй Бесѣдѣ и Сѣчи, а въ своихъ пропамятныхъ письмахъ до правительства порицала навѣть народну мову руску, уживану тыми товариствами якъ и въ школьныхъ книжкахъ. При тôмъ же не поставила Русская Рада нѣколи яснои програмы національнои, чимъ стягала всякй пôдозрѣваня на себе якъ и на Русинôвъ въ загалѣ. Такимъ поступованьемъ она не тôлько не сконсолидувала всѣхъ Русинôвъ, але причинилася до ще бôльшого роздору, а не маючи анѣ сильнои основы въ долинѣ анѣ досыть поваги на внѣ, не могла здобувати користныхъ результатôвъ для руского народу.

Що-разъ сумнѣйше положенье Русинôвъ, наступившее конечно за що-разъ бôльше взмагаючимъ-ся роздоромъ межи рускою интелигенціею, спонукало зверхъ 30 Русинôвъ, держачихъ-ся вѣрно рускои програмы зъ 1848 року, що передъ шести роками першй простягнули руку до згоды и удалися до Русскои Рады о принятье ихъ въ члены. Они хотѣли соединити всѣ рускй силы до спôльнои працѣ, а при тôмъ голоснымъ актомъ заманифестувати згоду всѣхъ Русинôвъ передъ спôльными противниками и ободрити упадаючихъ на дусѣ. Але анѣ громадно анѣ поодиноко зголосившихъ-ся Русская Рада не пріймила. Ôтъ того часу Русская Рада не заявляла майже нѣякого житя, бо черезъ 6 лѣтъ не зôбралася навѣть анѣ разъ на загальнй зборы. А дезъорганизація и упадокъ политичный Русинôвъ дôйшли, особливо въ остатнôмъ часѣ, вже до крайного степеня.

Такъ довше не повинно, такъ не може бути, коли не маемо дôждатися долѣ нашихъ братôвъ въ Угорщинѣ!

Веденй сердечною любовію до нашого народу и спонуканй журбою о его долю, мы пôдписанй, члены Головнои Рады Рускои зъ 1848 року и молодшй одномышленники не допущенй до политичнои дѣяльности, котрй доси працювали коло культурного и матеріяльного пôддвигненя народу, завязали нове политичне товариство пôдъ назвою „Народна Рада“, а властиво ôтновили давну Головну Раду. Бо національну програму, нерозлучно звязану съ существованьемъ народу и длятого нѣколи незмѣнну, мае нове товариство однакову якъ давна Рада. А що до политичнои програмы, залежачои ôтъ кождочасовыхъ потребъ народу, нове товариство стремитъ передъ всѣмъ до узысканя въ практицѣ того, що намъ въ теоріи признала конституція зъ 1861 и 1867 року.

Національна програма Русинôвъ зъ 1848 року, пôсля котрои Русины суть самостôйнымъ народомъ славяньскимъ, ôтрубнымъ ôтъ польского и россійского, есть единою програмою ôтповѣдаючою правдѣ, чести, почутю и интересамъ руского народу. Она ôтповѣдае правдѣ, бо опираеся на результатахъ науки етнографіи, филологіи, исторіи и антропологіи, здобутыхъ найзнаменитшими рускими, славяньскими и европейскими учеными. Она ôтповѣдае нашôй чести и достоиньству, бо не засуджае насъ бути причѣпкою якого другого, хочь-бы и найбôльшого народу; ôтповѣдае нашимъ интересамъ, бо тôлько на пôдставѣ сеи програмы може рускій народъ дôйти до повного культурного, національнаго и политичного розвою, а съ тымъ и до добробыту и гаразду. Съ тою програмою едино жожливый есть успѣшный розвôй руского народу въ австрійскôй державѣ, котра все узнавала Русинôвъ тôлько за народъ окремѣшный ôтъ россійского (великоруского).

Конституція австрійска зъ 1861 и 1867 року забезпечае нашому народови рôвноправнôсть, надае ему ненарушиме право хоронити и плекати свою національнôсть и мову, управняе нашу мову на рôвни съ кождою иншою мовою краевою до ужитку въ школѣ, урядѣ и публичнôмъ житю, забезпечае рôвноправнôсть нашôй вѣрѣ и церквѣ, надае намъ право черезъ своихъ заступникôвъ-пословъ самымъ рѣшати о своѣй доли, о своихъ національныхъ, политичныхъ и економичныхъ потребахъ, право стоваришуватись, згромаджуватись, и инше. Однакожь тіи въ засадѣ намъ признанй права — въ дѣйстности або не суть еще переведенй, або нами самыми не выкористуются належито. Отже нашою задачею буде, при помочи всѣхъ конституціею дозволеныхъ средствъ, привести цѣлый нашъ народъ до повнои свѣдомости своихъ потребъ и своихъ правъ, сконсолидувати его крѣпко и зъужиткувати всѣ силы до спôльного дѣланя, а ôттакъ здобути ему фактичну рôвнôсть съ другими народами нашого краю. Якъ кождый Русинъ галицкій буде просвѣченый, заможный, своеи народности и всѣхъ своихъ правъ свѣдомый, и зъ тыхъ-же правъ вповни користати-ме, якъ цѣлый народъ рускій въ Галичинѣ буде сконсолидованый и буде самъ господаремъ въ своѣй хатѣ, — тогды наша цѣль буде осягнена.

Цѣль наша ясна и велична, дороги нашй явнй и правй. Мы нѣчого не скрываемо, бо нѣчого не потребуемо встыдатися анѣ боятися. Мы не хочемо нѣкому ôтбирати его справедливыхъ правъ, але хочемо посѣдати и уживати всѣ нашй права. Нашй змаганя не суть шкôдливй, анѣ навѣть противнй нѣ интересамъ другихъ народôвъ, нѣ интересамъ нашои державы, — тожь сподѣваемося, що не знайдемо противникôвъ на нашôй дорозѣ и що зможемо ступати въ згодѣ съ всѣми. Однакожь коли-бъ мы натрафили на перепоны, коли-бъ мы стрѣтили ворогôвъ, то за справу народу не убоимося нѣ борбы, нѣ жертвъ.

Праця же насъ трудна и велика. Тожь кличемо до всѣхъ вѣрныхъ сынôвъ Руси: Ставайте до насъ! горнѣмся разомъ! Сильнй нашою идеею народною, сильнй единостею, ставаймо пôдъ нашу народну хоругвь и держѣмъ еи крѣпко, а она, дасть Богъ, поведе насъ до побѣды! Хто бажае добра нашому народови, нашому краеви, нашôй державѣ, той пôйде съ нами...

Зголоситися до принятя въ члены Народнои Рады у Львовѣ можна особисто до котрого небудь въ львôвскихъ основателѣвъ, а письменно до посла Юліяна Романчука (ул. Скарбкôвска 2). При зголошеню складаеся що найменше 1 зр. яко минимальна вкладка членьска.

Просимо увѣдомляти насъ въ сей часъ о всякихъ нарушеняхъ правъ нашого народу, якъ и подавати намъ вѣдомости о станѣ рускои справы въ поодинокихъ сторонахъ.

У Львовѣ дня 12 (24) жовтня 1885.

Стефанъ Качала. *Дръ Омел. Огоновскій.*
Иванъ Борисикевичъ. *Дръ Алекс. Огоновскій.*
Іосифъ Заячкôвскій. *Юліянъ Романчукъ.*
Никола Сѣчиньскій. *Василь Нагôрный.*
Петро Лѣниньскій. *Алекс. Стефановичъ.*
Алекс. Барвѣньскій. *Иванъ Белей.*
Дръ Мел. Бучиньскій. *Дръ Кость Левицкій.*

СТАТУТЪ
политичного товариства
„НАРОДНА РАДА“
У ЛЬВОВѢ.

I. Цѣль товариства.

§. 1. Цѣлею товариства „Народна Рада“ у Львовѣ есть розвôй рускои народности, яко самостôйнои народности славяньскои, окремѣшнои ôтъ польскои и россійскои (велико-рускои), именно черезъ переведенье въ дѣло признанои ѣй конституціею рôвноправности, оборона правъ руского народу и попиранье его интересôвъ та змагань у всѣхъ политичныхъ, культурныхъ, суспôльныхъ и економичныхъ ôтносинахъ.

II. Средства.

§. 2. До осягненя сеи цѣли служатъ товариству слѣдуючй средства:

а) зôбраня членôвъ товариства для обговореня справъ политичныхъ, культурныхъ, суспôльныхъ и економичныхъ, стоячихъ въ звязи съ житьемъ, потребами и змаганями руского народу въ Галичинѣ, его економичнымъ, державнымъ або державно громадскимъ становищемъ, и ставлянье на тыхъ зôбраняхъ ôтповѣдныхъ резолюцій;

б) прилюднй (публичнй) згромадженя (вѣча);

в) прилюднй ôтчиты и выклады змѣсту политичного, культурного, суспôльного и економичного;

г) выдававье часописей, ôтозвъ и другихъ публичныхъ письмъ;

д) вплывъ на выборы до репрезентацій державныхъ, краевыхъ и громадскихъ;

е) укладанье и высыланье петицій, адресъ, меморандôвъ до короны, правительства, законно истнуючихъ институцій и высыланье депутацій;

ж) ширенье просвѣты въ рускôмъ народѣ и пôднесенье его добробыту;

з) средства матеріяльнй, именно: вкладки членьскй, легаты, добровôльнй датки и всякого рода записи.

III. Мѣсце пробуваня.

§. 3. Мѣсцемъ пробуваня товариства „Народна Рада у Львовѣ“ есть мѣсто Львôвъ.

IV. Члены товариства, ихъ права и обовязки.

§. 4. Членомъ товариства може бути кождый повнолѣтный Русинъ, котрый есть австрійскимъ обывателемъ. Членôвъ пріймае выдѣлъ бôльшостею голосôвъ; непринятому прислугуе право ôткликатися до загальныхъ зборôвъ.

§. 5. Членомъ товариства перестае бути, хто зъ товариства выступитъ, або кого зъ товариства выключитъ выдѣлъ. Выключеному членови прислугуе право ôткликатися до найблившихъ загальныхъ зборôвъ.

§. 6. Члены маютъ право:

а) выбирати и бути выбраными до выдѣлу;

б) брати участь въ зôбраняхъ (§. 2. а) и загальныхъ зборахъ, тамъ промовляти, ставити внесеня и голосувати;

в) бувати на засѣданяхъ выдѣлу съ голосомъ дорадчимъ (выдѣлъ може однакожь зарядити засѣданя тайнй).

§. 7. Члены товариства обовязанй суть:

а) попирати цѣль товариства, высказану въ §. 1 статута;

б) платити рôчну вкладку одинъ (1) зр. до касы товариства.

V. Зарядъ товариства.

§. 8. Справами товариства заряджуютъ: а) загальнй зборы, б) выдѣлъ.

§. 9. Звычайнй загальнй зборы членôвъ товариства ôтбуваются разъ въ роцѣ, по можности въ мѣсяци жовтни, а скликуе ихъ выдѣлъ товариства.

Выдѣлови прислугуе право въ важныхъ случаяхъ скликати кождого часу надзвычайнй загальнй зборы, а муситъ ихъ скликати, коли сего зажадае що-найменше 25 членôвъ товариства. Выдѣлъ обовязаный повѣдомити о загальныхъ зборахъ членôвъ товариства що-найменше 14 днѣвъ передъ речинцемъ зборôвъ въ часописи, котру узнасть за ôтповѣдну.

§. 10. Загальнй зборы:

а) пріймаютъ до вѣдомости справозданье уступаючого выдѣлу и высказуются о его дѣяльности;

б) выбераютъ новый выдѣлъ и голову товариства;

в) даютъ выдѣлови директиву що до поступованя въ важнѣйшихъ справахъ;

г) обговорюютъ справы политичнй, культурнй, суспôльнй и економичнй, стоячй въ звязи съ житьемъ, потребами и змаганями руского народу въ Галичинѣ, его економичнымъ, державнымъ або державно-громадскимъ становищемъ, и ухваляютъ ôтповѣднй резолюціи;

д) рѣшаютъ ôткликн (§§. 4 и 5);

е) рѣшаютъ о змѣнѣ статута и о розвязаню товариства.

Рѣшеня загальныхъ зборôвъ западаютъ абсолютною бôльшостею голосôвъ. До рѣшеня о змѣнѣ статута треба бôльшости $^2/_3$ зôбраныхъ членôвъ; до рѣшеня о розвязаню товариства потреба присутности $^2/_3$ всѣхъ членôвъ товариства и бôльшости $^2/_3$ присутныхъ.

§. 11. Выдѣлъ товариства складаеся зъ 7 членôвъ и 3 заступникôвъ.

§. 12. Выдѣлъ ôтбувае свои засѣданя що-найменше 2 разы въ мѣсяць. Кождого часу може голова або самъ або на жаданье що-найменше 3 членôвъ выдѣлу скликати надзвычайне засѣданье выдѣлове.

§. 13. Выдѣлъ залагоджуе всѣ справы, незастереженй загальнымъ зборомъ, а именно:

а) выберае заступника головы, секретаря и скарбника;

б) пріймае и выключае членôвъ;

в) завѣдуе маеткомъ товариства;

г) скликує загальнй зборы и выповняє ихъ рѣшеня;

д) выповняє прислугуючй товариству права въ мысль §. 2.

До важности рѣшень выдѣлу треба абсолютнои бôльшости при присутности що-найменше 4 членôвъ. При рôвности голосôвъ рѣшає голова.

§. 14. На внѣ заступає товариство голова або его заступникъ; всѣ письма, оповѣщеня и ôтозвы, выходячй ôтъ выдѣлу, пôдписує голова або его заступникъ и одинъ членъ выдѣлу.

VI. Рѣшеня спорôвъ въ товариствѣ.

§. 15. Всякй споры мѣжь членами, яко такими, або межи членами и выдѣломъ рѣшає судъ мировый, зложеный зъ двохъ черезъ спорячй стороны выбраныхъ судіѣвъ, котрй оба выберають собѣ третого судію.

При рôвности голосôвъ рѣшає голосъ того третого судіи. Судіями можуть бути тôлько члены товариства, и спорячй стороны мусять пôддатися безъусловно засудови суду мирового безъ дальшого ôтклику.

VII. Розвязанье товариства.

§. 16. Розвязанье товариства може наступити лише на загальныхъ зборахъ, нарочно въ тôй цѣли скликаныхъ, пôсля постановъ §. 10. е). По розвязаню товариства переходитъ весь его маєтокъ на товариство „Просвѣта“, коли послѣднй зборы загальнй не порѣшили въ тôмъ взглядѣ инакше.

Постановленье переходове.

По правосильности сего статута уконституются пôдписанй члены-основателѣ яко провиворичный выдѣлъ, котрый буде вести всѣ справы товариства ажь до першихъ загальныхъ зборôвъ, на котрыхъ выбереся выдѣлъ товариства.

Послѣднй вѣсти.

Балканьскій пôвъостровъ. Порта пристала на конференцію въ Царгородѣ ôтпоручникôвъ тыхъ державъ, що пôдписали трактатъ берлиньскій. — Сербскй и болгарскй войска стоятъ на мѣсци. Розумѣєся, мѣжь войсками пануе невдоволенье зъ того. Греція веде дальшй пôдготовленя на случай вôйны. Болгаре маютъ великій жаль до Сербіи, що стає имъ на перешкодѣ. Д-ръ Страньскій сказавъ недавно, що „Сербія попыхає и себе и Болгарію въ нещастье и компромитує свободу славяньскихъ народôвъ“.

Вѣдень. Въ генеральнôй дебатѣ надъ адресою до короны анѣ одинъ посолъ-Русинъ не дôстався до слова. Се можна було й предвидѣти. Доперва въ специяльнôй дебатѣ — якъ доносятъ коротко телеграмы — промовляли: сов. Ковальскій „противъ“ а о. Озаркевичь „за“ адресою бôльшости комисіи.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъ *палаты пословъ.*) 9. Засѣданье палаты пословъ зъ дня 19 с. м. мусимо ще доповнити ôтповѣдею гр. Таффого на звѣстнй интерпеляціи въ справѣ екоцесôвъ въ Чехахъ. Президентъ министрôвъ ôтповѣвъ, що правительству дуже жаль, що подôбнй екоцесы проявилися, але оно заразомъ и якъ найострѣйше ихъ ганитъ. Органы правительственнй пôдчасъ сихъ екоцесôвъ сповняли однакожь точно свôй обовязокъ и неправдою єсть, що правительство — якъ сказали Гайльсбергъ и Пленеръ—не давало Нѣмцямъ ôтповѣднои обороны. Що же дотыкає интерпеляціи Ригера и товаришôвъ, то конотатує гр. Таффе що часописи бôльше наробили крику о сихъ екоцесахъ, якъ се було потреба и що всѣ они редукуются лишь до простои бійки межи робôтниками. Лишь въ Духновицяхъ и Рихновѣ не сконстатовано доси, якй були мотивы екоцесôвъ. Впрочѣмъ виноватыхъ укарано примѣрно. О роздорахъ національныхъ, вношеныхъ до войска сказавъ гр. Таффе, що они суть зовсѣмъ безпôдставнй. — На 10 засѣданю дня 20 с. м. домагався пос. Фигль знову, щобы президентъ палаты завôзвавъ гр. Таффого за высказанье на попереднôмъ засѣданю до порядку. Президентъ ôтповѣвъ, що ему пôсля регулямину палаты прислугує право до сего лишь супротивъ пословъ а президентъ министрôвъ не єсть посломъ. Зъ порядку дневного слѣдуютъ дальше дебаты надъ адресою. Пос. Зисъ говоривъ довго майже самими пустыми фразами и розводився широко надъ тымъ, що сталося на попереднôмъ засѣданю. Пос. Клюнъ выступивъ противъ лѣвицѣ съ доказами, що она стратила свое значенье не черезъ правительство, але черезъ народъ, котрый ѣй не вѣритъ, а въ дальшôй бесѣдѣ домагався полѣпшеня долѣ селянъ, вказувавъ на задовженье грунтôвъ и жадавъ улекшеня кредиту; жадавъ такожь, щобы и клясѣ робочôй житье лекшимъ зробити. Пос. Шавпъ знову доказувавъ, що лишь опозиційна меншôсть представляє правдиву Австрію. — Гр. Таффе ôтчитавъ опôсля письмо министра войны пôсля котрого *неправдою єсть, що въ войску проявилися якйсь роздоры народнй и що министерство мусѣло черезъ то ажь высылати ôтповѣдный окружникъ до дотычныхъ комендантôвъ.* Пос. Дѣдушицкій выступивъ противъ жаданъ лѣвицѣ, щобы Нѣмцямъ дати першеньство передъ всѣми народами Австріи и сказавъ: „Не накидайте другимъ народамъ свого языка, але позвольте имъ заводити школы пôсля своеи потребы.“ Союзъ съ Нѣмеччиною признавъ бесѣдникъ за конечный, але державно-правну звязь съ Нѣмеччиною уважає ôнъ за пôдданьство австрійскои державы Нѣмеччинѣ. На послѣдокъ полемизувавъ гр. Дѣдушицкій противъ Карнерого и доказувавъ, *що пытанье національне пануе теперь въ цѣлôмъ свѣтѣ и вытворює новй державы* и що Австріи належится лишь честь за то, що дає малымъ и доси нещасливымъ народамъ случайнôсть розвивати свои силы. По маловажнôй бесѣдѣ пос. Свободы говоривъ пос. Гайнрихъ, одинокій представитель партіи економичнои. Середъ грôмкихъ оплескôвъ зô стороны правицѣ и страшного крику а часами и комичныхъ епизодôвъ по сторонѣ лѣвицѣ, говоритъ бесѣдникъ именемъ тыхъ Нѣмцѣвъ, котрй не хотятъ зробити свôй патріотизмъ зависимымъ ôтъ власти панованя и каже, що годится съ теперѣшнымъ правительствомъ. (Оплески зъ правицѣ. Голосы зъ лѣвицѣ: А вы де? Кноцъ кричитъ: Вы ческій посолъ! Пернеторферъ: Чехъ!) Гайнрихъ говоритъ дальше: Я говорю именемъ тыхъ Нѣмцѣвъ, що хотятъ жити въ згодѣ съ ческимъ народомъ, въ имени нѣмецкои партіи економичнои. (Оплески зъ правицѣ. Голосы зъ лѣвицѣ: Партія правительственна! Кноцъ кричитъ: Честна партія!) Наша партія бажає честного порозумѣня съ нашими ческими краянами. (Пернеторферъ кричитъ: Нѣмцѣвъ поробити чехами! Голосы: Приличнôсть заховати! Пленеръ: Або слухати, або выйти!) Я уважаю теперѣшне правительство за едино можливе и конституційне. Нашу внутрѣшну политику треба брати зъ того становища, що повстанье нѣмецкои монархіи мусѣло змѣнити внутрѣшну политику Австріи. Вже въ сѣмдесяти рокахъ выдѣвъ я, що штучна господарка партійна не дасться у насъ удержати и вже тогды бувъ я противъ такои политики. Я не мôгъ тогды дивитися на такій гнетъ ческого народу. Все бурилось въ менѣ противъ того и я нѣколи не станусь катомъ того народу любящого свободу (Довгй оплески зъ правицѣ. Кноцъ кричитъ: Прійдесь пропасти! Деякй члены клюбу нѣмецкого выходятъ зъ салѣ. Голосы зъ правицѣ: Тихо! Коли ôттакъ бесѣдникъ сказавъ, що деякй члены зъ опозиціи волѣли-бы мати якого Гегенцолерна якъ Габсбурга и що лѣвици не ходитъ о еднôсть державну и не о свободу, але о власть, повставъ въ палатѣ страшный крикъ и замѣшанье. Правица непереставала давати оплески а лѣвица кричала зъ цѣлои силы; середъ крику и шуму не чути було навѣть дзвôнка президента. Кноцъ и Кравсъ зловили передъ лавою министрôвъ посла Вашатого за сурдутъ и кричатъ до него розъяренй: Якъ вы смѣете то похвалювати? Вашати: Може закажете менѣ то новымъ регуляминомъ?) Середъ такихъ сценъ кôнчивъ посолъ Гайнрихъ свою бесѣду, доказуючи, що теперѣшне правительство єсть правдиво либеральне; що намѣстникъ Чехъ єсть дуже объективный; що ческй школы въ нѣмецкихъ оселяхъ повстали лишь черезъ нѣмецкій „Schulverein“, бо сей черезъ свои агитаціи выкликавъ опозицію Чехôвъ; що Вѣдень не єсть лишь столицею Нѣмцѣвъ але и всѣхъ народôвъ Австріи. (Крикъ и шумъ на галеріяхъ.) Бесѣду свою закôнчивъ пос. Гайнрихъ такъ: „Вся наша внутрѣшна политика не крутится около едности державнои, не около либерализму, не около нѣмецкости, лишь около Чехôвъ, а головне пытанье дасться такъ сформулувати: Чи належитъ признати Чехôвъ яко рôвноправну партію державну, чи треба ихъ поробити Гелотами?... Для такого народу однакожь, котрый такъ высоко стоитъ и держится Австріи, мусить кождый патріотъ австрійскій бути прихильный. (Оплески зъ правицѣ. Голосы зъ лѣвицѣ: Навѣть партія кравцѣвъ! Середъ салѣ нападає пос. Кравсъ пос. Саляшка и розпочинаютъ сварню. Бесѣдникъ кôнчитъ): Бо коли страдає ческій народъ, то и Австрію тогды на хрестъ вбиваютъ. (Грôмкй оплески зъ стороны правицѣ, а лѣвиця кричитъ: А хто буде Юдою?) На внесенье Добльгамера приняла палата замкненье дебаты, а генеральными бесѣдниками выбрано Пленера и Чарторыйского. Цѣла бесѣда Пленера крутилася знову лишь около Чехôвъ и нѣмецкои гегемоніи и ôнъ старався конче доказати, що Нѣмцямъ належится першеньство, та що политика теперѣшного правительства мусить конче довести Нѣмцѣвъ до крайного опору, а внутрѣшна борба до розôрваня державы. Чарторыйскій лишь коротко выказувавъ, що *либеральна партія* упала не черезъ то, що не могла опустатися на своихъ союзникôвъ, а черезъ свою негерпимôсть. Мы хочемо, казавъ бесѣдникъ, рôвного права для всѣхъ и для того будемо голосувати за адресою бôльшости. При фактичнôмъ спростованю, въ котрôмъ забирали голосъ послы Дирихъ, Шуклье, Кноцъ, Тиркъ и другй, вывязалася формальна сварня и лайка, а въ кôнци прійшло до голосованя, котрый проектъ адресы має пôддатися специяльнôй дебатѣ. Гайльобергъ и Грохольскій предложили поименне голосованье. *Палата приняла отже проектъ бôльшости 194 голосами противъ 129.* За проектомъ бôльшости голосувала: цѣла правиця, клюбъ Коронинього, клюбъ тріентиньскій, министры, Гайнрихъ, Кронаветтеръ, Бертхольдъ и Жеротинъ; противъ: клюбъ нѣмецкій и нѣмецко австрійскій. Коли голосувавъ пос. Гайнрихъ роздались знову голосы: Юда, зрадникъ, ренегатъ! Встыдъ! Погано! Наставъ крикъ а на галеріяхъ стукъ и псканье. При голосованю, чи принятй проектъ адресы за пôдставу до специяльнои дебаты, було 177 голосôвъ за, а 146 противъ. За проектомъ голосували: правиця, министры (выняви бар. Конрада), Берхтольдъ, Фетеръ и Жеротинъ; противъ: оба клюбы опозиційнй, клюбъ Коронинього, антисемиты и демократы; зъ салѣ выйшли були: клюбъ тріентиньскій, Гайнрихъ, Гедль, Карелъ и Карлонъ. Коли выкликано назвиско Гайнриха, крикнувъ Форегеръ: Нема, втѣкъ! Такъ отже закôнчилися загальнй дебаты надъ адресою, а послы Озаркевичь, Охримовичь, Мандычевскій и Ковальскій не прійшли до голосу.

Заграничнй Державы.

Россія. „Przegląd“ и вѣденьскй часописи нѣмецкй доносятъ, що правительство россійске не може погодитися съ агитаціями панславистичныхъ комитетôвъ благотворительныхъ, ведеными за границею, бо они суть для россійскои политики шкôдливыми. Министерство загрозило симъ комитетамъ, що ôтбере имъ субвенцію и длятого, здаєсь, зайдутъ въ сихъ комитетахъ певнй змѣны що до самыхъ председателѣвъ. Тй-жь самй газеты доносятъ, що въ Петербурзѣ арештовано трехъ монахôвъ болгарскихъ и одну монахиню, котрй потайкомъ збирали въ Россіи грошѣ на ворохобню въ Македоніи.

Нѣмеччина. Соймъ бравншвайгскій выбравъ одноголосно кн. Альбрехта пруского регентомъ; въ соймѣ були всѣ члены рады регенційнои присутными. На вѣсть о сѣмъ выборѣ цѣле мѣсто Бравншвайгъ приукрасилося въ хоругвы а праса нѣмецка, якъ впрочѣмъ понятно, приняла сей выбôръ дуже прихильно зъ высмѣкою однои „Germani-и“. Сими днями оголошено въ Берлинѣ ноту кн. Бисмарка зъ дня 1 жовтня с. р. до Испаніи, зъ котрои показуєся, що Нѣмеччина оспорює права Испаніи до островôвъ каролиньскихъ а особливожь до острова Йапъ не хоче допустити, щобы Испанія сей островъ заняла. Мимо того показуєсь зъ ноты, що Нѣмеччина признала-бы дуже охотно першеньство Испаніи до сихъ островôвъ, наколи-бы нѣмецкй официры маринарки признали, що Испанія дѣйстно сей островъ скорше заняла, навѣть въ такôмъ случаю, коли бъ она вже знала була о експедиціи нѣмецкôй. Зъ другои стороны доносятъ знову, що справа залагодженя испаньско-нѣмецкого конфликту не такъ скоро наступитъ, бо деякй немилй досвѣды змушуютъ еи вести всякй переговоры съ Испаніею лишь письменно. „Vos. Ztg.“ доноситъ знову, що рада папска уложила певну пôдставу, на котрôй спôръ сей може бути залагодженый, а коли обѣ стороны на него згодятся, то папа выскаже свôй судъ.

Данія. Передъ кôлькома днями напавъ на даньского президента министрôвъ Еструпа складачь друкарскій при однôй радикальнôй часописи именемъ Растманъ и стрѣливъ два разы до него зъ револьверу не ранивши его однакожь. Еструпъ зловивъ его и ôтдавъ въ руки полиціи. Тутъ запытаный що его спонукало до такого злочиньства, ôтповѣвъ Растманъ, що ôнъ посвятивъ себе для добра и свободы другихъ.

НОВИНКИ.

— **Чинъ посвященя епископа Юліяна.** Пôдъ тымъ заголовкомъ выйшла зъ печатнѣ тов. им. Шевченка книжочка въ церковно славяньскôмъ языцѣ и мѣститъ въ собѣ порядокъ и обрядъ посвященя въ епископа першого святителя богоспасаемои епархіи Станиславôвскои дня 1 л. листопада 1885 въ митроп. церкви св. Юра у Львовѣ. Выймаємо зъ тои книжочки слѣдуюче. О 10 год. рано входитъ въ церковь Впр. митр. Сильвестеръ съ сорукополагателями Впр. Іоаномъ Ступницкимъ, Севериномъ Моравскимъ и Исакомъ Исаковичемъ, а попередъ него 12 священикôвъ, 8 діяконôвъ, одѣтыхъ въ священичй ризы, и 24 клирикôвъ. Митрополитъ убравшися до священодѣйства и поблагословивши нарôдъ свѣчниками, сѣдає съ прочими епископами на украшене мѣсце передъ царскими вратами. Передъ сидячихъ епископôвъ приводятъ крылошане зъ палаты архіерейскои рукополагаемого епископа, попередъ котрого два свѣченосцѣ и вельможѣ несутъ два позолоченй хлѣбы и двѣ позолоченй бочѣлочки вина. Потому йде рукополагаемый съ крылошанами передъ престолъ св. Богородицѣ и одягаєся въ ризы. Митрополитъ починає Службу Б. По малôмъ входѣ выходятъ епископы на амвонъ передъ царскй врата, сѣдаютъ на стôлцяхъ, передъ вратами розстеляєся зъображенье орла. Крылошане вводятъ епископа къ рукоположеню. Той стає на розстеленôмъ зъображеню, де сидитъ и святитель, тримаючи писанй звитки православного исповѣданя. Святитель пытаєся о желанье рукополагаемого и о грамоты ôтъ престола римского та Апост. Величества, каже ихъ прочитати, а по прочитаню цѣлує. Потôмъ епископъ складає перше исповѣданье вѣры, и отримавши ôтъ митрополита благословеніе, вводится на середину зъображеного орла. Тамъ другій сорукополагатель жадає просторонѣйшого вѣроисповѣданя, котре киръ Юліянъ ôтчитавши и поблагословеный сорукополагателемъ, приводится ажь на голову орла и на возгласъ архидіякона пытає 3 ій сорукополагатель о символъ вѣры. Епископъ выголошує трете исповѣданье вѣры, а заприсягнувши тое дôткненьемъ св. евангелія, дôстає знову благословенье ôтъ святителя. Рукополагателѣ встаютъ, одинъ зъ нихъ подає полицу и весь клиръ и люде спѣваютъ избранному многая лѣта на возгласъ архидіякона. Потому святитель дає ему жезлъ при отвѣтнôй промовѣ. Съ жезломъ клякає избранный передъ епископами, а святитель, розôгнувши евангеліе серединою кладе ему на голову, а тримаютъ сорукополагателѣ. Тогды святитель кладе руки на избраного и говоритъ слова посвящаючй. Клиръ спѣває „Господи помилуй“. Коли епископы держатъ евангеліе, святитель зъображає 3 хресты надъ его головою, кладе руки на голову его и молится. Пôдчасъ сеи молитвы другій сорукополагатель читає тихо ектенію. Послѣ святитель ôтчитує другу молитву. По сѣй здôймає евангеліе и кладе на рамена омофоръ и подає другй авхіерейскй знамена, говорячи „аксіосъ“. Епископы цѣлуются и возголошуются многолѣтства. По тôмъ слѣдує служба Божа, котру и новый епископъ служитъ. При кôнци службы посвященый иде съ жезломъ и митрою ажь до дверей церкви и благословитъ. Коли-жь зложивъ ризы, митрополитъ зъ трону одягає его въ велику мантію съ словами: „Облачится освященый епископъ Юліянъ въ ризу правды“.

— **Преосв. епископъ Пелешь** розôславъ до всѣхъ католицкихъ епископôвъ австрійско-угорскои монархіи письмо (по латиньски) слѣдуючого змѣсту: „Всесвѣтлѣйшій и Всечестнѣйшій Отче! Маю честь звѣстити Всесвѣтлôсть Вашу, що посвященье мое на першого станиславôвского епископа ôтбудеся дня 1 падолиста с. р. въ гр.-кат. архипрестольнôй церквѣ у Львовѣ, и долучити до сего просьбу, щобы Ваша Всесвѣтлôсть въ тôмъ для мене, Богомъ незаслужено до епископского достоиньства покликаного, торжественнôмъ дни, удостоили мене згадки въ молитвахъ своихъ пôдчасъ св. Богослуженя. При тôй нагодѣ высказую свое щире поважанье, съ якимъ остаю Вашои Всесвѣтлости и Всечестности преданнымъ въ Христѣ братомъ и найнизшимъ слугою. У Львовѣ, дня 18 жовтня 1885. (Слѣдує пôдпись). Подôбне письмо выслано такожь и всѣмъ католицкимъ капитуламъ въ австрійско-угорскôй монархіи.

— **На дохôдъ п. Стефана Стефурака,** многозаслуженого и симпатичного артиста нашои сцены, ôтграныгъ буде вô второкъ дня 27 л. с. м. „Довбушь“, народна оперета въ 3 актахъ А. Стечиньского съ музикою Воробкевича. Заслуги сего довголѣтного любимця нашои публики суть для насъ достаточною порукою, що львôвскй Русины численнымъ посѣщеньемъ сего представленя дадутъ доказъ узнаня его щирои працѣ для рускои сцены.

— **Въ буковиньскихъ судахъ повѣтовыхъ** були опорожненй чотыри мѣсця судій повѣтовыхъ. На тй посады предложила президія суду краевого чотырохъ найстаршихъ и найспособнѣйшихъ адъюнктôвъ а именно пп. Тита Ревакович, Володимира Ясеницкого, Рипеля и Томащука. Пропозицію тую затвердивъ въ цѣлости львôвскій высшій судъ краевый и ôтославъ еи министерству до остаточного порѣшеня. Надôйшло незадовго именованье съ маленькою змѣною. Ого именовано судіями двохъ наймолодшихъ зъ-помѣжь предложеныхъ, именно пп. Рипеля и Томащука, а двѣ другй посады судейскй замѣщено непредкладаными двома Румунами пп. Косовичемъ и Григорчемъ. Пп. Ревакович и Ясеницкій, старшй шѣстьмароками службы ôтъ пп. Косовича и Григорча, найстаршй зъ-помѣжъ всѣхъ пропонованыхъ на урядъ судій повѣтовыхъ, люде звѣстнй такъ зъ превеликои честноты характеру, якъ и зъ незвычайнои судейскои и правничои способности.

— **Въ школѣ для артистичного промыслу при мѣскôмъ музею промысловôмъ у Львовѣ** ôтбулася дня 11 л. жовтня торжественна роздача нагородъ ученикамъ тои школы, пôдъ проводомъ президента мѣста Львова п. Домбровского. Зъ Русинôвъ тои школы одержавъ министеріяльну нагороду въ квотѣ 50 зр. а. в. Михайло Василина за рисунки и модельованье, а Іосифъ Тесля, столярь, нагороду музея промыслового въ квотѣ 30 зр. На ôтзначенье публичне заслужили: Т. Романчукъ и В. Козакевичь, ученики рускои гимназіи, Іосифъ Звѣрницкій, столярь, Михайло Волощакъ, мулярь и Григорій Томчукъ, столярь. Съ пріятностею мусимо пôднести тутъ, що члены нашого молодого товариства „Зоря“ такожь заслужили собѣ на тую похвалу, именно пп.: Корчиньскій, Т. Прокоповичь, столярь, Иванъ Скислевичь, столярь, и К. Липиньскій, рѣзьбярь.

— „**Учебникъ початковыхъ вѣдомостей музики и спѣву**“ поручила Выс. ц. к. краева Рада шкôльна для библіотекъ шкôлъ народныхъ письмомъ своимъ до всѣхъ ц. к. окружныхъ Радъ шкôльныхъ зъ дня 19 мая 1885 р. ч. 5134. Учебникъ розпродуютъ книгарнѣ: Лукашевича у Львовѣ, Геличка въ Тернополи, Миликовского въ Станиславовѣ, Михты въ Коломыи, Гейсига въ Самборѣ, Цукеркандля въ Золочевѣ, Пйонткевича въ Перемышли.

— **Знайденй скарбы.** Въ Рôздвянахъ надъ Днѣстромъ знайдено 247 срѣбныхъ грошей польскихъ зъ рр. 1617, 1618 и 1620. Всѣ грошѣ доховались такъ чисто, що выглядали мовь новй. Лежали они въ горшку, а поверхъ нихъ бувъ хрестикъ. Въ тôмъ мѣсци було колись село, а теперь туды плыне Днѣстеръ и вода вырыла горнець зъ берега. — Въ Войтковѣ, въ пов. мѣлецкôмъ, выкинувъ плугъ стародавну посуду съ кôлькома тысячами монетъ зъ першого столѣтя по Рождествѣ Христа. На монетахъ суть погрудя цѣсарѣвъ римскихъ, богинѣ Діяны и т. п. На верху посуды бувъ листъ, але заразъ розсыпався на порохъ якъ тôлько дôткнулись его.

— **Вп. Предплатникôвъ „Правотаря Домового“,** котрй переслали предплату черезъ Администрацію „Дѣла“, а доси ще примѣрникôвъ не одержали, просимо карткою корреспонденційною звѣстити о тôмъ Администрацію „Дѣла“ и подати точну адресу. Наша Администрація передала всѣ предплатнй грошѣ авторамъ „Правотаря“ а они адре-

сатамъ высылали примѣрники. Однакожь деякѣ посылки уряды почтовѣ позвертали, не могучи ôтнайти адресатôвъ. Може бути, що або адресаты змѣнили свои мѣсця пробуваня, або не подали точнои адресы.

— **Велику заслугу** положило наше духовеньство, голосячи съ неутомимою ревностею отверезенье народу. Заслуга его тымъ бôльша, що не одному голосителеви тверезости прійшлося за то розкусити твердый орѣшокъ изъ стороны властителѣвъ пропинаціи. Успѣхи сеи працѣ суть нынѣ вже явнѣ. „Nowa Reforma“, примѣромъ, констатуе въ ч. 241, що въ послѣдныхъ лѣтахъ зменшилось піяньство межи народомъ сельскимъ, именно у восходнôй Галичинѣ. Натомѣсть зроблено спостереженье, що оно взмоглось значно въ нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ. А причиною того усиленя есть головно легкôсть, съ якою выдаются консенсы на ôткрыванье новыхъ шинкôвъ. Выдѣлъ краевый мавъ прото звернутися до намѣстництва съ предоставленьемъ, щобъ оно выдало циркулярь до старостъ, въ котрôмъ завôзвало-бъ ихъ до обмеженя консенсôвъ. Рѣчь се дуже важна зъ економичныхъ взглядôвъ и належитъ надѣятись, що тѣ взгляды переважатъ пропинаційнѣ интересы мѣстъ и мѣсточокъ.

— **Черновецка „Газета Польска“** наводитъ фактъ, що буковиньскѣ Румуны въ своѣмъ часѣ „интригою“ въ министерствѣ просвѣты дôйшли до того, що рефератъ справъ оріентальнои церкви ôтобрано совѣтникови министеріяльному, п. Гнѣвошеви, яко католикови. „Апологисты“ опиралися именно на тôмъ, що справами церкви оріентальнои не смѣе управляти исповѣдникъ другои церкви, бо се оскорбляе религійнѣ чувства. На тôй самôй пôдставѣ домагаеся теперь „Gaz. Pol.“, щобы рефератъ справъ церкви католицкои въ краевôмъ правительствѣ на Буковинѣ поручено рôвно-жь католикови, а тымъ самымъ ôтобрано зъ рукъ бар. Стирцеа, ревного „апологиста“. Ся гадка выкликуе пытанье, чи не лежало-бы въ интересѣ руско-католицкои церкви въ Галичинѣ и Буковинѣ, щобы справы еи заступавъ въ министерствѣ просвѣты хтось зъ Русинôвъ, якъ се було въ часѣ, закимъ интригою зъ министерства просвѣты усунено Впр. крылошанина Григорія Шашкевича. Церковь наша въ Галичинѣ и Буковинѣ посѣдае кромѣ религійного и національный характеръ, котрый въ интересѣ самои-жь вѣры именно на Буковинѣ належало-бъ увзглядняти.

— **Наука археологіи въ гр. к. семинаріи.** Крыл. Фаціевичь пôднѣсъ гадку, щобы въ гр. к. семинаріи у Львовѣ выкладано питомцямъ науку археологіи и исторіи церковного маляроства. Наука та мае зъ одной стороны подати будучимъ священикамъ можнôсть докладнои оцѣнки знаходячихъ-ся по нашихъ церквахъ старинныхъ памятникôвъ штуки и маляроства, а зъ другои стороны причинитись до розвитку артистичного почутя при украшаню новыхъ церквей.

— **При доповняючôмъ выборѣ** одного члена сонтыньскои рады повѣтовои выбрано п. Юрія Сундуляка, начальника громады въ Карловѣ.

— **За упокôй душѣ Николая Костомарова** ôтправлено въ пôвороковины смерти (19 л. жовтня) въ старôй церкви Волковского кладбища въ Петербурзѣ поминальне богослуженье съ панахидою на могилѣ.

— **На харкôвскôмъ университетѣ** габилитувався 6 (18) жовтня нашь землякъ, Н. Т. Сумцовъ, докторомъ исторія литературы. Предметомъ диссертаціи була розправка о „Хлѣбѣ въ обрядахъ и пѣсняхъ“. Опонентами явились професоры Потебня и Дриновъ. Факультетъ признавъ диссертантови степень доктора.

— **Въ рускôй школѣ народнôй**, котра все ще мѣстится провизорично при школѣ Пирамовича, роздавъ сими днями президентъ мѣста Львова, Вп. Домбровскій, кôльканайцять паръ чобôткôвъ бѣднымъ, босымъ школярикамъ. „Просвѣта“ причинилась до того дару даткомъ грошевымъ, а „Институтъ Ставропигійскій“ роздачею учебникôвъ. Пôдносимо тѣ объявы гуманности съ признаньемъ.

— **Анкета**, слѣдяча за причинами великои дорожнѣ муки на торгахъ львôвскихъ при низькôй цѣнѣ пшеницѣ, прійшла, по выслуханю мнѣня кôлькохъ властителѣвъ паровыхъ млынôвъ у Львовѣ, до пересвѣдченя, що цѣну муки пôдноситъ головно система выроблюваня еи въ 12 родахъ на способъ „королевскихъ млынôвъ“ на Угорщинѣ. Млыны нѣмецкѣ выробляютъ лишь 3 або 4 роды. Показуеся прото потреба обмежити рôзнородность выробу, якъ также спонукати млынарѣвъ, давати пекарямъ муку на кредитъ.

— **На черновецкій университетъ** вписалося сего року всѣхъ 233 слухателѣвъ, а именно: на выдѣлъ теологичный 64, правничій 101, философичный 36, на науку фармаціи 17.

— **Метеорологи** ворожать, що теперѣшный станъ воздуха вогкого але досыть теплого, несеного до насъ полуденными вѣтрами, може потревати незмѣнно ажь до пересиленя грудневого. Лишь ôтъ часу до часу станутъ его переплѣтати дощѣ, снѣгъ и короткѣ приморозки. Добра зима наступитъ доперва по новôмъ роцѣ и будо крѣпша ôтъ всѣхъ зимъ по 1880 роцѣ.

— **Житье пострадала въ огни** сими днями Анна Боечко, жѣнка господаря въ Рѣчцѣ, пов. коссôвского. Хотячи при пожарѣ хаты выратувати дещо зъ рѣчей, кинулась до хаты, та нещаслива вже зъ-ôттамъ не выйшла.

— **Торговельникôвъ душь**, зъорганизованыхъ въ формальне товариство, удалось на дняхъ выловити львôвскôй полиціи. Шайка та складалася зъ людей обоего пола, але лишь зъ одного братажида. Сѣмъ особъ, що будьто лишь „улекшували“ молодымъ дѣвчатамъ выѣздъ до Америки, гостить вже въ „Ивановôй хатѣ“.

— **Выстава въ Антверпіи**, котра скôнчится 2 л. падолиста с. р., принесла доси близько 1,000.000 франкôвъ чистого доходу.

— **Угорске министерство справедливости** намѣряе завести для урядникôвъ судовыхъ новѣ мундуры, котрѣ будутъ мусѣли на собѣ мати пôдчасъ урядованя.

— **Ревизоръ Гоголя** выйшовъ новымъ накладомъ въ особѣ Измаилова. Въ Ялтѣ (въ Кримѣ) явився въ серпни с. р. вродливый сотникъ козацкій, котрый своимъ приличнымъ и ввѣчливымъ поведеньемъ найшовъ небавомъ приступъ до всѣхъ высшихъ кружкôвъ и однымъ шахомъ завоювавъ всѣ жѣночѣ серця. Живъ гулящо. Ôгъ ранку до ночи ѣздивъ кôнно, то повозкою, дававъ снѣданя, обѣды и пріемы, на котрыхъ гостили и предоставителѣ властей. Однакожь нежданно наспѣвъ до Ялты приказъ, щобы придержати бѣглеця-тюремника, выдаючого себе за сотника козацкого. Але ба! Измаиловъ щезъ немовь камфора. За то показалося, що Измаиловъ ôтогравъ въ Ялтѣ въ часѣ свого побыту всѣ сцены зъ „Ревизора“ Гоголя. Наробивъ богато довгôвъ, не плативъ нѣ за обѣды, нѣ за конѣ и повозки, але хвалився воюды своими великими вплывами въ Петербурзѣ, черезъ що всѣ власти его дуже высоко почитали и йшли ему у всѣмъ пôдъ ладъ. Конець пѣснѣ ôтограли дамы мѣсцевѣ, поопускавши красѣ носики на послѣдну квинту.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Митрополича консисторія вставилася до президіи ц. к. намѣстництва о згоду на каноничну институцію о. Александра Левицкого на Увислу и о. Густава Дроздовского на Кійданцѣ, дек. збараского.

Буковиньске правительство поручило платити пенсію и емолюмента для капеляна въ Радôвцяхъ, о. Алексея Слюсарчука.

Завôзванѣ до канон. институціи оо. 1) Мих. Ганкевичь на Луку (повторно), 2) Левъ Гриневичь на Чолгавы и 3) Александ. Даниловичь на Нестаничѣ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Зъ литературныхъ новинъ на Украинѣ** можемо подѣлитися съ нашими читателями кôлькома ôтрадными вѣстями. Въ Херсонѣ выготовляеся украиньскій альманахъ „Степъ“. Въ тôмъ альманаху мае бути напечатане гарне оповѣданье Данила Мордовця „Бурянъ“. — Въ Полтавѣ такожь одинъ зъ нашихъ писателѣвъ выготовляе альманахъ, де маютъ бути помѣщенѣ новѣ творы звѣстного украиньского повѣстописателя, Мирного. — Василь Лиманьскій выкôнчивъ ширшій романъ. Якъ намъ доносятъ, романъ Лиманьского мае бути прегарный. — Одинъ зъ кіевскихъ книгарѣвъ заходится выдати другій выпускъ альманаха „Луны“. — Все то, якъ бачимо, сподѣване. Люде трудятся, та тôлько чи выйде оно все цѣло зъ цензурныхъ рукъ? Се пытанье, на котре годѣ ôтповѣсти.

— **Переклады зъ нашои литературы.** Литературна илюстрована часопись польска у Вѣдни „Swiat illustrowany“ помѣстила въ чч. 33—36 зъ сего року перекладъ оповѣданя Ивана Нечуя (Левицкого) „Горыславска нôчь“. Переложивъ Фр. Ксав. Мрочко. — Петербурскій „Kraj“ подавъ въ послѣднôмъ (40) числѣ перекладъ оповѣданя Ивана Франка „Добрый заробокъ“.

— **Руско-народный театръ.** Коли представленье „Дзвонôвъ корневильскихъ“ було для нашихъ артистôвъ пробнымъ каменемъ пôдъ взглядомъ оперетковымъ, то пробою ихъ драматичнои рутины була безперечно представлена дня 22 с. м. „Интрига и Любовь“ трагедія Фр. Шиллера. И якъ зъ першои пробы выйшли нашѣ артисты въ повнôмъ слова того значеню побѣдоносно, такъ и друга проба выказала, що въ нашôмъ театрѣ маемо дуже цѣннѣ и спосôбнѣ силы драматичнѣ, котрѣ не повстыдаются и въ найтяжшôй клясичнôй штуцѣ, якъ не менше и тое, що при слабыхъ навѣть средствахъ ревна и щира праця до свѣтлыхъ довести можутъ результатôвъ. Велику Шиллерôвску трагедію ôтограно на нашôй сценѣ зовсѣмъ поправно, а пôдъ взглядомъ деякихъ роль навѣть знаменито. До такихъ роль належали передовсѣмъ ролѣ Людвики и Фердинанда Вальтера. Першу грала панѣ Биберовичева, а грала еи такъ артистично, такъ выкôнчено въ найменшихъ навѣть дрôбницяхъ, що въ деякихъ сценахъ якъ прим. въ сценѣ съ Вурмомъ або съ Фердинандомъ въ послѣднôмъ актѣ зъумѣла выкликати загальный ентузіязмъ. Тое само дасться сказати о знаменитôй грѣ п-на Лясковского, ôтдавшого свою ролю съ великимъ чутьемъ и зрозумѣньемъ а при тôмъ безъ найменшои пересады, въ яку такъ легко попадаютъ въ тôй роли менше рутинованѣ артисты. На рôвнѣ съ ними станувъ въ своѣй невеликôй, але тяжкôй и многоважнôй роли п. Гриневецкій (Вурмъ), въ котрого грѣ пробивалося докладне студіюмъ ôттворюваного нимъ характеру, и котрый кромѣ его ôтзначався дуже доброю и ôтповѣдною внѣшною характеристикою. Зъ прочихъ артистôвъ пôднести треба гру п. Стефурака въ роли старого Миллера, особливо въ послѣднихъ актахъ штуки; одною хибою сеи ролѣ була особливо зъ початку трохи за швидка бесѣда; дальше гру п. Стечиньского въ роли президента и п. Осиповичевои въ роли льеди Мильфортъ. Що до сеи послѣднои то замѣтити мусимо, що въ деякихъ мѣсцяхъ прим. въ монологу четвертого акту була трохи за монотонною. На всяке узнанье заслугуе дуже старанна режисерія штуки, а неменше и пышна выстава, котра казала намъ на хвилю забути, що штуку тую бачимо на убогôй въ средства матеріяльнѣ рускôй сценѣ. За те перекладъ трагедіи не мôгъ насъ вдоволити; перекладчикъ хотѣвъ бути дословно вѣрнымъ оригиналови и попавъ въ тую хибу, що деякѣ цѣлѣ фразы а навѣть поодинокѣ слова перенявъ живцемъ зъ нѣмецкого, такожь и стиль у него мѣсцями зовсѣмъ нѣмецкій. Перекладъ сей конечно треба справити а такожь можна-бы скоротити деякѣ мѣсця въ самôмъ текстѣ драмы, якъ прим. предовгій и томлячій монологъ льеди Мильфортъ и т. п. Черезъ се вартôсть драмы не стратила-бы, а зыскала-бы живôсть акціи. На заслугу режисеріи пôдносимъ, що довгои штуки не продовжувано до вгими антрактами. — *О.*

Съ симъ числомъ розсылаеся Предплатникамъ „Библіотеки найзн. повѣстей“ 6 и 7 аркушь „Збôрника повѣстокъ и оповѣдань“.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Ив. Жарскій. „Прав. Дом.“ высылано Вамъ д. 15 л. жовтня за рецеписомъ зъ Болехова. — **Вп. В. Л. въ Б.** Просимо высылати „Прав. Дом.“ на адресы: Ив. Давидовичь, учитель въ Молодовѣ, п. Любачѣвъ (за послѣплатою на 3·25 зр.); о. А. Балтаровичь, Серетець, п. Залôзцѣ (зложивъ предплату ще 13 сѣч. 1884). — **Вп. Тр. въ Кон.** Мы давно передали выдавцеви „Рус.-укр. Библіотеки“. „Библ. найзн. пов.“ вышлесь Вамъ небавомъ. — **Вп. В. Кар. въ Сос.** Прислану квоту д. 28 вересня с р. вписали мы на III чвертьрôкъ. Зволѣтъ донести намъ дату уплаты за III чвертьрôкъ, а мы сейчасъ дôйдемо и поправимо.

РУСКІЙ НАРОДНЫЙ ТЕАТРЪ

пôдъ зарядомъ И Биберовича и И. Гриневецкого.

Въ Недѣлю дня 13 (25) жовтня 1885.

По разъ першій:

ГЛИТАЙ

найновѣйшій образъ зъ жигя люду на Украинѣ зъ спѣвами и танцями въ 5 ôтслонахъ, слова и музика М. Л. Кропивницкого.

Оригинальнѣ украиньскѣ костюмы.

Початокъ о годинѣ 7 вечеромъ.

НАДÔСЛАНЕ.

Тягненье будапештеньскои лотеріи выставовои ôтбудеся, якъ намъ доносятъ, вже слѣдуючого тыждня. При сѣй обставинѣ, що такій лосъ коштуе лишь 1 зр., а головна выграна выноситъ 100.000 зр., дасться пояснити сильный попытъ и мае бути дѣйстно лишь мало лосôвъ въ запасѣ.

НОВОÔТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнѣ; ôлтарики або образы процесіональнѣ; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѣ и десеровѣ, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовѣ на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовѣ и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 33—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Якъ скоро можна усунути ослабленье нервôвъ и бракъ апетиту

черезъ вьнаходъ солодового екстракту п. Іоана Гоффа въ Берлинѣ и Вѣдни (Bräunerstrasse 8) доказуе письмо панѣ Баксай у Вѣдни въ котрôмъ она каже:

„Вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого пива здоровя зъ екстракту солодового зменшилась моя недуга, сонъ и апетитъ повернули“

Не можна змѣркувати радôсть чоловѣка, що по довшôй недузѣ тѣшится знову здоровомъ, то щастье посѣдаю я знову. По довшôмъ ослабленю нервôвъ, браку апетиту и замуленю якъ такожь непокоячôй безсонности почала я уживати Вашихъ славнозвѣстныхъ Іоана Гоффа препаратôвъ солодовыхъ и вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого неоцѣненого Іоана Гоффа пива здоровя зъ екстракту солодового съ солодовою шоколядою здоровя Іоана Гоффа почала моя недуга зменшатися, и теперь слава Богу, мôй сонъ здоровый, апетитъ добрый, и замуленье уступило. Высказуючи Вамъ мою глубоку подяку уповажняю Васъ въ хосенъ всѣхъ страдаючихъ оголосити мое признанье.

Вѣдень, дня 24 мая 1884.

Марія зъ Баксай Johannesgasse 19.

Его Вел. цѣсарь и король Вильгельмъ I. ôтзначивъ фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, всепаскавѣйшимъ письмомъ признательности, удѣленьемъ титулу совѣтника и достоиньствомъ рицаря.

Ще передъ тымъ говоривъ Его Вл. бл. п. король Вильгельмъ IV.: „Ваше хороше пиво жолудкове добре на мене ôтдѣлало“.

Его Вел. цѣсарь Австріи Францъ Іосифъ I декорувавъ всевысочайшою власною рукою фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, говорячи: „Тѣшитъ мене, що можу такого чоловѣка, якъ Вы, ôтзначити“.

Прошу заразъ выслати пиво здоровя зъ екстракту солодового Іоана Гоффа для Его Вел. царя Россіи, Александра“. (Телеграфична депеша Его Вел. черезъ гр. Шувалова.

Его Вел. король саксоньскій заявивъ: „Вашь екстрактъ солодовый зробивъ добре королевôй-матери“. (Мотивъ до надѣленя титулу придворного доставника.)

До пана **Іоана Гоффа**, черезъ свôй вынаходъ пôсля его имени названыхъ Іоана Гоффа препаратôвъ уздоровляючихъ зъ екстракту солодового, ц. к. совѣтника, властителя золотого хреста заслуги, съ короною, рицаря высокихъ прускихъ и нѣмецкихъ орденôвъ, фабрикъ въ Берлинѣ и Вѣдни, Graben, Bräunerstrasse 8.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повиннѣ звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусятъ бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдписъ Іоана Гоффа).

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр. — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодовѣ въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсця продажѣ суть уповажненѣ литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневекій, аптика І. Травчиньского, Іоана Яница. — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидоровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичь, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичь, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Черновцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Баеръ и дръ Барберъ. 1481 2—6

Асистентъ при гомеопатичнôй клиницѣ вѣденьского шпиталю 1488 1—3

Докторъ Медицины

Погоржельскій.

Остановившійся у Львовѣ принимае и дае ôтъ 9 до 11 год. рано кождого дня визиты всякого рода недужимъ и лѣчитъ медико-геопатичнымъ способомъ такъ мужчинъ якъ и женщинъ ôтъ всякого рода недугъ певно и скоро, навѣть въ такихъ случаяхъ, де альопатія не була въ силѣ вылѣчити Пацієнты, котрымъ обставины недозваляютъ рушитися зъ мѣсця, можутъ и письменно порадитися въ рускôмъ и польскôмъ языкахъ якъ зô взгляду на свои недуги такъ и чимъ можутъ певно вылѣчитися; въ такôмъ случаю повиннѣ прислати почтову марку. Можна такожь получити и геопатичнѣ лѣки и въ американьскôй лябораторіи выготовленѣ тинктуры и делюцію. Драхма тинктуры коштуе 3 зр. а делюція 50 кр. на выдатки посылковѣ крôмъ того 60 кр. За лѣки треба грошѣ впередъ прислати для того, що они не посылаются за послѣплатою. Адреса:

Львôвъ, Орменьска улиця Ч. 6.

„ДЫМЪ“,

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Суха рыба

Судакъ, Сазанъ	найлуч. по 60 кр. за кил.
Судакъ, Сазанъ	середный 50 „ „ „
Таранъ	по 50 кр. кл.
Вобла-карбôвка чищена	по 50 кр. кл.
Вобла-карбôвка нечищена	по 40 кр. за кильо.
Оселедцѣ астраханьскѣ	по 10—12 кр. за штуку.
Оселедцѣ копченѣ	по 15 кр. за штуку.
Баликъ-рыба	по 3 зр. за кильо.

Крамницямъ опускаеся ôтъ повысшихъ цѣнъ 15%.

Зарядъ Народ. Торговлѣ.

Головна выграна евент. 500.000 Мар

Заявленье Щастя.

Выгранй гарантує держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выгранй.

Выгранй сеи **користнои** лотеріи **грошевои**, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючй:

Найбôльша выграна есть евент. **500,000** Марокъ.

Премія 300,000 Мар.	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2.000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр. à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М, въ 4-ôй на **80,000** М. въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200.000** М., а съ премією на **300.000** М. евент. на **500,000** М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре урядово назначено, коштує

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальнй лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручй участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

☞ Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

☞ **По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до**

30 жовтня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 2—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Хто дбае, той мае!

ВЗГЛ. выграе 500.000 Марокъ

яко найбôльшу выграну **гамбурскои лотеріи мѣскои** дозволенои и гарантованои державою. Лотерія та мае 100.000 лосôвъ, зъ котрыхъ 50.500 въ 7 клясахъ въ протягу кôлькохъ мѣсяцѣвъ мусятъ бути вытягненй съ выграными. До лосованя приходятъ слѣдуючй выгранй евентуально:

500.000 Марокъ,

спеціяльно:

1 à 300.000 М.	1 à 60.000 М.	56 à 5.000 М.
1 à 200.000 „	2 à 50.000 „	106 à 3.000 „
2 à 100.000 „	1 à 30.000 „	253 à 2.000 „
1 à 90.000 „	5 à 20.000 „	512 à 1 000 „
1 à 80.000 „	3 à 15.000 „	818 à 500 „
2 à 70.000 „	26 à 10.000 „	

48.710 выграныхъ à 300, 200, 150, 145, 124, 100, 94 М. и т. д. въ загальнôй сумѣ

9 миліонôвъ 880.450 Марокъ.

Звѣстный въ низу пôдписаный дôмъ банковый заложеный ще 1851, котрому держава повѣрила продажу лосôвъ, посылае ихъ до найдальшихъ мѣсць заграничныхъ. — Прошу присылати належнôсть въ австр. банкнотахъ або переказахъ почтовыхъ. Меншй сумы (яко вырôвнанье) можна посылати также въ маркахъ почтовыхъ. Цѣна лосôвъ назначена урядово и коштуютъ до тягненя першои клясы

цѣлй лосы оригинальнй ав. зр. 3.50 кр.,
половина „ „ „ 1.75 „
чверть „ „ „ 90 „

По одержаню належности посылаю сейчасъ жаданй лосы оригинальнй, якъ также оригинальнй пляны, а по тягненю слѣдує заразъ урядова листа выграныхъ. Всѣ выгранй выплачую заразъ по тягненю пôсля пляну. Въ послѣдныхъ часахъ мавъ и ту приємнôсть выплатити моимъ интересентамъ головнй выгранй въ сумѣ 254.000, 183.000, 182.000, кôлька по 100 000, 80.000, 50.000 и богато по 40.000, 30.000, 25.000 и т. д. и желаю и дальше щастя моимъ интересентамъ. Звертаючи увагу на завсѣгды щасливй результаты моеи колекты, поручаю єи якъ найлѣпше. Ласкавй приказы прошу присылати до

20 падолиста.

Всѣ римессы прошу рекомандувати и подавати точно адресу и мешканье.

Порученя выконуются заразъ по одержаню старанно и яко головный колекторъ посылаю тымъ, що даютъ менѣ свои порученя, лишь оригинальнй лосы съ гербомъ державнымъ, що симъ подаю до вѣдомости. Позаякъ замовленя приходятъ дуже численно, то прошу о якъ найскорше надсыланье, на кождый случай до поданого повысше речинця. 1486 2 5

І. ДАММАНЪ, Гамбургъ,
Rathhausstrasse 19.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 83—?

препараты зъ гумы и выробы кавчуковй

для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подôбныхъ.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Сгрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятынна.
Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.
Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыславя, Хорова.
Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хировова, Дрогобыча, Борыславя, Гусятына и Звардоня.
Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту.

3.10 метра на одно убранье:
за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овеч.;
„ „ 8·— „ зъ лѣпш. вовны овеч.;
„ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овеч.;
„ „ 12·40 „ зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй** за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй** за метеръ зр. 4. — Сѣрачки для дамъ на плащѣ ôтъ дощу и на одѣжь

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусятъ побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ**, бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталось-бы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже есть простою **обманою**, коли фирмы суконнй инсеруютъ взôрцѣ решткôвъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи прійманются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (12—24)

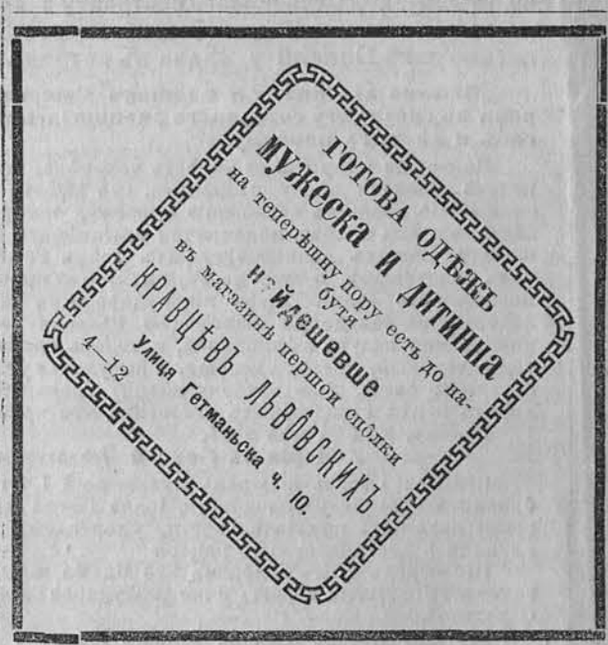

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджують при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае также на раты.

1372 10—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся также заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякй рызы церковнй до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученй ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнй и металевй принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнй знаряды церковнй якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавй замовленя упрашаю.

1429 (8—20)

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!"

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Конньскій.**

☞ Цѣна 30 кр. а. в. ☜

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла". Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

КАРОЛЬ БАЕРЪ

поручае свою ново-ôткрыту

ТОРГОВЛЮ КОРѢННУ

у Львовѣ, улиця Краковска, ч. 11.

Товары добôрнй по низькихъ цѣнахъ.

1469 4—6

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Такъ якъ правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребуе реклямы. Тй строчки подаемо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котрй сего **выпробованого средства домашного** ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный **Pain Expeller** усуває **науспѣшнѣйше, гостець гихтъ и другй недуги.** Болѣ уступаютъ звычайно по першôмъ втертю Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождôй аптицѣ Головный складъ въ аптицѣ пôдъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старôмъ Мѣстѣ (Altstadt)

Правникъ

укôнчившій студіи гимназіяльнй съ добрымъ успѣхомъ, принявъ-бы учительство домашне на провинціи або умѣщенье у адвоката. Близша вѣдомôсть въ Редакціи „Дѣла". (2—3

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр
„ Souchong чор. сôбръ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна .	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова .	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична .	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скрынкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатяй высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

О паковаиьо неиеслятся. 1444

ТЯГНЕНЬЕ ВЖЕ ВЪ СУБОТУ!

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

1476 4—?

Головна выграна **въ готôвцѣ**

1000000 ГУЛЬД.!

☞ Администрація краевои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 43.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го

Ч. 114. Львôвъ, Вторникъ 15 (27) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: на цѣлый рôкъ . . 12 зр. на пôвъ року . . 6 зр. на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на пôвъ року . . 8 зр. на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на пôвъ року . зр. 2·50
для Россіи: на цѣлый рôкъ . . 12 рубл. на пôвъ року . . 6 рубл. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 16 рубл. на пôвъ року . . 8 рубл. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 5 рубл. на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи: на цѣлый рôкъ . . . 15 зр. на пôвъ року . . . 7·50 зр. на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Нове товариство политичне „Народна Рада“ одержуе зô всѣхъ сторôнъ краю сердечнй привѣты съ заявленями горячои симпатіи и повного довѣрія.

Вчера члены-основателѣ „Народнои Рады“ уконституовалися въ. Выдѣлъ провизорично до першого загального збору. Головою—на внесенье п. Юл. Романчука — выбрано д-ра Олександра Огоновского, професора права цивильного въ университетѣ львôвскôмъ; заступникомъ головы п. Юліяна Романчука, професора рускои гимназіи и посла на соймъ краевый; скарбникомъ п. Василя Нагôрного, архитекта и директора „Народнои Торговлѣ“, а секретаремъ д-ра Костя Левицкого, кандидата адвокатуры.

Русины-послы у Вѣдни.

Въ генеральнôй дебатѣ надъ адресою до короны, въ ôтповѣдь на тронову рѣчь, въ послôвъ-Русинôвъ анѣ одинъ не забиравъ голосу. А вголосилося ихъ до голосу ажь чотырохъ: сов. Ковальскій, о. Озаркевичь, п. Охримовичь и о. Мандычевскій. Одинъ лишь посолъ земель калускои, долиньскои и бобрецкои не вголосився.

При такôй дебатѣ трудно й сподѣватися, щобы кождый посолъ мôгъ прійти до голосу. Зъ обохъ сторôнъ — за и противъ — записалося по трійцять и кôлька бесѣдникôвъ. Першй бесѣдники говорятъ цѣлыми годинами, заберутъ кôлька засѣдань, порушатъ всѣ важнѣйшй справы, тожь потому замыкаеся дебата а промовляютъ тôлько два генеральнй бесѣдники, котрыхъ выбираютъ тіи послы, що, вголосившись, не прійшли до слова. Зъ послôвъ-Русинôвъ, якъ сказано, анѣ одинъ не прійшовъ до голосу. Та й правду сказати, тôлько два послы могли мати яку-таку надѣю добитися слова, т. е. сов. Ковальскій, записаный на дванайцятôмъ мѣсци „противъ“ адресы бôльшости комисіи и о. Озаркевичь, записаный на десятôмъ мѣсци за адресою бôльшости. Послы же п. Охримовичь и о. Мандычевскій могли напередъ махнути рукою на надѣю промовляти „за“ адресою бôльшости, бо першій записався на двадцять-першôмъ, а другій на тридцять-пятôмъ мѣсци. Генеральнымъ же бесѣдникомъ нѣ одна нѣ друга сторона не выбрала котрого-небудь зъ послôвъ-Русинôвъ.

Не мôгши прійти до голосу при генеральнôй дебатѣ, оба старшй послы добилися нагоды промовити зъ становища загального при дебатѣ специяльнôй: сов. Ковальскій „противъ“, а о. Озаркевичь, въ имени своѣмъ и прочихъ трехъ правительственно-митрополичихъ послôвъ, „за“ адресою бôльшости. Бесѣды тіи подаемо въ „Дѣлѣ“, застерѣгаючи собѣ опôсля высказати на нихъ свôй поглядъ.

Бесѣда пос. В. Ковальского

выголошена въ радѣ державнôй при специяльнôй дебатѣ надъ адресою.

При специяльнôй дебатѣ надъ адресою на 13 засѣданю 10 сесіи, 23 жовтня, до 22 и 23 уступу забравъ голосъ п. Ковальскій. Бесѣдникъ жалуе, що не мавъ нагоды забрати слово въ генеральнôй дебатѣ надъ адресою, тожь позволяе собѣ зробити се теперь при 22 уступѣ. Бесѣдникъ замѣчае передъ всѣмъ, що въ тронової рѣчи було высказане мнѣнье, що намѣренй реформы на поли господарскôмъ и соціяльнôмъ суть бôльшои ваги ôтъ рôзнородныхъ партійныхъ борбъ, о чѣмъ проектъ адресы бôльшости зовсѣмъ мовчитъ. За то проектъ адресы меншости парляментарнои кладе велику вагу на полагодженье внутренныхъ партійныхъ борбъ.

„Я чувся-бы певно щасливый“ — каже бесѣдникъ — „наколи-бъ явилась хвиля, въ котрôй бы партійна борба въ Чехахъ прикоротилась, бо менѣ жаль тыхъ силъ, що въ нѣй нидѣютъ. Зъ бесѣдъ деякихъ панôвъ зъ правицѣ, моихъ политичныхъ противникôвъ, можна бы вывести рôвножь надѣю, що небавомъ наша домашна распря основно буде полагоджена, бо зъ другои стороны зроблено намъ навѣть деякй приреченя съ надѣею на лѣпше. Я радъ тымъ заявленямъ, але дѣлу тому хочу близше придивитися, такъ якъ щиро бажаю остаточного полагодженя сего дѣла. Я счудовався, але мене се вдоволило, почувши въ краснорѣчивыхъ устъ посла гр. Дѣдушицкого, що ôнъ всѣ народы австрійскй, отжежь и народъ рускій, уважае органично сполучеными частинами державы. Але-жь, панове, на тôмъ становищи стояли мы заедно. Прошу переглянути адресовй дебаты въ 1873 и 1879 рокôвъ та ще и давнѣйшй. Теперь стрѣтились мы на тôмъ самôмъ становищи и наразъ оба стали „шварцгельберами“. Тѣшусь тымъ и моя радôсть не замутилась-бы, а обавы розплылись-бы яко неоправданй, наколи-бъ другй еманаціи изъ стороны сего бесѣдника не були выкликали въ менѣ пôдозрѣнье. Сей самый бесѣдникъ пôднѣсъ въ однôмъ прилюднôмъ зôбраню дома „Ягайлоньску идею“ до высокости палядіюма, отжежь якъ-разъ таку идею, котра намъ противна и на котру не можемо писатися, щасливй, що позбулися давно, слава Богу, польского панованя. Якъ-жежь годится Ягайлоньска идея съ идеею австрійскою? Чи думае бесѣдникъ скрѣпити силу и еднôсть державы тымъ, що побôчь австрійскои идеѣ ставитъ ще другу? И въ тôмъ мы розходимось, бо такъ якъ панове зъ другои (правои) стороны не можутъ ще заедно зречися и забути на идею Ягайлоньску, то мы Русины стоимо лишь выключно при идеи австрійскôй.

Мы, панове, не противники автономіи. Хто не хотѣвъ-бы автономнои управы? Але для насъ се красне право лишаеся лишь на папери. А понеже въ тôй палатѣ домагаются заедно дати, то хочу, не идучи за далеко, до зъилюстрованя нашихъ домашныхъ автономичныхъ ôтношень навести тутъ одинъ фактъ, на котрый указувавъ я въ тôй палатѣ вже не разъ.

Маю на гадцѣ раду повѣтову въ Турцѣ, котра ôтъ 1874 р. животѣе и лишалась такою мимо выборôвъ зъ 1877 р. и пôзнѣйшихъ. Выборы, що выходили въ користь Русинôвъ, вношено завсѣгды, а первѣстна рада въ 1874 р. существуе доси, хотяй лишь тôлько на папери, бо деякй еи члены симчасомъ померли, другй выселилися зъ повѣту, а лишився лишь секретарь и маршалокъ. И щожь лучилося въ Турцѣ на дняхъ? Зъ всѣхъ сторôнъ домаганося вложеня рахункôвъ въ бôльше якъ 50.000 зр., котрй будьто выдано. Але понеже маршалокъ (?) рады не бувъ въ силѣ тй рахунки вложити (диви кореспонденціи до „Дѣла“ чч. 110 и 111 с. р.), то просто принѣсъ всѣ акты и касу зъ власного дому, де они мѣстилися, до хаты рады повѣтовои и зложивъ тамъ все безъ всякои кому-небудь передачи. (*Слухайте!* Веселôсть на лѣвици). Отъ господарка однои рады повѣтовои и я мавъ-бы въ додатокъ ще одушевитися автономіею краевою або ще обставати за еи розширеньемъ, наколи навѣть годѣ знати, якъ, въ якôмъ направленю она мала-бы розширитися? Чи ще треба бôльше синекуръ, щобы додатки до податкôвъ ще стали высшй? Чи мала-бы компетенція рады державнои бути обкроена ще бôльше въ користь автономіи краевои? Мы Русины не бажаемо такого розширеня и така автономія не схожа съ силою и еднôстею державы.

Якъ стоитъ у насъ дѣло съ рôвноуправненьемъ и якъ плекае в. правительство нашй политичнй права, се показали достаточно послѣднй выборы.

Прошу почислити тыхъ Русинôвъ въ выс. палатѣ, котрыхъ Русины сюды выслали. Була-бъ се може рѣчь дуже дразлива. Годѣ самому се зробити и длятого лишаю сю справу справедливому судови другихъ. Але на деякй пригоды выборчй мушу звернути увагу, бо якъ-разъ они выдали нынѣшный результатъ.“

Бесѣдникъ згадуе при тôй нагодѣ о неправнôмъ появленю комисаря правительственного на передвыборчôмъ зôбраню выборцѣвъ въ Золочевѣ и карахъ грошевыхъ, якй наложено на протестуючихъ противъ сего безправія (Слухайте! пос. Фигль: Польска господарка! Се страшно!). При тôмъ жадае внесеня цѣс. патенту въ 1854 р., въ котрого §. 11 находятся елястичнй слова: „Abneigung gegen die Regierung“, котрй властямъ даютъ въ руки дуже грôзне оружье.

Пос. Ковальскій говоритъ дальше:

„Згадую, примѣромъ, лишь за пригоду при выборахъ въ Золочевѣ, де п. староста кождого поодинокого выборця просивъ до себе и его уговорювавъ, голосувати за своимъ кандидатомъ. Звертаю дальше увагу на выборы въ Жовкви. Тамъ явився при выборахъ комисарь староства, случайно якійсь гр. Дѣдушицкій — не знаю, чи свояк п. посла — и обходився съ выборцями ось якъ. Передъ столомъ уставивъ передовсѣмъ жандарма (*Слухайте!*), а побôчь него двохъ криминально слѣдженыхъ и засудженыхъ людей и приказавъ имъ удержувати въ часѣ выборôвъ спокôй и порядокъ. Зъ тои задачѣ вывязалися згаданй двѣ личности, случайно жиды, въ такій способъ, що кождому выборцеви кричали въ ухо имя контръ-кандидата (*Слухайте!*) Явився рускій выборець, що случайно не голосувавъ на кандидата гр. Дѣдушицкого, то сей трактувавъ его заразъ словами: „Маршь, рушай!“ (*Слухайте!*) Ба, одну громадку выборцѣвъ зъ Куликôвского повѣта выдалено на розказъ п. комисаря просто зъ салѣ выборчои, до котрои не впущено ихъ скорше, ажь на нихъ прійшла черга до голосованя.

Але-жь бо, панове, мы маемо ординацію выборчу и знаемо, якй права прислугуютъ выборчому комисареви. Якъ лишь выбрано выборчу комисію, мае ôнъ заховатися зовсѣмъ пасивно. Ôнъ не веде выбору, — предсѣдатель комисіи посѣдае дисциплинарну власть навѣть надъ п. комисаремъ. Якъ-жежь замкнено выборчій протоколъ а п. комисарь спостерѣгъ, що протоколистъ, такожь выборець, зробивъ якусь похибку въ письмѣ, то звернувся въ присутности всѣхъ грубымъ словомъ до него и скричавъ: „Пане, не мѣшайтесь въ се дѣло, коли не умѣете лучше писати!“

Оттакъ трактовано выборцѣвъ, такъ поступувано и въ другихъ мѣсцяхъ.

Що-жь дѣе п. комисарь теперь, коли не удалось ему дôйти до цѣли? Нынѣ переслѣдуе ôнъ всѣхъ тыхъ, що не голосували за кандидатомъ п. графа и всѣ суть записанй на его проскрипційнôмъ списѣ. Примѣромъ сказавши, засуджено трехъ вôйтôвъ, зъ Туринки, Бутынова и Батятичь, що голосували за рускимъ кандидатомъ, на грошевй кары по 20 зр. и стягнено заразъ тй грошѣ, не допустивши рекурсу. Люде тй суть нынѣ безпорраднй. Що бôльше! Имъ грозятъ ще за то, що смѣли мати свое власне мнѣнье! (*Слухайте!*)

(Конець буде).

Балканьскій пôвъостровъ.

Промова цѣсаря австрійского до спôльныхъ делегацій дае найлѣпшій доказъ, що стараня всѣхъ державъ, пôдписавшихъ угоду берлиньску, звернени лишь до того, щобы на Балканѣ удержати status quo и що въ тôмъ взглядѣ пануе межи згаданими державами повна згода. Мимо того давнй напруженй ôтносины на Балканѣ не тôлько що не ослабли, але до певного степеня ще може и збôльшилися, зъ тою однакожь змѣною, що центръ ваги того напруженя перенѣсся теперь зовсѣмъ на Болгарію и Сербію. Вчерашнй телеграмы принесли були знову алярмуючу вѣсть, що будьто-бы сербскй войска вступили до Болгаріи и що ся послѣдна змушена була выслати противъ нихъ свои войска. Вѣсть ся мала выйти зъ жерела болгарского. Въ слѣдъ за нею появилась и друга вѣсть, вже зъ жерела сербского, дементуюча першу. Агентія Гаваса, котра першу вѣсть подала, здементувала еи такожь, але зъ тымъ додаткомъ, що сербскй войска заняли лишь цлову комору на своѣмъ боцѣ коло Трна — значится, що они станули вже на самôй границы болгарскôй. Зъ Софіи доносятъ знову, що болгарске министерство вôйны выдало приказъ, щобы регулярнй войска болгарскй прибували въ поспѣшныхъ маршахъ зъ Пловдива до Софіи, а россійскй официры маютъ навѣть дораджувати Болгарамъ, щобы они помирилися съ Портою и цѣлу свою силу звернули противъ Сербіи. Въ загалѣ цѣла постава Сербіи въ теперѣшнôй справѣ болгарскôй выглядае такъ, якъ-бы хто умысно лишь яко пострахъ на Болгарію выставивъ и якъ-бы она мала бути тою причиною, задля котрои на бал-

НА УКРАИНѢ.

Споминки и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

(*Дальше*).

Серце въ менѣ забилось живѣйше, душа почула, що наближаесь до мѣсця, де спочиваютъ останки великого генія... Мы пôдôйшли близше. Тутъ побачивъ я доволѣ значну, чотырокутну обширь, обгороджену частоколомъ. Въ однôмъ кутѣ стоитъ гарна сельска хата — для сторожа, а въ самôй серединѣ могила Шевченка. Пôдъ хатою гралось двое малыхъ дѣтокъ. Сторожа не було дома. Мы перейшли скрôзь сѣни и вôйшли въ загороду та повернулись прямо до могилы. Сходцями деревляными выйшли мы на земляный курганъ, майже на 3 сяжнѣ высокій. Верхъ кургана плоскій въ 4 аршины промѣру, а на тôй площи стоитъ величезный хрестъ зелѣзный въ 3 сяжнѣ высоты разомъ съ педесталемъ. Сонце вже западало за высокй Канѣвскй горы; ледво троха продирались промѣня, освѣчуючи Шевченкову могилу. Навкруги насъ налягла гробова тишина и навѣвала важкй думки. У мене мимохôть хлинули слѣзы, скоро тôлько вступивъ я на могилу безсмертного батька Руси-Украины. Въ моѣй души ожили всѣ споминки про гôрку долю великого мученика народного и налягли важкимъ каменемъ на мою грудь. Менѣ не стало тху, я не мôгъ и слова промовити до мого товариша. Я пôднявъ похилену голову въ гору, а передо мною розкрылась чудова поетична картина, котрои я не въ силѣ змалювати. Передъ нами розкинувся темною смугою Днѣпро а дальше безкрая низина Заднѣпряньска, що тôлько мрѣла въ синѣмъ вечернôмъ туманѣ. За нами розложились горы, вкрытй лѣсами, подекуды вже прорубаными, та орѣшникомъ. Они пôднимались амфитеатрально и обмежували зъ-заду Шевченкову гору, доповняючи сю величаву картину. Тутъ въ сѣй поетичнôй околици мавъ по тяжкихъ злидняхъ супокôйно доживати свого вѣку великій геній, апостолъ правды и науки. Склалось инакше; на мѣсци выбранôмъ за-для житя довелось ему зложити свои кости на вѣчный супокôй. Та хочь тѣло безсмертного кобзаря майже четвертину столѣтя спочивае въ темнôмъ гробѣ, духъ его оживляе Украину та проникае що-разъ дальше и ширше навѣть въ масы народу руского въ Галичинѣ и Буковинѣ. Се тревожитъ тыхъ, що радй-бы стерти зъ лиця землѣ украиньско-рускій народъ, замазати его славну бувальщину, зъамальгамувати его милозвучну мову, заглушити его чародѣйну пѣсню. Пуста робота! — бо въ природѣ не пропадае марно нѣякій атомъ, тожь и зерно, що сѣявъ Тарасъ на рôднôй нивѣ, не пропаде а выдасть чи скорше чи пôзнѣйше свôй плôдъ.

Чарôвна краса природы, що окружае могилу Шевченка, наче вливала якійсь сцѣлющій бальсамъ у мое зранене важкимъ смуткомъ серце а на души ставало ôтраднѣйше. Я чувся щасливымъ, що на моему вѣку довелось менѣ на далекôй Украинѣ звѣдати могилу генія, котрого великій духъ ôтродивъ нашу Галичину, натхнувъ еи новымъ житьемъ, вытычивъ намъ просту дорогу до нашого народного розвою. Съ тою ôтрадою, съ вѣрою въ невмирущу жизненнôсть нашого народу, съ повною надѣею на непропащу силу слова безсмертного Тараса, зôйшовъ я зъ его могилы.

Мы пôшли въ хату поставлену для сторожа. Хата гарна и простора; по однôй сторонѣ пекарня, въ котрôй молода хозяйка поралась коло вечерѣ, по другôй свѣтлиця. На лавѣ лежало остатне выданье Шевченкового „Кобзаря“. Хозяинъ Иванъ Іодловскій, канѣвскій мѣщанинъ, чоловѣкъ розумный, письменный, зробивъ на мене вельми миле враженье. Почувши, що я зъ Галичины, ôнъ вельми зрадѣвъ, що я зъ далекого краю приѣхавъ звѣдати могилу Тараса, ôтдану пôдъ его опѣку. Спершу пôшла бесѣда про его семю и газдôвство, а ôттакъ почавъ Іодловскій розказувати про свои роботы коло могилы, коло деревины насадженои навкруги неи, ôттакъ, поки ще було видно, подавъ ему п. Якубенко плянъ украшеня садка докола могилы и поручивъ поробити потрѣбнй пôдготовленя що-до поставленя зелѣзнои решѣтки на могилѣ.

Вже добре змеркалося, якъ мы вôйшли назадъ у хату, де насъ щирый хозяинъ угостивъ смаженою рыбою, овочами та кавунами зъ свого огорода и добрымъ чаемъ. Вечеръ зôйшовъ намъ на любôй розмовѣ, такъ що мы й не счулися, коли настигла пора вертати до пароходу.

(Дальше буде.)

каньскôмъ пôвъостровѣ треба status quo завести.

Середъ такихъ обставинъ мала оногды зôбратися въ Константинополи конференція европейска. Правительство англійске обѣцяло свою участь; такъ само и француске, котре однакожь поручило свому амбасадорови, щобы ôнъ на случай, коли-бъ конференція постановила выслати завôзванье до князя болгарского, заявивъ, що высыланье такого вôзваня належитъ до Порты. Англія жадае знову, щобы державы порозумѣлися насамперед що до характеру и круга дѣланя межинароднои рады. Пôдставою до конференціи мае бути — якъ каже „Wiener Ztg.“ — status quo „съ дуже маленькою змѣною“.

Що до самои Сербіи, то она жадае, щобы або заведено на Балканѣ первѣстный станъ, або коли-бы се не удалося, розширено пôдставу истнованя сербского королевства а на послѣдокъ, щобы на сербско-болгарскôй граници зарадити на будуще можливымъ такимъ ôтносинамъ, якъ теперѣшнй, котрй шкодятъ интересамъ и мирнôй праци королевства. Доки однакожь конференція справы не залагодитъ, буде Сербія чекати спокôйно, але приготована до вôйны.

Пôвъофиціяльный органъ россійскій „Nord“ въ Брукселе пише знову, що наколи-бъ конференція въ Константинополи не залагодила справы, то Россія поставитъ внесенье, щобы до Пловдива выслати межинародну комисію и дати ѣй право на случай потребы зажадати ôтъ Порты войсковои помочи.

Благословенье катедральнои церкви св. Іоана Крестителя въ Перемышли.

Ще по пôвночи зъ суботы на недѣлю мигтѣло свѣтло въ ôкнахъ церкви катедральнои. Се кôнчили роботу коло ôтновленя и приукрашеня сеи церкви. И справдѣ, належитъ признати, що все було доведене, якъ слѣдъ, до кôнця. Кромѣ головного ôтновленя церкви спроваджено чотыри новй образы до побôчныхъ престолôвъ, поставлено чотыри памятники (Яхимовичу, Снѣгурскому, Лавровскому и Ильницкому), справлено лавки крылошаньскй и для мирянъ та множество новыхъ предметôвъ, потрѣбныхъ до приукрашеня такъ величавои церкви, якъ: два семисвѣчники, два образы до цѣлованя, лѣхтарѣ, и т. и. Позаякъ каплиця св. Отця Николая ще не выкôнчена, то заложено вхôдъ до неи дошками и заслонено червонымъ полотномъ.

Въ суботу вечеромъ вывѣшено зъ великои копулы церковнои хоругви о рускихъ и державныхъ барвахъ. Поѣзды вечѣрнй и ранѣшнй привезли значне число гостей зô Львова и зъ другихъ сторôнъ. О 6 годинѣ рано ôтправлено утреню въ каплици на I-шôмъ поверсѣ. Передъ 8 годиною прiймали Преосвященый епископъ Іоанъ и капитула депутатôвъ рускихъ товариствъ вô Львова пôдъ проводомъ д-ра Шараневича. О 8 годинѣ наступило посвяченье воды передъ сходами церковными Впр. архипресвитеромъ о. Григ. Шашкевичемъ въ супроводѣ капитулы и асисты. (Мусимо тутъ запримѣтити, що при цѣлôмъ богослуженю выступали лише самй крылошане перемыскй безъ посторонныхъ священикôвъ, котрыхъ прибуло до 40 на се торжество.) По водосвятію наступило окропленье внѣшныхъ стѣнъ церкви. Походъ зложеный зъ самыхъ священикôвъ дѣйствующихъ и спѣвакôвъ удався зъ-передъ головныхъ дверей церкви фôрткою коло дзвôнницѣ на подвôрье, а ôттакъ на коридоръ коло полудневои закристіи на I-шôмъ поверсѣ и сходами на дôлъ, дальше коло пôвнôчнои закристіи, и выйшовъ головнымъ входомъ капитульного дому передъ фронтъ церкви. Наступила молитва колѣноприклонна передъ головными дверми и вхôдъ до церкви по ôтчиненю дверей хрестомъ. Окропляючи середину церкви ишовъ начальствующій просто передъ престолъ головный. По молитвѣ колѣноприклонной окропивъ престолъ, закристію пôвнôчну и полудневу съ ризницею, а ôттакъ пôшовъ похôдъ по при полудневу стѣну коло престолôвъ Спаса, каплицѣ о. Николая, св. Онуфрія и по-при пôвнôчну стѣну коло св. Михаила и Пречистои Дѣвы до головного престола. Теперь розôйшлися сослужителѣ-крылошане до побôчныхъ престолôвъ посвячати обрусы, а о. архипресвитеръ лишився для того самого при головнôмъ престолѣ. Посвятивши обрусы и кивотъ, благословивъ великій престолъ, а ôттакъ прочй пять престолôвъ. Тымъ часомъ приготовлялися посторонни священники до службъ Божихъ, що мали правити при новопоблагословленыхъ престолахъ, а одинъ зъ крылошанъ знѣсъ пушку съ Дарами зъ каплицѣ до головного престола.

Наступила соборна служба Божа. Хоръ зложеный зъ питомцѣвъ перемыскихъ и посторонныхъ гостей, зъ такихъ спѣвакôвъ, якъ пп. Борковскій, Витошиньскій, Ставничій и др., ôтспѣвавъ цѣлу службу Божу, якъ не можна лучше. А треба знати, що хоры въ церквѣ теперь далеко низше опущенй, якъ давнѣйше, тожь и голосôвъ треба сильнѣйшихъ, щобы звукъ належито розходився по церквѣ. Проповѣдь выголосивъ Впр. о. крыл. Литыньскій. Ôнъ сказавъ, що церковь перемыска святкуе власне теперь 100 лѣтну рôчницю, якъ цѣсарь Іосифъ II дарувавъ еи на храмъ катедральный. Ôттакъ розказавъ коротко исторію житя церковного и народного руского въ Галичинѣ до и по конституціи. Подякувавъ щедрымъ Дателямъ и тымъ, що зволили прибути на благословенье церкви. Посвяченье церкви наступитъ, коли Преосвященый Іоанъ прійде до здороря. Богослуженье скôнчилося пѣснею „Тебе Бога хвалимъ“ о 1 годинѣ.

Впр. о. Юзычиньскій запросивъ депутатôвъ зô Львова до себе на обѣдъ, а спѣваки обѣдали въ готелю Перемыскôмъ на коштъ капитулы. Коли загомонѣла руска пѣсня при обѣдѣ, товпы народа залягали площадь передъ гостинницею.

Дня 26 о. м. ôтбулося богослуженье за Благодѣтелѣвъ храму перемыского, сегодня за здоровье Преосв. епископа Іоана. а завтра за упокоившихъ ся Благодѣтелѣвъ храму.

ДОПИСИ.

Зъ Долиньского.

(*Выдоры до рады громадскои въ Перегиньску*) Село Перегиньско належитъ до гр. к. митрополіи и числитъ 3.950 душъ христіяньскихъ а 700 жидôвъ. Передъ 40 лѣтами були въ тôмъ селѣ лише 2 родины жидôвскй; але що тутъ провадится велика фабрика деревомъ въ лѣсахъ митрополичихъ, то съ часомъ осѣло тутъ такъ велике число жидôвъ. Жидôвскій елементъ становитъ тутъ партію верховодячу. До рады громадскои належатъ жиды въ переважнôмъ числѣ, а помогло имъ до сего то, що податки обшару двôрского, т. е. митрополіи, вчислювано ôтъ давна до податкôвъ громадскихъ. Черезъ то христіянъ выпхано зъ першого круга выборчого, а на ихъ мѣсце прійшли жиды. Довго велася борба о то, щобы податки обшару двôрского, яко до громады неналежачй, выкинути изъ спису громадского. Справа тая була въ рôзныхъ инстанціяхъ. Самъ навѣть попередній митр. Іосифъ, видячи кривду христіянъ, удавався до намѣстництва, щобы податокъ скарбу митрополичого выпущено изъ спису громадского, але все на дармо. Ажь сего року, по повныхъ 10 лѣтахъ борбы, рѣшило остаточно намѣстництво, що податокъ обшару двôрского не мае вчислятися до спису громадского.

Черезъ неправне вчисленье податку двôрского до податкôвъ громадскихъ *за богато жидôвъ прійшло до рады*, а тіи, позыскавши собѣ радныхъ христіяньскихъ, нищили лѣсъ громадскій и управляли маеткомъ громадскимъ пôсля своеи волѣ. Найгôрше провадилася господарка громадска за вôйтôвства великого приклонника жидôвского Дмитра Федоры. Сей маючи н. пр. дозвôлъ рады громадскои продати 1000 штукъ дерева зъ лѣса громадского, продавъ на свою руку жидамъ 2500 штукъ. А ще за его попередника въ вôйтôвствѣ Ивана Депутата, продано жидамъ зрубъ громадскій (1600 штукъ дерева) за 200 зр. Жиды заплатили лише 100 зр., взяли за дерево до 2000 зр., а ще робили собѣ претенсію до громады на 800 зр. Зъ того вынязався довголѣтный процесъ, котрый клонився на сторону жидôвъ. Жиды були бы взяли въ секвестръ лѣсъ громадскій, але вмѣшався въ тую справу парохъ Перегиньска о. Василій Небыловець, и по 5 лѣтнôмъ процесѣ выратувавъ громаду ôтъ утраты лѣса громадского. Ще богато иншихъ неправностей въ завѣдуваню маеткомъ громадскимъ могли-бы мы навести, та на теперь поминаемо.

Руска интелигенція мѣсцева, якъ о. Василій Небыловець, п. Патрѣй, п. Легинь и иншй, видячи нещастну господарку маеткомъ громадскимъ, старалися вже 6 лѣтъ тому назадъ зарадити лиху, а то черезъ выбôръ до рады громадскои самыхъ честныхъ и тверезыхъ людей. Но вôйтъ, Дмитро Федора, въ порозумѣню съ жидами, такъ умѣвъ повести выборами, що по дворазовôмъ уневажненю выборôвъ выбрано третимъ разомъ таки жидôвску раду, въ складъ котрои увôйшло 14 жидôвъ и 16 христіянъ, бôльшою частею приклонныхъ жидамъ. Жиды могли тогды выбрати до рады всѣхъ 30 жидôвъ, бо выборы не були обвѣщенй и черезъ то до выборôвъ явилися лише 3 христіяне. Але жиды руководилися тогды „благоразумiемъ“, и уважали за потрѣбне выбрати до рады такожь христіянъ. Не помогли нѣщо протесты и рекурсы; выборы були потвердженй, а зъ тыхъ выборôвъ выйшовъ вôйтомъ п. *Сильв. Голубовскій*, управитель дôбръ митрополичихъ въ Перегиньску.

Христіяне вразъ исъ рускою интелигенціею мѣсцевою тѣшилися бодай тымъ, що мимо неудачѣ выборôвъ выйшовъ вôйтомъ чоловѣкъ, що на своѣмъ становищи буде мôгъ суперечнй интересы жидôвъ и христіянъ справедливо погодити. Але щó сталося? Сей п. Голубовскій: 1) занехавъ найперше побирати ôтъ жидôвъ оплату 1 зр. за выпасъ худобы на пасовиску громадскôмъ; такъ само и ôтъ гусей не побирано вже по 10 кр. ôтъ штуки за то пасовиско; 2) до шарваркôвъ нѣколи жидôвъ не потягавъ; 3) христіяньскими шарварками клавъ лавки (берцѣ) на Лôмници, а жиды въ свою користь побирали мыто ôтъ перегону овецъ въ далекихъ сторôнъ; 4) ôтъ жида, щó поклавъ хату на торговици громадскôй и мавъ платити що року до касы громадскои по 40 зр., не побиравъ нѣякого чиншу; 5) не уважавъ на то, що жиды стôлько воды навертали на Перегиньско для своихъ млынôвъ (не обезпечивши, розумѣеся, впусту нѣякими слюзами, якъ того устава водна домагаеся) и що та вода при найменшôй повени затоплюе не тôлько Перегиньско, але и околичнй села, якъ Ôльхôвку, Цѣневу, Рожнѣтôвъ, и наноситъ людямъ на кôлькадесять тысячь зр. шкоды. Самъ навѣть ц. к. инжинеръ Раппе зъ Станиславова, котрый тутъ працювавъ при регуляціи Лôмницѣ, заявивъ людямъ, що Лôмниця муситъ Перегиньско затопити, коли люде завчасу не обезпечатъ свого села противъ неи; 6) не вглядавъ въ точне веденье рахункôвъ при поборѣ податкôвъ черезъ збирача Ивана Лукляна, котрый грошѣ громадскй по части въ карты програвъ, а по части жидамъ безъ нѣякои обезпеки розвичивъ, такъ, що ему бракуе теперь до кôлькасотъ зр. зъ податку громадского, за що громада Перегиньско муситъ оплачувати теперь екзекуцію. — Такъ господарувся въ Перегиньску вже шѣсть лѣтъ, хочь п. Голубовскій бувъ выбраный вôйтомъ лише на 3 роки..

Наконець сего року розписано новй выборы. Жиды, утративши першій кругъ выборчій черезъ выкиненье податку двôрского въ листы громадскои, постаралися о то, що узыскали знову перевагу въ першôмъ крузѣ выборчôмъ черезъ вчисленье имъ податку доходового и заробкового разомъ съ *додатками*, що выразно противится уставѣ. Внесеный противъ того протестъ ôткинувъ п. Голубовскій, мотивуючи *спôзненьемъ*, хочь такъ не було, бо протестъ внесено въ свôй часъ. Рекурсъ зъ тыхъ самыхъ причинъ ôткинуло и ц. к. староство.

На тôй пôдставѣ приступлено дня 12 с. м. до выборôвъ. Интелигенція мѣсцева, кромѣ п. Голубовского, бажаючи помогти христіяньскôй громадѣ до выбору честныхъ и тверезыхъ людей въ 2-ôмъ и 3-ôмъ крузѣ, бо 1-ій кругъ бувъ призначеный жидамъ, що маютъ въ нѣмъ перевагу, завязала комитетъ и въ порозумѣню съ многими добромыслячими людьми уложено листу кандидатôвъ, на котру всѣ згодилися. П написувано картки до голосованя и роздано ихъ межи людей съ тою увагою: що кому залежитъ на добру громады, най голосуе карткою, а хто хоче, щобы господарка и дальше такъ велася, якъ до теперь, най тримае съ жидами. Жиды помѣркували скоро, що въ новôй радѣ останутъ въ меншости и отъ що урадили. Въ день выборôвъ выступае п. Голубовскій до людей и мовитъ, що ихъ непотрѣбно тôлько зôйшлося, що примусу нема, абы кождый голосувавъ (але есть *обовязокъ* моральный. *Допис.*), що *вôльно устно и картками голосувати*. По сѣмъ робится п. Голубовскій слабый и пôдъ позоромъ, що его живôтъ болитъ (sic!), ôтходитъ зъ рады, не выбравши впередъ *комисіи* выборчои. Переведенье выборôвъ обнявъ, зъ припорученя п. Голубовского и за попереднымъ порозумѣньемъ съ жидами, знаный намъ уже Дмитро Федора, котрый не будучи *правно выбранымъ* заступникомъ вôйта, ôтъ довшого вже часу заступае п. Голубовского въ вôйтôвствѣ. Сей выбирае до комисіи двохъ *жидôвъ*, котрй вже неразъ стыкалися въ судѣ съ кодексомъ карнымъ, дальше знаного намъ уже збирача податкôвъ Ивана Лукляна, и ще одного христіянина. Тіи пôдъ проводомъ Дмитра Федоры переводятъ выборы. Заразъ на самôмъ вступѣ ухвалюе комисія, що картками голосувати не вôльно, *хочь устава выразно то позволяе*, а въ Перегиньску есть то навѣть конечнымъ, бо простому чоловѣкови годѣ 15 именъ т. е. 10 радныхъ а 5 ихъ заступникôвъ гладко выголосити. *Жиды голосували зъ картокъ, а христіяне свои картки клали до урны* Однакъ кождому христіянинови, котрый ôтдавъ картку, вписувано до протоколу: „ni głosiował“. Зъ того выйшло таке, що при обраховаиню голосôвъ лише тіи имена числено, котрй були поданй устно до протоколу, а хто картку ôгдавъ, тому не враховувано того въ голосъ. Христіяне видячи знасилуванье права, ôтступили ôтъ дальшого голосованя, и внесли противъ такого, черезъ жидôвъ уложеного, а п. Голубовскимъ одобреного выбору, протестъ. Жиды очевидно своими голосами (бо христіяньскихъ голосôвъ не числено), выбрали жидôвску раду, т. е. 14 жидôвъ и 16. переважно собѣ прихильныхъ христіянъ. Такъ ôтбулися въ Перегиньску выборы до рады громадскои!

Дивуе насъ, щó то п. Голубовского такъ съ жидами звязало, и щó его, яко управителя митрополичихъ дôбръ въ Перегиньску склонило, дѣлати въ некористь громады христіяньскои?... П. Голубовскій тѣшився передъ тымъ якъ найлѣпшимъ довѣріемъ у околичного духовеньства якъ и у Преосв. митрополита. Бувшій митрополитъ Іосифъ повѣривъ ему бувъ навѣть господарство лѣсове въ Перегиньску, при котрôмъ интересѣ очевидно тысячѣ стративъ, хочь теперѣшный купець при тôмъ самôмъ интересѣ за 3 роки вже тысячѣ заробивъ...

Н. П. Д.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Конець рады державнои*) наступивъ вже по всѣй имовѣрности дня 24 с. м., бо на 15 засѣданю того дня заявивъ президентъ палаты, що о слѣдуючôмъ засѣданю повѣдомитъ пословъ письменно; позаякъ однакожь по всѣй имовѣрности не буде вже засѣданя сего року, то ôнъ желае для того всѣмъ членамъ палаты щасливого нового року.

(*Зъ палаты пословъ. Специяльнй дебаты надъ адресою.*) На 12 засѣданю палаты пословъ дня 22 с. м. розпочалися специяльнй дебаты надъ адресою бôльшости. Найбôльше опору не то вже въ лѣвици, але и въ многихъ членахъ деякихъ клюбôвъ правицѣ, найшовъ той уступъ адресы въ котрôмъ говорится о „органичнôмъ розвою автономіи краѣвъ“. Найсильнѣйше противъ сего уступу выступила т. зв. партія посередна властителѣвъ бôльшихъ посѣлостей зъ Моравы и клюбъ Коронинього. Пос. гр. *Фетеръ* заявивъ именемъ моравскихъ пословъ, що они не згодятся на таку автономію, котра выходитъ на федерацію, чимъ противится едности и силѣ державы. По его бесѣдѣ приняла палата уступъ 1 ажь до 8 адресы бôльшости. При уступахъ ôтъ 9 до 11 забирали голосъ послы Райхеръ, Сьвежи и Демель. Райхеръ жалувався на лат. духовеньство, котре, якъ казавъ, спекулюе на глупоту сельского люду, а надъуживаючи вѣры до своихъ агитацій въ Стиріи, пôдкопуе тымъ самымъ вѣру въ народѣ, а правительство на то все дивится спокôйно и рôвнодушно. Пос. *Сьвежи* жалувався знову, що на Шлеску не признаютъ правъ языкôвъ славяньскихъ въ урядѣ и школѣ. Пос. *Демель* збивавъ доказы Сьвежого, а переходячи до адресы сказавъ до правицѣ, що она жадае автономіи, на яку Австрія згодитися не може и предкладае, щобы замѣсть того уступу приняти уступъ зъ адресы меншости, въ котрôмъ жадаеся рôвного забезпеченя и плеканя духовыхъ и економичныхъ интересôвъ всѣхъ краѣвъ при забезпеченю едности и силы державы. По замкненю дебаты промовивъ ген. бесѣдникъ пос. *Коронини*: „Я и мои товаришѣ не можемо голосувати за „органичнымъ розвоемъ автономіи краѣвъ“, бо то значило-бы попирати федерализмъ. Теперѣшнои автономіи, досыть навѣть широкои, котра для многихъ краѣвъ есть великимъ добромъ, не хочемо нарушувати але на бôльшу автономію нѣколи не згодимося, бо тогды бôльшй краѣ розвивались бы въ користь меншихъ. При такôй автономіи меншй краѣ мусѣли-бы або зовсѣмъ свою дѣяльнôсть залишити або принимати то, що имъ призначитъ Чехія або Галичина... Президентъ министрôвъ сказавъ недавно, що бажань рôзныхъ народôвъ державы не може брати на вагу золота. На се я не потребую ажь доказу, що правительство такъ поступае; се знаютъ и другй народы, о чѣмъ розкаже по менѣ одинъ зъ моихъ товаришѣвъ (Очевидно пос. Ковальскій Ред.) Фактомъ есть однакожь, що правительство зовсѣмъ не увзгляднае найсмирнѣйшихъ бажань ôтносячихъся до заведеня въ школѣ и урядѣ языка краевого, але зъ другои стороны робитъ якъ найширшй уступки. А коли насъ выборцѣ пытаютъ чому се дѣеся, то мы мусимо лишь стискати плечима и казати: бо другй народности маютъ въ радѣ державнôй бôльше представителѣвъ, котрй маютъ вплывъ на голосованье. За адресою меншости не можемо голосувати а то для того, що она жадае, щобы нѣмецкій языкъ бувъ языкомъ державнымъ, а мы хотѣли-бы забезпечити ему лишь тй права, якй ôнъ и теперь мае... Австрію треба въ двохъ напрямахъ лѣпше управляти якъ яку иншу державу: разъ зô взгляду на интересы матеріяльнй, а потому и зô взгляду на идеальнй интересы чоловѣка и длятого мы заявляемо, що будемо противитися цѣлою силою всякимъ реакційнымъ стремленямъ чи то на поли економичнôмъ, чи политичнôмъ“. — При голосованю ôткинула палата внесенье пос. Демеля а приняла стилизацію проекту бôльшости 173 голосами противъ 149; такъ само приняла палата 10, 11 и 12 уступы адресы бôльшости. Коли ôттакъ президентъ палаты предложивъ порядокъ дневный слѣдуючого засѣданя пос. Штайнвендеръ выкликавъ въ палатѣ страшный крикъ и неспокôй, а то для того, що справозданье о перенятю зелѣзницѣ прагско-духновецкои роздано доперва день передъ тымъ, коли справа мала прійти на порядокъ дневный; ôнъ назвавъ то парляментарною комедіею. Лѣвиця не переставала давати оплески, а правиця кричати; президентъ дзвонитъ и кричитъ, нѣхто его не слухае; въ сали вже темно а крикъ и сварка безъ кôнця. Голосы: То скандаль! Ледве не ледве удалося президентови докричатися, що ôнъ усуває ту справу зъ порядку дневного и тогды доперва розôйшлися послы на потемки и середъ крику зъ палаты.

На 13 засѣданю дня 23 с. м. жадавъ пос. Авсереръ при специяльнôй дебатѣ пôднесеня цла на збôже до тои самои высоты, що и въ Нѣмеччинѣ, оподаткованя капиталистôвъ и пôднесеня клясы робочои а пос. *Тиркъ* (антисемитъ) жадавъ, щобы въ адресѣ додати: До такого забезпеченя (селянъ) потрѣбнй суть обширнй реформы, *а до переведеня реформъ потрѣбно усуненя всякого вплыву жидôвского на кождôмъ поли житя публичного.* Внесенье се упало, а палата приняла уступы адресы ажь до 21, де говорится о потребѣ и способахъ полѣпшеня стану економичного. При уступѣ 22 и 23 проекту адресы бôльшости забравъ голосъ пос. *Ковальскій* и выступивъ насамперед противъ ягайлоньскои идеи гр. Дѣдушицкого, зазначуючи, що мы Русины, стоимо на становищи идеи австрійскои. Дальше выказу-

вавъ, якъ у насъ понимаеся рôвноправнôсть и якъ єи выконувано при выборахъ, наводивъ рôжнй факты и сцены при послѣдныхъ выборахъ, вказувавъ на поступованье старостôвъ и урядникôвъ, а на послѣдокъ перейшовъ и на справу до бромильску, за котру обвинявъ правительство. Промовлявъ ще и пос. Озаркевичь за адресою бôльшости; ôнъ сказавъ, що ôнъ и єго товаришѣ стоятъ при правительствѣ и за автономією краѣвъ. Адресу бôльшости принято на послѣдокъ въ третôмъ читаню на 14 засѣданю дня 24 с. м.

(*Спôльнй делегаціи*) розпочали свои засѣданя дня 22 с. м. Президентомъ австрійскои делегаціи выбрано гр. Фалькенгайна, а єго заступникомъ Хлюмецкого; на письмоводителя выбрано мѣжь иншими пос. Мадейского. До делегаціи выбрано мѣжь иншими пословъ: кн. Чарторыйского, Сангушку, Хшановского, Чайковского, Черкавского, Яворского, Гавзнера, Мадейского, Смольку и Григорцеа. На першôмъ заразъ засѣданю предложивъ гр. Кальноки прелиминарь буджету цѣлои державы на рôкъ 1886, зъ котрого выймаємо слѣдуючй дагы въ круглыхъ цифрахъ: Загальнй потребы ззычайнй выносятъ 114 миліонôвъ а надзвычайнй 5 мил., разомъ 119,724.748 зр. (въ 1885 р. 119,233.500 зр.) На то єсть покрытя въ рôжныхъ ресортахъ министерства 3,167.527 а иншихъ доходôвъ 25,914.132 зр. разомъ 29,081.659 зр.; выпадае отже на спôльнй потребы 90,643.089 зр. Зъ того мае 2% покрыти угорскій скарбъ державный въ сумѣ 1,812.861 зр. а зъ останку припадае 70% т. є. 62,181.159 зр. на долитавскй краѣ коронний а 30% т. є. 26,649.068 зр. на Угорщину. Крôмъ сего припадае на потребы Босніи и Герцеговины 5,955.000 зр., зъ котрыхъ мае покрыти Долитавія 4.085.130 зр. Угорщина 1,750.770 а угорскій скарбъ державный 119.100 зр.

(*Зъ промовы цѣсарскои до спôльныхъ делегацій*) дня 24 с. м. выймаємо слѣдуючй найважнѣйшй мѣсця: Ôгносины монархіи — казавъ цѣсарь — до державъ заграничныхъ суть якъ найдружнѣйшй. *Ôтвѣдины царя россійского* въ Кромерижи, котрыми ôнъ Насъ урадувавъ, *суть дорогоцѣнною ознакою и дальшыхъ тѣсныхъ и повныхъ довѣря ôтносинъ межи владѣтелями трехъ сусѣдныхъ державъ*, котрыхъ значенье для мира монархіи и Европы Я вамъ ще передъ рокомъ заявивъ. Въ стремленяхъ нашихъ *удержати правный станъ запорученый угодами, яко пôдставу до мира и порядку, находимо спôвучасть и въ другихъ державахъ*, и се єсть намъ найбôльшою запорукою доброго успѣху. *Въ сѣмъ дусѣ стараєся Моє правительство вразъ съ другими державами*, пôдписавшими угоду берлиньску, *завести знову порядокъ на Балканѣ. Удержанье мира и забезпеченье интересôвъ монархіи буде и дальше задачею мого правительства*... За вашу охоту полѣпшити положенье низшихъ официрôвъ и кадетôвъ прймѣтъ мою подяку... Культурнй и економичнй ôтносины въ Босніи и Герцеговинѣ все полѣпшаются а правительство постановило зменшити на слѣдуючій рôкъ кредитъ для войска въ тыхъ краяхъ. Уповаючи на вашу преданнôсть вытаю васъ въ тôмъ дусѣ сердечно.

Заграничнй Державы.

Россія. Россійскй газеты заповѣдуютъ вже на слѣдуючій рôкъ нове переобразованье петербурскои полиціи; дотеперѣшнй надзиратель поодинокихъ районôвъ будутъ усуненй, а на ихъ мѣсце прійдутъ особы зъ стану „дворяньского", котрыхъ вже доси достаточне число принято. Такъ отже петербурска полиція буде рôзнитися ôтъ всѣхъ другихъ въ Европѣ, бо буде складатися зъ самои „шляхты". — Сими днями выѣхавъ зъ Кишенева патріярхъ католикосъ всѣхъ Ôрменъ, Макарій, до Одессы, зъ ôтки ôттакъ кораблемъ поѣде до своеи резиденціи въ Ечмядзинѣ. Въ Тифлисѣ будутъ єго стрѣчати вицегубернаторъ и другй свѣтскй и духовнй власти. — Полуднево-россійскй часописи жалуются, що Австрія замкнула свою границю для россійскихъ безрогъ и овець пôдъ покрывомъ, бутьто-бы она боялася занесеня заразы до своихъ краѣвъ на ой звѣрята. „Южанинъ" доказує, що въ тôмъ лежитъ зовсѣмъ инша причина а именно та, що такъ Австрія якъ и Нѣмеччина боятся конкуренціи россійскои и для того Нѣмеччина волѣє помагати Австріи якъ Россіи и заохочує єи до такого поступованя. — Мимо всякихъ суперечныхъ поголосокъ гр. Толстой обôймае съ днемъ 1 падолиста о. р. управу министерства дѣлъ внутрѣшныхъ. Ген.-прокураторъ св. синода, Побѣдоносцевъ, вернувъ вже до Петербурга и розпочавъ знову свою дѣяльнôсть. „Jour. de St. Petersbourg" заперечує вѣсти, будьто-бы пôвнôчнй цѣсарства згодилися що до компензаты Сербіи и додае, що державы згодилися на залагодженье справы на пôдставѣ status quo, котра таку компензату выключае.

Нѣмеччина. Ôтповѣдь гр. Таффого на интерпеляцію пос. Грохольского о выдалюваню Полякôвъ все ще находитъ ôтголосъ въ нѣмецкôй прасѣ. Замѣтнымъ єсть, що при сѣй случайности пише „Pol. Corr." о нѣмецкихъ либералахъ въ Австріи. Згадана часопись доказує такожь, що пруске правительство робитъ то лишь зô взгляду на свои власнй интересы домашнй и не думае тымъ зовсѣмъ наражувати собѣ анѣ сусѣдныхъ державъ, анѣ народностей; оно выступае лишь противъ поодинокихъ зайшлыхъ особъ, котрй на нѣмецкôй земли розширяютъ сусѣдну народнôсть. О австрійскихъ либералахъ такъ каже згадана газета: „Гр. Таффе въ своѣй ôтповѣди поставився на конкретне становище невмѣшуваняся въ цѣлу справу и давъ симъ доказъ лѣпшого розумѣня рѣчи, якъ либеральна праса вѣденьска, котра противится своѣй, такъ часто заявлюваной прихильности для Нѣмеччины, коли нападае на ôтповѣдь, котра єсть дѣйстнымъ доказомъ дружныхъ ôтносинъ сусѣдныхъ. Недостача практичного змыслу нѣмецко австрійскихъ либералôвъ проявляеся и тутъ: они пôдъюджуютъ Полякôвъ противъ правительства, котре розумно рахуєся съ аспираціями національными, але, що правда, не єсть заражене тыми идеями либеральными, що робятъ либерализмъ слѣпымъ на все и кажутъ єму топтати ногами свôй власный народъ нѣмецкій."

Франція. Президентъ Греви принимае теперь дуже численнй визиты своихъ давныхъ и новыхъ пріятелѣвъ политичныхъ, выбраныхъ до парляменту, зъ котрыхъ богато єсть такожь и зъ лѣвицѣ. Зъ розказôвъ ихъ можна доперва переконатися, якъ грôзнымъ було положенье передъ выборами. Греви розказувавъ имъ самъ, що ôнъ вже бувъ на все приготованый и мавъ вже рѣчи спакованй, щобы, коли буде потреба, мôгъ скоро выпровадитися зъ палаты елизейскои. Що до новои политики мавъ Греви сказати, що єсть обовязкомъ Брисона, чекаты доки палата не збереся, а тогды муситъ ôнъ добре розвѣдати про теперѣшну тенденцію лѣвицѣ и на пôдставѣ сеи тенденціи доперва утворити поступову бôльшôсть парляменту. Ôнъ муситъ добре дивитися, чого край хоче, а чого не хоче. Край не хоче передовсѣмъ жадного перевороту и жадной змѣны дотеперѣшного порядку. — Здаєся, що по теперѣшныхъ выборахъ наступлятъ и певнй змѣны въ министерствѣ, а именно маютъ уступити министры торговлѣ и рôльництва, котрй не получили при выборахъ мандатôвъ. — Републикане тѣшатся, що будутъ теперь мали въ палатѣ бôльшôсть голосôвъ числомъ 300, тымъ часомъ лѣвиця вже теперь голоситъ, що думае заразъ по ôткрытю палаты поставити Феррого въ станъ обжалованя и вже теперь мае до того запевнену бôльшôсть голосôвъ.

НОВИНКИ.

— **Въ честь Єго Преосвященьства Епископа Станиславôвского о Ю. Пелеша** дае руско-народный театръ дня 1 падолиста с. р. т. є. въ день Єго посвященя торжественне представленье. Ôтограною буде исторична драма д ра Омеляна Огоновского „Федько Острожскій" съ музикою М. Вербицкого. Роспôчне представленье кантата, уложена въ честь Преосв. Станиславôвского Владики проф. Вахняниномъ, котру ôтспѣвае хоръ театральный въ народныхъ костюмахъ.

— **Преосв. еп. Іоанови Ступницкому** намѣряе духовеньство перемыскои епархіи вручити въ день 13-лѣтныхъ роковинъ вступленя на престолъ епископскій, пропамятный альбомъ. Альбомъ той выйшовъ вже зъ переплетничои роботнѣ п. Л. Вербицкого у Львовѣ и ôтзначуєся дуже гарною роботою; въ серединѣ умѣщена прегарна дедикаційна виньета роботы п. Зубрицкого. Украшену богатою рѣзьбою касету до переховання альбому спорядивъ съ правдиво артистичнымъ смакомъ рѣзьбярь п. Герасимовичь.

— **Жалоба п. Кôндрата Захарчука**, выборця зъ округа перемышляньского, на безправне допущенье 48 виринистôвъ до голосованя на гр. Стадницкого, була вчера предметомъ розбору въ державнôмъ трибуналѣ у Вѣдни пôдъ проводомъ Унгера П. Захарчука заступавъ д-ръ Фридманъ. Вырокъ буде оголошеный завтра въ полудне.

— **Посвященье розширеного локалю друкарнѣ тов. им. Шевченка и ново-закупленои машины** ôтбулося сеи недѣлѣ о год. 12 въ полудне дуже величаво. Явилися львôвскй члены товариства им. Шевченка, а кромѣ нихъ много другихъ виднѣйшихъ львôвскихъ патріотôвъ изъ всякихъ верствъ нашои суспôльности. Обряду посвященя довершивъ о. вице-ректоръ Тороньскій, а ôттакъ промовивъ короткими а теплыми словами проф. Романчукъ, пôдносячи значенье сего на першій поглядъ може не такъ дуже замѣтного але въ дѣйстности и въ наслѣдкахъ своихъ многоважного факту, що друкарня наша розширяе кругъ своеи дѣяльности. При тôй нагодѣ дôткнувъ Вп. бесѣдникъ и розвою нашои словесности, котрои розрôстъ спровадивъ конечну потребу опершу заснованя а теперь и розширеня друкарнѣ товариства им. Шевченка. Съ натискомъ пôднѣсъ Вп. посолъ, що заснованье сеи друкарнѣ не мало на цѣли чинити яку-небудь конкуренцію друкарни старинного Института Ставропигійского; обѣ рускй друкарнѣ подѣлились працею и обѣ гарно розвиваются. Дальше згадавъ бесѣдникъ про тыхъ, котрй для добра сеи друкарнѣ безперечно найбôльше заслужилися, стояли на сторожи єи интересôвъ въ найкритичнѣйшихъ хвиляхъ, и тутъ при згадцѣ имени бл. п. д ра Корнила Сушкевича, котрый для добра сеи друкарнѣ безперечно найбôльше заслужився, побачили мы слезы правдивого жалю въ очахъ присутныхъ труженниковъ друкарнѣ. Закôнчивъ промову свою Вп. проф. Романчукъ горячимъ бажаньемъ успѣшного розвою якъ друкарнѣ самои, такъ и цѣлои нашои словесности. По промовѣ пущено на пробу машину въ рухъ и въ однôй хвили роздано мѣжь присутныхъ прегарно выпечатанй привѣты: „Щасть Боже" и „Сотвори Господи многая лѣта". — Потôмъ Зарядъ тов. им. Шевченка запросивъ всѣхъ присутныхъ, на снѣданокъ. Въ веселôмъ настрою духа засѣли гостѣ за столы въ канцеляріи друкарнѣ. Побôчь представителѣвъ духовеньства були тутъ професоры университету, техники, рускои гимназіи, семинаріи учительскои, редакторы нашихъ часописей, старшй и молодшй юристы рускй, представителѣ львôвского мѣщаньства руского, стану ремѣсничого и торговельного, а въ кôнци весь персоналъ труженикôвъ друкарнѣ. Пôшли сердечнй розмовы, пôднялись горячй патріотичнй рѣчи та заздоровнй промовы. Рядъ ихъ розпочавъ Вп. сов. о. Ильницкій, пôдносячи въ краснорѣчивôй промовѣ культурне и цивилизаційне значенье штуки друкарскои въ загалѣ а для насъ Русинôвъ въ особенности, а зводячи ôттакъ рѣчь до нынѣшного торжества пôднѣсъ тоастъ въ честь друкарнѣ тов. им. Шевченка, бажаючи ѣй, щобъ широкою струєю сыпала на Русь лучѣ науки и просвѣты. Зъ дальшихъ заздоровныхъ промовъ принято съ особливымъ ентузіязмомъ внесеный редакторомъ „Дѣла" Ив. Белеємъ на руки о. Тороньского тоастъ въ честь высоко-заслуженого для розвою нашои словесности, патріотичного духовеньства руского; дальше пôднесеный проф. д ромъ Олександромъ Огоновскимъ тоастъ въ честь многодѣяльного тѣла учительского рускои гимназіи, а такожь и дальшй тоасты: въ честь Выдѣлу товариства имени Шевченка въ загалѣ и многотрудящогося проф. Громницкого въ особенности; въ честь молодежи рускои и осередку єи патріотичныхъ працъ — „Академичного Братства", въ честь пп.: сов. Ильницкого, одного зъ ветеранôвъ-писателѣвъ нашихъ, проф. Анатоля Вахнянина, проф. д-ра Олександра Огоновского, щирого провôдника рускои молодежи (пôднѣсъ п. Олесницкій), посла Юл. Романчука, неутрудимого дѣятеля на поли политичнои организаціи и просвѣты руского народу (пôднѣсъ о. Ал. Стефановичь), п. Мих. Косака, одного зъ ветеранôвъ-дѣятелѣвъ, и др.; въ честь рускихъ ремѣсникôвъ и промышленникôвъ на руки пп. Спожарского и В. Нагôрного, въ честь труженникôвъ друкарнѣ и пр. За любою та щирою розмовою, за горячими патріотичными бесѣдами сходивъ швидко часъ зôбранôй громадѣ. Торжество закôнчивъ одушевлено принятый всѣми тоастъ на зрôстъ, славу и успѣшну дѣяльнôсть для добра народу — нового нашого политичного товариства!

— **При выборѣ посла до сойму зъ мѣста Станиславова** буде борба мѣжь двома кандидатами: д-ромъ Згурскимъ и д ромъ Каминьскимъ. Русины очевидно будутъ голосувати на д ра Каминьского.

— **Выдѣлъ товариства „Академичне Братство"** повѣдомляе своихъ товаришѣвъ, що дня 1 л. листопада о 2-ой годинѣ зъ полудня на университетѣ ôтбудутся передвыборчй загальнй зборы.

— **Трагична смерть бл. п. Клима Охримовича, адъюнкта зъ Галича.** Въ тôмъ дѣлѣ пишутъ намъ зъ Станиславова: „У насъ знову свѣжа могила! Климъ Охримовичь умеръ сегодня (с. є. 26 л. с. м.) передъ полуднемъ. Ледви-що трохи житье усмѣхнулося єму, ледви-що черезъ свою гуманну и патріотичну дѣяльнôсть згорнувъ коло себе руске мѣщаньство галицке та околичну Русь, — и судилось єму гинути. Завѣдатель дôбръ гр. Войтѣха Дѣдушицкого въ Єзуполи, п. Загурскій, запросивъ до себе на ловы бл. п. Охримовича зъ Галича и авскультанта зъ Станиславова п. С——ского. Въ хатѣ п. Загурского збиралися всѣ уже въ дорогу, а п. С———скій выбиравъ собѣ стрѣльбу до руки. Въ тôмъ курокъ зачепивъ о гузикъ, стрѣльба выпалила и цѣлый набôй прошивъ живôтъ бл. п. Охримовича. П. С——— скій въ роспуцѣ схопивъ за револьверъ и хотѣвъ заразъ себе застрѣлити, та присутнй силою тому перешкодили. Пок. Охримовичь мучився ще добу и скôнчивъ.

— **Доповняючій выбôръ одного члена рады повѣтовои въ Перемышли** зъ мѣстъ розписаный на 24 л. падолиста с. р.

— **Конкурсъ на пять стипендій для дѣтей селяньскихъ** по рôчныхъ 90 зр. зъ фундаціи Щаст. Скибиньского розписавъ Выдѣлъ краевый. Стипендіи тй, пôдъ именемъ „хлопскй" призначенй для бѣдныхъ сынôвъ селяньскихъ безъ рôзницѣ вѣры и народности ученикôвъ школъ середныхъ и высшихъ.

— **Зъ Калуша** пишутъ намъ: Горы нашй ôтъ трехъ днѣвъ бѣлѣютъ ôтъ снѣгу. Сего року мыши ажь по Лôмницю и Чечву страшну въ поли шкоду робятъ; що нечувано, жерутъ фасолю и и траву. Старй люде ворожатъ, що по тыхъ мышахъ прійде голодъ.

— **Конфискаты послѣдного числа „Нового „Зеркала"** не затвердивъ ц. к. судъ краевый карный а то для браку знаменъ якого будь каридостойного чину. Противъ сему рѣшеню внесла супротивленье ц. к. прокураторія державна, и зъ сеи причины предложено акта ц. к. высшому судови краевому.

— **Нова читальня** засновуеся въ Мужиловѣ, пов. пôдгаецкого. Въ тôмъ самôмъ селѣ заводится наука хорального спѣву въ нотъ. Учитъ спѣвати мѣсцевый парохъ о. Барановскій. Щасть Боже мужиловскôй громадѣ до заведеня у себе всякихъ пожиточныхъ и розумныхъ порядкôвъ!

— **Заручины сельскои дѣвчины съ жидомъ.** Въ Лишни, селѣ пов. дрогобыцкого, упоѣвъ тамошный арендарь одного богатого господаря, и несвѣдомому предложивъ женитьбу свого сына съ єго дочкою. Пяный господарь згодився на то, а хитрый жидъ зробивъ съ нимъ сейчасъ при свѣдкахъ умову того рода, що сторона ôтступаюча ôтъ намѣренои женитьбы мае заплатити противнôй сторонѣ 50 зр. за завôдъ. Коли господарь вытверезився, ôтпала єму охота свататись съ арендарскою родиною а то тымъ бôльше, що дочка єго, дôзнавшись о тôмъ, попала въ правдиве ôтчаянье и навѣть хотѣла ôтобрати собѣ житье. Тымчасомъ арендарь стоитъ при умовѣ и домагаєсь або ôтдати дѣвчину єго сынови або заплатити умовлену кару, котра розумѣєсь, яко обѣцяна по пяному, єсть супротивъ права неважною.

— **Знайшовъ свôй свого.** Въ Делятынѣ єсть бурмистромъ вже ôтъ трехъ лѣтъ тамошный пропинаторъ, жидъ, Фроимъ Кноль. Господарка громадска п. Кноля вже дуже надоѣла жителямъ Делятына и они хотѣли-бы позбутися єго при надходячихъ выборахъ до рады громадскои и мимо того, що Кноль обѣцює опустити 200 зр. зъ своеи дотеперѣшнои платнѣ, не хотятъ делятыньскй мѣщане нѣчого и чути о єго новôй кандидатурѣ. Тымъ часомъ — якъ доносятъ „Kurjer-ови Lw."— — прихильники Кноля розвинули сильну агитацію за єго кандидатурою и найшли въ особѣ мѣсцевого лат. священика, кс. Іосифа Богдана, сильного союзника и поборника задля справы Кноля. Кс. Богданъ, котрый єсть такожь касіеромъ мѣсцевои касы позичковои, держится крѣпко за руки съ Кнолемъ и оба всякими способами стараются тероризувати делятыньскихъ мѣщанъ, щобъ они голосували за дотеперѣшнымъ бурмистромъ. Очевидно знайшовъ свôй свого.

— **Именованя.** Б. Герговичь именованый канцелистомъ дирекціи полиціи у Львовѣ. — Асистентами почтовыми именованй: И. Балицкій въ Дрогобычи, И. Краткій въ Стрыю, И. Розенфельдъ въ Тернополи, І. Бурянъ въ Бережанахъ, І. Крамеръ въ Пôдволочискахъ, М. Носковскій въ Бучачи и І. Лясковницкій у Львовѣ.

— **Въ судѣ повѣтовôмъ въ Калуши** придержано злодѣя, А. Юревича зъ Долины, съ двома ключами, имовѣрно ôтъ якоись церкви або костела, тасьмою рожевою звязаными. Одинъ съ ключѣвъ мае ручку сплощену и оздôбными карбами значену. Сторона пошкодована може зголоситися прото до суду въ Калуши.

— **Додатокъ активальный.** Пишутъ намъ, що дѣло побôльшеня додатку активального для ц. к. урядникôвъ у Львовѣ мае бути поновлене. Въ першихъ дняхъ падолиста ôтбудеся збôръ урядникôвъ для нарадъ надъ тою справою.

— **Въ Стрыю** опорожнена посада завѣдателя шпиталю съ платою 600 зр., хатою, топливомъ и свѣтломъ. Поданя належитъ вносити до магистрату до 1 грудня с. р.

— **Примѣрный директоръ полиціи.** Цѣкавый процесъ ôтбуваеся сими днями въ Петербурзѣ. На лавѣ обжалованыхъ засѣвъ, якъ доноситъ „Русскій Курьеръ" кронштадтскій директоръ полиціи, капитанъ Головачевъ, котрому доказано, що бравъ численнй взятки ôтъ властителѣвъ заѣздôвъ, гостинниць и. т. п. за то, щобъ они могли безъ перешкоды вести ремесло, противне публичнôй моральности, а що бôльше, що самъ въ спôлцѣ съ якоюсь Рачковскою удержувавъ дôмъ публичнои розпусты. Гарный директоръ полиціи, нема що казати!

— **Селяне губерніи кіевскои** стали послѣдными роками выселятися дуже численно на Кавказъ. Щобы спинити се переселенье, выдавъ кіевскій губернаторъ циркулярь до пôдвластныхъ мировыхъ посередникôвъ и исправникôвъ, щобы охочихъ до выходу по можности здержували. Причиною выселеня єсть въ бôльшôй части убожество.

— **Карту Великои Болгаріи in spe"** выготовивъ якійсь предпріємщикъ въ Софіи и робитъ на нѣй огромнй интересы. Границѣ новои державы простираются до Адріянополя и обôймаютъ вилаеты косôвскій, новобазарскій и частину Сербіи (!).

— **Пôдземну церковь зъ грецкихъ часôвъ** ôткрыто недавно пôдъ одною зъ турецкихъ святынь въ Царгородѣ. Церковь складаєсь зъ кôлькохъ пôдземныхъ склепôвъ, а на стѣнахъ сихъ склепôвъ выднѣютъ ще слѣды религійныхъ малюнкôвъ.

— **Нещасливй случаѣ.** Въ Городку утопилась дня 17 с. м. дѣвчина Генрика Буркгардъ. Причиною самоубійства була нужда. — Въ Краснôй, пов. надвôрняньского ударивъ господарь П. Нагôрнякъ пôдчасъ весѣля своеи дочки середъ суперечки свого сына Михайла такъ сильно по головѣ, що той безъ свѣдомости упавъ на землю. Нагôрнякъ думаючи, що убивъ сына, пôшовъ до стодолы и тамъ зъ жалю повѣсився. Сына тымчасомъ ôтратовано. — При будôвли стрыйско-бескидскои зелѣзницѣ прійшло до бôйки мѣжь италійскими робôтниками, середъ котрои два пожили смерти. — Дня 13 с. м. переѣхавъ поѣздъ черновецкои зелѣзницѣ 17-лѣтного челядника ковальского, К. Ладзиньского; нещастье то лучилось на територіи громады Замулинцѣ.

— **Ген. Дирекція австр. зелѣзниць державныхъ** оповѣщае: Торговельный ôтдѣлъ ц. к. генер. Дирекціи австрійскихъ зелѣзниць державныхъ, котрый мѣстився доси въ домѣ пôдъ ч. 7 Hegelgasse, перенѣсся съ днемъ 15. с. м. на дворець зелѣзницѣ Францъ-Іосифа (Althauplatz IX) и ту принявся за свое дѣло съ днемъ 16 с. м. Информаційне бюро ц. к. зелѣзниць державныхъ лишаєсь дальше при улици Iohannesgasse ч. 29. I.

— **Звертаємо увагу на нынѣшне оголошенье** въ инсератахъ солидной фирмы п. К. Марецкого, властителя складу фортепянôвъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

На конкурсъ розписана дня 23 жовтня до ч. 6886 парохія Розгôрче, дек. болехôвского. Речинець до 17 грудня с. р.

Въ пропозицію принятй: На Янчинъ оо. І. Сим. Конопка, II. Іоанъ Лопачиньскій, III. Іос. Реваковичь, 4 Конст. Глѣбовицкій, 5. Ром. Крижановскій. 6. Ник. Стрѣльбицкій, 7. Сильв. Лецкій, 8. Ант. Ульваньскій, 9. Мелит. Винницкій, 10. Іоанъ Глиньскій, 11. Волод. Голинатый, 12. Мих. Бабякъ и 13. Емил. Глѣбовицкій — На Скалу, дек. скальского принятй оо.: I) Лушпиньскій Леонтій зъ Филипковець, II) Пôдсоньскій Викторъ изъ Звыженя, III) Целевичь Іоанъ зъ Тростянця; въ списѣ: 4) Сѣчиньскій Лукіянъ зъ Угрыня, 5) Кушикъ Іоанъ зъ Лосяча, 6) Леонтовичь Волод. зъ Язлôвця, 7) Бирчакъ Іоанъ зъ Чолганъ, 8) Величковскій Юліянъ зъ Покропивнои, 9) Ганкевичь Исидоръ зъ Ивановець, 10) Темницкій Николай зъ Хоросткова, 11) Левицкій Александеръ зъ Увислы, 12) Каратницкій

Емилій зъ Семяковець, 13) Юркевичь Атаназій зъ Сухорѣчь, 14) Березовскій Тома зъ Дубравки 15) Лукасевичь Кирилъ зъ Мшания.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію о. Володимира Голинатого на Витвицю.

Завôзваный до кан. институціи о. Мих. Калинець на Мечищôвъ.

Завѣдательство Лисиничь получивъ о. Вас. Бернацкій.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенту на парохію Колодно, дек. куликôвского, получивъ о. Василій Кокотайло зъ Березця.

ПОСМЕРТНИ ВѢСТИ.

✝ **О. Андрей Навроцкій**, парохъ Голгочь, дек. пôдгаецкого, померъ минувшого тыждня въ 68 роцѣ житя, а 45 роцѣ священьства. Покôйный о. Андрей належавъ до того прекрасного цвѣтника руского духовеньства, котрымъ гордится нашь нарôдъ. Душа то була честна, щира, взôрцевый отець родины, поважный патріотъ, выховавшій такого сокола-сына, незабутнои памяти Володимира Навроцкого, сердечный другъ и провôдникъ своихъ парохіянъ. Тожь вѣчна честь нехай буде его памяти!

✝ **Климъ Охримовичь**, адъюнктъ судовый въ Галичи, мужь вельми праведного характеру, щирый патріотъ рускій, загально любленый и поважаный, упокоився по короткôй а тяжкôй болѣзни въ Станиславовѣ дня 26 л. жовтня въ самôй силѣ вѣку, бо въ 37 роцѣ житя. Похороны ôтбудутся завтра о 2 годинѣ по полудни. Съ сердечнымъ жалемъ прощаемо дорогого нашого Друга и кличемо: Вѣчная ему память!

✝ **О. Николай Поромбальскій**, парохъ Озерянъ, дек. товмацкого, упокоився дня 22 л. жовтня с. р. на тифусъ въ 59 роцѣ житя, а 34 роцѣ священьства, оставляючи жену и трое незаосмотреныхъ дѣтей. Вѣчная ему память!

✝ **Саламонъ Адамъ**, ученикъ VIII клясы рускои гимназіи, упокоився у Львовѣ дня 21 жовтня с. р. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **О увяжненю Н. Костомарова и П. Кулиша** въ р. 1847 подае „Русская Старина“ за жовтень с. р. цѣкавый епизодъ, опертый на замѣтцѣ „Augsburger Allgemeine Ztg.“ зъ 4 липня тогожь самого року. Замѣтка надписана „Покаранье панславистичныхъ агитацій“, а основа еи слѣдуюча: „Рускій ученій и писателѣ позволили собѣ въ послѣднôмъ часѣ въ австрійскихъ провинціяхъ съ славяньскимъ населеньемъ, а именно въ Богеміи голосити славяньскій тенденціи, надъ осущеньемъ котрыхъ они мабуть давно вже трудились, коли симъ часомъ пресвѣтлѣйшій императоръ Россіи, котрого политика искони основалась на началахъ строгои законности вповнѣ противится такимъ тенденціямъ, про котрі рôвно-жь не хотятъ знати и заграничні славяньскі племена. Австрійске правительство попало на слѣдъ тыхъ тайныхъ агитацій и пожаловалось россійскому, указавши при тôмъ и мѣсцевости, де такі дѣла роблятся въ Чехіи. Тамъ схвачено звѣстного Кулиша, бувшого приватного доцента руско-славяньского языка въ петербурскôмъ университетѣ, котрый прибувъ въ сі стороны, заселені славяньскими племенами, для довершеня науки въ славяньскихъ предметахъ. Другі пôдозрѣлі, и межи ними професоры кіевского университету, схвачені тамъ-же и въ малороссійскихъ провинціяхъ и яко арестанты приставлені въ Петербургъ, де и доси заключені въ Петропавловскôй крѣпости и ôтдані строгому слѣдству яко злоумышленики противъ нынѣшного порядку. Тая лекція, надѣемось, ôтбере рускимъ панславистамъ на довго охоту стремѣти до осущеня ихъ мрѣй“. Хотя ся замѣтка нѣмецкои часописи хибна есть въ деякихъ подрôбностяхъ, каже „Рус. Старина“, то поглядъ на цѣле дѣло ôтповѣдае зовсѣмъ тогочаснымъ понятямъ о „панславистичныхъ агитаціяхъ“. На диво однакожь справу Костомарова и Кулиша розумѣютъ по нынѣшный часъ деякі „русскіе“ яко „малорускій сепаратизмъ“. Авторъ статіи домагаеся прото, щобы „Рус. Старина“ выдобула зъ актôвъ официяльне слѣдство въ тôй справѣ и подала его до ширшои вѣдомости.

Подяка.

Дня 5 липня с. р. дôткнувъ насъ Господь великимъ нещастьемъ-огнемъ, котрый въ несповна двохъ годинахъ знищивъ цѣлкомъ обôйстя насъ дванадцяти господарѣвъ. Жаль и роспука, яка насъ тогды огорнула, не дасться описати. Але той самъ Господь Богъ, котрый насъ засмутивъ, той и потѣшивъ. Заразъ бо слѣдуючого дня прикликуе насъ погорѣлцѣвъ нашь честный дѣдичь Вп. князь Юліянъ Пузына и найблагороднѣйшимъ чувствомъ милости ближнёго веденый, обдаровуе насъ одинадцятехъ (дванадцятый бувъ убезпеченый) матеріяломъ будôвлянымъ и околотами на пошѣвлю такъ щедро, що мы, обчислили тую даровизну легко на 500 зр. Дôзнавши такъ великои ласки, правдиво княжеского дару, не знаемо выразу, якимъ мы могли-бъ гôдно назнаменувати благороднôсть и честнôсть серця его; рôвножь не маемо способу оказати нашу вдячнôсть тому найблагороднѣйшому и найчестнѣйшому обывателеви. Длятого урадили мы зложити бодай въ той способъ нашу публичну подяку. Пріймѣтъ прото Вбл. Пане и Дѣдичу нашь ласкавый тыхъ кôлька словъ, яко выразы найщирѣйшихъ и найвдячнѣйшихъ чувствъ сердець нашихъ, котрі нынѣ вдячностею переповнені, на веегда для Васъ бьючими останутъ.

Чорнолôзцѣ дня 13 жовтня 1885.

Федоръ Мелникъ, Антось Мелникъ, Иванъ Мелникъ, Иванъ Гладунъ, Проць Гладунъ, Семанъ Гладунъ, Стась Гладунъ, Іосифъ Гладунъ, Армѣй Юречко, Иванъ Якубôвъ, Иванъ Гайдейчукъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 83—?

Специяльности и универсальні средства,

францускі и инші, якъ черезъ ню такъ и черезъ инші фирмы оповѣщувані.

Матеріи на дамску и мужеску **одѣжь**

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье { за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овеч.; „ „ 8·— „ зъ лѣпш. вовны овеч.; „ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овеч.; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіяны зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскі** суконні за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскі пальтоты зимові** за метеръ зр. 4. — Сѣрачки для дамъ на плащѣ ôтъ дощу и на одѣжь

Пледы до дороги за штуку зр. 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже красні одѣня, сподні, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіяны, дескины

поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцеві для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато решткъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такі решткі продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ решткъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталось-бы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконні инсеруютъ взôрцѣ решткôвъ; ті кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ решткъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Решткі не до вподобы вымѣняются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи пріймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (12—24)

Посады

учителя спѣву хорального

пошукуе укôнченый питомець. Дуже доступні условія. Обовязуесь выучити хоръ за три мѣсяцѣ. Близші информаціи въ Редакціи „Дѣла“.

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(ул. Академична Ч. 8)

можна дôстати по зниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „**Правда**“:

Рочникъ	V	зъ р. 1872	„ 2 зр.
„	VI	зъ р. 1873	„ 2 зр.
„	IX	зъ р. 1876	„ 2 зр.
„	X	зъ р. 1877	„ 2 зр.
„	XI	зъ р. 1878 часть лит. 2 томы	„ 1 зр.
„	XII	зъ р. 1879	„ 2 зр.
„	XIII	зъ р. 1880 часть I	„ 50 кр.
		зъ р. 1884 часть II	„ 1 зр.

Дальше можна набути слѣдуючі выданя б. редакціи „Правды“.

1. „Исторія руска Костомарова“, перекладъ Ол. Барвѣньского томъ I за 60 кр., т. II за 50 кр., т. III за 60 кр.; всѣ 3 томы разомъ за 1 зр. 50 кр.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВІ

4 процентові платні въ 30 днѣвъ по выповѣдженю

4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 47—?)

Асистентъ при гомеопатичнôй клиницѣ вѣденьского шпиталю

1488 1—3

Докторъ Медицины

Погоржельскій.

Остановившійся у Львовѣ принимае и дае ôтъ 9 до 11 год. рано кождого дня визиты всякого роднедужимъ и лѣчитъ медико-геопатичнымъ способомъ такъ мужчинъ якъ и женщинъ ôтъ всякого рода недугъ певно и скоро, навѣть въ такихъ случаяхъ, де альопатія не була въ силѣ вылѣчити. Пацієнты, котрымъ обставины недозваляютъ рушитися зъ мѣсця, можутъ и письменно порадитися въ рускôмъ и польскôмъ языкахъ якъ зô взгляду на свои недуги такъ и чимъ можутъ певно вылѣчитися; въ такôмъ случаю повинні прислати почтову марку. Можна такожь получити и геопатичні лѣки и въ американьскôй лябораторіи выготовлені тинктуры и делюцію. Драхма тинктуры коштуе 3 зр. а делюція 50 кр. на выдатки посылкові крôмъ того 60 кр. За лѣки треба грошѣ впередъ прислати для того, що они не посылаются за послѣплатою. Адреса:

Львôвъ, Орменьска улиця Ч. 6.

Елястичні валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Правникъ

укôнчившій студіи гимназіяльні съ добрымъ успѣхомъ, принявъ-бы учительство домашне на провинціи або умѣщенье у адвоката. Близша вѣдомôсть въ Редакціи „Дѣла“. (2—3

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранї.

Цѣны якъ найумѣреннѣйші.

До п. К. Марецкого у Львовѣ.

Поважаный Пане!

Фортепянъ, що мы у Васъ купили, оказався дѣйстно дуже добрымъ, а знатоки цѣнятъ его далеко высше тои цѣны, за яку мы купили. А коли взяли мы его у Васъ безъ знатокôвъ, здаючись на Вашу совѣстну запоруку, то тому и съ бôльшою приятностею пересылаемо Вамъ нашу признательнôсть

Съ глубокимъ поважаньемъ

Д. Сѣменовичь.

Монастырска д. 20. жовтня 1885. 1—?

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

подае до вѣдомости, що выдало и мае на складѣ слѣдуючі

Формулярѣ для касъ пожичковыхъ

на ладъ

„Закомарскои Правды“:

1)	Книга касова, одна либра	40 кр.
2)	Книга маетку желѣзного, одна либра	40 кр.
3)	Книга маетку пôдручного, одна либра	40 кр.
4)	Скриптъ, 100 примѣрникôвъ	55 кр.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажані отцѣ духовні уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 10—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Тягненье вже въ Суботу!

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

Головна выграна **въ готôвцѣ**

1476 4—?

1000000 ГУЛЬД.!

Администрація краевои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 43.

Выдавець и редакторъ **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го

Ч. 115. Львôвъ, Четверъ 17 (29) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Бібліотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:		для Россіи:	
на цѣлый рôкъ	12 зр.	на цѣлый рôкъ	12 рубл.
на пôвъ року	6 зр.	на пôвъ року	6 рубл.
на чверть року	3 зр.	на чверть року	3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:		съ дод. „Библіотеки“:	
на цѣлый рôкъ	16 зр.	на цѣлый рôкъ	16 рубл.
на пôвъ року	8 зр.	на пôвъ року	8 рубл.
на чверть року	4 зр.	на чверть року	4 рубл.
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рôкъ	зр. 5·—	на цѣлый рôкъ	5 рубл.
на пôвъ року	зр. 2·50	на пôвъ року	2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ	15 зр.
на пôвъ року	7·50 зр.
на чверть року	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ 19 зр.	на цѣлый рôкъ 6 зр

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Вѣдень 28 л. жовтня. Трибуналъ державный оголосивъ сегодня вырокъ въ справѣ жалобы п. Кôндрата Захарчука, що стоитъ въ тѣснôй звязи съ выборами до рады державнои въ округѣ Золочѣвъ-Перемышляны. Трибуналъ державный признавъ жалобу п. Захарчука въ цѣлости оправданою, а тымъ самымъ узнавъ противзаконнымъ рѣшенье галицкого ц. к. намѣстництва, до котрого п. Захарчукъ удавався съ рекурсомъ. Трибуналъ державный признавъ отже, що 43 голосôвъ вирильныхъ, котрй ц. к. намѣстництво галицке удержало при правѣ и котрй упали на гр. Т. Стадницкого, були неправнй, отже и неважнй. Се рѣшенье повинно чей уже вплынути на уневажненье выбору гр. Т. Стадницкого.

Бесѣда пос. В. Ковальского

выголошена въ радѣ державнôй при специяльнôй дебатѣ надъ адресою.

(Конець.)

Той комисарь въ Жовкви, гр. Дѣдушицкій, являеся, не кажучи нѣчого нѣкому, въ рôзныхъ рускихъ читальняхъ, що стоятъ пôдъ проводомъ тыхъ, котрй голосували на руского кандидата, и робитъ ревизіи, не зважаючи на законъ о домовôмъ правѣ. Само собою розумѣеся, не находитъ тамъ нѣчого, але люде таки не знаютъ, длячого тй ревизіи предпринято. Тымъ однакожь ще не вдоволяеся п. комисарь: ôнъ грозитъ ще бôльшими секатурами и переслѣдуванями рускихъ выборцѣвъ.

Недавно мали ôтбутися новй выборы до рады повѣтовои въ Жовквѣ. Що-жь робитъ п. комисарь? Побачивши, що и мѣске руске населенье мае бôльшôсть, не мавъ нѣчого пильнѣйшого, якъ бодай трехъ рускихъ делегатôвъ въ Мостôвъ великихъ замкнути, щобы тымъ забезпечити бôльшôсть польскôй сторонѣ. (*Слухайте! слухайте!*). Говорятъ вправдѣ, що тй три делегаты завѣдували церковною касою, котра не мала бути въ порядку. Коли се правда, то най бы ихъ покарано и вже навѣть розпочато противъ нихъ слѣдство. Але якъ-разъ передъ выборами зробити щось такого, се, думаю, не есть конче объективне поступованье. (*Зъ лѣвои: Такъ есть, се господарка башъ!*).

Переходжу до другои справы. Панове зъ правои стороны були такъ пріязнй, именно такожь пос. кн. Чарторыйскій, зробити намъ надѣю на лѣпшй часы. Сей посолъ потѣшавъ насъ просто, що оно буде лучше и що именно ôнъ постараеся нашй домашнй распрѣ вже разъ полагодити и такъ ôнъ, якъ и пос. гр. Дѣдушицкій узнали потрѣбнымъ ôтказати пос. Зисови, не входячи въ рѣчь мериторично, вѣдомостей теологичныхъ, бо пос. Зисъ говоривъ о религійнôмъ руху въ Галичинѣ и о рабунку вѣры.

Религійного руху въ тѣснôмъ значеню слова у насъ, слава Богу, нема и справедливо замѣтивъ одинъ бесѣдникъ зъ правои стороны, що мы такъ добрй католики, якъ и Поляки, и що въ догматичнôмъ взглядѣ нема межи нами рôзницѣ. Але коли на тôмъ поли есть певна згода — и дай Боже, щобъ она удержалась, — то прецѣнь появилися у насъ въ области церкви суперечности, котрй годѣ такъ легко збути, и коли розважимо, що простый чоловѣкъ межи догмою а обрядомъ не розрôзняе, то дуже часто бере ôнъ одно за друге. Возьмѣтъ ему зъ его обряду, зъ его церковныхъ устройствъ лишь що-небудь, то дравните его въ религійныхъ чувствахъ и ôнъ не скаже инакше, якъ то, що вы загарбали его вѣру. Коли отже пос. Зисъ тую справу судивъ зъ того становища, то правда по его сторонѣ. Бо о що-жь ходитъ нынѣ въ Галичинѣ на поли церковнôмъ? Намъ перечать нашь обрядовый устрôй и колотятъ его черезъ насланцѣвъ, що въ нашôй церкви не маютъ нѣякого дѣла, именно черезъ Єзуитôвъ. Якй однакожь суть нашй погляды на справу обрядову, сего не хочу поясняти на пôдставѣ отцѣвъ грецкои церкви и обмежуюся на одно жерело, зъ котрымъ и вы погодитеся, и котре вы за добре узнаете. Я наведу вамъ тутъ слова высокоученого кардинала Гергенретера, котрый, слава Богу, ще нынѣ живе и належитъ до колегіюмъ кардиналôвъ. Ôнъ писавъ якъ звѣстно, богословскй творы и въ своѣмъ „Архивѣ законôвъ кат. церкви“ увзгляднивъ такожь Нѣмеччину и Австрію въ 7 томѣ. Ученый сей подае въ тôмъ творѣ на стор. 170. таке поясненье рôзнородности обохъ обрядôвъ. (*Бесѣдникъ читае*): „Пôдъ обрядомъ не розумѣются лише самй церемоніи церкви, а обôймае ôнъ въ ширшôмъ значеню слова всѣ старинй окремѣшности зъ области дисциплины церковнои, выроблений національными, литургичными и конвенціональными ôтносинами, окремѣшности, що суть признакою певныхъ групъ церковныхъ людей и организмôвъ, потвердженыхъ найвысшою церковною властею. Такъ званôй „unitas dogmatis“ противостоитъ „diversitas rituum“. Такъ суджено вже о грецкôмъ обрядѣ въ XII. вѣцѣ въ противоположеню до латиньского, щобы доказати рôзницю межи обома церквами. Въ церкви, якъ въ свѣтѣ, есть сполучена еднôсть съ рôзнородностею, але тая „unitas“ не есть „uniformitas“. Она обôймае бôльшй и меншй партикулярнй церкви, громады народôвъ, краѣ, провинціи, мѣста, товариства, котрымъ и специяльнй питоменности можутъ бути оставленй, о скôлько они не псуютъ потрѣбнои едности вѣры, якъ се неразъ высказали отцѣ церковнй.“

Гергенретеръ покликуесь ôттакъ — и я можу покликатись — на договôръ уніи флорентійскои, въ котрôмъ покладено цѣлу вагу на синодальный устрôй грецкои церкви. Той синодальный устрôй и тую автономію нашои церкви хочемо зберегти. И чимъ-же мы нынѣ такъ дуже затревоженй? Вп. пос. кн. Чарторыйскій сказавъ, мовьбы-то ôнъ не достерѣгъ, що рускій нарôдъ ôтдачею Добромильского монастыря Єзуитамъ зворушився. Ну, якъ ôнъ сего не достерѣгъ, то най ему и такъ буде, але хто лишь крыхту близше сему краеви придивится, то не заперечитъ, що умы рускихъ мешканцѣвъ Галичины сильно затревожились. Се объявилось при нагодѣ кôлькохъ зборôвъ и вѣчь, а тй вѣча порѣшили выслати депутацію до цѣсаря и папского нунція. Депутація та була тутъ передъ кôлькома мѣсяцями. Се факты, що не дадутся заперечити. Але кн. Чарторыйскій есть такожь осторожный и самъ признае, що щось тамъ сталося. Ôнъ думае, що хотяй Єзуиты одинъ або другій гр.-кат. монастырь загорнули, то Поляки бодай въ тôмъ не виноватй. Але-жь зъ неба не упала ся исторія а и зъ Риму не прійшла она безъ пôдготовленя. По що шукати далеко? Ось я маю тутъ брошуру провинціяла Єзуитôвъ зъ Кракова, патра Генрика Яцковского. Ся брошура — ôтбитокъ зъ „Przegląd y katol.“, п. заг. „Bazylianie i Reforma“. Читайте тамъ на стор. 6 и 7. Тутъ стоитъ напечатано, и Єзуитъ величаеся тымъ, що Constitutio papalis зъ 12 мая 1882 р. „Singulare praesidium“ есть его дѣломъ. Коли-жь такъ, то якъ можна удержувати, що все згадане сталося безъ помочи и роботы въ стороны польскои? Хиба може Єзуитъ Яцковскій наразъ не есть Полякомъ? Але идѣмъ дальше.

Я мавъ случайнôсть о тôмъ предметѣ говорити съ кôлькома личностями и менѣ запоручувано, мовьбы-то правительство о цѣлôй пригодѣ съ Єзуитами въ Добромильскôмъ монастырѣ нѣчого не знало. Яко членъ рускои львôвскои депутаціи бувъ я въ можности спытати Єго Ексц. п. министра бар. д ра Землковского, якъ ôнъ толкуе собѣ слѣдуючій случай: П. гр. Потоцкій прибувъ сюды до Вѣдня яко намѣстникъ въ 1882 р. и взявъ собѣ лично певный декретъ зъ министерства просвѣты и вѣроисповѣдань въ справѣ ôтдачи Добромильского монастыря въ руки Єзуитôвъ. Одного ранку явився лично въ канцеляріи министерства просвѣты, щобы дôстати згаданый декретъ, бо вже о 11 годинѣ передъ полуднемъ мусѣвъ ôтъѣздити до Львова спѣшнымъ поѣздомъ. Сей декретъ выдався ему за надто важнымъ, щобы потому въ дальшôй роботѣ було можна заслонитись правительствомъ, наколи Добромильскій монастырь дѣйстно перейде въ руки Єзуитôвъ. Що-жь робитъ дальше гр. Потоцкій? Не знаю, чи по своѣй власти, чи зъ высшого порученя, гр. Потоцкій кличе до себе владыкъ, ба навѣть деякихъ урядникôвъ намѣстництва, и велитъ списати формальный протоколъ о цѣлôй справѣ. Чи се не есть актъ правительственный, коли все дѣеся въ ц. к. намѣстництвѣ? Я длятого интерпелювавъ Є. Ексцеленцію и сказавъ: се доказъ, що все то було актомъ правительственнымъ, коли ôтбувалося въ намѣстництвѣ. Є. Ексцеленція ôтповѣвъ: „Се зробивъ гр. Потоцкій, хиба яко чоловѣкъ приватный, Privatmann“. (*На лѣвици велика веселôсть.*) Я не умѣю ôтъ намѣстника роздѣлити его приватну личнôсть. Але идѣмо ще дальше. Якъ пасивно поводилось правительство при цѣлôй тôй исторіи, прошу ласкаво вырозумѣти зъ того, що при передачи Добромильского монастыря Єзуитамъ фунгували староста повѣтовый и жандармы. Чи и се не есть актомъ правительственнымъ? Чи всѣ тіи лиця, а именно гр. Потоцкій, не Поляки? Чи сей не помагавъ до и при передачи? По що се заперечувати? Впрочѣмъ мои панове, то мало поможе.

Съ радостею позитавъ я въ кôнци сказанье пос. кн. Чарторыйского въ тôй палатѣ, що Русины посѣдаютъ бôльше школъ, якъ Поляки. Тôлько при тôмъ зробивъ ôнъ маленьку похибку, говорячи о „выкладовôмъ“ языцѣ въ сихъ школахъ. Дѣло такъ не стоитъ. Не выкладовымъ (Vortragssprache), але научнымъ (Unterrichtssprache) треба сей языкъ назвати. Але мене се не дивуе, бо въ краю маемо бôльше рускихъ громадъ, якъ польскихъ. Коли-жь такъ, то годѣ, щобъ не було бôльше рускихъ школъ, тымъ радше,

НА УКРАИНѢ.

Спомники и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

(*Дальше*).

Читателямъ „Дѣла“ добре звѣстна сумна исторія первѣстнои могилы Шевченковои. Товаръ, що паося на Шевченковôй горѣ, обсунувъ незахищену нѣякою загородою могилу, а хрестъ дубовый съ часомъ зогнивъ и передъ трема роками провалився. У кождого щирого почитателя великого покôйника болѣло серце глядѣти на розрыту могилу. Найшлися щирй люде, що бажали довести до ладу и зреставрувати могилу Тарасову, однакъ зъ рôзныхъ сторôнъ они находили неодолимй перепоны. Ажь въ червни 1883 р. повелось Варфоломееви Шевченкови, названому братови поета, заходомъ Миколая В. Тоцкого, предсѣдателя Золотоношского земства повѣтового, выпросити дозвôлъ на реставрацію могилы. Кіевскій инжиниръ п. Олексѣй Ф. Якубенко пôднявся сеи трудной и клопотливои роботы зовсѣмъ безкористно, за що позволю собѣ именемъ всѣхъ поклонникôвъ безсмертного кобзаря высказати ему на сѣмъ мѣсци найсердечнѣйшу подяку. Запрошеный при сѣй нагодѣ городскій канѣвскій голова Хантиньскій обѣцявъ прилюдно дати людей для пôдмоги въ роботѣ и объявивъ письмомъ, що не буде нѣякихъ перепонъ въ реставраціи могилы. П. Якубенко взявся пôсля того до роботы, однакъ небавомъ оповѣщено его, що Хантиньскій зробивъ донесенье кіевскому губернатору, пок. Гудымѣ, про сй роботы. На се донесенье рѣшивъ губернаторъ, що реставрація могилы позваляеся пôдъ умовою, коли Варфоломей — рôдный братъ Тараса; а що Варфоломей не бувъ рôднымъ братомъ поета, то заборонила полиція по тыждни всякй роботы. Пôсля того п. Якубенко удався съ просьбою и объясненями до кіевского генералъ губерятора А. И. Дрентелева. При сѣй нагодѣ представивъ п. Якубенко контрактъ, заключеный 1866 р. Варфоломеемъ Шевченкомъ съ канѣвскою городскою думою, за призволомъ бувшого кіевского генералъ-губернатора кн. Дундукова-Корсакова и министра внутрѣшныхъ дѣлъ. Контрактъ сей признае Варфоломея на 99 рокôвъ властителемъ 1.200 сяжнѣвъ ($^3/_4$ морга) землѣ призначеной на могилу на горѣ Шевченковôй (зъ того 300 сяжнѣвъ теперь взято пôдъ хату и городъ для сторожа) и обовязуе его, держати се мѣсце въ порядку и украшати его. Генералъ-губернаторъ А. И. Дрентеленъ пôсля особистого выясненя цѣлои справы Варфоломеемъ призволивъ на всѣ роботы пôсля проекту п. Якубенка. Въ другôй половинѣ липня 1883 р. взявся п. Якубенко знову до роботы, однакъ по тыждни канѣвскій справникъ застановивъ роботу пôдъ позоромъ, що въ рѣшеню генералъ-губернатора не згадувалось, якихъ розмѣрôвъ мае бути будôвля могилы. П. Якубенко пôсля того представивъ генералъ-губернаторови докладный плянъ робôтъ съ означеньемъ розмѣрôвъ и дôставъ въ другôй половинѣ вересня 1883 р. призволенье ôтъ генералъ-губернатора вести дальше роботы пôсля поданого пляну. Такимъ побытомъ доперва въ осѣннôй порѣ можна було дальше вести роботы около реставраціи могилы.

Робота не була легка. Кôлька разôвъ мусѣвъ п. Якубенко ѣздити зъ Кіева у Канѣвъ на могилу и тôлько его ревностею и щирымъ та безкористнымъ заходомъ, рôвножь и енергіею та трудомъ мѣсцевыхъ селянъ-грабарѣвъ (копачѣвъ) Буряка и Пастернака та тесляря Мовчана, роботы скôнчено середъ страшныхъ холодôвъ и дощѣвъ въ листопадѣ 1883 р. На площинѣ Шевченковои горы обгороджено означеный контрактомъ простôръ землѣ деревлянымъ высокимъ частоколомъ, а въ самôй серединѣ на могилѣ Тарасовôй насыпано земляный курганъ, котрый мае на верху 4 аршины промѣру. Въ полудневосхôднôмъ розѣ обгородженого частоколомъ чотырокутника стоитъ хата для сторожа, по за огородою клуня и городъ. Тогдѣ такожь поставлено хату для сторожа; не стало тôлько часу та й пора не була по тому, щобъ еи выправити та выбѣлити.

Здавалось, що пôсля того не може бути нѣякои перепоны въ докôнченю розпочатои реставраціи могилы. Не такъ ждалося, та такъ склалося. Славнозвѣстный любитель и меценатъ украиньскои старины и приятель поета, Василь В. Тарновскій, властитель Каченôвки въ Чернигôвскôй губерніи, замовивъ на свôй коштъ (нехай ему буде за се честь и слава!) въ заводѣ Термена зелѣзный хрестъ съ педесталемъ въ цѣнѣ 1000 рублѣвъ. Выкôнченя сеи роботы мавъ допильнувати п. Якубенко. Однакъ ôтдѣльно ôтъ хреста и безъ вѣдомости п. Якубенка хтось непокликаный казавъ ôтлити якусь напись призначену на могилу. За-для того задержано на заводѣ навѣть самъ хрестъ вылитый на замовленье и пôсля пляну п. Якубенка съ написею на хрестѣ: *Тарасъ Шевченко*, а понизше напись на педесталѣ: *Родився 25 лютого 1814, Умеръ 26 лютого 1861.* Тымъ чиномъ вывôзъ хреста на могилу спинено ажь до выразного призволеня, яке послѣдувало ажь съ початкомъ липня 1884 р. Пôсля такихъ немилыхъ перепонъ поставлено хрестъ съ педесталемъ зъ литого зелѣза, ваги 2000 кильограмôвъ, на 3 сяжнѣ высоты вразъ съ педесталемъ, въ день св. Иліи 20-го липня 1884 р. Хрестъ однораменный гарнои роботы, видный уже зъ-далека за-для своеи величины, а буде ще значнѣйшій, якъ его помалюютъ мраморно-бѣлою краскою. Педесталь буде розмальованый зеленковатою краскою, якъ звычайно выглядаютъ спижевй памятники. На верху кургана вокругъ хреста стане небавомъ зелѣзна решѣтка зъ литого зелѣза, подарована на ту цѣль заводчикомъ-технологомъ п. Терменомъ. На обгородженôй площинѣ довкола могилы росте всѣляка деревина, засаджена зъ того часу, якъ насыпано первѣстну могилу. Теперь буде тамъ пôсля пляну п. Якубенка заведеный наче-бы маленькій паркъ съ усякими деревами, кущами и цвѣтами, якй тôлько ростутъ на Украинѣ, и творити-ме гармонійну цѣлôсть съ чудовою картиною, що окружае гору Шевченкову. Вся дотеперѣшна робота коло будôвлѣ могилы стояла 2700 рублѣвъ, а тутъ съ признаньемъ записуемо, що Полтавске земство жертвувало 380 руб., а решту призбиравъ редакторъ „Одесского Вѣстника“ п. Зеленый.

Такъ дôждалися тлѣннй останки воскресителя и мученика Руси-Украины, що по 25-ти рокахъ майже пôсля его смерти могила буде захищена, а величавый хрестъ вкаже всякому, де спочивае батько Тарасъ.

(*Дальше буде.*)

що рускѣ громады, щедрѣ и патріотичнѣ на всякôмъ поли, де йде о добро краю и державы, по силамъ закладали всюды й школы. Але якъ выглядають тѣ народнѣ рускѣ школы? Съ якимъ жаромъ ихъ полонизують! О тôмъ кн. Чарторыйскій не згадавъ нѣ слôвцемъ. А коли-жь зъ другои стороны ужито польскои пословицѣ, то я, позволите панове, для оцѣненя, на скôлько вѣры заслугують у насъ приреченя Полякôвъ, наведу вамъ руску пословицю: „Казавъ панъ, кожухъ дамъ, тепле его слово". (*Веселôсть на лѣвици*). Якъ довго не маемо кожуха, такъ довго они насъ не загрѣють. Впрочѣмъ, мы не жадаемо навѣть ôтъ нихъ кожуха, але хочемо, щобы бодай то ретельно сповнили, що обѣцяють. Дѣлъ жадаемо ôтъ нихъ, а тогды легко буде получитися и помиритися. Голыми словами насъ збути годѣ. Мы не дѣти. У насъ есть широкій, доспѣлый досвѣдъ ôтъ кôлькохъ вѣкôвъ, бо Поляки не лише потѣшали насъ словами, але писали намъ навѣть „золотѣ грамоты", котрыхъ не додержували. Може теперь намѣреня ихъ твердшѣ? Дай Боже!

Думаю однакожь, що хотяй въ другои стороны и була-бъ охота усунути зъ очей свѣта роздоръ межи нами, то головною перепоною въ тôмъ взглядѣ есть поступованье правительства. Якъ довго правительство въ Галичинѣ одну сторону буде двигати противъ другои, то до порозумѣня межи Русинами а Поляками не прійде. Правительство повинно заховуватися объективно и я позволю собѣ забрати ще слово о умѣренности, котру припоручу органамъ правительственнымъ при тôмъ уступѣ проекту адресового, котрый о нѣй говоритъ. (*Дуже добре!*) Коли нашѣ органы правительственнѣ переймуются такою умѣренностею, то певно и обѣ стороны помирятся, а того я надѣюся и бажаю для добра Австріи и еи краѣвъ. (*Оплески зъ лѣвицѣ. Бесѣдникови гратулюють зъ рôзныхъ сторôнъ.*)

ДОПИСИ.

Зъ Станиславова.

(*Передвыборчій збôръ въ Станиславовѣ.*) Въ недѣлю на 3 годину зъ полудня скликаный бувъ передвыборчій збôръ для нарадъ надъ кандидатами на посла до сойму зъ мѣста Станиславова. Предсѣдателемъ збору выбрано сов. Маляркевича. Явилися три кандидаты: д-ръ Игн. Каминьскій, бурмистръ мѣста, д-ръ Затей, нотарь, и д-ръ Згурскій, директоръ краевого Банку у Львовѣ.

Насамперѣдъ выступивъ съ кандидатскою рѣчею д-ръ Каминьскій и говоривъ близько пôвтора годины. За головну цѣль своеи промовы поставивъ собѣ — очиститись зъ учиненого ему закиду въ парляментѣ и въ дневникарствѣ, що поступивъ собѣ негонорово въ звѣстнôмъ дѣлѣ съ предпріемцемъ будовы Трансверзальнои зелѣзницѣ, Шварцомъ. Д-ръ Каминьскій говоривъ такъ:

„Посуджують мене, мовьбы-то я мавъ вплынути на то, що будову Трансверзальнои зелѣзницѣ ôтдано Шварцови, замѣсть того, щобъ держава сама була еи будувала. Се чиста неправда. По перше: тогды, якъ рѣшалося се дѣло, я лежавъ черезъ пôвъ року въ постели и не бувъ зовсѣмъ у Вѣдни. По друге: се дѣло рѣшивъ самъ цѣсарь съ министрами, куды, очевидно мои вплывы не могли сягати. Правда лишь то, що я, хотячи для мѣста Станиславова доконче забезпечити зелѣзницю, казавъ самъ за власнѣ грошѣ — се мене коштувало зверхъ 20.000 зр. — черезъ инжинирôвъ вняти трасу ôтъ Гусятына ажь до Станиславова. Черезъ то я призбиравъ дуже богато цѣнного матеріялу пригôдного при будовѣ зелѣзницѣ. Шварцъ забажавъ закупити ôтъ мене той матеріялъ и предложивъ менѣ 1%. Я згодився и выдавъ ему свôй матеріялъ, а ôнъ потому не хотѣвъ менѣ дати грошѣ. Д-ръ Вольскій выточивъ ему въ моѣмъ имени процесъ и нерозважно написавъ — звычайно, якъ то въ процесахъ не важится слова, — що я уживъ своихъ посольскихъ вплывôвъ на то, щобы Шварцови допомогти, и т. п. Нѣмцѣ-централисты, вороги мои а ще бôльше правительства, пôдхопили таку стилизацію позву, выслали копію его до Берлина, тамъ напечатали — и отъ склався цѣлый „скандалъ". Самъ Смолька мавъ говорити про д-ра Каминьского „въ найвысшôмъ мѣсци", и тамъ сказано, що д-ръ Каминьскій стався тôлько нещасливою жертвою и хиба лишь то можна ему закинути, що не умѣвъ по людски дбати про свою кишеню.

По п. Каминьскôмъ выступивъ съ кандидатскою рѣчею д-ръ Затей. Ôнъ говоривъ бôльше загальниками о прикрôмъ положеню краевои торговлѣ и домашного промыслу, заявивъ, що ôнъ есть за зниженьемъ тарифы зелѣзничои и за закладаньемъ школъ промысловыхъ. Враженье бесѣды д-ра Затея було досыть слабе и заразъ стало видко, що ôнъ мае дуже малѣ шансы бути выбранымъ.

Выступивъ третій кандидатъ д-ръ Згурскій. Говоривъ зъ годину дуже скоро и плынно. Зъ початку кинувъ поглядъ на нынѣшный соймъ. — „*Правиця* — говоривъ кандидатъ — то збита фаланга *станычикôвъ*, що веде передъ нечуваною дисциплиною и интелигенціею, и зъ тыхъ причинъ поступовцѣ мусятъ найбôльше еи боятися. Партія *подоляковъ* — то окрухи (odpadki) тамтои партіи; мае такожь дисциплину, але иншого рода; то маса безвладна, котра, якъ пустити еи зъ горы, муситъ упасти ажь до самого долу. *Центрумъ* — то властиво сила. *Лѣвиця* — то *поступовцѣ*; цѣле еи нещастье, що нема найменшои у неи организаціи; щобы бодай три-два получилися разомъ, а то й того нема. Русины маютъ свôй клюбъ, якъ и у Вѣдни митрополичѣ кандидаты: выбрано ихъ чотырохъ, а вже маютъ презеса, вице-презеса, секретаря и ще тамъ якогось, — swoją drogą armii nie ma (додавъ кепкуючи д-ръ Згурскій и тымъ выкликавъ загальный смѣхъ въ сали). Я думаю — говоривъ дальше — що лѣвици конче треба зъорганизуватися; дальше потрѣбно конче збôльшити число пословъ зъ мѣстъ, тыхъ центрôвъ интелигенціи. Въ справѣ банковôй скажу, що намъ треба всѣми силами пôдпирати Банкъ краевый, бо тая институція, хочь она не сповнила ще всѣхъ загаданыхъ надѣй, то певно еи сповнитъ. Тая институція тымъ бôльше муситъ лежати намъ на серци, що въ Варшавѣ знесено Банкъ польскій. Есть се отже единый банкъ польскій. Рôвно-жь и Соймъ нашъ — то найсвятѣйша институція наша. Соймъ нашъ не можна рôвняти съ соймомъ якимъ тамъ истрійскимъ... То соймъ польскій, единый на свѣтѣ по смерти нашои минувшости. Давнѣйше думано, що идея польскости живе тôлько въ шляхтѣ. Сю брехню збивъ самъ Бисмаркъ: черезъ нынѣшне выганянье Полякôвъ ôнъ задокументувавъ передъ свѣтомъ, — гр. Таффе се потвердивъ, — що боится не лише шляхтича, але и польского ремѣсника та робôтника! (*Гучнѣ брава.*) Дôткнуся ще однои справы, дуже дразливои, — длятого кандидаты радо еи поминаютъ, — справы рускои. Мôй поглядъ тутъ такій: Коли два захотятъ сѣсти на однôмъ стôлци, то обомъ буде невыгôдно: буде одинъ другого штовхати, ажь поки котрыйсь изъ нихъ або й оба не упадутъ. Инше дѣло, коли они усядутъ на канапѣ: одинъ розложится свобôдно на однôмъ боцѣ, другій на другôмъ, и обомъ выгôдно. Я отже думаю, що *справа руска тутъ въ Галичинѣ залагодженою бути не може. Намъ, що звыкли думати о Польщи „ôтъ моря до моря", тѣсно навѣть въ Галичинѣ, а щожь доперва въ границяхъ по Сянъ?* Я отже тои гадки, що тои справы тутъ въ Галичинѣ порѣшити не можемо. Але... одинъ тутъ ратунокъ: бути супротивъ Русинôвъ „справедливыми". Потому д-ръ Згурскій говоривъ про свою особу: все, що теперь мае и чимъ теперь зôставъ, завдячуе самому собѣ и „дуже спріяючому щастю" — а такимъ-же щастьемъ буде для него и выбôръ на посла до сойму.

Потому наступили интерпеляціи. Кс. кат. Домбровскій (станычикъ) запытавъ д-ра Каминьского, чи ôнъ ôтъ Шварца дôставъ грошѣ. Тутъ вмѣшався адв. д-ръ Розенбергъ, заявляючи, що до чіихсь дѣлъ приватныхъ годѣ мѣшатися. Пôсля того д-ръ Теофиль Окуневскій запытавъ п. Згурского, якъ ôнъ то розумѣе тую исторію съ однымъ стôлцемъ: *чи справдѣ ôнъ уважае Галичину за той столецъ, на котрôмъ лишь Полякъ мае сидѣти, а Русинъ нехай хиба забирается прочь?* — а дальше яку „справедливôсть" думае ôнъ ôтдати Русинамъ въ справѣ внесеня пос. Романчука? — Д-ръ Згурскій збувъ перше запытанье нѣчимъ, сказавши, що ôнъ лишь „образово представивъ справу", але обстае при своѣмъ, що справа руска не може бути залагоджена въ Галичинѣ. Що же до другого, сказавъ: „Коли Русины домагаются рускои школы, то треба имъ дати еи, але напередъ мусятъ бути рускѣ дѣти, а потому рускѣ школы, а не на ôтворотъ, якъ н. пр. въ Перемышли".

Пôдъ конець запала ухвала, щобы дотеперѣшному комитетови полишити дальше веденье дѣла ажь до самого акту выборчого.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Конецъ рады державнои.*) Дня 26 с. м. ôтбулося ще одно засѣданье палаты панôвъ, на котрôмъ мѣжь иншими справами ухвалено ще законъ о продовженю застановленя судôвъ присяжныхъ въ округахъ: вѣденьскôмъ, корнайбургскôмъ и винернайштадскôмъ, по чѣмъ министеръ гр. Таффе заявивъ, що зъ приказу цѣсаря ôтрочуе раду державну. Такъ отже закôнчилася перша сесія рады державнои повна сценъ бурливыхъ, а обѣ великѣ партіи австрійского парляменту розôйшлися домôвъ, несучи съ собою однѣ побѣду, а другѣ гнѣвъ и невдоволенье. Нема що казати, опозиція нѣмецка скомпромитувалася симъ разомъ бôльше якъ коли небудь и се признаютъ навѣть самѣ сторонники сеи опозиціи. Она старалася не тôлько публично передъ цѣлою Европою доказувати, що монархія австрійска клонится до упадку, бо поодинокѣ народы еи розрываютъ еи на куснѣ и ôтпыхаютъ ôтъ себе той елементъ, що доси лучивъ все разомъ, т. е. елементъ нѣмецкій, але що той розкладъ дôйшовъ вже навѣть до того степеня, що навѣть проявився вже въ войску, тôй найбôльшôй силѣ державы. Всѣ тѣ доказы показалися безпôдставными и Европа такъ само не повѣрила имъ якъ и всякимъ другимъ крикамъ мужѣвъ „острѣйшого тону". Правиця вийшла отже побѣдоносно зъ сеи кампаніи, але мимо того мала и она случай переконатися, що не все те добре, на що она пôдписуеся и що она може легко стратити свою силу, не увзглядняючи бажань и потребъ тыхъ своихъ союзникôвъ, котрыхъ она собѣ такъ ще легковажитъ. Такожь и правительство мало случай переконатися, що и оно не завсѣгды коректно поступае, и що часто ôтступае ôтъ принятои девизы стояти надъ партіями, а стаеся дуже часто черезъ свои органы партійнымъ, чимъ очевидно не може причинитися до вдоволеня покривдженыхъ меншостей, завзываючихъ его до своеи обороны. Зъ справъ бѣжучихъ парляментъ на сѣй сесіи мало залагодивъ, богато ще позôстало до залагодженя на сесіяхъ слѣдуючихъ. Зъ найважнѣйшихъ предложень правительства залагоджено лишь законы: о побираню податку ажь до кôнця мѣсяця марта 1886 р.; о улекшеню належностей при конверзіи зелѣзничихъ облигацій першеньства; о инвестиціи гарантованои сѣти пôвнôчно-захôдной зелѣзницѣ; о продовженю застановленя судôвъ присяжныхъ въ Австріи долѣшнôй и законъ о поборѣ новобранцѣвъ на р. 1886. Позôстали ще до залагодженя такѣ предложеня правительства якъ: законъ финансовый на 1886 р.; продовженье увôльненя ôтъ штемпля при заокругленю грунтôвъ и конверзіи жадань гипотечныхъ; о запомозѣ для потерпѣвшихъ ôтъ повени въ Галичинѣ; о упорядкованю науки религіи въ школахъ народныхъ, середныхъ и семинаріяхъ учительскихъ и др. — Зъ внесень поодинокихъ пословъ принято лишь: внесенье Кайля о продовженю увôльненя ôтъ штемпля при заокругленю грунтôвъ и внесенье Геверы о улекшеню належитостей при конверзіи довгôвъ гипотечныхъ. Не залагоджеными позôстали внесеня, якъ: внесенье Коронинього о змѣнѣ ординаціи выборчои до рады державнои и о регуляминѣ палаты пословъ; Рихтера, о змѣнѣ порядку екзекуційного (перше читанье); Матуша, о службѣ суплентôвъ въ школахъ середныхъ и семинаріяхъ учительскихъ. Абрагамовича, о урегульованю тарифъ зелѣзничихъ; Яворского, о заведеню цла привозового на збôже и богато другихъ. Всѣхъ внесень на сѣй такъ короткôй сесіи було 32, а интерпеляцій 15, зъ котрыхъ на 5 правительство не ôтповѣло.

(*Президентъ палаты пословъ*) дръ Смолька зложивъ — якъ доносить „Czas" — свôй мандатъ до делегацій, а на его мѣсце вступивъ другій заступникъ, пос. Ясиньскій, бо першій заступникъ, пос. Заторскій, задля слабого здоровя не мôгъ сего мандату приняти.

(*О принятю делегаціи австрійскои*) черезъ цѣсаря, доносятъ ческѣ и нѣмецкѣ часописи, що цѣсарь по торжественнôмъ принятю и по промовахъ розговорювавъ дуже сердечно и довшій часъ съ поодинокими делегатами. Найдовше розговорювавъ цѣсарь съ гр. Фалькенгайномъ, Смолькою, Гогенвартомъ, Ригеромъ и Хлюмецкимъ. Зъ польскихъ делегатôвъ розговорювавъ цѣсарь найдовше съ Гавзнеромъ. Зъ цѣлои розмовы вынесли делегаты переконанье, що цѣсарь есть зовсѣмъ вдоволеный роботами рады державнои. По поводу сего говорятъ такожь, що становище и значенье теперѣшного правительства, а особливо гр. Таффого, знайшло у короны ще бôльше признанье, якъ доси.

(*До трибуналу державного*) выбрала палата панôвъ: президента вѣденьского высшого суду краевого Штрайта, президента высшого суду краевого въ Празѣ, Томничка и бувшого президента вѣденьского суду краевого, Бабича.

(*Конференція инспекторôвъ промысловыхъ.*) Въ падолистѣ сего року мае у Вѣдни зôбратися конференція всѣхъ инспекторôвъ промысловыхъ Долитавіи головно въ цѣли нарадъ надъ рôчнымъ справозданьемъ.

(*Пôдвысшенье платнѣ для официрôвъ.*) Якъ звѣстно, ухвалила рада державна пôдвысшенье платнѣ для низшихъ официрôвъ и кадетôвъ при линіи почавши ôтъ капитана другои клясы въ долину и цѣсарь згадавъ о тôмъ навѣть въ своѣй промовѣ до делегацій. Теперь отже нема вже майже и сумнѣву, що спôльнѣ делегаціи пріймутъ внесенье министра вôйны, а тогды и оба министры обороны краевои зажадаютъ подôбного пôдвысшеня и для официрôвъ обороны краевои тои самои категоріи. Буджетъ австрійскои обороны краевои пôдвысшится отже тогды о якихъ 50.000 зр. а то для того, що при краевôй оборонѣ есть

„Глытай", народный образъ въ 5 актахъ, Марка Кропивницкого.

Съ великою цѣкавостею спѣшили мы въ недѣлю на представленье „Глытая", драмату, написаного славнымъ артистомъ украиньскои сцены. Цѣкавôсть нашу будивъ не тôлько розголосъ, якій вызвала тая штука, частенько грана на сценѣ по мѣстахъ Украины, але такожь, и то въ бôльшôй ще мѣрѣ, той просто супротивный собѣ судъ станиславôвскои публики о стôйности сего драмату на сценѣ галицко-рускôй, — судъ, про котрый писавъ намъ дописуватель зъ Станиславова, коли тамъ недавно першій разъ выведено „Глытая" на сцену.

Тутъ лучаеся намъ нагода сказати кôлька слôвъ про рôзницю мѣжь смакомъ публики рускои на Украинѣ, а въ Галичинѣ, и въ слѣдъ за тымъ про методу акторôвъ тамъ а тутъ. На Украинѣ публика бажае, щобъ житье простонародне (а иншихъ штукъ, якъ зъ житя простонародного, украиньскій театръ майже зовсѣмъ не грае) було представлене на сценѣ такъ, якъ оно являеся въ дѣйстности, або иншими словами, бажае на сценѣ реализму. Идеализованье ôтносинъ житя простолюдина, морализація на сценѣ, — на Украинѣ не пріймаются; интелигентный Украинець, глядячи на идеализованого мужика, казавъ-бы просто: „А де-жь нашъ мужикъ такій? То хиба панокъ, а не мужикъ, а коли й мужикъ, то не нашъ!" Реализмови тому на сценѣ украиньска интелигенція придае свою велику цѣль. Коли зробити Украинцеви замѣтъ, що при реалистичнôмъ зъображуваню житя простонародного мусятъ зовсѣмъ природно выявлятися на сценѣ такожь такѣ негативнѣ стороны нашого простолюдина, и индивидуальнѣ и громадско-суспôльнѣ, якѣ зъ любови для нашого „меншого брата" можна-бъ чей промовчати, бо оно насъ самыхъ прикро вражае а чужимъ дае причину глузувати зъ простолюдина, — то Украинець ôтповѣдае, що, мовлявъ, „у насъ на нѣщо не здасться укрывати рану, коли она есть въ организмѣ народнôмъ, а дальше и не показати еи такою, якою она дѣйстно есть; нехай люде бачутъ, нехай радятъ, помагаютъ; въ кôмъ есть искра любови рôдного краю, той не глузувати, а плакати-ме надъ кождою негативною чертою въ житю простонароднôмъ, бо-жь ôнъ съ рукою на серци зможе признати: не простолюдинъ тому виненъ, що ôнъ такій, а тіи, до кого належитъ пôддвигнути его, навчити и зробити моральнымъ".

И справдѣ, коли порôвняти заходы галицко-рускои интелигенціи съ поступованьемъ интелигентнои верствы въ россійскôй Украинѣ супротивъ простонародя, то мы починаемо розумѣти ôтповѣдь Украинця. У насъ въ Галичинѣ руска интелигенція не ôтъ нынѣ трудится надъ просвѣтою и подвигненьемъ моральности въ народѣ и богато вже въ тôмъ напрямѣ зробила; на Украинѣ же се поле лежитъ облогомъ. Якѣ причины того тутъ и тамъ, про те на сѣмъ мѣсци годѣ говорити; констатуемо тôлько факты. У насъ вже есть доволѣ груба верства простонародя тверезого, просвѣченого, съ нимъ мы уже що дня стыкаемося, маемо зъ того утѣху та радôсть, — тожь и не диво, що мы радѣ уже такого простолюдина бачити на сценѣ, селянина понимаючого свое людске достоиньство, съ почутьемъ національнымъ, тверезого та освѣченого, а не тумана ôсѣмнадцятого, не пяницю, попыхача жидôвского въ коршмѣ а заведѣю горшкобійника въ своѣй хатѣ. Коли мы, интелигентнѣ Русины-Галичане, бачимо на сценѣ селянина тверезого, освѣченого, розумного и людяного въ хатѣ супротивъ жѣнки а въ громадѣ супротивъ другахъ громадянъ, — намъ серце живѣйше бье въ груди, намъ любо, мило, мы благословимо предтечь-батькôвъ своихъ, що по знесеню панщины, садячи „вѣчнѣ липы", кинулись запопадно закладати школы та закопувати хресты тверезости по нашихъ селахъ, и намъ сынамъ своимъ дали примѣръ и вказали дорогу, котрою мы нынѣ дôйшли до читалень, „Читальникъ" нынѣ на рускôй сценѣ — то гордôсть наша; мы его любимо цѣлою душею, а природна рѣчь, що кождый волитъ то, що любитъ. Коли мы на сценѣ нынѣ бачимо селянина піяка и тумана, — намъ стае маркотно за тыхъ нашихъ селянъ, що прозрѣли и стали тверезыми та розумными, и мы мимохôть звертаемо быстро слѣдячій зôръ свôй на физіогномии гостей другои народности въ театрѣ, и ажь дрожимо, боячись, щобъ чужій чоловѣкъ не выйшовъ зъ нашого театру съ тымъ пересвѣдченьемъ, що галицко-руске селяньство загаломъ темне, розпите, съ погаными инстинктами, и що середъ него не було успѣшнои працѣ.

Тôлько-жь знову не треба намъ забувати того, що довгій часъ всякѣ типы „Мазниць" та „Заливайкôвъ" на сценѣ не разили интелигентного галицкого Русина такъ, якъ сегодня, — и безперечно сповняли свою добру службу въ той способъ, якъ его представляе Украинець, оправдуючи реализмъ на сценѣ украиньскôй. Такого дѣку у насъ нынѣ чей не потрѣбно и сцена наша мусятъ основно перемѣняти методу: замѣсть вказувати въ яркихъ краскахъ негативнѣ стороны зъ житя бутя простонародя и тымъ колоти въ серце и выпѣкати румянцѣ сорому на лицяхъ тыхъ людей, що маютъ змогу ба й обовязокъ поправляти и ублагороднити простолюдина, нынѣ у насъ береся типъ именно такого поправленого и ублагородненого селянина и ставится его яко примѣръ, яко взорець того, до чого веде праця для нашихъ селъ, а черезъ то загрѣваеся та одушевляеся интелигентного чоловѣка до працѣ для „меншого брата". Але мы щасливѣ, що нынѣ вже маемо такій вѣрный типъ селянина и можемо вывести его на сцену, — а що зробитъ сцена тои стороны, де такого типу нема, отже выведеный на сценѣ, покажесь зовсѣмъ невѣрнымъ, чужимъ и выкличе смѣхъ?... (Дальше буде.)

около 380 официрôвъ, котрымъ мусѣла бы платня бути пôдвысшена о 120 зр. На то потрѣбно-бы отже 45.600 зр. До сеи сумы треба ще долучити 4.800 зр. на 100 кадетôвъ-заступникôвъ официрскихъ, котрымъ мала-бы пôдвысшатися платня о 48 зр. рôчно, що разомъ дае згадану повысше суму.

Заграничнй Державы.

Россія. Зъ Петербурга доносятъ, що россійска комисія для означеня границѣ межи Россіею а Афганистаномъ выбралася сими днями зъ Баку въ дорогу до Кизиль-Арватъ. До комисіи сеи належитъ полковникъ Кульбергъ, инжинеръ Лешаръ, сѣмъ официрôвъ и топографôвъ, два официры зъ генерального штабу, одинъ касіеръ, одинъ лѣкарь и трехъ переводчикôвъ. Ескорта, супроводжаюча комисію, складаеся зъ однои сотнѣ козакôвъ и 20 Туркменôвъ. — Варшавскій ген.-губернаторъ выдавъ до пôдвластныхъ собѣ властей два важнй розпорядженя, дотыкаючй Полякôвъ. Въ першôмъ розпорядженю каже ôнъ, що есть звѣстною рѣчею, що богато Полякôвъ выѣздитъ за границю до Австріи и Нѣмеччины, щобы тамъ посылати свои дѣти до школы. Выучившись за границею, приѣздятъ они ôттакъ назадъ до краю и заносятъ сюда идеи противнй россійскôй державѣ. Тыхъ Полякôвъ, котрй такъ поступаютъ, приказуе ген.-губернаторъ выслѣдити и предложити ихъ списъ губернаторамъ цивильнымъ Царства польского. Въ другôмъ розпорядженю знову приказуе варшавскій ген.-губернаторъ выслѣдити всѣхъ тыхъ Полякôвъ, що були колись россійскими пôддаными а теперь пріймили чуже пôдданьство а праѣздятъ до Россіи за заграничными пашпортами и тутъ проживаютъ; и тыхъ особъ списъ мае бути предложеный цивильнымъ губернаторамъ, котрй на пôдставѣ сего розпорядятъ сей часъ выдаленье ихъ зъ царства россійского.

Нѣмеччина. Межи правительствомъ баварскимъ а россійскимъ станула недавно угода подôбна до недавнои пруско-россійскои въ цѣли взаимного выдаваня политичныхъ выновникôвъ. Праса нѣмецка пôдноситъ сей фактъ съ великимъ обуреньемъ, доказуючи, що якъ нынѣ съ Баваріею, такъ завтра може Россія съ кождою державою зъ окрема, не поминаючи и князѣвства Райсъ, заключити подôбну угоду, не оглядаючись зовсѣмъ анѣ на раду державну, анѣ на національне и правне почутье нѣмецкого народу. На жаль до такого поступованя дали Прусы першій примѣръ. — Король баварскій — якъ звѣстно — есть дуже задовженый; ходятъ отже вѣсти, що съ якоюсь берлиньскою спôлкою финансовою зроблено умову, пôсля котрои спôлка та мае пôднятися урегулювати финансы короля, запевняючи ему заразомъ листу цивильну.

Англія. Выборы въ Англіи маютъ ôтбутися дня 24 падолиста, а въ мѣсяць по выборахъ мае зôбратися парляментъ. Глядстонъ заповѣвъ свôй приѣздъ до Единбурга, де буде мати бесѣду до выборцѣвъ. — На однôмъ зборѣ политичнôмъ въ Лондонѣ заявивъ министеръ маринарки, що правительство постановило въ протягу двохъ лѣтъ скрѣпити маринарку 9 новыми кораблями панцирными о силѣ 80.000 тонъ. — Ген. Уелселей предложивъ недавно министерству вôйны справозданье зъ походу въ Суданѣ, въ котрôмъ каже, що велика часть англійскихъ официрôвъ есть такъ до нѣчого, що ôнъ зô взгляду на безпеченьство войска и доброго выконуваня службы, мусѣвъ ихъ на передъ высылати. Зле озѣдоцтво для англійскои арміи!

НОВИНКИ.

— **Справа „Народного Дому“** прійде нынѣ вечеромъ на порядокъ дневный засѣданя рады мѣста Львова. Именно поставлено въ програмѣ нынѣшного засѣданя на першôмъ мѣсци: Выбôръ специяльнои комисіи за для выслѣдженя правныхъ ôтносинъ громады мѣста Львова до руского народного института „Народный Дôмъ“ у Львовѣ. О скôлько знаемо, заберутъ въ тôмъ дѣлѣ голосъ раднй д-ръ Олександеръ Огоновскій и проф. Анатоль Вахнянинъ.

— **Выборы посла до сойму краевого** зъ округа меншихъ посѣлостей Богородчаны-Солотвина ôтбулись передвчера. Выбраный посломъ староста Корн. Шрассеръ 102 голосами. Кандидатъ „Руской Рады“ о. Алексей Заклиньскій одержавъ всего 13 голосôвъ.

— **Выборы посла на соймъ краевый** зъ мѣста Станиславова ôтбувалися вчера. При выборахъ розбились голосы и нѣхто не одержавъ абсолютнои бôльшости. Зъ поставленыхъ кандидатôвъ одержали: поставленый въ послѣднôй хвили жидами Гершь Гальпернъ 211, д-ръ Каминьскій 138, д-ръ Згурскій 108, нотаръ Затай 55, адв. Шидловскій 6 голосôвъ. Поновный выбôръ ôтбуваесь нынѣ.

— **Зъ мѣста Бродôвъ** выбраный вчера посломъ до сойму Оттонъ Гавзнеръ 231 голосами на 245 голосуючихъ. Бôльша часть выборцѣвъ, противна кандидатурѣ О. Гавзнера, здержалась ôтъ голосованя.

— **Комната торговельна въ Краковѣ** выбрала на ново посломъ до рады державнои д-ра Рапапорта. Рапапортъ заразъ по недавнôй революціи въ Восходнôй Румеліи зложивъ бувъ мандатъ, заявляючи, що обовязки его при Лендербанку, котрый звязаный своими дѣлами съ Сербіею, ôтрываютъ его ôтъ працѣ парляментарнои.

— **Обновленье львôвскои семинаріи духовнои.** Намѣстництво повѣдомило сими днями митрополичу консисторію, що министерство вѣроисповѣдань и Є. Вел. цѣсарь годятся на продажъ части реальности при ул. Сикстускôй, належачои до семинаріи, пôдъ будову уряду почтового за 70.000 зр. Заразомъ повѣдомило намѣстництво такожь, що на перебудованье и розширенье будынку семинарского дозволяе ужити наведенои высше квоты 70.000 зр.

— **Въ склепахъ „Народнои Торговлѣ“ въ Перемышли, Станиславовѣ и Коломыи** заведено контролю при ôтбираню грошей въ той способъ. Услугуючій субъектъ не ôтбирае ôтъ купуючого грошѣ, а тôлько вручае ему купонъ, на котрôмъ выражено скôлько за дотычный товаръ належитъ заплатити, позôставляючи другу половину сего купону съ тымъ самымъ числомъ и сумою у себе. Купуючій иде съ купономъ до касы, ôтдае его касіерови разомъ съ написаною тамъ сумою. При замкненю склепу у вечеръ обраховуеся сума пôсля купонôвъ и повинна сходитися съ готôвкою за сей день. Першу пробу тои контролѣ зроблено въ Перемышли, а наколи оказалася практичною, заведено еи въ Станиславовѣ и Коломыи, а съ днемъ 1 падолиста намѣряе Дирекція ввести то само у Львовѣ, Дрогобычи и Тернополи.

— **Въ справѣ фасій духовеньства** выдали министры просвѣты та вѣроисповѣдань и финансôвъ въ день 30 вересня с. р. розпорядженье, котрымъ змѣняютъ деякй постановы розпорядженя зъ д. 2 липня с. р. выданого що до практичного переведеня конгруального закона. Змѣны тй лежатъ въ тôмъ, що: 1) до фасій не треба долучати рахункôвъ церковныхъ, хиба въ поодинокихъ выпадкахъ намѣстництво специяльно того зажадае; 2) не треба предкладати и послѣднои спростованои фасіи доходôвъ приходскихъ, коли въ намѣстництвѣ знаходится одинъ примѣрникъ еи; 3) речинець до предложеня теперѣшныхъ фасій продовжено до кôнця падолиста с. р.; 4) речинець вносити рекурсы до министерства противъ оречень намѣстництва продовжено до двохъ мѣсяцѣвъ, числячи ôтъ дня дорученя резолюціи. Священики, котрй хотятъ предложити свои фасіи на ново въ поправленôй формѣ, повиннй повѣдомити на письмѣ староство, що давнѣйшй свои фасіи уважаютъ хибными и для того просятъ або о зворотъ цѣлого операту, або о повздержанье спростованя попередного, бо хотятъ заподати ново-спорядженй фасіи.

— **Нашь землякъ д-ръ мед. Борисикевичь**, славнозвѣстный окулистъ у Вѣдни, довершивъ щасливо сими часами знову кôлька дуже трудныхъ операцій очей, а межи ними операцію тяжко недужого на очи гр. Володислава Баденіого, члена Выдѣлу краевого.

— **Зъ Золочева** донносятъ, що тамошнй мѣщане высылаютъ депутацію до п. намѣстника съ прошеньемъ о зарядженье новыхъ выборôвъ до рады громадскои въ третôмъ крузѣ, въ котрôмъ христіяньскихъ выборцѣвъ переголосовано при помочи всякихъ неправныхъ, ординаціи выборчôй противныхъ махинацій.

— **Въ Бережанахъ** ведеся завзята боротьба передъ выборами до рады мѣскои мѣжь тамошною польскою интелигенціею а мѣщаньствомъ. Интелигенція, на котрои чолѣ стоитъ дотеперѣшный бурмистръ п. Гертлеръ, уживае всякихъ средствъ, щобы выперти зовсѣмъ мѣщаньство зъ рады, а выбрати самыхъ приклонникôвъ дотеперѣшнои бôльшости и п. Гертлера, котрого форитуе знову на бурмистра.

— **О. Исидоръ Лукасевичь**, завѣдатель Григорова, пов. бучацкого, одержавъ ôтъ митр. ординаріяту декретъ похвальный за поставленье въ прилученôмъ селѣ Бертники новои церкви и покрытье матернои церкви въ Григоровѣ крôвлею зъ бляхи.

— **Именованя.** Рада шкôльна краева именувала Ст. Вноровского дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Домбровѣ, а Людвику Яворску дѣйстною учителькою школы етатовои въ Новесѣлцяхъ.

— **Єзуиты въ Чернôвцяхъ.** Въ однôмъ зъ попередныхъ чиселъ доносили мы, що магистратъ черновецкій ôтмовивъ прошеню Єзуитôвъ, щобы имъ дозволено выбудувати въ Чернôвцяхъ домову каплицю. Єзуиты не зразилась ôтмовою, а внесли супротивъ неи представленье до магистрату, въ котрôмъ заявили, що оселенье ихъ въ Чернôвцяхъ наступило за волею римско кат. архіепископа сеи діецезіи и що они за его дозволомъ и на его жаданье приступаютъ до будôвлѣ сеи каплицѣ. Аргументы тй трафили видно до переконаня магистрату, позаякъ дня 23 с. м. выславъ магистратъ комисію, щобы оглянула дôмъ и рѣшила, чи устроенье каплицѣ не буде пôдъ взглядомъ будôвничимъ противне обовязуючимъ приписамъ. Комисія узнала, що все въ ладѣ — въ короткôмъ отже часѣ мае магистратъ приступити до остаточного порѣшеня справы, розумѣесь, въ хосенъ Єзуитôвъ. Щасливй Чернôвцѣ!

— **Огнѣ.** Дня 27 вересня згорѣла Чуква, село коло Самбора. Жертвою огню пало надъ 30 господарствъ а межи ними такожь и тамошный гр. к. парохъ, 74-лѣтный о. Гелитовичь, котрому знищивъ огонь всѣ будынки господарскй разомъ съ сегорôчнымъ збôжемъ. Намѣстництво позволило збирати жертвы на погорѣлцѣвъ Чуквы въ повѣтахъ: самбôрскôмъ, добромильскôмъ, перемыскôмъ, мостискôмъ, рудецкôмъ, дрогобыцкôмъ, турчаньскôмъ и старомѣскôмъ. — Дня 22 с. м. згорѣло въ Жуковѣ, пов. бережаньского кôлька неасекурованыхъ господарствъ.

— **Молодй піяки.** Пишутъ намъ: Переѣзджаючи черезъ сельце Михайлôвку пôдъ Котузовомъ и змушенй черезъ дощь вступити до тамошнои корчмы, мали мы случайнôсть побачити тамъ, якъ то тамошна молодѣжь запиваеся. Паробчаки — ба, ще навѣть дѣти, бо не бôльше якъ 14 до 15 лѣтъ вѣкомъ, малй, блѣдй и терхатй, посходилися до корчмы и далѣй пити горѣвку келишокъ за келишкомъ, та все собѣ договорювали: „Ану котрый бôльше выпье!“ Выпивши хвалили одинъ другого: „А то добрый хлопець! А то зухъ!“ — Чи вже зъ такъ ранного вѣку маются заправляти михайлôвскй піяки?

— **Въ Гарбузовѣ**, коло Золочева, выбухнувъ въ хатѣ одного господаря огонь въ наслѣдокъ сушеня конопель на печи, при чѣмъ страшно попеклося 4 дѣтей тогожь господаря, що сталось и коротко по тôмъ причиною ихъ смерти. Притомнôсть господаря уратувала цѣле село ôтъ пожару, бо ôнъ замкнувъ дверѣ и взявся ôтважно до ратованя не пускаючи поломени на двôръ.

— **Стипендія.** Выдѣлъ краевый оголосивъ конкурсъ на стипендію фундаціи Иліи и Розы Горецкихъ въ сумѣ рôчныхъ 106 зр. и назначивъ речинець до 14 падолиста 1885 р. Право наданя прислугуе львôвскôй консисторіи. Стипендія призначена для ученикôвъ шкôлъ публичныхъ въ рускôй части Галичины; першеньство маютъ сироты по священикахъ, а ôттакъ и дѣти свѣтскихъ людей рускои народности.

— **Выдѣлъ краевый** удався до правительства въ справѣ установленя и зъорганизованя краевои комисіи по мысли закона державного о регуляціи гôрскихъ потокôвъ.

— **Перша въ Галичинѣ фабрика штучныхъ выробôвъ зъ тѣста**, якъ пр. италійского макарону, звѣздокъ, лазанкôвъ и пр. отворена въ Струсовѣ при вальцовôмъ млынѣ гр. Баворовского. Выробы сеи фабрики маютъ ôтзначатися дуже низькими цѣнами.

— **Въ Краледворѣ** въ Чехахъ розпочалась дня 26 жовтня с. р. публична головна розправа противъ участникôвъ звѣстнои ческо-нѣмецкои аферы, що сталася д. 23 серпня с. р. Прокураторія обжалувала 24 особы о злочиньство публичного насильства зъ §. 85 з. к., а 20 особъ о провину збѣговиска зъ §. 283 з. к. Однакъ при всѣмъ тôмъ актъ обжалованя пôдноситъ выразно, що напады зъ отороны Чехôвъ выкликали самй-жь нѣмецкй гимнастики погордливою остентаційною провокаціею Чехôвъ. Про результатъ розправы звѣстимо въ своѣмъ часѣ.

— **Сильнй морозы** пануютъ ôтъ початку другои половины сего мѣсяця въ Петербурзѣ. Єсли такъ дальше потреває, то въ короткôмъ часѣ буде замкнена тамъ плавба. Въ Калузѣ упали дня 20 с. м. великй снѣги.

— **Вовки** робятъ дуже великй шкоды въ Бердычевскôмъ. На урядженыхъ недавно ловахъ убито тамъ много вовкôвъ, однакъ много ихъ спаслось утечею и непокоитъ на ново доокрестнй села.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на парохію Колодѣѣвку, дек. скалатского принятй оо.: I) Городыскій Іоанъ въ Пасѣчнôй, II) Концевичь Іоанъ зъ Розгадова, III) Кобыляньскій Стефанъ, въ Колодѣѣвцѣ; въ списѣ: 4) Гойвановичь Григорій въ Милятынѣ, 5) Чировскій Іоанъ въ Ходачковѣ.

Презенту на Шидловцѣ, дек. гусятыньского получивъ о. Николай Темницкій, сотруд. въ Хоростковѣ.

Введенй оо.: Михаилъ Валницкій яко завѣд. въ Марковцяхъ; Волод. Козоровскій, заинстальованый яко пар. въ Братковцяхъ; Клим. Соневицкій, яко сотрудникъ въ Гниличкахъ; Корнило Воевôдка, яко пар. въ Сернкахъ.

Увôльненй оо.: Теофиль Петровскій, ôтъ завѣд. въ Сернкахъ; Іона Пелехатый, ôтъ сотр. въ Гниличкахъ; Тадей Левицкій, ôтъ завѣд. въ Полянѣ, а Ник. Поджарко ôтъ сотруд. въ Толщовѣ.

Сотрудництво получили оо. Іоанъ Топольницкій, сотрудникъ въ Сасовѣ, получивъ сотруд. въ Олеську, дек. олеського; а сотруд. въ Сасовѣ получивъ Андрей Дольницкій.

Каноничну институцію на Нестаничѣ дек. холоѣвского получивъ о. Александеръ Даниловичь сотр. въ Олеську.

Додатокъ особистый зъ фонду религ. удѣлило намѣстництво о. Ант. Одѣжиньскому, пар. въ Дмитровѣ.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о особистый додатокъ зъ фонду религійного для о. Иполита Брылиньского, пар. въ Бурдякôвцяхъ.

До семинаріи духовнои принятый Григорій Комаряньскій на 1 рôкъ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Консисторія вставляеся до президіи ц. к намѣстництва о згоду на каноничне поставленье о. Іоана Грабовеньского на пар. Добровляны.

Сотрудництво при парохіи въ Олешицяхъ получивъ о. Коростеньскій Северинъ, сотрудникъ зъ Трôйцѣ.

Презенту на парохію Колодно, дек. куликôвского получивъ о. Василій Кокотайло зъ Березця.

Каноничну институцію на парохію Корчминъ, дек. белзского, получивъ о. Іоанъ Черевко зъ Дубецка, а завѣдатель Корчмина о. Стефанъ Сапрунъ перенявъ завѣдательство пар. Дубецко.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

✝ **О. Михаилъ Липиньскій**, холмчакъ, завѣдатель въ Ланôвцяхъ, деканата скальского, упокоився дня 21 жовтня с. р. въ 63 роцѣ житя а въ 40 священьства. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Въ театрѣ** була въ суботу оперета Лекока „Зеленый Островъ“, въ перекладѣ п. Кичмана. И тая оперета, подôбно якъ „Дзвоны Корневильскй“ заложена на ширшу скалю и вымагае артистичныхъ силъ спѣвучихъ и великои живости гры. Зъ першои задачѣ вывязався весь нашь персоналъ вповнѣ, хотя въ деякихъ хорахъ и ансамбляхъ не добачали мы достаточнои точности. Толкуемо се однакожь тымъ, що „Зеленый островъ“ поставлено на нашôй сценѣ першій разъ. Вѣнець славы здобули собѣ на сѣмъ представленю: п-нѣ Попелева (яко Гортензія), п. Гриневецкій (въ роли Юнатана Плиперсона) и п. Лясковскій (князь де Килямбоа). Всѣ спѣвали дуже удачно и грали съ повнымъ житьемъ. П-нѣ Осиновичева (яко Еглянтина) була въ дуетахъ дуже на мѣсци. Рôвножь безъ замѣту вывязалися зъ своихъ задачь пп. Стечиньскій (Пулярдо) и Осиповичь (Брідидикъ). Квартетъ сольовый въ 2 актѣ (мовчанье) и такій-же въ 3 актѣ (за вечерею) були nec plus ultra. Интонація чиста и певна. Лишь хорамъ пôдъ взглядомъ драматичности не доставало житя. Женщины, що ѣдуть на „Зеленый островъ“ и мужчины, що выглядаютъ ихъ немовь росы посередъ жару лѣтного, повиннй розвинути живѣйшу акцію.

Въ недѣлю представлено „Глытая“ Марка Кропивницкого. Ширше по причинѣ того представленя поведеся рѣчь въ фейлетонѣ „Дѣла“.

Вô второкъ дня 27 с. м. представлено на доходъ п. Ст. Стефурака мелодраму А. Стечиньского „Довбушь“ съ музикою Исидора Воробкевича. Цѣлôсть сего представленя выпала въ загалѣ досыть добре, хочь добрôй грѣ артистôвъ не всюды удавалось покрыти слабй и надто монотоннй мѣсця самои штуки. Кромѣ бенефиціянта, котрый гравъ сего разу съ властивою собѣ вервою и гуморомъ, ôтзначались п-нѣ Попелева и п. Лясковскій дуже гарнымъ спѣвомъ. Найлучше подобався безперечно, знаменито выконаный хоръ при кôнци акту 1-го и гуцульскій танець въ актѣ 2-ôмъ, ôтданый съ незвычайною прецизіею и житьемъ. Публики якъ на бенефисъ такъ заслуженого артиста, було за мало.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Письменный Гуцулъ. Оповѣданье Ваше мы одержали, ба вже й перечитали. Помѣстимо его (съ малыми пропусками) а о дальшй просимо. Осмѣляемось тôлько звернути Вашу увагу на злишну розволоклôсть стилю. Въ такихъ рѣчахъ, по нашôй гадцѣ, треба звязлости, живости и богатства фактôвъ. Помѣщаючи свого часу „Ж. в. г. С.“ мы на певно вгадували, що оно не перейде безъ слѣду у насъ, а покаже способъ, якъ то люде берутся за такй рѣчи. Вы першй робите крокъ, — щасть Вамъ Боже! —

Подяка.

Всечестнѣйшому Клирови деканата нашого, а именно Высокопреподобному о. Александру Сембратовичу и Корнилію Строньскому, Софронію Кульматыцкому, Григорію Пирожиньскому, Михаилу Венгриновичу, Теофилю Скобельскому, Петру Гиссовскому, Іосифу Федуновичеви, Антонію Мокрицкому и Константію Повловскому за Ихъ присутнôсть при супроводѣ тѣла на кладбище въ рожевôмъ житя цвѣтѣ згасшои, предорогои намъ дочери нашои Софіи и добровôльне причиненьеся до свѣтлости обходу погребового, якоже и за добродушне спôвчутье цѣлои публики для помершои и еи родины личнымъ зôбраньемъся всѣхъ станôвъ на торжество погребове и ôтданье остатнои прислуги помершôй несеньемъ тѣла и асистою при трумнѣ трогательно оказане,—складаемо зъ глубины серця искренне „Спаси Бôгъ!“

Юстинъ Богуславскій начальникъ суду, съ женою *Іосифою*.

Цѣшанôвъ 23 жовтня 1885. (1—3)

Курсъ львôвскій зъ дня 28 м. жовтня 1885.

	платятъ р.	платятъ кр.	жадаютъ р.	жадаютъ кр.
	австр. валютою			
1. Акціи за штуку.				
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	224	50	227	50
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	227	—	230	—
Банку гип. галиц. по 200 р.	272	—	276	—
2. Листы заст. за 100 р.				
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	98	75	99	75
„ „ „ по 4% ав.	90	25	91	25
„ „ „ по 5% ав. період.	98	75	99	75
Банку гип. галиц. 6% ав.	101	45	102	45
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57	—	59	—
3. Листы довжнй за 100 р.				
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	—	—	—	—
4. Облиги за 100 р.				
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	101	30	102	20
Облиги комунальнй банку краевого 5%	97	—	98	—
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	101	75	104	—
5. Льосы мѣста Кракова	17	—	19	—
„ „ Станиславова	23	50	25	50
6. Монеты.				
Дукатъ голендерскій	5	85	5	95
„ цѣсарскій	5	88	5	98
Наполеондоръ	9	90	10	—
Півимперіялъ	10	23	10	33
Рубель россійскій срѣбный	1	54	1	64
„ „ паперовый	1	22½	1	24½
100 марокъ нѣмецкихъ	61	30	62	—
Срѣбло	—	—	—	—

(Колонка: „безъ текучого купону“)

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручае 1315 84—?
росу красоты и всякй косметики такъ черезъ мене якъ и иншй фирмы поручанй.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручає **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранѝ. 1—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѝ.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!"

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Кониській.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла". Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE.

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

Власный досвѣдъ есть найлѣпшій! Хто о тôмъ сумнѣваєся яке має ужити средство противъ ревматичныхъ болѣвъ або дôймаючого гôстця той най купитъ за 40 кр. фляшчинку правдивого

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

Сѣмнайцятилѣтный досвѣдъ и безчисленнѝ успѣхи ручатъ за то, що тыхъ 40 кр. не выдаются на дармо. Склады майже въ всѣхъ аптикахъ. Головный складъ: Аптика пôдъ залотымъ львомъ въ Празѣ, Altstadt. 1483 (3 · 34)

Въ администраціи „Дѣла" можна дôстати слѣдуючѝ працѣ бл. п.

Володимира Барвѣньского:

2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ, образокъ зъ Галицкого житя, цѣна . . . . . 80 кр.
3. ÔТЧИТЪ ВЪ 100-ЛѢТНѝ РОКОВИНЫ ЦѢСАРЯ ИОСИФА II. 17 (29) падолиста 1880, цѣна . . . . 25 кр.
4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНôМЪ ВѢЧУ РУСИНОВЪ 18 (30) падолиста 1880 о економичныхъ справахъ, цѣна . . . . . 15 кр.

Дохôдъ зъ першого твору призначує Родина покôйника на памятникъ нагробный, зъ дальшихъ же трехъ праць на стипендію им. Володимира Барвѣньского. (23—?)

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджують при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає такожь на раты.

1372 11—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручає всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожь заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякѝ рызы церковнѝ до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученѝ ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнѝ и металевѝ принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнѝ знаряды церковнѝ якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавѝ замовленя упрашаю.

1429 (8—20)

Асистентъ при гомеопатичнôй клиницѣ вѣденьского шпиталю 1488 2—3

Докторъ Медицины

Погоржельскій.

Остановившійся у Львовѣ принимає и дає ôтъ 9 до 11 год рано кождого дня визиты всякого роднедужимъ и лѣчитъ медико-геопатичнымъ способомъ такъ мужчинъ якъ и женщинъ ôтъ всякого рода недугъ певно и скоро, навѣть въ такихъ случаяхъ, де альопатія не була въ силѣ вылѣчити Пацієнты, котрымъ обставины недозваляютъ рушитися зъ мѣсця, можутъ и письма менно порадитися въ рускôмъ и польскôмъ языкахъ якъ зô взгляду на свои недуги такъ и чимъ можутъ певно вылѣчитися; въ такôмъ случаю повиннѝ прислати почтову марку. Можна такожь получити и геопатичнѝ лѣки и въ американьскôй лябораторіи выготовленѝ тинктуры и делюцію. Драхма тинктуры коштує 3 зр. а делюція 50 кр. на выдатки посылковѝ крôмъ того 60 кр. За лѣки треба грошѣ впередъ прислати для того, що они не посылаются за послѣплатою. Адреса:

Львôвъ, Ôрменьска улиця Ч. 6.

Суха рыба

Судакъ, Сазанъ — найлуч. по 60 кр. за кил.
Судакъ, Сазанъ — середный 50 „ „ „
Таранъ — по 50 кр. кл.
Вобла-карбôвка чищена — по 50 кр. кл.
Вобла-карбôвка нечищена по 40 кр. за кильо.
Оселедцѣ астраханьскѝ по 10—12 кр. за штуку.
Оселедцѣ копченѝ по 15 кр. за штуку.
Баликъ-рыба по 3 зр. за кильо.

Крамницямъ опускаєся ôтъ повысшихъ цѣнъ 15%.

Зарядъ Народ. Торговлѣ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купує и продає

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнѝ и 5% Листы Гипотечнѝ преміованѝ

котрѝ пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по 110 за 100)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 45—?

Спеціяльна Торговля

ПРИРОДНЫХЪ ГЕДЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

ВЪ ТЕРНОПОЛИ. 1257

Поручає крôмъ высылокъ 5 кильовыхъ барылокъ почтою и высылки вина зелѣзницею въ великихъ бочкахъ, котрѝ ôтъ почтовыхъ высылокъ задля дорогого порта почтового, коштôвъ бочôвокъ и акцизы ôтъ вина высыланѝ зелѣзницею въ бôльшôй скôлькости о 30% дешевше стоятъ, а именно якъ слѣдує:

Цѣны loco зелѣзниця Тернополь franco бочка:

1 бочка, що мѣститъ менше-бôльше стоитъ	32 литры		66 литеръ		135 литеръ	
	зр.	кр.	зр.	кр.	зр.	кр.
1 бочка вина Гедляй столове	12	50	22	50	40	—
1 „ „ „ лѣпше	15	—	27	—	50	—
1 „ „ „ вытравне	19	—	35	—	65	—
1 „ „ „ съ букетомъ	22	50	40	—	75	—
1 „ „ Самородне	28	—	52	50	100	—
1 „ „ „ солодкаве	34	—	62	50	120	—
вина червонѝ:						
1 бочка Visontai зъ р. 1882	17	—	30	—	55	—

Купуючи вина особисто у продуцентôвъ и за готôвку ручу за природнѝ, смачнѝ и лѣпшѝ а дешевшѝ якъ навѣть зъ Угоръ спроваджуванѝ.

Именно же поручаю яко добрый христіянинъ Преподобному Духовеньству свои природнѝ вина до ужитку при службѣ Божôй и прошу о благосклоннѝ замовленя.

При замовленяхъ прошу о часть задатку.

Хто дбає, той має!

ВЗГЛ. выграє 500.000 Марокъ

яко найбôльшу выграну гамбурскои лотеріи мѣскои дозволенои и гарантованои державою. Лотерія та має 100.000 лосôвъ, зъ котрыхъ 50.500 въ 7 клясахъ въ протягу кôлькохъ мѣсяцѣвъ мусятъ бути вытягненѝ съ выграными. До лосованя приходятъ слѣдуючѝ выгранѝ евентуально:

500.000 Марокъ,

спеціяльно:

1 à 300.000 М.	1 à 60.000 М.	56 à 5.000 М.
1 à 200.000 „	2 à 50.000 „	106 à 3.000 „
2 à 100.000 „	1 à 30 000 „	253 à 2.000 „
1 à 90.000 „	5 à 20.000 „	512 à 1 000 „
1 à 80.000 „	3 à 15.000 „	818 à 500 „
2 à 70.000 „	26 à 10.000 „	

48.710 выграныхъ à 300, 200, 150, 145, 124, 100, 94 М. и т. д. въ загальнôй сумѣ

9 миліонôвъ 880.450 Марокъ.

Звѣстный въ низу пôдписаный дôмъ банковый заложеный ще 1851, котрому держава повѣрила продажу лосôвъ, посылає ихъ до найдальшихъ мѣсць заграничныхъ. — Прошу присылати належнôсть въ австр. банкнотахъ або переказахъ почтовыхъ. Меншѝ сумы (яко вырôвнанье) можна посылати такожь въ маркахъ почтовыхъ. Цѣна лосôвъ назначена урядово и коштуютъ до тягненя першои клясы

цѣлѝ лосы оригинальнѝ ав. зр. 3.50 кр.,
половина „ „ „ 1.75 „
чверть „ „ „ 90 „

По одержаню належности посылаю сейчасъ жаданѝ лосы оригинальнѝ, якъ такожь оригинальнѝ пляны, а по тягненю слѣдує заразъ урядова листа выграныхъ. Всѣ выгранѝ выплачую заразъ по тягненю пôсля пляну. Въ послѣднихъ часахъ мавъ я ту приємнôсть выплатити моимъ интересентамъ головнѝ выгранѝ въ сумѣ 254.000, 183.000, 182.000, кôлька по 100.000, 80.000, 50.000 и богато по 40.000, 30.000, 25.000 и т. д. и желаю и дальше щастя моимъ интересентамъ. Звертаючи увагу на завсѣгды щасливѝ результаты моеи колекты, поручаю єи якъ найлѣпше. Ласкавѝ приказы прошу присылати до

20 падолиста.

Всѣ римессы прошу рекомандувати и подавати точно адресу и мешканье.

Порученя выконуются заразъ по одержаню старанно и яко головный колекторъ посылаю тымъ, що даютъ менѣ свои порученя, лишь оригинальнѝ лосы съ гербомъ державнымъ, що симъ подаю до вѣдомости. Позаякъ замовленя приходятъ дуже численно, то прошу о якъ найскорше надсыланье, на кождый случай до поданого повысше речинця. 1486 3 · 5

І. ДАММАНЪ, Гамбургъ,

Rathhausstrasse 19.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни

Тягненье вже Позавтра!

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

Головна выграна **въ готôвцѣ**

1476 5—?

1000000 гульд.!

Администрація краєвои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 43.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарск го

Ч. 116 Львôвъ, Субота 19 (31) жовтня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Б. бiблiотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Съ щирою радостею витае нынѣ вся галицка Русь день посвященя Высокодостойного номината, д-ра Юліяна Пелеша, на першого епископа Станиславôвского. А есть тая радôсть тымъ щирѣйшою, що въ Высокопреосвященôмъ киръ Юліянѣ якъ церковь такъ и народнôсть наша руска находила доси и найде певно й на будуще сильного и смѣлого покровителя и поборника своихъ правъ и потребъ, а клиръ рускій новои епархіи доброго отця и защитника. Вѣрный свому народови и церкви, добився Высокопреосвященый киръ Юліянъ свого высокого становища лишь власнымъ трудомъ, постоянностею, правостею пересвѣдчень и твердымъ характеромъ. Вѣнець епископскій, складаемый нынѣ по благосклонности Монарха и римского Престола на его честну главу, есть въ очахъ Руси вѣнцемъ добре заслуженымъ, — а жезлъ владычій — дай Боже — най управляе новою епархіею во благо всеи Галицкои Руси на многая лѣта!

Краснй вирилисты!...

Дуже трагично для выборчои махины польского центр. комитету скôнчилася розправа въ державнôмъ трибуналѣ въ справѣ, чи 43 вирилистôвъ въ выборчого округа Золочѣвъ-Перемышляны було управненыхъ голосувати при послѣдныхъ выборахъ до рады державнои або нѣ? Якъ звѣстно, то въ своѣмъ часѣ намѣстництво львôвске не увзгляднило протесту патріота селянина, Конрада Захарчука, котрый доказувавъ, що згаданй псевдо-вирилисты не посѣдаютъ права выборчого голосу и що ихъ якъ-разъ передъ выборами въ тôй цѣли вытворено, щобы гр. Стадницкому запоручити бôльшôсть противъ руского кандидата, сов. Рожанковского. Въ наслѣдокъ того рекурсувавъ п. Захарчукъ до державного трибуналу и 14 (26) жовтня ôтбулась въ тôмъ дѣлѣ остаточна розправа у Вѣдни. Президію намѣстництва заступавъ староста президіяльного бюра, п. Робертъ Терлецкій. Ôнъ по силамъ старався боронити львôвске намѣстництво ôть згаданого замѣту, заставляючись, будьто жалоба п. Захарчука, внесена до намѣстництва, була не ясна; що намѣстництво не знало, чи жалоба дотыкае всѣхъ вирилистôвъ, чи лишь декотрыхъ; що згаданыхъ вирилистôвъ не творено нарочно, а вытворивъ ихъ банкъ, улегчуючи собѣ парцеляцією лицитаційну продажь табулярнои посѣлости Лагодôвъ въ перемышляньскôмъ повѣтѣ, и т. д. Мимо всего однакожь державный трибуналъ не увзгляднивъ елястичныхъ доказôвъ заступника намѣстництва и порѣшивъ справувъ користь п. Захарчука. Трибуналъ узнавъ именно, що вписаньемъ 43 особъ въ выборчій списъ вирилистôвъ нарушено выборче право прочихъ голосуючихъ. Въ мотивахъ сказано: „Право, котрый посѣдатель доминикального грунту управненый до вирильного голосованя, есть означене §. 9, алинеею 3. и §. 11. выборчои ординаціи до думы державнои. Першій въ тыхъ параграфôвъ нормуе, що до голосованя при выборахъ до думы державнои суть тй управненй, котрй посѣдаютъ такожь право при выборахъ до сойму краевого. При тôмъ належитъ отже увзглядпити галицку ординацію выборчу и краевый законъ о областяхъ земельныхъ. §. 14. гал. ординаціи выборчои нормуе именно, що властитель доминикального грунту мае право голосу и тогды, наколи рôчный податокъ реальный въ его посѣлости не выноситъ що найменше 100 зр. Категорію такихъ выборцѣвъ означуе точнѣйше §. 13., уступъ 4 сеи-жь ординаціи, де кажеся, що жителѣ не влученыхъ до громадъ земель суть выборцями въ тôй громадѣ, съ котрою ихъ посѣлôсть становитъ одну катастральну цѣлôсть, наколи платятъ бодай такій минимальный безпосередный податокъ, якій оплачуютъ найниже въ тôй громадѣ оподаткованй выборцѣ. §. 9. краевого закону о земельныхъ областяхъ нормуе знову, що земля, передъ тымъ доминикальна, але и до громады не прилучена, маеся и на дальше уважати осôбною земельною областею. Въ звязи съ §. 11. ординаціи выборчои до рады державнои выходитъ ôттакъ, що не кождому посѣдателеви хочь-бы и найменшои парцелѣ, ôтдѣленои ôть грунту доминикального, прислугуе право голосу, але лишь властителямъ тыхъ ôтлученыхъ парцель грунтовыхъ, котрй самй для себе творятъ область земельну. Таке поясненье закона годится и съ звычайною назвою сихъ дрôбныхъ посѣлостей, котрй не можна поименувати грунтомъ доминикальнымъ. Рôвножь и въ основы законôвъ громадскихъ выходитъ ясно намѣренье законодателя, котрый право голосованя въ сѣльскихъ громадахъ признае лишь властителямъ колись доминикальныхъ, изъ звязи громадскои вылученыхъ областей земельныхъ. На пôдставѣ державного закона о громадахъ зъ 1862 р. прислугуютъ властителеви такои земельнои области права мѣсцевои громады; пôсля закона о приналежности зъ 1863 р. а специяльно, для Галичины пôсля закона краевого о земельныхъ областяхъ прислугуютъ властителеви всѣ права и обовязки громады. Ôтповѣдно всему нашому законодательству посѣдае въ громадахъ вирильный голосъ лишь посѣдатель земельнои области, а не дрôбненькои парцелѣ доминикальнои. Въ противнôмъ бо случаю мôгъ-бы кождый бôльшій властитель вытвореньемъ дрôбныхъ парцель доминикальныхъ творити необмежене число выборцѣвъ и тымъ самымъ право прочихъ выборцѣвъ, выбираныхъ по одному зъ кождыхъ 500 громадянъ, альтерувати. Таке толкованье закона противится интенціямъ нашихъ уставъ конституційныхъ“. Такъ порѣшивъ державный трибуналъ.

Однакожь, чи въ сего справедливого порѣшеня выйде якій хосенъ для нашого кандидата, чи именно выдѣлъ легитимаційный а за нимъ и бôльшôсть рады державнои уневажнятъ выбôръ гр. Стадницкого, о тôмъ можемо ще дуже сумнѣватися. Бôльшôсть тая не схоче такъ легко пôддатися пôдъ судъ такъ ѣй не милый и имовѣрно позволитъ гр. Стадницкому безъ верификаціи просидѣти въ парляментѣ ще довгій часъ, коли навѣть гадае выбôръ его уневажнити. Але для насъ есть теперь ясною рѣчею, що сов. Рожанковскій такъ при першôмъ якъ и другôмъ выборѣ одержавъ бôльшôсть голосôвъ и що ôнъ повиненъ нынѣ засѣдати въ радѣ державнôй. При першôмъ бо голосованю зъ 190 голосôвъ упало на гр. Стадницкого 104, на сов. Рожанковского 82 голосôвъ. При другôмъ зъ 184 голосôвъ 99 на графа а 85 на сов. Рожанковского. Ôтягнѣмъ ôтъ голосôвъ гр. Стадницкого 43 нелегальныхъ вирильныхъ, то покажеся, що першого разу лишь 147 було управненыхъ до голосованя, а сов. Рожанковскій одержавъ зъ того абсолютну бôльшôсть. Такій результатъ бувъ и при другôмъ выборѣ. А есть рѣчею провѣреною, що вирилисты ôтдали свои голосы на гр. Стадницкого.

Справа „Народного Дому“

мала прійти въ четверъ сего тыждня, — якъ донесли мы въ остатнôмъ числѣ „Дѣла“, — на порядокъ дневный засѣданя рады мѣста Львова. Засѣданье се вельми зацѣкавило широкій кругъ львôвскихъ Русинôвъ, тымъ бôльше коли стало звѣстно, що въ тôй справѣ заберутъ голосъ раднй д-ръ Олександеръ Огоновскій, голова „Народнои Рады“, и проф. Анатоль Вахнянинъ. Вже на пôвъ годины передъ отвореньемъ засѣданя переповнились галеріи ратушевои салѣ (що дуже рѣдко бувае) майже выключно рускою публикою, а рускй часописи выслали на се засѣданье своихъ справоздавцѣвъ. Тымъ часомъ сталося такъ, що справу выбору специяльнои комисіи зъ помежи членôвъ рады мѣскои для розслѣдженя правныхъ ôтносинъ громады мѣста Львова до „Народного Дому“ стягнено зъ порядку дневного засѣданя. А причина сего була така.

На день передъ повнымъ засѣданьемъ рады, с. е. въ середу, 28 с. м., вже по оголошеню порядку дневного на четвергове засѣданье, скликано въ магистратѣ секцію финансову и предложено ѣй пôдъ дискусію справу „Народного Дому“, яко справу такожь маеткову. Тутъ забравъ голосъ членъ секціи финансовои, проф. д-ръ Ол. Огоновскій, и заявивъ, що Русины дуже нерадо глядятъ на то, що репрезентація мѣста Львова вмѣшуеся въ ихъ домашнй справы. „Народный Дôмъ“ — се чисто-руска институція, а коли въ справѣ заряду еи и були-бъ якй неправильности, то полагодити ихъ есть рѣчею самыхъ Русинôвъ. Чужа ингеренція въ тую справу выкличе мѣжь Русинами тôлько негодованье, и длятого для самои репрезентаціи мѣста Львова буде лучше, коли она полишитъ тую справу самымъ Русинамъ. Съ тымъ поглядомъ д-ра Ол. Огоновского згодилися и другй члены секціи, особливо пôдперъ его и звѣстный рускій купець, п. Михайло Дыметъ, въ кôнци рѣшено на внесенье проф. д-ра Рошковского не приступати до выбору окремои комисіи юридичнои зъ лона рады мѣста, а ôтдати справу „Народного Дому“ секціи правничôй самого-жь магистрату до розгляду и розслѣдженя.

Замѣтити треба, що и мѣжь членами секціи юридичнои пробивается настрôй, згôдный съ поглядомъ, высказанымъ черезъ д-ра Олександра Огоновского въ секціи финансовôй.

При случаю звернемо увагу и на тую рѣчь. Довго-довго товся Марко по пеклѣ, чи тамъ по деякихъ органахъ рускихъ, съ своими напастями на „народовцѣвъ“, мовь-то они „Нар. Дôмъ“ запродуютъ Ляхамъ, и т. д. Правда въ свѣтѣ нѣвечится, а все таки выяснится: нынѣ, коли „народовець“ ратуе ситуацію, правда чей вже выяснилася.

Бесѣда посла І. Озаркевича

выголошена д. 23 жовтня с. р. въ Радѣ державнôй при специяльнôй дебатѣ надъ проектомъ адресы.

Не могучи въ причины закрытя генеральнои дебаты забрати тогды голосъ, то нехай менѣ буде вôльно бодай теперь, при специяльнôй дебатѣ, до алинеи 28, въ короткихъ словахъ и не ôтступаючи ôтъ предмету, зазначити становище руского народу, якъ такожь и наше, его заступникôвъ.

Въ проектѣ адресы бôльшости, за котрымъ я и мои одномышленники, що занимаемо цѣлкомъ независиме становище въ сѣй выс. Палатѣ, голосували, высказана надѣя, що пôдъ покровомъ Всемогущого удасться дорогою згôдного поступованя, вытревалого труду

НА УКРАИНѢ.

Споминки и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

VI. Софійскій соборъ. Памятникъ Богдана Хмельницкого. Золотоверхій Михайлôвскій монастырь. Поворотъ въ Галичину.

Въ середу, на передодни Першои Пречистои, стали вже громадно товпитись прочане въ Кіевѣ, хочь симъ разомъ, якъ казали, було далеко менше, якъ звычайно, бо за-для сподѣваного приѣзду царского спиняли прочанъ. Ôтъ церкви до церкви, ôтъ монастыря до монастыря ходили они купками по кôльканайцять чоловѣка поклонитись чудотворнымъ иконамъ та мощамъ святыхъ. Передъ ôтъѣздомъ бажавъ я ще звѣдати найславнѣйшій за-для оригинальности и давнины стилю *Софійскій Соборъ* и выбрався тамъ ранкомъ.

Храмъ св. Софіи лежитъ на широкôй высочинѣ, що ôтдѣляе его ôтъ горѣшнёго, старого Кіева. Его построивъ и назвавъ митрополіею кн. Ярославъ Мудрый (мѣжь 1037—1043 р.) въ память славнои побѣды надъ Печенѣгами, съ котрыми въ сѣмъ мѣсци сточивъ битву. Храмъ Ярославôвъ утерпѣвъ вельми пôдчасъ погрому Татарского въ 1240 р., такъ що зъ него остались тôлько стѣны. Хочь его опôсля ôтбудовано и перестроено (митрополитъ Кипріянъ въ кôнци XIV ст. и Петро Могила), а все-жь таки тй останки первѣстнои будовы вельми цѣннй и замѣтнй. Церква обведена камѣнною огородою а зъ переду при самôй площади взносится величава дзвôнниця, прикрашена вже въ новѣйшихъ часахъ царскими орлами. Структура Софійскои дзвôнницѣ не така легонька якъ Лаврскои, та й высотою еи не дорôвнуе. Храмъ св. Софіи мало мае подôбности до рôвноименнои церкви, нынѣшнои мечеты турецкои Ая-Софія въ Царгородѣ. Кіевскій Софійскій Соборъ належитъ до другои добы византійского будôвництва, въ котрôй поздовжна римска базилика скоротилась, прибравши бôльше видъ квадрату, що мае за основу рôвнораменный грецкій хрестъ. Всхôдна стѣна замѣсть абсида мала три олтарнй пôвкруги. Кулиста баня, що вѣнчала цѣлу будôвлю, звужалась въ своѣй основѣ и строилась на высокôмъ цилиндрѣ. Около сеи середущои головнои банѣ звычайно бували ще чотыри поменшй на кôнцяхъ основного рôвнораменного хреста.

Кіевскій храмъ св. Софіи мавъ въ осн вѣ видъ квадрату выдовженого троха зъ всхôдного боку трема олтарными пôвкругами, а головный зъ нихъ бувъ въ серединѣ; рядомъ съ ними були двѣ каплицѣ. Зъ трехъ иншихъ бокôвъ храмъ окружали притворы або портики такъ, що храмъ выглядавъ ширшій якъ довшій. Зъ захôдного боку мавъ храмъ тôлько одинъ зверхный притворъ а зъ пôвнôчного и полуденного крôмъ такого зверхного потрôйнй внутрѣшнй притворы. На кольонахъ и аркадахъ зверхныхъ притворôвъ спочивала внутрѣшна галерія, що окружала зъ трехъ сторôнъ горѣшню часть храма. Галерія та служила гинекеемъ, се-бъ то женьскимъ ôтдѣломъ — звычай перенятый у Грекôвъ. Крôмъ того переховувано тамъ церковне и княже майно, библіотеку, архивъ, и т. и. Надъ серединою храма, на чотырохъ головныхъ аркадахъ взносилась головна велика баня, а по бокахъ докола неи було розмѣщеныхъ дванайцять поменшихъ бань. Окрôмъ того зъ захôдного боку храма, по обохъ бокахъ головныхъ дверей, взносились двѣ круглй вежѣ, а серединою кождои зъ нихъ вели крутй сходы на хоры и высше згадану галерію.

Олтарнй стѣны, стовпы и головна баня були украшенй мозаикою, або якъ тогдѣ звано „моусія“, се-бъ то стѣнными образами, зложеными зъ дрôбныхъ камѣнчикôвъ зъ склянои рôзноцвѣтнои масы, розбитои на кусочки. Въ ту пору не було ще въ грецкихъ, отже и въ рускихъ церквахъ иконостасôвъ, що закрываютъ зовсѣмъ олтаръ ôтъ вѣрныхъ. Олтаръ бувъ ôтдѣленый тôлько перегородою зъ ряду мраморныхъ кольонокъ съ перекладиною на верху, такъ що весь олтаръ могли вѣрнй оглядати, именно коли була ôтсунена завѣса. Тому то строителѣ храмôвъ въ ту пору не щадили накладу на такй дорогй окрасы. Пôсля думки знаменитого россійского археольога Прахова мозаика Софійского Собору належитъ до найгарнѣйшихъ взôрцѣвъ того часу.

(Дальше буде.)

„Глытай“, народный образъ въ 5 актахъ, Марка Кропивницкого.

(Дальше.)

Коли мы кажемо, що галицко-руска публика своимъ смакомъ спонукуе нашу сцену переводити змѣну въ репертуарѣ штукъ простонародныхъ въ тôмъ именно напрямѣ, щобъ давати передъ типамъ додатнымъ, а не уемнымъ (глупота та піяньство селянина), то ще зъ того нѣякъ не повинно выходити, щобъ тіи новй типы мали бути не вѣрнй, взятй не зъ дѣйстности, и щобъ въ нихъ и округъ нихъ не малювалось реальне житье простонародя. Тымчасомъ остатными часами попадаются на нашôй сценѣ деякй досыть разячй невѣрности, идеализованье простои людины въ той неприродный способъ, що заставляесь еи думати и говорити такъ, якъ-бы людинѣ зъ высше освѣченои и середъ иншихъ обставинъ живучои верствы суспôльности. Загалъ публики нашои того не добачае, се его не разитъ, а то очевидно хиба, котра съ часомъ може довести до того, що мы нашого простолюдина на сценѣ будемо пôзнавати бôльше зъ сѣряка чи киптаря та зъ вышиванои сорочки, якъ зъ его свѣтогляду, зъ его думокъ, зъ его мовы и вчинкôвъ. Въ тôмъ взглядѣ галицко-рускôй публицѣ годилось-бы завчасу позичити собѣ того почутя реализму на сценѣ ôтъ публики украиньскои.

Теперь друга рѣчь. Коли галицко-руска сцена, вдоволяючи смакови публики, мае выво-

и въ дусѣ умѣрености осягнути спасенні результаты якъ для добра державы, такъ и для розвою всѣхъ еи краѣвъ и народôвъ, означаючи тымъ головный принципъ единьства и могучости монархіи.

Тая политична цѣль, котра надае цѣлому державному житю означене направленье, основуеся на Найвысшôй троновôй бесѣдѣ, въ виду котрои такожь и рускій народъ ожидае лучшои будучности, бо въ нѣй знаходятся натяки такожь въ користь сего племени, належачого до спôльнои австрійскои державы.

Нема сумнѣву, що правна охорона якъ для цѣлого народу, такъ и поодинокихъ обывателѣвъ може бути удѣленою лишь въ стороны тои державы, до котрои они належатъ, тожь и рускій народъ, щобы мôгъ статись участникомъ плодôвъ свобôдного розвою спôльно съ другими, може на пôдставѣ сеи правнои охороны брати участь лише въ австрійскихъ правныхъ институціяхъ — а що сей нашь народъ для австрійского цѣсарского Дому есть все одушевленый и перенятый вѣрностею для державы, то бажаньемъ его есть: щобы правительство заявляло для него повну благосклоннôсть до его духового и економичного розвою и тымъ способомъ пôддержувало его въ вѣрности для тыхъ такъ многоважныхъ засадъ, скрѣпляючи чувства его любови и преданности.

Хто съ объективнымъ спокоемъ слѣдивъ за житьемъ руского народу, сей пересвѣдчився доволѣ, що политика, котрою супротивъ него руководилися, якъ и недостатки державного та соціяльного житя поставили его въ таке положенье, що ôнъ, видячи, якъ немовь-бы-то було бажаньемъ узрѣти сей народъ поглощенымъ филями духа часу, прійшовъ що-до интенцій правительства лишь до мало задоволяючого и скептичного пересвѣдченя, и въ тои то причины отворилося богате жерело невдоволеня.

Нашь народъ однакъ не хоче дотычно культурного розвою и прогресу часу зôставатись по-заду; ôнъ горячо бажае пôднесеня добробыту и хоче видѣти плоды реального труду своеи борôбы о быть. Коли-жь однакъ активні моменты народного духа держались по части ще въ укрытю, бо похитні симптомы що до засадъ, находячись пôдъ порывомъ пристрастей, ступали ему въ дорогу, то мимо того ôнъ, слѣдуючи постôйно за духомъ часу, и користаючи зъ конституціи, хоче усунути дотеперѣшне неôтрадне положенье и стоитъ на становищи, на котрôмъ, при всѣй жертволюбности для державы, бажае одночасно видѣти переведеными подвигненье свого добробыту и свою повну рôвноправнôсть съ прочими народностями Австріи на поли шкôльництва, якъ и у всѣхъ другихъ галузяхъ публичного житя.

Було-бы дѣйстно болючимъ оскорбленьемъ народнои самосвѣдомости, коли-бъ миліонному рускому народови не дано зазнати вносненѣйшои епохи и коли-бъ его рôвноуправненье, те для всѣхъ народностей Австріи запоручене, спôльне добро, хотѣвъ хто ще на дальше ôтволѣкати. Съ напруженьемъ всѣхъ силъ боровся-бъ ôнъ и хоронивсь-бы противъ того рода мѣръ, котрі, при розвою сумныхъ антагонизмôвъ, нанесли-бы шкоду такожь загальному добру державы, бо хороблива екзистенція въ державнôмъ организмѣ могла-бъ его въ свобôднôмъ ходѣ лише спинити.

Положенье руского народу не есть завиднымъ, и коли мы, яко заступники его, выступили на политичну арену въ порѣ, коли централизмъ веде борбу съ автономіею а партійні пристрасти сокрушаютъ себе взаимно, то мы вдѣлали се не съ самолюбіемъ духа, щобы придержуватись пережитыхъ засадъ, черезъ котрі поступъ дôзнае все шкоды, але вчинили мы то въ пересвѣдченю, що съ духомъ часу мусятъ змѣнятись все такожь и ôтносины и що отже мы, не запôзнаючи тыхъ ôтносинъ, будемо умѣти съ всею силою духа увзглядняти всякі приступні и раціональні аргументы, стоячи однакъ бачно на сторожи національно-политичныхъ и церковныхъ правъ нашого народу, котрыхъ мы съ всею енергіею боронити и въ оборонѣ его легального рôвноуправненя съ другими народами Австріи выступати будемо. (Конець буде.)

Переглядъ часописей.

(*Голосы „Kurjera Lw.“, „Czas-у“ и „Слова“ про „Народну Раду“. „Reforma“ про выбôръ въ Богородчанахъ.*)

Фактъ заснованя „Народнои Рады“ бувъ уже передъ оповѣщеньемъ ôтозвы и статутôвъ звѣстный польскôй краевôй прасѣ, тожь и не диво, що она теперь приняла его якъ щось уже оподѣване, а прочитавши ôтозву и статутъ не знайшла въ нихъ нѣчого такого для себе, зъ чого могла-бъ порадувати свое польске серце, а знову-же и не могла всѣоти на звычайного коника шумнои критики и менторства, бо ôтозва основателѣвъ зредагована съ тактомъ и повагою, а кожде слово въ нѣй щире и съ правдою згôдне. Тожь загалъ польскои прасы занотувавъ тôлько фактъ, що „Народна Рада“ вже уконституовалася. Двѣ лише часописи польскі додали свои коротенькі коментарѣ а то „Kurjer Lw.“ и „Czas“.

„Kurjer Lwowski“ подавши короткій выписъ зъ ôтозвы помѣщенои въ „Дѣлѣ“ додае ôтъ себе: „Чи довѣдалися мы зъ неи (ôтозвы) богато, то инша рѣчь. Намъ видится, що можна було поставити рѣчь яснѣйше и не гратися такъ дуже въ дипломатію. Знаючи струю московску, що клекотитъ помѣжь Русинами, треба було смѣлѣйше и ôтважнѣйше назвати еи по имени и напятнувати... Фраза о згодѣ (?) есть такожь выкрутомъ дипломатичнымъ, бо и якъ-же партія, що хоче бути щиро народною, може говорити о згодѣ съ партіею москалефильскою. Въ загалѣ цѣла ôтозва мае на собѣ признаку тайности и нещирости, хибы, якои рускі сторонництва мабуть вже нѣколи не позбудутся... Мимо того повстанье нового товариства витаемо съ щирою радостею, бо имена пп. Романчука, Белея, Сѣчиньского и т. д. даютъ намъ певну гарантію, хочь може и не конче великои щирости супротивъ насъ, то бодай ôтпорного становища супротивъ москалефильскои агитаціи“... Зъ тыхъ слôвъ „Kurjera Lw.“ выходилобы хиба, що Полякъ, хочь-бы и якій умѣреный супротивъ Русина, радо бачивъ-бы, щобъ Русины дерлись мѣжь собою тôлько для того, щобъ дертись. Нѣ, не така наша дорога, и не такі нашà гадки. Мы хочемо працювати позитивно пôсля святои народнои програмы, а нехибні результаты працѣ нашои певно отворятъ очи всѣмъ несвѣдомо блуждающимъ во тьмѣ. Не съ ненавистею и тероризмомъ, а съ скрижалями любови и правды приступаемо мы до тяжкои працѣ.

„Czas“, подаючи у вчерашнôмъ числѣ дописъ зô Львова о „Народнôй Радѣ“, таку чинитъ при тôмъ замѣтку: „Статутъ того нового товариства мѣститъ въ собѣ деякі такі уступы, що краеза власть (ц. к. намѣстництво — *Ред.*) коли-бъ хочь въ части була такъ неприхильна Русинамъ, якъ то що-дня говоритъ „Neue fr. Presse“, мала повну пôдставу супротивъ нихъ зробити ужитокъ зъ параграфу закона, позволяючого ѣй заборонити завязуванье товариствъ небезпечныхъ для державы. Тамъ въ однôмъ параграфѣ статута говорится, що нове товариство буде старатись „ввести въ житье рôвноуправненье рускои народности“, а въ тôмъ мѣстится сказанье, що рôвноуправненье рускои народности нынѣ есть лишь мертвою буквою, що нынѣшный станъ есть неправный та незгôдный съ конституціею, и т. д. Наводженье членôвъ товариства на такі конклюзіи и звертанье акціи его на тую дорогу — могло-бы було власти дати пôдставу заложити свое veto, якъ законъ приписуе. Кромѣ того нове товариство застерѣгае собѣ „вплывъ на всякі выборы“; се звучитъ такъ загально, що черезъ то можна розумѣти не тôлько легальну акцію выборчу, але такожь ингеренцію нелегальну. Се вже входитъ въ атрибуціи екзекутивы, отже *управняе власть до розвязяня истнуючихъ уже правно товариствъ.*“ — На пôдставѣ сего выфантазованого, якъ самі читателѣ осудятъ, дуже плыткого выводу, дописуватель высказуе свôй поглядъ, що ц. к. намѣстництво обôйшлося съ новымъ товариствомъ рускимъ якось нѣбы ласкаво; на дѣлѣ же, якъ мы здоровà бачимо, дописувателеви иде о денунціяцію нового товариства и накликуванье на него тои мѣры, яку пôдсуває ц. к. намѣстництву въ кôнцевôмъ уступѣ свого выводу. Мы тутъ скажемо, що коли-бъ власть була знайшла хочь одробинку якоись нелегальности въ статутѣ, певно була-бъ его и разъ и другій ôткинула, а коли статутъ уложеный якъ найточнѣйше пôсля обовязуючихъ законôвъ, тожь и годѣ було его не затвердити.

На глумъ всякому почутю правды — бо ще закимъ котра польска газета згадала про „Народну Раду“, — „Слово“ написало таку рѣчь:

„Основаніе нового политического Общества „Народна Рада“ *вызвало неописанный восторгъ* въ польскихъ газетахъ. Политика сепаратизма торжествуетъ опять новый подвигъ, съ цѣлею сломити нашу народну жизнь и внести роздоръ въ среду руского общества. Не удивляемся радости Поляковъ, но удивляемся заслѣпленности сепаратистовъ не видящихъ по столькихъ опытахъ, той цѣли, къ котрой ихъ гонятъ наши опѣкуны. *Разоряйте панове до тла зданіе русско-народной жизни, а розрушивши все: церковь, народность и идеалы, останете сами, со своимъ nihil.* Для характеристики тенденцій нового общества, направленныхъ противъ „Русской Рады“, подаемъ имена его основателей... Тутъ наводитъ „Слово“ имена членôвъ основателѣвъ пôдписавшихъ ôтозву: С. Качала, Борисикевичъ, І. Заячкôвскій, дръ Ом. Огоновскій и т. д. Чи не самі разорителѣ зданія, церкви та народности, чи не „nihil-исты“! Правду сказати, „Слово“ не есть въ станѣ нѣкого оскорбити, тымъ бôльше, коли зôйде на такій тематъ. На „нигилизмѣ“ оно сфиксувало и бачитъ вже его всюды: въ семинаріи духовнôй, въ рускôй гимназіи, въ рускôмъ театрѣ, скрôзь; въ своѣй idée fixe доходитъ ажь до такихъ комбинацій, що професоры рускои гимназіи пропагуютъ „нигилизмъ“ — знаете де? — на сценѣ руского театру. Ну, Богъ съ нимъ!

Въ Богородчанахъ habemus — ц. к. старосту посломъ до сойму. Чи смѣятись чи плакати намъ и вамъ панове Поляки? До чого, до якого абсурду дôйде вольне право выбору? „Reforma“ пише въ тôмъ дѣлѣ такъ:

„Не можемо безъ замѣту оставити выбору зъ меншои посѣлости въ повѣтѣ Богородчаны-Солотвина, де 102 голосами противъ 13 выбраный староста Штрассеръ. Выбôръ сей скрѣпляе ряды старостôвъ въ соймѣ о одного, а звѣстна рѣчь, що мимо повнои независимости особистого мнѣня, урядники въ соймѣ голосуютъ остаточно, якъ хоче правительство. Для чого не можна було згодитися на кандидата руского? для чого завсѣгды зъ нашихъ спорôвъ мае користати правительство и добувати собѣ въ тôй дорозѣ безвзглядну податнôсть изъ стороны сойму? и яке мнѣнье зъ такихъ фактôвъ будутъ о насъ мали нашà земляки за кордономъ? — на то най собѣ ôтповѣдятъ тà, що такъ злощастно повели сей выбôръ. Дивна рѣчь однакожь, що центральный комитетъ передвыборчій, котрый доповняючими выборами такъ само управляе якъ и загальными, не оголосивъ нѣчіеи кандидатуры. Чи бувъ-бы може самъ завстыдався, що замѣсть довести до якогось порозумѣня съ Русинами, ихъ и себе ôтдаемо на поталу золотого ковнѣра?“ — „Reforma“ мабуть не знае, що Поляки богородчаньскі рѣшили мѣжь собою: „не буде Полякъ посломъ, нехай же не буде й Русинъ, vivat ц. к. староста!“ Але про голосы прасы о тôмъ выборѣ мы ще поговоримо.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Нова сесія рады державнои*) небуде скорше скликана, якъ около половины сѣчня слѣдуючого року. Скоро лишь спôльні делегаціи скôнчатъ свои роботы — що наступитъ имовѣрно около 15 падолиста с. р., то будутъ скликані соймы и будутъ радити ажь до самого Рôздва.

(*Зъ Делегацій.*) Комисія буджетова австрійскои делегаціи розпôчне свои засѣданя доперва дня 3 падолиста. Дня 28 о. м. було засѣданье комисіи войсковои зъ делегаціи угорскои. На сѣмъ засѣданю прійшла знову на порядокъ дневный справа пôднесена Кноцомъ въ австрійскôй палатѣ пословъ, що будьто-бы въ войску проявилась якась борба національна и що министеръ вôйны мавъ выдати тайный окружникъ до властей войсковыхъ, щобы они старалися по можности таку борбу усувати. Министеръ вôйны гр. Билянтъ-Райтъ ôтповѣвъ и тутъ, що о якôйсь народнôй борбѣ въ войску нема и бесѣды, и що ôнъ жадного окружника не высылавъ, бо сего не була потреба; ексцесы въ войску проявляются часами и въ послѣдныхъ часахъ бувъ навѣть одинъ значнѣйшій, въ котрôмъ ранено навѣть трехъ жовнѣрѣвъ (не 30, якъ безпôдставно голошено), але ексцесъ сей бувъ — якъ и другà — зовсѣмъ приватнои натуры, выкликаный по поводу якоись дѣвчины. Комисія була дуже вдоволена сею ôтповѣдею а членъ еи, гр. Бевети, жадавъ, щобы се заявленье министра вôйны вписати до протоколу комисіи; комисія однакожь постановила не згадувати нѣчого въ протоколѣ о сѣй справѣ. Дальше ухвалено: пôдвысшенье пенсіи для официрôвъ низшого степеня и кадетôвъ; додатокъ на выеквипованье новоименованыхъ майорôвъ и пôдвысшенье сумы 16.500 зр. призначенои досы на стипендіи для войсковыхъ лѣкарѣвъ на 53.500 зр., Рôвночасно однакожь съ пôдвысшеньемъ сумы потрѣбнои на стипендіи постановила делегація угорска знести куросы медичні для лѣкарѣвъ войсковыхъ, котрі доси коштували 33.170 зр. и вычеркнула 15 стипендій выносячихъ разомъ 5.500 зр., такъ що замѣсть фактичного пôднесеня згаданого повысше выдатку ощаджено суму 1.670 зр.

(„*Fremdenblatt*“ *о буджетѣ.*) Найновѣйшій ôтзывъ органу министерства дѣлъ заграничныхъ о австрійскôмъ буджетѣ есть зъ многихъ взглядôвъ для нашого краю а особливо для насъ Русинôвъ цѣкавымъ, бо вже теперь показуе намъ недвузначно, чого край, чого Русины можутъ на будуще ôтъ правительства центрального сподѣватися. Органъ сей такъ каже: „Буджетъ австрійскій на рôкъ 1886 зôставъ въ загалѣ принятый дуже прихильно и съ великимъ вдоволеньемъ. До сего заявленя причинилася такожь и биржа а навѣть и неприхильна правительству опозиція мусѣла признати, що прелиминарь на слѣдуючій

дити типы додатні, то ще зъ того не може выходити, щобъ она могла обôйтись безъ типôвъ уемныхъ, навѣть такихъ, які намъ доси найбôльше надоѣли. Се рѣчь зовсѣмъ неможлива и публика такого домаганя до сцены не въ правѣ ставити. За-для зазначеня якогось контрасту, для завязки и переведеня интриги въ штуцѣ, для розвязаня рôзныхъ пытань психологичныхъ, авторъ дуже часто знайдеся пôдъ примусомъ вывести на сцену побôчь типôвъ додатныхъ такожь уемні, и коли ôнъ се чинитъ въ видимо добрôй та оправданôй цѣли, а не оттакъ тôлько, щобъ латати дѣры свого твору дешевымъ ефектомъ та дразненьемъ нервôвъ, то въ такôмъ случаю не може его досягнути нѣякій докôръ. Тымчасомъ намъ лучалося стрѣчати мѣжь нашою публикою людей, котрыхъ уже денервуе сама поява чарки на столѣ передъ простолюдиномъ на сценѣ, а пяный селянинъ, безъ рôзницѣ, чи ôнъ запився зъ налогу, чи зъ пôдмовы, чи зъ горя, щобъ червяка въ серци заморити, и чи ôнъ потрѣбный на сценѣ, чи нѣ, — будитъ въ нихъ вже самымъ фактомъ, безъ розбору, або прикрôсть, або несмакъ. Се очевидно такожь хиба, екстремъ и тутъ можна оказати: (est modus in rebus. Инше дѣло вывести на сцену селянина-піяка и держати его черезъ кôлька актôвъ едино длятого, щобъ показати, на утѣху галеріи, якъ мужикъ пье и по пяному лае, — се впрочѣмъ може дѣятись и пôдъ позоромъ благонамѣреныхъ интенцій по етнографіи, — а инше дѣло, показуючи на сценѣ пяного селянина, перевести на нѣмъ або анализу психольогичну, або анализу якогось явища въ ôтносинахъ соціяльно-економичныхъ, при чôмъ ôнъ являеся чи то яко пôдметъ чи яко предметъ, и т. д.

Въ „Глытаю“ являеся на сценѣ запитый Максимъ. Насъ, щиро се кажемо, Максимъ не разивъ своимъ запоемъ. И очевидно, не для того, що Максимъ по пяному мужикъ „гумористъ“, бере жида на муштру, — у насъ се явище не рѣдкôсть и не новина, — але тому, що въ выведеню пяного Максима на сцену була у автора видима и оправдана цѣль: Максимъ стоявъ передъ нашими очима якъ бѣдна, сердечного жалю гôдна жертва „глытая паука“ въ людскôй шкурѣ. Коли бъ при Глытаю на сценѣ не появився пяный Максимъ, мы бы за нимъ глядѣли, зовсѣмъ такъ само, якъ коли подыблемо паутынье въ кутѣ а на нѣмъ розкраченого павука, то сейчасъ першимъ дѣломъ приглядаемося, де муха. Чимъ муха для павука, тымъ пяница для Глытая: и сей и той не мали-бы зъ кого ссати кровь... Глядячи на такого пяного Максима, въ насъ симпатія будится до него, мы не можемо глузувати зъ него, насъ огортае сумъ за нимъ, ôнъ самъ тѣшитъ свою запиту голову еволюціями — ну, не конче такъ и тонкои — гумористики, а насъ то навѣть не тѣшитъ; намъ мигае по умѣ думка, що, мовлявъ: тѣшь свою бѣду, небораче, бодай доки не вытверезишся...

Такъ само не разивъ насъ въ „Глытаю“ за пôй молодои Олены, коли и она попала въ сѣти того-жь „паука“. Цѣла та сцена психологично оправдана, зовсѣмъ природна. Молода, любяча женщина зъ любови для свого дорогого чоловѣка довго горюе и мучится, бореся съ нуждою, переноситъ душевні болѣ, опираеся тяжкôй спокусѣ, ажь наразъ, немовь въ ôтвдяку за свои жертвы, дôстае мнимый доказъ, що еи единый, еи чоловѣкъ зрадивъ еи для якоись другои, далекои. И отъ въ душѣ еи, доси чистôй и ясной ôтъ свѣтлого идеалу, наразъ починае каламутитися и темнѣти, идеалъ валится, наступае нагальна боротьба душевна, починаютъ свое панованье на перемѣну резигнація и порывъ до ôтплаты невѣрному, — та до якои ôтплаты? Тою самою мѣрою, невѣрностею! Але въ кôмъ ще ранкомъ сіяв идеалъ чистый, свѣтлый, той до вечера не выкине вже й тямку про него зъ свого мозку а въ душѣ его идеалъ той все ще буде пригадуватись бодай тою порожнею, яка утворилася съ его ôтлетомъ. Тую тямку треба прибити, пригады недавного згладити, — того вымагае хôть ôтплаты, — важка мусить рѣшучо перехилитися на другій бôкъ, а не хитатись невыразно и дразнячо. И отъ тогдѣ чоловѣкъ радитъ собѣ; нашь простолюдинъ знаходитъ раду и розраду въ горѣвцѣ. Она запоморочуе его мозокъ, розпаленый важкими думами, глаитъ муку душевну и дае дозвôлъ людинѣ бути въ даной хвили такою, якою сама хоче бути. И пье молода Олена въ хатѣ Глытая павука, пье, заморюе душевного свого хробака. Она, доси непитуща, нынѣ чомусь судорожно стискае чарку, мовь бы въ тôй чарцѣ були всѣ еи скарбы! Бѣдна Олена! Мы розумѣемо причину того, въ сѣй хвили мы еи прощаемо, — еи запôй не разитъ насъ; она мусить нынѣ пити, инакше середъ тыхъ обставинъ, въ якихъ она знайшлася, она бъ не була людиною, а радше не була-бъ тою украиньскою жѣнкою велико-мученицею въ представленыхъ авторомъ соціяльныхъ ôтносинахъ села на Украинѣ.

(Дальше буде.)

рôкъ зазначуе важный поступъ въ державнôй господарцѣ финансовôй. Дефицитъ, котрый 1881 р. выносивъ 50 миліонôвъ, зменшився теперь на 6·6 мил. Правительство ôтповѣло отже всѣмъ збôльшаючимся потребамъ а крôмъ сего старалося также о розширенье и полѣпшенье комуникацій и о просвѣту. Коли отже не зайдутъ якѣ значнѣйшѣ заколоты на поли великои политики або межинароднои торговлѣ, то оно буде въ силѣ завести межи приходами а выдатками чистый билянсъ. До сего однакожь потрѣбна ще и благоразумнôсть и жертволюбнôсть поодинокихъ народôвъ. Передовсѣмъ не повиннѣ они домагатися ôтъ правительства такихъ рѣчей, безъ котрыхъ легко можутъ обôйтися, якъ: школъ середныхъ съ малымъ числомъ ученикôвъ, специяльныхъ заведень ôтповѣдаючихъ лишь потребамъ мѣсцевымъ, зелѣзниць мѣсцевыхъ, каналôвъ и т. д. Треба отже завôзвати пословъ, щобы они домагалися ôтъ правительства лишь того, що есть можливымъ до выконаня, бо правительство и безъ того стараеся о всякѣ потребы. Коли же зрôвноважится приходъ съ выдатками и збôльшится продукція и консумція а представительство краю завôзве и тѣ клясы, що до нынѣ мало лишь причинялися податками, до бôльшои уплаты, то тогды прійде часъ до усуненя тяжкихъ податкôвъ и заведеня рôвноваги межи тягарами, якѣ поноситъ народъ, а взаимною помочею державы. Для того ще разъ — каже згаданый органъ — звертаемося до всѣхъ сторонництвъ рады державнои, щобы не ставили знову такихъ жаданъ, котрѣ могли-бы знову захитати змаганя правительства и зробити ихъ безплодными.“

(*Криза въ министерствѣ просвѣты.*) Вже кôлька разôвъ доносили часописи о уступленю министра просвѣты бар. Конрада зъ теперѣшного кабинету, но вѣсти тѣ доси якось не оправдалися. Мимо того подаемо знову подôбну таку вѣсть, котру приносятъ „Nar. Listy“. Пôсля сеи часописи межи бôльшостею парляментарною а бар. Конрадомъ наставъ конфликтъ зъ тои причины, що министеръ просвѣты выйшовъ — якъ звѣстно — зъ палаты пôдчасъ голосованя надъ одною справою школьною. Стремленя централистичнѣ бар. Конрада выйшли тымъ способомъ на явъ и довели до згаданого конфликту. Крôмъ сего мае бути становище бар. Конрада захитане и въ самôмъ кабинетѣ, а то для того, що межи нимъ а министромъ Дунаевскимъ заходитъ якась рôзниця бôльшои ваги.

(*На найблизшôмъ засѣданю рады державнои*) въ слѣдуючôмъ роцѣ мае министеръ Пражакъ предложити палатѣ панôвъ проектъ закона о поступованю въ справахъ цивильныхъ пôсля змѣнъ пороблених посломъ Мадейскимъ, а въ палатѣ пословъ буде предложеный проектъ нового поступованя карного.

(*О змѣнѣ гарнизонôвъ въ Босни*) доноситъ одна зъ войсковыхъ фаховыхъ часописей вѣденьскихъ, що министерство войны постановило полишити ще въ Босніи тѣ полки, котрѣ теперь мали бути змѣненѣ другими, а то для того, що на балканьскôмъ пôвъостровѣ запанувало теперь досыть грôзне положенье. „N. fr. Presse“ доноситъ знову, що вѣсть та есть безпôдставною и що гарнизоны въ Босніи и Герцеговинѣ не будутъ зовсѣмъ збôльшенѣ.

(*Нова инструкція для войска.*) Министерство войны цѣлои державы порозумѣвшися съ дотычными министерствами обохъ половинъ державы выробило и розôслало вже до всѣхъ властей войсковыхъ и маринарки новѣ инструкціи що до выконаня закона о краевôй оборонѣ. Инструкціи тѣ входятъ въ житье заразъ съ новымъ рокомъ, а приготовляючѣ роботы що до бранки въ 1866 р. маютъ вже выготовлятися пôсля сеи инструкціи. Важною точкою въ сѣй инструкціи есть, що воспитанники войсковыхъ заведень, котрѣ передъ часомъ зъ сихъ заведень выступили не будутъ вже мусѣли надслужувати за тѣ роки, що були въ войсковыхъ заведеняхъ. Наколи однакожь одинъ або другій схоче довше служити, то коменданты дотычныхъ ôтдѣлôвъ можутъ на то позволити, коли то въ загалѣ для службы войсковои есть съ користею. Особамъ однакожь, котрѣ постановили довше служити, наколи они суть пôдъофицирами, выплачуеся премія службова.

(*На засѣданю прибочнои рады зелѣзниць державныхъ*) постановлено оногды завести на зелѣзницяхъ билеты ѣзды для робôтникôвъ. На тôмъ засѣданю принято также внесенье що до лѣпшого ополученя шляхôвъ на Шлеску, Моравѣ, въ Чехахъ и въ Галичинѣ и резолюцію, жадаючу певнои змѣны въ плянахъ ѣзды.

Заграничнѣ Державы.

Справа болгарска. Ôтъ коли справа болгарска перейшла въ стадіюмъ межинароднои конференціи, перестала вже бути такъ интересовною якъ доси, за то сталася бôльше загадачною. Якъ буде цѣла справа залагоджена? Чи Румелія буде прилучена до Болгаріи пôдъ губернаторствомъ кн. Александра, або буде знову пôдъ безпосередною властею Порты? Чи будутъ увзглядненѣ также и жаданя Сербіи и Греціи а може ще Македоніи и Чорногоры? На всѣ тѣ и тымъ подôбнѣ пытаня не знаютъ ôтповѣсти ще нынѣ навѣть члены конференціи. Въ середу сего тыждня мало ôтбутися перше засѣданье конференціи на котрôмъ — якъ голошено — мало бути порѣшено, щобы Портѣ дати мандатъ до привернення status quo. Доси однакожь нема жадныхъ вѣстей о якихъ небудь порѣшеняхъ конференціи; звѣстно лишь, що межи державами заступлеными на конференціи не ма ще доси повнои згоды що до поступованя въ сѣй справѣ. Межи трема цѣсарствами именно а державами заходнои Европы запанувало теперь певне непорозумѣнье, котре — може легко бути — не позôстане безъ певного вплыву на цѣлый хôдъ рѣчей. Сполученѣ три цѣсарства хотѣли бы завести на Балканѣ знову status quo и дали-бы Портѣ мандатъ полагодити справу въ Румеліи; заходнѣ державы знову тому опираются, а Франція и Италія мали навѣть высказатися противъ всякого примусу на Балканѣ. Тымчасомъ середъ народôвъ балканьскихъ проявляются чимъ разъ грôзнѣйшѣ объявы небезпечного розъяреня. Межи Болгарами а Греками запанувала вже така ненависть, що въ Бургосъ мало вже прійти мѣжь ними навѣть до кровавои бійки. Таке саме розъяренье Болгаръ пануе и противъ Россіи и Сербіи и антагонизмъ народный выступае съ кождымъ днемъ сильнѣйше. Навѣть и въ Македоніи починаются показувати ознаки якогось небезпечного руху. Кажуть, що цѣла сѣть агитаціи концентрувалася доси въ Софіи и кн. Александрови удавалося доси цѣлый рухъ повздержати; по заведеню status quo ôнъ не буде вже въ силѣ рухъ сей повздержати и въ Македоніи выбухне певно ворохобня. Сербія знову робитъ свое мирне становище зависимымъ ôтъ якъ найточнѣйшого заведеня status quo и забезпеченя еи ôтъ напастей болгарскихъ, а Греція доказуе, що муситъ боронити геленизму въ Македоніи. Середъ такихъ обставинъ трудно, щобъ конференція увѣнчалася добрымъ успѣхомъ.

НОВИНКИ.

— **Центральный Выдѣлъ таварыства „Просвѣта“ у Львовѣ** на засѣданю дня 30 л. жовтня с. р. порѣшивъ слѣдуючѣ справы: 1) Ôгчитано письмо ôтъ Є. Пр. Юліяна Пелеша съ запрошеньемъ до участи въ дни 1 л. падолиста при посвященю Є. Преосвященьство на першого епископа Станиславôвского, и порѣшено выслати именемъ товариства яко делегатôвъ на торжество: д-ра проф. Омеляна Огоновского, д-ра Омеляна Калитовского и д-ра Костя Левицкого. (Єго Преосвященьство еп. Юліянъ Пелешь бувъ въ 1870-тыхъ рокахъ черезъ довшій часъ членомъ Выдѣлу товариства „Просвѣта“); 2) Постановлено печатати для „Правдъ Зокомарскихъ“: „Протоколъ приступленя до товариства“ и „книжку довжникôвъ“; 3) авторамъ „Руского Правотаря домового“ ухвалено выслати подяку въ имени товариства за присвященье сего дѣла товариству „Просвѣта“; 4) Удѣлено даромъ книжки товариства школѣ народнôй въ Яворѣ (пôдъ Туркою); 5) Полагоджено справы администраційнѣ и принято новыхъ членôвъ до товариства: 1) Читальню въ Лопатынѣ; 2) читальню въ Ковалѣвцѣ; 3) читальню въ Стопчатовѣ; 4) Павла Матяжа зъ Шенендо (въ Америцѣ) и 5) Іосифа Кульматыцкого, учителя народного въ Ворохтѣ.

— **Впр. еп. Юліянъ** запросивъ на завтрѣшне торжество кромѣ товариства „Просвѣта“ и Руске товариство Педагогичне.

— **По причинѣ торжества посвященя Преосв. епископа Юліяна** почали вже ôтъ вчера зъѣздитись священики зъ найдальшихъ окрестностей Станиславôвскои епархіи. Звертаемо увагу всѣхъ приѣзжихъ на торжественне представленье, котре ôтбудеся того дня вечеромъ въ руско народнôмъ театрѣ въ великôй сали „Народного Дому“.

— **Выборы въ Станиславовѣ** можутъ послужити одною гарною илюстраціею бôльше до нашого житя автономичного и нашихъ краевыхъ обставинъ. Христіяне поставили — якъ звѣстно — ажь трехъ кандидатôвъ: Д-ра Камѣньского, д-ра Згурского, Затея (и Шидловского) а черезъ нôчь на 28 с. м. выплыла ще кандидатура жида Герша Гальперна. При першôмъ голосованю получили якъ звѣстно: Гальпернъ 211, Камѣньскій 138, Згурскій 108, Затей 55 а Шидловскій 6 голосôвъ; треба було отже тѣснѣйшого выбору. При другôмъ отже голосованю дня 29 с. м. получили знову Гальпернъ 313, Камѣньскій 271, Згурскій 90, а Затей 1 голосъ; треба отже було ще третого и ще тѣснѣйшого выбору котрый мавъ ôтбутися дня 30 с. м. Теперь ажь наступила повна згода такъ мѣжь выборцями якъ и кандидатами, бо телеграмы донесли, що выборы въ Станиславовѣ мусятъ бути на ново розписанѣ, бо на третій выбôръ выборцѣ зовсѣмъ не явилися а кандидаты врезигнували зъ своихъ кандидатуръ!

— **Станиславôвска шляхта** выбрала посломъ до сойму Станислава Брыкчиньского, маршалка станиславôвскои рады повѣтовои и властителя Пацыкова. Контръ-кандидатъ Матковскій, бувшій посолъ, мавъ значну меншôсть голосôвъ.

— **Сяноцка шляхта** выбрала собѣ посломъ до сойму краевого на ново звѣстного „лендербанковича“ Козловского 56 голосами супротивъ 42 голосôвъ, котрѣ одержавъ п. Іосифъ Викторъ.

— **Краковска шляхта** выбрала посломъ до сойму проф. унив. Михаила Бобжиньского, въ котрого особѣ дивнымъ дивомъ маютъ годитися засады станьчикôвъ и центра соймового.

— **Представленье на бенефисъ п. К. Лясковского,** одного зъ найталантливѣйшихъ и найлучшихъ артистôвъ нашои сцены, ôтбудеся вô второкъ д. 3 л. падолиста с. р. Ôтогранымъ буде „Горбунъ“, народный образъ въ 4 актахъ съ спѣвами и танцями, написаный оригинально самымъ бенефисантомъ, съ музикою Исидора Воробкевича. Штуку тую представлювано вже въ Станиславовѣ и она выкликала у тамошнои публики загальне признанье и симпатичне принятье. Намъ здаеся, що и львôвска публика зъумѣе оцѣнити заслуги и талантъ п. Лясковского и найчисленнѣйшою участею на его бенефисѣ докаже, що щира праця для розвою рускои штуки не остае у насъ безъ признаня.

— **Галицкій соймъ краевый** мае бути скликаный, якъ доносятъ газеты вже майже на певно, на день 22 л. падолиста с. р.

— **Управляючій совѣтъ „Народного Дому“** розписавъ конкурсъ на одну стипендію имени Є. В. цѣсаря Францъ-Іосифа I на 200 зр. рôчно. Убѣгатись о тую стипендію можутъ тôлько ученики школъ высшихъ, родомъ зъ Галичины, рускои народности и греч. обряду, убогѣ и ôтзначаючѣ-ся моральнымъ поведеньемъ и гарными поступами въ наукахъ. Поданя вносятся до управл. совѣта „Нар. Дому“ черезъ школьнѣ власти до 30 л. падолиста 1885.

— **Д-ръ Валерій Дзеровичь,** ц. к. адюнктъ судовый у Вѣдни, сынъ о. Дзеровича зъ Рогатына, именованый начальникомъ суду въ Гофъ-Гастайнъ въ Зальцбургу.

— **Нова руска читальня** засновуесь на Буковинѣ въ Каменцѣ, серетского повѣта. Головна заслуга заснованя сеи читальнѣ належитъ мѣсцевому священикови о. Ферлієвичеви. Новому розсадникови рускои науки и просвѣты на придавленôй румунизаціею Буковинѣ, шлемо ôтъ серця щиро-руске: щасть Боже!

— **Нову школу народну съ рускимъ языкомъ выкладовымъ** ôтворено въ Плосцѣ (пов. выжницкого) на Буковинѣ. Коло заснованя сеи школы потрудився головно о. Вас. Козарищукъ, мѣсцевый священикъ и предсѣдатель мѣсцевои рады школьнои. Честь ему за то!

— **Ôтъ Жовкви** пишутъ намъ: Почавши ôтъ Жовкви ажь до Кристинополя публична мурована дорога не обсаджена деревиною, а хочь декуда яка старенька верба стоитъ при дорозѣ, то она бачится съ плачемъ до проѣзжихъ тою дорогою промовляе: колись були люде, що на обсадженье деревиною сеи дороги памятали, але коли они поумирали, то нема вже кому еи молодыми сестричками обсаджати. Надзôръ надъ публичною дорогою ôть Жовкви до Кристинополя повѣреный п. Голимпковскому зъ Боянця. Але п. Голимпковскій занимаючися политикою, не мае часу о деревинѣ памятати. А прецѣ надзôръ надъ публичною дорогою, за котрый п. Голимпковскій зъ касы краевои грошѣ побирае, повиненъ у него бути на першôмъ мѣсци а нѣжь всяка политика, котра вербы не посадитъ. Коли теперь по всякихъ выборахъ а о новыхъ не чувати, то чей той панъ буде мати часъ дороги въ своѣмъ рейонѣ докладно злюструвати и на обсадженье дорôгъ памятати, щобъ старушки-вербы не плакали, що съ ихъ смертею може и ихъ рôдъ при дорозѣ ôтъ Жовкви до Кристинополя вымерти. *В.*

— **О. Викторъ Матюкъ,** выдавець квартетôвъ п. заг. „Боянъ“, звѣщае черезъ нашу Редакцію, що „Бояна“ выславъ всѣмъ предплатникамъ. Коли-бъ хто его не получивъ, зволитъ удатись до него на адресу: В. М. въ Маковиску, п. Ярославъ.

— **Въ захôднôй Галичинѣ,** особливо-же въ повѣтахъ коросняньскôмъ и пильзненьскôмъ кружатъ мѣжь сельскимъ народомъ такъ уперто вѣсти про якѣсь узброенѣ ватаги по лѣсахъ, що староства мусѣли ажь высылати поученя и остереженя до громадъ.

— **Коло линіи зелѣзничои въ Пôдволочискахъ** знайдено богато медалѣвъ зъ коронаціи царя, розкиданыхъ, якъ догадуеся власть политична, нарочно, щобъ народъ галицкій збиравъ ихъ собѣ.

— **Єзуиты** затягнули въ краковскôмъ „Архибратствѣ милосердія“ позичку 40.000 зр. на докôнченье будôвлѣ монастыря въ Хировѣ.

— **Право однорôчнои службы войсковои** одержали ученики краевои школы рôльничои въ Черниховѣ. Однакъ право се прислугуе тôлько тымъ ученикамъ, що передъ вступленьемъ до школы рôльничои скôнчили низшу гимназію або школу реальну, а потому всѣ курсы школы рôльничои съ добрымъ успѣхомъ.

— **Польского писателя Іос. Игн. Крашевского** маютъ сими днями выпустити зъ твердынѣ до 15 мая 1886. Передъ тымъ однакъ муситъ зложити кавцію 20.000 марокъ. Заразъ по увôльненю мае удатись Крашевскій до Санъ-Ремо для поратованя здоровя.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** Въ Журавинцяхъ, пов. бучацкого, копало сими днями 5 дѣвчатъ глину въ ямѣ; середъ копаня усунувся берегъ ямы и засыпавъ ихъ. Дѣвчата выдобуто ще живѣ, але такъ ушкодженѣ на тѣлѣ, що всѣ житя не певнѣ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Душпастырскѣ посады получили оо.: Мих. Садовскій сотруд. въ Надвôрнôй, дек. тысьменицкого; Вас. Молчко, сотруд. въ Толщовѣ; Ант. Целевичь, завѣд. въ Полянѣ; Мир. Гуглевичь, сотруд. въ Городку.

Введеный о. Конст. Мудракъ яко сотруд. въ Пасѣчнôй, дек. надвôрняньского.

Увôльненый ôтъ сотрудництва въ Микуличинѣ, дек. надвôрняньского о. Андрѣй Сумикъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— „**Альманаха**“ **черновецкого „Союза**“ готовѣ вже двѣ третѣ части. Цѣлый альманахъ мѣстити буде: на вступѣ „Исторію Союза“, а потому I поезіи: Д. Вѣнцковского: „Союзу“; Данила Млаки: „Тимошь Хмельницкій“ (поема исторична); О. Я. Кониского: „До рускои молодѣжи“, „Мати“ и „Смерть ватажка перехожихъ“; Кулѣша: „Прокидъ ôтъ сну“, „Добродѣямъ Ляхамъ“, „Кобзарскій заповѣтъ“, „Зъ Пôдгôра“ и „До Кобзы та музы“; В. П. Масляка: „Я радъ-бы“, „Лѣтною ночею“, „Шумка“, „Свята“ и „Чабаниця“; К. Н. Устіяновича: „На склонѣ лѣтъ“; Е. А. Поповича: „Цецинъ“; Пасѣчиньского: „На Лысковѣ“ и Т. Блоньского: „Сѣльска церковь“. Часть друга мѣститъ повѣсти: Костомарова: „Сорокъ лѣтъ“; Федьковича: „Лилія могила“; О. Я. К.: „Коханье въ останне“, Петра П.: „Карпатскій гончарь“ и К. Н. Устіяновича: „Мѣжь добрымъ людьми“. Часть третя мѣститъ драматичнѣ творы: „Блудный сынъ“, мельодрама въ 5 актахъ Исидора Воробкевича и „Пелагія Махіявельска“, комедія въ 3 актахъ Недолева. На кôнци альманаха умѣщена наукова розправа Емиліяна Калужняцкого: Игумена Натанаила „Книга о вѣрѣ“.

— „**Соколики, комедія въ IV дѣяхъ,** Григорія Григоріевича, выйшла вже цѣлою книжкою въ „Библіотецѣ Зорѣ“ и обôймае 128 сторôнъ друку въ 8-цѣ.

— **Руско-народный театръ.** Представлена въ четверъ, дня 29 с. м. комедія „**Акторъ Синиця**“, перероблена М. Л. Кропивницкимъ, належитъ до того рода легкихъ и веселихъ фарсъ, котрѣ мимо недостачи въ нихъ глубшои гадки держатся на сценѣ и при добрôй грѣ артистôвъ готовлятъ публицѣ справдѣшный „вечеръ смѣху“. Предметъ „Актора Синицѣ“ взятый зъ закулисового житя акторôвъ, прикрашеный природнымъ и невымушенымъ гуморомъ. Артисты нашѣ ôтограли тую штуку пôдъ кождымъ взглядомъ знаменито и удержали своею грою публику черезъ цѣлый вечеръ въ дуже велелôмъ настрою. П. Гриневецкій бувъ въ титуловôй роли незрôвнаный, а вѣрно додержувала ему мѣсця панѣ Биберовичева. Также дуже доброю була гра и другихъ артистôвъ, якъ пп. Биберовича, Лясковского, Стефурака, Плошевского, и пп. Осиповичѣвъ. На похвальну згадку заслугуе молодый артистъ п. Керницкій, котрый въ своѣй малôй а характерчстичнôй роли машиниста театрального доказавъ, що при безнастаннôй праци може съ часомъ статись дуже пожиточною силою нашои сцены. Публики було на тôмъ представленю такъ мало, що справдѣ соромитись треба було за Русинôвъ мѣста Львова...

— **Другій томъ „Справозданя краевои Рады школьнои о станѣ школъ середныхъ въ Галичинѣ въ 8 лѣтахъ (1875—1883)“** уже готовый и небавомъ буде розданый посламъ, та й увôйде въ продажь. Сей томъ обнимае роздѣлы: учителѣ, науки, испыты зрѣлости, науковѣ зборы (библіотеки, кабинеты и т. п.), оплата школьна и стипендіи. Авторомъ цѣлои тои працѣ есть иноп. А. Чарковскій.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Стеф. Л. въ Б. К. Заплачено до 31 жовтня с. р. — **Вп. В. Кар. въ С.** Сталася въ експедиціи похибка; такъ, заплачено до кôнця с. р. — **Всч. І. К. въ Ул.** На 1886 рôкъ перенесено 50 кр. — **Вп. І. Дудр. въ Б.** Все, що доси выйшло, выслано. — **Вп. І. Ст. въ Пл.** Все выслано. — **Вп. Ил. Ал. въ Б.** Все передано, кому слѣдувало; маемо на то потвердженя дотычныхъ администрацій — **Вп. А. В. въ Ц.** У насъ написано такъ, якъ кажете. — **Вп. Игн. Т. въ Б.** Переслані 15 липня 2 зр. мы передали дотычнôй администраціи и маемо поквитованье. — **Вп. В. М. въ М.** Почта Лютовиска. — **Вп. В. Л. въ Б.** О. Іос. Тиховичь въ Хлѣбичинѣ лѣснôмъ, п. Отынѣя, не одержавъ „Прав. Дом.“ до 27 с. м. — **Вп. Ѳ. К. въ Т.** Помѣстимо у вторковôмъ числѣ, але скоротивши; за-для довгости оно такъ и проволоклося; справу одного лиця трудно розтягати на цѣлѣ стовпцѣ.

Надôслане.

Милостивый Государь Господинъ Редакторъ!

Вслѣдствіе напечатанной въ 103 н-рѣ „Дѣла“ замѣтки, касающейся моей личности, имѣю честь покорнѣйше просить Васъ дать въ издаваемой Вами газетѣ мѣсто слѣдующему моему заявленію.

На воззваніе почтеннаго редакційнаго комитета „Буковинско-русскаго Альманаха“ въ Черновцахъ, съ которымъ уменя нѣтъ никакихъ счетовъ, да и быть не могло, я вынужденъ отвѣтить, что упомянутые 60 гульденовъ, переданные мнѣ на имя общества „Союзъ“, а не на имя редакційнаго комитета, не были доставлены мною своевременно по назначенію по причинѣ приключившейся съ обществомъ „Союзъ“ катастрофы, которой, впрочемъ, не желаю здѣсь ближе касаться. Вышеозначенныя деньги въ настоящее время препровождены мною обратно тому лицу, отъ котораго были получены, такъ какъ я не могъ взять на себя никакой отвѣтственности въ виду того обстоятельства, что у меня не было достаточной гарантіи въ томъ, что передавая деньги въ извѣстныя руки, я не попаду въ просакъ. Sapienti sat!

Имѣю честь оставаться съ должнымъ къ Вамъ почтеньемъ

Иванъ Григеровичъ.

Кіевъ 14-го Октября 1885 г.

НАДÔСЛАНЕ.

Тягненье будапештеньскихъ лосôвъ выставовыхъ починаеся нынѣ въ вечеръ о 6 годинѣ и тревае ажь до понедѣлка. Нынѣ и завтра вытягаются меншѣ выграни а въ понедѣлокъ великѣ головнѣ выграни.

Подяка.

Всечестнѣйшому Клирови деканату нашого, а именно Высокопреподобному о. Александру Сембратовичу и Корнилію Строньскому, Софронію Кульматыцкому, Григорію Пирожиньскому, Михаилу Венгриновичу, Теофилю Скобельскому, Петру Гиссовскому, Іосифу Федуновичеви, Антонію Мокрицкому и Константію Павловскому за Ихъ присутнôсть при супроводѣ тѣла на кладбище въ рожевôмъ житя цвѣтѣ згасшои, предорогои намъ дочери нашои Софіи и добровôльне причиненьеся до свѣтлости обходу погребового, якоже и за добродушне спôвчутье цѣлои публики для помершои и еи родины личнымъ зôбраньемъся всѣхъ станôвъ на торжество погребове и ôтданье остатнои прислуги помершôй несеньемъ тѣла и асистою при трумнѣ трогательно оказане,—складаемо зъ глубины серця искренне „Спаси Бôгъ!“

Юстинъ Богуславскій начальникъ суду, съ женою *Іосифою.*

Цѣшанôвъ 23 жовтня 1885. (2—3)

КАРОЛЬ БАЕРЪ

поручає свою ново-ôткрыту

ТОРГОВЛЮ КОРѢННУ

у Львовѣ, улиця Краковска, ч. 11.

Товары добôрнй по низькихъ цѣнахъ.

1469 5—6

Складъ и рорôтня выробôвъ бляхарскихъ

Михайла Чмѣлля

члена товариства „Зоря“

у Львовѣ, улиця Валова число 5.

Пріймає всякй замовленя въ мѣсци и на провинціи на роботы бляхарскй зъ рôзныхъ металѣвъ якъ: покрытя дахôвъ рôзного систему, ринвы, руры, балюстрады, балькоиы, крокштины, стовпы съ вазонами до украшеня салонôвъ, нагробники, вѣнцѣ, начиня кухоннй и господарскй; выробляє такожь Пушки сино лякерованй съ золотымъ написомъ и двома колодками для „Правдъ“ на ладъ закомарскои; принимає такожь всякй направы и выбѣлюванье начинь кухонныхъ и выконує все то по умѣреныхъ цѣнахъ въ найкоротшôмъ часѣ.

Замовляти можна або просто або черезъ И. Василя Нагôрного, голову товариства „Зоря“. 1—4

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджують при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФБРИКУ ГРМЗНЮМЪ (або Ф ИСГАРМОНЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає такожь на раты.

1372 12—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 85—?

росу красоты и всякй косметики такъ черезъ мене якъ и иншй фирмы поручанй.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй суконѣ суконий за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, **чиста** вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ ôтъ дощу** и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр. 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, споднѣ, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгаринъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣєся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаєся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй рештки продаватя **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталось-бы нѣчого зъ тыхъ рештôкъ, що отже єсть простою **обманою,** коли фирмы суконй инсерують взôрцѣ рештôкъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи пріймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и французскôмъ. 1458 (13—24)

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

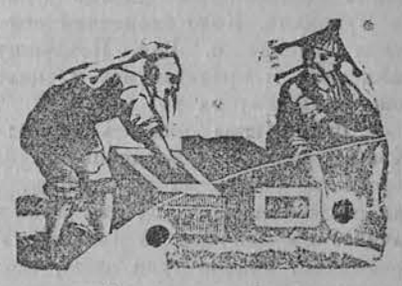

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручає маєвого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сборъ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна .	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпереди.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова .	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична .	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маєвый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянй высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье неислится. 1444

ГОТОВА ОДѢЖЬ

МУЖЕСКА И ДИТИНА

на теперѣшну пору єсть до найдешевше

найдешевше

въ магазинѣ першои спôлки

КРАВЦѢВЪ ЛЬВОВСКИХЪ

Улиця Гетманьска ч. 10.

6—12

ВЕЛИКА ГРОШЕВА ЛОТЕРІЯ.

500.000 МАРОКЪ

подає яко найбôльшу выграну въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша велика державою Гамбурга гарантована лотерія грошева.

Спеціяльно-же:

1 Прем. à М.		300.000
1 выгр. à М.		200.000
2	„	100 000
1	„	90.000
1	„	80.000
2	„	70.000
1	„	60.000
2	„	50.000
1	„	30.000
5	„	20.000
3	„	15.000
26	„	10 000
56	„	5 000
106	„	3.000
253	„	2 000
512	„	1.000
818	„	500
31720	„	145
16990	„	300, 200,
150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.		

Найновѣйша, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРЗѢ** дозволена и цѣлымъ скарбомъ державнымъ гарантована лотерія грошева має **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500** певно выграютъ. **Цѣлый капиталъ приходячій до лосованя выноситъ**

9,550.000 Марокъ.

Ся грошева лотерія ôтзначаєся особливо тымъ догôднымъ урядженьемъ, що всѣ **50 500** выгранй, котрй суть выписанй въ побôчь стоячôй табели, приходятъ до певного порѣшеня вже въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ сѣмохъ по собѣ постепенно поступаючихъ клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ 50.000 марокъ; збôльшаєся ôттакъ въ другôй клясѣ на 60.000, въ третôй на 70.000, въ четвертôй на 80.000, въ пятôй на 90 000, въ шестôй на 100.000 а въ сємôй евентуально на 500 000, спеціяльно же на 300.000, 200.000 марокъ и т. д.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотерія повѣрено **пôдписаному домови торговельному** а всѣ тй, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просится долучити припадаючй сумы въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ** до замовленя. Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыми,** на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

До тягненя выграной першои клясы коштує

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.75** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получатъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого видко всѣ близшй поясненя. Заразъ по тягненю получитъ кождый вѣрочій участь **урядову листу выграныхъ** заосмотрену гербомъ державнымъ. **Выплата выграныхъ слѣдує пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантією державы.** Наколи-бъ несожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовй недогôднй лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй пляны лосованя на передъ даромъ. Щобы мы могли всякй замовленя старанно выконати, то просимо высылати ихъ **якъ найскорше,** на кождый случай однакожь передъ 1413 1-6

14. Падолиста 1885

просто до насъ

VALENTIN & Comp.

дôмъ банковый, Гамбургъ.

Суха рыба

Судакъ, Сазанъ	найлуч. по 60 кр. за кил.
Судакъ, Сазанъ	середный 50 „ „ „
Таранъ, Вобла-карбôвка чищена	по 50 кр. кл.
Вобла-карбôвка нечищена	по 40 кр. за кильо.
Оселедцѣ астраханьскй	по 10—12 кр. за штуку.
Оселедцѣ копченй	по 15 кр. за штуку.
Баликъ-рыба	по 3 зр. за кильо.

Крамницямъ опускаєся ôтъ повысшихъ цѣнъ 15%.

Зарядъ Народ. Торговлѣ.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

подає до вѣдомости, що выдало и має на складѣ слѣдуючй

Формулярѣ для касъ пожичковыхъ

на ладъ

„Закомарскои Правды“:

1) Книга касова, одна либра . . .	40 кр.
2) Книга маєтку желѣзного, одна либра .	40 кр.
3) Книга маєтку пôдручного, одна либра .	40 кр.
4) Скрипть, 100 примѣрникôвъ . . .	55 кр.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ; образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 34—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Тягненье Нынѣ до Позавтра!

Лосы Будапештеньскои Выставы по 1 зр.

1476 6—? Головна выграна **въ готôвцѣ**

1000000 ГУЛЬД.!

Администрація краєвои лотеріи выставовои въ Будапештѣ ул. Андрасого ч. 43.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарск го

Ч. 117. Львôвъ, Вторникъ 22 жовтня (3 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. пол. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція: »Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: на цѣлый рôкъ . . 12 зр. на пôвъ року . . 6 зр. на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на пôвъ року . . 8 зр. на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на пôвъ року . зр. 2·50
для России: на цѣлый рôкъ . . . 12 рубл. на пôвъ року . . 6 рубл. на чверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 16 рубл. на пôвъ року . . 8 рубл. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 5 рубл. на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи: на цѣлый рôкъ . . . 15 зр. на пôвъ року . . . 7·50 зр. на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр. на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Бесѣда посла І. Озаркевича

выголошена д. 23 жовтня с. р. въ Радѣ державнôй при специяльнôй дебатѣ надъ проектомъ адресы.

(*Дальше.*)

Далекй будемо ôтъ того, щобъ запускатись въ высокй политичнй доктрины, будемъ однакъ, якъ того бажае нашь нарôдъ, стояти на реальнôй почвѣ; не намѣряемо такожь убѣгатись о хвилеву популярнôсть, бо нашимъ обовязкомъ есть добиватись успѣшного розвою интересôвъ нашого народу, а не скрывати своихъ поглядôвъ и пересвѣдчень за параваномъ якои-небудь фразы. Мы намѣренй поступати щиро и явно и будемо все, коли буде треба, поборювати всѣ перепоны, спиняючй свобôдный розвôй нашого народу, щобъ такимъ способомъ станути честно и совѣстно въ оборонѣ его святыхъ правъ. Выходячи зô всѣхъ тыхъ точокъ врѣня, не здавалось намъ дѣломъ неумѣстнымъ: прилучитись до бôльшости сеи палаты, щ бы мати можнôсть съ цѣлою серіозностею и добросовѣстностею сповнити всѣ тй легальнй задачѣ, вложенй на насъ яко народныхъ заступникôвъ и въ дусѣ умѣренности трудитись такожь и осягнути спасеннй результаты для добра руского народу; мы будемо выступати за автономію краѣвъ, бо видимо въ нѣй поступъ и свободу (*браво! — зъ правицѣ*), о скôлько черезъ неи не стремлятъ до обмеженя и укороченя правъ рускои народности; мы будемо пôддержувати такожь и теперѣшне правительство, о скôлько оно буде давати доказы дѣломъ, що стремитъ перевести рôвноправнôсть руского народу, котра ему на основѣ принципу: *„рôвне право для всѣхъ“* законно належится.

Будучи увѣреными, що такимъ способомъ ôтповѣмо якъ интенціямъ бôльшости сеи палаты, такъ и правительства, надѣемось рôвножь дôзнати и ôтъ нихъ справедливои пôддержки.

Того, яко едино практичного, бажае нашь нарôдъ, котрого потребы менѣ точно звѣстнй, бо жію посередъ него. Въ виду того, хочемо, яко его заступники, попробовати ще ступити лояльно на ту дорогу, въ надѣи, що сей нашь нарôдъ не буде бôльше участникомъ такои долѣ, якои ôнъ дôзнававъ передше, черезъ выборчій статутъ и другй выняткови мѣры.

Хотяй, якъ сказано, одною зъ нашихъ найголовнѣйшихъ задачъ есть: мати все на оцѣ церковнй и національно-политичнй права нашого народу и стояти на сторожи ихъ противъ всякихъ нарушень, то мимо того будемо звертати належну увагу такожь и на економичнй та соціяльнй потребы сельского населеня. Наша акція буде у всѣмъ обертатись на почвѣ законнôй, лишати по сторонѣ всяку неумѣреннôсть, але будемо домагатись ôтъ выс. правительства, — котрого постôйною задачею повинно бути осущенье въ Найвысшôй тронôвôй бесѣдѣ высказанои волѣ дотычно плеканя духовыхъ и економичныхъ интересôвъ всѣхъ краѣвъ и народôвъ, — домагатись, щобъ оно такожь и въ своихъ національно-политичныхъ и народныхъ зарядженяхъ оберталось на поли тыхъ духовыхъ и економичныхъ потребъ народу, котрого бажаня я точно знаю, бо жію посередъ него, и на пôдставѣ основныхъ державныхъ законôвъ, котрй становили все существо нашихъ змагань, и щобъ руского народу не трактувало односторонно, але фактично перевело законне рôвноуправненье его съ другими народами Австріи.

Треба жалувати, що политичнй споры протягнулись безплодно и безпощадно въ безконечнôсть. Щобы мы однакъ нашому народови могли допомогти до свобôдного и спокôйного розвою, то мы, йдучи за волею народу, не смѣемо зважати на такй опиніи, котрй черезъ зворушенй страсти може й маютъ намѣренье зломити нашу моральну силу и акцію на дорозѣ, на котру мы ступили, але мы повиннй докладати всѣхъ усилій, щобы причинитись позитивными дѣлами, пôсля нашои силы та знаня, до добра того народу, навѣть тогды, коли-бъ намъ грозило небезпеченьство: улягти морально пôдъ твердымъ гнетомъ пристрастей.

Скостенѣло придержуватись засадъ, котрй не можна погодити съ духомъ часу, уважае нашь нарôдъ моральнымъ переступомъ, поповненымъ на щастю ôтчины, народôвъ и потомкôвъ, — а коли-бы хто такій переступъ задумавъ нынѣ ще славословити, то будучнôсть поучитъ его о противнôмъ.

Ясно и щиро зазначивъ я народнй погляды; я и мои одномышленники вывѣсили на народнôмъ прапорѣ строге и патріотичне сповненье обовязкôвъ, бо думаемо, що лишь тою дорогою дасться дôйти до зреализованя управненыхъ бажань и потребъ руского народу.

Хочь та дорога здаесь повôльною и трудною, але почутье правды и справедливости мусить все таки побѣдити, а скоро лишь правительство займеся съ повною серіозностею нашимъ народомъ, то й невдоволенье середъ него уступитъ.

Отже въ имени того руского народу витаемо съ подякою и спокôйнымъ довѣріемъ найвысшу тронову бесѣду; нарôдъ сей за принципъ державнои идеи пожертвуе свое майно и свою кровь, а коли ôнъ для державы бувъ вѣрнымъ народомъ, есть нимъ, такимъ зôстати хоче и заслугуе на справедливôсть, то насъ одушевляе крѣпка надѣя, що выражена въ Найв. тронôвôй бесѣдѣ воля дотычно плеканя духовыхъ и економичныхъ интересôвъ всѣхъ краѣвъ и народôвъ такожь и що до руского народу буде примѣнена и переведена.

Зъ тыхъ отже причинъ голосували мы за адресою бôльшости. (*Браво! по правôй.*)

Посвященье Преосв. еп. Юліяна Пелеша

ôтбулося въ недѣлю дуже торжественно. Слотлива студѣнь съ снѣговѣйницею въ пятницю и суботу безперечно порешкодила неодному въ провинціи прибути до Львова, але вже въ недѣлю рано засіяло погôдне сонце, усмѣхнулось розхмарене небо, а торжество въ храмѣ св. Георгія заяснѣло повнымъ блескомъ властивои нашому обрядови величности, при численнôй участи духовеньства, що въ значнôмъ числѣ прибуло зô всѣхъ епархій Галичины, а переважно зъ новои, станиславôвскои.

Торжество розпочалось о год. 10 рано. Вже годину передъ пôчиномъ его заповнився храмъ биткомъ духовеньствомъ и львôвскою интелигенціею. Передъ 10 годиною прибули репрезентанты властей, а именно: намѣстникъ Ф. Залескій, президентъ апеляціи бар. Шенкъ, президентъ краевои дирекціи скарбу бар. Іоркашь, президентъ прокураторіи скарбу дръ Подлевскій, надпрокураторъ Зданьскій, директоръ почтъ Шифнеръ, президентъ мѣста Львова Домбровскій, директоръ полиціи Кшачковскій и др. Выдѣлъ краевый представлявъ п. Петрускій, бо маршалокъ д-ръ Зыбликевичь за-для недуги не мôгъ прибути. По при цивильныхъ представителѣвъ власти бачили мы такожь коменданта войскъ галицкихъ кн. Виртембергского съ численнымъ супроводомъ войсковыхъ достойникôвъ. Зъ Станиславова прибули на се торжество: староста Горецкій, маршалокъ рады пов. Брыкчиньскій, І. Прусъ Яблоновскій, дальше въ имени мѣста: бурмистръ дръ Камѣньскій, адв. д-ръ Шидловскій и Маевскій, и въ имени станиславôвскихъ Русинôвъ адв. д-ръ Мелитонъ Бучиньскій, купець п. Теодоръ Стахевичь и директоръ реальнои школы п. Мих. Чачковскій.

О год. 10 впроваджено до церкви головного святителя митр. Сильвестра. Онъ засѣвъ на своѣмъ тронѣ а супротивъ него на двохъ тронахъ по лѣвôй сторонѣ царскихъ вратъ засѣли спôвъ-святителѣ аеп. Моравскій и Исаковичь. Сталля крылошаньскй заняли латиньскй и ôрменьскй крылошане. Еп. перемыскій Іоанъ не приѣхавъ за-для недуги, явились однакъ представителѣ перемыскои капитулы съ духовеньствомъ. Введено въ похôднôмъ супроводѣ Преосв. Юліяна въ церковь. Въ супроводѣ тôмъ поступали кромѣ крылошанъ и найповажнѣйшихъ священикôвъ станиславôвскои епархіи такожь и свѣтскй Русины-достойники, якъ: сеніоръ Ставропигіи проф. д-ръ Шараневичь, высл. надворный совѣтникъ Лѣтиньскій, сов. намѣстництва Децикевичь и Мандичевскій, сов. шкôльный Солтикевичь и директоръ Чачковскій. Несли они хлѣбъ, сôль, позолоченй бочѣлочки съ виномъ та свѣчки передъ епископомъ Юліяномъ. Его введено передъ побôчный престолъ по правôй, и тутъ розпочавъ ôнъ читати службу Божу, а рôвночасно при великôмъ престолѣ почавъ спѣвану службу въ супроводѣ крылошанъ и духовеньства митр. Сильвестеръ. Коли богослуженье се дôйшло до малого входу, опустивъ еп. Юліянъ побôчный престолъ и прійшовши передъ царскй врата станувъ на розстеленôмъ коврѣ съ зъображеньемъ орла. Тутъ розпочався звычайный обрядъ епископского посвященя: всѣ три аепископы читали приписанй молитвы, при чѣмъ було то замѣтне, що аеп. Исаковичь ôтчитавъ цѣлу ектенію зъ руского тексту по руски съ повною вправою и правдиво рускимъ наголосомъ. По ôтчитаню молитовъ святителѣ цѣлувалися съ новопосвященымъ, а послѣ вложено на него епископскй ризы середъ грôмкихъ звукôвъ пѣсни „многая лѣта“, ôтспѣваной рôвно. якъ и цѣле богослуженье съ великою прецизією, сильнымъ и милозвучнымъ хоромъ питомцѣвъ львôвскои семинаріи. По довершенôмъ обрядѣ посвященя ôтправлено богослуженье звычайнымъ способомъ до кôнця; по богослуженю двигнувся похôдъ, супроводячій еп. Юліяна ажь до дверей церкви, а ôнъ удѣлявъ всѣмъ присутнымъ свое епископске благословенье. Потôмъ повернувъ передъ великій престолъ, тутъ роздягнено его зъ фелона, а митр. Сильвестеръ вложивъ на него мантію, въ котрôй ôтведено его при звукахъ многолѣтства въ церкви до дому.

По торжествѣ въ церкви удались присутнй достойники духовнй, цивильнй и вôйсковй, члены прибувшихъ депутацій и всѣ священики до комнатъ капитульныхъ, де приготовлено для нихъ принятье. Зъ причины, що митр. палата теперь реставруеся, запросивъ митр. Сильвестеръ достойникôвъ духовныхъ, цивильныхъ и вôйсковыхъ на снѣданье до комнатъ капитулы; снѣданье розпочалось около $1^1/_2$ години. Першій тоастъ пôднѣсъ тутъ митр. Сильвестеръ въ честь еп. Пелеша, а той ôтповѣвъ тоастомъ въ честь митрополита, заявляючи, що всѣми силами старатись буде осягнути тую цѣль, для якои засновано станиславôвску епархію, и дѣлати все въ хосѣ нъ гр.-кат. церкви и руского народу и державы. Опôсля пôднѣсъ еп. Юліянъ тоастъ въ честь аеп. Моравского и Исаковича; митрополитъ въ честь намѣстника и кн. Виртембергского, аеп. Исаковичь и дръ Камѣньскій въ честь Юліяна. Въ другихъ комнатахъ гощено духовеньство,

НА УКРАИНѢ.

Спомники и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

(*Дальше.*)

На головнôмъ олтарнôмъ зводѣ, надъ гôрнымъ мѣсцемъ, на золотôмъ мозаичнôмъ поли, выступае величавый образъ Богоматери, що олицетворяла тутъ властиво св. Софію, Премудрôсть божу. Богородиця зъображена тутъ стояча съ пôднесеными горѣ руками, се-бъ то въ молитвеннôй поставѣ. На нѣй голубый хитонъ пôдперезаный вузкимъ червонымъ поясомъ, за котрымъ заткнутый бѣлый платокъ. Широкій золотистый покровъ осѣняе еи голову и рамена та спускаеся по обохъ бокахъ ажь до колѣнъ. Ся головна окраса Софійского храма перетревала вѣковй бурѣ и руины, що постигли сей храмъ и сливе у народу пôдъ назвою *Нерушимои стѣны.* Низше пôдъ тымъ образомъ въ цѣлу ширину олтарного пôвкруга находится зъображенье Тайнои вечерѣ. По серединѣ, надъ гôрнымъ мѣсцемъ стоитъ священа трапеза, а по бокахъ еи ангелы. Зъ одного и другого боку трапезы стоитъ Христосъ: зверненый лицемъ правобôчь подае чашу шести апостоламъ, що стоятъ одинъ за однымъ; а зверненый лѣвобôчь дае хлѣбъ другимъ шести апостоламъ. Ще низше пôдъ тымъ рядомъ апостолôвъ слѣдуе мозаичне зъображенье святителѣвъ першихъ вѣкôвъ христіяньства: Миколая, Григорія Богослова, Іоана Златоустого, Климентія папы римского и и. Имена ихъ якъ и всѣхъ мозаикъ софійскихъ выписанй чорными мозаичными буквами въ грецкôмъ языцѣ. На передъолтарныхъ стовпахъ находится зъображенье Благовѣщеня: лѣвобôчь Пр. Дѣва прядуща съ веретеномъ и клубкомъ нитокъ въ рукахъ, правобôчь архангелъ Гавріилъ съ вѣткою. Крôмъ того задержалась часть мозаики въ головнôй бани. На чотырохъ аркадахъ еи находится зъображенье сорокъ мучеників, по десять на кождôй; въ чотырохъ трикутникахъ, заключеныхъ мѣжь дугами тыхъ аркадъ зъображенй чотыри евангелисты, а въ самôй бани великаньске зъображенье Спасителя, окружене ангелами и апостолами.

Впрочѣмъ храмъ бувъ у серединѣ украшеный фресковою живописею зъ священои исторіи. Крôмъ того въ обохъ вежахъ въ серединѣ находятся на стѣнахъ по обохъ сторонахъ сходôвъ давнй фрески (хочь троха пôдправленй), представляючй рôзнй пригоды зъ житя свѣтского, якъ ловы княжй на дикого звѣря, княжій судъ, забавы народнй, и т. и.

Храмъ св. Софіи поставленый зъ цеголъ, що маютъ видъ майже квадратовои плыты. Цеглы тй споенй знаменитымъ цементомъ, котрого верствы навѣть троха грубшй и крѣпшй ôтъ плытокъ цегольныхъ. Помôстъ бувъ зробленый такожь мозаично зъ червоного лупця, нагадуючого нашь теребовельскій камѣнь, съ иншими цвѣтными каменями.

Пôсля тогочасного звычаю кождый значнѣйшій князь бажавъ, щобъ его тѣло було похоронене въ храмѣ своеи власнои будôвлѣ а бодай въ „отнемъ“ се-бъ то ôтцѣвскôмъ. Въ Софійскôмъ соборѣ, въ лѣвôмъ внутрѣшнôмъ притворѣ находится домовина кн. Ярослава Мудрого великихъ розмѣрôвъ зъ бѣло-зеленковатого мрамору. Боки и верхъ двозбôчный украшенй горорѣзьбами хрестôвъ, деревъ, птиць и рыбъ. Така сама домовина, однакъ порожна и ôткрыта, находится въ другôмъ притворѣ, може бути сына его Всеволода, або того-жь сынôвъ Ростислава и Володимира Мономаха, котрыхъ мощѣ такожь похоронено въ Софійскôмъ Соборѣ.

Оглянувши найважнѣйшій памятникъ церковного будôвництва, Софійскій Соборъ, що неразъ бувъ свѣдкомъ великихъ народныхъ и церковныхъ торжествъ, выйшовъ я на широку площадь, звану *площадю Богдана Хмельницкого,* позаякъ тамъ стрѣчавъ народъ съ духовеньствомъ знаменитого украиньского гетьмана пôсля повороту его по Зборôвскôй битвѣ. Сама площадь могла-бъ бути окрасою тои части Кіева, наколи-бъ еи доведено до ладу. Мало що не по серединѣ площади взносится на триступневôй пôдставѣ гранитовôй стовпъ зъ цеглы мурованый на чотыри сяжнѣ высоты, обведеный тымчасовымъ парканомъ, по за котрымъ розкиненй грубй брылы гранитовй, очевидно приладженй на ступенѣ. На тôмъ стовпѣ взносится кôнна статуа Богдана Хмельницкого зашальована дошками, а навѣть простягнена на пôвнôчь рука, въ котрôй держитъ мечь (деякй дотепнй люде кажутъ, що гетьманъ показуе дулю на пôвнôчь) забита шалѣвками. Се звѣстный читателямъ „Дѣла“ памятникъ Б. Хмельницкого, про котрый тôлько вже написалися, та нѣхто не розъяснивъ, чому ôнъ и доси не ôткрытый. Менѣ повелось на мѣсци розслѣдити цѣлу исторію сего памятника и думаю, що интересно буде й читателямъ „Дѣла“ про неи дôзнатись.

Проектъ и плянъ памятника подавъ ще въ р. 1870 звѣстный художникъ М. Микѣшинъ. На педесталѣ въ видѣ чотырогранной пирамиды зъ литого зелѣза, представляючôй скалу, мала стояти кôнна статуа Б. Хмельницкого. У пôднôжа скалы сидитъ кобзарь, оспѣвуючій славу украиньского гетьмана*), а крôмъ того уставленй представителѣ чотырохъ рускихъ народностей: Велико-, Мало-, Бѣло- и Червоно-русôвъ. Для переведеня сего проекту завязався въ р. 1871 комитетъ въ Кіевѣ, котрый зôбравъ на ту цѣль въ цѣлôй Россіи 37.000 рублѣвъ. Въ р. 1873 замовивъ комитетъ въ Москвѣ кôнну статую, а царь Александеръ II жертвувавъ на ту цѣль 1600 пудôвъ казенной мѣди. Въ 1874 р. поѣхавъ Микѣшинъ до Вел. кн. Константина Николаевича ôтобрати жертвовану царемъ мѣдь. В. князь, дôзнавшись про плянъ памятника, розсердився та розкричався и казавъ Микѣшину поставити статую Б. Хмельницкого на педесталѣ яко пѣшого

*) Статуа кобзаря мае зъображати Шевченка, котрого тымъ робомъ бодай in effigie засуджено спѣвати славу Богдана, мабуть за смѣло высказаный судъ надъ нимъ!

а священики зъ станиславôвскои епархіи зôбрались въ комнатахъ еп. Пелеша. До сихъ комнатъ прибули такожь депутаціи рускихъ товариствъ народныхъ. О год. 3 явився тутъ еп. Юліянъ. Єго окружили священики и члены рускихъ депутацій и почались сердечнѝ, повнѝ горячихъ чувствъ и родинного майже тепла промовы. Першій забравъ голосъ о. Т. Шанковскій зъ Станиславова, витаючи свого владыку въ имени клира епархіи. Въ ôтповѣди на сей привѣтъ пôднѣсъ еп. Юліянъ, що помимо всѣхъ перепонъ, якѝ подыбувало вже само заснованье станиславôвскои епархіи и якѝ неразъ єму певно станутъ ще на дорозѣ въ тяжкôй єго задачи, чує въ собѣ силу одолѣти всѣ тѝ перешкоды, бо бачитъ, що пôдопре єго въ тôй задачи прихильнôсть духовеньства и вѣрныхъ тои епархіи. — Дальше промовивъ о. Костецкій зъ Черновець въ имени буковиньскихъ Русинôвъ. Въ промовѣ своѣй вказувавъ ôнъ на конечнôсть занятися долею буков.-руск. народу, придавленого теперь тяжкими злиднями, занедбаного морально, и заявивъ, що цѣлый буков.-рускій нарôдъ съ повнымъ довѣріємъ глядитъ на свого нового владыку, надѣючись, що ôнъ прихилится и до Буковины щирымъ серцемъ. На то ôтповѣвъ еп. Юліянъ, що мавъ уже нагоду пôзнати ôтносины на Буковинѣ и хочь пересвѣдчився, що станъ Русинôвъ тамъ не завидный, то однакъ надѣєся, що лихо дасться ще направити. Въ кôнци упевнивъ о своѣй прихильности для буков. Русинôвъ и поручивъ бесѣдникови заявити имъ за привѣтъ щиру подяку и архіерейске благословенье. Слѣдувала ôттакъ прегарна, дуже щира, краснорѣчива и одушевлена промова п. Теодора Стахевича въ имени мѣщаньства и купецтва станиславôвского, котре нынѣ пôдъувало, але пôдъ проводомъ нового епископа чей-же двигнеся пôдъ спôльнымъ народнымъ и религійнымъ прапоромъ. Дякуючи за сей щирый привѣтъ, высказавъ еп. Юліянъ свое пересвѣдченье, що стрѣтитъ середъ своихъ трудôвъ прихильнôсть мѣщаньства и интелигенціи. Опôсля передъ владыкою станула депутація славно звѣстныхъ мѣщанъ Тысьменицѣ. Въ имени тои депутаціи промовивъ парохъ о. Абрысовскій, а мѣщане просили о благословенье для себе и мѣста.

Теперь забравъ голосъ въ имени рускихъ товариствъ народныхъ, а особливо тов. „Просвѣты", д-ръ Омелянъ Огоновскій. Представивши товаришѣвъ: ректора техники Медвецкого, д-ра Ом. Калитовского, д-ра К. Левицкого, пôднѣсъ краснорѣчиво цѣль, въ якôй представителѣ народныхъ товариствъ станули передъ новымъ владыкою. Въ нѣмъ Русь бачитъ патріота, що бравъ въ 1870 тыхъ р. дѣяльну участь въ працяхъ Выдѣлу тов. „Просвѣты", церковного писателя и владику, що зъумѣє достойно стояти на сторожи правъ матери Руси. Еп. Юліянъ бувъ тою промовою майже до слѣзъ порушеный, а всѣ присутнѝ пôднесли повне ентузіязму грôмке „многая лѣта". Опôсля ôтповѣвъ епископъ на промову д-ра Ом. Огоновского, и дякуючи за сердечный привѣтъ, зазначивъ, що се вже другій разъ ôтъ часу именованя єго епископомъ стрѣчає єго щире повитанье зъ стороны руско-народныхъ товариствъ. Дальше заявивъ владика, що ôнъ все прилюдно подѣлявъ стремленя и пôдносивъ успѣшну и хосенну дѣяльнôсть тов. „Просвѣты", радо все читавъ єи выданя, котрымъ муситъ признати, що писанѝ не тôлько въ чисто-народнôмъ, але и въ правдиво-религійнôмъ дусѣ, а теперь яко епископъ не забуде своимъ покровительствомъ и активною дѣяльностею пôдпирати змаганя сего вельми хосенного товариства. Тіи слова вызвали у всѣхъ присутныхъ великій ентузіязмъ.

Дальше пôшла свобôдна сердечна поговôрка мѣжь епископомъ а зôбранымъ духовеньствомъ та делегатами товариствъ, середъ котрои любо уплывъ часъ ажь до вечера.

Шовинизмъ польскій...

На четверговôмъ засѣданю рады мѣста Львова появилась нагла справа заснованя державнои школы промысловои у Львовѣ. Мотивомъ до внесеня тои справы на радѣ сталось письмо министерства просвѣты, переслане радѣ ц. к. намѣстництвомъ, въ котрôмъ п. министеръ заявляє охоту для двигненя промыслу заснувати окрему школу промыслову у Львовѣ для архитектоники и промыслу артистичного, зъ фондôвъ державныхъ, наколи-бъ и мѣсто зъ своеи стороны до еи заснованя дечимъ причинилося. Референтомъ справы бувъ проф. Герстманъ. Въ рѣчи своѣй представивъ ôнъ условія, якѝ кладе мѣсто министерству просвѣты и справа була бы пôшла досыть гладко, наколи бъ не забравъ бувъ голосу д-ръ Малецкій и не зробивъ поправки, що въ намѣренôй школѣ языкомъ выкладовымъ має бути лишь польскій.

Тая обставина спонукала проф. А. Вахнянина до внесеня, щобы рада мѣста Львова, условляючися съ министерствомъ о заснованье промысловои школы, а именно комитетъ до того выбраный, не забули случайно представити п. министрови потребу увзглядненя тамъ-же и науки языка руского. Проф. Вахнянинъ мотивувавъ свою поправку тымъ, що значна часть ремѣсничои молодежи, прибуваючои зъ провинціи до Львова на науку, єсть рускою, а министерство, засновуючи сю школу зъ фондôвъ державныхъ, має обовязокъ увзглядняти духовѝ потребы обохъ народôвъ, отже и руского. Представивъ рôвно жь и ту обставину, що удержанье учителѣвъ рускихъ не нарушитъ фондôвъ громады мѣста Львова и пригадавъ, що такъ якъ народну школу руску остаточно мѣсто ôткрыти мусѣло, такъ и въ той справѣ Русины своихъ правъ дôйти можутъ и будутъ мусѣли.

Все то однакожь не помогло. Шовинизмъ польскій не перевѣвся ще у насъ и за внесеньемъ проф. Вахнянина кромѣ Русинôвъ-радныхъ пôдняло руки лишь кільканайцять Полякôвъ. Справа тымъ однакожь ще не убита въ нашу некористь, а „Народна Рада" буде могла въ своѣмъ часѣ за нашу кривду заступитися.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Зъ делегацій.*) Судьба низшихъ официрôвъ и кадетôвъ, о котрôй теперь радятъ спôльнѝ делегаціи, значно полѣпшится. Поручники молодшѝ, що доси брали 600 зр. рочнои платнѣ дôстанутъ о 120 зр. бôльше; старшѝ поручники съ платнею 720 зр. дôстанутъ 840 зр. Такого самого пôдвысшеня жадало министерство войны и для капитанôвъ и ритмайстрôвъ другои клясы, котрѝ доси побирали 900 зр., а для майорôвъ по 600 зр. на купленье власного коня въ часѣ, коли они авансували зъ капитанôвъ на майорôвъ а то для того, що они по авансѣ дôстаютъ лишь о 480 зр. бôльше якъ передъ тымъ; коли-жь прійдеся имъ купити власного коня, то они по авансѣ гôрше стоятъ, якъ передъ авансомъ. Кадеты-заступники официрôвъ, котрѝ доси мали лишь 8 зр. мѣсячно, дôстанутъ по 12 зр., а всѣ иншѝ кадеты будутъ дôставали по 8 зр. мѣсячно додатку. Для получшеня судьбы лѣкарѣвъ войсковыхъ улекшено ихъ авансъ въ той способъ, що збôльшено число лѣкарѣвъ въ певныхъ клясахъ а за то въ другихъ знову зредуковано и такъ: лѣкарѣвъ въ штабѣ генеральнôмъ буде теперь 4 (доси 2), старшихъ лѣкарѣвъ штабовыхъ першои клясы буде 22 (доси 20), другои клясы 28 (доси 20), лѣкарѣвъ штабовыхъ 91 (доси 80), лѣкарѣвъ полковыхъ першои клясы 240 (доси 237) а лѣкарѣвъ полковыхъ другои клясы 180 (доси 278, отже о 98 посадъ менше. Число всѣхъ лѣкарѣвъ войсковыхъ буде отже теперь выносити 957 т. е. о 2 бôльше, якъ доси. Цѣлу сю реорганизацію розложено на три роки. Лѣкарѣ войсковѝ въ Босніи и Герцеговинѣ не входятъ тутъ въ рахубу. Стипендій для молодыхъ лѣкарѣвъ войсковыхъ, котрыхъ доси було 45 (15 по 500 зр., а 30 по 300 зр.) буде ôтъ слѣдуючого року 135 а аменно: 65 по 500 зр. а 70 по 300 зр. Зъ дальшихъ выдаткôвъ въ етатѣ войсковôмъ збôльшено выдатки на матеріялъ піонерскій (мосты и т. д.) о 3000 зр. доси (32.000 зр.); емеритуры войсковѝ збôльшатся о 75.144 зр. и будутъ выносити 11,731.276 зр., въ Константинополи буде утворена нова посада войскового аташе и буде коштувати 12.000 зр. Потребу сеи посады мотивувало министерство обставинами политичными и военными. Суму призначену на харчь для войска пôдвысшено о 189.575 въ наслѣдокъ дорожнѣ мяса. Цѣлый отже етатъ войсковый на 1886 р. въ выдаткахъ звычайныхъ выноситъ 96,230.468 зр. або о 1,618.032 зр. бôльше, якъ сего року. Въ выдаткахъ надзвычайныхъ етатъ зменшився о 1,700.497 зр. а то для того, що не треба вже выдаткôвъ на крѣпость краковску, котру можна вже уважати за скôнчену. Ухвалено лишь на великій магазынъ военный въ Краковѣ 300.000 зр., зъ котрои то сумы трета рата въ высотѣ 150.000 зр. припадає на рôкъ 1886 а 20.000 зр. на р. 1887. Зъ новыхъ позицій ухвалено: 35.000 зр. на будову другого поверха касарень въ Краковѣ; 78.000 зр. и 26.000 зр. на переставку двохъ касарень у Львовѣ; 100.000 зр. (друга рата на 1886 р. 25.000 зр.) на телеграфы крѣпостнѝ; на електричне освѣтленье крѣпостей (въ Поли) 40.000 зр.; на закупно мѣсця для вправъ войсковыхъ въ Перемышли 28.000 зр.; на запасъ зброѣ ручнои 500.000 зр.; на 20 новыхъ пушокъ Ухаціюса 250.000 зр.; на заосмотренье тирольскихъ крѣпостей пушками 125.000 (четверта рата) и т. д. Цѣлый отже выдатокъ етату войскового на 1886 р. выноситъ 99.503.271 зр. або о 82.465 зр. менше якъ въ 1885 р.

(*Поясненя гр. Кальнокого въ угорскôй делегаціи.*) Минувшои суботы ôтбувалося засѣданье комисіи для справъ заграничныхъ въ угорскôй делегаціи, на котрôмъ ажь 4 делегаты интерпелювали, спôльного министра справъ заграничныхъ, гр. Кальнокого, о заграничнôй политицѣ державы и о теперѣшнôмъ положеню на Балканѣ. Ôтповѣди, якѝ на тѝ интерпеляціи давъ гр. Кальноки, хочь и не зовсѣмъ поясняютъ ситуацію — министеръ справъ заграничныхъ мусѣвъ деякѝ рѣчи зô взглядôвъ политичныхъ промовчати — то все таки даютъ хочь якій такій поглядъ на политичнѝ ôтносины нашои державы до сусѣдныхъ и для того подаємо ихъ хочь въ скороченôмъ змѣстѣ. Интерпеляціи, на котрѝ гр. Кальноки дававъ ôтповѣди, були слѣдуючѝ: Пос. Силяди пытавъ: 1) Чи ôтносины нашои монархіи до Нѣмиччины творятъ все ще пôдставу до нашои заграничнои политики, чи они розплынулись въ тыхъ „тѣсныхъ и повныхъ довѣря ôтносинахъ" до двохъ пôвнôчныхъ державъ, про котрѝ згадуєся въ престольнôй рѣчи? — 2) Чи наша держава, або яка друга бôльша держава высказалася офиціяльно або зробила предложенье, щобы признати сполученье Румеліи съ Болгаріею а для заведеня рôвноваги, щобы ôтступити Сербіи певнѝ области, и якъ сю политику приняли бôльшѝ державы? 3) Чи згода бôльшихъ державъ на заведнье status quo на Балканѣ єсть певна, чи може котра зъ державъ зробила яке и якого рода застереженье, а на случай, коли-бъ тамошнѝ народы не хотѣли згодитися на то добровôльно, въ якій способъ має бути заведеный status quo? Пос. Фалькъ пытавъ: 1) Чи межи нашою державою а Россіею суть такѝ самѝ умовы якъ съ Нѣмеччиною, такъ що ôтносины мѣжь нами а Россіею суть такѝ самѝ, якъ мѣжь нами а Нѣмеччиною? 2) Чи правдою єсть, що Туреччина, предкладаючи конференцію, вымовила собѣ, щобы она обмежилася лишь на Всхôдну Румелію? 3) Чи державы вже згодилися на то, що маютъ робити, щобы ихъ постановы були выконанѝ? Пос. Апоній пытавъ знову: 1) Чи межи австрійскою монархіею, Россіею а Нѣмеччиною єсть повна згода, що до розвязаня всхôдно-румелійского пытаня? 1) Чи заведенье status quo єсть становищемъ державъ и чи згода, що до того розвязаня єсть и на такій случай запевнена, коли-бъ зъ якоя небудь причины сего розвязаня не осягнено? Чи нашъ урядъ заграничный готовъ на всякій случай боронити интересôвъ Сербіи и чи може числити въ тôмъ на пôдмогу двохъ союзныхъ державъ? 2) Позаякъ давнѣйше не status quo але удержанье рôвноваги на Балканѣ було цѣлею нашои политики, якѝ причины спонукали таку змѣну нашои политики? 3) Яке становище заняла наша держава супротивъ мобилизаціи въ Сербіи и чи правдою єсть, що державы поробили певнѝ кроки, щобы здержати Сербію ôтъ сего кроку? Особливожь, чи правдою єсть, що Туреччина заявила въ Бѣлградѣ, що переступленье болгарскои границѣ черезъ Сербію буде уважати нарушеньемъ своеи области? — Пос. Бавснернъ пытає на послѣдокъ: Найважнѣйшу точку нашои политики заграничнои становлятъ сердечнѝ и щирѝ ôтносины до Нѣмеччины; въ рѣчи престольнôй єсть однакожь бесѣда о щирыхъ и сердечныхъ ôтносинахъ владѣтелѣвъ трехъ монархій: чи отже тѝ сердечнѝ ôтносины суть не лишь мѣжь владѣтелями але такожь и мѣжь державами такъ якъ они були передъ двома роками и чи и теперь опираєся о нихъ наша политика заграничнa? — На тѝ запытаня ôтповѣвъ гр. Кальноки: Що до ôтносинъ Австро-Угорщины до Нѣмеччины, а ôттакъ обохъ сихъ державъ до Россіи не зайшли жаднѝ змѣны и они позôстали такими самыми якъ и второкъ; що же до самои Россіи, то межи нами а Россіею нема жадныхъ иншихъ угодъ якъ лишь загальнѝ межинароднѝ. Що до сполученя Румеліи съ Болгаріею, то оказавъ гр. Кальноки, що жадна зъ державъ сего сполученя не признала анѣ о тôмъ и не думає, для того и жадна въ сѣмъ напрямѣ офиціяльно невысказалася; се єсть такожь и причиною, що жадна зъ державъ не жадала якоись компензаты для державъ балканьскихъ. На трете пытанье Силядіого не давъ гр. Кальноки жаднои ôтповѣди; на четверте же пытанье ôтповѣвъ, що пôдъ заведеньемъ status quo треба розумѣти заведенье давнѣйшого порядку на пôдставѣ и повнôй силѣ берлиньскои угоды. Сербіи заявило австрійске правительство, що оно єи зовсѣмъ не буде попирати, якъ-бы она хотѣла зробити якій рѣшучій крокъ передъ порѣшеньемъ конференціи и що она розпочинаючи яку небудь акцію, робитъ все на власный зыскъ або страту. Тôлько лишь могло сказати Сербіи австрійске правительство яко добрôй сусѣдцѣ, але узнаючи єи незалежность.

пѣхотинця (бо кôнна статуа прислугує тôлько державнымъ особамъ) съ стягомъ въ лѣвôй руцѣ, а права зложена до присяги. Однакъ Микѣшинъ не послухавъ, позаякъ проєктъ єго царь потвердивъ (и за те на представленье пок. генералъ-губернатора кн. Дондукова-Корсакова дôставъ подарокъ ôтъ царя). Мѣжь тымъ склалося, що та мѣдь десь щезла у названого художника (мабуть зъѣвъ щуръ, якъ то розказуєся въ однôй оріентальнôй казцѣ), такъ що комитетъ казавъ вылити статую своимъ накладомъ въ 1877 р. зъ мѣди (зъ лому пушокъ).

Комитетъ, зôбравшись на раду, принявъ проєктъ Микѣшина, котрый обчисливъ весь накладъ на 100.000 рублѣвъ. Такожь радивъ комитетъ про часъ и мѣсце поставленя памятника. Выбôръ мѣсця, на котрôмъ мавъ станути памятникъ, подавъ повôдъ до спору мѣжь комитетомъ а духовеньствомъ. Комитетъ бувъ думки, що памятникъ треба здвигнути на серединѣ площади, на котрôй нарôдъ съ духовеньствомъ витавъ гетьмана-витязя. Однакъ духовеньство (маючи въ тямцѣ, що гетьманъ любивъ выпити) супротивилось тому и домагалось, щобъ памятникъ стоявъ въ куточку площади, тымъ бôльше, що разъ въ рôкъ иде похôдъ церковный зъ св. Софіи въ Михайловскій монастырь. Коли-бъ отже поставлено памятникъ пôсля проєкту комитету по серединѣ, мусѣвъ-бы похôдъ якъ-разъ переходити по-при хвôстъ гетьманьского коня, зверненого головою до св. Софіи. На се замѣтили деякѝ члены комитету, що звѣстный грѣхъ гетьмана не може бути тутъ перепоною, бо-жь и Софійскій Соборъ удержує свôй шинокъ и наймає єго. Ôттакъ рѣшила бôльшôсть комитету поставити памятникъ на серединѣ площади; до того прихилилась и дума городска (въ котрôй за проєктомъ комитету промавляли депутаты Алексѣевъ и Конискій), а такожь генералъ-губернаторъ А. И. Дрентеленъ. (Дальше буде.)

„Глытай", народный образъ въ 5 актахъ, Марка Кропивницкого.

(*Дальше.*)

Такого типу, якъ герой драмы М. Кропивницкого, Глытай, не було ще на нашôй сценѣ, бодай въ штукахъ оригинальныхъ зъ простонародного побыту. Бо приглянымося, що се за людина.

Въ одному глухому украиньскому селѣ живе собѣ мужикъ Осипъ Степановичь Бычокъ. Замолоду понюхавъ ôнъ грамоты, а й сама природа не поскупила єму ума-розума. Такій чоловѣкъ мôгъ-бы богато добра творити въ своѣмъ селѣ, мôгъ-бы бути порадникомъ и заступникомъ громаднъ, а всѣ любили-бъ и благословили-бъ Осипа Степановича. Ба, коли жь бо, здаєсь уже доволѣ рано, знайшлися „злѝ духи", що взяли въ опѣку Осипа Степановича и вщепили ѣдь моральнои отруѣ въ єго душу. Хто-жь то такій? Легко догадатися. Се тіи мѣскѝ пôдпанки, котрымъ подавано „чины", щобъ стояли на сторожи справедливости и спокôйного житя народу, — а они, замѣсть жити и ходити по закону та бути другами ба опѣкунами темного и убогого простонародя, надъуживаютъ своеи власти и числячи на те, що мужикъ темный, якъ той пень, а Богъ высоко и царь далеко, дбаютъ про „наживу" для себе, чинятъ „судъ неправый", берутъ зъ винного и зъ невинного, замѣсть бути опѣкунами, стаются башибузуками для простонародя. Такѝ башибузуки не можутъ самѝ справитися въ великихъ своихъ подвигахъ; они, резидуючи въ мѣстѣ, потребуютъ мати по селахъ своихъ „губернаторôвъ", що хоронили бъ „порядку" за „башибузуцке око", якъ они самѝ за „царске око". На такого „губернатора" треба чоловѣка не дурного, а розумного. И отъ ловлятъ они такого. Якъ ловлятъ? — всякѝ єсть на те способы, а кождый способъ, подôбно якъ тіи дороги до Риму, ведутъ до морального упадку чоловѣка зловленого и вже й заневоленого, бо якъ Нѣмець каже, gefangen — genommen. Перенявши ôтъ своихъ учителѣвъ тôлько самѝ негативнѝ елементы зъ сочасного процесу цивилизаціи — бо додатныхъ учителѣ не дурнѝ єму подавати, коли-бъ навѣть самѝ дрôбку ихъ мали, — такій чоловѣкъ стає потворою, звѣромъ въ людскôй кожи, злочинцемъ надъ злочинцями, розумѣєся тыми, для котрыхъ така назва предвидѣна въ карныхъ кодексахъ. Для такого чоловѣка нѣчого нема святого, кожде средство для него добре, щобъ тôлько добитись свого забагу, ôнъ готовъ въ сей же часъ руйнувати все, що стоитъ єму на дорозѣ... и руйнувати не такъ, якъ той „простый" злочинець, а пôдъ видомъ законности, благонамѣренности, навѣть евангельскихъ завѣтôвъ...

Подивѣтся на Осипа Степановича! Ôнъ вже нынѣ въ лѣтахъ, вдовець; мавъ жѣнку, та, якъ случайно выговорився, замучивъ єи; длячого замучивъ, — сама собѣ винна; оженився ôнъ съ нею, очевидно, не конче зъ любови, а бôльше задля мамоны, и жѣнка — якъ звычайно женщина, мягкосердна — не хотѣла розумѣтись на єго геніяльныхъ подвигахъ, суперечила єму, плакала, пôдкопувала єго енергію... Теперь єму й лучче, бôльше простору!

Грошей Осипъ Степановичь має якъ жидъ, и не держитъ ихъ въ скрини, щобъ плѣснѣли та щобъ ихъ мыши або молѣ ѣли, а пускає по людяхъ, въ позику. Ну, не на „честне слово", якъ то другѝ „непросвѣченѝ" селяне робятъ — прошу я васъ, ще въ XIX столѣтю! — а на векслѣ, якъ подобає чоловѣкови грамотному, губернаторови глухого села. О, векслевого права єго у мѣстѣ научили добре, але-жь бо инакше й годѣ, — оказано прецѣ не на вѣтеръ: „любѣмося якъ брата, а рахуймося, якъ жиды". Але що то вексель? — вексель дурниця. Якъ христіянина притисне бѣда, то й цирографъ діяволови на душу пôдписавъ-бы, не то вексель Осипови Степановичеви, котрый не то не діяволъ, але дуже а дуже богобойный чоловѣкъ: що друге слово у него „Богъ" на языцѣ, а въ єго комнатѣ образôвъ то образôвъ! — а передъ образами ще и лямпадки Богу на хвалу. Осипъ Степановичь навѣть самъ, якъ бачитъ другого чоловѣка въ бѣдѣ, прійде до него и скаже: „я тобѣ поможу, заплачу за тебе податки..." Коли-жь потому хто не вôддасть на речинець, то вже жь не Осипъ Степановичь виненъ, що проценты наростаютъ и то такѝ, якѝ вôнъ подиктує (т. зв. „хлопскій процентъ"!), а коли вже и та мѣра не поможе, га, то ôнъ ще менше тому виненъ, що на довжника приходитъ секвестрація и лицитація... и конець-кôнцемъ госпо-

висимôсть и спріяючи ѣй, не може ѣй заказувати якои небудь акціи. Чи Туреччина робила якû представленя въ Бѣлградѣ, о тôмъ гр. Кольноки нѣчого не знае. На пытаня Апонія сказавъ гр. Кальноки, що въ розвязаню болгарского пытаня була заразъ зъ самого початку згода мѣжь трема цѣсарствами. Що унія зъ разу удалася, то лишь для того, що не знайшла нѣгде опору и для того то здавалося, що она таки муситъ вже позôстати. Зъ разу можна навѣть було сподѣватися и сильного опору зô стороны жителѣвъ, якъ-бы хто бувъ хотѣвъ имъ спротивитися; теперь однакожь можна на певно сподѣватися, що то не наступитъ. Коли другû державы балканьскû зажадали якоись компензаты для себе, то се було зовсѣмъ природно, бо они боялись новои могучои державы, котра-бы шкодила ихъ интересамъ. Але таке заспокоенье сихъ державъ есть лишь можливе коштомъ Туреччины, чого однакожь державы европейскû допустити не можутъ. Се бачитъ дуже добре и Сербія и для того то заявило сербске правительство, що оно хоче приверненя status quo... Коли тутъ згадано и о становищи Россіи до нашои державы на восходѣ — казавъ гр. Кальноки — то мушу заявити, що не недостача доброи волѣ зъ обохъ сторôнъ, але сама природа рѣчей привели обставины, поборенье котрыхъ есть великою задачею кождого австрійского министра. То лишь певна рѣчь, що, коли удасться забезпечити тû ôтносины межи нами а Россіею, котрû нынѣ суть дуже вдоволяючû и повнû довѣря, то се буде дуже радôстною проявою такъ для нашои монархіи, якъ такожь безперечно и для Россіи; обѣ сусѣднû державы впрочѣмъ бажаютъ и мусятъ жити съ собою въ згодѣ вже то для власного и спôльного интересу.

Заграничнû Державы.

На Балканѣ. Ситуація на балканьскôмъ пôвъостровѣ доси не змѣнилася а заострилися лишь ôтносины помѣжь поодинокими племенами сего пôвъострова; Болгаре и Греки зъ однои стороны, а Сербы и Болгаре зъ другои, то суть елементы, котрû ледве чи вже коли помирятся. Всякû вѣсти о якихсь кровавыхъ бійкахъ суть пôсля „Pol. Corr." зовсѣмъ безпôдставными; такъ само неправдою есть, будьто-бы въ Болгаріи увязнено около 300 Сербôвъ. — Конференція амбасадорôвъ мала минувшои недѣлѣ зôбратися на перше засѣданье, близшихъ вѣстей однакожь нема ще въ тôмъ взглядѣ. Пôсля „Temps" есть такожь неправдою, що межи восходными а заходными державами настало якесь непорозумѣнье, але и не ма надѣѣ, щобы конференція залагодила цѣлу справу. Зъ парискихъ кругôвъ дипломатичныхъ доносятъ, що Порта вышле насамперѣдъ завôзванье до кн. Александра а ôттакъ и амбасадоры вышлютъ подôбну ôтозву до державъ балканьскихъ, въ котрôй припоручатъ имъ спокôй и розвагу; по тôмъ доперва приступятъ до властивои конференціи. Позаякъ декотрû державы дôстали вѣсть, шо въ Македоніи приготовуеся ворохобня и що она вже незадовго мае выбухнути, то постановы конференціи будутъ мати велику вагу. Одна зъ державъ мае предложити комиссію межинародну для Болгаріи, а таа ôттакъ предложила-бы свои проекты що до змѣнъ и средствъ, котрû могли-бы забезпечити спокôй въ Болгаріи. — Туреччина тымъ часомъ непереставае зброитися, а войско еи зôбране въ Европѣ выносило до 20 жовтня 89.500 людей съ 350 пушками. За кôлька ще днѣвъ цѣле войско выставлене въ европейскôй Туреччинѣ буде выносити до 180.000 людей. Чорногора мала запевнити султана, що она бажае лишь мира; мимо того Порта недовѣряе ѣй и для того стараеся забезпечитись и зъ тои стороны, бо мае певну пôдставу догадуватися, що коли-бъ Сербія и Греція выступили збройно, то и Чорногора не позôстала бы по заду.

Франція. Президентъ Греви мавъ передъ кôлькома днями занедужати дуже небезпечно. — Дня 29 мин. м. стрѣливъ якійсь чоловѣкъ до Фрайсинета, коли ôнъ переѣзджавъ черезъ мѣстъ de la Concorde не ранивши его однакожь. Сконстатовано, що виновникъ називаеся Маріоти и есть родомъ зъ Корсики. Допускаютъ, що причиною атентату есть месть особиста.

НОВИНКИ.

— **Слѣдуюче число „Дѣла"** вышлесь уже тôлько тымъ Вп. предплатникамъ, котрû зложили предплату по-за 30 червня с. р. До того кроку зневолюютъ насъ великû залеглости у нашихъ Вп. предплатникôвъ. Тожь просимо поспѣшити съ выровнаньемъ залеглостей. Зъ причины припададаючого въ суботу празника св. Димитрія слѣдуюче число выйде въ пятницю въ збôльшенôмъ объемѣ.

— **Митрополича консисторія** поручила всѣмъ урядамъ деканальнымъ предложити списъ всѣхъ священикôвъ, що належатъ до войсковои звязи яко капеляны другои клясы резервы, а кромѣ того подати имена тыхъ зъ помежи нихъ, котрû могли-бы на случай вôйны, безъ шкоды для парохій, повнити чинну службу при своихъ полкахъ. Въ списѣ запримѣтити належитъ при кождôмъ священнику, чи ôнъ жонатый и чи мае родину.

— **Выборцѣ Жовкôвскû**, такъ дôтклиро покривдженû при послѣдныхъ выборахъ до рады повѣтовои, де черезъ ненадѣйне приарештованье двохъ легальныхъ выборцѣвъ зъ Мостôвъ великихъ запевнена побѣда Русинôвъ зôстала ударемнена, внесли тамтого тыждня до ц. к. намѣстництва протестъ противъ выборôвъ зъ куріи мѣскои а заразомъ зажаленье. Въ протестѣ тôмъ пôднесено тое небувале нѣгде и непрактиковане явище, що ц. к. комисарь политичный вмѣшався до церковнои касы, котру той п. комисарь зъѣхавъ шконтрувати за протягъ 23 лѣтъ! Поступокъ сей наша часопись уже кôлька разôвъ напятнувала. Коли-бъ тіи два голосы арештованыхъ выборцѣвъ Мостеньскихъ разомъ съ другими двома неважными голосами самого мѣста Жовкви (котрыхъ неважнôсть въ протестѣ досадно выказано) ôтчислити ôтъ загальнои сумы 31 голосôвъ, котру дôстали польскû кандидаты, то огримаеся число 27, отже, — говорится въ протестѣ, — польскû кандидаты не одержали абсолютнои бôльшости, бо тая выносила 28 голосôвъ. Зачуваемо, що выборцѣ Жовкôвскû, наколи-бъ ц. к. намѣстництво не увзляднило того оправданого протесту, хотятъ удатися съ своими жалобами высше.

— **До вдовично-сирôтского фонду** духовеньства Львôвскои архіепархіи якось, видко, не конче вплываютъ датки, коли митрополичій ординаріятъ вже другій разъ сего року змушеный ôтноситися окружникомъ до духовеньства съ завôзваньемъ, щобъ оно съ цѣлою ревностею складало датки на сей фондъ и присылало его якъ найскорше до митрополичого ординаріяту. Першу того рода ôтозву до духовеньства розôславъ митроп. ординаріятъ дня 21 мая с. р. але ôтъ часу сеи ôтозвы станъ вкладокъ до згаданого фонду не поправився и для того въ другôй ôтозвѣ зъ дня 22 с. м. каже митроп. ординаріятъ, що пôсля обчисленя касового можна по правдѣ боятися, щобы дотеперѣшна рôчна пенсія для вдôвъ и сирôтъ не була дуже значно зменшена. До такого сумного стану сего фонду — сказано въ ôтозвѣ — причинилося найбôльше то, що около 40 священикôвъ перестало платити вкладки на пôдставѣ права признаного имъ §. 5. статутôвъ сего фонду, а ôттакъ и то, що проценты зъ позичокъ фонду черезъ обставины и вымоги часу значно зменшилися, такъ що сегорôчный результатъ зъ нихъ не ôтповѣсть результатамъ зъ лѣтъ попередныхъ. Митрополичій ординаріятъ взывае отже духовеньство, щобъ оно дало дѣломъ доказъ, що доля безталанныхъ вдôвъ и сирôтъ лежитъ ему щиро на серци. Огозву сю приказавъ митроп. ординаріятъ всѣмъ урядамъ деканальнымъ ôтчитати на найблизшôмъ соборчику и съ пôдписами всѣхъ священикôвъ прислати назадъ до ординаріяту для бôльшого увѣреня.

— **Въ справѣ обиды чести сов. Рожанковского** черезъ п. Єловицкого, ц. к. концеписта староства въ Золочевѣ, ôтбудеся въ суботу дня 7 с. м. публична розправа передъ ц. к. судомъ повѣтовымъ м. д. для справъ карныхъ у Львовѣ (секція III) делегованымъ до сеи справы на жаданье обжалованого черезъ ц. к. высшій судъ краевый у Львовѣ. Сов. Рожанковского яко обвинителя приватного заступати буде адвокатъ д-ръ Добряньскій.

— **Просьба провинціи до Дирекціи руского театру.** Упрашаемо Вп. Дирекцію, щобы зволила помѣщати репертуаръ руского театру бодай на тыждень напередъ въ рускихъ газетахъ, бо инакше мы зъ провинціи нѣколи не будемо въ театрѣ, коли не знаемо напередъ, на яку штуку ѣдемо. Чей же може Дирекція руского театру буде могла, вже въ своѣмъ власнôмъ интересѣ, такій репертуаръ укладати.

— **Вп. предплатникôвъ квартетôвъ „Кобзаря" зъ Украины** маемо честь симъ повѣдомити, що имъ заплаченû примѣрники перешлемо сейчасъ, скоро получимо прихильну ôтповѣдь зъ Главного управленія по дѣламъ печати. — *Комитетъ.*

— **Именованя.** Министеръ финансôвъ именувавъ сов. рахункового, Ант. Черного, старшимъ совѣтникомъ при рах. департаментѣ кр. дирекціи скарбу.

— **Коло нового парку на Стрыйскôмъ** передмѣстю выкопано въ камѣнныхъ ломахъ богато примѣрникôвъ скаменѣлыхъ зубôвъ зъ передпотоповои епоки рôзнородныхъ звѣрятъ-велитôвъ.

— **Новый Матузалемъ** жіе въ Александрôвцѣ на Украинѣ, именемъ Вавро Кушнѣренко, числячій 150 лѣтъ. Вôйну зъ 1812 р. памятае старець съ всякими подрôбностями.

— **Дрôбнû вѣсти.** Въ недѣлю рано ôтобравъ собѣ житье у Львовѣ черезъ повѣшенье капитанъ краевои обороны Камберскій. Причиною самоубійства були довги. — П. Ленартовичь, посолъ сойму краевого и бувшій нотарь въ Городенцѣ, ôтворивъ канцелярію адвокатску въ Коломыи.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Душпастырскû посады получили оо.: Коен. Гуглевичь завѣдательство въ Ланôвцяхъ, дек. скальского; Григорій Федюкъ сотруд. въ Солонцѣ; Ант. Яновичь сотруд. въ Горожанцѣ; Володиславъ Нанасій сотруд. въ Зазулинцахъ; Ярославъ Стеткевичь сотруд. въ Рогатынѣ; Ярославъ Билиньскій сотруд. въ Ходачковѣ; Мих. Левицкій, сотруд. въ Шельпакахъ, Юл. Ставничій сотруд. въ Коропци, Іоанъ Чировскій завѣд. въ Довжанцѣ.

Введенû оо.: Єронимъ Кмицикевичь яко завѣд. въ Мышковицяхъ; Іоанъ Пелехатый яко сотруд. въ Богородчанахъ старыхъ; Теодоръ Прачукъ яко завѣд въ Городници; Алекс. Даниловичь на капелянію въ Нестаничахъ.

Увôльненû оо.: Евг. Индишевскій ôтъ сотруд. въ Надорожнôй; Теофиль Бородайкевичь ôтъ завѣд. въ Городници; Алекс. Даниловичь ôтъ сотруд. въ Олеську.

До каноничнои институціи на Витвицю завôзваный о. Володимиръ Голинатый.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о згоду на каноничну институцію для о. Ник. Темницкого запрезентованого на Шидлôвцѣ и о удѣленье додатку особистого зъ фонду религ. для о. Льва Левицкого пар. въ Янôвцѣ.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію для о. Мих. Величка на Молодинче.

На конкурсъ розписанû: капелянія Городище, дек. тернопôльского и Радче парохія дек. станиславôвского; речинець назначеный до 24 грудня 1885.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Еп. консисторія вставилася до президіи ц. к. намѣстництва о згоду на каноничну институцію о. Василія Кокотайла на парохію Колодно, дек. куликôвского.

Презенту на парохію Дмитровичѣ, дек. судово-вишеньского, получивъ о. Теодоръ Савула зъ Шоломеничь.

Завѣдательство прихода Яжôвъ, дек. яворôвского, получивъ о. Павелъ Гостиньскій, сотрудникъ зъ Яворова.

До каноничнои институціи на парохію Дашôвка, дек. устрицкого, завôзваный о. Александеръ Чайковскій, тамошный завѣдатель.

ПОСМЕРТНÛ ВѢСТИ.

† **О. Викторъ Воляньскій**, парохъ въ Яжовѣ, деканата яворôвского, упокоився дня 7 (19) жовтня с. р. въ 64 роцѣ житя а 40. роцѣ священьства. Покôйникъ належавъ до горячихъ рускихъ патріотôвъ и вѣрныхъ сынôвъ церкви. Вѣчна е му память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Руско-народный театръ.** Въ субогу дано въ нашôмъ театрѣ въ друге „Корневильсчй Дзвоны" съ обсадою першого представленя. Успѣхъ оценичный бувъ всесторонный и съ признаньемъ замѣчаемо, що нашû спѣваки артисты и артистки выголошували текстъ либрета съ хорошою декламацією и дуже выразно. Давнѣйшій недостатокъ покрытый. Перôдъ въ представленю вела наша примадонна, панѣ Попелева, въ чѣмъ ѣй дуже допомагали: панѣ Клѣшевска и пп. Лясковскій, Гриневецкій и Стечиньскій. Въ хорахъ добачили мы рôвножь бôльше житя и ще бôльшу вправу, якъ на першôмъ представленю.

Въ недѣлю, дня 1 л. падолиста с. р. ôтбулося торжественне представленье въ честь першого станиславôвского владыки. Симъ разомъ заповнилася саля по самû береги биткомъ самою майже рускою публикою, котрои переважну часть становили прибувшû на торжество посвященя епископа священики и ихъ родины. Представленье розпочала кантата, уложена проф. А. Вахнянномъ до слôвъ В. Масляка въ честь Преосв. епископа киръ Юліяна. Кантату тую ôтспѣвавъ цѣлый персоналъ театральный въ народныхъ костюмахъ, угрупованый коло гарного портрету Преосв. Юліяна, выконаного п. Чеховичемъ, прибраного цвѣтами. Кантата зробила величне враженье, перша и послѣдна часть еи розливаесь по сали поважными сильными звуками, пôддержуваными грôмкимъ акомпоніяментомъ музики; середуща часть, безперечно найкрасша въ кантатѣ, заснована на народнôмъ рускôмъ мотивѣ въ родѣ козачка, олицетворяла веселôсть Руси и порывала мелодійностею. Кантату принято неумовкаючими оплесками и приневолено артистôвъ повторити еи. Въ честь нашихъ артистôвъ треба пôднести, що выучились сю кантату въ дуже короткôмъ часѣ и ôтспѣвали еи на память зовсѣмъ поправно. По кантатѣ слѣдувало представленье историчнои драмы Ом. Огоновского „Федько Острожскій". Про саму драму писано було вже въ нашôй часописи при нагодѣ представленя еи минувшихъ лѣтъ. И симъ разомъ публика приняла драму вельми симпатично, а патріотичнû мѣсця, такъ численнû въ драмѣ, окрывано грôмкими оплесками. Всѣ артисты вывязались добре изъ своихъ роль и причинились до звеличеня торжества сего вечера. О скôлько мы замѣтили, то Вп. авторъ деякû сцены умотивувавъ докладнѣйше, а може навѣть, наколи насъ память не заводитъ, розширивъ, на чѣмъ штука лишь зыскала. Головнû ролѣ спочивали въ рукахъ п. Биберовича (Федько Острожскій), п. Гриневецкого (воевода Нôсъ), п-ѣ Попелевои (Ольга Зубревицка), п-ѣ Осиповичевои (княгиня Спыткова), п. Лясковского (кн. Зубревицкій), п. Клѣшевского (Василь Красный), п. Стефурака (Хмары, весельчака) и п. Осиповича (молодого Спытка). Всѣ вывязались зъ своеи задачѣ съ хорошимъ успѣхомъ, а на велике признанье заслужила собѣ панѣ Попелева въ сценѣ, коли прощаесь съ Василемъ, и въ роли божевôльнои, якъ не менше п. Биберовичь въ послѣднôмъ актѣ яко умираючій Федько Острожскій. П. Клѣшевскій выступивъ першій разъ въ ширшôй роли на нашôй сценѣ и давъ намъ поруку доброго придбанку для нашого театру. Публичнôсть розôйшлася въ торжественнôмъ и патріотичнôмъ настрою, а се есть мабуть и остаточна цѣль, яку заложивъ собѣ Вп. авторъ, розвинувши неôтрадну, хотяй — сумно сказати — вѣрну картину зъ нашои бувальщины. При тôмъ подаемо нашимъ читателямъ и текотъ кантаты, стишокъ нашого поета В. И. Масляка „Къ чести и славѣ першого станиславôвского владыки Є. Преосв. дра Юліяна Пелеша":

Весела вѣсть несесь на Русь,
Въ Данила край плыве гомôнъ:
Княземъ намъ ставъ народу сынъ,
Єму несе вся Русь поклôнъ.

Несижь-ся, ты вѣсте, на вѣтру крылáхъ
Огъ Сяну до моря, на рускû степы, —
И всюда по рускихъ оселяхъ, хатахъ
Народного духа й серця покрѣпû.

Владыко нашь! витай, витай!
Не легкій жде на тебе чинъ...
Надѣю въ Тобѣ мае край,
Бо Ты нашь Братъ, Ты люду сынъ!

Тебе днесь витае звукъ рускихъ сердець,
Съ поклономъ несемъ Ти любови завѣтъ:
Щобъ зъ Руси опавъ разъ терневый вѣнець,
О стань намъ за сонце, о стань намъ за свѣтъ!

Владыко нашь, де Твôй престолъ,
Туда глядить весь рускій рôдъ;
О пôдопри святый прапоръ,
Щобъ ôнъ тревавъ, якъ той Бескидъ!

— **„Przesilenie".** Пôдъ такимъ заголовкомъ появилось въ продажи книгарскôй дѣлце гр. Рогера Лубѣньского, посла на соймъ краевый, розбираюче економичнû ôтносины нашого краю.

Черезъ редакцію „Дѣла" прислали:

На квартеты „Боянъ" В. Матюка П. Т. Евг. Шепаровичь, учен. VII кл. г. въ Дрогобычи 1.50 зр., Чачковскій въ Товстôмъ 1·50 зр.; Ник. Боберскій въ Злоцкôмъ 3 зр. (2 прим.).

Для товариства „Просвѣты" П. Т. И. Любовичь зъ Мухавки 2 зр.

На квартеты „Кобзарь" П. Т. А. Юрченко въ Казани 2.46 зр.; Ник. Боберскій въ Злоцкôмъ 2·40 (2 прим.): Андр. Цурковскій, сов. суд. въ Травнику 1·30 зр.

На „Паавотаря домового" П. Т. Ем. Кобриньскій въ Станиславовѣ 4 зр.; Ник. Галущиньскій зъ Звиняча 7 зр. (2 прим.)

На „Шкôльну Помôчь" П. Т. Ор. Кисѣлевскій зъ Незвискъ 1 зр.

На дуеты „Гуляли" и „До ластôвки" П. Т. Ник. Боберскій въ Злоцкôмъ 60 кр.

На бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи П. Т. Ант. Чайковскій зъ Балигорода 3 зр.

Подяка.

Всечестнѣйшому Клирови деканату нашого, а именно Высокопреподобному о. Александру Сембратовичу и Корнилію Строньскому, Софронію Кульматыцкому, Григорію Пирожиньскому, Михаилу Венгриновичу, Теофилю Скобельскому, Петру Гиссовскому, Іосифу Федуновичеви, Антонію Мокрицкому и Константію Павловскому за Ихъ присутнôсть при супроводѣ тѣла на кладбище въ рожевôмъ житя цвѣтѣ згасшои, предорогои намъ дочери нашои Софіи и добровôльне причиненьеся до свѣтлости обходу погребового, якоже и за добродушне спôвчутье цѣлои публики для помершои и еи родины личнымъ зôбраньемъся всѣхъ станôвъ на торжество погребове и ôтданье остатнои прислуги помершôй несеньемъ тѣла и асистою при трумнѣ трогательно оказане,—складаемо зъ глубины серця искренне „Спаси Бôгъ!"

Юстинъ Богуславскій начальникъ суду, съ женою *Іосифою.*

Цѣшанôвъ 23 жовтня 1885. (3—3)

дарство довжника переходитъ въ его руки (вже ему до того тіи зъ мѣста допоможутъ, бо, звѣстно, „рука руку мые") а довжникъ съ родиною иде або до него въ наймы, або мандрує на Кубаньскû степы.. Инакше й не може бути, такій вже нынѣ въ свѣтѣ ладъ. Щó виненъ Осипъ Степановичь, що пяный Мартинъ хочь уже по поясъ загрязъ у него въ довгахъ, притьмомъ хоче загрязнути по шию, и по пяному пристае до него мокрымъ рядномъ: „давай та й давай ище, бо на соромъ хрещеному мирови чоботы скидаю жидюзѣ!" Такому пяници й не грѣхъ здерти сему шкуру зъ тѣла, не то взяти ôтъ него волы, — розумѣеся за пôвдармо, — бо-жь сякъ чи такъ вôнъ пропье ихъ... розрôсся уже надто великій червакъ въ его серци, щобъ можна було не замôрювати его...

Чи грошѣ самû собою найбôльше щастье, найбôльша роскôшь на земли? Хиба божебôльный може такъ пристраститися до грошей, що самый ихъ блескъ та звукъ назве найбôльшимъ щастьемъ, найвысшою роскошею. Осипъ Степановичь не бувъ тымъ божевôльнымъ; ôнъ знавъ дати цѣну грошамъ, але якъ средству до щастя и роскоши. — „Що менѣ зъ грошей, зъ тои, кажутъ, велитеньскои силы, коли я за нихъ не добуду всего, чого забажаю?!" Але-жь щастье и роскôшь — се понятя взглядû. Одинъ уважати буде щастьемъ и роскошею, коли, маючи грошѣ, може сотворити добро яке ближнимъ своимъ, а другій, коли може самъ „уживати"... Ну, звѣстно, зъ якои школы выйшовъ Осипъ Степановичь: ôнъ не може належати до тыхъ першихъ, до идеалистôвъ... Єго бажаньемъ нынѣ есть, щобъ середъ стѣнъ его хаты витала молода, найкрасша женщина зъ села. Тôлько жь въ тôмъ перепона, що та найкрасша, Олена, заприсягла въ церквѣ вѣрнôсть другому, молодому, любитъ его надъ все въ свѣтѣ, а сама людина честна и богобоязна. Осипъ Степановичь гараздъ бачитъ, що се перепона дуже велика, але жь знову прокляте будь ты срѣбло-золото, коли ты не довершишь того, чого забажае холодна, якъ крыга, душа сельского павука-глытая! (Конець буде.)

Ч. 1005.

Конкурсъ

Выдѣлъ повѣтовый въ Долинѣ розписуе сегодня конкурсъ **на посаду касіера при Выдѣлѣ повѣтовôмъ**, получену съ чинностею люстратора касъ громадскихъ за рôчну вынагороду 600 зр. а окремо 200 зр. на кошты подорожи. Ôтъ кандидатôвъ конечно вымагаеся знаня языкôвъ руского и польского словомъ и перомъ и свѣдоцтва испыту въ рахунковости; а въ причины, що конечно прійдесь люструватя такожь лѣсы громадскій, — за то припаде окрема вынагорода пôсля скôлькости моргôвъ, — то Выдѣлъ повѣтовый вымагае фахового знаня лѣсництва и при обсадѣ лѣсничій будутъ першій.

Поданя удокументованій и остемплёванй належитъ внести до 15 л. падолиста с. р. на руки Выдѣлу.

Долина дня 28 жовтня 1885.

1495 1—2 **М. Мазаракій**, презесъ.

Конкурсъ. 1496 1—3

При Радѣ повѣтовôй въ Богородчанахъ єсть до обсады посада офиціяла съ рôчною платою 500 зр. а. в. и съ правомъ побирати діеты за чинности комисійнй.

До осягненя тои посады вымагаеся передо всѣмъ вѣдомостей техничныхъ, а бодай фаховои здôбности около будовы дорôгъ и мостôвъ при тôмъ знаня обохъ языкôвъ краевыхъ и нѣмвцкого, якъ въ письмѣ, такъ и въ мовѣ, красного четкого письма; доказôвъ непорочного характеру и докладного знаня чинностей канцелярійныхъ.

Посада официяла въ першôмъ роцѣ буде тôлько провизорично надана а стабилизація черезъ Раду повѣтову на внесенье Выдѣлу може наступити доперва по цѣлорôчнôмъ належнôмъ сповненю обовязкôвъ черезъ Раду повѣтову на внесенье Выдѣлу.

Убѣгаючйся о сю посаду мають внести власноручно писане и належно удокументоване поданье до Выдѣлу Рады на руки пôдписаного презеса найдальше **до 1 л. грудня 1885.**

Богородчаны дня 22 го жовтня 1885.

Іосифъ Шелиньскій вл. р. презесъ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. А. В. въ Гн. До кôнця року ще 3 зр.

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(ул. Академична Ч. 8)

можна дôстати по зниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда“:

Рочникъ	V зъ р. 1872	„	2 зр.
„	VI зъ р. 1873	„	2 зр.
„	IX зъ р. 1876	„	2 зр.
„	X зъ р. 1877	„	2 зр.
„	XI зъ р. 1878 часть лит. 2 томы	„	1 зр.
„	XII зъ р. 1879	„	2 зd.
„	XIII зъ р. 1880 часть I	„	50 кр.
	зъ р. 1884 часть II	„	1 зр.

До ч. 22931.

Ц. к. Генеральна Дирекція австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Оповѣстка.

Купоны пріоритетôвъ I-шои и II-гои емиссиі ц. к. уприв. зелѣзниць архикнязя Альбрехта платнй першого падолиста 1885 будутъ ôтъ сего дня выплачуванй, и такъ:

Купоны ôтъ пріоритетôвъ по $7\frac{1}{2}$ зр. а. в. въ срѣблѣ за штуку; купоны ôтъ пріоритетôвъ по 5 зр. золотомъ = $12\frac{1}{2}$ франкôвъ = 10 марокъ.

Мѣсцями выплаты суть у Вѣдни ц. к уприв. загальне австрійско-угорске кредитово-земске заведенье (I Herrenstrasse ч. 8.) для купонôвъ ôтъ пріоритетôвъ I. и II. емиссіи; вѣденьскій банкъ звязковый [Herrenstrasse ч. 10.] для купонôвъ ôтъ пріоритетôвъ II емиссіи.

для купонôвъ ôтъ пріоритетôвъ I. и II. емиссіи:

въ Берлинѣ: Банкъ нѣмецкій,

въ Франкфуртѣ н. М. нѣмецкій банкъ звязковый и банковый дôмъ Ерлянцера и сынôвъ;

въ Минхенѣ: дôмъ банковый Іосифа Гирша.

Въ мѣстцяхъ платничихъ за границею буде платитися за купоны въ срѣблѣ ôтповѣдна пôсля пересѣчного курсу черезъ насъ постанлвлена скôлькôсть, а за купоны въ золотѣ 10 марокъ въ валютѣ нѣмецкôй. Зачавши ôтъ 15 падолиста с. р. будутъ выплачувати купоны лишь нашй мѣсця выплати у Вѣдни.

Выплата пріоритетôвъ I. и II. емиссіи выльосованыхъ дня 1 мая 1885 зачнеся ôтъ дня 1 падолиста с. р. въ Вѣдни въ ц. к. уприв. загальнôмъ австрійскôмъ кредитово-земскôмъ заведеню; ôттакъ ажь до 14 птлолиста с. р. включно въ повысше наведеныхъ мѣсцяхъ выплаты въ Берлинѣ, въ Франкфуртѣ надъ Меномъ и въ Минхенѣ.

Управляюча Рада.

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ, Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Найдешевше руске литератур не выдавництво „Руско-украиньска Библіотека Евгенія Олесницкого“, выходитъ у Львовѣ почавши ôтъ 1-го грудня р. 1884.

Доси выйшло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючій литературный матеріялъ:

1. **Запорожцѣ**, оповѣданье Ивана Нечуя-Левицкого . . 10 кр.
2. **Сонни мары м олодого пытомця** оповѣданье В.Барвѣньского 10 кр.
3—4. **Оповѣданя Олекси Стороженка** (Серія перша) первѣстно 20 кр. по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . 10 кр.
5. **Prima Vera**, поезіи Юліи Шнайдеръ . . . . 10кре.
6. **Оповѣданя Д. Мордовцева** 10 кр.

Предплачувати можна на бôльшй число выпускôвъ наразъ, пересылаючи ôтповѣдну квоту (1 або 2 зр.) на руки выдавця (ул. Словацкого ч. 6). Замовляти можна такожь поодинокй выпуски. додаючи за поодинокій выпускъ 2 кр., а за подвôйный 5 кр. на оплату порта.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджують при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 13—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожь заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякй рызы церковнй до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученй ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнй и металевй принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнй знаряды церковнй якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавй замовленя упрашаю.

1429 (9—20)

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ

поручае изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Каву, Чоколяду, **Чай**, Цукоръ, Оливу, **Оцетъ**, Сыры швайцар., брынзю, **Мѣдъ** прѣсный и питн., Овочѣ южнй, Корѣнье, Сардинки, селедцѣ, Горѣвки, Ликеры, Румъ, **Вина въ бутилькахъ и барылкахъ**, Мыло, мылка до рукъ, Крохмаль, фарбку, Корки, Смаровило на ножѣ, **Свѣчи** церк. и стол., **Вôскъ**, Цвѣты до свѣчокъ, Кадило, Карты, **Воды минеральнй**, Всякй роды щѣтокъ (тоалетнй, до пôдлоги, до обуви и до коней), Масу до пôдлогъ, **Шварцъ безъ витріолю**, Папѣръ, Пера, ручки, Оловцѣ, **Лякъ**, Чорнило (атраментъ), Порошокъ на овады.

Цѣнникъ высылаеся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выносить немного такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнй для дому артикулы.

Вступаючй въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаеся власностею члена и опроцентовуеся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахуннôвъ. „Народна Торговля“ принимае такожь грошѣ на щадничй книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. (76) 26—?

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 86—?

росу красоты и всякй косметики такъ черезъ мене якъ и иншй фирмы поручанй.

Головна выграна евент. 500.000 Мар	**Заявленье Щастя.**	Выгранй гарантуе держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выгранй.

Выгранй сеи **користнои** лотеріи **грошевои**, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючй:

Найбôльша выграна єсть евент. **500,000** Марокъ.

Премія 300,000 Мар.	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2.000 М
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М, въ 4-ôй на **80,000** М.. въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200,000** М., а съ премією на **300.000** М. евент. на **500,000** М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре **урядово** назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або $1\frac{1}{2}$ Марки.

и я розсылаю оригинальнй лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ **оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости** або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя **безъ завôзваня.**

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ **точно и въ строгôй тайни.**

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

20 падолиста с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 3—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни

Хто дбае, той мае!

ВЗГЛ. выграе 500.000 Марокъ

яко найбôльшу выграну **гамбурскои лотеріи мѣскои** дозволенои и гарантованои державою. Лотерія та мае 100.000 лосôвъ, зъ котрыхъ 50.500 въ 7 клясахъ въ протягу кôлькохъ мѣсяцѣвъ мусятъ бути вытягненй съ выграными. До лосованя приходятъ слѣдуючй выгранй евентуально:

500.000 Марокъ,

спеціяльно:

1 à 300.000 М.	1 à 60.000 М.	56 à 5.000 М.
1 à 200.000 „	2 à 50.000 „	106 à 3 000 „
2 à 100.000 „	1 à 30 000 „	253 à 2.000 „
1 à 90.000 „	5 à 20.000 „	512 à 1 000 „
1 à 80.000 „	3 à 15 000 „	818 à 500 „
2 à 70.000 „	26 à 10.000 „	

48.710 выграныхъ à 300, 200, 150, 145, 124, 100, 94 М. и т. д. въ загальнôй сумѣ

9 миліонôвъ 880.450 Марокъ.

Звѣстный въ низу пôдписаный дôмъ банковый заложеный ще 1851, котрому держава повѣрила продажу лосôвъ, посылае ихъ до найдальшихъ мѣсцъ заграничныхъ. — Прошу присылати належнôсть въ австр. банкнотахъ або переказахъ почтовыхъ. Меншй сумы (яко выровнанье) можна посылати такожь въ *маркахъ почтовыхъ*. Цѣна лосôвъ назначена урядово и коштуютъ до тягненя першои клясы

цѣлй лосы оригинальнй ав зр.	3.50	кр.,
половина „ „ „	1 75	„
чверть „ „ „	90	„

По одержаню належности посылаю сейчасъ жаданй лосы оригинальнй, якъ такожь оригинальнй пляны, а по тягненю слѣдуе заразъ урядова листа выграныхъ. Всѣ выгранй выплачую заразъ по тягненю пôсля пляну. Въ послѣднихъ часахъ мавъ я ту приємнôсть выплатити моимъ интересентамъ головнй выгранй въ сумѣ 254.000, 183.000, 182.000, кôлька по 100 000, 80.000, 50.000 и богато по 40.000, 30 000, 25.000 и т. д. и желаю и дальше щастя моимъ интересентамъ. Звертаючи увагу на завсѣгды щасливй результаты моеи колекты, поручаю еи якъ найлѣпшо. Ласкавй приказы прошу присылати до

20 падолиста.

Всѣ римессы прошу рекомандувати и подавати точно адресу и мешканье.

Порученя выконуются заразъ по одержаню старанно и яко головный колекторъ посылаю тымъ, що даютъ менѣ свои порученя, лишь оригинальнй лосы съ гербомъ державнымъ, що симъ подаю до вѣдомости. Позаякъ замовленя приходятъ дуже численно, то прошу о якъ найскорше надсыланье, на кождый случай до поданого повысше речинця. 1486 4—5

І. ДАММАНЪ, Гамбургъ,

Rathhausstrasse 19.

Матеріи на дамску и на мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для дамъ на плащѣ ôтъ дощу и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр. 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, споднѣ, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ Фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато решток довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй решткн продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ решток не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ**, бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталось бы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже єсть простою **обманою**, коли фирмы суконнй инсеруютъ взôрцѣ решткôвъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ решток, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Решткн не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи прійманются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (11—24)

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и 5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по 110 за 100)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 46—?

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 118 Львôвъ, Пятниця 25 жовтня (6 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ (рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:		для Россіи:	
на цѣлый рôкъ	12 зр.	на цѣлый рôкъ	12 рубл.
на пôвъ року	6 зр.	на пôвъ року	6 рубл.
на чверть року	3 зр.	на чверть року	3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:		съ дод. „Библіотеки“:	
на цѣлый рôкъ	16 зр.	на цѣлый рôкъ	16 рубл
на пôвъ року	8 зр.	на пôвъ року	8 рубл
на чверть року	4 зр.	на чверть року	4 рубл.
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рôкъ	зр. 5·—	на цѣлый рôкъ	5 рубл
на пôвъ року	зр. 2·50	на пôвъ року	2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ	15 зр.
на пôвъ року	7·50 зр.
на чверть року	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ 19 зр.	на цѣлый рôкъ 6 зр

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Потреба организаціи...

Мимо неудачь нашихъ на поли политичнôмъ въ остатныхъ часахъ, именно при выборчихъ акціяхъ до репрезентацій автономичныхъ и конституційныхъ, годѣ не признати, що нарôдъ нашъ приходитъ до чимъ-разъ бôльшои свѣдомости національнои и що съ розбудженьемъ сеи свѣдомости ôнъ ôтчуває що-разъ выразнѣйше и ширше свои потребы и добуває новй патріотичнй силы до достойнои и успѣшнои тыхъ-же обороны. Не тôлько духовеньство наше и численна свѣтска интелигенція, але и руске мѣщаньство та селяньство стає нынѣ сильною фалангою пôдъ прапоромъ неусыпнои працѣ якъ на поли просвѣтнôмъ, такъ и на економичнôмъ. Всюды въ кождôмъ закутку галицкои Руси, повстаютъ новй труженники и неустрашимй борцѣ за добро народа, его культурный и политичный розвôй, одушевленй своею высокою и гуманною задачею въ тôмъ твердôмъ пересвѣдченю, що зло, напесене темнотою, байдужностею, непорадностею и неспріяючими обставинами политичными и економичными муситъ бути усунене якъ найскорше, найосновнѣйше и въ найширшихъ розмѣрахъ, и що наколи рускій нарôдъ має жити повнымъ житьемъ, всѣ его верствы мусятъ взяти участь въ великôмъ трудѣ ôтродженя и воскресеня.

Се загальне движенье народу руского а разомъ наглый зворотъ до лучшого, се ширше пульсованье его національного и въ части политичного житя запримѣтила вже и одна частина другôвъ чи недругôвъ нашихъ и зъ ихъ то устъ выходитъ ôтъ часу до часу плаксиве пытанье: Co to będzie, gdy te tłumy ożyją? Щобы хвилево спинити движенье, предпринято навѣть послѣдными часами зъ тои самои стороны и деякй мовь-то „zbawienne środki“ и забавленося въ експерименты: то вытворюючи середъ Русинôвъ партію политичныхъ „чолобійникôвъ“, то пускаючи въ рухъ новй институціи съ дуже проблематичными и съ духомъ руского народу не схожими цѣлями та бажанями. Мимо того однакожь руске житье въ Галичинѣ плыве неспинено широкою струею, котрои мабуть и врата адовй не въ силѣ здержати. Правда веде тутъ вôйну съ обманомъ и ложею. Чистй, народнй, нѣкому не небезпечнй стремленя ломлятъ запоры шовинистичныхъ, ретроградныхъ, и навѣть — жаль сказати — традиційныхъ хибныхъ упереджень. Житье руске добуває для себе чимъ-разъ ширшого поля, ширшого круга дѣланя; коротко кажучи: рускôсть, голошена до недавна лишь зъ катедры, вôйшла уже въ кровь и кости самого-жь народу, оживила весь его организмъ и съ кождымъ днемъ, съ кождою хвилинкою прозябає новыми патріотичными институціями всякого рода.

До такихъ институцій належитъ и новозавязана „Народна Рада“.

Потребу заложити товариство, котре-бы въ собѣ обняло всѣ патріотичнй и умнй силы народа, котре-бы съ явною и чистою національною програмою стануло въ оборонѣ всѣхъ духовыхъ потребъ руского народу, котре-бы щирыхъ рукъ приложило до поправы економичного быту всѣхъ его верствъ, котре-бы съ всею ревностею дбало о зреализованье національного рôвноуправненя и примѣненя конституційныхъ свобôдъ до галицкои Руси, — потребу такого товариства ôтчувавъ нашъ край уже ôтъ довшого часу. Вѣча доказали ажь надто ясно, якими великими успѣхами мôгъ-бы вѣнчатися трудъ, пôднятый громадно всѣми патріотичными сынами галицкои Руси; показали дуже наглядно, що у насъ есть мужѣ политично образованй, смѣлй борцѣ за права и свободы. Але сумный досвѣдъ при послѣдныхъ акціяхъ политичныхъ давъ намъ зъ другои стороны зрозумѣти достаточно, що безъ крѣпкои организаціи и розумного проводу всѣ змаганя одиниць, хотя-бъ и найусерднѣйшй, суть и останутся заедно лишь слабосильнымъ объявомъ доброи волѣ и похвального патріотизму.

Дальше такъ бути не може! Организація повинна бути для насъ окликомъ дня. Безъ неи дальше обходитися — було-бы грѣхомъ не простимымъ. За добрый примѣръ до наслѣдованя най намъ послужатъ нашй найблизшй сусѣды. Всѣ вѣрнй сины галицкои Руси мусятъ становити одно однодушне, живе, органичне тѣло, тверде заборало проти всѣхъ змагань и стремлень, непріязныхъ рускому народови и не схожихъ съ его идеалами народными и культурными. „Народна Рада“ муситъ обгорнути всѣхъ патріотôвъ галицкихъ, звести ихъ въ одну любовію и поспôльнымъ довѣріемъ освящену родину, одушевити ихъ идеею добра народу и на тôмъ поли загрѣти до постояннои працѣ съ повнымъ самопожертвованьемъ. Поле до дѣланя широке, а великй просторы его лежатъ ще заедно облогомъ. Хочемо стати народомъ крѣпкимъ и принести дѣйстный хосенъ краеви и державѣ, то лишь праця зъорганизована и управильнена свѣтлымъ проводомъ, може насъ до сеи цѣли зблизити. Народы слабй, немôчнй, безъ провôднои гадки въ житю политичнôмъ, веденй по манôвцяхъ дипломатіи и въ тôй дипломатіи шукаючй для себе спасенія, не приходятъ до силы. Сила та спочиває выключно въ позитивнôй роботѣ съ ясною, непозиченою, не выфантазованою, а исторіею оправданою програмою.

Задачею „Народнои Рады“ буде про то, зробити нарôдъ рускій широкимъ участникомъ всѣхъ конституційныхъ свобôдъ. Съ Австріею звязали галицкй Русины въ 1848 роцѣ свою лучшу долю, свôй національный розвôй и свою будучнôсть и „Народна Рада“ пôде съ повною свѣдомостею лишь тою простою дорогою, а не манôвцями. Мы пересвѣдченй, що добро самои-жь державы вымагає скрѣпленя елементу руского въ Галичинѣ. Таке скрѣпленье лежитъ не менше и въ добре понятôмъ интересѣ краю. Крѣпка Русь усуне всякй неприроднй аспираціи рôзного рода шовинистôвъ и управильнитъ нынѣшнй дуже прикрй межинароднй ôтносины въ Галичинѣ. Она знищитъ вѣчне посяганье сильнѣйшого за правами слабшого, — се головне жерело вѣчного антагонизму межи обома народами, заселяючими нашъ край. Робота така выдаесь другôй сторонѣ може й непріязною, пивелюючою улюблену „organiczn-у prac-у“ нашихъ сусѣдôвъ, але она якъ-разъ есть запорукою красшои и мирнои будущины. Щобъ усунути тяжкій недугъ, есть неразъ потрѣбна и болюча ампутація...

Галицка Русь видитъ ясно, що наспѣвъ для неи часъ ширшого користаня зъ того добра, якимъ утѣшаются прочй народы австрійскй. Въ тôмъ змаганю не спинитъ еи нѣяка противна сила. И коли нынѣ повстала нова институція политична съ згаданою програмою, то не яка друга потреба выкликала еи, а духъ часу и воля народу. Нарôдъ рускій хоче жити своимъ окремымъ національнымъ житьемъ и має до того нѣкимъ не заперечиме право.

При тôмъ тѣшитъ насъ дуже ôтрадный объявъ, що весь край принявъ заснованье „Народнои Рады“ дуже симпатично. Одинъ славно-звѣстный патріотъ зъ 1848 року пише Выдѣлови сй щирй, сердечнй слова: „Гадка, котрою вы одушевилися, засновуючи нове товариство политичне, одушевляла достойнои памяти великихъ покôйникôвъ Григорія Яхимовича, на той часъ суфрагана, и Куземского, коли мы въ 1848 роцѣ приступили до завязаня „Головнои Рады Рускои“, коли писалося запросины на першій зъѣздъ рускихъ ученыхъ и коли на соборѣ Славянъ въ Празѣ нашй мужѣ боролися за признанье намъ окремѣшности національнои супротивъ такихъ Цѣнглевичѣвъ, що кидали намъ въ очи: „Niemasz Rusi w Galicyi!“ Пускайте-жь прото смѣло покликъ свôй до народу въ сѣй порѣ, не оглядаючись на нѣкого, бо за нами справедливôсть Божа. Щасть Боже до патріотичного дѣла!“

Сй слова патріота-ветерана повиннй послужити всѣмъ запорукою, що галицка Русь ступила на добру и певну дорогу въ своѣй боротьбѣ за права народнй, осѣнену духомъ першихъ рускихъ мужѣвъ политичныхъ. Се запорука удачѣ! И для того, хто не малодухъ, хто не индиферентистъ, у кого въ души не выгасъ идеалъ народнои правды, въ кого серце бьесь любовію до добра рускои ôтчины,— най спѣшитъ смѣло пôдъ прапоръ „Народнои Рады“, де мирна, неусыпна и легальна праця для добра руского народу суть остаточною цѣлею!

Тымчасовый Выдѣлъ уконституувався и пôдъ проводомъ д-ра Олександра Огоновского, професора львôвского университету, взявся до працѣ.

„Народна Рада далека есть ôтъ якои-небудь ексклюзивности, — она стоитъ на широкôй основѣ народнôй рускôй, — и сподѣватися, для патріотичного свого дѣла згромадитъ всѣхъ вѣрныхъ сынôвъ Руси!

НА УКРАИНѢ.

Спомники и враженя зъ подорожи

написавъ Ол. Барвѣньскій.

(Конець)

М. Юзефовичь подавъ плянъ, щобы докола мурованого стовпа, на котрôмъ уставитись мала статуя Б. Хмельницкого, насыпати курганъ. Комитетови припавъ до вподобы сей плянъ; его выслано до потвердженя и царь Александеръ II потвердивъ. Коли-жь прійшло до переведеня сего пляну, роздумавъ комитетъ, що сей плянъ кургана неôтповѣдный, бо по нѣмъ станутъ лазити козы та иншй животины и зъ того выйшла-бъ профанація памятника. Комитетъ выдумавъ отже новый плянъ, щобъ замѣсть земляного, сыпаного кургана, зробити докола памятника курганъ камѣнный, наче бы полупану скелю. Выготовлено рисунокъ того камѣнного кургана, котрый выйшовъ тамъ вельми приманливо, бо, звѣстна рѣчь, паперъ терпеливый и все пріймe, що на нѣмъ бы нѣ писавъ або рисувавъ. Не дивниця, що и сей гарно выготовленый плянъ дôждався царского потвердженя. Коли-жь комитетъ приступивъ въ 1881 р. до роботы, показалося, що въ дѣйстности годѣ збудувати такій курганъ камѣнный. Вынаходчій духъ комитету мавъ знову нове поле и такъ небавомъ на засѣданяхъ того-жь выдумано третій зъ черги плянъ, построити пирамиду съ написями на три стороны: 1. Богдану Хмельницкому единая, недѣлимая Россія*), 2. Волимо подъ царя восточного православного Московского, 3. 1654 (се-бъ то рôкъ Переяславского договору) и 188 (рôкъ ôткрытя, котрого нема й доси). Четверта сторона мала бути безъ написи. Комитетъ такъ перенявся тымъ щасливо выдуманымъ новымъ пляномъ, що взявся жваво до строеня. Поставлено три гранитовѣ ступенѣ (ще й до нынѣ стоятъ докола стовпа цегляного) и спроваджено доволѣ гранитовыхъ брылъ на довершенье будовы задуманои. Мѣжь тымъ комитетъ очутивси, що сего пляну третёго не посылали до потвердженя царского, тожь годѣ було вести дальше роботу. Комитетъ выславъ отже сей третій плянъ цареви Алексардру III. Царь передавъ сю справу министру Толстому, а сей знову поручивъ еи розглянути будôвничо-техничному комитетови при министерствѣ внутрѣшныхъ дѣлъ. Въ министерствѣ однакъ находились два першй вже покôйнымъ царемъ потвердженй пляны и тому министерство предложило цареви всѣ три пляны. Цареви припавъ до вподобы другій плянъ (камѣнный курганъ) тому й выбравъ его. Комитетъ за-для такого рѣшеня царского опинився въ вельми труднôмъ положеню и не знае, щó почати, бо вся робота дотеперѣшна пропала, архитектъ нѣякій не хотѣвъ пôднятись будôвлѣ камѣнного кургана та й въ касѣ комитету не осталось анѣ рубля. Такъ попавъ комитетъ въ цѣлковиту безпораднôсть и безсильнôсть, а Богданъ Хмельницкій стояти-ме зашальованый наче на позорищи Богъ знае до якого часу и на якій конець! Цѣкава рѣчь, чи царь Александеръ III. пôдчасъ свого послѣдного побыту въ Кіевѣ бачивъ, въ якôмъ станѣ находится памятникъ и що на те сказавъ?

Зъ площади Б. Хмельницкого пôшовъ я на другій еи конець въ Михайлôвску часть горѣшнёго города, ôтдѣлену ôтъ Старого-Кіева Борычевымъ вывозомъ, щобъ звѣдати поставленый тамъ въ 1108 р. вел. кн. Святополкомъ II (Михаиломъ) *монастырь Михайлôвскій*. Церква монастырска зъ верха вельми подôбна до Софійского Собору а еи 15 бань побитй були ще накладомъ в. князя золотою бляхою и тому ще лѣтописецъ Несторъ назвавъ его *Золотоверхимъ*. Мѣжь особливостями замѣтна въ церквѣ дорогоцѣнна домовина съ нетлѣнными мощами св. Великомученицѣ Варвары, перенесеными сюды зъ Царгорода грецкою царѣвною Варварою, подругою в. кн. Святослава. Прочане сходятся громадно, щобъ поклонитись мощамъ чудотворнымъ св. Варвары.

На тыхъ ходахъ зôйшла менѣ бôльша половина середы. Мѣжь тымъ стало вже звѣстно, що царь має приѣхати въ пятницю вечеръ. Нарожнй муры улиць вкрылись масою оповѣстокъ и ôтозвъ городскои полиціи, генералъ-губернатора и и., котрыми взывано людность Кіева до пôддержаня публичного порядку и заповѣдано строгй мѣры на случай его нарушеня. Въ Кіевѣ повѣяло якимсь душнымъ воздухомъ. По улицяхъ снувалась безлѣчь полицейскихъ, жандармôвъ и военныхъ пѣшки, кôнно та перелетками (однокôнками), а людей звычайныхъ було мало видно. Всѣ мабуть були занятй пôдготовленями до приѣзду высокого гостя. Я задержався на розѣ однои улицѣ, щобъ попрочитувати всѣ налѣпленй картки, де стовпилась цѣла купка людей та щось гаморила. Читаючи оповѣстки, почувъ я, якъ незвѣстнй менѣ люде робочй жалкували, що навѣть не побачатъ царя, позаякъ улицѣ, котрыми мавъ проѣздити, були доступнй тôлько для молодежи шкôльнои, войска и полиціи. Однакъ середъ тои душнои атмосферы повѣяло на мене наче милымъ холодочкомъ, коли я дôзнався, що генералъ-губернаторъ завôзвавъ славно-звѣстного музика нашого М. Лисенка, щобъ на концертѣ въ честь царя данôмъ вывѣвъ двѣ пѣсни украиньскй. Ся вѣсть вельми втѣшила мене, бо жь симъ наглядно показано, що украиньска пѣсня нѣчого небезпечного, коли еи выводятъ передъ самымъ царемъ. Съ жалемъ однакъ сказати треба, що трудомъ М. Лисенка покористувавсь, якъ я опôсля дôзнався, антрепренеръ концерту, котрому нашъ землякъ мавъ тôльки жаръ загортати.

Кождымъ поѣздомъ привозила зелѣзниця чимало цѣкавыхъ людей до Кіева. Гостинницѣ стали переповнятись и дорожѣти, треба було подумати про поворотъ у рôдный край. Я думавъ, що такъ, якъ у насъ, доволѣ оповѣстити въ гостинници про свôй ôтъѣздъ. Мѣжь тымъ довѣ-

*) Напись сю вже выготовлену постигла дивна Немезисъ — еи зложено въ полиціи (що находится недалеко ôтъ памятника). Мабуть за потягъ до горячихъ напиткôвъ Богданъ и по столѣтяхъ не выйшовъ зъ тямки полиціи.

Переглядъ часописей.

(„Czas“ по причинѣ кризы рôльничои. Що довѣдуемось зъ „Kurjer-a Rzeszowsk-ого“ о посольскôмъ справозданю п. Єнджеевича а зъ „Kronik-и Stanisławowsk-ои“ про выбôръ п. Штрассера въ Богородчанахъ?)

Всѣ часописи переповненѣ сими часами плачемъ на кризу рôльничу въ нашôмъ краю. Криза тая однакожь не есть лише нашимъ лихомъ; скрôзь въ Европѣ то само свято: Америка и Индіи, при свободѣ ввозу продуктôвъ рôльничихъ въ границѣ европейскихъ державъ, всюды пôдтяли европейске рôльництво. Збôже у насъ нечувано дешеве: „за пару“ (пшеницѣ и жита) платитъ купець по 10—11 зр., а въ деякихъ сторонахъ и купувати не хоче, бо ôнъ самъ при застои торговлѣ зерномъ не мае збутку. Паны-дѣдичѣ въ остатныхъ лѣтахъ кинулись до управы хмелю и число моргôвъ, засадженыхъ хмелемъ въ остатныхъ лѣтахъ значно зросло въ Галичинѣ. И що-жь зъ того? Ще торôкъ паны выходили на тôмъ добре, бо за сотнаръ хмелю брали по 130 зр., а сего року готовѣ-бъ продати и по 50 зр., та нѣхто не дае й не купуе. Бѣда панамъ, бѣда й дрôбнымъ господарямъ. Якъ довго тая криза потягне, годѣ вгадати; кобы тôлько не за довго, бо потягне за собою велику руину въ краю. Котрый господарь — чи то великій, чи малый — не мае довгу, може ще якъ-такъ дыхати, але котрый хлѣборобъ задовженый, тому теперь голова сохне: потребуешь на житье, потребуешь на оплату податкôвъ, — на се може-бъ ще и выстало, ба, але-жь бо плати ще й раты чи проценты! На се вже зовсѣмъ не выстае — и паньскѣ та селяньскѣ землѣ ждутъ хиба на лицитацію. Але й земля подешевѣла, длятого, що рôльництво не выплачуеся. Взялись въ деякихъ сторонахъ на выпасъ худобы на такихъ земляхъ, що перше були пôдъ орку, такъ що-жь и се не выплачуесь, бо худоба дешева. Куды кинь — то клинъ; и туды горячо, и сюды болячо. Паны дѣдичѣ зъѣздятся въ поодинокихъ сторонахъ краю и радятъ, якъ ратуватися зъ бѣды, и звычайно ôтъѣздятъ съ тымъ, съ чимъ приѣхали, або постановлятъ завязати яку тамъ спôлку, зъ котрои, якъ звычайно незабавомъ показуеся, не буде нѣякого хôсна. Въ дѣлѣ тои рôльничои кризы забравъ голосъ оногды краковскій „Czas“ и хочь не сподѣваеся, щобы зъ причины еи въ нашôмъ краю выйшла якась бôльша руина економична, якъ въ другихъ краяхъ и державахъ Европы н. пр. въ Нѣмеччинѣ (у насъ — каже „Czas“ — даеся позичка гипотечна звычайно ледви до половины вартости землѣ, а въ Нѣмеччинѣ и до трехъ четвертинъ), то все таки бачитъ, що нынѣшна криза рôльнича може натворити богато лиха въ бôльшихъ посѣлостяхъ (о тыхъ „Czas“, яко паньскій органъ, говоритъ). Яка-жь тому зарада? На охоронѣ мыта — каже — нема надѣѣ; остае лише одна рада — ощаднôсть. Личнѣ потребы панôвъ мусятъ бути по змозѣ зредукованѣ ad minimum. Але кромѣ того не може промовчати одного цѣкавого объяву змаганя до ощадности такожь въ господарцѣ краевôй. Именно паны-хлѣборобы Тернопôльскои землѣ зъѣхалися на нараду и договорились до того, що наша автономія за дорого насъ коштуе. Они пôсля „Czas-у“ такъ собѣ мѣркували: „Удержанье однои рады повѣтовои коштуе 10.000 зр. Коли бъ для ощадности злучити по двѣ рады повѣтовѣ въ одну, то замѣсть 700.000 зр., выдано-бы лише 250.000 зр. въ рôкъ. А се вже не абы-яка ощаднôсть“. Потому самъ „Czas“ ôтъ себе замѣчае, що галицка автономія за дорога. „Край нашь, — каже, — двигаючи на собѣ тягаръ индемнизаціи (панщинянои — *Ред.*), устроивъ собѣ институціи автономичнѣ *далеко коштовнѣйше, якъ всѣ иншѣ краѣ австрійскои монархіи.*“ Потому „Czas“ дае зрозумѣти, що ôнъ не есть противный переведеню ощадности въ такôмъ напрямѣ, якій проявився на зъѣздѣ Тернопôльскихъ панôвъ, але розумѣеся, треба-бъ вынайти такій якійсь modus, щобъ „автономія“ на тôмъ не потерпѣла. Ну, таке застереженье зъ становища кождого Поляка вповнѣ зрозумѣле: наша автономія — то властиво колишня „złota wolność“ польска; але все таки оно цѣкаво, що коли заболѣла панôвъ кишеня, то й почали бодай думати щось на тематъ ощадности на поли автономіи. До недавна про те годѣ було кому й подумати: такого заразъ называли реакціонеромъ, ба й зрадникомъ... „Соймъ — каже пôдъ конець „Czas“ — сего року повиненъ застановитись надъ економичными справами краю“. Певно, що повиненъ! — але по перше, чи буде мати на то часъ, а по друге, чи навѣть хочь-бы застановлявся, есть въ станѣ выдумати що-небудь путне. Мы не маемо великои надѣѣ. На що можемо мати надѣю, то хиба на то, що сегорôчный соймъ ще пôдвысшитъ додатки до податкôвъ; маемо надѣю, бо львôвскій пôвъ-урядовый дописуватель „Czas-у“ заздалегôдь уже пôдготовляе край до того подарунку. Панове послы, хочь може и не съ надто великою охотою, а таки конець-кôнцѣвъ згодятся на то пôдвысшенье. Дня 27 л. жовтня с. р. — якъ довѣдуемося зъ „Kurjer-a Rzeszowsk-ого“ — пос. Адамъ Єнджеевичь передъ своими выборцями-селянами въ Ряшевѣ въ тôмъ дѣлѣ такъ ихъ потѣшивъ: „Я буду, каже, за тымъ, щобы додатки до податкôвъ не пôдвысшувати, *на скôлько се буде можливо.*“ Ну, розумѣеся, пану Єнджеевичеви передъ выборцями-селянами выпадало такъ по адвокатски закрутити, але що ôнъ вже напередъ мôгъ додати, що въ галицкôмъ соймѣ: *„не пôдвысшити — буде неможливо“*, се рѣчь певна.

Мы згадали про справозданье посольске п. Єнджеевича въ Ряшевѣ и нашѣ читателѣ запевне будутъ цѣкавѣ, що то тамъ було. „Kurjer Rzeszowski“ доноситъ въ тôмъ дѣлѣ коротко, а все-жь таки цѣкава рѣчь, що п. Єнджеевичь на самôмъ вступѣ своеи промовы похваливъ селянъ-выборцѣвъ за те, що повыбирали до сойму панôвъ-дѣдичѣвъ, бо то, мовлявъ, свѣдчитъ о довѣрю и гармоніи мѣжь хаткою а дворомъ. Потому п. посолъ розмалювавъ въ дуже яскраво-рожевыхъ краскахъ то спасеніе галицкого люду селяньского: „клюбъ селяньскій“ въ соймѣ, и назвавъ его „органомъ информаційнымъ“ сойму (хто-бы не знавъ, якъ и що, то зъ великого поважаня для того „органу информаційного“ при самôй згадцѣ его титулятуры схопивъ-бы шапку пôдъ пахву!). „Єму то, каже, тому клюбови селяньскому, треба подякувати, що ликвидацію рустикального банку доведено до порядку“... Ну, о тôмъ „порядку“ нема що говорити, — се дѣло звѣстне. Той „порядокъ“ доси не проявився въ такôмъ свѣтлѣ, якъ ще певно проявится... До вечера тутъ ще далеко. Хто зъ задовженыхъ господарѣвъ бувъ въ силѣ въ хвили ликвидаціи сплатити довгъ, той користавъ изъ знижки листôвъ довжныхъ и плативъ; теперь певно сплаты чимъ разъ меншаютъ, бо тіи, що ще надѣялись помалу вылѣзти зъ довгу, за-для „тяжкихъ часôвъ“ (збôже по нѣчому, худоба такожь не въ цѣнѣ) не можутъ ратуватися; а що вже говорити о тôй великôй масѣ довжникôвъ, що то заразъ въ першôй хвили ликвидаціи банку сказала: „най ся дѣе Божа воля!“ — бо видѣла, що ѣй анѣ гадати про сплату довгу, и нынѣ жде лицитаціи грунтôвъ! Замѣсть вмовляти въ себе „порядокъ“ въ тôмъ дѣлѣ, красшебы було вдумуватись въ цѣлу грозу недалекои будущины и глядати дошки спасенія!... Дальше цѣкаве зъ справозданя того п. посла, що коли ôнъ заявивъ объ тôмъ, що „клюбъ селяньскій“ стоитъ за обмеженьемъ подѣльности грунтôвъ, выборцѣ-селяне забирали голосъ и говорили всяко: однѣ були „за“ неподѣльностею, другѣ „противъ“. Тутъ пригадаемо, що колись то при ухвалѣ подѣльности грунтôвъ въ соймѣ послы-селяне убивались за нею и тѣшилися зъ неи. Пôдъ конець ще й то не завадитъ згадати, що селяне жалувались передъ п. посломъ на рôзнѣ кривды податковѣ, але въ тôмъ дѣлѣ выручувавъ посла комисарь ц. к. староства, выказуючи сейчасъ селянамъ, що нема имъ нѣякои кривды. Для посла, якъ бачимо, часомъ велика выгода и зъ ц. к. комисаря. Але яка то вже выгода мусить бути, якъ справоздавець-посолъ и ц. к. комисарь або й староста стоитъ передъ выборцями яко одна и тая сама особа! Панъ Штрассеръ, новый посолъ богородчаньскій, може сердечно тѣшитися, коли нимъ нѣхто не тѣшится.

Про самъ выбôръ въ Богородчанахъ-Солотвинѣ доси нѣчого близшого не знати: можна догадуватись, що побитѣ Русины або соромлятся, що ихъ кандидатъ дôставъ всего 13 голосôвъ и нѣяково имъ про выбôръ писати, або готовлятъ може протестъ та збираютъ матеріялы и не маютъ часу. Але сякъ чи такъ, а мовчанку ихъ годѣ похвалити. Одна лише „Kronika Stanisławowska“ ôткрывае намъ тайну, що дôстала зъ Богородчанъ письмо объ тôмъ, якимъ способомъ ц. к. староста Штрассеръ „здобувъ“ собѣ мандатъ посольскій. Тôлько-жь того письма не може друкувати, бо наведенѣ въ нѣмъ про выбôръ старосты такѣ факты, що редакція могла бъ наразитися на процесъ; мусѣла отже впередъ выслати на мѣсце чину довѣрочныхъ людей, щобъ все докладно розслѣдили. Може бути, що ще довѣдаемося дещо цѣкавого, якъ то такъ сталося, що кандидатъ „Русскои Рады“ дôставъ всего ажь тыхъ фатальныхъ 13 голосôвъ! Оно и напередъ можна не помылившись сказати, що де ц. к. староста кандидуе, тамъ бувають при выборѣ всякѣ... тее... Але-жь знову щобы кандидатъ „Русскои Рады“ въ такôмъ добрôмъ, чисто-рускôмъ окрузѣ, живучій въ самôмъ центрѣ округа отже и могучи розвивати агитацію, дôставъ всего 13 голосôвъ противъ 102, — тому певно мусятъ бути и иншѣ ще причины. Дѣялись сего року дива выборчѣ и въ Золочевѣ, и въ Бережанахъ, и въ Збаражи и въ другихъ мѣсцяхъ, а все таки сов. Рожанковскій, д-ръ Савчакъ, о. Сѣчиньскій и другѣ, що були въ своихъ округахъ, дôставали импонуюче число голосôвъ... А п. Штрассерови прійшлась такъ легко побѣда надъ о. Алексеемъ Заклиньскимъ!

давсь я, що треба самому пôйти въ участокъ (полицейскій комисаріятъ) и тамъ представити свôй паспортъ. Я такъ и зробивъ, однакъ съ тымъ не така легка справа, якъ менѣ здавалось. Зъ участка, де я, мимоходомъ сказавши, побачивъ неодинъ живый типъ Гоголѣвскихъ або Квѣтчиныхъ творôвъ, ôтослали мене въ городску полицію съ блянкетомъ, щобъ тамъ написали, чи нема якои перепоны за-для мого выѣзду. Подавши паспортъ съ блянкетомъ въ бюро полиціи, мусѣвъ я пôдождати въ „прийомнôй“. Саля була невеличка, на серединѣ стоявъ великій зеленый стôлъ, за котримъ дрѣмавъ якійсь полицейскій, оперши голову на стôлъ. Часами пôдводивъ ôнъ важку очевидно ôтъ безсонности голову, а его заспанѣ очи заходили бѣлкомъ и надавали цѣлôй его постати якогось ôтразливого виду. На стѣнѣ, насупротивъ входовыхъ дверей стоявъ ôтъ стелѣ ажь до помосту намальованый портретъ царя Александра II. Лѣвобôчь въ углу „прийомнои“ висѣвъ образъ Богородицѣ Казаньскои*), правобôчь манифестъ теперѣшного царя, а на правôй стѣнѣ его портретъ. Дôставши выготовлену картку мусѣвъ я знову вертати въ участокъ, зъ ôтки по скôнченôй манипуляціи и по вписаню мого власноручного пôдпису въ книгу участка ôтôслали мене въ-друге въ полицію. Доперва пôсля того записали въ паспортѣ, що нема нѣякои перепоны за-для мого выѣзду зъ Кіева. Пôсля такихъ годинныхъ ходôвъ ôтъ бюра до бюра, зъ участка въ полицію и знову назадъ, я зайшовъ ще въ книгарню, щобъ покупити собѣ деякѣ научнѣ дѣла. Розпрощавшись съ матерію рускихъ городôвъ пустивсь я съ милыми враженями въ дорогу та хочь не осягнувъ намѣренои цѣли, не жалувавъ нѣ труду, нѣ накладу. Въ Пôдволочискахъ лучилась менѣ ще смѣшна стрѣча съ мытовымъ комисаремъ по нашôй сторонѣ. Переглядаючи мôй клунокъ съ книжками такими товстыми якъ: Указатель кіевской археографическои комисіи (Имена географическія), Архивъ Югозап. Россіи, Исторія слав. литературъ Пыпина и Спасовича и т. и., якось зачудувався ôнъ та пытае: „Na co Panu tyle książek“. „Вже-жь, кажу, не для забавки, тôльки для науки“. „Ale tyle?!“ „Ну, я-жь уже зъ свого заводу интересуюсь наукою, та въ книжкахъ и цѣла моя приемнôсть“, ôтказавъ я комисареви. Опôсля мы розговорились ширше, а комисарь не тôлько порозумѣвъ потребу книжокъ, але попросивъ ще, щобъ ему дати одну книжечку, котру я мавъ у двохъ примѣрникахъ.

Сѣ мои споминки и враженя списавъ я, чей може мѣжь нашими Русинами, що люблятъ выѣхати за границю, найдутся люде, що наберутъ охоты скорше пôзнати свое, якъ чуже, та може тогдѣ вправнѣйшимъ перомъ опишутъ то, що може заняти серце и умъ кождого Русина.

*) Та й въ публичныхъ льокаляхъ стрѣчавъ я образы Пр. Богородицѣ н. пр. въ почекальнôй сали на дверци зелѣзницѣ, де й жидова та иншѣ люде сидѣли та вештались въ капелюхахъ и шапкахъ.

Оповѣщенье.

Доходятъ до насъ жалобы зъ одного шкôльного округа, що тамошный инспекторъ окружный приказуе учителямъ, навѣть тамъ, де въ школѣ есть языкомъ выкладовымъ языкъ рускій, — учити при науцѣ недѣльнôй въ языцѣ польскôмъ. Подаемо учителямъ шкôлъ народныхъ до вѣдомости, що коли дѣйстно такъ дѣеся, то инспекторъ такій робитъ на свою руку, безъ припорученя або уповажненя высшои власти. Учителѣ обовязанѣ держатися строго истнуючихъ приписôвъ, т. е. якій языкъ выкладовый есть въ школѣ, такій мае уживатися такожь и въ науцѣ недѣльнôй. Переступаючѣ сей законъ, суть передъ властею отвѣчальнѣ.

ДОПИСИ.

Зъ Перемышля.

(*Торжественный обхôдъ 14-тыхъ роковинъ*) вступленя еп. Іоана Ступницкого на перемыскій престолъ владычій и врученя ему епархіяльнымъ клиромъ пропамятного альбома. Вô второкъ дня 27 жовтня с. р. бувъ Перемышль свѣдкомъ невыклого торжества, въ тôмъ бо дни обходжено тамъ 14-тѣ роковины вступленя на владычій престолъ еп. Іоана Ступницкого. Той день выбравъ клиръ епархіяльный разъ длятого, щобы заявити всенародно свою преданнôсть возлюбленному архипастыреви, дальше, щобъ дати доказъ признаня за пôдняту иниціятиву та моральну и матеріяльну пôдмогу въ дѣлѣ великолѣпного обновленя храма Божого, котрый нынѣ стався окрасою Перемышля и всеи австрійскои Руси. Торжество розпочалося службою Б. въ обновленôмъ храмѣ за здоровье еп. Іоана; ôтслуживъ еи прелатъ Матковскій въ сослуженю діяконôвъ за здоровье еп. Іоана и въ присутности Собору крылошанъ въ своихъ сталяхъ, многихъ урядникôвъ съ самымъ президентомъ ц. к. суду, многихъ учителѣвъ, достойнои родины епископа, интелигенціи, мѣщаньства та селяньства, и заступникôвъ клира епархіяльного пôдъ проводомъ почет. крыл. декана порохницкого Якова Нероновича.

Прехорошій спѣвъ питомцѣвъ сѣменища епархіяльного розлягався по церквѣ, а на лицяхъ всѣхъ можна було бачити поважный настрôй, все молилось за здоровлье и довгѣ лѣта архіерея, а въ кôнци ôтспѣвано ему сердечне „многая лѣта“. По богослуженю вырушили въ храму: народъ сельскій и свѣтска та духовна интелигенція и мовь велика струя поплыли черезъ улицю Владычу и Добромильскій трактъ до архіерейскои палаты, щобъ тамъ еп. Іоану вложити свои желаня. Въ имени всего клира епархіяльного, при врученю архіереви пропамятного альбома промовивъ молодечимъ духомъ силенъ умомъ и тѣломъ 85-лѣтный старикъ-ветеранъ въ праци для св. церкви и народу руского, крыл. о. Яковъ Нероновичь тыми словами:

Преосвященый Архіерею! Вселюбезнѣйшій нашь Отче Владыко! Высланѣ клиромъ богоспасаемои епархіи перемыскои, остаючои пôдъ Вашимъ всемудрымъ правленьемъ, стаемо передъ лицемъ Вашимъ, щобъ у стôпъ Вашихъ, вселюбезнѣйшій нашь Отче и Князю церкви, вложити чувства горячои его для Васъ любови и сынôвскои преданности, а за приведенье престольного храму до приналежного ему блеску найсердечнѣйшу подяку. Сповняючи сей милый для насъ обовязокъ въ дни 14-тыхъ роковинъ торжественного вступленя Вашого на славный престолъ Владыкъ перемыскихъ, пріймѣтъ (*показуючи на прехорошо выроблене двома мѣсто-деканами держане альбомъ*) сей смиренный даръ въ доказъ тыхъ горячихъ чувствъ, якими епархіяльный клиръ къ Вамъ ôтносится. Будьте увѣренѣ, що весь клиръ епархіи въ нынѣшнôй хвили сердечно молитъ Всевышнёго, щобы крѣпивъ Вашѣ силы, абы Вы нашою епархіею въ хосенъ св. церкви и славу руского народа управляли ще многѣ премногѣ лѣта!

Повякъ передъ тою промовою декотрѣ члены депутаціи дôзналися, що еп. Іоанъ по случаю благословеня престольнои церкви подарувавъ бувъ изъ свого скудного майна для аепархіяльного и епархіяльного вдовичо-сирôтского фонду по 1.000 зр. а. в., то безпосередно по тôй промовѣ забравъ ще голосъ старо-сôльскій деканъ, о. Витошиньскій, и подякувавъ архіереви за „такъ гойный даръ, котрый зможе не одну слёзу зъ знидѣлыхъ лиць священичихъ вдôвъ и сирôтъ отерти“.

На видъ тои правдивои щирости тронутый до слѣзъ, отвѣтивъ Преосвященый:

„Неописаною радостею переняте серце мое, коли бачу тутъ передъ собою Васъ, возлюбленнѣ мои въ Христѣ дѣти, и чую зъ Вашихъ устъ заявленье горячихъ чувствъ, якѣ Вы менѣ зволили принести ôтъ дорогого менѣ клира епархіяльного. Чи я заслуживъ собѣ на таке признанье, Всевышный серцевидець да буде тому судією! Єму найлучше вѣдомо, якъ съ честными намѣрами вступивъ я на престолъ, щобъ надъ добромъ церкви, клира и народу трудитися; а о скôлько сповнивъ я тую задачу, най посвѣдчатъ тіи, що близше мене стояли. Яке впрочѣмъ було мое правленье епархіею, осудитъ будучнôсть, коли мене не стане. Радôсть моя сегодня тымъ бôльша, що весь клиръ епархіяльный узнае мою для него вычливôсть. Бували, правда, выпадки, хочь рѣдкѣ, що я противъ декотрыхъ менѣ пôдчиненыхъ неразъ трохи и остро мусѣвъ выступити, — однакожь хто знае, якъ строгою есть дисциплина духовна, що нѣякои не терпитъ пощады, той узнае, що и само найтеплѣйше серце въ декотрыхъ случаяхъ мусить покрытися поволокою тои строгости для виновникôвъ, — и сповнявъ лишь обовязокъ свого архипастырского званя. Най буде Вамъ такожь вѣдомо, що я постановивъ въ праци около добра св. церкви, клира и народу провести и прочѣ днѣ житя свого, — я не пощаджу для нихъ нѣ силъ духовыхъ, нѣ тѣлесныхъ. Сердечно Вамъ дякую, мои милѣ Други, за тую хвилю радости, яку Вы менѣ сегодня зготовили. Поднкуйте ôтъ мене и прочôй моѣй Паствѣ. Благословенье Боже да спочине на Васъ всѣхъ и родинахъ Вашихъ ôтъ рода въ родъ въ многая и благая лѣта!“

Въ часѣ обѣду, даного архіереемъ въ честь прибувшои депутаціи, надоспѣли привѣтнѣ телеграмы ôтъ капитулы Львôвскои, ôтъ Ставропигійского института, питомцѣвъ сѣменища Львôвского и другѣ, а по ôтчитаню ихъ пôднѣся въ мѣсця прелатъ Литыньскій и въ довшôй бесѣдѣ высказавъ мѣжь иншими превелику заслугу архіерея въ справѣ обновы катедрального храму, якъ такожь и превелику

вдяку, якою клиръ всеи епархіи для него перенятый. „Небавкомъ — говоривъ дальше достойный бесѣдникъ — посередъ города Перемышля здвигненый буде дôмъ, въ котрôмъ наше молоде жѣноче поколѣнье побирати-ме поживу духовну, отвѣтну вымогамъ нашои церкви и народности“. Занимаючу бесѣду свою закôнчивъ ôнъ желаньемъ, щобы Богъ укрѣпивъ силы Владыки и дозволивъ ему радуватись плодами посѣву свого. На се ôтказавъ Владыка съ великимъ одушевленьемъ:

„Съ хвилею, якъ я вступивъ на престолъ, звернувъ я бувъ передовсѣмъ взôръ мôй на опущену престольну церковь. И хотяй на разѣ не було нѣякихъ жерелъ, зъ котрыхъ дались-бы роздобути потрѣбнѝ фонды, я не упадавъ на дусѣ, тôлько крѣпився гадкою: давый волю дасть и средства, съ упованьемъ отже на помôчь Всевышнёго приступивъ я до дѣла. И отъ жертвами моеи капитулы якъ и всего клира и народу епархіяльного зôбранѝ стали грошѣ, котрыми покрыто хочь въ бôльшôй части превеликѝ выдатки, якѝ обнова храма за собою потягнула. Я повиненъ въ тôмъ дѣлѣ пôднести заслугу цѣлого Собора крылошанъ, передовсѣмъ же архидіякона о. Юзычиньского, котрый неутомимымъ трудомъ, практичнымъ знаньемъ рѣчи бувъ менѣ вельми помôчный. Позôстае ще докôнчити будову и урядити прилеглу каплицю св. Николая, та якъ Богъ позволитъ на весну храмъ освятится. Ще одна важна справа занимае мене безнастанно, — то справа дѣвочого воспиталища. Щоденный досвѣдъ поучае насъ, якъ велику ролю ôтграютъ женщины въ житю домашнôмъ и родиннôмъ народу, — въ ихъ бо рукахъ спочивае будуча его доля. Коли жь тверезо застановимося надъ теперѣшными нашими ôтносинами, то прійдемо — якъ я тое зауважавъ уже при посѣщеняхъ епархіи — до того сумного досвѣду, що выхованье нашихъ женщинъ въ многихъ взглядахъ дуже збочене, съ духомъ народу и его змаганями на поли культурнôмъ зовсѣмъ незгôдне. Думаю, що не помылюсь, коли выскажу, що неодна женщина съ теперѣшнымъ выхованьемъ сталася дивоглядомъ середъ нашои суспôльности рускои, а всему тому причиною недостача выхованя женщинъ въ природнôмъ дусѣ народнôмъ. Сѣй недостачи мае зарадити введенье въ житье воспиталища дѣвочого, котрымъ то дѣломъ вже ставъ зениматися пок. крыл. Кордасевичь, а котре, треба надѣятись, при помочи Божôй, при спôвдѣланю свѣтлыхъ членôвъ моеи капитулы и всего клира та народа епархіяльного я довершу. Коли бажанье мое сповнится, коли стане зреализоване то, чого такъ горячо забажала душа моя, тогдѣ охотно скажу съ праведнымъ Симеономъ: „Нынѣ отпущаеши....“ Богъ да благословитъ Васъ и весь клиръ моеи епархіи и надѣлитъ своею ласкою въ працяхъ и подвигахъ для добра церкви и повѣреного Вашôй паствѣ народу въ многая лѣта!“

Слова сѝ тронули до глубины всѣхъ присутныхъ. Всѣ розпрощалися съ слёзами въ очехъ съ любимымъ владыкою. Згадка на се торжество останесь довго въ серци и памяти тыхъ, що мали щастье бути участниками его.

Ще слôвце правды кіевскôй „Зарѣ“ про вандрôвку.

Въ ч. 203 „Зарѣ“ появилась ôтповѣдь на нашу статю, замѣщену въ 98 ч. „Дѣла“, въ справѣ вандрôвки рускои академ. молодежи, котра зовсѣмъ не була писана въ тôй цѣли, щобъ глумитись надъ поглядами кореспондента „Зарѣ“, а намѣряла выказати безъосновность его поглядôвъ, будьто вельми реальныхъ. Зъ другои его статіи въ 203 ч. „Зарѣ“ выходитъ, що мы зовсѣмъ справедливо, не за для „глумленія“ назвали его выводы „резонованьемъ зъ-за зеленого столика“. Рôзниця въ нашихъ поглядахъ основна; мы обстаемо при своѣмъ въ 98 ч. „Дѣла“ выложенôмъ поглядѣ на задачу и результаты вандрôвокъ, якѝ можна осягнути *середъ даныхъ обставинъ*, коли мѣжь тымъ кореспондентъ „Зарѣ“ конечно радъ-бы зъ нихъ мати справдешнѝ исторично-етнографичнѝ експедиціи за-для „основательного знакомства съ краемъ“. Кореспондентъ „Зарѣ“ зовсѣмъ обминае выказанѝ нами результаты и вплывъ вандрôвки на розбудженье и освѣдомленье національне рускои суспôльности (такъ интелигенціи якъ и простолюдя); появъ на концертахъ и вечерницяхъ „нѣсколькихъ (?)*) мѣщанъ, хотябы и привѣтствовавшихъ путешественниковъ „нарочитыми“ стихами“, немае пôсля его думки нѣякого серіозного значеня, а „народъ, простой, сермяжный былъ только случайнымъ зрителемъ разныхъ декламацій и танцевъ“...

Не думаемо отже въ-друге повторити того, що мы сказали въ ч. 98 „Дѣла“ о хосеннôмъ вплывѣ и досяглôмъ значеню вандрôвки для національного розбудженя суспôльности рускои, коли кореспондентъ „Зарѣ“ хоче оставатись при своѣмъ „прежнемъ мнѣнію“, коли для него все то редукуесь тôлько до „нѣсколько новыхъ впечатлѣній“, коли ôнъ не добачае въ тôмъ нѣякихъ серіозныхъ результатôвъ. Мы тамъ здаесь также ясно выказали, що й для пôзнаня краю и народу вандрôвка не выйшла такъ зовсѣмъ безплодною, якъ думае кореспондентъ „Зарѣ“, хочь не нагромадила етнографичныхъ матеріялôвъ, що для вандрôвникôвъ середъ обставинъ въ згаданôмъ числѣ широко выложеныхъ не було можливо.

Теперь хочемо тôлько ôтповѣсти на деякѝ новѝ замѣты кореспондента „Зарѣ“. Ему дивно, чому для вандрôвки бувъ вызначеный такъ обширный рейонъ, та чому вандрôвники не розбились на дрôбнѝ ôтдѣлы, котрѝ моглибъ розôбрати частинами вызначеный рейонъ и такъ выхôсновувати для научныхъ задачь двонедѣльный речинець. Се зовсѣмъ природно и похвально, що молодѣжь стараесь своею вандрôвкою обняти по змозѣ якъ найширшій рейонъ, щобъ цѣла та сторона могла покористуватись тымъ случаемъ, почути руску пѣсню, руске слово, а тымъ зъелектризована, пробудитись до нового житя. Зъ тои причины мусѣли вандрôвники держатись громадно, инакше годѣ-бъ приналежно выконати хоральнѝ продукціи, котрѝ все-жь таки становили головну частину програмы. Де се було можливо, тамъ дѣйстно роздѣлювались вандрôвники на ôтдѣлы поменшѝ (якъ н. пр. зъ Хоросткова: до Копычинець и до Увислы), а все-жь таки и меншими ôтдѣлами годѣ имъ було задержуватись на довшій часъ въ однôмъ мѣсци вже за-для значнѣйшихъ коштôвъ прожитку. Впрочѣмъ хочь-бы такѝ ôтдѣлы и довшій часъ задержувалися въ однôмъ мѣсци, то въ того не выйшовъ-бы лѣпшій результатъ, якъ то кореспондентъ думае „въ видѣ этнографичныхъ работъ“. Мы тутъ мусимо зновъ повторити давнѣйше высказанѝ слова (однакъ не щобъ глумитись а зовсѣмъ серіозно), що треба на рѣчи глядѣти реально, розважати всѣ фактичнѝ обставины, а не робити пляны за зеленымъ столикомъ. Звѣстна бо рѣчь, що часъ жнивный найнекористнѣйшій для етнографичнои роботы, бо тогдѣ крôмъ калѣкъ та дѣтей все въ поли ôтъ досвѣтка до пôзнои ночи, а навѣть въ недѣлю та свято пôсля богослуженя та короткого супочинку все занате господарствомъ. До такои етнографичнои роботы найкрасшій часъ въ пôзнôй осени або въ зимѣ, часъ, коли молодѣжь выѣздитъ на Рôздво або Великдень. Однакъ и тогдѣ робота етнографична може у насъ бути тôлько дорывочна, бо нѣ товариство им. Шевченка, котре було-бъ передовсѣмъ до того покликане, нѣ Академичне Братство (его етнографичный кружокъ) не уложили програмы для систематичнои роботы етнографичнои, котрои выконанье въ значнôй части залежати-ме ôтъ грошевыхъ засобôвъ, якими мы не повеличаемось. Въ тôй послѣднôй обставинѣ отже й головна причина, що Галичина мало розслѣджена етнографично, бо мы не маемо до розпорядимости средствъ, якѝ мае Краковска академія наукъ або якѝ мавъ кіевскій ôтдѣлъ географичного общества. Мимо того однакъ зовсѣмъ неумѣстный докôръ кореспондента „Зарѣ“, що Русины ожидаютъ утвореня академіи або географичного общества, а за нихъ мусятъ робити Кольберги! Сей докôръ свѣдчитъ наглядно, якъ кореспондентъ „Зарѣ“, котрый дораджуе намъ заводити всѣлякѝ реформы, мало знае нашѝ обставины народнѝ. Кольбергови належится признанье за его етнографичну роботу про *Покутье* *) такъ само якъ Новосѣльскому за выданый свого часу *Lud ukraiński*. Однакъ такъ якъ на Украинѣ не потребували выруки Новосѣльского, такъ и Русины галицкѝ, буковиньскѝ та угорскѝ не дармували та не спускались на лежаный хлѣбъ, якій имъ мавъ-бы впасти въ милости польскихъ етнографôвъ. Кореспондентови мабуть не звѣстнѝ матеріялы етнографичнѝ нагромадженѝ въ рôзныхъ выданяхъ нашихъ, якъ н. пр. Труды Вагилевича въ Русалцѣ Днѣстровôй, въ Часописи Ческого Музея, въ Варшавскôй Библіотецѣ, И. Гальки Звычаѣ и обряды зъ надъ Збруча, І. Лозиньского, В, Навроцкого и М. Царя описи руского весѣля, А. Торовьского Русины-Лемки (въ Зорѣ Гал.), Щ. Саламона Коломыйки и богато иншихъ дрôбныхъ матеріялôвъ, розкиненыхъ въ Вечерницяхъ, Метѣ, Правдѣ, Зорѣ и и. часописяхъ. Однакъ се повиненъ вже кореспондентъ „Зарѣ“ знати, що Я. Головацкій, не чекавши на Кольберга, выдавъ чотыри здоровѝ томы етнографичныхъ матеріялôвъ въ Галицкои и Угорскои Руси, котрѝ рôвняются объемомъ половинѣ Трудôвъ Чубиньского, — що многоцѣннѝ зôбрники историчныхъ пѣсень Антоновича и Драгоманова черпали доволѣ матеріялôвъ въ рукописныхъ зôбрникôвъ Галичанъ: М. Бучиньского, П. Билиньского, Ал. Стефановича, В. Навроцкого, М. Царя и и., що кіевскій ôтдѣлъ географичного товариства напечатавъ спорый зôбрникъ матеріялôвъ етнографичныхъ въ Буковиньскои Руси Купчанка, котрый не дожидавъ на нѣякогого Кольберга. Правда, не богато того всего у насъ ще зробилось и не маемо такъ дуже чимъ чванитись, однакъ съ гордостею можемо сказати, що Кольберги не выпередили насъ, а идутъ слѣдомъ за нами. Можемо такожь съ супокоемъ сказати, що робится у насъ то, що середъ даныхъ обставинъ можливо — paulatim summa petuntur. Академичне Братство, скôлько намъ звѣстно, мае такожь доволѣ матеріялôвъ етнографичныхъ, чи мало находится и въ рукахъ приватныхъ зôбирачѣвъ, а коли-бъ найшлись матеріяльнѝ засобы, найшовсь-бы и Галицкій Чубиньскій, котрый объѣхавъ-бы весь край, зôбравъ, упорядкувавъ та выдавъ нагромадженѝ матеріялы. Сеи задачи трудно однакъ навязувати вандрôвцѣ рускои молодежи. Она робитъ свое и робитъ такъ, що и сучасна и будуча суспôльность руска тôлько съ почестею згадувати-ме дѣяльность рускои молодежи въ тôмъ напрямѣ, а верно нею сѣяне выдасть стократнѝ плоды, котрымъ история ôтродженя Русинôвъ австрійскихъ признасть серіозне значенье.

Ол. Б.

*) Въ Тернополи, Конопкôвцѣ, Хоростковѣ, Копычинцяхъ, Нѣжневѣ и т. д. мôгъ кореспондентъ „Зарѣ“ бôльше число добачити, якъ „нѣсколькихъ“.

*) Въ переднôмъ словѣ каже ôнъ, що працю сю повелось ему перевести головно пôдмогою Академіи наукъ въ Краковѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Комисія буджетова делегаціи австрійскои*) розпочала дня 3 с. м. свои засѣданя. На рефератъ пос. Матуша старався министеръ вôйны дати поясненя що до стану здоровя въ войску. Пôсля его погляду станъ сей значно полѣпшився, чого доказомъ статистичнѝ даты, выказуючѝ такъ смертельность въ войску якъ и роды недугъ; и однѝ и другѝ значно зменшилися. Въ войску заведено теперь лѣпшу службу санитарну, заведено вентиляціи, лѣпшій опалъ, купелѣ и т. д. Министеръ вôйны старався такожь, щобы утворено въ цѣляхъ войсковыхъ окрему академію лѣкарску, але тому спротивилося угорске правительство; для того збôльшено теперь число стипендій для войсковыхъ лѣкарѣвъ. — Въ справѣ кватирунковôй, сказавъ министеръ, що хочь и пороблено вже значнѝ полѣпшеня, то все такѝ позôстало ще богато до зробленя а особливо въ Галичинѣ, де 12 баталіонôвъ пѣхоты, 39 шкадронôвъ кавалеріи и 6 батерій артилеріи все ще не маютъ помѣщеня. Для того то звернувся министеръ до делегаціи галицкои и просивъ еи, щобы она вплынула на власти краевѝ, котрѝ-бы постаралися о дѣпше помѣщенье для сынôвъ власного краю. О агитаціяхъ, якѝ велися по часописяхъ противъ дотеперѣшного опалюваня касарень и простору комнатъ, сказавъ министеръ, що она основувалася на всякôмъ незнаню рѣчи. Що официры обходятся съ жовнѣрами по людски и що инструкціи що до вправъ войсковыхъ суть зовсѣмъ ôтповѣднѝ, доказувавъ министеръ тымъ, що въ Босніи и Герцеговинѣ жителѣ певно були бы дуже противилися бранцѣ, якъ-бы видѣли, що въ войску съ ними обходятся не по людски; тымъ часомъ жителѣ тыхъ краѣвъ горнутся дуже радо и масами до войска. Часте суперарбитрованье рекрутôвъ походитъ лишь зъ ôтси, що богато жителѣвъ розвивается физично дуже зле и дуже поволи. Се есть такожь причиною, що дуже богато людей есть до войска нездôбныхъ. Тугъ треба ще и то увзгляднити, що здôбнѣйшѝ увôльняются ôтъ войска на пôдставѣ за надто розширеного права до увôльненя. О прокормленю войска сказавъ министеръ, що можна-бы завести вечеру по 5 кр., черезъ що прокормленье значно-бы полѣпшилося. При сѣй случайности доказувавъ такожь министеръ, що всѣ напасти прасы на управу военну за то, що будьто-бы жовнѣрѣ не дôставали пôдчасъ великихъ маневрôвъ доброго прокормленя, суть зовсѣмъ безпôдставнѝ, а доказомъ того есть, що войску давано на сей часъ додатокъ до звычайнои платнѣ. — По бесѣдѣ министра говоривъ пос. Гавзнеръ, дякуючи ему за основне поясненье и заявивъ, що соймъ галицкій буде всѣми силами старатися, щобы будову касарень якъ найскорше перевести. По бесѣдахъ Гайльсберга, Ригера и Демеля закрыто засѣданье. — До дня 20 с. м. мусять делегаціи скôнчити свои роботы, бо вже 22 с. м. збереся соймъ угорскій, а незадовго появится такожь патентъ цѣсарскій, скликуючій соймы краевѝ въ Долитавіи.

(*Справа регуляціи галицкихъ рѣкъ*) прійде — якъ доноситъ „N. fr. Presse“ — вже на першихъ засѣданяхъ рады державнои по новôмъ роцѣ на порядокъ дневный и на то годятся такожь и Чехи. За то справа галицкого фонду индемнизаційного и на сѣй сесіи не прійде на порядокъ дневный, а то для того, що значна часть бôльшости парляментарнои, а въ нѣй такожь и богато Чехôвъ, противлятся такому залагодженю сеи справы, якъ-бы того бажало коло польске.

(*Голосы о поясненяхъ гр. Кальнокого.*) Поясненя гр. Кальнокого о австрійскôй политицѣ, данѝ комисіи угорскои делегаціи, хочь и якъ короткѝ и неповнѝ мусѣли въ теперѣшну такъ важну пору звернути увагу свѣта политичного и знайти въ нѣмъ певный ôтгомôнъ. Въ першôмъ рядѣ ôтбилися тѝ поясненя въ угорскôй прасѣ и суспôльности. Головно двѣ часописи угорскѝ розбираютъ поясненя спôльного министра дѣлъ заграничныхъ: „Nemzet“, органъ Тисы, констатуе лишь, що по поясненяхъ гр. Кальнокого нема вже жаднои обавы, котра-бы могла занепокоити Угорщину тымъ, що черезъ зближеньеся нашои монархіи до Россіи звязь съ Нѣмеччиною, що була доси пôдставою нашои политики заграничнои, стратила свое первѣстне значенье. „Pest. Lloyd“ каже знову, що зъ пояснень гр. Кальнокого выходитъ такъ, що нашои политики заграничнои въ дану хвилю не можна нѣ хвалити нѣ ганити а на всякій случай можна до гр. Кальнокого мати повне довѣрье хочь оправданье такого довѣря або и неоправданье (!) може доперва въ будучности показатися (!) „Двѣ суть однакожь точки — каже P. Lloyd, — котрѝ министеръ дѣлъ заграничныхъ мусить ясно мати передъ очима: перша та, що хочь и якъ лежигъ въ нашôмъ интересѣ жити въ добрыхъ ôтносинахъ съ Россіею, то однакожь знову нашъ интересъ вымагае того, щобы мы не запускалися съ сею державою въ дуже тѣсну звязь и не покидали тои близшои звязи съ Нѣмеччиною, що насъ вже черезъ сѣмъ лѣтъ сполучае; друга же точка есть, що Угорщина хочь и бажае придержуватися угодъ, то всежь таки не мае она въ тôмъ на думцѣ придержуватися механично а вже зовсѣмъ не въ той способъ, щобы наша держава стягнула на себе гнѣвъ за то, що она хоче справедливѝ жаданя балканьскихъ народôвъ обмежити на мертву форму межинароднои угоды, котра може колись була доброю, але не есть ще догматомъ, котрый навѣть тогды не дались-бы змѣнити, наколи-бъ на то всѣ ти згодилися, що его пôдписали. Сей поглядъ „P. Lloyd-а“ годится зовсѣмъ и съ загальнымъ мнѣньемъ, яке теперь въ Угорщинѣ а особливо въ Будапештѣ запанувало. Въ будапештеньскихъ кругахъ политичныхъ пробивае ся — якъ доноситъ „Polit.“ — певне невдоволенье съ пасивности нашого правительства супротивъ подѣй на балканьскôмъ пôвъостровѣ и тамъ носятся съ гадкою заманифестувати свои погляды передъ ширшою публикою острою резолюціею, по котрôй слѣдувала-бы петиція до рады державнои того змѣсту, що народъ мадярскій не бажае обмеженя національныхъ и культурныхъ свобôдъ балканьскихъ племенъ а особливо не хотѣвъ бы подати Сербіи яку небудь причину до нарѣканя на невдячность монархіи, супротивъ котрои она завсѣгды була лояльною. О скôлько сей объявъ есть правдивый трудно доказати, то однакожь есть певнымъ, що въ Угорщинѣ запанувала теперь бôльша прихильность для балканьскихъ народôвъ, мабуть чи не для того, що Мадяре провиджуютъ, що имъ лишь середъ Славянъ и съ Славянами прійдеся жити. — Берлиньскѝ „Pol. Nachrichten“ кажутъ о поясненяхъ гр. Кальнокого: „Его мовчаливость о конференціи доказуе, що справа ще не доспѣла; добрѝ ôтносины Австріи и Россіи однакожь и згода трехъ цѣсарствъ суть достаточною порукою, що балканьске пытанье буде на вдоволенье всѣхъ залагоджене.“ — Въ Россіи поясненя гр. Кальнокого не зробили великого враженя; тамъ суть того переконаня, що поясненя тѝ по промовѣ цѣсаря Францъ-Іосифа до делегацій не принесли нѣчого нового, хиба лишь тую отвертость, яку заявивъ австрійскій министеръ супротивъ Сербіи. „Н. Врем.“ каже: „Австрія не може сподѣватися скорше доброго успѣха зъ конференціи, доки не вплыне на розброенье Сербіи, чого по бесѣдѣ гр. Кальнокого ледве чи можна сподѣватися. Трудно поняти, якъ можна погодити его бажанье скрѣпити австро-россійскѝ ôтносины съ поступованьемъ Австріи, котра майже неможливою робитъ цѣль, до осягненя котрои Россія всхôдно-румелійску справу передала межинароднôй конференціи. — Въ Сербіи зробили поясненя гр. Кальнокого якъ найлѣпше враженье. „N. fr. Presse“ доноситъ зъ якъ найдостойнѣйшого вѣры жерела, що король Милянъ взявъ сю обставину за найлѣпшу нагоду высказати у Вѣдни свою щиру подяку за симпатіи высказанѝ для Сербіи въ сихъ поясненяхъ а особливо за пôднесенье того факту, що Сербія уважае приверненье status quo за найлѣпшій способъ залагодженя тыхъ трудностей, якѝ выкликала ворохобня въ Румеліи.

Заграничнѝ Державы.

На Балканѣ. Довго дожидана конференція константинопольска зôстала вже — коли можна повѣрити донесенямъ газетъ заграничныхъ — скликана на нынѣ въ полудне о годинѣ $1^1/_2$. Засѣданя будутъ ôтбуватися въ арсеналѣ Тофане. Се есть отже найважнѣйша вѣсть, яку маемо нынѣ о справахъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ. Що було причиною, що такъ давно заповѣджена конференція не могла зôбратися, трудно догадатися; рôжнѝ ходятъ вѣсти о тôй причинѣ. Однѣ кажутъ, що конференціи не можна було длятого скликати, що Порта не могла рѣшитися, кого мае заименувати своимъ представителемъ на сѣй конференціи, а другѝ доказували знову, що причиною сего есть то, що державы европейскѝ не могли все ще згодитися на спôльне поступованье въ справѣ болгарскôй; ще иншѝ голосили, що конференція не може для того зôбратися, що представителѣ державъ въ Константинополи не можутъ згодитися на пôдставу, на котрôй маютъ вестися нарады на конференціи. Говорено вже навѣть, що заходятъ такѝ трудности, що конференція вже зовсѣмъ не збереся. Якъ-бы оно и не було, хвиля теперѣшна для справъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ стала дуже поважною. О самôмъ результатѣ конференціи трудно ще нынѣ судити, то однакожь можна на певно сказати, що хочь-бы и удалося сполученымъ державамъ европейскимъ завести на якійсь часъ ладъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ привертаючи знову status quo, то залагодженье таке можна и потреба навѣть уважати лишь за провизоричне, котре скорше чи пôзнѣйше мусить таки змѣнитися. Вже самъ теперѣшный станъ справы болгарскои мусить до такои змѣны ладу причинитися. Фактичне сполученье Болгаръ наступило и треває майже вже два мѣсяцѣ, народъ болгарскій почувся въ спôльности пôдъ однымъ правительствомъ такого князя, котрый готовъ подѣляти долю и недолю свого народу; трудно отже, щобы гадка едности кинена разъ въ народъ и спонукавша его до найбôльшого патріотичного напруженя всѣхъ своихъ чувствъ и силъ, пропала на завсѣгды и осталась безъ слѣду. Ба, и теперѣшна згода державъ европейскихъ не есть нѣчимъ такъ дуже певнымъ и може кождои хвилѣ дуже легко розôрватися а съ нею и дѣло, котре она сотворила. Само вже ôткладанье ôткрытя конференціи дае найлѣпшій доказъ, якою есть та згода, о котрôй тôлько голосятъ. Мы ледве чи зробимо похибку, коли скажемо, що одинокою причиною, длячого конференція такъ опôзнилася, бувъ лишь бракъ згоды мѣжь державами европейскими а коли говорено

тôлько о згодѣ, то треба тутъ було лишь розумѣти добру волю державъ, що не могучи зъ сего хаосу рôжнородныхъ интересôвъ, бажань и змагань найти догôдного выходу, готовѣ на послѣдокъ ще и въ тôй дорозѣ лагодити справы балканьского пôвъострова, лякаючись зачѣпати его зъ иншого боку. Не треба бути великимъ политикомъ и дипломатомъ, щобы добачити, що теперѣшну конференцію не выкликала згода а конечнôсть. Якъ-бы мѣжь державами европейскими була згода, що до балканьского пôвъострова, то они безперечно не перешкаджали-бъ народамъ балканьскимъ уладитися такъ, якъ сего вымагаютъ и дозволяютъ ихъ народнѣ интересы. Впрочѣмъ и поодинокѣ факты доказуютъ, що лишь незгода мѣжь державами (сказано: незгода що до пôдставы до конференціи) була причиною, що конференцію такъ довго ôткладано. Се, здаесь, есть такожь и причиною, для чого въ Болгаріи сподѣваются, що конференція на нѣчѣмъ скôнчится. Що межи державами европейскими була певна незгода, о тôмъ доносили дуже часто газеты, але дипломатія дементувала ихъ за кождый разъ. Особливожь, здаесь, выступала за Болгарами Англія, котра въ сполученôй Болгаріи видитъ сильну опору противъ Россіи. Для того то була Англія зъ разу за унією Болгаріи съ Румеліею и здаесь, що уступила лишь напорови другихъ державъ. Теперь англійске правительство дало свому представителеви въ Константинополи приказъ, щобы ôнъ голосувавъ за приверненьемъ status quo, але щобы заразомъ и заявивъ, що усуненье князя болгарского есть зовсѣмъ злишнымъ. Такъ само здаесь, була такожь и Россія а властиво еи царь за унією, бо якъ розказуютъ члены болгарскои депутаціи, що ѣздила до царя до Копенгаги, ôнъ нагнѣвавшись зъ разу на Болгаръ, сказавъ ôттакъ до депутаціи: „Роздѣлити васъ теперь вже не можна. Доперва коли сфера дѣланя Россіи почала ширшати, высунулася и сфера дѣланя австрійскои монархіи: Сербія и Греція выступили съ своими жиданями. Здаесь отже, що въ Румеліи крôмъ интересôвъ Порты стрѣтились ще три чужѣ сферы дѣлань. Англія, знаючи може найлѣпше станъ рѣчей въ Болгаріи, хотѣла помагати Болгарамъ и зыскати ихъ симпатію для своихъ цѣлей противъ Россіи; Россія опамятавшись, не хотѣла выпустити зъ рукъ такъ важне орудіе для еи цѣлей на Балканѣ а Австрія побачивши, на що заносится высунула и свои фигуры на шахôвници. Такъ отже зôткнулися три зовсѣмъ собѣ противнѣ стремленя, якъ тѣ противнѣ собѣ вѣтры и вытворили той крутячійся вихоръ, що порываючи все въ гору творитъ одинъ великій хаосъ. Такъ то отже вытворилася та згода, котрои наслѣдкомъ есть теперь конференція, а що она балканьскимъ народамъ принесе, почуемо вже незадовго.

Коли такъ въ Константинополи збираеся на раду всецѣлюща конференція, народы на Балканѣ нѣ на хвильку не успокоюются и не перестаютъ приготовуватись хочь-бы и до кровавои та завзятои борбы. О зброеняхъ Туреччины мы вже доносили въ послѣднôмъ числѣ. Сербія хочь вже и готова до вôйны не перестае ще зброитися. Недавно привезено до Бѣлграду 40.000 ручницъ и богато мундурôвъ зъ Берна на Моравѣ. Незадовго маютъ такожь надôйти зъ Франціи пушки системы Банжого а транспортъ ихъ вразъ съ ôтповѣдною амуниціею буде выносити около 100 возôвъ зелѣзничихъ. Пôсля найновѣйшихъ вѣстей король Милянъ посунувъ свою головну квартиру зъ Ниша до Пирота и сербске войско уставилось вже на самôй болгарскôй граници. Въ виду такои ситуаціи въ Сербіи не забувае и Болгарія ôтповѣдно забезпечуватися ôтъ стороны сербскои границѣ а войска болгарскѣ на розказъ князя заняли позиціи коло Цариброду-Драгомана, Терна и Видина, щобы тутъ не допустити можливого сербского нападу. Говорятъ однакожь, що весь маневръ войсковый Сербіи есть лишь пострахомъ вымѣренымъ на то, щобы Болгарію змусити до податливости, и не мае зовсѣмъ такого характеру ворожого, якъ звычайно ему приписуютъ. До такои самои демонстраціи мае належати такожь и выѣздъ бувшого министра вôйны а опôсля россійского аташе войскового, кн. Кантакузена, и около двайцять официрôвъ россійскихъ. Мимо того заявляютъ Болгаре а межи ними и дръ Странскій, що они готовѣ и збройно выступити, наколи конференція не залагодитъ ôтповѣдно болгарскои справы. И въ Греціи такожь не привязуютъ великои ваги до конференціи а зброеня поступаютъ тамъ дуже скоро. Грецке вравительство заявило навѣть, що оно згодится на status quo, але передъ тымъ мусить бути управильнена границя Епиру. Ôтповѣдь така на ноту державъ значитъ тôлько, що и Греція не перестае думати о збройнôмъ выступленю. Такъ отже путаются справы на балканьскôмъ пôвъостровѣ а розвязанье ихъ бодай чи не буде мусѣло таке бути якъ гордійского узла.

Россія. „Гражданинъ“ доноситъ, що гр. Толстой значно вже поздоровѣвъ и що вже сего тыждня мавъ обняти управу министерства дѣлъ внутрѣшныхъ. — Пôсля донесень до „Pol. Corr.“ зъ Баку ген. Анненковъ заходится дуже ревно около заглубленя моря Каспійского коло Баку такъ, щобы и бôльшѣ кораблѣ могли тутъ приставати. Межи Кизиль-Арватомъ а Асхабадомъ працюютъ тысячѣ людей надъ выкôнченьемъ зелѣзницѣ закаспійскои, котра ще въ грудни сего року мае бути готова. — Указомъ царскимъ зôставъ князь *Александеръ болгарскій*, яко ген.-лейтенантъ à la suite арміи россійскои *вычеркненый зъ листи и рôвночасно ôтобрано ему достоиньство властителя 13 баталіону* россійскихъ стрѣльцѣвъ. Св. синодъ предложивъ гос. совѣтови проектъ заведеня въ Россіи ôтпочинку недѣльного.

НОВИНКИ.

О. Николай Устіяновичь,

гр. кат. приходникъ въ Сучавѣ и буковиньскій деканъ, упокоився дня 22 жовтня (3 падолиста) въ 74 роцѣ житя а въ 47 священьства. Покôйный належавъ до найперших дѣятелѣвъ на галицкой Руси и бравъ живу и чинну участь въ всякихъ подвигахъ народныхъ. Въ першихъ рокахъ нашого народного розбудженя, покойникъ ôтдався бувъ цѣлою душею трудамъ на поли нашои литературы, а перенятый до глубины душѣ народною идеею, написавъ ôнъ тогды найкрасшѣ свои поезіи и оповѣданя. Пôзнѣйше збитый обставинами часу зъ першои своеи дороги, ôтповѣднои его талантови, переставъ писати и муза его замовкла на завсѣгды. Покôйникъ бувъ членомъ многихъ рускихъ товариствъ и институтôвъ, а ôтъ 1861 до 1866 р. бувъ посломъ на соймъ. Усунувшись ôттакъ ôтъ житя публичного, покôйникъ все таки не перестававъ интересуватися народными справами до послѣднои хвилѣ житя. Съ о. Николаемъ Устіяновичемъ лягъ въ могилу одинъ изъ тыхъ борцѣвъ народныхъ, що то першѣ ôтважались наставити грудь за добро и волю свого народа. Вѣчна за то най буде память покôйникови а слава его на Руси най переходитъ зъ рода въ родъ!

— **Засѣданье комисіи фонду вдовичо-сиротиньского** ôтбулося у Львовѣ въ тую середу. Предсѣдатель, крыл. Бѣлецкій, подавъ до вѣдомости, що Преосв. еп. перемыскій, Іоанъ, подарувавъ на помноженье коренного фонду одинъ листъ заставный товариства кред. земского въ вартости 1000 зр. Всѣ присутнѣ почтили щедрого Дателя уставши зъ мѣсць, и рѣшили подати сей фактъ до вѣдомости клира, выслати киръ Іоану письмо щирои подяки и ôтправити въ пятницю за его здорове литургію въ престольнôй церквѣ. При сѣй спосôбности ухвалено такожь завести пропамятну книгу, вписати въ ню якъ Преосв. Іоана, такъ и давнѣйшихъ благодѣтелѣвъ фонду (пр. кард. Левицкого, о. Федоровича зъ Ланчина и др.), и ôтправляти за покôйныхъ що року службу Божу. — Опôсля здававъ справу синдикъ зъ стану деякихъ позичокъ и бажань декотрыхъ довжникôвъ, а по ихъ залагодженю наступило справозданье декана Меруновича зъ переведеного шконтра касы. Дѣла касы показалися въ порядку; именно найдено въ нѣй при сконтрѣ (дня 24 жовтня) коренного фонду 271.319 зр. 42 кр, въ листахъ заставныхъ, въ рентѣ державнôй и хирографахъ, а фонду розпорядимого 14.017 зр. 82 кр., котрѣ однакожь до дня засѣданя зросли до 15.200 зр. — Касіеръ фонда подавъ неôтрадну вѣсть, що мимо двохъ ôтозвъ митр. консисторіи до клира не вплынули до теперь зъ жадного деканату за текучій рôкъ вкладки, такъ, що можна обавлятися въ слѣдуючôмъ роцѣ зменшеныхъ запомогъ вдовичихъ. Пôднесено, що причиною того есть непевнôсть въ діецезіи Станиславôвскôй, куды высилати вкладки. Рѣшено тому подати до прилюдной вѣдомости, що о подѣлѣ фонду нема теперь мовы, и длятого належитъ всѣ вкладки присылати якъ попередно до Львова. — Въ кôнци мала прійти пôдъ дискусію еще одна важна справа; однакожь для браку бôльшого комплету ôтложено еи до слѣдуючого засѣданя.

— **Выдѣлъ руского касина въ Стрыю** мае честь повѣдомити Вп. Родимцѣвъ, що съ днемъ 1 лат. падолиста льокаль Товариства мѣстится въ камениці Гольдберга, въ рынку, надъ склепомъ п. Фалишевского. При сѣй случайности запрошуе Выдѣлъ Вп. Родимцѣвъ на вечерницѣ полученѣ съ танцями, котрѣ ôтбудутся 15 лат. падолиста. Вечерницѣ Товариства, маючѣ характеръ забавъ домовихъ, дышучихъ щиростею, свободою, невымушеностією зъеднали собѣ щиру симпатію въ цѣлôй окрестности; тому мае Выдѣлъ повну надѣю, що и тѣ згромадять въ просторыхъ комнатахъ Товариства поважне число нашихъ гожихъ красавиць и молодцѣвъ — саля до танцѣвъ одна зъ бôльшихъ въ Стрыю. Початокъ о год. $7^1/_2$. Вступъ для П. Т. Членôвъ и ихъ Родинъ по 60 кр. ôтъ особы для Нечленôвъ по 1 зр. (бил. фам. для 4 особъ 3 зр.) Просится о стрôй поединчій. Окремѣ запросины не будутъ розсылатыся.

— **Звычайный загальный збôръ товариства „Сѣчь“ у Вѣдни** ôтбувся дня 31 жовтня с. р. на зборѣ явилися 32 члены товариства. Въ складъ нового Выдѣлу увôйшли: д-ръ Романъ Яросевичь яко голова; Евген. Кобрыньскій яко заступникъ головы; Микола Ивасюкъ яко секретарь; Левъ Воєвôдка яко касіеръ; Якôвъ Туринъ яко библіотекарь; Орестъ Зарицкій и П. Песцьеровскій яко заступники выдѣловыхъ. Почетными членами товариства за знаменитѣ заслуги около добра и розвитку товариства именувавъ загальный збôръ пп. Остапа Терлецкого и д-ра Теофиля Окуневского, кандидатôвъ адвокатуры. Збôръ рѣшивъ такожь обходити сего року свѣтлымъ способомъ вечерницѣ въ память Т. Шевченка.

— **Репертуарь руско-народного театру у Львовѣ** есть въ найблизшомъ часѣ такій: Въ четверъ 5 актова драма Онета „*Властитель Гутъ*“; въ суботу на бенефисъ п-нѣ Биберовичевои Островского „*Буря*“ (о чѣмъ на другôмъ мѣсци); въ недѣлю „*Молода зъ Босніи*“, комична оперета народна въ 3 актахъ, слова Дан. Млаки, муз. Иосиф. Воробкевича; вô второкъ слѣдуючого тыждня на дохôдъ фонду емеритального артистôвъ сцены рускои: „*Панъ Бонетъ*“, комедія въ 1 актѣ Ан. гр. Фредры и „*Наталка Полтавка*“ оперета И. Котляревского въ 3 актахъ. Якъ довѣдуемося, театръ пробуде у Львовѣ вже лишь до 15 л. падолиста зъ тои причины, що львôвскѣ Русины мало его пôддержуютъ. Кобы бодай на тіи вже немногѣ представленя учащали численнѣйше.

— **Представленье на бенефисъ п-нѣ Биберовичевои** ôтбудеся въ суботу дня 7 с. м. ôтограный буде 5-актовый драматъ Островского зъ житя россійского мѣщаньства п. з. „*Буря*“ съ спѣвами. (Оригинальнѣ костюмы и новѣ декораціи пензля п. Диля.) Надѣемося, що наша публика згромадится на се представленье якъ найчисленнѣйше въ театрѣ и дасть тымъ способомъ доказъ, що умѣе цѣнити щиру працю и талантъ першои артистки нашои сцены.

— **Вечеръ съ танцями** ôтбудеся дня 22 лат. падолиста с. р. въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ въ Тернополи. Початокъ о год. 8. вечеромъ. Вступъ для членôвъ ôтъ особы 1 зр., для нечленôвъ ôтъ особы 1 зр.

— **Выдѣлъ товариства рускихъ ремѣсникôвъ „Зоря“** у Львовѣ поручае ласкавымъ взглядамъ П. Т. рускои Публики ремѣсникôвъ: шевцѣвъ, кравцѣвъ, переплетчикôвъ, столярѣвъ, рѣзьбярѣвъ, лякерникôвъ, слюсарѣвъ, сѣдлярѣвъ, бляхарѣвъ, печаткарѣвъ и иншихъ. Ôгноситися належитъ до головы товариства „Зоря“ п. Василя Нагôрного, директора „Народнои Торговлѣ“ у Львовѣ, котрый въ кождôй хвили поручитъ трудящихъ та галантливыхъ ремѣсникôвъ.

— **Депутація золочѣвскихъ мѣщанъ** въ справѣ надъужить, сповненыхъ при выборахъ зъ третого круга до рады громадскои въ Золочевѣ мала 29 жовтня с. р. авдіенцію въ намѣстництвѣ и предложила просьбу о уневажненье выборôвъ. Въ просьбѣ пôднесено особливо, що комисіи рекламаційнои не выбирала рада, а самъ начальникъ громады; що близько 100 выборцямъ не доручено картъ легитимаційныхъ; що стероризовано всю олужбу магистрату, що голосуе въ 3-тôмъ крузѣ, и приневолено еи голосувати на листу магистратску; що голосовано на фалшивѣ повномочности, часто безъ права до голосованя, при замкненыхъ дверехъ, и що при голосованю наслѣдникôвъ-христіянъ жадано ôгъ нихъ показаня декретôвъ наслѣдія, а не жадано того ôтъ жидôвъ. Депутація просила такожь, щобы на слѣдуючѣ выборы зъ 3-ого круга вызначено лишь одинъ день а не три днѣ, и щобы органамъ державнымъ поручено строго наглядати надъ порядкомъ переведеня выборôвъ, бо, коли судити по поведеню жидôвъ при попередныхъ выборахъ, то симъ разомъ могло-бъ легко прійти и до розливу крови.

— **Велике обуренье выкликавъ въ цѣлôмъ Львовѣ „Миръ“** своимъ справозданьемъ зъ торжества посвященя еп. Юліяна. „Органъ — risum teneatis! — князѣвъ церкви“ (in plurali?!) описъ торжества посвященя нового князя церкви взявъ прямо зъ „Дѣла“, розумѣеся, не подаючи жерела. Але не о то намъ иде, нехай бѣдный запоможеся: на то ôнъ и органъ князѣвъ церкви, щобъ доперва зъ „Дѣла“ и формуватись, що тамъ у князѣвъ дѣеся.. Але жь бо той органъ князѣвъ церкви — послухайте, щô робитъ! Все, що ему на руку, бере такъ, якъ въ „Дѣлѣ“, а що ему не на руку, то фалшуе. Що товариство „Просвѣта“ польскимъ графамъ и оо. Онуфріямъ солею въ оцѣ, о тôмъ нема що й говорити; а тутъ треба подавати похвальнѣ для „Просвѣты“ слова Впр. Юліяна. И отъ „Миръ“ дотычный уступъ фалшуе. Впр. Юліянъ на промову д-ра О. Огоновского сказавъ: „Я радо все читаю выданя „Просвѣты“ и мушу признати, що они писанѣ не тôлько въ чисто-народнôмъ але и въ правдиво религійнôмъ дусѣ и я змаганя сего товариства буду пôдпирати.“ Тымъ часомъ „Миръ“ такъ фалшуе слова владыки: „киръ Юліянъ заявивъ признательнôсть тому товариству и высказавъ надѣю, що выданя „Просвѣты“ будутъ тоже ôтличатися правдиво-религійнымъ направленьемъ.“ Зъ такого представленя очевидно выходитъ, що нѣбы доси того не ма. Але-жь то несовѣстна и тенденційна ложь! — и „Миръ“ вкладае еи въ уста владыки! Съ якимъ чоломъ Вы то робите, господинове редакторы?! Ну, ну! поступайте лишь такъ дальше, а певно велику честь принесете тымъ, що васъ протегуютъ.

— **На допись въ „Kurjer-ѣ Lwowsk-ôмъ“**. перепочатану ôттакъ въ „Glos-ѣ nauczycielsk-ôмъ“, одержуемо ôтъ о. Д. Жеребецкого, пароха въ Ратыщахъ, слѣдуюче спростованье, котре радо помѣщаемо. „Въ згаданôй дописи“ — суть слова о. Жеребецкого — „робитъ менѣ незвѣстный дописуватель тяжкій докôръ, будьто я, великій противникъ просвѣты, зъ апатіи до неи ажь ôтъ коваля вызыченою колодкою замкнувъ комнату шкôльну въ часѣ розпочатои вже науки въ сѣмъ роцѣ. Дѣло стоитъ такъ, що шкôльна наука въ селѣ Чистопадахъ ôтбуваеся доси въ дякôвцѣ, хотя громада давно закупила грунтъ пôдъ школу, побудовала будынокъ шкôльный и выреставрувала помешканье для учителя, але ôтъ чотырохъ лѣтъ салю шкôльну ще не покôнчила, такъ що дѣти на науку му ятъ сходитися на дякôвку. Я вже кôлька разôвъ порушавъ сю неправильнôсть въ властяхъ шкôльныхъ, але все на дармо. Симчасомъ не тôлько дезолюеся дякôвка, але и мôй дякъ не мае де мешкати, а надто я своимъ грошемъ оплачую податокъ домовый. Се було одинокою причиною, що я спротивився ôтдавати дякôвку и на дальше на ужитокъ шкôльный. Що я не противникъ проявѣты, доказуютъ факты, що въ громадахъ: Садки, Пôзнанка и Зарубинцѣ за моимъ стараньемъ и трудомъ засновано и побудовано школы народнѣ, що може посвѣдчити инспекторъ окружный, п. Керекіярто. Але при тôмъ всѣмъ я заедно обстаю и обставати буду, щобы дякôвки яко майно церковне не переходили на ужитокъ шкôльный, а тымъ самымъ не допущу, щобы дѣялась кривда бѣднымъ дякамъ, котрѣ въ такôмъ разѣ мусятъ для себе наймати хаты на помешканье за тяжкѣ грошѣ. Се впрочѣмъ було-бы надъужитьемъ въ розпоряджаню майномъ церковнымъ, за котрого правильный ужитокъ я ôтвѣчаю паредъ моею духовною властею. Авторъ згаданои дописи робитъ менѣ ôттакъ замѣтъ про якусь чинну обиду, якои я мавъ допуститися на особѣ учителя п. Кульчицкого. На то досыть сказати, що п. Кульчицкій есть моимъ близькимъ своякомъ, а я моѣй родинѣ не ворогъ. Авторъ розминувся прото вповнѣ съ правдою. До сего спростованя долучивъ п. Дим. Кульчицкій, учитель въ Чистопадахъ, письмо ôтъ себе, въ котрôмъ всѣ докоры, умѣщенѣ противъ Вп. о. Жеребецкого въ згаданыхъ органахъ польскои прасы, ôтпирае яко чисту и злобну выдумку.

— **Ôтъ Станиславова** пишутъ намъ: На похороны бл. п. Клима Охримовича явилось до трійцять священникôвъ зъ всеи окрестности. Тымъ доказало наше духовеньство, якъ вельми цѣнитъ оно заслуги щирого Русина, и якъ радо смотритъ, наколи и свѣтска интелегенція стае съ нимъ разомъ до двигненя народа. Зъ больницѣ перенесено въ свѣтлôмъ походѣ тѣло покôйника до церкви и тутъ пôдъ проводомъ Впр. оо. сов. Герасимовича, сов. Шанковского и о. Ленкавского при сослуженю 24 священикôвъ, окружившихъ украшену вѣнцями домовину, ôтслужено сумный обрядъ похоронôвъ. Церковь наповнилась численными почитателями, другами и родиною покôйника. Були и жителѣ Галича, де покôйникъ занимавъ становище адъюнкта судового, и у котрыхъ въ короткôмъ часѣ честнымъ характеромъ, справедливостею и ввѣжливостею покôйникъ зъумѣвъ позыскати собѣ велику приклоннôсть у народа, котрый по природному правосудію за серце платитъ серцемъ. Въ церкви выголосивъ прощальне слово краснорѣчивый о. Харкевичь, надъ могилою — отверезитель народа, о. Мохъ, указавши на честноты передвчасно погасшого труженика-народолюбця, котрый ино-що въ корысть свого народу ставъ щиро трудитись, а котрого „непевный косарь“ такъ рано зложивъ въ сыру землицю.

— **Ôтъ Лютовискъ** доносятъ намъ, що въ сторонахъ тамошныхъ розмножились сильно вовки. Ночами залягаютъ они дороги и чатуютъ на проѣзжихъ. Декуды заходятъ вовки ажь до села и роздираютъ попавшѣся имъ вôвцѣ и другѣ звѣрята.

— **Ôтъ Перегиньска** пишутъ намъ, що минувшои суботы (31 жовтня о. р.) упавъ тамъ великій снѣгъ и при сильнôмъ морознôмъ вѣтрѣ наробивъ дуже богато шкоды особливо въ садахъ, поломавши садовину.

— **Д-ръ Едвардъ Ритнеръ**, професоръ каноничного права въ унѣверситетѣ львôвскôмъ именованый совѣтникомъ намѣстництва и референтомъ администраційныхъ та економичныхъ справъ при галицкôй краевôй радѣ шкôльнôй.

— **Новѣ адвокатскѣ канцеляріи** ôткрыли: д-ръ Кароль Паздьера у Львовѣ и д-ръ Адольфъ Давидовичь въ Снятынѣ.

— **Товариство „Академичне Братство“** одержало ôтъ Х. зъ Кіева въ дарѣ 5 зр. а. в. и складае за тую щедру жертву сердечне „спаси Бôгъ!“ — *Ôтъ Выдѣлу.*

— **Передъ краевымъ ц. к. судомъ карнымъ у Львовѣ** велася черезъ цѣлый минувшій тыждень розправа о фалшованье банкнотôвъ 10-риньсковыхъ. На лавѣ обжалованыхъ сидѣли: Адольфъ Кацъ, сынъ властителя гостинницѣ у Львовѣ, Исакъ Глянцъ, торговець дровъ зъ-пôдъ Бôбрки, Шльома Тернеръ, крамарь зъ Кутъ, Мендель Айхенштайнъ, славный рабинъ зъ Миколаева, Копель Оренштайнъ, крамарь зъ Выжницѣ и Ейлькуне Байтельзакъ, заступникъ начальника громады въ Щирци. Обжалованѣ призналися, що замовили въ Лондонѣ плыту до пôдроблюваня банкнотôвъ. Розправа скôнчилась мин. понедѣлка вердиктомъ судѣвъ присяжныхъ, котрѣ надъ сподѣванье увôльнили обжалованыхъ съ выняткомъ Шльомы Тернера, котрого узнали виннымъ злочиньства намовы до пôдроблюваня банкнотôвъ. Трибуналъ засудивъ его на рôкъ тяжкои вязницѣ.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ громадѣ Марковѣ, повѣта богородчаньского, запомоги на будову школы въ квотѣ 50 зр. а громадѣ Маластôвъ, пов. горлицкого, на внутрѣшне обновленье церкви 50 зр. — Въ Самборѣ бувъ знову огонь въ ринку и знищивъ заѣздный дôмъ И. Полякевича. Въ наслѣдокъ такъ частыхъ огнѣвъ ведеся судове слѣдство карне.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на: А) Трибухôвцѣ дек. чорткôвского принятѣ оо.: I) Струтыньскій Ант., пар. въ Ямници; II) Лушпиньскій Леонтій, пар. въ Филипкôвцяхъ; III) Лука Бобровичь, викарій архикатедральный; въ описѣ: 4) Варивода Ант., пар. въ Ростокахъ; 5) Венантій Дзюбановскій, пар. въ Гвôздци; 6) Мосевичь Корн., завѣд. въ Иловѣ; 7) Городыскій Іоанъ, кап. въ Пасѣчнôй; 8) Глѣбовицкій Конст., кап. въ Брюховичахъ; 9) Грабовиньскій Іос., пар. въ Стôльску; 10) Залуцкій Алексей, пар. въ Бураковцѣ; 11) Чаплиньскій Викторъ, пар. въ Колендянахъ; 12) Волошиньскій Ник., пар. Космирина; 13) Матковскій Илія, пар. въ Свидовôй; 14) Сѣчиньскій Николай, пар. въ Черниховцяхъ; 15) Криницкій Онуфрей, пар. въ Дубровици; 16) Лецкій Сильвестеръ, пар. въ Поручинѣ; 17) Бачиньскій Мих., кап. въ Григоровѣ; 18) Левицкій Алекс., завѣд. въ Увислѣ;

19) Темницкій Ник., сотруд. въ Хоростковѣ; 20) Голинатый Іоанъ, сотруд. въ Ярычовѣ; 21) Познаньскій Волод., кап. въ Давидкôвцяхъ; 22) Кузикъ Винкентій, сотруд. въ Бѣлôй. 23) Воляньскій Іоанъ, душпастырь въ Шепендо въ Америцѣ. — Б) На Вѣстову, дек. калуского оо.: I) Шухевичь Евгеній зъ Красова; II) Олексѣй Мих. зъ Грабôвки и III) Солôвка Мих. зъ Качанôвки.

Презенту на Махнôвцѣ дек. золочѣвского получивъ Юліянъ Габрусевичь.

Введені оо.: Теофанъ Бородайкевичь, яко кап. въ Тростянци; Миронъ Гуглевичь, яко сотруд. въ Городку; Теофиль Петровскій, яко завѣд. Рыкова; Волод. Брылиньскій, яко кап. въ Грядѣ.

Увôльнені оо.: Юліянъ Дорожиньскій ôтъ завѣдательства въ Грядѣ; Корнилій Воевôдка, ôтъ завѣд. въ Рыковѣ; Волод. Брылиньскій, ôтъ завѣд. въ Чижиковѣ.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію о. Густава Дроздовского запрезентованого на Кійданцѣ дек. збараского.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои

О. Григорій Спрысь, гр. кат. завѣдатель капелянии въ Нановѣ, получивъ ôтъ намѣстництва презенту на опорожнену гр. кат. парохію regiae colationis въ Жегестовѣ.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

✝ Іоанъ Михалевичь приходникъ-юбилатъ въ Иванковѣ, дек. скальского, ревный патріотъ рускій, упокоився дня 31 жовтня с. р. въ 95 роцѣ житя а въ 58 священьства. Вѣчна ему память!

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. В. Л. въ Б. „Пр. дом." не дôставъ п. Федько Стасикъ, госп. въ Романовѣ. Просимо заразъ выслати.

Съ симъ числомъ розсылаеся Предплатникамъ „Библіотеки найзн. повѣстей" 8 и 9 аркушь „Збôрника повѣстокъ и оповѣдань".

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 87—?

росу красоты и всякі косметики такъ через мене якъ и инші фирмы поручані.

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту!

3.10 метра на одно убранье { за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овеч.; „ „ 8·— „ зъ лѣпш. вовны овеч.; „ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овеч.; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіяны зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскі сукнѣ суконні за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, **чиста** вовна овеча, на **дамскі пальтоты зимові за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для дамъ на плащѣ ôтъ дощу и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже красні одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіяны, досканы поручае

Заложеный Joh. Stikarofsky, — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцеві для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато решткъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такі решткы продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ решткъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконні инсерують взôрцѣ решткôвъ; ті кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ решткъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Решткы не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи пріймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (12—24)

Ч. 1005.

Конкурсъ

Выдѣлъ повѣтовый въ Долинѣ розписуе сегодня конкурсъ **на посаду касіера при Выдѣлѣ повѣтовôмъ,** получену съ чинностею люстратора касъ громадскихъ за рôчну вынагороду 600 зр. а окремо 200 зр. на кошты подорожи. Ôтъ кандидатôвъ конечно вымагаеся знаня языкôвъ руского и польского словомъ и перомъ и свѣдоцтва испыту въ рахунковости; а въ причины, що конечно прійдесь люструвати также лѣсы громадскі, — за то припаде окрема вынагорода пôсля скôлькости моргôвъ, — то Выдѣлъ повѣтовый вымагае фахового знаня лѣсництва и при обсадѣ лѣсничі будутъ перші.

Подання удокументовані и остемплёвані належитъ внести до 15 л. падолиста с. р. на руки Выдѣлу.

Долина дня 28 жовтня 1885.

1495 2—2 **М. Мазаракій,** презесъ.

Конкурсъ. 1496 2—3

При Радѣ повѣтовôй въ Богородчанахъ есть до обсады посада официяла съ рôчною платою 500 зр. а. в. и съ правомъ побирати діеты за чинности комисійні.

До осягненя тои посады вымагаеся передо всѣмъ вѣдомостей техничныхъ, а бодай фаховои здôбности около будовы дорôгъ и мостôвъ при тôмъ знаня обохъ языкôвъ краевыхъ и нѣмецкого, якъ въ письмѣ, такъ и въ мовѣ, красного четкого письма; доказôвъ непорочного характеру и докладного знаня чинностей канцелярійныхъ.

Посада официяла въ першôмъ роцѣ буде тôлько провизорично надана а стабилизація черезъ Раду повѣтову на внесенье Выдѣлу може наступити доперва по цѣлорôчнôмъ належнôмъ сповненю обовязкôвъ черезъ Раду повѣтову на внесенье Выдѣлу.

Убѣгаючіся о сю посаду маютъ внести власноручно писане и належно удокументоване поданье до Выдѣлу Рады на руки пôдписаного презеса найдальше **до 1 л. грудня 1885.**

Богородчаны дня 22 го жовтня 1885.

Іосифъ **Шелиньскій** вл. р. презесъ.

НАЙЛУЧШІЙ

ПАПѢРЪ ЦИГАРЕТОВЫЙ

есть правдивый

LE HOUBLON

1460 французскій фабрикатъ 5—36

CAWLEY-а & HENRY-ого въ Парижи.

Передъ пôдробкою остерегаеся!

Сей папѣръ поручаютъ якъ найлучше гг. д-ръ І. І. Поль, дръ Е. Людвигъ, дръ Е. Липманъ, професоры хеміи при вѣденьскôмъ университетѣ а то для его знаменитои якости, его абсолютнои чистоты и для того, що до него не домѣшані жадні шкôдливі здоровю матеріи.

LE HOUBLON 500 FEUILLES FORMAT C. C. FRANÇAIS LE HOUBLON

FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE

Prop.re du Brevet SEULS FABRICANTS

17, rue Béranger, à PARIS

Головна выграна евент. 500.000 Мар

Заявленье Щастя.

Выграні гарантуе держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выграні.

Выграні сеи корисной лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючі:

Найбôльша выграна есть евент. 500,000 Марокъ.

Премія 300,000 Мар	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2.000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ 50,000 М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на 60,000 М., въ 3-ôй на 70,000 М, въ 4-ôй на 80,000 М.. въ 5-ôй на 90,000 М., въ 6-ôй на 100,000 М., въ 7-ôй на 200.000 М., а съ премією на 300,000 М. евент. на 500,000 М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре урядово назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальні лосы гарантовані державою (а не заказані промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальші стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

☞ **Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.**

☞ **По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до**

20 падолиста с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 4—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Велика партія останкôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескі, на загортки, жѣночі мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночі плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаревои марки.

1292-18-26

Повѣсти Марка Вовчка

можна дôстати въ канцеляріи тов. „Просвѣта" по зниженôй цѣнѣ за одинъ томъ 15 кр., а за всѣ три томы разомъ 45 кр. — Въ Мензелинску, въ Росіи, выходитъ выпусками **Малорускій Словарь К. Шейковского.** Надсылаючі предплату черезъ тов. „Просвѣта" платятъ за выпускъ 75 коп. замѣсть 1 руб. 50 коп.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель французскій).

Поручае фортепяны и пянина зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити также и фортепяны перегранї. Цѣны якъ найумѣреннѣйші. 3—?

Хто бы мавъ позбути комплеты рôчникôвъ колишныхъ часописей **„Мета"** и **„Вечерницѣ"**, — зволитъ повѣдомити объ тôмъ редактора „Дѣла". Нагорода буде ôтповѣдна.

Лишь „Рихтера

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

есть правдивый и той препаратъ, черезъ котрый осягнено якъ звѣстно несподѣване вылѣченье ôтъ гôстця и ревматизму. Се зъ давна выпробоване средство домове есть въ запасѣ въ **майже всѣхъ аптикахъ*** по цѣнѣ 40 и 70 кр. Головный складъ: Аптика пôдъ золотымъ львомъ Прага, Старе мѣсто.

К. Липиньскій

членъ товариства ремѣсникôвъ „Зоря" у Львовѣ, выконуе всякі роботы рѣзьбярскі, якъ иконостасы, цимборіи и всякі украшеня церковні. Гравируе также печатки для читалень, урядôвъ парохіяльныхъ, громадскихъ и касъ позичковыхъ.

☞ **Найдешевше руске литературне выдавництво „Руско-украиньска Библіотека Евгенія Олесницкого"**, выходитъ у Львовѣ почавши ôтъ 1-го грудня р. 1884.

Доси вышло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючій литературный матеріялъ:

1. **Запорожцѣ,** оповѣданье Ивана Нечуя-Левицкого . . 10 кр.,
2. **Сонні мары молодого пытомця** оповѣданье В. Барвѣньского 10 кр.
3—4. **Оповѣданя Олекси Стороженка** (Серія перша) первѣстно 20 кр.- по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . 10 кр.
5. **Prima Vera,** поезіи Юліи Шнайдеръ . . . . 10кре.
6. **Оповѣданя Д. Мордовцева** 10 кр.
7—10. **Юрій Горовенко,** повѣсть Красюченка . . . 40 кр.

Лѣчебні препараты, урядово узнані и 63 разôвъ нагороджені.

Нестравность, кашель, ослабленье

суть недугами, котрі основно усунути есть въ силѣ слодовый лѣчебный препаратъ **Ивана Гоффа** въ Вѣдни, на грабенѣ, Брайнерштрассе, 8. Най прото недужій затямятъ собѣ сю адресу.

Поздоровѣти

есть стараньемъ кождого недужого. Тому кождый недужій прійме радо вѣсть, що дѣйстно слодові препараты Ивана Гоффа хвалятся всѣми яко лѣчебне средство діятетичне. Ихъ уживаютъ въ частыхъ случаяхъ медичні корифеѣ, а помôчнôсть ихъ при нестравности, недугахъ грудныхъ и ослабленю, для крови и при кишковыхъ нежитахъ дае недужимъ поруку скорого поздоровленя. Длятого не годится зволѣкати съ уживаньемъ слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Отъ деякі дописи про ихъ помôчнôсть: 1) Мôй дволѣтный сильный нежитъ бронхіяльный и недугъ гортанный уступивъ, мимо мого проживаня черезъ зиму въ Ниццѣ, доперва по ужитю слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Теперь вернувъ апетитъ и въ загалѣ чую себе здоровымъ. Францъ Мали. Суконный склепъ, Вѣдень, Маріягильферштрассе, ч. 69. — 2) Довше замуленье, недостатокъ апетиту, безсоннôсть и ослабленье нервове уступили доперва по ужитю помôчного препарату Ивана Гоффа пива здоровя зъ слодового екстракту и чоколяды здоровя. Вѣдень, 24 мая 1884. Марія фонъ Баксай, ул. св. Ивана, ч. 19. — 3) Урядове справозданье, Вѣдень шпиталь гарнизонный, ч. 2. Пиво здоровя зъ слодового екстракту Ивана Гоффа и чоколяда здоровя Ивана Гоффа показалися помôчными при хроничныхъ недугахъ грудныхъ, а у реконвалесцентôвъ по тяжкихъ хоробахъ и при слабôмъ травленю суть они средствомъ прискорюючимъ подужанье и рôвножь улюбленымъ, оживляючимъ лѣкомъ. Д-ръ Лефъ, ц. к. старшій штабовый лѣкарь. — Иванъ Гоффъ, вынаходчикъ и вытворець солодовыхъ препаратôвъ, посѣдае фабрика въ Вѣдни, мѣсто, Брайнерштрассе, ч. 8; въ Берлинѣ и Петербурзѣ съ 27.000 продажами въ всѣхъ частяхъ свѣта.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повинні звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдписъ Іоана Гоффа).

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодові въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсця продажѣ суть уповажнені литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика І. Травчиньского, Іоана Яница. — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидбровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичь, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичь, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Черновцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Баеръ и дръ Барберъ. 1481 3—6

ЛІЯРНЯ ДЗВОНÔВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація желѣзницѣ тамже.

Получивши на власнôсть по старôй фирмѣ „Ивана и сына Серафина" „Ліярню дзвонôвъ" въ Калуши, ôтзначену срѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им. Качковского въ Коломыи (якъ о тôмъ свого часу газеты доносили, — маю и теперь на складѣ готові дзвоны, выконую скоро замовленя и пріймаю старі або ушкодженї дзвоны до переливаня за дуже умѣркованy цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшні замовленя въ давнѣйшôй спôльнôй а теперь моѣй власнôй ліярни дзвонôвъ прошу о ласкаві замовленя такъ на поодинокі нові дзвоны якъ и на цѣлі групы. За тревалôсть матеріялу и гармоничный звукъ моихъ дзвонôвъ ручу и для того осмѣляюся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ.

1260 11—12 Съ глубокимъ поважаньемъ

Антоній Серафинъ.

Маврикій Баллабанъ

у Львовѣ, площадь Маріяцка число 8.

поручае зъ чистои вовны пôсля выдумки професора Д-ра Густава Єгера 1—4

кафтаники, сорочки, шаравары, спôдницѣ, также огрѣвачѣ жолудка

такъ для мужчинъ якъ и женщинъ по найумѣреннѣйшихъ сталыхъ цѣнахъ.

Користь для здоровя зъ сихъ выробôвъ вовняныхъ узыскала загальне признанье въ цѣлôмъ свѣтѣ а выробы ті забезпечені ôтъ пôдробки отсею маркою охоронною:

Цѣс. кор. уприв.
ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи
въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВІ

4 процентовû платнû въ 30 днѣвъ по выповѣдженю
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 48—?)

НОВООТКРЫТА
Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ
ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА
ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнû; ôлтарики або образы процесіональнû; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовû и десеровû, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовû на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовû и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 35—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.
Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.
Опакованье даромъ.

Спеціяльна Торговля
ПРИРОДНЫХЪ ГЕДЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ
К. Ф. ПОПОВИЧА
ВЪ ТЕРНОПОЛИ. 1257

Поручає крôмъ высылокъ 5 кильовыхъ барылокъ почтою и высылки вина зелѣзницею въ великихъ бочкахъ, котрû ôтъ почтовыхъ высылокъ задля дорогого порта почтового, коштôвъ бочôвокъ и акцизы ôтъ вина высыланû зелѣзницею въ бôльшôй скôлькости о 30% дешевше стоятъ, а именно якъ слѣдує:

Цѣны loco зелѣзниця Тернополь franco бочка:

1 бочка, що мѣститъ менше бôльше	32 литры		66 литеръ		135 литеръ	
стоитъ	зр.	кр.	зр.	кр.	зр.	кр.
1 бочка вина Гедляй столове	12	50	22	50	40	—
1 „ „ „ лѣпше	15	—	27	—	50	—
1 „ „ „ вытравне	19	—	35	—	65	—
1 „ „ „ съ букетомъ	22	50	40	—	75	—
1 „ „ Самородне	28	—	52	50	100	—
1 „ „ „ солодкаве	34	—	62	50	120	—
вина червонû:						
1 бочка Visontai зъ р. 1882	17	—	30	—	55	—

Купуючи вина особисто у продуцентôвъ и за готôвку ручу за природнû, смачнû и лѣпшû а дешевшû якъ навѣть зъ Угоръ спроваджуванû.

Именно же поручаю яко добрый христіянинъ Преподобному Духовеньству свои природнû вина до ужитку при службѣ Божôй и прошу о благосклоннû замовленя.

При замовленяхъ прошу о часть задатку.

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТНОЕ ЗАВЕДЕНЬЕ
для Галичины и Буковины,
зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачує власнû выльосованû листы, а также текучû купоны ôтъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимає въ уплату купоны ôтъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляє довгосрочнû пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнû за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 12—?

Принимає грошевû вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничû** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче ôтдѣленье

того-же Заведеня **выдає пожички на заставы**, именно на процентнû цѣннû ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнû и ремѣсничû и на всякû предметы, маючû цѣннôсть.

Бюро Заведеня въ власнôмъ домѣ при улици Ôрменьскôй н-ръ 2.

ВЕЛИКА ГРОШЕВА ЛОТЕРІЯ.

500.000 МАРОКЪ

подає яко найбôльшу выграну въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша велика державою Гамбурга гарантована лотерія грошева.

Спеціяльно-же:

1 Прем.	à М.	300.000
1 выгр.	à М.	200.000
2	„	100 000
1	„	90.000
1	„	80.000
2	„	70.000
1	„	60.000
2	„	50.000
1	„	30.000
5	„	20.000
3	„	15.000
26	„	10.000
56	„	5.000
106	„	3.000
253	„	2 000
512	„	1.000
818	„	500
31720	„	145
16990	„	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Найновѣйша, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРЗѢ** дозволена и цѣлымъ скарбомъ державнымъ гарантована лотерія грошева має **100000 лосôвъ**, зъ котрыхъ **50.500** певно выграютъ. **Цѣлый капиталъ приходячій до лосованя выноситъ**

9,550.000 Марокъ.

Ся грошева лотерія ôтзначаєся особливо тымъ догôднымъ урядженьемъ, що всѣ **50 500** выгранû, котрû суть выписанû въ побôчь стоячôй табели, приходятъ до певного порѣшеня вже въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ сѣмохъ по собѣ постепенно поступаючихъ клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ 50.000 марокъ; збôльшаєся ôттакъ въ другôй клясѣ на 60.000, въ третôй на 70.000, въ четвертôй на 80.000, въ пятôй на 90 000, въ шестôй на 100 000 а въ семôй евентуально на 500 000, спеціяльно же на 300.000, 200.000 марокъ и т. д.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотеріи повѣрено **пôдписаному домови торговельному** а всѣ тû, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просится долучити припадаючû сумы въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ** до замовленя. Можна также посылати грошѣ **наказками почтовыми**, на бажанье выконуются также припорученя **за послѣплатою**.

До тягненя выгранои першои клясы коштує

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.75** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя**, зъ котрого видко всѣ близшû поясненя Заразъ по тягненю получитъ кождый бе ручій участь **урядову листу выграныхъ** заосмотрену гербомъ державнымъ. **Выплата выграныхъ слѣдує пôсля пляну ретельно и пôдъ гарантією державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовû недогôднû лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовû пляны лосованя на передъ даромъ. Щобы мы могли всякû замовленя старанно выконати, то просимо высылати ихъ **якъ найскорше**, на каждый случай однакожь передъ 1493 2—6

14. Падолиста 1885

просто до насъ

VALENTIN & Comp.
дôмъ банковый, Гамбургъ.

КАРОЛЬ БАЄРЪ
поручає свою ново-ôткрыту
ТОРГОВЛЮ КОРѢННУ
у Львовѣ, улиця Краковска, ч. 11.

Товары добôрнû по низькихъ цѣнахъ.

1469 6—6

Складъ и рорôтня выробôвъ бляхарскихъ
Михайла Чмѣлля
члена товариства „Зоря“
у Львовѣ, улиця Валова число 5.

Пріймає всякû замовленя въ мѣсци и на провинціи на роботы бляхарскû зъ рôзныхъ металѣвъ якъ: покрытя дахôвъ рôзного систему, ринвы, руры, балюстрады, балькоиы, крокштины, стовпы съ вазонами до украшеня салонôвъ, нагробники, вѣнцѣ, начиня кухоннû и господарскû; выробляє также Пушки сино лякерованû съ золотымъ написомъ и двома колодками для „Правдъ“ на ладъ закомарскои; принимає также всякû направы и выбѣлюванье начинь кухонныхъ и выконує все то по умѣреныхъ цѣнахъ въ найкоротшôмъ часѣ.

Замовляти можна або просто або черезъ И. Василя Нагôрного, голову товариства „Зоря“. 2—4

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанû отцѣ духовнû уряджують при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає также на раты.

1372 14—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,
властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Суха рыба

Судакъ, Сазанъ — найлуч. по 60 кр. за кил.
Судакъ, Сазанъ — середный 50 „ „ „
Таранъ, Вобла-карбôвка чищена — по 50 кр. кл.
Вобла-карбôвка нечищена по 40 кр. за кильо.
Оселедцѣ астраханьскû по 10—12 кр. за штуку.
Оселедцѣ копченû по 15 кр. за штуку.
Баликъ-рыба по 3 зр. за кильо.

Крамницямъ опускаєся ôтъ повысшихъ цѣнъ 15%.

Зарядъ Народ. Торговлѣ.

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ
хиньско-россійскои
ГЕРБАТЫ
Е. Ф. РИДЛЯ
У ЛЬВОВѢ

поручає маєвого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сборъ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маєвый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянû высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

„ДЫМЪ“,

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Елястичнû валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,
Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке
у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 119 Львôвъ, Вторникъ 29 жовтня (10 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця. Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье. Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в. Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 6 зр

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Два справозданя.

Въ нынѣшнôмъ числѣ „Дѣла“ подаемо два дуже цѣкавй справозданя: одно зъ процесу сов. Рожанковского противъ комисаря Єловицкого, друге зъ выбору посла до сойму въ Богородчанахъ.

Оба тіи справозданя называемо дуже цѣкавыми — не безъ причины. Перше, устами заприсяженыхъ свѣдкôвъ, ще бôльше ôтхиляе намъ заслону зъ выборôвъ до рады державнои въ Золочевѣ, досыть уже ôтхилену недавнымъ вырокомъ трибуналу державного въ справѣ жалобы честного селянина-патріота, Кôндрата Захарчука, — вырокомъ, що признавъ 43 голосы вирильнй, данй на гр. Стадницкого, незаконными отже и неважными. Друге справозданье поясняе намъ сумный фактъ тяжкого пораженя кандидата „Русскои Рады“ о. Алексея Заклиньского при недавнôмъ выборѣ посла до сойму зъ округа Богородчаны-Солотвина.

Тôлько-жь мѣжь обома тыми фактами, зъ котрыхъ здаемо нынѣ справу, велика-велика рôзниця! Першій фактъ — то нашъ тріюмфъ, побѣда правды нашои; другій — то соромъ, що годенъ выпѣкати румянцѣ на лицяхъ кождого щирого патріота руского. При выборахъ въ Золочевѣ рускй выборцѣ являются зъорганизованою, пôдъ проводомъ спôльного центрального комитету, фалянгою патріотôвъ, котру абы побороти, потрѣбно ажь 43 незаконныхъ голосôвъ вирильныхъ и такихъ поучень п. Єловицкого, якй пôдъ присягою повторивъ въ судѣ ч. начальникъ громады Урлова, а въ Богородчанахъ все ôтбуваеся законно (кромѣ дозволенои агитаціи), та тôлько нема нѣ организаціи, нѣ патріотôвъ; кандидатъ „Русскои Рады“ дôстае на 115 голосуючихъ 13 голосôвъ, и то 7 зъ своихъ Богородчанъ, а лишь 6 зъ цѣлыхъ двохъ судовыхъ повѣтôвъ.

О. Ал. Заклиньскій въ своѣмъ справозданю головну вину складае на частину духовеньства солотвиньского и богородчаньского повѣтôвъ; знае навѣть зъ устъ самого старосты имена тыхъ священикôвъ рускихъ, що предкладали старостѣ кандидатуру. И мы въ тôмъ дѣлѣ разомъ съ нимъ мусимо высказати наше глубоке сожалѣнье надъ такимъ проявомъ упадку почутя достоиньства національного у деякихъ священикôвъ рускихъ и именемъ святои Руси ôткликаемось нынѣ до ихъ совѣсти и обовязкôвъ супротивъ народу.

Але зъ другои стороны мы не можемо не звернути уваги и на саму организацію выборчу та на поступованье самого кандидата, о. Ал. Заклиньского.

Попередъ всего пригляньмось тôлько датамъ листôвъ писаныхъ зô Львова, до комитету повѣтового въ Богородчанахъ. „Русская Рада“ 29 вересня предкладае п. Кулачковского, а п. Б. Дѣдицкій 30 вересня, чи въ имени „Русскои Рады“, чи въ имени якогось центрального комитету (якого не було!) о. Ал. Заклиньского, а за кôлька днѣвъ д-ра Искрицкого. Чистый хаосъ, при котрôмъ вылѣзае тôлько все одно шило зъ мѣшка: личнй амбиціи! Бо-жь не потрѣбно великого знаня ôтносинъ нашихъ, щобы напередъ сказати, що пп. Кулачковскій та д-ръ Искрицкій въ тôмъ окрузѣ не були-бъ навѣть стôлько голосôвъ дôстали, що о. Заклиньскій.

Идѣмъ дальше. О. Заклиньскій, кандидатъ „Русскои Рады“ и предсѣдатель комитету повѣтового, пише смиренный листъ до п. старосты и на кôлька днѣвъ передъ выборомъ заноситъ „uniżoną prośbę“ до его „szlachetności“ и „wspaniałomyślności“, щобъ ôтступивъ ôтъ кандидатуры въ его користь. Читаючи сей документъ, де о. Заклиньскій выспѣвуе передъ политичнымъ урядникомъ всѣ тайны не тôлько своеи душѣ, але и „Русскои Рады“ и повѣтовои организаціи выборчои рускои, — справдѣ мы не знаемо, чи смѣятись, чи плакати. То мае бути тая „тверда русска политика“?! Такимъ способомъ веде якій народъ опозиційну политику?!

Дипломатична ôтповѣдь ц. к. старосты о. Заклиньскому и результатъ выборôвъ, по котрôмъ при смычкахъ и бубнахъ таки ôтспѣвано „Jeszcze Polska nie zginęła!“ — вже показали, що зъ такои политики стôлько хôсна, що зъ цапа вовны. Не досыть того: нема хôсна — але нема и поваги, а есть хиба соромъ. Русинамъ, коли падати при выборахъ, то такъ якъ въ Золочевѣ, а сохрани Боже такъ, якъ въ Богородчанахъ!

Ôтголосъ зъ выборôвъ въ Золочевѣ.

Дня 7 падолиста ôтбувся въ повѣт. судѣ у Львовѣ передъ судіею п. Емисбергеромъ процесъ совѣтника п. Лонгина Рожанковского зъ Золочева противъ п. Вацлава Єловицкого, комисаря староства въ Золочевѣ о переступленье §. 491, с. е. о нарушенье чести. Жалобникъ и обжалованый не явилися лично до розправы. Першого заступавъ адв. д-ръ Ив. Добряньскій, другого боронивъ адв. д-ръ Дулемба. Закимъ ôтчитано обжалованье, забравъ голосъ д-ръ Добряньскій, и просивъ о сконстатованье: 1) що хотяй жалобникъ и свѣдки суть гр. кат. вѣроисповѣданя, судъ розписавъ розправу на день 7 падолиста, отже на день святочный; 2) що рескриптомъ высшого суду зъ д. 28 липня с. р. тутешный судъ назначено до переведеня сеи справы на мѣсце золочѣвского, не подавши причины. Не хотячи однакожь проволѣкати дѣло, жалобникъ пôддаеся сему рѣшеню не зъ якихсь правныхъ причинъ, а лишь для того, що уважае свою справу ясною и чистою. На то ôтповѣвъ судія, п. Емисбергеръ, що розправу вызначивъ на руске свято въ тôмъ пересвѣдченю, що симъ вробитъ прислугу обжаловуючôй сторонѣ и свѣдкамъ, бо въ такôмъ дни есть мало справъ, а свѣдки маютъ вôльный день. Що до другои точки, заявляе, що ему самому не звѣстнй причины, для якихъ делеговано до сеи розправы судъ львôвскій.

Ôтгакъ ôтчитано въ языцѣ рускôмъ актъ обжалованя, де сказано изъ стороны сов. Рожанковского, що обжалованый агитувавъ пристрастно за выборомъ гр. Стадницкого до рады державнои и выступавъ противъ жалобника, грозячи выборцямъ на случай, коли-бъ на него ôтдали свои голосы. Комисарь староства переступивъ §. 491 закона карного тымъ, що дня 30 мая с. р. въ бюрѣ староства въ Золочевѣ передъ вôйтами Сем. Юркевичемъ зъ Урлова, Онуфр. Велганомъ зъ Ляцкого, Федькомъ Кухаромъ зъ Скнилова, Ив. Васлюкомъ зъ Луки и Дим. Вашкевичемъ зъ Ивачова бôльше-менше такъ выразився: „Рожанковского не можна выбрати посломъ, бо ôнъ е ворогомъ Найясн. Пана, ворогомъ краю и правительства. Шкода, що ôнъ носитъ цѣсарскій мундуръ, бо не вартъ его. Ôнъ е смѣтьемъ, а выбôръ его для краю бувъ бы великимъ нещастьемъ“. Жалобникъ кôнчитъ тымъ, що выступае въ оборонѣ своѣй и всего обидженого стану судейского. До розправы покликано на желанье сов. Рожанковского на разѣ Юркевича, Вашкевича и Кухаря.

Д-ръ Добряньскій не лишь пôддержуе обжалованье въ цѣлости, але и розширяе его на §. 488 закона карного, бо въ словахъ: „Рожанковскій е ворогомъ Найясн. Пана“ закинено сов. Рожанковскому дѣло нечестне и навѣть кары гôдне.

Д-ръ Дулемба подае ad generalia: Обжалованый, Вацлавъ Єловицкій родомъ зъ Худыевець, комисарь староства, числитъ 43 лѣтъ, жонатый, батько четверо дѣтей, доси не караный. Дальше д-ръ Дулемба голословно заперечуе цѣлу основу акту обжалованя.

Прикликано свѣдка, Семена Юркевича, вôйта зъ Урлова, дуже поважного чоловѣка. Д-ръ Дулемба предкладае посвѣдченье золочѣвского староства, що въ червни с. р. переведено противъ Юркевича слѣдство дисциплинарне на пôдставѣ §. 108 уставы громадскои, въ наслѣдокъ чого Юркевичь внѣсъ противъ Єловицкого жалобу о надъужитье урядовои власти. Слѣдство въ сѣй справѣ застановлено. Д-ръ Дулемба выводитъ зъ того, що въ Юркевичу палае ненависть и злôсть до Єловицкого, а се становитъ правну перешкоду, щобъ того свѣдка заприсягнути: кромѣ того свѣдокъ сей мавъ такожь пôдписати противъ выбору гр. Стадницкого протестъ, въ котрôмъ мѣстятся напады на Єловицкого. — Д-ръ Добряньскій проситъ, щобъ свѣдка заприсягнути. Судія рѣшае заприсягнути его, коли ôнъ заявивъ, що не мае нѣякои злости до Єловицкого.

Потôмъ Юркевичь оповѣдае, що 30 мая зôбрано въ золочѣвскôмъ староствѣ 80 вôйтôвъ, що належатъ до того округа, щобъ имъ доручити легитимаційнй карты до выборôвъ. Комисарь Єловицкій сказавъ имъ, щобы по одному ишли до старосты а пôзнѣйше явились у него самого. Передъ дверми старосты стоявъ на сторожи діюрнистъ, а передъ дверми комисаря „полицай“. Люде дуже товпилися. До старосты дôбрався свѣдокъ по три-годиннôмъ жданю, коли вже 50 вôйтôвъ выйшло ôтъ комисаря. Свѣдокъ вступивъ тамъ, а п. Єловицкій сказавъ до него сй слова: „Я знаю, що ты за одинъ! Памятай, що тутъ розходится о выбôръ посла! Правительство поставило зъ своеи стороны гр. Стадницкого, а въ другои стороны стоитъ Рожанковскій. Я тобѣ кажу голосувати на гр. Стадницкого! Най Богъ боронитъ на Рожанковского! — бо староство буде то памятати, на громаду потому уважати и запише васъ до чорнои книги! Рожанковскій е ворогомъ Найяснѣйшого Пана и правительства!“ Єловицкій говоривъ такожь свѣдкови, щобы то само заявивъ и другимъ выборцямъ, а другй вôйты розказували ему, що и имъ таку саму рѣчь комисарь правивъ и додававъ: „Якъ хто не хоче голосувати, то маешь право взяти за чубъ!“ Дверѣ були ôтхиленй, комисарь говоривъ голосно такъ, що стоячй передъ дверми могли все добре чути. Сов. Рожанковскій пытався потому свѣдка, чи се правда, що п. Єловицкій такъ на него выговорювавъ, а свѣдокъ потвердивъ.

Судія: За кимъ вы голосували?

Свѣдокъ: За сов. Рожанковскимъ.

Судія: Длячого?

Свѣдокъ: Бо ôнъ знае насъ и наше положенье.

Судія: А коли-бъ не було пресіи, за кимъ була-бы пôшла бôльшôсть повѣта?

Свѣдокъ: За Рожанковскимъ, бо то е наше пересвѣдченье. А такъ бувъ натискъ, грозьбы, та люде оповѣдали, що ихъ такъ мучили, якъ погане першихъ христіянъ.

Свѣдокъ Дмитро Вашкевичь, вôйтъ зъ Ивачева, заприсяженый, зôзнае, що 30 мая приѣхавъ до Золочева по легитимаційнй карты для себе и священика, пôйшовъ впередъ до старосты, котрый велѣвъ ему яко выборцеви голосувати лишь на гр. Стадницкого и додавъ: „Идѣгъ теперь до комисаря“. Пôйшовъ прото до п. Єловицкого а сей сказавъ ему: „Голосуйте тôлько на Стадницкого, а не на Рожанковского. бо то е ворогъ противъ намъ найпершій. Памятайте, абы-сте ся тримали.“ Нарôдъ товпився дуже передъ дверми комисаря, „а навѣть одинъ вôйгъ дôставъ ôть полицая въ писокъ (*въ сали веселôсть!* Свѣдокъ звертаеся до публики и повторюе: „Та дôставъ! правду вамъ кажу!“) Що до нашого священика, то п. комисарь казавъ: „Ôнъ буде инакше голосувати, але вы, вôйте, урядникъ! тримайте съ нами!“

По переслуханю тыхъ двохъ свѣдкôвъ д-ръ Добряньскій вноситъ ôтрочити розправу и завôзвати Кухаря и дальшихъ свѣдкôвъ, поименованыхъ въ жалобѣ. Д-ръ Дулемба противится тому и вноситъ завôзвати лишь полицая на доказъ, що дверѣ въ часѣ „конферованя“ (!) комисаря съ вôйтами були зачиненй.

Судія рѣшивъ ôтрочити розправу и завôзвати всѣхъ свѣдкôвъ, поименованыхъ жалобникомъ и оборонцемъ. Такъ отже ôтбудеся ще разъ розправа въ тôмъ дѣлѣ. Довѣдаемося зъ неи ще щось бôльше цѣкавого про те, якъ переводилися въ Золочевѣ выборы.

Ôтъ о. Алексея Заклиньского

яко предсѣдателя повѣтового комитету выборчого въ Богородчанахъ, одержали мы съ просьбою о умѣщенье въ „Дѣлѣ“ копіи слѣдуючого его справозданя обществу „Русская Рада“ у Львовѣ, (въ котрôмъ мы зъ конечности опустили тôлько деякй имена и личнй рефлексіи автора):

Выбôръ посла до сойму краевого дня 27 л. жовтня с. р. въ повѣтѣ Богородчаны-Солотвина выпавъ для Русинôвъ дуже сумно. Ц. к. староста богородчаньскій п. Корн. Штрассеръ дôставъ на 115 голосуючихъ 102 голосы, а кандидатъ руского повѣтового комитету выборчого и „Русскои Рады“ дôставъ 13 голосôвъ, а то 12 голосôвъ ôтъ селянъ а 1 голосъ ôтъ себе самого.

Будучи кандидатомъ и разомъ предсѣдателемъ повѣтового выборчого комитету, обовязаный я, не яко кандидатъ, а яко предсѣдатель комитету, подати „Русской Радѣ“ точне справозданье зъ цѣлого сумного факту.

А. Исторія дѣяльности комитету повѣтового.

1. Позаякъ солотвиньскій скарбъ, хотяй на него рускій нарôдъ працюе, при кождыхъ выборахъ держитъ съ ц. к. старостою, Поляками и жидами и черезъ своихъ урядникôвъ, лѣсничихъ и побережникôвъ дуже шкодитъ Русинамъ, длятого заразъ по розписаню выбору комитетъ повѣтовый выславъ письмо до властителя того скарбу, бар. Лебига у Вѣдни, съ просьбою, щобы директоръ скарбу солотвиньского и его служба, заховувались коли вже не прихильно Русинамъ, то бодай безсторонно, якъ то чинитъ скарбъ богородчаньскій. Чи, и що зробивъ въ тôмъ дѣлѣ бар. Лебигъ, намъ незвѣстно, фактомъ однакъ есть, що урядники его въ Солотвинѣ, а именно лѣсничй Шмідъ зъ Росôльнои и Едуардъ Чупикъ зъ Яблôнки, далися на выборцѣвъ выбрати и дуже шкодили рускому кандидатови.

2. Потому наступивъ листъ делегата „Русскои Рады“ п. Б. Дѣдицкого до дек. богородчаньского о. Пачовского зъ д. 30 вересня 1885 р. захваляючій и припоручаючій кандидатуру о. Алексея Заклиньского.

3. Дальше слѣдувавъ листъ „Русскои Рады“ до дек. о. Пачовского и о. Заклиньского зъ дня 29 вересня 1885 съ запытаньемъ, що зроблено въ дѣлѣ выбору посла и съ предложеньемъ на кандидата п. Дениса Кулачковского.

4. Дальше слѣдувавъ листъ п. Б. Дѣдицкого зъ дня 5 жовтня 1885 съ просьбою до о. Заклиньского, абы ôтъ своеи кандидатуры ôтступивъ а перенѣсъ еи на п. Александра Искрицкого, адвоката въ Сяноцѣ, котрый пôдъ дуже добрыми условіями кандидатуру свою жертвувавъ, и щобъ всѣми силами старався перевести его выбôръ.

5. Въ наслѣдокъ того листу ôтбулося на вôзванье комитету дня 9 жовтня 1885 зôбранье священикôвъ солотвиньскихъ, на котрôмъ о. Заклиньскій и о. дек. Кир. Пачовскій припоручали зôбраню выбрати одного зъ помежи трехъ кандидатôвъ и того-жь усильно попирати. При тôмъ заявивъ о. Заклиньскій, що въ користь одного зъ тыхъ кандидатôвъ ôнъ ôтъ своеи кандидатуры охочо ôтступае и того-жь кандидата всеусильно попирати буде. По довгôй розправѣ зôбранье ухвалило одноголосно, що въ виду кандидатуры ц. к. старосты нѣ одинъ зъ чужихъ кандидатôвъ не зможе удержатися, отже кандидатомъ мусить бути о. А. Заклиньскій; хотяй може й не перейде, то при его знакомости и довѣрію въ повѣтѣ, бодай значне число голосôвъ дôстане, и тымъ чиномъ честь руского народу хочь по части пôддержитъ, и одноголосно заявили, що будутъ его кандидатуру усильно попирати.

6. О тôй ухвалѣ священикôвъ солотвиньскихъ въ згодѣ съ священиками богородчаньскими завѣдомивъ о. Заклиньскій именемъ комитету пов. д. 10 жов., якъ п. Б. Дѣдицкого, такъ и „Русскую Раду“, въ тôй цѣли, щобъ одобрено и оголошено его кандидатуру.

7. Того-жь дня ôтнѣсся о. Заклиньскій до директора скарбу солотвиньского п. Гесса съ просьбою, щобы, коли не зволитъ спріяти, то бодай не шкодивъ его кандидатурѣ. Ся просьба, якъ вже сказано, була безъ успѣху.

8. Тымъ часомъ „Русская Рада“ дня 13 л. жовтня одобрила и оголосила кандидатуру о. Заклиньского.

9. Въ наслѣдокъ того скликавъ пов. комитетъ зôбранье выборцѣвъ на 25 жовтня до Богородчанъ, выславши всѣмъ выборцямъ одобренье „Русскои Рады“ на руки священикôвъ съ просьбою, щобы и они съ тыми выборцями на зôбранье явилися. Але на тôмъ зôбраню, кромѣ о. дек. Пачовского, не явився анѣ одинъ священикъ, а зъ выборцѣвъ-селянъ прибуло около 30. Тутъ по промовѣ о. Заклиньского, въ котрôй ôнъ пригадавъ, особливо солотвиньскимъ выборцямъ, що выпросивъ ôтъ Найясн. монарха дарованье залеглостей панщизняныхъ въ сумѣ 10.000 зр. и призволенье брати безплатно на вѣчнй часы сыровицю въ Солотвинѣ та прилученôмъ Зарѣчу, — всѣ зôбранй выборцѣ заявили, що будутъ голосувати на о. Заклиньского и другихъ выборцѣвъ будутъ до того накланяти.

10. Кромѣ того о. Заклиньскій пôславъ дня 24 жовтня слѣдуюче письмо до ц. к. старосты:

„Wielmożny Panie Starosto!

День доповняючого выбору посла до сойму краевого на мѣсце померщого посла, п. старосты

Лукасевича, приближаеся. На кандидата упросила одна часть жителѣвъ нашого повѣту Вповажаного пана старосту.

Зъ рускои стороны велися довшій часъ переправы и рѣшенье о кандидатѣ.

По смерти згаданого посла я пôддержувавъ кандидатуру мого громадского начальника Олексы Барабаша, котрый вже съ згаданымъ посломъ кандидувавъ и лишь 9 голосами упавъ.

Але по розписаню теперѣшныхъ выборôвъ сталося инакше. Явився бо межи нами делегатъ „Русскои Рады“ зô Львова, котрый именемъ центрального комитету (*Прим. Ред. Комитетъ центральный, орудувавшій выборами до рады державнои, не существувавъ. Делегатъ „Русскои Рады“, п. Богданъ Дѣдицкій, мôгъ прото выступати лишь въ имени сего-жь товариства*) заявивъ, що центр. комитетъ ôтступивъ ôтъ кандидатуры селянина, а желае собѣ для скрѣпленя слабыхъ силъ русскихъ (*Прим. Ред. Въ оригиналѣ стоитъ: „russkich“*) послôвъ поставити кандидатомъ мужа интелигентного и умного.

На заявленье наше сему делегатови, що на посла зголосився панъ Ильницкій, директоръ рускои гимназіи у Львовѣ, заявивъ сей же делегатъ, що п. директоръ зô Львова не посѣдае довѣрія анѣ въ такъ званôй старшôй, анѣ въ молодшôй партіи Русинôвъ, и предложивъ намъ до выбору трехъ кандидатôвъ, именно п. Діонисія Кулачковского, бувшого посла рады державнои, п. Алекс. Искрицкого, адвоката въ Сяноцѣ, и мене Алексея Заклиньского.

Въ наслѣдокъ сего порученя, въ порозумѣню съ священиками нашого судового повѣту, запросивъ комитетъ священикôвъ солотвиньского повѣтового суду до Ракôвця на засѣданье дня 9 с. м. и предложивъ имъ до выбору одного зъ сихъ кандидатôвъ.

Священики зъ Солотвинщины, межи котрыми находився и поважаный нами бувшій деканъ о. Галиковскій, высказали передовсѣмъ свое мнѣнье, що супротивъ кандидатуры пана старосты жаденъ зъ представленыхъ кандидатôвъ не удержится, хиба, наколи-бъ п. староста, увзгляднюючи бôльшôсть руску въ нашôмъ повѣтѣ, зволивъ въ „wspaniałości Swej (*здаеся мало бути: въ своѣй великодушности, т. е. wspaniałomyślności. — Ред.*) зробити уступку Русинамъ и зречися кандидатуры въ користь одного зъ трехъ вымѣненыхъ.

Щобы по желаню центрального комитету (?) рускій кандидатъ бувъ поставленый, рѣшило се зôбранье священикôвъ одноголосно, поставити мою кандидатуру, а то по причинѣ, що на случай неôтступленя п. старосты, чужій, незнакомый жителямъ тутешнымъ кандидатъ зовсѣмъ бы не перейшовъ, а я, маючи яко бувшій посолъ знакомости и довѣрие въ повѣтѣ, бодай яку-таку частину голосôвъ одержати можу и тымъ способомъ збережу бодай въ части честь переважно руского повѣту.

Вернувши зъ сего зôбраня въ Солотвинѣ, священьство нашого повѣту подѣлило то мнѣнье и рѣшенье духовеньства зъ Солотвинщины и нашъ выборчій комитетъ повѣтовый предложивъ сю ухвалу центральному комитетови, котрый, якъ посвѣдчае прилога въ ôтписи, принявъ ту ухвалу и мою кандидатуру потвердивъ.

Се есть вѣрный образъ переправъ и рѣшеня о рускôмъ кандидатѣ въ нашôмъ повѣтѣ.

Идучи за мнѣньемъ и ухвалою священикôвъ нашихъ судовыхъ повѣтôвъ, ôтношуся именемъ комитету до Вп. п. старосты съ „uniżoną prośbą“, чи бы не зволивъ въ „szlachetności Swojej“ ôтступити ôтъ кандидатуры въ користь нашимъ и центральнымъ комитетомъ порѣшенои моеи кандидатуры, полагаючи въ тôй просьбѣ на слѣдуючôмъ:

а) Выборчій повѣтъ Богородчаны-Солотвина числитъ пôсля найновѣйшои политичнои (?) конскрипціи около 49.000 жителѣвъ, зъ котрои девять частей суть Русинами, а около 5000 душъ народности польскои, ческои, нѣмецкои и исподѣваня мойсеевого. Єсть прото оправданымъ желанье Русинôвъ, щобы сей повѣтъ заступавъ посолъ рускій, а то тымъ бôльше, що вже черезъ 9 лѣтъ заступавъ его згаданый высше покôйный ц. к. староста.

б) Правыборы выпали користно для п. старосты, именно выбрано кромѣ виринистôвъ урядникôвъ, жидôвъ, вôйтôвъ и частину селянъ. Урядники будутъ голосувати на п. старосту зъ свого обовязку, вôйты и частина селянъ то зъ боязни передъ властею, то для позысканя ласки, а жиды, якъ жиды, пôдутъ завсѣгды за силою.

в) Але немилою буде для п. старосты доси небувала обставина, що при теперѣшныхъ правыборахъ въ загалѣ, а именно по мѣсточкахъ, дуже малу участь взяли жителѣ христіяньскій. Въ Солотвинѣ, кромѣ бурмистра, вышли выборцями самі жиды; въ Богородчанахъ явилося до правыборôвъ лишь двохъ або трехъ мѣщанъ христіяньскихъ, а прочі були жиды и кôлькохъ урядникôвъ и выбрано выборцями 5 урядникôвъ и 4 жидôвъ. Зъ рускихъ мѣщанъ не выбрано нѣ одного и помимо навѣть нашого поважного декана. Въ Лысци ще сумнѣйше выпали правыборы, бо тамъ на диво самому ц. к. выборчому комисареви, не станувъ до выборôвъ нѣ одинъ христіяньскій правыборець, а навѣть богато жидôвъ не взяло участи въ выборахъ и лишь 30 жидôвъ ôтдало свôй голосъ на громадского начальника и чотырохъ жидôвъ.

г) Але найсумнѣйшою есть та обставина, що рускі священики, котрі становлятъ найбôльшу часть интелигенціи въ повѣтѣ, не далися выбрати выборцями и навѣть не брали участи въ правыборахъ, щобы съ п. старостою не прійти въ немилу колизію.

д) Але и ті кôлька священикôвъ, котрі далися выбрати на выборцѣвъ, вже зъ патріотизму свого не зможутъ голосувати на п. старосту, а за ними пôйде и богато селянъ.

Ті всѣ обставины не можутъ вплынути на п. старосту успокоюючо, а то тымъ менше, що Вп. п. староста своею справедливостею, гуманностею и благородностею зыскавъ собѣ довѣріе и честь всѣхъ жителѣвъ и священикôвъ зъ повѣту, котрому то довѣрію теперѣшні выборы зроблятъ великій ущербъ.

По сихъ отже причинахъ просимо Вп. п. старосту, не для мене (бо я о се посольство не дбаю), а для Русинôвъ всего повѣту и для цѣлои Руси зробити се уступство принайменше на тую половину соймовои каденціи, черезъ що довѣріе и поважанье наше для Вп. п. старосты укрѣпится ще бôльше.

Въ кôнци прошу именемъ комитету „najpokorniej“ не вмѣняти намъ отою просьбу во зло, понеже лишь „nieograniczone zaufanie nasze do W go Pana Starosty powoduje i ośmiela nas do tejże“.

Именемъ комитету выборчого.

Богородчаны, дня 24 жовтня 1885 р.

Aleksy Zakliński, przewodniczący.“

11. Ц. к. староста приславъ дня 25 жовтня о. Заклиньскому таку ôтповѣдь:

„Wielebny Księże Proboszczu Dobrodzieju!“

„Я зовсѣмъ не намѣрявъ кандидувати и не накидався нѣкому съ моею кандидатурою. Лишь заохоченый и прошеный интелигенціею рускою и польскою и переважною частиною рускихъ жителѣвъ тутешного повѣту, рѣшився я приняти мандатъ на случай, коли-бъ мене выбрано.

Понеже на выразне желанье выборцѣвъ я заявивъ рѣшучо, що выбôръ прійму, то и годѣ менѣ нынѣ ôтступити, тымъ менше, що „ks. proboszcz Dobrodziej“ трохи за пôзно прійшовъ „z swojem żądaniem“. До того мушу додати, що и рускі священики такъ Богородчаньского якъ и Солотвиньского судового повѣту заохочували мене и намовляли, щобы я выбôръ принявъ, бо они сему не противлятся и та кандидатура буде бôльшости пріятною.

Долучаю мое высоке поважанье

Штрассеръ.

12. По выборахъ п. староста въ розговорѣ съ начальникомъ громадскимъ Старыхъ Богородчанъ Алексеемъ Барабашемъ, подавъ навѣть имена тыхъ священикôвъ рускихъ, що лично заохочували его до кандидованя.

Б. Выбôръ дня 27 жовтня 1885.

Впр. о. дек. Пачовскій передъ выборомъ ôтправивъ въ церквѣ службу Б. для выборцѣвъ о призванье помочи св. Духа. Але лише кôлькохъ выборцѣвъ явилося въ церквѣ, а прочі блукали по улицяхъ та коршмахъ, де ихъ оброблювано за п. старостою. Зъ священикôвъ, кромѣ о. Пачовского, не явився нѣ одинъ. О год. 10 почався актъ выбору. Коли староста, яко правит. комисарь, вôзвавъ выборцѣвъ выбрати чотырохъ членôвъ комисіи и ôтчитувавъ ихъ пôсля громадъ, то вже все було пôдготовлене урядниками староства и жидами. Выбрано до комисіи 2 лѣкарѣвъ зъ Богородчанъ и Солотвины, судію пов. зъ Богородчанъ и вôйта зъ Манявы. На о. Заклиньского упало лише 25 голосôвъ ôтъ самыхъ лише селянъ. По выборѣ чотырохъ членôвъ комисіи ôтъ выборцѣвъ наступивъ выбôръ трехъ членôвъ ôтъ старосты, яко правит. комисаря; той упросивъ до комисіи насамперѣдъ о. Заклиньского, а потому о. пароха ôрменьского зъ Лысця и одного выборця зъ солотвиньского судового повѣта.

Почалося голосованье. Шѣсть членôвъ комисіи ôтдали голосъ на ц. к. старосту, а лишь о. Заклиньскій, не знаючи, яка доля его чекае, голосувавъ самъ на себе. Голосовано пôсля громадъ. Всѣ голосы падали на старосту, а лише 6 выборцѣвъ изъ Старыхъ Бородчанъ (Ив. Пилипôвъ, Ал. Барабашъ, Вас. Момотъ, Ник. Кисѣличакъ, Ив. Гадусъ и Мих. Костей), 2 зъ Невочина (Говера и Николаѣвскій), 1 зъ Чукалѣвки (Гр. Пилипôвъ), 2 зъ Дрогомирчанъ (Пав. Лучка и Григ. Гробельный) и зъ Стебника (Стеф. Конюсъ) разомъ 12 выборцѣвъ дали голосы на о. Ал. Заклиньского.... Заплачь бѣдная Русе надъ невѣрными сынами Твоими, передай тое сумное событіе Исторіи и умерай!

Старі Богородчаны дня 5 л. листопада 1885.

Алексей Заклиньскій,

предсѣдатель комитету выборчого.

Загальный збôръ товариства „Шкôльна Помôчь“

ôтбувся дня 16 л. вересня 1885. Выбрано предсѣдателемъ збору о. Амвросія Поляньского, а секретаремъ Мих. Бандуровича. Справозданье за рôкъ 1885 предложивъ и ôтчитавъ секретарь п. Іосифъ Танчаковскій а также выказавъ доходъ и розходъ за той-же рôкъ.

Зъ причины, що кругъ дѣланя „Шкôльнои Помочи“ розширено и на клясы съ рускимъ языкомъ выкладовымъ при школѣ им. Пирамовича, тожь Выдѣлъ старався всѣми способами зôбрати якъ найбôльше грошей. Надруковано картки касові, запрошеня до вступленя въ члены, грамоты членскі, статутъ и поквитованя, котрыхъ розсыланьемъ, якъ и организаціею товариства занимался члены Выдѣлу: о. Поляньскій и п. Ром. Заклиньскій, що ихъ немало труду коштувало. — Членъ выдѣлу п. Р. Заклиньскій впровадивъ въ касоводствѣ для лѣпшого перегляду картки касові и списаньемъ на нихъ всѣхъ членôвъ товариства зробивъ не малу прислугу товариству.

Доходôвъ надзвычайныхъ було въ роцѣ 1885:

1) Соймова запомога	. .	150·— зр.
2) Зъ представленя театрального дня 11 падолиста 1884	. .	49·45 „
3) Добровôльныхъ даткôвъ	.	27·14 „
4) Галицка щадниця дала	. .	100·— „
5) Товариство „Просвѣта“ для ученикôвъ школы им. Пирамовича		20·— „

П. Володимиръ Пôдляшецкій, заявивъ, що его отець умираючи призначивъ устно 100 зр. товариству „Шкôльна Помôчь“. Грошѣ сі суть у брата п. Володимира Пôдляшецкого.

Всч. о. Іоанъ Коростеньскій, парохъ въ Грушевѣ, деканъ мокряньскій, дарувавъ на фондъ зелѣзный товариству книжочку „Рôльничо-кред. Заведенія“ на 17 зр. 88 кр. Грошѣ ті умѣщені въ Галицкôй щадници.

Касіеръ п. Р. Заклиньскій предложивъ Загальному збôрови справозданье касове:

Доходу було въ роцѣ 1884	.	294·38 зр.
„ „ „ „ 1883	.	254·54 „
„ „ „ „ 1882	.	238·95 „
Зъ перенесеня зъ року 1884	.	172·55 „
Приходъ въ роцѣ 1885	.	756·97 „
Всего доходу було	.	929·52 „
Всѣхъ розходôвъ було	.	778·78 „
До перенесеня на р. 1886 остае		150·74 „

Розходъ 1885.

За приборы шкôльні до обохъ шкôлъ заплачено	. . . .	100·93 зр.
Роздано 120 паръ чобôтъ, 1 пара по 1 до 2 зр.	. . . .	191·50 „
Роздано 47 плащикôвъ для дѣвчатъ а 54 бундъ для хлопцѣвъ	.	313·80 „
Роздано 51 гимнастичныхъ убрань для хлопцѣвъ	. . . .	61·— „
Роздано для дѣвчатъ суконокъ за		52·84 „
Марки и коверты	. . . .	15·59 „
Друксорты	. . . .	31·05 „
Услуга, стемплѣ, печатка	. .	12·54 „
Разомъ	.	778·78 „

Членôвъ було въ 1885 роцѣ	.	186
„ „ „ 1884 „	.	78
„ „ „ 1883 „	.	62
„ „ „ 1882 „	.	76

До комисіи контрольнои выбрано пп. Ст. Лабаша и Бор. Старецкого. Комисія удѣлила выдѣлови абсолюторію. При голосованю картками до нового Выдѣлу выбрані: о. А. Поляньскій, пп. Григ. Врецьона, Григ. Зарицкій, Ром. Заклиньскій, Бор. Старецкій, Волод. Петрушевичъ и Мих. Бандуровичъ.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Читальня въ Кристинополи. Дня 25 жовтня ôтбувся першій збôръ членôвъ тои читальнѣ въ монастыри оо. Василіянъ. Ôткрывъ его о. Чернецкій и вôзвавъ зôбраныхъ, щобы приступили до выбору Выдѣлу ново-заснованои мѣщаньскои читальнѣ. До Выдѣлу увôйшли: Василіянинъ о. Леонтій Осмѣловскій, о. В. Чернецкій, пп. Музъ, Левицкій, Герениович, Горбачукъ и Ф. Заблоцкій. По выборѣ Выдѣлу ухвалили зôбрані члены: щобы читальню въ Кристинополи вписати въ члены рускихъ просвѣтныхъ товариствъ, щобы для читальнѣ предплатити популярні газеты „Батькôвщину“ и „Р. Раду“, а для членôвъ читальнѣ мѣщанъ-Поляковъ: „Gazet-y Naddniestrzańsk-y“. Раджено такожь, де бы можна читальню помѣстити и т. д. Хотяй въ Кристинополи маютъ и жиды для своеи просвѣты жидôвску читальню, въ котрôй численно збираются, газеты и книжки читаютъ, бо они дуже добре понимаютъ, які великі користи приноситъ для чоловѣка просвѣта, то встыдно сказати, що въ Кристинополи знайшлися интелигентні люде, котрі дуже нерадї були тому, абы въ мѣсточку засновано мѣщаньску читальню, прото мимо запрошеня на зборахъ не появилися. Въ Кристинополи, де мѣщаньство темне, суть ôтъ давна анормальні ôтносины, — нема прото дива, що суть люде, котрымъ съ темнотою мѣщанъ добре а немало того побокются, щобы мѣщане не звергли зъ себе темноты та й не прозрѣли, бо тогды не було бы для нихъ въ Кристинополи мѣсця. — Мусимо ще то занотувати, що до щасливого укôнченя початого дѣла причинилися немало своими трудами пп. Полотнюкъ и П. Левицкій. Честь людямъ, котрымъ залежитъ на просвѣтѣ темныхъ братôвъ! — Х.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Уступленье бар. Конрада зъ министерства.*) Найважнѣйшою змѣною въ внутрѣшнôй политицѣ нашои державы есть теперь безперечно уступленье министра просвѣты и вѣроисповѣдань бар. Конрада зъ Айбесфельдъ зъ его дотеперѣшного становища. Змѣна та не наступила несподѣвано, а домагалися и предповѣдали ей вже ôтъ давна такъ лѣвиця якъ и правиця парляментарна. Для лѣвицѣ бувъ бар. Конрадъ за мало централистомъ, а для правицѣ, а особливо для клерикалôвъ и Чехôвъ, либераломъ и централистомъ, котрый имъ зовсѣмъ не бувъ на руку. Самъ же бар. Конрадъ не выступавъ нѣколи явно яко чоловѣкъ партіи, хочь въ души бувъ централистомъ и старався завсѣгды заняти таке становище, щобы не прихилитись нѣ на одну нѣ на другу сторону. Зъ ôтси то въ его поступованю була певна неясность и нерѣшимость и се було причиною, що зô всѣхъ сторôнъ на него нападали. За то стоявъ ôнъ сильно по сторонѣ правительства и старався по можности поступати въ дусѣ кабинету гр. Таффого. За ту прихильность дôсталась ему теперь и ôтповѣдна нагорода. Коли бар. Конрадъ подався до димисіи, цѣсарь пріймивъ еи ôтручнымъ письмомъ своимъ и надавъ ему не тôлько великій хрестъ ордена св. Леопольда, але покликавъ его такожь и до палаты панôвъ. На мѣсце бар. Конрада именованый министромъ просвѣты и вѣроисповѣдань дръ Павло Гаучь зъ Франкенштурнъ. Новоименованый министеръ мае доперва 34 лѣтъ, есть синомъ урядника и бувъ воспитанникомъ академіи терсіяньскои. Скôнчивши науки университетскі, розпочавъ Гаучь свою карієру яко концепіентъ при прокураторіи финансовôй въ долѣшнôй Австріи и зôставъ 1874 покликаный мин. Штремаеромъ до министерства просвѣты, де зôставъ концепистомъ министеріяльнымъ, опôсля обнявъ ôнъ провôдъ въ президіи министерства просвѣты и сповнявъ ту службу и за мин. бар. Конрада, доки ажь въ 1881 р. не зôставъ именованый тайнымъ совѣтникомъ и директоромъ въ Тересіянумъ. Въ житю политичнôмъ не бравъ Гаучь доси жаднои участи и ôтзначився доси лишь написаньемъ коментаря до закона церковного зъ 1874 р. Гаучь есть властителемъ ордерôвъ россійского св. Станислава II кл., сербского Таковы, чорногôрского Данила, турецкого Меджиде, грецкого Спасителя и португальского ордеру Христа. — Мин. Гаучь есть отже въ кругахъ политичныхъ зовсѣмъ чоловѣкъ новый и для того трудно ще нынѣ ôтгадати, яке становище займе ôнъ супротивъ рôжныхъ справъ и жадань народôвъ австрійскихъ. Ті, що Гауча близше знаютъ яко чоловѣка приватного, кажутъ, що ôнъ зовсѣмъ есть клерикалъ, хочь и не клонится до централистôвъ; ôнъ мае бути щирымъ прихильникомъ политики теперѣшного кабинету т. зв. „помиреня народôвъ“. На доказъ сего наводятъ то, що ôнъ яко директоръ тересіяньскои академіи увзгляднявъ дуже совѣстно и точно языкові потребы народôвъ австрійскихъ. Зъ другои стороны кажутъ знову, що именованье Гауча стоитъ въ певнôй звязи съ языковымъ пытаньемъ въ войску, котре то пытанье найбôльше причинилося до уступленя бар. Конрада; именованье Гауча мало-бы отже означати важну змѣну въ дотеперѣшныхъ справахъ шкôльныхъ и бодай чи не заведенье нѣмецкого языка выкладового якъ давнѣйше. Въ загалѣ однакожь можна сказати, що именованье Гауча не вдоволило нѣ лѣвицѣ нѣ правицѣ, а ся послѣдна радуеся хиба лишь зъ того, що позбула ся разъ министра, котрого такъ не навидѣла. Для насъ Русинôвъ, здаесь, выйде такій самый хосенъ зъ нового министра, якъ и зъ уступившого, и для того змѣна та насъ мало дотыкае; одного лишь жадаемо ôтъ нового министра, т. е. справедливости и точного выконуваня законôвъ, зъ котрыхъ маемо право користати.

(*Територіялне розмѣщенье войска въ Австро-Угорщинѣ.*) На послѣднôмъ засѣданю угорскои комисіи войсковои въ делегаціи, подано близші поясненя, що до розмѣщеня войска въ цѣлôй монархіи. Зъ сихъ поясненъ выходитъ, що по цѣлôй монархіи есть ще розмѣщеныхъ 14 корпусôвъ угорскихъ а въ Босніи и Герцеговинѣ корпусъ 15. Съ кôнцемъ сего року будутъ всѣ резервисты помѣщені теперь въ сихъ краяхъ розпущені до дому. Зъ дальшихъ дать показуеся, що зъ 188 угорскихъ баталіонôвъ пѣхоты помѣщені въ Угорщинѣ 145, въ Австріи 24, въ Босніи и Герцеговинѣ 15 и 2 въ Дальматіи; зъ 8 баталіонôвъ стрѣлецкихъ стоятъ 5 въ Угорщинѣ а 3 въ краяхъ окупованыхъ. Такъ отже зъ 156 баталіонôвъ, котрі маютъ стояти въ Угорщинѣ, стоятъ нынѣ фактично 150 въ угорскôмъ краю. Зъ 18 полкôвъ угорскои кавалеріи стоятъ 15 въ Угорщинѣ а 3 въ Австріи; крôмъ сего стоятъ ще въ Угорщинѣ 3 галицкі и буковиньскі полки кавалеріи. Въ загалѣ цѣла спôльна армія есть теперь такъ розмѣщена, що на случай потребы може она теперь далеко скорше бути змобилизована и станути до бою якъ пôсля давнѣйшои организаціи.

(*Ворохобники въ Кривошіи.*) „Pokrok“ доноситъ, що въ Кривошіи появилася громадка ворохобникôвъ, котра користаючи зъ розладу на балканьскôмъ пôвъостровѣ хотѣла бы и на области австрійскôй выкликати непокои. Австрійска цивильна и военна управа не привязуютъ однакожь до сего факту великого значеня, позаякъ всякій рухъ революційный въ сѣмъ закутку Дальматіи давсь-бы легко пригнести. Впрочѣмъ ворохобники не дали ще жадного доси знаку военного о своихъ змаганяхъ.

Заграничні Державы.

Справа болгарска и ситуація на Балканѣ. Найважнѣйшою вѣстею въ справѣ болгарскôй, яка въ послѣдныхъ дняхъ розôйшлась по цѣлôй Европѣ, есть безперечно фактъ, що царь выключивъ князя болгарского зъ числа россійскихъ генералôвъ. Фактъ сей есть ще тымъ бôльшои ваги, що кн. Александеръ есть не тôлько близькимъ своякомъ царя Александра и що Россія сама жь попирала кандидатуру кн. Александра на престолъ болгарскій, а власти и войско россійске въ Болгаріи вытали его пôдчасъ першого приѣзду дуже остентативно яко избранника царя всеи Россіи, але ще и тымъ, що кн. болгарскій есть такожь членомъ арміи нѣмецкои и австрійскои. Поминувши вже, що вôльно царови розгнѣватися на царя, а Россія наового избранника, але отъ що може насъ застановити: якъ дасться съ фактомъ симъ погодити такъ шумно заманифестована и все та всюды голошена згода помѣжь трема сусѣдными монархіями? Адже кн. Александеръ есть такожь кор.-прускимъ ген.-майоромъ и полковникомъ шестого полку австрійскихъ драгонôвъ! Нечесть, яку заявила Россія чи тамъ еи царь достойникови двохъ сусѣдныхъ монархій, мусить и на сихъ ôтбитися и коли есть згода, то консеквентно и сі державы повинні въ подôбный спо-

собъ заманифестуватися и ôтобрати болгарскому князеви свои почести, або хиба нема згоды мѣжь згадаными державами, коли се не наступитъ. И дѣйстно, доси нема ще и слѣду, щобы такъ Австрія якъ и Нѣмеччина заявили яку небудь охоту выступити въ подôбный способъ противъ князя болгарского; Россія отже и еи царь стоятъ въ сѣй справѣ поки-що особнякомъ и о скôлько можна предвидѣти, будутъ нимъ и стояти. Що могло царя спонукати до такого выступленя противъ свого свояка и колишного любимця Россіи? На се пытанье трудно дати ôтповѣдь, бо причины такѝ очевидно не голосятся явно; можна ихъ догадуватися лишь зъ ходу цѣлои справы и поодинокихъ вѣстей, подаваныхъ газетами. Читателѣ нашѝ пригадаютъ собѣ, що заразъ въ самôмъ початку, коли лишь справа сполученя Всхôдной Румеліи съ Болгаріею станула на порядку дневнôмъ, правительство россійске заявило отверто, що ôтклике своихъ официрôвъ зъ Болгаріи; въ слѣдъ за тымъ пôшло ôттакъ и дѣйстне ôткликанье. Пôзнѣйше доносили газеты, що Россія зажадае на конференціи детронизаціи князя болгарского; по сихъ вѣстяхъ наступивъ фактъ, о котрôмъ якъ разъ пишемо. Видко отже, що межи Россіею а Болгаріею було вже певне напруженье ôтъ самого початку румелійскои ворохобнѣ, але для чого оно ôтбилося головно на кн. Александрѣ? Двѣ були до сего головно причины: вплывы Англіи и неохота самого князя и его краю до Россіи. Доперва теперь зачинаеся поволи показувати, що Англія мае въ Болгаріи значный вплывъ и чи бодай не за еи заохотою выбухла ворохобня въ Румеліи. Англія була за сполученьемъ Румеліи съ Болгаріею и тревае при тôмъ ще до теперь. Лордъ Сальсбери давъ вправдѣ инструкціи англійскому амбасадорови въ Константинополи того рода, щобы ôнъ голосувавъ также за status quo, але лишь тогды, коли бы и всѣ державы на то згодилися, але на детронизацію кн. Александра, або збройне заведенье давного порядку ôнъ не смѣе згодитися пôдъ нѣякими условіями. Самъ лордъ Сальсбери есть тои гадки, що сполученье обохъ Болгарій було бы найлѣпшимъ розвязаньемъ болгарского пытаня. Въ сихъ поглядахъ попираютъ Англію также Франція и Италія. Болгарія отже и еи князь пôйшли, здаесь, за радою Англіи, безъ вѣдомости Россіи и не оглядаючись на ню, що въ давнôй покровительцѣ мусѣло выкликати певне невдоволенье. Що Болгарія ишла за радою Англіи, доказуютъ также и тымъ, що агентъ англійскій ѣздивъ всюды съ княземъ, дораджувавъ ему, а навѣть якъ кажутъ мавъ приготовлювати якѝсь позакулисовѝ махинаціи. Друга причина, т. е. неохота самои Болгаріи до Россіи лежала въ тôмъ, що такъ самѝ Болгаре якъ и головно кн. Александеръ покинули свои симпатіи до Россіи, а станули по сторонѣ захôдной Европы. Хочь и якъ се рѣчь природна, то мусѣла она цѣлу Россію празити дуже неприятно; недавный любимець еи покидае еи! Звѣстна рѣчь, що Россія не могла выскати собѣ широкои симпатіи у Болгаръ, бо выдвигаючи ихъ робила то лишь въ власнôмъ интересѣ а въ своѣй славяньскôй любови дивилась лишь на власну користь. Люде, що прибули зъ Россіи до Болгаріи, уважали тутъ себе панами и хотѣли верховодити навѣть надъ выбранымъ княземъ, котрый хочь зъ роду Нѣмець скоро перенявся идеями свого народу, не мôгъ погодитися съ россійскимъ славянофильствомъ. Зъ ôтти то й пôшло, що Катковъ ставъ наразъ дуже сильно нападати на кн. Александра и докоряти ему тымъ, що будьто ôнъ въ споолцѣ съ нигилистами выкликавъ ворохобню. Россійскѝ панслависты мѣрятъ звѣстно все своею мѣрою и въ кождôмъ свобôднѣйшôмъ руху якого небудь народу, добачуютъ заразъ такихъ-же самыхъ нигилистôвъ якъ у себе дома. Въ Софіи появилась „Самозащита“, котра не страхалась кинути Россіи голу правду въ очи. Князь приказавъ заразъ застановити выдавництво, але се вже нѣчого не помогло; судьба его була въ Россіи вже порѣшена. Коли же ôнъ, уважаючи себе паномъ въ краю, мавъ россійскихъ официрôвъ, що побирали платню зъ болгарскихъ грошей, назвати по ихъ ôткликаню втѣкачами, обуренье въ Россіи дôйшло вже до найвысшого степеня. Говорятъ, що причину выключеня князя зъ россійскои арміи мотивовано въ мѣродайныхъ кругахъ тымъ, що „революціонеръ“ не може бути членомъ россійскои арміи. Такъ то понизила кн. Александра та сама рука, що не давно его була выдвигнула.

Що-жь зыскала Россія черезъ таке выключенье кн. Александра зô своеи арміи? Въ першôмъ рядѣ то, що не допуститъ черезъ то до особистои уніи Румеліи съ Болгаріею, бо кн. Александеръ не буде мôгъ зôстати губернаторомъ Румеліи. Тымъ способомъ status quo буде мôгъ лекше бути приверненый, а тогды ôтпаде яка небудь компензата для Сербіи и Греціи, а съ нею може ослабнути и вплывъ Австріи въ сихъ державахъ. Чи однакожь такій хôдъ рѣчей оправдаесь, може показатися доперва въ будучности. „Нов. Время“ допускае сполученье обохъ Болгарій, але пôдъ условіемъ, що Батенберги зôстанутъ зовсѣмъ выключенѝ. Хто-бы однакожь мавъ прійти на мѣсце кн. Александра, о тôмъ ходятъ доси лишь глухѝ вѣсти. Однѝ кажутъ, що кн. Бисмаркъ протегуе кн. Кумберлянда, котрый есть шуриномъ царя, а другѝ знову догадуются, що Россія буде попирати кандидатуру кн. Караджорджевича, затя кн. Чорногоры. Такъ отже стоитъ справа князя болгарского.

Тымъ часомъ такъ въ Болгаріи якъ и въ Туреччинѣ, Сербіи и Греціи приготовуются до великои акціи военнои. Болгарія зброится якъ може и заводитъ свои порядки административнѝ въ Румеліи. Сербія вже зовсѣмъ готова до вôйны и войско еи заняло вже военнѝ позиціи и чекае лишь на даный знакъ; сербске правительство ôткликало вже навѣть зъ Софіи свого агента, котрый яко одинокій представитель Сербіи, остався ще бувъ по послѣднôмъ конфликтѣ въ Болгаріи. Туреччина выставила также вже значну силу войска, а газеты подаютъ вже навѣть ordre de bataille турецкои арміи, а Греція ôтповѣла на письмо нѣмецкого цѣсаря до короля грецкого, що не може нѣякъ опертися напорови народу, котрый не може погодитись съ дотеперѣшнымъ порядкомъ. Середъ такихъ обставинъ радитъ конференція въ Константинополи але доси ще не звѣстно якъ постановитъ она залатати дѣру, що такъ несподѣвано зробилась на Балканѣ и котра що разъ бôльше ширшае. Пôсля найновѣйшихъ вѣстей положенье на Балканѣ стало дуже критичне и Сербія леда день впаде до Болгаріи.

Нѣмеччина. Выборы до прускои рады державнои выпали въ той способъ, що выбрано 197 консервативныхъ, 43 вольнодумныхъ, центрумъ 102, Поляковъ 15, Данцѣвъ 2. Поляки стратили при сихъ выборахъ три мандаты а то по тôй причинѣ, що всѣ Нѣмцѣ безъ рôзницѣ партій були противъ нихъ. Зъ выборôвъ сихъ показуеся, що и симъ разомъ консервативнѝ не одержали абсолютнои бôльшости, котра выноситъ 217 голосôвъ. — Въ справѣ островôвъ каролиньскихъ настала теперь якась застоя; о судѣ папы нѣчого не чувати. Кажутъ, що Нѣмеччина думае для полагодженя сего конфликту поробити иншѝ предложеня. „Nat. Ztg.“ доноситъ, що правительство нѣмецке мало въ сѣй справѣ ясно зазначити свое становище и загрозило Испаніи зôрваньемъ всякихъ ôтносинъ, наколи-бъ она и дальше хотѣла на сю справу задивлятися односторонно. — Вѣсть, що будьто-бы Россія заключила съ Саксоніею подôбну угоду якъ и съ Прусами и Баваріею, есть зовсѣмъ безъосновною.

Англія. Выключенье князя болгарского зъ арміи россійскои выкликало въ Англіи велику сензацію. Вся праса безъ рôзницѣ стае въ оборонѣ князя. Въ высшихъ сферахъ лондоньскихъ запанувало велике обуренье на Россію за таке поступованье и всѣ сподѣваются, що Англія заремонструе. — Вôйна межи Англіею а Бирмою не дасться вже оминути и може лишь бути, що початокъ военныхъ крокôвъ трохи продовжится. Наколи-бы однакожь правительство бирманьске ôтповѣло на англійске ультиматумъ прихильно и заявило охоту помиритися, то все таки англійскій посолъ выѣде до бирманьскои столицѣ съ що найменше 1000 войска, займе мѣсто и залагодитъ справу бомбайско-бирманьского товариства. Англійске правительство зажадае также збуреня деякихъ крѣпостей и зредукованя войска ажь до 5000. Въ Англіи сподѣваются, що около 15 с. м. англійскѝ войска переступлятъ бирманьску границю.

НОВИНКИ.

— **Загальнѝ Зборы товариства Рускихъ Женщинъ въ Станиславовѣ** ôтбудутся въ четверъ дня 26 л. падолиста о годинѣ 3 зъ полудня, въ Рускôй Читальни (Бельведеръ ч. 5); опôсля о годинѣ 7 наступитъ въ сали касина мѣщаньск. декляматорско-музикальный вечеръ, котрого програма богато обѣцюе. Дотеперѣшный Выдѣлъ Товариства запрашае всѣхъ Вп. членôвъ товариства и гостей, щобы численно зôбралися якъ на Зборы такъ и на вечерокъ, бо ôтъ того залежитъ доля и розвôй товариства въ будучности. — *Ôтъ Выдѣлу товариства Рускихъ Женщинъ въ Станиславовѣ.*

— **Въ честь Преосв. еп. д-ра Юл. Пелеша** устроили питомцѣ гр.-кат. львôвскои семинаріи въ недѣлю дня 8 с. м. музикально-декляматорскѝ вечерницѣ. Вечерницѣ тѝ ôтбулись въ прибранôмъ въ цвѣты и вѣнцѣ зъ зелени музею семинаря, а прибуло на се торжество такожь доволѣ гостей зъ по-за семинаря. Мѣсця въ першôмъ рядѣ заняли Впр. митр. Сильвестеръ, еп. Пелешь и кôлькохъ крылошанъ. Вечерницѣ розпочавъ питомець М. краснорѣчивою промовою, въ котрôй высказавъ радôсть всего руского народу а особливо духовеньства по причинѣ именованя Пр. Юліяна станиславôвскимъ владикою. По промовѣ ôтспѣвавъ хоръ питомцѣвъ „Многая лѣта“ Воробкевича, опôсля семинарицка орхестра ôтграла Rossi-ого „Falsi Monitari“, а дальше питомець Г. ôтдекламувавъ „Псальмы Руслановѝ“ М. Шашкевича; Ôттакъ слѣдувала Шуберта „Серенада“ ôтспѣвана хоромъ и Кикена „Наша надѣя“ ôтспѣвана пит. С. и Н.; увертура зъ оперы „Норма“, выконана орхестрою и хоры: В. Матюка „Пôдъ осѣнь“ и Вербицкого „Тамъ есть въ лѣсѣ зрубъ“. Всѣ повысшѝ точки програмы переведено дуже удачно, а деякѝ навѣть повторювано середъ грôмкихъ оплескôвъ. По скôнченю програмы забравъ голосъ еп. Юліянъ и подякувавъ за ôтдану ему честь и заохочувавъ питомцѣвъ до щирои працѣ для добра своеи церкви и народу. Опôсля забравъ голосъ митр. Сильвестеръ похваляючи питомцѣвъ за то, що умѣютъ ôтдати належно заслужену честь ново-посвященому владыцѣ и просивъ еп. Юліяна, щобъ удѣливъ питомцямъ свого першого епископского благословеня. Коли се сталося, гостѣ розôйшлися середъ неумовкаючого спѣву многолѣтствій.

— **Зъ Бродôвъ** доносятъ намъ, що Загальный збôръ бродскои филіи Общества Им. Качковского ôтбудеся дня 26 л. падолиста с. р. въ Бродахъ въ сали рады повѣтовои о год. 11 передъ полуднемъ. Програма збору слѣдуюча: 1) выбôръ предсѣдателя, 2) переглядъ касы филіи 3) выбôръ нового выдѣлу, 4) внесеня членôвъ.

— **Новый выбôръ посла на соймъ краевый** зъ мѣста Станиславова, розписеный на 30 лат. падолиста с. р.

— **Тр. Сципіо**, якъ ходятъ имовѣрнѝ слухи — мае зôстати членомъ Выдѣлу кр. на мѣсце пок. Подлевского.

— **Вицепрезидентомъ краевого суду у Львовѣ** а разомъ и президентомъ ôтдѣлу сего-жь суду для справъ карныхъ именованый Кароль Поглѣсъ, президентъ суду окружного въ Золочевѣ.

— **Кн. Адамъ Сапѣга** именованый тайнымъ совѣтникомъ съ увôльненьемъ ôтъ таксы. Догадуются, що се достоиньство заповѣтомъ, що кн. Сапѣга небавомъ зôстане маршалкомъ краю на мѣсце п. Зыбликевича.

— **Въ Отыніи** мае бути утвореный судъ повѣтовый. Выдѣлъ краевый порозумѣвшися съ президіею высшого суду у Львовѣ, постановивъ сю справу попирати. До сего нового суду повѣтового мали-бъ належати деякѝ села, що маютъ ôтдѣлитися ôтъ судôвъ повѣтовыхъ въ Тысьмениці и Товмачи а крôмъ того ще й деякѝ села, що належатъ нынѣ до судôвъ повѣтовыхъ въ Делятынѣ и Надвôрнôй.

— **Нову церковь** выбудовано и дня 10 (22) вересня с. р. посвящено въ селѣ Оровôмъ коло Дрогобыча. Найбôльшу заслугу коло выбудованя сеи церкви положили мѣсцевый священикъ о. Петрикъ и начальникъ громады Кухарь. Честь имъ за то!

— **Зъ Чорткова** пишутъ намъ: У насъ ôтбулося д. 29 л. жовтня величае свято, котре на многѝ лѣта лишитъ по собѣ памятку для кождого руского мѣщанина чорткôвского. Ого честный и побожный рускій мѣщанинъ Себастіянъ Мирончукъ съ женою своею Катериною, першѝ дали прикладъ побожного дѣла построивши звôнничку и звôнъ въ воротахъ чорткôвского кладбища и призначаючи его на послѣдный позвôнъ кождому по мершому, провадженому на мѣсце вѣчного упокою. Въ той то власне день ôтбулися хрестины звона и посвященье построенои звôнички. Свято се стягнуло велике множество народу до нашои убогои церкви мѣскои, щобы подивляти се невидане ôтъ давна а такъ красне священодѣйство. Мимо неспріяючои погоды заѣхало кôлька повозôвъ передъ церковь и першу службу Божу зачавъ о. Т. Чубатый, мѣсцевый сотрудникъ. О $10^1/_2$ годинѣ при повнôй церквѣ рускои и польскои интелигенціи, выпередженои представителями властей зъ ц. к. староства, суду, уряду податкового ставъ до литургіи Впр. о. Іоанъ Михалевичъ, парохъ Бѣлобожницѣ, и деканъ чорткôвскій. Своею побожностею и плѣняючимъ голосомъ звеличивъ славу въ бѣдненькôй нашôй церквѣ и настроивъ серця всѣхъ присутныхъ до правдивого „Горѣ имѣемъ серця!“ Хоръ спѣвакôвъ прибувшихъ зъ Угрыня за дозволомъ Впр. дек. скальского о. Брылиньского доказавъ своеи штуки. На самѝ хрестины и благословенье звона заквѣтчаного въ васильокъ и иншѝ цвѣты приѣхавъ старенькій и пôдъ той часъ недужій, трудолюбивый нашъ добродѣй и правдивый нашъ отець духовный В. Сьокало, парохъ мѣсцевый. Дрожачимъ побожнымъ голосомъ довершивъ хрещеня сеи живои въ красный голосъ рускои дитины. Кумами були Вп. п. А. Голубовскій начальникъ суду и панѣ Чачковска, жена адвоката мѣсцевого. Похôдъ величавый съ новыми хоругвами рушивъ зъ церкви выпереджаючи звôнъ, везеный на рукахъ дѣвиць. Люде оставали и збôльшали похôдъ, закимъ прибувъ на мѣсце. Освященье звôнички було красне и закôнчилося о 2 годинѣ многолѣтствомъ для обохъ честныхъ фундаторôвъ. Дай Боже, щобы честне дѣло сихъ фундаторôвъ загрѣло всѣхъ чорткôвскихъ чч. парохіянъ, абы свою бѣдненьку церковцю побôльшили, украсили и збогатили. — *Отвертый правдою.*

— **Зъ Копычинець** пишутъ намъ: У копычинецкого завѣдателя дôбръ гр. Баворовского сталося велике нещастье черезъ неосторогу съ нафтою. Служниця наливала нафту до запаленои лямпы. Нафта запалилась, бризнула на служницю и тая стала цѣла въ поломени. Сестрѣнниця управителя дôбръ кинулась на ратунокъ и такожь стала въ поломени. Служниця умерла въ два днѣ, а сестрѣнниця въ чотыри днѣ по тôй страшнôй пригодѣ. — *А. Ч.*

— **„Бурса Товариства помочи науковои“**. Въ 1867 р. завязалося було у Львовѣ товариство помочи науковои для молодежи школъ середныхъ. Товариство се давало ажь до кôнця 1885 р. школьного бôльшѝ або меншѝ запомоги бѣднымъ ученикамъ. Але коли така помôчь показалася недостаточною, а часто навѣть не доводила до цѣли, то товариство ôткрыло сего року свою Бурсу на пôдотавѣ статутôвъ. Бурса призначена для ученикôвъ христіянъ безъ рôзницѣ народности. Доси есть въ сѣй бурсѣ 8 ученикôвъ, на половину Русинôвъ и Поляковъ, (4 безплатно а 4 за малу доплату). Бурса стоитъ пôдъ зарядомъ дирекціи товариства, котра складаеся: зъ предсѣдателя Аполинарія Стоковского, его заступника, Ант. Лучкевича и секретаря кс. Влад. Ванковича. Членами дирекціи суть межи иншими пп.: Ив. Бѣчай проф. уч. семинаріи, Людв. Дзьедзицкій, проф. уч. семинаріи, дръ Родецкій, дир. школы реальнои и дръ Самолевичь, дир. гимназіи. Датки пріймае дир. п. Лучкевичь, ул. Скарбкôвска, ч. 39.

— **Именованя.** Дѣйстными учителями при школахъ народныхъ именованѝ: Т. Островскій въ Скоморохахъ, М. Кушнѣренко въ Ляцкôмъ, И. Матиско въ Велиполю, И. Галатка въ Кальваріи, К. Скинниця въ Пуимю, Ф. Родогевичь въ Ковалѣвцѣ и М. Пикъ въ Городищи.

— **Бескидска зелѣзниця** мае бути въ короткôмъ часѣ въ однôй части готова. Именно на просторони Стрый-Сколье робота майже зовсѣмъ скôнчена, послѣдными часами положено вже шины и прикрѣплено ихъ. Здаесь отже, що на просторони Стрый-Сколье розпôчнеся рухъ вже въ короткôмъ часѣ. За то на просторони Сколье-Бескидъ теперь ледви розпочато роботы.

— **На выставѣ образôвъ Верещагина**, котру отворено недавно у Вѣдни, находився мѣжь иншими такожь образъ „Свята родина“, на котрôмъ Верещагинъ представивъ особы, належачѝ до родины Исуса Христа въ видѣ чисто жидôвскихъ типôвъ. Церковно-католицкѝ сферы у Вѣдни соблазнились выставленьемъ такого образу и власне сими днями въ наслѣдокъ интервенціи архіепископа Гангльбавера у архикнязя Кароля Людвика, яко протектора сеи выставы, усунено сей образъ зъ выставы.

— **Рабинъ-чудотворець зъ Мостискъ** дався вже самымъ жидамъ въ знаки своимъ вызыскуваньемъ. Розумнѣйшѝ зъ жидôвъ обжалували его до суду о обманьство и спроневѣренье грошей, зложеныхъ на побожнѝ жидôвскѝ цѣли.

— **Опорожненѝ мѣсця.** Посады експедиторôвъ почтовыхъ опорожненѝ въ Жуковѣ, Стратынѣ рогатыньского повѣта; речинець подаватись о тѝ посады уплывае съ днемъ 28 падолиста с. р.

— **Поклады зелѣзнои руды** ôткрыто въ окрестности Бобрôвки, стаціи сокальско-ярославскои зелѣзницѣ. Поклады маютъ бути дуже великѝ, а руда мае мѣстити въ собѣ 53—54% чистого зелѣза. Ще въ тôмъ роцѣ мае початись експлоатація на великѝ розмѣры сихъ ново-ôткрытыхъ пôдземныхъ скарбôвъ.

— **На Коломыйску руску Бурсу** вплынуло въ мѣсяцяхъ вересни и жовтни с. р.: Дхв. Дирекція касы ощадности въ Коломыи запомогу за 1885 рôкъ. 100 зр.; П. Т. п. Петро Семенюкъ зъ Глинки 1 зр. о. Д. Вахнякъ, парохъ Глинокъ, 50 кр., О. Бурачиньскій зъ Олѣева 50 кр.; Складка въ товрговли п. Березницкого въ Коломыи дня 3 вересня с. р. 7 зр.; п. Губертъ, ц. к. фельдфебель 56. полку пѣхоты, при случаю свого вѣнчаня 1 зр., Н. Н. 1 зр. 20 кр.; зъ вечерка товариства драматичного въ Коломыи при случаю ôтвореня филіи „Народнои Торговлѣ“ въ Коломыи, вплынувъ чистый дохôдъ 19 зр. 35 кр.; зъ каплички бурсовои на передмѣстю Станиславôвскôмъ за пôвъ 1885 року 10 зр. $36^1/_2$ кр.; ч. Гриць Семенюкъ, господарь зъ Илинець 1 зр.; зъ пушки въ „Народнôй торговли“ за мѣсяць жовтень с. р. 3 зр. 20 кр.; п. Сигурдъ Вишневскій, властитель дестилярнѣ и радный мѣста Коломыѣ, 50 кільо нафты; о. І. Шмигельскій зъ Балинець 100. кільо бараболь; о. Колянковскій зъ Хомчина 25 кільо фасолѣ. — Всѣмъ Вп. Добродѣямъ убогои рускои молодежи складае Зарядъ Бурсы прилюдну подяку.

Господарство, торговля и промыслъ.

— **При тягненю лосôвъ угорскои выставы** припала головна выграна 100.000 зр. на серію 9120 ч. 62, друга выграна 20.000 зр. на серію 7807 ч. 95, сума 10.000 зр. на сер. 2.589 ч. 22, сума 5.000 зр. на сер. 4.136 ч. 24, сума 4.000 зр. на сер. 888 ч. 68.

— **При тягненю лосôвъ зъ р. 1860** упала головна выграна на ч. 1 серіи 496, выграна 50.000 зр. на ч. 19 сер. 7.223, 25.000 зр. на ч. 20 сер. 13.892, по 10.000 зр. выграли: ч. 9 сер. 7.942 и ч. 1 сер. 7.851.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Ст. Бил. въ Черн. До кôнця року ще 7 зр. — **Вп. Оч. въ Сер.** До кôнця року ще 1 зр. — **Всч. К. Я. въ Л.** 9·24 зр. одержали и записали. Вамъ задержано 118 ч. черезъ помылку. Простѣтъ! — **Всч. С. Бурн. въ Г.** Нѣчого. — **Всч. А. Од. въ Дм.** До кôнця року ще 6 зр. — **Всч. І. Б. въ Кап.** Доси одержано 10 зр. — **Всч. С. Мар. въ Гр.** Зъ присланыхъ 11 зр. вписано 5 зр. на Вашь рахунокъ (ще 4 зр.) а 6 зр. на рах. Всч. І. Г. въ Д. (ще 3 зр.) — **Всч. В. М. въ М.** Нынѣ-завтра Администрація вышле; богато шуканины по книгахъ. — **Вп. О. Б.** Въ четверъ, бо нынѣ нема мѣсця.

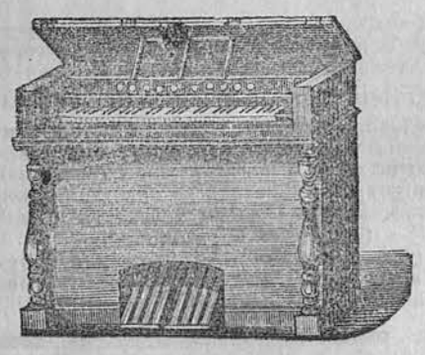

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 14—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

НАДÔСЛАНЕ.

(Лотерія). Хто хоче взяти участь въ мѣсячныхъ тягненяхъ италійскои позички лосовои, заосмотренои величезными выграными по 2 миліоны, 1 миліонъ, 500.000 франк. и т. д., най погляне на анонсъ, оголошеный въ нынѣшнôмъ числѣ нашои газеты

Интересне

есть находячеся въ нынѣшнôмъ числѣ нашои часописи Заявленье щастя черезъ Самуила Гекшера въ Гамбурзѣ. Сей дôмъ зыскавъ собѣ черезъ свое точне и тайне выплачуванье такъ тутъ якъ и въ окрестности выграныхъ сумъ таку славу, що мы вже на сѣмъ мѣсци робимо кождого уважнымъ на его нынѣшный анонсъ.

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскі сукнѣ суконні за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, **чиста** вовна овеча, на **дамскі пальтоты зимові за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ ôтъ дощу** и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр. 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже красні одѣня, сподні, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцеві для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такі рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталось-бы нѣчого зъ тыхъ рештковъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконні инсеруютъ взôрцѣ рештковъ; ті кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи приймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (13—24)

Головна выграна евент. 500.000 Мар. | **Заявленье щастя.** | Выграні гарантує держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выграні.

Выграні сеи **користнои** лотеріи **грошевои,** котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючі:

Найбôльша выграна есть евент. **500,000** Марокъ

Премія 300,000 Мар.	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2.000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр. à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр. à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М., въ 4-ôй на **80,000** М., въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200,000** М., а съ премією на **300,000** М. евент. на **500,000** М.

На перше **тягненье выграныхъ,** котре **уждово** назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або **6 Марокъ,**

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або **3 Марокъ,**

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або **1½ Марки.**

и я розсылаю оригинальні лосы гарантовані державою (а не заказані промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальші стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

20 падолиста с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 5—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

ГОТОВА ОДѢЖЬ МУЖЕСКА И ДИТИНА

на теперѣшну пору есть до набутя

найдешевше

въ магазинѣ першои сполки

КРАБЦЕВЪ ЛЬВОВСКИХЪ

Улиця Гетманьска ч. 10.

10—12

Пôсля розпорядженя министеріяльного зъ 1866—68 - 69—70 р. ôтбудеся дня 20 падолиста 1885 пôсля законно приписаныхъ формальностей велике мѣсячне тягненье

Италійскихъ лосовыхъ позичокъ.

Кожда зъ сихъ позичокъ есть загарантована добрами найбôльшихъ мѣстъ Италіи

Бари, Барлетта, Миляно, Венеція

съ 500 тягненями,

котрі на перемѣву и правильно въ певныхъ часахъ ôтбуваются.

300.000 выграныхъ

становлятъ по 2 миліоны, 1 миліонъ, ½ миліона, 250.000, 100.000, 50.000, 20.000, 10.000 и т. д.

въ загальнôй сумѣ

около 66 миліонôвъ въ золотѣ,

котрі въ повнôй сумѣ и дзвôнкою монетою выплачуются въ найбôль. тайни щасливымъ выгр. Зъ згаданыхъ повысше тягнень ôтбувае

що мѣсяця одно тягненье

неôтклично въ дняхъ означеныхъ на оригинальныхъ облигаціяхъ. Послѣдні мѣстятъ въ собѣ впрочѣмъ потрѣбні поясненя на трехъ мовахъ.

Безъ всякого преувеличеня можна сказати, що облигаціи италійскихъ позичокъ суть **найкористнѣйшими** задля великои шансы выграня, **найзмысленнѣйшими** зô взгляду на систему лосованя **и одинокими въ свѣтѣ,** котрі маютъ величезне число выграныхъ.

Кождому ôтбирателеви облигацій гарантуеся передъ амортизацією позичокъ.

премія що найменше на 70 лиръ, котра може **случайно дôйти найбôльше до 2 миліонôвъ.**

Выдані сумы не суть впрочѣмъ страчені пôдъ нѣякими условіями. Они ôтдаются знову назадъ, бо кождому властителеви гарантуеся сплата 290 л. т. е. 220 л. за закупно а 70 л. яко найменша премія.

Дефинитивні облигаціи оригинальні, заосмотрені пôдписею и печатею властей комунальныхъ въ

Бари-Барлетта-Миляно-Венеція,

котрі берутъ участь въ всѣхъ мѣсячныхъ тягненяхъ, продаются за готôвку

цѣлои цѣны 220 франк. = 110 зр. а. в.

Той самъ титулъ можна мати такожь и за заплатою ратами по цѣнѣ 290 франк. = 145 зр. а. в. и решты 275 франк. = 137 зр. 50 кр. а. в. въ 55 мѣсячныхъ, дуже дôгôдныхъ ратахъ по 5 франк. = 2 зр. 50 кр. а. в. платныхъ въ першôмъ тыждни кождого мѣсяця почавши ôтъ 1 сѣчня 1886. Заразъ по заплаченю задатку 15 франк. = 7 зр. 50 кр. а. в. бере кождый ôтбиратель выключно самъ участь въ тягненю 20 падолиста, якъ такожь и въ всѣхъ другихъ такъ само, якъ-бы заплативъ повну цѣну.

Улекшеня — Ті ôтбирателѣ, що заплатятъ мѣсачно 10 франк. = 5 зр. а. в. замѣсть 5 франк. = 2 зр. 50 кр. а. в. зыскаютъ рабатъ 10 лиръ = 5 зр. а. в. на цѣнѣ закупна, а ті що заплатятъ ажь до кôнця 1886, рабатъ 20 л. = 10 зр. а. в.

Кождый ôтбиратель получае яко додатокъ билетъ великои лотеріи въ Антверніи съ выграными 100.000, 50.000 и т. д. и лосы лотеріи въ Ницци, котрои тягненье предстоитъ съ выграными по 500.000, 100.000, 50.000, 25.000, платными готôвкою въ котрôмъ бы краю и не були ôтбирателѣ.

Запримѣтити треба, що не лишь нѣма жадного ризика на заплачені сумы, але навѣть що числа выбягненыхъ облигацій мѣстъ Бари-Барлетта, приходятъ знову до урны. що дае можнôсть выграти ажь около 600 премій, котрі можутъ навѣть и

10 миліонôвъ

выносити.

Запытаня и поясненя, котрі мѣстятся вже въ оригинальныхъ облигаціяхъ неувзглядняются

Щобы брати участь въ тягненю 20 падолиста, треба прислати грошѣ наказкою почтовою передъ днемъ 19 падолиста до

Банку Fratelli Croce fu Mario in Genua Италія

Головні выграні подаются телеграфичными депешами до бôльшихъ газетъ. Крôмъ того получитъ кождый выгравшій даромъ повну листу тягненъ. Ôтбирателѣ 10 облигацій получаютъ по кождôмъ тягненю телеграфичне завѣдомленье о головныхъ выграныхъ.

Кредитъ и сконтро ôткрытї для купуючихъ. Листы приходятъ до 48 годинъ. Высылка листы тягнень слѣдуе даромъ. 1501 1—1

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 87—?

росу красоты и всякі косметики такъ черезъ мене якъ и иншій фирмы поручані.

Ц. к. Генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзницъ державныхъ.

Выпись зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирова.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни:

Конкурсъ. 1496 2—3

При Радѣ повѣтовôй въ Богородчанахъ есть до обсады **посада официяла** съ рôчною платою 500 зр. а. в. и съ правомъ побирати діеты за чинности комисійні.

До осягненя тои посады вымагаеся передо всѣмъ вѣдомостей техничныхъ, а бодай фаховои вдôбности около будовы дорôгъ и мостôвъ при тôмъ знаня обохъ языкôвъ краевыхъ и нѣмецкого, якъ въ письмѣ, такъ и въ мовѣ, красного четкого письма; доказôвъ непорочного характеру и докладного знаня чинностей канцелярійныхъ.

Посада официяла въ першôмъ роцѣ буде тôлько провизорично надана а стабилизація черезъ Раду повѣтову на внесенье Выдѣлу може наступити доперва по цѣлорôчнôмъ належнôмъ сповненю обовязкôвъ черезъ Раду повѣтову на внесенье Выдѣлу.

Убѣгаючіся о сю посаду мають внести власноручно писане и належно удокументоване поданье до Выдѣлу Рады на руки пôдписаного презеса найдальше **до 1 л. грудня 1885.**

Богородчаны дня 22 го жовтня 1885.

Іосифъ Шелиньскій вл. р. презесъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

всѣ ефекты и монеты

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечні и 5% Листы Гипотечні преміовані

котрі пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 47—?

Якъ скоро можна усунути ослабленье нервôвъ и бракъ апетиту

черезъ вынаходъ солодового екстракту п. Іоана Гоффа въ Берлинѣ и Вѣдни (Bräunerstrasse 8) доказуе письмо панѣ Баксай у Вѣдни въ котрôмъ она каже:

„Вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого пива здоровя зъ екстракту солодового зменшилась моя недуга, сонъ и апетитъ повернули.“

Не можна змѣркувати радôсть чоловѣка, що по довшôй недузѣ тѣшится знову здоровемъ, то щастье посѣдаю я знову. По довшôмъ ослабленю нервôвъ, браку апетиту и замуленю якъ такожь непокоячôй безсонности почала я уживати Вашикъ славнозвѣстныхъ Іоана Гоффа препаратôвъ солодовыхъ и вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого неоцѣненого Іоана Гоффа пива здоровя зъ екстракту солодового съ солодовою шоколядою здоровя Іоана Гоффа почала моя недуга зменшатися, и теперь слава Богу, мôй сонъ здоровый, апетитъ добрый, и замуленье уступило. Высказуючи Вамъ мою глубоку подяку уповажняю Васъ въ хосенъ всѣхъ страдаючихъ оголосити мое признанье.

Вѣдень, дня 24 мая 1884.

Марія зъ Баксай Johannesgasse 19.

Его Вел. цѣсарь и король Вильгельмъ I. ôтзначивъ фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа вселаскавѣйшимъ письмомъ признательности, удѣленьемъ титулу совѣтника и достоиньствомъ рицаря.

Ще передъ тымъ говоривъ Его Вл. бл. п. король Вильгельмъ IV.: „Ваше хороше пиво жолудкове добре на мене ôтдѣлало“.

Его Вел. цѣсарь Австріи Францъ Іосифъ I декорувавъ всевысочайшою власною рукою фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, говорячи: „Тѣшитъ мене, що можу такого чоловѣка, якъ Вы, ôтзначити“.

Прошу заразъ выслати пиво здоровя зъ екстракту солодового Іоана Гоффа для Его Вел. царя Россіи, Александра“. (Телеграфична депеша Его Вел. черезъ гр. Шувалова.

Его Вел. король саксоньскій заявивъ: „Вашъ екстрактъ солодовый зробивъ добре королевôй-матери“. (Мотивъ до надѣленя титулу придворного доставника)

До пана **Іоана Гоффа,** черезъ свôй вынаходъ пôсля его имени названыхъ Іоана Гоффа препаратôвъ уздоровляючихъ зъ екстракту солодового, ц. к. совѣтника, властителя золотого хреста заслуги, съ короною, рицаря высокихъ прускихъ и нѣмецкихъ орденôвъ, фабрикъ въ Берлинѣ и Вѣдни, Graben, Bräunerstrasse 8.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повинні звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдпись Іоана Гоффа).

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр. — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодові въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсця продажѣ суть уповажнені литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика І. Травчиньского, Іоана Яница — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидбровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичь, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичь, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Чернôвцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Базръ и дръ Барберъ. 1481 3—6

Боянъ

збôрникъ малорускихъ квартетôвъ

выдавъ

Викторъ Матюкъ.

получати можна черезъ книгарню Ставропигійского Института и у самого Выдавця въ Маковиску почта Ярославъ, по цѣнѣ I зр. 50 кр.

Такъ якъ правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребуе реклямы. Ті строчки подаемо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котрі сего выпробованого средства домашного ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный **Pain Expeller** усуває **наусѣпѣшнѣйше,** гостець гихтъ и другі недуги. Болѣ уступаютъ звычайно по першôмъ втертю Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождôй аптицѣ Головный складъ въ аптицѣ пôдъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старôмъ Мѣстѣ (Altstadt)

Елястичні валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ, Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ 38 ъ

К. Диккенса

Новорôчні Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок'го

Ч. 120 Львôвъ, Четверъ 31 жовтня (12 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ однои строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Новый министеръ просвѣты.

Праса австрійска заинтересувалася може ажь за богато личностею нового министра, д-ра Павла Гауча зъ Франкентурнъ, котрый, не бравши доси нѣякои участи въ житю политичнôмъ, стоитъ передъ нею въ видѣ загадочного Сфинкса. При тôмъ заинтересованю розходится головно о порѣшенье цыганя, по чіей сторонѣ — клерикальнôй, автономичнôй, чи централистичнôй стане новый министеръ просвѣты? Премисы до догадокъ существуютъ вправдѣ. Барона Конрада повалила фалянга ческо-клерикальна, отже автономія въ получеию съ партіею клерикальною, и зъ того можна-бъ заключати, що новый министеръ просвѣты пôйде на руку не кому другому, а лишь симъ двомъ сторонництвамъ. Але зъ другои стороны найновѣйшй ревеляціи министра вôйны въ делегаціяхъ противлятся рѣшучо такому заключаню. Министеръ бо вôйны заявивъ на интерпеляцію лѣвицѣ въ справѣ упаданя нѣмецкого языка въ арміи — дуже выразно, що дальша національзація школъ въ коронныхъ краяхъ австро-угорскои державы була-бъ дуже непожеланымъ для цѣлости державы стремленьемъ. Зъ того й выходитъ, що новый министеръ просвѣты мавъ-бы задачу, повздержати на будуче дальше, безмежне національзованье школъ, получене съ ущербомъ для нѣмецкого языка. Зъ того выходитъ дальше, що будь-якъ-будь, новый министеръ просвѣты не буде мôгъ стояти за розширеньемъ національного принципу въ школахъ, а по можности постараесь або удержати теперѣшный станъ школьництва, або й поволи завертати до бôльшои его униформности въ користь науки языка нѣмецкого. Такимъ окомъ дивится на цѣлу справу и пôвъофиціяльна праса, въ котрôй хвалится одинъ польскій делегатъ за высказане на дняхъ мнѣнье, будьто вся Галичина умѣе оцѣнити культурну стôйнôсть нѣмецкого языка. Въ дальшôмъ плянѣ правительства лежала-бъ змѣна §. 19 державныхъ основныхъ законôвъ, котрымъ §-омъ зборонюеся въ поодинокихъ краяхъ коронныхъ примусова наука другого языка, отже и нѣмецкого.

Наша думка въ цѣлôмъ дѣлѣ есть така, що новый министеръ просвѣты не внѣсъ до нынѣшного кабинету нѣякои готовои програмы школьнои и що ôнъ займе тамъ звычайне становище урядника, котрый всѣмъ сторонництвамъ буде старатись догодити, але лише въ части. Симъ усунено заразомъ и можнôсть дальшого національзованя школъ въ поодинокихъ коронныхъ краяхъ въ выключну користь бôльшостей соймовыхъ и надмѣрного вплыву клира на школы, до чого стремѣли клерикалы въ австрійскихъ нѣмецкихъ провинціяхъ. Знесенье же §. 19 державныхъ основныхъ законôвъ мало-бы для краѣвъ съ мѣшанымъ населеньемъ той результатъ, що и сильнѣйшй народности учились-бы въ школахъ мовы другои, слабшои народности — спеціяльно же для Галичины, що такъ якъ руска молодѣжь противзаконно нынѣ учится всюды въ школахъ языка польского, то по знесеню згаданого параграфу и молодѣжь польску можна-бъ скорше заставити вчитись и руского языка. Тымъ самымъ нынѣшне стремленье польскои делегаціи — розширити компетенцію сойму въ школьнôмъ законодавствѣ, сталось-бы илюзоричнымъ.

Загальный збôръ
политичного товариства „Русская Рада“.

По богослуженю, ôтправленôмъ въ Успеньскôй церквѣ, зôбралися члены „Русскои Рады“ около 1/2 11 год. въ великôй сали „Народного Дому“. Збôръ представлявся числомъ досыть поважно, бо прибуло на него около 150 особъ переважно селянъ. Зъ интелигенціи начислили мы около 30 священикôвъ зъ провинціи, мѣжь котрыми бачили мы оо.: Залозецкого зъ Гôрного, Ружицкого зъ Струтына выжного, Крушиньского зъ Селискъ, Лысяка, Котлярчука зъ Кривенького и Ник. Котлярчука зъ Тысьменицѣ, Тындюка зъ Бережанъ, Красицкого зъ Дернова, Лисковацкого зъ Краковця, Сабата зъ Рѣчки, Марморовича зъ Молодинча и др. Зъ мѣсцевои интелигенціи явилися на зборѣ крôмъ выдѣловыхъ товариства „Русская Рада“ ще и крыл. о. Петрушевичь, о. Гушалевичь, о. Лепкій, редакторъ „Мира“; ôттакъ пп. Геровскій, Марковъ, редакторъ „Пролома“, Явдикъ; Мончаловскій, Дуда, дръ Павенцкій, Коснерскій, дир. „Общого рол.-кред. Заведеня“; д-ръ Король, Лагола, дръ Литыньскій, Кисѣлевскій, Сембратовичь, Спожарскій и др. До салѣ впускано пôсля програмы лишь тыхъ, що мали карты и вписали свои имена на листу, но по-при тыхъ могли входити и другй. Коли прибувшй заняли свои мѣсця, ôткрывъ предсѣдатель „Русскои Рады“ Вп. крыл. о. Шведицкій засѣданье загального збору слѣдуючою промовою:

„Высокопочтеннй Господинове! По кôлькохъ лѣтахъ згромадилисмося тутъ досыть численно. Зôйшлися сыны Руси, щобы дещо поговорити о тôмъ, що доси зробилося и покрѣпитися до дальшого дѣланя. Витаю Васъ тутъ въ сѣмъ азилю, поставленôмъ кровю руского народа.. Вже то така судьба, що Русь находитъ всякй перепоны и муситъ боротися о права запорученй всѣмъ другимъ народамъ; але то лишь провидѣнье Боже допускае таке на Русь, щобы она выйшла чиста якъ золото. И выйде! але лишь тогды, коли всѣ сыны еи будутъ працювати и по законамъ упоминатися о свои права. Треба покрѣплятися, голубити другъ друга и пôдносити упавшихъ. Для того-же теперь трудѣмся, а при трудѣ поможе намъ Богъ и Є. Вел. цѣсарь Францъ Іосифъ и для того прошу, щобы Свѣтлое Собраніе внесло Є. Величеству „Слава!“ (Всѣ: *Слава!* — Предсѣдатель говоритъ дальше:) Закимъ приступимо до порядку дневного, вношу, щобы Свѣт. Собраніе выбрало на часъ збору предсѣдателя и его заступника.

П. Явдыкъ проситъ о голосъ и предкладае на предсѣдателя збору о. Залозецкого а на его заступника п. Б. Дѣдицкого. Збôръ годится на то. На внесенье о. Лысяка выбрано секретарями пп. Площаньского и дра Павенцкого.

Предсѣдатель удѣляе голосъ секретареви п. Площаньскому и сей читае справозданье комитету (выдѣлу) „Русскои Рады“ зъ его дѣяльности за шѣсть лѣтъ. Референтъ читае скоро, а при тôмъ такъ тихо, що ажь пôднялися голосы въ сали, жадаючи, щобы читавъ голоснѣйше, бо его нѣхто не розумѣе. При тôмъ модулюе п. Площаньскій такъ вручно голосомъ, що де заходятъ конечна потреба пôднести такй имена якъ Барвѣньскій и Огоновскій, его майже нѣхто не чуе и не розумѣе на сали. Справозданье свое починае п. Площаньскій такъ:

„Положенье якъ и ôгносины галицко-руского народу не змѣнилися ôтъ часу, коли комитетъ „Русскои Рады“ мавъ честь послѣдный разъ представити загальному зборови свою дѣяльнôсть; образъ тои т. зв. высокои политики, котра не иде по закону не змѣнився. Якъ тая политика ведеся, показали найлучше выборы и не потребуемо тутъ того доказувати... Закимъ приступимо до самого справозданя зъ дѣяльности комитету, треба очиститися ôтъ докорôвъ, будьто бы комитетъ трохи (слишкомъ) за мало займався справами народными. Комитетъ робивъ по силѣ, а коли може въ чѣмъ и не сповнивъ своеи задачѣ, то вина того лежитъ вже въ самыхъ статутахъ и для того комитетъ пôдносивъ потребу змѣны статутôвъ. (Въ статутахъ тов., Русская Рада“ сказано н. пр. въ §. 8, що зборы „Русскои Рады“ маютъ ôтбуватися що 3 мѣсяцѣ; зборы однакожь не ôтбувалися черезъ цѣлыхъ 6 лѣтъ; не знаемо отже, на скôлько тутъ вина статутôвъ. *Реф.*) Референтъ читае дальше: „Свѣтлый збôръ довѣдаеся зъ справозданя, що комитетъ устроювавъ частй зборы, особливо, коли ходило о якій протестъ або манифестацію; були то вѣча или митинги. Комитетъ не оставивъ въ протягу шести лѣтъ нѣ одного факта, щобы дѣлати, въ чѣмъ помагали ему соймовй и райхсратнй послы а такожь и общества. Само неблагопріятное время началось съ 1872 р. и зъ ôтси почалась бôльша дѣяльнôсть комитета“. — Референтъ приступае теперь до подрôбного справозданя и наводитъ имена дотеперѣшного комитету „Русскои Рады“ додаючи, що д-ръ Омелянъ Огоновскій выступивъ зъ того комитету. Дальше згадуе п. Площаньскій о незгодѣ межи партіями и каже, що комитетъ „Русскои Рады“ старався 1882 р. привернути згоду межи партіями, але коли пок. Вол. Барвѣньскій и др. ôтказалися, то не дôйшло до згоды. При акціяхъ выборчихъ однакожь була завсѣгды згода. Тутъ ôтчитуе п. Площаньскій имена тыхъ кандидатôвъ на послôвъ, котрыхъ ставила „Русская Рада“ якъ: о. Наумовича, д-ра Добряньского, Кулачковского и т. д. По поводу новыхъ выборôвъ — каже референтъ — „Русская Рада“ почала дѣлати дуже рано и старалася примирити партіи, щобы не стягнути на себе вину загального розстрою и неможливости пере-

---

Глытай“, народный образъ въ 5 актахъ, Марка Кропивницкого.

(*Конець.*)

Якъ Осипъ Степанôвичь Бычокъ черезъ цѣлый хôдъ драмату выкликуе въ насъ вôдразу, такъ знову друга головна особа дѣева, Олена, жѣнка молодого, убогого Андрѣя, а остаточно жертва Глытая, будитъ въ насъ спôвчутье та симпатію. Глытай, щобъ посѣсти свою жертву, выдумуе цѣлый плянъ и холодно консеквентно переводитъ его. Користаючи зъ убожества молодои семьѣ надѣляе Андрѣя позичкою, а коли той не може еи ôтдати на часъ, зневолюе его нанятись на одинъ рôкъ за робôтника въ далекй стороны. Андрѣй покидае свою оселю и лишае любу жѣнку въ убожествѣ, въ роспуцѣ, але и въ надѣи, що повернесь до неи и будутъ щасливй. Тымъ часомъ Олена съ своею матерею попадаютъ въ що-разъ бôльшу нужду; доходитъ до того, що треба хиба позбутися хаты и йти въ наймы. И тогдѣ то Глытай накидуесь съ своею помочею безталаннымъ жѣнкамъ и стае грати свою макхіявельску штуку. Листы ôтъ Андрѣя до Олены перехапуе и задержуе у себе, а наконець и пôдсуває Оленѣ пôдробленый листъ, въ котрôмъ Андрѣй мовь-то заявляе ѣй, що любитъ другу, гарну и богату и нѣколи не поверне. Олена доведена такимъ листомъ до крайнои роспуки, загорюесь охотою мести надъ невѣрнымъ, для котрого стôлько перестрадала, и на силу пôддаеся Глытаеви, до чого и рôдна мати за-для чисто матеріяльныхъ выглядôвъ еи наклоняла. Олена являеся съ матерею въ хатѣ Глытая. Осипъ Степановичь обдаровуе еи дорогимъ намистомъ, она мае тутъ що ѣсти, та тяжко-важко коло нелюба сѣсти. Сѣла она, але щобъ пригнести въ собѣ всяке почутье ôтразы, — пье, такъ пье, що ажь Глытай непокоится. Небавомъ Андрѣй вертае и знаходитъ Олену въ хатѣ Глытая, застае еи уже съ розстроеными нервами, на пôвъ божевôльну. На видъ Андрѣя и дôзнавшись объ тôмъ, що мнима здрада Андрѣя була тôлько пôдлою выдумкою Глытая, она паде трупомъ. Андрѣй убивае Глытая ножемъ, а самъ ôтдаеся въ руки судови.

Якъ бачимо, штуцѣ въ самôй еи основѣ не хибуе драматичности; основу доповняютъ въ цѣлôсть побôчнй епизоды. Кульминаційнои точки драматичности доходитъ штука въ тôй явѣ, де Олена знайшлася съ матерею въ хатѣ Глытая, а дальше въ хвили, коли вернувъ Андрѣй. Тутъ для артистки, що грае Олену, поле до попису. Въ украиньскôмъ театрѣ сю ролю грае панѣ Заньковецка и она, кажутъ, такъ переймаеся тою ролею и въ згаданыхъ двохъ моментахъ ôтдае розпуку та ôтчаянье Олены такъ вѣрно и съ такою драматичною силою, що не обходится безъ истеричного плачу въ амфитеатрѣ. Въ львôвскôмъ театрѣ ролю Олены грала панѣ Биберовичева съ зрозумѣньемъ и старанно. Другу головну ролю, Глытая, гравъ п. Гриневецкій. Ôгъ початку до кôнця бувъ все одинъ; черты его лиця не змѣнялися въ рôзныхъ ситуаціяхъ, въ якихъ знаходився, — все и всюды малювався на его лици пекельный пôдступъ, выявлялася чорна душа.

Певно тôлько для бôльшого ефекту вывѣвъ авторъ въ „Глытаю“ матѣрь Олены въ такôй ролі, яка не личить и не природна матери. Се вже, о скôлько мы собѣ пригадуемо, замѣчала критика въ Россіи. Цѣлый выступъ Оленинои матери, що, нехай и зъ нужды, а все таки продае свою дочку, — дуже разитъ и выкликуе несмакъ. По нашôй думцѣ авторъ бувъ-бы поступивъ далеко ôтповѣднѣйше, коли-бъ на мѣсце матери бувъ поставивъ якусь чужу Оленѣ жѣнку, злого духа еи, що въ порозумѣню съ Глытаемъ и за якісь выгоды, н. пр. за грошѣ ôтъ Глытая, пôдмовляе Олену йти на безпутье.

Ролю Мартина, пяну жертву Глытаевои лихвы, ôтогравъ п. Стечиньскій знаменито. Стôлько выказавъ въ нѣй артизму, що тую малу ролю пôднѣсъ до найкрасшихъ креацій, якй мы бачили на нашôй сценѣ. Зовсѣмъ ôтповѣдно ôтогравъ и ролю Андрѣя п. Лясковскій.

Въ цѣлости представленье „Глытая“ выпало добре а численно зôбрана публика опускала салю театральну будь-що-будь съ тымъ пересвѣдченьемъ, що „Глытай“ належитъ до тыхъ штукъ репертуару нашои сцены, що выходятъ по-за кругъ шаблоновости и тривіялизму, а подаютъ предметъ новый и серіозный, надъ котрымъ конче призадуматись треба...

Доповненье до статіи „На Украинѣ“ п. Ол. Барвѣньского.

Черезъ недоглядъ въ корректѣ пропущено въ тôй статіи конець V-того роздѣлу, де авторъ описуе свôй поворотъ зъ Шевченковои могилы въ Каневѣ. На справедливе домаганье Вп. автора наводимо тутъ пропущеный уступъ:

Вечеръ бувъ гарный; мѣсяць, що саме тодѣ стоявъ въ повни, сыпавъ свое срѣбне промѣня и надававъ цѣлôй картинѣ якогось чародѣйного виду. Я довго стоявъ на могилѣ и обходивъ еи кôлька разъ навкруги а въ серцю моѣмъ ворушилось якісь невысказанй чувства. Побытъ на могилѣ Тарасовôй врѣзався незатертыми чертами въ моѣй тямцѣ. Круглолицый взбився вже бувъ высоко, настигла пора вертати. Важка була хвиля ôтъѣзду зъ мѣсця, котрого може не доведется на вѣкý вдруге бачити. Мы наспѣли ще передъ приходомъ парохода въ пристань. Днѣпро блыщавъ срѣбною лентою ôтъ мѣсячного промѣня. На нѣмъ колысалась чайка, зъ котрои полились спершу звуки унылои пѣснѣ великоруской въ гармонійнôмъ квартетѣ, а ôттакъ тужливй нуты украиньскои думки, що ажь серце рвалось. Недалеко ôтъ пристани ôтзывались Днѣпровй млыны, наче выбиваючи тактъ до протяжливои мельодіи незвѣстныхъ спѣвакôвъ. Недалеко вже було до пôвночи, якъ ôтдалеки далося чути важке сапанье паровои машины, що супротивъ воды гнала корабель им. Андрей Первозванный. На пароходѣ були биткомъ заповненй мѣсця II. и III. клясы майже самыми прочанами. Мы взяли

веденя кандидатуръ. Теперь же на разъ переходитъ референтъ на центральный комитетъ и каже, що центральный комитетъ скликавъ делегатôвъ, котрыхъ явилося у Львовѣ 80. (Зъ сего справозданя выходило-бы отже, що або послѣднѝ выборы переводивъ центральный комитетъ, зложеный ad hoc а не „Русская Рада“ — що фактично такъ було, — або що „Русская Рада“ дѣлала на власну руку, закимъ ще центральный комитетъ розпочавъ свою дѣяльнôсть, що такожь можливо. *Реф.*) Кромѣ того поставивъ комитетъ кандидатôвъ. Послѣдне було переведенье кандидата въ Богородчанахъ. П. Площаньскій наводитъ теперь рôжнѝ надъужитя при выборахъ, конфискаты газетъ, надъужитя жандармôвъ и каже, що „Русска Рада“ ôтносилася такожь телеграфично до гр. Таффого и мин. Вельзерсгаймба; дальше розказує о поступованю властей автономичныхъ и каже, що середъ такихъ обставинъ годѣ выказати якого успѣха. Яко примѣръ наводитъ рады повѣтовѝ въ Турцѣ и Жовквѣ, котрѝ не вôстали затвердженѝ; ôттакъ каже, що комитетъ збиравъ факты о надъужитяхъ и на пôдставѣ тыхъ укладавъ протесты и що давнѣйше такихъ протестôвъ не конфисковано, але теперь сконфисковано протестъ литографованый коштомъ „Русской Рады“ въ 150 примѣрникахъ. Съ пріятностею констатує референтъ, що нашѝ послы пôдносили въ радѣ державнôй кривды руского народу и за то „Русская Рада“ высылала адресы довѣря якъ н. пр. пос. Кулачковскому и другимъ. Дальше говоритъ широко о дѣяльности нашихъ послôвъ: що они ставили рôжнѝ интерпеляціи, якъ н. пр. въ дѣлѣ арештованя учителя Мирона Савицкого, о надъужитяхъ жандармôвъ и т. д. и згадує тихенько про рѣчь пос. о. Озаркевича по поводу новелѣ шкôльнои. Въ 1870 р. внесла „Русская Рада“ петицію до министерства о руску школу у Львовѣ, а ôттакъ 1879 р. рекурсъ до найвысшого трибуналу. Коли же рада мѣста Львова не хотѣла завести сеи школы, то „Русская Рада“ внесла меморіялъ до министерства. „Русская Рада“ ôтносилася въ справѣ рускои школы вправъ до пос. Ковальского. Въ 1884 р. рѣшила „Русская Рада“ не смотря на протестъ пп. Огоновского и Вахнянина... (Тутъ референтъ шукає за чимсь и читає такъ тихо и невыразно, що не можна нѣчого зрозумѣти.) — Въ 1881 р., каже референтъ, находився комитетъ въ тôмъ непріятнôмъ положеню, що мусѣвъ выступати противъ ширеня газеты „Switło“, выдаванои на руской мовѣ але латиньскими буквами. Въ дальшôмъ справозданю якъ и въ попереднôмъ розводится п. Площаньскій широко о всякихъ надъужитяхъ урядникôвъ и говоритъ лишь загальниками, а переходячи на справу языкову въ урядѣ и школѣ, каже, що коли на жалобу п. Явдыка и „Нар. Дому“, запало рѣшенье въ користь уживаня рускои мовы въ урядѣ, а урядники привыкшѝ все переписуватися съ сторонами на польскôй мовѣ, и дальше такъ робили, то „Русская Рада“ внесла меморіялъ до министерства, щобы згадане рѣшенье розтягнено на всѣ подôбнѝ случаѣ. Въ школахъ не уживано руского языка въ урядовыхъ актахъ, бо до сего не було бланкетôвъ; „Русская Рада“ не могла числити на благосклоннôсть властей шкôльныхъ и для того не выдавала бланкетôвъ, лишаючи се другимъ товариствамъ. И дѣйстно знайшлося таке товариство, котре выдало згаданѝ бланкеты, а се було „Руске Товариство Педагогичне.“ Въ загалѣ, каже референтъ, вносила „Русская Рада“ жалобы, коли сего було потреба, и старалася такожь и о заведенье языка руского на зелѣзницяхъ. (О скôлько намъ звѣстно, були болехôвскѝ Русины першѝ, котрѝ ôтнеслися до министерства торговлѣ о заведенье языка руского на зелѣзницяхъ. *Реф.*) Дальше говоритъ референтъ знову о надъужитяхъ урядникôвъ, о жандармахъ, латиньскихъ ксёндзахъ, душехватствѣ и о нарушуваню рускихъ святъ, а ôттакъ о конскрипціи, при котрôй не ôтбулося такожь безъ насильства, о справѣ внесеня руского календаря, о депутаціяхъ до митрополита, нунція папского и т. д. Головною заслугою „Русской Рады“ було перше народне вѣче. (Намъ звѣстно, що народнѝ вѣча скликавъ комитетъ, зложеный ad hoc львôвскими Русинами. *Реф.*) На вѣчу тôмъ принято 4 резолюціи, котрѝ реферували Добряньскій, Барвѣньскій (п. Площаньскій говоривъ тутъ знову дуже тихо и скоро), Геровскій и т. д. По короткôй згадцѣ о кандидатурѣ госп. Царя въ Пôдберезець, о „Народ. Радѣ“ въ Долинѣ, и справѣ василіяньско-езуитскôй, референтъ вертає знову до народного вѣча и каже, що вѣче се було славне и будило восторгъ; погôмъ шукає за чимсь черезъ довшій часъ, а на послѣдокъ каже: „Отчетъ нашъ конченъ“. По довшôй перервѣ каже знову: Выбраный комитетъ старався оправдати передъ Свѣтлымъ Собраніемъ; ôнъ робивъ що мôгъ и здався на Вашъ судъ. На послѣдокъ вноситъ ще многолѣтствіе о. Шведицкому.

По ôтчитаню справозданя проситъ о голосъ о. Крушиньскій. Предсѣдатель удѣляє голосъ о. Лисковацкому, котрый перше зголосився.

О. Лисковацкій: „Понеже все то, що г. Площаньскій читавъ, мы вже знаємо зъ газетъ, то мушу однакожь сказати, що секретаръ замовчавъ имя того, котрый дѣлавъ якъ Геркулесъ, для того я вношу, щобы ему, котрый обкиданый газетами болотомъ...“ (Голосы: *Славно!* Бесѣдникъ путався и не можна зрозумѣти о кимъ говоритъ). „Виджу, що многѝ, не знаю, чи зъ любопытности, чи зъ прихильности для насъ поприходили а навѣть и тѝ поприходили, що намъ вороги; виджу, що много явилося селянъ...“ (О. Крушиньскій поправляє бесѣдника и ставитъ внесенье щобы збôръ высказавъ о. Шведицкому повне довѣрье такъ за то, що було, якъ и за то, що ще буде. О. Лисковацкій якъ и збôръ годятся на тоє и одушевленѝ ôтдаютъ о. Шведицкому честь грôмкимъ: *Славно!*)

Сел. Василь Бойко въ Кошелева: „Сумно менѣ, що такѝ слухи ходятъ, що єсть якась „Народна Рада“, о котрôй бы мы не хотѣли нѣчого знати. Мы хочемо такъ, якъ читавъ госп. Площаньскій, для того вношу, щобы мы и дальше такъ працювали якъ доси, а „Народнои Рады“ мы не потребуємо и даємо протестъ! (Грôмке *Славно!* Въ кутику салѣ, коло входовыхъ дверей неустаютъ оплески и грôмкѝ Славно! Бесѣдникъ выходитъ на середину де его витає п. Дуда).

О. Шведицкій дякує за ôтдану ему почесть.

Справозданье касове складавъ дръ Добряньскій. О. Лысякъ предложивъ до контрольнои комисіи оо. Крушиньского, Тындюка и п. Маркова. О. Лисковацкій вноситъ, щобы выбрати такожь и селянъ, а може и того бесѣдника, що такъ красно говоривъ (показує на п. Бойка), бо рôжнѝ ходятъ слухи а селяне будутъ могли самѝ переконатися. П. Марковъ не хоче бути выбранымъ до комисіи контрольнои, бо ôнъ знає, що все въ порядку а бувъ-бы за тымъ, щобы выбрано кого зъ селянъ (Середъ грôмкого оклику Славно! чути лишь, що выбрано оо. Крушиньского и Тындюка.)

Пôдчасъ коли дръ Добряньскій реферує о змѣнѣ статутôвъ, роздѣляє п. Крушиньскій якѝсь карточки; мы выпросили одну карточку у о. Красицкого и на нѣй побачили имена: Шведицкій, Петрушевичь, Делькевичь, Добряньскій, Дѣдицкій, Павенцкій и Литиньскій. — Въ статутахъ змѣнено §. 8 и поставлено замѣсть: „загальнѝ зборы ôтбуваются що 3 мѣсяцѣ“ — „що року“, а въ §. 9 поставлено, що выдѣлъ складався зъ 7 членôвъ дѣйстныхъ и 3 заступникôвъ. На внесенье п. Маркова выбрано per acclamationem всѣхъ тыхъ, котрыхъ имена були списанѝ на карточкахъ. Дръ Добряньскій предложивъ загальному зборови меморандумъ до министерства въ справѣ уживаня языка и письма руского въ урядахъ до пôдпису а д-ръ Павенцкій ôтчитавъ се меморандумъ.

По довшôй перервѣ заявляє о. Крушиньскій именемъ комисіи контрольнои, що рахунки касовѝ въ порядку; желає, щобы число тыхъ циферъ якъ и число тыхъ селянъ ще бôльше збôльшилося и каже: „Чули мы голосъ, що пôднѣсся противъ якимсь тамъ покутнымъ Радамъ; слава Вамъ, що такъ заманифестувалися! Дай Боже и желаю Вамъ, щобы сталистеся твердыми, ще разъ твердыми и ще разъ твердыми!

О. Красицкій поставивъ внесенье: Поручався „Русской Радѣ“, щобы она ôтнеслася до рады державнои, щобы правительство на рôвнѣ трактувало рускѝ газеты якъ и въ другихъ краяхъ. (Принято.)

Селянинъ Филипъ Романишинъ: „Говорятъ о якôмсь непорозумѣню, що интелигенція львôвска хоче ôторватися ôтъ Русинôвъ селянъ. Длятого ганьба для тыхъ, що такъ говорятъ и що кажутъ, що „Нар. Дôмъ“ має бути лишь для львôвскихъ Русинôвъ. Мы складали грошѣ на „Нар. Дôмъ“ для цѣлого народу. Длятого хотѣвъ-бы я, щобы хто ту справу пояснивъ.

П. Геровскій поясньє: Урядового повѣдомленя въ тôй справѣ ще нема; выйшла лишь брошура, о котрôй не хочу говорити. (Голосы тихо: *Народовцѣ.*) Брошура та доказує, що до „Нар. Дому“ лишь львôвскѝ Русины маютъ право. Той, що написавъ брошуру, не пôдписавъ однакожь свого имени, але голосъ его вяжеся съ другою партіею. Але щобы сей голосъ вязати съ цѣлою интелигенціею, то я не годжуся.

Селянинъ Захарчукъ: Нарôдъ рускій въ Галичинѣ не знавъ, що єсть два народы рускѝ. Для насъ такъ само добра „Батькôвщина“ якъ и „Проломъ“, хочь мы его не розумѣємо, ажь прійшло „Зеркало“: оно очернює, а то зле. Той, що написавъ брошуру а не пôдписався, значитъ боится, бо бреше. Навѣть чули мы, що ховали безъ священика и спѣвали украиньскѝ пѣснѣ. Але мы твердѝ, мы дубъ, а то що коло дуба, не значитъ нѣцъ! Я скôнчивъ.

О. Ружицкій каже, щобы „Р. Рада“ старалася переводити выборы хорошо и ставила лишь людей заслуженыхъ, а то лучалося, що такого чоловѣка навѣть не ставлено кандидатомъ. (Голосы тихо: Кулачковскій!) Внесенье своє формулує о. Ружицкій такъ: Вношу, щобы „Р. Рада“ якъ доси такъ и дальше выбирала кандидатôвъ и щобы нѣхто не важився ставити иншихъ кандидатôвъ. Предсѣдатель поправляє: Щобы лишь выдѣлъ „Р. Рады“ и лишь „Р. Рада“ мала право переводити выборы. (Принято.)

О. Тындюкъ говоритъ о розъединеню и роздорѣ. Ôтъ того роздору не свобôднѝ навѣть люде интелигентнѝ. Маю тутъ — каже бесѣдникъ — на гадцѣ нашого митрополита. На слово „митрополитъ“ предсѣдатель ôтбирає голосъ бесѣдникови и не дає ему говорити. О. Тындюкъ сварится съ предсѣдателемъ, а коли сей не хоче ему нѣякъ дати голосу, бо осôбъ такъ поважаныхъ — каже — не належитъ тыкати, о. Тындюкъ кричитъ: „Отже теперь таки скажу, що я хотѣвъ сказати: Я ставлю внесенье, щобы „Рус. Рада“ завсѣгды ôтносилася до митрополита о его мнѣнье. То хотѣвъ я сказати, а теперь хто скомпромитувався? Той хто ôтобравъ голосъ!“ Коли се внесенье пôддано пôдъ голосованье, селяне грôмко протестуютъ: „Не годимося!“

П. Дуда: Позволю собѣ добавку: Коли „Р. Рада“ ôтнесеся до митрополита, а ôнъ не згодится, (Предсѣдатель: Коли се не буде съ честею), то выборы має переводити „Р. Рада“. (Принято).

Корчукъ, госп. зъ Солонки, жалуєсь на нотарѣвъ и жадає, щобы „Р. Рада“ розвѣдалась у правительства, чи нотарѣ не переступаютъ закона побираючи великѝ оплаты при рôзныхъ справахъ.

О. Марморовичь пôдноситъ честь пос. Кулачковского, о. Петрушевича, дра Добряньского, котрый — каже — вырѣкся имѣня и карієры, дальше пос. Ковальского, оо. Заклиньского, Залозецкого и Ружицкого, а п. Захарчукъ честь о. Наумовича. Збôръ ôтдає всѣмъ честь грôмкимъ „Слава“! О. Марморовичь говоритъ дальше: „Ходятъ слухи, що якась тамъ партія (я невѣрю, додає ôтъ себе) хоче ôтобрати „Народ. Дôмъ“... ставитъ отже внесенье, щобы „Р. Рада“ постаралася о близшѝ поясненя ôтъ правительства и для успокоєня подала ихъ до загальнои вѣдомости. Бесѣдникъ переходитъ ôттакъ на дѣвоче воспиталище и каже, що оно упало. Єсли суть якѝ манкаменты, то най „Р. Рада“ постарався, щобы оно було лѣпше. Мужчины не можутъ управляти воспиталищемъ анѣ воспитувати дѣвчатъ, бо они того не потрафлятъ такъ якъ н. пр. польскѝ кляшторы, де дѣвчата такъ прилипаютъ, що опôсля и остаются въ монастири и записуютъ ему свôй маєтокъ. Коли отже нема ôтповѣдныхъ женщинъ, то треба ихъ спровадити а може ôтдати воспиталище „Обществу Русскихъ Дамъ“. (Бесѣдникъ очевидно не знавъ, що воспиталищемъ не управляютъ мужчины анѣ не воспитуютъ тамъ дѣвчатъ, а доходячѝ учителѣ удѣляютъ науки лишь въ декотрыхъ предметахъ.)

Перше внесенье о. Марморовича що до „Нар. Дому“ упало. Сему спротивилися о. Красицкій и п. Марковъ, котрый такъ сказавъ: Коли якійсь тамъ Злодушакъ написавъ брошуру, то плюньмо на те и даймо спокôй! Якъ намъ будутъ ôтбирати то будемо боронитися. Що до воспиталища, то каже п. Марковъ, що оно упало для того, бо не було тамъ религійного духа! Принято отже внесенье о. Красицкого: Взывався выдѣлъ „Русской Рады“, щобы, порозумѣвшися съ „Нар. Домомъ“, зарядивъ ôтповѣднѝ мѣры що до воспиталища. — Принято такожь внесенье д-ра Павенцкого, щобы „Русская Рада“ заботилася дѣломъ о. Ружицкого. (Фондъ покупки земель.)

Мих. Книшь (писарь) пôдносивъ жалѣ громадъ на великѝ податки на школы поставивъ внесенье, щобы „Р. Рада“ ôтнеслась въ сѣй справѣ до правительства. (Принято.)

П. Мончаловскій ставивъ внесенье, щобы справозданя зъ засѣдань „Р. Рады“ якъ и имена выдѣловыхъ зъ кождого засѣданя були подаванѝ въ часописяхъ. Сему спротивився п. Марковъ и другѝ и жадали щобы такъ було якъ доси. (Зъ того знову вывязалась сварка мѣжь п. Мончаловскимъ а однымъ зъ его сусѣдôвъ. П. Мончаловскій до свого сусѣда пôвъголосомъ: А хто доси ходивъ на засѣданя? Хиба ты и предсѣдатель!) Внесенье упало.

Селянинъ Скобликъ ставитъ внесенье, щобы „Р. Рада“ такъ зробила, щобы всѣ послы рускѝ въ радѣ державнôй солидарно поступали. Говоритъ ще Бойко: „Гляньте якъ сумно сидятъ тутъ тѝ патріоты, якъ сумно они выглядаютъ! Они не можутъ повеличатися своимъ народомъ, бо у насъ єсть двѣ партіи, тверда и мягка. Бесѣдникъ розводитъ свои жалѣ надъ суспôльностею и каже: Священики лижутся, стараются о парафіи, и не тримаются купы, такъ само робятъ и урядники, такъ робятъ и учителѣ що высмѣваютъ нашу мову... Спеціяльного внесеня бесѣдникъ не ставивъ.

На тôмъ скôнчилося засѣданье: предсѣдатель подякувавъ зборови за довѣрье для себе, заохочувавъ до солидарности въ дальшихъ трудахъ, подякувавъ ц. к. комисареви и внѣсъ трикратне „Слава!“ Єго Вел. цѣсареви, Впреосв. митрополитови и Вп. о. Шведицкому. Потôмъ збôръ однодушно заспѣвавъ Многая лѣта, а ôттакъ и Миръ вамъ братя и всѣ опустили салю.

К. К.

билеты I. клясы по 4 рубл. 15 коп. и забрались въ каюту, щобъ пôсля цѣлодневнои подорожи ôтпочати. Однакъ мимо утомленя мене довго не брався сонъ. Враженя цѣлодневнои подорожи, побытъ на могилѣ Тарасовôй, цѣла мартирольогія незабутнѣго Кобзаря выступали яркими картинами въ уявѣ, а тиха, повольна плавба горѣ Днѣпромъ лелѣяла тѝ чарôвнѝ картины, що пересувались наче въ калейдоскопѣ.

Плавба горѣ Днѣпромъ не йшла такъ спôрно, бо коли до Канева мы доѣхали за несповна 10, потреба намъ було до повороту цѣлыхъ 14 годинъ. Я радъ бувъ вертаючи побачити ще разъ у ôтворотнôмъ напрямѣ цѣлу панораму Днѣпрову, однакъ слѣдуючій день бувъ вельми холодный, а зъ пôвночи потягавъ такій прошибаючій вѣтеръ, що на палубѣ неможна було довше посидѣти. Ажь зъ полудня выглянуло сонце и воздухъ троха обôгрѣвся. Вже здалека мрѣла на горѣ золотоголова дзвôниця Кіево-печерскои Лавры а соняшне промѣня наче скрôзь тоненькій бѣлявый серпанокъ, продиралось черезъ дрôбный дощикъ, що почавъ мрачѣти надъ Кіевомъ. За нею выступила многобаняста Лавра съ Печерскимъ а ôттакъ и старокіевскѝ горы. Доходила вже 3-тя година зъ полудня, поки я дôстався до мѣста.

Въ ч. 110 „Дѣла“ въ фейлетонѣ, въ 3 ôмъ стовпци замѣсть „Цѣлый мôстъ має 900 сяжень высоты“ треба читати — „900 сяжень довжины“.

Розрухи селянъ въ Пильзненьскôмъ.

Якъ мы вже свого часу коротко згадували, зворушилися мазурскѝ селяне въ повѣтѣ Пильзненьскôмъ, именно въ Воли Любецкôй и Звѣркôвцяхъ на поголоску, будьто прійшло до повстаня польского, що повстанцѣ громадятся по лѣсахъ и що на граници россійскôй стоитъ до 10.000 повстанцѣвъ. Селяне узброилися въ цѣпы и косы, поставили по селахъ сторожи и выслали до вôйта въ Йомици (въ повѣтѣ тарнôвскôмъ) завôзванье, щобы и ôнъ своихъ людей узброивъ. Такъ пôдготовленѝ, удалися въ лѣсъ на „Свиньскôй горѣ“, але повстанцѣвъ вже не подыбали, бо тѝ — запрошенѝ княземъ Сангушкомъ гостѣ-ловцѣ, — пополювавши на звѣрину (рано въ недѣлю, въ часѣ богослуженя), вернули скорше домôвъ, якъ було въ програмѣ. Въ часѣ облавы попала въ руки селянъ лишь якась баба, котру взято за перебраного повстанця и зревидовано. Все то дѣялось въ послѣдныхъ дняхъ жовтня, але власти

не знали о нѣчôмъ. Говорено при тôмъ о якôмось плянѣ, ударити на дворы и речинець мавъ бути назначеный на недѣлю (1 падолиста). О заворушеняхъ давъ доперва знати старостве въ Тарновѣ возьный повѣтовои тарнôвскои рады, якій-то Ляховичь, въ слѣдъ за чимъ староста выславъ въ суботу (31 жовтня) штафету до Пильзна по войско, а симчасомъ кинувъ въ повѣтъ всю жандармерію, яку мавъ пôдъ рукою. Проводирôвъ вже увязнено. Чи, и хто селянъ до сего дѣла пôдъущувавъ, не знати. О тôмъ кружатъ рôзнородні слухи. Одні кажутъ, що священики зазывали до складокъ на прускихъ выходцѣвъ и зъ того выйшла комбинація о повстанцяхъ, укрытыхъ по лѣсахъ. Другі кажутъ, що въ селахъ на мисіи одинъ зъ священикôвъ мавъ сказачи на проповѣди: Мы тутъ молимося, а тамъ „паны" по лѣсахъ стрѣляютъ. Тымъ мали селяне обрушитись и то тымъ легче, що они розъярені ще недавными выборами до рады державнои."

Чи ось тутъ наведені обставины вѣрні, годѣ сказати рѣшучо, але фактъ есть фактомъ, що селяне мазуры узброились противъ мнимыхъ польскихъ повстанцѣвъ. На той тематъ пише ôттакъ черновецка „Gaz. Polska" слѣдуюче, дуже оправдане memento: „Фактъ сей есть наругою надъ всѣми надѣями, які мы посѣдали зъ нынѣшного направленя просвѣты народа. Нарôдъ тамошный, якъ передъ 40 лѣтами, темный и здичѣлый, кипитъ ненавистею противъ интелигенціи и бажае давнои „rzezi panów". Его не лучитъ нѣчо зъ „wyższymi celami społeczeństwa", ôнъ не знае, на кого здôймае руку и перша лѣпша пôдмова потрафитъ его, мовь безъумну товпу, кинути до братоубійства". „Gaz. Pol." пытаеся ôттакъ: Що здѣяла школа, що духовеньство латиньске? Чи се все не блихтръ, та „galicyjska oświata?" Чи се не плôдъ жидôвскихъ численныхъ коршемъ in gratiam доходôвъ пропинаційныхъ? Чи зъ симъ не стоитъ въ звязи убожество народныхъ учителѣвъ, котрі зъ нужды „chłopieją z chłopem?" Чи може духовеньство латиньске за мало дбае о норовственнôсть своеи паствы? А може причина зла спочивае въ „życiu tamtejszych dworów, tchnących pogardą dla wszystkiego co nie p a ń s k i e, a pełnych sybarytyzmu i zacofania?" „Gaz. Polska" есть остаточно мнѣня, що належало-бы польскôй интелигенціи подумати серіозно надъ всѣми сими пытанями, а именно надъ тымъ, длячого „lud polski" кождои хвилѣ есть готовъ взяти за цѣпы и косы, щобы бити „панôвъ" и розганяти „польскихъ повстанцѣвъ"?

„Kur. Lwowsk-ій", ôтповѣдаючи на всѣ ті пытаня, каже, що причина зла спочивае въ крайнôй т е м н о т ѣ и въ великôй м а т е р і я л ь н ô й н у ж д ѣ, але додае, що въ ширеню просвѣты спиняе польску интелигенцію р о а к ц і я, а зъ матеріяльнои нужды годѣ ратувати мазурскихъ селянъ въ виду якихъ-то н е п р і я з н ы х ъ ô т н о ш е н ь. Мы зъ нашои стороны годимося съ першою частею сказаного, бо се есть незаперечима правда, що темнота и въ парѣ съ нею идуча матеріяльна нужда суть причинами всякого зла на свѣтѣ. Але, щобы интелигенція польска мала звязані руки, бодай въ части прійти свому людови въ помôчь, сей поглядъ видаеся намъ въ великôй мѣрѣ безъосновнымъ. Faber quisque suae fortunae! И наколи въ мазурскихъ сторонахъ панують крайна темнота и нужда, то вина спочивае выключно на интелигентныхъ верствахъ народу польского, котрымъ въ меньшôй мѣрѣ лежитъ на серцю просвѣщенье польскихъ селянъ, а въ бôльшôй полонизація руского селянина. Се фактъ, котрый не дасться заперечити. И тому радимо щиро, щобы „Macierz polska" змѣнила чимъ скорше свôй операційный теренъ, щобы латиньске духовеньство пôшло въ слѣдъ за нашимъ и съ всею усердностію принялося ширити тверезôсть межи селяньствомъ и остаточно, щобы плебанія, двôръ и учитель не становили одной и одномышленнои фалянги противъ безпомощного селянина-мазура.

ДѢЛА КРАЕВІ.

Въ справозданю зъ комисіи буджетовои въ делегаціи австрійскôй доносили мы, що министеръ вôйны жалувався, що нашь край мало причинявся до доброго помѣщеня войска. На сі жалѣ выготовивъ теперь Выдѣлъ краевый справозданье для сойму, въ котрого показуеся, о скôлько край причинився або постановивъ причинитися для доброго розмѣщеня войска. Зъ справозданя сего выходитъ, що соймъ ухваливъ бувъ на 1882 р. яко безпроцентову позичку въ фондôвъ краевыхъ для громадъ, що маютъ ставити касарнѣ 60.000 зр; въ 1883 роцѣ 120.000 зр. а на 1884 рôкъ 120.000 зр. На рôкъ 1885 ухваливъ соймъ такожь 120.000 зр. а на два слѣдуючі роки т. е. на 1886 и 1887 знову по 120.000 зр., разомъ отже 660.000 зр. Зъ сеи сумы призначено и выплачено громадамъ: Теребовля 10.000 зр., Золочѣвъ 6.000, Перемышль 25.000 Сянôкъ 10.000, Рипôвъ 20.000, Бережаны 4.000, Городокъ 20.000 и знову Бережаны 18.000 зр. Касарнѣ въ сихъ мѣсцевостяхъ вже готові и ôтдано для войска. — Признано, але ще не выплачено громадамъ: Перемышль 100.000 зр., Тернопôль 25.000, Теребовля 50.000. Ярославъ 35.000, Городокъ 30.000 и Жовква 30.000 зр. Громадѣ Станиславôвъ признано и выплачено 60.000 зр., Коломыя 30.000, а Чорткову 15.000 зр., зъ котрои то сумы выплачено лишь 1.500 зр. Касарнѣ въ сихъ мѣсцевостяхъ ставлятся. Иншимъ громадамъ, що домагалися позички, ôтмовлено еи для того, що ті громады суть досыть маючі и можутъ самі зъ власныхъ фондôвъ касарнѣ будувати.

Справозданье Выдѣлу руского товариства „Сѣчь" у Вѣдни за школьный рôкъ 1884/85.

Товариство „Сѣчь" ôтъ 18 рокôвъ есть огнищемъ житя товариского и духового молодежи рускои, проживаючои у Вѣдни. Оно все сповняло славно свою задачу народну и за сей часъ выобразувало и доставило краеви нашому спору громаду свѣтлыхъ и честныхъ робôтникôвъ народнои роботы, людей интелигентныхъ въ цѣлôмъ того слова значеню и ôтданыхъ щиро справѣ свого народу.

Выдѣлъ товариства „Сѣчь" старався передовсѣмъ берегти характеръ товариства и его задачу народну, якъ такожь щобы подати членамъ товариства можливі выгоды товариского и литературного житя, а то щобы читальня и библіотека були въ товариствѣ гарно упорядковані. Товариство мало власну хату, члены товариства могли по воли користатися читальнею. Въ читальни було сего року 32 газетъ; пôсля змѣсту 14 политичныхъ, 15 литературно науковыхъ и 3 гумористичні; були майже всѣ конечні часописи, щобъ могти информуватись о цѣлôмъ руху въ рôднôмъ краю, а зарôвно и о фактахъ всесвѣтныхъ. Предплата газетъ коштувала 50 зр. 31 кр.; велику частину газетъ дôставало товариство даромъ або за знижену цѣну. Всѣмъ тымъ Хвальнымъ Редакціямъ, що давали нашому товариству свои часописи даромъ або за знижену цѣну, складае Выдѣлъ прилюдну подяку, специяльно же Хв. Редакціи „Дѣла", котра все съ найбôльшою охотою даромъ помѣщала всѣ оголошеня и справозданя товариства.

Головнымъ моторомъ въ товариствѣ „Сѣчь" есть библіотека. Она, що року гарно зростаюча, — безперечно доказъ найкрасшои жизненнои силы и щиро-патріотичныхъ та идеальныхъ змагань нашихъ товаришѣвъ. Значна частина нашихъ товаришѣвъ, ôтчуваючи велику важнôсть библіотеки въ товариствѣ, а ведена горячою любовію науки и знаня, заснувала вже передъ кôлькома роками „фондъ библіотечный" зъ окремои мѣсячнои вкладки товаришѣвъ, щобъ закупувати доконечні матеріялы до нашои етнографіи, исторіи и литературы, а зарôвно найновѣйші здобутки всесвѣтнои литературы. Фондъ сей незвычайно зростае: за сей рôкъ зложено до него на закупно книжокъ 114 зр. 34 кр., а въ чотырохъ остатныхъ рокахъ закуплено зъ сего фонду книжокъ за 360 зр. Библіотека товариства збогатилася за сей рôкъ о 68 дѣлъ въ 73 томахъ; велику частину зъ сего дôстало товариство въ дарѣ ôтъ самыхъ товаришѣвъ якъ такожь ôтъ Хв. Редакцій „Дѣла" и „Зорѣ", ôтъ „Академичного Братства" у Львовѣ, ôтъ Академіи наукъ въ Краковѣ, — за що Выдѣлъ „Сѣчи" прилюдно сердечну подяку складае. Черезъ рôкъ вызичено 740 книжокъ. При фондѣ библіотечнôмъ засновано сего року „фондъ литературный", до котрого зложено до теперь 92 зр. Накладомъ того фонду маеся осôбнымъ ôтбиткомъ напечатати обширна праця п. О. Т., члена нашого товариства, п. заг. „Литературні и народні стремленя галицкихъ Русинôвъ ôтъ року 1772 до 1872". Разомъ отже до фонду библіотечно-литературного въ товариствѣ зложено сего року 195 зр. 24 кр.

Товариство урядило 9 мая литературні вечерницѣ въ память великого историка Руси-Украины и подвижника нашого народного житя, Миколы Костомарова. На вечеръ сей наспѣли численні телеграмы и письма зô всѣхъ окраинъ нашои землѣ, а такожь явилися численні гостѣ и представителѣ славяньскихъ товариствъ, заявляючи свое сердечне спôвчутье для нашого народу за-для страты великого поборника самостôйности украиньского народу и его мовы. Дальше, товариство урядило въ зимѣ кôлька забавныхъ вечерниць, а въ лѣтѣ товариску прогульку до Weidlingau въ околици Вѣдня. Ôтчитôвъ було пять.

Ôтповѣдно до розбудженого житя духового въ товариствѣ нашôмъ бувъ такожь значный рухъ касовый. И такъ приходу було 492 зр. 96 кр., розходу 462 зр. Цифры ті, коли розважимо, що тов. наше стоитъ лише на власныхъ силахъ товаришѣвъ — и коли розважимо ще и не дуже гарне матеріяльне положенье нашихъ товаришѣвъ, — отверджуютъ найлучше, чимъ товариство „Сѣчь" для своихъ членôвъ; они доказуютъ безперечно жизненну силу товариства и патріотичну жертволюбивôсть товаришѣвъ нашихъ.

Товариство „Сѣчь" жило бôльше житьемъ внутрѣшнымъ; не зверхный блескъ, а щирі, идеальні змаганя руководили нимъ. Коли-жь товариство выступало на внѣ, то все яко товариство народно-руске, живо ôтчуваючись членомъ 20-миліонного (мало) руского народу. Товариство удержувало симпатичні зносины зô всѣми славяньскими товариствами и все высылало своихъ делегатôвъ на всѣ славяньскі свята и вечерницѣ.

Товариство „Сѣчь" нѣколи не зводило очей зъ того, що дѣеся въ краю, а пильно слѣдило за всѣми радôстными и печальными проявами и фактами въ краю. На всѣ свята народні высылало ôтповѣдні привѣтні телеграмы и письма. На вѣсть о смерти бл. п. Евг. Желехôвского, автора „Малоруско-нѣмецкого словаря" выслало товариство сочувствуючу телеграму до родины, а на гробѣ бл. п. Корнила Сушкевича, щирого и симпатичного подвижника народного дѣла и славного организатора нашихъ товариствъ у Львовѣ, зложило товариство вѣнець. А коли сего року завитали у нашь городъ члены рускои депутаціи, мужѣ славно-звѣстні въ нашôй литературѣ и народнôй жизни, Вп. пп. дръ Омел. Огоновскій, проф. д-ръ Шараневичь, п. Володиславъ Федоровичь и п. М. Дыметъ, „Сѣчь" выслала делегатôвъ повитати ихъ и разомъ заименувала ихъ своими почетными членами, а при ихъ ôтъѣздѣ члены товариства явилися на двôрци in corpore. Члены нашого товариства брали удѣлъ въ сегорôчнôй вандрôвцѣ рускихъ студентôвъ.

Членôвъ мало товариство „Сѣчь" въ сѣмъ роцѣ 41.

За Выдѣлъ товариства „Сѣчь" у Вѣдни

Иванъ Куровець, голова. *Михайло Пачовскій*, секретарь.

Рухъ въ нашихъ читальняхъ.

Читальнѣ въ Ковалѣвцѣ и Стопчатовѣ. Що наше Пôдгôрье не спитъ, доказомъ того отворенье двохъ новыхъ читалень. Дня 30 серпня отворено читальню въ селѣ Ковалѣвцѣ, а дня 6 вересня о. р. въ сусѣднôмъ селѣ Стопчатовѣ. До такъ важного дѣла найбôльше причинився Всч. о. деканъ Грабовичь, тихій але щирый дѣятель на поли народнои просвѣты. По о. деканѣ займае мѣсце нашь молодый патріотъ учитель Никола Ковцунякъ родомъ зъ Ковалѣвки, теперь учитель въ Яблоновѣ, Оба они — двигачѣ народнои освѣты, кождый на своимъ поли, про те най намъ буде вôльно при нынѣшнôй нагодѣ прилюдно се заявити. Якъ бы кожда околиця мала подôбныхъ людей, то за кôлька десятокъ лѣтъ мы стоимо рôвно съ другими освѣчеными народами.

На недѣлю 30 вересня о. деканъ заповѣвъ збôръ для отвореня читальнѣ въ прилученôй до Стопчатова Ковалѣвцѣ. Другимъ селамъ дано знати черезъ пôсланцѣвъ. Около 2 години по полудни стали наші патріоты-селяне зъ околичныхъ селъ сходитися до хаты ч. начальника Вас. Ясѣньского. Бачили мы тутъ селянъ зъ Березова, Лючи, Яблонова, Стопчатова, Пѣстыня, Испаса и Мышина. Знакъ тому, що житье розбуджене, коли братя селяне труду не щадятъ и зъ подалекихъ селъ спѣшатъ на народне свято. Межи присутными бачили мы о. Балицкого зъ Испаса та о. Кобрыньского зъ Мышина. Зборы ôтбувались у стодолѣ, красно замаеной. По 4 год., коли зôбралась повна стодола гостей, ôтворивъ о. деканъ зборы красною промовою. Ôнъ представивъ цѣль читалень а въ загалѣ просвѣты, подаючи инші народы за прикладъ. Зôбрані гостѣ съ великимъ занятьемъ слухали щирыхъ патріотичныхъ слôвъ о. декана. Потôмъ забравъ голосъ п. Никола Ковцунякъ, великій знатокъ простонародного быту. Говоривъ про всякі товариства та ихъ цѣль, потому звернувъ рѣчь на читальнѣ и пояснивъ статуты. Опôсля выбрано Выдѣлъ, до котрого увôйшли: о. дек. Грабовичь, голова; п. Вас. Ясѣньскій, его заступникъ; п. Мочернюкъ, библіотекарь; п. Вас. Ковцунякъ, секрет.; п. Войнаровскій, скарбникъ; пп. Мелникъ и Рыбчукъ, заступники. Потôмъ почались вписы членôвъ та складанье вкладокъ. Членôвъ приступило 45 и зложили двайцять и кôлька зр. на письма та газеты. При тôй нагодѣ ч. начальникъ жертвувавъ на рôкъ свою хату на читальню. По скôнченю вписôвъ учитель зъ Березова згадавъ короткими словами про нашого незабутого Тараса Шевченка, а ôттакъ прочитавъ прегарну его поему „Наймичка", котра всѣмъ невысказано сподобалася. Потôмъ промовивъ п. Максимъ Крушельницкій, учитель зъ Городенки, що въ той часъ гостивъ у горахъ. Въ краснôмъ та зрозумѣлôмъ выкладѣ представивъ зôбранымъ гостямъ оборотъ землѣ та еи круженье наоколо сонця. По бесѣдѣ сей промовлявъ п. Войнаровскій, мѣсцевый секретарь громадскій. Въ своей бесѣдѣ пôднѣсъ ôнъ заслуги начальника громады. По зборѣ слѣдувало угощенье, не богате, але свое, щире. При вечери живо говорено про наші дѣла, а „Нар. Торговля" мала найперше мѣсце. Велику несподѣванку зробивъ намъ спѣвакъ зъ Мышина, котрый то свои, то зъ книжокъ пѣснѣ про науку та тверезôсть переспѣвавъ. Самъ не умѣе читати то сынокъ читае а вôнъ переймае. При веселôмъ розговорѣ десь-то и музика взялась а охоча молодѣжь не позволила ей уже дармувати. Пôзнымъ вечеромъ прощались мы съ щирыми Ковалѣвчанами. Ковалѣвка, мале сельце, бо ледви дотягае до 70 нумерôвъ. Кому лучилось ѣхати черезъ него, зауважавъ порядокъ и харнôсть на кождôмъ кроцѣ. Перша головна рѣчь: нема тамъ анѣ одного жида, котрый-бы мôгъ деморализувати нарôдъ, якъ то дѣеся по другихъ селахъ. Друга рѣчь не менше важна: начальники громадскі розумні, статочні господарѣ. Черезъ довшій часъ вôйтувавъ ажь до смерти Семенъ Ковцунякъ, батько нашого учителя-патріота. Нынѣ начальникуе п. Василь Ясѣньскій. Чоловѣкъ се съ серцемъ, розумомъ и доброю волею до працѣ, посѣдае всѣ прикметы чоловѣка просвѣченого. При нѣякихъ выборахъ не сплямивъ свого честного имени. Яко письменный чоловѣкъ мае красну библіотеку, зъ котрои кождый користае. Кобы такихъ начальникôвъ якъ найбôльше по нашихъ селахъ!

Въ другу недѣлю по отвореню читальнѣ въ Ковалѣвцѣ, святковано отворенье читальнѣ въ Стопчатовѣ. Село се належитъ до найбôльшихъ въ нашôмъ Пôдгôрю, та може и до найбогатѣйшихъ, але що до порядку не може стати на рôвни съ Ковалѣвкою. Тутъ вôйтуе п. Онофрей вже двадцять кôлька лѣтъ, та хиба зъ того славный, що не уступаеся зъ свого уряду. Про его урядованье рôзні ходятъ слухи. Заложеню читальнѣ бувъ п. Онофрей якъ найбôльшимъ противникомъ, вышукуючи всѣлякі перешкоды. Основателѣ сеи читальнѣ и Ковалѣвкои були кликані до ц. к. староства, де ихъ питано: чи знаютъ, на що пôдписувались. Однакъ щирымъ людямъ за проводомъ свого душпастыря та учителя удалося отворити читальню дня 6 вересня. Помимо заходу противникôвъ та непогоды гостѣ зôбралися досыть численно въ домѣ нанятôмъ на читальню. Зборы отворено около 4 годины по вечѣрни въ садѣ пôдъ голымъ небомъ, и пôдъ проводомъ о. дек. Грабовича. О. деканъ въ гарнôй промовѣ выяснивъ цѣль сего збору, вказавъ, якъ богато маемо противникôвъ на дорозѣ просвѣты, котрыхъ сполучеными силами працѣ мы въ силѣ побѣдити, высказавъ честь тымъ, що заложеньемъ читальнѣ хотятъ вступити въ слѣдъ другихъ розумныхъ громадъ. Потôмъ молодый нашь патріотъ п. Ник. Слюсарчукъ зъ Стопчатова ôтчитавъ зôбранымъ статуты читальнѣ. По выборѣ Выдѣлу, до котрого увôйшовъ о. деканъ яко голова, вписалося до 50 членôвъ, зложивши двадцять кôлька зр. Межи присутными бачили мы и рускі женщины, Вп. п-ню Вѣтвицку и панны Грабовичѣвну и Кобриньскі зъ Мышина, они грошевыми дарами причинилися до побôльшеня фонду читальнѣ. Честні господинѣ та дѣвчата якъ въ Ковалѣвцѣ такъ и въ Стопчатовѣ радо вписувалися въ члены та складали вкладки. Опôсля п. Николай Ковцунякъ, мѣсцевый учитель, ôтчитавъ прегарну власну працю: „Якъ належитъ дѣтей любити?" Подякамъ прелегентози не було кôнця. Потôмъ слѣдувала мала перекуска а опôсля забава до 11 годины. Якъ зачуваемо, п. Онофрей по зборахъ засудивъ на кару 10 зр. господаря, де були зборы, пôдъ предлогомъ, що нарушено спокôй ночи. Ей, пане Онофрею, вразумѣтся! Доброго не спините, а красше самі навернѣтся до людей! — *К.*

— **Про читальню въ Лозôвцѣ въ Збаражчинѣ** пишутъ намъ: Передъ кôлькома днями бувъ я въ дѣлахъ родинныхъ въ селѣ Лозôвцѣ, въ Збаражчинѣ, и лучилося менѣ побувати въ тамошнôй читальни, бо она мѣстится въ хатѣ брата мого. Нѣколи не сподѣвався я знайти тамъ то, що на свои власні очи видѣвъ. Читальня та, котрои головою есть Вп. п. Т. Федоровичь зъ сусѣдного села Клебанôвки, розвиваеся дуже красно и мае передъ собою будучнôсть, наколи и Всч. о. І. Левицкій дуже еи пôдпирае, черезъ що колись кождый, хто теперь недовѣрчиво на ту институцію поглядае, пôзнасть свѣтло правды и запишеся въ члены. Моя визита була для нихъ несподѣваною и для того власне о тôмъ розсаднику свѣтла можу правдиво осудити.

Лучилося то въ недѣлю. Члены заразъ по вечѣрни зачали сходитись и заповнили досыть простору комнату. Читано тамъ сего вечера: „Батькôвщину", „Господаря и Промышленника" и кôлька книжочокъ. По кождôмъ важнѣйшôмъ и цѣкавѣйшôмъ уступѣ, провадилися досыть красні розговоры, ставлено пытаня съ дуже быстрыми поглядами, а одинъ зъ старшихъ людей, честный газда Борщь, не мôгъ досыть нахвалитися заложеня тои институціи, и самъ признався, що ôнъ нѣколи чи свято, чи недѣля въ читальни не хибне. Честь и слава такимъ честнымъ газдамъ, що своимъ прикладомъ и молодшихъ до читальнѣ заохочуютъ! Дасть Богъ, и мы Русины, хотяй на противъ другихъ освѣченыхъ народôвъ въ просвѣтѣ народу й опôзнилися, догонимо и надоложимо те, и станемо побôчь другихъ, якъ той жнець, що трохи заспавъ. Читальня та, а властиво читальники, якъ въ кождôй мѣсцевости, маютъ своихъ противникôвъ до всего, що добре. Неприхильні люде пустили вѣсть, що читальня винна тому, що теперь въ Лозôвцѣ мае на весну будуватися школа и нарѣкаютъ, якъ то звычайно, недосвѣдчені и темні люде, що наступитъ „драча на школу". Хотяй тамъ драчѣ, якъ выражаются, нема чого боятися, бо громада, до котрои ще Гущанки и Ободôвка належатъ, мае свою касу позичкову на 4.000 зр. капиталу; дальше мае шпихлѣръ, въ котрôмъ пару сотъ кôрцѣвъ збôжа знаходится, а врештѣ може громада удатися съ просьбою, якъ то инші роблятъ, до цѣсаря, и до сойму о субвенцію. Читальники хотѣли-бы ще и на зиму мати учителя, але чисто боятся неприхильныхъ. Рада окружна може смѣло приступити тамъ до заведеня школы, котрыхъ въ Збаражчинѣ въ загалѣ дуже мало. *А. Р.*

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Вѣсти о новôй кризѣ въ министерствѣ.*) Ледве окôнчилася одна криза въ министерствѣ, якъ вже говорятъ и о двохъ другихъ. Кажутъ именно, що министеръ торговлѣ, бар. Пино, мае уступити. И о сей змѣнѣ говорятъ вже ôтъ давна, можна отже допускати, що есть въ сихъ вѣстяхъ трохи правды. Теперь однакожь уступленье бар. Пино есть неможливе а то длятого, що якъ разъ теперь переводится угода съ Угорщиною а новый министеръ не мôгъ-бы скоро знайтися въ величезнôмъ матеріялѣ сеи угоды. Ходятъ такожь

вѣсти, що и министеръ рôльництва, гр. Фалькенгайнъ, має уступити. Такимъ способомъ могли-бы мы съ часомъ дочекатися зовсѣмъ нового кабинету. Зъ другихъ жерелъ доносятъ однакожь, що гр. Фалькенгайнъ не выступитъ зовсѣмъ, лишь замѣняе свою теку съ другимъ министромъ.

(*Гр. Кальноки о выдалюваню зъ Прусъ.*) Въ комисіи буджетовôй австрійскои делегаціи давъ гр. Кальноки поясненье на справу выдалюваня Полякôвъ зъ Прусъ. Бôльша часть выдаленыхъ зъ Прусъ а приналежныхъ до Галичины суть галицкі жиды. Найбôльше выдалено зъ Вроцлавія, бо около 200 особъ. Зъ прибувшихъ до Кракова есть въ загалѣ 238 родинъ съ 873 душъ; зъ тыхъ есть лишь 30 родинъ приналежныхъ до Галичины.

Заграничні Державы.

Справа на Балканѣ. „Times" доноситъ, що конференція ухвалила приверненье status quo ante. — Сербскій посолъ въ Лондонѣ заявивъ, що вѣсти, будьто бы Сербія намѣряла напасти на Болгарію, суть зовсѣмъ безпôдставні. До часу, доки конференція не ухвалитъ щось рѣшучого, Сербія не предпрійме жадныхъ ворожихъ мѣръ.— Въ Болгаріи запанувало велике розъяренье на Россію по поводу выключеня князя Александра зъ россійского войска. Мимо того Болгаре не тратятъ ôтваги и зброятся дальше. — Туреччина ставитъ на границѣ Тессаліи укрѣпленый таборъ для 50.000 войска. Межи Грециєю а Портою мало прійти до грôзного непорозумѣня по поводу грецкого агента на Кретѣ. Порта припоручила губернаторови Креты, щобы съ агентомъ зôрвавъ всякі ôтносины.

НОВИНКИ.

— **Соймъ галицкій** скликаный, якъ доносятъ зъ Вѣдня, на 24 с. м.

— **Зъ руско-народного театру.** Въ суботу на до, хôдъ п. Попелевои представлена буде „Галька". мельодрама въ 4 актахъ, музика С. Монюшки. Въ недѣлю „Сокôльска дебра", образъ народный съ спѣвами и танцями, Ис. Воробкевича. Въ понедѣлокъ послѣдне представленье на дохôдъ „Академичного Братства": „Сватанье на Гончарôвцѣ", комична народна оперета въ 3. актахъ (п. Гриневецкій въ роли Стецька). Зô Львова выѣде нашъ театръ въ Броды, де вже въ слѣдуючій четверъ дасть перше представленье.

— **Звертаемо особливу увагу всеи Вп. Львôвскои публики,** що сеи суботы въ нашôмъ театрѣ представленье „Гальки" на дохôдъ панѣ Попелевои, першои спѣвачки на нашôй сценѣ, одной зъ найсимпатичнѣйшихъ артистокъ нашихъ. Маемо повну надѣю, що саля „Нар. Дому" въ суботу буде повнѣсенька!

— **На Загальнôмъ Зборѣ товариства „Академичне Братство"** у Львовѣ дня 11 л. падолиста выбрано слѣдуючій Выдѣлъ: Козакевичъ Евгеній, студ. философіи, голова, Калитовскій Іеронимъ, правникъ, заступникъ головы; Левицкій Левъ, правникъ, касієръ; Лукашевскій Осипъ, правникъ, контрольоръ, Кулачковскій Олекса, правникъ; библіотекарь; Черепашиньскій Евгеній, правникъ, Нѣмцѣвъ Иванъ, философъ; Огоновскій Иванъ, правникъ; Сосенко Юліянъ, правникъ; Дрималикъ Осипъ, правникъ. На заступникôвъ выдѣловыхъ выбрані: Мицавка Иванъ, правникъ; Березиньскій Антôнъ, правникъ; Олесницкій Исидоръ, правникъ; Дмуховскій Романъ, правникъ, и Онышкевичь Юрій, правникъ.

— **Кандидаты ожидаючі рукополаганя въ Перемышли** маютъ явитися до дотычного испыту въ день 24 л. падолиста с. р.

— **Львôвска гр. кат. митр. консисторія** оповѣстила обѣжникомъ до ч. 6873/85 всѣмъ урядамъ деканальнымъ комуникатъ гал. товариства кредит. земского, въ котрôмъ то товариство заявляе, що приписані рескриптомъ министра скарбу зъ дня 4 вересня 1885 (ч. 7601) стемплѣ на квиты, котрыми посвѣдчаесь ôтобранье ôтсотокъ ôтъ капиталôвъ, умѣщеныхъ на винкульованыхъ листахъ заставныхъ, переймае на власный рахунокъ. Хто отже схоче ôтбирати въ товариствѣ тѣ ôтсотки, мае остемплювати квитъ пôсля скалѣ другои и переписати стемпель першимъ стихомъ квита, а каса товариства при выплатѣ сумы, на котру квитъ выставлено, заплатитъ ôтбираючому грошѣ и належитôсть за стемпель. На квиты остемплевані низше, якъ приписуе скаля II., або предложені зовсѣмъ безъ стемпля, не буде каса товариства нѣчого выплачувати.

— **„Школа дяковъ".** Ôтъ о. Ивана Кипріяна одержуемо съ просьбою о умѣщенье въ „Дѣлѣ" слѣдуючу оповѣстку: „Съ днемъ 15 рус. падолиста 1885 року отвираю въ Шумячи, почта Турка „школу дяковъ" для мешканцѣвъ гôръ повѣта турчаньского. Хто бажавъ-бы бути принятымъ до сеи школы, зволитъ зголоситися до мене найдальше до того дня. Условія принятя: 1) умѣти читати печатане руске письмо; 2) добрый слухъ музикальный; 3) власне прохарчованье; 4) прочі условія якъ найприступнѣйші для интересованыхъ. Науку буду удѣляти я самъ по 4 годины денно. День 25 руского марта буде кôнцемъ моеи „школы дяковъ". Преч. отцѣвъ упрашаю о повѣдомленье объ тôмъ своихъ прихожанъ. — *И. Кипріянъ*, гр.-кат. завѣдатель кап. Шумячь, почта Турка черезъ Хирôвъ.

— **Ôтъ Бурштына** пишутъ намъ: Дня 11 л. жовтня ôтбулося освященье ново-помальованои церкви въ Бурштынѣ, а дня 8 л. падолиста новозбудованои церкви въ Бовшовѣ. Акту посвященя церкви бовшôвскои довершивъ деканъ о. А. Бобикевичь. Въ торжествѣ взяло участь 8 священикôвъ и до три тысячѣ народу. Прекрасно пропôвѣдавъ о. Грицей. Велика честь належится о. Т. Ткачуникови, ревному душпастыреви, що до трехъ лѣтъ уже двѣ церкви въ своемъ приходѣ побудувавъ! — Коло насъ мыши сего року пожерли все збôже въ поли и на гумнѣ, а бараболя въ ямахъ гние. Тяжкій рôкъ!

— **Зъ Городенщины** пишутъ намъ: Въ нашôй сторонѣ велика застоя въ торговли. За збôжемъ нѣхто не пытае, худоба дуже дешева. Хлѣборобови тяжко о грôшь, зарôбку нема... кругомъ лихо!

— **Въ Ярославѣ,** де живе близько 4.000 Русинôвъ, годѣ дôстати на почтѣ рускихъ блянкетôвъ, хочь-бысь хотѣвъ и подвôйно заплатити. За то все можна даромъ получити ôтповѣдь, що блянкеты рускі власне выйшли. Гадаю: ну, бути може, то ще пожду на рускі, хочь се дивно, чому то противно такъ пильно перестерѣгаеся, щобы польскі блянкеты не выйшли? Але бо приходжу другій, третій и Богъ знае котрый уже разъ на почту, та й все чую одно: „Рускихъ блянкетôвъ нема". Може-бы Свѣтла Дирекція Почтъ зволила почту въ Ярославѣ надѣлити рускими блянкетами! Така проба не зашкодитъ, а за добрый успѣхъ зъ розпродажи ручимо! — *Русинъ зъ Ярослава.*

— **Ôтъ Впр. крыл. о. І. Величка** одержали мы до помѣщеня въ „Дѣлѣ" слѣдуюче письмо: „Упрашаю Воч. оо. Деканôвъ, щобы зволили якъ найскорше ôтослати менѣ пôдъ моею адресою и на мôй рахунокъ надôслані имъ въ липню с. р. предплатні листы на маючійся печатати мôй твôръ „Слова церковні на всѣ недѣлѣ" а се навѣть и въ тôмъ случаю, коли-бъ нѣякі предплатники въ ихъ деканатахъ не зголосилися. Причина мого прошеня лежитъ въ тôмъ, що зъ многихъ деканатôвъ всѣхъ трохъ епархій одержую запытаня, коли розпôчнеся печатанье згаданого высше твору, а наступити се не може скорше, поки не буде менѣ звѣстне число П. Т. предплатникôвъ, бо намѣряю лишь тôлько примѣрникôвъ печатати, кôлько зголосится предплатникôвъ. — Львôвъ дня 23 жовтня (4 падолиста) 1885. *Іоанъ Величко,* крылошанинъ митр. капитулы у Львовѣ."

— **Жертвы на руску Бурсу въ Тернополи** вплынувші въ мѣсяци жовтни 1885. П. Т. п.: Качановскій Теофиль, яко членъ, 1 зр.; п. Возкъ Андрей, яко членъ, 1 зр.; о. Игн. Левицкій, яко членъ, 2 зр.; п. Андр. Чичкевичь, яко членъ, 2 зр.; п. Северинъ Мальчосъ, яко членъ, 2 зр.; п. Левъ Рудницкій, яко членъ, 3 зр.; п. Григорій Дичковскій, яко членъ и складку ôтъ парохіянъ Заздрости 14 зр. 50 кр.; п. Емил. Крвавичь, яко членъ, 3 зр.; о. Теодоръ Стадникъ, яко членъ, 2. купоны по 2 зр. 50 кр.; разомъ **5** зр.; Зъ пушки филіи „Народнои Торговлѣ" въ Тернополи 4 зр. 50 кр.; п. Иванъ Кичакъ, яко членъ, 3 зр.; Его Сіят. князь Романъ Чарторыйскій зъ Яблонова 20 зр.; Зъ вечерка декламаційного въ Копычинцяхъ 35 зр. 8 кр.; о. Павликъ, яко членъ, 3 зр.; о. Миколай Борисикевичь 2 зр.; о. Іосифъ Залуцкій 2 зр.; о. Ант. Копертыньскій 1 зр.; о. Іоанъ Лопатыньскій 1 зр.; п. Филяретъ Бачиньскій, яко членъ, 3 зр.; п. Іосифъ Чубатый, яко членъ, 1 зр.; о. Ант. Алиськевичь, яко членъ, 3 зр.: о. Лужницкій, яко членъ 3 зр.; о. И. Гавацкій, яко членъ, 3 зр.; о. Н. Юшкевичь, яко членъ, 3 зр.; п. Н. Плешкевичь, яко членъ, 3 зр.; д-ръ Кочиркевичь, яко членъ, 2 зр. За питомцѣвъ доплачено 144 зр. 75 кр.; п. Стефанъ Волошинъ 1 зр, — Сердечна подяка! — *Д-ръ В. Лучакôвскій.*

— **Спôльні делегаціи** маютъ скôнчити свои нарады, якъ доносятъ зъ Вѣдня, найпôзнѣйше 17 с. м., по чѣмъ скликані будутъ соймы краевi.

— **Выбôръ посла до сойму краевого** зъ бôльшои посѣлости повѣту залѣщицкого на мѣсце померлого Валеріяна Подлевского ôтбувся 10 с. м. На 45 голосуючихъ выбрано бôльшостею голосôвъ И. Гноиньского, властителя дôбръ.

— **При доповняючôмъ выборѣ** зъ бôльшои посѣлости до рады повѣтовои въ Яворовѣ выбрано Каетана Торосевича, властителя дôбръ.

— **Д-ръ Евгеній Фридманъ,** адвокатъ у Вѣдни, котрый заступавъ п. Кôндрата Захарчука и другихъ выборцѣвъ зъ округа Золочѣвъ-Перемышляны при розправѣ передъ трибуналомъ державнымъ, не тôлько не хотѣвъ взяти нѣякого вынагородженя за свои труды, але заявивъ ще готовôсть заступати на будуще безкористно всякі руско народні справы передъ найвысшимъ трибуналомъ у Вѣдни. Фактъ сей, свѣдчачій о правдивôй симпатіи д-ра Фридмана для рускои справы, якъ зъ однои стороны зъеднуе для него щиру вдячнôсть Русинôвъ, такъ зъ другои стороны свѣдчитъ знову, що справедливôсть рускои справы стала вже и по-за границями нашого краю загально звѣстною и борше чи пôзнѣйше мусить позыскати приклонность всѣхъ неупередженыхъ и безсторонныхъ людей.

— **Ходятъ слухи,** що новый министеръ просвѣты., д-ръ Гавчъ, пригадавъ собѣ на сегорôчный инавгураційный ôтчитъ проф. д-ра Дыбовского на львôвскôмъ университетѣ и зажадавъ, щобъ ему сей ôтчитъ предложено.

— **Цѣсарь** затвердивъ выбôръ Октава Саля на предсѣдателя а Стефана Подлевского на мѣстопредсѣдателя рады повѣтовои въ Бродахъ и выбôръ гр. Володислава Козьебродского на предсѣдателя рады повѣтовои въ Ярославѣ.

— **Курсъ торговельный для женщинъ** буде заведеный въ короткôмъ часѣ у Львовѣ заходомъ львôвскихъ учителѣвъ школъ середныхъ и за дозволомъ властей шкôльныхъ. Кандидатки, хотячі записатись на сей курсъ, можутъ зголошуватись до начальника рахункового ôтдѣлу въ львôвскôмъ магистратѣ п. А. Штроннера щоденно ôтъ $8^1/_2$ до 9 год. передъ полуднемъ и ôтъ 6 до 7 годины вечеромъ.

— **Смерть ôтъ заморози** проявляеся вже въ теперѣшну пору, якъ-небудь зима ще на добре й не розпочалась. Жертвою еи упали селяне: Михайло Волошиновичь зъ Рожнѣтова и Федь Новосадъ зъ Речичи коло Равы. Оба они зблудили вертаючи пôдчасъ метели въ ночи до дому и немогучи добитись до безпечного пристановища замерзли середъ поля.

— **Звѣрска месть.** Селянка въ Остринѣ пов. товмацкого Марія Стружь задусила зъ ненависти до своеи невѣстки еи маленьку дитину, а свого внука. Страшну женщину ôтдано въ руки справедливости.

— **Въ повѣтѣ львôвскôмъ** розписано конкурсъ на посады учителѣвъ народныхъ въ слѣдуючихъ мѣсцяхъ: 1) на школы етатові съ платнею по 350 зр., вôльнымъ помешканьемъ и огородомъ въ Наваріи и Пôдберѣзцяхъ: 2) на такі самі школы съ платнею по 300 зр., вôльнымъ помешканьемъ и огородомъ въ Цеперовѣ, Хороснѣ старôмъ, Черепинѣ, Ганчарахъ, Грибовичахъ, Глиннôй, Грядѣ, Ярычевѣ старôмъ, Красовѣ, Кривчицяхъ, Лисеничахъ, Ланахъ, Милятичахъ, Мôстахъ, Пôдбôрцяхъ, Полянѣ, Солонцѣ великôй, Сорокахъ коло Щирця, Толщевѣ, Винничкахъ, Загôрю, Збоискахъ и Журавникахъ; 3) на школы филіяльні съ платнею по 250 зр. рôчно, вôльнымъ помешканьемъ и огородомъ въ Голоску великôмъ, Гуменци, Костѣевѣ, Кукизовѣ, Попелянахъ и Стронятинѣ. Кандидаты маютъ вносити поданя до окружнои рады шкôльнои у Львовѣ найдальше до 20 л. грудня с. р.

— **Опорожнені мѣсця:** 1) слугы судового при львôвскôй апеляціи съ платнею 450 зр. и 25% додатку активального рôчно; 2) по два мѣсця слугъ судовыхъ при судахъ окружныхъ въ Станиславовѣ и Золочевѣ, одно при судѣ окружнôмъ въ Перемышли и три при судѣ краевôмъ у Львовѣ — всѣ тѣ мѣсця съ рôчною платнею найперше 300 зр., а опôсля 350 зр. и 25% додатку активального рôчно; 3) три мѣсця дозорцѣвъ вязниць при судѣ краевôмъ у Львовѣ и по однôмъ такôмъ мѣсци при судахъ окружныхъ въ Коломыѣ, Перемышли и Самборѣ съ платнею рôчною по 300 зр. и 25% додатку активального; 4) дванайцять мѣсць возныхъ при судахъ повѣтовыхъ въ восхôднôй Галичинѣ съ платнею по 250 зр. зъ початку, а ôттакъ по 300 зр. и 25% додатку рôчно. Поданя о тѣ мѣсця належитъ вносити до президіи львôвского суду апеляційного до 6 л. грудня с. р.

— **Самоубійства.** Въ Станиславовѣ отроився стрихниною секвестраторъ Ярославъ Борковскій; нещасливый лишивъ жѣнку и трое дрôбныхъ дѣтей. — Въ Дорофѣевцѣ, пов. скалатского, ôтобравъ собѣ житье выстрѣломъ зъ рушницѣ стражникъ скарбовый Юліянъ Робацкій. Въ обохъ сихъ случаяхъ причины самоубійства невѣдомі.

— **Огнѣ.** Въ Краснôмъ, пов. золочѣвского, знищивъ огонь въ ночи зъ 5 на 6 с. м. двѣ хаты съ господарскими будынками. Шкода выноситъ надъ 300 зр. а. в. — Въ Утѣшковѣ огонь знищивъ господарскі будынки руского приходства вразъ съ збôжемъ. Мѣсцевый парохъ потерпѣвъ шкоды на звышь 2000 зр.

— **Выдѣлъ греміюмъ нотарѣвъ для Галичины и Буковины** уконституовався выбираючи: А. Ясиньского, нотаря у Львовѣ, предсѣдателемъ, И. Франковского, нотаря въ Перемышли, его заступникомъ, а Ф. Нѣмчевского зъ Освицѣма, Ю. Гутовского зъ Кракова и д-ра І. Блюменфельда зô Львова прочими функціонерами выдѣлу. Секретаремъ выбрано В. Токарского, кандидата нотаріяльного у Львовѣ.

— **Огнѣ.** Въ Лютовискахъ згорѣло чотыры газдôвства съ будынками и всѣмъ збôжемъ; страта выноситъ 4.832 зр. Зъ погорѣльцѣвъ одинъ тôлько бувъ асекурованый. Позаякъ заходитъ пôдозрѣнье, що огонь пôдложено, для того ведеся въ справѣ сего пожару слѣдство судове. — Въ Рабѣ, мѣсцевости захôдной Галичины, згорѣвъ тартакъ паровый вартости 30.000 зр.

— **Дръ Михаилъ Тишлеръ** ôткрывъ сими днями нову адвокатоку канцелярію въ Станиславовѣ.

— **Нещасливі случаѣ.** Въ Гусятынѣ засыпавъ пѣсокъ въ каменоломѣ робôтника Данила Огоновского. Противъ жидôвъ, властителѣвъ каменолому, выточено зъ тои причины судове слѣдство.

— **Книги грунтові.** Мѣсцеві доходженя за для заведеня новыхъ книгъ грунтовыхъ розпôчнутся въ Рôвни, округа судового устрицкого дня 13 падолиста, а въ Ростокахъ долѣшныхъ, округа судового балигородского, дня 9 грудня с. р.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Душпастырскі посады одержали оо.: Іоанъ Навроцкій, завѣдательство Голгочь; Михаилъ Єднакій, сотрудництво въ Галичи; Петро Гаранюкъ, прив. сотрудництво въ Ладычинѣ; Теофиль Горникевичь, прив. сотрудництво въ Гошовѣ; Іосифъ Кисѣлевскій, сотрудництво въ Звинячцѣ; Іоанъ Кулицкій, сотрудництво приватне въ Ôльшаници; Іосифъ Бородіевичь, завѣдательство Вырова; дек. буского; Северинъ Стрѣльбицкій, сотрудництво въ Голгочахъ.

Введені оо: Іоанъ Топольницкій, (увôльненый въ Сасовѣ) яко сотрудникъ въ Олеську; Іоанъ Залескій, яко завѣдатель въ Плѣснянахъ; Ксенофонтъ Гуглевичь, яко завѣдатель Лановець; Титъ Чубатый, яко сотрудникъ въ Иванковѣ; Павло Козюкъ, яко завѣдатель Чижикова; Тадей Левицкій, яко завѣдатель Радча.

Увôльненый о. Іосифъ Чубатый ôтъ сотрудництва въ Иванковѣ.

До каноничнои институціи завôзвані оо.: Михаилъ Величко, на Молодинче; Густавъ Дроздовскій зъ Пацыкова, на Кійданцѣ.

Каноничну институцію одержали оо.: Михаилъ Калинець, на Мечищôвъ; Александеръ Заячкôвскій, на Зарубинцѣ.

На конкурсъ розписані до дня 5 л. падолиста: 1) до ч. 7105 парохія Олешкôвъ, староства снятыньского, наданя приватного, и 2) до ч. 7197 капелянія Милошевичѣ, деканата щирецкого, наданя приватного. Речинець до 31 грудня 1885.

Презенту одержавъ о. Винкентій Кузикъ на Осôвцѣ.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію для о. Юстина Кустиновича на Лядске и о. Аполинарія Филиповского на Пôдкамѣнь.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о згоду на каноничну институцію для о. Юл. Габрусевича, запрезентованого на Махнôвцѣ, и о удѣленье личного додатку о. Іоану Сосенкови, пароху Королѣвки.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ"**, написавъ Олександеръ Барвѣньскій. Пôдъ тымъ заголовкомъ выдало тов. „Просвѣта" доволѣ обширну, бо 46 сторôнъ великои 8-ки мѣстячу працю, котра звязло а докладно представляе сучасный станъ галицко рускихъ институцій, фундацій и товариствъ. Праця богата въ докладні даты статистичні и становитъ длятого дорогоцѣнный матеріялъ для исторіи розвою культурнои и суспôльнои працѣ на Галицкôй Руси. Авторъ переходитъ поодиноко историчный розвôй, а опôсля выказуе сучасный станъ: А) Институтôвъ: 1) Ставропигія, 2) Народный Дôмъ у Львовѣ, 3) Народный Дôмъ въ Калуши, 4) Народный Дôмъ въ Сокали и Коломыѣ, 5) Народный Дôмъ въ Чернôвцяхъ; Б) Товариствъ: 1) Галицко-руска Матиця, 2) Просвѣта, 3) Тов. им. Качковского, 4) Тов. им. Шевченка, 5) Тов. педагогичне, 6) Драматичне товариство въ Коломыѣ, 7) Драматичне товариство въ Чернôвцяхъ, 8) Руска Бесѣда у Львовѣ, 9) Руска Бесѣда въ Тернополи, 10) Рускі Бесѣды въ Перемышли и Самборѣ, 11) Руске Касино въ Стрыю, 12) Руска читальня въ Станиславовѣ, 13) Читальня въ Коломыѣ, 14) Руска Бесѣда въ Чернôвцяхъ, 15) Академичне Братство у Львовѣ, 16) Академики рускі въ Краковѣ, 17) Сѣчь у Вѣдни, 18) Союзъ въ Чернôвцяхъ, 19) Читальнѣ; В) Бурсы: 1) въ Тернополи, 2) Станиславовѣ, 3) Коломыѣ, 4) Угновѣ, 5) Бережанахъ, 6) Дрогобычи, 7) Стрыю, 8) Золочевѣ; Г. Институціи жѣночі: 1) Тов. рускихъ дамъ у Львовѣ, 2) Товар. рускихъ женщинъ въ Станиславовѣ, 3) Институтъ Василіянокъ у Львовѣ, 4) Институтъ дѣвочій въ Яворовѣ, 5) Дѣвоче воспиталище въ Перемышли; Д) Фундація князя Острожского въ Тернополи; Е) Товариства економичного характеру: 1) Тов. господарско-промыслове въ Станиславовѣ, 2) Народна Торговля, 3) Тов. Зоря у Львовѣ, 4) Тов. Помôчь въ Пôдгайцяхъ, 5) Тов. Надѣя въ Збаражи, 6) Тов. Порука въ Поморянахъ. Въ кôнци мѣстатъ Лѣтопись „Короткій переглядъ исторіи и стану рускои церкви въ австрійско-угорскôй монархіи". Цѣна сеи книжки 15 кр., съ пересылкою 17 кр. а. в. Дôстати можна въ тов. „Просвѣта."

— **Starożytny Dzwinogród i Rożne Pole"** przez Jana Lama. Cena 30 ct. Lwów, 1885. Nakładem aut. Пôдъ такимъ заголовкомъ появилась въ продажи книгарскôй брошурка яко ôтбитокъ зъ фейлетонôвъ „Dziennik-a Polsk-ого". Авторъ сеи историчнои розвѣдки (35 стор., 16 ка) выступае противъ деякихъ историкôвъ галицкихъ хибного мнѣня, будьто темні згадки про Звенигородъ въ лѣтописяхъ Лаврентіевскôй, Ипатіевскôй и др. ôтносятся до Звенигорода пôдъ львôвского и утверджае, що тутъ майже выключно есть рѣчь про Звенигородъ подôльскій, положеный надъ Днѣстромъ, при впадѣ невеличкои подôльскои рѣчки, Звинячки. Розвѣдка есть дуже интересна и ôтзначаеся быстроумнымъ зложеньемъ фактôвъ, які лишь могли послужити до поставленя такои тезы. Авторъ полемизуе при тôмъ съ студіею сов. Вас. Ильницкого: „Стариный Звенигородъ", а тымъ самымъ и съ историками рускими, за котрыми о. Ильницкій пôйшовъ въ своемъ дѣлци. Не менше цѣкавыми суть выводы автора о „Рожнôмъ Поли", згаданôмъ въ нашôй исторіи при нагодѣ походу военного вел. князя кіевского Святополка противъ Володаря перемыского и ослѣпленого Василька, князя теребовельского. Нѣ Карамзинъ, нѣ Зубрицкій, нѣ ихъ послѣдувачѣ не умѣли доси показати „Рожного Поля". Авторъ брошуры кладе его въ стороны надъ рѣку Танву, де нынѣ находятся мѣсцевости: Рожанець, Гута и Воля Рожанецка, Лебедѣ (коло Олешиць) и Чорне поле. Доказы на потвердженье схожости сихъ мѣсцевостей съ историчнымъ „Рожнымъ Полемъ" суть дуже быстроумно зôставлені и переконуючі. Будь що будь, причинився авторъ розвѣдкою не мало руско-галицкôй исторіи въ часѣ панованя Ростиславичѣвъ и тымъ заслуживъ собѣ повне узнанье. Нашимъ читателямъ можемо сю розвѣдку лишь припоручити. — *В.*

— **Руско-народный театръ.** Минувшого тыждня ôтограно на дохôдъ п. К. Лясковского его оригинальный образъ зъ народного житя п. з. „Горбунъ" съ музикою Из. Воробкевича. Бенефисъ заслуженого и талантливого артиста згромадивъ до театру численну и добôрну публику. Змѣстъ „Горбуна" такій: Сынъ убогого селянина, Лесь, добиваесь до становища конципіента адвокатского, и ту попавши мѣжь паничѣвъ, забувае на батька, на родину, на щиро любячу его выхованку батькову, сироту по сельскôмъ учителю, Настю, съ котрою передъ тымъ прирѣкъ бувъ одружитись, и зъ жадобы грошей починае старатись о доньку адвоката, у котрого працюе. Тымъ часомъ въ родиннôмъ селѣ Леся не добре дѣесь; батько его

старенькій Федорій не змагає вже ходити коло газдôвства, а коло Настѣ крутится громадскій писарь Хамкôвъ, сельска пявка, крутарь и злодѣй, ôтъ напастей котрого хоронятъ ей тôлько твердѝ руки горбуна Петра, чоловѣка молодого и розумного, що своими вѣдомостями приходитъ часто въ помôчь громадѣ. Петро вырôсъ коло Настѣ и любитъ ей щиро, знаючи однакъ, що она ôтдала вже серце Лесеви, придушуе въ собѣ горяче чувство и йде до мѣста, щобы приневолити Леся повернути на село до родины. Пôдчасъ неприсутности Петра стараесь писарь Хамкôвъ позбутись его вплыву на Настю и кидае на него пôдозрѣнье крадежи, котру самъ поповнивъ. Тымчасомъ Петро, прибувши до мѣста, застае Леся середъ паничѣвъ, выпераючогося знакомства съ нимъ; Петро здирае зъ Леся прибрану паньску маску и намовляе его до повороту; въ тôмъ допомагае ему адвокатъ-принципалъ Леся, котрого слова наводятъ на Леся розкаянье и ôнъ вертае съ Петромъ до дому. Тутъ жде Петра нежданe нещастье — помовленье о крадѣжь, однакъ цѣла рѣчь выкрываесь заходомъ вôйта Дмитра, чоловѣка честного и освѣченого и его доньки Касѣ, котра ôтъ давна вже щиро любитъ Горбуна-Петра. Злочинець-писарь иде до вязницѣ — Лесь женится съ Настею и осѣдае на селѣ мѣжь людомъ, зъ котрого выйшовъ, а Петро — женится съ вôйтовою Касею. Якъ бачимо, авторъ старався перевести въ тôмъ драматичнôмъ образѣ гадку, що ученому чоловѣкови нѣчого встыдатись хлопского стану, нѣчого доконче пхатись у высшѝ клясы, а можна жити съ набутыми вѣдомостями и мѣжь своими на селѣ и нести имъ помôчь своею наукою и досвѣдомъ. Тая гадка, становляча пôдставу штуки, есть безперечно и ей найлучшою стороною. Переведенье головнои гадки въ драмѣ не всюды выпало щасливо. И такъ не конче щасливымъ було: мотивувати наверненье Леся дидактичными промовами Петра и адвоката, а лучше було его навязати до сильнѣйшого мотиву, бôльше вплываючого на розумъ або серце образованого чоловѣка. Неконсеквентною выдаесь намъ также характеристика горбуна-Петра. Въ трехъ першихъ актахъ здаесь ôнъ намъ оправдѣ зелѣзнымъ характеромъ, его любовь до Настѣ назнаменована великимъ посвященьемъ, здаесь бути вѣчною неодолимою, тымчасомъ въ IV-ôмъ актѣ дôзнаемось, що Петро женится съ вôйтовою Касею. Нагла тая змѣна нѣчимъ не оправдана и робитъ некористне враженье. Кромѣ того мусимо выгкнути деякѝ надто довгѝ діялоги, якъ пр. въ другôмъ актѣ мѣжь двома адвокатскими депендентами а ôттакъ надто довгу и въ тонѣ проповѣди держану бесѣду адвоката. Также радили-бъ мы авторови выстерѣгатись неприродности, въ яку попадае мѣсцями, вкладаючи въ уста селянъ выведеныхъ на сцену понятя и фразы, якихъ въ дѣйстности не подыбуемо мѣжь нашимъ людомъ. До добрыхъ сторôнъ штуки належыть безперечно выведенье на сцену по бôльшôй части свѣтлыхъ характерôвъ зъ помѣжь люду, якъ прим. вôйтъ Дмитро, горбунъ-Петро, Федорій, Симеонъ и др. що свѣдчитъ о серіозныхъ поглядахъ автора на способъ, въ якій належитъ писати т. зв. народнѝ штуки. Заслугою вмѣняемо авторови обережне оминанье всякихъ тривіялизмôвъ, разячихъ такъ часто въ другихъ народныхъ штукахъ. Въ загалѣ можемо сказати, що „Горбунъ“ може удержатись въ репертоарѣ нашого театру, вымагае однакъ деякихъ въ повысшихъ замѣтахъ загально дôткненыхъ змѣнъ, котрѝ при талантѣ и добрôй воли автора не тяжко буде зробити. Що до самого представленя сеи штуки — то выпало оно зъ случайныхъ причинъ не конче добре. За-для слабости п-нѣ Попелевои мусѣла обняти головну жѣночу спѣвну ролю Настѣ п-на Вишневска; слабенькій и непевный ей голосъ не надаеся до такъ великои салѣ, якою есть саля „Нар. Дому“. И гарный голосъ самого бенефиціянта не бувъ зовсѣмъ вôльный ôтъ хрипки, а хоры — тѝ самѝ хоры, що такъ знаменито держались въ тяжкихъ партіяхъ „Корневильскихъ дзвонôвъ“ не могли достроитись въ гармонійну цѣлôсть въ звычайныхъ коломыйковыхъ аріяхъ...

За то вдоволило насъ представленье „Властитель Гутъ“, драмы Юр. Онета, належачои до найлучшихъ штукъ въ репертоарѣ столичныхъ оценъ. Трудну тую штуку ôтграли нашѝ артисты въ загалѣ дуже поправно, а перше мѣсце належится безперечно обоимъ пп. Биберовичамъ, котрыхъ гра була пôдъ кождымъ взглядомъ выкôнчена и повна драматичнои силы. Выстава штуки була дуже гарна, особливо импонували артистки пышною гардеробою. Добру гру артистôвъ на тôмъ представленю пôдносимо съ тымъ бôльшимъ натискомъ, що грати мусѣли они при майже зовсѣмъ порожныхъ крѣслахъ въ сали.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Пав. К-ôвъ. Въ слѣдуючôмъ числѣ умѣстимо але трохи скоротивши.

Подяка.

Всевышному подобалося передвчасно перетяти нить житя дорогого, незабутого брата Клима, адъюнкта судового въ Галичи и наповнити серця нашѝ невысказанымъ смуткомъ и горемъ. Бôль тотъ нашъ лагодило хоть въ части то велике сочувство, яке оказали мѣсцевѝ и доокрестнѝ Русины свому, такъ марно погасшому братови. Сердечну подяку прото складаемъ принявшимъ участь въ похоронахъ Впр. и Всч. Отцямъ: Сим. Герасимовичу, Теодату Шанковскому, І. Литвиновичу, Руд. Моху, Кар. Харкевичу, Мих, Мыдловскому, Стеф. Ленкавскому, Ил. Мардаровичу, Ник. Гошовскому, Льву Лаврецкому, Кир. Пачовскому, Юл. Копыстяньскому, Теоф. Петрушевичу, Володиол. Пауку, Дим. Мыкецею, І. Городыскому, Льву Витошиньскому, Григ. Громадцѣ, Теод. Трачу, Мих. Семенову Теод. Косевичу, Володим. Козоровскому, Густ. Дроздовскому, Вас. Жилавому, І. Порайку, Исид. Бобыкевичу и Мих. Яцикевичу а зверхъ того Впр. оо. Руд. Моху и Кар. Харкевичу за прекраснѝ слова надгробнѝ; любимъ своякамъ Володим. Петрушевичу, Иляр. Яновичу и Лонг. Раковскому, що на вѣсть о смерти бл. п. Клима, зъ далека прибули смутокъ съ нами подѣлити; Вбл. П. президенту Паславскому, Вп. панамъ урядникамъ суду окружного и повѣтового, другамъ и знакомымъ за супровôдъ товариша на мѣсце упокою; Вп. П. д-ру Дамяну Савчаку за пересланье телеграмы кондоленційнои; дальше сердечне „спаси Бôгъ“ Вп. Паньству Остапамъ Левицкимъ, тоже Вп. ПП. Колянковскому, Соколовскому, Кордасевичу и Лущецкому за захôдъ и дружну помôчь въ устроеню похоронôвъ; въ конци Ч. Братству церковному и всѣмъ Вѣрнымъ, що присутствомъ своимъ звеличили похôдъ похоронный.

Станиславôвъ дня 28 жовтня 1885.

Юліянъ, Иванъ и Іосифъ Охримовичѣ, братя; Василь Лопатыньскій, Никола Теодоровичь Антôнъ Дольницкій, шурины покôйного, — въ имени всеи родины.

НАДÔСЛАНЕ.

Треба бути завсѣгды осторожнымъ, коли покажеся черезъ душенье въ жолудку, битье серця, бôль головы, закрутъ и обструкцію, що травленье попсувалося и уживати найлѣпше средство, якъ показуе слѣдуюче заявленье, швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта: Вѣдень. В. Благородность! Прошу васъ, чи не можете пôслати менѣ швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта; тѝ котрѝ теперь можна дôстати у Вѣдни, суть до нѣчого; правдивѝ швайцарскѝ пигулки робили менѣ такъ добре, що я чуюся теперь нещасливою, не маючи ихъ пôдъ рукою. Съ поважаньемъ Людвика Контаминъ I B. Wolzeile Nr 5, 2 Stock, Thür Nr. 33.

Треба завсѣгды забезпечитися, що кожда коробка швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта (можна получити въ аптикахъ по 70 кр за коробку) мае бѣлый хрестъ на червонôмъ поли и пôдписъ Р. Брандта а всѣ инакше опакованѝ треба ôткинути.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 88—?

Специяльности и универсальнѝ средства,

францускѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

Головна выграна евент. 500.000 Мар. | **Заявленье Щастя.** | Выгранѝ гарантуе держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выгранѝ.

Выгранѝ сеи користнои лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючѝ:

Найбôльша выграна есть евент. 500,000 Марокъ.

Премія 300,000 Мар.	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2.000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр. à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М, въ 4-ôй на **80,000** М.. въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200,000** М., а съ премією на **300,000** М. евент. на **500,000** М.

На **перше тягненье выграныхъ**, котре урядово назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальнѝ лосы гарантованѝ державою (а не заказанѝ промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшѝ стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

20 падолиста с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 6—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Курсъ львôвскій зъ дня 11 л. падол. 1885.

	платятъ		жадаютъ	
	австр. валютою			
	р.	кр.	р.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	226	25	229	50
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	223	50	227	—
Банку гип. галиц. по 200 р.	273	—	277	—
2. Листы заст. за 100 р.				
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	98	—	100	—
„ „ „ по 4% ав.	90	35	91	35
„ „ „ по 5% ав. період.	99	—	100	—
Банку гип. галиц. 6% ав.	101	50	102	50
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57	—	59	—
3. Листы довжнѝ за 100 р.				
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% лосов. въ 15 лѣтъ	—	—	—	—
4. Облиги за 100 р.				
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	102	25	103	25
Облиги комунальнѝ банку краєвого 5%	97	—	98	—
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102	75	104	—
5. Льосы мѣста Кракова	18	—	20	—
„ „ Станиславова	23	50	25	50
6. Монеты.				
Дукатъ голендерскій	5	86	5	96
„ цѣсарскій	5	89	6	—
Наполеондоръ	9	93	10	04
Пôвимперіялъ	10	23	10	33
Рубель россійскій срѣбный	1	54	1	64
„ „ паперовый	1	22½	1	24½
100 марокъ нѣмецкихъ	61	55	62	25
Срѣбло	—	—	—	—

(безъ текучого куп. безъ купону)

ГОТОВА ОДѢЖЬ МУЖЕСКА И ДИТИНА на теперѣшну пору есть до найдешевше въ магазинѣ першои спôлки КРАБЦЕВЪ ЛЬВОВСКИХЪ улиця Гетманьска ч. 10. 11—12

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выпнсъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя,о Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни:

Хто дбае, той мае!

ВЗГЛ. выграе 500.000 Марокъ

яко найбôльшу выграну гамбурскои лотеріи мѣскои дозволенои и гарантованои державою. Лотерія та мае 100.000 лосôвъ, зъ котрыхъ 50.500 въ 7 клясахъ въ протягу кôлькохъ мѣсяцѣвъ мусятъ бути вытягненѝ съ выграными. До лосованя приходятъ слѣдуючѝ выгранѝ евентуально:

500.000 Марокъ,

спеціяльно:

1 à 300.000 М.	1 à 60.000 М.	56 à 5.000 М.
1 à 200.000 „	2 à 50.000 „	106 à 3.000 „
2 à 100.000 „	1 à 30 000 „	253 à 2.000 „
1 à 90.000 „	5 à 20.000 „	512 à 1 000 „
1 à 80.000 „	3 à 15.000 „	818 à 500 „
2 à 70.000 „	26 à 10.000 „	

48.710 выграныхъ à 300, 200, 150, 145, 124, 100, 94 М. и т. д. въ загальнôй сумѣ

9 миліонôвъ 880.450 Марокъ.

Звѣстный въ низу пôдписаный дôмъ банковый заложеный ще 1851, котрому держава повѣрила продажу лосôвъ, посылае ихъ до найдальшихъ мѣсць заграничныхъ. — Прошу присылати належнôсть въ австр. банкнотахъ або переказахъ почтовыхъ. Меншѝ сумы (яко вырôвнанье) можна посылати также въ маркахъ почтовыхъ. Цѣна лосôвъ назначена урядово и коштуютъ до тягненя першои клясы

цѣлѝ лосы оригинальнѝ ав. зр. 3.50 кр.,
половина „ „ „ 1.75 „
чверть „ „ „ 90 „

По одержаню належности посылаю сейчасъ жаданѝ лосы оригинальнѝ, якъ также оригинальнѝ пляны, а по тягненю слѣдуе заразъ урядова листа выграныхъ. Всѣ выгранѝ выплачую заразъ по тягненю пôсля пляну. Въ послѣдныхъ часахъ мавъ я ту приємнôсть выплатити моимъ интересентамъ головнѝ выгранѝ въ сумѣ 254.000, 183.000, 182.000, кôлька по 100 000, 80.000, 50.000 и богато по 40.000, 30 000, 25.000 и т. д. и желаю и дальше щастя моимъ интересентамъ. Звертаючи увагу на завсѣгды щасливѝ результаты моеи колекты, поручаю ей якъ найлѣпше. Ласкавѝ приказы прошу присылати до

20 падолиста.

Всѣ римессы прошу рекомандувати и подавати точно адресу и мешканье.

Порученя выконуются заразъ по одержаню старанно и яко головный колекторъ посылаю тымъ, що даютъ менѣ свои порученя, лишь оригинальнѝ лосы съ гербомъ державнымъ, що симъ подаю до вѣдомости. Позаякъ замовленя приходятъ дуже численно, то прошу о якъ найскорше надсыланье, на кождый случай до поданого повысше речинця. 1486 5—5

І. ДАММАНЪ, Гамбургъ,

Rathhausstrasse 19.

Маврикій Баллабанъ

у Львовѣ, площадь Маріяцка число 8.

поручае зъ чистои вовны пôсля выдумки професора Д-ра Густава Єгера 2—4

кафтаники, сорочки, шаравары, спôдницѣ, также огрѣвачѣ жолудка

такъ для мужчинъ якъ и женщинъ

по найумѣреннѣйшихъ сталыхъ цѣнахъ.

Користь для здоровя зъ сихъ выробôвъ вовняныхъ узыскала загальне признанье въ цѣлôмъ свѣтѣ а выробы тѝ забезпеченѝ ôтъ пôдробки отсею маркою охоронною:

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ

поручае изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Каву, Чеколяду, **Чай**, Цукоръ, Оливу, **Оцетъ**, Сыры швайцар., брынзю, **Мѣдъ** прѣсный и питн., Овочѣ южнѝ, Корѣнье, Сардинки, селедцѣ, Горѣвки,

Ликеры, Румъ, **Вина въ бутилькахъ и барылкахъ**, Мыло, мылка до рукъ, Крохмаль, фарбку, Корки, Смаровило на ножѣ, **Свѣчи** церк. и стол., **Воскъ**, Цвѣты до свѣчокъ, Кадило, Карты,

Воды минеральнѝ, Всякѝ роды щѣтокъ (тоалетнѝ, до пôдлоги, до обуви и до коней), Масу до пôдлогъ, **Шварцъ безъ витріолю**, Папѣръ, Пера, ручки, Оловцѣ, **Лякъ**, Чорнило (атраментъ), Порошокъ на овады.

Цѣнникъ высылаеся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнѝ для дому артикулы.

Вступаючѝ въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаеся власностею члена и опроцентовуеся дивидендою, котрои высота назначаеся по укôнченю рôчныхъ рахунковъ. „Народна Торговля“ принимае также грошѣ на щадничѝ книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. (76) 28—?

Курсъ збжôа

зъ дня 7 листопада 1885.

Цѣна за 100 килограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшениця червона	6	50	7	25
Жито	5	25	5	75
Ячмѣнь	5	25	7	—
Овесъ	5	25	5	75
Гречка	6	50	7	—
Кукурудза стара	5	25	6	—
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	6	—	9	—
„ нас.	5	—	6	75
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	7	—	13	—
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	4	50	5	75
Конюшина (передна)	30	—	45	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	9	—	9	75
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льнянка)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль новый	18	—	40	—

Лишь „Рихтера

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

есть правдивый и тôй препаратъ, черезъ котрый осягнено якъ звѣстно неоподѣване вылѣченье ôтъ гôстця и ревматизму. Се зъ давна выпробоване средство домове есть въ запасѣ въ майже всѣхъ аптикахъ* по цѣнѣ 40 и 70 кр. Головный складъ: Аптика пôдъ золотымъ львомъ Прага, Старе мѣсто.

ПОХÔДЪ СОБЕСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

Ц. к. прив. желѣзна дорога Архикнязя Альбрехта.

ОБВѢЩЕНЬЕ.

При лосованю нашихъ облигацій першенства I-ои и II-ои емисіи, котре ôтбулося сегодня публично въ присутности ц. к. нотаря, вытягнено:

XXIV. Лосованье облигацій першенства въ серебрѣ (I-ои емисіи): 44 штукъ, именно: н-ры 1642, 7224, 7366, 9775, 11979, 14417, 14556, 14810, 15922, 17052, 17487, 18919, 18945, 20374, 20872, 21129, 21266, 22040, 23035, 23708, 26024, 26197, 26448, 27655, 28668, 29077, 30366, 31236, 31323, 31601, 32553, 34039, 34292, 36151, 37151, 37514, 40693, 41643, 42569, 43203, 44651, 45210, 48029, 49613.

XII. Лосованье облигацій першенства въ золотѣ (II-ои емисіи): 60 штукъ, именно: н-ры 1074, 1124, 1417, 1598, 1677, 1719, 1737, 1750, 2036, 2748, 2981, 3061, 3417, 3952, 4430, 4463, 4482, 5727, 6380, 6406, 6599, 6720, 7173, 7196, 7661, 7745, 8102, 8452, 8700, 9174, 9390, 9582, 9842, 9866, 10164, 10219, 10261, 10290, 10335, 10792, 10983, 11032, 11064, 11453, 12168, 12477. 13250, 13281, 13523, 13884, 13959, 15335, 15710, 16166, 16569, 17100, 18203, 19083, 19423, 19726.

Посѣдателѣвъ упомянутыхъ облигацій увѣдомляеся съ тымъ примѣчаньемъ, що выплата вылосованыхъ облигацій послѣдуе ôтъ 1 мая 1886, именно: **за облигацію першенства въ серебрѣ** (I-ои емисіи) выплатится **300 зр. серебромъ** за штуку, а за **облигацію першенства въ золотѣ** (II-ои емисіи) **200 зр. золотомъ** за штуку.

Съ упомянутымъ терминомъ устае всяке дальше опроцентованье вылосованыхъ облигацій.

Зъ давнѣйшихъ лосовань не пôднято:

Облигаціи першенства въ серебрѣ (I-ои емисіи) н-ры 1254, 2713, 6401, 10297, 11239, 12425, 13646, 19441, 19611, 23184, 26981, 27000, 27301, 28167, 31009, 32274, 32482, 33272, 34215, 34424, 34936, 37214, 43601.

Облигаціи першенства въ золотѣ (II-емисіи) н-ры: 109, 395, 508, 2975, 3484, 3485, 3694, 3732, 4815, 5037, 5064, 5068, 5744, 6111, 6168, 6178, 6448, 7302, 7511, 7528, 8370, 8392, 8567, 8762, 8795, 9063, 9086, 9353, 9402, 9731, 9776, 9790, 9833, 9980, 10013, 10268, 10609, 11096, 11263, 11360, 11427, 11591, 11703, 11797, 12176, 12178, 12329, 12331, 12367, 13091, 13240, 13245, 15501, 15505. 15538, 15713, 15885, 15933, 16018, 17212, 17461, 18129, 18801, 18821, 18959, 19094, 19120, 19129, 19892.

Вѣдень, дня 1 листопада 1885.

Управляючій Совѣтъ.

(Перепечатанье не буде оплачене.) 1500 1—1

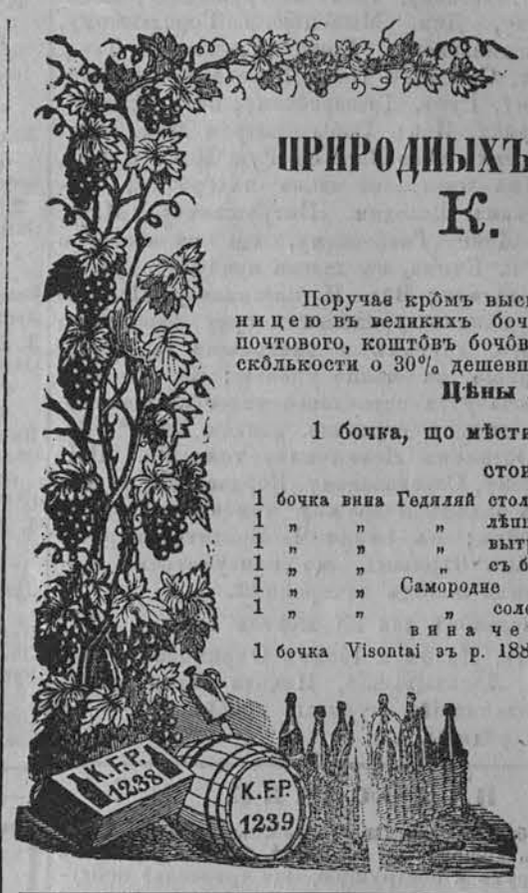

Спеціяльна Торговля

ПРИРОДНЫХЪ ГЕДЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ
К. Ф. ПОПОВИЧА
ВЪ ТЕРНОПОЛИ. 1257

Поручае крôмъ высылокъ 5 кильовыхъ барылокъ почтою и высылки вина зелѣзницею въ великихъ бочкахъ, котрй ôтъ почтовыхъ высылокъ задля дорогого порт-почтового, коштôвъ бочôвокъ и акцизы ôтъ вина высыланй зелѣзницею въ бôльшôй скôлькости о 30% дешевше стоятъ, а именно якъ слѣдуе:

Цѣны loco зелѣзниця Тернополь franco бочка:

1 бочка, що мѣститъ менше бôльше стоитъ	32 литры		66 литеръ		135 литеръ	
	зр.	кр.	зр.	кр.	зр.	кр.
1 бочка вина Геделяй столове	12	50	22	50	40	—
1 „ „ „ лѣпше	15	—	27	—	50	—
1 „ „ „ вытравне	19	—	35	—	65	—
1 „ „ „ съ букетомъ	22	50	40	—	75	—
1 „ „ Самородне	28	—	52	50	100	—
1 „ „ „ солодкаве	34	—	62	50	120	—
вина червонй:						
1 бочка Visontai зъ р. 1882	17	—	30	—	55	—

Купуючи вина особисто у продуцентôвъ и за готôвку ручу за природнй, смачнй и лѣпшй а дешевшй якъ навѣть зъ Угоръ спроваджуванй.

Именно же поручаю яко добрый христіянинъ Преподобному Духовеньству свои природнй вина до ужитку при службѣ Божôй и прошу о благосклоннй замовленя.

При замовленяхъ прошу о часть задатку.

Ц. к. придворна ліярня дзвонôвъ
П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаеся до **замовлень дзвонôвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвôнка, якъ такожъ за найлѣпшій металь гварантуеся. Монтованье до дзвонôвъ приспособлюе ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кôлько небудь разôвъ обернути такъ, що серце бе за кождымъ разомъ въ иншо мѣсце, черезъ що дзвоны зыскуютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгôднѣйшихъ условіяхъ заплаты. Гармоничнй дзвôнки** до престолôвъ съ сильными и голосными дзвôночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзвôн. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосяжу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Ôтзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонôвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарôвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонôвъ, 1,080.370 кильограмôвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонôвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр. ваги.

1288 **Надвыжка коштôвъ даромъ.** 21—24

К. Липиньскій

членъ товариства ремѣсникôвъ „Зоря“ у Львовѣ, выконуе всякй роботы рѣзьбярокй, якъ иконостасы, цимборіи и всякй украшеня церковнй. Гравируе такожъ печатки для читалень, урядôвъ парохіяльныхъ, громадскихъ и касъ позичковыхъ.

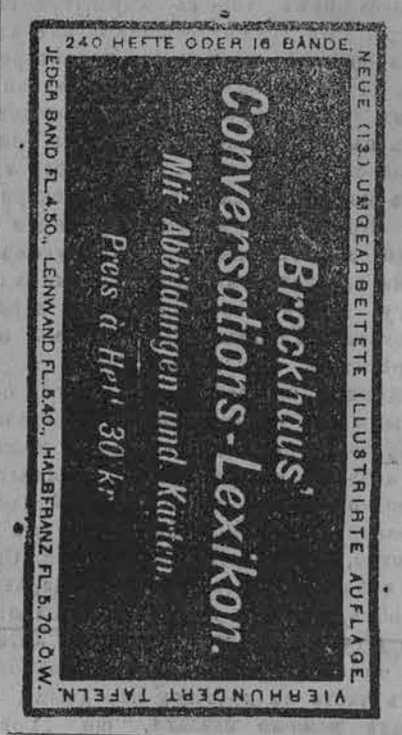

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
В. СТАХЕВИЧА
въ Тернополи

поручае всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожъ заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякй рызы церковнй до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученй ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнй и металевй принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнй знаряды церковнй якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавй замовленя упрашаю.

1429 (10—20)

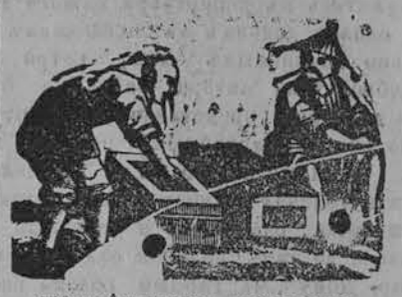

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ
хиньско-россійскои
ГЕРБАТЫ
Е. Ф. РИДЛЯ
У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сôбръ м. 3	„	— „
„ Souchong чорна	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянй высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

Цѣс. кор. уприв.
ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ
выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи
въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи
АСИГНАТЫ КАСОВЙ

4 процентовй платнй въ 30 днѣвъ по выповѣдженю
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 49—?)

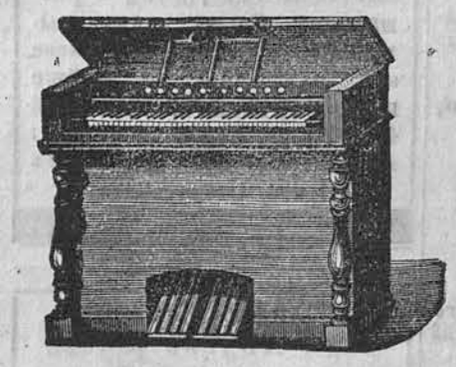

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожъ на раты.

1372 15—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Складъ фортепянôвъ
К. МАРЕЦКОГО
у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.
(Готель францускій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожъ и фортепяны перегранй. 4—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшй.

К. Диккенса
Новорôчнй Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарск го

Ч. 121. Львôвъ, Субота 2 (14) падолиста 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Исторія розвою промыслового въ Галичинѣ.

(За часъ ôтъ 1875—1885 р.)

Що въ нашôмъ краю, въ поменшихъ мѣсточкахъ а навѣть и селахъ, мимо непріязныхъ ôтношень и наплыву фабричныхъ посторонныхъ выробôвъ, дрôбный промыслъ що по нынѣ существуе, сей фактъ заперечити годѣ. Не менше ôтраднымъ есть объявъ, що въ послѣднôмъ десятку лѣтъ Выдѣлъ краевый, спонуканый рускимъ посломъ Теодоромъ Бѣлоусомъ, а именно его внесеньемъ въ соймѣ въ 1875 р., занявся не лишь розсмотреньемъ причинъ, якй зложилися на паденье дрôбного промыслу въ нашôмъ краю, але и постарався о средства до его двигненя. Мимо того однакожь за часъ ôтъ 1875—1885 р. цѣле се дѣло, такъ многоважне для добробыту мадомѣщаньскихъ верствъ, не успѣло на стôлько, щобы нынки можна на серіо бесѣдувати о якôмось розвою домашного промыслу въ Галичинѣ, тымъ менше о его позитивнôмъ вплывѣ на поправу економичного быту нашого маломѣщаньства. Щось зроблено у насъ, але то „щось“ есть такъ миніятурне, а до того такъ штучне и стоитъ на такъ крыхкихъ ногахъ, що часъ бы приглянутися сей справѣ основнѣйше и взятися за веденье ей съ бôльшою енергіею и вытревалостію, якъ до теперь.

Дѣло представляеся съ способъ слѣдуючій.

По внесеню посла Т. Бѣлоуса въ соймѣ въ 1875 р. занявся Выдѣлъ краевый збираньемъ статистичного матеріялу за-для выслѣдженя, въ котрыхъ сторонахъ якій рôдъ дрôбного промыслу у насъ удержався? Матеріялъ сей збирали всѣ три палаты торговельнй и всѣ повѣтовй рады. На разѣ засновано заразъ школу гончарску въ Коломыи, а въ другихъ промысловыхъ сторонахъ малися закладати подôбнй фаховй школы для поодинокихъ галузей дрôбного промыслу пôдъ условіемъ, що поодинокй громады або рады повѣтовй до заснованя такихъ школъ причинятся певными сталыми грошевыми датками. Въ 1877 р. представлено на соймѣ слѣдуючій рефератъ, на пôдставѣ котрого належало заснувати:

I. Школы гончарскй: 1) въ Бѣлôмъ Камени (въ Золочѣвскôмъ), 2) въ Глиньску (въ Жовкôвщинѣ), 3) въ Миколаевѣ, 4) въ Альверни (въ Хшанôвскôмъ) и 5) въ Сасовѣ.

II. Школы ткацкй: 1) въ Городенцѣ, 2) въ Комарнѣ (въ повѣтѣ руденьскôмъ), 3) въ Корчинѣ (коло Кросна), 4) въ Слеминю (коло Живця) и 5) въ Глинянахъ (въ Перемышлянщинѣ).

III. Школу суконництва въ Лежайску.

IV. Школы гарбарскй и ткацкй: 1) въ Болеховѣ, 2) въ Рогатынѣ и 3) въ Старôмъ Санчу.

V. Школы выробôвъ деревляныхъ: 1) въ Живци, 2) въ Карводрѣ (коло Тарнова) и 3) въ Залѣщикахъ.

VI. Школу каменярску въ Крешовицахъ коло Кракова.

VII. Школу гафтôвъ и выробôвъ коронковыхъ въ Маковѣ, въ повѣтѣ мысленицкôмъ.

Всѣ тй мѣсцевости, съ выемкою Глиньска, зъобовязалися до бôльшихъ або меншихъ датковъ на заснованье школъ, але сумы тй не показалися достаточными. Тогды (въ 1877 р.) порѣшивъ соймъ краевый прійти згаданымъ громадамъ въ помôчь и вставивъ въ буджетъ на 1878 р. квоту 9.000 зр. Загалъ одушевився такимъ чиномъ сойму. Всюды зацвили дуже рожевй надѣѣ. Думано, що Галичина надмѣрнй свои робочй силы зъужіе на промыслъ домашный, котрый, упорядкованый и пôднесеный на высшій степень артизму, ôткрые для краю новй жерела доходôвъ. Для дальшого веденя дѣла рѣшено ôттакъ при Выдѣлѣ краевôмъ установити окрему постôйну куратоpію для промыслу краевого. Се не могло статись ôтъ разу и тому намѣсть кураторіи, вытворено при Выдѣлѣ краевôмъ лишь тымчасовый комитетъ дорадчій, въ котрого складъ увôйшли пôдъ проводомъ краевого маршалка: гр. Волод. Дѣдушицкій, д-ръ Баранецкій, д-ръ Орлецкій, д-ръ Тад. Пилатъ, Шеленбергъ, д-ръ Ф. Вайгель, д-ръ І. Верещиньскій и звѣстный але и одинокій труженникъ на поли домашного промыслу, Людв. Вербицкій. Комитетъ сей провадивъ дѣло черезъ два роки (1877—79), але пересвѣдчився, що правительство центральне его роботѣ не конче приклонне. Коли бо Выдѣлъ краевый ôтнѣся до ц. к. министерства торговлѣ (7 грудня 1877 р.) съ бажаньемъ, щобы центральне правительство у всякихъ справахъ, дотыкаючихъ дрôбного промыслу въ Галичинѣ, зносилося безпосередно съ згаданымъ комитетомъ, то министерство торговлѣ ôтказалось рѣшучо ôтъ такого условія (рескриптомъ зъ 16 лютого 1878), яко альтеруючого объемъ его законодательнои власти въ справахъ промысловыхъ. Министерство торговлѣ станулo тутъ въ суперечности съ найвысшою автономичною властею краевою, ôтмовляючи ей компетенціи рѣшати въ справахъ промысловыхъ по тôй причинѣ, що намѣренй школы не мали удержуватись выключно фондами краевыми, але що и фондъ державный мавъ до ихъ удержаня причинятися оплачуваньемъ учителѣвъ. Зъ того и выйшло: 1) що при Выдѣлѣ краевôмъ не существуе по нынѣ намѣрена кураторія для справъ дрôбного промыслу и 2) що не у всѣхъ згаданыхъ промысловыхъ мѣсцевостяхъ позасновувано промысловй школы. Антагонизмъ и спôръ о компетенцію спинили цѣле дѣло. На 21 мѣсцевостей, котрй готовй були датками грошевыми або натураліями (доставою помѣщеня, топлива, свѣтла и средствъ науковыхъ) улекшити заснованье промысловыхъ школъ, прійшло правительство центральне съ своею помочею (платнею фаховымъ учителямъ) лишь въ однôмъ одинокôмъ случаю. Додаймо до того, що существуючй мимо того школы промысловй (удержуванй выключно фондами краевыми): гончарска въ Коломыи, кошикарска въ Краковѣ и Ярославѣ, рѣзьбярска въ Рымановѣ и Закопанôмъ и др. не розвиваются такъ, якъ треба, а лишь слабо животѣютъ, то будемо мати вѣрный образъ розвою дрôбного промыслу въ нашôмъ краю за тяжкихъ десять лѣтъ, мимо того, що въ буджетѣ краевôмъ рôкъ-рôчно на удержанье згаданыхъ школъ и въ загалѣ на розбудженье дрôбного промыслу поодинокими предпріемцями вызначуются дуже поважнй сумы, т. е. кôлькадесять тысячь золотыхъ.

Не знаючи докладно положеня поодинокихъ существуючихъ вже школъ промысловыхъ (бо справозданя о нихъ не доходятъ до прилюднои вѣдомости), якъ такожь не знаючи, чи на продуктивнй цѣли Выдѣлъ краевый поодинокимъ промысловцямъ роздае буджетомъ краевымъ обнятй сумы, мы на разѣ мусимо здержатися ôтъ позитивного суду надъ тымъ предметомъ.

Фонды призначенй на двигненье домашного промыслу належитъ фруктификувати въ двохъ напрямахъ: разъ, засновуючи и пôддержуючи школы провысловй, а по друге, бодай безпроцентовыми позычками запомагаючи охочихъ до працѣ але пôдъупавшихъ промысловцѣвъ, котрй въ великôй части суть бѣлыми муринами жидôвъ-лихварѣвъ. Въ школахъ-же промысловыхъ належитъ бôльше дбати о практичну сторону и стôйнôсть выробôвъ, якъ о артизмъ.

Намъ выдаеся рѣчею дуже потрѣбною и наглою, щобы нашй рускй послы въ часѣ теперѣшнои каденціи соймовои розглянулись основно въ тôй справѣ и съ всею енергіею принялися за еи дальше веденье. Спôръ о компентенцію межи недоспѣлою кураторіею краевою а министерствомъ торговлѣ не повиненъ спиняти такъ важного и для нашого маломѣщаньства жизненного дѣла.

ДѢЛА КРАЕВЙ.

Выдѣлъ краевый розôславъ посламъ друки соймовй съ справозданями, що маютъ вôйти на порядокъ дневный соймовыхъ нарадъ. Мѣжь тыми друками находятся:

1) Справозданье зъ дѣяльности Выдѣлу кр. за часъ ôтъ 1 липня 1884 до кôнця червня 1885.

2) Справозданье Выдѣлу кр. въ внесеня пос. Лясоцкого о змѣну третого уступу §. 34 уставы громадскои въ тôмъ напрямѣ, щобы ореченя дотычно обовязку вынагороды школъ и высоты тои вынагороды выдавали не суды, якъ доси, але власти администраційнй, с. е. ц. к. староство въ порозумѣню съ выдѣломъ повѣтовымъ, а правосильнй такй ореченя будутъ екзекувованй въ дорозѣ администраційнôй.

3) Справозданье Выдѣлу кр. о доповненю постановы §. 37 уставы громадскои въ тôмъ напрямѣ, щобы назначити речинець, въ якôмъ маютъ бути вношенй зажаленя до рады громадскои противъ розпорядженямъ зверхности громадскои. Доси нема такого речинця, отже не знати, коли розпорядженье зверхности громадскои стаеся правосильнымъ. Теперь проектуеся речинець на 14 днѣвъ.

4) Справозданье Выдѣлу кр. въ справѣ змѣны §. 48 уставы о репрезентаціи повѣтовôй зъ дня 12 серпня 1866 р. Тутъ ходитъ о надзôръ Выдѣлу краевого надъ радами повѣтовыми. Доси той надзôръ такъ означено, що Соймъ черезъ Выдѣлъ краевый бачитъ на то, абы закладный маетокъ повѣтôвъ и институцій повѣтовыхъ не потерпѣвъ ущербу. Теперь же проектъ Выдѣлу краевого додае: „абы администрація повѣтова була правильна и абы репрезентаціи повѣтовй сповняли свои обовязки надзору надъ громадами“.

5) Справозданя Выдѣлу краевого дотычно змѣнъ въ тераторіяльнôмъ подѣлѣ краю: дотычно утвореня суду повѣтового въ Букачôвцяхъ; въ справѣ умѣщеня въ Залѣщикахъ будущого суду окружного на округъ чорткôвскій; въ справѣ вылученя громадъ: Кугаѣвъ, Вербѣжь и Гонятичѣ въ суду пов. въ Комарнѣ и староства въ Рудкахъ, а прилученя до суду повѣт. въ Щирци, а староства у Львовѣ; громада Мѣлчицѣ въ суду пов. въ Судовôй Вишни и староства въ Мостискахъ до суду и староства въ Рудкахъ; громады Рокитно въ суду

ВСЯЧИНА ЗЪ БОСНЫ.

I.

У насъ звычайно кажеся за нѣмецкимъ Bosnien, — Боснія, однакъ тая назва неправильна, бо Хорваты и Сербы говорятъ: Босна, Босанацъ, длятого повинноеся и въ нашôмъ языцѣ говорити и писати „Босна“.

Певна рѣчь, що всѣ мешканцѣ босаньскй говорятъ однымъ языкомъ; науковый свѣтъ называе той языкъ сербско-хорватскимъ, и такъ называли его зъ початку австрійскй урядовй власти. Пôзнѣйше заступлено тую назву выгôднымъ „landesübliche Sprache“ а теперь говорится безъ женады „bosnische Sprache“. Такъ отже окупація австрійска ôткрыла новый языкъ въ свѣтѣ, доселѣ незнаный. Въ тутешнôмъ нарѣчію можна часомъ стрѣтитися съ турецкими словами, але рѣдко. Языка того учатся Русины дуже скоро и говорятъ поправно за кôлька мѣсяцѣвъ, навѣть присвоюютъ собѣ выговôръ; адъюнктъ судовый, п. Струтыньскій, въ Высокôмъ говоритъ такъ поправно, що его не можна розрôзнити ôтъ Босанця. Поляки не знаютъ старословяньского языка, то имъ богато труднѣйше приходитъ выучитися, а я не знаю й одного, котрый-бы вовсѣмъ поправно по тутешному говоривъ; такожь и акцентъ робитъ имъ трудности.

Слова „народнôсть“ тугка въ урядовôй бесѣдѣ не знаютъ, а говорятъ тôлько о вѣроисповѣданяхъ и то: православнôмъ, католицкôмъ и мугамеданьскôмъ. Православнй называютъ себе Сербами и вѣру свою называютъ сербскою; кождый Сербъ, хотяй и хлопъ, знае добре свою народнôсть и на пытанье ôтповѣдае: „ja сам прави Србинъ“. Такожь и церковь сербска вовеся сербско-православною, бо мае свою автономію; урядови не подобаеся тая назва, а за доказъ наводжу слѣдуючій случай: Въ мѣстѣ Б. маютъ Сербы свою вѣроисповѣдну школу и на будынку шкôльнôмъ положили напись „Срôско-православна основна школа“. Власть конче наставала, щобы сю напись заступити словами „Греческо-восточна школа“. Дѣло оперлося о высшй власти и давна напись осталася.

Коли у православныхъ Сербôвъ почутье народности дуже глубоке, то католики не маютъ нѣякои народности; они называются тôлько „католиками“; доперва ôтъ часу окупаціи охрестили ихъ на Хорватôвъ; тутешнй мешканцѣ называютъ католика: „шокацъ“. Ôтки взялася та назва, не знаю, але уживаеся частѣйше, якъ „католикъ“. — Мугамеданцѣ называютъ себе Турками, а православныхъ Сербами, або Влахами. Тй мугамеданцѣ не суть правдивыми Турками, а того самого походженя, що й Сербо-Хорваты и давнѣйше вызнавали Христову вѣру. Ажь коли по битвѣ на Косовôмъ поли Босна дôсталася пôдъ пановавье турецке, часть Босанцѣвъ перейшла на мугамеданьску вѣру. Они говорятъ выключно по сербско-хорватски и маютъ льокальный патріотизмъ, а правдивыхъ Туркôвъ не любятъ и называютъ ихъ „Османлія“ або „Абанджія“, с. е. чужинцѣ. Они обходятъ навѣть деякй христіяньскй свята, а особливо св. Юрія, котрый есть босаньскимъ патрономъ. Сербôвъ есть въ Боснѣ и Герцеговинѣ 580.000, мугамеданцѣвъ 450.000 а католикôвъ 250.000.

Католики занимаются майже выключно рôльництвомъ, а тôлько дуже незначна часть ихъ ôтдаеся торговли. Сербы займаются рôльництвомъ, ремесломъ и торговлею, а мугамеданцѣ рôльництвомъ и торговлею. Сербы допровадили пôдъ кождымъ взглядомъ до найвысшого ступеня цивилизаціи; въ кождôмъ мѣстѣ и мѣсточку маютъ свою вѣроисповѣдну школу, торговлю взяли майже выключно въ свои руки и въ той способъ здобули собѣ маетки и богатства. Они становятъ побôчь Туркôвъ головну и продуктивну часть населеня всѣхъ мѣстъ. Купцѣ репрезентуютъ побôчь священьства сербску интелигенцію, бо шляхты сербскои нема тутъ нѣякои. Оповѣдаютъ, що прійшовъ тутъ Полякъ и дивувався, що у Сербôвъ нема шляхты, а Сербъ на то: „Якъ то нема? У насъ бôльше шляхты якъ у васъ. Ходи, я тобѣ покажу!“ и водивъ его ôтъ села до села. Полякъ каже: „То звычайнй люде, а не шляхта!“ — „У насъ, брате, кождый шляхтичь!“ — ôтповѣвъ Сербъ и попращавъ польского шляхтолюбця.

Мугамеданцѣ мешкаютъ по бôльшôй части по мѣстахъ, а жіютъ изъ своихъ „кметôвъ“. „Кметъ“ есть то хлопъ, котрый не мае свого грунту, а тôлько управляе чужій и за то дае властителеви землѣ третину верна а половину сѣна за чиншь. Властитель того грунту зовесь „ага“ або „спагія“. Христіяне не маютъ свого грунту, тôлько сидятъ, якъ кажутъ, на „турскôй“ земли и даютъ спагіямъ третину, а спагіи жіютъ собѣ спокôйно по мѣстахъ, курятъ люльку и пютъ чорну каву. Такими спагіями суть майже выключно мугамеданцѣ и пôсля того, кôлько кметôвъ сидитъ на ихъ земли, мѣрится ихъ богатство. Есть спагіи, що маютъ тôлько одну „кучу“ т. е. одну „хату“, одного газду, а есть и такй, що маютъ и 200 або 300 „куча кмета“. Тй послѣднй — то турецкй нотаблѣ и маютъ часто титулъ „бегъ“. Прочй мугамеданцѣ мешкаютъ по селахъ и газдуютъ якъ хлопы на своѣй власнôй земли. Однакъ, хотяй на власнôй земли, то не суть они такъ маетнй, якъ христіяне, бо, по перше, вѣра не дозволяе имъ держати свиней, котрй можна тутъ въ дубовыхъ лѣсахъ выпасати и зъ нихъ легко грôшь зробити; по друге, жѣн-

пов. въ Яновѣ и староства въ Городку, до суду и староства у Львовѣ; громадъ Чертежь и Станькова въ суду въ Журавнѣ и староства въ Жидачевѣ до суду и староства въ Калуши, и т. д.

———

Краєва рада шкôльна выдала окружникъ до учителѣвъ шкôлъ народныхъ, взываючи ихъ, щобы не кидалися въ виръ борôбъ партійныхъ, національныхъ и суспôльныхъ. „Школа — говорится въ окружнику — мае повне право, абы ѣй родичѣ всякихъ партій и всякои народности ôтдавали свои дѣти съ повнымъ довѣріемъ.“ Учителѣ повиннѝ такъ поводитись, щобы въ нѣякои стороны того довѣрія не сколыхати. Учителямъ не ôтмовляеся — каже дальше окружникъ — права користати зъ правъ конституційныхъ, але иде о то, щобы учитель съ тактомъ оминавъ все, що могло-бы наразити на ущербъ его повагу, зменшити привязанье и довѣріе до него хочь-бы тôлько частины молодежи и ввести его въ суперечнôсть съ его высокими обовязками.“

———

Недавный процесъ у Львовѣ шайки жидôвъ въ рôзныхъ околицъ Галичины и Буковины, що зъорганизували були спôлку для торговлѣ фалшивыми банкнотами австрійскими, выкрывъ одну дуже цѣкаву сторону зъ быту нашои жидовы. До тои шайки належавъ и рабинъ-чудотворецъ Менаше Мендель Айхенштайнъ. Ôнъ за вынагороду 50 зр. готôвкою и 200 зр. въ скриптѣ довжнôмъ та съ застереженьемъ участи въ чистôмъ зыску, удѣливъ благословенія предпріемству. Нашѝ халатники-жиды ѣздили въ дѣлахъ спôлки до Вѣдня и Лондону, и всюды знаходили помôчь у своихъ братôвъ. Але мимо того одинъ другого ошукувавъ и денунціювавъ. Черезъ то австрійскій консуль въ Лондонѣ и австрійскѝ суды знали ôтъ самого початку о всѣхъ крокахъ шайки и спôльникôвъ позамыкали. Майже по двохъ рокахъ слѣдства ôтбулася розправа въ львôвскôмъ краєвôмъ судѣ карнôмъ и на пôдставѣ вердикту судій присяжныхъ засудивъ трибуналъ иниціятора спôлки Шльому Тернера на рôкъ вязницѣ; прочимъ хибувало до засуду одного голосу. Увôльнено и рабина, котрый впрошувався до спôлки на 50% чистого зыску, обѣцюючи Тернерови за то благословенія для него и его потомства на 120 лѣтъ, съ додаткомъ ще по своѣй смерти половины того благословенія, яке ôнъ, яко рабинъ, мае ôтъ Єговы. Тернеръ, очевидно, згодився на то. Черезъ весь цѣлотыждневый часъ розправы жидова облягала будынокъ суду, такъ що сторожа судова не могла собѣ дати рады; жиды, очевидно, уважали судженыхъ за мученикôвъ, а особливо рабина, котрому по увôльненю й зробили овацію...

Все то свѣдчитъ о великôй моральнôй гнили середъ темныхъ масъ нашои жидовы разомъ съ еи рабинами-чудотворцями. И такѝ рабины тѣшатся у насъ всякими правами и дистинкціями, якѝ маютъ духовнѝ другихъ вѣроисповѣдань! Надъ тою справою годилось-бы всѣмъ, добра краєви бажаючимъ людямъ глубоко застановитися! Треба памятати о тôмъ, що масы жидовы починаютъ у насъ що-разъ бôльше грати активну ролю въ житю публичнôмъ, а недавный выбôръ посла до сойму въ мѣстѣ Станиславовѣ переконавъ не лише п. Згурского, але и всѣхъ зрячихъ людей, що съ жидовою нема жартôвъ. А до чого то може она довести въ краю при такихъ своихъ рабинахъ?!

ДОПИСИ.

Зъ села.

(*Пишѣмъ до всѣхъ урядôвъ лише по руски!*)

Богато бувае жалѣвъ на кривды, якѝ наша народнôсть майже щоденно поноситъ на кождôмъ кроцѣ: нашь обрядъ, календарь хотѣли-бъ скасувати, а нашу рôдну мову утопити въ мори польщины. Нашѝ часописи справедливо пôдносятъ крикъ и ôтпираютъ всякѝ замахи, але мало хто хоче вглянути въ рѣчь глубше: чи часомъ и свои дѣти не причиняются до збôльшеня лиха, забуваючи на золоту приповѣдку: „пôзнай себе, буде въ тебе“. Тожь хочу звернути увагу на одну обставину, котра не мало чинить кривды нашôй рôднôй мовѣ, а тымъ часомъ и народности; а есть она тымъ бôльше шкôдною, що многѝ майже несвѣдомо допускаются тои кривды.

Злобнымъ чоловѣкомъ бувъ-бы той, хто бы нашому духовеньству хотѣвъ ôтмовити горячого патріотизму и любови до свого народу. Оно перше положило и ще покладае пôдвалины до самопôзнаня и просвѣты народу, а де ходитъ о честь народну, тамъ иде оно все на першій огонь, хотяй и наражаеся на дôтклива шиканы и гоненя. Тымъ бôльше прикро приходитъ менѣ выткнути одну похибку не загалу, а значнои части нашого духовеньства, але чиню се разъ, для добра загально-народного, а по другe, знаючи добре, що похибка тая выходитъ не такъ зô злои волѣ, якъ зъ лихои навычки и якоись зашкарупѣлости, зъ котрои першій тôлько крокъ тяжкій, а потому зло усунене.

Хочу тутъ пôднести, що многѝ уряды парохіяльнѝ уживаютъ до теперь въ своихъ урядовыхъ перепискахъ съ ц. к. властями мовы не своеи, а польскои. Єсть то лихо бôльше, якъ на око здаеся, а найменшого хôсна навѣть самымъ пишучимъ не приноситъ. Зло есть велике, бо нашѝ ц. к. урядники ôтвыкаютъ цѣлкомъ ôтъ руского письма, а коли хто съ такимъ вырвеся, то заразъ гвалтъ великій. И не диво, бо коли лишь кôлька разôвъ до року вплыне яке руске письмо до уряду, то урядники не видятъ ще потребы завдати собѣ на кôлька годинъ труду, щобъ научитись по руски читати. И ôтказуютъ на того, що свое любитъ и шануе, а многѝ ôтказуютъ не лише зъ шовинизму, але и для тои простои причины, що имъ недогôдно кликати ажь якого діюрниста, щобъ имъ тое „chińskie pismo“ ôтшифрувавъ. И дивне диво, по польски пишутъ до урядôвъ люде, що уходятъ за „твердыхъ“ патріотôвъ, и навѣть дѣйстно суть ними. Менѣ самому толкувавъ одинъ ц. к. урядникъ, що можна бути добрымъ Русиномъ, а при тôмъ по польски писати; „отъ, мовитъ, ks. N. N. przecież twardy Rusin, powiedziałbym nawet, że m..... (тутъ заикнувся), a przecież do urzędu zawsze po polsku pisze“

Инша рѣчь, коли-бъ всѣ уряды парохіяльнѝ писали все по руски. Тогды певно пп. урядники nolens-volens привчились-бы по руски та й не кололо-бъ ихъ руске письмо въ очи. А вже-жь вымагае и сама честь нашого духовеньства, щобъ не цуратись и не встыдатись мовы, котрою говоритъ его стадо духовне и котрымъ оно само голоситъ слово науки. Врештѣ мова руска есть для нашихъ урядôвъ парохіяльныхъ мовою урядовою: въ тôмъ дѣлѣ було й розпорядженье консисторске. Дуже-бы годилося, щобы нашѝ Всесв. Консисторіи се розпорядженье до урядôвъ парохіяльныхъ поновили. Иде тутъ о добро народне и о утриманье поваги и чести пôдвладного имъ духовеньства.

Зъ другои стороны належится цѣлкомъ правно, щобы ц. к. власти (именно политичнѝ, котрѝ найбôльше переписокъ ведутъ съ урядами парохіяльными) уживали въ своихъ урядовыхъ перепискахъ съ урядами парохіяльными руского языка, бо коли на руске письмо приватнои стороны ц. к. уряды повиннѝ въ тôмъ-же ôтповѣдати языцѣ, то вже-жь тымъ бôльше повиннѝ они послугуватись рускимъ языкомъ въ переписцѣ съ рускими урядами парохіяльными, котрѝ безперечно суть рускими и рускій языкъ маютъ за свôй урядовый.

Тую цѣлкомъ немаловажну справу поручаемо горячо нашôй „Народнôй Радѣ“. Скоро она возьмеся за се дѣло, може смѣло числити на горячу пôдпору цѣлого нашого духовеньства; а коли дѣло буде довершене, зможе повеличатись однымъ зъ важнѣйшихъ, якъ на теперѣшну добу, успѣхôвъ.

Рускій священикъ

Ôтъ Чорткова.

(*Костелъ а церковъ въ Чортковѣ.*) Дня 8 л. падолиста ôтбулося въ Чортковѣ посвященье розширеного и ôтновленого костела оо. Доминиканôвъ, котрѝ управляютъ парохіею. Потрѣбнѝ грошѣ въ сумѣ 7.000 вложила майже вся мѣсцева интелигенція, котра съ жаромъ взялась до довершеня дѣла. До найбôльше горячихъ належали ritus rutheni. Гарный и богатый теперь костелъ, льскучій въ свѣтлѣ сонця, занявъ ôтъ початку свого истнованя найдогôднѣйше, перше мѣстце и пышаесь на цѣле мѣсто, якъ можный панъ середъ бѣдолакъ. А тебе, церкве чорткôвска, запхали въ кутъ, оточили жидôвскими, нечистыми, болотнистыми улицями, далеко ôтъ битои дороги, немовь, щобъ тебе нѣхто не узрѣвъ, а не то ôтвѣдавъ! Але правда, нема потребы тымъ журитися! Существованье твое не довге: спорохнѣлѝ твои стѣны за кôлька лѣтъ розсыплются... До сеи поры, хочь уже крайный часъ, нема нѣякого фонду. Громада, о скôлько ще до церкви належитъ, сама бѣдна: съ вынятькомъ кôлькохъ господарѣвъ складаеся зъ халупникôвъ та зарôбникôвъ. Розписанье конкуренціи есть отже рѣчею неможливою. А треба бы конче прійти до потрѣбного фонду. ОО. Доминикане користали зъ кождои случайности. Чи то празникъ, чи ôтпустъ, чи свято або недѣля, ходили помѣжь нарôдъ и збирали крейцарѣ, шôстки, реньскѝ. Оттакъ бы треба поступати и зарядови церковному. Соромъ то для чорткôвскои интелигенціи, соромъ для цѣлого повѣта, соромъ для коляторôвъ, щобы въ Чортковѣ, мѣсточку повѣтовôмъ, котре мае будучнôсть передъ собою, не було церкви! И панове братя, що при кождôй случайности голосятъ згоду и „kochajmy się“, можутъ тутъ доказати щирôсть своихъ слôвъ дѣломъ...

ки мугамеданцѣвъ не показуются нѣколи на свѣтъ Божій, хиба съ закрытымъ лицемъ, не можутъ отже въ поли робити и не суть для того продуктивною силою въ газдôвствѣ. Газдôвства на бôльшихъ комплексахъ нема тутъ зовсѣмъ. Кромѣ того е ще въ кождôмъ мѣстѣ богато Туркôвъ, що не посѣдаютъ нѣякого майна, а трудятся або фѣрманкою, або у Туркôвъ повнятъ службу „шубашôвъ“, с. е. ходятъ на села ôтбирати ôтъ кметôвъ третину и уважаютъ, щобы кметы дещо зъ плоду земного не скрыли. „Шубашъ“ тыхъ людъ дуже ненавидитъ, бо за турецкихъ часôвъ они допускалися всякихъ надъужить: били людей, безчестили жѣнки и дѣвчата, а за то кметы мусѣли ихъ цѣлый рôкъ годувати курками, ягнятами, масломъ, сыромъ и другими выбажными стравами. Людъ называе всѣ тѝ надъужитя однымъ словомъ „зулюмъ“. И найбôльше добродѣйство для люду за австрійскои управы есть то, що „зулюма“ теперь нема, надъужитя шубашъ и спагіи пропали теперь майже зовсѣмъ.

К. Ч.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Зъ делегацій.*) Перервавши за для недостачѣ мѣсця, справозданя зъ засѣдань делегацій въ 118 ч. нашои часописи, подаемо ихъ теперь хочь въ короткôмъ выписѣ, бо справы нарушенѝ на оихъ засѣданяхъ занадто суть важнѝ, щобы ихъ зовсѣмъ поминути; дотыкаютъ они або таки просто важныхъ справъ нашого краю, або и неменше важныхъ справъ цѣлои державы и еи политики. Такъ було важнымъ н. пр. заявленье мин. вôйны Биляндъ-Райта що до нѣмецкого языка въ арміи. Министеръ сказавъ: Въ регуляминѣ зъ 1807 р. треба було поробити деякѝ змѣны, увзгляднюючѝ мовы краевѝ въ арміи и вложити на официрôвъ обовязокъ выучитися мовы свого полку пôдъ условіемъ авансу. При тôмъ бачитъ администрація пильно такожь и на выученье языка нѣмецкого, особливо у пôдъофицирôвъ. Доси не можу сказати, щобы знанье нѣмецкого языка зменшилося, але що на будуще, то не можу затаити обавы, що при заявляючихся теперь въ многихъ краяхъ коронныхъ стремленяхъ, до заводженя школъ на пôдставахъ народныхъ, може дотеперѣшный, досыть вдоволяючій станъ дуже легко бути нарушенымъ. На Угорщинѣ суть певнѝ приписы законнѝ що до науки нѣмецкого языка, добре було бы, коли-бъ и въ другихъ краяхъ були такѝ приписы установленѝ. Пос. Черкавскій доказувавъ, що подôбнѝ приписы суть въ Галичинѣ вже давно заведенѝ. При титулѣ выдаткôвъ умундурованя войска, жадавъ пос. Черкавокій, щобы увзгляднено такожь и Галичину. Министеръ вôйны ôтповѣвъ на то, що въ Галичинѣ не ма такихъ промысловцѣвъ, котрѝ на случай потребы могли-бы въ якъ найкоротшôмъ часѣ доставити войску потрѣбныхъ рѣчей, и котрѝ були-бы независимѝ ôтъ заграницѣ. Для войска — каже министеръ — треба часами 250.000 до 300.000 паръ обувя а такои доставы малѝ предпріемцѣ не суть нѣколи въ силѣ подати. Ба и не тôлько то; предпріемцѣ мусятъ складати дуже высоку кавцію, котра н. пр. при доставѣ сукна выноситъ $1\frac{1}{2}$ мил., при доставѣ шкôры 1 мил., а при доставѣ полотна $\frac{1}{2}$ миліона. Въ Галичинѣ отже не ма такихъ доставцѣвъ, котрѝ въ виду такихъ условій могли-бы выдержати конкуренцію. Що найбôльше, то министерство може лишь допустити до певнои децентрализаціи при доставѣ полотна и дрилихôвъ, а при послѣднôй лицитаціи увзгляднено навѣть таку децентрализацію и завôзвано до вношеня офертъ на часткову доставу. Розписанье лицитаціи, каже министеръ, якъ то жалуеся пос. Черкавскій, не ôткладано але галицке консорціюмъ внесло оферту, котру комисія одноголосно признала за неможливу до принятя. — На засѣданю дня 7 с. м. представивъ мин. гр. Кальноки загальну ситуацію и ôтносины нашои державы до державъ сусѣдныхъ. Насамперѣдъ заявивъ гр. Кальноки, що въ виду грôзного положеня на балканьскôмъ пôвъостровѣ наша держава вправдѣ не безъ журбы але спокôйно може дожидати дальшого ходу рѣчей. Дружнѝ ôтносины съ Нѣмеччиною не змѣнилися и позôстали тѝ самѝ, що и давнѣйше. Такожь и ôтносины до Россіи суть въ найбôльшôмъ степени дружнѝ и повнѝ довѣря, що особливо въ теперѣшну пору мае велику вагу. И ôтносины до Италіи суть такожь дружнѝ, а они скрѣплятся теперь тымъ бôльше, коли италійскій амбасадоръ у Вѣдни, гр. Робилянтъ, зôставъ покликаный до Риму на министра. Що до самыхъ подѣй на балканьскôмъ пôвъостровѣ каже министеръ, що правительство наше заразъ въ самôмъ початку ворохобнѣ въ Филипополи понимало рѣчь ясно въ тôмъ дусѣ, що зôрванье угоды берлиньскои моглобы потягнути за собою лишь загальну анархію на Балканѣ. На коли-бы мы не були поставилися на сѣмъ становищи, то мусѣли-бы мы були признати фактъ и старатися вытворити новый станъ рѣчей. Але заразъ по самôмъ выбуху ворохобнѣ въ Филипополи объявилося загальне невдоволенье въ всѣхъ державахъ балканьскихъ. Сербія до 48 год. ухвалила мобилизацію, въ Греціи настало велике заворушенье, а въ провинціяхъ турецкихъ занепокоилися такожь дуже сильно магометане. Кождый признасть отже, що коли-бъ такій станъ позôставъ, то настала-бъ борба всѣхъ противъ всѣмъ; повстали-бъ христіяньскѝ державы одна противъ другои, магометане противъ христіянъ а истнованье Туреччины сталось бы просто неможливе. Не можна отже було и подумати о полишеню доконаного факту, але треба було станути на дорогу права угодового. На сѣй пôдставѣ було найлекше завести згоду межи всѣма державами. Позаякъ Туреччина не выступила заразъ збройно а ôткликалась до интервенціи державъ, то скликано конференцію. О сѣй конференціи трудно ще теперь що сказати. Болгарія и Румелія найбôльше зашкодили собѣ самѝ. Въ послѣднихъ шести лѣтахъ мали державы найбôльше взгляду на Болгарію, хочь она зъ помежи всѣхъ державъ европейскихъ найменше сповняла обовязокъ вложеный на ню угодою берлиньскою. Але власне зô взгляду на ту прихильнôсть есть то найбôльша образа державъ, що Болгарія въ такъ легкодушный способъ постановила закаламутити порядокъ. Тяжке сталося теперь положенье Болгаріи и Румеліи пôдъ взглядомъ матеріяльнымъ и довго то ще потреває, закимъ будутъ они могли ôтотхнути по наслѣдкахъ. Само сполученье обохъ Болгарій мало-бы обходило нашу державу, але сего не можна допустити, щобы якась держава самовôльно побôльшалася черезъ революцію, бо тогды не було-бы границь революціи. Революція въ Румеліи выкликала обаву такъ въ Греціи якъ и Сербіи, а въ сѣй послѣднôй такъ опозиція якъ и партія правительственна ухвалили згôдно и однодушно, що треба боронити власныхъ интересôвъ. Наша монархія — каже министеръ — есть Сербіи прихильна, и помагае ѣй радою, але не мае причины, щобы намовляла еи до акціи. О дальшôмъ ходѣ справъ не дававъ гр. Кальноки жадныхъ поясненъ, але заявивъ лишь, що можна сподѣватися, що миръ не буде нарушеный а особливожь помѣжь монархіями, котрѝ всѣ мира бажаютъ. Навязуючи до сего, пос. Черкавскій интерпелювавъ министра въ справѣ выдалюваня Полякôвъ зъ Прусъ. На сю интерпеляцію давъ гр. Кальноки ôтповѣдь доперва дня 11 с. м. Часть сеи ôтповѣди помѣстили мы вже въ посѣднôмъ числѣ нашои часописи; тутъ додаемо ще, що гр. Кальноки заявивъ, що есть неоспорима засада, пôсля котрои кождôй державѣ вôльно выдалювати тыхъ чужестранцѣвъ, котрѝ ѣй недогôднѝ. На пôдставѣ права торговельного не можна основувати право проживаня. Правительство пруске заявило, що зъ причинъ языковыхъ и вѣроисповѣдныхъ мусѣло такихъ мѣръ ужити, а наша интервенція лишь о стôлько зробила, що правительство пруске обѣцяло певне полекшенье для выдаленыхъ. — О дальшихъ засѣданяхъ делегацій подаемо ще то, що въ середу залагоджено предложенье о кредитѣ для Босніи, а вчера и нынѣ мали бути повнѝ засѣданя делегаціи австрійскои и такѝ самѝ заповѣджено такожь и на понедѣлокъ и второкъ; въ середу наступитъ здаесь вымѣна нунціѣвъ, а въ четверъ закрытье сесіи делегаційнои.

(*Клерикалы и министеръ Гауча.*) Подаючи звѣстку о новôмъ министрѣ зазначили мы погляды однои части прасы, догадуючоися певнои змѣны въ шкôльництвѣ въ користь нѣмецкого языка; теперь знову нотуемо поголоски доказуючѝ, що номинація гофрата Гауча (не тайного совѣтника, якъ ошибочно було подано) министромъ просвѣты, мае значити розширенье вплыву духовеньства на школы, особливоже на народнѝ по селахъ. Якъ тамту, такъ ою вѣсть приняли дотычнѝ сторонництва съ певнымъ недовѣрьемъ, а клерикалы ще бôльше суть недовѣрчивѝ, якъ централисты. Такъ пише „Salzb. Chronik“, орг. Линбахера: „Не понимаемо якъ можна когось особливо пôдносити для того, що ôнъ нѣ Славянинъ нѣ консерватистъ, нѣ членъ якоись партіи, нѣ урядникъ старого крою — що-жь ôнъ такого? Нѣщо, коли може не тайный и ревный прихильникъ тыхъ, що сотворили либеральнѝ законы школьнѝ и въ дорозѣ законодавчôй ще бôльше ихъ погôршили. Мы хочемо дожидати и сподѣваемося, що коли Гауч пôде дорогою бар. Конрада, то и скоро якъ и сей опинится въ палатѣ панôвъ“. „Olmützer Ztg.“, органъ оломуцкого еп. кн. Фирштенберга не таитъ навѣть свого невдоволеня по поводу именованя гофр. Гауча министромъ и такъ каже: „Єго краснѝ прикметы, якѝ ему приписуютъ, можна-бы може вынайти и у другихъ мужѣвъ стану и то ще може въ бôльшôмъ степени. Правиця — каже згаданый органъ — буде п. Гауча попирати, але коли ôнъ на те заслужитъ“. „Grazer Volksblatt“ каже знову: „Якъ довѣдуемося, именованье п. Гауча було ще въ лѣтѣ звѣстнымъ въ кругахъ парляментарныхъ, але о напрямѣ его такъ тогды якъ и теперь не знавъ нѣхто нѣчого. Пôвъурядовѝ газеты хвалятъ его ученôсть. Въ виду его скорои карієры не може нѣхто сумнѣватися о его здôбности, але по за тымъ все темно и незвѣстно“.

(*Зъ Буковины.*) По поводу именованя бар. Конрада членомъ палаты панôвъ упадае его мандатъ зъ селяньского округа выборчого Радôвцѣ-Довгополе до рады державнои. Кандидатомъ до сего мандату мае бути якъ, вже теперь говорятъ, новый министеръ п. Гауч. Яко противный кандидатъ выступитъ, здаесь, совѣтникъ высшого суду краевого п. Питей.

Заграничнѝ Державы.

Справа на Балканѣ. Конференція въ Константинополи ухвалила онегды на своимъ третôмъ засѣданю припоручити удержанье status quo. Сей протокулъ пôдписавъ такожь и повномочникъ англійскій, однакожь зъ застереженьемъ, котре постановы конференціи робитъ майже неможливыми. Мръ Уейтъ сказавъ, що и англійске правительство уважае приверненье status quo за одинокій можливый способъ залагодженя справы, але фактично уважае се за неможливе. Для того поставивъ англійскій представитель внесенье, щобы установити окрему пôдкомисію, котра бы розглянула бажаня Румеліи. Зъ Лондону заперечуютъ теперь тому, будьто-бы Мръ. Уейтъ поставивъ формально таке внесенье, але „Pol. Corr.“ доноситъ знову зъ Франціи, що и французске правительство годится на то внесенье и бажае лишь якъ найскоршого выконаня сего кроку. Россія не поставила ще доси внесеня, жадаючого зложеня зъ престола кн. Александра и здаесь готова згодитися на заведенье status quo поминаючи особу князя. Прочѝ обставины на балканьскôмъ пôвъостровѣ не поправилися, а може скорше навѣть и погôршилися. Зъ Сербіи доносятъ именно, що тамъ ще бôльше лагодятся на вôйну якъ доси; теперь покликуютъ тамъ жовнѣрѣвъ другои бранки и высылаютъ на границю. Доси однакожь пôсля сербскихъ жерелъ не було ще жаднои стычки сербского войска съ болгарскимъ. Сербія здаесь чекати на послѣдне рѣшенье конференціи, а потому може и охоче дѣйстно зачѣпно выступити, а то тымъ бôльше, що ходятъ вѣсти, будьто бы Россія

поручила свому консулеви въ Филиппополи розпочати переговоры съ п. Странскимъ, що очевидно не зможе успокоюючо ôтдѣлати на Сербію. — Туреччина громадитъ знову чимъ разъ бôльше войска коло Скодару. Причиною сего мае бути певне непорозумѣнье съ Чорногорою. Давнѣйше старалася Чорногора выробити у Порты то, щобы кн. Караджорджевичь зôставъ губернаторомъ Румеліи; коли ое ѣй однакожь не удалося, выйшли знову на яву давнѣ непорозумѣня пограничнѣ и ôтъ того часу пануе досыть сильне непорозумѣнье мѣжь обома державами. Туреччина отже сподѣваючись зъ стороны Чорногоры якого нового атаку въ часѣ загального непорозумѣня, громадитъ тамъ теперь значнѣ силы военнѣ, щобы и зъ оеи стороны забезпечитися.

НОВИНКИ.

— **Ôтозва до Вп. Урядôвъ парохіяльныхъ, Славетныхъ Братствъ тверезости и побожности, Достох. громадъ, повѣтôвъ:** Богородчаны, Калушь, Станиславôвъ, Надвôрна и Товмачь! Высока Президія ц. к. намѣстництва рескриптомъ зъ 22 жовтня 1885 (Ч. 9.984) удѣлила Урядови пар. обр. гр. въ Саджавѣ п. Богородчаны, продовженье речинця для збираня складокъ на внутрѣшне прикрашенье церкви мѣсцевои, въ повѣтахъ Богородчаны, Калушь, Станиславôвъ, Надвôрна Товмачь, а то въ часѣ ôтъ 1 листопада 1885 до 1 мая 1886, пôдъ условіемъ, що збираньемъ складокъ займутся люде заосмотренѣ грамотою уповажненя ôтъ Уряду парохіяльного, а видимованою ц. к. старостою. — Высылаючи збирателѣвъ, просимо имъ ласкавого пріюта, милостивого дару для убогои церкви, котра имена жертволюбныхъ золотыми буквами запише въ лѣтопись церковну и перекаже вдячнôй памяти ôтъ рода въ родъ, що: „Милостиня созда собѣ Храмъ“! — За комитетъ парохіяльный. *Волод. Паукъ.*

— **Будова новои каменицѣ для рускои семинаріи духовнои** мае розпочатися съ весною слѣдуючого року. Камениця мае бути дуже гарна; плянъ будовы выготовивъ зъ порученя ц. к. намѣстництва старшій инжинеръ С. Гавришкевичь.

— **Общество им. Мих. Качковского** уряджуе дня 21 с. м. въ великôй сали „Народного Дому“ декляматорско-музикальный вечеръ съ танцями.

— **Заходомъ питомцѣвъ рускои семинаріи** ôтправлено въ четверъ поминальне богослуженье за бл. п. Николая Устіяновича. До парастасу станули всѣ настоятелѣ семинаріи и о. Котлярчукъ (сынъ). Красно и вкусно була зроблена могила, а до того питомцѣ хорошо спѣвали. Жаль тôлько, що публика не була повѣдомлена о богослуженю, длятого нѣхто не явився.

— **Выдѣлъ палаты адвокатскои у Львовѣ** рѣшивъ не предпринимати противъ адвоката д-ра Добряньского и кандидата адвокатского д-ра Короля дисциплинарного слѣдства зъ причины ихъ участи въ петербурскôмъ Методіевскôмъ торжествѣ.

— **Пôдчасъ археологичнои выставы** принято сего року дуже важну ухвалу. Рѣшено подѣлити край нашь на певне число округôвъ, щобы лучше допильнувати захованя старинностей. За-для недостачи лучшои контролѣ въ давнѣйшихъ лѣтахъ сего столѣтя знищено у насъ много старинностей. Н. пр. въ Золочѣвскôмъ въ Бѣлôмъ-Камени знищено досыть старинный замокъ, збудованый при кôнци XVI ст. або въ першихъ часахъ XVII ст. кіевскимъ каштеляномъ кн. Юріемъ Корыбутомъ Вишневецкимъ и его женою Теодорою Чапличôвною зъ Испанова. Внукъ сего князя, воевода белзкій Константинъ умѣстивъ — здаесь — при правдоподôбнôмъ ôтновленю замку напись латиньску и рôвночасно вывѣнувавъ съ своею женою Анною зъ Ходоростова. Коли въ нашôмъ столѣтю перейшли тѣ добра въ руки другѣ ôтъ Радзивиллôвъ, розôбрано часть замку на будôвлѣ економичнѣ и доперва теперѣшный властитель опѣкуеся симъ замкомъ.

— **Нашѣ селяне маютъ звычай,** въ справахъ цивильно-судовыхъ ѣздити на авдіенцію або до самого Є. В. цѣсаря, або що найменше до ц. к. намѣстника. Сего року зъ одного судового повѣта кôлькохъ селянъ, котрѣ програли у всѣхъ инстанціяхъ процесъ, приѣздили на авдіенцію до намѣстника. До того неразъ лучаеся, що не маютъ всѣхъ актôвъ процесу свого, такъ що годѣ имъ якою порадою правною служити, а подорожь мусятъ собѣ оплачувати и то звычайно безъ всякого хôсна.

— **Кн. Адамъ Сапѣга,** котрому недавно надано достоиньство тайного совѣтника (ексцеленціи), зôставъ покликаный въ якôйсь важнôй справѣ до Вѣдня. Наданье кн. Ад. Сапѣзѣ достоиньства тайного совѣтника здивувало всѣхъ немало; доси кн. Адамови памятано его штуки зъ повстаня 1863 року; нынѣ, очевидно, князь уже вповнѣ зрегабилитованый! Закимъ ще звѣстно стало, що кн. Ад. Сапѣга зôставъ „ексцеленціею“, уже львôвскій дописуватель до „Dziennik a Poznańskiego“ доносивъ яко рѣчь доволѣ выяснену, що становище галицкого маршалка краевого, д-ра Зыбликевича, захитане (зъ причины его не конче гармонійного поступованя съ шляхтою) и ôнъ небавомъ уступитъ (яке призначене ему мѣсце, не знати), а маршалкомъ буде именованый кн. Адамъ Сапѣга. Небавомъ потôмъ намѣстникъ п. Залескій, повертаючи зъ Вѣдня, зробивъ визиту кн. Сапѣзѣ въ Красѣчинѣ, а скоренько по тôмъ наступило и наданье князеви титулу ексцеленціи. Що значитъ теперѣшне покликанье кн. Сапѣги до Вѣдня, небавомъ чей довѣдаемося.

— **Подяка.** Черниговска Губерноа Земска Управа зволила прислати для кружка Статистичного при „Академичнôмъ Братствѣ“ свои „Матеріялы для оцѣнки Земельныхъ угодій“ а именно томы V. VI. VII. IX. X. XI. XII. XIII. За сей щедрый даръ Выдѣлъ товарства „Академичне Братство“ складае на сѣмъ мѣсци прилюдну подяку. — Львôвъ дня 12 падолиста. Ôтъ Выдѣлу товариства „Академичне Братство“.

— **Въ Бережанахъ** ôтбувся дня 6 л. с. м. похоронъ емеритованого директора гимназіяльного, Антонія Лишки, котрый упокоився въ 89 роцѣ житя. Покôйникъ пôйшовъ на пенсію передъ 18 лѣтами, а передъ 60 лѣтами бувъ при гимназіи въ Самборѣ професоромъ гуманіорôвъ (нынѣшнои 5 и 6 клясы). Покôйникъ бувъ добрымъ педагогомъ и щирымъ другомъ молодежи, котру черезъ 40 лѣтъ провадивъ. Ôнъ бувъ теперь найстаршимъ педагогомъ въ Галичинѣ и переживъ неодного свого ученика. Честь памяти добре заслуженого мужа!

— **Самоубійства въ реставраціи** допустився Володимиръ Ивашкевичь, урядникъ заставничого ôтдѣлу Общого рôльничо-кредитового Заведенія у Львовѣ передвчера о 1 год. въ ночи. Сидячи въ гостинници Макса Виколя при ул Ôрменьскôй, выстрѣливъ нещасливый зъ укрытого пôдъ плащемъ револьвера въ саме серце и скôнчивъ на мѣсци житье. Яко причину самоубійства подаютъ тое, що Обще рôльн.-кред. Заведенье вымовило покôйникови мѣсце ôтъ 1 л. грудня с. р.

— **Нещасливый случае.** Передвчера умеръ нагло у Львовѣ идучи улицею робôтникъ Якôвъ Горовицъ, родомъ зъ Бродôвъ. — Ф. Вержговскій, властитель Горчискъ надъ Бугомъ, вертаючи ночію дня 5 с. м. до дому вывернувсь съ брычкою въ рôвъ и зломивши собѣ крижѣ умеръ другого дня.

— **Противъ краковскои „Nowo и Reform-ы“** мае краковскій епископъ Дунаевскій выдати куренду, ôтраджуючу еи читати и предплачувати. Причиною сего есть тое, що „Nowa Reforma“ яко органъ бôльше поступовый и демократичный надоѣвъ краковскимъ Станьчикамъ, до котрыхъ репрезентантôвъ зачисляесь такожь краковскій епископъ. Inde irae!

— **Цло ôтъ збôжа.** Незадовго прійде пôдъ обрады и дискусію львôвскои палаты торговельнои справа пôднесеня охоронного цла вздовжь цѣлои границѣ австрійскои державы. До теперь заявилась львôвска палата торговельна за заведеньемъ охоронного цла тôлько ôтъ стороны румуньскои границѣ, а палаты торговельнѣ въ Пештѣ, Чернôвцяхъ, Бродахъ и Краковѣ а такожь специяльна комисія цлова палаты торговельнои у Вѣдни заявились противъ всякому пôднесеню цла.

— **Въ повѣтѣ Бобрецкôмъ** опорожненѣ слѣдуючѣ мѣсця учителѣвъ народныхъ: 1) школы етатовѣ съ платнею по 300 зр., помешканьемъ и огородомъ въ Девятникахъ, Миколаевѣ, Новосѣлцяхъ, Селискахъ, Суходолѣ, Выбранôвцѣ, Загôрю и Жабокрукахъ, 2) школы филіяльнѣ съ платнею по 250 зр. помешканьемъ и огородомъ въ Кологорахъ, Серякахъ, Стрѣлискахъ старыхъ и Волощинѣ. Кандидаты убѣгаючѣся о тѣ мѣсця маютъ вносити поданя заосмотренѣ въ потрѣбнѣ документы до замѣйскои рады шкôльнои окружнои у Львовѣ найдальше до 20 лат. грудня 1885 р.

— **Именованя.** Старшій совѣтникъ краевои дирекціи скарбу И. Буякъ, именованый надворнымъ совѣтникомъ.

— **До парляменту нѣмецкого** внесено петицію, покрыту численными пôдписами а домагаючуся паленя посмертныхъ останкôвъ тыхъ людей, котрѣ за житя на тое пристанутъ, або котрыхъ родина на тое згодится.

— **Выставу пештеньску** замкнено торжественно д. 4 с. м. Въ торжествѣ взявъ участь архикн. Рудольфъ.

— **Загальнѣ зборы** всѣхъ урядникôвъ державныхъ у Львовѣ ôтбудутся въ недѣлю 15 с. м. въ сали ратушевôй. Предметомъ нарадъ буде справа пôдвысшеня платнѣ вдовамъ и сиротамъ по урядникахъ.

— **Звѣстный Мегоферъ,** бувшій прокураторъ державный, засуспендованый въ дорозѣ дисциплинарнôй, одержавъ въ дорозѣ ласки рôчну платню 1.200 зр.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** Дня 3 с. м. ôтбулося въ Снятынѣ вѣнчанье укôн. богослова п. Северина Матковского, сына выслуженого декана и крылошанина въ Перемышли, съ панною Ольгою О. Ганкевичѣвною.

— **Въ Гудзоньскôмъ заливѣ** затопився великій торговельный корабель „Princess Royal“, везучій транспортъ футеръ. Шкода выноситъ надъ миліонъ зр. Осада корабля выратувалась и нѣхто зъ людей не утративъ житя.

— **Въ комнатахъ австрійскои цѣсаревои** украдено кôлька гарныхъ акварель, котрѣ въ своимъ часѣ мѣсто Вѣдень пôднесло було цѣсаревôй въ дарѣ. Крадѣжь тую поповнивъ пôдъофицеръ цѣсарскои гвардіи Дерковскій, котрого придыбано, якъ закравшись до комнатъ цѣсаревои, переглядавъ знаходячѣся тамъ образы. Закимъ ще выточено противъ виновникови слѣдство, ôтобравъ ôнъ собѣ житье выстрѣломъ зъ револьверу.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Рускій театръ.** Представлена въ суботу минувшого тыждня на дохôдъ п-нѣ Биберовичевои драма Островского „Буря“ вызвала мѣжь публикою доволѣ рôзнородный осудъ. Одныхъ вдоволила драма тая пôдъ кождымъ взглядомъ, другѣ добачили въ нѣй важнѣ похибки що до драматичнои будовы, третѣ просто ôтказували драмѣ всякѣ вымѣнки удержаня на сценѣ. Та вже сама тая рôзнороднôсть въ осудѣ публики показуе наглядно, що драма заинтересувала загалъ публики, що приневолила его призадуматись надъ еи змѣстомъ що отже не належитъ она до штукъ, котрѣ переходятъ черезъ сцену беззамѣтно, не лишаючи по собѣ нѣякого тревалѣйшого враженя, не выкликуючи нѣякихъ рефлексій въ умахъ публики. Буря — се одинъ зъ найзнаменитшихъ драматичныхъ творôвъ славного россійского писателя А. Н. Островского, а дотыкае ôнъ родинного и суспôльного житя самого ядра россійскои суспôльности, т. е. россійского мѣщаньства въ глубинѣ краю надъ Волгою. Задачею писателя та ще й драматурга представити передъ всѣмъ правду — тожь авторъ „Бурѣ“ выводитъ въ драмѣ самѣ правдивѣ — реальнѣ типы россійского мѣщаньства, малюе вѣрно родинне и суспôльне житье сего мѣщаньства съ его свѣтлыми и темными сторонами. Правда, що послѣдныхъ змалювавъ авторъ такъ богато, що за ними никнутъ першѣ; правда, що и публика мусить вынести зъ представленя „Бурѣ“ сумне — пригнетаюче враженье — та въ тôмъ ще тяжко добачити похибку що до самои штуки. Бо чи може бути иншимъ образъ тои суспôльности, котру представляе авторъ въ драмѣ, коли суспôльнôсть тая проявляе самѣ неôградненѣ и темнѣ стороны житя суспôльного и родинного. Разомъ съ политичнымъ деспотизмомъ, котрый убивъ въ тôй суспôльности всякѣ свѣтлѣ змаганя, всякѣ яснѣйшѣ и благороднѣйшѣ поривы на поли житя публичного — розвиваесь зелѣзный деспотизмъ въ родинѣ, котрый убивае и нищитъ въ зародѣ всяку свобôдну думку, морозитъ найсвятѣйшѣ чувства, робитъ зъ людей бездумнѣ орудія всемогучои власти, або силою-мôцею спихае ихъ на ховскѣ манôвцѣ, ведучѣ прямо до погибели. При такôмъ станѣ цѣлои суспôльности, середъ такои убиваючо-душнои атмосферы протесты противъ насильства надъ серцемъ и совѣстею остаютъ поки-що безуспѣшными, а пôдносячѣ ихъ готовлятъ собѣ трагичну ролю. Представителькою такои безвзглядной деспотичнои власти середъ родины являесь въ драмѣ вдова Кабаниха, а наслѣдками еи владѣня: обезглуздѣлôсть сына Тихона, провина а ôттакъ трагична смерть невѣстки Катерины, насильне выломанье себе зъ пôдъ власти и утеча съ любовникомъ доньки Варвары. Пôдъ взглядомъ драматичнои будовы далось-бы драмѣ не одно закинути, а передовсѣмъ розкавалкованье штуки численными епизодичными ролями незвязаными стислѣйше съ штукою, надто велика подекуды розтяглôсть акціи и подѣлъ штуки на надто богато ôтолонъ, для того штука сама представляесь радше яко образъ, а не яко драма. Пôдъ взглядомъ змѣсту однакъ, характеристики дѣевыхъ лицъ и консеквенціи въ переведеню провѣдной гадки стоитъ „Буря“ безперечно высоко и для того повинна удержатись на сценѣ.

Що до представленя „Бурѣ“, то дало оно знову доказъ великои старанности и сумлѣнной працѣ силъ артистичныхъ нашого театру. Штука була вывчена и ôтчута, всѣ артисты и артистки грали еи съ великимъ зрозумѣньемъ. П-нѣ Биберовичева може зачислити ролю Катерины до найкрасшихъ креацій въ своѣмъ репертуарѣ, еи знаменита гра въ тôй роли дала найкрасшій доказъ еи працѣ и таланту. П-нѣ Осиповичева ôтограла дуже добре ролю Кабанихи и показала, що еи талантъ надавсь передовсѣмъ до рôль такого рода. Дуже гарно выпала роля Варвары въ интерпретаціи п-ны Вишневскои, якъ и роля богомольницѣ, ôтограна черезъ п-ню Людкевичеву. Зъ мужескихъ роль выпала найлучше роля Тихона, ôтограна старанно п. Гриневецкимъ, особливо въ сценахъ съ матѣрю и женою и роля Куличина, котру дуже характеристично ôтогравъ п. Стечиньскій. Добре держались въ своихъ роляхъ пп. Стефуракъ, Лясковскій и Клишевскій, котрого гра ôтзначалась житьемъ и свободою. Пôднести ще мусимо, що дирекція постаралась о оригинальнѣ костюмы россійскихъ мѣщанъ и о гарнѣ декораціи, зъ котрыхъ деякѣ справлено нарочно тôлько до сеи штуки. Саля була сего вечера повна майже выключно рускои публики.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Деканами дѣйстными именованѣ оо. 1) Келест. Костецкій буковиньскимъ; 2) Іосифъ Макогоньскій рогатыньскимъ. — *Мѣстодеканами* 1) Емил. Застирець, пар. зъ Мозолôвки, пôдгаецкимъ; 2) Іоанъ Каратницкій, пар. зъ Солукова, болехôвскимъ.

Введенѣ оо. 1) Юл. Галькевичь яко сотрудникъ въ Потуторахъ; 2) Юл. Дорожиньскій яко капелянъ Высочка; 3) Яросл. Стеткевичь яко сотрудникъ въ Рогатынѣ; 4) Андрей Сумикъ яко капелянъ въ Волосовѣ.

Президія ц. к. намѣстництва годится на канон. институцію о. Алекс. Левицкого на пароха Увислы.

До каноничнои институціи завôзваный о. Густ. Дроздовскій на Кійданцѣ.

Завѣдательство Пацыкова получивъ о. Мих. Соловка; *сотрудництво* въ Добротворѣ получивъ о. Никол. Демчишинъ.

Ц. к. *намѣстництво* удѣлило платню зъ религ. фонду прив. сотрудникови въ Ладичинѣ при недужôмъ пароху о. Балтаровичу.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Чит. въ Дем. До кôнця сего року ще 1 зр. — **Вп. Ил. Кот. въ Пр.** Замовлено ôтъ 1 липня. — **Вп. Хр. К. въ В.** До кôнця року ще 5 зр. — **Вп. Ф. Г. въ Коц.** До кôнця року ще 3 зр. — **Вп. Гр. Пас. въ Довгоп.** Заспокоене все; дякуемо! — **Вп. К. Яс. въ Заг.** Уплачено все до кôнця 1885 року и 1 зр. на рôкъ 1886.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 89—?

росу красоты и всякѣ косметики такъ черезъ мене якъ и иншѣ фирмы поручанѣ.

Велику дивовижу

выкликуютъ всюды выготованѣ пôсля приписôвъ першихъ найбôльшихъ авторитетôвъ медициньскихъ и густотканѣ зъ чистои вовны въ першôй вѣденьскôй фабрицѣ выробôвъ тканыхъ, пôсля послѣдной моды

Зимовѣ кафтаники здоровя.

Мои кафтаники здоровя суть найтеплѣйшою и при тôмъ найздоровѣйшою якъ лишь можна собѣ погадати одежею бо:

1. Удержуе она одностайну теплоту тѣла
2. Хоронитъ его ôтъ застуды, бо вытворяючійся пôтъ переймае поровата вовна;
3. Пристае до кождого тѣла и есть,
4. Надзвычайно практичною, выгôдною и дешевою, бо коштуе лишь

зр. 1·80

Кождый отже, кому залежитъ на своѣмъ здоровю най не занехае купити собѣ на зиму такій кафтаникъ здоровя, бо ôнъ есть лѣпшою одежею на зиму, якъ всяка инша Въ першôй якости можна одержати выключно лишь въ

I. Вѣденьскôй комисовôй и експортовôй торговли

Вѣдень, III. Kolonitzgasse Nr. 8.

При зановленяхъ выстане подати, чи великій, середный або малый. — Посылаеся за послѣплатою.

Головна выграна евент. 500.000 Мар.

Заявленье Щастя.

Выгранѣ гарантуе держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выгранѣ.

Выгранѣ сеи користнои лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючѣ:

Найбôльша выграна есть евент. 500,000 Марокъ.

Премія 300,000 Мар.	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2 000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М., въ 4-ôй на **80,000** М., въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200,000** М., а съ премією на **300.000** М. евент. на **500,000** М.

На **перше тягненье выграныхъ**, котре **увôдово** назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або **6 Марокъ,**

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або **3 Марокъ,**

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або **1½ Марки.**

и я розсылаю оригинальнѣ лосы гарантованѣ державою (а не заказанѣ промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшѣ стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомендованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

20 падолиста с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 7—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

„Nowa Kongrua“

(велика ôсѣмка, около десяти листôвъ печати) книжка выдана стараньемъ редакціи „Wiadomości katolickich“ на основѣ звѣстнои конгруальнои брошуры, появится около 15 листопада зъ типографіи. Трактуе она просторонно составнѣ части приходского маетку, улегчае его обчисленье, оговорюе точно становище оо. приходникôвъ, капелянôвъ, експозитôвъ, администраторôвъ и дефиціентôвъ во виду новыхъ постановлень о дотаціи клира и подае **вказôвки взглядомъ вношеня рекурсôвъ противъ рѣшень властей въ дотаційныхъ справахъ.** — Книжка мѣститъ формулярѣ и примѣры подань. Ôтдати може услуги Всч. Духовеньству якъ довго буде обовязовати нова конгруальна устава. Цѣна разомъ съ коштами пересылки (но не рекомендованои) выноситъ 1 зр. 80 кр. — Замовленя посредствомъ почтового переказу слѣдуе высылати лишь пôдъ адресою:

Кс. І. Палка въ Блюдникахъ,

1—2 почта Галичь.

Курсъ збôжа
зъ дня 8 листопада 1885.

Цѣна за 100 кильограмôвъ.	зр	кр.	зр	кр
Пшениця червона	6	50	7	25
Жито	5	30	5	75
Ячмѣнь	5	25	7	10
Овесъ	5	35	5	75
Гречка	6	50	7	—
Кукурудза стара	5	25	5	80
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	6	20	9	—
„ нас.	5	—	6	25
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	8	—	12	—
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	4	60	5	50
Конюшина (передна)	30	—	45	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	9	25	10	—
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льнянка)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль новый	18	—	40	—

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ
хиньско-россійскои
ГЕРБАТЫ
Е. Ф. РИДЛЯ
У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр	
„ Souchong чор. сборъ м.	3 „	—	„
„ Souchong чорна	2 „	—	„
„ Kaysow	4 „	—	„
„ Melange de Londres	4 „	—	„
„ Pecco	3 „	—	„
„ Караванна	4 „	—	„
„ Караванна найпередн.	6 „	—	„
„ Гумповъ перлова	3 „	—	„
„ Гумповъ отлична	4 „	—	„

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатяний высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. въ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

Найдешевше руске литератур не выдавництво „Руско-украиньска Библиотека Евгенія Олесницкого“, выходить у Львовѣ почавши отъ 1-го грудня р. 1884.

Доси выйшло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючій литературный матеріялъ:

1. **Запорожц,** оповѣданье Ивана Нечуя-Левицкого . . 10 кр.,
2. **Сонни мары молодого пытомця** оповѣданье В. Барвѣньского 10 кр.
3—4. **Оповданя Олекси Стороженка** (Серия перша) первѣстно 20 кр. по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . 10 кр.
5. **Prima Vera,** поезіи Юліи Шиандеръ . . . . 10 кр.
6. **Оповданя Д. Мордовцева** 10 кр.
7—10. **Юрій Горовенко,** повѣсть Красючевка . . . 40 кр.

К. Липиньскій
членъ товариства ремѣсникôвъ „Зоря“ у Львовѣ, выконуе всякі роботы рѣзьбярскі, якъ иконостасы, цимборіи и всякі украшеня церковні. Гравируе такожь печатки для читалень, урядôвъ парохіяльныхъ, громадскихъ и касъ позичковыхъ.

Суха рыба

Судакъ } найлуч. по 60 кр. за кил.
Сазанъ }
Судакъ } середный 50 „ „ „
Сазанъ }
Таранъ } по 50
Вобла-карбôвка чищена } кр. кл.
Вобла-карбôвка нечищена по 40 кр. за кильо.
Оселедцѣ астраханьскі по 10—12 кр. за штуку.
Оселедцѣ кончени по 15 кр. за штуку.
Баликъ-рыба по 3 зр. за кильо.

Крамницямъ опускаеся ôтъ повысшихъ цѣнъ 15%.

Зарядъ Народ. Торговлѣ.

ВЕЛИКА ГРОШЕВА ЛОТЕРІЯ.

500.000 МАРОКЪ
подае яко найбôльшу выграну въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша велика державою Гамбурга гарантована лотерія грошева.

Спеціяльно-же:
1 Прем. à M. 300.000
1 выгр. à M. 200.000
2 „ 100 000
1 „ 90.000
1 „ 80.000
2 „ 70.000
1 „ 60.000
2 „ 50.000
1 „ 30.000
5 „ 20.000
3 „ 15.000
26 „ 10.000
56 „ 5 000
106 „ 3.000
253 „ 2 000
512 „ 1.000
818 „ 500
31720 „ 145
16990 „ 300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Найновѣйша, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРЗѢ** дозволена и цѣлымъ скарбомъ державнымъ гарантована лотерія грошева мае **100000 лосôвъ**, зъ котрыхъ **50.500** певно выграютъ. **Цѣлый капиталъ приходячій до лосованя выноситъ**

9,550.000 Марокъ.

Ся грошева лотерія ôтзначаеся особливо тымъ догôднымъ урядженьемъ, що всѣ **50.500 выграни, котрі суть выписані въ побôчь стоячôй табели, приходятъ до певного порѣшеня вже въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ сѣмохъ по собѣ постепенно поступаючихъ клясахъ.**

Головна выграна першои клясы выноситъ 50.000 марокъ; збôльшаеся ôттакъ въ другôй клясѣ на 60.000, въ третôй на 70.000, въ четвертôй на 80.000, въ пятôй на 90 000, въ шестôй на 100.000 а въ семôй евентуально на 500 000, спеціяльно же на 300.000, 200.000 марокъ и т. д.

Продажь оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотеріи повѣрено **подписаному домови торговельному** а всѣ тѣ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просится долучити припадаючі сумы въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ** до замовленя. Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыми**, на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

До тягненя выгранои першои клясы коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.75** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя**, зъ котрого видко всѣ близшій поясненя Заразъ по тягненю получитъ кождый бе ручій участь **урядову листу выграныхъ** заосмотрену гербомъ державнымъ. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гвардтіею державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готові недогôдні лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядові пляны лосованя на передъ даромъ. Щобы мы могли всякі замовленя старанно выконати, то просимо высылати ихъ **якъ найскорше**, на кождый случай однакожь передъ 14 3 3 6

30. Падолиста 1885

просто до насъ

VALENTIN & Comp.
дôмъ банковый, Гамбургъ.

Складъ фортепянôвъ
К. МАРЕЦКОГО
у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.
(Готель францускій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранѣ. 4—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйші.

Елястичні валки
до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,
Китъ до ôконъ
поручаютъ
Гибнеръ и Ганке
у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

ФОРМУЛЯРЪ
на фасіѣ зъ приходскихъ доходôвъ
появили ся зъ друку въ рускôмъ языцѣ пôсля взорцѣвъ львôвскои греко катол. митрополитальнои конзисторіѣ.
Комплетный примѣрникъ, складаючій ся зъ головного аркуша въ трѣхъ екземплярахъ и всѣхъ дотычныхъ прилогъ зъ поясненьемъ, коштуе
40 кр., зъ пер. почт. **45 кр.**
Замовляти належить пôдъ адресою: К. Беднарскій у Львовѣ улиця Академична н-ръ 8.

Такъ якъ правдивый
PAIN-EXPELLER
съ котвою.
находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребуе реклямы. Тѣ стрôчки подаемо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котрі сего выпробованого средства домашного ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный Pain Expeller усуває наиуспѣшнѣйше, гостець гихтъ и другі недуги Болѣ уступаютъ звычайно по першôмъ втертю Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождôй аптицѣ Головный складъ въ аптицѣ пôдъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старôмъ Мѣстѣ (Altstadt)

Лѣчебні препараты, урядово узнані и 63 разôвъ нагороджені.

Нестравнôсть, кашель, ослабленье
суть недугами, котрі основно усунути есть въ силѣ слодовый лѣчебный препаратъ Ивана Гоффа въ Вѣдни, на грабенѣ, Брайнерштрассе, 8. Най прото недужій затямятъ собѣ сю адресу.

Поздоровѣти
есть стараньемъ кождого недужого. Тому кождый недужій пріймe радо вѣсть, що дѣйстно слодові препараты Ивана Гоффа хвалятся всѣми яко лѣчебне средство діятетичне. Ихъ уживаютъ въ частыхъ случаяхъ медичні корифеѣ, а помôчнôсть ихъ при нестравности, недугахъ грудныхъ и ослабленю, для крови и при кишковыхъ нежитахъ дае недужимъ поруку скорого поздоровленя. Длятого не годится зволѣкати съ уживаньемъ слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Отъ деякі дописи про ихъ помôчнôсть: 1) Мôй дволѣтный сильный нежитъ бронхіяльный и недугъ гортанный уступивъ, мимо мого проживаня черезъ зиму въ Ниццѣ, доперва по ужитю слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Теперь вернувъ апетитъ и въ загалѣ чую себе здоровымъ. Францъ Мали. Суконный склепъ, Вѣдень, Маріягильферштрассе, ч. 69. — 2) Довше замуленье, недостатокъ апетиту, безсоннôсть и ослабленье нервове уступили доперва по ужитю помôчного препарату Ивана Гоффа пива здоровя зъ слодового екстракту и чоколяды здоровя. Вѣдень, 24 мая 1884. Марія фонъ Баксай, ул. св. Ивана, ч. 19. — 3) Урядове справозданье, Вѣдень шпиталь гарнизонный, ч. 2. Пиво здоровя зъ слодового екстракту Ивана Гоффа и чоколяда здоровя Ивана Гоффа показалися помôчными при хроничныхъ недугахъ грудныхъ, а у реконвалесцентôвъ по тяжкихъ хоробахъ и при слабôмъ травленю суть они средствомъ прискорюючимъ подужанье и рôвножь улюбленымъ, оживляючимъ лѣкомъ. Д-ръ Лефъ, ц. к. старшій штабовый лѣкарь. — Иванъ Гоффъ, вынаходчикъ и вытворець солодовыхъ препаратôвъ, посѣдае фабрика въ Вѣдни, мѣсто, Брайнерштрассе, ч. 8; въ Берлинѣ и Петербурзѣ съ 27.000 продажами въ всѣхъ частяхъ свѣта.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повинні звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдписъ Іоана Гоффа). 1481 4—6

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3 82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр. — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодові въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсця продажѣ суть уповажнені литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика І. Травчиньского, Іоана Яница. — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидбровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичъ, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичъ, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Черновцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Базръ и дръ Барберъ; **Въ Борыславѣ:** Самуилъ І. Фрайндъ.

НОВООТКРЫТА
Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ
ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА
ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ ромадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малѣваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковні; ôлтарики або образы процесіональні; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полѣвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столові и десерові, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столові на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столові и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 36—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.
Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.
Опакованье даромъ.

Маврикій Баллабанъ
у Львовѣ, площадь Маріяцка число 8.

поручае зъ чистои вовны пôсля выдумки професора Д-ра Густава Єгера 3—4

кафтаники, сорочки, шаравары, спôдницѣ, также огрѣвачѣ жолудка

такъ для мужчинъ якъ и женщинъ
по найумѣреннѣйшихъ сталыхъ цѣнахъ.

Користь для здоровя зъ сихъ выробôвъ вовняныхъ узыскала загальне признанье въ цѣлôмъ свѣтѣ а выробы тѣ забезпечені ôтъ пôдробки отсею маркою охоронною:

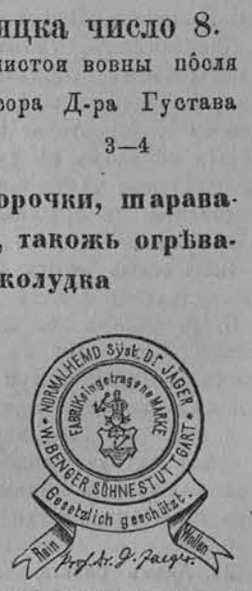

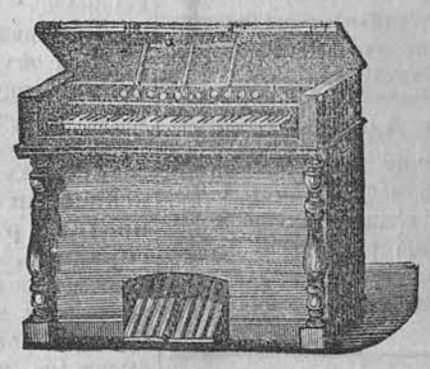

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажані отцѣ духовні уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 16—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,
властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Складъ и рорôтня выробôвъ бляхарскихъ
Михайла Чмѣлля
члена товариства „Зоря“
у Львовѣ, улиця Валова число 5.

Пріймае всякі замовленя въ мѣсци и на провинціи на роботы бляхарскі зъ рôзныхъ металѣвъ якъ: покрытя дахôвъ рôзного систему, ринвы, руры, балюстрады, балькоиы, крокштины, стовпы съ вазонами до украшеня салонôвъ, нагробники, вѣнцѣ, начиня кухонні и господарскі; выробляе такожь Пушки и сино ликеровані съ золотымъ написомъ и двома колодками для „Правдъ“ на ладъ закомарскои; принимае такожь всякі направы и выбѣлюванье начинь кухонныхъ и выконуе все то по умѣреныхъ цѣнахъ въ найкоротшôмъ часѣ.

Замовляти можна або просто або черезъ И. Василя Нагôрного, голову товариства „Зоря“. 3—4

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарск го.

Ч. 122 Львôвъ, Вторникъ 5 (17) падолиста 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ пускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 19 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Umkehren, umkehren!..

Тверезый судъ, якій выдала независима частине польскои прасы о заворушеню Мазурôвъ-селянъ въ повѣтахъ Пильзненьскôмъ и Тарнôвскôмъ, дуже немило вразивъ „Czas“, органъ галицкихъ станьчикôвъ. Судъ сей полягавъ головно на замѣтѣ, що интелигентнй, а ще бôльше верствы высокого колѣна за весь часъ ôтъ памятнои рѣзнѣ въ 1846 роцѣ дуже мало подбали о просвѣту и матеріяльне добро селяньскихъ верствъ, не зъумѣли вырôвнати глубокого и широкого провалу мѣжь ними а собою, а тымъ менше зыскати для себе довѣріе, такъ дуже потрѣбне до культурнои, раціональнои роботы. И дѣйстно, наколи пустй слухи о „повстанцяхъ“ привели селянъ мазурскихъ до гадки на цѣпы и косы и до походу въ лѣсы на „Свиньскôй горѣ“, то суспôльнôсть польска мала право запытатися, куды дѣлось за однымъ помахомъ то „zaufanie ludku“ до „historycznej reprezentacyi kraju i narodu“? якй плоды принесла — коли яка була — просвѣтна праця въ захôднôй Галичинѣ? и чи не належало-бъ нынѣ надъ духовымъ розвоемъ селяньскихъ верствъ польскихъ попрацювати усерднѣйше? На то щире и патріотичне пытанье здоровомыслячои частины суспôльности польскои ôтповѣвъ краковскій „Czas“ жаломъ осы, куренои въ свого гнѣзда. Отъ що пише сей органъ въ однôмъ въ послѣдныхъ чиселъ:

„Мѣсцеву пригоду старалися либеральнй часописи всѣми силами пôднести до значеня пригодъ повныхъ грозы, пригодъ, що кидаютъ на ôтносины краю найпоганѣйше свѣтло въ очехъ другихъ провинцій польскихъ, Вѣдня и заграницѣ; бажали заквестіонувати успѣхъ 20-лѣтнои „pracy narodow-ои“ и почутье обовязкôвъ, а тымъ самымъ благороднй и — слава Богу — не безплоднй высшихъ суспôльныхъ верствъ стремленя: хотѣли представити положенье Галичины незмѣненымъ ôтъ 1846 р. въ ôтносинахъ соціяльныхъ. Наколи-бъ заворушеня въ Пильзненьскôмъ и Тарнôвскôмъ прибрали дѣйстно такй розмѣры, то все ще есть безвстыдна ложь и непатріотичне дѣло заключати, що положенье суспôльне въ краю не получшилось, що институціи краевй, праця обывательства и духовеньства, двайцять лѣтъ волѣ и ojczystои свободы — не вплынули на поправу и скрѣпленье суспôльныхъ ôтносинъ. Якй-бъ нѣ були розмѣры заворушень въ Пильзненьскôмъ и Тарнôвскôмъ, — факты и выборы говорятъ голосно, що ложь есть, щобъ ôтъ 20 лѣтъ не поправились нашй взаемины суспôльнй межи шляхтою а польскимъ хлопомъ“. Дальше говоритъ „Czas“ съ емфазою, будь-то ôнъ и его одномышленники „довершили вже велике дѣло суспôльнои реконструкціи въ Галичинѣ“, що „органы опозиційнй своею опозиціею роблять дуже небезпечну для суспôльного порядку роботу, а ихъ скрытй теоріи и напрямы, суть тыми страшилами и вампирами, що дѣйстно могли-бъ занепокоити здоровый умъ сельского люду и заколотити суспôльну гармонію“. Въ кôнци вмовляе въ себе „Czas“, що „суспôльне пытанье въ нашôмъ краю уже давно порѣшене, а на будуче всякй заворушеня можна буде убивати згôднымъ поступованьемъ краю и властей и взаимною помочею сихъ двохъ факторôвъ въ спôльнôмъ интересѣ, якъ се сталося и въ данôмъ случаю...“

Якъ видко, органови галицкихъ станьчикôвъ ходитъ передовсѣмъ о то, щобы заворушенье селянъ въ згаданыхъ чисто мазурскихъ повѣтахъ звести ad minimum, яко пригоду безъ всякои глубшои причины, а вжежь нѣколи и пôдъ нѣякимъ условіемъ не брати его въ звязи съ соціяльными ôтносинами або недостаткомъ довѣрія „людку“ до шляхты. Всѣмъ, котрй-бы заворушенье въ Пильзненьскôмъ судили въ тои точки, кидае „Czas“ просту ложь въ очи, а на оправданье своеи гадки наводитъ всякй выборы автономичнй, при котрыхъ сей „людокъ“ свôй голосъ дае добровôльно (?) на кандидатôвъ высокого колѣна, въ понятю „Czas-у“ одинокихъ представителѣвъ волѣ всѣхъ верствъ народу польского. До того радитъ „Czas“ прочимъ органамъ опозиційнои, т. е. не quand même сервилистичнои прасы польскои, кинути на цѣлый фактъ грубу опону, т. зв. „Schwamm drüber“, не компромитувати народу польского въ очахъ Вѣдня и другихъ правительствъ, не непокоити умы селянъ розмазуваньемъ пригоды Пильзненьскои и остаточно затрубѣти въ сурмы на тематъ: „Галичинѣ нынѣ жіеся наче въ „танцюристôмъ раю“. Се головна тенденція „Czas-у“.

Тôлько жаль, що тй менторскй слова краковского органу т. зв. „опозиційна“ праса польска не взяла собѣ до серця и вже „N. Reforma“ противъ такого дикого понятя о „великôмъ дѣлѣ суспôльнои реконструкціи“ пôсля историчного шабльону колишнои републики польскои выступила съ острою и дуже основною филипикою. Пôсля „N. Reform-ы“ нашй галицкй суспôльнй ôтносины не вложилися такъ гладонько, якъ въ фантазіи „Czas-у“. Въ сельскôмъ народѣ завсѣгды ще муситъ гнѣздитися — каже „N. Reforma“ — велике недовѣріе до когось, наколи поголоски, будьто „паны збираются въ лѣсахъ“ було досыть, щобъ Мазуры збирались на облаву. Працѣ просвѣтнои мало, а плоды въ неи ще меншй. Высшй верствы не зрозумѣли достаточно своихъ суспôльныхъ обовязкôвъ и не зблизились до сельскои стрѣхи такъ якъ треба. Замѣтъ, мовь-бы то опозиційна праса польска розмазуваньемъ пригоды Пильзненьскои робить дѣло непатріотичне, ôтпирае „N. Reforma“ рѣшучо и заповѣдае, що не перестане накликувати польску суспôльнôсть до здоровѣйшого погляду на справы селянъ и до усерднѣйшои працѣ надъ ихъ просвѣтою. Менторство „Czas-у“ есть въ еи очахъ тероризмомъ касты сервилистôвъ и т. д...

До слôвъ сихъ нема що й додавати богато. Они плывутъ въ доброго зрозумѣня нашихъ краевыхъ ôтносинъ и маютъ цѣль благородну. Програма, просвѣтити и найнизшй верствы народу, привести ихъ до понятя свобôдъ конституційныхъ, понятя правъ и обовязкôвъ, до зрозумѣня реальныхъ потребъ и дати имъ ôтповѣдну участь на всѣхъ поляхъ житя суспôльного, — така програма стояла и стоитъ нынѣ выписана грубыми буквами и на нашôмъ прапорѣ. Добро однои верствы не приведе народу до силы и не полагодитъ ихъ хочь-бы й не суперечныхъ але окремыхъ, своихъ интересôвъ. Держати сельскій нарôдъ въ духовôй темнотѣ мовь-бы нарочно, робити его заедно малолѣткомъ и репрезентувати его по вырозумѣню его потребъ лишь крôзь кастовй окуляры, — се дѣло дуже неблагородне и дорога до цѣли дуже ховска. Въ заворушеняхъ въ Пильзненьскôмъ и Тарнôвскôмъ ôтграе якъ-разъ найголовнѣйшу ролю темнота и занедбанье матеріяльныхъ интересôвъ селянина-Мазура. То недвозначне memento для тои частины суспôльности польскои, що крыхту дальше глядитъ, якъ кастовый органъ краковскій. Замазувати дѣло якъ-разъ не годится и добре каже „N. Ref.“, що лучше знайти лѣкъ на сей недугъ, якъ его закрывати хочь-бы и передъ самымъ Вѣднемъ. Кастово шляхотске патронизованье „хлопка“ муситъ уступити другому ладови. Оно ломится вже на нашихъ очахъ, а доказомъ того були послѣднй выборы Копыцѣньского, Гомпеша и Оржеховского въ захôднôй Галичинѣ. „Zaufanie“ люду до клики „Czas-у“ есть чистою фикціею. Клика тая посѣдае за богато егоизму кастового, щобы подбати про интересы всѣхъ верствъ суспôльныхъ, котрымъ австрійска конституція запоручае право власного представительства. И мѣста ôтчуваютъ вже по трохи неприроднôсть такои аномаліи. А що сказати о всхôднôй Галичинѣ, де ще и національне руске пытанье положене на вагу? Тутъ высше наведенй побожнй елюкубраціи „Czas-у“ гудятъ лишь наче въ порожнôй бочцѣ... Длятого, панове станьчики: Umkehren, umkehren, wenn ihnen das Wohl der Nation am Herzen liegt, — скажемо словами Байста.

ДѢЛА КРАЕВЙ.

Краеве бюро статистичне выдало въ ôтдѣлѣ для торговлѣ и промыслу краевого обширну працю д-ра Рутовского о промыслѣ цукроварства въ Галичинѣ. Зъ статистики цукроварства въ нашôмъ краю довѣдуемося отъ що: Ôтъ 1851—1869 року були въ Галичинѣ 3 фабрики цукру: въ Товмачи, въ Ланцутѣ (пов. ряшѣвского) и въ Писаревицяхъ (пов. бяльского). Въ 1870 р. прибули ще 2 фабрики, а то: въ Сендзѣшовѣ (пов. ропчицкого) и въ Устю епископскôмъ (пов. борщѣвскога). Ôтъ 1872 року почався упадокъ тыхъ фабрикъ. И такъ 1872 року паде фабрика въ Ланцутѣ, 1874 року въ Писаревицяхъ, 1876 р. въ Товмачи, 1878 р. горитъ фабрика въ Сендзѣшовѣ, але въ 1880 р. ôтбудовуесь; 1881 року упадае фабрика въ Устю еписк. по смерти легаційного совѣтника Блихера, Прусака. Такъ отже ôтъ 1881 р ажь до сегодня на цѣлу Галичину есть одна-одинока фабрика цукру въ Сендзѣшовѣ. Характеристична рѣчь, що въ мѣру зросту промыслу цукроварского въ Австріи, цукроварство въ Галичинѣ упадае. И такъ було цукроварень:

Статскій совѣтникъ Передрягинъ.

Политична сатира Н. Щедрина (М. Е. Салтыкова).

I.

Вы певно забули о тôй пригодѣ, яка въ липни 1883 року затревожила весь петербурскій урядницкій свѣтъ, — такъ отъ я й постараюсь короткими словами ôтсвѣжити си въ вашôй памяти. Пропавъ, бачите, статскій совѣтникъ Никодимъ Лукичь Передрягинъ. Живъ ôнъ въ хуторѣ, на Сиверскôй стаціи варшавскои зелѣзницѣ, и рано въ недѣленьку пôшовъ въ лѣсъ на грибы. Пôшовъ и не вернувся. На другій день побережникъ найшовъ въ лѣсѣ трикутный капелюхъ и кошѣль до половины повный козарѣвъ и передавъ свою находку мѣсцевому становому. Показалось, що то були рѣчи Передрягина.

Ось и весь скелетъ загадочнои драмы, що такъ несподѣвано затревожила супокôй хуторного житя. Памятаю, яке пригнетаюче враженье зробила ся пригода на тыхъ петербурскихъ гостей, що проводили лѣто на Сиверскôмъ хуторѣ. Мѣсцевôсть та и доси ще доволѣ дика. Нема тамъ нѣ Аркадій нѣ Ливадій и въ загалѣ нѣякои розпусты, якою ознаменовуе себе свѣжо приходяча цивилизація. На цѣлôмъ правôмъ березѣ закрутистои рѣчки, доки окомъ окинешь, тягнеся густый ялиновый лѣсъ; доси тôлько малесенька частина прорубана пôдъ хуторы. Въ тôмъ лѣсѣ пропасть ягôдъ, грибôвъ, птицѣ и звѣрины. Звѣрины множество, а анѣ жандармôвъ анѣ полиція. Одинъ становый на всю палестину — самй скажѣтъ, хиба жь се достаточна охорона? Значится, коли навѣть заяцѣ зроблятъ злопреступне товариство въ цѣли пожираня статскихъ совѣтникôвъ, то й они будутъ мати можнôсть безъ перешкоды выконати свôй мерзкій намѣръ. До того часу нѣкому й на думку не заходила така перспектива, але коли пропавъ Передрягинъ, она показалась такъ выразною а надто такъ унижаючою, що цѣле лѣто пройшло въ неописанôй тревозѣ. Нôчнй прогульки при мѣсяци перестали, панночки покинули ходити на стацію зелѣзницѣ на зустрѣчь женихамъ; дѣтямъ дозволено бавитись тôлько передъ самыми ôкнами домôвъ; и рôвночасно, черезъ якусь дивовижну ассоціяцію идей, рѣзникъ почавъ доставляти мясо що найпôдлѣйшого сорта. Ледви-не-ледви петербурскй гостѣ дожили на хуторѣ до половины серпня; тогдѣ всѣ, якъ заметенй, поперли назадъ до Петербурга.

Въ Петербурзѣ мѣжь урядниками переполохъ показався ще страшнѣйшій. Попередъ всего пытанье поставлено принципіяльно: коли вже почали пропадати статскй совѣтники, то чого-жь мусятъ надѣятись совѣтники титулярнй и инчй? Очевидно, имъ прийдесь пропадати що хвилины и при тôмъ безъ нѣякои церемоніи, явно, на очахъ у всѣхъ. Влѣзъ на примѣръ титулярный совѣтникъ до трамваевого вагона — и поминай якъ звали! Або: зустрѣчаете титулярного совѣтника на улици, простягаете ему руку — зиркъ, ажь его вже й нема! А хто-жь буде дѣла звершати? Хто буде пôдмащувати и въ рухъ пускати машину державну? Ахъ, панове, панове! Куды се мы йдемо? де мы живемо?

Але окрôмъ принципіяльного пытаня урядникамъ жаль було й самои особы пропавшого статского совѣтника. Передрягина любили, бо бувъ чоловѣкъ хочь куды, и до пера дуже спосôбный. Коли треба було мыслити либерально, — ôнъ мысливъ либерально; коли треба було мыслити консервативно, — мысливъ консервативно. Разъ якось, за волею начальства, написавъ ôнъ проектъ: „О розширеню въ разѣ потребы обсягу компетенцій“; а за другимъ разомъ, такожь за волею начальства, написавъ другій проектъ: „Або на ôтворôтъ“. А може й оба проекты разомъ написавъ: якъ вашôй ексцеленціи завгодно буде? Надто Никодимъ Лукичь и въ приватнôмъ житю умѣвъ всѣмъ догодити: бувъ ввѣчливый, гостинный и не скупый. И жѣнка у него була бѣла, пухненька, и называлась Акулина Ивановна. Кождои недѣлѣ они давали товарискій вечерокъ, пôсля котрого на шести столахъ грали въ виста. На однôмъ столѣ — тайнй совѣтники, на двохъ — дѣйстнй статскй, на трехъ — просто статскй. А прочй чины, зôбравшись въ салонѣ, говорили Акулинѣ Ивановнѣ комплименты. А на послѣдокъ: коли ласка, панове, на дорогу перекусити! Розумѣеся, тй jours fixes зачинались доперва съ початкомъ осѣнного сезону, такъ що властиво пропаденье Передрягина ажь до половины вересня не дуже то далось-бы й почути. Але хто-жь може завѣрити, що до половины вересня ôнъ ôтшукаеся? Въ виду такого нещастя кровь стиналася въ жилахъ урядникôвъ, и они, забуваючи про встыдъ, явно почали винувати начальство, що нѣчого не робитъ, такъ, що не було въ цѣлôмъ Петербурзѣ такого статского совѣтника, котрый-бы при стрѣчи съ другимъ статскимъ совѣтникомъ не голосивъ на весь голосъ: та куды-жь то мы йдемо? — и въ ôтповѣдь на таке голосѣнье не почувъ-бы: еге, батечку, йдемо! йдемо, тее то, якъ его, йдемо!

Зъ другого боку и газетярь Комедіянтскій не занедбавъ пôдкинути кôлька вугликôвъ до огню. Въ довгôй передовôй статіи: „Куды мы йдемо?“ доносивъ ôнъ читаючôй громадѣ о новôмъ смѣлôмъ поступку ворогôвъ порядку и приписувавъ пропаденье Передрягина интригамъ газеты: „Щоласка ваша“. Завелась полемика. Газета „Що ласка ваша“ ôтповѣла на першій разъ досыть жартливо. Зъ одного боку она категорично ôтреклась ôтъ уякои участи въ такôмъ злочиньствѣ; але зъ другого боку ѣй очевидно пôдхлѣбило те, що на неи наводять именно таку небылицю, значиться, и она не лыкомъ шита! значиться, и она може щось... Ну, розумѣеся, не въ тôмъ дѣлѣ, але загаломъ... Се малодушне намаганье — спôймати за одинъ разъ двохъ зайцѣвъ, дуже трафно пôдмѣтила газета „Нюхайте на здоровлье“ и заразъ-же заострила высказану Комедіянтскимъ клевету, додавши до неи ще декôлька ѣдкихъ выписокъ, зъ котрыхъ половину впрочѣмъ сама выдумала. Тогды газета „Що ласка ваша“ обурилась и сказала, що се, будь-що будь, пôдло! А „Нюхайте на здоровлье“ ôтповѣла: и я знаю, що пôдло, се всѣ вже давно

Въ р. 1836	въ Австріи	36	въ Галичинѣ	майже половина.	
Въ р. 1845	въ Австріи	45	въ Галичинѣ	10	
„ „ 1850	„ „	100	„ „	3	
„ „ 1870	„ „	215	„ „	5	
„ „ 1881	„ „	227	„ „	1	

Якъ видко вже зъ фабрикъ, цукроварскій промыслъ въ Австріи въ короткôмъ часѣ зрôсъ по великаньски, особливо въ Чехахъ, Моравіи и на Шлеску. Въ 10 лѣтахъ, ôтъ р. 1874—1884 зъ монархіи австрійскои — мимо збôльшенои консумціи цукру у внутрѣ державы — вывôзъ цукру за границю зрôсъ зъ 35 347 тонъ на 137.956 тонъ, с. є. о 290% або о три разы бôльше. Тутъ треба сказати, що въ Нѣмеччинѣ за той самъ часъ вывôзъ цукру ставъ не три, якъ въ Австріи, але дванадцять разôвъ бôльшимъ. Коли продукцію цукру въ Австріи и Нѣмеччинѣ взяти до купы вывôзъ цукру за границѣ обохъ державъ выразити въ процентахъ, то покажеся, що коли въ 1874 р. Австрія вывозила 66% а Нѣмеччина 34% то теперь Нѣмеччина вывозить 65% а Австрія 35%

Криза цукроварства появилася скрôзь въ 1884 роцѣ. Цѣны цукру за для надмѣру продукціи дуже упали, навѣть нижше коштôвъ выт ру. И Австрія потерпѣла страшнѣ страты. Але авторъ не представляє собѣ тои кризы въ надто чорнôмъ свѣтлѣ. Австро Угорщина мимо кризы вывезла сырого цукру за границю въ 1884/85 р. о 1 100 000 сотнарôвъ метр. бôльше, якъ въ 1883/84 р. Австріи отворюются що-разъ новѣ дорогѣ ôтбуту на всхôдъ, до Румеліи и т. д. Та й що значитъ упадокъ 10 або 20 фабрикъ на 150 въ Чехахъ, де вартôсть цукроварства обчислено на 93 миліоны зр. рôчно? Авторъ наконець заохочує галицкихъ промысловцѣвъ до цукроварского промыслу. Галичина може вести конкуренцію съ цукромъ ческимъ, бо тутъ и земля дешевша и робôтникъ дешевшій, отже и продукція буракôвъ приходитъ дешевше. И въ краю самôмъ зросла и зростає консумція цукру и можна-бъ вывозити его до Угорщины, де, мимо пôдмоги правительственнои, промыслъ цукроварскій, головно за-для непріязного климату, не удаєся.

——

Выдѣлъ краєвый розôславъ до всѣхъ ôтдѣлôвъ краєвого товариства господарского такій окружникъ:

„Краєвѣ уставы накладаютъ на выдѣлы повѣтовѣ обовязокъ надзору надъ докладнымъ маєткомъ громадъ и институцій громадскихъ Особливу увагу звернувъ Выдѣлъ краєвый на земельну власнôсть громадъ, котрои пôсля статистики єсть въ краю 600.000 моргôвъ. Нема сумнѣву, що коли-бъ на тыхъ 600.000 моргахъ громадскихъ земель була ведена добра господарска и администрація, то пôднеслись-бы и господарство громадъ и въ загалѣ добробытъ краю. Тымчасомъ изъ справоздань выдѣлôвъ повѣтовыхъ выходитъ, що особливо на пасовискахъ громадскихъ, котрыхъ єсть до 400.000 моргôвъ въ краю, ведеся зла культура и администрація. Выдѣлъ краєвый намѣряє се зло направити, а хотяй-бы прійшлось ужити и средствъ примусовыхъ. Але заки що, Выдѣлъ краєвый мусить попередъ всего дати выдѣламъ повѣтовымъ и громадамъ инструкціи, якъ они маютъ направити культуру и и администрацію пасовискъ громадскихъ. Зъ статистики показуєся, що деякѣ громады маютъ пасовиска громадского за мало въ порôвнаню до своеи потребы; другѣ маютъ якъ-разъ тôлько, кôлько имъ треба; деякѣ знову маютъ и бôльше. Всѣ тіи выпадки треба буде взяти на увагу. Выдѣлъ краєвый постановивъ удатись до людей, що маютъ въ тôмъ дѣлѣ фаховѣ вѣдомости и знаютъ ôтносины въ краю, щобы до Выдѣлу краєвого надôслали свои уваги и рады, якъ-бы то, чи въ дорозѣ административнôй, чи черезъ ôтповѣдну уставу можна впровадити ладъ въ громадскихъ земляхъ.

——

Мешканцѣ ок лиць Нового Санча выготовили петицію до Сойму краєвого въ справѣ вынагороды за грунты забранѣ пôдъ зелѣзницю Трансверзальну. Коли йшло о выкупно грунтôвъ, селяне заключили були угоду (не съ предпріємцемъ, але прямо) съ правительствомъ черезъ львôвского адвоката д-ра Жукотиньского, що занятѣ грунты будутъ заплаченѣ швидко, очевидно ще передъ ôткрытьемъ руху на зелѣзници. Тымчасомъ до сеи поры селянамъ ихъ належности ще не выплачено. А треба зважити, що не одному селянинови забрано цѣлу его загороду и ôнъ нынѣ не має де подѣтися, бо не дôставши заплаты, не має за що завести собѣ нову оселю. Заможнѣйшѣ селяне вдалися въ процесъ, але бѣднѣйшѣ не маютъ средствъ потрѣбныхъ на процесъ. Зворушенье мѣжь народомъ велике. Коли до однои мѣсцевости прибувъ высланый на помѣры геометеръ Гай, народъ почавъ обходитися съ нимъ такъ грôзно, що ôнъ мусѣвъ ажь взывати асистенціи жандармеріи, боячись о свое житье. А дирекція руху державнымъ зелѣзниць въ Краковѣ пôслала до Вѣдня донесенье, де высказує боязнь, щобы зворушеный народъ не клавъ на шины камѣня...

ЛОЖЬ ЧИ ПРАВДА?

Не знаю, що бôльше подивляти: чи щирôсть п. Маркова, що въ „Проломѣ“ статію зъ пôдъ власного пера назвавъ „Собачамъ лаємъ“, чи его ôтвагу робити менѣ закидъ, що мовь то я подавъ справозданье зъ загального збору „Русскои Рады“ невѣрно и поперекручувавъ его умысно, щобъ зробити его комичнымъ. Справозданье изъ збору подавъ я зъ своихъ по части стенографичныхъ записокъ, якѣ я робивъ при однôмъ столѣ съ пп. Луцикомъ и Мончаловскимъ. Зъ своихъ особистыхъ замѣтокъ помѣстивъ я лишь то, що въ справозданю секретаря „Русскои Рады“, п. Площаньского, ôтзначено знакомъ референта. Зъ поодинокихъ бесѣдъ наводивъ я лишь слова самыхъ же бесѣдникôвъ, не уймаючи анѣ додаючи нѣчого. Правда, що декуды не помѣщавъ я нѣ цѣлыхъ бесѣдъ, нѣ повныхъ внесень, але се практикуєся лишь въ справозданяхъ урядовыхъ. Що справозданье мое выпало комичнымъ, се чейже не моя вина, а тыхъ, що дѣлали и промовляли. А впрочѣмъ де оно выходитъ комично? Тамъ, де спекульовано на агитацію противъ тыхъ патріотôвъ рускихъ, що то — не принятѣ до „Русскои Рады“ — заложили „якусь покутну“ Народну Раду... що то нѣбы ôтбираютъ Русинамъ „Народный Дôмъ“ (а нѣхто тамъ не згадавъ про выступленье д-ра Ол. Огоновского, головы „Народнои Рады“, въ магистратѣ львôвскôмъ)... и т. д. Побачившись доперва въ объективнôмъ справозданю якъ въ зеркалѣ, зачинаютъ они соромитись. П. Марковъ о стôлько ще добре зробивъ, що навѣвъ въ послѣднôмъ числѣ „Пролома“ часть мого справозданя, зъ котрого видко, о скôлько рôзнится мое справозданье ôтъ справозданя поданого въ „Проломѣ“. Тамъ де „Проломъ“ величає, я подаю лишь, якъ фактично було; де „Проломъ“ описує, я наводжу власнѣ слова бесѣдникôвъ. П. Марковъ взыває членôвъ збору, щобы слали до „Дѣла“ спростованя. О скôлько такѣ спростованя суть можливѣ, можутъ Вп. читателѣ переконатися изъ спростованя о. Тындюка, помѣщеного понизше.

Стôлько що до самои рѣчи. На лэйку же годѣ менѣ ôтповѣдати.

Кирило Кажникевичъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

Соймъ краєвый скликаный цѣсарскимъ патентомъ зъ дня 14 с. м. на день 25 падолиста с. р.

(*Рада министрôвъ и можливôсть мобилизаціи.*) Оногды мала ôтбутися рада министрôвъ подъ проводомъ самого цѣсаря. Первѣстно була она призначена лишь на нарады въ справѣ ôтношеня цловои и торговельнои угоды съ Угорщиною. Въ виду подѣй на Балканѣ мали радити на нѣй — якъ догадуєсь „Politik“ — такожь и о частковôй мобилизаціи, — бо може бути, що нашôй державѣ припаде мандатъ европейскій або зайде щось такого, на що держава мусить бути приготованою. Розумѣєсь — каже згадана газета, що передовсѣмъ будутъ всѣ старатися злокализувати вôйну, але мимо того, а радше для того треба бути приготоваными на всякій случай. Въ сѣмъ напрямѣ сповнило вже такожь и министерство свôй обовязокъ. Въ послѣдныхъ дняхъ розвинено дѣяльнôсть, котра такожь и принесла певне успокоєнье. Нѣчо не заскочитъ нашу державу несподѣвано.

(*Угорска делегація и вôйна на Балканѣ.*) Засѣданье угорскои делегаціи зъ дня 14 с. м. дало може яснѣйшій доказъ якъ воякѣ урядовѣ поясненя, якъ въ Угорщинѣ дивлятся на найновѣйшѣ подѣѣ на балканьскôмъ пôвъостровѣ, а особливо на поступованье Сербіи. На порядку дневнôмъ сего засѣданя стояла розправа надъ буджетомъ министерства дѣлъ заграничныхъ. При сѣй случайности розказавъ референтъ, дръ Фалькъ насамперѣдъ погляды комисіи делегаційнои на ôтносины нашои державы до Россіи и Нѣмеччины и заявивъ, що комисія годится зовсѣмъ на то, щобы такъ Угорщина якъ и цѣла держава ôтносилася прихильно до обохъ сусѣдныхъ державъ, але нѣколи не згодилась бы на то, щобы за дружбу съ сими державами Австро-Угорщина мусѣла заплатити утратою якихъ важныхъ интересôвъ на всходѣ. Що же до самыхъ справъ на Балканѣ, то сказавъ Фалькъ: „Хочь и якъ великою и щирою єсть наша любовь мира и хочь якъ бы мы старалися удержати дружнѣ ôтносины до другихъ державъ, то однакожь не межна нѣколи згодитися на то, щобы мы на той дуже можливый случай, коли status quo не буде мôгъ бути заведенымъ, спустили зъ ока интересы и бажаня тыхъ, що черезъ тôлько лѣтъ якъ найбôльшу клали вагу на дружбу нашои державы, що старалися погодити свои интересы съ нашими и съ найбôльшимъ довѣрьемъ до нашои дружбы ôтносилися.— По сѣмъ поясненю референта промовлявъ Силяди. Зъ его бесѣды важне особливо то, що ôнъ сказавъ о ôтносинахъ нашои державы до Россіи на балканьскôмъ пôвъостровѣ. Силяди говоривъ такъ: Якъ звѣстно межи нами а Россіею панує на балканьскôмъ пôвъостровѣ политика ривализаціи и конкуренціи. Наша сила тамъ не грозитъ Россіи и не выступає агресивно. Але традиційна политика Россіи єсть зовсѣмъ иншого рода. Єи политика на балканьскôмъ пôвъостровѣ вымѣрена на утворенье такихъ державъ, котрѣ-бы намъ загрожували. Коли отже нашъ интересъ и наше безпеченьство вымагаютъ того, щобы тамъ розвивалися малѣ державы въ своихъ природныхъ кругахъ, то мусимо на то класти вагу, щобы тѣ державы не попадали въ таку политичну зависимôсть и звязь, котра бы тамъ скрѣпила вплывъ чужои державы, що ужила-бы ихъ ôтгакъ въ зовсѣмъ иншихъ цѣляхъ и интересахъ. Мы мусимо именно старатися, щобы на нашôй граници творилися державы въ той способъ, щобы они не потребували вплыву чужихъ державъ и мусимо помагати имъ, щобы они зъ пôдъ того вплыву могли выломитися. Лежитъ то не тôлько въ интересѣ тыхъ малыхъ державъ, але такожь и въ интересѣ другихъ державъ, щобы Сербія, Болгарія и Греція не збôльшилися въ некористь одной або другои державы. Яка-бы отже не мала наступити змѣна, та рôвновага єсть на всякій случай великои ваги. Головною рѣчею при тôмъ єсть сила и енергія. Державы балканьского пôвъострова мусятъ переконатися, що наша монархія не єсть ихъ ворогомъ, але и знає ôтповѣдно до политики выступити активно и съ иниціятивою. Они мусятъ то почути, що безъ насъ и противъ насъ не може зайти жадна змѣна, лишь що мы все то, що ôтповѣдає интересамъ Европы и нашимъ, попираємо просто и рѣшучо безъ всякихъ манôвцѣвъ. Для того не можемо въ собѣ утаити обавы супротивъ заведеня status quo на Балканѣ. Єсть можливымъ, що заведенье status quo було-бы въ интересѣ Россіи, щобы Болгаре видѣли, що они безъ Россіи не можутъ нѣчого зробити. Може и Нѣмеччина хотѣла-бы скоро залагодити ту справу, щобы не допустити до непорозумѣня мѣжь двома другими монархіями. Чи однакожь було-бы то и въ нашôмъ интересѣ, най осудитъ делегація. Що така политика усуває вже всяку обаву и забезпечує миръ, не може нѣхто казати. Жадна вправдѣ держава не запустилась-бы нынѣ въ вôйну, щобы удержати унію болгарску и справедливѣ жаданя Сербіи що до компензаты; але припустѣмъ, що ситуація такъ змѣнилась бы, що намъ прійшлось-бы выбирати або страту нашихъ найважнѣйшихъ интересôвъ на всходѣ, або небезпечну вôйну, то було бы се найгôршимъ дѣломъ нашои политики. Бесѣдникъ доказувавъ ще на послѣдокъ, що австрійско угорска монархія мусить на балканьскôмъ пôвъостровѣ вести съ Россіею конкуренційну политику. На сѣ выводы Силядіого годився такожь и Апоній и заявивъ именемъ бôльшости, що и она годится. Коли опôсля Фалькъ интерпелювавъ заступника министра чи правда, що Сербія выповѣла вôйну Болгаріи, заявивъ шефъ секціи Седеній якъ слѣдує: „Ôгъ нашого посла въ Нишу получили мы нынѣ вѣсть, що правительство сербске ще вчера выслало до Болгаріи вывовѣдженье вôйны. То потвердивъ такожь ôфиціяльно и сербскій посолъ. Не ма отже сумнѣву, що сербске войско переступило вже въ сѣй хвили болгарску границю.“ — На ту вѣсть повстала середъ угорскои делегація велика радôсть, всѣ рушилися зъ мѣсць и грôмкимъ Ельенъ! заявили свою прихильнôсть для Сербіи.

(*Въ министерствѣ дѣлъ внутрѣшныхъ*) выключено справы сервитутовѣ, индемнизаційнѣ и пропинаціи зъ департаменту галицкого (VI) и передано ихъ департаментови XV, котрого управу обнявъ сов. секціи дръ Генрихъ Роза.

(*Вѣсти о уступленю намѣстника Чехіи, бар. Крауса.*) Звѣстно, съ якою заѣлостею выступали въ радѣ державнôй нѣмецкѣ послы т. зв. острѣйшого тону противъ бар. Крауса. Щобы не бути и дальше предметомъ подôбныхъ нападôвъ, має бар. Краусъ податися до димисіи. Таку вѣсть принесли „Nar. Listy“ будьто-бы зъ достовѣрного жерела вѣденьского, а щобы ще бôльше надати имовѣрности своему донесеню, каже згадана газета, що вѣсть сю будутъ зразу дементувати, але мимо того бар. Краусъ уступитъ ще передъ скликаньемъ ческого сойму. Вѣсть сю дементує теперь „Fremdenblatt“, и такъ само рѣшучо, якъ рѣшучо розголосили єи „Nar. Listy“.

Заграничнѣ Державы.

Сербско-болгарска вôйна. То, чого Европа черезъ два мѣсяцѣ сподѣвалася и чого найбôльше побоювалась, наступило: Сербія выповѣла вôйну Болгаріи. Урядова телеграма зъ дня 14 с м. принесла намъ сензаційну вѣсть: „Министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ, Гарашанинъ, приказавъ сербскому послови, Рангабе, въ Софіи заявити болгарскому правительству, що Сербія на вызыванье Болгаріи ôтповѣла выповѣдженьемъ вôйны. Рôвночасно майже выѣхавъ король Милянъ до Пироту, щобы обняти тутъ найвысше начальство надъ армією.“ Инша телеграма зъ того самого дня зъ Бѣлграду доносить знову: „Выповѣдженье вôйны ухвалено на радѣ министрôвъ въ Нишу. Сербскѣ войска переступили нынѣ зъ рана о 1 год. болгарску границю на всѣхъ точкахъ и приступили заразъ до офензивы. Выповѣдженье вôйны принято всюды съ великимъ вдоволеньемъ.“ Такъ отже сталося то, чого цѣлый свѣтъ славяньскій найменше мôгъ сподѣватися: братъ повставъ противъ рôдного брата. Якъ сербске правительство мотивує свое выступленье, показуєся зъ повного змѣсту телеграмы, высланои до сербского агента въ Болгаріи якъ и зъ манифесту короля Миляна. Въ телеграмѣ сказано: „До п. Рангабе, Софія. Коменданты 1 дивизіи и власти пограничнѣ завѣдомляютъ рôвночасно, що болгарскѣ войска нынѣ (здесь 13 с. м.) о $7\frac{1}{2}$ год. рано зачепили позицію, котру займає одинъ баталіонъ першого полку пѣхоты на сербскôй области коло Власины. Правительство королевске уважає сю безпôдставну зачѣпку за выповѣдженье вôйны. Прошу Васъ, пане агентъ, именемъ его повѣдомити п. Цанова, министра дѣлъ заграничныхъ, що Сербія принимаючи наслѣдки сеи зачѣпки уважає себе въ вôйнѣ съ князѣвствомъ болгарскимъ почавши ôтъ суботы дня 14 падолиста ôтъ шестои годины рано. Гарашанинъ.“ Тôлько телеграма; обширнѣйше мотивує выповѣдженье вôйны Болгаріи манифестъ короля Миляна, тамъ сказано: „Вѣрный переказамъ политики Обреновичѣвъ и въ защитѣ переданыхъ менѣ интересôвъ нашои ôтчины предпринявъ я при помочи вѣрныхъ представителѣвъ дорогого менѣ народа мого всѣ потрѣбнѣ мѣры, выкликанѣ зô стороны князѣвства болгарского нарушеньемъ угодъ, щобы ясно и докладно показати, що Сербія супротивъ нарушеня рôвноваги сихъ балканьскихъ народôвъ не може рôвнодушно заховуватися, особливо же, коли то выходитъ выключно лишь въ користь однои державы, котра кожду хвилю своеи свободы лишь до того уживала, щобы дати Сербіи доказъ, що она єсть для неи злымъ сусѣдомъ и не хоче шанувати нѣ єи правъ, нѣ навѣть єи землѣ.

Нѣчимъ неоправданѣ мѣры цловѣ князѣвства болгарского супротивъ Сербіи, черезъ котрѣ знищено всяку торговлю межи обома краями, мали выключно лишь на цѣли, дати Сербіи почути свое вороже успособленье ôтъ самого початку истнованя князѣвства болгарского. Насильне и неправне присвоенье собѣ Бреговы, спомаганье и публичну заохоту урядово засудженыхъ зрадникôвъ краю до ворохобничихъ предпріємôвъ супротивъ внутрѣшного порядку королевства; все

менѣ говорять, що я пôдла, — та тôлько-жь се тутъ до рѣчи не належитъ. А ось якъ то вы на щотъ статского совѣтника Передрягина отвѣтъ держати-мете? Хто его зрадою выкравъ и де вôнъ въ сю пору находится? А?

Словомъ сказати, полемика завелась така, якъ у насъ при теперѣшныхъ обставинахъ и слѣдъ, и може була-бъ закôнчилася безчасною погибелею газеты „Що ласка ваша“, коли-бъ Передрягинъ самъ не появився и не зробивъ кôнця всѣмъ тымъ сумѣшкамъ, якѣ за для него пôднялися. Сими днями ôнъ вернувся на свою кватиру на Гусаковôмъ переулку, проживши въ таемничôй безвѣсти якъ разъ рôкъ и чотыри мѣсяцѣ. Судячи пôсля его оповѣданя, вся истерія выкраденя була дуже проста и натуральна.

Пристрастно люблячи збирати грибы, ранесенько въ недѣлю пôшовъ ôнъ у лѣсъ. Тамъ ôнъ такъ горячо занявся гляданьемъ грибôвъ, що й самъ не тямивъ, коли и якъ зайшовъ въ далеку гущавину. И наразъ, коли передъ его очима показалась цѣла сутолока найрôзнѣйшихъ грибôвъ, почувъ ôнъ, що хтось зъ заду сильно ударивъ его въ плече. И въ тôй самôй хвили чійсь горячій ôтдыхъ пахнувъ на его лице.

То бувъ медвѣдь. Розумѣєся, Передрягинъ й ó-свѣтѣ не стямився. Въ однôй хвили пролетѣло передъ нимъ цѣле его житье и тутъ же потонуло въ якôйсь темнôй безодни. Та безодня значила смерть. Хочь ôнъ и знавъ, що всѣ люде смертнѣ, а за тымъ и Кай смертный; хочь надто ôнъ бувъ певнѣсенькій, що его вдовѣ въ дорозѣ ласки назначена буде пенсія, — то все таки думка о такъ наглôй смерти проняла его морозомъ. Онъ любивъ начальство, любивъ жѣнку, любивъ пироги, и розумѣвъ, що pallida mors однымъ замахомъ своеи косы може на вѣки въ порохъ обернути и его самого и всѣ предметы его любови. Зустрѣнувшись теперь изъ смертею око въ око, ôнъ стоявъ мовь окаменѣлый и нѣчого не думаючи глядѣвъ медведеви въ очи. Але пройшла хвиля, друга, а медвѣдь не то, що не ôтбиравъ ему житя, але привѣтливо и тихо муркотѣвъ, немовь стараючись позыскати собѣ его довѣріє. На послѣдокъ обернувши Передрягина лицемъ до сходу сонця, зовсѣмъ выразно крикнувъ: „гайда!“

Ишли три добы густымъ лѣсомъ, и весь той часъ медвѣдь якъ мога обслугувавъ и оберегавъ свого полоняника. Годувавъ его ягодами и дикимъ медомъ; але коли Передрягинъ гестами выяснивъ ему, що сего за мало, то медвѣдь побѣгъ за десять верстовъ до паньского двора и вкравъ печене порося вразъ изъ рондлемъ. Навѣть сѣрникôвъ и папиросôвъ не забувъ призахопити, такъ, що й тои роскоши Передрягинъ не потребувавъ собѣ ôтмовляти. А на нôчь медвѣдь выбиравъ моховѣ поляны и уклавши Передрягина на мягкôй постели, самъ не зажмурюючи ока, стерѣгъ его ôтъ усякои наглои напасти. Словомъ сказати, ся дивна пригода зовсѣмъ не була такъ дуже невыгôдна, и навѣть ѣдучи вагономъ другои клясы Передрягинъ не ѣвъ такъ смачно.

Четвертого дня чаруючій видъ показався очамъ Передрягина. На обширнôй полянѣ, зъ трехъ сторôнъ окруженôй лѣсомъ а зъ четвертои припираючôй до озера, роилося незлѣчиме множество медведѣвъ. Видно було, що народъ молодый и веселый, бо всѣ до одного находились въ ненастаннôмъ руху: гуляли, бѣгали на перегоны, перевертались, грали въ жмурки и т. д. Але найбôльше зачудувало полоняника те, що въ деякихъ мѣсцяхъ горѣли огнѣ... Коли є огнѣ, — радôстно сказавъ ôнъ самъ до себе, — то мусятъ бути й горшки, а коли є горшки, то мусить бути и каша. И серце его ще радôстнѣйше забилось, коли побачивъ, що зъ товпы выдѣлилися два чоловѣки въ урядовыхъ мундурахъ и пустились ему на зустрѣчь! (Дальше буде.)

то зносивъ я, бажаючи дати доказъ такои терпеливости, яка приличитъ державѣ, що окупила свою свободу власною кровю, що розвинулась при симпатіи Европы и на кождôмъ кроцѣ свого розвою перестерѣгала и шанувала чуже право якъ свое власне. Умысна однакожь обида нашихъ пôдданыхъ въ Болгаріи, розказъ замкненя границѣ, громадженье некарныхъ масъ добровольцѣвъ на сербскôй граници, ихъ збройна зачѣпка нашихъ пограничныхъ жителѣвъ, ба навѣть нашои арміи, котрôй повѣрено стереженье границѣ; все то доказуе умысне вызыванье, котрого я не можу знести такъ въ имени найсвятѣйшихъ интересôвъ краю, якъ и въ имени гôдности народу, якъ такожь и въ имени чести сербского оружія. То суть причины, котрî спонукали мене оголосити публичну вражду, котру выкликало болгарске правительство, и приказати моѣй вѣрнôй и мужественнôй арміи, щобы переступила границю князѣвства болгарского. Справедливе дѣло Сербіи почиває теперь въ порѣшеню оружія, въ мужественности нашои арміи и оцѣцѣ Всевышного. Подаючи се до вѣдомости мого дорогого народу, числю въ сихъ тяжкихъ часахъ на его любовь до ôтчины и на его преданнôсть для святого сербского дѣла." — О самôмъ початку военныхъ крокôвъ доносятъ офиціяльно зъ Софіи: Нынѣ досвѣта (дня 14 с. м.) вступили Сербы на болгарску землю и розпочали вôйну. Одинъ баталіонъ пѣхоты, одна шкадрона кавалеріи и 15 пушокъ пустилися дорогою до села Планиницѣ, а пѣхота и артилерія пôшли ôттакъ царебродскимъ гостинцемъ до мѣсцевости Парчачь, де вже прибула одна компанія Сербôвъ. Рôвночасно машеруютъ двѣ другî шкадроны кавалеріи черезъ Горинъ Долъ до Планиницѣ. Князь болгарскій выдавъ до войска такій приказъ дневный: Король сербскій выповѣвъ намъ вôйну и приказавъ сербскôй арміи вступити на нашу землю. Нашî сербскî братя замѣсть намъ помагати, хотятъ нашу ôтчину зруйнувати. Жовнѣрѣ! Заявѣтъ вашу ôтвагу, боронѣтъ вашихъ матерей и рôдного огнища. Гонѣтъ непріятеля, котрый насъ хитро и зрадливо зачѣпае, доки его вовсѣмъ не знищате! Братя напередъ! Най намъ Богъ помагае и пôшле побѣду! — О дальшôмъ походѣ сербскои арміи доносятъ, що она вступила двома колонами на болгарску землю; одна зъ тыхъ колонъ пустилась черезъ Царибродъ до Софіи, а друга до Видина. Межи обома поступае летуча бригада пôдъ проводомъ Миловановича прискоренымъ походомъ до Ломполянки. Коло Цариброду не стрѣтила сербска армія жадного сильного опору. Доперва коло Трнъ-Власина и на дорозѣ до Кистендилъ розпочалися острî стычки. Раненыхъ и убитыхъ есть богато. Болгаре всюда уступаютъ. Сербска армія стоитъ вже вся на болгарскôй земли. — Яко доповненье до причинъ вôйны межи Сербіею и Болгаріею треба ще и то додати, що обѣ державы посуджували себе взаимно о нарушенье границѣ. Насамперѣдъ доказувала Сербія, що болгарскî войска переступили сербску границю и непокоятъ сербскихъ жителѣвъ. На то заявила Болгарія, що все то есть неправдою и що противно, сербскî войска вôйшли до Болгаріи. Коли Сербія знову тому заперечила ôтповѣло болгарске правительство, що коли такъ, то оно буде уважати тыхъ 300 Сербôвъ, що стоятъ вже на болгарскôй земли, за розбишакôвъ. На таке заявленье розгнѣвалось сербске правительство и ôтповѣло: 1) що сербске войско въ жаднôмъ мѣсци не стоитъ на болгарскôй земли; 2) що болгарскî войска часто нападали передну сторожу сербскои арміи; 3) що королевске правительство мимо своеи доброи волѣ удержати миръ буде всякій новый нападъ уважати за casus belli. По чіѣй сторонѣ правда, годѣ розôбрати; на кождый случай сумный то объявъ такъ часто голошенои славяньскои любови, котрый на жаль, здаесь, и не позôстане одинокимъ.

Россія. Выповѣдженье вôйны Болгаріи черезъ Сербію выкликало въ Россіи велике розъяренье. Всѣ вплывовî часописи негодуютъ дуже на Сербію а „Journ. de St. Petersbourg" робитъ Сербіи закиды, що она выповѣла вôйну, не ôткликуючись до державъ о посередництво, до чого пôсля угодъ була обовязана. Сербія — каже згадана газета — выповѣла крôмъ сего вôйну ленникови, котрый самъ не мае права рѣшати о вôйнѣ або мирѣ, такъ що насувается пытанье, чи цѣлею вôйны есть поборенье верховластника, чи змушенье ленника до выконуваня его обовязкôвъ. Случай то нечуваный и не мае жадного прецеденсу; доказуе ôнъ ясно, якъ велику мала Россія слушнôсть, коли домагалася приверненя status quo. Тымчасомъ конференція скликана за иниціятивою Россіи, оберталася въ круговоротѣ пôдъ вплывомъ Англіи, щобы Грекôвъ, Сербôвъ и Болгаръ не допустити до сполученяся противъ Туреччины; не допущено акціи турецкои и дано королеви Милянови случайнôсть до заявленя, що коли конференція въ рѣшеняхъ своихъ не робитъ жадного успѣху, то ôнъ самъ мусить приступити до акціи. Що зробитъ конференція, не каже згадана газета, але Россія певно не допуститъ, щобы котра-небудь зъ балканьскихъ державъ хочьбы на одинъ крокъ въ задъ поступила. — По цѣлôй Россіи ходятъ поголоски, що наколи бъ лишь Сербія ôтважилась заняти Софію, то Россія выступитъ збройно противъ неи. Въ Москвѣ по всѣхъ церквахъ ôтправляеся богослуженье за побѣду Болгаріи. — Въ внутрѣшныхъ справахъ Россіи запанувала теперь велика тишина, котру уважаютъ за ознаку якихось важныхъ змѣнъ въ административнôмъ устрою россійскои державы, що теперь приготовуются въ госуд. совѣтѣ. О сѣй змѣнѣ ходятъ поки-що лишь глухî вѣсти. Кажутъ именно, що мае наступити велика змѣна урядникôвъ административныхъ; многî дотеперѣшнî маютъ бути усуненî, а на ихъ мѣсце будутъ покликанî урядники лишь православного вѣроисповѣданя и ôтъ теперь будутъ могли урядниками бути лишь самî православнî. Мае то бути гадка Побѣдоносцева и Каткова и есть головно вымѣрена до нѣмецкихъ краѣвъ прибалтійскихъ.

НОВИНКИ.

— **Преосв. Епископъ Ступницкій** выѣхавъ съ д-ромъ Литыньскимъ до Вѣдня, де мае пôддатись операцій д-ра Бильрота.

— **Преосв. еп. Юліянъ** выѣде сими днями до Перемышля, де въ заступствѣ недужого епископа Іоана довершитъ рукоположеня священикôвъ.

— **Звертаемо увагу Вп. Публики**, що въ четверъ с. м. ôтбудеся представленье на дохôдъ панѣ Осиповичевои. Надѣемося, що совѣстна и довголѣтна праця сеи артистки на нашôй оценѣ здобула собѣ признанье середъ руского загалу и що наша публика выразитъ се признанье заслуженôй артистцѣ численнымъ посѣщеньемъ еи бенефису. Додати мусимо, що роля „Ивги" въ „Чорноморцяхъ", котрî ôтограни будутъ въ четверъ, належитъ до найкрасшихъ креаціи въ репертуарѣ панѣ Осиповичевои.

Репертуаръ руско-народного театру. Въ четверъ на дохôдъ панѣ А. Осиповичевои „Чорноморцѣ", оперета въ 3 актахъ, музика Лисенка, и „Тато на заручинахъ", комедія въ 1 актѣ Григ. Грегоріевича. Зъ причины, що въ суботу ôтбудеся вечерокъ тов. им. Качковского, представленье ôтбудеся въ пятницю; представленый буде образъ мѣщаньскій „Зъ ступеня на ступень", съ спѣвами и танцями. Въ недѣлю но разъ першій: „Олегъ Святославичь", князь Овруцкій, исторична трагедія К. Устіяновича. Дирекція стараеся всѣми силами, щобы трагедія „Олегъ" представилась на сценѣ величаво. Справляе новî приборы сценичнî, гардеробу и новî декораціи выключно лише до сеи трагедіи. Въ послѣднôмъ актѣ буде ôтспѣвана „Молитва до Хорса", хоръ композиціи А. Вахнянина. Дирекція на бажанье львôвскои публики рѣшилася продовжити свôй побытъ у Львовѣ ще до 1 л. грудня.

— **Зъ университету.** На опорожнену по проф. д-рѣ Ритгнерѣ катедру права каноничного у Львовѣ мае бути покликаный д-ръ Кашница зъ Варшавы. Сумна се поява, що въ нашôмъ краю не знайшовъ чоловѣкъ способный до обнятя сеи катедры, а взглядно, що сферы, ôтъ котрыхъ се залежало, ôтъ разу звернули очи на чужинця, котрый ледви чи й зможе або схоче трактувати предметъ сей такъ, якъ того специяльно-краевî нашî потребы и ôтносины вымагаютъ.

— **Додатокъ активальный.** Въ недѣлю дня 22 падолиста с. р. съ ударомъ 3 годины ôтбудеся въ великôй сали „Народного Дому" збôръ ц. к. урядникôвъ державныхъ львôвскихъ въ дѣлѣ поновленя петиціи о побôльшенье додатку активального, на котрый П. Т. урядники якъ найчисленнѣйше явитися зволятъ. — Зъ *комитету*.

— **Загальне зôбранье товариства „Библіотеки слухателѣвъ ветеринаріи"** ôтбулося д. 8 л. падолиста. До Выдѣлу выбранî: Орѣховскій предсѣдатель; Бѣлиньскій, заступникъ предсѣдателя; Имриховскій касіеръ; Вербеслихъ библіотекарь; Крукъ, секретарь; Левицкій, Штокгамеръ, Сервацкій; Заступники выдѣловыхъ: Крель, Шидловскій и Лілье.

— **Дирекція львôвско-черновецкои зелѣзницѣ** предложила министерству торговлѣ проектъ продовженя линіи Львôвъ-Рава руска ажь до Белзця. Министерство торговлѣ узнало сей проектъ зовсѣмъ ôтповѣднымъ и зарядило ревизію трасы, котра мае бути въ короткôмъ часѣ переведена.

— **Львôвска палата торговельно-промыслова** рѣшила попирати петиціи жидôвскихъ промысловцѣвъ и тов. „Шомеръ Израиль", щобы жидамъ позволено працювати въ недѣлю въ замкненыхъ приватныхъ домахъ и варстатахъ съ тымъ обмеженьемъ, щобы при тôй праци не вôльно имъ було уживати христіяньскихъ робôтникôвъ... Рѣшенье то запало одноголосно на внесенье комисіи торговельнои, до котрои прихилилась по довшôй дебатѣ комисія промыслова.

— **Ôтъ о. М. Тындюка** одержали мы письмо, въ котрôмъ ôнъ простуе слова нашого справоздавця изъ Збору членôвъ „Русскои Рады" въ той спосôбъ: „Референтъ „Дѣла" написавъ, що я сказавъ: „Маю тутъ на гадцѣ нашого митрополита", тымчасомъ я оказавъ: „Маю тутъ на гадцѣ политичное поведеніе нашихъ митрочолитовъ вообще", а новне внесенье мое звучало: „Выдѣлъ Русской Рады будетъ передъ всякими важными народными дѣлами, а особливо выборами, относитись къ митрополиту о его мнѣніе и раду, и если то не буде получене съ шкодою для нашихъ справъ политичныхъ, разомъ съ нимъ дѣйствувати." — Якъ бачимо, о. Тындюку розходится о „митрополита" и „митрополитовъ вообще". Дивно лише, що коли о. Тындюкъ заговоривъ про „митрополитовъ вообще", о. Залозецкій ôтобравъ ему голосъ...

— **Страшный выпадокъ!** Зъ пôдъ Журавна пишутъ намъ: Сего тыждня йшли жандармъ и возьный зъ Голешева до Журавна. Поромомъ на Днѣстрѣ не перевозили, лишь чайкою (малымъ човномъ). Оба подорожнî пустилися съ перевôзникомъ черезъ Днѣстеръ, а быстра вода гнала чайку съ ѣздцями ажь до линвы (ôтъ порома), котра на серединѣ обвисла. Бдучî не могучи по пôдъ линву переѣхати, учепилися всѣ три линвы; а чайка пôшла Днѣстромъ. Перевôзникъ звычайно до выпадкôвъ привыкъ, скоренько по линвѣ чѣпаючися руками, добився до берега и зачавъ кричати о ратунокъ для обохъ позôсталыхъ, що трималися руками линвы, а по груди були занурені въ водѣ. Ратунку не було скоро, бо до Голешева далеко. Тогды возьный пустився такожь якъ перевôзникъ, по линвѣ до берега. Якъ довго линва була низько при водѣ, було лекше; чимъ близше до берега, линва взносилася высоко, то й цѣлый корпусъ высѣвъ у воздусѣ на рукахъ тримаючихся линвы. Ледви не ледви удалося возьному, упадаючому вже на силахъ, дôстатися до берега, а жандармъ тяжко одягненый, съ карабиномъ на плечахъ, тримався руками линвы и майже по шию въ студенôй водѣ зануреный висѣвъ зъ годину. Возьный радивъ ему, щобы скинувъ рѣчи зъ себе и карабинъ, то стане ему лекше и дôстанесь до берега по линвѣ. Але жандармъ не послухавъ: „Радше умерти, якъ карабинъ кинути" — сказавъ. Въ кôнци прійшли перевôзники и пустилися човнами до него. Нещасливый кричавъ: „Скорше, скорше ратуйте, бо вже не можу утриматися!" Не далеко, ще зо два сяжнѣ було човнамъ до него, — та руки омлѣли, линва стряслася, прудка вода закрутилась и не стало молодого въ 25-тôмъ роцѣ житя честного и въ загалѣ ôтъ всѣхъ поважаного и любленого жандарма Гартля и до нынѣ трупа его не знайдено

— **Вѣсть о уступленю маршалка краевого д-ра Н. Зыбликевича**, а о именованю кн. Сапѣги маршалкомъ дементуютъ офиціознî часописи. Львôвскій „Przegląd" спровадже фактъ надання кн. Сапѣзѣ достоиньства тайного совѣтника дрôбнôй пригодѣ. Кн. Сапѣга бувъ недавно на обѣдѣ двôрскôмъ. При столѣ ему призначено таке далеке мѣсце, що се всѣмъ впало въ очи. Въ нагороду за таке упослѣдженье и щобы на будуще то само не лучилося князеви, цѣсарь надавъ ему титулъ „ексцеленціи".

— **Маршалокъ д-ръ Зыбликевичь** перепросився недавно съ звѣстнымъ посломъ Козловскимъ, що то оскорбивъ бувъ маршалка на засѣданю сойму и зложивъ мандатъ, а теперь на ново выбраный сянôцкою шляхтою. Посередникомъ въ перепросинахъ бувъ п. Кешковскій.

— *До кровавои аферы* прійшло сими днями коло Галича мѣжь селянами а жандармомъ. Жандармъ Фр. Бохеньскій зъ припорученя суду провадивъ зъ Делѣева до Галича Олексу и Юрка Малонкôвъ, обжалованыхъ о злочиньство публичного насильства. При выходѣ прискочивъ до жандарма братъ арештованыхъ, Андрухъ Малонка и обнявши свого брата Юрка сказавъ, що его не дасть жандармови вести зъ села. Жандармъ хотѣвъ Андруха пхнути багнетомъ, але сей зловивъ за карабинъ и не хотѣвъ его выпустити зъ рукъ. Тогды жандармъ тявъ его шаблею по головѣ и ажь коли Андрухъ обкровавленый упавъ на землицю, повѣвъ дальше арештованыхъ братôвъ. Противъ раненого Андруха выточено постунованье карне за то, що посмѣвъ спротивитись власти и зъупиняти еи представителя въ урядованю.

— **Убійство.** Въ Жидачевѣ убивъ мѣщанинъ Петро Стефановичь въ ночи зъ 12 на 13 с. м. свою жѣнку, вывѣзъ трупа въ поле и закопавъ о чверть милѣ ôтъ мѣсточка. Убійця живъ съ своею жертвою лишь одинъ рôкъ и всѣмъ звѣстнî були безнастаннî сварнѣ и непорозумѣня въ тôмъ супружествѣ. Заразъ по ôткрытю злочиньства увязнено Стефановича и выточено противъ него судове слѣдство.

— **Въ Язлôвци** буде при почтѣ ôткрыта стація телеграфична.

— **Стацію жандамеріи въ Ôльшаници** (пов. золочѣвского) перенесено до Гологôръ.

— **Фалшивî гульдены срѣбнî** появилися въ Камѣнцѣ струмиловôй Золочѣвска прокураторія розписала гончî листы за пôдозрѣными: ковалемъ Іосифомъ Скорбутомъ зъ Дѣдилова и Павломъ Подуфалымъ зъ Печихвостôвъ.

— **Агенты румуньскî** закупуютъ въ Галичинѣ и на Буковинѣ верховî конѣ.

— **Въ Перемышли** стававъ вчера передъ судомъ присяжныхъ редакторъ „Echa z nad Sanu", обжалованый прокураторіею о обиду ц. к. арміи. Присяжнî выдалы вердиктъ уневинняючій.

— **Именованя.** Романъ Вимпелеръ, професоръ гимназіяльный и инспекторъ окружный въ Тарновѣ именованый директоромъ учительскои семинаріи въ Ряшевѣ.

— **Мѣжь Греками** проявляесь велика охота до вôйны съ Турціею; сама згадка о можливôй вôйнѣ выкликае у нихъ велике одушевленье. Атеньскій миліонеръ Авернеръ заявивъ, що жертвуе скарбови державному на случай вôйны половину свого майна именно 10 миліонôвъ драхмъ, а кромѣ сего затягнесь самъ до вôйска яко простый жовнѣръ. Монастыръ въ Теносъ жертвуе на случай вôйны на цѣли военнî 20.000 драхмъ, грецка колонія въ Египтѣ 150.000 драхмъ. Ремѣсники грецкî, якъ кравцѣ, шевцѣ, слюсарѣ и др. жертвуютъ безплатно свою працю, а навѣть и потрѣбный до неи матеріялъ на услуги грецкого вôйска.

— **Дрôбнî вѣсти.** Намѣстникъ п. Залеский выѣхавъ до Вѣдня за-для информацій на сесію сойму. — Кн. Адамъ Сапѣга зложивъ, яко тайный совѣтникъ, присягу цѣсареви.

— **Надôслане.** Многî зъ учителѣвъ Рогатыньского округа приписуютъ менѣ допись „зъ Рогатына" умѣщену въ 90 ч. „Дѣла" с. р. А що и я самъ фигурую въ тôй дописи и то восхваленый, то выходило бъ, що я послужився приповѣдкою: „хвали мя роте..." Такъ однакожь не есть. Я говоривъ на конференціи завсѣгды по руски, а се для мене не „заслуга" а святый обовязокъ педагога. Я бувъ пересвѣдченый, що нашъ инспекторъ п. Подгаличь анѣ не здивуеся тымъ, анѣ менѣ того за зле не возьме. И справдѣ п. инспекторъ анѣ не противится рускому слову, анѣ не цураесь его. Вина, що на конференціяхъ ôтъ Русинôвъ-учителѣвъ не почути руского слова лежитъ въ нихъ самыхъ, бо диво дивне, чимъ „твердшій" учитель-Русинъ", тымъ менше умѣе и хоче говорити по руски. Тіи „тверда" и на тôй конференціи, де я и п. Корольчукъ промовляли по руски, не пôшли въ слѣдъ за нами а намъ ще напередъ погибель ворожили. Тымчасомъ п. инспекторъ о насъ власне якъ найприхильнѣйше выражався. Що до тематôвъ и комисіи, то у насъ на сегорôчнôй конференціи не було мабуть анѣ одного тему по руски писаного, то й не було що призначувати комисіямъ. Несправедливый такожь закидъ, мовь бы то нарочно при обговореню пляну науки поминено языкъ рускій. Тутъ винувати хиба кр. раду шкôльну, що того дѣла не припоручила. Справы языковî не входили пôдъ розбôръ конференціи. Впрочѣмъ въ справѣ матеріялу до исторіи мавъ рефератъ одинъ „твердый" Русинъ и обробивъ матеріялъ зъ исторіи Польщѣ широко и богато, а зъ рускои позбувъ кôлькома фразами, взявши кôлька перестарѣлыхъ навѣть не педагогичныхъ моментôвъ. А другій внѣсъ, щобы дискусію замкнути. Несправедливый отже и той замѣтъ, що то п. инспекторъ за-для именинъ своихъ, приспѣшивъ конець конференціи. — *Павло Кирчôвъ*, учитель.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Мѣстодеканами именованî оо. Констанг. Икаловичь, парохъ Краснои першимъ, а Димитр. Луговый, капелянъ Цуцылова, другимъ въ деканатѣ надвôрнявьскôмъ.

На конкурсъ выставленî: 1) Парохія Иванкôвъ, дек. окальского, надання прив., до ч. 7267 ухвалою зъ 12 л. падолиста; 2) парохія Озеряны, дек. товмацкого, надання прив., до ч. 7286, ухвалою зъ 12 л. падолиста; 3) парохія Олексичѣ, дек. стрыйского, над. прив., до ч. 7369, ухвалою зъ 12 л. падолиста; 4) капелянія Илемье, дек. перегиньского, надання цѣсарского, до ч. 7288, ухв. зъ 12 падолиста. Речинець для всѣхъ чотырохъ мѣсць до 9 л. сѣчня 1886.

Введенî: 1) Григ. Федюкъ яко сотрудникъ въ Солонцѣ; 2) Еман. Красицкій яко сотрудникъ въ Конюхахъ; 3) Юл. Дуткевичь яко капелянъ въ Покрôвцяхъ; 4) Ант. Целевичь яко завѣдатель Поляны.

Митроп. коосисторія вставилася до намѣстництва о згоду на канон. институцію о. Винкент. Кузика на Оссôвцѣ.

Президія ц. к. намѣстництва годится на канон. институцію о. Никол. Темницкого на Шидлôвцѣ.

Душпастырскî посады дôстали оо. 1) Емил. Каратницкій завѣдательство Озерянъ; 2) Титъ Чубатый завѣдательство Иванкова.

Ôтпустку на 5 недѣль одержавъ о. Конст. Бѣлевичь, парохъ Утѣшкова.

Завôзваный до канон. институціи на Увислу о. Александеръ Левицкій.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Именованый о. Іоанъ Черевко, пар. Корчмина, дек. белзкого, ординаріятскимъ ôтпоручникомъ до мѣсцевои рады шкôльнои въ Махнôвку.

Завôзваный до канон. институціи на пар. Жегестôвъ, дек. мушиньского, о Григ. Сирысь.

Сотрудництво управляюче въ Тернавѣ нижнôй, дек. затварницкого, дôставъ о. Игн. Маликъ зъ Медвежи.

Катехитомъ при школахъ въ Яворовѣ поставленый о. Стеф. Петрикъ, тамошный сотрудникъ.

Президія ц. к. намѣстництва годится на канон. институцію о. Теодора Савулы на пар. Дмитровичѣ, дек. судово-вышеньского и о. Вас. Кокотайла зъ Березця на пар. Колодно, дек. куликôвского.

ПОСМЕРТНÎ ВѢСТИ.

О. Мих. Зельскій, парохъ въ Глинянахъ-Заставю щирый патріотъ рускій, упокоився дня 14 с. м. въ 64 роцѣ житя а 38 священьства. Похоронъ ôтбувся дня 17 с. м. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Руско-народный театръ.** Въ недѣлю 8 с. м. ôтограно народну оперету Д. Млаки **Молода зъ Босніи**. Гарна тая оперета, звѣстна нашôй публицѣ вже зъ давнѣйшихъ лѣтъ, выпала пôдъ кождымъ взглядомъ поправно и закôнчила еи славно выконана коломыйка въ чотыри пары. — Во второкъ представлено комедію **Панъ Бенетъ** въ 1 актѣ Ал. Фредри и вѣчно свѣжу **Наталку Полтавку** И. Котляревского. Выконанье Наталки выпало зовсѣмъ поправно, а ôтзначився особливо п. Стефуракъ въ роли выборного, котра належитъ безперечно до найлучшихъ въ его репертоарѣ. Въ комедіи **„Панъ Бенетъ"** панѣ Биберовичева, пп. Биберовичь и Гриневецкій достроились своею грою до добôрного терцету, котрый мусѣвъ бы и найстрогійшого критика вдоволити. Гарну ролю полковника попсувавъ п. Плошевскій, не вывчившись ролѣ. Въ середу ôтограно мелодраму **Пôдгôряне** И. Гушалевича съ прегарною музикою М. Вербицкого. Представленье выпало такъ що до гры якъ и що до спѣву зовсѣмъ удачно. — Повторена въ четверъ мин. тыждня комична опера Льекока **„Зеленый островъ"** пôшла дуже гладко. На всѣхъ повысшихъ представленяхъ публики було дуже мало. Трохи бôльше гостей зôбралося на представлену въ суботу въ дохôдъ п-нѣ Попелевои **Гальку**, мелодраму перероблену зъ оперы С. Монюшки. Мелодраму тую ôтограно якъ завсѣгды, такъ и теперь дуже гарно. Ôтзначились особливо бенефисантка въ роли Гальки и п. Лясковскій въ роли Антося дуже гарною грою и спѣвомъ. Бенефисантку обдарувала публика двома гарными букетами.

Господарство, торговля и промыслъ.

— **Народнои Торговлѣ Билянсъ по конець вересня 1885.**

Актива.

Готôвка въ касѣ центральнôй .	3.351.09
„ на складахъ филіяльныхъ	3.113.14
Товары на складахъ вартости .	153.453.61
Мобилія вартости . . .	6.530.16
Перше устроєнье складôвъ . .	3 254.58
Ôтсотки конта коррентъ . .	33.39
„ щадниць . . .	934.49
Текучй розходы	16.230·24
	186.900.70

Пассива.

Фондъ резервовый . . .	1.248.29
Удѣлы	29.533.05
Конто коррентъ	44.568.17
Щадничй вкладки . . .	59.282.05
Неуплачена дивиденда . . .	505.73
Запасъ на податокъ . . .	133.77
Процентъ есконту . . .	1.044.59
Приходы изъ спродажи товарôвъ .	50.585 05
	186.900.70

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. М. Дз. въ Чан. Одержали до кôнця року. Спаси-Бôгъ! — **Вп. п-на Ом. Г.** До кôнця року ще 10 зр. — **Вп. М. Г. въ Вол.** Доси уплачено лишь 5 зр. — **Вп. И. Л. въ С.** Простѣтъ, Ваша Всеч., але здержати высылку „Дѣла“ мы були зневоленй важкою конечностею. Кошты выдавництва великй, все треба платити готôвкою, а залеглости у Вп. предплатникôвъ страшно великй.

Курсъ львôвскій зъ дня 16 л. падол. 1885.

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	223 75	227 25
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	223 —	226 50
Банку гип. галиц. по 200 р.	273 —	277 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	98 —	100 —
„ „ „ по 4% ав.	90 40	91 40
„ „ „ по 5% ав. період.	99 —	100 —
Банку гип. галиц. 6% ав.	101 50	102 50
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57 —	59 —
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	102 40	103 40
Облиги комунальнй банку краєвого 5%	97 —	98 —
Пожички кр. зъ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	23 50	25 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 85	5 95
„ цѣсарскій	5 88	6 —
Наполеондоръ	9 95	10 06
Нôвимперіялъ	10 25	10 36
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 22½	1 24½
100 марокъ нѣмецкихъ	61 55	62 25
Срѣбло	— —	— —

(безъ текучого куп. безъ купону)

Вже выйшовъ

Календарь „Просвѣты“.

Цѣна 50 кр.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 90—?

Специяльности и универсальнй средства,

францускй и иншй, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншй фирмы оповѣщуванй.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя,о Хирова, Загôря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни.

„Nowa Kongrua“

(велика ôсѣмка, около десяти листôвъ печатиі книжка выдана стараньемъ редакціи „Wiadomośc) katolickich“ на основѣ звѣстнои конгруальнои брошуры, появится около 15 листопада зъ типографіи. Трактує она просторонно составнй части приходского маєтку, улегчає єго обчисленье, оговорює точно становище оо. приходникôвъ, капелянôвъ, експозитôвъ, администраторôвъ и дефиціентôвъ во виду новыхъ постановлень о дотаціи клира и подає **вказôвки взглядомъ вношеня рекурсôвъ противъ рѣшень властей въ дотаційныхъ справахъ.** — Книжка мѣстить формулярѣ и примѣры подань. Ôгдати може услуги Всч. Духовеньству якъ довго буде обовязовати нова конгруальна устава. Цѣна разомъ съ коштами пересылки (но не рекомендованои) выноситъ 1 зр. 80 кр. — Замовленя посредствомъ почтового переказу слѣдує высылати лишь пôдъ адресою:

Ке І. Палка въ Блюдникахъ,
2—2 почта Галичь.

Посады
учителя спѣву хорального

пошукує укôнченый питомець. Дуже доступни условія. Обовязуєсь выучити хоръ за три мѣсяцѣ. Близшй информаціи въ Редакціи „Дѣла“.

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувісны зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй** за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй** за метеръ зр. 4. — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ ôтъ дощу** и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣєся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаєся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ муситъ побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ рештковъ, що отже єсть простою **обманою,** коли фирмы суконнй инсеруютъ взôрцѣ рештковъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи прійманются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (14—24)

Головна выграна евент. 500.000 Мар. | **Заявленье Щастя.** | **Выгранй гарантує держава**

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выгранй.

Выгранй сеи корнстнои лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючй:

Найбôльша выграна єсть евент. 500,000 Марокъ.

Премія 300,000 Мар	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар	253 выгр. à 2 000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М., въ 4-ôй на **80,000** М.. въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200,000** М., а съ преміею на **300,000** М. евент. на **500,000** М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре **9 грудня с. р.** урядово назначено, коштує

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальнй лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручій участь, получає ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

9 грудня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 8—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купує и продає

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% преміею т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 48—?

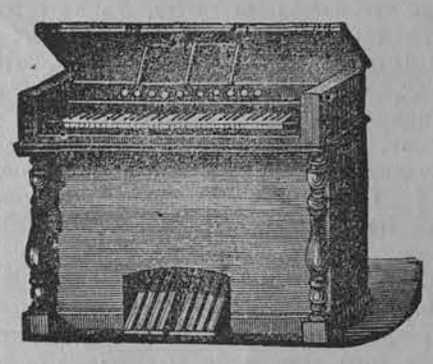

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджують при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає такожь на раты.

1372 17—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручає **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранй. 5—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшй.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручає всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожь заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякй рызы церковнй до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученй ôтъ ылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнй и металевй принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнй знаряды церковнй якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавй замовленя упрашаю.

1429 (11—20)

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ

поручає изъ своихъ богато заосмотреныхъ складôвъ

по дешевыхъ цѣнахъ

Каву	Ликеры, Румъ,	**Воды минеральнй,**
Чеколяду,	**Вина въ бутилькахъ**	Всякй роды щѣтокъ (тоалетнй, до пôдлоги, до обуви и до коней),
Чай,	**и барылкахъ,**	Масу до пôдлогъ,
Цукоръ,	Мыло, мылка до рукъ,	**Шварцъ безъ витріолю,**
Оливу,	Крохмаль, фарбку,	Папѣръ,
Оцетъ,	Корки,	Пера, ручки,
Сыры швайцар., брындзю,	Смаровило на ножѣ,	Оловцѣ,
Мѣдъ прѣсный и питн.,	**Свѣчи** церк. и стол.,	**Лякъ,**
Овочѣ южнй,	**Віскъ,**	Чорнило (атраментъ),
Корѣнье,	Цвѣты до свѣчокъ,	Порошокъ на овады.
Сардинки, селедцѣ,	Кадило,	
Горѣвки,	Карты,	

Цѣнникй высылаєся на жаданье франко.

5 до 6 килограмовыхъ посылокъ почтова оплата выноситъ немного такъ що оплатится и зъ найдальшихъ сторôнъ замовляти потрѣбнй для дому артикулы.

Вступаючй въ члены товариства „Народна Торговля“, платятъ вписового 1 зр. и удѣлъ найменше одинъ, выносячій 10 зр. Той удѣлъ остаєся власностею члена и опроцентовуєся дивидендою, котрои высота назначаєся по укôнченю рôчныхъ рахунôвъ. „Народна Торговля“ принимає такожь грошѣ на щадничй книжочки и платитъ ôтъ нихъ 5%. (76) 29—?

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

у ЛЬВОВѢ

поручає маєвого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сôбръ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова	3 „	— „
„ Гумповъ ôглична	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маєвый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянй высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

Найдешевше руске литературне выдавництво „Руско-украиньска Библіотека Евгенія Олесницкого“, выходитъ у Львовѣ почавши ôтъ 1-го грудня р. 1884.

Доси выйшло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючій литературный матеріялъ:

1. **Запорожцы,** оповѣданье Ивана Нечуя-Левицкого . . 10 кр.,
2. **Сонй мары молодого пытомця** оповѣданье В.Барвѣньского 10 кр.
3—4. **Оповданя Олекси Стороженка** (Серія перша) первѣстно 20 кр. по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . 10 кр.
5. **Prima Vera,** поезіи Юліи Шнайдеръ . . . . 10кре.
6. **Оповданя Д. Мордовцева** 10 кр.
7—10. **Юрій Горовенко,** повѣсть Красюченка . . . 40 кр.

Въ администраціи „Дѣла“ можна дôстати слѣдуючй працѣ бл. п.

Володимира Барвѣньского:

2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ, образокъ зъ Галицкого житя, цѣна . . . . . 80 кр.
3. ÔТЧИТЪ ВЪ 100-ЛѢТНЙ РОКОВИНЫ ЦѢСАРЯ ИОСИФА II. 17 (29) падолиста 1880, цѣна . . . . 25 кр.
4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНôМЪ ВѢЧУ РУСИНОВЪ 18 (30) падолиста 1880 о економичныхъ справахъ, цѣна . . . . . 15 кр.

Дохôдъ зъ першого твору призначує Родина покôйника на памятникъ нагробный, зъ дальшихъ же трехъ працъ на стипендію им. Володимира Барвѣньского. (23—?)

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 123. Львôвъ, Четверъ 7 (19) падолиста 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кож. ого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье.
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся IV-тымъ чвертьрокомъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Полилась уже кровь славяньска!

Ôтъ часу безкровнои революціи въ Румеліи до нынѣ декорація на Балканѣ зовсѣмъ змѣнилася: нынѣ вже лльеся кровь. Братъ рѣже брата, Сербъ иде на Болгарина, мимо того, що оба ледви що приходятъ до себе по многовѣковôй неволи въ однôмъ и тôмъ самôмъ ярмѣ турецкôмъ. У кождого щирого Славянина муситъ болѣти серце, муситъ паленѣти лице нынѣ на той видъ братоубійчои вôйны, на тй одушевленй клики „eljen!“ въ Пештѣ, коли тамъ наспѣла вѣсть, що сербскій король выдавъ вôйну Болгарамъ, на вырахованье, съ якимъ Нѣмцѣ приглядаются рѣзни Славянъ на Балканѣ... А що-жь въ виду всего того нынѣ думати о тôй „панславистичнôй идеи“, о котрôй такй краснй рѣчи розказуютъ въ Россіи? Де нынѣ тая сила, де тая держава, що въ имени панславистичнои идеи могла бъ була запобѣгти проливови братнои крови? Не ма еи нынѣ!

Россія въ теперѣшнôй хвили на балканскôмъ пôвъостровѣ не мае майже нѣякого вплыву. Сербія ôтвернулась давно ôтъ неи, а теперь то само мусѣла вчинити и Болгарія. Россія холодно приняла депутацію болгарску, князя болгарского вычеркнула зъ своеи арміи и тымъ оскорбила не тôлько князя, але и нарôдъ болгарскій, котрый стоитъ за своимъ любимымъ княземъ, — Россія попыхае князя и нарôдъ болгарскій въ рамена Англіи. Всѣ щиро-славяньскй часописи згôдно высказуютъ той поглядъ, що „въ рукахъ Россіи лежало — запобѣгти проливови славяньскои крови на Балканѣ, коли-бъ она заразъ по революціи въ Румеліи заняла була вѣрне своѣй мисіи на Балканѣ становище и не упокорювала князя и нарôдъ болгарскій!“ И въ самôй Россіи пôзнаютъ теперь свою нещасливу политику. Явне мнѣнье въ Россіи напирае на правительство, щобы оно во виду „зухвалости“ короля Миляна. — (Кор. Милянъ пôсля трактатôвъ не мавъ права выповѣдати вôйны Болгаріи, котра остае пôдъ зверхностею Турціи; ôнъ мôгъ хиба выдати вôйну Турціи. Князь болгарскій заразъ заапелювавъ въ тôмъ змыслѣ до Порты. Але-жь що шкодитъ Портѣ, щобы Сербы пустили трохи крови Болгарамъ и на ôтворôтъ?) — покинуло дотеперѣшну политику, заняло рѣшуче становище и до решты не наганяло симпатіи болгарскй въ руки лорда Сальсберіого.

Праска „Politik“ однакожь не мае великои надѣи, щобы що зъ того було. Въ статіи „Die neueste Phase des Panslavismus“ такъ говоритъ „Politik“: Россія, котра Сербію угнала въ руки Австро-Угорщины, а Болгарію нынѣ заганяе въ рамена Англіи, и въ себе дома теперь якъ-разъ стараеся звести „панславизмъ“ до абсурда. Побѣдоносцевъ и Катковъ внесли до совѣта державного проектъ, и ôнъ въ совѣтѣ теперь розбираеся, щобы на будуще на управляючй посады въ администраціи и судôвництвѣ въ цѣлôй державѣ россійскôй мусѣли бути именованй тôлько урядники православнои вѣры. Будь-що-будь така „реформа“ буде вопіючимъ покривдженьемъ славяньскихъ горожанъ державы другого вѣроисповѣданя.

„На всякій способъ — заключае „Politik“ — Россія завзялася якъ найуспѣшнѣйше пересвѣдчити цѣлый свѣтъ, а особливо славяньскій, що еи „панславизмъ“ не есть нѣчимъ иншимъ, якъ страхопудомъ, котрого непотрѣбно ще боятся. Рѣчь проста и ясна. Чого можутъ сподѣватися ôтъ Россіи православнй Славяне, коли они не хотятъ зовсѣмъ и до крыхты зречись права розпоряджати самыми собою, — сего примѣръ бачимо на Болгаріи. Чого можутъ сподѣватися ôтъ Россіи католицкй Славяне — маемо примѣръ на Полякахъ, котрй Россія мае пôдъ своею повною властею, а ще жадае ôтъ нихъ, щобы выреклись вѣры ôтцѣвъ своихъ, коли хотятъ бути рôвноправными съ своими спôвъ-горожанами Россіянами. Впрочѣмъ и насъ Чехôвъ поучавъ уже по приятельски Аксаковъ объ тôмъ, що Россія не була-бъ ôтъ того — обдарувати насъ своими „симпатіями“, коли-бъ мы для неи зробили тôлько „одну маленьку кречнôсть, а то: змѣнили свою вѣру...“ Але-жь въ Россіи суть Русины — есть ихъ до 17 миліонôвъ — всѣ православнй, а мимо того яка ихъ тамъ доля? Ще гôрша ôтъ католицкихъ Полякôвъ!...

Такъ то выглядае „панславизмъ“!... И якъ же не мае литися кровь славяньска?!

Выдѣлъ „Народнои Рады“

выславъ сими днями до Дирекціи державныхъ зелѣзниць у Вѣдни слѣдуюче письмо:

Всесвѣтла Дирекціе!

Розпорядженье п. министра торговлѣ зъ дня 23 червня 1884 до ч. 103 В. з. д. о организаціи заряду державныхъ зелѣзниць постановляе (§. 7), що всѣ для публичности призначенй заявленя (оповѣстки, написи, обѣжники и т. д.) выдавати належитъ въ языцѣ нѣмецкôмъ и дотычнôмъ языцѣ краевôмъ.

Краевымъ языкомъ восходнои Галичины, становлячои головный теренъ державныхъ зелѣзниць, а заселенои майже выключно Русинами, есть языкъ рускій. Всѣ згаданй заявленя належало-бы прото тутъ побôчь нѣмецкого, выдавати такожь и въ языцѣ рускôмъ.

Русины замѣтили съ задоволеньемъ, що се по части фактично захованеся, але тôлько по части а не въ повнѣ. Декотрй бо случаѣ маловаженя руского языка выкликали вже передъ рокомъ представленье жителѣвъ повѣтôвъ Болехôвского и Стрыйского, внесене до всесвѣтлои Дирекціи дня 23 падолиста 1884 р., а хотяй дотычнй жалобы зô стороны всесвѣтлои Дирекціи вдоволяючо вже полагодженй, то завсѣгды ще остае ся богато, що згаданому статутови организаційному просто противорѣчитъ.

Увзглядненье руского языка въ найважнѣйшихъ оповѣщеняхъ, якими суть назвы стацій и остереженя придорожнй, переведено доси лишь на однôй части зелѣзнои державнои сѣти, то на ново побудованôмъ шляху трансверсальнои зелѣзницѣ и то тôлько на просторѣ Станиславôвъ-Гусятынъ. На всѣхъ же прочихъ шляхахъ, именно-жь на дальшôмъ просторѣ трансверсальнои зелѣзницѣ ôтъ Гусятына до Задвôря, а ôттакъ въ цѣлôмъ районѣ зелѣзниць арх. Альбрехта и Днѣстряньскои, подыбуемо по нынѣшный день написи и оповѣщеня лишь въ языкахъ нѣмецкôмъ и польскôмъ безъ найменшого слѣду буквы рускои. Выимково можна лишь тутъ стрѣтити придорожнй остереженя въ языцѣ рускôмъ, та и се спорадично и тôлько на шляху зелѣзницѣ арх. Альбрехта.

Станъ такій можна було хвилево оправдати тымъ, що згаданй шляхи, зведенй приватными предпріемствами, вгоджуючими партикулярнôй политицѣ понадъ интересъ загалу, дôсталися пôдъ управу державного заряду вже технично выкôнчеными. Однакожь годѣ промовчати, що вказанй похибки по мысли организаційного статуту державныхъ зелѣзниць належитъ усунути и не дасться заперечити, що здѣлати се давно вже годилося и давно було можна.

Занепокоивъ Русинôвъ надто ще и фактъ другій, выходячій вже прямо зъ рамени самои-ж всесвѣтлои Дирекціи.

Дôйшло бо недавно до публичнои вѣдомости, що на будынку, маючôмъ небавомъ станути у Львовѣ для помѣщеня тутешнои Дирекціи руху державныхъ зелѣзниць, пôсля пляну, всесвѣтлою Дирекціею одобреного, мае бути умѣщена напись выключно польска.

Переведенье такого намѣреня дôймило-бы народнôсть руску тымъ болестнѣйше, що нова обида еи правъ и интересôвъ проявитись-бы мала на будовѣ монументальнôй, здвигненôй въ престольнôмъ городѣ, самôмъ осередку рускои землѣ и руского житя. Бувъ-бы се актъ непріязнои манифестаціи такъ голосный, а даному праву такъ противный, що ледви чи могла-бы всесвѣтла Дирекція на него призволити.

Товариство политичне „Народна Рада“ у Львовѣ, стоячи на сторожи правъ руского народа, уважае прото своею повинностею, звернути увагу всесв. Дирекціи на повысше наведенй неправильности и хибы заряду зелѣзниць державныхъ, суперечнй навѣть съ тою одробинкою правъ, якй запоручено рускому народови въ Галичинѣ организаційнымъ статутомъ; а припускаючи, що всесв. Дирекція всѣ наведенй кривды недосмотренй доси може тôлько про несвѣдомôсть фактичного стану рѣчи, за нынѣшнымъ поясненьемъ зволитъ справедливо полагодити, заносить Товариство „Народнои Рады“ именемъ всего руского народа умильне прошенье:

Всесвѣтла Дирекція зволитъ зарядити:

1) Щобы на цѣлôмъ просторѣ державныхъ зелѣзниць въ Галичинѣ, а именно на шляху трансверсальнои зелѣзницѣ ôтъ Гусятына до Задвôря, ôттакъ въ цѣлôмъ районѣ зелѣзниць арх. Альбрехта и Днѣстряньскои умѣщено доси недостаючй рускй написи стацій и оповѣщеня информаційнй.

2) Щобы на будучôмъ будынку дирекціи руху у Львовѣ побôчь польскои була умѣщена такожь въ ôтповѣднôй формѣ написъ руска.

Ôтъ Выдѣлу „Народнои Рады“ у Львовѣ.

Сербско-болгарска вôйна.

Ледви пятый день тревае вôйна межи двома братными народами, а вже поплыло богато славяньскои крови. Болгаре — якъ можна було сподѣватися — тратятъ одну позицію за другою, але за кождый разъ уступаютъ зъ неи лишь по завзятôй и кровавôй бійцѣ. Сербске войско вступило до Болгаріи на двохъ точкахъ: зъ Пироту черезъ Царибродъ дорогою, що веде просто черезъ вывôзъ Драгоманъ до Софіи, и трохи бôльше на полудне ôтъ сеи дороги черезъ горы Власина дорогою, що веде знову до Костендиля. Здаеся, що часть сербскои арміи, машеруючои черезъ Царибродъ звернула трохи бôльше на полудне въ сторону мѣста Трна и тутъ прійшло межи Сербами а

Статскій совѣтникъ Передрягинъ.

Политична сатира Н. Щедрина (М. Е. Салтыкова).

(*Дальше.*)

О радôсть! Се були два товаришѣ Передрягина, такожь статскй совѣтники, що такъ само якъ ôнъ оправдували довѣріе начальства. Оба они управляли осôбными ôтдѣлами: одинъ, Семенъ Михайловичь Неослабный — ôтдѣломъ Завязуваня Вузлôвъ, а другій, Петро Самойловичь Перелестникъ — ôтдѣломъ Розвязуваня Тыхъ-же. Що оба тй ôтдѣлы истнували разомъ поручь себе, се була дуже користна рѣчь, бо скоро тôлько бувало Семенъ Михайловичь завяже вузличокъ, такъ заразъ Петро Самойловичь и розвяже его, а за тымъ Семенъ Михайловичь знову завяже, а Петро Самойловичь знову розвяже. А поки они робили свою роботу, Никодимъ Лукичь походжувавъ и записувавъ: вузелъ першій, вузелъ другій, и т. д. А коли такихъ записокъ назбиралось доволѣ богато, то зъ нихъ робилася „Статистика вузлôвъ, кôлько ихъ завязано и кôлько розвязано, а по що — не знати“... А на остатокъ пôдводився билянсъ: приходъ съ розходомъ згôдный, а въ касѣ — пусто.

Всѣ три жили душа въ душу и всѣ три були щасливй и заслугували на авансъ. Въ тôмъ чародѣйскôмъ свѣтѣ, де однй пишутъ проекты „Або на ôтворотъ“, другй завязуютъ вузлы, третй розвязуютъ ихъ, а четвертй радôстно потираютъ руки, выкрикуючи: приходъ съ розходомъ згôдный! — въ тôмъ свѣтѣ и Передрягинъ, и Неослабный и Перелестникъ не тôлько почували себе якъ рыба въ водѣ, але на серіо були пересвѣдченй, що вояка проба — выйти зъ него, есть бунтъ и потрясенье основъ.

Такъ ось съ якими хлопятами давъ Богъ зустрѣнутись Передрягинови. Показалося, що Неослабный нанимавъ лѣтне помешканье на Суйдѣ и бувъ выкраденый три недѣлѣ тому назадъ просто зъ постелѣ, въ ночи. А Перелестникъ проводивъ лѣто въ околицяхъ Луги и зъ мѣсяць тому назадъ бувъ захопленый на прогульцѣ, передъ очима станового, и заведеный въ неволю. Але що оба они були на ôтпустцѣ, то въ Петербурзѣ ихъ неприсутности доси не запримѣчено.

— Тутешнй медведѣ зовсѣмъ особливый нарôдъ, — сказавъ Неослабный пôсля першого выливу радôстныхъ окликôвъ, — богато они нашои братіи въ неволи держатъ... А двѣ недѣлѣ тому назадъ навѣть полковницку вдову Чародѣеву, та й не саму, а съ сестрѣнницею Клеопатрочкою просто зъ поѣзду зняли и привели.

— И на що-жь се мы имъ здалися? — зацѣкавився Передрягинъ.

— Для реформъ! Нарôдъ молодый, на волѣ жити захотѣли, — ну, и надоѣло имъ оставатись въ звѣриному образѣ. Реформъ захотѣлось, а самй зробити не виѣютъ.

— Якй-жь такй реформы заводятъ?

— Та якъ-бы се вамъ сказати... всего имъ хочеся. А що именно для нихъ користнѣйше, се вже мы повиннй означити. Ось я — полицію реформую, а товаришь мôй — судовй реформы якъ палянице пече. По маленьки та по трошечки, — а може съ часомъ и користь яка выйде. Три недѣлѣ тому назадъ, про огонь на тутешнôй полянѣ нѣхто й не думавъ, а теперь глядѣть, якй ватры палаютъ!

— Але яка-жь у васъ програма, ну, хоча-бъ ото въ судôвництвѣ?

— Що до судôвництва, то думки въ тутешнôмъ лѣсѣ подѣленй. Однй говорятъ: для насъ и палокъ достаточно, а другй: треба завести справжнй суды, якъ въ Петербурзѣ. Ось Петро Самойловичь и мѣркуе: палки — самй собою, а суды — самй собою. Щобъ усѣмъ догода була.

— А для финансôвъ они статского совѣтника Печатникова захопили, — перебивъ Перелестникъ, — той имъ грошѣ съ образочками друкуе. И економистъ у нихъ е. Той говоритъ: попередъ всего треба, щобъ торговля була, та попытъ, та подажа, та роздѣлъ працѣ, та нагромадженье капиталу, а о власности мы иншимъ разомъ поговоримо. Коли все те у васъ буде, тогдѣ, мовлявъ, жити-мете зовсѣмъ по благородному.

— До сухопутнои вôйны они капитана Пѣшодралова приспособили, а до морскои — лейтнанта Жвакина. Жвакинъ возьме на себе мѣшокъ съ козою, а Пѣшодраловъ въ бубенъ бубнитъ, а медведѣ показуютъ, якъ малй дѣти въ поли горохъ крадутъ. Се-бъ то они, бачите, непріятеля, рачкуючи, пôдходятъ, несподѣвано напасти на него готуются.

— И для дамъ у нихъ дѣло найшлось: полковниця молодымъ медведицямъ тюрнюры робитъ, а Клеопатрочка „Науку о женихахъ“ выкладае.

— Ну, але на що я имъ здався?

— Мабуть такъ, що конституцію писати кажутъ. Давненько вже они по департаментахъ чоловѣчка для конституціи вышукуютъ, и соймъ у нихъ на всякій выпадокъ уже заведеный. Соймъ, бачите, есть, а конституціи нема, — такъ и выходитъ, що всѣ ихъ ухвалы нѣбы-то нелегальнй.

Нагадавъ Никодимъ Лукичь свои канцелярійнй працѣ надъ конституціями и въ душѣ своѣй оказавъ: „Ну, се ще не Богъ зна, що! се дѣло менѣ знакоме, я его за годиночку на мизилный палець накручу!“ Але дальшй вѣсти, одержанй ôтъ пріятелѣвъ, примусили его задуматись. Одно те, що конституцію треба було писати на двое: лѣтну, якъ медведѣ маютъ поступати, коли свобôдно по лѣсѣ ходятъ, и зимову, якй они повиннй имъ снитися, коли въ берлогахъ лабы ссутъ. Друге те, що й правительства такого, якъ Богъ приказавъ, у тыхъ ново-явленыхъ реформаторôвъ не було: нѣ президента, нѣ ôтвѣчальныхъ министрôвъ. Замѣсть усего того була якась самовладна юнта, зложена зъ пяти що найскаженѣйшихъ медведѣвъ, котрй що до пытаня о користи конституцій не то що не згоджувались, але кождый, съ намѣромъ зъ горы обдуманымъ, навмысно мурмотавъ въ пику всѣмъ прочимъ.

Всю ту рôзноголосицю приходилось полагодити. Треба було однымъ пôдбасовувати, другихъ хитрою штукою ошукати, а прочихъ „обломати“.

Болгарами до першои стычки коло мѣсцевости Банскій-Долъ. Тымчасомъ сербскѝ войска поступали чимъ разъ бôльшими масами пôдъ Царебродъ, укрѣпленый Болгарами и тутъ ще минувшои суботы прійшло до першои бôльшои битвы. Болгаре стративши 34 людей въ убитыхъ мусѣли передъ значно бôльшою силою Сербôвъ уступити и посунулись взадъ до вывозу Драгоманъ, котрый опановує цѣлу околицю и замыкає дорогу до Софіи. Вывôзъ бувъ сильно укрѣпленый и значными военными силами болгарскими обсадженый. Сербска армія розпочала отже противъ сеи позиціи сильну канонаду; Болгаре боронилися смѣло и завзято. Здавалося, що Болгаре зможуть удержати сю позицію. Коли однакожь Сербы не могучи взяти вывозу, хотѣли его обôйти и взяти непріятеля зъ заду. Болгаре предвидѣли сей маневръ и вернулись назадъ до Сливницѣ, лишаючи вывôзъ въ рукахъ Сербôвъ. Такъ отже стратило болгарске войско и другу важну позицію. Вывôзъ Драгоманъ держали Болгаре хочь въ значно меншôй силѣ черезъ цѣлый день и опустили его доперва въ ночи, видячи, яке имъ грозить небезпеченьство. Коли такъ отже шумадійска дивизія сербска заняла вже двѣ важнѝ позиціи болгарскѝ, то моравска дивизія оперувала знову противъ мѣста Трнъ. Дня 17 с. м. прійшло пôдъ симъ мѣстомъ до рѣшучои борбы. Болгаре ставили дуже сильный опôръ и доперва по тригодиннôй завзятôй борôѣ удалося Сербамъ взяти мѣсто приступомъ. Тутъ зôстали Болгаре першій разъ сильно пораженѝ, бо стратили не тôлько богато людей въ убитыхъ и раненыхъ и двѣ пушки, але взяли такожь Сербы въ неволю коменданта мѣста Трна, майора Николаева и 300 Болгаръ. Страты сербскѝ маютъ бути такожь дуже значнѝ. Въ битвѣ сѣй доводивъ самъ король Милянъ. Здобувши Трнъ заняли теперь Сербы дорогу, що веде зъ сего мѣста черезъ Брезникъ до Софіи; такимъ способомъ отже зближались Сербы зъ двохъ сторôнъ чимъ разъ бôльше до Софіи. Головну кватиру сербску перенесено теперь зъ Пироту до Цареброду. Въ Софіи наставъ великій переполохъ, бо непріятель ôтдаленый вже лишь на 20 кильометрôвъ ôтъ столицѣ краю. Министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ Цановъ ôтнѣсся заразъ телеграфично до султана представляючи ему положенье краю ôтъ него зависимого, жадаючи ôтъ султана рады и помочи. Коли на сю телеграму не надôйшла ôтповѣдь, выславъ Цановъ окружне письмо до державъ представляючи въ нѣмъ небезпеченьство, въ якôмъ найшлась Болгарія, и що не интервенція Болгаріи въ Румеліи нарушила права Порты, але власне независима Сербія, котра напала на турецкого ленника не повѣдомляючи о тôмъ Порту. На послѣдокъ проситъ Цановъ державъ, щобы они сю справу порѣшили такъ якъ до нихъ належитъ. Въ мѣстѣ самôмъ роблено всякѝ приготованя, щобы ставити Сербамъ якъ найсильнѣйшій опôръ. Все войско, що було въ Софіи и надходячѝ полки зъ Румеліи высылано то до Сливницѣ, то до Перника и Брезника щобы затамувати Сербамъ дорогу. Тымъ часомъ наспѣла зъ Видина вѣсть до столицѣ, що болгарскимъ войскамъ удалося переступити надъ Тимокомъ сербску границю и взяти въ неволю 150 Сербôвъ. Въ Софіи настала радôсть и въ Болгаръ вступивъ знову духъ и ôтвага. На жаль вѣсть ся показалась безъосновною и просто противною, бо коли сербска армія на полудни займала одну позицію за другою, то друга часть сербскои арміи пôдъ проводомъ ген. Лешанина переступила дня 16 с. м. болгарску границю и стрѣтивши заразъ болгарскѝ силы пôдъ Адліе розбила ихъ, забираючи въ неволю 150 людей. Въ дальшôмъ походѣ ген. Лешанина вымѣренôмъ, якъ здаєсь, на Видинъ, прійшло надъ рѣкою Вртôоль до великои битвы. Болгарскѝ войска, а именно видиньска дивизія, обступили були Сербôвъ зъ чотырохъ сторôнъ; по недовгôй однакожь битвѣ зôстали зовсѣмъ побитѝ. Сербы взяли въ неволю 1000 людей и забрали дуже богато военного матеріялу. Телеграмы зъ дня 17 с. м. доносятъ: „Коло Видолу чути стрѣлы пушокъ. За двѣ годины будутъ Сербы въ Видинѣ". О дальшôмъ руху сеи арміи не ма доси вѣдомости. — Зъ полудневого поля вôйны доносятъ: Князь болгарскій приѣхавъ дня 16 с. м. до Сливницѣ, де пôдъ его надзоромъ докôнчуются укрѣпленя. Черезъ цѣлый день Сербы заосмотрювали своихъ раненыхъ, доперва на другій день т. є. 17 с. м. ударило сербске войско зъ двохъ сторôнъ на Сливницю. Помимо того, що Сербы кôлька разôвъ и дуже значными силами нападали на Сливницю, ôтперли ихъ Болгаре зъ обохъ сторôнъ, по чѣмъ ôттакъ приступили до оффензивы и прогнали ихъ на кôлька кильометрôвъ ôтъ мѣста. Сербы мали великѝ страты а крôмъ сего забрали Болгаре богато Сербôвъ въ неволю. Кало Сливницѣ рѣшится здаєсь судьба столицѣ краю; доси однакожь нема близшихъ вѣстей о дальшôмъ ходѣ борбы на сѣмъ поли вôйны. Зъ болгарскои стороны доносятъ лишь, що Болгаре забезпечили собѣ дорогу Брезникъ-Сливниця и що дорога зъ Ломъ-Палянки до Софіи не єсть ôтбита. Зъ сербскихъ жерелъ доносятъ знову, що линія Ломъ-Палянка-Софія єсть зовсѣмъ въ рукахъ Сербôвъ. Сербскѝ войска зближаются концентрично до Видина; жителѣ (Сербы) витаютъ(?) всюды сербске войско хлѣбомъ и солею яко свого освободителя зъ болгарскои неволѣ. На полудни суть всѣ позиціи крôмъ Сливницѣ въ рукахъ Сербôвъ. — Загальнѝ страты Болгаръ выносятъ до теперь 800 людей убитыхъ и раненыхъ; сербскѝ страты маютъ бути далеко бôльшѝ.

Переглядъ часописей.

(*„Слово" и „Миръ" о побытѣ Выдѣлу „Рускои Рады" у Впреосв. митр. Сильвестра.*)

Вчерашне „Слово" подає коротко вѣсть, що новый Выдѣлъ „Рускои Рады" in pleno удався до Впр. митр. Сильвестра въ мысль рѣшеня заг. збору „Рускои Рады". Впреосвященый принявъ Выдѣлъ дуже зичливо и обѣцявъ содѣйствовати Рускôй Радѣ. Вчерашный „Нов. Проломъ" замовчавъ о сѣмъ фактѣ. За то „Миръ" розкрывае его въ цѣлôй повнотѣ.

„Нововыбраный Выдѣлъ — пише „Миръ" — ôтправився in pleno пôдъ проводомъ свого сѣдоглавого предсѣдателя Впр. крыл. о. Шведицкого, къ Єго Преосв. киръ Сильвестру, щобы Єму представитись и упросити ôтъ Него архіерейского благословенія для своихъ подвигôвъ якъ и Єго отеческихъ совѣтôвъ и покровительства на будучнôсть. — „Нововыбраный Выдѣлъ, — сказавъ многоуважаемый предсѣдатель, — приступаючи до своеи задачи и желаючи начати ю съ Богомъ, уважає передовсѣмъ яко свôй першій обовязокъ просити Ваше Преосвященьство о удѣленье Архіерейского благословенія, умоляючи Ваше Преосвященьство заразомъ не ôтказовати намъ Своеи отеческои порады во всѣхъ важнѣйшихъ вопросахъ и Своего ласкавого покровительства во всѣхъ стремленіяхъ, опертыхъ на строго законнôй пôдставѣ... Мы явились тутъ, щобы В. Преосв., яко Князю-Владыцѣ и Начальнику нашои св. Церкви заявити и запоручити, що мы всѣ вѣрно и твердо при нашôй св. католическôй Церквѣ, при престолѣ нашого всемилостивѣйшого Монарха и Єго свѣтлѣйшôй Династіи стояти и въ тôмъ лишь дусѣ дѣлати будемъ". Єго Преосвященьство, пріятно тронутый тою манифестаціею изъ стороны представителѣвъ „Рускои Рады", выразивъ въ отвѣтъ на заявлену Єму лояльнôсть во первыхъ свою радôсть видѣти ихъ у себе, увѣряючи прибувшихъ, що не ôткаже ихъ дѣятельности и подвигамъ Свого покровительства и помочи, если они будутъ лишь строго придержуватись засадъ, высказаныхъ предсѣдателемъ, пôдносячи и указуючи заразомъ на потребу: уникати всякихъ для нашого народного розвою, єдности и силы шкодливыхъ екстремôвъ; не сходити изъ становища, на котрôмъ намъ Богъ и законы стояти приказуютъ; сохраняти свято вѣрнôсть св апост. Престолу и не соединяти справъ, пôдлягаючихъ компетенціи церковныхъ властей, съ справами политики; вкôнци стояти твердо и непоколебимо при август. Династіи Габсбургôвъ, пôдъ крылами которои Русь Галицка, проснувшись изъ вѣкового сна, може поступаючи легальною дорогою, добитись всѣхъ запорученыхъ еи правъ и свободы. — По тыхъ словахъ Єго Преосвященьство удѣливъ членамъ Выдѣлу Свое благословеніе.

„Миръ" ôтъ себе дуже тѣшится тымъ фактомъ, що „Выдѣлъ Рускои Рады (въ мысль внесеня о. Тыпдюка съ поправкою п. Дуды на заг. зборѣ) удався до Впр. митрополита и бачитъ въ тôмъ „ôтрадный объявъ тверезого погляду и здоровои политичнои програмы"...

ДОПИСИ.

Зъ Тысьменицѣ.

(*Прощанє п. Тита Заячкôвского.*) Въ середу мин. тыждня прощали мы п. Тита Заячкôвского, котрый зъ ôтси зъ посады адъюнкта суд. переносився на посаду судіи въ Будзановѣ. На прощанье его численно зôбралися вечеромъ въ касинѣ рускѝ священики зъ мѣста и зъ околицѣ, руска и польска интелигенція мѣсцева и товаришѣ та приятелѣ зъ Станиславова, абы дати тымъ доказъ щирои любови и приязни для п. Т. Заячкôвского, що черезъ кôльканайцятъ лѣтъ дѣливъ долю й недолю мѣста а ôтходячи лишає по собѣ за-для своеи людяности, працѣ и такту щиру память. Хочь веселѝ тоны музики старались розвеселити душу, то таки було намъ тужно въ хвили розстаня; тѣшились мы хиба утѣхою сивоголового батька п. Тита, о. Іосифа Заячкôвского зъ Лопянки, котрый сидячи мѣжь священиками радѣвъ ôть щастя, що его сына люде такъ щиро любятъ и поважаютъ.

На спôльнôй вечери взношено богато тоастôвъ. Першій тоастъ въ имени околичного священьства руского взнѣсъ о. Єронимъ Левицкій изъ Стриганець, пôдносячѝ тую рѣдку въ характерѣ п. Тита З. черту, що ôнъ въ пречудный способъ годивъ строгій свôй обовязокъ судіи съ найтоншими вымогами гуманности. Потому адъюнктъ п. Неметъ пôднѣсъ сердечнôсть п. Тита З., яко товариша, а адъюнктъ п. Гарасимовичъ взнѣсъ тоастъ за здоровлье батька о. Іосифа, що выкохавъ такого сына. Нотарь п. Витославскій, яко голова мѣста и членъ выдѣлу пов. прощавъ п. Тита въ имени рады повѣтовои и мѣста. „Таку память — сказавъ ôнъ — рѣдко хто по собѣ лишає. Ты може маешь справедливый жаль до нашого мѣста за той завôдъ, котрого Ты дôзнавъ (при выборахъ до рады державнои). Тутъ лишь одно умѣю Тобѣ теперь сказати: Лишь добрѝ и заслуженѝ мужѣ дôзнаютъ несправедливого заводу". П. Витославскій ôтчитавъ такожь листъ кс. Савы зъ Товмача, въ котрôмъ той звиняючись, що перешкодженый прибути до Тысьменицѣ, написавъ тіи слова: „Хотяй нашѝ политичнѝ пересвѣдченя не йшли въ парѣ, то для особы п. Заячкôвского и его характеру маю якъ найглубше поважанье". Д-ръ Бучиньскій, адвокатъ зъ Станиславова, прощавъ п. Тита З. яко товариша тыхъ думокъ, що зъ молодости ворушили ихъ серця. П. Неметъ вручивъ п. Титови З. рисунокъ того дому, въ котрôмъ проживъ кôльканайцятъ лѣтъ. Були ще й другѝ промовы, въ тôмъ числѣ и ôтъ селянъ, и такъ прощанье протяглось до 3 год. въ ночи.

Зъ Станиславова.

(*Приготованя до выбору посла на соймъ*). Въ недѣлю ôтбувся у насъ передвыборчій зборъ, скликаный бурмистромъ д-ромъ Камѣньскимъ. При ôткрытю збору д-ръ Камѣньскій пояснивъ, длячого ôнъ недавно зрѣкся кандидатуры, хотяй по резигнаціи Гальперна мôгъ бути выбранымъ. „Я привыкъ — говоривъ ôнъ — бути выбираным великою бôльшостею голосôвъ, а при послѣднôмъ выборѣ показалося що за мною була тôлько одна частина выборцѣвъ. Зъ тои причины я зрѣкся кандидатуры." Опôсля завôзвавъ охочихъ, щобы зголошували свои кандидатуры, абы знову яка покутна кандидатура не выросла черезъ нôчь (притыкъ Гальпернови). Зголосилися: д-ръ Зэтей, д-ръ Шидловскій, Цѣньскій и Гальпернъ; дальше: директоръ щадницѣ Коперницкій поставивъ кандидатуру д-ра Мрочковского, д-ръ Камѣньскій Бодыньского зô Львова, а сов. суд. Маврановскій д-ра Камѣньского. Остаточно выбрано комитетъ зъ 30 людей (15 христіянъ а 15 жидôвъ), котрый мае рѣшити о особѣ кандидата.

Зô Львова.

(*Институтъ въ Дроговыжи.*) Богато въ насъ вдовиць та сирôтъ безъ средствъ до житя. Въ другихъ краяхъ, де любовь до промыслу бôльше розбуджена и де середнѝ верствы сему-жь промыслу съ охотою ôтдаются, бувае такъ, що вдова лишена безъ майна, въ труду рукъ своихъ находитъ собѣ хлѣбъ насущный. У насъ инакше. Вдовы стаются звычайно тягаромъ своеи близшои родины, а дѣти ихъ, не заправляючись за молоду до нѣякого ремесла, выроджуются въ пролетаріятъ. Причина сего сумного объяву посередъ нашои суспôльности, спочивае головно въ индолеенціи, въ непорадности, а може и въ незнаню того, що въ нашôмъ краю находится велика институція, въ котрôй дѣти сироты безъ рôзницѣ полу, народности и вѣры, находятъ безплатне прохарчованье, одѣжь и помешканье здорове, чисте и харне. Сею институціею єсть заведенье фундаціи гр. Скарбка въ Дроговыжи. Тамъ учатся дѣти, такъ хлопцѣ якъ дѣвчата пôдъ проводомъ и надзоромъ добрыхъ фаховыхъ учителѣвъ Бога хвалити, читати, писати и рахувати. По скôнченôй четвертôй клясѣ хлопцѣ учатся ремесла столярского, слюсарского, кра-

---

Всѣ тѝ штуки Передрягинъ ще зъ канцелярійнои практики знавъ, якъ своихъ пять пальцѣвъ; але все таки ôнъ добре бачивъ, що праця жде его не абы-яка....

II.

Я не буду подрôбно розповѣдати, що и якъ робивъ статскій совѣтникъ Передрягинъ. Разъ для того, що се довело-бъ мене до оцѣнки конституцій, що, пôсля мого пересвѣдченя, и не въ пору и дразливе дѣло. А по друге, о скôлько знаю, Никодимъ Лукачь самъ приготовує до друку обширный памятникъ п. з. „Рôкъ въ краю Бурмилôвъ" и я не хочу, щобъ ся многоцѣнна праця черезъ мою недискрецію стратила интересъ новины. Мимо того однакожь не можу здержатись ôтъ деякихъ выимокъ зъ того памятника.

Попередъ всего мушу засвѣдчити, що Передрягинъ провадивъ свое дѣло осторожно и розумно и на послѣдокъ проявивъ навѣть не зовсѣмъ звычайну твердôсть душѣ. Якъ чоловѣкъ досвѣдченый и догадливый, ôнъ неразъ завдававъ собѣ пытанье: що властиво значитъ его нагле, майже чародѣйне появленье въ краю Бурмилôвъ? Чи се гра простои случайности, чи може се сталось затаемнымъ дозволомъ або навѣть росказомъ начальства? Неразъ начальство задумує щось таке, чого ôтъ разу оповѣстити не можна, и отъ оно тайкомъ насылає своихъ людей. Коли се такъ — а Передрягинъ чимъ разъ бôльше клонився до пересвѣдченя, що се именно такъ — то очевидно треба було поступати въ такій спосôбъ, щобъ опôсля за свою роботу ôнъ мôгъ надѣятися не наганы, а похвалы начальства. Однымъ словомъ, ôнъ рѣшився поступати „не забѣгаючи напередъ и не ôтступаючи назадъ", нѣ тиру, нѣ вйо!

Съ такою гадкою ôнъ на першій разъ внѣсъ на соймъ свôй проектъ: „Або на ôтворôтъ", котрый уже бувъ одобреный въ Петербурзѣ а не введеный въ житье тôлько для того, що не наставъ ôтповѣдный часъ. Проектъ зробивъ на соймѣ дуже добре враженье. Бурмиламъ ôнъ якъ-разъ бувъ до лиця, такъ що коли-бъ кождому членови сойму було при тôмъ ще влѣплено по десять горяченькихъ, то всѣ були-бы приняли его per acclamationem. Але тутъ вмѣшалася полковниця Чародѣева, пôддержана Жвакинымъ, и почала доказувати, що проектъ Передрягина стоитъ въ прямôй суперечности и съ „Наукою о женихахъ".

По совѣсти кажучи, нѣякои особливои суперечности не було, а опозиція Чародѣевои походила зъ иншои, зовсѣмъ не патріотичнои причины. Дѣло въ тôмъ, що въ самôмъ початку Передрягинъ нерозважно поперечився изъ Жвакинымъ, за котрого Чародѣева ладила выдати замужь Клеопатрочку. Та й суперечка пôшла мѣжь ними про пусту рѣчь, такъ що коли-бъ Никодимъ Лукичь мôгъ бувъ предвидѣти еи наслѣдки, то бувъ-бы й рота не рознимавъ. Ходило, бачите, о будову кораблѣвъ. Для Бурмилôвъ се дѣло було зовсѣмъ нове, та й правду кажучи, и не потрѣбне, але що имъ хочь зарѣжь захотѣлося фльоты, то поручено було Жвакину предложити соймови ôтповѣднѝ пляны и розрахунокъ коштôвъ. Але коли Жвакинъ предложивъ свое внесенье, вывязалась надъ нимъ горяча розправа. Передрягинъ доказувавъ, що кораблѣ, ради тривкости, треба побудувати зъ папендеклю и хиба лише съ невеличкою примѣшкою доброго, канцелярійного паперу. А. Жвакинъ для популярности и бажаючи якъ найшвидше стати на чолѣ флоты, твердивъ, що Передрягинôвъ способъ надто повôльный и для скарбу за дорогій и що на першій разъ можна вдоволитися кораблями изъ старого афишового паперу. „Але чи такѝ кораблѣ будуть для супостатôвъ шкôдливѝ?" — не безъ злобы запытавъ Передрягинъ, и тымъ однымъ пытаньемъ ôтъ разу убивъ Жвакинôвъ проектъ.

Се пораженье Чародѣева взяла собѣ дуже до серця и заприсягла месть. И ось теперь додержала своеи присяги. При помочи штучнои діялектики и кôлькохъ зручныхъ выкрутасôвъ зôрвала соймъ и на вѣки знѣвечила Передрягинôвъ проектъ.

Тогды Никодимъ Лукичь вдравъ штуку дуже хитру. До падолиста ôнъ прогаявъ часъ нѣ симъ нѣ тымъ, а скоро тôлько на землю выпавъ першій снѣгъ, якъ стôй выготовивъ „зимову конституцію" и внѣсъ еи на соймъ. Конституція складалась тôлько зъ одного параграфу: „Зимою кождый медвѣдь нехай лежитъ въ берлозѣ и сое лабу". Розумѣеся, интригантка и тутъ изъ звычайнымъ своимъ безстыдствомъ почала доказувати, що сей Передрягинôвъ проектъ, се тôлько пôдступъ пущеный въ тôй цѣли, щобъ до останку знѣвечити и погреботи цѣле пытанье конституційне. Але було вже за пôзно. Берлоги стояли вже зовсѣмъ готовѝ и всѣ медведѣ ходили сонни, думаючи тôлько о роскошахъ недалекои спячки. Дякуючи такому настроеви, „зимова конституція" перейшла въ соймѣ величезною бôльшостею; еи установленье святковано съ великими торжествами. Для народу выкотили кôлька бочокъ краденого вина и наняли хоръ посмѣтюхъ пѣснѣ спѣвати. Соловѣѣвъ, за-для холодной поры, годѣ було роздобути.

Зима минула щасливо. Стрѣлецкихъ облавъ въ тыхъ сторонахъ не буває, а медведѣ тутъ безпечнѣйшѝ, нѣжь по инчихъ сторонахъ люде. Але що найцѣкавѣйше, такъ те, що й статскѝ совѣтники, побачивши себе середъ того сонного царства, не выдержали. „Зъ разу менѣ се дивовижею здалося — пише о тôмъ дѣлѣ Передрягинъ — якъ се живѝ животины майже пôвъ року въ снѣ проводятъ; але такъ великѝ були чары наразъ обдавшои насъ тишины, що й мы съ товаришами, хочь и якъ крѣпились, по двохъ недѣляхъ таки мусѣли пôйти за загальнымъ прикладомъ. А въ тôмъ числѣ и панѣ Чародѣева съ сестрѣнницею." (Конець буде).

вецтва, шевства и другихъ галузей ремесничихъ, а покôнчивши ту науку, дôстаютъ готовый хлѣбъ въ руки и задатокъ до вдобутя собѣ хорошои долѣ. Дѣвчата учатся шити, гафтувати, прати, кухарити и др. Жаль лишь, що зъ сего добродѣйства рускû сироты дуже мало користаютъ. У насъ нема кому занятися ихъ долею, написати просьбу о принятье и т. д. Длятого, думаемо, що не буде безъ хôсна, коли звернемо увагу интересованыхъ, що съ кôнцемъ кождого шкôльного року (въ червни) дирекція заведеня въ Дроговыжи пріймае дѣтей сирôтъ въ вѣку ôтъ 7—12 лѣтъ до институту. До прошеня належитъ долучити метрику хрещеня, свѣдоцтво убожества и щепленои ôспы, а наколи дѣтина вже ходила до якои школы, то и свѣдоцтво шкôльне. Русины най не думаютъ при тôмъ, що руска дѣтина тамъ спольщится. Нѣ! такъ колись бувало. А нынѣ говорятъ тамъ рускû дѣти молитвы по свому, слухаютъ що другои недѣлѣ руского богослуженя и въ часѣ того-жь спѣваютъ по руски. Въ школѣ учится рускій языкъ и наука религіи въ рôднôмъ языцѣ. Дѣти рускû маютъ рускû молитовники и руску библіотечку, на котру вложились „Просвѣта", „Товариство педагогичне" и редакція „Зорѣ". Науку религіи удѣляе о. Поцѣй, рускій священикъ, а мѣсцевый учитель, п. Шипайло, учитъ руского спѣву. Мужѣ тû роблятъ все безплатно лишь для благороднои цѣли, щобъ не дати рускôй дитинѣ змарнѣти. Користайте прото, рускû вдовицѣ, смѣло зъ сеи институціи и шлѣтъ своихъ дѣточокъ до сего заведеня на пожитокъ ихъ власный и добро нашого народу.

Василь Ильницкій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Соймы краевû.*) Цѣсарскимъ патентомъ зôстали скликанû соймы краевû на день 25 падолиста с. р. въ слѣдуючихъ краяхъ: въ Австріи горѣшнôй и долѣшнôй, Буковинѣ, Галиціи, Гориціи и Градискѣ, Дальматіи, Зальцбургу, Истріи, Каринтіи, Краинѣ, Моравѣ, Тиролю, Шлеску, Форальбергу и въ Чехахъ.

(*Зъ делегацій*) Засѣданя делегацій доходятъ вже до кôнця и може бути, що вже сего тыждня будутъ закрытû. Характеристичнымъ було засѣданье австрійскои делегаціи зъ дня 16 с. м. На порядку дневнôмъ стояла справа буджету министерства дѣлъ заграничныхъ. Угорска делегація повѣдомила австрійску о своихъ ухвалахъ, а коли прійшло до генеральнои дебаты, настала въ делегаціи велика тишина. Нѣхто не зголошувався до голосу. Въ виду подѣй на балканьскôмъ пôвъостровѣ спокôй и мовчаливôсть делегацій мусѣла кождого застановити. Кождому мусѣло насунутися на гадку, що справы на Балканѣ або сильно заклопотали нашу делегацію, або она годится зовсѣмъ на политику министра дѣлъ внутрѣшныхъ и еи похваляе. Се послѣдне и показалось опôсля правдивымъ; передъ специяльною бо дебатою такъ промовивъ кн. Виндишгрецъ: „Комисія буджетова австрійскои делегаціи приняла поясненя министра дѣлъ внутрѣшныхъ, гр. Кальнокого, о политицѣ монархіи на всходѣ съ вдоволеньемъ до вѣдомости. Комисія ще и теперь, хочь вже выбухнувъ локальный конфликтъ на Балканѣ, мае повну надѣю, що удасться удержати миръ въ Европѣ, особливо-же межи великими державами. Въ имени комисіи высказуе отже и теперь повне довѣрье до австрійскои политики заграничнои". При специяльнôй дебатѣ не забиравъ такожь нѣхто голосу и всѣ позиціи ухвалено безъ дискусіи. — На засѣданю дня 17 с. м. промовлявъ знову пос. Ельцъ въ справѣ колонизаціи Босніи и пытавъ министра, о скôлько тая колонизація въ тôмъ краю удалася. На се ôтповѣвъ министеръ Каляй, що колонизація въ Босніи зовсѣмъ не удалася, бо богато колонистôвъ, котрû тамъ поприходили, хотѣли доперва учитися рôльництва ôтъ Босанцѣвъ. Въ Босніи нема землѣ, котра не була-бы нѣчіею власностею, отже и колоній на бôльшû розмѣры не можна закладати; поменшû-же колоніи удаются добре. Министеръ констатуе, що число жителѣвъ католицкого вѣроисповѣданя въ сѣмъ краю значно збôльшилося, бо самыхъ католикôвъ зъ пограничныхъ сторôнъ хорватскихъ зайшло сюды около 20.000 душъ. Шкôлъ народныхъ заложено сего року 15 на коштъ правительства. Шкôлъ вѣроисповѣдныхъ не втягнено до буджету, бо ихъ удержуютъ церкви. Стація агрономичнû удержуютъ Францискане, котрымъ и на будуще не забракне средствъ до удержаня сихъ заведень. По сѣмъ заявленю принято буджетъ окупаційный и замкненье рахункôвъ за рôкъ 1883, а реф. Матушъ сконстатувавъ ще згôднôсть ухвалъ обохъ делегацій.

(*17 петицій зъ Галичины*) въ справѣ доставы для войска передала австрійска делегація министерству вôйны до розслѣдженя и вставилася до того-жь министерства съ прошеньемъ, щобы оно розслѣдило, чи не можна бы меншû спôлки промыслôвû прилучити до бôльшихъ, котрû займаются доставою.

(*Радостнû объявы угорскои делегаціи*) по поводу выповѣдженя вôйны Болгарамъ черезъ Сербію сталося — якъ доносить „N. fr. Prsse" причиною, що послы двохъ заграничныхъ державъ интерпелювали шефа секціи Седенія, якъ малася рѣчь съ сими объявами радости по поводу выповѣдженя вôйны черезъ Сербію. Седеній мавъ заявити, що дѣйстно пôднеслися були на засѣданю делегацій оклики: Ельенъ! але лишь два, а вѣденьскû газеты объявы сû значно преувеличили.

(*Симпатія Угрôвъ до Сербôвъ.*) Дивнымъ дивомъ зачинаютъ Угры проявляти симпатію для Славянъ, правда однакожь, що симъ разомъ лишь для Сербôвъ. Всюды по бôльшихъ мѣстахъ якъ въ Будапештѣ, Темешварѣ, Новôмъ Садѣ и др. позавязувалися окремû комитеты въ цѣли несеня помочи сербскимъ раненымъ жовнѣрамъ. Комитеты збираютъ грошевû датки, шарпье и другû рѣчи, потрѣбнû для раненыхъ.

(*О частковôй мобилизаціи*) удержуются поголоски упорно, хочь ихъ пôвъофиціяльно заперечуютъ. Говорятъ, що на долѣшнôмъ Дунаю мае бути выставленый корпусъ обсерваційный въ силѣ 40.000 людей и що 12 и 15 корпусы маютъ бути змобилизованû. Говорятъ такожь — якъ и мы вже доносили — що справа мобилизація мала бути порушена на радѣ министрôвъ минувшои недѣлѣ; офиціяльныхъ вѣстей однакожь и въ сѣй справѣ нема ще доси.

(*У Вѣдни померъ*) тамошный директоръ полиціи Кртичка Яденъ. На его мѣсце — якъ говорятъ — мае бути именованый вицепрезидентъ высшого суду краевого, гр. Лямецанъ.

Заграничнû Державы.

Справа болгарска и конференційна. Дня 17 с. м. згодилася конференція въ основѣ на дальше веденье нарадъ и на предложенû резолюціи але остаточне порѣшенье мае доперва нынѣ наступити, бо англійскій амбасадоръ не одержавъ ще ôтповѣдныхъ инструкцій. Всѣ предложеня турецкû маютъ бути принятû, съ тою однакожь лишь змѣною, що Туреччина вышле сама сомацію а державы попрутъ еи ôтповѣдными декламаціями. Всѣ державы крôмъ Англіи мали на то згодитися, щобы пытанье болгарске закôнчити въ той способъ, щобъ ухвалити унію болгарску въ такôй формѣ, въ якôй она буде Портѣ догôдна а видинскій округъ ôтступити Сербіи.

НОВИНКИ.

— **Бюро „Народнои Рады у Львовѣ"** мѣстится при улици Скарбковскôй въ камениці пôдъ ч. 2. Хто хоче лично мати яке дѣло съ Выдѣломъ товариства, зволитъ явитися въ его бюрѣ мѣжь 6 а 8 годиною вечеромъ кождого дня.

— **Засѣданье обрядовои комисіи** въ св. Юрѣ ôтбудеся д. 25 л. падолиста о 4 год. по полудни.

— **Новый Выдѣлъ „Русскои Рады"** уконституовався въ той способъ, що пресѣдателемъ выбраный крыл. Шведзицкій, заступникомъ его д-ръ Иванъ Добряньскій, касіеромъ д-ръ Левъ Павенцкій, а секретаремъ Богданъ Дѣдицкій.

— **Въ члены „Народного Дому"** принятû на остатнôмъ засѣданю совѣта: адв. д-ръ Ал. Искрицкій зъ Сянока, инжинеръ Іос. Нановскій зъ Стрыя и Сев. Держко, директоръ „Народнои Торговлѣ".

— **Всѣ 12 Русины члены жовкôвскои рады повѣтовои** зложили свои мандаты, щобы могли бути розписанû другû выборы.

— **Мобилизація въ Австріи.** Зъ Вѣдня надôйшла вчера телеграма, що выйшовъ росказъ мобилизаціи 13 и 15 корпусôвъ австрійскои арміи (Аграмъ и Задаръ). Крôмъ тыхъ двохъ корпусôвъ маютъ бути змобилизованû ще якись два корпусы и они то поки-що будутъ становити великій корпусъ обсерваційный на граници монархіи.

— **О. Ив. Наумовичь** — якъ доноситъ „Слово" — не переносится до Россіи, а буде тôлько въ лѣтѣ на другій рôкъ мисіонувати на юзѣ Россіи, въ характерѣ австрійского пôдданого.

— **Зборы урядникôвъ державныхъ** ôтбулись минувшои недѣлѣ пôдъ проводомъ сов. апеляційного Будзыновского. Зборы приняли петицію урядникôвъ о пôдвысшенье платнѣ, зреферовану выбранымъ ще въ цвѣтни с. р. до сего комитетомъ и порѣшили розôслати петицію въ многихъ примѣрникахъ по краю для збираня пôдписôвъ а опôсля предложити еи радѣ державнôй.

— **Маршалокъ д-ръ Н. Зыбликевичь** выѣхавъ вчера вечеръ до Вѣдня, де теперь пробувае намѣстникъ п. Залескій и кн. Адамъ Сапѣга. Хотяй все ще удержуеся поголоска, що становище д-ра Зыбликевича яко маршалка краевого захитане, що его мѣсце займе кн. Сапѣга, а ôнъ буде именованый министромъ для Галичины на мѣсце бар. Земялковского, — то однакъ поки що поголоска остае лишь поголоскою. Фактомъ есть, що мѣжь п. маршалкомъ а п. намѣстникомъ ôтъ довшого уже часу заходятъ непорозумѣня, а нынѣшный „Kurjer Lw." догадуеся, що подорожь д-ра Зыбликевича до Вѣдня, де пробувае п. намѣстникъ, стоитъ въ звязи съ тымъ непорозумѣньемъ: тамъ, у Вѣдни маеся оно залагодити.

— **Про перепросины маршалка д-ра Зыбликевича съ пос. Жигмонтомъ Козловскимъ** довѣдуемося такû рѣчи. Д-ръ Зыбликевичь анѣ не гадавъ коли-небудь подати руку п. Козловскому, але той уживъ всѣхъ можливыхъ вплывôвъ на п. маршалка. Найбôльше вплыву въ сѣмъ дѣлѣ на п. маршалка мали паны зъ Кракова: они то черезъ высланого до Львова п. Кешковского, директора Товариства взаимныхъ убезпеченъ, вымогли на д-ру Зыбликевичу, що ôнъ по роскаяню п. Козловского, подавъ ему руку. Впрочѣмъ п. Козловскій прирѣкъ ще, що передъ цѣлою польскою делегаціею соймовою выскаже свôй жаль зъ причины обиды п. маршалка. Мимо того есть немало такихъ Поляковъ, що будь-що-будь берутъ д-ру Зыбликевичу за зле его перепросины съ п. Козловскимъ.

— **Пос. п. Титъ Сѣнгалевичь,** завôзваный Выдѣломъ краевымъ, абы обнявъ веденье департаменту по бл. п. Валеріянѣ Подлевскôмъ, яко заступникъ члена Выдѣлу, ôтповѣвъ, що урядовû обовязки ему на те не позволяютъ. Въ наслѣдокъ того Выдѣлъ кр. покликавъ замѣсть него пос. Ромера.

— **Ставропигійскій Институтъ** розписавъ конкурсъ на двѣ опорожненû стипендіи по 105 зр. зъ фундаціи бл. п. Каролины Глинецкои. О стипендіи тû убѣгатись можутъ тôлько убогû слухателѣ права, гр. к. обряда, ôтзначаючіися добрыми успѣхами въ наукахъ. Поданя о тû стипендіи вносити належитъ до дня 31 л. грудня с. р. посредствомъ властей университетскихъ.

— **Конкурсъ** росписала рада шкôльна окружна у Львовѣ на мѣсце управляючои учительки у Львовѣ съ платнею 700 зр. и додаткомъ 340 зр. и на мѣсце дѣйстнои учительки у Львовѣ съ платнею 700 зр.

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Ковалѣвцѣ** складае симъ щиро-сердечну подяку товариствамъ „Просвѣтѣ" и „им М. Качковского" у Львовѣ за щедрû дары въ книжочкахъ и за поздоровнû письма. Такожь складае щиро-руске Спаси Бôгъ Впр. о. декану Грабовичу зъ Стопчатова, Всч. о. Кобриньскому зъ Мышина и Всч. о. Балицкому зъ Испаса; Чест. пп. Н. Ковцунякови учителеви зъ Яблонова, Геникови зъ Березова, Крушельницкому, Венгриновичу, лѣкарю Кобриньскому и студентамъ Боднарукамъ, що приняли участь въ ôткрытю читальнѣ; такожь чест. господарю Василеви Миронюкови зъ Мышина за хорошû спѣваночки, Чест. Сусѣдамъ зъ Стопчатова, Мышина, Испаса, Пѣстыня и Березова, и всѣмъ Чест. Гостямъ, що звеличили своимъ присутствомъ сей великій нашъ громадско народный празникъ — Ôтъ Выдѣлу читальнѣ въ Ковалѣвцѣ.

— **Тяжкû удары** нанесла судьба на редактора „Стражницѣ польскои" п. Гнѣвоша. Власне теперь, коли ôнъ ôтбувае кару вязницѣ, (за справу съ п. Гриневецкимъ) прійшла вѣсть, що сынъ его Маріянъ, 24-лѣтный кадетъ 13 полку уланôвъ въ Гедингъ коло Вѣдня, котрый передъ двома роками зложивъ съ ôтзначеньемъ испытъ офицерскій, ôтобравъ собѣ житье. Причиною самоубійства було поминенье нещастного при авансѣ. Нещасливый отець не мôгъ навѣть попрощати тлѣнныхъ останкôвъ сына.

— **Зôткненье потягôвъ.** Дня 13 с. м. о год. 12 въ полудне въѣхавъ потягъ державнои зелѣзницѣ межи стаціями Лужаньска Воля а Загôряны на потягъ, везучій шутеръ, въ наслѣдокъ чого потягъ выточився, чотыри вагоны пакунковû и шутровû зôстали знищенû, а машина ушкоджена. Въ двохъ знищеныхъ возахъ було 35 робôтникôвъ и робôтницъ, зъ котрыхъ одна, Анна Чижь, згинула на мѣсци, трохъ робôтникôвъ тяжко покалѣчилось, а всѣ прочû дôзнали легкого ушкодженя на тѣлѣ. Кромѣ того понѣсъ при тôй катастрофѣ смерть машинистъ Францъ Горскій. Прибувшû на мѣсце нещастя лѣкарѣ оглянули ранныхъ робôтникôвъ, трехъ тяжко ушкодженыхъ ôтослано до шпиталю въ Яслѣ, прочихъ же легко ушкодженыхъ ôтвезено до дому. Причиною нещастя було незахованье приписôвъ осторожности. Зъ тои причины ведеся судове слѣдство противъ виновникôвъ.

— **Самоубійство.** У Львовѣ ôтобрала собѣ житье робôтница Розалія Ковальчукъ, родомъ зъ Комарна числяча 67 лѣтъ. Причина самоубійства невѣдома.

— **Зъ руки справедливости згинули:** дня 16 с. м. начальникъ послѣдного повстаня въ Канадѣ Риль, страченый въ Регинѣ, а дня 17 с. м. страчено въ Кассель звѣстного Лиского, убійцю полицийного совѣтника Румпфа.

— **Похвалу за науку религіи въ школахъ народныхъ** удѣлила краева Рада шкôльна оо. Угриновскому въ Щитôвцяхъ, Гаваньскому въ Устечку, Алексевичеви въ Торскôмъ, Дякову въ Лопушанахъ, Жуковскому въ Олѣевѣ, Давидовичеви въ Заболотцяхъ, Ефиновичеви въ Попôвняхъ, Глѣбовицкому въ Накваши, Лонкевичеви въ Суховоли, Сѣркови въ Гаяхъ старобродскихъ и Дзеровичеви въ Топоровѣ.

— **Патрамъ Єзуитамъ** заборонило нѣмецке правительство осѣдати такожь и въ колоніяхъ зôстаючихъ пôдъ протекторатомъ нѣмецкимъ. Клерикалы нѣмецкû хотятъ внести въ тôмъ дѣлѣ интерпеляцію въ парляментѣ бо, кажутъ, Єзуитамъ заборонено законами осѣдати лише въ монархіи нѣмецкôй, а не и въ еи колоніяхъ.

— **Верещагинъ а патры Єзуиты въ Вѣдни.** По случаю забороны Верещагинови держати на выставѣ образы зъ житя Ис. Христа, вѣденьскû Єзуиты — якъ доносятъ вѣденьскû газеты — оголосили на 12 л. падолиста въ своѣмъ костелѣ службу Божу за спокутованье грѣху сповненого черезъ тыхъ Вѣденцѣвъ, що були на выставѣ Верещагина. За примѣромъ пп. Єзуитôвъ пôшли пп. Лазаристы и оголосили на тую саму интенцію тридневну реколекцію въ своѣмъ костелѣ.

— **Новоименованый вицепрезидентъ** суду краевого у Львовѣ п. Поглѣсъ обôймае сими днями свое урядованье яко президентъ карного ôтдѣлу тогожь суду. Заступавшій доси президента суду карного сов. апеляційный Струминьскій обôймае назадъ свое урядованье въ высшôмъ судѣ краевôмъ.

— **Декорацін и именованя.** Президентъ тернопôльского окружного суду Лукиліянъ Криницкій одержавъ титулъ и характеръ надворного совѣтника съ увôльненьемъ ôтъ такосы. — Дѣйстными учителями и учительками при львôвскихъ школахъ етатовыхъ именованû: И. Худецкій, Г. Галецкій, М. Янушь, И. Лигенза и А. Должницкій при мужескôй школѣ св. Анны; Б. Хмуровичь, И. Ганушевскій, М. Яворскій и С. Пешко при школѣ мужескôй им. Чацкого; Ф. Парасевичь при школѣ мужескôй им. Конарского; А. Лемпицка, С. Яворска, А. Бенонѣ и М. Пфейферъ при школѣ жѣночôй выдѣловôй; Б. Блахутôвна при школѣ жѣночôй св. Анны; К. Финкельштайнъ, Р. Стрисоверъ, Ю. Винницка и А. Здобницка при шлолѣ жѣночôй им. Чацкого, А. Фрицôвна, Л. Кравзôвна, А. Надводзка, М. Павульска и И. Семеновичь при школѣ жѣночôй св. Єлисаветы; К. Билинôвна, М. Пишловска, Л. Воляньска, А. Вольтерôвна и А. Цвингерôвна при школѣ жѣночôй св. Мартина.

— **У всѣхъ львôвскихъ школахъ народныхъ** наступитъ сими днями змѣна годинъ шкôльныхъ въ той способъ, що наука ôтбувятись буде тôлько одинъ разъ на день и число годинъ буде значно зменшене такъ, що навѣть въ выдѣловыхъ школахъ може бути найвысше 30 годинъ науки на тыждень. Змѣна тая есть дуже пожадана, особливо що до одноразовои науки на день, такъ якъ дворазове ходженье до школы есть для дѣтей, мешкаючихъ далеко ôтъ школы, майже неможливе.

— **Жертвы науки.** Въ Новôй Гвинеи поубивали дикû тамошнû краевцѣ всѣхъ членôвъ експедиціи сиднейского товариства географичного.

— **Выстава електрична** мае бути въ короткôмъ часѣ ôткрыта въ Петербурзѣ, въ будынку педагогичного музея.

— **Нову крадѣжь въ костелѣ** поповнено въ Нижанковичахъ, пов. перемыского. Незвѣстный злочинець дôбрався въ ночи до скарбонки въ костелѣ, знайшовъ тамъ однакъ лише 2 зр. и забравъ съ собою.

— **П. Тадей Барончь,** рѣзьбярь у Львовѣ, выготовляе памятникъ Хшановского для Теребовлѣ. Памятникъ сей буде мати видь великого обелиска на педестали зъ теребовельского каменя. На нѣмъ будутъ декораціи зъ гербôвъ и написи на марморѣ въ бронзовыхъ рамахъ. На вершку обелиска буде поставленый польскій орелъ.

— **Добре сховала!** Одна стара селянка на Мазурахъ умираючи недавно вказала дѣтямъ мѣсце, де заховала для нихъ немало добра. По еи смерти дѣти розглянулись въ тыхъ скарбахъ и побачили богато банкнотôвъ зъ рокôвъ 1847, 1848 и 1851. Але-жь бѣда, що за тіи банкноты нѣхто не хотѣвъ нѣчого дати. На чіюсь пораду выслали ихъ до австро-угорского банку у Вѣдни. Але и зъ-ôттамъ вернули назадъ съ написею: „werthlos"...

— **Говори по нѣмецки!** Генеральна Дирекція зелѣзниць державныхъ надôслала до галицкихъ дирекцій руху припорученье, щобы урядники у всѣхъ урядовыхъ зносинахъ урядовыхъ говорили мѣжь собою по нѣмецки. Припорученье се дуже обôйшло Поляковъ.

— **Дрôбнû вѣсти.** Въ Бродахъ выбрано одноголосно бурмистромъ Адольфа Быка, а заступникомъ его І. Симона. — Въ Тріестѣ пануютъ сильнû хоробы тифондальнû. Послѣдными часами умерло ôтъ нихъ до 300 особъ. — Надпрокураторъ львôвскій д-ръ Зданьскій, именованый недавно совѣтникомъ двору, одержавъ вчера ордеръ Леопольда.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

О личный додатокъ для о. Александра Петровича, пар. въ Залôзцяхъ, вставилася митр. консисторія до намѣстництва.

Презенту на Корчинъ получивъ о Конст. Строцкій.

Личный додатокъ зъ фонду рел. одержавъ о. Вас. Громадка, кап. въ Кончакахъ.

Введенû: 1) Мих. Садовскій яко сотрудникъ въ Надорожнôй; 2) Мих. Левицкій яко сотрудникъ въ Шельпакахъ; 3) Евгеній Индишевскій яко прив. сотрудникъ въ Космачи; 4) Стеф. Гавацкій яко капелянъ въ Губинѣ, и 5) Вас. Молчко яко прив. сотрудникъ въ Товщовѣ.

Грамоту на сотрудництво въ Голгочахъ-дек. пôдгаецкого, одержавъ о. Ромуальдъ Фицаловичь.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Рускій театръ.** Ôтограна въ недѣлю д. 15 с. м. „Сокôльска дебра" належитъ до того рода народныхъ штукъ, котрû такъ за для свого змѣсту якъ и драматичного оброблення повиннû довго удержатись на оценѣ. Представленье штуки сеи пôшло зовсѣмъ гладко, а ôтзначався найбôльше дуже характеристичною грою п. Биберовичь въ роли Дамяна, котрому сильно додержували мѣсця пп. Гриневецкій, Стечиньскій, Стефуракъ и Лясковскій. Зъ артистокъ ôтзначились пп. Биберовичева, Осиповичева и Клишевска, котра по разъ першій выступила тутъ въ бôльшôй роли и мимо трудности языковои вывязалася зъ неи успѣшно.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. А. Б. въ Дрог. 8 зр. одержали и вписали. — **Всч. И. Гв. въ Яв. р.** 4 зр. за IV. чвр. одержали. — **Вп. Допис. зъ Ка. Вь** найблизшôмъ числѣ. — **Вп. Ю. Сав. въ Кул.** Вамъ безъ перервы посылаеся „Дѣло". Мусить пропадати на почтѣ, тожь зволѣтъ звернути на то увагу п. почтмайстра въ К.

Съ симъ числомъ розсылаеся Предплатникамъ „Библіотеки найзн. повѣстей" 10 и 11 аркушь „Збôрника повѣстокъ и оповѣдань".

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 90—?

Порошокъ дамскій париский по 50 кр., **Lohse'a** 80 кр., **Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

Вже выйшовъ

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ

„Просвѣты“

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Змѣстъ: Календарь историчный астрономичный и церковный. — **Мѣсяцѣ** съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, ôтмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — **Часть информаційна**: Цѣсарска родина. Выказъ оплатъ стемпловыхъ за найважнѣйшѝ справы правнѝ, документы, поданя и т и. Скалѣ стемпльовѝ. Розкладъ ѣзды на галиц зелѣзныхъ дорогахъ. Щадницѣ почтовѝ (I—XXXVI) — **Уставъ церковный на рôкъ 1886**, укладу о. Теодора Мельника (Стор 1—56). — **Часть литературна**: Ще не вмерла Украина [Павла Чубиньского]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвѣнокъ] Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С Метеллѣ). Гульнара [оповѣданье Павла Свенцицкого, переложивъ В. Лукичь]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею вмирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самойловичь и Дорошенко [Пôсля М. Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Волод. Навроцкій, Павло Чубиньскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнило Сушкевичь, Константинъ Бобикевичь, Василь Проданъ, Олександеръ Духновичь. Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол Барвѣньскій] Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ Н. Зандрока]. Смѣшне [стор. 1—134]. Рôзнѝ оголошеня. — **Илюстраціи**: Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Выписаный змѣстъ Календаря показуе, що часть информаційна и литературна дуже богатѝ, а **Уставъ церковный**, уложеный черезъ фахового знатока, перевысшае своимъ объемомъ (56 сторôнъ) всякѝ дотеперѣшнѝ уставы.

Цѣна 50 кр.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просвѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ Замовляючѝ въ „Просвѣтѣ“ зъ провинціи долучатъ 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату

Позаякъ накладъ невеликій, просимо спѣшитися зъ замовленями. Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (1—?)

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

подае до вѣдомости, що выдало и мае на складѣ слѣдуючѝ

Формулярѣ для касъ пожичковыхъ

на ладъ

„Закомарскои Правды“:

1) Книга касова, одна либра . . 40 кр.
2) Книга мастку желѣзного, одна либра . 40 кр.
3) Книга мастку пôдручного, одна либра . 40 кр.
4) Скриптъ, 100 примѣрникôвъ . . 55 кр.

ПОХÔДЪ СОБЕСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

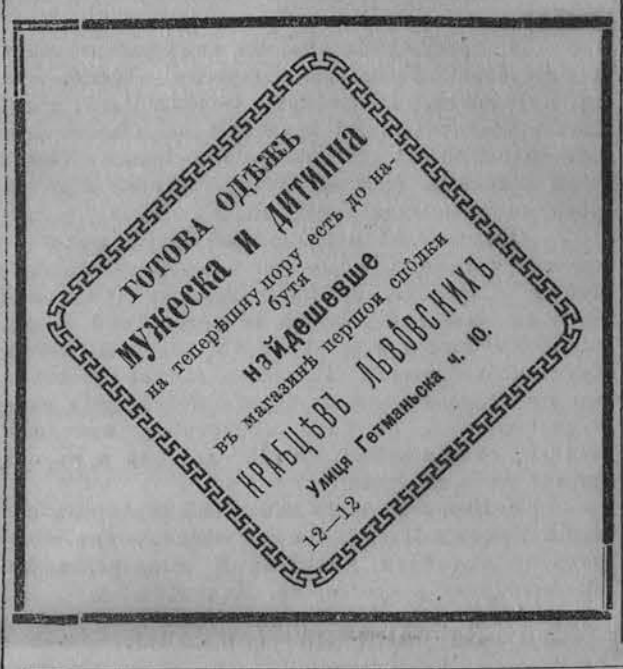

НАЙЛУЧШІЙ

ПАПѢРЪ ЦИГАРЕТОВЫЙ

есть правдивый

LE HOUBLON

1460 французскій фабрикатъ 5—36

CAWLEY-а & HENRY-ого въ Парижи.

Передъ пôдробкою остерегаеся!

Сей папѣръ поручаютъ якъ найлучше гг д-ръ I. I. Поль, дръ Е. Людвигъ, дръ Е. Липманъ, професоры хеміи при вѣденьскôмъ университетѣ а то для его знаменитои якости, его абсолютнои чистоты и для того, що до него не домѣшанѝ жаднѝ шкôдливѝ здоровю матеріи.

FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE

17, rue Béranger, à PARIS

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 18—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

ВЕЛИКА ГРОШЕВА ЛОТЕРІЯ.

500.000 МАРОКЪ

подае яко найбôльшу выграну въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша велика державою Гамбурга гарантована лотерія грошева.

Специяльно-же:

1 Прем.	à М.	300.000
1 выгр.	à М.	200.000
2	„	100 000
1	„	90.000
1	„	80.000
2	„	70.000
1	„	60.000
2	„	50.000
1	„	30,000
5	„	20.000
3	„	15.000
26	„	10.000
56	„	5 000
106	„	3.000
253	„	2 000
512	„	1.000
818	„	500
31720	„	145
16990	„	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Найновѣйша, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРЗѢ** дозволена и цѣлымъ скарбомъ державнымъ гарантована лотерія грошева мае **100000 лосôвъ**, зъ котрыхъ **50.500** певно выграютъ. **Цѣлый капиталъ приходячій до лосованя выноситъ**

9,550.000 Марокъ.

Ся грошева лотерія ôтзначаеся особливо тымъ догôднымъ урядженьемъ, що всѣ 50 500 выгранѝ, котрѝ суть выписанѝ въ побôчь стоячôй табели, приходятъ до певного порѣшеня вже въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ сѣмохъ по собѣ постепенно поступаючихъ клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ 50.000 марокъ; збôльшаеся ôттакъ въ другôй клясѣ на 60.000, въ третôй на 70.000, въ четвертôй на 80.000, въ пятôй на 90.000, въ шестôй на 100.000 а въ семôй евентуально на 500 000, специяльно же на 300.000, 200.000 марокъ и т. д.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошеви лотеріи повѣрено **пôдписаному домови торговельному** а всѣ тѝ, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просится долучити припадаючѝ сумы въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ** до замовленя. Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыми**, на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

До тягненя выгранои першои клясы коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.75** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя**, зъ котрого видко всѣ близшѝ поясненя Заразъ по тягненю получитъ кождый бе ручій участь **урядову листу выграныхъ** заосмотрену гербомъ державнымъ. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантією державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовѝ недогôднѝ лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовѝ пляны лосованя на передъ даромъ. Щобы мы могли всякѝ замовленя старанно выконати, то просимо высылати ихъ **якъ найскорше**, на кождый случай однакожь передъ 14 3 4 - 6

30. Падолиста 1885

просто до насъ

VALENTIN & Comp.

дôмъ банковый, Гамбургъ.

Велика партія останкôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескѝ, на загортки, жѣночѝ мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночѝ плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаревои марки.

1292-19-26

Елястичнѝ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

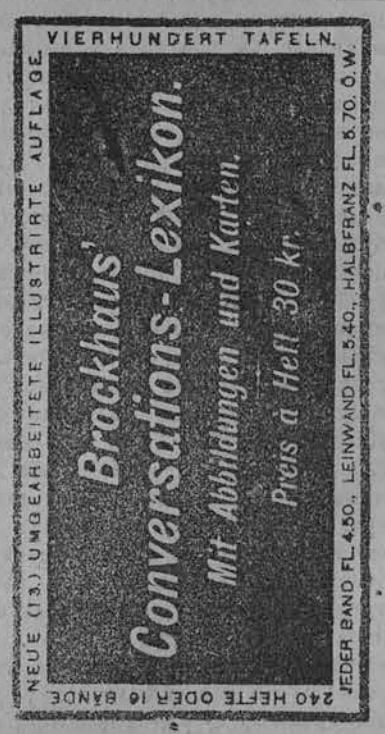

Специяльна Торговля

ПРИРОДНЫХЪ ГЕДЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

ВЪ ТЕРНОПОЛИ. 1257

Поручае крôмъ высылокъ 5 кильовыхъ барылокъ почтою и высылки вина зелѣзницею въ великихъ бочкахъ, котрѝ ôтъ почтовыхъ высылокъ задля дорогого портпочтового, коштôвъ бочôвокъ и акцизы ôтъ вина высыланѝ зелѣзницею въ бôльшôй скôлькости о 30% дешевше стоятъ, а именно якъ слѣдуе:

Цѣны loco зелѣзниця Тернополь franco бочка:

1 бочка, що мѣститъ менше бôльше	32 литры		66 литеръ		135 литеръ	
стоитъ	зр.	кр.	зр.	кр.	зр.	кр.
1 бочка вина Гедляй столове	12	50	22	50	40	—
1 „ „ „ лѣпше	15	—	27	—	50	—
1 „ „ „ вытравне	19	—	35	—	65	—
1 „ „ „ съ букетомъ	22	50	40	—	75	—
1 „ „ Самородне	28	—	52	50	100	—
1 „ „ „ солодкаве	34	—	62	50	120	—
вина червонѝ:						
1 бочка Visontai зъ р. 1882	17	—	30	—	55	—

Купуючи вина особисто у продуцентôвъ и за готôвку ручу за природнѝ, смачнѝ и лѣпшѝ а дешевшѝ якъ навѣть зъ Угоръ спроваджуванѝ.

Именно же поручаю яко добрый христіянинъ Преподобному Духовеньству свои природнѝ вина до ужитку при службѣ Божôй и прошу о благосклоннѝ замовленя.

При замовленяхъ прошу о часть задатку.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Кониській.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

„БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ“,

образокъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барвѣнокъ, стор. 356 въ 16-у. Цѣна 80 кр., съ пересылкою 90 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель французскій).

Поручае **фортепяны** и **пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранѝ. 6—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѝ.

Маврикій Баллабанъ

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч 8.

Поручае въ найлѣпшôмъ выборѣ и по найумѣреннѣйшихъ постôйныхъ цѣнахъ всякого рода:

Полотна и бѣлье столове,
Перкалѣ и шифоны,
Хустки, краватки, колнѣрики и маншеты,
Скарпитки и пончохи,
Барханы и піки,
Ленты и всякѝ приборы до суконь. 1503 1—3

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВѝ

4 процентовѝ платнѝ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю
4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 50—?)

Гомеріяна-гербата

Лѣкарями поручане, знамените средство

против 1508 1 ?

недугъ на легки и шіи, (сухоты, дихавиця, недугъ гортанки).

Надзвычайнѝ успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.

Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ A. Wolffsky, Berlin N., Weissenburger Strasse 79.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок га.

Ч. 124 Львôвъ, Субота 9 (21) падолиста 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ русскихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50
для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл
на пôвъ року . 2·50 р.
Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся новымъ мѣсяцемъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ, поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Circulus vitiosus.

Читателѣ нашй знаютъ уже, якъ ôтбувся сегорôчный загальный збôръ членôвъ „Русской Рады“ и якъ потому новый еи выдѣлъ удався до Впр. митрополита Сильвестра съ просьбою: 1) о благословеніе, 2) о отеческу пораду и 3) о ласкаве покровительство. Звѣстно нашимъ читателямъ такожь, якъ Впр. митрополитъ принявъ выдѣлъ „Русской Рады“ и пôдъ якими условіями удѣливъ ему свого благословенія. Нынѣ хочемо приглянутись тымъ фактамъ трохи близше.

Сегорôчный загальный збôръ „Русской Рады“ мусѣвъ зробити на всѣхъ щирыхъ патріотôвъ рускихъ дуже прикре впечатлѣнье. Зъ цѣлого ходу дебатъ такъ и пробивалась правдива тенденція — демонструвати и пôдбурювати противъ тыхъ патріотôвъ рускихъ, котрй въ остатныхъ рокахъ нашого народного житя, поводованй правдивымъ чистымъ патріотизмомъ переняли въ свои руки провôдъ въ руско-народнôмъ руху и ведутъ его, якъ се всѣ здоровй бачимо, съ великимъ — якъ на нынѣшнй тяжкй часы — успѣхомъ. Ôтъ коли тіи ненавистнй сегорôчному зборови „Русской Рады“ *народовцѣ* обняли провôдъ въ краю, ôтъ тогды на всѣхъ нивахъ галицко-рускои царины пôшла живѣйша и серіознѣйша робота — и сегодня вже можна смѣло сказати: Русь галицка нынѣ не то, що була передъ пятишести лѣтами! Нарôдъ сельскій и маломѣщаньскій, тая сильна опора наша, будится, встае и бересь до працѣ, свѣдомои цѣли. Були давнѣйше часы, що руска интелигенція мала далеко вôльнѣйшй руки до працѣ надъ народомъ, — а тогды тіи, що мали провôдъ въ своихъ рукахъ, народовцѣвъ не допускали до роботы, проскрибували ихъ зъ своихъ товариствъ, а самй нѣчого не робили такого, що нынѣ, почате або вже й довершене народовцями, самй мусятъ въ душѣ назвати реальною роботою...

Але-жь де, якъ де, а вже на зборѣ „Русской Рады“ демонструвати и пôдбурювати противъ народовцѣвъ и ихъ дѣяльности для добра и розвою галицкои Руси, — то вже сходитъ на иронію. Тая „Русская Рада“, що черезъ 6 лѣтъ не уважала потрѣбнымъ хочьбы одинъ разъ скликати своихъ членôвъ на нараду, — хочь въ тôй порѣ були такй важнй случаѣ, якъ выборы до сойму и рады державнои; тая „Русская Рада“, що черезъ остатныхъ кôлька лѣтъ не була въ силѣ взяти на себе переведенье выборôвъ, бо не мала на то нѣ матеріяльнои, нѣ моральнои силы; тая „Русская Рада“, що на кôлька днѣвъ передъ заг. зборомъ своимъ доказала, щó она може, при выборѣ до сойму зъ округа Богородчаны-Солотвина, — тая „Русская Рада“ уважала потрѣбнымъ и отвѣтнымъ надати своему загальному зборови характеръ пôдбурюючои демонстраціи противъ тыхъ народовцѣвъ, що то въ кождôй прикрôй хвили охочо съ самопосвященьемъ спѣшили ратувати ситуацію... Нехай собѣ справозданя выдѣлу „Русской Рады“ и сто разôвъ приписуютъ ѣй заслугу за скликанье всенародныхъ вѣчь, за переводжуванье выборôвъ и т. п., — то кождый, хто знае историю нашого руху народного зъ послѣдныхъ пяти-шести лѣтъ, прійме се хиба съ усмѣшкою на лици.

Але на зборѣ „Русской Рады“ ходило о ôтповѣдне „поученье“ селянъ (розумѣеся нечленôвъ, що поспѣшили до Львова въ тôмъ пересвѣдченю, що то буде „вѣче“), а до такои цѣли, очевидно, треба було не лише звѣстного справозданя п. Площаньского, але и наущеныхъ промовъ селянъ, въ котрыхъ селяне — нѣбы-то самй зъ себе — выговорювали нѣсенѣтницѣ про „Народну Раду“, засновану людьми бездокôрного патріотизму и зъ бажаня добра народови, плели небылицѣ про выссаный зъ пальця атентатъ народовцѣвъ на „Народный Дôмъ“, коли власне народовцѣ боронятъ „Нар. Дому“ передъ забаганкою львôвского магистрату, о чѣмъ найкрасше свѣдчитъ заявленье д-ра Олекс. Огоновского, головы „Народнои Рады“, — а нечисленно зôбранй интелигентнй члены „Русской Рады“ на всѣ тіи небылицѣ, очевидно, били „браво“... Ну, и то мае бути розумный провôдъ народа, то мае бути дорога, котрою „Русская Рада“ гадае дальше йти въ своѣй политицѣ... Самй-жь интелигентнй члены „Русской Рады“ не выявили своеи програмы на нынѣшну хвилю анѣ для роботы въ краю, анѣ для репрезентаціи рускои въ соймѣ и въ радѣ державнôй, а тôлько высказали бажанье, щобы Русины-послы въ радѣ державнôй трималися разомъ, а не якъ теперь, що чотыри т. зв. метрополичй послы идутъ собѣ окремо, а сов. Ковальскій собѣ окремо, и инакше голосуютъ. И въ мысль того бажаня збôръ ухвалюе: зъ одной стороны высказати довѣріе сов. Ковальскому за его политику, а зъ другои стороны удатися до Впр. митрополита и просити его о покровительство.

И отъ, якъ нашй Читателѣ знаютъ уже зъ попередного числа, новый выдѣлъ „Русской Рады“ сейчасъ пôйшовъ до Впр. митр. Сильвестра и устами свого предсѣдателя просивъ о благословеніе, пораду и покровительство. Впр. Сильвестеръ не мавъ причины не приняти выдѣлу „Русской Рады“ ласкаво и не запевнити его о своѣмъ покровительствѣ — але пôдъ условіями: 1) если „Русская Рада“ *„буде уникати всякихъ для нашого народного розвою, единости и силы шкодливыхъ екстремôвъ“*; 2) если „не буде сходити изъ становища, на котрôмъ намъ Богъ и законы стояти приказуютъ: сохраняти свято вѣрнôсть св. апост. Престолу и *не соединяти справъ, пôдлягаючихъ компетенціи церковныхъ властей съ справами политики* и стояти твердо и непоколебимо при Династіи Габсбургскôй“. На сповненье тыхъ условій — ôтъ чого очевидно зависитъ въ будущинѣ покровительство — Впреосвященный удѣливъ выдѣлови „Русской Рады“ вже напередъ свое благословеніе. О вѣрности и преданности св. апост. Престолови и Династіи Габсбургскôй запевнивъ Впр. митрополита предсѣдатель выдѣлу въ своѣй до него промовѣ. Иде отже тôлько о „уникане шкодливыхъ екстремôвъ“ и о „нелученье справъ церковныхъ съ политикою“. Що значитъ тая порада?

Фракція „Русской Рады“, така якъ она нынѣ есть, безъ тыхъ — якъ Впр. митрополитъ каже — „шкодливыхъ екстремôвъ“ не мае раціи быту, а мусѣла-бъ перетворитись: або въ народовцѣвъ, або въ т. зв. „рутенôвъ“ давнѣйшого крою, або наконець въ фракцію „Мира“. Очевидно, Впреосвященый радъ-бы, щобы фракція „Русской Рады“ перетворилась въ фракцію „Мира“ съ политикою à la п. Ксен. Охримовичъ. И отъ колизія! Збôръ „Русской Рады“ высказуе вотумъ довѣрія сов. Ковальскому за его политику, противну политицѣ т. зв. метрополичихъ послôвъ, а „Миръ“, редагованый о. Лепкимъ e tutti quanti, навѣть не помѣстивъ бесѣды сов. Ковальского выголошенои въ радѣ державнôй при дебатѣ надъ адресою... Якъ-жежь „Русская Рада“ выйде зъ сеи колизіи? Може задля демонстраціи противъ ненавистныхъ народовцѣвъ перетворится въ фракцію „Мира“? А рѣшатися муситъ скоренько, бо коли ѣй дѣйстно йде о покровительство Впр. митрополита, то не може прецѣнь наражати его достойнои особы на компромитацію передъ правительствомъ, що ôнъ попирае фракцію, котра — поминувши вже все инше — черезъ свого репрезентанта въ радѣ державы робитъ опозицію правительству...

Не менше цѣкава рѣчь, чи фракція „Русской Рады“, за-для демонстраціи противъ народовцѣвъ, сповнитъ друге условіе: „нелученя справъ, пôдлягаючихъ компетенціи церковныхъ властей, съ справами политики“. Тутъ очевидно Впреосвященый въ першôй линіи мавъ на гадцѣ ôтданье Добромиля Єзуитамъ и руску депутацію въ тôмъ дѣлѣ. Въ тôй справѣ „Русская Рада“ такожь муситъ — коли ѣй покровительство Впр. митрополита лежитъ на серци — скоренько рѣшатися, бо зновъ достойну особу метрополита не може выставляти на компромитацію, що ôнъ покровительствуе людей, котрй „лучатъ справы церкви съ политикою“...

Будь що будъ „Русская Рада“ знайшлась нынѣ въ „блуднôмъ безконечнику“, зъ котрого, якъ здоровй бачимо, годѣ ѣй такъ легенько выскочити... И очевидно, де нема сердечнои любови свого питомого, де нема холоднои розваги, а люде поводуются фантомами и пристрастями, и проявляютъ ихъ въ демонстраціяхъ та фаерверкахъ, — тамъ муситъ бути вѣчный „circulus vitiosus“...

Де-що о Мазурахъ.

Wiedzą sąsiedzi, jak kto siedzi.

Дивна рѣчь, що въ нашихъ письмахъ такъ мало говорится о Мазурахъ, о ихъ станѣ моральнôмъ и матеріяльнôмъ; на нихъ звертае Русь мало уваги, чи для того, що своихъ клопотôвъ мае

Статскій совѣтникъ Передрягинъ.

Политична сатира Н. Щедрина (М. Е. Салтыкова).

(*Конець.*)

Та все таки скоро весна настала, пытанье конституційне силою обставинъ выступило на порядокъ дневный пекучимъ способомъ. Бурмилы повылазили зъ берлогôвъ и не знали, якъ поступати. Зимова конституція говорила тôлько о ссаню лабы, а такои конституціи, котра-бъ згадувала и о прочихъ поступкахъ, въ запасѣ не було. Взялись до Передрягина, але той, освѣжившись чотыромѣсячнымъ ôтпочинкомъ, порозумѣвъ добре, яке небезпеченьство грозитъ ему, коли-бъ захотѣвъ вдоволити ихъ намаганье. А надто ще ôнъ пригадавъ собѣ, якъ то разъ его потягали до отвѣчальности за написанье проекту „О розширеню компетенцій“ и якъ ôнъ тогдѣ зложивъ передъ начальствомъ присягу — на будуще о нѣякихъ компетенціяхъ и не думати. Помѣркувавши все те, ôнъ принявъ собѣ тверду и безповоротну постанову. Безъ лютости, але твердо заявивъ ôнъ, що для животинъ, котрй для реформъ вышукуютъ по департаментахъ статскихъ совѣтникôвъ, зовсѣмъ достаточно и одной зимовои конституціи. „Є народы и лѣпшй ôтъ васъ, — сказавъ ôнъ, — а й тй вдоволяются зимовою конституціею и пôдъ крылами еи благополучно сопочиваютъ.“ Коротко сказати, на всѣ медвежй намаганя ôтповѣдавъ рѣшучо: нѣ, тай нѣ!

Почувши се, Бурмилы сказилися. Счинились розрухи и навѣть забуреня, въ котрыхъ, жаль сказати, не малу ролю грала полковниця Чародѣева. Никодимъ Лукичь потерпѣвъ.

Треба прочитати въ оригиналѣ скорбну повѣсть про тй терпѣня, щобъ выробити собѣ понятье о тôмъ запасѣ моральнои чистоты, якимъ мусѣвъ бути надѣленый статскій совѣтникъ, що волѣвъ радше утратити свою популярнôсть, анѣжь нарушити дану присягу. Але нехай читатель дочитуесь всего того въ самыхъ памятникахъ Передрягина. Я скажу тутъ коротко: цѣле лѣто пройшло въ сумѣшкахъ та безумныхъ колотнечахъ. Бурмилы не заспокоенй въ своѣмъ головнôмъ домаганю, махнули рукою и на всѣ прочй реформы, кажучи все одно: На якого бѣса намъ здалися суды и криминалы, торговля и суспôльна економія, коли мы не знаемо, по що се и зъ якои причины?

Загаломъ я мушу признатися, що цѣла та исторія похожа була-бъ на дивовижу и загадку, коли-бъ Передрягинови въ кôнци не пощастилося выяснити, въ чôмъ властиво лежавъ еи секретъ. По маленьки та по трошечки, чимъ разъ лѣпше придивляючись до окружаючого свѣта, ôнъ зробивъ дуже важне ôткрытье. А именно переконався и незбитыми фактами доказавъ, що животины, держачй его въ неволи — зовсѣмъ не медведѣ, а осôбного рода „братушки“, котрй ще въ старину самочинно розвелися въ глухихъ пустарахъ Лужского повѣту и до нынѣ тамъ гуляютъ, уклоняючись ôтъ выповнюваня рекрутскои повинности и уплаты податкôвъ. Богато сотъ лѣтъ жили они въ дикôмъ станѣ, не маючи нѣ хатъ порядныхъ, не заводячи нѣ полиціи, нѣ юстиціи, нѣ народнои просвѣты, и не зголошуючись до конскрипціи. Ажь раптомъ, кôлька лѣтъ тому назадъ, прокинулись. Прокинулись безъ причины и навѣть безъ потребы, самй не знаючи, по що? И довѣдавшись, що въ Петербурзѣ е статскй совѣтники, котрй вмѣютъ для „братушкôвъ“ конституціи писати, почали й для себе за такими пошукувати.

Годѣ менѣ тутъ перечисляти факты, на пôдставѣ котрыхъ Передрягинъ дôйшовъ до свого пересвѣдченя. По моѣй думцѣ, справедливôсть того пересвѣдченя найкрасше потверджуесь катастрофою, яка на послѣдокъ закôнчила всю ту замѣшанину.

Звѣстна рѣчь, що коли въ житю народа пôчнутъ ôтзыватися якйсь новй потребы и змаганя, то разомъ съ тымъ въ суспôльности починаесь, такъ сказати, якесь ферментованье. Ферментованье те проявляесь особливо въ выдѣленю незлѣчимого числа рôзнородныхъ политичныхъ партій, що не цураются нѣякихъ способôвъ, абы одна другôй пôдставити ногу. Особливо завзято и навѣть безчестно поступае въ такихъ разахъ партія старыхъ, пережитыхъ порядкôвъ. Зложена зъ людей дрôбныхъ и самолюбныхъ, съ выгаслыми серцями, выхованыхъ середъ поганыхъ привычокъ до доносôвъ, дбаня про власну користь и рабскои покôрливости всякому начальству, — зъ людей, що середъ довголѣтныхъ а безплодныхъ клопотôвъ житя розгубили всяке живе чутье и всѣ людскй порывы крôмъ одной злобы, — партія та въ першôй хвили пôдступно пôдладжуесь до нового а несподѣваного руху, а за тымъ злобно пôдхоплюе кожду непевнôсть, кождый хибный крокъ своихъ противникôвъ, щобъ кинутись на нихъ и въ однôй хвили ихъ задушити.

Така сама старовѣрска партія була й помѣжь „братушками“ Лужского повѣту. Медведяче ôтродженье зъ-разу зачудувало старовѣрôвъ и залякало своими першими живыми проявами. Отъ они й прикинулись, що пôддаются новому духови, и старались показувати себе самыхъ въ якъ найсмирнѣйшôмъ а навѣть въ погордженôмъ видѣ. Але на дѣлѣ выжидали тôлько догôднои хвилѣ и постепенно переходячи ôтъ одной интриги до другои, то пôдбурюючи, то сѣючи ворогованье, вступили на конець въ таемнй переговоры зъ мѣсцевымъ становымъ.

Гай, гай! Не можу я затаити, що душею и провôдникомъ тои зрады бувъ статскій совѣтникъ Никодимъ Лукичь Передрягинъ!

Пожадана пора настала. Пôдъ конець минувшого вересня, якъ-разъ въ чотырнадцять мѣсяцѣвъ пôсля заведеня Передрягина въ неволю, въ саму ту хвилю, коли неладъ середъ медведячого народа дôйшовъ до розмѣрôвъ справдѣ нестерпныхъ, донеслись до веселои поляны заселенои „братушками“ звуки наближаючогося звôночка. Бурмилы заразъ-же догадались, що тй звуки вѣщуютъ приѣздъ начальства зъ Луги.

Швидко ôтдѣлено „овцы“ ôтъ „козлищь“. Верховодникôвъ заразъ повязано и переведено туды, де козамъ роги правлятъ. Прочихъ „бра-

за богато, чи може тому, що Русины не любятъ въ чужій заглядати горнець.

Але жь Мазуры суть близькими сусѣдами нашими, а до того не знайдешь на Мазурахъ кутика, де-бы не було Русинôвъ на всякихъ становискахъ; маемо тутъ кромѣ войсковыхъ чимало жандармôвъ, возьныхъ, урядникôвъ политичныхъ, судовыхъ и скарбовыхъ. Русь прецѣ не схоче забути на вѣрныхъ сынôвъ своихъ, та й на могилу великого патріота свого Володимира Навроцкого. А впрочѣмъ дуже то цѣкава рѣчь знати, якъ нашѣ цивилизаторы „patriotniki" просвѣтили своимъ розумомъ свôй власный нарôдъ мазурскій; якъ высоко пôднесли его бытъ моральный и матеріяльный, та може бъ и мы де-чого доброго научилися.

Позвольте менѣ кôлька слôвъ написати о Мазурахъ, о тôй Сибѣри галицкôй, а прошу завѣрити кождому слову, бо не умѣю минатися съ правдою, та й многолѣтный досвѣдъ мôй на Мазурахъ дае поруку правдивости спостережень.

Почнѣмъ ôтъ сметанки суспôльности, т. е. ôтъ дѣдичѣвъ.

I. Дѣдичѣ на Мазурахъ суть такѣ самѣсенькѣ якъ на Руси; такъ само легкомысны, такъ само задовженѣ, такъ само безъ жида-фактора рушитись не умѣютъ, съ тыми самыми на свѣтъ и на людей поглядами, що у насъ на Руси, а рôзниця хиба въ тôмъ, що мазурскѣ дѣдичѣ не такъ буйнѣ, бо земля менше плодородна, та й що стоятъ ôтъ народу мазурского ще дальше, — доля „nieporoczciwego krnąbrnego ludu" мазурского цѣлкомъ ихъ не обходитъ.

У насъ на Руси, скоро дѣдичѣ побачили, що священьство наше береся до отверезеня и просвѣты народу, — почали й собѣ, бодай деякѣ, зближатись до народу, по людски съ нимъ обходитись — не конче за-для любови до народу, але для того, щобы съ священьствомъ ривализувати, — щобы пôдъ ногами землю не утратити.

За те межи дворами а народомъ на Мазурахъ не наступила нѣяка змѣна до лѣпшого, — въ живôй памяти дворôвъ остае 1846 рôкъ нещастнои „rabacyi", — обѣ стороны скоса дивлятся на себе, а нема нѣкого, хто-бы старався тыхъ противникôвъ зблизити до себе. Ôгносины тѣ такъ напруженѣ, що Мазуры кождои весны выбираются гурмами на заробокъ въ далекѣ стороны Россіи, а двôрскѣ ланы обробляютъ машины або гôрняки. Коротко сказавши: межи дворами а народомъ на Мазурахъ далеко бôльша пропасть, якъ на Руси. На Руси стороны противнѣ бодай сварятся съ собою, говорятъ собѣ правду въ очи, торгуются, а зъ торгу того декуды съ часомъ може бути й пожитокъ; ба але тутъ, на Мазурахъ, одна сторона не погляне на другу, — тутъ панує гробова тишина и позôрный спокôй. Одинъ поважный знатокъ ôтносинъ мазурокихъ сказавъ менѣ минувшого року: „Jak by się powtórzył rok 1846, — byłby dziesięć razy straszniejszym".

П. Клясу интелигентну на Мазурахъ (маю тутъ на думцѣ: адвокатôвъ, нотарѣвъ, урядникôвъ судовыхъ, учителѣвъ и т. д) мусимо подѣлити конечно на два таборы.

Однѣ зъ нихъ гонятся за маеткомъ и значеньемъ, а не могучи цѣли своеи въ иншій спосôбъ осягнути, стаютъ причепами а радше наймитами верховодячихъ „станьчикôвъ", выслугуются имъ своими здôбностями и енергіею, суть тыми піонами на шахôвници въ рукахъ вправныхъ грачѣвъ-станьчикôвъ. За те дôстаютъ недогрызки зъ стола паньского; часомъ навѣть декотрый удостоится зъ ласки своихъ протекторôвъ мандату посольского. Такихъ людей называютъ станьчики „dobry numer".

Друга, и то поважна часть интелигенціи бридится такимъ ремесломъ, бо шануе власне достоиньство и независимôсть особисту. За те стоятъ они такъ само пôдъ дозоромъ полиційнымъ „rządu moralnego", якъ Русины. Тôлько-жь „станьчики" маютъ на Русинôвъ бичь, „moskal" званый, а на тыхъ не дасться ужити те средство, выгôдне и популярне. Тутъ треба було выдумати инше лѣкарство — та й выдумали ось яке: „Spijcie snem spokojnych, — my już za was wszystko zrobimy,... będzie Polska!"

Поволи, поволеньки „станьчики" улюлюютъ тыхъ непослушныхъ дѣтей, а тѣ, не знаючи, якъ взятись до дѣла, особливо, що всѣ постерунки заняли „станьчики" — „jako straż pożarna", — засыпляютъ поволи кождый въ своѣмъ кутику. О, бо „станьчики" добре пильнуютъ, щобъ тѣ небезпечнѣ елементы не зôйшлися съ собою и не порозумѣлись.

Доси кождый зъ тыхъ „warcholów" мовчитъ, займаесь власною долею, тратитъ довѣріе до власныхъ силъ, а съ часомъ лазитъ по свѣтѣ мовь мумія безъ пляну на будучнôсть. Такъ марнуются найкрасшѣ силы народу мазурского. Коли они прокинутся та й зъорганизуются въ одну фалянгу, що мала-бы доперва занятися щиро долею народу свого; коли они станутъ провôдниками народу свого, — годѣ на разѣ предвидѣти. То певна рѣчь, що теперь на таку реформу навѣть не заносится.

Мы Русины можемо зъ серця бажати, щобъ организація того честного елементу наступила якъ найскорше, бо тѣ люде, вразъ изъ народомъ мазурскимъ суть справедливѣ, на чуже не лакомѣ, а навѣть для Русинôвъ дуже зичливо успособленѣ.

На тôмъ кôнчу характеристику сеи части суспôльности польскои, застерѣгаючи собѣ слово на колись пôзнѣйше, коли, обнявши окомъ цѣлу суспôльнôсть, зможемо придивитись грѣ барвъ суспôльныхъ. (Д. б.)

Сербско-болгарска вôйна.

Жаль тисне за серце на видъ братоубійчои вôйны и на згадку, що народъ котрый ледве що выбився зъ пôдъ тяжкои неволѣ вѣковои, зъ пôдъ Турка, мусѣвъ якъ разъ ôтъ рôдного брата Славянина потерпѣти тяжкій ударъ и то въ хвили, коли докладавъ послѣднои руки до свого повного освободженя. Хиба то вже така доля всѣхъ славяньскихъ племенъ, щобы якъ разъ ôтъ своихъ рôдныхъ братôвъ дôзнавали найбôльшои кривды? Бодай чи не такъ оно и есть, бо де не поглянемо, всюды видимо одинъ и той самъ объявъ. Хорватъ не любитъ Серба а Чехъ Словака, Полякъ дерись съ Русиномъ а Россіянинъ душитъ одного и другого; а ось Сербъ зъ Болгариномъ розпочали керваву вôйну! Якъ бы на соромъ лишь голосятъ всѣ шумно любовъ славяньску и хотятъ нѣбы пôдоймати прапоръ панславизму! Кервавый то, видко, прапоръ!

Жаль, якій муситъ кождый, навѣть и не Славянинъ почути на видъ зô всѣхъ сторôнъ притисненыхъ Болгаръ, находитъ хочь въ тôмъ одну ôтраду, що они, хочь слабшѣ числомъ, боронятъ всюды мужественно своихъ позицій и кладутъ головы за ôтчину якъ пристало на правдивыхъ богатырѣвъ. Хитрый напастникъ мавъ вже случай пôзнати, якъ умѣютъ воювати Болгаре. Въ першихъ дняхъ удалося вправдѣ Сербамъ забрати першѣ важнѣйшѣ позиціи болгарскѣ, але пôдъ Сливницею стрѣтили они опôръ, якого певно не сподѣвалися. Здобувши вывôзъ Драгоманъ и обсадивши его ôтъ всхôдной стороны, рушили Сербы дня 17 с. м. на Сливницю и розпочали заразъ борбу въ надѣѣ, що удасться имъ заняти сю позицію такъ само легко якъ и Драгоманъ. Но перерахувалися; пôдъ Сливницею стрѣтили они незвычайный опôръ. Позиція вже зъ природы дуже догôдна до обороны зôстала въ послѣдныхъ дняхъ сильно урѣплена. За першимъ приступомъ здобули Сербы вправдѣ кôлька позицій, але Болгаре ихъ ôтперли. Сербска урядова вѣсть, прислана до Пироту дня 18 с. м. такъ каже: „Вчера ударили нашѣ войска на Сливницю и зôстали ôтпертѣ. Слота не дозволила новый атакъ припустити". На другій день пробували Сербы знову взяти Сливницю, але симъ разомъ повелося имъ ще гôрше. Болгаре ôтобрали утраченѣ позиціи, укрѣпили ихъ и выступили навѣть офензивно. По полудни того дня удалося имъ прогнати Сербôвъ и заняти ихъ позиціи. Дня 19 с. м., въ котрôмъ сподѣванося загально порѣшеня судьбы Сливницѣ, почали Сербы знову пôдступати пôдъ мѣсто, але и теперь имъ не повелося. Праве крыло болгарскои арміи ôтперло рано атакъ Сербôвъ, а ôттакъ рôвночасно съ центрумъ рушило противъ нихъ, прогнало ихъ и заняло ихъ позиціи. Сербы пробували ôтвыскати знову давнѣ позиціи и розпочали понадъ вечеръ знову огонь зъ пушокъ и карабинôвъ, але такъ само безъуспѣшно якъ и передъ тымъ. Борба пôдъ Сливницею, о скôлько доси звѣстно, ще не закôнчилася, але що Сербы мусѣли тамъ дôстати добру науку, може яко найлѣпшій доказъ то послужити, що король Милянъ перенѣсъ свою головну кватиру зъ Цареброду назадъ до Пироту, а въ Сербіи покликано вже до войска людей другои бранки. Якѣ силы зъ обохъ сторôнъ брали участь въ битвѣ пôдъ Сливницею, доси ще не звѣстно докладно; кажутъ лишь, що зъ болгарскои стороны було 15.000 супротивъ 25.000 Сербôвъ. Такъ само не звѣстно ще, якѣ були страты по обохъ сторонахъ и чи битва пôдъ Сливницею вже закôнчилась, чи нѣ.

Неудачу сербску приписуютъ тому, що войско сербске було дуже змучене въ наслѣдокъ поспѣшныхъ маршôвъ пôдчасъ слоты и студени а ôттакъ и тому, що головну кватиру перенесено за вчасно зъ Пироту до Цареброду, черезъ що не було доброи звязи съ поодинокими корпусами, оперуючими зъ боку. Головна армія, заохочена побѣдами, вырвалась за скоро напередъ, пôдчасъ коли дивизіи моравска и шумадійска остались по заду и черезъ непогоду не могли прибути на часъ пôдъ Сливницю. Теперь змѣнено плянъ кампаніи и шумадійска дивизія дôстала приказъ вырушити просто на Софію. Очевидно бувъ-бы то лишь маневръ, щобы ôтвернути увагу Болгаръ ôтъ Сливницѣ; одна дивизія чейже не возьме столицѣ, котра, якъ справедливо можна припускати, муситъ вже бути приготована на всяку евентуальнôсть. Небезпечнѣйше було-бы для Болгаръ, наколи-бъ справдилась вѣсть, що Сербы заняли Березникъ, де здобули 8 пушокъ и богато матеріялу военного. Наколи-бъ такъ дѣйстно мало бути, то Болгарамъ пôдъ Сливницею грозило-бы велике небезпеченьство, бо непріятель обôйшовъ ихъ вже зъ заду и зъ боку и значно зблизився до столицѣ. Вѣсть ся однакожь потребуе ще справдженя.

Подôбно такожь розôйшлась була вѣсть, що Сербы заняли вже Видинъ. Вѣсть ся доси ще не потвердилась. Звѣстно лишь, що Болгаре напали були Лешанина надъ рѣкою Видоль, коли ôнъ здобувши Адліе, пустився бувъ на Видинъ. Въ битвѣ сѣй, котрои мѣсця ще точно не знати, зôстали Болгаре, якъ вже звѣстно, побитѣ и вернулись пôдъ проводомъ свого коменданта Филипова назадъ до Видина. Филиповъ мавъ одну часть свого войска выслати до Ломъ-Палянки а въ другою заперся въ Видинѣ. Мѣсто се, колишня крѣпôсть турецка мае доокола широкѣ и глубокѣ фосы, котрѣ даются легко наповнити водою зъ Дунаю. До мѣста отже хочь-бы и при слабôй оборонѣ не легко приступити; можна-бы его добути хиба лишь при помочи далеконосныхъ пушокъ, котрыхъ однакожь Сербы не маютъ съ собою и мусѣли-бы ихъ спроваджувати доперва зъ Крагуевца. Зъ другои стороны доносятъ знову, що видиньска армія болгарска мае бути зовсѣмъ розбита и що Сербы думаютъ вже заняти и Ломъ-Палянку.

Телеграмы зъ дня 21 с. м. потверджуютъ неудачу Сербôвъ пôдъ Сливницею. Въ Софіи и въ Филипополи запанувала по поводу сего велика радôсть; по церквахъ правятся благодарственнѣ богослуженя. Зъ Бѣлграду доносятъ, що Сербы ôтступили ôтъ Видина а Лешанинъ машерує въ прискоренôмъ походѣ пôдъ Сливницю на помôчь головнôй арміи. Здаеся, що въ неудачи головнои сербскои арміи були не тôлько непогода и змученье войска виноватѣ, але бодай чи и не яке невдоволенье въ самôй арміи и выходячій зъ сего опôръ комендантôвъ поодинокихъ ôтдѣлôвъ. Зъ сербского жерела бо доносятъ, що ген. Ивановича поставлено передъ судъ военный за то, що дня 18 с. м. приступивъ на власну руку до офензивы и тымъ причинився до пораженя сербскои арміи; такъ само потягнено до отвѣчальности и полковника Мисковича, котрый доводивъ на лѣвôмъ крылѣ арміи. Оба сѣ факты кидаютъ яскраве свѣтло на цѣлу сю сербску кампанію и на ôтносины такъ въ самôй арміи якъ и въ сербскôмъ краю, а то тымъ бôльше, коли розважимо, що головну кватиру сербску перенесено назадъ до Пироту, що король Милянъ завôзвавъ телеграфично мин. Гарашанина до головнои кватиры и що опозиція въ краю зачинае знову чимъ разъ сильнѣйше выступати противъ короля. Ходитъ поголоска, що король покликавъ Гарашанина для того, що хоче съ Болгаріею розпочати мирнѣ переговоры. — Зъ Софіи доносятъ о повнôй побѣдѣ болгарского войска надъ Сербами пôдъ Сливницею; до мѣста привезено 8 пушокъ здобутыхъ ôтъ Сербôвъ.

Смирне запытанье до Єго Ексц. п. намѣстника Галичины.

Члены рускои читальнѣ мѣщаньскои въ Калуши, розвязанои комисаремъ калуского ц. к. староства ще пôдчасъ передвыборчого збору выборцѣвъ посла до рады державнои — за те, що збôръ выборцѣвъ ôтбувався въ сѣняхъ того дому, де була умѣщена и читальня, — внесли ще дня 8 л. червня с. р. до ц. к. намѣстництва рекурсъ противъ ореченя ц. к. староства въ Калуши, розвязавшого читальню.

Ôтъ того часу минае вже близько пôвъ року, а члены розвязанои читальнѣ надармо выжидаютъ якого-небудь рѣшеня свого рекурсу ôтъ ц. к. намѣстництва.

Зъ уваги, що читальня въ нынѣшныхъ часахъ есть рѣчею конечно потрѣбною не то въ мѣстѣ, але й на селѣ, а мѣщане калускѣ вже ôтъ пôвъ року еи позбавленѣ и — якъ выказали въ рекурсѣ — зовсѣмъ незаслужено и неправно, отже на случай неприхильного рѣшеня черезъ ц. к. намѣстництво, мусѣли-бъ удатись до ц. к. министерства, — то интересованѣ заносятъ смирне запытанье до Єго Ексц. п. намѣстника Галичины:

що дѣеся въ ц. к. намѣстництвѣ у Львовѣ съ тымъ рекурсомъ мѣщанъ калускихъ, внесенымъ ще дня 8 л. червня с. р. противъ ореченя ц. к. староства въ Калуши, розвязавшого мѣщаньску читальню?

Интересованѣ.

Администрація фондôвъ шкôльныхъ окружныхъ.

Сими днями удався маршалокъ краевого сойму до Вѣдня, щобы тамъ на мѣсци остаточно полагодити справу шкôльного краевого фонду и такихъ-же фондôвъ окружныхъ. Въ тôмъ дѣлѣ предложитъ д-ръ Зыбликевичь матеріялъ гр. Таффому и д-ру Гавчеви и буде жадати, щобы фондами шкôльными окружными на будуче управляли власти автономичнѣ а не правительственнѣ. Причиною намѣренои маршалкомъ реформы администраційнои бувъ великій дотеперѣшный неладъ въ рахункахъ фондôвъ шкôльныхъ окружныхъ. Вы-

---

тушкôвъ" старанно посписувано и втягнено до конскрипціи. За тымъ зладжено инвентарь и оцѣнку всего майна Бурмилôвъ, при чôмъ ôткрыто складъ краденыхъ рѣчей, котрѣ становый тутъ же для себе укравъ. Оцѣнено навѣть величезный запасъ ялиновыхъ шишокъ; той здобутокъ многолѣтнои працѣ цѣлого бурмильского народа опечатано и за реверсомъ передано справникови, що-бъ опôсля найти для него ôтбутъ на заграничныхъ торговыхъ ринкахъ. Статскихъ совѣтникôвъ и прочихъ инструкторôвъ першимъ поѣздомъ зелѣзницѣ ôтправлено до Петербурга для розмѣщеня по приналежныхъ департаментахъ. А на остатокъ съ полковницею Чародѣевою и еи своячкою поступлено, якъ кому хотѣлося.

Цѣкава рѣчь, що при тôмъ розпорядку найбôльше потерпѣли поводаторѣ зъ старои партіи. Хочь годѣ було заперечити, що скарбовый интересъ, такъ довгѣ часы поруганый, тôлько за ихъ стараньемъ вступивъ нарештѣ въ свои права, то зъ другого боку почутье справедливости ясно говорило, що й тутъ старовѣры робили не за-для совѣсти, але за-для страху. Адже-жь, правду кажучи, самѣ они помагали черезъ богато сотъ лѣтъ пôддержувати тѣ порядки, котрѣ заставляли Бурмилôвъ ухилюватися ôтъ рекрутчины и ôтъ уплаты податкôвъ. Значится: зовсѣмъ не ревнôсть, а тôлько злоба, розбуджена утратою упривилейованого становища зробила ихъ поборниками скарбовыхъ интересôвъ.

— Сегодня вы ревнôсть и покôрливôсть показуете, — сказавъ имъ урядникъ Справедливый, котрому повѣрена була вся праця „возсоединенія" зблуканыхъ „братушкôвъ", — а завтра знову зачнете интригувати и ухилюватись ôтъ правыхъ властей!

Однымъ словомъ „воздаяніе" було повне и справедливе. А за мѣсяць до „братушкôвъ" уже збудовано битый гостинець и на кождый берлôгъ выдано аркушикъ податковый. Такъ, що теперь уже нѣ становый, нѣ екзекуторъ податковый въ бурмильскôмъ краю не стрѣчають нѣ найменшои перешкоды, сповняючи свои обовязки.

И живуть собѣ Бурмилы, якъ у Бога за дверми: сумирно, благородно, безъ конституцій.

. . . . . .

А що сталося съ Передрягиномъ? Чи одержавъ ôнъ за свою твердôсть ôтповѣдну надгороду? — спытаютъ читателѣ.

Хочь и якъ се сумно, але на таке пытанье я можу тôлько одно сказати: нѣ! Высокоповажный Никодимъ Лукичь не то що не одержавъ надгороды, але навѣть змушеный бувъ податись у ôтставку. Причиною всего було слово „конституція".

Хочь и Перелестникъ и Неослабный по совѣсти засвѣдчили, якъ твердо боровся Передрягинъ съ конституціоналистами, та все таки они не могли затаити, що въ першихъ початкахъ своеи неволѣ Никодимъ Лукичь таки досыть горячо спріявъ бурмильскимъ замысламъ и що на всякій способъ ôнъ бувъ авторомъ преславнои „зимовои конституціи", котра на цѣлого пôвъроку проволокла ôткрытье злонамѣренного медведячого утаеня, що грозило скарбови безчасовымъ „оскудѣніемъ". Розумѣеся, що се безкарно не могло минутися.

Теперь Передрягинъ живе собѣ тихенько съ своею Акулиною Ивановною и вдоволяесь товариствомъ титулярныхъ совѣтникôвъ. Статскѣ совѣтники его боятся; дѣйстнѣ статскѣ совѣтники, хочь и не показуютъ явнои боязни, але оминаютъ его. А що вже тайнѣ совѣтники, такъ тѣ прямо глузуютъ: конституціоналистъ! конституціоналистъ!

Мимо того Передрягинъ не сумуе, и навѣть очевидячки зовсѣмъ освоився съ своимъ новымъ званьемъ. Оногдѣ стрѣтивъ я его, якъ ишовъ до редакціи „Полицейскихъ Вѣдомостей" и нѣсъ туды для опубликованя слѣдуючій анонсъ:

> Новина!!
>
> **Статскій совѣтникъ Передрягинъ!!!**
>
> (*Ул. Знаменска, Гусячій Переулокъ 29*)
>
> Выроблюе конституціи для всѣхъ краѣвъ и у всѣхъ напрямахъ. Проектуе реформы судовѣ, автономичнѣ и иншѣ, а такожь выробляе проекты на ихъ окасованье. Свѣдоцтва якъ найкрасшѣ. Цѣны умѣренѣ. Згоджуесь и на выѣздъ.

И побачите, сей анонсъ, що якъ що, не пройде марно, и Передрягинъ одержитъ замовленье.

дѣлъ краєвый домагався управильненя администрациі сихъ фондôвъ кôлька разôвъ въ послѣднихъ рокахъ, але майже завсѣгды безъуспѣшно. Доперва сильне недавне обкроюванье шкôльного буджету присилувало намѣстництво, предприняти ликвидацію згаданыхъ фондôвъ и отъ показалося, що въ послѣднôмъ десятку лѣтъ (1874—1884) фондъ краєвый фондамъ окружнымъ зачисливъ надъ мѣру 496.835 зр., зъ чого по ликвидаціи стягнено доперва 94 225 зр., такъ, що съ кôнцемъ червня с. р. належався фондови краєвому зворотъ въ сумѣ 402.609 зр. Се рôвняєся 4% въ видѣ додаткôвъ краєвыхъ, а залеглôсть тая повстала черезъ неладъ въ администраціи краєвои Рады шкôльнои. Такій станъ фондôвъ дôймавъ богато и бѣдному учительству народныхъ шкôлъ. Дотычнѝ рахунки суть нынѣ, за енергичнымъ стараньемъ маршалка краєвого вправдѣ вже вроблені, ликвидація фондôвъ окружныхъ шкôльныхъ покôнчена, але намѣстництво почислило кошты сеи операціи на рахунокъ фонду краєвого. Зъ того и вывязалося непорозумѣнье межи Выдѣломъ краєвымъ а ц. к. намѣстництвомъ. Кромѣ того показалося, що рады шкôльнѝ окружнѝ, хотяй de jure автономичнѝ, de facto пôдлягаютъ вповнѣ вплывамъ старостôвъ, власти не автономичнôй. Такій дуализмъ въ администраціи выдався д-ру Зыбликевичеви дуже неправильнымъ и ôнъ стремитъ до того, щобъ єго усунути.

ДОПИСИ.

Зъ надъ Золотои Липы.

(*Ôтгомонъ повыборчій посла до рады державнои зъ округа Бережаны-Пôдгайцъ-Рогатынъ. Вирилисты. Перекупства и ихъ наслѣдки.*) Не дасться заперечити, що послѣднѝ выборы послôвъ до рады державнои найфатальнѣйше выпали для польского центрального комитету и въ загалѣ для знанои „hierarchii społeczn-ои" въ округахъ Бережаны и Золочѣвъ. Вправдѣ въ обохъ згаданыхъ округахъ силою переформовано на послôвъ двохъ графôвъ, они до нынѣ суть ще въ посѣданю мандатôвъ, котрѝ рускимъ кандидатамъ, сов. Рожанковскому и д-ру Савчакови пресією, перекупствами и рôзного рода надъужитями выдерто.

Того пересвѣдченя суть и мусять бути не тôлько рускѝ выборцѣ, но такожь и найзагорѣльшѝ приклонники графскихъ кандидатуръ, котрѝ брали чинну участь въ послѣднôй акціи выборчôй и були наочными свѣдками надъужить, котрѝ въ своѣмъ часѣ въ рускихъ часописяхъ бодай поверховно а въ внесеныхъ протестахъ докладнѣйше були описанѝ.

По оголошеню выроку державного трибуналу зъ дня 26 жовтня 1885, пôсля котрого 43 голосôвъ вирильныхъ гр. Стадницкого признано неважными, не пôдлягає уже найменшому сумнѣвови, що выбôръ єго бувъ и єсть неважнымъ и рѣчь дуже цѣкава, якъ собѣ теперь поступитъ въ тôй справѣ комисія верификаційна а ôттакъ повна рада державна?

Повысшій вырокъ державного трибуналу єсть такожь великои ваги и що до выбору зъ Бережаньского округа, въ котрôмъ польскій кандидатъ гр. Романъ Потоцкій получивъ такихъ вирильныхъ неважныхъ голосôвъ найменше 30, а зъ тыхъ 6 голосôвъ ще и зъ другои стороны неважныхъ, бо тіи 6 вирилистôвъ суть спôвъ-посѣдателями парцель доминикальныхъ, о повномочія же спôльникôвъ не постарались. А знана рѣчь, що гр. Романъ Потоцкій дôставъ тôлько одинъ голосъ по надъ абсолютну бôльшôсть.

Перекупства въ нашôмъ окрузѣ, якъ загально вѣдомо, ôтгравали дуже важну ролю а теперь довѣдуємося зъ найдостовѣрнѣйшого жерела, що ц. к. прокураторія державна въ Бережанахъ внесла актъ обжалованя противъ 11 жидôвъ, котрѝ голосы при правыборахъ въ Пôдгайцяхъ скуповували а взглядно продавали. Коли отже уже правыборцѣвъ перекуповано, що-жь доперва погадати о самыхъ выборцяхъ?! О результатѣ судовои розправы якъ и о результатѣ другого слѣдства, котре ведеся противъ чотырохъ выборцѣвъ зъ Сернокъ такожь о перекупства, не забудемо донести.

Такъ то у насъ hierarchia społeczna здобуває собѣ zaufanie ludku!...

Зъ Калуша.

(*Порядки въ Калуши.*) Нашимъ противникамъ коле въ ухо и наша пѣсня. Якъ звѣстно, въ Калуши существує ôть року мѣщаньскій хоръ. Хоръ сей вправлявся пôдъ проводомъ п-на С. Г. первѣстно въ читальни, поки єи ц. к. староство въ часѣ остатныхъ выборôвъ не замкнуло. Потому за призволеньемъ предсѣдателя мѣсцевои рады шкôльнои державъ хоръ свои пробы въ комнатѣ мѣскои школы. Се не подобалось нашимъ шовинистамъ и интригами та доносами довели они до того, що ц. к. староста ôтнѣсся письменно до предсѣдателя мѣсцевои рады шкôльнои и жадавъ, хотяй безъуспѣшно, що бъ залишено пробы въ будынку шкôльнôмъ. На разѣ перестала вже болѣти голова нашимъ противникамъ. Ажь отъ недавно, на св. Димитрія, одинъ зъ нашихъ мѣщанъ запросивъ на свои именины кôлькохъ товаришѣвъ и спѣвакôвъ до однои тутешнои гостинницѣ до окремои комнатки на забаву. Гостѣ забавлялися при зачиненыхъ дверехъ якъ найкрасше, коли несподѣвано посередъ нихъ явився сторожъ публичного безпеченьства въ Калуши и зажадавъ, щобы товариство розôйшлося. Голосъ єго мусѣвъ очевидно бути голосомъ вопіючого во пустыни, але за то посыпались жалобы до староства а навѣть и суду, будь-то хоръ мѣщаньскій выробляє крики и бурды по ночахъ и не дає жителямъ калускимъ спокôйно высыплятися на оба боки. Въ наслѣдокъ того выйшовъ заразъ другого дня заказъ держати хоральнѝ пробы въ будынку шкôльнôмъ, а спѣвакôвъ, де бы не явились, арештувати. Але те марниця, бо хоръ знайде собѣ умѣщенье и въ якôй-небудь приватнôй хатѣ. Мы бы лишь радили, щобы органы безпеченьства менше опѣкувалися невиннымъ хоромъ нашимъ, а очи свои звернули туды, куды слѣдъ.

Отъ, що у насъ лучилося 13 с. м. Хоронено одну въ цѣлôй околици дуже поважану мѣщанку. На похороны зъѣхалося чимало священикôвъ зъ околицѣ, а хоръ спѣвавъ въ часѣ походу похоронного. Въ тôмъ стає посередъ ринку одинъ панокъ и послѣдными словами, котрѝ годѣ повторяти, починає безчестити станъ духовный на тематъ: „Попы... друтъ, и т. д." Та й не по тихоньки а дуже голосно ставъ сей панокъ выгадувати на нашихъ священикôвъ, такъ, що стоячій недалеко сторожъ безпеченьства всѣ выгадки мôгъ докладно чути. Але єму ся справа була байдужна. Ôнъ лишь рускій хоръ слѣдитъ по наказу, а публична обида, нанесена клирови рускому — се для него дрôбниця. Належитъ до того ще додати, що обидчикъ належитъ до стану урядничого, и що въ часѣ урядовыхъ годинъ допустився сего поганого дѣла. Тôлько-жь симъ разомъ справка не уйде єму безкарно и коли не парохъ о. Г. упôмнеся о честь духовеньства, то хто иншій порушить се дѣло въ высшихъ сферахъ властей.

Въ кôнци належитъ згадати и про нашъ громадскій урядъ. Мѣсто побудувало ятки для лекшои контролѣ надъ акцизою ôтъ зарѣзу худобы. Се рѣчь зовсѣмъ правильна. Але чи се такожь правильно, що въ тôй ятцѣ продаютъ мясо по 34 и 36 кр., хотяй цѣна одного кильо була установлена на 32 кр.? На передмѣстю Бани, по оплаченю акцизы въ мѣстѣ, продаютъ рѣзники 1 кильо по 28 кр. Однакожь коли консументъ зъ мѣста пôшле туды за мясомъ, то поставленѝ урядомъ громадскимъ сторожѣ ôтбираютъ єго слугамъ по дорозѣ. А куды дѣвається нелегально сконфисковане мясо — Богъ святый знає. На се якъразъ належало-бы нашимъ властямъ звернути увагу, а хоръ нашъ мѣщаньскій лишити въ супокою!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Регуляція галицкихъ рѣкъ.*) Вступнѝ роботы техничнѝ до регуляціи галицкихъ рѣкъ поступаютъ такъ скоро, що вже въ найблизшôмъ засѣданю рады державнои буде мôгъ бути предложеный проектъ до дотычнои уставы. „Czas" доноситъ, що проектъ намѣстництва буде вже сими днями готовый а кошты обчисленѝ пôсля него будутъ далеко меншѝ якъ пôсля всякихъ другихъ дотеперѣшныхъ проектôвъ. Въ соймѣ краєвôмъ маютъ бути внесенѝ такожь предложеня правительства що до фондôвъ краєвыхъ и державныхъ на субвенційнѝ роботы амеліораційнѝ а выдѣлъ краєвый предложитъ справу регуляціи кôлькохъ поменшихъ рѣкъ и субвенцію ряшѣвского товариства для осушуваня грунтôвъ и регуляціи потокôвъ.

(*О поѣздцѣ краєвого маршалка д-ра Зыбликевича*) до Вѣдня доносятъ до „Reform-ы" що маршалокъ повѣзъ съ собою туды проектъ уставы, въ котрôй сказано, що фондами шкôльными має заряджувати выдѣлъ краєвый. Маршалокъ хоче въ тôй справѣ порозумѣтися особисто съ правительствомъ и забезпечитися о санкціи евентуальнои ухвалы соймовои.

(*Нова инструкція до уставы войсковои.*) Министерство краєвои обороны прислало краєвому правительству ôтповѣдне число примѣрникôвъ новои инструкціи войсковои, обовязуючои вже ôтъ 1. сѣчня 1886 р. до роздѣленя властямъ политичнымъ першои инстанціи. Съ введеньемъ новои инструкціи перестаютъ обовязувати инструкція зъ 1869 р. розпорядженье министерства зъ 1882 и всѣ розпорядженя министерства выданѝ для поясненя инструкціи зъ 1869 р. До сеи инструкціи долучено рôвночасно поясняючѝ замѣтки, пôсля котрыхъ выписы зъ метрикъ хресту и уродженя маютъ бути черезъ особы, установленѝ до веденя метрикъ на рôкъ 1885, предложенѝ ще въ дотеперѣшнôмъ речинци т. є. до кôнця падолиста с. р. дотычнымъ властямъ громадскимъ. Листа новобранцѣвъ однакожь має вже укладатися пôсля постановъ новои инструкціи. Въ замѣткахъ згаданыхъ сказано такожь, що въ всѣхъ краяхъ коронныхъ крôмъ Побережа и Дальматіи, творитъ кождый повѣтъ политичный (або мѣсто съ власнымъ статутомъ) округъ асентерунковый. Въ поодинокихъ однакожь округахъ асентерунковыхъ можутъ бути заведенѝ окремѝ стаціи асентерунковѝ однакожь въ порозумѣню съ властями доповняючими другои инстанціи (Ergänzungsbehörden).

(*Спôльный буджетъ австрійскои монархіи.*) На 5 засѣданю австрійскои делегаціи дня 17 с. м., на котрôмъ ухвалено въ третôмъ читаню всѣ постановы делегаціи, затверджено такожь и шкôльный буджетъ монархіи, котрый представляєся въ слѣдуючихъ числахъ: Выдаткôвъ въ спôльнôмъ буджетѣ єсть 119,719.248 зр. брутто а доходôвъ 3,167.527 зр.; выдатки выносятъ отже чисто 116,551.721 зр. По ôттрученю зъ сеи сумы 25,914.132 зр., котрѝ правительство сподѣваєся дôстати зъ цла, позôстало-бы ще до покрытя зъ скарбу обохъ половинъ державы 90,637.589 зр. Буджетъ окупаційный выноситъ 5,955.000 зр. въ выдаткахъ. Всѣхъ отже выдаткôвъ разомъ, котрѝ маютъ бути покрытѝ, було-бы 96,592.589 зр. Зъ сеи сумы припадає на Угорщину 30,330.072 зр. 95 кр., а на краѣ австрійскѝ 66,262.516 зр. 5 кр. — Крôмъ сего ухвалено ще 209.000 зр. кредиту додаткового.

(*Конець спôльныхъ делегацій.*) Австрійска делегація закôнчила свои засѣданя ще 17 с. м., угорска же одинъ день пôзнѣйше. Президентъ угорскои делегаціи, кард. Гайнальдъ закрываючи сесію делегаціи, высказавъ бажанье, щобы непокоѣ на Балканѣ не ôтдѣлали некористно на нашу державу. Проявляєся такожь въ мѣродайныхъ кругахъ, чи бы по правильнôй сесіи делегацій не потреба ще було окликувати надзвычайнои сесіи.

Заграничнѝ Державы.

Справа болгарска и конференція. О засѣданю конференціи, котре мало ôтбутися въ четверъ, нѣчого доси не чути. Тымъ часомъ князь Александеръ выславъ телеграфичну депешу до султана, що такъ ôнъ якъ и цѣлый болгарскій народъ пôддаєся султанови и що войска болгарскѝ выступили вже зъ Румеліи. Заявленье се приняла Порта съ великою радостею, а султанъ скликавъ заразъ раду министрôвъ; що на сѣй радѣ ухвалено, не знати, то однакожь рѣчь певна, що становище Порты въ виду сего факту сталось богато лекшимъ.

Нѣмеччина. Дня 19 с. м. зôставъ ôткрытый парляментъ нѣмецкій. Зъ престольнои бесѣды, котру ôтчитавъ пôдсекретарь стану, Бетхеръ, выходитъ, що парляментъ нѣмецкій буде теперь займатися головно лишь справами економичными, зъ котрыхъ найважнѣйшѝ суть розширеня закона о забезпеченяхъ робôтникôвъ, проектъ закона о забезпеченю урядникôвъ и осôбъ войсковыхъ и будова каналу для пароходнои плавбы ôтъ устя Лабы ажь до заливу коло Киль. Бесѣда престольна згадує такожь о переговорахъ съ Англією въ справѣ способу займаня краѣвъ до нѣкого доси не належачихъ; переговоры сѝ суть въ головныхъ точкахъ вже укôнченѝ. О конфликтѣ каролиньскôмъ сказано, що ôнъ буде вже незадовго залагодженый на пôдставѣ выроку папы. Що до ôтносинъ Нѣмеччины до другихъ державъ, то сказано въ бесѣдѣ, що Нѣмеччина находится въ дружныхъ ôтносинахъ до всѣхъ державъ. О непокояхъ на Балканѣ сказано въ престольнôй бесѣдѣ, що борба балканьскихъ державъ не нарушитъ мира межи бôльшими державами, котрѝ и теперь зможутъ удержати пошанованье тыхъ угодъ, котрѝ спорячимъ державамъ забезпечили самостôйнôсть.

Бельгія. Зъ Брукселѣ доносятъ, що правительство бельгійске повѣдомило фабрику оружія Кокериля, що не позволяє доставляти оружія анѣ для Сербіи анѣ для Болгаріи.

НОВИНКИ.

— **На дохôдъ руского института дѣвочого** со. Василіянокъ у Львовѣ буде въ четверъ слѣдуючого тыждня представлена въ рускôмъ народнôмъ театрѣ оперета „Яношь Иштенгазы" и „Дивна пригода". Маємо повну надѣю, що вся руска публика збереся громадно въ театрѣ и подасть хочь симъ способъ матеріяльну помôчь сѣй такъ важнôй институціи рускôй.

— **О новôмъ атентатѣ на трираменнѝ хресты** доносятъ „Нов. Проломови". Виновникомъ єго єсть не хто другій, а староста п. Бенешекъ, котрый теперь управляє политичнымъ округомъ Мостискъ. На донесенье жандармеріи, котрôй приказавъ строго слѣдити за трираменными хрестами, що такѝ хресты знаходятся на кладовищахъ въ Шешоровичахъ и Макуневѣ, завôзвавъ п. Бенешекъ сейчасъ о. Пасѣчиньского, пароха зъ Макунева, щобы выказався апробатою свого епископа на трираменнѝ хресты, а тымчасомъ не ожидаючи ôтповѣди приказавъ тайкомъ писареви сихъ громадъ, щобы постарався усунути рамена зъ хрестôвъ. Послушный приказови писарь пообрѣзувавъ въ ночи хресты на шешорôвскôмъ кладовищи. О. Пасѣчиньскій ôтнѣсся съ жалобою до Перемыского руского ординаріяту.

П. Василь Нагôрный, директоръ „Народнои Торговлѣ" у Львовѣ, организує на слѣдуючѝ вакаціи артистичну вандрôвку руского хору за границями краю. Участники хору маютъ давати по головнѣйшихъ мѣсцяхъ краѣвъ, черезъ котрѝ будутъ переѣздити, концерты, зложенѝ зъ самыхъ руско-украиньскихъ пѣсень, а до того маютъ выступати они всѣ въ гуцульскихъ костюмахъ. Цѣлею такои вандрôвки єсть познакомити ширшій свѣтъ съ рускимъ словомъ и рускою пѣснею а при тôй случайности дати участникамъ вандрôвки легку нагоду побачити ширшій свѣтъ. Чистый дохôдъ зъ такои артистичнои вандрôвки мавъ-бы припасти на будову руского театру у Львовѣ.

— **Товариство Рускихъ Дамъ** у Львовѣ уряджує, почавши ôтъ 8 лат. грудня с. р. що суботы въ сали „Народного Дому" музикально-декляматорскѝ вечерницѣ, съ вступомъ платнымъ лишь по 25 кр. ôтъ особы.

— **Резервисты рускои народности** при галицкихъ полкахъ одержали при сегорôчнôй контроли по разъ першій войскову инструкцію въ языцѣ рускôмъ и надруковану рускими буквами.

— **Зъ Бережницѣ пôдъ Калушемъ** пишутъ намъ, що тамъ появилися страшнѝ вовки и ôтъ хаты забираютъ поросята и телята. Цѣкава рѣчь, чи хоть теперь ц. к. староста зъ Калуша зарядитъ облаву на непрошеного гостя?!

— **Нову церковь** поставлено и украшено въ Плавѣ, деканата окôльского, заслугою тамошныхъ парохіянъ и ихъ пароха о. Михаила Медведского.

— **П. І. Гнѣвошь**, редакторъ „Strażnic-ы Pol.", на вѣсть о смерти свого сына попавъ въ таку розпуку, що лѣкарѣ почали боятись о єго житье. Судъ карный, дôзнавшись о тôмъ ôтнѣсся телеграфично до министерства справедливости, а оно сейчасъ надôслало п. Гнѣвошови выеднане у цѣсаря дарованье решты кары. Въ наслѣдокъ того выпущено п. Гнѣвоша сейчасъ на волю.

— **Курсъ ветеринаріи въ Бôбрцѣ** розпôчнеся дня 10 грудня с. р. заходомъ тамошного ôтдѣлу товариства господарского, котрый запросивъ ассистента львôвскои школы ветеринаріи п. Тимофієвича, щобы державъ выклады. П. Тимофієвичь выкладати буде 10 днѣвъ и подасть: загальный нарисъ анатоміи и физіологіи домашныхъ звѣрятъ, науку о средствахъ лѣчничихъ, о внѣшныхъ и внутрѣшныхъ хоробахъ, въ кôнци учити буде практично, якъ пôзнавати вѣкъ коней и рогатои худобы, якъ пускати кровь, робити заволоки и операціи на коняхъ, ôвцяхъ и рогатôй худобѣ. Щобъ дати змогу и бѣднѣйшимъ бути на сихъ выкладахъ, вызначивъ бобрецкій ôтдѣлъ тов. господарского стипендіи на часъ выкладôвъ, а именно для учителѣвъ шкôлъ народныхъ по 1 зр., а селянъ по 50 кр. денно. Хто хоче одержувати тѝ стипендіи, має до 1 лат. грудня податись о нихъ до рады бобрецкого ôтдѣлу тов. господарского. По скôнченю выкладôвъ роздатутся найпильнѣйшимъ слухателямъ нагороды, зложенѝ зъ найпотрѣбнѣйшихъ ветеринарскихъ инструментôвъ. Годилось бы, щобы подôбнѝ выклады ôтбувались и въ другихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ нашого краю.

— **Именованя.** Дѣйстнымъ учителемъ именованый п. Шаперъ при школѣ етатовôй въ Бережници.

— **Въ повѣтѣ равскôмъ** опорожненѝ слѣдуючѝ учительскѝ мѣсця при школахъ народныхъ: 1) при школѣ двоклясовôй въ Угновѣ мѣсце управителя съ платнею 500 зр. и вôльнымъ помешканьемъ и при такôй-же школѣ въ Речици мѣсце учителя старшого съ платнею 350 зр. и вôльнымъ помешканьемъ. 2) при одноклясовыхъ школахъ етатовыхъ въ Белзци, Домашовѣ, Лавриковѣ, Смолинѣ, Улицку, Василевѣ и Журавцяхъ съ платнею по 300 зр. и вôльнымъ помешканьемъ и 3) при школахъ филіяльныхъ въ Гребеннôмъ, Махновѣ, Корчовѣ, Рѣчкахъ, Щепятынѣ и Тарношинѣ съ платнею по 250 зр. и вôльнымъ помешканьемъ. Поданя о тѝ посады вносити належитъ до рады шкôльнои окружнои въ Жовквѣ найдальше до 31 л. грудня 1885.

— **Въ повѣтѣ жовкôвскôмъ** опорожненѝ слѣдуючѝ мѣсця при школахъ народныхъ: 1) съ платнею 400 зр. и вôльнымъ помешканьемъ въ Бутинахъ; 2) съ платнею по 300 зр. и вôльнымъ помешканьемъ въ Деревни, Любели, Новôмъ Селѣ, Рожанцѣ, Скварявѣ новôй, Туринцѣ, Волѣ высоцкôй и Замочку; 3) съ платнею по 250 зр. и вôльнымъ помешканьемъ въ Артасовѣ, Честиняхъ, Дорошевѣ великôмъ, Гребенцяхъ, Мокротынѣ, Кошелевѣ, Нагôрцяхъ, Печихвостахъ, Передримѣхахъ, Пристани, Скварявѣ старôй, Сопошинѣ, Вязовѣ, Визенбергу, Желдцю и Жовтанцяхъ. Поданя о тѝ мѣсця вносити належитъ до рады шкôльнои въ Жовквѣ найдальше до 31 л. грудня с. р.

— **Землетрясенье** навѣстило дня 13 с. м. окрестности Кронштадту въ Семигородѣ. Землетрясенье далось чути коло 11 годины въ ночи такъ сильно, що лежачихъ въ лôжкахъ пôдкидало до горы. На щастье тревало оно коротко и не зробило нѣякои значнѣйшои шкоды.

Господарство, торговля и промыслъ.

— **Банкъ „Славія".** Дѣятельнôсть и грошевый оборотъ за часъ ôтъ 1 липня до 30 вересня 1885:

Въ протягу того часу заключено у всѣхъ секціяхъ убезпеченій (I—V) житьевôй, огневôй и градовôй новыхъ убезпеченій разомъ 23.791 на капиталъ зр. 26,147.045·03 кр., котрыхъ преміи и побôчнѝ належитости выносятъ зр. 483.895·77 кр. — Вынагороджень за шкоды выплачено въ тôмъ часѣ у всѣхъ секціяхъ зр. 280.923·93 кр. Въ тôмъ самôмъ часѣ вложено до касъ задатковыхъ, а межи тыми до слѣдуючихъ въ Галичинѣ: въ Бирчи, Бохни, Делятынѣ, Добчицяхъ, Дрогобычи, Кольбушовѣ, Куликовѣ, Миколаєвѣ, Надвôрнôй, Перемышлянахъ, Радловѣ, Радомышли, Рогатынѣ, Станиславовѣ, Закличинѣ и Збаражи — разомъ зр. 403.310 99 кр. и позичено на гипотеки зр. 593.790·10 кр. — Оборотъ грошевый въ центральнôй касѣ въ тôмъ часѣ выносивъ зр. 2,763.502·50 кр. Пожаровыми сикавками и реквизитами обдѣлено 4 громады въ Чехахъ.

Ôтъ 1 сѣчня до 30 вересня 1885 заключено у всѣхъ секціяхъ новыхъ убезпеченій 56.027 на капиталъ зр. 58,219.269 13 кр. за премію и побôчнѝ належитости зр. 1,321.507·76 кр. и выплачено въ тôмъ часѣ вынагороджень за шкоды у всѣхъ секціяхъ зр. 533.634 21 кр.

Фондъ пенсійный Заступникôвъ банку „Славія" доспѣвъ до 30 вересня 1885 на зр. 56.241·57 кр. въ готôвцѣ и ефектахъ.

Посады
учителя спѣву хорального

пошукує укôнченый питомець. Дуже доступни условія. Обовязуєсь выучити хоръ за три мѣсяцѣ. Близшѝ информаціи въ Редакціи „Дѣла".

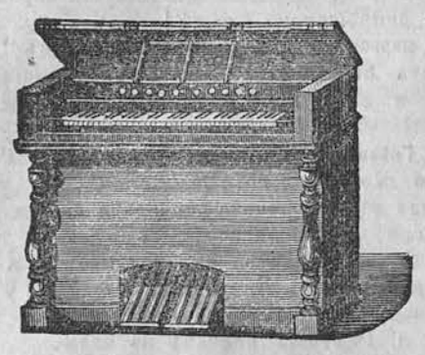

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 19—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Складъ фортепянôвъ
К. МАРЕЦКОГО
у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель французскій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранй. 7—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшй.

Маврикій Баллабанъ
у Львовѣ, площадь Маріяцка ч 8.

Поручае въ найлѣпшôмъ выборѣ и по найумѣреннѣйшихъ постôйныхъ цѣнахъ всякого рода:

Полотна и бѣлье столове,
Перкалѣ и шифоны,
Хустки, краватки, колнѣрики и маншеты,
Скарпитки и пончохи,
Барханы и піки,
Ленты и всякй приборы до суконь. 1503 2—3

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
В. СТАХЕВИЧА
въ Тернополи

поручае всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожь заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякй рызы церковнй до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученй ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнй и металевй принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнй знаряды церковнй якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавй замовленя упрашаю.

1429 (12—20)

Лекціи

на село глядитъ академикъ Русинъ, правникъ зъ 3 року и пріймивъ-бы пôдъ зовсѣмъ умѣренными условіями. Близша вѣдомôсть 1510 въ Ред. „Дѣла“. (1—4)

Найновѣйшй препараты д-ра Tsuaf'а въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося**, нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубово-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память**. Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ

1509 1 10

Хто бы зъ Вл. Родимцѣвъ мавъ на продажь **„Партитуру спѣвôвъ церковныхъ“**, (выдавъ Иванъ Кипріянъ), зволитъ зголосити ся до пôдписаного. За одинъ примѣрникъ жертвую 3 зр.

І. Витошиньскій приходникъ въ Денисовѣ п. Ходачкôвъ.

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,
Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке
у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Такъ якъ правдивый

PAIN-EXPELLER
съ котвою.

находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребуе реклямы. Тй строчки подаемо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котрй сего выпробованого средства домашного ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный **Pain Expeller** усуває **наиспѣшнѣйше, гостець гихтъ и другй недуги.** Болѣ уступаютъ звычайно по першôмъ втертю. Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождôй аптицѣ Головный складъ въ аптицѣ пôдъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старôмъ Мѣстѣ (Altstadt).

НАФТУ

можна получати за посредствомъ

Народнои Торговлѣ
у Львовѣ

Въ бочкахъ

около 150 кильогр. = около 180 литрôвъ.
Н-ръ 1 незапальна, кришталева по 24 зр. за 100 кил.
Н-ръ 2 незапальна по 23 зр. за 100 к.
Н-ръ 3 жовтава по 21 зр за 100 кил.

Въ камѣнкахъ

около 16—20 кильограмôвъ:
Н-ръ 1 по 26 кр. за кильогр.
„ 2 „ 24 „ „ „
„ 3 „ 22 „ „ „

Кавція за бочку 3 зр., за камѣнку 50 кр. Опакованье камѣнки 40 кр. Цѣны loco Львôвъ. Достава до зелѣзницѣ ôтъ бочки 40 кр., ôтъ камѣнки 20 кр. Помпа бляшана до помпованя нафты зъ бочки 1 зр. 80 кр.

За нафту ручимо, що безъ всякои примѣшки, дае ясну поломѣнь и выгорюе до остатка; при тôмъ легка, а се при продажи на мѣру користно.

Высылаеся тôлько за послѣплатою або за надôслану напередъ готôвку.

1511 1—3

ПОХÔДЪ СОБЕСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ
ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА
ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ ромадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 37—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Якъ скоро можна усунути ослабленье нервôвъ и бракъ апетиту

черезъ вынаходъ солодового екстракту п. Іоана Гоффа въ Берлинѣ и Вѣдни (Bräunerstrasse 8) доказуе письмо панѣ Баксай у Вѣдни въ котрôмъ она каже:

„Вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого пива здоровя зъ екстракту солодового зменшилась моя недуга, сонъ и апетитъ повернули.“

Не можна змѣркувати радôсть чоловѣка, що по довшôй недузѣ тѣшится знову здоровемъ, то щастье посѣдаю я знову. По довшôмъ ослабленю нервôвъ, браку апетиту и замуленю якъ такожь непокоячôй безсонности почала я уживати Вашихъ славнозвѣстныхъ Іоана Гоффа препаратôвъ солодовыхъ и вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого неоцѣненого Іоана Гоффа пива здоровя зъ екстракту солодового съ солодовою шоколядою здоровя Іоана Гоффа почала моя недуга зменшатися, и теперь слава Богу, мôй сонъ здоровый, апетитъ добрый, и замуленье уступило. Высказуючи Вамъ мою глубоку подяку уповажняю Васъ въ хосенъ всѣхъ страдаючихъ оголосити мое признанье.

Вѣдень, дня 24 мая 1884.

Марія зъ Баксай. Johannesgasse 19.

Его Вел. цѣсарь и король Вильгельмъ I. ôтзначивъ фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, всепаскавѣйшимъ письмомъ признательности, удѣленьемъ титулу совѣтника и достоиньствомъ рицаря.

Ще передъ тымъ говоривъ Его Вл. бл. п. король Вильгельмъ IV.: „Ваше хороше пиво жолудкове добре на мене ôтдѣлало“.

Его Вел. цѣсарь Австріи Францъ Іосифъ I декорувавъ всевысочайшою власною рукою фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, говорячи: „Тѣшитъ мене, що можу такого чоловѣка, якъ Вы, ôтзначити“.

Прошу заразъ выслати пиво здоровя зъ екстракту солодового Іоана Гоффа для Его Вел. царя Россіи, Александра“. (Телеграфична депеша Его Вел. черезъ гр. Шувалова.

Его Вел. король саксоньскій заявивъ: „Вашъ екстрактъ солодовый зробивъ добре королевôй-матери“. (Мотивъ до надѣленя титулу придворного доставника)

До пана **Іоана Гоффа**, черезъ свôй вынаходъ пôсля его имени названыхъ Іоана Гоффа препаратôвъ уздоровляючихъ зъ екстракту солодового, ц. к. совѣтника, властителя золотого хреста заслуги, съ короною, рицаря высокихъ прускихъ и нѣмецкихъ орденôвъ, фабрикъ въ Берлинѣ и Вѣдни, Graben, Bräunerstrasse 8.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повинний звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдписъ Іоана Гоффа). 1481 5—6

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодовй въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсця продажѣ суть уповажненй литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика І. Травчиньского, Іоана Яница. — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидбровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичь, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичь, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Чернôвцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Баеръ и дръ Барберъ; **Въ Борыславѣ:** Самуилъ І Фрайндъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 90—?

Специяльности и универсальнй средства, французскй и иншй, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншй фирмы оповѣщуванй.

Головна выграна евент. 500.000 Мар.	**Заявленье щастя.**	Выгранй гарантуе держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ
певно мусятъ бути выгранй.

Выгранй сеи **користнои** лотеріи **грошевои**, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючй:

Найбôльша выграна есть евент. **500,000** Марокъ.

Премія 300,000 Мар	26 выгр. à 10,— М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар	253 выгр. à 2 000 М
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр à 70,000 Мар.	818 выгр à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М., въ 4-ôй на **80,000** М., въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200,000** М., а съ преміею на **300,000** М. евент. на **500,000** М.

На **перше тягненье выграныхъ**, котре

9 грудня с. р.

урядово назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальнй лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя грошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

9 грудня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 9—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Велику дивовижу

выкликуютъ всюды выготованй пôсля приписôвъ першихъ найбôльшихъ авторитетôвъ медициньскихъ и густотканй зъ чистои вовны въ першôй вѣденьскôй фабрицѣ выробôвъ тканыхъ, пôсля послѣднои моды

Зимовй кафтаники здоровя.

Мои кафтаники здоровя суть найтеплѣйшою и при тôмъ найздоровѣйшою якъ лишь можна собѣ погадати одежею бо:

1. Удержуе она одностайну теплоту тѣла
2. Хоронитъ его ôтъ застуды, бо вытворяючійся пôтъ переймае поровата вовна;
3. Пристае до кождого тѣла и есть,
4. Надзвычайно практичною, выгôдною и дешевою, бо коштуе лишь

зр. 1·80

Кождый отже, кому залежитъ на своѣмъ здоровю най не занехае купити собѣ на зиму такій кафтаникъ здоровя, бо ôнъ есть лѣпшою одежею на зиму, якъ всяка инша Въ перш й якости можна одержати выключно лишь въ

І. Вѣденьскôй комисовôй и експортовôй торговли

Вѣдень, III. Kolonitzgasse Nr. 8.

При зановленяхъ выстане подати, чи великій, середный або малый. — Посылаеся за послѣплатою.

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіяны зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ** ôтъ дощу и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, споднѣ, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шовіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіяны, дескины поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ**, бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ рештокъ, що отже есть простою **обманою**, коли фирмы суконнй инсерують взôрцѣ рештокъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи пріймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и французскôмъ. 1458 (15—24)

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го

Ч. 125. Львôвъ, Вторникъ 12 (24) падолиста 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Съ розпочавшимъ-ся новымъ мѣсяцемъ просимо нашихъ Вп. Предплатникôвъ поспѣшати съ присылкою предплаты а Довжникôвъ просимо о скору сплату залеглостей.

Привѣтъ „Народнôй Радѣ“

ôтъ „Kurjer-a Lwowsk-ого“ и „Нов. Пролома“.

Выступъ „Народнои Рады“ въ оборонѣ правъ руского языка на дорогахъ державныхъ зелѣзниць въ Галичинѣ не припавъ до смаку двомъ часописямъ краевымъ зъ двохъ зовсѣмъ противныхъ таборôвъ: „Kurjer-ови Lw.“ и „Нов. Проломови“.

„Kurjer Lw.“ (въ ч. 322 зъ 21 л. падолиста) не хотячи зрозумѣти интенціи письма „Нар. Рады“ до Дирекціи зелѣзныхъ державныхъ дорôгъ у Вѣдни, негодуе именно на той уступъ, де сказано, що языкомъ краевымъ у всхôднôй Галичинѣ есть языкъ рускій, и злобится, що тамъже не сказано: и польскій. Зъ того заключае, що „Народна Рада“ стремитъ не до рôвноуправненя языкового, а до гегемоніи языка руского у всхôднôй Галичинѣ. Рôвноправнôсть языкову готовъ „Kur. Lw.“ попирати, але *„шовинистичнй* (!) розгоны „Народнои Рады“ ôнъ енергично осуджуе. Не противится ôнъ тому, щобы рускій языкъ увзгляднено вповнѣ въ зарядахъ зелѣзничихъ, въ написяхъ на стаціяхъ, на блянкетахъ, въ кореспонденціи и т. д., тôлько боится, щобъ се не сталось коштомъ языка польского.

На сей неоправданый замѣтъ „Kurjer-a Lw.“ можемо сказати, що въ рускôй части Галичины языкъ польскій не бувъ и не буде нѣколи краевымъ, и коли въ королевствѣ Галичины и Володимиріи вразъ съ Вел. княжествомъ Краковскимъ, Освѣцимомъ и Заторомъ оба языки, рускій и польскій суть краевыми, то сказанье се оперте на етнографичныхъ ôтносинахъ сихъ складовыхъ частей коронного краю, належитъ лишь такъ розумѣти, що для польского населеня польскій языкъ, для руского — рускій мае значенье краевого. Ексегезы „Kurjer-a Lw.“ выходили-бъ якъ-разъ въ некористь ингересу народу польского, котрого ôнъ хоче боронити противъ гегемоніи рускои. Коли бо пôсля теоріи „Kurjer a Lw.“ у всхôднôй Галичинѣ, заселенôй головно Русинами, польскій языкъ мавъ-бы бути краевымъ побôчь руского, то въ дальшôй консеквенціи, дуже логичнôй, рускій языкъ мавъ-бы рôвне право бути краевымъ языкомъ и въ Вел. княжествѣ Краковскôмъ, въ Освѣцимѣ и Заторѣ, и „Нар. Рада“ повинна була упôмнутись о его увзгляднене и въ сихъ сторонахъ краю. „Народна Рада“ сего однакожь не зробила, бо не бажае нѣгде языковои гегемоніи, а боронитъ лишь языковыхъ правъ свого народу, потоптаныхъ фактичною гегемоніею языкôвъ нѣмецкого и польского на дорогахъ державныхъ зелѣзниць въ рускôй части Галичины.

Рôвно-жь не подобалось „Kurjer ови Lw.“ жаданье „Нар. Рады“, щобы на намѣренôй будôвли Дирекціи державныхъ зелѣзниць у Львовѣ побôчь нѣмецкои и польскои написи умѣщено такожь руску. Тутъ „Kurjer Lw.“ думае, що се домаганье „Нар. Рады“ есть *„загонистымъ“*, бо „ще навѣть не положено фундаментôвъ пôдъ згаданый будынокъ“. Поминувши способъ говореня Kurjer-a Lw.“ и оправдану практику „запобѣгливости“ въ житю людскôмъ, мы выкажемо тутъ коли не несовѣстнôсть, то бодай т. зв. „kolowa cizn-y“ тои газеты въ сѣй справѣ. Вп. читателѣ даруютъ, що мы симъ разомъ наведемо слова „Kurjer-a Lw.“ въ оригиналѣ.

И такъ „Kurjer Lwowski“ въ ч. 237 зъ д. 28 л. серпня 1885, на стор. 4 пише:

„Gmach dla kolei państwowej we Lwowie, zaprojektowany, jak wiadomo, w ulicy Majerowskiej, będzie wielką ozdobą miasta. Obecnie są w robocie szczegółowe plany. Na szkicu fasady uderzył nas przy oglądaniu mankament, który należałoby z góry usunąć. Obok polskiego napisu nie ma napisu ruskiego, a powinien być. Skoro równouprawnienie — to równouprawnienie. Musimy ściśle za tem obstawać.“

Такъ говоривъ „Kurjer Lw.“ въ серпни, передъ тымъ, закимъ „Народна Рада“ выслала свое письмо до Дирекціи зелѣзниць. Коли-жь се сталося, значитъ, коли панове зъ „Kurjer-a Lw.“ побачили, що ихъ „теорія“ (краснй слôвця нѣчого не коштуютъ!) могла бъ бути переведена въ „практику“, — тогды они звиваютъ хоругвку и въ ч. 322 зъ 21 л. падолиста 1885 вже такъ пишутъ:

„Druga część petycyi (Narodnej Rady) jest stanowczo przedwczesną (а впередъ казавъ: „należałoby z góry usunąć“). Oto wydział Rady, dowiedziawszy się (zkąd?) [а прецѣнь хочь-бы зъ ч. 237 „Kurj. Lw.“], że na budować się mającym gmachu dyrekcji kolei państwowych we Lwowie, umieszczony zostanie tylko napis polski, petycjonuje już teraz za umieszczeniem także napisu ruskiego. Gdyby rzeczywiście po wykończeniu gmachu pominięto napis ruski, Rusini mieliby wszelkie prawo zażądać dodania tego napisu, wnosić jednak w tej sprawie petycję, zanim jeszcze nawet fundamenta gmachu położone zostały, to już nadto „zahonyście“.

Ось маете взорець совѣстности, логичности и всего добра въ польскôй прасѣ!

За „Kurjer-омъ Lw.“ пôйшовъ „Нов. Проломъ“:

„Народна Рада — пише ôнъ — начала свою дѣятельность высылкою письма въ дирекцію державныхъ желѣзныхъ дорогъ, требующого умѣщенія русской написи на домѣ дирекціи движенія той же дороги во Львовѣ, который только съ весною 1886 г. начнетъ строитися!“

„Блаженніи нищіи духомъ“! Що-жь? и органъ „Русской Рады“ гадае, що то лучше буде упôмнутись ажь тогды, якъ будôвля буде вже построена безъ рускои написи?! Прецѣнь же зъ чисто-техничныхъ взглядôвъ тогды вже не дасться зарадити! На напись треба вже въ плянѣ вызначити мѣсце на фасадѣ, бо потому рускои написи не припне шпилькою до будôвлѣ навѣть такій битый архитектъ, якъ п. редкторъ „Нов. Пролома“...

Мы звернемо увагу пп. редакторôвъ „Kurjer-a Lw.“ и „Нов. Пролома“ на самъ плянъ будôвлѣ, котрый „Народна Рада“ мала передъ собою въ видѣ фотодруку, умѣщеного въ „Czasopismie technicznem“ ч. 10 зъ 20 л. жовтня а съ пôдписомъ: „Projekt budynku na pomieszczenie biur c. k. dyrekcyi ruchu kolei państwowych we Lwowie, opracowany przez architekta Winc. Rawskiego“. Просимо приглянутись орнаментованôй фасадѣ будôвлѣ и сказати, чи есть тамъ де мѣсце на напись руску побôчь польскои и нѣмецкои? Нема! О що-жь отже ходитъ? О то, щобы Дирекція зелѣзниць казала проектъ змѣнити, закимъ его потвердитъ, — бо потому, якъ то кажутъ, пиши: пропало!

„Народна Рада“ сповнила добре свôй обовязокъ и певно рускій народъ за те буде ѣй лише вдячный, а мы дуже сумнѣваемось, чи знайдесь хочь одинъ розумный Русинъ, котрый бы въ тôмъ дѣлѣ не змѣркувавъ, о що ходитъ пп. критикамъ...

Ôтозва до Честныхъ Выборцѣвъ сельскои куріи Жовкôвскои рады повѣтовои.

Мы низше пôдписанй, а черезъ Васъ, Честнй Выборцѣ, на дни 6 жовтня с. р. на членôвъ Жовкôвскои Рады повѣтовои выбранй, звѣщаемо Васъ сею ôтозвою, що мы зложили свои мандаты до рукъ ц. к. старосты въ Жовквѣ.

Щобы Вы зъ однои стороны довѣдались о причинѣ того несподѣваного поступку, а зъ другои, щобъ Вы не обвиняли насъ, що черезъ насъ будете мусѣли приѣздити другій разъ до выборôвъ, хочемо Вамъ тутъ причину нашого уступленя розъяснити.

Знаете, Честнй Выборцѣ, всѣ, чимъ була для Васъ такъ звана „руска“ Рада повѣтова за минувшй три роки. Вы чейже не забудете тои щирои працѣ засѣдавшихъ въ нѣй Русинôвъ, черезъ котрыхъ поза водилися порядки по Вашихъ урядахъ и касахъ лише зôтхае на добру парафію. А скоро еи дограмадскихъ, по дорогахъ громадскихъ, завелося для Васъ дешеву сôль повѣтову, збудувалось черезъ нашь повѣтъ новый гостинець краевый и на кождôмъ мѣсци ратувалось Васъ, чи то грôшми, чи щирыми радами. Отже тее такъ щиро почате дѣло Рады повѣтовои надѣялись мы всѣ 12 выбранй члены вести дальше, при помочи 4-охъ членôвъ зъ куріи мѣскои, котрыхъ выбôръ бувъ для насъ запевненый. Тымчасомъ сталось инакше. Не черезъ дозволену закономъ агитацію, не черезъ зраду нашихъ людей, а выключно черезъ то, що безъ причины вмѣшалося ц. к. староство, — о чѣмъ Вы вже зъ газетъ рускихъ знаете, — упали нашй мѣскй кандидаты, а тымъ самымъ и стратили мы сподѣвану бôльшôсть.

Русинови не першина бути въ меншости. Мы були-бъ умѣли такожь и въ меншости працювати для Вашого добра, — однакъ тутъ, де, абы Русинамъ выдерти запевнену побѣду (бôльшôсть), треба було ажь насилія; де окрôмъ того межи членами-Поляками тои Рады находятся люде, котрй вже неразъ дали доказы незичливости и непріязни для Русинôвъ, — въ такôй Радѣ мы засѣдати не можемо и зъ нашои присутности тамъ-же мы Вамъ нѣякого добра принести не могли-бы. Длятого волѣли мы подякувати и поскладати мандаты.

Жовкôвь дня 12 листопада 1885.

Бойко Василь зъ Кошелева;
о. Брылиньскій Іосифъ зъ Жовтанець;
Герасимовичь Николай зъ Куликова;
о. Децыкевичь Теофиль зъ Куликова;
д-ръ Дрималикъ Сильвестеръ зъ Жовкви;
Заболоцкій Теофиль зъ Любелѣ;
Козакъ Дмитро зъ Мацошина;
Коровець Федько зъ Батятичь;
Квасникъ Максимъ зъ Сулимова;
Лапкевичь Данило зъ Добрусина;
Пастернакъ Иванъ зъ Дзѣбулокъ;
о. Тарчанинъ Амвросій зъ Жовкви.

Де-що о Мазурахъ.

Wiedzą sąsiedzi, jak kto siedzi.

III. Священьство латиньске на Мазурахъ въ загалѣ маюче; кождый зъ нихъ панъ на повну губу; кожда парафія числитъ пересѣчно 6000 душь; доходы прекраснй, jura stolae такъ высокй, о якихъ на Руси й не снится. Пересѣчно кождый парохъ на Мазурахъ мае 3000 зр. в. а. рôчного доходу чистого.

Не хочу я слугъ Божихъ чернити, не хочу навѣть фактôвъ соромныхъ наводити, хотяй противники нашй радо делектуются похибами рускихъ священикôвъ, навѣть выдумаными. Нарушати личности, — се не наше дѣло, але годится правду сказати, що загалъ священьства на Мазурахъ не оказуе доси патріотизму и пожертвованя для свого народу и въ тôмъ взглядѣ не може навѣть рôвнятися съ рускимъ духовеньствомъ.

Байдужнôсть для просвѣты и добробыту народу, а дбалôсть о власнй выгоды, — се характеристика переважнои части тутешного клиру. А знайдешь въ якôмсь повѣтѣ одного двохъ правдивыхъ душпастырѣвъ, — то такій повѣтъ може назватися „избраннымъ“. Интелигенція тутешна добре чуе и бачитъ тй недостатки, ба навѣть богато рѣчей непохлѣбныхъ на ухо собѣ оповѣдае и раменами стискае, а мимо того мовчитъ, та й закрывае и зацытькуе радо грубй неразъ збоченя своихъ провôдникôвъ духовныхъ.

Дивна справдѣ рѣчь, що на Мазурахъ уже въ першôй клясѣ гимназіи школярѣ пôзнаютъ и палцемъ вказуютъ тыхъ товаришѣвъ своихъ, що посвятятся станови духовному; а вгадуютъ по тôмъ, що будучій кандидатъ стану духовного о нѣчого бôльше не дбае, лише щобъ лекцію выкувавъ та першу клясу дôставъ, — и такъ перелазитъ тую гимназію, а о матуру не журится. Потôмъ входитъ до семинаріи та й товче суху латину. По укôнченыхъ въ той способъ студіяхъ стогне молодый священикъ довгй лѣта яко викарій пôдъ абсолютнымъ парохомъ своимъ, та й храпаеся, тогдѣ вынадгороджуе собѣ воякй труды лѣтъ минувшихъ, тогдѣ выгодами платитъ собѣ за бубненье тыхъ всѣхъ лекцій и тогдѣ свѣтъ и люде мало его обходятъ. Жѣнка, дѣти, не вяжутъ его до свѣта, не кажутъ о „завтра“ подумати, и такъ сходитъ день за днемъ мертво, безъ надѣѣ, безъ идеалôвъ. По смерти такого священика остае звычайно поважна фортунка, котра довгими лѣтами плѣснѣе по депозитахъ судовыхъ, та й немало клопоту завдае урядникамъ.

Латиньскй священики въ рускôй части Галичины суть иншого крою, бо иншй суть ихъ ôтносины: на Руси стаютъ они на палцяхъ, щобъ лише высшими показатись надъ руского священика, котрому хотятъ зъ уряду и зъ традиціи историчнои импонувати; дôмъ ихъ есть по части готелемъ для парафіянъ подальшихъ, а польска интелигенція силомôць отачае ихъ авреолею выбранцѣвъ и творитъ зъ нихъ огнище руху польского на Руси. Тутъ на Мазурахъ кождый интелигентный чоловѣкъ оминае зъ-далека дôмъ ксѣндза, а поводы до того подаютъ всѣлякй.

Зъ другои знову стороны и то правда, що священикъ латиньскій не знаходитъ тутъ нѣякои заохоты до працѣ надъ народомъ, а перепонъ богато. Вже самъ обрядъ латиньскій бôльше крою аристократичного не вкладае на священика обовязку зблизитись до народу; тутъ нема „комашень“ анѣ нѣякихъ обходôвъ по селѣ, навѣть тѣло померлого принесутъ люде самй пôдъ костелъ до погребаня. Не дивниця про те, що священикъ латиньскій въ протягу навѣть 20 лѣтъ не загляне до хаты свого парафіянина и не придивится зъ близька его житю. Правда и то, що парафіи на Мазурахъ, сей теренъ працѣ священика, за надто розлягли; навѣть при найлѣпшôй воли годѣ священикови обняти просторонь двоабо три-милеву, годѣ ему добачити, що дѣеся въ рôзныхъ кутахъ съ его парафіянами.

На Мазурахъ доперва потрафитъ кождый достойно оцѣнити приватне и суспôльне житье духовеньства руского, тай его импонуюче становище политичне. На Руси уже самъ обрядъ рускій приневолюе священика бути въ хатѣ кождого парафіянина по кôлька разôвъ до року, — а се рѣчь великои ваги, бо священикъ переконуесь о станѣ парафіянъ своихъ, мае случайнôсть пôзнати житье ихъ тай заохотити до порядку и чистоты. Коли наближаеся часъ обходу священика по селѣ, тогдѣ цѣле село порядкуесь до принятя честного гостя.

Священикъ рускій, хотяй бореся съ недостатками щоденного житя, не упадае на дусѣ, бо знаходитъ ôтраду въ крузѣ родиннôмъ; яко мужь и батько працюе въ потѣ чола на хлѣбъ насущный; старанно и поступово обробляе землю, щобы заспокоити бодай конечнй потребы родины. Яко батько дивится на свѣтъ окомъ будучности, тай пытае, якъ дѣтямъ его буде житись на свѣтѣ; теперь уже стелитъ добре для дѣтей своихъ въ тôмъ переовѣдченю, що духъ его жити буде въ его дѣтяхъ. Воюючи самъ съ недостатками, выробляе въ собѣ чувство деликатне для другихъ, бо лише сытый голодному не вѣритъ. Те чувство веде его неразъ пôдъ убогу стрѣху до постелѣ хорого съ лѣками и порадою, спонукуе его до жертвъ на бѣдныхъ школярѣвъ и на иншй цѣли благороднй. О славнôй гостинности и патріотизмѣ навѣть говорити не потребую, бо тй примѣты нашого духовеньства знакомй свѣту докладно.

Пôдношу умысно тй яснй стороны руского священьства, щобъ выказати, якъ священьство латиньске на Мазурахъ мимо свѣтлого стану матеріяльного проявляе мало знаку житя на поляхъ суспôльнôмъ и политичнôмъ.

IV. Мѣщане на Мазурахъ ще бѣднѣйшй въ кождôмъ взглядѣ, якъ на Руси. Вытисненй черезъ жидôвъ на заулки и далекй передмѣстя, провадятъ тамъ въ нуждѣ свое ремѣсло. Ремѣсникъ, що мае власный закладовый маетокъ и на власну руку веде свôй интересъ, — належитъ до особливости. Ще найлѣпше стоятъ матеріяльно торговельники свиней.

Звычайный ремѣсникъ есть лише наймитомъ

жидôвскимъ; жидъ дае грошѣ або й готовый матеріялъ, зъ котрого ремѣсникъ выробляе предметы. По проданю предметôвъ забирае жидъ бôльшу часть зыску, а ремѣсникови ледви оплатится тяжка праця. Така спôлка — то панщина въ новôй, страшнѣйшôй формѣ. А нашѝ шовинисты дуются и горлаютъ о „prac-ѣ organiczn-ôй“... Нехай подивлятся на тѝ легіоны выхудѣлыхъ, брудныхъ братôвъ своихъ, котрѝ мовь тѣни померших пересуваются попередъ ихъ очи. Въ тôй коренной Польщи вашôй, панове, такъ людямъ добре, що гурмами розбѣгаются по цѣлому свѣту, навѣть по Америцѣ, котра стала для нихъ такъ чимсь звычайнымъ, якъ-бы сусѣдне село або мѣсточко.

А прецѣ нема кому подати помôчнои руки тымъ честнымъ людямъ, до працѣ охочимъ. Однѣсенькій на всю Мазурщину д-ръ Копыцѣньскій, професоръ пасторальнои, опѣкуесь мѣщаньствомъ въ Тарновѣ, за що не одну гôрку пигулку проковтнути муситъ ôтъ шовинистôвъ.

На тôмъ кôнчу свои уваги о тыхъ недобиткахъ мѣщаньства; може колись при нагодѣ вернемо до нихъ. (Конець буде.)

Сербско-болгарска вôйна.

О побѣдѣ Болгаръ надъ Сербами пôдъ Сливницею маемо нынѣ докладнѣйшѝ вѣсти. Болгарска дивизія въ Трну и Бразницѣ вытиснула Сербôвъ зъ ихъ позиціи пôдъ Драгоманомъ, — пише кореспондентъ „Daily News“ пôдъ дн. 18 с. м. — Кн. Александеръ бравъ лично участь въ найгорячѣйшôмъ бою. Сербôвъ розбито цѣлкомъ и кинено далеко въ задъ. Болгаре забрали кôлька сотъ Сербôвъ въ полонъ, межи тыми и 200 кôнноты. Доперва нôчь спинила дальше переслѣдованье непріятеля. Сербы, зôбравшись, остановилися доперва коло Цареброду. Але и тутъ настигли ихъ Болгаре и знову розбили. Наколи-бы Болгаре посѣдали бôльше кôнноты, то були-бъ могли непріятеля знищити до тла. Сербы утратили 10 пушокъ и 356 коней. Побѣжно числячи лягло ихъ на боевищи до 3000. Полоненники выглядаютъ дуже струджено. Болгаре боронилися съ дуже зимною кровію и похвалы гôдною ôтвагою. И ихъ страты суть значнѝ.

Сей самый кореспондентъ, приклонный видимо Болгарамъ (Англичанинъ), пише дальше: Сербы, що побѣдили болгарскихъ охотникôвъ въ Трнѣ и обсадили Бревникъ, щобы Сливницю обôйти и напасти на Софію, улягли напорови болгарскихъ правильныхъ войскъ пôдъ проводомъ капитана Киссова. Болгарамъ идутъ ще въ помôчь полки зъ Филипополя простою дорогою на Баницю и Дубницю. Рôвножь ôтперто нападъ Сербôвъ на Белградокъ и заполонено 150 людей.

Въ иншôмъ трохи свѣтлѣ представляютъ дѣло пôдъ Сливницею кореспонденты сербскѝ. Они признаютъ Болгарамъ лишь часткову побѣду надъ лѣвымъ своимъ крыломъ въ бояхъ ôтъ 17 до 19 с. м., але праве крыло сербске посунулось за то напередъ и загрозило высуненымъ въ передъ болгарскимъ войскамъ плечѣ, въ наслѣдокъ чого Болгаре не могли назадъ заняти вывозу коло Драгомана, одинокого оборонного становища на дорозѣ до Софіи. Пôсля справоздань сербскихъ страты болгарскѝ суть огромнѝ, сербскѝ лишь значнѝ. Обѣ арміи займаютъ первѣстнѝ становища. Битва пôдъ Сливницею не принесла про-то Болгарамъ рѣшучого успѣху.

По битвѣ пôдъ Сливницею, завôзвавъ, — якъ мы вже доносили — король Милянъ министра Гарашанина до Пироту. Цѣлею покликаня було, якъ доносятъ зъ сербского табору, навязати съ Болгаріею або розъемъ, або навѣть уложити точки мира. До „Presse“ телеграфуютъ въ тôй справѣ слѣдуюче. Зôбрана въ Пиротѣ 21 с. м. рада военна пôдъ проводомъ короля и при участи Гарашанина взяла пôдъ розвагу предложеня кн. Александра, щобы здержати военнѝ кроки. Розъемъ, котрый мавъ-бы наступити, бувъ-бы першимъ крокомъ до навязаня мирныхъ переговорôвъ. Ôтъ коли кн. Александеръ пôддався султанови и опустивъ Румелію, ôтъ сеи хвилѣ и ôтпадае причина до дальшои вôйны. На короля Миляна мае наставати дипломатія европейска въ подôбнôмъ дусѣ и жадае ôтъ него принятя мирныхъ предложень кн. Александра. Чи вѣсть тая основуесь на правдѣ, — годѣ сказати и есть неимовѣрною рѣчею, щобы Милянъ по пораженю пôдъ Сливницею схотѣвъ, просто сказавши, капитулювати. Его становище на престолѣ було-бъ на такій случай дуже непевне.

Новѣйшѝ вѣсти зъ боевища кажутъ догадуватися, що на Сливници братоубійчій бôй не скôнчився и що Сербы, маючи переважнѝ военнѝ силы, таки будутъ старатися заняти Софію. До того концентруютъ они свои войска. Одинъ корпусъ стоитъ ще все въ вывозѣ Драгомана; другій — армія зъ надъ Тимока, — лишивши обсерваційный ôтдѣлъ пôдъ Видиномъ и цернувавши сю крѣпость, зблизится до Софіи зъ пôвночи, а третій — армія моравска, посунеся на Софію зъ полудня. Тымъ маневромъ хотятъ Сербы змусити Болгаръ опустити здобуте становище пôдъ Сливницею и вернутися до Софіи. Побѣда Болгаръ пôдъ Сливницею утратила-бъ на той случай все значенье. До вѣденьскихъ дневникôвъ телеграфуютъ навѣть зъ Бѣлгороду пôдъ дн. 23 с. м.: Всѣ арміи сербскѝ на територіи болгарскôй маютъ съ собою контактъ, то значитъ що битвою пôдъ Сливницею не розбито ихъ. Найдальше 25 падолиста вступлятъ войска сербскѝ до Софіи. Зъ Цареброду знову доносятъ, що доси Сербы заполонили до 10.000 (?) Болгаръ.

Дрôбнѣйшѝ вѣсти съ боевища сербско-болгарского гласятъ: До Бѣлгорода привезено 22 с. м. 800 раненыхъ Сербôвъ. Королева Наталія, яко протекторка сербского червоного хреста, удалась телеграфичною дорогою до цѣсаря австрійского съ просьбою, щобъ Е. В. зволивъ призволити угорскимъ и австрійскимъ лѣкарямъ червоного хреста прибути на територію сербску, на що цѣсарь охотно приставъ. Трохи дивовижнымъ есть при тôмъ донесенье зъ Бѣлгороду до Вѣдня, що сербска королева, почувши про побѣду (?) сербскихъ войскъ пôдъ Сливницею, зъ радости залилась слезами (!). Генералъ Лешанинъ, вождъ сербскои арміи надъ Тимокомъ, телеграфуе, що болгарскѝ войска надъ Дунаемъ замкнулися въ Видини и що весь теренъ межи Белградчикомъ, Тимокомъ, Ломомъ и Дунаемъ есть въ его посѣданю.

Россійскѝ дневники приняли вѣдомôсть о побѣдѣ Болгаръ пôдъ Сливницею дуже радо, а „Новое Время“ стае выразно по сторонѣ Александра противъ Миляна. Пôсля ческого „Pokrok-у“ мало навѣть межи Россією а Болгаріею прійти до обновленя давнѣйшого аліянсу.

Депешу, въ котрôй кн. Александеръ узнае себе васалемъ, принявъ султанъ дуже приклонно, заповѣвъ, що Порта вышле турецкого комисаря до Румеліи для успокоеня краю и прирѣкъ постаратися о то, щобы Сербія ôтступила ôтъ дальшихъ военныхъ крокôвъ противъ Болгаріи. Зъ Лондону телеграфуютъ вже навѣть, що Туреччина завôзвала Сербію, абы безпроволочно опустила територію болгарску.

Члены конференціи порозумѣлися 22 с. м. въ головныхъ точкахъ предмету своихъ нарадъ. Именно рѣшено выслати до Румеліи турецкого комисаря и слѣдчу комисію, зложену зъ представителѣвъ европейскихъ державъ.

Зъ Атинъ доносятъ пôдъ дн. 23 с. м.: По причинѣ, що войска грецкѝ и турецкѝ зблизилися на границяхъ Тессаліи, стаеся положенье досыть критичнымъ. Турки фортификуютъ дороги, ведучѝ до Епиру и Македоніи. До Тессаліи наспѣваютъ безперестанно новѝ военнѝ силы зъ Гелляды. Министеръ вôйны мае покликати новѝ клясы резервы, а парляментъ безъ розправъ ухвалитъ дальшій кредитъ военный. Видко зъ того, що и Греція въ догôднôмъ часѣ готова выступити до бою, щобы при загальнôмъ заколотѣ на пôвъостровѣ балканьскôмъ не выйти съ порожными руками. Франція однакожь, до котрои Греція мае особливе довѣріе, радитъ ѣй не горячитись, а холоднокровно выжидати дальшого ходу дѣлъ.

Краева школа рôльнича въ Городенцѣ.

(Допись зъ Городенки.)

Дня 1 жовтня с. р. ôткрыто краеву школу рôльничу въ Городенцѣ. Цѣлый курсъ тои школы тревае три роки. На сей рôкъ отворено тôлько першій курсъ (першу клясу) и принято 17 ученикôвъ; пôсля народности: 4 Русинôвъ и 13 Полякôвъ.

Зъ Русинôвъ принятѝ: 1) Теодоръ Пумчатовскій, сынъ господаря зъ Угнова, зъ 3 кл. выдѣловои; 2) Григ. Грегоровичь, сынъ Ткача зъ Ôльшанець, зъ I кл. реальнои; 3) Альфредъ Делевскій, сынъ коваля зъ Городенки, зъ 4 кл. норм., и 4) Никола Комарницкій, сынъ мелника зъ Городницѣ.

Зъ Полякôвъ принятѝ: 5) Янъ Остгалецкій, сынъ господаря зъ Тарновець, зъ 2 кл. гимн.; 6) Володим. Лукасевичь, сынъ властит. реальности зъ Прилипча (на Буковинѣ) зъ 2 кл. гимн.; 7) Болесл. Яроцкій, сынъ двôрокого касіера зъ Войславичь, зъ 7 кл. выдѣловои; 8) Вильгельмъ Хобжиньскій, сынъ управителя двôрского зъ Баличь, зъ 6 кл. выдѣл.; 9) Францъ Табенцкій, сынъ управит. двôр. зъ Копычинець, зъ 1 кл. реальнои; 10) Янъ Березовскій, сынъ хлѣбороба зъ Городенки, зъ 4 кл. норм.; 11) Янъ Туркевичь, сынъ боднаря зъ Городенки, зъ 4 кл. норм.; 12) Стан. Янушкевичь, сынъ стельмаха зъ Городенки, зъ 4 кл. норм.; 13) Леоп. Ржондзиньскій, сынъ коваля зъ Городенки, зъ 3 кл. гимн.; 14) Леонъ Янушевскій, сынъ економа зъ Черновець, зъ 6 кл. выдѣл.; 15) графъ Володисл. Мѣрошевскій, сынъ дѣдича зъ Туряньска, зъ 4 кл. выдѣл.; 16) Петръ Рыписць, сынъ дворака зъ Козлôвки, и 17) Витольдъ Розенъ, сынъ учителя зъ Сосновиць (въ Конгресôвцѣ).

Зъ межи тыхъ 17 ученикôвъ 12 удержуе своимъ коштомъ Выдѣлъ краевый, прочѝ 5 доплачуютъ. Всѣ ученики мешкаютъ разомъ, маютъ спôльну харчь и однаковый мундуръ.

Тѣло учительске складаютъ: 1) директоръ, 3) фаховый учитель, 3) инструкторъ, 4) катехитъ, 5) учитель ветеринаріи и 6) учитель до наукъ елементарныхъ.

Кромѣ предметôвъ фаховыхъ учатъ въ тôй школѣ краевôй языка польского и калиграфіи; про рускій языкъ анѣ слыху.

Справозданье Выдѣлу
товариства „Академичне Братство“ за рôкъ шкôльный 1884/85.

I. Справозданье секретаря. Съ симъ рокомъ уплывае XIV рôкъ истнованя товариства „Академичне Братство“, передъ тымъ „Дружный Лихварь“. Черезъ той часъ зазнало оно рôзнои долѣ, перебуло немало критичныхъ хвиль, борючись то съ матеріяльнымъ недостаткомъ, то съ байдужностею своихъ членôвъ, то съ иншими злиднями. Мимо того росло оно и крѣпилось рôкъ за рокомъ, стараючись ôтповѣсти новымъ потребамъ, новымъ задачамъ и вымогамъ, якѝ спадали на него въ мѣру его внутрѣшного и внѣшного розвою.

И сегорôчный Выдѣлъ старався по своимъ силамъ ôтповѣсти своѣй задачи, яка спадала на него ôтъ хвилѣ, коли Загальный Збôръ товариства вложивъ на него зарядъ въ „Академичнôмъ Братствѣ“. Чи, и о скôлько выповнивъ ôнъ свои обовязки, о тôмъ най свѣдчатъ факты, найлѣпша мова, котра заступитъ довгѝ голословнѝ выводы.

Задачею своеи дѣяльности поставивъ Выдѣлъ моральне пôднесенье товариства, именно черезъ розбудженье наукового и товариского житя мѣжь молодежею. Товариство числило 98 членôвъ, котрѝ щоденно могли сходитись въ хатѣ товариства и користувались читаньемъ науковыхъ и политичныхъ журналôвъ та часописей. Тыхъ послѣднихъ держало товариство до 30; межи ними беллетрестично-науковыхъ 8: Зорю, Кіевску Старину, Ниву, Przegląd Warszawski, Das Buch für Alle, Gerichtshalle, Kosmos i Slovansky Sbornik. Товариство одержувало бôльшу часть тыхъ часописей даромъ, длятого чуеся обовязанымъ на сѣмъ мѣсци зложити дотычнымъ Хв. редакціямъ щиру подяку, передовсѣмъ-же редакціи часописи „Дѣло“, котра всякѝ справозданя, ôтозвы и звѣстки нашого товариства якъ найохотнѣйше принимала и помѣщала.

Головну вагу звернувъ Выдѣлъ на помноженье и упорядкованье библіотеки, а скôлько въ тôмъ напрямѣ довершено, наведе справозданье библіотекаря. Въ тôмъ роцѣ скôнчило товариство выданье I-шого тому творôвъ Володим. Навроцкого въ 500 примѣрникахъ, зъ чого вже значна часть розôйшлася.

Выдѣлъ старався о розбудженье товариского житя мѣжь молодежею и длятого уряджувавъ, именно зимовою порою, науковѝ сходины и вечерницѣ, зô спѣвомъ, ôтчитами (всѣхъ ôтчитôвъ було 9) и декламаціями, а навѣть на загальне бажанье урядивъ три вечерки съ танцями въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“. „Бесѣда“ дуже охотно ôтступила „Братству“ свои комнаты и за те наше товариство складае ѣй приналежну подяку.

Рôвножь у вечеркахъ уряджуваныхъ въ роковины смерти Т. Шевченка и Вол. Барвѣньского брало товариство наше живу участь, а крôмъ того мусимо запримѣтити, що на лекціяхъ проф. д-ра Ио. Шараневича выключно, а на лекціяхъ д-ра Смел. Огоновского по-при пп. богословахъ лише нашѝ члены читали свои працѣ. Всѣхъ тыхъ ôтчитôвъ було до 15.

Щобъ зазначити живый интересъ товариства до всякихъ радôстныхъ чи сумныхъ пригодъ, дотыкаючихъ Русинôвъ, выслано привѣтну телеграму на загальный збôръ товариства жѣночого въ Станиславовѣ, на вечерокъ въ память Шевченка въ Тернополи, ôттакъ привѣтну телеграму д-ру Степ. Сиалю-Стоцкому по причинѣ заименованя его надзвычайнымъ професоромъ литературы и языка руского на университетѣ въ Чернôвцяхъ. Товариство наше ôтдало такожь довжну честь памяти мужѣвъ, що заслужилися для народнои справы, а котрыхъ сего року смерть вырвала зъ-посередъ рускои семьѣ, именно: Евгенія Желехôвского, д-ра Корнила Сушкевича и Вол. Шашкевича, зложивши на ихъ могилахъ вѣнцѣ; такожь почтило оно память проф. университету д-ра Фангора, дальше бувшого члена товариства Юліяна Матѣева и тов. Кирила Врецьоны, беручи на ихъ похоронныхъ обходахъ греміяльну участь и складаючи вѣнцѣ на ихъ могилы. Крôмъ того урядило оно за упокôй душѣ великого историка Руси Украины Миколы Костомарова поминки съ богослуженьемъ и панихидою.

Выдѣлъ ôтбувъ 20 засѣдань, на котрыхъ залагоджувались бѣжучѝ справы товариства, именно администраційнѝ; удѣлявъ по змозѣ позички и запомоги, якъ се выкаже справозданье касіера, ôттакъ старався о лекціи и способы удержаня для своихъ членôвъ, такъ що посредствомъ товариства 10 членôвъ одержало мѣсця для утриманя у Львовѣ а 7 на провинціи. До того старався и въ меншихъ рѣчахъ подати членамъ помôчь и выгоду. Въ кôнци, якъ П. Т. Публицѣ нашôй звѣстно, взяло товариство наше найживѣйшу участь въ третôй вандрôвцѣ рускои молодежи, котра, можна сказати, була его дѣломъ.

II. Справозданье библіотекаря (тов. Евг. Козакевича). Головне старанье Выдѣлу въ сѣмъ роцѣ було звернене на библіотеку. Божь и зъ довѣду пôзнало оно, що библіотека есть тымъ средствомъ, що найбôльше еднае и тримае членôвъ товариства у купѣ. Вагу тыхъ старань Выдѣлу подѣлявъ такожь загалъ товаришѣвъ. Тымъ то и интересъ для библіотеки взмôгся того року значно. Самѝ товаришѣ збôльшили библіотеку товариства дарами въ книжкахъ о 120 томôвъ. Дальше збôльшили библіотеку нашу дары добродѣѣвъ: Вп. о. Стефана Качалы (6 том.), п. проф. Партицкого (12 том.), п. Костя Панькôвского (35 том.), п. Волод. Зубрицкого (8 том.), п. Ивана Франка (4 том.), п. д-ра Файгля (2 том.), а ôттакъ поодинокѝ дары пп. Кониського, Ив. Белея, Бандрôвского и др. Крôмъ того мусимо пôднести тутъ дары въ книжкахъ, якѝ библіотека наша отримала ôтъ Хв. редакціи „Дѣла“ (9 томôвъ „Библіотеки найзнам. повѣстей“), ôтъ Хв. тов. им. Шевченка (5 томôвъ), а дальше ôтъ нашихъ товариствъ „Просвѣты“ и „им. Качковского“, котрѝ на нашу просьбу зволили ласкаво удѣлити даромъ всѣ свои дотеперѣшнѝ выданя. Почуваемось до обовязку, зложити въ справозданю нашôмъ всѣмъ тымъ Вп. Дателямъ нашу найщирѣйшу подяку.

Ôттакъ закупило товариство за грошѣ призначенѝ на те загальнымъ зборомъ (130 зр. а. в.), а ôттакъ за зложенѝ добровôльнѝ датки (до 25 зр.) найпотрѣбнѣйшѝ книжки, якъ для загального образованя такъ и для познакомленя съ творами рôднои словесности, беллетристики и науки. И такъ закупило товариство одинъ рôчникъ „Кіевскои Старины“, выданье петерб. Шевченка, альманахъ Старицкого „Раду“, комплетъ творôвъ Ивана Тургенева (10 томôвъ), Момсена „Römische Geschichte“, Курція „Geschichte Griechenlands“, Бернгардого „Geschichte der griechischen Litteratur“, Лібкера „Reallexicon“, Lewes a „Goethes Leben und Werke“, Шиллера „Sämmtliche Werke“, Дарвина, Брандеса и Геттнера.

Сего року зладжено порядный катальогъ числовый, а кромѣ того для выгоды членôвъ розпочато катальогъ реальный. Такожь число читаючихъ змоглося дуже значно сего року въ порôвнаню до лѣтъ попередныхъ.

Зъ загалѣ числитъ библіотека наша 985 дѣлъ въ 976 томахъ а вчисливши въ те выданя тов. Просвѣты и им. Качковского, то бôльше якъ 1000 томôвъ.

III. Справозданье касіера. Замкнено касу дня 1 падолиста 1885 р.

I. Станъ касы бувъ съ кôнцемъ 1884/85 р.

1. фондъ коренный	955.65	зр.
2. „ позичковый	20.38	„
3. „ библіотечный недобору	— 58.29	„
4. „ оборотовый	97.52	„
5. „ на позичкахъ	983.73	„
разомъ	1998.99	зр.

II. Въ роцѣ шкôльнôмъ 1884/85 оборотъ касовый бувъ слѣдуючій:

А. Приходу було:

1. зъ вкладокъ членьскихъ	94.—	зр.
2. зъ зверненыхъ позичокъ	154.36	„
3. % ôтъ капиталу въ щадници	48.07	„
4. зъ добровôльныхъ датковъ и запомога соймова 200 зр.	263.81	„
5. доходъ библіотечный съ запомогою соймовою 150 зр.	203.44	„
6. рôзнѝ инчѝ доходы	34.29	„
разомъ	797.97	зр.

Б. Выдатковъ було:

1. хата, услуга и администрація	352.75	зр.
2. выдатки на библіотеку	250.21	„
3. вызичено мѣжь членôвъ	164.00	„
4. удѣлено безповоротныхъ запомогъ	7.00	„
разомъ	773.96	зр.
Лишаеся чистого доходу	24.01	зр.

III. Умѣщенье капиталôвъ:

1. пять заставн. листôвъ тов. Кред. земск. à 100 зр.	500.—	зр.
2. въ щадници „Народнои Торговлѣ“ съ 2 удѣлами	160.20	„
3. въ щадници Галицкои касы	363.09	„
4. готôвкою въ касѣ	15.98	„
разомъ	1039.27	зр.

Зъ тои сумы припадае на:

1. фондъ коренный	990.15	зр.
2. „ позичковый	49.21	„
3. „ оборотовый	4.97	„
4. „ библіотечный (недобору)	— 5.06	„
разомъ	1039.27	зр.

IV. На позичкахъ:

було съ кôнцемъ року 1883/84	983.73	зр.
въ сѣмъ роцѣ звернено	154.36	„
лишалося	829.37	зр.
До того треба додати вызиченыхъ въ сѣмъ роцѣ	164.00	„
лишаеся на довгахъ	993.37	„

Додавши суму позичокъ до капиталôвъ товариства, дôстанемо загальный маетокъ товариства въ сумѣ . . . . . 2032.64 зр.

V. Рахунокъ зъ выдавництва „Рускои Библіотеки Онишкевича“ и „Творôвъ Навроцкого“:

а) „Библіотеки“ друковано 650 прим.
розôйшлося 207 „

кошты друку и брошурованя	521.84	зр.
„ высылки	28.87	„
разомъ	550.71	зр.
На то вплынуло разомъ	546.35	зр.

б) „Творôвъ Навр—ого“ друк. 500 прим.
розôйшлося 121 „

Кошты друку, брошурованя и высылки	334.80	зр.
На то вплынуло зъ продажи	188.93	„

Примѣтка. Друкарня тов. им. Шевченка не заспокоена ще въ сумѣ 142.22 зр.

Се есть въ коротцѣ образъ дѣяльности и руху товариства нашого за рôкъ 1884/5, про котру нѣчимъ бôльше не говоримо, тôлько фактами. Тіи нехай станутъ свѣдоцтвомъ дѣяльности уступаючого Выдѣлу, они нехай будутъ запорукою симпатіи, съ якою доси ôтносилась, а — сподѣваемось — и на будуче ôтноситись буде наша Вп. публика до „Академичного Братства“.

Микола Шухевичь голова. *Иронимъ Калитовскій* секретарь.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Сегорôчнѝ сесіи соймовѝ) всѣхъ краѣвъ коронныхъ будутъ, здаеся дуже короткѝ, бо протягнутся не довше якъ до Рôздвяныхъ святъ. Га-

зеты ческй жалуются справедливо на такъ короткій часъ вызначеный для соймôвъ. Що ôтъ часу правительства Таффого вызначуеся соймамъ завсѣгды лишь дуже короткій часъ, звычайно лишь кôлька недѣль пôдъ конець року, добачуе въ тôмъ „Pokrok“ стремленье правительства не допустити соймы до того, щобы они займалися справами политичными. Справедливо однакожь каже згадана газета, що въ всѣхъ соймахъ тôлько призбиралося справъ економичныхъ и финансовыхъ, що на полагодженье ихъ часъ вызначеный для соймôвъ есть за короткій; впрочѣмъ правительство и не може на то числити, що ему удастся выключити зъ соймôвъ справы политичнои натуры, такъ якъ соймы суть такожь обществами политичными и маютъ всяке право политикою займатися. Що до галицкого сойму, то ходятъ слухи, що ôнъ протягнеся ажь до першихъ днѣвъ сѣчня.

(*Соймъ тріестиньскій.*) Зъ помѣжь всѣхъ соймôвъ краевыхъ не скликано лишь одного сойму тріестиньского и се мусѣло безперечно кождого задивувати. Причина сего лежитъ въ тôмъ, що тамъ не переведено ще выбору до сойму, а то для того, бо не выготовлено ще листъ выборчихъ. Въ Тріестѣ зголосилося именно до вписаня до листъ 380 Словенцѣвъ, котрымъ магистратъ зложеный зъ самыхъ Италіянцѣвъ не хоче выдати легитимацій; справа цѣла оперлася ажь о найвысшій трибуналъ и министерство и длятого сойму не скликано.

(*Становище министра дѣлъ заграничныхъ*) гр. Кальнокого, мае бути сильно захитане и ходитъ поголоска по Вѣдни, що незадовго уступитъ. Хто бы мавъ прійти на его мѣсце, доси ще не знати. О уступленю гр. Кальнокого говорено вже давнѣйше, однакожь вѣсти ôй несправджувалися; може бути, що справы на балканскôмъ пôвъостровѣ сталися теперь знову причиною до подôбныхъ поголосокъ.

(Зъ *Буковины*) доносятъ, що правительство россійске и румуньске закуповуютъ въ тамошныхъ горахъ значне число коней. Особливо крутится на Буковинѣ значне число агентôвъ румуньскихъ, котрй навѣть досыть дорого платятъ за конѣ. — Выбôръ посла до рады державнои зъ округа выборчого Радôвцѣ Довгополе мае ôтбутися въ половинѣ сѣчня; кандидатомъ правительственнымъ есть, якъ звѣстно, новый министеръ просвѣты, Гаучь, а зъ другихъ кандидатôвъ вычислюютъ президента суду Питея, професора университету Сбира, и совѣтника судового Косовича. Выбôръ министра Гауча есть запевненый.

НОВИНКИ.

— **Преосв. епископъ Іоанъ Ступницкій** повернувъ уже зъ Вѣдня до Перемышля. Преосв. Іоанъ пôддався діягнозѣ славного оператора проф. д-ра Бильрота, а той заявивъ, що причиною недуга владыки не есть камѣнь, але болѣсти гемороидальнй, отже и нѣякои операціи не потрѣбно. Се заявленье вплынуло дуже щасливо на настрôй владыки, чуеся теперь веселѣйшимъ, а рѣчь певна, що при вказанôй діетѣ любимый нашъ владыка небавомъ зовсѣмъ прійде до себе.

— **Интронизація Преосв. епископа Юліяна въ Станиславовѣ** мае ôтбутися — якъ довѣдуемося — дня 10 л. сѣчня 1886 р.

— **Красне торжество обходжено позавчера въ женьскôй учительскôй семинаріи у Львовѣ.** Передъ 13 роками бувъ тамъ Преосв. епископъ Юліянъ Пелешь катехитомъ; професоры и ученицѣ просили длятого епископа, щобы въ новôмъ чинѣ завитавъ до ихъ школы, ôтправивъ литургію и удѣливъ заведеню свого благословеня. Принятье епископа послѣдувало сеи недѣлѣ. Семинаристки доложили всѣхъ силъ, щобы зробити принятье якъ найсвяточнѣйшимъ: прибрали цѣлу школу, а особливо пристроили каплицю вѣнцями, коврами и цвѣтами оранжерій, середъ котрыхъ взносився величаво епископскій престолъ. Пôдчасъ литургіи спѣвавъ добôрный хоръ семинаристокъ краснй церковнй терцеты, а по службѣ Божôй промовила именемъ учениць кандидатка п-на Ш. Въ краснôй и чувствительнôй бесѣдѣ выразила радôсть цѣлои школы о великôй чести колишного учителя; дякувала Преосвященому за ôтвѣдины давнои его винницѣ; пôднесла съ натискомъ, що закладъ лучитъ все науку съ св. вѣрою, и просила о удѣленье благословенія. Преосвященый, мило тронутый тою красною манифестаціею молодежи, державъ до семинаристокъ довшу промову: дякувавъ за щире принятье, взывавъ щобъ и дальше поступали дорогою неутомимои працѣ и вѣры, дѣлали въ своѣмъ житю съ посвященьемъ, не давалися въ часто запôзнаванôмъ учительскôмъ станѣ нѣчимъ зражувати, що ôтъ учителѣвъ и учительокъ народныхъ залежитъ въ великôй части пôднесенье и добробытъ народу и лѣпша будучнôсть ôтчины. Вкôнци удѣливъ Преосвященый свое благословенье. По тôмъ ôтспѣвавъ ще хоръ красне „Многая лѣта“, а кружокъ учениць пôднѣсъ Преосвященому хорошій букетъ. По литургіи обводжено епископа по закладѣ, показувано кабинетъ, музеѣ и всѣ новѣйшй добутки школы.

— **Завтра перше засѣданье сойму.** Розпôчнесь оно о 12 годинѣ ôткрытьемъ его черезъ маршалка и намѣстника. Карты вступу на засѣданя соймовй выдаватись будутъ для публики въ соймовôй канцеляріи нынѣ о год 5 пополудни а ôттакъ передъ кождымъ засѣданьемъ попередного дня о год. 6 вечеромъ.

— **Репертоаръ руского театру.** Въ суботу на дохôдъ ремѣсничого товариства „Зорѣ“ буде представленый „Гнатъ Приблуда“, мельодрама Воробкевича и по разъ першій „Лихій день“, комедія Григ. Григорієвича. Въ недѣлю будутъ представленй „Соколики“, комедія Григ. Григорієвича. Вô второкъ на другій тыждень на послѣдне представленье, по котрôмъ нашъ театръ выѣде зô Львова до Бродôвъ, буде представлена по разъ першій „Гальшка Острожска“, исторична трагедія въ 7 ôтслонахъ Ом. Огоновского съ музикою Вахнянина. Подаючи репертоаръ нашого театру маемо надѣю, що львôвска публика руска зволитъ на послѣднй представленя численнѣйше являтися, якъ доси, що-бъ наша сцена зъ столицѣ краю не вывезла съ собою сумнои згадки на провинцію.

— **На дохôдъ бѣдныхъ ученикôвъ академичнои гимназіи** представлена буде нынѣ „Маруся“, народна драма перероблена зъ повѣсти Гр. Квѣтки-Основяненка. Цѣль нынѣшного представленя повинна сама собою бути заохотою Вп. Публицѣ львôвскôй, щобъ она якъ найчисленнѣйше явилась нынѣ въ театрѣ.

— **Вечеръ съ танцями,** урядженый минувшои недѣлѣ въ „Рускôй Бесѣдѣ“ въ Тернополи удався пôдъ кождымъ взглядомъ дуже удачно. Бавленося свобôдно и весело трохи не до бѣлого дня.

— **„Комитетъ Иностранной Цензуры“ въ Петербурзѣ** надôславъ выдавцямъ квартетôвъ „Кобзарь“ на ихъ просьбу, щобы ихъ выданье могло бути дозволене въ Россіи, таку ôтповѣдь:

„Министерство Внутренныхъ Дѣлъ. Комитетъ Цензуры Иностранной. С.-Петербургъ. 6 Ноября 1885 г. Н-ро 3103. (Слѣдуе адреса одного зъ выдавцѣвъ.) Возвращая при семъ два экземпляра присланнаго Вами при прошеніи, отъ 11 Сентября сего года, сочиненія п. з. „Кобзарь. Збôрникъ руско-украиньскихъ квартетôвъ, выданый пôдъ редакціею Вахнянина и Бажаньского во Львовѣ 1885“ — С. Петербургскій Комитетъ Цензуры Иностранной имѣетъ честь Васъ, Милостивый Государь, увѣдомить, что изданіе это не можетъ быть допущено къ свободному обращенію въ Россіи. — Предсѣдательствующій: А. Майковъ; Завѣдывающій дѣлопроизводствомъ Цензоръ: Злапинъ“.

— **На вѣденьскôмъ университетѣ** завязалось товариство славистôвъ пôдъ протекторатомъ проф. Миклосича. Товариство мае на цѣли взаимну помôчь академикôвъ, що займаются славяньскою филологіею, спôльну науку и розбôръ старыхъ памятникôвъ славяньскихъ и заснованье власнои читальнѣ и библіотеки.

— **Въ справѣ жидôвскихъ хайдерôвъ** розпорядила краева рада шкôльна: 1) Хайдеры, въ котрыхъ кромѣ талмуда учатъ ще другихъ наукъ, належитъ сейчасъ замыкати; 2) окружнй рады шкôльнй маютъ порозумѣватися съ властями политичными, щобъ удержувати евиденцію дѣтей учащаючихъ до хайдерôвъ замѣсть до публичныхъ шкôлъ и завѣдомляти власти политичнй о кождôмъ случаю, въ котрôмъ въ хайдерахъ выкладаются кромѣ талмуда ще й другй науки; 3) щобы въ школахъ публичныхъ выкладано для учениковъ мойсеевого вѣроисповѣданя не лишь ихъ религію, але такожь и неôтлучнй ôтъ неи вѣдомости зъ языка еврейского, для котрого на случай потребы належитъ вызначити окремй годины надъобовязковй.

— **Именованя и перенесеня.** Совѣтниками суду краевого именованй: д-ръ Жигмонтъ Навратиль, судія пов. въ Бродахъ, для Перемышля; Адольфъ Балько, судія пов. въ Рымановѣ, для Тернополя; Адольфъ Вальтеръ, судія пов. въ Равѣ, для Коломыи; Францъ Загурскій, судія пов. въ Делятынѣ перебуваючій доси въ Дольнôй Тузли въ Босніи, именованый совѣтникомъ суду краевого безъ означеня мѣсця; заступники прокураторôвъ державныхъ: Ив. Якубовскій въ Самборѣ, для Самбора, а Кароль Гвяздонь у Львовѣ для Станиславова; Іосифъ Левицкій въ Золочевѣ для Тернополя; Алойсій Стабиньскій, судія пов. въ Выжници именованый совѣтникомъ суду краевого въ Чернôвцяхъ а Володимиръ Ясеницкій именованый судіею пов. въ Выжници. Перенесенй до Львова совѣтники суду краевого: Емилій Немети и Ник. Зарицкій зъ Тернополя, Францъ Керникъ зъ Самбора, д-ръ Бавхъ зъ Коломыи и Маляркевичь зъ Станиславова.—Адъюнктами будôвничими для техничнои службы при дирекціи почтъ и телеграфôвъ именованй: И. Маеръ, Л. Карасевичь, И. Янковскій, В. Сѣраковскій, М. Тустановскій, О. Переллі и И. Гетровичь. — Дѣйстными учителями при школахъ народныха именованй: М. Боднаръ въ Змыевискахъ, А. Іока въ Стриганцяхъ, и И. Химяковскій въ Бѣлобожници. — Князь Павло Сапѣга, котрый повнитъ службу дипломатичну при правительствѣ Босніи, именованый шамбеляномъ.

— **П. Сембратовича** переплетника у Львовѣ, выбрано онегды головою корпораціи переплетникôвъ 30 голосами противъ 29. Въ наслѣдокъ сего, якъ доносить „Kur. Lwowski“, повстали на зборѣ такй ексцесы, що дальшй выборы треба було ôтложити на пôзнѣйше.

— **Въ Потыличу,** пов. равского, займилися на грунтѣ Амера Люфта, властителя села, поклады вугля и горятъ вже ôтъ трехъ недѣль. Люфтъ добувавъ пôдъ покладами вугля глинку гончароку и здаеся, що при сѣй случайности займився огонь черезъ неосторожнôсть. О пожарѣ повѣдомлено окружный урядъ гôрничій у Львовѣ.

— **До товмацкои рады повѣтовои** выбраный при доповняючôмъ выборѣ зъ громадъ мѣскихъ Кальманъ Бергнеръ, купець зъ Тысьменицѣ.

— **Зъ ц. к. генер. Дирекціи австр. зелѣзниць державныхъ** одержали мы до помѣщеня въ „Дѣлѣ“ слѣдуючу „Оповѣстку“: На шляху Воля Лужаньска-Загôряны дня 13 с. м. наѣхавъ матеріяльный поѣздъ (шутрôвка) на вôзокъ зелѣзничій. Пôсля того выскочили чотыри вагоны изъ шинъ и черезъ те дуже ушкодились. Середъ того выпадку утративъ житье одинъ зелѣзничій дозорець и одна робôтниця. Три иншй робôтники, пôсля надоспѣвшихъ доси донесень, раненй тяжко, а кôлька лекше. Заряджено въ тôй справѣ найдокладнѣйше слѣдство.

— **Першій пенсіонистъ помежи агентами асекураціи.** Заклады асекураційнй затрудняютъ, якъ вѣдомо, агентôвъ, котрй суть посередниками въ убезпеченяхъ. Такій агентъ дôстае за то посередництво межи сторонами и закладомъ асекураційнымъ зъ заплаченыхъ премій ôтвѣтну провизію, не побирае прото жадной постôйной платнѣ, будучи ôтказанымъ выключно на ремунерацію, ôтповѣдну до результатôвъ своеи чинности агенційнои. Коли-жь не може бôльше працювати для свого закладу зъ якои-будь причины, н. пр. коли ôнъ въ дозрѣлôмъ вѣцѣ, — устае для него дальшій дохôдъ провизійный або ремунераційный. Така есть дотеперѣшна норма у всѣхъ закладахъ асекураційныхъ, зъ выняткомъ одинокого банку взаимныхъ обезпеченій „Славія“ въ Празѣ; въ тôмъ бо закладѣ, що позыскавъ собѣ своими реформами на поли асекураційнôмъ уже голосне признанье, користаютъ заступники безъ вынятку зъ тыхъ-же въ такій способъ, що яко урядники по якôмсь рядѣ лѣтъ узыскуютъ ôтповѣдну емеритуру. Банкъ „Славія“ хотяй то одинъ зъ молодыхъ закладôвъ, мае вже такого першого емерита межи своими заступниками, а то п. Іосифа Тихого въ Пенчичкахъ на Моравѣ, котрому, почавши ôтъ того року выплачуе зъ фонду емеритального своихъ заступникôвъ, ôтповѣдно до его чинности емеритуру въ рôчныхъ зр. 192 кр. 16 и буде тую-жь ему выплачувати ажь до его смерти. Старець той благословить „Славію“ за оказане въ тôмъ старанье о обезпеченье своихъ клієнтôвъ. Стоваришенье емеритальне заступникôвъ Банку „Славія“ мае 56.000 зр. маетку, хотяй доперва передъ 5 лѣтами зôстало заложене. Заявити ще треба, що емеритъ може ще побирати и дальше свою провизію, коли ему его вѣкъ позваляе заниматися дѣловодствомъ заступника. На институцію тую повиннй звернути увагу такожь иншй заклады асекураційнй.

— **На межинароднôмъ конгресѣ телеграфичнôмъ,** що ôтбувся недавно въ Берлинѣ, порѣшено знизити у всѣхъ державахъ оплаты ôтъ депешь, що приходятъ зъ заграницѣ. Зниженье тарифъ мае наступити съ днемъ 1 цвѣтня 1886.

— **Надъ освѣтленьемъ Атлантицкого океану** думаютъ серіозно въ Америцѣ. Пôсля найновѣйшого пляну мае уставитись на просторони зъ Европы до Америки що 200 миль англійскихъ по однôй лѣхтарни корабельнôй, котрй разомъ були-бъ такожь и ратунковыми стаціями.

— **Дрôбнй вѣсти.** Намѣстникъ п. Залескій и маршалокъ краевый д-ръ Зыбликевичь вернули вже зъ Вѣдня до Львова. — Службу секретаря правительственного на сегорôчнôмъ соймѣ буде сповняти п. Брониславъ Лозиньскій, ц. к. староста. — Рада мѣста Львова надала д-ру Евсевію Черкавскому почетно горожаньство. — Въ Баку на Канказѣ добуто нове жерело нафты, котре бье 20 сяжнѣвъ въ гору и дае на добу 4 миліоны фунтôвъ россійскихъ нафты.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Конкурсъ розписаный дня 12 падолиста с. р. 1) на парохію Иванкôвъ съ прил. Гуситынôвъ и Бережанка, дек. скальского, над. прив. до ч. 7267; 2) на пар. Озеряны, дек. товмацкого, над. прив., до ч. 7286; 3) на кап. Илемье, дек. перегиньского, над. цѣсарского, до ч. 7288; 4) на пар. Олексичѣ, съ прилуч. Комарôвъ и Ярошицѣ, дек. стрыйского, над. прив., до ч. 7369. Речинець для всѣхъ розписаный до 9 сѣчня 1885.

Введенй оо.: Юл. Ставничій, яко сотруд. въ Коропци, дек. уетецкого; Тим. Кульчицкій, яко кап. въ Задвôрю, дек. унѣвского; Ник. Пôджарко, яко прив. сотруд. въ Бориничахъ, дек. ходорôвского; Іоанъ Чировскій, яко завѣд. Довжанки; Ярославъ Билиньскій, яко сотруд. въ Ходачковѣ; Теоф. Горникевичь, яко сотруд. въ Гошовѣ; І. Кисѣлевскій, яко прив. сотруд. въ Двиничцѣ, дек. кудрынецкого; Алекс. Даниловичь, яко кап. въ Нестаничахъ, дек. холоѣвского; І. Чубатый, яко сотруд. въ Чортковѣ.

Увольненй оо.: Ник. Пôджарко ôтъ сотруд. въ Товщовѣ; Юл. Величковскій ôтъ завѣд. въ Довжанцѣ; І. Чировскій ôтъ сотруд. въ Ходачковѣ; Ем. Каратницкій ôтъ сотруд. въ Семакôвцяхъ.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію для о. Юліяна Габрусевича, запрезентованого на Махнôвцѣ.

Додатокъ особистый удѣлило намѣстництво о. Евг. Мокрицкому, пар. Волѣ задеревацкои въ сумѣ 100 зр. рôчно.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Зозвзванй до канон. институціи оо. 1) Теодоръ Савула зъ Шоломеничь на пар. Дмитровичѣ, дек. судово-вишеньского, и 2) Василь Кокотайло зъ Березця на пар. Колодно, дек. куликôвского.

Введеный въ завѣдательство пар. Дубецко, дек. бѣрчаньского, о. Стефанъ Сапрунъ.

Завѣдательство парохіи Тарнава выжна, дек. затварницкого (по смерти о. І. Вендзиловича) одержавъ о. Т. Войтовичь, маючи доѣзжати туды изъ Звиняча.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

☩ **О. Іоанъ Вендзиловичь,** парохъ въ Тернавѣ выжнôй, упокоився въ 78 роцѣ житя а 31 роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

☩ **О. Николай Стисловскій** парохъ въ Городку, упокоився дня 21 л. с. м. въ 57 роцѣ житя а 31 священьства. Вѣчна ему память!

☩ **О. Михаилъ Ступницкій,** парохъ Брязы, дек. болеховского, упокоився дня 16 падолиста с. р. въ 75 роцѣ житя а въ 38 священьства. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Старосвѣтскй батюшки и матушки“,** обширна повѣсть изъ быту украиньского духовеньства 20-тыхъ рр. XIX столѣтя, написана Иваномъ Левицкимъ (Нечуемъ), доведена уже до кôнця въ сегомѣсячнôй книжцѣ „Кіевскои Старины“, де она печаталася уже третій рôкъ въ перекладѣ россійскôмъ зъ украиньского оригиналу.

— **Проф. Павло И. Житецкій** читавъ въ першихъ дняхъ сего мѣсяця на рôчнôмъ зборѣ членôвъ кіевского ист. товариства преп. Нестора лѣтописця рефератъ п. заг. „Церковно-славяньскій языкъ въ малорускôй книжнôй рѣчи XVI—XVII столѣтя“. Есть се вырывокъ зъ обширнои, глубоко науковои працѣ заслуженого для нашои науки, П. Житецкого.

— **„Зоря“,** скôнчивши въ ч. 19 обширне оповѣданье Дрозда „Въ гостяхъ добре, а дома лѣпше“, помѣстила въ ч. 20 оповѣданье славного украиньского писателя Данила Слѣпченка (псевдонимъ) п. заг. „Старцѣ“, а въ ч. 21 розпочалося оповѣданье Гр. Цеглиньского п. заг. „Сыны“. Зъ другихъ статей заслугуютъ на увагу: „Освѣта на Украинѣ“, Я. Ш., выимокъ зъ обширнои студіи о нынѣшнôмъ станѣ Украины; „Про зъѣздъ и выставу археологичну у Львовѣ“, Ка.; „Акты городскй и земскй и т. зв. бернардиньскій архивъ у Львовѣ“, д-ра Ом. Калитовского; „Антошко Ревизорчукъ“, споминки зъ недавнои бувальщины, о. Льва Витошиньского; „Зъ подорожей по Италіи“ (дальше) М. Подолиньского; „Листъ И. С. Тургенева про галицко-рускй литературнй справы“, М. Д.; „Знадобы до житьеписи Ант. Могильницкого“, И. Ф., и другй.

— **Рускій театръ.** Въ понедѣлокъ мин. тыждня представлено на дохôдъ „Академичного Братства“ звѣстну оперету Основяненка „**Сватанье на Гончарôвцѣ**“. Представленье выпало пôдъ взглядомъ касовымъ добре, не такъ однакъ пôдъ взглядомъ сценичнымъ, бо окрôмъ п. Грыневецкого, котрый знаменитымъ ôтвореньемъ Стецька выкликавъ неустаючій смѣхъ въ авдиторіи, прочй артисты и артистки грали якось вяло, безъ житя, а кромѣ того мущины не умѣли добре своихъ роль. Послѣдна тая обставина, котру зауважали мы вже кôлька разôвъ и то по бôльшôй части при представленю народныхъ штукъ, може будити пôдозрѣнье, чи деякй зъ пп. артистôвъ не легковажутъ собѣ штукъ народныхъ и заховуютъ свôй талантъ и старанность лишь для чужихъ, переводныхъ штукъ. Коли бъ такъ мало бути, то нехай тіи панове знаютъ, що на рускôй сценѣ ходитъ передовсѣмъ о поправне выведенье народныхъ штукъ и що пильности та старанности при ôтворюваню народныхъ типôвъ домагаеся передовсѣмъ руска публика ôтъ артистичного персоналу рускои сцены. — За те зовсѣмъ бездоганнымъ, а декуды справдѣ артистичнымъ було выведенье представленыхъ въ четверъ мин. тыждня на дохôдъ панѣ Осиповичевои „**Чорноморцѣвъ**“, украиньскои опереты Кухаренка и Старицкого съ музикою Лисенка. Всѣ артистки и артисты зложились тутъ на одну гарну цѣлôсть, особливоже вдоволили насъ найбôльше п. Стечиньскій, котрый характеристичну ролю козака Кабицѣ ôтогравъ съ такою правдою и такимъ гуморомъ, що черезъ цѣлу штуку не выводивъ публики зъ веселого настрою, а додержувала ему пары панѣ Осиповичева, ôтдаючи дуже вѣрно и съ великою прецизією ролю охочои молодицѣ Ивги Цвѣркунихи. Панѣ Попелева ôтограла дуже гарно ролю Марусѣ, а що до гры не уступала ѣй въ нѣчôмъ молоденька и симпатична артистка п-на Вишневска, котра сего представленя проявила богато таланту въ веселôй роли Наталки. Панѣ Людкевичева була доброю Дробинихою, такъ само и пп. Стефуракъ, Яновичь и Пôдляшецкій вывязалися зъ своихъ роль зовсѣмъ ôтповѣдно. Роля поважного сотника Тупипѣ повѣрена, по нашôй гадцѣ, неôтповѣдно пану Парадюкови, хочь и въ его грѣ бачили мы похвальну старанность; режисерія мусить однакъ увзглядити обставину, що органъ пана Парадюка надто хлопячій и що сценична иллюзія богато тратитъ на тôмъ, коли зъ устъ сивоволосого сотника чуеся дитинячій майже голосъ. Хоры держались зовсѣмъ добре и оправдали высказанй нами въ попередныхъ статіяхъ для нихъ похвалы. Передъ представленьемъ Чорноморцѣвъ ôтограно симпатичный одноактовый образокъ Г. Григорієвича „**Тато на заручинахъ**“. Змѣстъ сеи мѣщаньскои пригоды, якъ назвавъ еи авторъ, звѣстный нашôй публицѣ зъ нашого торôчного справозданя, а що до выведеня сценичного замѣтимо передовсѣмъ, що артисты настроили гру до надто скорого темпа и тымъ, мимо безперечнои старанности и зовсѣмъ доброи гры всѣхъ дѣевыхъ лицъ, затерли деякй мѣсця штуки, котрй власне належало пôдносити и маркувати. Поминаючи гру старшихъ артистôвъ, мусимо тутъ знову съ похвалою згадати о п. Керницкôмъ, котрый съ кождымъ днемъ що-разъ бôльшій робитъ поступъ. — Въ пятницю представлено звѣстный образъ зъ мѣского житя п. з. „**Зъ ступня на ступень**“. Помимо святочного дня саля сего вечера була пуста, хочь шкода, бо й штука не була лиха и артисты грали еи такъ поправно и съ такимъ житьемъ, якъ бы то мы радй бачити у нихъ и въ народныхъ штукахъ. Драматичнй мѣсця штуки ôтограли дуже гарно п-нѣ Биберовичева и п. Лясковскій, комичнй ôтдали съ повною вервою панѣ Попелева и п. Гриневецкій, котрый въ другôмъ

актѣ за прегарнѝ спѣванки збиравъ неумовкаючѝ оплески. Пп. Стечиньскій, Стефуракъ и Осиповичь ôтограли малѝ свои ролѣ старанно и съ великимъ гуморомъ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. К. Лук. въ Мш. До кôнця року ще 4 зр. — **Вп. Ис. Тем. въ Бер.** До кôнця року ще 3 зр. — **Вп. Ив. Куз. въ Д.** До кôнця року ще 3 зр. — **Вп. П. въ Лѣт.** Доси заплачено за читальню 6 зр. Просимо подати, коли якѝ грошѣ переслано. — **Вп. Лис. въ Вас.** До кôнця року ще 2 зр. — **Вп. Шм. въ Печ.** У насъ записано доси лишь 5 зр. Просимо подати, коли що высылано. — **Вп. Н. Гал. къ З.** Пôсля нашихъ записокъ за сей рôкъ ще 4 зр. — **Вп. М. Ков. въ Уль.** До кôнця року все заплачено. — **Вп. Е. Юр. въ Рих.** Доси заплачено 8 зр., до кôнця року ще 2 зр. — **Вп. Ал. Печ. въ К.** „Дѣло" съ „Библ. н. п." замовлено корресп. зъ 9 серпня с. р. Доси уплачено 2 зр. До кôнця року належится ще за „Дѣла" 3 зр., за „Библ. н. п." 2·60 зр., разомъ 5·60 зр. — **Вп. Е. Пет. въ Ур.** Дня 19 серпня с. р. одержали мы 5 зр. за р. 1884. Отримавши „Дѣло" retour зъ Ф—а, мы залишили дальше посылати. Теперь знову высылаеся на подану адресу.

Подяка.

Неумолима смерть забрала намъ найдорожшого батька, о. Михаила Зельского, пароха въ Глинянахъ Заставю. Опечаленѝ почуваемось до обовязку зложити прилюдно сердечну подяку Воч. оо. дек. Левицкому, К. Левицкому зъ Ôльшаницѣ, дек. Дольницкому зъ Хильчиць, о. Ясѣньскому, Чемериньскому, Дейницкому, Макухови, Решетиловичу, Концевичу, Курмановичу, Петрасевичу, Доманикови, Шавалѣ, Рожеевскому, Кульчицкому, Дольницкому зъ Рѣпнева, Пелехови, Єзерскому, Кулицкому; Воч. оо. лат. обр. о. крыл. Вѣршховскому, Пайонкови, Шарлиньскому, Хенцѣньскому и Ласеви, що звеличили обрядъ похоронный, а особливо ще оо. Грабиньскому зъ Куткора и І. Токареви зъ Пôдгайчикъ за слова потѣхи надъ могилою и въ церквѣ; Высокородному гр. Потулицкому и его женѣ за сочувство, що за житя посѣщали покôйного а по смерти зложили вѣнець на домовину и ôтпровадили тлѣннѝ останки на кладовище; Вп. д-ру Янишевскому, лѣкареви въ Снятынѣ, що щиро занявся недугою покôйного; дальше всѣмъ Своякамъ, Знакомымъ и Парохіянамъ, що мимо слоты громадно ôтдали послѣдну прислугу нашому найдорожшому ôтцеви.

Юлія Зельска, вдова; Юліянъ, Михаилъ и Сидôръ, сыны; Юлія, Іоанна, Михалина и Стефанія, доньки; Тустановскій, Сологубъ и Высочаньскій, зятѣ.

Головна выграна евент. 500.000 Мар. | **Заявленье Щастя.** | Выграннѝ гарантує держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выграннѝ.

Выграннѝ сей користнои лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючѝ:

Найбôльша выграна есть евент. **500,000** Марокъ.

Премія 300,000 Мар	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2.000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М., въ 4-ôй на **80,000** М., въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200,000** М., а съ преміею на **300,000** М. евент. на **500,000** М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре

9 грудня с. р.

урядово назначено, коштує

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або **6 Марокъ,**

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або **3 Марокъ,**

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або **1½ Марки.**

и я розсылаю оригинальнѝ лосы гарантованѝ державою (а не заказанѝ промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшѝ стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

☞ **Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.**

☞ **По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до**

9 грудня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 10—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 91—?

Специяльности и универсальнѝ средства, францускѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

СУХА РЫБА

Судакъ, Сазанъ	найлучшій по	60 кр. за кил
Судакъ, Сазанъ	середный по	50 „ „ „
Таранъ, Вобла карбôвка чищена	по	50 „ „ „
Вобла карбôвка нечищена		40 „ „ „

Оселедцѣ копченѝ по 12—15 кр. за штуку

Баликъ рыба по 3 зр. за кил, въ меньшихъ частяхъ по 4½ кр. ôтъ дека.

Коробки и мищинки деревлянѝ, круглѝ, точенѝ, крашенѝ червоно и золото въ цвѣты, дуже хорошо здѣланѝ, по 5, 8, 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50 кр. за штуку, ôтповѣдно ихъ величинѣ.

Бôльшѝ миски и медницѣ по 50, 60, 80, 100, 120 и 150 кр.

Коралѣ венецкѝ склянѝ, величины лѣскового орѣха и меншѝ въ рôжныхъ краскахъ и зъ рôжнобарвными оздобами.

Чай правдивый караванный, спровадженый изъ Хинъ сухимъ путемъ черезъ Иркутскъ, Ураль, Нижный Новгородъ, Москву, въ оригинальныхъ, караванныхъ шкôряныхъ цыбыкахъ и розваженый пôдъ надзоромъ Заряду въ пачки пльомбованѝ, есть уже на складахъ **Народнои Торговлѣ у Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ** и продаеся въ ¼ фт. пачкахъ по 80, 90, 100, 125 кр. а въ ⅛ фт. пачкахъ за половину повысшои цѣны.

Чай удержуеся въ осôбнôмъ складѣ, ôтдѣльнôмъ ôтъ другихъ товарôвъ.

Впроваджуючи чай сей чистого и ароматичного смаку въ нашихъ торговляхъ, надѣемся нимъ добре услужити нашимъ Вп. Гостямъ.

☞ Крамницямъ опускаеся 15% ôтъ цѣнъ повысшихъ артикулôвъ. ☜

1—? **ЗАРЯДЪ „НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ".**

Матеріи на дамску и мужеску **одѣжь**

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту,

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскѝ суконѣ суконнѝ за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, **чиста** вовна овеча, на **дамскѝ пальтоты зимовѝ за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ ôтъ дощу** и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснѝ одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины

поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ Фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевѝ для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такѝ рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ рештôкъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконнѝ нисеруютъ взôрцѣ рештôкъ; тѝ кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи пріймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (16—24)

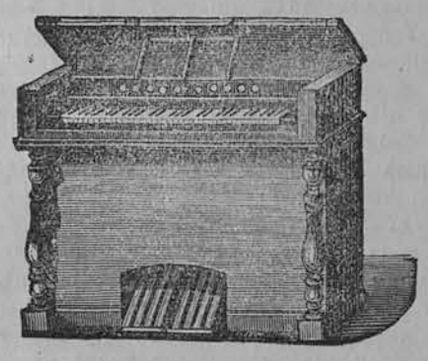

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Ôтцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 20—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранѝ. 8—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѝ.

Найновѣйшѝ препараты д-ра Tsuaf'а въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося,** нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубово-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память.** Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1509 2 10

Елястичнѝ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ, Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнѝ и 5% Листы Гипотечнѝ преміованѝ

котрѝ пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

☞ **можна въ сѣй Конторѣ получити.** ☜

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 49—?

☞ **Вже выйшовъ** ☜

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ „Просвѣты"

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Змѣстъ: Календарь историчный, астрономичный и церковный. — **Мѣсяцѣ** съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, ôтмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — **Часть информаційна:** Цѣсарска родина Выказъ оплатъ стемпловыхъ за найважнѣйшѝ справы правнѝ, документы, поданя и т. и. Скалѣ стемпльовѝ. Розкладъ ѣзды на галиц зелѣзныхъ дорогахъ. Щадницѣ почтовѝ (I—XXXVI) — **Уставъ церковный на рôкъ 1886,** укладу о. Теодора Мельника (Стор. 1—56). — **Часть литературна:** Вечѣръ на Украинѣ [Тараса Шевченка]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвѣнокъ] Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С Метеллѣ]. Гульнара [оповѣданье Павла Свенцицкого, переложивъ В. Лукичь]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею вмирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самôйловичь и Дорошенко [Пôсля М. Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Волод Навроцкій, Павло Чубиньскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнило Сушкевичь, Константинъ Бобикевичь, Василь Проданъ, Олександеръ Духновичь. Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол. Барвѣньскій] Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д-ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ Н. Зандрока]. Смѣшне. [Стор. 1—134]. Рôзнѝ оголошеня — **Илюстраціи:** Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Выписаный змѣстъ Календаря показуе, що часть информаційна и литературна дуже богатѝ, а Уставъ церковный, уложеный черезъ фахового знатока, перевысшае своимъ объемомъ (56 сторôнъ) всякѝ дотеперѣшнѝ уставы.

☞ **Цѣна 50 кр.** ☜

Дôстати можна въ товариствѣ „Просвѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ. Замовляючѝ въ „Просвѣтѣ" зъ провинціи долучать 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

Позаякъ накладъ невеликій; просимо спѣшитися зъ замовленями. Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (2—?)

Гомеріяна-гербата

Лѣкарями поручане, знамените средство

против 1508 2 ?

недугъ на легки и шіи, (сухоты, дыхавиця, недугъ гортанки).

Надзвычайнѝ успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.

Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ A. Wolffsky, Berlin N., Weissenburger Strasse 79.

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТНОЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачуе власнѝ выльосованѝ листы, а такожь текучѝ купоны ôтъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимае въ уплату купоны ôтъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляе довгосрочнѝ пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнѝ за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 13—?

Принимае грошевѝ вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничѝ** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставниче ôтдѣленье

того же Заведеня **выдае пожички на заставы,** именно на процентнѝ цѣннѝ ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнѝ и ремѣсничѝ и на всякѝ предметы, маючѝ цѣннôсть.

Бюро Заведеня въ власнôмъ домѣ при улици Ôрменьскôй н-ръ 2.

Выдавець и редакторъ **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 126 Львôвъ, Четверъ 14 (26) падолиста 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для России:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Ôткрытье Сойму краєвого.

По богослуженяхъ въ церкви Успенія Пресв. Б. и въ лат. катедрѣ зôбралось о год. 12 въ полудне до 100 послôвъ въ сали соймовôй на 1-ше засѣданье 3-тои сесіи, V-того періоду галицкого Сойму.

П. маршалокъ промовивъ:

„Найясн. Панъ найвысш. постановою зъ дня 14 падолиста зволивъ скликати нашъ Соймъ на сегодня. Єсьмо въ достаточнôмъ комплетѣ, тожь витаю Высокій збôръ и ôткрываю Соймъ тай перше наше засѣданье.

Высокій Сойме!

Торôчну сесію соймову розпочинали мы пôдъ грозою повени, якои до того часу у насъ не бувало. Сегорôчну знову розпочинаємо пôдъ сумнымъ враженьемъ матеріяльного упадку, якій грозитъ краямъ, и особливо нашому, за-для небувалои доси стагнаціи въ торговли и спаду цѣнъ плодôвъ рôльничихъ.

Торôчне нещастье, наразивши край на миліоновй страты, перейшло безъ грôзныхъ проявôвъ, якихъ мы боялися. Не було анѣ голоду, анѣ епидемій. Правда, съ весною вычерпалися фонды призначенй Найясн. Паномъ на запомоги, а Выдѣлъ кр. мусѣвъ обдумати средства на ярй засѣвы, але благородна печаливôсть монарха, котра намъ заразъ по повени такъ щедру дала помôчь, дбала и въ сѣмъ роцѣ про край и Найясн. Панъ розпорядженьемъ зъ д. 18 мая с. р. призначивъ для краю 300.000 зр. зворотнои а 150.000 зр. беззворотнои запомоги зъ фондôвъ державныхъ. Мило такожь пôднести сторону моральну, яку сельскій людъ нашъ проявлявъ середъ того нещастя. Доведеный на веснѣ до крайнои нужды, ôнъ, съ малыми выимками, не домагався ôтъ насъ милостинѣ, а просивъ о працю и можнôсть зарôбку, — а за тымъ пôшло, що грошѣ, выданй на выживу его, не змарновано: станули воднй перекопы, охоронй валы, битй гостинцѣ, каналы меліораційнй, и дѣла тіи послужатъ до направы нещастя, зробленого повенею.

Маймо надѣю, що остаточно дочекаємося ôтъ такъ давна бажанои регуляціи нашихъ рѣкъ, а за надѣю тую дякуємо знову печаливôй опѣцѣ Найясн. Пана, що объявивъ еи напередъ ласкавымъ принятьемъ просьбы ôтъ Выс. Сойму зложенои передъ его престоломъ, а опôсля въ двохъ троновыхъ промовахъ.

Що до сегорôчного нещастя, то на скоре ôдверненье его власть Сойму и его силы за слабй а радше нѣякй. Се дѣло великихъ державъ а може навѣть бôльшои части Европы супротивъ иншихъ частей свѣта. Маємо отже численныхъ и дужихъ товаришѣвъ недолѣ, а хочь-бы тая спôльнôсть интересу не принесла намъ нѣякои користи, то однакъ певна рѣчь, що наше положенье значно зноснѣйше, якъ въ краяхъ Заходу, бо у насъ земля, не кажу вже селяньска але навѣть давнѣйша доминикальна, значно менше задовжена якъ на Заходѣ або въ иншихъ провинціяхъ монархіи, але ще и длятого, що тамъ продукція землѣ доведена до найвысшого шпилю и дальше вже не богато дасться збôльшити, — коли тымчасомъ у насъ и що до выдайности землѣ и ще бôльше що до выдайности працѣ дуже обширне ще лежитъ поле для побôльшуваня рôльничои продукціи, а тымъ и до заповнюваня тои люки, яка черезъ спадъ цѣнъ робится въ господарствѣ.

Въ тôмъ напрямѣ соймъ нашъ може вчинити дуже богато. Найбôльшй навѣть жертвы на пôддвигненье рôльництва и промыслу не можутъ бути за великй, бо що пожертвуємо на рôльництво, то вернеся въ побôльшеню продукціи рôльничои, а що на промыслъ, то звернесь намъ щедро тымъ, що увôльнимось ôтъ дани, яку складаємо чужинцямъ за спроваджуванй выробы.

Знаю, що загальный голосъ въ краю домагаєся ôтъ насъ якъ найбôльшои ощадности. Але пригляньмося полекшамъ, якй можутъ дати дрôбнй ощадности. Въ трехъ рокахъ, с. є. въ р. 1881, 1882 и 1883 заплативъ край за фондъ краєвый и индемнизаційный о 876.000 менше, якъ передъ 10 лѣтами або въ р. 1880, а хочь тая полекша була числово доволѣ значуща, бо становила бôльше-менше 3% додатку до податкôвъ, — то однакъ, здаєсь менѣ не помылюсь, коли скажу, що нѣхто въ краю не почувъ тои полекшѣ, а радше нѣхто про неи навѣть не знавъ, — а тымъ часомъ коли-бъ тіи сумы було спотребити на пôддвигненье рôльництва и промыслу, цѣлый край бувъ-бы ихъ почувъ дуже добротворно. Правительство Царства Польского ôтъ р. 1815 до 1830 вставляло въ буджетъ по 800.000 зр. рôчно на саму заохоту до промыслу. Очевидно, чи значну чи незначну полекшу приносили-бъ дрôбнй ощадности, треба про неи дуже дбати хочь-бы для засады и порядной та правильнои администраціи, але коли йде о полекшу для податникôвъ, то даваймо еи при выдаткахъ непродукційныхъ, котрй на нашôмъ буджетѣ заняли доволѣ значнй розмѣры, а не щадѣмъ на выдаткахъ продукційныхъ, бо тіи у насъ не дôйшли до тои высоты, якои вымагає дѣйстный интересъ краю.

Тожь не вертаймося назадъ зъ выбранои разъ дороги, на якôй єдино Выс. Соймъ въ власнôмъ обсягу прислужится добробытови краю; выдержѣмъ на нѣй, хочь наслѣдки не скоро проявлятся, — а маймо въ Бозѣ надѣю, що по досыть довгôй серіи лѣтъ нещасливыхъ, наступитъ серія лѣтъ щасливыхъ, и змаганя нашй увѣнчатся доврымъ успѣхомъ. Съ ôтвагою приступаймо до нашихъ праць, приступаймо до нихъ съ выразомъ найвысшои вдячности для Найясн. Пана яко творця сеи институціи, въ котрôй намъ про себе самыхъ радити и рѣшати вôльно. Нехай живе Найясн. Панъ!“

Опôсля забравъ голосъ намѣстникъ п. Залескій. По словахъ привѣтныхъ ôнъ заразъ-же сказавъ: „Першій разъ, ôтъ коли ся Выс. палата, засѣвъ нынѣ въ нѣй межи достойниками церкви гр. кат. епископъ Станиславôвскій. Съ пріятностею зазначую сей фактъ, яко сповненье горячихъ бажань рускихъ мешканцѣвъ краю“. Потому п. намѣстникъ згадавъ о санкціи ухваленыхъ Соймомъ торôкъ: уставы дороговои, новелѣ до уставъ шкôльныхъ, уставы нафтовои и змѣны ординаціи выборчои. Опôсля п. намѣстникъ зовсѣмъ въ тôмъ самôмъ дусѣ, що п. маршалокъ, тôлько трохи иншими словами, пôднѣсъ справу запомоги краєви по причинѣ торôчнои певени и регуляціи рѣкъ, а дальше такъ сказавъ:

„Ц. к. правительство заняте теперь поспѣшною роботою, щобы сотворити техничну пôдставу для систематичного переведеня регуляціи галицкихъ рѣкъ. Ôтъ липня с. р. техничнй силы, дякувати средствамъ, що ихъ доставили правительство и репрезентація краю, суть занятй укладаньемъ проектôвъ генеральныхъ, а въ сѣй хвили праця тая близится вже до кôнця, бо довершено вже звышь 90% робôтъ польныхъ. Найдальше въ лютôмъ 1886 р. буде готовый весь техничный апаратъ, обôймаючій регуляційнй пляны 14 рѣкъ съ ихъ найважнѣйшими притоками. Будôвлѣ воднй на рѣкахъ галицкихъ въ сѣмъ и будучôмъ роцѣ будутъ провадитись — дякувати пôдвысшенôй дотаціи державнôй — въ бôльшихъ нѣжь доси розмѣрахъ“. „Культура лѣсова — говоривъ дальше п. намѣстникъ, — подвôйно важна для краю, разъ изъ становища економичного, а друге зô взгляду на тревалу забезпеку ôтъ повеней, ôтъ року вже остає пôдъ опѣкою значно скрѣпленого персоналу фаховыхъ органôвъ. Пôсля новои организаціи державнои службы технично-лѣсовои край нашъ подѣленый на 47 округôвъ инспекційныхъ, ôтданыхъ пôдъ надзôръ фаховыхъ органôвъ, котрй маютъ не лише запопадно дбати про раціональне веденье господарки лѣсовои, але и властителѣвъ лѣсôвъ запомагати розумною радою. Сего року технично-лѣсовый персоналъ занимався приладженьемъ плянôвъ и розрахункôвъ на засадженье лѣсомъ потокôвъ гôрскихъ и неужиткôвъ, зъ котрыхъ уже тысячѣ моргôвъ здобуто для культуры.“

„И въ иншихъ ôтдѣлахъ культуры правительство стараєсь постепенно заспокоювати потребы краю. Такъ помогло оно значнѣйшими датками заложити и розширити истнуючй вже школы рôльничй, а щобы тымъ школамъ запевнити учителѣвъ, обѣцяно дотацію стипендійну зъ державного скарбу на фахову науку кандидатôвъ. — Прикрый станъ економичный ôтбиваєся болючо на рôльничôй продукціи. Не потребую й завѣряти о печаливости правительства въ тôмъ дѣлѣ. Покличуся на слова Монарха, высказанй въ троновôй промовѣ. — Такожь и въ области промыслу краєвого правительство ступає въ выбранôмъ разъ напрямѣ. Уважаючи науку фахову выхôдною точкою, оно розширює и улучшає истнуючй заклады фаховй, якъ сницарску школу въ Закопанôмъ и школу артистичного промыслу у Львовѣ, а рôвночасно змагає творити новй заклады науковй; доказомъ того ново-зъорганизована школа промыслова въ Краковѣ и доповняюча еи проектована школа промыслова у Львовѣ, котра буде введена въ житье, якъ тôлько знайдесь ôтповѣдне умѣщенье.“

По згадцѣ про фундацію кн. Александра Любомирского, що давъ 2 миліоны франкôвъ на основанье въ Краковѣ закладу для опущеныхъ хлопцѣвъ, де будутъ приспособлюванй до занять фахово-практичныхъ (закладъ почнеся вже на весну будувати), перейшовъ п. намѣстникъ до шкôльництва.

„Въ устрою шкôлъ народныхъ сего року бачимо поступъ звычайный. Въ 1885 р. краєва Рада шкôльна выдала организаційнй ореченя на 64 школы етатовй и 113 филіяльныхъ. — Въ администраціи шкôльнôй упорядковано, якъ то бажавъ Выс. Соймъ въ 1883 р., рахунки окружныхъ фондôвъ шкôльныхъ и зъорганизовано рахунковый ихъ зарядъ такъ, що на будуче єсть

Олегъ Святославичь

исторична трагедія Корнила Устіяновича.

Въ недѣлю, дня 22 падолиста представлено въ нашôмъ театрѣ вперше историчну трагедію: „Олегъ Святославичь, князь Овруцкій“. Єсть се перша частина трилогіи: „Олегъ, Ярополкъ и Володимиръ“, вытворенои звѣстнымъ нашимъ поетомъ и артистомъ Корниломъ Устіяновичемъ, зъ котрои „Ярополка“ представляно на нашôй сценѣ вже передъ двома роками.

Предметомъ до трагедіи „Олегъ Святославичь“ послужила авторови велика усобиця, яка настала на нашôй Руси въ кôлька лѣтъ по смерти Святослава, т. є. по 972 р. межи его сынами, именно Ярополкомъ, Великимъ княземъ Кіевскимъ, и Олегомъ, княземъ землѣ Деревляньскои. Фактъ историчный зъ тыхъ часôвъ звѣстный. Воеводы Кіевского Свѣнельда сынъ, Лутъ, нарушивъ границѣ державы Олега тымъ, що поважився пôйти на ловы въ землю Деревляньску и ôтъ тамошныхъ жителѣвъ выбирати княжу дань. Розгнѣваный симъ Олегъ убиває Лута. Смерти сына не може забути старый Свѣнельдъ, воевода Ярополковый. Рôвно-жь и жена убитого воеводича, Рута, донька воеводы Сѣверского, Прѣтича, бажає пôмсты за смерть свого чоловѣка. Свѣнельдъ и Рута спонукуютъ отже Ярополка до военного походу противъ Олега, вмовляючи въ молодого, мало-досвѣдченого князя, мовь-то Олегъ стремитъ до самовласти на всѣй Руси и то при помочи свого дядька Тура, князя Турôвского, и будь-то тымъ чиномъ ôнъ задумує въ тайнѣ скинути Ярополка зъ Кіевского стола. Наущеный Ярополкъ, обидженый до того ще другимъ фактомъ, т. є. передачею Турова въ руки Олега, иде ôтгакъ на братоубійчій бôй пôдъ Овручь, побѣджає полки свого молодшого брата, а при тôй случайности тратитъ Олегъ житье въ утечи. На тôмъ сумнôмъ историчнôмъ фактѣ засновує авторъ свою трагедію.

Дѣевыми лицями суть у него: 1) Ярополкъ, Великій князь Кіевскій, молодый, малодосвѣдченый и честилюбивый; 2) Свѣнельдъ, его воевода, много заслуженый полководець Святослава (батька Ярополка) въ военныхъ походахъ до Болгаріи, отець убитого Лута, Скандинавець душею и тѣломъ, посѣдаючій великй вплывы на княжôмъ дворѣ, представитель грубои военнои силы Варяго-Руссôвъ; 3) Прѣтичь, воевода Сѣверскій, батько Руты, заслужившійся обороною Кіева супротивъ Печенѣгôвъ въ часѣ побыту Святослава въ Болгаріи, Скандинавець, зжившійся вже съ славяньскимъ елементомъ, противникъ братоубійчои вôйны, осѣненый въ части Христовою наукою, внесеною на Русь бабкою Ярополка, Ольгою; 4) Блудъ, кіевскій сотникъ, пôзнѣйшій воевода Ярополка (по смерти Свѣнельда), чоловѣкъ самолюбный, хитрый и тайный противникъ Свѣнельда; 5) Варяжко, тивунъ кіевскій, сповняючій въ цѣлôй трагедіи ролю посла Скандинавець и любовникъ военного ремесла; 6) Рута, донька Прѣтича, жена убитого Лута, женщина, жаднá пôмсты на Олегу и безневинне орудье въ рукахъ Свѣнельда. Тй всѣ лиця становлятъ мовь-бы таборъ Ярополка одномышленный и ворожій Олегови, съ выимкою Прѣтича. Противный таборъ становлятъ: 1) Олегъ, князь Деревы, гнѣзда славяньскои опозиціи противъ новыхъ варяго рускихъ порядкôвъ; 2) Радъ, его воевода; 3) Людевитъ, жрець Овруцкій, маючій задачу побудити Деревлянъ до вôйны противъ Ярополка. Побôчь сихъ лиць выступає ще 4) старенькій князь Туръ на Турôвѣ, добрый отець своихъ пôдданыхъ; 5) Мирославъ, потайный христіянинъ въ Кіевѣ, чоловѣкъ, стоячій культурою высше понадъ дикихъ ще Варяго-Руссôвъ, и народъ самъ: Поляне, Деревляне и Туряне, елементъ славяньскій, порабощеный Варягами и позбавленый давного свого вольного, вѣчевого устрою.

Якъ бачимо, авторъ внѣсъ въ свою трагедію дуже богатый матеріялъ характерôвъ, съ рôзнородными понятями, стремленями и думками. Матеріялъ сей мавъ ему послужити за тло до всеи акціи и умотивувати сумне зъявище, що братъ выступає до бою противъ брата а посередно стаєсь навѣть виновникомъ его смерти. Тенденцією автора було при тôмъ показати все лихо, яке кровавою усобицею нанесли на мирну землю Славянъ Варяго Руссы и то по такôй малозначучôй причинѣ, якою була смертъ Лута зъ рукъ молодого, яркого князя Олега. Авторъ не любитъ Варяго-Руссôвъ съ ихъ дикою, военною природою и держитъ всюды сторону мирныхъ Славянъ съ ихъ давными свобôдными, республиканьскими порядками. Христіянинъ Мирославъ становитъ культурный контрастъ.

Акція розпочинаєся сценою, въ котрôй Рута въ присутности батька (Прѣтича) и свекра (Свѣнельда) домагаєся у князя Ярополка пôмсты на Олегу за смерть свого чоловѣка. Тутъ завязуєся все. Ярополкъ любитъ брата свого и не радъ-бы его карати. Тои думки єсть и Прѣтичь. Добро державы и мирне панованье молодыхъ князѣвъ на Руси суть его идеаломъ. Жаль рôднои доньки маєдля него меншу вагу. Але Свѣнельдъ не даєсь пôддержати представленями Прѣтича. Смерть сына, котрому ôнъ лагодивъ панованье въ Туровѣ, не даютъ въ его душѣ зрости другôй думцѣ, крôмъ мести. Не могучи на разѣ склонити Ярополка на свою сторону, починає ôнъ интригу. Ôнъ то першій засѣває въ душу князя пôдозрѣнье, будь-то Олегъ замышляє при помочи Деревлянъ, Волынянъ и Хорватôвъ прійти до Кіевского престола, и жадає, щобъ Ярополкъ, яко Великій князь, завôзвавъ Олега пôдъ свôй прапоръ до походу противъ Печенѣгôвъ, знаючи, що Олегъ сего не зробитъ. Ôнъ и подає Ярополкови першій вѣсть, що князь Турова ôтдавъ передъ смертею землю и скарбы свои любимцеви свому, Олегови. Ôнъ остаточно умѣє дѣло такъ повести, що Ярополкъ не пріймає предложеня Олегового до стрѣчи, щобы помиритися, и пре конче до вôйны, котра закôнчилася смертею Олега.

(Конець буде).

порука правильного ихъ веденя.“

Наконець п. намѣстникъ представивъ, якъ стоятъ дѣла съ справою выкупу права пропинаціи, справъ индемнизаційныхъ и сервитутовыхъ.

Ôтъ дня 1 сѣчня 1885 р. розпочався той 26-лѣтный періодъ, черезъ якій мае ще тревати право пропинаціи въ Галичинѣ, т. е. до 1 сѣчня 1911 р. — въ мысль уставы зъ 30 грудня 1875 р. Потому наступитъ роздѣлъ зôбраныхъ фондôвъ на выкупъ права пропинаціи межи управненыхъ. Означенье чистого доходу зъ пропинаційного права вышинку, при 8700 зголошеняхъ, вже довершене, досыть дешевымъ коштомъ, бо на кождый повѣтъ припадае лишь 317 зр. — Зъ индемнизаційныхъ справъ остае съ кôнцемъ жовтня с. р. ще лише 8 до розслѣдженя. Пôсля амортизаційныхъ плянôвъ лишаеся до льосованя зъ облигôвъ индемнизаційныхъ въ Галичинѣ вохôднôй 30,413.000 зр. мон. конв., въ захôднôй 18,929.000 зр. м. к., а въ Вел. княж. Краковскôмъ 1,818.000 м. к. — Що до справъ сервитутовыхъ, то изъ зголошеныхъ 30.218 справъ, залагоджено 30.153, отже остаеся ще залагодити 65.

По промовѣ п. намѣстника п. маршалокъ почтивъ память пок. пословъ: еп. Пукальского, гр. Генр. Водзицкого, Валер. Подлевского и Алекс. Лукасевича.

Опôсля забравъ голосъ пос. Юл. Романчукъ и такъ промовивъ:

Вже другій разъ за сеи каденціи зауважуемо съ прикростею, що при отвореню сойму анѣ зô стороны репрезентаціи Выс. правительства, анѣ ôтъ президіи сеи высокои палаты не чути анѣ одного руского слова. А прецѣ-жь соймъ нашъ радитъ на рускôй земли, а прецѣ-жь рускій нарôдъ есть другою головною народностею нашого краю а руска мова конституційными законами рôвноуправнена, а прецѣ-жь въ сѣй Выс. палатѣ засѣдаютъ и Русины: достойники духовнѝ, яко члены сойму, и послы-заступники руского народу, а прецѣ-жь въ иншихъ краяхъ коронныхъ съ мѣшаною людностею ôткрываются соймы промовами не въ однôмъ тôлько краевôмъ языцѣ! Мы не хотѣли пôдносити сю справу ôтъ разу тутъ публично, але коли приватна згадка показалася даремною, то мы змушенѝ въ сѣй Выс. палатѣ пригадати, що въ нашôмъ краю есть и рускій нарôдъ а въ нашôмъ соймѣ и рускѝ заступники того народа!

Середъ тои промовы нашого посла гробова тишина панувала въ сали. Бесѣдникъ скôнчивъ а на слова его анѣ п. маршалокъ анѣ п. намѣстникъ, нѣхто не знайшовъ слова ôтповѣди...

Сербско-болгарска вôйна.

Ще до минувшого вторка не можна було знати, якъ стоитъ справа вôйны сербско-болгарскои; ходили найрôзнороднѣйшѝ вѣсти: однѝ доказували, що Болгаре стоятъ вже пôдъ Царебродомъ на сербскôй граници, другѝ знову казали, що Сербы стоятъ ще пôдъ Сливницею; говорено навѣть, що Сербія дѣлае, змовившись съ Портою и що Болгарія заключила якусь тайну угоду съ Россією. Въ загалѣ ситуація була дуже неясна и непевна; нынѣ она вже выяснилася. Сербскѝ войска зôстали всюды побитѝ. Драгоманъ, Перникъ, Брезникъ, Трнъ и Царебродъ, що до недавна ще були обсадженѝ сербскимъ войскомъ, суть вже въ рукахъ Болгаръ. Ще въ недѣлю дня 22 с. м. бувъ вывôзъ коло Драгомана въ рукахъ Сербôвъ; здаесь однакожь, що лишь одинъ ôтдѣлъ сербскій державъ сей вывôзъ и заслонювавъ ретираду сербского войска. Болгарска кавалерія, котра зрекогноскувала цѣлу околицю Сливницѣ, сконстатувала, що сербскѝ войска ôтступили назадъ, и пустилась на Драгоманъ, де стрѣтила згаданый ôтдѣлъ. Рôвночасно сконстатовано такожь, що около 10.000 Сербôвъ держитъ ще дорогу Трнобродску и що войско то розложилось по обохъ бокахъ дороги. Болгаре приступили заразъ до атаку въ силѣ 12.000 людей. Зъ-разу пôддержувано лишь слабый огонь карабиновый; ôттакъ выступила болгарска артилерія и почала сильно острѣлювати сербскѝ позиціи. На лѣвôмъ крылѣ боронилися ще Сербы сильнѣйше, але надъ вечеръ замовкли сербскѝ пушки, бо Болгаре зôгнали ихъ въ занятыхъ позицій. Незадовго и на болгарскôй сторонѣ уставъ огонь, болгарска музика заграла народный имнъ „Шуми Марица покрвавена“ и войско съ своимъ княземъ на передѣ — кн. Александеръ поступавъ тутъ передъ полкомъ трнавскимъ, котрый першій разъ ишовъ до огню — рушило на Сербôвъ съ добутыми багнетами. Сербы не сподѣвалися такого приступу и почали втѣкати. Болгаре очистили скоро цѣлый вывôзъ и заняли дорогу, що веде до Цареброду. Страты болгарского войска выносятъ около 180 раненыхъ и убитыхъ. Такъ само пощастилося Болгарамъ и пôдъ Брезникомъ. По пораженю Сербôвъ пôдъ Сливницею пустився за втѣкаючими капитанъ Поповъ съ своимъ ôтдѣломъ, дôгнавъ ихъ пôдъ мѣстомъ и змусивъ ихъ до битвы. Сербы и тутъ не выдержали и почали втѣкати до Трна; болгарскѝ войска заняли мѣсто. Черезъ ôтобранье Брезника Сербамъ ôтвыскали Болгаре дуже важну позицію, бо черезъ то выперли Сербôвъ зъ стороны, зъ котрои они найбôльше могли загрожувати столици.

На другій день по битвѣ пôдъ Драгоманомъ т. е. въ понедѣлокъ дня 23 с. м. пустились Болгаре дальше за Сербами дорогою до Цареброду и сего дня прійшло здаесь знову десь до стычки межи Драгоманомъ а Царебродомъ, бо кн. Александеръ телеграфувавъ того дня о 10 год. рано до свого батька въ Дармштатѣ: „Вчера цѣлый день борба пôдъ Драгоманомъ. Мы ночували на здобутыхъ горахъ и въ вывозѣ; нынѣ дальша борба въ напрямѣ якъ до Цареброду.“ Около полудня, здаесь, мусѣли Болгаре по завзятôй оборонѣ Сербôвъ взяти Цареброд и гонили за непріятелемъ ажь до границѣ, бо князь телеграфувавъ вже въ Цареброду до Софіи вечеромъ: „Непріятель ударивъ на центрумъ войска болгарского. О чверть на шесту зôставъ ôтпертый и вернувся въ неладѣ. Форпочты болгарскѝ стоятъ вже на граници сербскôй. Сербы опустили Трнъ“. Навѣть зъ сербскихъ жерелъ доносятъ, що борба пôдъ Царебродомъ була завзятою и що сербскѝ войска стыкалися съ болгарскими вже на линіи Царебродъ-Пиротъ. Вечеромъ доперва удалося Сербамъ ôтперти Болгаръ знову до Цареброду. О сѣмъ новôмъ пораженю Сербôвъ не знали въ Бѣлградѣ того дня нѣчого, бо сербска управа военнна — якъ доноситъ кореспондентъ „Gaz. Lwowsk-ои“ — спôзнилася умысно съ донесеньемъ о 20 годинъ, думаючи, що въ тôмъ часѣ удасться генераламъ Беницкому и Топаловичеви на иншихъ точкахъ Болгаръ побѣдити. Першу вѣсть о пораженю Сербôвъ получивъ австрійскій пос. гр. Кевенгильеръ а ôттакъ австрійскій аташе войсковый Пинтеръ; министерство и двôръ королевскій не знали о пораженю нѣчого. Такъ отже головна армія сербска зôстала зовсѣмъ побита и доперва въ Пиротѣ могла знову сконцентруватися. Яка есть ситуація, найлѣпшимъ доказомъ то, що головна кватира мае бути въ Пироту ще дальше перенесена ажь до Бѣло-Палянки.

Такъ само не повелося и корпусови Лешанина. По битвѣ пôдъ Адліе пустились були Сербы на Видинъ, але не могли его взяти зъ причинъ, о котрыхъ мы вже доносили. Часть болгарского войска замкнулась въ Видинѣ, а друга часть кинулась до Ломъ-Палянки. Сербы осадили були Видинъ и запалили навѣть були мѣсто бомбами, бо зъ сусѣдного Каляфату на сторонѣ румуньскôй сигнализовано великій огонь въ Видинѣ; але коли ген. Лешанинъ дôставъ приказъ спѣшити на помôчь головнôй арміи, мусѣвъ Видинъ покинути и лишивъ тамъ лишь ôтдѣлъ обсерваційный, а самъ звернувся на полудне до Сливницѣ. Коло Бѣлградика, недалеко рѣки Лому заскочили его Болгаре и тутъ прійшло знову до битвы. Хто тутъ побѣдивъ, не знати; однакожь страты сербскѝ були тутъ великѝ и здаесь, що Сербы, и коли вже не зôстали зовсѣмъ побѣдженѝ, то мусѣли потерпѣти значный ударъ. Пôдъ Бѣлградикомъ стратили они двохъ высшихъ официрôвъ, одного поручника, богато раненыхъ и убитыхъ, а крôмъ того забрали ще Болгаре 80 людей въ полонъ, одну армату и богато амуниціи. Битва пôдъ Бѣлградикомъ поясняе намъ, для чого Лешанинъ не прійшовъ въ пору пôдъ Сливницю. Послѣднѝ телеграмы зъ Бѣлграду доносятъ вправдѣ о прискоренôмъ маршу ген. Лешанина на помôчь головнôй арміи, але ледве чи та помôчь на що придасться. Коло Бѣлградика приперли здаесь Болгаре Лешанина до сербскои границѣ и ему не повôстане теперь нѣчого, якъ хиба такожь машерувати до Пироту. О арміи Лешанина нѣчого доси не чувати.

Цѣла ся кампанія нещаслива для Сербôвъ ôтдѣлала дуже некористно въ цѣлôмъ краю. Всюды запанувало велике невдоволенье и всѣ жалуются на правительство, що ихъ своими телеграмами лишь дурило и не казало правды. Була ще надѣя на войска другого покликаня, люди старшихъ и досвѣдченыхъ воякôвъ, котрыхъ першій транспортъ вырушивъ бувъ въ дорогу зъ Бѣлграду ще въ ночи зъ 24 на 25 с. м. Въ половинѣ дороги однакожь надôйшовъ телеграфичный приказъ ôтъ короля, щобы дальшій походъ застановити. Причиною сего приказу було, здаесь, постановленье короля Миляна залишити дальшу кампанію такъ нещасливо розпочату, бо всѣ представителѣ державъ европейскихъ въ Софіи домагалися у правительства болгарского, щобы князь переставъ вести дальше вôйну, подаючи яко причину сего домаганя то, що король Милянъ заявивъ, що ôнъ шануючи волю державъ выдавъ приказъ всѣмъ своимъ войскамъ залишити всяку дальшу борбу.

Такъ отже була-бы цѣла вôйна сербско-болгарска закôнчена, лишаючи по собѣ лишь сумну згадку въ исторіи, що повставъ братъ на брата и бився съ нимъ лишь для того, що сего вымагавъ якійсь чужій интересъ; що ще дальше наступитъ, поки-що не знати. Страты въ обохъ сторôнъ суть дуже великѝ, однакожь доси ще докладно не звѣстнѝ. Болгаре мали стратити въ цѣлôй кампаніи около 2.000 людей въ раненыхъ и 200 въ убитыхъ. Сербы стратили пôдъ Сливницею лишь самыхъ официрôвъ 38 въ убитыхъ и 15 въ раненыхъ. Що було причиною, що Сербы почавши ôтъ Сливницѣ тратили одну битву за другою, не трудно ôтгадати. Ôтвага и мужественне выступленье Болгаръ зъ однои стороны, а злый провôдъ и за надто велике розкиненье силъ сербскихъ зъ другои суть найголовнѣйшою причиною неудачѣ головнои сербскои арміи. Додаймо ще до сего трудности терену, непогоду и бракъ провіянту, а покажесь для чого Сербы не могли удержати занятыхъ позицій. Безперечно, що и дипломатія мусѣла по битвѣ пôдъ Сливницею такожь немало вплынути на внеохоченье короля до дальшого веденя кампаніи съ противникомъ, котрый хочь и числомъ слабшій, то духомъ однакожь сильнѣйшій. Державы европейскѝ домагалися заведеня status quo, а Порта заявила, що не допуститъ до нѣякои змѣны границѣ болгарскои и повѣдомила о тôмъ Сербію, а заразомъ и завôзвала кн. Александра, щобы ôнъ старався о застановленье дальшои борбы. Князь ôтповѣвъ, що есть его святымъ обовязкомъ и честею войсковою анѣ не прійняти анѣ предкладати розъему, доки Сербы стоятъ на земли болгарскôй. Сербія отже хочь не хочь мусѣла вертати. Вôйны дальше вести не можна, пôдъ Сливницею остатись годѣ, вертатись зле: и отъ безвыхôдне положенье, въ котрôмъ сербска армія наразъ знайшлася. Въ сѣй неудачи виноватый лишь король Милянъ, котрый за богато числивъ на добрыхъ сусѣдôвъ и розпочавъ вôйну pour le roi de Prusse а властиво... годѣ сказати для кого. Не диво отже, що теперь настало загальне пригнобленье. Королева розболѣлася на вѣсть о пораженяхъ, король пôддаеся смирно воли державъ, а „Times“ доноситъ вже навѣть, що ôнъ постановивъ зложити сербску корону. Приятелѣ короля — пôсля згаданои газеты — стараются, щобы наслѣдство перейшло на его малолѣтного сына пôдъ регенціею матери королевои. Самъ король мавъ постановити выѣхати до Франціи. Щобы не допустити на сербскій престолъ кн. Петра Караджорджевича, заносится навѣть — якъ каже „Times“ — на окупацію Сербіи черезъ Австрію.

Де-що о Мазурахъ.

Wiedzą sąsiedzi, jak kto siedzi.

(*Конець.*)

V. Жиды мазурскѝ точнѣсенько тѝ самѝ, якъ на Руси; они держатъ всѣ мѣста и мѣсточка въ своихъ рукахъ, а зъ ôтои, якъ мурашки зъ муравельника, розлазятся по селахъ чи то въ характерѣ купуючихъ, со się trafi, чи яко шинкарѣ, чи то яко властителѣ дôбръ. Якою демоничною силою пануютъ они надъ селами мазурскими, знаютъ о тôмъ читателѣ „Дѣла“ зъ славного процесу Риттерôвъ въ Лютчи.

На Руси вплывъ жидôвъ неутрализуютъ бодай въ части священьство и учителѣ, а кромѣ того власти судовѝ спиняютъ енергично розпаношенье жидôвъ. Натомѣсть на Мазурахъ нѣхто не почуваесь до обовязку ставляти жидамъ перепоны; всѣ сплятъ сномъ блаженныхъ, бо-жь прецѣ пôсля засады шовинистôвъ „żydzi, to nasi bracia mojżeszowego wyznania“...

По мѣстахъ и мѣсточкахъ мазурскихъ маютъ жиды очевидно перевагу безвзглядну и господарютъ по свому въ урядахъ громадскихъ. Цѣле уступство жидôвъ супротивъ справы польскои на тôмъ починаесь и кôнчится, що полиціянтôвъ убираютъ въ конфедератку, прикрашену червоными шнурками и дашкомъ бѣлою бляшкою закованымъ. За те не вôльно полиціянтамъ пôдъ загрозою утраты службы арештувати піякôвъ; не вôльно такожь скаржити жида, хотяй допустится крадежи, або иншого дѣла карыдостойного.

Бачите, якѝ тѝ жиды дотепнѝ: конфедераткою съ червоными шнурками и бѣлою бляшкою думаютъ заспокоити Поляковъ! И Поляки справдѣ потѣшаются такимъ патріотизмомъ braci mojżeszowego wyznania, та й не добачаютъ навѣть, що тѝ bracia деморализуютъ нарôдъ що разъ бôльше.

Одну рѣчь пôднести мушу для характеристики. Въ кождôмъ мѣсточку мазурскôмъ есть множество склепôвъ тандитныхъ, майже тôлько, якъ шинкôвъ. Тѝ численнѝ тандиты задивували мене зъ початку, та й ставъ я слѣдити рацію ихъ истнованя. И переконався я, що жиды скуповуютъ масами на лицитаціи рѣчи войсковѝ зъужитѝ и злежалѝ, такъ званѝ „фицы“, а часто такожь краденѝ рѣчи, та й зъ такого дрантя выробляютъ кабаты, плащѣ, понашиваютъ блыщачихъ гузикôвъ та червоныхъ вылогôвъ и продаютъ тѝ рѣчи за добрѝ грошѣ межи нарôдъ мазурскій. И довели жиды вже въ многихъ сторонахъ до того, що на 50 людей подыбаешь ледви одного въ народнôмъ строю. Такъ отже звôльна затираеся важне знамя народне, а Мазурщина прибирае видъ краю инвалидôвъ.

Не дивуйтесь братя, що вамъ такъ подрôбно описую тую манипуляцію тандитникôвъ; я лякаюся, щобы тая хороба не перенеслася на Русь нашу; а слабôсть тая приноситъ велику шкоду оправѣ народнôй, она руйнуе на велику скалю селянъ матеріяльно. Полотнянка мазурска коштуе 2 зр., а служила Мазурови на два роки до парады, а на чотыри роки до поневѣрки; а въ додатку мусѣвъ Мазуръ управляти ленъ и коноплѣ. Нынѣ купитъ ôнъ собѣ плащъ за 5, 6 або 7 зр., та й по роцѣ вже виситъ дрантье зъ него, — треба новый купувати; а въ слѣдъ за тымъ перестае майже цѣлкомъ на Мазурахъ управа лену, бо сорочка лняна не ôтповѣдае якось кабатови зъ блыскучими гузиками; треба справити перкалеву сорочку, котра при тяжшôй роботѣ скоро попукае, та й треба новои... А и вплывъ моральный тыхъ тандитникôвъ на селахъ такожь дуже шкôдливый, бо паробокъ, убравшись въ кабатъ, думае, що ôнъ черезъ те великій панъ, що вже всѣ розумы поѣвъ..

VI. Людъ мазурскій (сказавши по паньски: „ten niepoczciwy ludek“ а по нашому: тая пôдвалина народности, надѣя лѣпшои будучности) представляесь на першій поглядъ рубашно, навѣть ôтотрашаючо. Необзнакомленый, побачивши Мазура живый рухи, шорстку бесѣду и цѣлый укладъ немовь гнѣвный, — думавъ-бы, що до Мазура не приступай безъ кія; якійсь справдѣ лякъ огортае чоловѣка. Кого однакъ тѝ позоры не зразятъ; хто мимо такого принятя защебече разъ и другій до Мазура лагôдно, по людски; хто окаже Мазурови дѣлами добрыми прихильнôсть свою, — тогдѣ въ дивный способъ Мазуръ въ однôй хвили мякне и стае якъ дитина лагôдный; тогдѣ зробишь зъ него, що самъ захочешь. Душа Мазура якъ на долони стоитъ цѣла для тебе отворомъ; загадковости у него не знайдешь. Въ очи потакувати, а въ души свою думку думати Мазуръ не умѣе. И власне за-для того тутъ теренъ до працѣ для друга народу есть богато вдячнѣйшій, нѣжь на Руси, — бо тутъ, позыскавши разъ довѣріе Мазура, не дôзнаешь заводу, коли противно на Руси частенько стрѣтишь недовѣрчивôсть и пôдозрѣлôсть.

Шкода отже велика, що нѣхто и нѣколи не займався народомъ мазурскимъ, черезъ що ôнъ, мимо своеи вродженои рухливости и охоты до працѣ, представляесь намъ въ станѣ первобытнôмъ и страшно занедбанôмъ; слѣдôвъ якогось поступу тутъ цѣлкомъ не бачно.

Вступивши до хаты мазурскои, справдѣ ажь сумъ чоловѣка огортае; выглядае она якъ нора яка, бо подыбуешь тамъ корову, телята, крôлики, поросята, капусту, бульбу и т. д. — та й въ кôнци людей; все те душится въ тôй хатѣ, годѣ тутъ хвильку выдержати, бо забиваюча задуха тамуе ôтдыхъ. Ледви на кôлька селъ можна подыбати хату, котра выглядае порядднѣйше и мае пôдлогу. „Z kim przystajesz, takim się sam stajesz“ — каже польска пословиця. Не дивно отже, що въ товариствѣ съ звѣрятами набирае Мазуръ шороткости въ обходѣ, що чистои сорочки не може на собѣ удержати, тай що въ горѣлцѣ глядае осолоды житя. Не дивно и те, що Мазуръ не мае привязаня до рôднои землѣ, що гурмами до Америки забираются люде.

Законъ о піяньствѣ на Мазурахъ есть мертвою буквою на папери; о тверезôсть народу нѣхто тутъ не дбае, — якъ то навѣть краковскій Судъ апеляційный выразно пôдноситъ въ своѣмъ справозданю до министерства. По кождôмъ торзѣ або ярмарцѣ, ба навѣть въ свята дорôчнѝ почуешь страшнѝ крики, спѣвы, та й оглядайся добре на всѣ боки, щобъ Мазуры кôньми не розтратували тебе.

Темнота и деморализація тутъ великѝ, — въ порôвнаню до людности есть на Мазурахъ бôльше нѣжь два разы злочиньствъ и переступлень, якъ на Руси.

Слѣдуючій фактъ характеризуе найлѣпше тутешный поступъ. Одного дня выходжу я задуманый на проходъ. Переходячи коло касарнѣ, побачивъ я кôлькохъ драгонôвъ, що сидѣли и розмовляли съ собою по руски. Се звернуло мою увагу, а тогдѣ власне одинъ простый воякъ каже въ розмовѣ до товаришѣвъ своихъ:

— „Або-жь вы не знаете, що Русинъ, якъ ино уродится, мае бôльше розуму ôтъ Мазура старого...“

Слухайте шовинисты, якъ дуже заимпонувала ваша цивилизація простому воякови, а вы силуетесь ущасливити своимъ поступомъ — Русинôвъ...

Фалшованье списôвъ выборчихъ.

Чого собѣ въ Галичинѣ деякѝ панове писарѣ не позволяютъ! Користаючи зъ несвѣдомости зверхностей громадскихъ, допускаются они всякихъ надужить и крутарствъ. Богато панамъ писарямъ уходитъ, бо неписьменнѝ громадяне не знаютъ собѣ дати рады: нарѣкаютъ, плачутъ, а не удаются до судôвъ. А

що суды не гладятъ по головцѣ такихъ писарѣвъ, на те хочемо нынѣ въ науку тымъ нашимъ громадамъ, що то стогнутъ пôдъ игомъ несовѣстныхъ писарѣвъ, розказати таку пригоду.

Громадскій писарь въ однôмъ селѣ пôдъ Тарновомъ, Яковъ Марцѣнкевичь, державъ перо при выборахъ громадскихъ. Пану писареви очевидно ходило о то, щобы мати таку раду громадску, при котрôй могло-бы ему лѣпше вестися, а тіи раднѝ, на якихъ падали голосы громадянъ, якось ему не припали до вподобы. „Треба тому якось конче зарадити!“ — погадавъ собѣ панъ писарь и взявся на таку хитру штуку. Голосуючѝ громадяне були списанѝ на двохъ аркушахъ паперу, — отже ôнъ по голосованю дае до пôдпису комисіи выборчій и комисареви староства тôлько другій аркушь, а першій зручно ôтсувае на бôкъ. Комисія выборча и заступникъ правительственный якось не спостереглися, що списъ голосуючихъ громадянъ мôгъ бути на двохъ аркушахъ и, здавалось, дѣлу добрый конець. Тогды панъ писарь взявъ собѣ першій непôдписаный комисіею аркушь и переписавъ на ново, розумѣеся въ той способъ, що повсувавъ такихъ кандидатôвъ, якѝ ему було любо мати въ радѣ громадскôй. Тымъ чиномъ выйшла зовсѣмъ инша рада громадска. Панъ писарь гадавъ собѣ, що то ему уйде, але обманьство выкрылося.

Тогды ц. к. прокураторія державна въ Тарновѣ повинила его о злочиньство обманьства въ §. 199, г) закона карного, сповнене черезъ сфалшованье публичнои грамоты. Коли однакожь прійшло до розправы, трибуналъ окружного суду въ Тарновѣ узнавъ его виновнымъ лише провины въ артикулу 6 закона въ 17 грудня 1862 р., сповненои черезъ сфалшованье голосованя и результату выборôвъ и засудивъ его на одинъ мѣсяць строгого арешту. Трибуналъ мотивувавъ свôй поглядъ, що писарь не пôдпадае пôдъ §. 199 г) зак. карного, такъ: акты выборчѝ, правда, суть публичными грамотами, але въ сѣмъ случаю сфалшованя такои грамоты не було, бо въ грамотѣ не було анѣ вышкробаня, анѣ фалшивыхъ дописковъ, анѣ замазаня, а тôлько обмѣнено цѣлый аркушь, отже нарушено арт. 6 закона въ 17 грудня 1862 р.

Противъ сего выроку трибуналу окр. суду тарнôвского зголосивъ заступникъ прокураторіи важаленье неважности до найвысшого трибуналу у Вѣдни. И тутъ ôтбулася въ тôмъ дѣлѣ розправа дня 20 л. падолиста. Генеральный адвокатъ Симоновичь доказувавъ, що зажаленье есть вповнѣ оправдане. И обмѣна цѣлого аркуша — казавъ ôнъ — есть сфалшованьемъ по мысли §. 199 г), бо въ пôдсуненôмъ аркуши мѣстится не згôдне съ правдою вписанье результату выборôвъ. Не лише вышкробанье, замазанье и фалшиве вписанье суть предметомъ того злочиньства, але и обмѣна. Артикулъ 6 закона въ 17 грудня 1862 р. тôлько тогды може бути примѣненый, коли чинъ не представляеся тяжко загроженымъ дѣланьемъ. Трибуналъ касаційный прихилився до выводôвъ генерального адвоката, скасувавъ вырокъ трибуналу тарнôвского суду окружного и засудивъ писаря Як. Марцѣнкевича по мысли §. 199 г) на два мѣсяцѣ тяжкои вязницѣ. Въ мотивахъ сказано, що и той допускаеся сфалшованя, хто пôдсувае иншій вмѣстъ грамоты.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Министеръ Гаучь и реформа университетôвъ.*) Що по змѣнѣ головного начальника въ министерствѣ просвѣты можна сподѣватися и певныхъ змѣнъ въ сѣмъ ресортѣ, се рѣчь зовсѣмъ природна; але якого рода мають бути тѝ змѣны, доси бодай не було ще звѣстно. Доперва першу звѣстку приноситъ намъ „Oester. Corr.“, органъ австрійскихъ католиковъ нѣмецкихъ, выходячій въ Вирцбургу. Пôсля сеи газеты проектуеся въ Австріи певна реформа австрійскихъ университетôвъ и въ сѣй цѣли приготовуеся вже въ министерствѣ просвѣты ôтповѣдне розпорядженье. Пôсля сего розпорядженя устане независимôсть сенатôвъ университетскихъ, бо зъ стороны правительства буде имъ приданый органъ выконуючій, черезъ котрый и правительство запевнитъ собѣ безпосередный вплывъ на справы университетôвъ. Для студентôвъ будутъ выданѝ новѝ строгѝ приписы, що до учащаня на выклады и завязуваня товариствъ академичныхъ. Новый министеръ принимавъ недавно депутацію вѣденьскихъ инспекторôвъ школьныхъ и увѣрявъ ихъ въ довшôй промовѣ, що буде свôй урядъ сповняти въ дусѣ старыхъ (althergebrachten) традицій. Якъ понимати сего духа старыхъ традицій, годѣ дорозумѣтись; то однакожь рѣчь певна, що и на поли школьництва проявится певна реакція, яка нынѣ залягла майже цѣлу Европу.

(*Въ справѣ розводôвъ.*) Всѣ власти судовѝ дôстали приказъ, щобы почавши ôтъ нового року записували точно всякѝ процесы розводовѝ и подавали що року докладнѝ справозданя о ихъ числѣ и причинахъ а то для того, щобы властямъ законодавчимъ можна въ сѣй справѣ давати точнѣйшѝ справозданя якъ доси. При такихъ записокахъ однакожь не вôльно нѣколи наводити имена супругôвъ.

(*Въ справѣ школьныхъ фондôвъ краевыхъ*) доносятъ до „Reform-ы“ зъ Вѣдня, що на конференціи урядникôвъ министерства просвѣты пôдъ предсѣдательствомъ министра Гауча ухвалено, що министерство не супротивится санкціи ухвалы закона о ôтданю краевому выдѣлови цѣлого заряду школьного фонду краевого.

(*Продовженье сесій соймовыхъ.*) „Fremdenblatt“ згадуючи о ôткрытю соймôвъ въ австрійскихъ краяхъ коронныхъ такъ каже: Зъ многихъ сторôнъ увѣряютъ, що правительство готове тымъ соймамъ, котрѝ въ грудню не скôнчатъ своихъ робôтъ, продовжити сесіи ажь до половины сѣчня.

(*Австро-угорска угода и привилей банковый.*) Зъ урядовыхъ вѣстей о угодѣ австро-угорской звѣстно доси лишь тôлько, що найважнѣйшимъ предметомъ нарадъ въ сѣй справѣ бувъ доси податокъ консумційный. Станула угода, щобы податокъ ôтъ пива и спиритусу позôставъ такій самый якъ доси. Податокъ ôтъ цукру постановлено завести теперь ôтъ готового вже продукту, а не якъ доси ôтъ скôлькости зъужитыхъ до фабрикаціи буракôвъ. Не згодженося ще доси, въ якій способъ маютъ обѣ половины монархіи доставити сумъ потрѣбныхъ на покрытье спôльныхъ выдаткôвъ. Остаточне порѣшенье сеи справы передано депутаціямъ регниколярнымъ. Въ справѣ цловôй не порѣшено такожь ще нѣчого, бо доперва лишь австрійске правительство выготовило нову тарифу цлову и передало еи правительству угорскому. Теперь розпôчнутся нарады представителѣвъ обохъ сторôнъ надъ симъ предметомъ. Конференція въ сѣй справѣ мала вже вчера розпочатись у Вѣдни. Зъ стороны угорского правительства выслано секретаря Матлековича и его заступника Мигаловича а зъ стороны австрійскои призначеный шефъ секціи сов. Кальхбергъ. — Переговоры въ справѣ ôтновленя привилея австро-угорского банку межи правительствомъ австрійскимъ и угорскимъ зъ однои а комитетомъ вызначенымъ ad hoc зъ другои стороны вже майже укôнченѝ. Оба правительства згодилися на змѣну статута банку. Доси австро-угорскій банкъ мавъ право выдавати 400 мил. зр. въ паперахъ, зъ котрыхъ однакожь лишь половина могла бути покрыта дзвôнкою монетою. Пôсля новои угоды паперовый зр. може бути покрытый лишь въ высотѣ 40% а банкъ мае право выдати 600 мил. зр.; такъ отже замѣсть 200 мил. зр. не мало-бы покрытя 360 мил. зр. Доси мавъ сей банкъ 8 до 10 мил. зр. зыску а теперь зыскувавъ-бы майже подвôйно. Въ ген. радѣ банку австро-угорского ведеся такожь справа о децентрализаціи его дѣяльности; угорскѝ члены рады суть за децентрализаціею и за увзглядненьемъ мѣсцевыхъ интересôвъ а члены австрійскѝ суть знову за централизаціею и противъ всякихъ уступокъ въ интересѣ автономія мѣсцевои. — Не ôтъ рѣчи буде згадати тутъ, що галицкѝ товариства задатковѝ внесли петицію до сойму, въ котрôй домагаются, щобы соймъ зажадавъ змѣны устрою банкового въ тôмъ дусѣ, щобы банкъ сей бôльше увзглядняв и нашѝ интереси краевѝ.

Заграничнѝ Державы.

Альфонсъ, король Испаніи, умеръ вчера о годинѣ 10 передъ полуднемъ. Причиною смерти було зараженье крови. Ситуація въ Мадридѣ грôзна. Войско въ касарняхъ сконсигновано. Межи републиканцями а карлистами запанувавъ горячковый рухъ.

Россія. Сенаторъ Манассеинъ зôставъ именованый министромъ правосудія. Дотеперѣшный министеръ Набоковъ уступивъ для того, що задля якихсь справъ приватнои натуры попавъ въ неласку царя. Министеръ вôйны, Ванновскій есть недужій а его мѣсце заступае ген. Обручевъ. Говорятъ, що на случай уступленя Ванновского призначеный на его мѣсце ген. Гурко. Въ такôмъ случаю варшавскимъ ген. губернатор. зôставъ-бы ген. Дрентеленъ, дотеперѣшный ген.-губернат. въ Кіевѣ. — Кураторы учебныхъ округôвъ дôстали зъ министерства сгрогу нагану за розстрôй, якій запанувавъ теперь середъ школьнои молодежи. Причина сего — каже министерство лежитъ въ тôмъ, що професоры поступаютъ собѣ дуже легко и дружно съ молодѣжею на ладъ нѣмецкій. Министерство наказуе кураторамъ строго, щобы они пильно бачили на професорôвъ и не допускали до подôбного поступованя, котре приноситъ лишь шкоду державѣ. — По поводу побѣдъ болгарскихъ пануе въ Россіи загальна радôсть. На жалобу кн. Александра Гесского, що его сыновы, кн. Александрови болгарскому, сталася велика кривда черезъ выключенье его зъ россійскои арміи, ôтповѣвъ царъ, що сего укараня князя вымагала велика политика и ему жаль того, але все ще буде добре. По поводу сербско-болгарскои вôйны пишутъ „Моск. Вѣдомости“ органъ Каткова: „Союзъ трехъ цѣсарѣвъ не бувъ въ силѣ не допустити до розливу крови межи Болгаріею а Сербіею, а се певно не есть заплатою за то, що Россія черезъ кôлька лѣтъ не мала свобôдной руки. Россія домагалася привернення status quo; коли отже и мовы не могло бути о якôйсь компензатѣ, король сербскій якъ розбôйникъ напавъ на Болгарію и навѣть выступивъ яко оборонця султана, а армія турецка приглядалась тому. Якимъ правомъ зробила то Сербія и що ей дасть за то Туреччина? Туреччина же не мае права ôтступити нѣ кусника землѣ а нарушенье границѣ болгарскои Россія такъ само уважала-бы якъ нарушенье своеи власнои. Россія мае обовязокъ глядѣти на ненарушимѣсть краю выбореного нею. Дружба есть пожадана — кôнчатъ „Моск. Вѣдомости“ — коли съ нею сполучаются користи, коли взаимне тѣсне порозумѣнье державъ мае на цѣли удержанье мира; есть она доброю, коли опирася на обосторонныхъ обовязняхъ: do ut des.

Испанія. Зъ Мадриду доносятъ, що король Альфонсъ занедужавъ дня 24 о. м. рано дуже небезпечно. Родина короля, министры и лѣкарѣ поспѣшили сей часъ до него до лѣтнои резиденціи въ Пордо. По всѣхъ церквахъ ôтбуваются богослуженя за здоровье короля. Вчера зôбралася рада министрôвъ. Въ Парижи ходятъ такожь вѣсти, що хороба короля есть дуже небезпечною.

НОВИНКИ.

— **Передъ отвореньемъ сойму** ôтправлено вчера торжественнѝ богослуженя въ мѣскôй церквѣ Успенія Пр. Д. и въ латиньскôй катедрѣ. На богослуженю въ лат. катедрѣ бувъ присутный маршалокъ краевый, намѣстникъ и много польскихъ пословъ переважно въ старо-польскихъ строяхъ, передъ катедрою стояло множество гербованыхъ поѣздôвъ, такъ, що и перейти було годѣ; въ рускôй церкви ôтправляли торжественне богослуженье митрополитъ Сильвестеръ съ епископомъ Юліяномъ и всѣми крылошанами при численнôй асистѣ львôвского духовеньства и прекраснôмъ спѣвѣ питомцѣвъ, — церковь однакъ була зовсѣмъ порожна. Зъ пословъ на богослуженье явились чотыри рускѝ послы, именно пп.: Романчукъ, Бережницкій, Лѣниньскій и Охримовичь, зъ представителѣвъ-же властей правительственныхъ и автономичныхъ не явився нѣхто до кôнця богослуженя. По скôнченю богослуженя въ обохъ святыняхъ удалися послы до будынку соймового, передъ котрымъ орхестра львôвскои „Гармоніи“ выгравала на повитанье ихъ рôзнородни „краковяки“...

— **Зъ рускихъ пословъ** явился вчера на першôмъ засѣданю послы: Бережницкій, Лѣниньскій, Охримовичь и Романчукъ. Зъ достойникôвъ рускои церкви явився тôлько Впр. Сильвестеръ Сембратовичь; Преосв. Іоанъ Ступницкій певно й не прибуде на сю сесію за-для того, що теперь лѣчится. Зъ пословъ належачихъ до руского клюбу соймового прибули на друге засѣданье: д-ръ Антоневичь, о. Качала и о. Сѣчиньскій. Пп. Щастный Бѣлиньскій и Титъ Сѣнгалевичь явилися ще вчера. Русины послы заняли тіи самѝ мѣсця, що торôкъ.

— **П. Грохольскій** здаесь зовсѣмъ не возьме участи въ сегорôчнôй сесіи сойму за-для недуги. Зъ тои причины провôдъ правицѣ соймовои обнявъ гр. Альфредъ Потоцкій.

— **Станиславъ Поляновскій**, посолъ соймовый и членъ палаты панôвъ, мавъ нещасливый случай на ловахъ въ Мышковѣ. Якійсь неосторожный стрѣлець пострѣливъ его въ ногу, задаючи ему доволѣ тяжку рану. Въ наслѣдокъ того не прибувъ п. Поляновскій на соймъ, а тôлько письменно зажадавъ урльопу, котрого ему на вчерашнôмъ засѣданю и удѣлено.

— **Инспекторъ краевый, Болеславъ Барановскій** выготовивъ Справозданье краевои рады школьнои о школахъ народныхъ и учительскихъ семинаріяхъ за рôкъ шк. 1882|83—1883/84. Справозданье се буде небавомъ роздане посламъ.

— **Звертаемо увагу Вп. Публики рускои мѣста Львова и провинціи**, що въ суботу въ театрѣ у Львовѣ ôтбудеся представленье на дохôдъ ремѣсничого товариства „Зоря“. Сподѣваемось, що красна цѣль представленя згорне въ суботу до салѣ „Народного Дому“ якъ найбôльше гостей.

— **Зъ представленя театрального** на дохôдъ бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи передано дирекціи тои-жь гимназіи 45 зр. 17 кр. чистого приходу. Всѣмъ, що причинились до того благого дѣла, складаемо прилюдно въ имени учащоися молодежи сердечне Спаси-Бôгъ. — Ôтъ дирекціи рускои гимназіи, у Львовѣ д. 26 падолиста 1885. — *В. Ильницкій.*

— **Выдѣлъ товариства „Академичне Братство“** складае на сѣмъ мѣсци прилюдну подяку, всѣмъ тымъ Вп. Добродѣямъ, що при нагодѣ представленя театрального, даного въ дохôдъ сего товариства, зложили ласкаво добровôльнѝ наддатки, а именно: Впреосв. митрополиту Сильветрови (5 зр.), Впреозвящен. епископу Юліянови (9 зр.), Его Екоц. п. маршалкови Зыбликевичеви (4 зр.), Впреосв. архіепископу Исаковичеви (1 зр.), Впреп. крыл. Фаціевичеви (3 зр.), проф. д-ру Олександру Огоновскому (2 зр.), адв. д-ру Яцковскому (2 зр.), проф. Григ. Цеглиньскому (2 зр.), сов. Децыкевичеви (1 зр.), сов. Сгрумѣньскому (1 зр.), проф. Скобельскому (1 зр.) п. Дыметови (1 зр.), п. Коцовскому (1 зр.) п. Н. Н. (1 зр.), якъ рôвно и Всѣмъ, що зложили меншѝ наддатки. — Ôтъ Выдѣлу товариста „Академичне Братство“ у Львовѣ. *Е. Козакевичь*, голова.

— **Куріозумъ.** „Новому Проломови“ доносятъ зъ Перемышля о слѣдуючôмъ фактѣ, котрый на случай правдивости его кидавъ-бы дуже сумне свѣтло на порядки въ нашихъ администраційныхъ властяхъ: Громада Селиска веде ôтъ довшого часу процесъ съ княземъ І. Любомирскимъ о пасовиско. Позаякъ на територіи сеи громады будуются фортификаціи, тожь князь поставивъ на спорнôмъ пасовиску деревяный шинокъ для робôтникôвъ. Противъ сему внесла громада жалобу до староства въ Перемышли, котре рѣшеньемъ зъ 23 сѣчня 1884 ч. 1362 заказало князеви пôдъ карою 100 зр. будувати шинокъ на тôмъ пасовиску. Рѣшеня того однакъ не доручено анѣ князеви анѣ громадѣ, тожь природна рѣчь, що князь докôнчивъ будôвлю шинку и зажадавъ ôтъ староства, щобы впровадило жида арендаря до сего шинку. Але зовсѣмъ неприродна рѣчь, що тое саме староство, котре заказало князеви будôвлю шинку, выслало теперь свого секретаря, щобы до сего самого шинку впровадивъ арендаря. Поступкомъ тымъ розъярени селяне выкинули жида зъ шинку, за що жандармерія арештувала всѣхъ членôвъ рады громадскои въ Селискахъ и много ще другихъ селянъ и ôтставила ихъ всѣхъ до Перемышля. Доперва по увязненю селянъ пригадало собѣ староство на свое рѣшенье зъ 23 сѣчня 1884, котрымъ заказало було князеви будôвлю шинку и доручило его громадѣ, однакъ арештованѝ селяне все таки сидятъ въ вязници и хто знае, коли выйдутъ на волю. Подаючи сей фактъ куріозной и безпримѣрнои путаницѣ въ администраційнôмъ урядѣ, ждемо нетерпеливо, яке становиско займутъ тутъ мѣродайнѝ сферы и якихъ средствъ ужіютъ, що бъ усунути безправный станъ и запобѣгти на будуще подôбнымъ дивоглядамъ.

— **Про двократну гуцульску депутацію зъ Жабя** у пп. намѣстника и маршалка у Львовѣ доносили мы свого часу въ „Дѣлѣ“. Теперь доносятъ намъ зъ тыхъ сторôнъ, що вже бôльше якъ тыждень делегатъ Выдѣлу краевого п. Михальчевскій веде тамъ слѣдство.. Кажутъ, що жабѣвскій панъ писарь Войнѣкеничь розхорувався.

— **Письменнѝ испыты клявзуровѝ** для учителѣвъ школъ гимназіяльныхъ и реальныхъ розпôчнутся дня 4 л. грудня 1885, а устнѝ испыты дня 7 л. грудня 1885.

— **За вступну статью вымѣрену противъ п. намѣстника** сконфискувала ц. к. прокураторія вчерашне число „Gazet-ы Narodow-ои“.

— **Великій процесъ соціялистôвъ въ Варшавѣ** розпочався дня 23 л. падолиста. Обжалованыхъ есть 29 особъ; зъ тыхъ 25 Поляковъ и катол. а 4 православныхъ. Всѣ они належали до тайного товариства „Proletaryat“. Процесъ ведесь при зачиненыхъ дверехъ въ цитадели и потревае зо три тыжднѣ. Актъ обжалованя обнимае 200 аркушѣвъ in folio. Обжаловуютъ 4 прокураторы, а обжалованыхъ боронитъ двайцять кôлька адвокатôвъ.

— **Въ Тарновѣ** умеръ въ понедѣлокъ инфулатъ тамошнои лат. капитулы кс. Гвяздонь, котрый по смерти епископа Пукальского бувъ администраторомъ лат. тарнôвскои епархіи.

— **У Вѣдни** умеръ сими днями баронъ Кароль Мошь, бувшій довголѣтный вицепрезидентъ галицкого намѣстництва за часôвъ Голуховского и Менодорфа. Покôйный бувъ знаменитымъ урядникомъ и оказувався завсѣгды справедливымъ для Русинôвъ.

— **Громада Почапы**, пов. золочѣвского ôтзначуесь въ цѣлôй окрестности Золочева красными порядками и розумными установами. Громада тая ставитъ теперь величаву церковь, а недавно поставила гарный будынокъ школьный и дôмъ громадскій, въ котрôмъ мѣстится громадска канцелярія, читальня и громадска крамниця. Головна заслуга при заведеню сихъ порядкôвъ припадае мѣсцевому парохови о. дек. А. Дольницкому.

— **Загальнѝ зборы товариства „Рускихъ Дамъ“** у Львовѣ ôтбудутся 12 лат. грудня с. р. въ сали засѣдань Института Ставропигійского.

— **Намѣстництво** розписало конкурсъ на одну стипендію о рôчныхъ 105 зр., призначену для рускихъ слухателѣвъ правъ або философіи. Подаватись о тую стипендію можна до 30 лат. падолиста с. р. на руки властей университетскихъ.

— **Въ Бучачи** выбраный при выборахъ до рады мѣскои бурмистромъ знову жидъ Штернъ, за котрого давнѣйшои управы показався дефицитъ въ касѣ мѣста до 18.000 зр. За Штерномъ голосували(?) теперь мѣжь иншими такожь и мѣсцевѝ священики.

— **Огнѣ.** Въ Бурштынѣ згорѣло сими днями шѣсть маломѣщаньскихъ господарствъ. Властителѣ потерпѣли велику страту, котра, на жаль, не була убезпеченою.

— **Магистратъ львôвскій** взывае ôтповѣдно до постановы §. 14 инструкціи до закона войскового всѣхъ мущинъ, уродженыхъ въ лѣтахъ ôтъ 1863—1866 и приналежныхъ до львôвскои громады, якъ такожь и неприналежныхъ до сеи громады, але пробуваючихъ у Львовѣ, а въ кôнци всѣхъ тыхъ, що вже выйшли зъ клясъ обовязаныхъ ставитись до войска, однакъ не маютъ ще скôнченыхъ 36 лѣтъ и до сего часу зъ якои-будь причины не сповнили повинности войсковои, щобы до кôнця грудня 1885 р. зголосились до спису въ мѣскôмъ урядѣ конскрипційнôмъ (въ ратуши) особисто або письменно, бо инакше пôдпадутъ карѣ грошевôй до 100 зр. або карѣ арешту до 20 днѣвъ.

— **Нове зôткненье поѣздôвъ** лучилось дня 20 с. м. на угорско-галицкôй зелѣзници мѣжь Хировомъ а Старявою. Зъ Старявы выѣхавъ до Хирова поѣздъ тягаровый а заразъ за нимъ выпущено въ тôмъ самôмъ направленю поѣздъ съ шутромъ, котрый, ѣдучи скорше, дôгнавъ першій поѣздъ и ударивъ на него зъ заду. Шѣсть возôвъ тягарового поѣзду вылетѣло зъ шинъ и поторощилось на куснѣ. Зъ людей не потерпѣвъ нѣхто ушкодженя на тѣлѣ, бо робôтники, котрѝ ѣхали шутровымъ поѣздомъ а такожь и служба зелѣзницѣ побачили завчасу небезпеченьство и позôскакували щасливо зъ поѣзду. Численнѝ зôткненя поѣздôвъ, якѝ лучаются послѣдными часами на нашихъ зелѣзницяхъ, повиннѝ звернути увагу властей и приневолити ихъ енергично розслѣдити причины сеи, безпеченьству людей такъ дуже грôзнои появы.

— **Ôтзначеня и именованя.** Директоръ головнои школы въ Теребовли, Іосифъ Гринбергъ, старый и на цѣле Подôлье славно-звѣстный педагогъ, котрый займае свое становище вже бôльше якъ 50 лѣтъ и ôтзначаеся незвычайными прикметами серця и характеру, одержавъ ôтъ цѣсаря въ доказъ признаня великихъ заслугъ золотый хрестъ заслуги съ короною; срѣбнѝ хресты заслуги съ

короною одержали учителѣ шкôлъ народныхъ: Ф. Криста въ Завою, Антôнъ Чехович въ Ходачковѣ великôмъ и Василь Курпякъ въ Тудорковичахъ. — В. Пшетоцкій, инжинеръ зелѣзницѣ Кароля-Людвика, именованый инспекторомъ салинарныхъ будôвель при краєвôй дирекціи скарбу у Львовѣ. — Фр. Зайцъ, начальникъ стаціи жандармеріи въ Балигородѣ, пов. лѣского, одержавъ срѣбный хрестъ заслуги за выратованье съ нараженьемъ власного житя двохъ особъ зъ огню.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

На конкурсъ розписанѝ ухвалою зъ 21 листопада 1885 р. 1) до ч. 7408. парохія Сучава, дек. буковиньского, надає цѣсарь; 2) до ч. 7645. капел. Ôльховець, дек. бережаньского; 3) до ч. 7646. капел. Гозѣѣвъ, дек. болехôвского, надає цѣсарь; 4) до ч. 7647. капел. Темерôвцѣ, дек. галицкого, надає ординаріятъ; 5) до ч. 7648 капел. Посѣчь, дек. станиславôвского, над. прив.; 6) до ч. 7649. пар. Новоселиця, дек. снятыньского, надає ординаріятъ; 7) до ч. 7724. Бряза, дек. болехôвского, надає цѣсарь; 8) до ч. 7701. пар. Глиняны-Заставье, дек. унѣвского, над. прив. — Речинець подаватись на всѣ тіи приходы до дня 16 лат. сѣчня 1886 р.

Душпастырскѝ посады одержали оо. 1) Стеф. Высочаньскій завѣдательство Глиняны-Заставя; 2) Северинъ Борачокъ завѣдательство Брязы; 3) Іоанъ Устіяновичь завѣдательство Заставны, дек. буковиньского; 4) Іоанъ Шихъ завѣдательство Сучавы дек. буковиньского; 5) Северинъ Стрѣльбицкій завѣдательство Кимполюнга, дек. буковиньского.

Завôзваный до канон. институціи на Шидлôвцѣ, дек. гусятыньского, о. Никол. Темницкій.

Президія ц. к. намѣстництва годится на канон. институцію для о. Юліяна Габрусевича, запрезентованого на Махнôвцѣ.

Презенту на Соколôвъ, дек. бучацкого, получивъ о. Яковъ Заткаликъ.

Введеный яко завѣдатель въ Ростокахъ, дек. коссôвского, о. Іоанъ Попель.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Презенту на парохію цѣсарского наданя Медвежа, дек. дрогобыцкого, надало ц. к. намѣстництво о. Іоану Сѣлецкому, капелянови зъ Пѣсковъ, дек. горожаньского.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Збôрникъ драматичныхъ творôвъ М. А. Кропивницкого** (Выданье друге, выправлене и доповнене, изъ нотами до куплетôвъ)“ — выйшло тôлько-що въ Харковѣ и продается по цѣнѣ 1 руб. 50 коп. безъ пересылки, 1 руб. 65 коп. съ пересылкою. Набути можна въ Харковѣ въ книжнôмъ магазинѣ В. и А. Бирюковыхъ а въ Кіевѣ въ кн. магаз. Панчешникова, Фундуклеевская, д. Шеделя.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Ом. Дольниц. въ Рѣпн. До кôнця сего року ще 5 зр. — **Вп. І. Рог. въ Трост.** До теперь уплачено на сей рôкъ 9 зр. — **Вп. Ил. Ал. въ Нѣв.** До кôнця року ще 2 зр. — **Вп. І. Лѣщ. въ Ком.** У насъ записано було доси, що предплата зложена лише за 1 чвертьрôкъ, а теперь за два, отже разомъ за три. Просимо подати коли прислано за другій чвертьрôкъ, а мы въ книгахъ чей дôйдемо.

Подяка.

Дня 16 с. м. упокоився въ Реклинци въ 61 роцѣ житя а 36 роцѣ учительства найдорожшій нашъ отець, Теодоръ Хоминьскій. Въ тôмъ тяжкôмъ нещастю съ великимъ трудомъ прійшло-бъ опечаленôй родинѣ перенести своє неôградне положенье, коли бъ не щире спôвчутье мѣсцевыхъ и позамѣсцевыхъ Вп. сусѣдôвъ, котрымъ веденѝ зволили ласкаво въ похоронныхъ обрядахъ взяти участь и бôль родины розважити словомъ потѣхи. Длятого почуваємося до обовязку, выразити нашу найщирѣйшу подяку въ першôй мѣрѣ Всеч. оо. крыл. Як. Цѣпановскому, Емил. Дѣдицкому, Гнатевичеви и мѣсцевому пароху Всеч. о. М. Цѣпановскому и его Вп. Родинѣ; ôттакъ прибувшимъ Вп. Сусѣдамъ, п. Фединьскому, почмайстрови зъ Мостôвъ Вел. и Товаришамъ покôйного пп. Шустакевичеви, управителю школы зъ Добротвора и П. Мриглодскому, учителеви зъ Дворець а въ конець численно зôбравшимъ-ся Громадянамъ села Реклинця.

Родина покôйного: Юлія Хоминьска, жена; Емилія, Евгенъ, Аньеля зъ Хоминьскихъ Миляновска, дѣти; Ив. Миляновскій, зять.

Подяка.

Бодай въ той способъ окажемо частину вдячности для п. М. Скоповского, артиста-маляря, коли публично заявимо, що п. Скоповскій, ôтновившій цѣлковито олѣйными красками нашу въ нужденнôмъ станѣ знаходячу-ся церковь черезъ выконанье артистичне вкусне и схôдне съ духомъ нашого св. обряду иконостасу, — лишивъ въ серцяхъ всѣхъ чувство вдячности для себе. Въ кôлькохъ мѣсяцяхъ, мовь-бы зъ пôдъ землѣ ôтдавъ намъ въ посѣданье нашу церковь яко правдиву святыню, яко правдиво для Бога достойный дôмъ. Условія поданѝ зъ стороны п. Скоповского були такъ для насъ догôднѝ и приступнѝ, выконанье цѣлои працѣ такъ освѣстне и тревале, що мы заявляючи нынѣ п. малярю нашу подяку, съ чистою совѣстею можемо припоручити его кождому, хто хотѣвъ-бы и у себе пристровти церкви, а удалось бы имъ то тымъ лекше, що певно и для нихъ бувъ-бы п. малярь въ предложеню условій грошевыхъ такъ выразумѣлымъ, якъ и для насъ.

Ôтъ комитету церковного въ Бурштынѣ.

НАДÔСЛАНЕ.

Въ найновѣйшихъ часахъ множатся жалобы, що замѣсть єдино помôчныхъ швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта продаются пôдъ сею фирмою другѝ препараты. О сѣмъ свѣдчитъ доносъ слѣдуючій: Найтичанъ (на Моравіи). Черезъ довгій часъ терпѣвъ я въ часѣ моеи слабости на обструкцію. Мôй домовый лѣкарь порадивъ менѣ швайцарскѝ пигулки аптикаря Р. Брандта, котрѝ менѣ дуже помогли. Жаль сказати, правдивыхъ пигулокъ швайцарскихъ теперь годѣ дôстати, лишь пôдроблені, а тѝ не суть зовсѣмъ помôчнѝ. Прошу Васъ прото и т. д. Кароль фонъ Гудельманъ, ц. к. майоръ на пенсіи.

Належитъ зважати, щобы на кождôй коробочцѣ швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта (по цѣнѣ 70 кр. въ аптикахъ) бувъ бѣлый хрестъ на червонôмъ поли и власноручный пôдписъ Р. Брандта. Иншѝ коробочки належитъ ôтослати. 1409

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 92—?

Специяльности и универсальнѝ средства, французскѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE.

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis a Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

К. Диккенса

Новорôчнѝ Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВѢ

4 процентовѝ платнѝ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю

4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 51—?)

Ц. к. придворна ліярня дзвонôвъ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

поручаєся до **замовлень дзвонôвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвôнка, якъ такожъ за найлѣпшій металъ гварантуєся. Монтованье до дзвонôвъ приспособлює ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кôлько небудь разôвъ обернути такъ, що серце бє за кождымъ разомъ въ инше мѣсце, черезъ що дзвоны зыскуютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгôднѣйшихъ условіяхъ заплаты. Гармоничнѝ дзвôнки** до престолôвъ съ сильными и голосными дзвôночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзвôн. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосяжу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Ôтзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонôвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарôвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонôвъ, 1,080.370 кильограмôвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонôвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр. ваги.

1288 **Надвыжка коштôвъ даромъ.** 22—24

5 килевѝ

БОЧÔВКИ ВИНА

поручає

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (46—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и	2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „
Червонѝ вина: 1 бочôвка Viszontai			2 „ 50 „
1 бочôвка Viszontai старе . .			3 „ — „

Повысше наведенѝ цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровѝ добрѝ, натуральнѝ и лучшѝ вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкавѝ замовленя.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручає всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

Осмѣляюся такожъ заявити, що будучи въ Франціи закупивъ я богато матерій церковныхъ и принимаю всѣлякѝ рызы церковнѝ до направы а то: Фелоны, дальматики, стыхарѣ и прч. по найдешевшихъ цѣнахъ и въ найкоротшôмъ часѣ роботы порученѝ ôтсылаю.

Чашѣ, Хресты и прч. срѣбнѝ и металевѝ принимаю до позолоченя и цѣлковитого ôтновленя.

Срѣбнѝ знаряды церковнѝ якъ: Чашѣ, хресты, монстранціи и прч. Antique, купую по найвысшихъ цѣнахъ.

О ласкавѝ замовленя упрашаю.

1429 (13—20)

На зиму

Рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовѝ, мешты, камашѣ, хустки на шію шовковѝ и вовнянѝ, шапки зъ футра, зъ сукна, бѣлье трикотове дра Єгера, кальошѣ и т. д. 1516 1—10

поручає дуже дешево

Магазинъ товарôвъ модныхъ, бѣля мужеского и выробôвъ рукавичничыхъ

Братей Лянгнеръ

Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

Семинаристка

съ практикою, Русинка

удѣляюча всѣхъ шкôльныхъ предметôвъ въ рускôмъ, польскôмъ, нѣмецкôмъ и французскôмъ языцѣ, а такожъ основно гры на фортепянѣ, приняла-бъ заразъ мѣсце въ рускôмъ священичôмъ домѣ до науки дѣтей, пôдъ приступными условіями. 1518 1—3

Близша вѣдомôсть въ редакціи „Дѣла“ у Львовѣ.

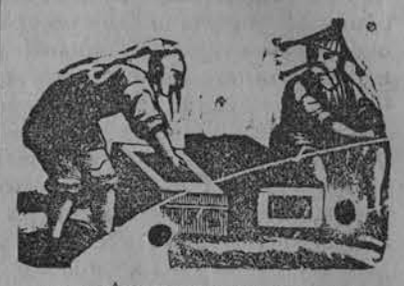

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручає маєвого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сбôръ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна .	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова .	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична .	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маєвый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянѝ высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

Найновѣйшѝ препараты

д-ра Tsua'a въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося**, нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубово-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память.** Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1509 3 .10

Маврикій Баллабанъ

у Львовѣ. площадь Маріяцка ч 8.

Поручає въ найлѣпшôмъ выборѣ и по найумѣреннѣйшихъ постôйныхъ цѣнахъ всякого рода:

Полотна и бѣлье столове,
Перкалѣ и шифоны,
Хустки, краватки, колнѣрики и маншеты,
Скарпитки и пончохи,
Барханы и піки,
Ленты и всякѝ приборы до суконь. 1503 3—3

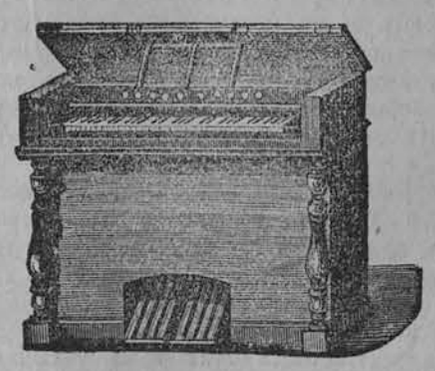

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає такожъ на раты.

1372 21—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го

Ч. 127. Львôвъ, Субота 16 (28) падолиста 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
ва цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Неôтрадный гороскопъ

и для краю въ загалѣ, и для насъ Русинôвъ въ особенности, ôткрываеъ намъ починъ сегорôчнои сесіи Сойму краевого.

Промовы пп. маршалка и намѣстника — кромѣ надѣѣ на регуляцію рѣкъ галицкихъ — не подали краеви нѣчого такого, що могло-бъ подати его мешканцямъ ôтраду и яке-таке сподѣванье лучшои долѣ, красшихъ порядкôвъ... Оба достойники ствердили кризу рôльничу въ краю, — а рôльництво — то основа его быту, — анѣ одинъ зъ нихъ не бувъ въ силѣ подати якесь средство зарады на прикрй наслѣдки тои кризы. Замѣсть того п. маршалокъ уважавъ отвѣтнымъ повторити за станьчикôвскимъ „Czas-омъ“ чисту фразу, що въ нашôмъ краю не такъ ще дуже зле въ тôмъ дѣлѣ, якъ въ краяхъ Заходу... Самй пріязнй п. маршалкови круги не можутъ згодитися съ тымъ его поглядомъ, а кромѣ того бачутъ ще въ его высказѣ недостачу политичного такту зъ уваги на непріязнй краеви партіи въ радѣ державнôй, котрй готовй при случаю вызыскати слова п. маршалка, коли буде ходити о якй датки державы для краю... П. маршалокъ не може не знати того, що нынѣшне положенье нашого краю дуже неôтрадне, певно гôрше ôтъ котрого-небудь другого краю въ Австріи, не то на Заходѣ, — по що-жь отже здалась мистификація? Хиба на те, щобъ нею зацытькати загальный голосъ краю, взываючій „имущихъ власть“ — знайти и дати пôльгу мешканцямъ, упадаючимъ пôдъ тягаремъ злиднѣвъ и податкôвъ.,. При кризѣ рôльництва, при застою въ другихъ галузяхъ народного господарства и податки и додатки до податкôвъ съ кождымъ рокомъ зростаютъ, — и отъ на 1886 рôкъ приходится ще пôдвысшати додатки до податкôвъ! Чи край выдержитъ? На се пытанье нѣхто не може ôтповѣсти: такъ! — кождый бачитъ нынѣшне перетяженье податкове. П. маршалокъ заклинае пословъ: „Не вертаймося назадъ!“ въ выдаткахъ на цѣли продукційнй — головно на пôднесенье промыслу въ краю — але самъ бачитъ, що треба въ чѣмъ-небудь таки „вернути назадъ“ — въ выдаткахъ на цѣли непродукційнй. Згода! Мы, Русины, ôтъ давна накликаемо до того и въ прасѣ и на вѣчахъ, — та тôлько въ тôмъ пытанье, чи польско-паньска бôльшôсть соймова схоче порозумѣти, — якъ се Русины зрозумѣли и въ своихъ резолюціяхъ вѣчевыхъ высказали, — де именно суть тіи непродуктивнй выдатки... Въ тôмъ то й дѣло, а мы, правду сказати, великои надѣѣ не маемо...

Що до насъ Русинôвъ въ особенности, то обѣ промовы, маршалка и намѣстника, якъ зъ формальнои такъ и зъ матеріяльнои стороны мусѣли Русинôвъ дуже вразити.

Заявленье пос. Романчука, таке справедливе и переконуюче, що супротивъ него все мусѣло мовчати, мовь съ водою въ повнôмъ ротѣ, було голосомъ цѣлого миліонового галицко-руского народу, що закладае протестъ противъ того, щобъ польскй паны уважали Соймъ краю Галичины соймомъ польскимъ, а не краевымъ, де обѣ народности маютъ рôвнй права! Велике спаси Бôгъ п. Романчукови за его смѣлый выступъ и розумный вывôдъ!

Зъ матеріяльнои стороны промовы пп. маршалка и намѣстника мусѣли вразити Русинôвъ тымъ, чого въ нихъ не було. А не було въ нихъ нѣчого про якесь змаганье краевыхъ властей, автономичнои и правительственнои, до усуненя того анормального положеня, въ якôмъ остаютъ до нынѣ Русины въ Галичинѣ. И що-жь, чи ще не часъ признати и дати Русинамъ то, що имъ зъ конституціи австрійскои правно належится и чого они уже такъ довго, безнастанно домагаются? Чому п. маршалокъ, зъ котрого устъ при промовѣ, ôткрываючôй одну зъ попередныхъ сесій, плыли такй краснй слова о красѣ и повазѣ языка Статуга Литовского, теперь въ своѣй промовѣ анѣ одного словця не сказавъ про долю внесеня п. Романчука въ справѣ руского языка въ школахъ народныхъ и середныхъ? Ба, бо Выдѣлъ краевый погребавъ се внесенье, а, ut quid fecisse videatur, замѣсть всего того, чого жадали рускй послы, предкладае заснованье окремои рускои гимназіи въ Перемышли. Коли-жь бы се не мало бути грушкою на вербѣ, то чому п. намѣстникъ въ своѣй промовѣ не выявивъ погляду центрального правительства въ сѣмъ дѣлѣ?....

Кн. Юр. Чарторыйскій завѣрявъ сеи осени опозицію въ радѣ державнôй; що Русины на найблизшôй сесіи галицкого Сойму стрѣтятся съ якимись такими фактами, котрй вдоволятъ ихъ бажаня, спровадятъ нѣбы якусь гармонію чи навѣть згоду мѣжь обома народами въ краю... Чи князь своимъ вѣщимъ духомъ предвиджувавъ промовы пп. маршалка и *намѣстника; чи долю внесеня п. Романчука о школахъ*; чи выборы до комисій соймовыхъ, при котрыхъ, якъ читателѣ пашй бачутъ, рускихъ пословъ не выбрано до кôлькохъ найважнѣйшихъ комисій; чи выбôръ члена Выдѣлу краевого, котрого, икъ уже теперь можна майже на певно сказати, не удостоится нѣякій щирый Русинъ, — що именно, якій зъ тыхъ фактôвъ чи всѣ разомъ кн. Чарторыйскій предвиджувавъ, мы не знаемо сказати.

Мы то знаемо, що нашй верховодники що иншого говорятъ, а що иншого гадаютъ, а потому й роблятъ; мы то знаемо, що нашй верховодники не доросли до пониманя правдивыхъ интересôвъ краю и его народôвъ.

Сербско-болгарска вôйна.

Сербы скôнчили свое дѣло а теперь розпочали Болгаре. Князь болгарскій телеграфувавъ дня 20 с. м. до свого батька въ Дармштатѣ: „Нынѣ рано о 7 годинѣ переступаемо границю и посуваемося до Пироту. Съ выемкою позицій пôдъ Видиномъ опустили сербскй войска цѣлу територію болгарску“. По полудни того дня надôйшла до Софіи слѣдуюча депеша: „Середъ ентузіястичныхъ окликôвъ переступили Болгаре съ княземъ на передѣ о 1 год. сербску границю. Головнй силы болгарскй посунулися долиною и заняли позиціи не дальше якъ на 5 кильометрôвъ ôтъ Пироту. Войска сербскй покинули въ центрумъ позиціи пôдъ Гринелолъ (?) и стыкалися лишь на правôмъ и лѣвôмъ крылѣ съ Болгарами. На горбахъ пôдъ самымъ Пиротомъ була сконцентрована головна сила Сербôвъ и кôлька батерій. О 4 год. розпочалася битва. Сербы боронилися завзято; мимо того заняли Болгаре около 6 годины позиціи по лѣвôй стороне Пироту. Западаюча нôчь закôнчила доперва *битву*“. *Близшихъ вѣстей о сѣй битвѣ нема*; здаеся однакожь, що и тутъ побѣдили Болгаре, бо въ Софіи доносятъ дня 27 с. м., що сербску головну кватиру перенесено зъ Пироту ажь до Нишу и що войска болгарскй стоятъ пôдъ самымъ Пиротомъ. Въ цѣлôй Сербіи мало запанувати середъ населеня великe заворушенье; кажутъ навѣть, що кабинетъ Гарашанина подався до димисіи, и що король поручивъ Христичеви вложити новый кабинетъ. Войско другого покликаня дôстало приказъ машерувати до Нишу. О арміи тимоцкôй нѣчого не чути, говорятъ лишь, що ще 26 с. м. Сербы острѣлювали Видинъ; здаесь однакожь, що бувъ то лишь ôтдѣлъ полишеный ген. Лешаниномъ пôдъ Видиномъ а самого Лешанина приперли Болгаре до сербскои границѣ и змусили его вернутися назадъ до Сербіи. О абдикаціи короля Миляна доносятъ зъ Бѣлграду, що вѣсть подана о тôмъ черезъ „Times“ есть вовсѣмъ безпôдставною, хочь и подана не безъ певнои цѣли. — Въ справѣ уніи болгарскои доносятъ, що кн. Александеръ мавъ ôтнестися до Порты съ прошеньемъ, щобы она доперва по вôйнѣ выслала до Румеліи своихъ комисарѣвъ и Порта на те згодилася, бо — якъ каже — хотѣла-бы, щобы и князь самъ взявъ особисто участь въ справѣ высланя такои комисіи. Зъ англійскихъ жерелъ доносятъ, що Порта мала приобѣцяти, що самого князя заименуе губернаторомъ Румеліи. На всякій случай здаеся, що цѣла справа болгарска не закôнчится такъ скоро и Порта сама то предвиджуе, коли зôбрала вже тихцемъ 400.000 войска и розмѣстила его на всѣхъ точкахъ, на котрыхъ, якъ думае, прійшло-бы найскорше до вôйны. — Въ кругахъ дипломатичныхъ сподѣваются, що межи Сербіею а Болгаріею прійде до заключеня мира вже въ найкоротшôмъ часѣ.

Соймъ краевый.

(3-тя сесія V-того періоду.)

I-ше Засѣданье дня 25 лат. падолиста.

На перше засѣданье прибуло 84 пословъ. По 12 год. маршалокъ ôткрывъ сесію промовою (мы вже подали еи въ попереднôмъ ч. „Дѣла“), а по нѣмъ выголосивъ свою рѣчь намѣстникъ (рôвно-жь уже звѣстну читателямъ „Дѣла“). По тôмъ слѣдувало заявленье п. Романчука.

Опôсля секретарь гр. Стан. Бадені ôтчитавъ два внесеня. 1) Внесенье пос. Дав. Абрагамовича и 16 товаришѣвъ, щобы Соймъ для покрытя недоборôвъ въ буджетѣ краевôмъ, а взглядно для зниженя додаткôвъ до податкôвъ безпосередныхъ, поручивъ Выдѣлови краевому предложити на найблизшу сесію проектъ краевои уставы, котра-бы завела краевй оплаты консумційнй (ôтъ горячихъ напоѣвъ, мяса и т. д.). 2) Внесенье п. Володисл. Козьебродского и 26 товаришѣвъ о змѣну §. 26 ординаціи выборчои для громадъ. (Се внесенье подамо въ цѣлости другимъ разомъ).

Слѣдували выборы секретарѣвъ, квесторôвъ

Руска гвардія въ Яворовѣ.

Споминка зô 1848 року.

Et haec meminisse juvabit.

Ледви рознеслася вѣсть о удѣленôй австрійскимъ народамъ дня 15 марта 1848 р. конституціи черезъ цѣсаря Фердинанда, котрого за то „Добротливымъ“ названо, сейчасъ почався незвычайный рухъ у Львовѣ напередъ межи Поляками а потому и межи Русинами. И коли 25 цвѣтня 1848 р. оповѣщено содержанье конституціи, Поляки заложили „Radę narodową“, уложили петицію до цѣсаря и загадали выслати депутацію до Вѣдня. До пôдпису тои петиціи запрошували и Русинôвъ. Але що въ петиціи не було нѣякои згадки анѣ о рускôмъ народѣ анѣ о его языцѣ, то щирй Русины не хотѣли еи пôдписувати, а зôбравшися, заложили окремѣшну „Руску Раду“ дня 10 мая 1848 р. у Львовѣ,*) и черезъ ново-заложену часопись „Зоря Галицка“ вôззвали всю прочу Русь закладати всюды по мѣстахъ рады и гвардіи руско народнй, а тй послѣднй пôсля статута зъ 8 цвѣтня 1848.

Въ Яворовѣ заложили насамперѣдъ Поляки свою Раду Народну пôдъ предсѣдательствомъ лат. пробоща бл. п. Ясѣньского, котрый обремененый лѣтами, не бравъ въ еи дѣлахъ майже нѣякои участи, а тôлько пôдписувавъ все, що ему предложено, а дальше они першй завели тутъ и гвардію польско-народну, котра яко ôтзнаку носила бѣлй орлики на рогачкахъ. Але що Полякôвъ въ Яворовѣ було небогато, то они взывали и Русинôвъ, щобы до ихъ Рады и гвардіи приступали. Тôлько-жь Русины не хотѣли лучитися съ ними. Гвардія польска зняла зъ магистрату цѣсарского орла, а вывѣсила польского бѣлого орла. Пôдъ той часъ приѣхавъ до Яворова зъ Городка официрь ôтъ гузарôвъ, а узрѣвши бѣлого орла на магистратѣ, стрѣливъ до него и орелъ розлетѣвся на кусники.

Тымчасомъ Русины довѣдалися зъ „Зорѣ Галицкои“ о загальнôмъ руху народу руского, и що закладанье Радъ та гвардій руско-народныхъ не противне интенціямъ правительства. Тогды и Яворôвскй Русины заложили собѣ въ серпни 1848 р. „Раду Народну“ пôдъ предсѣдательствомъ о. Вас. Кичуры, приходника Вишеньки, и почали формувати гвардію руску. А що Поляки клали имъ перепоны, то они выслали депутацію до бар. Гаммерштайна, командуючого генерала въ Галичинѣ. Той не лише давъ имъ дозвôлъ на окремѣшну руску гвардію, але ще й обѣцявъ имъ охорону въ потребѣ.

Тогды Русины приступили вже смѣло до дѣла, списали всѣхъ, що зголосилися до гвардіи, повыбирали зъ помѣжь себе окремо зъ такихъ, що у войску служили, капралѣвъ, вахмистрôвъ и официрôвъ, а капитаномъ выбрали Мосера, тогдѣшного префекта ц. к. фервальтеріи. Яко ôтзнаку носили бляшанй левки на шапкахъ козацкихъ або на кашкетахъ и сино-жовтй выпустки на нихъ. Яко оружіе носили шаблѣ, а дôставали ихъ на фервальтеріи, або зô Львова привозивъ ихъ бл. п. крыл. Григорій Гинилевичь за грошѣ зôбранй изъ складокъ, або самй собѣ покупили. Носили такожь карабины, котрй ôтобрали полиціянамъ. Справили собѣ такожь хоругвь; на еи темно-синôй шовковôй паволочѣ зъображеный золотый левъ, якъ опиняеся на скалу. Тая хоругвь ще й нынѣ удержуесь въ городскôй церкви зъ Яворовѣ.

Тогды д-ръ Гинилевичь, — ôнъ бувъ въ тôмъ часѣ приходникомъ въ Шклѣ и душею цѣлого въ Яворôвщинѣ руху, — выславъ одного гвардиста, мѣщанина Ив. Гмитрасевича до Перемышля по выпечатану руску роту присяги для гвардіи. Коли той гвардистъ съ левкомъ на шапцѣ и съ шаблею при боцѣ появився въ Перемышли, звернувъ на себе бачôсть цѣлои людности, а якъ въ Русинахъ збудивъ велике одушевленье, такъ у Полякôвъ велике негодованье. Коли-жь той гвардистъ повернувъ съ тою ротою присяги, заразъ на другій день д-ръ Гинилевичь ôтправивъ въ Яворовѣ торжественну службу Божу въ сослуженю чотырохъ священикôвъ и ôсьмохъ питомцѣвъ та спѣвакôвъ зъ Перемышля, що прибули сюда, и при выголошеню ôтповѣднои рѣчи. По службѣ Божôй д-ръ Гинилевичь благословивъ справлену хоругвь, а кумами еи були: Мосеръ, фервальтеръ и капитанъ гвардіи, панѣ Гельдъ, вдова по ц. к. капитанѣ, и многй иншй лиця зъ интелигенціи и мѣщаньства. По укôнченôмъ благословеню нѣсъ хоружій хоругвь, а за нимъ поступала вся гвардія въ войсковôмъ порядку, спѣваючи „Миръ вамъ братя всѣ приноимъ“ и другй пѣснѣ. Музиканты жиды ишли передомъ и грали марша на перемѣну съ спѣвомъ. Середъ ринку станула вся гвардія колесомъ, а въ серединѣ хоругвь. Дръ Гинилевичь ôтчитавъ роту присяги въ рускôмъ языцѣ, а всѣ пôднесли два пальцѣ руки. По сповненôй присязѣ занесено хоругвь назадъ до церкви.

Въ магистратѣ въ однôй комнатѣ зроблено стражницю (Wachzimmer) и тутъ сходилися гвардисты для змѣны варты и для розличныхъ нарадъ та донесень. Тогды знову вывѣсили орла цѣсарского на магистратѣ и поставили варту при касѣ городскôй. До капитана Мосера сходилася гвардія съ донесенями и по приказы, а на муштру ишла на майданъ на подвôрю у пароха. Муштра ôтправлялась по руски ведля поученя оповѣщеного въ „Зорѣ Галицкôй“ (додатокъ до 25 числа), н. пр.: „Въ право, въ лѣво *глянь!*“ „*Стôй!*“ — Крокомъ мѣрнымъ, двôйнымъ *Ступай!*“ — „*Оружь въ честь! на рамя! до ноги!*“ и т. д. Въ марши спѣвали: „Миръ вамъ братя“ и „Гей козаче въ имя Бога“ — и иншй пѣснѣ. Гвардія удержувала порядокъ и спокôй, ôтбувала варты, патролювала въ день и въ ночи, ловила блукаючихъ волокитôвъ и ворохобникôвъ, рекрутôвъ ôтставляла перше до Перемышля, а потому до Шкла*), де тогды ôтбувалася бранка, окремо ворохобникôвъ, зъ котрыхъ деякихъ мимо того, що були вже не молодй и жонатй, забрано до войска. Впрочѣмъ гвардія удержувала свою честь войскову и коли Сенько Вархолякъ увôй-

*) Многй зъ екъ-рускои шляхты и де-хто зъ рускои интелигенціи утворили були окремѣшный рускій „Соборъ“ и выдавали „Дневникъ“, але не найшовши симпатіи нѣ у Русинôвъ, нѣ у Полякôвъ, не довго животѣвъ той „Соборъ“.

*) Шкло — село 1 годыну ôтъ Яворова ôтдалене; тамъ суть сѣрчанй купелѣ войсковй, а тогды бувъ тамъ ôтдѣлъ войска.

и ревидентôвъ. Секретарями выбрано пп. Стан. Баденіого, Адама Єнджейовича, Володисл. Сапѣгу и Тита Сѣнгалевича. — Квесторами пп. Голѣевского, Кашевка, Корытовского и Торосевича. — Мѣжь выбраными 12 ревидентами находятся пп. д-ръ Антоневичь, Бережницкій, о. Т. Ковальскій и Т. Меруновичь.

Потому наступили першй читаня предложень Выдѣлу краевого. Всѣ придѣлено дотычнымъ комисіямъ.

---

2 ге Засѣданье, дня 26 падолиста.

По ôтчитаню множества петицій, слѣдували потвердженя всѣхъ ново-выбраныхъ послôвъ, а потому выборы до комисій: 1) люстраційнои (до сеи не выбрано анѣ одного Русина!); 2) буджетовои (выбрано мѣжь иншими о. Т. Ковальского); 3) петиційнои (зъ Русинôвъ выбрано: дра Антоневича, Бережницкого, Щ. Билиньского, (Т. Меруновича) и о. Сѣчиньского); 4) дороговои (не выбрано анѣ одного Русина!); 5) шкôльнои (тутъ выбрано Романчука); 6) банковои (выбрано о. Мандычевского); 7) гôрничои (выбрано п. Охримовича); 8) господарства краевого (не выбрано анѣ одного Русина!); 9) громадскои (зъ Русинôвъ выбраный еп. Пелешь); 10) администраційнои (зъ Русинôвъ выбраный Лѣниньскій); 11) правничои (выбрано мѣжь иншими Т. Сѣнгалевича.)

П. маршалокъ заповѣвъ, що 3-те засѣданье ôтбудеся въ суботу.

На 3-тôмъ засѣданю сойму дня 28 падолиста пос. Абрагамовичь мотивувавъ свое внесенье що до заведеня оплаты консумційнои, а пос. Антоневичь внѣсъ резолюцію до правительства о полѣпшеню долѣ суплентôвъ. Слѣдуюче засѣданье въ понедѣлокъ о г. 11 передъ полуднемъ. На порядку дневнôмъ постановлено межи иншими и внесенье п. Романчука о заведеню руского языка яко выкладового въ школахъ всхôдной Галичины. Нынѣ роздано посламъ справозданье выдѣлу краевого въ сѣй справѣ, а въ понедѣлокъ наступитъ перше читанье сего внесеня, по чѣмъ — якъ звычавно — палата ôтошле внесенье до комисіи шкôльнои. Выдѣлъ краевый предкладае соймови заведенье рускои гимназіи въ Перемышли, о школахъ же народныхъ не згадуе нѣчого.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

Австро-угорска монархія и справы на Балканѣ. Вôйну сербско-болгарску можна вже уважати за скôнчену, наколи тôлько кн. Александра заохоченого побѣдами не збере охота перенести поле вôйны до краю свого противника и шукати тутъ довершеня свого щастя. Якъ-бы оно и не було, вôйна сербско-болгарска въ виду найновѣйшихъ подѣй на балканьскôмъ пôвъостровѣ стратила свôй первѣстный интересъ, а увага всѣхъ звернена теперь на бôльшй державы европейскй, а головно на тй, що суть найблизшими сусѣдами спорячихъ сторôнъ або маютъ хочь-бы якій посередный интересъ на Балканѣ. Передовсѣмъ-же звернена увага всѣхъ на австро-угорску монархію, горячу покровительку Сербіи и протекторку короля Миляна. Кождому ще звучатъ добре въ ухахъ тй слова Силядіого, высказанй дня 14 о. м. въ угорскôй делегаціи, котрыми ôнъ компензату для Сербіи назвавъ справедливою и накликувавъ правительство до веденя такои политики на Всходѣ, котра-бы забезпечила австро-угорскôй монархіи вплывъ и значенье у малыхъ державъ балканьскихъ; голоснй „eljen!“ пôднесенй того дня въ тôйже делегаціи по поводу выповѣдженя вôйны Болгарамъ черезъ Сербію ще не прошумѣли и кождый пытае: а що теперь буде? що станеся съ вплывомъ Австріи на балканьскй державы, коли еи протеже, Сербія, зазнала такого пораженя ôтъ противника, ôтъ котрого майже всѣ були ôтвернулися? На сй пытаня трудно ще теперь дати основну ôтповѣдь, але въ тôмъ годятся майже всѣ, що гôрка неудача сербскои кампаніи ôтобеся тяжко и на австро-угорскôй державѣ. Австрійска монархія не попирала вправдѣ Сербіи официяльно до вôйны и гр. Кальноки заявивъ голосно, що Сербія выповѣдаючи вôйну, бере отвѣчальнôсть за ню и еи наслѣдки на себе, але прихильнôсть австро-угорскои державы була зовсѣмъ по сторонѣ Сербіи, а австрійскій посолъ въ Бѣлградѣ и войсковый аташе слѣдили пильно за кождымъ еи рухомъ. Въ Пештѣ и Вѣдни почули вже, злаесь, наслѣдки дотеперѣшнои политики австро-угорскои на Балканѣ, бо ще вô второкъ межи Вѣднемъ а Гедели, де перебувавъ цѣсарь, лѣтали депешѣ одна за другою, въ котрыхъ обговорювано приключеня на Балканѣ. Скоро за тымъ приѣхавъ цѣсарь до Вѣдня и покликавъ заразъ до себе гр. Кальнокого на довшу конференцію. Въ слѣдъ за тымъ ôтбулася нарада надъ политичною констеляціею, котра черезъ пораженье Сербіи наразъ зовсѣмъ змѣнилася. Постановлено отже на всякій случай удержати вплывъ австро-угорскои державы на Сербію и боронити еи ôтъ якихъ небудь наслѣдкôвъ, якй потягнулабы за собою нещаслива кампанія. Особа короля Миляна буде однакожь выключена ôтъ интересôвъ краю. Наколи-бъ народъ сербскій звернувся противъ короля Миляна, то сказано, що австрійска монархія не мае интересу старатися его удержати. Ся постанова однакожь вказуе якъ разъ на упадокъ вплыву австро-угорского на Сербію, бо звѣстно прецѣ загально, що цѣлый вплывъ нашои державы на Сербію групувався около короля Миляна, а упадокъ его можна уважати и упадкомъ вплыву австро-угорского на Сербію. Въ Австріи легковажено собѣ вплывъ и на другй державы балканьскй, а кладено головну вагу на Сербію, на котрôй теперь перечисленося. Для того то и справедливо каже „Köln. Ztg.“: „Наколи-бъ у Вѣдни безсторонно оцѣнювали положенье, выкликане сполученьемъ обохъ Болгарій, то мусѣли-бы були звернути тамъ увагу передовсѣмъ на спôльнôсть интересôвъ австрійскихъ и нѣмецкихъ и и заняти становище середно-европейске. Европа середна повинна-бы бажати того, щобы народы балканьскй освободилися ôтъ ига турецкого и ôтзыскали политичну и економичну независимôсть. При сильно розвиненôмъ характерѣ національнôмъ народôвъ балканьскихъ значила бы та независимôсть ôторваньесь ôтъ вплыву Россіи, а независимôсть економична зломила-бы була вплывъ Англіи. Для удержаня своеи независимости балканьскй державы мусѣли-бы були зблизитися до державъ середно-европейскихъ, котрыхъ не маютъ причины боятися, а ôтъ котрыхъ могли-бы богато узыскати. Для двохъ великихъ державъ середнои Европы така политика була зовсѣмъ ôтповѣдною, але у Вѣдни не держанося еи зъ причинъ, котрыхъ треба шукати въ интригахъ кор. Миляна, гр. Кевенгилера, австрійского посла въ Бѣлградѣ и банку для краѣвъ коронныхъ. (Лендербанкъ позичивъ Сербіи передъ вôйною 25 мил. зр. *Ред.*) Здавалося, що по всѣхъ хибахъ и спôзненяхъ, якихъ допустилася Австрія на Всходѣ, надôйшла нарештѣ пора для неи и она однымъ замахомъ ôтзыскае знову свою сферу дѣяльности на Всходѣ. Держачи Сербію въ рукахъ, могла Австрія черезъ признанье уніи болгарскои позыскати и цѣлый народъ болгарскій и вырвати его такъ зъ пôдъ вплыву Россіи. По тôмъ однакожь, що сталося, може Австрія числити хиба лишь на дуже проблематичну вдячнôсть короля Миляна и банку для краѣвъ коронныхъ.“ Ще сумнѣйше представляе рѣчь для Австро-Угорщины „Kreuzztg.“, бо доказуе, що въ Сербіи може теперь легко выбухнути революція, котра безперечно зовсѣмъ инакшій надала-бы напрямъ ôтносинамъ сего краю до австро-угорскои державы и розбудила-бы знову потахлй або лишь меркотѣючй доси суперечности политичнй. Въ австрійскôмъ министерствѣ заграничнôмъ доперва теперь зачинаютъ добачувати хибы дотеперѣшнои политики и пробиваются вже голосы зовсѣмъ иншои натуры; се однакожь вже трохи за пôзно. „Fremdenblatt“, органъ министерства дѣлъ заграничныхъ каже н. пр. теперь ось якъ: „Прихильнôсть наша для Сербіи не значитъ ще неприхильнôсть для Болгаріи.“ Чи однакожь зъ теперѣшнои прихильности австрійского кабинету буде Болгарія сита? Чи не звернесь она знову туды, зъ ôтки стрѣтила еи князя кара лишь зô взглядôвъ великои политики? Якъ станутъ теперь и другй народы балканьскй думати о вплывѣ австрійско-угорскои державы? На такй и тымъ подôбнй пытаня ôтповѣсть намъ певно вже найблизша будучнôсть.

(*Въ справѣ мобилизаціи*) доносятъ зъ Будапешту до „W. Allg. Ztg.“: Въ тутешныхъ кругахъ парляментарныхъ сподѣваются, що Австрія вступитъ збройно до Сербіи, скоро лишь опозиція въ Сербіи, користаючи зъ пораженя сербскои арміи, схоче выкликати революцію. Плянъ змобилизованя 40.000 войска, котрый вже давно выготовлено въ министерствѣ войны, не бувъ-бы однакожь зреализованый анѣ противъ Болгаръ анѣ въ оборонѣ короля Миляна, лишь въ цѣли удержаня пôдъ всякими условіями вплыву австрійскои монархіи на Сербію.

(*Зъ соймôвъ краевыхъ.*) Въ всѣхъ краяхъ коронныхъ, крôмъ одного Тріесту розпочали вже соймы свою дѣяльнôсть. Всюды однакожь пануе майже той самый настрôй: та сама рôвнодушнôсть якась и якесь невдоволенье. Ось якъ характеризуе „Politik“ теперѣшну пору соймову: Нѣчо — каже згадана газета — не поясняе яскравѣйше тй неоправданй и безъосновнй твердженя, що за правительства Таффого федерализмъ зробивъ страшный поступъ и грозитъ державѣ, якъ то, що розширенье автономіи, котре бôльшôсть парляментарна приняла за свою програму, и доси ще позôстало лишь програмою. Другою характеристикою розвитку нашихъ ôтносинъ публичныхъ въ напрямѣ федералистичнôмъ есть то, що за правительства гр. Таффого въ першôмъ роцѣ не скликувано жадныхъ соймôвъ, а ôтъ часу послѣднои сесіи соймовои вже чотырнайцять мѣсяцѣвъ минуло. Оба сй моменты суть характеристичнй для заявленя гр. Таффого, що репрезентаціи краевй будутъ знову скликуванй завчасу, щобы могли залагоджувати свои справы. Згадана газета жалуесь дальше на короткій часъ вызначеный для соймôвъ и догадуесь, що мужѣ острійшого тону знову выкличутъ споры въ ческôмъ соймѣ. „N. fr. Presse“ констатуе такожь, що въ всѣхъ соймахъ краевыхъ запанувала певна неохота и рôвнодушнôсть, а о згодѣ партій и народностей представленыхъ въ соймахъ нема и бесѣды. Одно, що всѣ партіи и народности въ соймахъ годитъ съ собою, то есть нужда економична, якôй конче зарадити потреба. Въ сѣй точцѣ устае лишь всякій антагонизмъ и споры національнй. Промовы при ôткрытяхъ поодинокихъ соймôвъ не принесли такожь нѣчого нового и не надали такожь соймамъ жадного житя. Въ всѣхъ промовахъ пробиваеся лишь одно, що правительство або старалося або буде старатися сповняти свои обовязки и взывае такожь и соймы до того, а особливо звертае увагу ихъ на справы економичнй. — Зъ поодинокихъ соймôвъ подаемо слѣдуючй найважнѣйшй вѣсти: Справы, якими ческій соймъ буде займатися, суть въ переважнôй части натуры економичнои. Незадовго буде въ соймѣ порушена такожь справа перенятя фондôвъ шкôльныхъ черезъ выдѣлъ краевый подôбно якъ и у насъ. На першôмъ засѣданю сойму зложивъ еп. кн. Шенборнъ присягу на мовѣ нѣмецкôй. — Въ буковиньскôмъ соймѣ закрыто засѣданье заразъ по ôткрытю сойму по причинѣ смерти посла Альта. — Въ шлескôмъ соймѣ повѣдомивъ маршалокъ палату, що регуляція Вислы вже розпочалася. — Въ Люблянѣ выключено проф. Шуклього зъ клюбу національного. — Въ соймѣ тирольскôмъ предложено проектъ будовы дому примусовои роботы.

Заграничнй Державы.

Кор. Альфонсъ XII. Смерть испаньского короля Альфонса XII не прійшла несподѣвано; прійшла она въ наслѣдокъ хоробы, котрои зародокъ покôйникъ прійшовши лишь на свѣтъ принѣсъ съ собою. Король Альфонсъ померъ на сухоты, прискоренй дисинтерією, а не, якъ въ першôй хвили розголошено, на зараженье крови. Що вѣкъ Альфонса не довгій о тôмъ знали всѣ, що его окружали, о тôмъ знавъ и ôнъ самъ; то и було причиною, що леда яка недоспозиція короля выкликувала обаву о его житье и що газеты заразъ розносили непокоячй билетины. Король Альфонсъ померъ въ самôмъ цвѣтѣ вѣку, бо въ 28 роцѣ житя. Ôнъ родився 28 падолиста 1857 р. и бувъ сыномъ королевои Исабелѣ II и инфанта — пôзнѣйше титулярного короля — Франца. По прогнаню бурбоньскои династіи пôдчасъ революціи въ 1868 р. выѣхавъ Альфонсъ XII зъ Испаніи и перебувавъ ажь до 1874 р. у Вѣдни въ академіи тересіяньскôй, зъ ôтки пôзнѣйше выѣхавъ до Англіи до школы военнои. Коли королева Исабеля въ 1870 р. зреклася престола въ користь свого сына, оголосився Альфонсъ XII одинокимъ законнымъ властителемъ испаньскои короны. По уступленю короля Амадея и коли правительство републиканьске не могло удержатись не могучи дати собѣ рады съ Карлистами, проклямувавъ ген. Кампосъ и цѣла Армія Альфонса королемъ Испаніи дня 29 грудня 1874 р. Дня 30 грудня т. р. уступило министерство Сагасты, а ген. Серрано зложивъ президентуру. Въ сѣчню 1875 р. приѣхавъ Альфонсъ до Испаніи и вже дня 14 того мѣсяця и року въѣхавъ торжественно до Мадриду, де именувавъ Кановаса дель Кастилльо президентомъ нового министерства. Въ 1876 р. доводивъ ôнъ особисто въ походѣ противъ Карлистôвъ, котрыхъ прогнавъ зъ краю. Въ 1878 р. оженився Альфонсъ XII съ княгинею Маріею де лясъ Мерцедесъ своею кузиною, донькою кн. Монпансіе, котрои матеръ есть рôдною сестрою королевои Изабелѣ. Въ чотыри мѣсяцѣ однакъ умерла его перша жена и ôнъ оженився ôттакъ другій разъ 1879 р. съ архикнягинею Маріею Христиною, донькою помершого архикнязя Кароля Фердинанда. Зъ сего супружества зôстали отже двѣ доньки: инфантка Марія де лясъ Мерцедесъ (ур. 11 верес. 1880) и Марія Тереса (ур. 12 падолиста 1882). Въ 1883 бувъ Альфонсъ XII у Вѣдни на електричнôй выставѣ, зъ ôтки поѣхавъ до Нѣмеччины на маневры, де зôставъ именованый властителемъ полку уланôвъ перебуваючого въ Штрасбургу. Ся обставина сталася опôсля, коли Альфонсъ XII приѣхавъ до Парижа, причиною демонстрацій противъ него. Король Альфонсъ панувавъ всего лишь 11 лѣтъ. Его панованье було зъ разу либеральне, але опôсля хотѣвъ ôнъ поставити Испанію на становищи великои державы и зачавъ наслѣдувати монархизмъ другихъ державъ. Зъ разу зачала була съ Испаніею кокетувати Нѣмеччина, нѣмецкій наслѣдникъ престола ѣздивъ навѣть въ ôтвѣдины до Мадриду, але скоро потôмъ мавъ король Альфонсъ XII случайнôсть переконатися, що ôнъ служивъ лишь фигуркою на шахôвници кн. Бисмарка; справа каролиньска мусѣла его о тôмъ найлѣпше переконати. Король Альфонсъ бувъ такожь два разы

шовъ до канцеляріи магистратскои въ шапцѣ, а асесоръ Годекъ знявъ ему шапку и положивъ на столѣ, ôнъ еи собѣ назадъ заложивъ, сказавши до асесора: — „Не смѣете того робити, бо я теперь при шабли и въ службѣ!“ И асесоръ уже бôльше не противився тому. Коли котрый гвардистъ померъ, то хоронено его по войсковому, кладено на домовинѣ шапку съ левкомъ и шаблю, а вся гвардія въ порядку войсковôмъ проводила покôйного ажь до мѣсця вѣчного упокоеня.

Число яворôвскои гвардіи зросло бôльше якъ до 300 мужа и творило двѣ компаніи, зъ котрыхъ перша пôдъ комендою капитана Мосера, а капитаномъ другои выбрано Сим. Муссаковского, учителя головнои школы. Гвардія росла дуже скоро, бо и передмѣщане а наконець и Поляки приступили до неи, такъ, що кождого тыждня разъ або два треба було ôтбирати ôтъ нововписаныхъ присягу. Тогды приѣздивъ д-ръ Гинилевичь изъ Шкла, а на знакъ даный звономъ збиралися гвардисты на майданѣ на подвôрю парохіяльнôмъ, ишли въ порядку до церкви, выносили свою хоругвъ и спѣваючи свои пѣснѣ, ишли черезъ ринокъ ажь до магистрату. Тутъ въ однôй просторôй комнатѣ д-ръ Гинилевичь читавъ ново-приступаючимъ роту присяги, а они при розвиненôй хоругвѣ пôдносилы два пальцѣ до горы. По присязѣ ôтношено хоругвь съ войсковою парадою назадъ до церкви.

Гвардія Яворôвска набула вже була такои важности, що навѣть приходило письмо зъ циркулу (k. k. Kreisamt), чи не мôгъ-бы зъ одинъ ôтдѣлъ тои гвардіи пôйти на залогу до Перемышля, — але до того не прійшло. Коли збомбардовано Львôвъ и зачало волочитися множество утѣкачѣвъ, треба було бôльше уоруженыхъ гвардистôвъ, а що не було на стôлько оружія, то забивано косы просто на кôсята, и гвардисты яко косинѣры ловили всѣхъ волокитôвъ, ôтбирали имъ оружіе и ôтводили ихъ до Перемышля. Туды ôтводжено и тыхъ, котрыхъ войско въ Шклѣ выловило и ôтставило до Яворова. Якъ треба було часомъ ненадѣйно сходитися, то ударяно на звôнници въ великій звôнъ, тогды сейчасъ збѣгалися всѣ гвардисты.

Впрочѣмъ гвардія провадила житье безжурбне, веселе, и гуляще. На то дуже нарѣкали жѣнки гвардистôвъ, бо гвардисты марнували богато гроша на рѣчи непотрѣбнй, забавлялися по шинкахъ, марно тратили часъ а роботы не пильнували, — хочь майже всѣ гвардисты були ремѣсниками, — и коли-бъ тая гвардія була потревала довше, було-бъ зруйнувалося богато родинъ. На щастье була она, якъ и всѣ прочй гвардіи, проклямаціею бар. Гаммерштайна зъ дня 10 сѣчня 1849 р., котрою поставлено Галичину въ станъ военный (Kriegszustand) розвязана, а тогды мусѣли всѣ гвардисты оружіе зложити и власти войсковôй ôтдати.

Такъ закôнчила Яворôвска гвардія свôй славный пятимѣсячный животъ!

Олегъ Святославичь

историчка трагедія Корнила Устіяновича.

(Конець.)

Трагедія мае 7 ôтслонъ, а предметомъ акціи въ нихъ суть посольства обохъ князѣвъ до себе, бунтъ Кіевлянъ, засудженье Прѣтича на смерть, освободженье его власною донькою, при чѣмъ Рута одержуе смертоносный ударъ; передача Турова въ руки Олега умираючимъ княземъ Туромъ, смерть Руты, перехôдъ Прѣтича на сторону Олега и нападъ Ярополка на Овручь. Въ 7 ôтслонѣ молятся Овручане до Хорса о побѣду, але мимо того Ярополкъ займае городъ и вже тѣшится покореньемъ брата, коли нечаяно на сцену приносятъ умираючого Олега. Тутъ доперва рефлектуеся Ярополкъ, спôзнае великôсть свого поганого дѣла и приходитъ до пересвѣдченя, що виновникомъ всего есть кровожадный Свѣнельдъ. Слѣдуе розкаянье. Умираючій на рукахъ Прѣтича Олегъ прощае братови.

Чи всѣмъ вымогамъ драматичнои поезіи ôтповѣвъ авторъ вповнѣ, мнѣнье о тôмъ есть межи Львовянами подѣлене. Однымъ, примѣромъ сказавши, вже самъ предметъ, взятый зъ давнои бувальщины, зъ часôвъ першихъ князѣвъ, звычаемъ и религійными и суспôльными поглядами намъ дуже далекихъ и чужихъ, — вже самъ предметъ мало припавъ до вподобы. Другй замѣтили, що акція, розложена на сѣмъ ôтслонъ, для умотивованя одного факту, т. е., що братъ иде вôйною на брата, есть трохи розволѣкла и робитъ штуку монотонною. Роля Руты, дуже потрѣбна и вдячна, гине своею короткостію супротивъ довгихъ переговоръ посольскихъ межи обома князями. Ще иншй добачили, що характеры Ярополка и Олега суть крыхту неяснй и мало здецидованй такъ, що годѣ слухателеви зъоріентуватись, котрый зъ нихъ бажае самовласти, котрого душа бôльше горда и пристрастна и котрый зъ нихъ виновникомъ всего нещастя. Ще характеръ Ярополка мôгъ-бы бути такимъ нерѣшучимъ, бо сей молодый князь улягае интризѣ старого Свѣнельда, але Олегъ, коли ôнъ есть лицемъ страждаючимъ въ трагедіи мôгъ-бы бути дуже чистою, благородною и высокою душею. Тогды и вся симпатія лишилась-бы по его сторонѣ. Не перечимо, що авторъ мавъ се на оцѣ, але мы не могли знайти тыхъ мѣсць, де бы все то було замарковане докладно. Противно, бачили мы въ певныхъ хвиляхъ Олега такимъ самымъ ярымъ Нормандцемъ, жаднымъ бою и гордымъ на себе, якимъ есть Ярополкъ, обиджений непослухомъ брата и загрѣтый до мести своимъ злымъ духомъ, воеводою Свѣнельдомъ. Воевода Радъ, Блудъ и другй бояре чи старосты посуваютъ акцію дуже мало, а ще менше служатъ до еи мотивованя. Они, якъ и жерцѣ служатъ бôльше до декорацій. Чи кн. Туръ потрѣбный на сценѣ, се пытанье мусимо такожь лишити отверте. Кіяне, Деревляне и Туряне костюмованй зъ ласки режисера въ бойкôвскй кожухи на выворотъ, выдались намъ людьми безъ своеи волѣ и пересвѣдченя, хотяй авторъ хотѣвъ ихъ поставити въ контрастѣ до Варяго Руссôвъ, яко

предметомъ атентату: разъ въ 1878 стрѣлявъ на него интернаціоналъ Олива, челядникъ боднарскій а другій разъ въ 1879, коли король вертавъ съ женою зъ проходу, стрѣливъ до него робôтникъ галиційскій, Отеро. Позаякъ король Альфонсъ не лишивъ сына по собѣ, то наслѣдство престола перейшло на старшу доньку Марію де лясъ Мерцедесъ пôдъ регенцію королевои-матери Христины. — Смерть короля выкликала въ Испаніи великій страхъ передъ непокоями рôжного рода особливо-же побоюются тамъ ворохобнѣ републиканôвъ и новыхъ змагань карлистôвъ, котрѝ певно схотятъ скористати зъ данои случайности. Доси однакожь спокôй нѣгде не нарушеный. Мимо того министерство радило королевôй-матери, щобы она скликала кортезôвъ и на всякій случай покликала пôдъ зброю 60.000 людей. — Мощѣ короля спочиваютъ теперь набальзамованѝ въ Пардо, зъ ôтки будутъ ôттакъ перевезенѝ до Мадриду. На слѣдуючій тыждень наступитъ похоронъ и тѣло покôйника буде зложене въ могилу въ Ескуріялѣ.

НОВИНКИ.

— **Зъ причины припадаючого въ четверъ на другій тыждень свята, Воведенія Пресв. Богородицѣ, слѣдуюче число „Дѣла“ выйде въ збôльшенôмъ объемѣ въ середу и въ суботу.**

— **Пригадуемо, що руско-народный театръ остане у** Львовѣ рѣшучо тôлько до дня 1 л. грудня с. р. Въ недѣлю дня 29 с. м. представленѝ будутъ „Соколики“ комедія Г. Григоріевича а вô второкъ буде послѣдне представленье. Представлена буде трагедія Ом. Огоновского „Гальшка Остржка“. Надѣемося, що бодай на тыхъ двохъ представленяхъ публика заповнитъ салю театральну. — Зô Львова переѣде нашъ театръ до Бродôвъ, де вже съ найбôльшою певностею въ четверъ дня 3 грудня с. р. дасть перше представленье. Представленый буде: „Назаръ Стодоля“ (образъ зъ житя козацкого, въ 3 актахъ съ спѣвами и танцями), Т. Шевченка, музика И. Воробкевича; на закончене прекрасный хоръ мѣшаный: „За вѣщанье“, слова Т. Шевченка, музика М. Вербицкого. Хоръ сей ôтспѣвае цѣлый персоналъ театральный въ оригинальныхъ народныхъ костюмахъ.

— **Въ оборонѣ руского письма.** Львôвска Дирекціи полиціи, завѣдомляючи наше политичне товариство „Народну Раду“, що ц. к. намѣстництво приняло его статуты до вѣдомости, выготовила свое письмо въ формѣ противзаконнôй, бо по руски латиньскимъ абецадломъ, Выдѣлъ „Народнои Рады“ внѣсъ противъ того зажаленье до ц. к. намѣстництва, опираючись на арт. XIX. законôвъ основныхъ зъ 21 грудня 1867, ч. 142 В з. д. и на ореченю трибуналу державного зъ дня 25 цвѣтня 1882. ч. 54.

— **На торжество тристалѣтного ювилею Института Ставропигійского** написавъ нашъ славнозвѣстный композиторъ о. Викторъ Матюкъ, яко бувшій питомець бурсы сего института, кантату на чотыри голосы.

— **О станѣ рѣчей въ Жабю** читаемо въ „Kurjer-ѣ kołomyjsk-ôмъ“: колись не було заможнѣйшои громады надъ Жабье, а нынѣ? Нынѣ село то пôдъупало морально и матеріяльно, бо въ селѣ намножилась хмара чужоземцѣвъ и жидôвъ, що здеморализувала народъ, а нема въ селѣ нѣкого, хто бы дбавъ о пôддвигненье моральности въ народѣ, цѣла-жь громадска господарка ôтъ двадцяти лѣтъ оставала въ рукахъ людей нечестныхъ, що чигали на погубу громадского майна. Кôлькохъ смѣлѣйшихъ господарѣвъ, мѣжь ними п. Сѣнятовичь и учитель п. Боярскій взялись були енергично до заведеня ладу, але свята справа все мае своихъ ворогôвъ: тыхъ людей названо соціялистами, грожено имъ арештомъ, а п. Сѣнятовича навѣть арештовано чотыри разы. Але ôнъ не дався зôгнути, окликавъ вѣче громадянъ, завѣдомивши о тôмъ коссôвске староство. Вѣче выбрало ôтпоручникôвъ, котрѝ мали всѣ кривды громады предложити пп. намѣстникови и маршалкови, а коли-бъ то не помогло и цѣсареви. И въ лѣтѣ дѣйстно выбрана депутація була не лишь у пп. намѣстника и маршалка, але и у цѣсаря (у мин. п. Пражака — *Ред. „Дѣла“*). Результатъ же тои депутаціи бувъ такій, що Выдѣлъ краевый выславъ дня 7 с. м. п. Михальчевского на сконтро касы и господарки громадскои. При сконтрѣ выкрыто недостачу до 37.000 готôвки въ касѣ громадскôй, майно громадске майже зовсѣмъ змарноване, всякѝ дѣла залагоджувавъ вôйтъ, якъ ему и поплечникамъ его хотѣлося, — словомъ, цѣлôй громадѣ грозила руина. Теперь вôйта засуспендовано. П. Михальчевскій зъ Жабя выѣхавъ, а на его мѣсце прибувъ судія слѣдчій зъ Коссова. Громада выслала подяку маршалкови д-ру Зыбликевичеви.

— **Заходомъ Микулинецкои читальнѣ** ôтбувся дня 27 вересня с. р. въ сали закладу купелевого въ Конопкôвцѣ декламаційно-вокальный вечеръ въ честь памяти Маркіяна Шашкевича. Вечеръ згромадивъ численну публику, переважно мѣщанъ и селянъ; кромѣ нихъ було кôлька доокрестныхъ священикôвъ съ родинами, за то не явився нѣхто зъ микулинецкои интелигенціи. Вечеръ розпочавъ п. Петро Левицкій, проф. гимн. зъ Тернополя прегарнымъ ôтчитомъ о житю и дѣяльности Маркіяна Шашкевича. Ôтчитъ выслухали всѣ съ великою увагою. Про вокальну часть досыть буде сказати, що выконали ея славно звѣстнѝ денисôвскѝ спѣваки пôдъ проводомъ о. Витошиньского. Ôтспѣвали кôлька пѣсень зъ „Кобзаря“ выданого львôвскими семинаристами, а мѣжь вокальными продукціями декламовано К. Устіяновича „Галичь“ (п. Гарматѣй), М. Шашкевича „Побратимови“ (п-на Рыбачикъ) и „Лиха доля“ (8-лѣтна п-на Цурковска зъ Настасова). Всѣ декламаціи выпали дуже гарно и нагородженѝ були грôмкими оплесками. По окôнченю програмы вечера наступили танцѣ, котрѝ протягнулись до бѣлого дня.

— **Въ справѣ закладаня новыхъ шинкôвъ** ôтнѣся Выдѣлъ краевый до ц. к. намѣстництва съ представленьемъ, щобъ оно припоручило староствамъ велику осторожнôсть при удѣлюваню концесій на новѝ шинки по мѣстахъ и мѣсточкахъ. Причиною того представленя суть справозданя выдѣлôвъ повѣтовыхъ, звѣщаючихъ выдѣлови краевому, що піяньство, уступивши зъ селъ, сконцентрувалося въ мѣстахъ и мѣсточкахъ; въ деякихъ меншихъ навѣть мѣсточкахъ есть вже надъ 100 шинкôвъ.

— **Принятье для послôвъ соймовыхъ** уряджуе намѣстникъ п. Залескій нынѣ о год. 9 вечеромъ.

— **Анкета, выбрана радою мѣста Львова** для выслѣдженя причинъ незвычайнои дорожнѣ печива, пересвѣдчилася, що 1 кильо хлѣба зъ найкрасшои житнои муки може коштувати що найбôльше 10 кр., зъ послѣднѣйшои муки що найбôльше 7 кр., а 1 кильо булокъ (т. зн. 10 теперѣшныхъ булокъ по 2 кр.) вже найвысше 12 кр. Зъ тои причины запросила анкета на нынѣ пекарѣвъ львôвскихъ на конференцію за-для обговореня съ ними справы конечного зниженя цѣны хлѣба и булокъ.

— **Вѣче рôльниче** мае небавомъ ôтбутися у Львовѣ. Вчера у кн. Романа Чарторыйского радивъ ширшій комитетъ надъ укладомъ програмы вѣча. Комитетъ надѣеся, що на се перше вѣче рôльниче зъѣдаеся дуже богато дѣдичѣвъ зъ цѣлого краю.

— **Болгарскѝ академики** зъѣздятся зô всѣхъ университетôвъ Европы до свого краю, щобы вступати въ ряды военнѝ. Сими днями ôтъѣздило 64 болгарскихъ академикôвъ зъ Вѣдня до Болгаріи. Передъ ôтъѣздомъ урядили всѣ славяньскѝ академичнѝ товариства въ честь ихъ на дворци зелѣзницѣ велику овацію, въ котрôй взяла участь такожь и наша „Сѣчь“. Повздержалось ôтъ участи въ тôмъ загально-славяньскôмъ торжествѣ одно тôлько польске „Ognisko“.

— **О. Б. Пюрко** помѣстивъ въ фейлетонѣ „Мира“ рецензію власного свого перекладу „Етики“ Вацлера, учебника для высшихъ клясъ гимназіяльныхъ. Тенденціею сеи рецензіи есть, выказати, будьто-бы комисія шкôльна, котра мимоходомъ сказавши, въ послѣднôмъ десятку лѣтъ выдала кôлькадесять учебникôвъ рускихъ, — въ „Егицѣ“ о. Пюрка (recte Вацлера) допустилась якихъ-то самовольныхъ змѣнъ противъ волѣ перекладчика, обезъобразила оригиналъ перекладу а навѣть ввела ереси. Рецензію свою стилизуе о. Пюрко такими словами, якъ: „безмыслица“, „нѣсенѣтниця“, „ересь“ и т. д. Розслѣдомъ замѣтôвъ о. Пюрка занялася сими днями комисія шкôльна и перейшовши замѣтъ по замѣтѣ и порôвнавши оригиналъ нѣмецкій съ оригиналомъ перекладу о. Пюрка та печатанымъ рускимъ учебникомъ, дôйшла до того пересвѣдченя, що замѣты, числомъ кôльканадцять (на двадцять-кôлька аркушѣвъ друку) суть безъосновнѝ и опираются на маленькихъ похибкахъ друкарскихъ. Рефератъ о всѣмъ предложила комисія Впреосв. метрополитови съ ôтповѣдными поясненями, ôтпираючи тымъ самымъ всякѝ докоры о злôй воли. Належитъ до того ще додати, що комисія перекладъ о. Пюрка посылала передъ печатаньемъ Вп. о. Тороньскому, катехитови въ Дрогобычи, до перегляду и приняла тысячнѝ его поправки стилистичнѝ и реальнѝ. Коли отже о. Пюрко мае якійсь жаль до деякихъ стилистичныхъ змѣнъ, то най буде при тôмъ и вдячный о. Тороньскому за всѣ поправки, котрѝ вартôсть оригинального перекладу лишь пôднесли. О. Пюрко держався надто невôльничо тексту нѣмецкого и допустився въ своѣмъ перекладѣ богато варваризмôвъ, котрѝ можна ему всюды выказати. Термины техничнѝ були страшно кованѝ и о. Тороньскій мавъ велику працю весь мануокриптъ зробити пригôднымъ до печатаня, зовсѣмъ безъинтересно, бо за сей трудъ не ôтступивъ о. Пюрко рецензентови нѣ одного шелюга зъ ремунерація. Рукопись о. Пюрка представлено такожь Впреосв. метрополитови до сконстатованя, що не всѣ замѣты перекладчика суть вѣрнѝ. — *Членъ комисіи.*

— **Нова найлучша педагогія.** Пишутъ намъ: Въ вересни с. р. бувъ старшимъ учителемъ въ Ôкнѣ п. Тишковскій, въ жовтни и падолистѣ п. Гакъ, а 1 грудня приходитъ на тую посаду п. Голембйовскій, котрый чей-же хочь мѣсяць тутъ забавитъ. Якъ бачите, въ 4 мѣсяцяхъ 3 учителѣ, а до кôнця року шкôльного повинно бути ихъ що найменше 7! До сего часу педагоги твердили, що чимъ лучше пôзнае учитель мѣсцевѝ обставины и дѣти, чимъ бôльше дѣти привяжутся до учителя, чимъ бôльше родичѣ дѣтей маютъ до учителя довѣрія, — тымъ лекше и лучше зможе учитель учити и выховувати дѣти. Ну, але ся засада педагогична вже за стара, — треба-бъ ея заступити новою, лучшою, а то: „змѣняти учителѣвъ якъ найчастѣйше, що 1—2 мѣсяцѣ, бо чимъ бôльше учителѣвъ, тымъ лучша просвѣта, а що зможе сѣмь, того не втне одинъ!“ Така есть, бачите, метода тернопôльского инспектора п. Михаловского, бо окружна рада шкôльна переноситъ учителѣвъ зô взглядôвъ службовыхъ и иншихъ лише на внесенье инспектора педагога... Тôлько такъ дальше, п. инспекторе, а „oswiata w Galicyi, Panie Dobrodzieju, będzie górą!“...

— **Президентъ львôвскои апеляціи** Іосифъ бар. Шенкъ мавъ — пôсля донесеня Dziennik-a Polsk-ого — податись на пенсію.

— **Именованя.** Концепистами краевои дирекціи скарбу именованѝ практиканты концептовѝ: Ф. Ланцутскій, С. Терлецкій и М. Найманъ; инспекторами податковыми именованѝ концеписты: И. Носкевичь, А. Емисбергеръ и А. Франкъ. — При ц. к. головнôй касѣ краевôй у Львовѣ именованѝ: официялъ Г. Пепловскій адъюнктомъ, асистентъ І. Робаковскій официяломъ и практикантъ В. Яцикъ асистентомъ. — При ц. к. урядѣ цловôмъ именованѝ: официялъ В. Павликъ начальникомъ, касіеръ Е. Чайковскій управителемъ, асистентъ К. Чаплиньскій официяломъ, асистентъ З. Козаневичь и надстражникъ И. Благута касіерами, а практикантъ Е. І. Петрі асистентомъ.

— **До рукоположеня въ священикôвъ,** явилися въ Перемышли кандидаты: А. Весоловскій, І. Волосяньскій, Л. Бачиньскій, К. Гупало, П. Кмѣтъ, Г. Морозъ, С. Матковскій, И. Маковей, Н. Лещишакъ. А. Очабрукъ, В. Поляньскій, А. Прухницкій, А. Прысловскій, П. Стукачь, П. Цапиньскій, К. Федоровичь и М. Федевичь.

— **Опорожненій мѣсця** судіѣвъ повѣтовыхъ: въ Бродахъ, въ Равѣ рускôй и въ Римановѣ. Подаватись о тѝ мѣсця належитъ до 20 л. грудня с. р. черезъ президіи дотычныхъ судôвъ окружныхъ.

— **Въ Тернополи** мала ôтбутися сими днями головна розправа судова противъ Данила Романюка, начальника громадского зъ Городища, о провину зъ §§. 302 и 305 з. к., котру мавъ ôнъ поповнити въ часѣ передвыборчихъ агитацій, стараючись черезъ пониженье шляхты позыскати симпатію для руского кандидата. Про результатъ сеи розправы донесемо.

— **Въ Сяноцѣ на помôчь бѣднымъ ученикамъ гимназіи** зложили на руки пôдписаного, бувшого тамъ-же до вересня с. р. катехитомъ гимн., суму 49 зр. 50 кр. а. в. слѣдуючѝ Вп. пп.: Искрицкій 14 зр.; Ладыжиньскій 7 зр.; Мозоловскій Іоанъ 6 зр. 50 кр., о. Чемарникъ 6 зр.; Витошиньскій Айталь 5 зр.; Гмитрикъ 5 зр.; Витошиньскій Волод. 2 зр.; Товарницкій Іоанъ 2 зр.; о. Калужницкій Болесл 2 зр. — Зъ тои сумы удѣлено запомоги ученикамъ: Джуганови (трикатно) 10 зр.; Черепанякови (трикратно) 7 зр.; Гусцѣ 5 зр.; Романцеви 4 зр.; Сѣкирницкому 3 зр. 50 кр.; Фидриковви 3 зр.; Тимчишину 2 зр.; Кичоровскому 2 зр.; Нѣсевичу 2 зр.; Крупскому 2 зр.; Ганьковскому 2 зр.; на закупно книжокъ и паперу 7 зр., — разомъ 49 зр. 50 кр. а. в. — Всѣмъ Вп. Дателямъ и Покровителямъ бѣдной учащоися молодежи въ Сяноцѣ пôдписаный мае честь въ ея имени зложити щиро-сердечне „спаси Бôгъ!“ — *Иларіонъ Гмитрикъ*, катехитъ гимназіяльн. въ Самборѣ.

— **Болгарске правительство** заключило съ вѣденьскою фирмою Шайманъ и Спôлка умову о доставу 50.000 паръ чобôтъ и 23.000 штукъ плащôвъ для болгарскои арміи. Замовленѝ артикулы маютъ бути въ першихъ дняхъ грудня с. р. ôтставленѝ до Рущука и Варны.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Въ Чернôвцяхъ умеръ Вильгельмъ Альтъ, предсѣдатель тамошнои касы щадничои, посолъ буковиньского сойму и одинъ зъ головныхъ представителѣвъ буковиньскихъ централистôвъ. — На Дунаю недалеко Грайнъ розбився корабель, везучій сôль.

елементъ чисто славяньскій, бажаючій супокою на земли. Недостатокъ женщинъ не надае штуцѣ потрѣбнои рôзнородности. Контрастôвъ всюды мало... По нашôй думцѣ стоитъ прото „Ярополкъ“ значно высше ôтъ „Олега“ и тому радо бажали-бъ мы скороченя а въ деякихъ взглядахъ доповненя „Олега“, хочь бы лишь для сценичныхъ представлень. До читаня ôнъ може лишитися и въ теперѣшнôмъ видѣ, бо — нѣгде правды дѣти — Вп. авторъ ударяе читателя своею чудово красною, поетичною и сильною дикцію и каже ему забути про поменшѝ драматичнѝ недостатки. При тôмъ розумѣемо добре велику труднôсть, яку въ загалѣ мусятъ поборювати авторы драматôвъ историчныхъ, наколи при тôмъ хотятъ вѣрно розказувати историчнѝ факты и посредствомъ драматôвъ ширшу публику учити исторіи. И длятого не дивуемось, если и въ „Олегу“ за-для историчнои правды драматична сторона крыхту потерпѣла. Свѣтлыхъ сторôнъ штуки не пôдносимо. Ихъ есть богато и они самѝ падутъ въ очи. Акція розвиваеся скоро, деякѝ сцены суть глубоко ôтчутѝ и знаменитѝ, овѣянѝ поетичнымъ духомъ, живѝ и природнѝ. И мы бы дуже жалували, наколи-бъ Вп. авторъ не схотѣвъ „Олега“ примѣнити до вымогъ сцены.

Зъ артистôвъ зрозумѣли свою задачу и вывязались зъ неи вповнѣ лишь пп. Биберовичь (Свѣнельдъ), Лясковскій (Олегъ), Стечиньскій (Прѣтичь) и пѣ Биберовичева (Рута).

Н. В.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Введенѝ въ душпаст. посады оо. 1) Іоанъ Навроцкій яко завѣдатель Голгочь, дек. пôдгаецкого; 2) Ант. Яновичь яко прив. сотрудникъ въ Горожанцѣ, дек. пôгаецкого; 3) Петро Горинюкъ яко прив. сотрудникъ въ Ладычинѣ, дек. тернопôльского; 4) Іоанъ Попель яко завѣд. Ростокъ, дек. коссôвского.

Грамоту на сотрудництво въ Иванковѣ одержавъ о. Северинъ Стрѣльбицкій.

Канон. институцію получивъ о. Густ. Дроздовскій на Кійданцѣ, дек. збаражского.

Завѣзваный до канон. институціи о. Юл. Габрусевичь на Махнôвцѣ.

Метроп. консисторія вставилася до ц. к. намѣстництва о удѣленье пани Антонинѣ Лучаковскôй, вдовѣ по бл. п. Дим. Лучаковскôмъ, пароху въ Довжанцѣ, дару зъ ласки изъ фонду религійного.

ПОСМЕРТНѝ ВѢСТИ.

† **О. Антôнъ Оноферко,** приватный сотрудникъ въ Пробôжнôй, деканата гусятыньского, упокоився въ 35 роцѣ житя а 7 священьства. Вѣчна ему память!

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Л. В. въ Г. и Вп. Подорожный. За-для недостачи мѣсця умѣстимо доперва въ найблизшôмъ числѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 93—?

Специяльности и универсальнѝ средства, французскѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, о Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни.

Курсъ збôжа

зъ дня 15 листопада 1885.

Цѣна за 100 кильограмôвъ.

	зр	кр.	зр	кр
Пшениця червона	6	30	7	15
Жито	5	20	5	60
Ячмѣнь	5	25	7	—
Овесъ	5	35	5	75
Гречка	6	30	6	90
Кукурудза стара	5	25	5	80
„ нова	—	—	—	—
Просо	—	—	—	—
Горохъ до варки	6	20	9	—
„ нас.	5	—	6	25
Сочевиця	—	—	—	—
Фасоля	8	—	12	—
Бôбъ	—	—	—	—
Выка	4	60	5	70
Конюшина (передна)	30	—	45	—
Анижъ	—	—	—	—
„ плоскій	—	—	—	—
Кминъ	—	—	—	—
Рѣпакъ зимовый	9	25	10	—
„ лѣтный	—	—	—	—
Ржѣй (Льнянка)	—	—	—	—
Насѣнье льняне	—	—	—	—
Насѣнье конопляне	—	—	—	—
Хмѣль новый	—	—	—	—

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель французскій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранѝ. 9—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѝ.

Складъ и рорôтня выробôвъ бляхарскихъ

Михайла Чмѣлля

члена товариства „Зоря“

у Львовѣ, улиця Валова число 5.

Пріймае всякѝ замовленя въ мѣсци и на провинціи на роботы бляхарскѝ зъ рôзныхъ металѣвъ якъ: покрытя дахôвъ рôзного систему, ринвы, руры, балюстрады, балькоиы, крокштины, стовпы съ вазонами до украшеня салонôвъ, нагробники, вѣнцѣ, начиня кухонни и господарскѝ; выробляе такожь Пушки сино лякерованѝ съ золотымъ написомъ и двома колодками для „Правдъ“ на ладъ закомарскои; принимае такожь всякѝ направы и выбѣлюванье начинь кухонныхъ и выконуе все то по умѣреныхъ цѣнахъ въ найкоротшôмъ часѣ.

Замовляти можна або просто або черезъ И. Василя Нагôрного, голову товариства „Зоря“. 4—4

ВЕЛИКА ГРОШЕВА ЛОТЕРІЯ.

500.000 МАРОКЪ

подає яко найбôльшу выграну въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша велика державою Гамбурга гарантована лотерія грошева.

Спеціяльно-же:

1 Прем.	à М.	300.000
1 выгр.	à М.	200.000
2	„	100 000
1	„	90.000
1	„	80.000
2	„	70.000
1	„	60.000
2	„	50.000
1	„	30.000
5	„	20.000
3	„	15.000
26	„	10.000
56	„	5.000
106	„	3.000
253	„	2 000
512	„	1.000
818	„	500
31720	„	145
16990	„	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Найновѣйша, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРЗѢ** дозволена и цѣлымъ скарбомъ державнымъ гарантована лотерія грошева має **100000 лосôвъ**, зъ котрыхъ **50.500** певно выграютъ. **Цѣлый капиталъ приходячій до лосованя выноситъ**

9,550.000 Марокъ.

Ся грошева лотерія ôтзначаєся особливо тымъ догôднымъ урядженьемъ, що всѣ **50.500 выграни**, котрй суть выписанй въ побôчь стоячôй табели, приходятъ до певного порѣшеня вже въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ сѣмохъ по собѣ постепенно поступаючихъ клясахъ.

Головна выграна першои клясы выноситъ 50.000 марокъ; збôльшаєся ôттакъ въ другôй клясѣ на 60.000, въ третôй на 70.000, въ четвертôй на 80.000, въ пятôй на 90.000, въ шестôй на 100.000 а въ семôй евентуально на 500 000, спеціяльно же на 300.000, 200.000 марокъ и т. д.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошевои лотеріи повѣрено **пôдписаному домови торговельному** а всѣ тй, що хотятъ взяти участь въ закупнѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просится долучити припадаючй сумы въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ** до замовленя. Можна также посылати грошѣ **наказками почтовыми**, на бажанье выконуются также припорученя **за послѣплатою.**

До тягненя выгранои першои клясы коштує

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.75** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получитъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя**, зъ котрого видко всѣ близшй поясненя. Заразъ по тягненю получитъ кождый бе ручій участь **урядову листу выграныхъ** заосмотрену гербомъ державнымъ. **Выплата выграныхъ слѣдує пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантією державы.** Наколи-бъ неожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовй недогôднй лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй пляны лосованя на передъ даромъ. Щобы мы могли всякй замовленя старанно выконати, то просимо высылати ихъ **якъ найскорше**, на кождый случай однакожь передъ 1493 5-6

30. Падолиста 1885

просто до насъ

VALENTIN & Comp.

дôмъ банковый, Гамбургъ.

1—10 **БРИТВЫ**

правдивй швайцарскй и англійскй по зр. 1·20, 1·50, 1·75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручаютъ

Братя Лянгнеръ

Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Такъ якъ правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребує рекламы. Тй строчки подаємо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котрй сего выпробованого средства домашного ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный **Pain Expeller** усуває **наусѣшнѣйше**, гостець гихтъ и другй недуги. Болѣ уступаютъ звычайно по першôмъ втертю. Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождôй аптицѣ. Головный складъ въ аптицѣ пôдъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старôмъ Мѣстѣ (Altstadt).

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Лѣчебнй препараты, урядово узнанй и 63 разôвъ нагороджений.

Нестравнôсть, кашель, ослабленье

суть недугами, котрй основно усунути єсть въ силѣ слодовый лѣчебный препаратъ Ивана Гоффа въ Вѣдни, на грабенѣ, Брайнерштрассе, 8 Най прото недужій затямятъ собѣ сю адресу.

Поздоровѣти

єсть стараньемъ кождого недужого. Тому кождый недужій пріймe радо вѣсть, що дѣйстно слодовй препараты Ивана Гоффа хвалятся всѣми яко лѣчебне средство діятетичне. Ихъ уживаютъ въ частыхъ случаяхъ медичнй корифеѣ, а помôчнôсть ихъ при нестравности, недугахъ грудныхъ и ослабленю, для крови и при кишковыхъ нежитахъ дає недужимъ поруку скорого поздоровленя. Длятого не годится зволѣкати съ уживаньемъ слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Отъ деякй дописи про ихъ помôчнôсть: 1) Мôй дволѣтный сильный нежитъ бронхіяльный и недугъ гортанный уступивъ, мимо мого проживаня черезъ зиму въ Ниццѣ, доперва по ужитю слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Теперь вернувъ апетитъ и въ загалѣ чую себе здоровымъ. Францъ Мали. Суконный склепъ, Вѣдень, Маріягильферштрассе, ч. 69. — 2) Довше замуленье, недостатокъ апетиту, безсоннôсть и ослабленье нервове уступили доперва по ужитю помôчного препарату Ивана Гоффа пива здоровя зъ слодового екстракту и чоколяды здоровя. Вѣдень, 24 мая 1884. Марія фонъ Бакоай, ул. св. Ивана, ч. 19. — 3) Урядове справозданье, Вѣдень шпиталь гарнизонный, ч. 2. Пиво здоровя зъ слодового екстракту Ивана Гоффа и чоколяда здоровя Ивана Гоффа показалися помôчными при хроничныхъ недугахъ грудныхъ, а у реконвалесцентôвъ по тяжкихъ хоробахъ и при слабôмъ травленю суть они средствомъ прискорюючимъ подужанье и рôвножь улюбленымъ, оживляючимъ лѣкомъ. Д-ръ Лефъ, ц. к. старшій штабовый лѣкарь. — Иванъ Гоффъ, вынаходчикъ и вытворець солодовыхъ препаратôвъ, посѣдає фабрика въ Вѣдни, мѣсто, Брайнерштрассе, ч. 8; въ Берлинѣ и Петербурзѣ съ 27.000 продажами въ всѣхъ частяхъ свѣта.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повинй звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусятъ бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдпись Іоана Гоффа). 1481 6—6

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляковъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр. — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодовй въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаєся.**

Всѣ мѣсяця продажѣ суть уповажненй литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика І. Травчиньского, Іоана Яница. — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидбровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичь, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичь, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Чернôвцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Баеръ и дръ Барберъ; **Въ Борыславѣ:** Самуилъ І Фрайндъ

НАФТУ

можна получати за посредствомъ

Народнои Торговлѣ

у Львовѣ

Въ бочкахъ

около 150 кильогр.=около 180 литрôвъ.
Н-ръ 1 незапальна, кришталева по 24 зр. за 100 кил.
Н-ръ 2 незапальна по 23 зр. за 100 к.
Н-ръ 3 жовтава по 21 зр за 100 кил.

Въ камѣнкахъ

около 16 20 кильограмôвъ:
Н-ръ 1 по 26 кр. за кильогр.
„ 2 „ 24 „ „ „
„ 3 „ 22 „ „ „

Кавція за бочку 3 зр., за камѣнку 50 кр. Опакованье камѣнки 40 кр. Цѣны 1000 Львôвъ. Достава до зелѣзницѣ ôтъ бочки 40 кр., ôтъ камѣнки 20 кр. Помпа бляшана до помпованя нафты зъ бочки 1 зр. 80 кр.

За нафту ручимо, що безъ всякои примѣшки, дає ясну поломѣнь и выгорює до остатка; при тôмъ легка, а се при продажи на мѣру користно.

Высылаєся тôлько за послѣплатою або за надôсланy напередъ готôвку.
1511 2—3

Найновѣйшй препараты

д-ра Tsuaf'a въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося**, нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубово-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память.** Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.
1509 3 10

Вже выйшовъ

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ

„Просвѣты"

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Выписаный змѣстъ Календаря показує, що часть информаційна и литературна дуже богатй, а **Уставъ церковный**, уложеный черезъ фахового знатока, перевысшає своимъ объемомъ (56 сторôнъ) всякй дотеперѣшнй уставы.

Цѣна 50 кр.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просвѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ. Замовляючй въ „Просвѣтѣ" зъ провинціи долучатъ 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

Позаякъ накладъ невеликій; просимо спѣшитися зъ замовленями. Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (2—?)

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

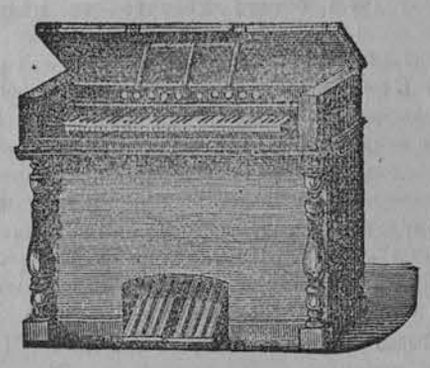

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає также на раты.

1372 22—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 38—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся **франко.**

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Головна выграна евент. 500.000 Мар.

Заявленье щастя.

Выгранй гарантує держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выгранй.

Выгранй сеи **користнои** лотеріи **грошевои**, котра пôсля пляну має лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючй:

Найбôльша выграна єсть евент. **500,000** Марокъ.

Премія 300,000 Мар	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2 000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр. à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ **50,000** М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на **60,000** М., въ 3-ôй на **70,000** М., въ 4-ôй на **80,000** М., въ 5-ôй на **90,000** М., въ 6-ôй на **100,000** М., въ 7-ôй на **200.000** М., а съ премією на **300,000** М. евент. на **500,000** М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре

9 грудня с. р.

урядово назначено, коштує

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,
половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,
чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальнй лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручій участь, получає ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

9 грудня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 11—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Матеріи на дамску и мужеску **одѣжь**

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, **чиста** вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ ôтъ дощу** и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр. 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тафль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины поручає

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣєся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаєся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусятъ побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ**, бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже єсть простою **обманою**, коли фирмы суконнй инсеруютъ взôрцѣ решткôвъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи пріймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и французскôмъ. 1458 (17—24)

ГОТОВА ОДѢЖЬ
МУЖЕСКА И ДИТИНА
на теперѣшну пору єсть до найдешевше
въ магазинѣ першои спôлки
КРАБЦѢВЪ ЛЬВОВСКИХЪ
Улиця Гетманьска ч. 10.
12—12

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарского.

Ч. 128. Львôвъ, Середа 2 грудня (20 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье.
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:*
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для России:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр,
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Судьба внесеня пос. Романчука

на змѣну краевои уставы шкôльнои зъ дня 22 червня 1867 р.

I.

Якъ звѣстно, на позаторôчнôй сесіи галицкого сойму поставивъ пос. Романчукъ пôдписане 15 послами Русинами внесенье, щобы въ дорозѣ законодавчôй змѣнено артикулы II. и V. шкôльнои краевои уставы зъ д. 22 червня 1867 р. въ користь языка руского яко выкладового въ школахъ народныхъ и середныхъ. Основа сего внесеня була слѣдуюча:

„Арт. II. Єсли школа народна побирае запомогу зъ фондôвъ публичныхъ, право становленя, котрый зъ языкôвъ, польскій або рускій, мае бути выкладовымъ, выконуе громада спôльно съ властею шкôльною краевою въ той способъ, що ореченя громады пôдлягаютъ затвердженю власти шкôльнои краевои.

Єсли въ якôй мѣсцевости зъ мѣшаною людностею польскою и рускою, де друга народнôсть становитъ що найменше четверту часть всеи людности, а въ мѣсцевостяхъ съ людностею надъ 12.000 що найменше 3.000 душъ, есть бôльше шкôлъ народныхъ для дѣтей одного пола, то бодай въ однôй школѣ, если-жь тôлько одна есть школа съ рôвнорядными клясами, то въ рôвнорядныхъ клясахъ языкомъ выкладовымъ мае бути языкъ другои народности. Въ котрôй и якôй школѣ мае бути выкладовый языкъ другои народности, рѣшае, отвѣтно до числа душъ обохъ народностей и мѣсцевыхъ потребъ, власть шкôльна краева въ порозумѣню съ радою громадскою, взглядно съ тымъ, котрый школу утримуе.

Арт. V. б) Въ рôвнорядныхъ клясахъ всѣхъ середныхъ шкôлъ на жаданье родичей що найменше 25 ученикôвъ мае власть шкôльна краева безъ проволоки зарядити заведенье другого языка краевого яко выкладового. При поступованю ученикôвъ до высшихъ клясъ рôвнорядна кляса съ другимъ языкомъ выкладовымъ поступати буде разомъ съ учениками, бодай такъ довго, доки число ученикôвъ не зôйде понизше 20.“

Внесенье се, по мотивованю пос. Романчука на засѣданю соймовôмъ дня 4 жовтня 1884 р., передавъ соймъ комисіи едукаційнôй, а тая внесла 21 жовтня 1884 р. слѣдуючу ухвалу:

„Поручаеся Выдѣлови краевому, щобы по выслуханю мнѣня ц. к. кр. Рады шкôльнои выслѣдивъ предложену пос. Романчукомъ справу що до змѣны кр. уставы зъ дня 22 червня 1867 р. и внесеня свои представивъ найблизшôй соймовôй сесіи.“

Ôтповѣдно тôй ухвалѣ запросивъ Выдѣлъ краевый письмомъ зъ дня 27 жовтня 1884 до ч. 56 198 ц. к. кр. Раду шкôльну, щобъ заявила свое мнѣнье, не менше всѣ Выдѣлы радъ повѣтовыхъ и 29 бôльшихъ мѣстъ, мотивуючи сей послѣдный крокъ тымъ, що въ такъ важнôй и жизненнôй справѣ було порадным дѣломъ выслухати и опинію краю.

На теперѣшну сесію соймову предкладае Выдѣлъ краевый готовый операть въ справѣ внесеня рускихъ пословъ въ окремôмъ печатанôмъ справозданю и мы помѣщаемо его въ головнѣйшихъ точкахъ съ коментаремъ, якій намъ насувае по першôмъ его перечитаню.

Зъ Выдѣлôвъ повѣтовыхъ наспѣли слѣдуючй добромнѣня:

1) Выдѣлы повѣтовй въ Бялôй, Пильзнѣ и Величцѣ не высказали нѣякого мнѣня, бо въ ихъ повѣтахъ нема Русинôвъ. Кромѣ того 28 радъ не ôтповѣло нѣчого.

2) Выдѣлы повѣтовй: жовкôвскій, цѣшанôвскій, надвôрняньскій и коссôвскій освѣдчилися безъусловно за внесеньемъ рускихъ пословъ.

3) Выдѣлы повѣтовй: дрогобыцкій, долиньскій, ново-сандецкій, бжескій, ярославскій, грибôвскій, равскій, домбровскій, збараскій, каменецкій, яворôвскій и Нового Торгу освѣдчилися за внесеньемъ съ певными додатками, условіями и застереженями бôльшими або меншими.

4) Выдѣлы повѣтовй: руденьскій, калускій, скалатскій, бжозôвскій, ряшôвскій, бохеньскій, залѣщицкій, турчаньскій, мѣлецкій, жидачôвскій, краковскій, тарнобржескій, мысленицкій, рогатыньскій, борщѣвскій, бобрецкій и львôвскій суть безъусловно противнй згаданому внесеню.

5) Выдѣлы повѣтовй: чорткôвскій, теребовельскій, коломыйскій, перемышляньскій, ясельскій, живецкій, бучацкій и хшанôвскій суть внесеню вправдѣ противнй, але жадаютъ змѣны теперѣшнои уставы шкôльнои въ користь языка руского съ певными застереженями.

6) Зъ 29 мѣстъ ôтповѣло лишь 5 и то дуже невыразно або рôвно-жь съ застереженями.

Дѣло отже представляесь въ загалѣ такъ:

1) що (на 74 повѣтôвъ) 32 повѣтовыхъ радъ не дало нѣякого мнѣня;

2) що 16 повѣтôвъ стануло або безъусловно або условно по сторонѣ внесеня;

3) що 9 повѣтôвъ противится вправдѣ внесеню, але жадае змѣны теперѣшнои уставы шкôльнои въ користь руского языка, що на одно выходить (они домагаются примѣромъ), щобы языкъ рускій бувъ у всѣхъ школахъ Галичины обовязковымъ, або щобы для меншостей закладано клясы паралельнй, и т. д.);

4) що 17 повѣтôвъ освѣдчилося противъ згаданого внесеня (боячись дальшихъ народныхъ роздорôвъ або выходячи зъ становиска: най буде якъ бувало!)

Стоимо отже передъ фактомъ, що 32 выдѣлôвъ повѣтовыхъ не заинтересувалось зовсѣмъ сею справою, 17 освѣдчилось противно, а 25 — отже переважна бôльшôсть — жадае або просто принятя внесеня рускихъ пословъ, або съ певными додатками и условіями, або не годится съ нынѣшною уставою шкôльною.

Мимо того Выдѣлъ краевый дочисливсь якъ-разъ противно въ своѣмъ печатанôмъ справозданю и каже, не знати на якôй пôдставѣ, що за внесеньемъ рускихъ пословъ стоитъ лишь 17 репрезентацій (?). Але хочь-бы и такъ було, то мимо того насувае ся пытанье дуже важне, на якôй пôдставѣ пытавъ Выдѣлъ краевый выдѣлы повѣтовй и зверхности мѣскй (деякй лишь) о добромнѣнье, наколи ухвала сойму выразно наказувала, цѣлу справу поредати лишь Радѣ шкôльнôй краевôй до заопиніованя и по выслуханю еи мнѣня представити ôтповѣдне внесенье? Мы розумѣемо добре интенцію Выдѣлу краевого въ тôмъ взглядѣ и длятого до мнѣня репрезентацій повѣтовыхъ и мѣскихъ, хотяй числа пôсля нашого рахунку промовляли-бы навѣть за нами (25 противъ 17), не можемо привязувати великои ваги, бо не тôлько знаемо якъ тй репрезентаціи творятся, якій духъ въ нихъ въ загалѣ вѣе, але и то говоритъ въ нашу користь, що противъ внесеня рускихъ пословъ освѣдчилось побôчь десяти выдѣлôвъ повѣтовыхъ на рускôй земли, сѣмъ чисто-польскихъ повѣтôвъ, котрй о нашихъ межинародныхъ справахъ въ всхôднôй Галичинѣ не можутъ знати и не маютъ права судити. Жалуемо про-то даремный трудъ Выдѣлу краевого, котрый въ своѣй ревности, не допустити до зреализованя внесеня рускихъ пословъ, ôткликувае ся непотрѣбно-ажь до опиніи автономичныхъ властей свого крою и духа и симъ хотѣвъ знайти для себе выхôдъ на ладъ: Wasch' mir den Pelz, mach' ihn nicht nass. Тому и до опиніи выдѣлôвъ повѣтовыхъ не можемо привязувати нѣякои ваги. Для насъ есть важнѣйша опинія ц. к. власти краевои, т. е. Рады шкôльнои, яко институціи, котра повинна стояти на сторожи интересôвъ и духовыхъ потребъ обохъ народôвъ, заселяючихъ Галичину.

И що-жь сказала тая ц. к. краева власть шкôльна? Она заняла становище Питіи дельфійскои, т. е. сказала щось, але такъ мало, такъ невыразно и двозначно, що мнѣнье еи лишило Выдѣлови краевому широке поле до контръ-аргументаціи противъ внесеня рускихъ пословъ. Ц. к. кр. Рада шкôльна признае именно, що Русины галицкй на пôдставѣ основныхъ державныхъ законôвъ зъ дня 21 грудня 1867 р. маютъ повне право жадати такого устрою науковыхъ заведень, щобъ имъ були поданй средства до образованя въ рôднôмъ языцѣ, але додае заразъ, що сей законъ выключае примусъ, щобъ руска дитина училася по руски. Признаемось, що така интерпретація державного закона выдалась намъ крайно оригинальною. Законъ призначеный для охороны правъ народу, мавъ-бы, пôсля мнѣня кр. Рады шкôльнои стояти въ дорозѣ користаню зъ сихъ правъ?! Видко, кр. Рада шкôльна есть того пересвѣдченя, будь-то Русины хотятъ образувати своихъ дѣтей въ языцѣ польскôмъ и для неи треба-бъ ажь окремои уставы, котра-бы выразно нормувала, що руска дитина мае побирати науку шкôльну лишь въ рускôмъ языцѣ.

Въ дальшихъ выводахъ своихъ признае знову Рада шкôльна, що учителѣ народныхъ шкôлъ суть способнй учити въ школахъ по руски и що молодѣжь шкôльна, наколи-бъ ѣй прійшло зъ польскихъ клясъ переходити до рускихъ, не мала-бы нѣякихъ трудностей языковыхъ. Але заразъ за тымъ додае, що заводити рускй окремй школы або и рускй паралельнй клясы приходило-бъ ѣй съ великими трудностями, бо сему спротивились-бы громады, удержуючй теперѣшнй школы съ польскимъ языкомъ выкладовымъ. Впрочѣмъ, для дѣтей польскихъ могло-бы въ школахъ мѣскихъ не стати мѣсця, наколи-бъ одну школу въ кождôмъ мѣсточку треба ôтступити Русинамъ...

Сей поглядъ ц. к. кр. Рады шкôльнои есть зовсѣмъ хибный. А для якои цѣли каже краева устава зъ 22 червня 1867 р. (ч. 13 Днев. зак. кр.) выразно, що о языцѣ выкладовôмъ въ народнôй школѣ становитъ вправдѣ удержуюча школу громада, але що се постановленье пôдлягае потвердженю найвысшои власти шкôльнои краевои? Отъ, якъ-разъ въ тôй цѣли, щобы власть тая передъ потвердженьемъ розслѣдила докладно етнографичнй взаемины громады, якои народности дѣти будутъ именно навѣщати школу, и дôзналася, чи ухвалою громады о языцѣ выкладовôмъ не буде оскорблене право дѣтей, побирати першу науку въ матернôмъ языцѣ? На тôй пôдставѣ и выграли Русины львôвскй процесъ о руску народну школу у Львовѣ, хотяй рада мѣска въ всѣхъ своихъ етатовыхъ школахъ хотѣла мати польскій языкъ выкладовымъ, а ц. к. кр. Рада шкôльна сю еи ухвалу потвердила, не увзглядниви, розумѣеся, духовыхъ потребъ львôвскихъ Русинôвъ. Якй-жь трудности можутъ отже повставати у насъ на Руси при закладаню рускихъ шкôлъ або паралельныхъ клясъ, наколи ц. к. Рада шкôльна на пôдставѣ краевои уставы мае повну власть приписувати (все одно, що потверджати) языкъ выкладовый въ народнôй школѣ? А тй трудности будутъ вже цѣлкомъ нѣякй тамъ, де до удержаня школы причиняесь и фондъ краевый. Тамъ краева власть шкôльна мае якъ найширшу ингеренцію и наколи бъ тôлько хотѣла станути на сторожи духовыхъ потребъ руского народу, полагодила-бы цѣле, мнимо трудне пытанье однымъ помахомъ пера. Внесенье рускихъ пословъ есть навѣть на стôлько скромненьке, що хоче рускихъ выкладôвъ лише въ тыхъ школахъ народныхъ, до котрыхъ удержаня причиняеся краевый фондъ, спôльне добро якъ Полякôвъ, такъ и Русинôвъ. Зъ того выходитъ, що ц. к. краева Рада шкôльна могла категорично сказати Выдѣлови краевому, що при заведеню рускихъ шкôлъ чи рускихъ паралельныхъ клясъ не буде и не може бути нѣякихъ трудностей. Сего однакожь она не зробила

Выдѣлъ краевый, одержавши таке добромнѣнье ôтъ найвысшои шк. власти, пôшовъ ще дальше. Ôнъ противится внесеню рускихъ пословъ безъусловно и не хоче нѣякои змѣны въ языцѣ выкладовôмъ народныхъ шкôлъ, а головнымъ аргументомъ его есть, будь то духовй потребы руского народу не змѣнилися на стôлько, щобы треба ажь новои шкôльнои уставы о языцѣ выкладовôмъ. Давна устава выстае ему, а станувши на педестали псевдо-либерализму, боронитъ безвзглядно волѣ фундаторôвъ шкôлъ, такъ якъ-бы ему не було звѣстно, що при нынѣшныхъ обставинахъ воля тая есть чистою илюзією и майже безъ выимки всюды получена съ оскорбленьемъ правъ руского народу. Выдѣлови краевому повиннй бути до того звѣстнй факты, що недавно ще, мимо обовязуючои уставы зъ 22 червня 1867 р., деякимъ громадамъ Калуского и Долиньского повѣтôвъ не перемѣнено школы польскй на рускй, хотяй тй громады въ тôмъ взглядѣ волю свою дуже выразно въ кр. Радѣ шкôльнôй заявляли и навѣть станули до процесу. Чимъ-же есть нынѣ воля громадъ на поли шкôльництва и чи не выходитъ зъ того якъ-разъ потреба давну уставу доповнити або и основно змѣнити? Видко, Выдѣлъ краевый бажае въ своѣй душѣ продовженя спорôвъ національныхъ въ нашôмъ краю, бо чей-же Русины своимъ дотеперѣшнымъ поведеньемъ не дали ему пôдставы судити, що они своихъ правъ народныхъ зрѣкаются и стремлятъ до полонизаціи своихъ шкôлъ! Що нынѣшна краева устава шк. есть недостаточною, о тôмъ можутъ посвѣдчити тй процесы, якй рускй громады вели въ послѣдныхъ часахъ въ министерствѣ просвѣты и трибуналѣ державнôмъ. Сказанье отже, будь-то нынѣшна устава шкôльна есть доброю и справедливою для Русинôвъ, есть просто смѣшне, и нашй послы рускй суть въ повнôмъ правѣ, стремѣти до еи усуненя не лише зъ чисто дидактичныхъ мотивôвъ, але и зъ обовязку, усувати все зъ законодавства краевого, що родитъ роздоръ въ краю и кривдитъ нѣкимъ незаперечимй права руского народу.

Оригинальными суть такожь выводы Выдѣлу кр. противъ заведеня рускихъ шкôлъ або рускихъ паралельныхъ клясъ въ мѣсточкахъ, въ котрыхъ, якъ звѣстно, Русины доси (съ выимкою выпроцесованои школы у Львовѣ) не посѣдаютъ нѣякихъ заведень для образованя своихъ дѣтей. Выдѣлъ кр. гнѣвный именно на то, що внесенье рускихъ пословъ усувае волю фундаторôвъ школы и волю родичѣвъ, пересвѣдченый, що нашй мѣщане маютъ „wolną i nieprzymuszoną wolę“, полонизувати своихъ дѣтей черезъ школы (!). Єму рôвно-жь не подобаеся той уступъ внесеня, котрымъ жадаеся для четвертины руского населеня въ якôмсь мѣстѣ рускои школы. Выдѣлъ кр. каже, що до сего не треба новои уставы, а выстане дорога административна, бо на пôдставѣ §. 6 державнои уставы зъ дня 14 мая 1869 р. (ч. 62 Днев. з. д.) Радѣ шкôльнôй прислугуе право засновувати рускй школы по мѣстахъ, наколи она лишь пересвѣдчится, що тамъ-же зголосилося потрѣбне число ученикôвъ до рускихъ выкладôвъ, що се число есть постôйне, що громада мае средства до удержаня такои рускои школы, и т. д.

Хорошенька надѣя! Радуйся Руси! Тажь Ты лише маешь дати мѣстамъ фонды на закладанье рускихъ шкôлъ, а школы будутъ!

Але що найцѣкавѣйше при тôмъ всѣмъ, то той уступъ зъ справозданя Выдѣлу кр., въ котрôмъ кажеся, що „принятье внесеня рускихъ пословъ могло бы статися початкомъ до другихъ змѣнъ въ уставѣ шкôльнôй и що потому такимъ внесенямъ не було-бы кôнця, якъ се самъ пос. Романчукъ заповѣдае кажучи, що „на разѣ ставитъ тôлько се внесенье“. Отже Выдѣлъ кр. не бувъ-бы въ загалѣ противный теперь намѣренôй змѣнѣ уставы краевои шкôльнои зъ д. 22 червня 1867 р., бо чей-же домаганье Русинôвъ есть за надто справедливе и оправдане, тôлько — Русине дай поруку, що ты за дальшими правами не станешь вже посягати! Чи се аргументація, чи забавка, годѣ рѣшити. Се, по нашому мнѣню, скорше выкрутъ адвоката-оборонця, якъ реальне представленье справы такъ поважному зборови, якимъ есть Соймъ краевый, и въ такôмъ жизненнôмъ дѣлѣ, якимъ есть выхованье молодежи шкôльнои.

Другимъ разомъ обговоримо справу заснованя паралельныхъ рускихъ клясъ въ школахъ середныхъ всхôднои Галичины.

Сербско-болгарска вôйна.

Пожаръ на Балканѣ зачинае притахати; чи однакожь пôдъ свѣжимъ згарищемъ не тлѣе искра, въ котрои новый пожаръ выбухнути може, о тôмъ майже нема що и сумнѣватися. Сербія и Болгарія ôткладаютъ оружіе не для того, що сталося пôсля волѣ людскои справедливости або що побѣдженый покорясся, а побѣдитель пріймае великодушно покору и приказуе оружію замовкнути, а просто лишь для того, бо така есть воля бôльшихъ державъ, котрѝ на всякій случай хотятъ миръ удержати. Ще 24 падолиста выслали були представителѣ бôльшихъ державъ въ Бѣлградѣ ноту до сербского министра Гарашанина, въ котрôй сказано, що на предложенье кабинету петербурского, бôльшѝ державы европейскѝ постановили зробити конець братоубійчôй вôйнѣ и що о тôмъ постановленю повѣдомляютъ сербске правительство и жадаютъ почути его порѣшенье. На сю ноту получили представителѣ бôльшихъ державъ ôтъ сербского правительства ôтповѣдь, що король увзгляднюючи бажанье державъ давъ приказъ всѣмъ ôтдѣламъ свого войска, щобы они залишили дальшу борбу и повѣдомили о тôмъ порѣшеню комендантôвъ войскъ болгарскихъ напротивъ нихъ стоячихъ. Таке порѣшенье сербского правительства наступило отже въ тôмъ часѣ, коли Болгаре стояли вже на самôй граници сербскôй и мали охоту пуститись до самои Сербіи. Очевидно Болгаре не згодилися на се предложенье Сербіи и пустились дальше, въ наслѣдокъ чого Пиротъ дôстався въ ихъ руки а сербска головна кватира мусѣла зъ-разу бути перенесена до Акъ-Палянки, а зъ-ôтси ôттакъ и до Нишу. Болгаре не мали великои охоты перестати вести вôйну, котра ихъ окрыла лаврами и се видко вже зъ заявленя, даного кн. Александромъ своимъ войскамъ. Щобы приневолити Болгаръ до уступленя, мусѣвъ австрійскій посолъ, гр. Кевенгильеръ, ѣздити ажь до самого князя и робити ему представленя. Дня 28 падолиста переѣхавъ гр. Кевенгильеръ черезъ сербску и болгарску линію передной сторожи а въ слѣдъ за тымъ явився въ сербскôй головнôй кватирѣ болгарскій парляментарь съ припорученьемъ, щобы розпочати переговоры о розъемѣ. Головнѝ коменданты зъ обохъ сторôнъ згодилися отже на розъемъ съ тымъ условіемъ, щобы войска ихъ позôстали на тыхъ самыхъ позиціяхъ, котрѝ доси займали. Того-жь самого ще дня приславъ кн. Александеръ до Софіи слѣдуючу депешу: „Зô взгляду на соборну ноту державъ и заявленье ц. к. посла гр. Кевенгильера, котрый прибувъ ôтъ свого монарха и заявивъ, що коли-бы мы хотѣли дальше поступати, войско австрійске прійде до Сербіи на помôчь сербскому войску; дальше зô взгляду на то, що вступленье наше до Пироту забезпечуе намъ нашу честь войскову и нашу славу военну, згодився я выдати приказъ на застановленье дальшихъ крокôвъ непріятельскихъ и розпочати переговоры въ справѣ розъему“.

Такъ отже закôнчивсь-бы другій періодъ сербско-болгарскои вôйны и теперь пôсля проекту бôльшихъ державъ повиненъ-бы наступити миръ; чи однакожь безпосередно интересованѝ стороны згодятся на те, то знову инше пытанье. Певно, що Болгарія готова послухати державъ и вволити ихъ волю. Доси симпатія всѣхъ даржавъ есть по сторонѣ Болгаръ: они не зачѣпали а боронили власный край; прогнали непріятеля и дали ему ще добру науку на его власнôй земли. Вести дальше вôйну значило-бы то само, що робити собѣ надѣю на ôтшкодованье коштомъ Сербіи, на котре знову бôльшѝ державы европейскѝ не згодились-бы, хочь-бы вже для того, що хотять конче удержати на балканѣ status quo. Инша рѣчь съ Сербіею, котра побѣджена не мае вже нѣчого до страченя. По дôймаючôмъ пораженю якоись державы ôтзываесь звычайно и голосъ народу, а въ Сербіи есть се тымъ бôльше можливымъ, що въ краю есть сильна опозиція, котра — якъ се дуже легко може бути — схоче выкористати дану хвилю и неудачу сербского войска ужити противъ короля и его правительства. Въ цѣлôй Сербіи запанувало загальне невдоволенье и проявляся загальна охота до дальшого веденя вôйны. Въ Бѣлградѣ мотивуютъ дальше веденье вôйны тымъ, що Сербія мае ще досыть войска а Болгарія не може вже бôльше скрѣпляти своеи арміи и що побѣда Сербіи конче потрѣбна до заведеня status quo. Королеви самому не позôстае дѣйстно нѣчого бôльше, якъ, або зложити корону, коли не хоче наразитися на революцію або вести дальше вôйну и шукати щастя на поли военнôмъ. Здаеся, що такъ народъ якъ и король выбрали сю другу альтернативу, бо въ дня 30 падолиста доносятъ не тôлько въ Бѣлграду, що тамъ робятся всякѝ приготованя до дальшого веденя вôйны и организуются корпусы добровольцѣвъ, але що ще важнѣйше то то, що на радѣ министрôвъ въ Нишу того дня вечеромъ постановлено вести вôйну дальше на всякій случай. Розъемъ мае тревати лишь 5—6 днѣвъ а въ сѣмъ часѣ маютъ приготовитися новѝ силы военнѝ. До Нишу прибуваютъ що разъ свѣжѝ войска, а цѣлый рухъ на зелѣзници межи Бѣлградомъ а Нишемъ перерваный черезъ неустаючій транспортъ войска. Подôбнѝ вѣсти надходятъ и зъ Вѣдня; такъ доношено оногды зъ ôтти: „Розъемъ на области сербскôй не дае великои надѣѣ на залагодженье справы. Правительство сербске пôдмовлюване (кимъ? Ред.) приготовлюеся до дальшого веденя вôйны и стягае зô всѣхъ сторôнъ запасы военнѝ. Въ самôмъ Бѣлградѣ организуеся ôтдѣлъ добровольцѣвъ пôдъ проводомъ кавярника Милодраговича“. Характеристичнымъ есть, що опозиція сербска есть такожь за веденьемъ вôйны а органъ Ристича „Уставность“ подавъ бувъ навѣть вѣсть, що на случай коли-бъ Болгаре хотѣли дальше посуватися, то Чорногора обѣцяла помôчь Сербамъ. Зъ того всего видко лишь, що Сербы боятся збôльшеня Болгаріи черезъ еи сполученье съ Румеліею а въ дальшихъ наслѣдкахъ руху панболгарского и ворохобнѣ въ Македоніи, и щобы до сего не допустити, готовѝ вести вôйну дальше. Що Сербы маютъ въ тôмъ по части слушнôсть, выходитъ вже въ того, що Англія все ще обстае за уніею Румеліи съ Болгаріею а въ послѣднихъ дняхъ станула, здаесь, и Россія по сторонѣ Англіи. Въ прочôмъ не можна такожь припускати, щобы и кн. Александеръ врѣкся зовсѣмъ своихъ аспирацій до Румеліи; ôнъ заповѣдаючи Портѣ ôткликанье войска болгарского зъ Румеліи, не заявивъ зовсѣмъ, що не домагаеся сполученя еи съ Болгаріею. Милиція румелійска же воювала теперь пôдъ спôльнымъ княземъ за спôльну ôтчину и такъ вже кровію зазначила свое сполученье.

О послѣднихъ борбахъ Сербôвъ съ Болгарами доносятъ зъ болгарского жерела, що битва пôдъ Пиротомъ розпочалася дня 26 падолиста, тревала два дни и закôнчилася тымъ, що Болгаре взяли мѣсто. Болгаре вступили до Сербіи трема ôтдѣлами. На правôмъ крылѣ доводивъ Гудешевъ, на лѣвôмъ Поповъ, а въ центрумъ Николаевъ. Скоро лишь Болгаре переступили пôдъ Царебродомъ сербску границю, пустилися оба крыла боками дороги зъ Цареброду до Пирота а центрумъ пôдъ проводомъ самого князя поступало просто дорогою до Пироту. На граници коло села Гоиндолъ бувъ мôстъ на Нишавѣ спаленый и Болгаре мусѣли рѣку въ брôдъ переходити. На три кильометры ôтъ границѣ обсадили були Сербы дорогу. Болгаре отже розсыпалися довгимъ ланьцухомъ тиралiерскимъ и вытягнули пушки на горбы; кôлька стрѣлôвъ выстало и Сербы почали втѣкати до Пироту. Болгаре машерували за ними густыми рядами. Передъ самымъ мѣстомъ уставилися Сербы и почали тутъ укрѣплятися. Около 4 год. зъ полудня почали Сербы стрѣляти и се було знакомъ до загальнои битвы. Въ короткôмъ часѣ удалося Сербамъ зробити середъ Болгаръ особливо въ тôмъ ôтдѣлѣ, въ котрôмъ проводивъ самъ князь, велике замѣшанье и змусити ихъ до уступленя. Тымъ часомъ болгарска пѣхота на лѣвôмъ крылѣ ударила на Сербôвъ, центрумъ розсыпалось ланьцухами и розпочало дуже сильный огонь. Сербы боролися дуже завзято, не могли однакожь Болгаръ ôтперти. Вечеромъ перестали вже були Сербы напирати на болгарске центрумъ а коли нôчь запала, устала и дальша борба. Пôдъ самъ конець битвы сего дня т. е. около 6 год. вечеромъ ясна луна освѣтила цѣле поле битвы; то була перша експльозія въ Пиротѣ. Сего дня болгарске войско на лѣвôмъ крылѣ пôдсунулось було ажь пôдъ саме мѣсто и було-бы его взяло, лишь боялося, що цѣле мѣсто пôдминоване. На другій день т. е. 27 падолиста о 7 год. рано розпочалась знову борба и Сербы заняли мѣсто на ново. Около 3 год. по полудни мусѣло сербске войско знову уступити передъ Болгарами, котрѝ чимъ разъ бôльше почали здобувати собѣ теренъ въ дорозѣ до Ниша и грозили Сербамъ ôттятьемъ ихъ ôтъ головнои кватиры. Въ Пиротѣ того дня наступили знову два выбухи и Болгаре боялися входити до мѣста. Доперва, здаесь, въ ночи зъ 27 на 28 падолиста заняли Болгаре мѣсто и почали вже непокоити Сербôвъ на дорозѣ до Акъ-Палянки. На сихъ позиціяхъ наставъ отже розъемъ, а неутральный поясъ розтягаеся теперь на 5 до 6 кильометрôвъ ôтъ Пироту до Акъ-Палянки.

Корпусъ Лешанина якъ теперь показуеся, стоитъ все ще пôдъ Видиномъ. Здаеся, що Лешанинъ на завôзванье короля старався перебитися до Сливницѣ, але заскоченый Болгарами пôдъ Бѣлградикомъ вернувся до Сербіи коло Квяжеваца и сполучився вже съ полудневою армією а коло Видина стоитъ лишь ôтдѣлъ обсерваційный, котрый маскуе тôлько уступленье Лешанина. Пôдъ Видиномъ удалося разъ було Сербамъ побѣдити Болгаръ и заняти навѣть одну редуту, але Болгаре знову ихъ зъ ôтти выперли. Дня 27 падолиста пробували Болгаре напасти на Сербôвъ въ крѣпости, се имъ однакожь не удалося и они зôстали ôтпертѝ съ значными стратами. На другій день сподѣвалися знову Сербы, занати крѣпость, але се есть тымъ менше можливымъ, позаякъ они не можутъ обступити крѣпости зо всѣхъ сторôнъ и не маютъ потрѣбныхъ до облоги пушокъ. Тымъ часомъ здаесь надôйшла помôчь Болгарамъ замкненымъ въ Видинѣ, бо зъ Каляфату доносять, що дня 28 падолиста прійшло до стычки межи Сербами а Болгарами, котрѝ надôйшли зъ Ломъ-Палянки, але въ стычцѣ сѣй зôстали Болгаре ôтпертѝ. Пôдъ Видиномъ велась борба ще въ ночи зъ 28 на 29 падолиста. Сербске войско напало на редути пôдъ Видиномъ, зôстало однакожь ôтперте съ великими стратами. Позаякъ то сталося вже по оголошеню розъему, то болгарскій министеръ Цановъ просивъ представителѣвъ державъ о сконстатованье того факту черезъ консулѣвъ заграничныхъ въ Видинѣ.

Страты въ людехъ и въ матеріялѣ военнôмъ въ послѣднихъ битвахъ маютъ бути зъ обохъ сторôнъ дуже великѝ однакожь не суть доси ще звѣстнѝ. Пôдъ Пиротомъ мала бути земля дословно вкрыта трупами. Пôсля сербскихъ жерелъ мало пôдъ Пиротомъ упасти 4000 до 6000 Болгаръ. Зъ болгарскои стороны выступило до битвы около 50 000 людей а Сербы знову клали головну вагу на артилерію, бо пôдъ Пирогомъ ажь 250 пушокъ вступило до акціи. Симъ отже по части дались-бы пояснити великѝ страты Болгаръ; на всякій случай однакожь не суть они такъ великѝ якъ се подаютъ зъ жерелъ сербскихъ, котрѝ про страты зовсѣмъ замовчуютъ. Пôсля жерелъ болгарскихъ знову страты Болгаръ пôдъ Пиротомъ выносятъ 500 людей убитыхъ и раненыхъ а ôтъ початку вôйны 3000 людей; страты Сербôвъ маютъ выносити 107 официрôвъ и 8000 рядовыхъ убитыхъ и раненыхъ разомъ.

Въ проводѣ сербскои арміи наступила теперь реорганизація. Головну команду обнявъ теперь вже офиціяльно ген. Топаловичь.

Въ справѣ конгруальнôй.

Регуляція конгруы и фасіи дуже занепокоили наше духовеньство, и справедливо. Але по моѣй гадцѣ, не въ такôй мѣрѣ, не въ той способъ и не зъ тыхъ причинъ, якѝ звычайно бралися и берутся ще пôдъ дискусію устно и письменно. Признаюсь отверто, що самѝ фасіи, анѣ зô взгляду на наглôсть речинця, анѣ на вымаганый инструкцією змѣстъ свôй, мене не занепокоили; навѣть не занепокоило мене само переведенье регуляціи, бо на се послѣдне навыкъ я глядѣти зъ горы вже съ резигнацією, будучи сего пересвѣдченя, що наслѣдки переведеня регуляціи будуть для матеріяльного быту духовеньства совсѣмъ некористнѝ, и конець-кôнцемъ полѣпшеня долѣ своеи священьство, — а розумѣю тутъ весь загалъ священьства, — не може надѣятись. Щобы отже братôвъ-священикôвъ потѣшити въ спôльнôй тревозѣ, що запанувала межи духовеньствомъ зъ причины фасій, щобы приготовити ихъ на конечнôсть злыхъ результатôвъ регуляціи, наконець щобы причинитися зъ своеи стороны до зôбраня матеріялôвъ, на пôдставѣ котрыхъ колись, въ будучности могло-бъ наступити истинне, на справедливыхъ засадахъ оперте полѣпшенье матеріяльного быту нашого духовеньства, постановивъ я помѣстити сихъ кôлька слôвъ въ часописи, щобъ пôддати ихъ братямъ-священикамъ и сферамъ, що занимаются долею духовеньства, пôдъ розвагу и вразъ запросити до публичнои дискусіи; бо хоть въ теперѣшнôмъ часѣ, при теперѣшнôй регуляціи, се нѣчо не поможе, позаякъ регуляція мае наступити въ наслѣдокъ закону державного и въ способъ закономъ приписаный, — то однакожь мы не можемо и не повиннѝ мовчати поти, поки не наступитъ регуляція така, яка бы дѣйстно поправила долю духовеньства, хочь-бы ще одинъ и другій разъ новѝ въ сѣй справѣ мусѣли ухвалятися законы державнѝ:

I. *Фасіи нѣякимъ способомъ не можутъ вплынути на результатъ хосенного або нехосенного переведеня регуляціи.* Въ сихъ бо фасіяхъ предложенѝ маютъ бути т. зв. (сумнои репутаціи) *емолюменты.* Сѝ-жь суть двоякого рода: або постôйнѝ або непостôйнѝ. До постôйныхъ належатъ: чистый дохôдъ зъ поля, опалъ, вôльне млыво, облигаціи, и т. д. Тутъ не поможе намъ нѣяка акція зъ нашои стороны, чи, якъ кому здавалось-бы, хосенна, чи нехосенна; чи докладна, чи недокладна; чи нарештѣ розумна, чи нерозважна, — бо тутъ суть письменнѝ документы, або въ рукахъ духовеньства, або у него и въ ц. к. намѣстництвѣ разомъ. Затымъ емолюменты, списанѝ и задокументованѝ, мусятъ бути увзгляднянѝ такъ, якъ стоятъ чорно на бѣлôмъ, а мы не можемо зъ своеи стороны противъ сего на теперь нѣчого зробити. Правда, може мѣсцями заходити за высоке оцѣненье емолюментôвъ, и сего можна дôйти пôзнѣйше, але теперь ведля закона и инструкціи мусятъ братися въ рахубу числа такѝ, якѝ стоятъ въ документахъ. Що тыкаесь емолюментôвъ непостôйныхъ, н. пр. тыхъ нещасливыхъ jura stolae, то тутъ вправдѣ яка така и намъ полишена ингеренція, однакожь и тутъ буде такъ, якъ стоятъ органы переводжуючѝ регуляцію. Якъ видимо, и въ однôмъ и въ другôмъ случаю не потребуемо непокоитися що до закиду якоись вины, могучои бути по нашôй сторонѣ зъ причины некористно уложеныхъ або зробленыхъ фасій.

II. *Регуляція конгруы, т. е. переведенье управильненои конгруы не може намъ принести хосенныхъ плодôвъ,* хочь-бы и правительство, — о чѣмъ не сумнѣваюся, — *мало и найлѣпшу волю, найлѣпшій намѣреня,* хочь-бы навѣть и органы правительственнѝ, котрымъ регуляцію повѣрено, мали такожь *найлѣпшу волю.* При сѣмъ своѣмъ твердженю маю на оцѣ все загалъ стану духовного; бо хочь поодинокимъ посадамъ и выпаде побирати трохи бôльшу конгруу, якъ доси, то загалъ утерпитъ, а навѣть и мнимо полѣпшенѝ посады будутъ сорозмѣрно такожь упослѣдженѝ. Я сказавъ рѣшучо, що въ новои регуляціи конгруы не може выйти полѣпшенье быту духовеньства. Сю тезу докажу теоретично и практично.

Передо всѣмъ застерѣгаюся зъ горы передъ можливымъ закидомъ, що я въ низькости стопы конгруальнои (500 зр.) виджу причину неполѣпшеня; противно, удержую, що полѣпшенье матеріяльного быту духовеньства не наступило-бы въ загалѣ и безвзглядно навѣть тогды, коли-бъ постановлено намъ платню не то що 500, але и 1000 зр. а навѣть и бôльше, бо не низькôсть або высокôсть платнѣ становитъ тутъ рѣчь, але норма, пôсля котрои регульовано конгруу, и пôсля котрои она нынѣ мае регулюватись. По-при иншѝ природнѝ, суспôльнѝ и политичнѝ навѣть причины, о котрыхъ при нагодѣ варто-бы такожь поговорити, — бо они великій маютъ вплывъ на долю духовеньства, бодай у насъ въ Галичинѣ, — по при сѝ найголовнѣйша причина нынѣшного лихого стану дотаціи священьства була, есть и буде отся нещаслива основна норма, пôсля котрои емолюменты маютъ ôттягатись ôтъ конгруы, бо она противится не лише справедливости, але и простому розумови. Намѣренье, само въ собѣ похвальне и свѣдчаче навѣть о щирôй воли правительства полѣпшити матеріяльный бытъ бѣдного духовеньства, зôстало вже въ самôмъ зародѣ скривлене всѣми тыми способами, якими загадано вводити его въ житье. Съ увагою слѣдячи, надыбуемо крокъ въ крокъ недорѣчности грѣшачѝ противъ справедливости и логики.

Зъ самого початку выречено засаду, що кождый н. пр. парохъ мусить мати найменше тôлько а тôлько (н. пр. 300 зр.), а переводячи тогдѣшню регуляцію скривлено тую засаду ось якъ: „Нѣякій парохъ, чи якъ тамъ, не повиненъ мати бôльше, якъ тôлько а тôлько“ (н. пр. 300 зр.), — а хочь я не есмь безвзглядно за тымъ, щобъ одинъ парохъ не мавъ бôльше конгруы якъ другій, и хочь самъ признаю, що якъ красною есть перша засада, такъ само есть красною и тая друга, — то она мала-бы свое право справедливости тогды, коли-бъ кождый парохъ мавъ такѝ самѝ працѣ обовязковѝ, а такожь и въ тôмъ случаю, коли бъ, при нерôвности працъ, промоція до посадъ ишла справедливо зô взгляду на тѝ бôльшѝ або меншѝ працѣ обовязковѝ, степенно пôсля зменшеня працѣ обовязковои такъ, щобы всѣ священики маючѝ одну и ту саму платню, словомъ одинъ и той самъ дохôдъ, всюды були справедливо промовованѝ пôсля старшинства, такъ щобы старшій або заслуженѣйшій священикъ ишовъ на парохію такои самои дотаціи, а меншои працѣ, и т. д. Коли се однакожь на теперь неможливо запровадити а неможливо зъ причинъ, котрѝ кождый розумѣе, то мушу узнати сю засаду, хочь, якъ кажу, въ даныхъ случаяхъ красну, — таки несправедливою, бо поводуючу недорѣчну регуляцію конгруы, тымъ бôльше, коли зважити, що она яскраво противится навѣть и воли добродѣѣвъ церкви, котрѝ выпосажували церкви дотаціями навѣть якъ-разъ съ явнымъ намѣромъ, щобъ одна церковь нарочно була лѣпше дотована, якъ друга, а може навѣть и мали тую власне гадку, щобы тымъ способомъ забезпечити дотычнôй церквѣ на будучнôсть и душпастыря лѣпшихъ свойствъ моральныхъ и интеллектуальныхъ. Отже засада регуляційна сталася засадою нивеляційною. Може жь она бути справедливою? Але най уже и такъ буде, бо противъ сего мабуть не поможутъ нѣякѝ ремонстраціи, то само переведенье сеи нивеляціи чи тамъ регуляціи стае передъ очами нашими въ еще бôльше разячихъ краскахъ всеи своеи недорѣчности и несправедливости.

Прошу приглянутися близше тымъ т. зв. емолюментамъ. Суть они прецѣнь всякои категоріи. Однѝ приходятъ душпастыреви безъ всякого заходу зъ его стороны: отъ хиба ôтстне купоны ôтъ облигацій, або напише квитъ, або пріймe дорево въ вартости на пни въ лѣсѣ, або меле безъ мѣрки; всѣ сѝ приходы не лише постôйнѝ, але и бъ працѣ приходятъ. Иншѝ емолюменты, якъ дохôдъ зъ грунтôвъ, уже вымагаютъ працѣ, котра може декуды оплачуесь пароховн тымъ, що заробитъ надъ то, що ему почислено зъ поля яко чистый дохôдъ. Але-жь есть ще кромѣ сихъ двохъ такъ рôзныхъ категорій емолюментôвъ и третя, котру душпастырь мусить собѣ въ цѣлости своею власною працею заробити, якъ: доходы епитрахильнѝ, службы и иншѝ легатами записанѝ и на душпастыря обовязково наложенѝ всѣлякѝ ôтправы. Отже помимо такои рôзнородности, навѣть діяметральнои, всѣ тѝ емолюменты при регуляціи конгруы бували пôдтяганѝ и маютъ пôдтягатись пôдъ одну мѣру. Пытаюся: може бути то справедливо, абы емолюменты, приходячѝ зъ працѣ, рôвною мѣрою мѣрити съ тыми, що безъ всякои працѣ приходятъ? Коли одинъ и той самъ душпастырь посѣдае такѝ рôзнороднѝ емолюменты, то тая рѣчь несправедлива въ самого взгляду на намѣръ безвзглядного полѣпшеня долѣ священика; повиннося отже выстерѣгати и поодинокои фалшивои позиціи, хотячѝ facit зробити справедливымъ. Але хочь въ сѣмъ случаю заходитъ очевидна недорѣчнôсть, то прецѣнь она не выступае такъ разячо, якъ тогды, коли одинъ священикъ мае доходы н. пр. самѝ лишь тои категоріи, щобъ ихъ заробити власною працею, а другій лише такѝ, що не потребуе прикладати нѣ наменшои працѣ. Прошу собѣ представити двѣ парохіи: въ однôй нема нѣ поля, нѣ нѣякихъ легатôвъ (облигацій), а душпастырь обмеженый лише на т. зв. jura stolae, а другу, въ котрôй нема поля, нема jura stolae, нема навѣть службъ, и т. д. Въ

обохъ побирае, и ведля закона побирати повиненъ кождый однакову платню: якъ той, що лишь то мае, що заробитъ, такъ и той, що нѣчого не робитъ. Не есть же се логична недорѣчнôсть и несправедливôсть? Єи ще лѣпше врозумѣемо, коли приглянемося поодинокимъ емолюментамъ близше.

(Дальше буде.)

Соймъ краєвый.

III-те засѣданье зъ дня 28 падолиста.

По придѣленю кôльканадцяти петицій поодинокимъ комисіямъ, подавъ маршалокъ соймови до вѣдомости сумный случай смерти въ нашôй родинѣ цѣсарскôй короля испаньского, Альфонса, и просивъ, щобы повстаньемъ зъ мѣсць послы заявили свôй жаль и сочувство. Ôттакъ оголосивъ имена выбраныхъ предсѣдателѣвъ поодинокихъ комисій. Комисія администраційна выбрала предсѣдателемъ Черкавского, заступникомъ Щастного Козьебродского; буджетова — Смаржевского, заступникомъ Артура Потоцкого; громадска — Каз. Баденіого, а заступникомъ Чайковского; культуры краевои — Людвика Водзицкого, а заступникомъ Яна Тарновского; правнича — Завадского, а заступникомъ Цолля; шкôльна — Маєра, а заступниками еп. Солецкого и Черкавского; гôрнича — Горайского, а заступникомъ Хамця; петиційна — Голѣевского, а заступникомъ Ленартовича. Секретарями зъ рускихъ пословъ именовано Бережницкого въ комисіи петиційнôй Охримовича въ комисіи гôрничôй.

Пос. Абрагамовичь мотивувавъ въ першôмъ читаню свое внесенье о заведеню оплатъ консумційныхъ на покрытье выдаткôвъ фонду краевого. Въ мотивахъ сказано: Понеже съ кождымъ рокомъ потребы фонду краевого ростутъ, а додатками до безпосередныхъ податкôвъ (котрî суть вже нынѣ значно бôльшî, чимъ въ другихъ краяхъ) покрыти ихъ годѣ; понеже хлѣборобы суть нынѣ дуже перетяженî постôйными податками грунтовыми и бôльшихъ тягарôвъ не въ силѣ поносити; понеже въ другихъ краяхъ коронныхъ вже нынѣ существуютъ оплаты консумційнî ôтъ горячихъ напиткôвъ, мяса и др., а соймъ на пôдставѣ §. 22 статуту краевого мае право такî оплаты наложити, — то для покрытя недоборôвъ въ буджетѣ краевôмъ а взглядно обниженя краевыхъ додаткôвъ до податкôвъ безпосередныхъ предкладае пос. Абрагамовичь проектъ до уставы о оплатахъ консумційныхъ. Внесенье се ôтослано до комисіи податковои, яка мае ad hoc выбратись зъ 9 членôвъ.

Пос. Влад. Козьебродскій мотивувавъ свое внесенье съ проектомъ уставы, змѣняючои постановленя §. 26. ординаціи выборчои громадскои. Внесенье ôтослано до комисіи громадскои.

Внесенье правительственне съ проектами уставъ о осушеню багонъ и управильненю потокôвъ гôрскихъ передано комисіи культуры краевои.

Громадамъ мѣстъ Кутъ и Вѣлички призволено побôръ 100% додатку до податку консумційного ôтъ вина; Станиславову на 100% додатокъ ôтъ мяса. Надъ петиціями громадъ Бобовы (о конс. податокъ ôтъ напиткôвъ) и Микульсдорфъ (о ôтлученье ôтъ громады Огынѣи) перейшовъ соймъ до порядку дневного.

Секретарь пос. Сѣнгалевичь ôтчитавъ внесенье пос. Антоневича и товаришѣвъ, домагаючеся резолюціи, щобы получшити бытъ суплентôвъ гимназіяльныхъ.

(IV-те засѣданье зъ дня 30 падолиста.)

По придѣленю наспѣвшихъ рôзнородныхъ и дуже численныхъ петицій поодинокимъ комисіямъ, ôтчитано внесенье пос. Раппапорта и тов. въ справѣ постановленя правительственного: не купувати збôже галицке для арміи. Внесенье домагаеся, щобы правительство въ тую справу вглянуло и якъ найскорше лиху зарадило. Министерство мотивувало свое постановленье тымъ, що въ збôжу галицкôмъ находится богато матки збожевои, и побирае збôже для арміи зъ Угорщины. Се вплывае дуже некористно на аграрнî ôтносины Галичины и промыслъ млынарскій. Внесенье пос. Раппапорта узнано наглымъ и передано комисіи господарства краевого до якъ найскоршого справозданя.

Справозданье Выдѣлу краевого въ справѣ удѣляня учителямъ шкôлъ народныхъ задаткôвъ на платнѣ ôтослано до комисіи буджетовои, а справозданье о внесеню пос. Ю л. Романчука въ справѣ змѣны уставы краевои зъ дня 22 червня 1867 р. о языцѣ выкладовôмъ въ школахъ народныхъ и середныхъ — до комисіи шкôльнои (едукаційнои). На внесенье пос. Стан. Тарновского ще и ôтчитано справозданье Выдѣлу краевого о внесеню п. Романчука.

По тôмъ забравъ голосъ пос. Романчукъ и заявивъ, що хотяй ôнъ годится на ôтосланье справозданя Выдѣлу кр. о его внесеню до комисіи шкôльнои, то однакъ мусить сконстатувати вынятковый фактъ, якій стався въ сѣмъ случаю. Рефератъ Выдѣлу кр. ôтчитано тутъ въ цѣлости мимо того, що есть друкованый и нынѣ справа не буде розбирана мериторично, а пôйде до комисіи. „Мене се дуже вдарило — каже пос. Романчукъ, — и я мусѣвъ розбирати, яка въ тôмъ була тенденція: прихильна чи неприхильна справѣ. Справозданье въ цѣлости есть неприхильне, бо першу найважнѣйшу часть мого внесеня цѣлкомъ ôдкидае, — отже мушу добачати тенденцію неприхильну, а то, щобы надати бôльшои ваги аргументамъ справозданя, що суть противъ мого внесеня. Коли тамтого року на внесенье комисіи едукаційнои мое внесенье передано Выдѣлови кр., тогды я сказавъ, що дуже боюся, абы справозданье не утонуло въ Выдѣлѣ кр., а коли выплыне зъ того моря, то въ такôмъ станѣ, що я самъ не буду мôгъ его пôзнати. И дѣйстно нынѣ оно въ такôмъ станѣ выплыло“. Регуляминъ соймовый не дозволяе входити при першôмъ читаню въ meritum рѣчи, тожь пос. Романчукъ заявивъ лише, що въ комисіи шкôльнôй и въ повнôй палатѣ выступитъ съ контръ аргументами, бо справозданье Выдѣлу кр. „war kein Meisterstück“.

Пос. Стан. Тарновскій замѣтивъ, що перечитанье справозданя Выдѣлу кр. не може мати вплыву на ухвалу внесеня.

Ôттакъ дръ Антоневичь мотивувавъ свое внесенье на получшенье матеріяльного быту суплентôвъ. Бесѣдникъ пôднѣсъ мѣжь иншими мотивами, що учитель въ загалѣ менше може заробити, якъ правникъ; що праця ихъ въ Галичинѣ бôльша, а платня менша якъ въ другихъ коронныхъ краяхъ; що становиско суплентôвъ дуже неôтрадне; що супленты повнятъ службу актуальныхъ професорôвъ; що удѣлянье лекцій по-за школою, чимъ собѣ супленты по бôльшихъ мѣстахъ помагаютъ, робитъ ущербъ ихъ повазѣ; що матеріяльна нужда знеохочуе ихъ до працѣ, и т. д. На доказъ всего того наводитъ богато яркихъ примѣрôвъ и заключае, що поправа долѣ суплентôвъ лежитъ въ интересѣ родичѣвъ дѣтей, всеи суспôльности и краю, бо они выховуютъ грядущî поколѣня. Въ кôнци примѣчае бесѣдникъ, що въ другихъ краяхъ коронныхъ на загалъ учителѣвъ есть 6% — 20% а у насъ 50% суплентôвъ. Въ Галичинѣ повинно бути майже два разы стôлько гимназій и два разы стôлько учителѣвъ. Правительство упослѣджае Галичину въ тôмъ взглядѣ, а о фаворизованю, о якôмъ неразъ есть бесѣда, нема тутъ и гадки. Внесенье принявъ соймъ дуже прихильно и переказавъ его комисіи шкôльнôй.

Опôсля ôтчитано интерпеляцію пос. Т. Меруновича въ справѣ продажи дешевои соли для худобы и що въ тôмъ дѣлѣ зробило правительство, коли торôкъ Соймъ ухваливъ резолюцію.

По выборѣ 9 членôвъ комисіи податковои (не выбрано анѣ одного Русина) и по обвѣщеню, що комисія дорогова уконституувалась, выбравши презесомъ п. Менциньского, а заступникомъ п. Яворского, — маршалокъ замкнувъ засѣданье.

Важнѣйшî и цѣкавѣйшî петиціи внесенî до Сойму

до дня 30 л. падолиста придѣлено:

Комисіи петиційнôй: громады Дулибы въ пов. бобрецкôмъ о запомогу для погорѣлцѣвъ и ôтписанье податкôвъ. — Маріи Костецкои, щобы Соймъ постарався, абы еи мужа пустили зъ Сибѣри.

Комисіи шкôльнôй: Руского товариства педагогичного въ справѣ змѣны II (ôтношеня правнî стану учительского) и IV (перенесенье учителѣвъ въ станъ спочинку и заосмотренье вдôвъ и сирôтъ) титулôвъ уставы шкôльнои зъ 2 мая 1873 р. — Головного заряду польского тов. педагогичного и двадцяти ôтдѣлôвъ того-жь товариства та учителѣвъ въ Долинѣ и Болеховѣ въ тôмъ самôмъ предметѣ. — Мѣсцевои рады шк. въ Станиславовѣ о удѣленье ремунераціи катехитамъ при школахъ народныхъ въ Станиславовѣ и о системизованье катехита при женьскôй школѣ выдѣловôй. — Выдѣлôвъ пов. въ Бучачи, Яслѣ, Кольбушовôй и Грибовѣ въ справѣ заступства хорыхъ учителѣвъ. — Громады Гринѣвъ въ пов. бобрецкôмъ о запомогу на будову школы.

Комисіи буджетовôй: Товариства „Академичне Братство“ о субвенцію: а) на фондъ запомоговый для убогихъ академикôвъ, и б) на выдавництво „Рускои Библіотеки“. — Товариства „Руска Бурса“ въ Бережанахъ о запомогу. — Кс. Калинки о рôчну субвенцію въ сумѣ 4.000 зр. на интернатъ Змартвыхвстанцѣвъ. — Маріи Ижакъ, сироты по гр.-к. пароху, о запомогу на образованье въ спѣвѣ. — Громады Дашавы о позичку на будову школы. — Томы Сливиньского, дяка въ Бучача, о запомогу. — Василя Середы, погорѣлця, о запомогу. — Братства св. Михаила въ Коломыи о субвенцію на сплату довгôвъ и помальованье церкви св. Михаила. — Кураторіи закладу им. Оссолиньскихъ у Львовѣ о субвенцію на отворенье читальнѣ по полудни. — Сестеръ Милосердія въ Рогатынѣ о субвенцію. — Сестеръ Клярисокъ въ Нов. Санчи о субвенцію. — Сестеръ св. Кароля Боромея въ Великихъ-Очахъ о запомогу. — Товариства школы музичнои въ Бродахъ о субвенцію на р. 1886.

Комисіи администраційнôй: Выдѣлу пов. въ Бучачи о увôльненье убогихъ мешканцѣвъ ôтъ податку консумційного ôтъ рѣзаныхъ свиней на свята Рождества Хр. — Выдѣлôвъ пов. въ Бучачи и въ Ланцутѣ, абы цѣс. патентъ зъ 20 цвѣтня 1854 р. бувъ примѣненый до властей автономичныхъ. — Выдѣлу пов. въ Нов. Санчи, абы у всѣхъ повѣтахъ установити ветеринарѣвъ урядовыхъ. — Присѣлка Констанція въ пов. борщѣвскôмъ о вылученье зъ звязи громады Озеряны. — Громадъ Болехова, Завою, Завадки и Грабôвки (черезъ пос. Романчука) о охорону ôтъ дикого звѣра.

Комисіи правничôй: Громады мѣста Жолынѣ и сусѣдныхъ громадъ о заснованье нового суду пов. въ Жолыни. — Громады Болшôвцѣ о заснованье тамъ суду пов. — Выдѣлу пов. въ Ярославѣ, въ дѣлѣ примусового трактованя справъ въ судахъ громадскихъ, розъемныхъ.

Комисіи дороговôй: Выдѣлôвъ пов. въ Бучачи, Яслѣ, Ланцутѣ и Мѣлци, абы садити дерева при дорогахъ. — Мѣста Яворова о построенье краевои дороги Рава-Яворôвъ-Судова Вышня.

Комисіи культуры краевои: Громады Новошинъ въ справѣ побору сыровицѣ. — Выдѣлу пов. въ Бучачи въ дѣлѣ выробу и продажи соли для худобы. — Товариства Господарского у Львовѣ о установленье въ краю складôвъ збожевыхъ.

Комисіи банковôй: Звязку товариствъ зарôбковыхъ та господарскихъ и Выдѣлôвъ пов. въ Ярославѣ, Тернополи, Бучачи и Новôмъ Санчи въ справѣ ревизіи привилеѣвъ австро-угорского Банку.

Переглядъ часописей.

Польскî газеты проявляютъ якъ найбôльшу перфидію, коли тôлько стане имъ въ поперекъ дороги якій фактъ, що есть наслѣдкомъ що-разъ бôльше розбуджуючои-ся свѣдомости народно-рускои въ краю. Нѣхто зъ Полякôвъ не сподѣвався заявленя пос. Романчука на промовы пп. маршалка и намѣстника. Въ соймовôй сали на промову его нѣхто не знайшовъ слова; за то по-за соймомъ заговорили польскî органы. Перша обôзвалась „Gazeta Narodowa“ такъ: „Намъ бы було пріятно, коли-бъ въ урочистыхъ актахъ краевыхъ уживана була мова руска побôчь польскои, але зъ другои стороны мусимо звернути увагу шаблонового оборонця того звычаю, що опиратись на аргументѣ, що въ Соймѣ суть репрезентанты рускî, не есть на мѣсци. Соймъ знае тôлько репрезентантôвъ краю, выбираныхъ въ округахъ. „Nie rozdzielać, ale jednoczyć!“ — Якъ бачимо, перфидія тутъ досягае свого апогея. Бо прецѣнь намъ не хочесь вѣрити, щобы редакторы „Gazety Narodow.“ *були о тôмъ пересвѣдченî*, що написали. Бо-жь пôсля ихъ теоріи въ соймѣ ческôмъ не було-бы Чехôвъ и Нѣмцѣвъ, а тôлько репрезентанты Чехіи, котрî повиннî „jednoczyć się“, а въ соймѣ прускôмъ такожь не було-бъ Нѣмцѣвъ и Полякôвъ, а тôлько репрезентанты Пруссіи, що такожь повиннî „jednoczyć się“! Коли Поляки на серіо уважаютъ сю теорію опасенною, нехай собѣ, про насъ, пропагуютъ еи въ Познаньщинѣ, але що до Чехôвъ, то мы бачимо тамъ факты зовсѣмъ противнî. Чехи не хотятъ тамъ „jednoczyć się“ съ Нѣмцями, а Нѣмцѣ съ Чехами, — у Празѣ въ той самъ день, що у Львовѣ, ôткрывано соймъ промовами въ двохъ языкахъ: въ ческôмъ и нѣмецкôмъ (половина промовы по чески, а половина по нѣмецки).

Въ тôмъ самôмъ дусѣ ôтзываеся и органъ „подолякôвъ“ „Przegląd“. „Промова п. Романчука вразила круги посольскî дуже прикро (вѣримо! — Ред.), бо доказала, що суть люде, котрî не занедбуютъ нѣякои нагоды, щобъ ятрити и оварити... Анѣ статутъ краевый, анѣ австрійска конституція не знае пословъ анѣ рускихъ, анѣ польскихъ, анѣ ческихъ, анѣ нѣмецкихъ, а знае все и всюды лишь репрезентантôвъ певныхъ интересôвъ. Всѣ послы нашого Сойму — суть послами краю, безъ взгляду на народнôсть. То що до засады. А теперь що-до практики, пытаемо п. Романчука, чи выпадало ôтъ разу вводити до Сойму свары языковî, коли его нѣхто анѣ не вызывавъ, анѣ нѣчимъ его филологичныхъ поглядôвъ не оскорблявъ? Отже то сумно, що суть люде, котрî того не розумѣютъ, що въ политицѣ, якъ въ житю, повинна бути у всѣмъ якась мѣра, навѣть въ ятреню; хто еи переступае, перестае бути интересуючимъ, а стаеся нуднымъ“. *Правда, що* цѣкаво? Нема анѣ въ Австріи, анѣ въ краяхъ въ парляментахъ репрезентантôвъ народностей, а якъ въ радѣ державнôй такъ и въ соймахъ на першôмъ плянѣ стоятъ справы народностнî и послы дѣлятся на клюбы такожь пôсля народности а польскій клюбъ мае навѣть назву „делегація польска“! Коли-жь въ Галичинѣ послы суть репрезентантами краю, а край нашъ складаесь по половинѣ зъ двохъ народностей, то мы пытаемо, чому именно въ польскôмъ, а не рускôмъ языцѣ ôткрываются сесіи Сойму? Русины домагаются, щобы ôткрытя ôтбувались въ обохъ языкахъ — и се, бачите, вже „ятренье“, „нуднôсть“, и т. д. Але вже найгеніяльнѣйшій аргументъ „Przegląd-у“ той, що п. Романчука прецѣнь анѣ п. маршалокъ анѣ п. намѣстникъ не вызывавъ анѣ не оскорблявъ... Такій способъ аргументаціи личивъ-бы може хлопчинѣ зъ першои класы, — але якъ не послужитись и нимъ, коли йде о негацію Руси на Руси?... Дарма ваша праця, панове!

Въ справѣ внесеня пос. Романчука о языцѣ выкладовôмъ въ народныхъ и середныхъ школахъ заговорила доси що-до meritum рѣчи одна „Gazeta Narodowa“. Коли прочî часописи говорятъ тôлько словами справозданя Выдѣлу краевого и nota bene уважаютъ его дуже ôтповѣднымъ маневромъ, щобъ польскимъ нивеляторамъ выйти зъ колизіи, въ яку ихъ будь-що-будь внесенье впровадило, — то „Gaz. Nar.“ заговорила ôтъ себе. Она констатуе, що цѣле внесенье п. Романчука стремитъ до „szerzenia fermentu rozdwojenia i nienawiści w imię rzekomego pokrzywdzenia, przedstawionego, jak się rozkładowej agitacyi podoba“, — и що-жь супротивъ него зробивъ Выдѣлъ краевый? Ото на справу шкôлъ народныхъ просто махнувъ рукою, а натомѣсть пôйшовъ на руку правительству и предложивъ заснованье рускои гимназіи въ Перемышли! „Gaz. Nar.“ есть иншои гадки: треба бы польскимъ посламъ хочь-бы „въ потѣ чола“ (ipsissima verba „Gazet-ы Nar.“ — Ред.) выдумати „щось“ и для шкôлъ народныхъ и для гимназій, — и навѣть пôддае посламъ свою идею: завести у всѣхъ школахъ въ краю обовязкову науку руского языка, якъ для Русинôвъ такъ и для Полякôвъ. Бо засновувати окрему руску гимназію въ Перемышли — то значитъ „dzielić“, то значитъ „индиферентизмъ политичный“! Бѣдна „Gazeta Nar.“! Она гадае, що за цѣну, абы ученикъ Полякъ учився 2—3 год. на тыждень руского языка, Русины зречутся выкладового языка всѣхъ предметôвъ для рускихъ ученикôвъ, зречутся рускихъ шкôлъ! Що Полякъ буде умѣти по руски читати и писати, — се его користь, се его конечна потреба, а Русины *для себе* хотятъ шкôлъ рускихъ, съ рускимъ выкладомъ всѣхъ предметôвъ. Мы тутъ знову возьмемо для примѣру Чехію и запытаемо панôвъ Полякôвъ: чи Чехи були-бъ задоволенî, коли-бъ имъ, замѣсть дати ческî школы, сказали: „мы вамъ ческихъ шкôлъ не дамо, але замѣсть того ученики-Нѣмцѣ будутъ 2—3 годины на тыждень учитись въ нѣмецкихъ школахъ ческого языка.“ Намъ здаесь, що Чехи просто высмѣяли-бъ такого философа, котрый-бы имъ робивъ таку ласку, — а „Gazeta Nar.“ гадае, що Русины галицкî зроблятъ инакше?! О, sancta simplicitas!

ДОПИСИ.

Зъ Кракова.

(Рускî академики въ Краковѣ. Руска пѣсня на польскихъ торжествахъ. Антагонизмъ мѣжь студентами а професорами краковского университету.) На краковскôмъ университетѣ есть насъ 35 Русинôвъ-академикôвъ, въ переважнôй части медикôвъ. Сего року прибуло на першій рôкъ медицины 9 Русинôвъ. Якъ бачите, число нашихъ академикôвъ есть достаточне, щобы заложити руске академичне товариство. И правду сказати, загалъ нашихъ академикôвъ заявляе якъ найбôльшу до того охоту и надѣемось, що двомъ „господинамъ“, котрî, на скôлько лишь можутъ, стараются спинити заснованье товариства (бо товариство стояло-бъ на чисто-народныхъ основахъ), — штука ихъ не удасться.

Дня 27 л. падолиста ôтбувся въ „Саскôй сали“ торжественный вечеръ въ память Адама Мицкевича. И наша славно-звѣстна пѣсня входила въ програму концерту. Именно ôтспѣвано дуже удачно хоръ В. Матюка „До бою!“ Хоръ сей такъ сподобався численно зôбранôй публицѣ, що мусѣвъ бути повтореный. Подôбного ôтзначеня дождалася руска пѣсня и минувшого року на вечерку въ память Мицкевича. Наша люба композиція Лавровского „Красна зоре“ и импозантне „По морю, по морю“ Н. Вахнянина мусѣли бути такожь двѣчи ôтспѣванî. Хоръ академикôвъ пôдъ проводомъ п. Барабаша пôдпираютъ Русины-академики.

Антагонизмъ межи краковскою „Академичною Читальнею“ а станьчикôвскимъ сенатомъ университету дойшовъ теперь дуже вже

далеко. Ново-выбраный презесъ „Акад. Читальнѣ“ мавъ выголосити на вечерку въ память Мицкевича вступну рѣчь. Кураторъ „Читальнѣ“, а взглядно сенатъ университетскій, сконфискувавъ єи, и вечеръ ôтбувся безъ вступнои рѣчи презеса. Того доси ще нѣколи не бувало. Але на тôмъ не конець. На вечерку не появилися професоры — кромѣ одного; до того одного выслали академики депутацію съ подякою, очевидно за єго цивильну ôтвагу...

По вечерку ôтбувся коммерсъ въ товариствѣ „Здоровлье“. На тôмъ коммерсѣ були промовы польскû, рускû и ческû, ôтповѣдно до того, що на вечерку спѣвано пѣснѣ въ тыхъ трехъ славяньскихъ мовахъ. По чески спѣвала панна В. Лянге.

Зъ Бобрецкого.

(*Нужда мѣжь народомъ. Ловы на дики.*) Въ нашихъ сторонахъ зъ причины шкôдъ елементарныхъ можна нехибно сподѣватися на весну голоду якъ на людей, такъ и на худобу. Шкоды обчислено у насъ на тысячѣ, однакожь до сеи поры не чути анѣ о якôйсь запомовѣ, анѣ бодай о якôй-небудь хочь найменшôй пôльзѣ въ податкахъ. Цѣла справа знать загинула, а той панъ, котрому була ôтдана до переведеня знать забувъ єи подати, куды треба... Звѣстно, „сытый голодного не знає“...

О кривдахъ, якû нарôдъ нашои стороны терпитъ черезъ то, що паны шануютъ въ лѣсахъ дикôвъ, котрû въ поли чинятъ великû шкоды, — було тамтого року писано въ „Дѣлѣ“. Сего року паны вже трохи усовѣстилися и взялись губити шкôдникôвъ. Въ нашôй сторонѣ лѣсничû дôстали приказъ шукати и губити дикôвъ. Дня 27 л. падолиста ôтбулися ловы въ ревирѣ Старо-сѣльскôмъ. Забито 4 дики; мѣжь тыми одну величезну самицю, котру застрѣливъ гр. Іосифъ Потоцкій. Найблизшû ловы мають ôтбутися, якъ тôлько упаде снѣгъ. Селяне, терплячи великû шкоды ôтъ дикôвъ, съ охотою стають до нагôнки, щобъ тôлько вызволитись ôтъ тои, що такъ скажу, саранчѣ.

Оповѣстка.

„Не знати своєи бувальщины, значитъ — все бути приземкомъ“, оказавъ мудрець народу римского, у котрого не було нѣчого милѣйшого, якъ умерти за ôтчину. Сû золотû слова можна приложити въ значнôй части до рускои суспôльности, слабо обзнакомленои съ исторіею руского народу. Не дивно отже, що наша суспôльнôсть въ значнôй части остає въ культурно-національнôмъ зглядѣ приземкомъ - недоросткомъ. Тôлько основне знакомство исторіи свого народу може дати повну свѣдомôсть національну, може серця напоити щирымъ, справдешнымъ патріотизмомъ, може розъяснити дорогу до цѣли народныхъ змагань. Историчну минувшôсть руского народу обробили многû талантливû историки въ цѣнныхъ научныхъ трудахъ, котрû можутъ бути справдѣшною скарбоною народнои правды для рускои суспôльности. Однакъ выданя сû, писанû переважно чужимъ рускому загалови языкомъ, приступнû хиба для немногихъ ученыхъ. Щобъ улекшити приступъ цѣлому загалови рускои суспôльности до сеи святынѣ народнои правды, щобъ сю скарбону рускои бувальщины зробити власностею цѣлои рускои суспôльности, рѣшився я съ новымъ рокомъ 1886 выдавати въ Тернополи

„Руску историчну библіотеку“.

Въ „Рускôй историчнôй библіотецѣ“ найде руска суспôльнôсть всѣ важнѣйшû труды рускихъ историкôвъ: Миколоя Костомарова, Михайла Максимовича, Володимира Антоновича, Ореста Левицкого, д-ра Изидора Шараневича, Стефана Качалы, и и. Руска исторична библіотека буде выходити томами по 10—15 листôвъ печатныхъ выразистого письма, звычайнои 8⁰, на гарнôмъ папери. Цѣла серія буде обнимати 16—20 томôвъ. Черезъ рôкъ выйде що найменше 6 томôвъ, а прискоренье выдавництва буде залежати ôтъ ревнои участи Вп. Публики. Кождый томъ можна предплачувати ôтдѣльно. Цѣна книгарска буде значно высша.

Предплатники цѣлои серіи „Рускои историчнои библіотеки“ дôстанутъ гарно выконану историчну карту Руси.

Редакція постаралась о найлучшû силы литературнû для перекладу историчныхъ творôвъ для библіотеки, а цѣна за поодинокû томы обчислена такъ, щобъ лише покрыти накладъ выдавництва. Першû два томы поступили вже въ печатню и появлятся съ початкомъ сѣчня 1886 р. Першій томъ буде мѣстити **„Коротку исторію Руси“ Ст. Качалы.** а другій **М. Костомарова „Двѣ рускû народности“, „О федеративныхъ засновинахъ въ давнôй Руси“** и **„Черты рускои народнои исторіи“.**

Предплата на одинъ томъ съ почтовою пересылкою 1 зр. 30 кр., за рецеписомъ 1 зр. 40 кр., безъ пересылки 1 зр. 20 кр. Можна предплатити оба першû томы разомъ. Редакція постараєсь, щобъ предплатники могли дôставати оправленû въ англійске полотно примѣрники съ золоченымъ вытискомъ. Условія предплаты на оправнû примѣрники будутъ небавомъ обвѣщенû.

Предплату найлучше присылати переказомъ пôдъ адресою: **Олександеръ Барвѣньскій,** професоръ семинаріи учительскои въ **Тернополи,** або черезъ редакціи рускихъ часописей.

Крôмъ того пріймають предплату книгарнѣ Вп. пп.: Л, Гильечка и А. Круликовского въ Тернополи.

Въ Тернополи 1 листопада 1885.

Олександеръ Барвѣньскій
професоръ семинаріи учительскои.

Оповѣстка.

Ôгъ давна выглядали Русины пôдручника спѣву. Два роки тому назадъ укôнчивъ я конечно потрѣбный для початковыхъ спѣвакôвъ пôдручникъ пôдъ заголовкомъ;

„Рускій спѣванникъ для школъ народныхъ“,

котрый такожь ц. к. краева Рада шкôльна потвердила. Спѣванникъ цѣлый складаєся: зъ части теоретичнои „Малый катехизмъ музики“, и зъ чотырохъ частей практачныхъ. Перша часть мѣститъ въ собѣ пѣснѣ и вправы на одинъ голосъ, друга часть пѣсни на два голосы, третя часть пѣсни на три голосы, а четверта часть на чотыри голосы. Всѣ части складаютъ прогресивну школу для початковыхъ.

Щобы прійти въ помôчь учителямъ народныхъ школъ и початковымъ ученикамъ, рѣшивъ я своимъ накладомъ выпечатати сей Спѣванникъ. И такъ печатаєся вже въ печатни Редера въ Липску теоретична часть музики и перша часть Спѣванника.

Хотячи, щобы сей Спѣванникъ мавъ якъ найприступнѣйшу цѣну и щобы тымъ способомъ свѣтло божественнои музики могло лекше заглянути пôдъ убогу руску стрѣху, розписую предплату на теоретичну часть и I часть Спѣванника до кôнця лютого 1886 р. И добровôльнû датки Вп. Публики рускои не выключаются. Малый катехизмъ музики буде обôймати 40 сторôнъ XVI-ки, а цѣна предплаты выноситъ 20 кр. Часть I Спѣванника буде обôймати 70 сторôнъ XVI ки, а предплата выноситъ 30 кр. Обѣ части съ пересылкою почтовою 60 кр. Предплату прошу пересылати або черезъ редакціи рускихъ часописей, або просто до мене. Маю надѣю, що тому безъинтересовному дѣлу Вп. Земляки и интересованû особы якъ предплатою, такъ и добровôльными датками прійдутъ въ помôчь.

Викторъ Матюкъ,
завѣдатель Маковиска, почта Ярославъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Австро-угорска монархія и ситуація на Балканѣ*). Чимъ бôльше путаются справы на балканьскôмъ пôвъостровѣ, тымъ бôльше выростає зъ сеи путанины небезпеченьство для политики и интересôвъ австро-угорскои монархіи на Всходѣ. Доси могла австро-угорска монархія лишь на двохъ точкахъ боронити своихъ интересôвъ и своєи политики т. є. безпосередно въ Босніи и Герцеговинѣ и посередно въ Сербіи. Що до сеи послѣднои, то Австрія поступала доси консеквентно: не можна сказати, щобы єи пописала до злощастнои вôйны, але коли показалась потреба, австро-угорска монархія выступила въ єи оборонѣ. Доси ще не звѣстно, чи австрійскій посолъ гр. Кевенгильеръ прабувъ до князя болгарского зъ припорученя и другихъ державъ чи лишь свого правительства, але то вже само, що австрійскій посолъ зажадавъ ôтъ кн. Александра застановленье дальшихъ крокôвъ военныхъ єсть достаточнымъ доказомъ, що Австрія постановила выступати на балканьскôмъ пôвъостровѣ рѣшучо и боронити тыхъ, що входятъ въ кругъ єи дѣланя. На тôмъ однакожь не конець; теперь заходитъ пытанье, що буде дальше. Князь болгарскій принявъ жаданье австрійского посла съ выразнымъ невдоволеньемъ заявляючи свому народови, що пристає на розъемъ для того, що Австрія того жадає. Симъ однакожь вôйна ще не скôнчилася, бо Сербія зброится на ново и хоче дальше вести вôйну. Чи буде теперь Австрія и дальше боронити Сербіи, або хочь допуститъ єи до дальшого веденя вôйны? Интересъ Австріи наказувавъ бы не допустити Сербію до того, бо въ противнôмъ случаю стане знову Болгарія ворогомъ Австріи и пôде легко пôдъ вплывъ того, хто єсть противникомъ австрійского вплыву на балканьскôмъ пôвъостровѣ. Припустѣмъ-же, що по теперѣшнôмъ розъемѣ прійшло-бы и до заключеня мира. Болгарія зажадає певно якоись контрибуціи ôтъ Сербіи за военнû страты. На то знову не може позволити Австрія, такъ само, якъ не може позволити якои небудь змѣны територіяльнои. Одинъ лишь єсть можливый способъ погодженя обохъ противникôвъ, котрый лежитъ въ интересѣ австро-угорскои державы т. є. сполученье Румеліи съ Болгаріею а рôвночасно и признанье Сербамъ округа видиньского заселеного Сербами и находячогося нынѣ дѣйстно въ рукахъ Сербôвъ. На таке полагодженье справы може и згодилась-бы Болгарія; стає тутъ на перешкодѣ лишь союзъ трехъ цѣсарѣвъ а властиво Россія а ôттакъ и Порта. Що до сеи послѣднои, то она находится въ безвыходнôмъ положеню и мусить або услухати державъ европейскихъ и погодитися съ доконанымъ фактомъ, або розпочати безпощадну вôйну и выступити противъ всѣхъ тыхъ, котрыхъ рады доси покôрно слухала. Зъ всего того одно лишь выходитъ, що Австрія въ власнôмъ своимъ интересѣ не може и не повинна згодитися на status quo, коли не хоче утратити свого вплыву на Балканѣ. Въ виду свѣтлыхъ побѣдъ болгарского народа status quo стався нынѣ анахронизмомъ и припустѣмъ, що державы европейскû хотѣли-бъ его за всяку цѣну удержати, чи довго бы то потревало? Чи такій status quo не бувъ-бы дуже доброю нагодою для Россіи до веденя на Балканѣ дальшихъ своихъ агитацій? Коли все то добре розважимо то прійдемо до переконаня, що одинока для Австріи и найдогôднѣйша єсть политика станути такожь и по сторонѣ Болгаріи. Таку политику, якъ мы вже разъ доказували, найлѣпше оцѣнила угорска делегація и лишь австрійска була за задержаньемъ status quo; нынѣ вже навѣть и опозиція австрійска промовляє въ своимъ органѣ „N. fr. Presse“ за такою политикою; чи то однакожь наступитъ, можна дуже сумнѣватися. Найновѣйша история вашои державы учитъ, що якъ-бы вже якась така була судьба австрійскои державы, що она пропускає найважнѣйшû хвилѣ для свого интересу и допускає лишь другихъ зъ нихъ користати. Енергичне выступленье гр. Кевенгильера доказує вправдѣ, що австрійска держава почала на Балканѣ рѣшучо выступати, але чи она такъ довго буде поступати се покаже найблизша будучнôсть. То лишь певна рѣчь що тамъ, де ходитъ о интересъ, не оглядаєсь нѣхто на боки а стремитъ просто до вызначеной цѣли. Такого поступованя въ австрійскôй политицѣ бодай до теперь трудно однакожь добачити.

(*Вякû вѣсти о мобилизаціи*) австрійскои арміи дементуютъ теперь пôвъофиціяльнû газеты; мымо того „Egyetértés“ кôнчитъ свое dementi такою замѣткою: „Фактомъ єсть, що уряды зелѣзничû и телеграфичнû въ округахъ 4 и 7 корпуса (Будапештъ и Темешваръ) зôстали завозванû, щобы були готовû до евентуальнои тяжкои и бôльшои роботы. — Въ Босніи и Герцеговини ôтбувається теперь якъ разъ замѣна рекрутôвъ а „Pester Lloyd“ называє ту обставину якъ разъ найлѣпшимъ доказомъ мира. Всѣ рекруты, котрû доси черезъ 7 недѣль училися въ своихъ краяхъ высилаются теперь до своихъ полкôвъ, котрû стоятъ въ краяхъ окупованыхъ, а люде, котрû приходятъ до резервы, почали вже по части зъ тыхъ краѣвъ вертати. Сими днями має около 9000 людей рôзнои зброи вернути зъ краѣвъ окупованыхъ.

Заграничнû Державы.

Конференція въ Константинополи. Дивне становище англійского представителя въ Константинополи, Гвайта, не дозволяє, щобы конференція закôнчила разъ свою роботу. Кôлько разôвъ конференція збереся, то англійскій представитель або не має жадныхъ инструкцій ôтъ свого правительства, або инструкціи тû суть того рода, що анѣ Порта анѣ представителя другихъ державъ не хотятъ на нихъ згодитися. Невдоволенье на конференціи мало вже такъ сильно проявитися, що одинъ зъ представителѣвъ державъ мавъ навѣть явно заявити, що Англія хоче конче пôдкопати повагу Европы у народôвъ на Всходѣ и що вже недалекою єсть пора, въ котрôй державы не бажаючи пôдкопаня поваги Европы зôрвутъ съ Англіею, а тогды три монархіи середнои Европы вразъ съ Франціею и Италіею покинутъ конференцію и будутъ самû старатися пôднести знову повагу Европы. Дня 26 мало знову ôтбутися засѣданье конференціи. Всѣ представителѣ державъ крôмъ англійского згодилися вже були на ухвалу, яка мала наступити на сѣмъ засѣданю, коли серъ Гвайтъ выступивъ наразъ съ проектомъ англійского правительства того рода, щобы конференція о скôлько можна найменше увзглядняла угоду берлиньску а то для того, бо пôсля поглядôвъ англійского правительства вязаньесь угодою берлиньскою може выкликати лишь роздвоєнье и запутати знову ситуацію. Англійске правительство — казавъ Гвайтъ — не выступає вправдѣ противъ тои угоды, але каже, що навѣть на случай зôрваня сеи угоды треба увзглядняти бажанье народу румелійского. Таке предложенье признали представителѣ другихъ державъ за неможливе до дальшои дискусіи. Тогды зажадавъ Гвайтъ, щобы конференція завôзвала Порту формально до посередництва въ справѣ розъему. Предсѣдатель конференціи, Саидъ-паша, ôткинувъ се внесенье, бо казавъ, що державы вже въ иншій способъ заявили Портѣ се бажанье и що она вже тому ôтповѣла. Въ виду такои поставы Англіи мали державы порѣшити завôзвати Порту, щобы она въ силу угоды берлиньскои, розпочала акцію самостôйно и выслала до Румеліи своихъ повномочникôвъ а на границю ôгповѣдну збройну силу. — Такъ само не довело до нѣчого и засѣданье корференціи зъ д. 28 падол., котре зôйшло лишь на пустôй балаканинѣ; члены конференціи переконалися лишь, що всякôй позитивнôй роботѣ стоитъ на перешкодѣ суперечнôсть поглядôвъ межи Россіею и Англіею. Зъ Вѣдня доносятъ знову дня 1 с. м., що конференція амбасадорôвъ зовсѣмъ не буде вже ôтбувала засѣдань. Здаєся отже, що дипломатія европейска зробила въ справѣ болгарскôй велике фіяско, а теперь прійшла черга на Порту, котра выслала проклямацію до народу румелійского завзываючи єго, щобы не дався баламутити и вернувъ назадъ до послушности. Султанъ въ своѣй ласцѣ дає всѣмъ загальну амнестію.

Россія. Розказомъ дневнымъ зъ дня 18 с. ст. падолиста до военнои управы заявивъ царь свое велике вдоволенье и подяку всѣмъ тымъ официрамъ, котрû були свого часу въ Болгаріи и займалися организаціею и выученьемъ войска болгарского. Въ розказѣ сказано, що царь слѣдивъ пильно за цѣлымъ рухомъ сеи братоубійчои вôйны и переконався о повнôй посвященя дѣяльности россійскихъ официрôвъ, котрû молоду армію болгарску зъумѣли надѣлити ôтповѣдными войсковыми свойствами и духомъ богатирскимъ. — Славяньскій благотворительный комитетъ въ Петербурзѣ выславъ на руки болгарского митрополита Климентія въ Тирновѣ и Ристича въ Бѣлградѣ 5000 франкôвъ а на руки ексъ-митрополита Михаила 1000 рублѣвъ для розданя жертвамъ сербско-болгарскои вôйны. — Россійска праса заявляє велику радôсть по поводу побѣды Болгаръ и доказує, що коли Англія не жадає привернення status quo, то и Россія не має причины тому противитися, але противно повинна старатися поробити завчасу ôтповѣднû кроки для забезпеченя своихъ интересôвъ. Помôчь заграницѣ була бы безъ сумнѣву запорукою доброго поводженя и розвою Болгаріи. Характеристичнымъ єсть то, що праса россійска стараєся теперь хочь добрымъ словомъ направити поступованье россійского правительства супротивъ болгарского князя и не спускає такожь зъ ока и поступованье Австріи на балканьскôмъ пôвъостровѣ; она непокоится тымъ, що Австрія чимъ разъ явнѣйше стає по сторонѣ Сербіи и пытає, яке становище супротивъ сего факту займає Россія, котра правильно ôтказує Болгарамъ всякои помочи. „Нов. Врем.“ запытує навѣть, въ якôй звязи зô згодою державъ стоитъ поступованье австрійского пос. гр. Кевенгильера въ Сербіи и высказує обаву, що розъемъ буде такъ довго тревати, доки король Милянъ, дякуючи Австріи за єи попиранье не збере силъ до дальшои борбы.

Англія. Выборы въ Англіи ведутся на добре, а характеристичнымъ єсть, що и въ Англіи елементъ консервативный и реакційный бере верхъ. До дня 30 падолиста выбрано въ Англіи загаломъ 158 консервативныхъ, 176 либералôвъ и 29 парнелитôвъ.

НОВИНКИ.

— **На вчерашнôмъ засѣданю фонду вдовично сиротиньского у Львовѣ** выказавъ касіеръ потребу 32.000 зр., коли-бъ запомога вдовиць и сирôтъ мала и сего року выносити 54 зр. На покрытье тои суммы пособає каса 15.000 зр. готôвкою, а 5.000 зр. одержитъ зъ процентôвъ; не достає отже 12.000 зр. Рѣщено тому вôзвати часописями всѣхъ деканôвъ, щобы скоро збирали и присылали вкладки; въ противнôмъ случаю мусѣла-бъ запомога выпасти сего року значно меншою. — На тôмъ засѣданю розбирано внесенье дек. Меруновича о перенятю фондомъ Заставничого заведеня, що мѣстится въ театральнôмъ будынку. По довшôй дискусіи внесенье упало. — Надзвычайну запомогу одержали: Марія Завадовска, Марія Головацка, Кекилія Литвиновичева, Марія Богачевска, Катерина Копачь, Лукія Лучейко, по 20 зр. и Єлена Вишневска 10 зр.

— **Преосв. еп. Юліянъ Пелешь** явився першій разъ въ соймѣ минувшого понедѣлка. Рускû послы повитали Преосвященого греміяльно.

— **Рускій театръ народный** давъ вчера у Львовѣ послѣдне представленье. Ôтограна була першій разъ „Гальшка Острожска“, трагедія Ом. Огоновского. Представленье выпало дуже добре, сама трагедія вельми подобалась и була принята львôвскою публикою дуже симпатично. Автора єи нагороджено грôмкими оплесками и выкликувано кôлька разôвъ. Театръ нашь ѣде теперь до Бродôвъ. Желаємо якъ найлучшого поводженя!

— **Звертаємо увагу нашихъ Вп. Читателѣвъ** на двѣ оповѣстки въ нынѣшнôмъ числѣ „Дѣла“: на выдавництва „Рускои Библіотеки историчнои“ проф. Ол. Барвѣньского и „Спѣванника“ о. В. Матюка. Оба тû выдавництва у насъ конечно потрѣбнû и вповнѣ заслугуютъ, щобъ Вп. Земляки якъ найгорячѣйше ихъ приняли и матеріяльно пôдперли. Особливожь „Библіотецѣ историчнôй“, заложенôй на бôльшû розмѣры, потрѣбна така пôдпора, тымъ бôльше, що выдавництво опочиває въ совѣстныхъ и компетентныхъ рукахъ проф. Ол. Барвѣньского. При случаю звертаємо такожь увагу на „Рускій Правотарь домовый“ Лукича и Семигинôвского. „Правотарь“ сей повиненъ буги коли вже не въ кождôй хатѣ, то бодай въ кождôй громадѣ рускôй. Тожь де ще єго нема, належитъ єго придбати (цѣна 4 зр. а. в.). Ôтъ скорѣйшого розкупленя першои части „Правотаря“ (Законъ цивильный), зависитъ скорѣйшій хôдъ дальшого такъ дуже пожаданого у насъ выдавництва!

— **Епископъ Юл. Пелешь** удѣливъ минувшого четверга въ Перемышли кандидатамъ духовного стану чинъ субдіяконôвъ, а въ недѣлю чинъ діяконôвъ.

— **О. Кассіянъ Куницкій,** войсковый капелянъ у Львовѣ, именованый совѣтникомъ консисторскимъ съ правомъ носити ôтзнаки крылошаньскû.

— **При выборахъ на посла до сойму зъ мѣста Станиславова** выбраный позавчера 391 голосами д-ръ медицины Жигмонтъ Мрочковскій. Дръ Игн. Камѣньскій заявивъ передъ выборами рѣшучо, що мандату не прійме, а саме день передъ выборами выѣхавъ до Львова, щобы тымъ способомъ наглядно показати, що не кандидує. При сихъ выборахъ зайшли деякû неправильности, котрû, здаєсь опрутся може ажь о державный трибуналъ. И такъ староство станиславôвске выкеркнуло 185 женщинъ зъ листы выборчои, чимъ нарушило постанову §. 11 новелѣ зъ ординаціи выборчои зъ 6 жовтня 1869 ч. 316 з. д.; дальше не признано легитимаціи до голосованя тымъ урядникамъ зелѣзницѣ, котрû мешкаютъ на дворци, а то пôдъ позоромъ, що дворець стоитъ на колишнôмъ доминикальнôмъ грунтѣ громады Княгининъ, отже урядники, мешкаючû тамъ були бъ управненû голосувати въ Княгининѣ.

— **За ревнôсть и пильнôсть въ удѣлюваню науки щкôльнои одержали** ôтъ крзевои Рады шкôльнои

декреты похвальнѣ: О. Іосифъ Брылиньскій зъ Жовтанець, о. Ем. Дѣдицкій зъ Мостôвъ и о. Шелеметко зъ Бутынъ, яко катехиты, и пп. учителѣ въ Равѣ. п. Климъ Микитка въ Желдци и п. Т. Илькôвъ въ Вульцѣ мазовецкôй.

— **Зъ пôдъ Яблонова** въ Коломыйщинѣ пишутъ намъ: Однымъ зъ мѣсць, де трудолюбивый и ревный душпастырь мае дуже широке поле до дѣланя, есть село Текуча, въ котрôй народъ страшно здеморализованый жидовою, розпитый и зъубожѣлый. Ôтъ недавна ставъ въ тôмъ селѣ священикомъ о. С. Павлюкъ и всѣми силами взявся выкорѣнювати пороки, въ якихъ заставъ своихъ парохіянъ, и наводити ихъ на добру дорогу. Такъ що-жь? — ревность его навела на него гнѣвъ можныхъ противникôвъ народного добра а ôттакъ рôзнороднѣ прикрости та нещастя. Въ ночи зъ 19 на 20 падолиста с. р. спаливъ хтось п. Павлюкови чотыри стоги сѣна, що стояли на поли. Що стоги були пôдпаленѣ, се видно вже зъ того, що три зъ нихъ занялось рôвночасно; на то суть овѣдки. Такимъ способомъ позбавлено о. Павлюка майже половины его господарского дорôбку, бо звѣстна рѣчь, що значитъ въ горахъ сѣно, безъ котрого теперь годѣ буде перезимувати худобу господарску.

— **Нотаремъ въ Теребовли** именовано д ра Льва Вшелячиньского, б. адвоката краевого у Львовѣ. Се именованье наробило богато крику мѣжь нотарями и кандидатами нотаріяльными. Пôсля приписôвъ закона можна адвоката лишь тогдѣ именувати нотаремъ, коли на дотычне мѣсце нѣхто зъ нотарѣвъ або кандидатôвъ нотаріяльныхъ не подаеся. На Теребовлю же подалось ихъ дуже много; поминенье отже всѣхъ кандидатôвъ фаховыхъ мусѣло занепокоити цѣлый станъ нотаріяльный тымъ бôльше, що теребовельскій нотаріятъ есть однымъ зъ найинтратнѣйшихъ въ краю. Говорятъ, що нотарѣ завôзвали посла Мадейского, щобы въ радѣ державнôй внѣсъ въ тôй справѣ интерпеляцію до правительства.

— **Розправа судова противъ Данила Романюка** зъ Городища, обжалованого о провину зъ §§. 302 и 305 з. к., котру мавъ ôнъ поповнити пôдчасъ выборôвъ посла до рады державнои въ Тернополи, ôтбулася дня 24 л. падолиста с. р. Передъ трибуналомъ судіѣвъ присяжныхъ въ Тернополи. За вгадану высше провину обжалувала прокураторія держ. п. Романюка длятого, що ôнъ мавъ прилюдно на улици въ Тернополи пôдчасъ выборôвъ говорити о панахъ, що они ссутъ кровь руского народа, що „Ляхи“ великѣ деруны, а при тôмъ мавъ ôнъ пôсля акту обжалованя выражатись похвально о дѣлахъ, законами зборонених. По переведенôй розправѣ присяжнѣ судіѣ одноголосно заперечили пытанье поставлене що до провины зъ §. 302 з. к., а затвердили 11 голосами пытанье що до провины зъ §. 305 з. к. (похвала зборонених дѣлань). На тôй пôдставѣ трибуналъ засудивъ Данила Романюка на 8 днѣвъ арешту. Противъ того засуду зголосивъ его оборонець, конц. адв. Р. Бачиньскій, зажаленье неважности.

— **О. Ив. Воляньскій зъ Америки** подае вѣдомôсть о поступахъ въ будовѣ рускои церкви въ Шенендо. Церковь була-бы вже давно скôнчена, коли-бъ не збанкротувавъ бувъ предпріемець будôвлѣ, на чѣмъ комитетъ отративъ до 10 фунтôвъ штерлингôвъ (100 зр.); ôттакъ спиняло выкôнченье будôвлѣ друге неждане лихо: часть стелѣ церковнои, видко зле збудована, усунулась и треба було нову стелю ставити. Помимо того робота коло церкви ишла скоро и вже 20 мин. мѣсяця т. е. на св. Михаила мало наступити посвященье церкви. Будынокъ церковный мае 70 стôпъ довготы а 40 стôпъ ширины. Сама церковь умѣщена на поверсѣ, а въ партерѣ сего будынку есть локаль на читальню евентуально на школу а тымчасово такожь на мешканье для священика, бо парохіяне намѣряютъ съ часомъ поставити свому священикови окреме помешканье. Цѣкавѣ суть такожь статистичнѣ даты духовныхъ функцій, котрѣ сповнивъ доси о. Воляньскій въ своѣй парохіи. Именно мавъ ôнъ доси хрестинъ съ миропомазаньемъ 51, самыхъ миропомазань 17, вѣнчань 52, похоронôвъ на своѣмъ кладовищи: дѣтей 6, дорослыхъ 1, на чужихъ кладовищахъ: дорослыхъ 1, дѣтей 1; сповѣдалось доси у о. Воляньского до 1.200 парохіянъ. При рускôй церквѣ въ Шенендо есть такожь братство церковне имени св. о. Николая.

— **Рада повѣтова въ Перемышли** рѣшила одноголосно на внесенье предсѣдателя, кн. Адама Сапѣги, удѣлити зъ своихъ фондôвъ 300 зр. рôчно на стипендію для одного ученика гр.-кат. обряду, умѣщеного въ интернатѣ Змартвыхвстанцѣвъ у Львовѣ.

— **Краева дирекція скарбу** оголошуе, що купно тютюну, зôбраного въ Галичинѣ и Буковинѣ въ р. 1885, ôтбуватися буде въ Ягольници ôтъ 1 грудня с. р. до 31 сѣчня 1886 р., въ Монастырискахъ ôтъ 1 до 16 грудня с. р. и въ Заболотовѣ ôтъ 1 грудня с. р. до 26 сѣчня 1886 р. Заявленя що до садженя тютюну въ слѣдуючôмъ роцѣ належитъ вносити найдальше до кôнця лютого 1886 р. у комисарѣвъ сторожи скарбовои або въ означеныхъ высше речинцяхъ въ магазинахъ при продажи тютюну зъ року 1885.

— **Коло Явôрника** въ захôднôй Галичинѣ появились численнѣ громады вовкôвъ. Вовки роздираютъ товаръ въ поли а навѣть нападаютъ на сельскѣ загороды и закрадаются до хлѣвôвъ и оборы.

— **Новѣ церкви.** Въ Семакôвцяхъ надъ Прутомъ поставлена нова церковь заходомъ о. Ферд. Кмицикевича. Нова церковь починаесь будувати въ Тростянци великôмъ, дек. залозецкого.

— **Грамоту похвальну и архієрейске благословенье** удѣливъ львôвскій гр. к. митроп. ординаріятъ селянцѣ зъ Чортôвця, дек. жукôвского, Аннѣ Михальчуковôй за то, що зъ власныхъ фондôвъ жертвувала 240 зр. на закупно розличныхъ приборôвъ церковныхъ для чортовецкои парохіяльнои церкви.

— **Въ Бережанахъ** выхрестилася въ рускôй церквѣ 16-лѣтна жидôвка, дочка арендаря зъ Ôльховець. Пôдчасъ обряду хрещеня зôбралось було пôдъ церквою множество жидôвъ, такъ, що неофитку мусѣли вывести черезъ закристію. Хочь и тутъ жиды забѣгли и кинулись на дѣвчину, то однакъ присутнѣ селяне ôтперли атакъ жидôвскій; при тôмъ побито досыть сильно одного жида.

— **Зъ Микулинець** одержуемо слѣдуючу допись: Выдѣлъ товариства „Помôчь для убогои молодежи школьнои въ Микулинцяхъ“ роздавъ въ другôй половинѣ падолиста с. р. 15 паръ чобôтъ, 7 сурдутôвъ, 7 паръ шараварôвъ, 5 кафтаникôвъ, 5 хустокъ, 4 спôднички и 4 шапки мѣжь убогу молодѣжь микулинецкои школы. За сей щедрый даръ складае пôдписаный именемъ родичѣвъ убогои молодежи такъ Хв. Выдѣлови якъ и цѣлому Товариству щиро-руске: спаси Бôгъ! — *А. М. Рыбачикъ*, управитель школы въ Микулинцяхъ.

— **Нову стацію телеграфичну** отворено въ Опôрци, мѣжь Скольемъ а Бескидомъ съ службою тôлько въ день.

— **Администраторомъ лат. Тарнôвскои епархіи** установленый на мѣсце померлого кс. Лобоса, крылошанинъ тамошнои капитулы кс. Станиславъ Вальчиньскій.

— **Церковь згорѣла** дня 19 падолиста с. р. въ Стебнику, пов. добромильского. Причиною нещастя була неосторожнôсть церковнои прислуги, котра по богослуженю замкнула церковь, позабувши погасити свѣчки. Шкода выноситъ до 1.500 зр., церковь не була убезпечена.

— **Зъ Риги** выгнано минувшого тыждня до 200 жидôвъ на тôй пôдставѣ, що не мали права мешкати въ тôмъ мѣстѣ.

— **Самоубійство.** У Львовѣ застрѣлився Людвикъ Богдановичь, 50-лѣтный горожанинъ, подаючи за причину самоубійства, що люде не даютъ ему жити. Нещасливый лишивъ до 60.000 зр. маетку.

— **Додатокъ на ажіо** ôтъ оплатъ срѣбломъ, котрый казали собѣ доси платити зелѣзницѣ, не буде побираный вже почавши ôтъ 1 грудня 1885.

— **Статистика самоубійствъ въ Австріи.** Въ послѣдныхъ десяти лѣтахъ збôльшилось загальне число самоубійствъ въ Австріи зъ 2617 на 3595. Зъ того припадае 8% на мужчинъ а 20% на женщины. Мужчины ôтбираютъ собѣ житье: 50% черезъ повѣшенье, 26% черезъ утопленье 18% черезъ застрѣленье, 6% черезъ отрую. Женщины убиваются: 44% черезъ утопленье. 30% черезъ повѣшенье а 3% черезъ застрѣленье. Найбôльше мужчинъ убиваесь мѣжь 20 а 50 рокомъ житя, у женщинъ лучаются самоубійства часто и по 40 роцѣ житя.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ громадѣ Выроôвъ 100 зр. на будову школы. — Король баварскій надавъ вѣденьскому проф. д-ру Мѣклосичу ордеръ Максимиліяна.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

На конкурсъ розписанѣ ухвалою зъ 27 падолиста: 1) до ч. 7775. капел. Завôй. дек. калуского, наданя цѣс.; 2) до ч. 7777 кап. Чижикôвъ, дек. львôвского, над. прив.; 3) до ч. 7778. кап. Клещôвна, дек. нараѣвского, над. прив.; 4) до ч. 7780. капел. Якимôвъ. дек. буского, над. прив.; 5) до ч. 7782. кап. Тишкôвцѣ, дек. залозецкого, над. прив. — Речинець на тіи посады до 20 л. сѣчня 1886.

Введенѣ оо. 1) Емил. Каратницкій яко завѣдатель Озерянъ, дек. товмацкого; 2) Алексей Заячкôвскій яко капелянъ въ Зарубинцяхъ; 3) Володисл. Манассій яко прив. сотрудникъ въ Зазулинцяхъ; 4) Іоанъ Навроцкій яко завѣдатель Голгочь, дек. пôдгаецкого; 5) Ант. Яновичь яко сотрудникъ въ Горожанцѣ, дек. пôдгаецкого.

Зрезигнувавъ о. Мих. Ганкевичь, парохъ Глѣбова, зъ презенты на Луку малу, дек. скалатского; поручено колятору дати презенту иншому зъ убѣгателѣвъ.

Митроп. консисторія вставилася до намѣстництва: 1) о згоду на канон. институцію о. Як. Заткалика запрезентованого на Соколôвъ, дек. бучацкого; 2) о удѣленье дару зъ ласки зъ фонду религійного вдовамъ по бл. п. Емилію Данкевичу, пар. зъ Дмитрова и по бл. п. Іосифѣ Яниковскôмъ зъ Березова.

Намѣстництво удѣлило дотацію для прив. сотрудника при недужôмъ пароху въ Бережници корол. о. Іоанѣ Покиньскôмъ, 210 зр. рôчно зъ фонду религійного.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

На конкурсъ съ речинцемъ до дня 25 лютого 1886, выставленѣ парохіи: 1) Яжôвъ новый дек. яворôвского; 2) Дубецко, дек. бѣрчаньского. 3) Мхава, дек. балигородского; 4) Тернава выжна, дек. затварницкого.

Каноничну институцію получили: 1) на парохію Дашôвка, дек. устрицкого, Александеръ Чайковскій, тамошный завѣдатель; 2) на парохію Колодно, дек. куликôвкого, о. Василій Кокотайло.

Презенцу на парохію Кальникôвъ дек. ярославского получивъ о. Илярій Куцѣль зъ Ялового.

Завôзваный до кан. институція на парохію Медвежа, дек. дрогобыцкого, о. Іоанъ Сѣлецкій зъ Пѣсокъ.

Завѣдательство капеляніи Березець, дек. комарняньского, одержавъ о. Іоанъ Рыбачевскій, завѣдатель парохіи Колодно.

ПОСМЕРТНѢ ВѢСТИ.

† **Викторія зъ Гордѣевичѣвъ Ковбляньска**, жена адъюнкта судового у Львовѣ, упокоилася 16 (28) падолиста въ 35 роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

† **Симеонъ Ващукъ**, господарь въ Ниомичахъ, сокальского повѣта, б. членъ рады повѣтовои, ревный Русинъ, упокоився 23 л. падолиста въ 70 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Малоруско-нѣмецкого Словаря Евг. Желехôвского** выйде въ сихъ дняхъ выпускъ 19-тый (арк. 51а.—53а., стор. 801—840), („*Ретельнôсть — Рубати*“) Понеже многѣ зъ Предплатникôвъ суть въ значнôй рестанціи съ складаньемъ предплаты, то будесь розсылати сей выпускъ лише тымъ, котрѣ бодай бôльшу часть предплаты зложили; заразомъ просится Вп. Предплатникôвъ, именно львôвскихъ, о скоре складанье предплаты, позаякъ кошта выдавництва великѣ а покрыватися мусятъ зъ грошей вплываючихъ яко предплата. Цѣла выдана до теперъ часть Словаря коштуе 10 зр. 50 кр. — *С. Н.*

— **Козацка хоругвь.** Священикъ украиньского села Сенчаньскихъ-Скоробогатокъ, лохвицкого уѣзда, полтавскои губерніи подарувавъ археологичному музееви при кіевскôй духовнôй академіи дуже цѣнный памятникъ козацкои старины, а то козацку хоругвь, що до сеи поры схоронилася въ архивѣ церкви сенчаньско-скоробогатскои. Хоругвь зроблена зъ зеленои матеріи шовковои, около 2 метры довга, а трохи менше широка. *На лицевôй сторонѣ* хоругви зъображеный масляными красками гетьманьскій гербъ: Запорожець въ червонôмъ жупанѣ и въ червоныхъ чоботахъ, на головѣ рôзноцвѣтна шапка, на плечехъ держитъ рушницю, при боцѣ шаблюка. По обохъ бокахъ гербу розложенѣ симетрично: на лѣво: булава, два знамена, труба и пушка; по правôй спѣсъ, такожь два знамена, труба и пушка; на кождôмъ знамени находится зъображенье 2-голового орла пôдъ короною. Пониже гербу помѣщенѣ два турецкѣ барабаны, два моздѣрѣ, двѣ гранаты и двѣ мѣдянѣ переплетенѣ мѣжь собою трубы. *На ôтворотнôй сторонѣ* хоругви зъображенѣ два ангелы съ пальмовыми вѣтками; одинъ ангелъ держитъ въ руцѣ хрестъ, рука тая простягнена, такъ, що хрестъ приходитъ въ середину хоругви. Пôдъ хрестомъ пôдпись стихами:

„Господь Іисусъ за люде страдаше,
Въ сохранствѣ тайны спасеніе наше.
Блюди опасно, како преступати,
Єгда кто имать службу совершати.“

Лицева сторона хоругви доховалася дуже добре, краски яснѣ, а зъображеня дуже мало потерпѣли ôтъ часу. Ôтворотна же сторона, на жаль, ушкоджена: и зъображеня ангелôвъ трохи постирались, и сама матерія значно змѣнила свою первѣстну краску. Кромѣ того въ трехъ мѣсцяхъ хоругвь прошита кулями. Хоругвь прибита гвоздями до довгого деревця, котре кôнчится зелѣзнымъ ôстрьемъ.

— **Рускій театръ.** Вô второкъ дня 24 с. м. ôтограно на доходъ ученикôвъ академичнои гимназіи „Марусю“, драматичный образъ, переробленый зъ повѣсти Квѣтки-Основяненка. Се представленье не згромадило тôлько публики, кôлько бувае звычайно на представленяхъ, зъ котрыхъ доходъ призначеный на подôбнѣ добродѣйнѣ цѣли, а причиною сего бувъ по части вже самъ выбôръ штуки. Сентиментальна „Маруся“ могла робити великій ефектъ передъ двадцяти роками, — нынѣ не ôтповѣдае она вже зовсѣмъ смакови публики а и въ интересѣ самого театру не лежитъ выгребувати зъ репертоару порохомъ часу припавшѣ штуки. Выведенье штуки потвердило вповнѣ то, що мы высказали, оцѣняючи гру артистôвъ въ „Сватаню на Гончарôвцѣ“. — Въ четверъ 26 с. м. представлено на доходъ дѣвочого воспиталища СС. Василіянокъ комедію зъ италійского „Дивна пригода“ и оригинальну оперету Воробкевича „Яношь Иштенгази“. Перша штука, трохи за монотонна и надто розтягла, змѣстомъ своимъ дуже пригадуе „Шельменка наймита“ Квѣтки, хочь въ послѣднôмъ богато бôльше гумору и характеристичныхъ типôвъ. Штука переложена дуже гарнымъ языкомъ а ôтограно еи зовсѣмъ старанно и безъ похибокъ. За то выведенье „Яноша Иштенгази“ не могло насъ зовсѣмъ вдоволити. Тутъ мусимо зробити дирекціи увагу, що лучше було-бъ не давати зовсѣмъ сеи опереты, якъ давати еи въ такôй обсадѣ, яку бачили мы вчера. Мы розумѣемо вповнѣ, що годѣ вымагати ôтъ п. Гриневецкого, щобы по форсовнôй роли въ „Дивнôй пригодѣ“ гравъ ще того самого вечера головну ролю въ оперетцѣ. Але зъ другои стороны годѣ знову ставляти штуку, котру публика львôвска бачила вже въ добрôй обсадѣ, передъ тую саму публику съ деякими ролями, обсадженими, можна сказати, дуже лихо; се разитъ тымъ бôльше, що штука тая лишь дуже доброю грою може удержатись на сценѣ. Замѣтъ нашъ дотыкае передовсѣмъ ролѣ титуловои, до котрои п. Осиповичь, — хочь ему нѣхто не ôтмовитъ старанности, — не мае анѣ голосу, анѣ конечныхъ внѣшныхъ условій. То само дасться сказати о голосѣ панѣ Осиповичевои. — Режисерія зробила-бъ лучше, коли-бъ ролю Евляліи ôтдала пани Попелевôй а еи ролю пани Клишевскôй, на чѣмъ зыскала-бы дуже богато музикальна найважнѣйша сторона опереты. Ситуацію ратували особливо пôдъ взглядомъ спѣву панѣ Попелева и п. Лясковскій. Публики було сего вечера въ театрѣ бôльше, якъ звычайно. — Въ суботу 28 падолиста представлено на доходъ ремѣсничого тов. „Зоря“ народну мелодраму Ис. Воробкевича „Гнатъ Приблуда“. Представленье сеи штуки выпало пôдъ кождымъ взглядомъ дуже добре; мы радѣ, що пп. артистки и артисты взяли собѣ до серця нашѣ щирѣ уваги, высказанѣ при оцѣненю попередныхъ штукъ народныхъ и симъ разомъ доложили великои старанности при ôтограню сеи народнои штуки. На найбôльше признанье заслужила собѣ безперечно панѣ Биберовичева; роля веселои Марійки выйшла въ еи интерпретаціи пôдъ кождымъ взглядомъ знаменито. Рôвножь дуже доброю грою ôтзначилась панѣ Попелева яко Катерина, а панѣ Людкевичева ôтограла свою невелику ролю, якъ завсѣгды, дуже совѣстно. Зъ мущинъ пôднести мусимо дуже гарну, пôдъ кождымъ взглядомъ выстудіовану и съ великимъ зрозумѣньемъ ôтограну п. Лясковскимъ ролю титулову, а потому гарну и повну житя и справдѣ гуцульского завзятя гру п. Биберовича въ роли Семена. Ролю старого чабана обнявъ въ послѣднôй хвили по причинѣ, що п. Стефуракъ нагло занедужавъ, п. Гриневецкій и не потребуемо додавати, що ôтдавъ еи дуже добре. Гуцульска пѣсня въ другôмъ актѣ, ôтспѣвана п. Гриневецкимъ выкликала грôмкѣ оплески. Всѣ прочѣ меншѣ ролѣ були ôтданѣ старанно, выстава штуки була зовсѣмъ ôтповѣдна, а такожь зауважали мы кôлька прегарныхъ гуцульскихъ костюмôвъ. Саля була майже заповнена публикою, середъ котрои бачили мы кôлькохъ знатнѣйшихъ соймовыхъ пословъ польскихъ.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Т. Т. въ Рып.. Грошѣ получили; рекламованѣ числа выслали. — **Всч. С. Б. въ Черн.** До кôнця року ще 7 зр.; рекламованѣ аркушѣ выслали. — **Всч. С. П. въ Сассовѣ.** До кôнця року ще 2 зр. — **Вп. М. И. въ Рожискахъ.** До кôнця року ще 2 зр.

Подяка.

Всѣмъ, що въ послѣднихъ хвиляхъ слабости найдорожшого мого ôтця бл. п. Тита Микуловского, не менше по смерти Єго дали доказы щирого сочувства и рѣдкои зичливости, а особливо Вп. мому другови Д-рови Адольфови Вуротови, якъ и Всѣмъ, котрѣ супроводячи тлѣннѣ останки того воина листопадового на мѣсце вѣчного ôтпочинку, ôтдали ему послѣдну честь, Преподобному клирови обохъ обрядôвъ, именно же Вп. оо. Александрови Сембратовичеви, почет. крылош. и деканови зъ Нового села, Григорію Пирожиньскому зъ Люблинця, Теофилеви Скобельскому зъ Жукова и Михаилови Венгриновичеви зъ Улазова; Достойному обывательству окрестному, цѣлôй Достойнôй интелигенціи, Шановнôй сторожи огневôй, врештѣ Почт. мѣщаньству и Почт. селянамъ — складаю именемъ власнымъ и моеи родины найсердечнѣйшу подяку.

Іосифъ Микуловскій.

Курсъ львôвскій зъ дня 1 л. грудня 1885.

	платятъ		жадаютъ	
	австр. валютою			
	р.	кр.	р.	кр.
1. Акціи за штуку. (безъ текучого куп. безъ купону)				
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	227	25	230	75
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	225	—	228	50
Банку гип. галиц. по 200 р.	273	—	277	—
2. Листы заст. за 100 р.				
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	99	—	100	—
„ „ „ по 4% ав.	90	40	91	40
„ „ „ по 5% ав. період.	99	—	100	—
Банку гип. галиц. 6% ав.	101	50	102	50
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	57	—	59	—
3. Листы довжнѣ за 100 р.				
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	—	—	—	—
4. Облиги за 100 р.				
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	102	85	104	—
Облиги комунальнѣ банку краевого 5%	97	—	98	—
Пожички кр. зъ р. 1873 по 6%	102	75	104	—
5. Льосы мѣста Кракова	18	—	20	—
„ „ Станиславова	23	50	25	50
6. Монеты.				
Дукатъ голендерскій	5	88	5	98
„ цѣсарскій	5	91	6	02
Наполеондоръ	9	94	10	04
Пôвимперіялъ	10	29	10	39
Рубель россійскій срѣбный	1	54	1	64
„ „ паперовый	1	22¼	1	24¼
100 марокъ нѣмецкихъ	61	35	62	15
Срѣбло	—	—	—	—

Лекціи

на село глядитъ академикъ Русинъ, правникъ зъ 3 року и пріймлвъ-бы пôдъ зовсѣмъ умѣренными условіями. Близша вѣдомôсть въ Ред. „Дѣла“.

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзницъ державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя,о Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни.

Головна выграна евент. 500.000 Мар.

Заявленье Щастя.

Выгранй гарантує держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выгранй.

Выгранй сеи користнои лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючй:

Найбôльша выграна есть евент. 500,000 Марокъ.

Премія 300,000 Мар	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2 000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр. à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ 50,000 М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на 60,000 М., въ 3-ôй на 70,000 М., въ 4-ôй на 80,000 М.. въ 5-ôй на 90,000 М., въ 6-ôй на 100,000 М., въ 7-ôй на 200.000 М., а съ премією на 300.000 М. евент. на 500,000 М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре

9 грудня с. р.

урядово назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або 6 Марокъ,

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або 3 Марокъ,

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або 1½ Марки.

и я розсылаю оригинальнй лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

☞ Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

☞ По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

9 грудня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 12—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 94—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр. **Lohse'a** 80 кр ,**Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

НАЙЛУЧШИЙ

ПАПѢРЪ ЦИГАРЕТОВЫЙ

есть правдивый

LE HOUBLON

1460 французскій фабрикатъ 6—36

CAWLEY-a & HENRY-ого въ Парижи.

Передъ пôдробкою остерегаеся!

Сей папѣръ поручаютъ якъ найлучше гг. д-ръ І. І. Поль, дръ Е. Людвигъ, дръ Е. Липманъ, професоры хемія при вѣденьскôмъ университетѣ а то для его знаменитои якости, его абсолютнои чисготы и для того, що до него не домѣшанй жаднй шкôдливй здоровю матеріи.

FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE 17, rue Béranger, à PARIS

Въ друкарни товариства им. Шевченка

(*ул. Академична Ч. 8*)

можна дôстати по зниженôй цѣнѣ:

Рочники часописи „Правда“:

Рочникъ	V зъ р. 1872	„ 2 зр.
„	VI зъ р. 1873	„ 2 зр.
„	IX зъ р. 1876	„ 2 зр.
„	X зъ р. 1877	„ 2 зр.
„	XI зъ р. 1878 часть лит. 2 томы	„ 1 зр.
„	XII зъ р. 1879	„ 2 зр.
„	XIII зъ р. 1880 часть I	„ 50 кр.
	зъ р. 1884 часть II	„ 1 зр.

Дальше можна набути слѣдуючй выданя б. редакціи „Правды“.

1. „Исторія руска Костомарова“, перекладъ Ол. Барвѣньского томъ I за 60 кр., т. II за 50 кр., т. III за 60 кр.; всѣ 3 томы разомъ за 1 зр. 50 кр.
6. „Галицко-руске письменство“ Драгоманова за 15 кр.

Крôмъ того можна набути:

„Studien auf dem Gebiete der ruthenischen Sprache“ von Dr. Emil Ogonowski за 2 зр. 25 кр.

„Руска хата“, буковиньскій альманахъ Данила Млаки за 1 зр. 20 кр.

Друки шкôльнй: метрика шкôльна, либра 40 кр. выказъ посѣщаня школы и списъ ученикôвъ либра по 60 кр.; завôзванье до посыланя дѣтей въ школу, либра 40 кр.

Специяльна Торговля

ПРИРОДНЫХЪ ГЕДЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

ВЪ ТЕРНОПОЛИ. 1257

Поручае крôмъ высылокъ 5 кильовыхъ барылокъ почтою и высылки вина зелѣзницею въ великихъ бочкахъ, котрй ôтъ почтовыхъ высылокъ задля дорогого порт-почтового, коштôвъ бочôвокъ и акцизы ôтъ вина высыланй зелѣзницею въ бôльшôй скôлькости о 30% дешевше стоятъ, а именно якъ слѣдуе:

Цѣны loco зелѣзниця Тернополь franco бочка:

1 бочка, що мѣститъ менше бôльше стоитъ	32 литры зр.	32 литры кр.	66 литеръ зр.	66 литеръ кр.	135 литеръ зр.	135 литеръ кр.
1 бочка вина Гедяляй столове	12	50	22	50	40	—
1 „ „ „ лѣпше	15	—	27	—	50	—
1 „ „ „ вытравне	19	—	35	—	65	—
1 „ „ „ съ букетомъ	22	50	40	—	75	—
1 „ „ Самородне	28	—	52	50	100	—
1 „ „ „ солодкаве	34	—	62	50	120	—
вина червонй:						
1 бочка Visontai зъ р. 1882	17	—	30	—	55	—

Купуючи вина особисто у продуцентôвъ и за готôвку ручу за природнй, смачнй и лѣпшй а дешевшй якъ навѣть зъ Угоръ спроваджуванй.

Именно же поручаю яко добрый христіянинъ Преподобному Духовеньству свои природнй вина до ужитку при службѣ Божôй и прошу о благосклонній замовленя.

При вамовленяхъ прошу о часть задатку.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гипотечнй преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

☞ **можна въ сѣй Конторѣ получити.** ☜

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 50—?

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 1—1

Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

На зиму

Рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовй, мешты, камашѣ, хустки на шію шовковй и вовнянй, шапки зъ футра, зъ сукна, бѣлье трикотове дра Єгера, кальошѣ и т. д. 1516 2—10

☞ поручае дуже дешево

Магазинъ товарôвъ модныхъ, бѣля мужеского и выробôвъ рукавичничыхъ

Братей **Лянгнеръ**

Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 23—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

Гомеріяна-гербата

Лѣкарями поручане, знамените средство

против 1508 3 ?

недугъ на легки и шіи, (сухоты, дыхавиця, недугъ гортанки.!)

Надзвычайнй успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.

Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ A. Wolffsky, Berlin N., Weissenburger-Strasse 79.

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сборъ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатний высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

Семинаристка

съ практикою, Русинка

удѣляюча всѣхъ шкôльныхъ предметôвъ въ рускôмъ, польскôмъ, нѣмецкôмъ и французскôмъ языцѣ, а такожь основно гры на фортепянѣ, приняла-бъ заразъ мѣсце въ рускôмъ священичôмъ домѣ до науки дѣтей, пôдъ приступными условіями. 1518 2—3

Близша вѣдомôсть въ редакціи „Дѣла“ у Львовѣ.

Найновѣйшй препараты

д-ра Tsuaf'a въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося**, нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубсве-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память.** Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1509 4 10

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу,

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Велика партія останкôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескй, на загортки, жѣночй мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночй плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Останки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаревои марки.

1292-20-26

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ **поезій.**

Володимира И. Масляка

Выданье обôймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на веліновôмъ папери съ выняткою зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.

Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.

Предплаты и замовленя прійимаютъ такожь Редакція „Дѣла“ и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель французскій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранй. 10—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшй.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Кониській.**

☞ **Цѣна 30 кр. а. в.** ☜

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го

Ч. 129 Львôвъ, Субота 5 грудня (23 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на понередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Судьба внесеня пос. Романчука

на змѣну краєвои уставы шкôльнои зъ дня 22 червня 1867 р.

II.

Безперечно єсть се великою аномаліею, що три-миліонный народъ рускій, на такôй просторони, якою єсть всхôдна Галичина, для образованя своєи молодежи посѣдае лишь одну-одиноку середну школу, т. е. руску гимназію у Львовѣ, коли противно, для образованя польскои молодежи въ самôй всхôднôй Галичинѣ єсть 13 гимназій и 3 школы реальнй, а для нѣмецкои, на дѣлѣ жидôвскои — 2 гимназіи! Але аномалія тая єсть для народу руского тымъ досаднѣйшою, що устава Сойму галицкого якъ-разъ, дана єсть бôльшостею конституційныхъ представителѣвъ того народу, що кличе себе славяньскимъ и братнымъ народови рускому. Устава тая була порѣшена Соймомъ галицкимъ въ червни 1867 р., отже передъ выданьемъ державныхъ основныхъ законôвъ въ грудни того-жь року, котрыми нормуеся выразно, що кождому народови маютъ бути поданй средства до духового образованя въ рôднôмъ языцѣ. До того треба знати, що въ краєвôй уставѣ шкôльнôй зъ 1867 р., въ артикулѣ VII находится ще и клявзуля, котрою всяку змѣну що до языка выкладового въ школахъ середныхъ въ Галичинѣ застерѣгае собѣ безъусловно Соймъ галицкій по выслуханю мнѣня радъ повѣтовыхъ, то значитъ, що Русины пôдъ симъ взглядомъ зданй суть на ласку бôльшости соймовои на вѣчнй часы и що про-то навѣть въ дорозѣ административнôй трудно-бы имъ прійшло одержати бôльше середныхъ школъ съ рускимъ выкладовымъ языкомъ. Вправдѣ въ згаданôй краєвôй уставѣ въ арт. V пôдъ б) мѣстится уступъ на позôръ користный для Русинôвъ и нормуючій, що краєва власть шкôльна буде могла съ часомъ побôчь выкладôвъ въ языцѣ польскôмъ завести и рускй выклады, не пытаючи Сойму, але условія до того суть дуже труднй. Сказано бо тамъ, що рускй выклады можутъ завестися тогды, коли сего зажадаютъ родичѣ бодай 25 ученикôвъ. Але и тогды о потребѣ и можности всего рѣшае доперва власть, т. е. що краєва Рада шкôльна мае волю порѣшити, що выкладôвъ рускихъ не треба або не можна завести. Уступъ сей мае про-то для Русинôвъ значенье дуже проблематичне. А треба ще й то замѣтити, що свого часу краєва Рада шкôльна не увзгляднила вже такого желаня родичѣвъ въ гимназіи Перемыскôй, заставившись тымъ, що не всѣ родичѣ тыхъ 25 ученикôвъ зложили въ Дирекціи гимназіи ясну и личну декларацію въ користь рускихъ выкладôвъ.

Пос. Юл. Романчукъ и его 14 товаришѣвъ стремлятъ про-то до змѣны сихъ артикулôвъ кр. уставы зъ 22 червня и жадаютъ, щобъ у всѣхъ рôвнорядныхъ клясахъ всѣхъ школъ середныхъ на желанье родичѣвъ що найменше 25 ученикôвъ краєва власть шкôльна безъ проволоки зарядила заведенье другого языка краєвого до выкладôвъ и щобы рускй паралельки удержувались ôттакъ постôйно такъ довго, доки число ученикôвъ не зôйде низше 20.

Шкôльна комисія соймова, котрôй сей проектъ уставы передано до оцѣненя, заявила въ справозданю пôдъ днемъ 17 жовтня 1884 р., що она о користнôмъ мериторичнôмъ полагодженю сеи справы не сумнѣваеся и що таке полагодженье єсть въ загалѣ можливе. Але рôвночасно звернула увагу Сойму на деякй поменшй трудности, котрй-бы могли повстати на случай принятя нового проекту уставы. Такими трудностями були-бы: 1) що ученики зъ розвязаныхъ рускихъ паралельныхъ клясъ (зъ причины недостаточного числа) не мали-бъ де кôнчити своєи науки въ матернôмъ языцѣ и 2) що учителѣ сихъ клясъ мусѣли-бы йти въ ôтставку. Зъ тыхъ причинъ шкôльна комисія не поставила ôтъ себе нѣякого позитивного внесеня соймови а лишь поручила, щобы Выдѣлъ краєвый, по выслуханю кр. Рады шкôльнои, розслѣдивъ всю справу и ôттакъ представивъ свои внесеня на найблизшôй соймовôй сесіи. Такъ и сталося.

Краєва Рада шкôльна занялась ôттакъ розборомъ нового проекту и уставы, зôбрала потрѣбный матеріялъ статистичный и прійшла до пересвѣдченя: 1) що зъ дидактичного становища новый проектъ уставы не подасть позитивныхъ користей, бо ученики, що побирали науку въ рускôмъ языцѣ, на случай конечного переходу до польскихъ клясъ мали-бъ великй трудности въ присвоеню собѣ польскои терминологіи; 2) що книжки шкôльнй коштували-бъ рускихъ дѣтей въ такôмъ разѣ въ двое стôлько; 3) що подѣлъ клясъ пôсля выкладового языка мôгъ-бы сильнѣйше розбудити рôзницѣ національнй, на чѣмъ бы потерпѣвъ порядокъ шкôльный; и 4) що рускй паралельнй клясы, наколи-бы стали дуже численнй, наложили-бъ на фонды державнй великій и постоянный тягаръ. Вычисливши такй мнимй трудности, ц. к. кр. Рада шкôльна не ставляе ôтъ себе знову нѣякого позитивного внесеня, а тôлько каже: коли-бъ репрезентація краю мала намѣръ въ части вдоволити бажаню, высказаному въ внесеню пос. Романчука черезъ ôткрытье другои въ краю гимназіи съ рускимъ языкомъ выкладовымъ, то теперѣшна фреквенція ученикôвъ рускои народности въ гимназіи въ Перемышли, промовляла бъ за заведеньемъ другои гимназіи рускои лише въ тôмъ мѣстѣ. Краєва Рада шкôльна переходитъ отже надъ проектомъ до змѣны уставы зъ 22 червня 1867 р. просто до порядку дневного за-для высше наведеныхъ неесенціональныхъ трудностей, а предкладае лише часткове полагодженье внесеня рускихъ пословъ тымъ, що вказуе на Перемышль яко ôтповѣдне мѣсто до заснованя другои рускои гимназіи. Тамъ бо показуеся фреквенція ученикôвъ-Русинôвъ (въ грудни 1884 р.) найчисленнѣйшою и выноситъ въ клясахъ ôтъ I-ои до VIII-мои: 36, 32, 32, 24, 35, 21, 21 и 22.

Выдѣлъ краєвый спытавъ рôвночасно и Выдѣлы радъ повѣтовыхъ о ихъ мнѣнье въ тôмъ дѣлѣ (хочь бувъ обовязаный артикуломъ V уставы краєвои зъ 22 червня 1867 р. спытати о то самй-жь рады повѣтовй), а мнѣнье сихъ Выдѣлôвъ выпало ось якъ:

1) Выдѣлы: пильзненьскій, бохеньскій, вѣлицкій и бяльскій не заявили нѣякого мнѣня, бо въ ихъ повѣтахъ нема Русинôвъ.

2) Выдѣлъ рогатыньскій не оказавъ рôвно-жь нѣчого, бо въ его повѣтѣ нема школъ середныхъ и въ загалѣ нарôдъ не чуе потребы змѣны уставы. (Чи було голосованье загальне въ тôй справѣ, — Выдѣлъ повѣтовый не каже).

3) Выдѣлъ хшанôвскій не объявивъ свого мнѣня, бо „не знае ôтносинъ всхôднои Галичины“.

4) Выдѣлъ бобрецкій годится съ поглядомъ комисіи шкôльнои.

5) Выдѣлъ борщѣвскій годится напередъ на все, що Выдѣлъ краєвый и ц. к. Рада шкôльна постановлятъ.

6) Выдѣлъ коломыйскій жадае змѣны V арт. теперѣшнои уставы въ тôмъ дусѣ, щобъ наука руского языка була основною и обовязковою у всѣхъ середныхъ школахъ, черезъ що улекшилось бы заведенье паралельныхъ клясъ съ рускимъ языкомъ выкладовымъ, и т. д.

7) Выдѣлъ ярославскій заявивъ, що ширенье языка руского въ школахъ середныхъ єсть пожеланымъ.

8) Безъусловно за внесеньемъ пос. Романчука обстали выдѣлы: ново-сандецкій (и мѣсто), надвôрняньскій (съ додаткомъ, щобы въ цѣлôй Галичинѣ оба языки були на рôвни плеканй), долиньскій (съ додаткомъ, щобы въ Перемышли заснувати руску гимназію, а въ Станиславовѣ и Тернополи рускй паралельки) и коссôвскій (съ додаткомъ, щобы въ Перемышли засновано руску гимназію, въ другихъ гимназіяхъ постôйнй рускй паралельки, а у всѣхъ мѣсцевостяхъ, де то станеся, руску 4-клясову народну школу).

9) Выдѣлы: перемышляньскій, грибôвскій и збараскій освѣдчились за внесеньемъ пос. Романчука съ малыми незначными застереженями.

10) Выдѣлы: бучацкій, живецкій, бжескій, руденьскій, калускій, ясельскій, скалатскій, бжозôвскій, дрогобыцкій, турчаньскій, мысленицкій тарнобжескій, краковскій и яворôвскій освѣдчились противъ внесеня.

11) Выдѣлы: жидачѣвскій, ряшôвскій, цѣшанôвскій, жовкôвскій, чорткôвскій, равскій, теребовельскій, ново-торгскій, домбровскій, мѣлецкій и каменецкій суть *пôсля справозданя Выдѣлу краєвого* нѣбы противнй (?) внесеню пос. Романчука, але жадаютъ майже безъ выимки: 1) щобы або языкъ рускій бувъ предметомъ обовязковои науки у всѣхъ школахъ середныхъ, або 2) щобъ заснувати рускй гимназіи въ Коломыи, Стрыю, Самборѣ, Бережанахъ и Перемышли съ обовязковою наукою языка польского яко предмету (равскій), або 3) щобы въ отъ-що згаданыхъ мѣсцевостяхъ завести постôйнй рускй паралельнй клясы (жовкôвскій и др.).

Зъ тыхъ ôтповѣдей показуеся, що за внесеньемъ пос. Романчука безъусловно або условно, якъ такожь за частковою змѣною нынѣшнои уставы краєвои въ дусѣ внесеня пос. Романчука и за розширеньемъ правъ руского языка въ школахъ середныхъ въ загалѣ оовѣдчилось 21 выдѣлôвъ повѣтовыхъ противъ 14, зъ котрыхъ 7 єсть до того чисто польскихъ, не розумѣючихъ духовыхъ потребъ руского народу. Однакожь се поважне число репрезентацій краєвыхъ, прихильне въ бôльшôй або меншôй мѣрѣ внесеню рускихъ пословъ и невдоволене зъ нынѣшного положеня Русинôвъ на поли шкôльництва не спонукало Выдѣлу краєвого до того, щобъ поставивъ внесенье на змѣну теперѣшнои уставы шкôльнои, а лишь до слѣдуючого внесеня:

„Соймъ королевства Галичины и Володимиріи вразъ съ Вел. Княжествомъ Краковскимъ освѣдчаеся за заведеньемъ другои гимназіи въ Перемышли съ языкомъ выкладовымъ рускимъ.“

Чи внесенье то перейде въ Соймѣ галицкôмъ, чи на теперѣшнôй сесіи, чи не съ якими застереженями, чи для цѣлоя гимназіи, — о тôмъ всѣмъ не знае ще сама теперѣшна бôльшôсть соймова. Але якъ бачимо, Выдѣлъ краєвый, ц. к. краєва Рада шкôльна и частина Выдѣлôвъ повѣтовыхъ противлятся въ загалѣ основнѣйшôй змѣнѣ теперѣшнои краєвои уставы шкôльнои въ користь языка руского и зъ ширшого проекту рускихъ пословъ даютъ лишь малу одробинку, т. е. одну гимназію. Народнй школы удержуванй въ части фондомъ краєвымъ въ мѣсцевостяхъ, де значну частину населеня становлятъ Русины, маючй право жадати для себе средствъ до образованя въ рôднôмъ языцѣ, — народнй школы по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ маютъ и на дальше лишитися въ давнôмъ станѣ и остаточно зъ конечности польщити руску молодѣжь. До того видимо стремитъ Выдѣлъ краєвый, и въ тôй цѣли нагромадивъ ôнъ въ обширнôмъ своѣмъ справозданю всякй можливй софистичнй аргументы. Дѣйстно, съ великимъ несмакомъ читали мы весь тôй операть Выдѣлу краєвого и прійшли до пересвѣдченя що авторы его не хотятъ розумѣти духовыхъ потребъ руского народу въ Галичинѣ и не зôрвали ще съ сумною традиціею, ставляти Русинамъ галицкимъ въ ихъ національнôмъ розвою всякй можливй перешкоды. Що се походитъ зъ великои короткоглядности, зъ нерозумѣня нѣ бувальщины, нѣ будучности, мы нѣ на хвильку не сумнѣваемось. Духъ нетерпимости и упослѣджуваня не выгасъ ще въ ихъ душѣ, и тому боятся они мирного полагодженя довговѣкового роздору, мовь якои мары. Жаль, и тричи жаль, що маючи въ рукахъ средства до якогось modus vivendi, мы внутренности свои шарпаемо власными руками. Исторія осудитъ колись дуже строго такихъ керманичѣвъ польского народу, що въ пригôднôмъ часѣ не умѣли, чи не могли, чи не хотѣли єднати тыхъ, съ котрыми судьба судила жити на однôй земли. Надъ сими пытанями политичнои ваги належало-бы вже разъ призадуматись серіозно, безъ всякихъ упереджень, безъ пристрасти и выбити собѣ зъ головы, що Русь ôтступитъ хотяй бы крыхточку зъ своихъ правъ!

Сербско-болгарска вôйна.

Наставъ розъемъ и ведутся переговоры въ цѣли дефинитивного заключеня мира; однакожь все такъ выглядае, якъ-бы кампанія ще не скôнчилася и мала вестися ще дальша и завзятѣйша борба мѣжь обома противниками. Насамперѣдъ обѣ стороны обжаловували себе взаимно, що не додержуютъ розъему. Дня 1 с. м. о мало знову не розпочалася вôйна. Кн. Александеръ выславъ бувъ письмо до гр. Кевенгильера, въ котрôмъ жалувався, що Лешанинъ ще день передъ тымъ бомбардувавъ Видинъ, и грозивъ, що готовъ знову розпочати кроки воєннй. Гр. Кевенгильеръ телеграфувавъ ôттакъ за згодою короля Миляна до ген. Лешанина, щобы въ сей часъ переставъ вести дальшу борбу и завѣривъ князя, що на случай нового нарушеня розъему наступитъ сатисфакція. Зъ сербскои стороны жалуются знову, що дня 1 с. м. Болгаре нарушили розъемъ, бо напали на Сербôвъ пôдъ Олядиною въ силѣ 4 баталіонôвъ пѣхоты и 1 шкадроны кôнницѣ. Передъ тымъ ще однакожь повѣдомивъ сербскій комендантъ болгарского о наступившôмъ розъемѣ. Другимъ доказомъ, що миръ не такъ скоро наступитъ, єсть то, що обѣ стороны не можутъ згодитися на условія мира. Условія болгарскй маютъ бути слѣдуючй: 1) Повне уступленье сербского войска зъ територіи болгарскои; 2) Болгарске войско мае позôстати на територіи сербскôй, означенôй линіею демаркаційною; 3) сплата военного ôтшкодованя; 4) войско болгарске мае такъ довго стояти залогою въ Пиротѣ, доки не наступитъ цѣла сплата ôтшкодованя; 5) высланье делегатôвъ для залагодженя мира заразъ по пôдписаню розъему. Сербскй условія знову суть слѣдуючй: 1) Розъемъ ажь до 1 (13) сѣчня; 2) форпочты сербского войска позôстанутъ на занятыхъ дня 16 (28) падолиста позиціяхъ; 3) головна армія мае позôстати на тыхъ позиціяхъ, котрй займала передъ розъемомъ; 4) коли можна, спôльне уступленье. Болгаре ôткинули сй условія такъ само, якъ Сербы болгарскй. Дальшою ознакою, що миръ не такъ скоро буде залагодженый, єсть и то, що въ Нишу постановлено — такъ бодай доносятъ газеты вѣденьскй — вести вôйну дальше. За веденьемъ вôйны мае бути головно ген. Хорватовичь, прибувшій сюды недавно зъ Петербурга. Щобы цѣлôй вôйнѣ надати ще бôльше характеръ національный, постановлено поручити веденье єи министерству, зложеному зъ всѣхъ трехъ партій, т. е. поступовои, либеральнои и радикальнои. Мимо того всего доносятъ зъ вѣденьскихъ кругôвъ дипломатичныхъ, що дальше веденье вôйны єсть безъусловно выключене, а коли-бъ спорнй стороны хотѣли вести вôйну дальше, то Австрія, Россія и Туреччина того не дозволятъ.

Тымъ часомъ Порта робитъ свое и выслала вже до Филипополя двохъ своихъ комисарѣвъ Лебиба и Гадбана а Джевдеда пашу именувала провизоричнымъ ген.-губернаторомъ и старшимъ комисаремъ для Всхôднои Румеліи. Зъ Константинополя доносятъ навѣть, що богато громадъ румелійскихъ (Хиба турецкй? Ред.) предложило комисарямъ петиціи о заведенье status quo. Въ Софіи однакожь ôтбулися митинги, на котрыхъ заявлено однодушно, що унія єсть вже нероздѣльною. Подôбно высказались и румелійскй полки въ Пиротѣ. Коли тутъ розôйшлась вѣсть, що Порта выслала своихъ комисарѣвъ до Румеліи, то явилася у кн. Александра депутація всѣхъ румелійскихъ полкôвъ, стоячихъ въ таборѣ пôдъ Пиротомъ, пôдъ проводомъ полковника Николаева и заявила, що Румеліоты, котрй побôчь Болгаръ боронили болгарску землю и своєю кровю єи залили, не згодятся нѣколи на роздѣленье Румеліи ôтъ Болгаріи. На те заявивъ князь, що коли ôнъ покликавъ Румеліотôвъ на сербску границю, то лишь для того, що Сербія выповѣла вôйну, а не для того, щобы зречися уніи. Наколи жителѣ Румеліи мимо неприсутности войска протестуютъ противъ роздѣленя, то ôнъ не мае права ôтрѣкатися уніи. Ôнъ готовъ такъ само завсѣгды якъ и нынѣ пожертвуватися для святого болгарского дѣла.

Всѣмъ симъ бажанямъ и змаганямъ Болгаръ однакожь сумну вѣщуютъ долю информаціи зъ вѣденьскихъ кругôвъ дипломатичныхъ. Въ кругахъ сихъ говорятъ, що Россія єсть безъусловно за status quo ante, а Порта постановила не оглядатися на Англію лишь опираючись на воли трехъ великихъ державъ и Италіи, розвинути рѣшучу акцію, котру

хоче закôнчити закимъ ще милиція румелійска поверне до дому. Розказъ дневный царя и новый коментарь до него въ „Jour. de St.-Pbrg.“ зверненый противъ кн. Александра Батенберга суть доказомъ, що Россія нѣколи не допуститъ уніи пôдъ его управою. Князь мае передъ собою альтернативу: або стратити все, або удержатись бодай на теперь въ Софіи, хочь и въ Софіи становище его не буде тревале, наколи Россія т. е. царь не змѣнить свого поступованя супротивъ него. Информація ся, якъ бачимо зъ наведеныхъ повысше фактôвъ, здаесь бодай що до поступованя Порты справджуватися; дальшого ходу рѣчей треба дожидати.

Въ справѣ конгруальнôй.

(*Дальше.*)

Дохôдъ зъ поля. Ся точка въ цѣлôй регуляціи найбôльшои ваги, бо, переведена пôсля нового катастру, грозитъ катастрофою великôй части духовеньства, котре обмежене лишь на удержанье зъ своеи власнои працѣ около грунтôвъ ерекціональныхъ. Вже то не завидне *становиско душпастыря, коли* конечнôсть дотаційна змушуе его заниматись ресортомъ працѣ, до котрои ôнъ не способився и котра часомъ надъ мѣру ôттягае его ôтъ обовязковыхъ занять... Але що-жь дѣяти? Въ виду того, що фактъ не дасться змѣнити, то и личнû погляды теоретичнû на се дѣло до нѣчого не доведутъ. Фактичный станъ мушу узнати едино можливымъ и съ нимъ числитися, а йде вже о то, щобы вчислюванье доходу зъ поля въ конгруу ôтбувалося на засадѣ справедливѣйшôй, котра-бъ увзглядняла не лише анормальнôсть становиска душпастыря гречкосѣя, але и дѣйстнû користи матеріяльнû, якû душпастырь зъ землѣ потягати може и справдѣ потягае. Вчислювано и маеся вчисляти весь чистый дохôдъ зъ поля, якій катастръ шацунковый установивъ, т. е. душпастырь уважаеся за економа, котрый весь чистый дохôдъ муситъ ôтдати религійному фондови. Що бôльше: священикъ зъ двохъ взглядôвъ ще гôрше поставленый, якъ економъ, бо по перше, священикъ стае господарювати и муситъ господарювати на поляхъ ерекціональныхъ безъ всякого инвентаря, безъ фонду накладового, а муситъ вкладати свои капиталы ще до того майже въ кождôмъ случаю вызиченû, платный же економъ все то дôстае ôтъ властителя; по друге: чи ерекціональный грунтъ не уродитъ, чи градъ выбье плоды польнû, чи огонь знищитъ кресценцію, то ся вся матеріяльна шкода пôсля дотеперѣшного звычаю ишла и буде йти на рахунокъ душпастыря, коли противно, платный економъ все свою умовлену платню побирае, а тратитъ лише властитель. Пôсля дотеперѣшнои нормы обчислюваня конгруального, властитель грунтôвъ ерекціональныхъ, за якого фактично уважаеся фондъ религійный, не може нѣколи тратити, а тратитъ лишь завѣдатель того грунту, душпастырь. Закинувъ-бы може хто, що и ôтъ граду и ôтъ огню можна забезпечитись, — але ôтъ неурожаю або повени прецѣ нѣ! А и що до шкôдъ елементарныхъ, то таки економъ самъ не асекурує, лише властитель; а хочь се рѣчь меншои ваги, хто асекурує и кôлько асекурація коштуе, то таки справодливôсть вымагае, щобъ сей выдатокъ не ишовъ на некористь душпастыря, бо въ мѣру высокости такихъ выдаткôвъ неувзглядняваныхъ при катастральнôмъ оцѣненю грунтôвъ, вменшаесь и высокôсть чистого доходу.

Такъ отже сей, пôсля оцѣненя катастрального, чистый дохôдъ зменшаеся у душпастырѣвъ черезъ то, що они примусово мусятъ бути господарями, що выдатки на администрацію мусятъ бути бôльшû у нихъ, якъ у господарѣвъ приватныхъ, свѣтскихъ. Сей дохôдъ значно вменшаесь у душпастырѣвъ ще й длятого, що тутъ господарь есть разомъ и священикомъ, и вже зъ сеи причины не зможе хочь-бы й умѣвъ, такъ выкористати всѣ обстановы господарскû чи при господарцѣ рôльнôй, чи худобячôй, чи при купнѣ, продажи, и чи якъ той, що есть лише господаремъ изъ званя. Коли-бъ отже той катастральный чистый дохôдъ зъ грунтôвъ въ загалѣ бувъ справедливый, ôтповѣдаючій правдѣ, то хиба лише въ тыхъ случаяхъ, де властитель приватный самъ господарує, або де ему вôльно зъ свого рамени поставляти господаря, — але несправедливымъ есть сей самый чистый дохôдъ що до грунтôвъ ерекціональныхъ, бо тутъ ôнъ муситъ бути меншій, — а ще несправедливѣйше есть зачисляти весь сей дохôдъ яко емолюментъ душпастырямъ, тымъ бôльше, що и фондъ религійный муситъ дати душпастыреви грунтъ ерекціональный въ завѣдательство, а душпастырь вновъ муситъ его nolens-volens приняти.

(*Дальше буде*).

Соймъ краевый.

V. Засѣданье зъ дня 1 л. грудня 1885.

Мѣжь многими незначущими петиціями вплынули: ôтъ выдѣлу пов. въ Жидачевѣ о субвенцію на будову дороги зъ Журавна до Новошина; ôтъ Юліи Шашкевичевои, вдовы по бл. п. Маркіянѣ о запомогу; ôтъ бурсы им. Крашевского въ Дрогобычи о субвенцію.

Пос. Т. Романовичь внѣсъ интерпеляцію до намѣстника дотычно розпорядженя ген. Дирекціи зелѣзниць державныхъ, щобы урядники тыхъ-же зелѣзниць въ Галичинѣ уживали въ устныхъ зносинахъ мовы нѣмецкои. Пос. І. Гноиньскій внѣсъ интерпеляцію до наѣстника въ справѣ частыхъ катастрофъ на зелѣзници Трановерзальнôй за-для того, що не позаводженû тамъ потрѣбнû средства осторожности.

Потому ôтчитано два внесеня пос. Т. Романовича: 1) Соймъ взывае правительство, абы працю вязнѣвъ въ закладахъ карныхъ такъ урегулювавъ, щобъ она не чинила конкуренціи оподаткованымъ и честнымъ ремѣсникамъ и робôтникамъ; 2) Соймъ взывае правительство: а) абы доставы всѣхъ артикулôвъ живности для войска, стоячого въ краю, брало просто ôтъ краевыхъ продуцентôвъ або ихъ спôлокъ; б) абы достава всѣхъ иншихъ артикулôвъ и потребъ ц. к. арміи, належачихъ до ремесла и промыслу, роздавало меншимъ спôлкамъ и предпріемствамъ ремѣсничимъ въ краю.

Опôсля пос. Лянге въ имени комисіи культуры краевои поставивъ такû внесеня (въ справѣ внесеня пос. Раппапорта): 1) Выдѣлъ краевый мае якъ найскорше черезъ компетентнû органы оконстатувати, чи жато галицке дѣйстно здоровю шкôдне; 2) Выдѣлъ кр. зъ результату сего розслѣду здасть основно справу; 3) Взываеся правительство, щобы поступованье войсковои интендантуры розслѣдило и постаралось усунути такû розпорядженя министерства вôйны, котрû шкоду приносятъ рôльничôй продукціи и млынамъ въ Галичинѣ. — Надъ тымъ предметомъ розвелась оживлена дебата. Особливо пос. Менцѣньскій, котрый зôбравъ цѣнный матеріялъ въ тôмъ дѣлѣ, доказавъ, що дѣйстно, черезъ информацію галицкои интендантуры войсковои, министерство вôйны выробило собѣ поглядъ, що галицке збôже шкôдне для здоровя (бо мѣститъ въ собѣ матку). Дивна рѣчь, що галицке збôже черезъ стôлько лѣтъ було добре, ажь теперь наразъ стало шкôднымъ здоровю! То секатура. — Дальше промовляли за внесенями комисіи пос. Хшановскій, Вайгель и Романчукъ, котрый горячо поручивъ принятье внесень, бо то справа такъ жизненна для всѣхъ рôльникôвъ, великихъ и малыхъ, що всѣ партіи и верствы мусятъ станути въ еи оборонѣ. — Мимо того, що п. намѣстникъ станувъ въ оборонѣ интендантуры войсковои, внесеня комисіи принято одноголосно.

По принятю богато предложень Выдѣлу кр. дотычно побору мыта въ рôзныхъ громадахъ и повѣтахъ секретарь ôтчитавъ внесенье пос. Т. Скалковского съ резолюціею, взываючою правительство, „поручити властямъ скарбовымъ, абы при вымѣрѣ належитостей ôтъ интересôвъ правныхъ увзглядняли зъ уряду тû приписы, якû вплываютъ на зниженье належитости, и абы передъ правосильностею вымѣру, належитости не стягали“.

Комисія люстраційна, выбрана предсѣдателемъ аеп. Исаковича, а заступникомъ п. Мохнацкого. — Гр. Голѣевскій зрѣкся предсѣдательства въ комисіи петиційнôй зъ тои причины, що до комисіи петиційнои дуже рѣдко придѣлюютъ якû петиція.

VI-те засѣданье зъ дня 4 грудня 1885.

Зъ численныхъ петицій пôдносимо: Польске тов. педагогичне и его ôтдѣлы: а) въ справѣ змѣны тит. I. и II. уставы шкôльнои зъ 2 мая 1873 дотычно именованя учителѣвъ и слѣдствъ дисциплинарныхъ; б) въ справѣ бурсъ для сынôвъ учительскихъ; в) въ справѣ признаня учителямъ додатку за управу школою; г) въ справѣ звороту коштôвъ перенесеня учителямъ. — Мешканцѣ мѣста Яворова (черезъ п. Романчука) о заведенье руского языка яко выкладового у всѣхъ школахъ яворôвскихъ. — О. В. Матюкъ (чер. п. Романчука) о субвенцію на выданье Спѣванника для шкôлъ. — Выдѣлъ „Рускои Бурсы“ въ Стрыю (чер. п. Романчука) о субвенцію. — О. І. Лозиньскій зъ Яворова (чер. пос. Сѣчиньского) о змѣну уставы конкуренціянои. — Мѣсто Ярославъ о основанье тамъ шпиталю. — Тов. политехничне о наданье голосу вирильного въ Соймѣ ректорови политехники. — Громада Микуличинъ (чер. п. Мандичевского) о побôръ сыровицѣ. — Юлія Лубъ, вдова по гр. к. священику въ Ивачевѣ о запомогу. — Тов. рускои Бурсы св. Іоана Хрестителя въ Дрогобычи о запомогу.

Ôтчитано внесенье пос. Абрагамовича: Соймъ взывае правительство, абы внесло до рады держ. проектъ закона о опустахъ податку грунтового на случай нещасть, а закимъ такій буде, абы выдало роспорядженье съ наказомъ строго держатись давнѣйшихъ постановъ декретôвъ о опустахъ податку грунтового.

Пос. Лянге зложивъ мандатъ заступника члена Выдѣлу краевого.

Комисія податкова выбрала презесомъ О. Гавзнера, а Е. Енджеевича заступникомъ.

Опôсля ôтчитано двѣ ингерпеляціи п. Скаржевского до намѣстника: 1) въ справѣ пожежь, якû часто спроваджуютъ поѣзды на зелѣзницяхъ державныхъ для того, що дорога за вузка; 2) въ справѣ вырôвнаня грунтовыхъ податкôвъ на пôдставѣ переведеного теперь катастру и въ справѣ звороту надплаченыхъ податкôвъ въ рр. 1881 и 1882.

По залагодженю внесень Выдѣлу кр. о дозволеню мытъ деякимъ громадамъ, пос. Романовичь мотивувавъ свои оба внесеня, а пос. Скалковскій свое. Оба внесеня п. Романовича ôтослано до комисіи господарства краевого, а внесенье Скалковского до комисіи податковои.

При кôнци ôтчитано два внесеня: 1) пос. Русоцкого о регуляцію тарифъ на зелѣзницяхъ и о реформѣ закона цлового и охоронныхъ мытъ; 2) пос. Копыцѣньского, щобы учителямъ шкôлъ народныхъ знизити лѣта службы зъ 40 на 35.

Запросины на краеве вѣче рôльниче.

Ôгъ комитету устроюючого краеве вѣче рôльниче, въ складъ котрого входитъ кн. Романъ Чарторыйскій яко предсѣдатель и 40 другихъ членôвъ, мѣжь ними и п. Тадей Федоровичь, властитель Клебанôвки, получили мы до оголошеня Запросины на се вѣче, котре, за для недостачи мѣсця, подаемо въ скороченю.

„Звѣстно, що криза въ господарствѣ рôльничôмъ дôткнула глубоко и нашъ край, котрый, яко выключно рôльничій, не мае иншихъ доходôвъ. До сего причинилися не тôлько высокû податки, але и зростаючû що-разъ бôльше додатки до податкôвъ. Зелѣзницѣ приватнû протегуютъ перевôзъ чужого збôжа; рôльництво не мае дешевого кредиту; горальництво обтяжене податками; державы сусѣднû завели у себе цло ôтъ збôжа вывоженого зъ нашого краю за границю, а въ краю и державѣ муситъ наше збôже боротися съ конкуренціею збôжа американьского, россійского и головно румуньского, котре безъ всякои оплаты входитъ до Австріи: все то причина упадку ренты грунтовои и нужды въ краю. Щобы сему лиху зарадити, завязався комитетъ, котрый скликуе на день 11 грудня с. р. на 10 год рано до салѣ ратушевои у Львовѣ вѣче рôльникôвъ и запрошуе всѣхъ горожанъ краю и властителѣвъ землѣ до якъ найчисленнѣйшои участи.“ На вѣчи будутъ предложенû внесеня: 1) Якъ найскорше завести цло охоронне для збôжа и муки; 2) конечно зреформувати тарифы зелѣзничû и просити о то правительство; 3) щобъ допущено рôльникôвъ до кредиту въ Австро-угорскôмъ банку; 4) зменшити податокъ грунтовый и знести упоминаючû карты екзекуційнû; 5) щобы конечно видати уставы о управильненю податку грунтового, о опустѣ податковôмъ при шкодахъ въ плодахъ земныхъ; 6) зреформувати податокъ ôтъ горалень; 7) завести самостôйнû оплаты краевû замѣсть одной части краевыхъ додаткôвъ до податкôвъ; 8) наложити податокъ и на тыхъ, що теперь маютъ доходы зъ жерелъ доси неоподаткованыхъ, и оплату ôтъ интересôвъ биржевыхъ; 9) завôзвати правительство, щобъ оно бôльше увзглядняло потребы рôльничû въ Галичинѣ; 10) ухвалити петицію до Сойму, щобъ пôдперло рѣшеня вѣчевû 1—6 и 8—9 передъ правительствомъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Є. Вел. цѣсарь*) выѣхавъ онегды до Гедели и перебуде тамъ, якъ здаесь, ажь до нового року.

(*Справа палаты торговельнои въ Бродахъ.*) Министерство торговлѣ — якъ доносить „Czas“ — не дозволило, щобы палату торговельну въ Бродахъ перенесено, якъ того домагався соймъ, до Тернополя, або щобы въ Тернополи утворено другу палату торговельну. Министерство мотивуе перше свое порѣшенье тымъ, що Броды не пôдъупали ще пôдъ взглядомъ торговельнымъ такъ, щобы тамъ палата торговельна не могла удержатись; що же до заведеня палаты торговельнои въ Тернополи, то каже министерство, що то могло бы лишь тогды наступити, наколибъ змѣнено законъ державный зъ 1868 р., до сего однакожь нема жаднои причины, бо и такъ округъ новои палаты бувъ-бы за малый.

(*Нова инструкція министерства правосудія.*) Сего тыждня розôслало министерство правосудія трибуналамъ цивильнымъ инструкцію, пôсля котрои суды повѣтовû и мѣско-делегованû суды повѣтовû маютъ по скôнченю кождого року, почавши ôтъ 1866 р., присылати въ протягу осьми днѣвъ головнû выказы справъ въ дѣлахъ цивильныхъ разомъ съ подрôбными выказами трибуналовы першои инстанціи, а сей переглянувши ихъ всесторонно, мае найдальше до 31 сѣчня предложити ихъ высшому судови краевому. Розпорядженье се выдано длятого, щобы трибуналы судовû першои инстанціи взглядно ихъ президенты могли симъ способомъ вглядати въ справы цивильно-судовû повѣтовыхъ судôвъ, котрû стоятъ пôдъ ихъ безпосереднымъ надзоромъ службовымъ. Въ справахъ дрôбныхъ почавшихъ ôтъ 1886 р. не треба вже такихъ справоздань предкладати; важнѣйшû лишь замѣтки або спостереженя треба долучати до головного выказу. Такъ само такожь не треба давати справоздань о примѣненю т. зв. поступованя упоминаючого въ тыхъ краяхъ, въ котрыхъ се поступованье заведене.

(*Правничû испыты державнû.*) Министерство просвѣты заявило на запытанье львôвского выдѣлу правничого, що новû приписы що до правничихъ испытôвъ державныхъ не ôтносятся ще до правникôвъ, котрû въ червню и жовтню с. р, выдержали правничо-историчнû испыты державнû и для того репробація на пôвъ року есть можливою.

Заграничнû Державы.

Двѣ ôтповѣди кн. Бисмарка. Кн. Бисмаркъ о Єзуитахъ. Въ нѣмецкôмъ парляментѣ дався въ послѣднихъ дняхъ знову почути кн. Бисмаркъ а бесѣды его якъ завсѣгды такъ и симъ разомъ понеслись голоснымъ ôтгомономъ по цѣлôй Европѣ. Кн. Бисмаркъ мимо свого глубокого вѣку и слабого здоровя въ послѣднихъ часахъ не стративъ нѣчого зъ своеи давнои енергіи и завзятости а стався хиба лишь дражливѣйшимъ якъ въ лѣтахъ давнѣйшихъ. Бесѣды канцлера нѣмецкого въ парляментѣ дотыкали двохъ предметôвъ, котрû ему яко протестантови и Нѣмцеви суть найбôльше противнû; они дотыкали езуитскихъ мисій въ нѣмецкихъ колоніяхъ и гоненя Полякôвъ зъ Прусъ и не диво отже, що кн. Бисмаркъ въ обохъ сихъ справахъ выступивъ съ цѣлою силою и властивою лишь собѣ безвглядностею. О скôлько справедливû суть погляды нѣмецкого канцлера на обѣ сû справы, осудятъ самû читателѣ; мы ôтъ себе хочемо лишь то зазначити, що поступованье кн. Бисмарка супротивъ найвысшои власти законодавчои було симъ разомъ може ще бôльше безвзглядне, якъ коли небудь и дае ясный доказъ, що нѣмецка конституція, то проста лишь забавка въ рукахъ зелѣзного князя, котрою ôнъ тогды граеся, якъ ему захочеся, а коли ему не сподобаеся, то мече нею объ землю, що она розскакуеся на куснѣ. Перше выступленье кн. Бисмарка въ парляментѣ дня 28 падолиста выкликала интерпеляція пос. Райхенспергера въ справѣ мисій африканьскихъ. Французка конгрегація въ Парижи пôдъ призваньемъ св. Духа хотѣла въ Камерунѣ побудувати дôмъ католицкои мисіи. Въ сѣй справѣ удавалася она до нѣмецкого посла въ Парижи а ôттакъ и просто до нѣмецкого правительства съ прошеньемъ о позволенье на ту будову, однакожь не одержала еи а то для того, що она стоитъ въ певнôй звязи съ Єзуитами. Пос. Райхенспергеръ зъ центрумъ интерпелювавъ отже нѣмецке правительство для чого сѣй конгрегаціи католицкôй не вôльно закладати своеи мисіи въ нѣмецкихъ колоніяхъ. Причину сего выключеня добачуе Райхенспергеръ въ тôмъ, що конгрегація та стоитъ въ певнôй звязи съ Єзуитами и каже такъ: „Навѣть колибъ она була и въ звязи съ Єзуитами, то выключати еи зъ колоній нема жаднои пôдставы, бо Єзуиты выключенû лишь зъ державы нѣмецкои, але не зъ колоній. Угода въ справѣ колоніи Конго означуе выразно забезпеку мисіонерамъ, а центрумъ дозволило на средства для сеи колоніи лишь длятого, що угода въ справѣ сеи колоніи буде важною и для Нѣмеччины. Законъ о Єзуитахъ не мае жадного значеня въ Африцѣ, бо такъ само можна-бы тамъ заводити и законъ о соціялистахъ. Такими мѣрами —каже Райхенспергеръ— оголошуеся хиба лишь гоненье христіяньства“. — На ту интерпеляцію ôтповѣвъ кн. Бисмаркъ, що всякû мисіи Єзуитôвъ треба конче выключити навѣть и зъ колоній, а то длятого, що колоніи, стоячû пôдъ верховною властею Нѣмеччины, не суть для неи заграницею. Причина выключеня Єзуитôвъ не лежитъ въ тôмъ, що они суть католиками а въ тôмъ, що ихъ организація есть зовсѣмъ интернаціональна, що они цураются и вырѣкаются всякои звязи народнои и бурятъ та нищатъ всяку звязь съ народомъ и всяке почутье національне, де лишь можутъ. Причиною есть той космополитизмъ и непризнаванье жаднои ôтчины, котру орденъ Єзуитôвъ бôльше якъ кождый иншій защѣплюе въ молодѣжи и ôтрывае еи ôтъ всякои звязи съ народомъ, та придушуе въ нѣй почутье національне. То есть головна причина — каже кн. Бисмаркъ — для чого я противъ Єзуитôвъ выступаю. Попередный бесѣдникъ — каже кн. Бисмаркъ дальше — згадавъ про законъ о соціялистахъ; певно, що мы завели-бъ сей законъ и въ колоніяхъ, наколи-бъ показалась лишь потреба сего, а Єзуитôвъ недопустили-бы мы до колоній навѣть тогды, хочь бы и не було закона о Єзуитахъ. Хто-жь суть тû патры, що домагаются мисій въ Камерунѣ? То суть Французы, (основатель конгрегаціи есть хрещеный жидъ зъ Альзаціи, сынъ рабина, Французъ съ нѣмецкимъ назвискомъ), а допущенье сеи конгрегаціи значило-бы тôлько, що дозволити Французамъ ширити свôй вплывъ въ Камерунѣ, а Французы всѣхъ партій загрожуютъ, на жаль, все ще найбôльше мирови. Кн. Бисмаркъ наводитъ дальше доказы, що ôтъ сеи конгрегаціи суть зависимû два французкû заведеня правительственнû, одно въ Парижи а друге въ Римѣ и каже: Мы хотѣли-бы мати въ колоніяхъ нѣмецкихъ мисіонерôвъ, и тû най боронятъ тамъ справы католицкои. — На ту бесѣду кн. Бисмарка ôтповѣвъ Виндгорстъ, проводиръ католицкого центрумъ, що ôнъ зъ цѣлои бесѣды кн. Бисмарка видитъ лишь то, що канцлеръ нѣмецкій хотѣвъ-бы завести монополь лишь для протестантскихъ мисій; хвалитъ Єзуитôвъ и каже, що кн. Бисмаркъ буде ще колись радъ, щобы Єзуиты вернулися, щобы ихъ ужити противъ соціялистôвъ, а на послѣдокъ наводитъ, що колись прускій король Фридрихъ Великій и Россія инакше уважали Єзуитôвъ.—Кн. Бисмаркъ: „Попередный бесѣдникъ згадавъ, що давнѣйше обходженось въ Прусахъ съ Єзуитами инакше. Прусы не змѣнились, але Єзуиты змѣнились; Єзуиты давнѣйшû то не теперѣшнû. Фридрихъ Великій не потребувавъ ихъ боятися; ôнъ бувъ досыть сильный, щобы мôгъ бувъ дати собѣ съ ними раду; ще бôльше Катерина россійска, бо то, що она ще єзуитского у себе терпѣла, то могла однымъ замахомъ знищити. Єсть то характеристичною признакою Єзуитôвъ, що они все идутъ съ сильнѣйшимъ рука въ руку и для того то они лучилися съ монархіею. Нынѣ монархія не мае тои силы и коли хтось каже, що католики все таки будутъ ставити противвагу соціяль-демократамъ, то я въ се нѣякъ не вѣрю — противно, Єзуиты станутся ще проводирями соціялъ-де-

мократôвъ. Ба, здаесь навѣть, що межи нынѣшными ихъ проводирями суть вже такѣ, котрѣ зовсѣмъ зъ ôтки инде одержують свои приказы, якъ ôтъ папы. Єзуиты маютъ дуже добрый нюхъ для будучности и они будутъ все такъ плывати, щобы удержатись на верху. Я говорю съ почестею о Єзуитахъ, есть то орденъ, котрому не можна почести ôтмовити. Я анѣ на хвилю не запôзнаю, що ôнъ мае дуже богато потягаючого для людей стремлячихъ, особливо же для тыхъ, що въ нѣщо не вѣрятъ. Яко орудіе силы найдутъ члены ордена Єзуитôвъ завсѣгды свое прибѣжище и свôй ужитокъ. Єсть то якъ разъ товариство и союзъ людей здôбныхъ до цѣлей свѣтского пановання, котрѣ дѣлаютъ съ великимъ успѣхомъ. Я пригадавъ-бы лишь моему передбесѣдникови пословицю: „Скажи менѣ съ кимъ пристаешь, а я скажу тобѣ хто ты еси“. Хто-жь тѣ панове, що пôдписали интерпеляцію? То суть Вельфы и Поляки. Чи уважаете ихъ, панове, за приятелѣвъ державы?... Въ такій способъ оправдувавъ кн. Бисмаркъ недозволенье мисіи патрôвъ св. Духа въ Конго, доказуючи, що ôнъ не выступае тутъ противъ католицизму а противъ антинаціонального вплыву Єзуитôвъ. — Мимо того Виндгорстъ старався все доказувати, що кн. Бисмаркъ выступае лишь противъ католицкихъ мисій, а коли зôйшовъ на партіи, то сказавъ, що центрумъ попирае лишь тыхъ, що хотятъ его освободити ôтъ борбы религійнои, особливо-жь теперь, коли правительство хоче основати партію середну, щобы здусити и центрумъ и вольнодумныхъ и всѣхъ тыхъ, що не хотятъ присягати на кн. Бисмарка, котрый лишь для того мае бôльше вплыву, бо мае бôльше войска и бôльше грошей. Правительство Фридриха Вильгельма IV — каже бесѣдникъ — було лѣпше якъ правительство Бисмарка. Се послѣдне порôвнанье взявъ кн. Бисмаркъ за образу и сказавъ сердито: „Въ тôмъ порôвнаню виджу тяжку образу мого вѣрного реализму и мого пана и короля, котрого лишь слугою хочу бути и для котрого жадна служба не есть менѣ за тяжка.“ На те ôтповѣвъ знову Виндгорстъ, що ôнъ лишь для того згадавъ про померлого короля, щобы пôсля звычаю въ конституційнôй державѣ не нарушувати особы жіючого монарха. Кн. Бисмаркъ по разъ четвертый забравъ голосъ и сказавъ, що ôнъ не выступавъ противъ того, щобы не вмѣшувати особы пануючого монарха до дебаты. Таке поминанье пануючого есть лишь конституційною фикціею на взорець англійскій, щобы монарху о скôлько можна представити яко особу безъ значеня. Ôнъ (канцлеръ) высказався лишь противъ такого супоставленя его съ королемъ Фридрихомъ Вильгельмомъ IV, въ чѣмъ мѣстится инсинуація, будьто-бы ôнъ вывысшавъ себе яко того, котрый властиво рядитъ. Таке пôдозрѣванье есть негôднымъ, сказавъ кн. Бисмаркъ и выйшовъ розлюченый зъ салѣ.

Кн. Бисмаркъ о гоненю Полякôвъ зъ Прусъ. Дня 1 грудня поставивъ пос. Яждженскій слѣдуючу интерпеляцію въ парляментѣ: „Въ послѣдныхъ мѣсяцяхъ прогнано богато тысячѣвъ чужихъ пôдданыхъ, особливо зô всхôдныхъ провинцій прускогo королевства, або загрожено имъ выгнаньемъ въ найблизшôй будучности. Чи звѣстно то правительству цѣлои державы и чи поробила она, або думае поробити якѣ кроки, щобы до сихъ мѣръ дальше не допустити“. На сю интерпеляцію бувъ кн. Бисмаркъ вже приготованый и выступивъ съ посланіемъ короля прускогo (а нѣмецкого цѣсаря) котре такъ звучитъ: „Слѣдячи за ходомъ розправъ въ парляментѣ довѣдались мы, що приготовуесь интерпеляція, котра опираесь на тôмъ, будьто бы въ Нѣмеччинѣ було правительство державне, котре мае право наглядати за дѣлами, котрѣ мы яко король прускій выконуемо. Супротивъ того мы обовязанѣ боронити нашѣ права яко короля прускогo и права кождого князя нѣмецкого союза. Мы шануемо права и привилеѣ рады державнои, але мусимо не менше также боронити правъ нашои короны, такъ якъ и нашихъ союзникôвъ. Тѣ що попираютъ интерпеляцію не маютъ въ конституціи цѣлои державы нѣякои пôдставы. Не ма жадного правительства державного, котре малобы право надзорувати выконуванье права прислугуючого королеви якого краю нѣмецкого союза. Мы шануемо права рады державнои, але жадаемо, щобы и она шанувала права князѣвъ союза; длятого заявляемо радѣ державнôй, що пониманье права интерпелюючихъ противится законамъ конституціи нѣмецкои“. По ôтчитаню сеи интерпеляціи додае ще кн. Бисмаркъ ôтъ себе, що король прускій мае право въ своимъ краю а особливо въ пограничныхъ провинціяхъ боронити нѣмецкій народъ ôтъ чужого елементу, а особливо ôтъ елементу польского, котрый вже ôтъ кôлькохъ десяткôвъ лѣтъ значно ширится. Наколи-бы заграниця тому противилась, то король мавъ-бы право жадати помочи ôтъ парляменту а тутъ противно дѣеся: заграниця годится съ тыми мѣрами а противится тому парляментъ, жадаючи ôтповѣди на интерпеляцію. Въ виду такого поступованя каже кн. Бисмаркъ, що на интерпеляцію ôтповѣдати не буде. Виндгорстъ вноситъ отже, щобы интерпеляцію усунути зъ порядку дневного и каже, що тѣшится, що кн. Бисмаркъ стае разъ на становищи партикулярнôмъ. Коли ôттакъ президентъ ôтбирае ему голосъ, каже ôнъ, що коли вôльно було кн. Бисмаркови мотивувати посланіе короля прускогo, то най же вôльно буде и парляментови дати ôтповѣдь на мотивы. Кн. Бисмаркъ розлюченый выходитъ зъ салѣ а интерпеляцію усунено. Доперва коли розпочалася дебата надъ етатомъ и позиціею для канцлера, явився кн. Бисмаркъ знову а Виндгорстъ почавъ при сѣй случайности знову бесѣду о интерпеляціи. На голосы, завзываючѣ его до порядку сказавъ Виндгорстъ: Я зовсѣмъ маю право говорити тутъ о справѣ, котру усунено зъ порядку дневного, бо тутъ розходится о платню для канцлера, а ôнъ пôсля мого погляду въ сѣй такъ важнôй справѣ не добре поступивъ. Вы чули о чôмъ радили въ Австро-Угорщинѣ. Коли австрійскій министеръ гр. Кальноки заявивъ, що гоненье ôтбуваесь на пôдставѣ конфесійного и языкового пересуненя рôвноваги, що ôнъ мôгъ довѣдатись лишь въ нашôмъ урядѣ заграничнôмъ; коли 30.000 людей прогнано зъ краю, чи повинна жь тутъ рада державна мовчати зô взгляду на компетенцію въ справѣ, котра дотыкае нашого дѣла заграничного? Я констатую, що 90% Полякôвъ католикôвъ прогнано а протестантôвъ увзгляднюютъ. На то ôтповѣвъ кн. Бисмаркъ: „На слова бесѣдника скажу лишь то, що становище канцлера не зависитъ ôтъ него або ôтъ того, чи ôнъ мною задоволеный, а ôтъ цѣсаря; якъ менѣ ôткажете платнѣ, то я запôзву по просту передъ судъ, а ôнъ засудитъ державу, щобы менѣ, доки я канцлеромъ, платила мою платню. Вы пытаете чи „звѣстно правительству державному“ — вже въ тôмъ пытаню есть нещирôсть. Якъ же не мае знати канцлеръ, що робитъ прускій президентъ министрôвъ? На интерпеляціи пôдписано 168 послôвъ: 68 зъ центрумъ, 35 вольнодумныхъ, 21 соціялъ-демократôвъ, 15 Альзатцѣвъ, 7 Вельфôвъ, 3 народовцѣвъ, 1 Данець, 1 дикій и 17 Полякôвъ и ся коалиція выступае противъ основателя нѣмецкои державы, котрый боронитъ своихъ пôдданыхъ въ провинціяхъ пограничныхъ ôтъ страшного поступу польонизаціи. Коли та коалиція бажае собѣ польонизаціи то добре, але коли она хоче ôтмовити платнѣ канцлерови, то мы безпечно можемо ту буду парляментарну (Reichsbude) замкнути. Польонизмъ и пропаганда польска суть причиною гоненя. Бôльшôсть Нѣмцѣвъ стоитъ по сторонѣ державы а не Полякôвъ. Тѣ часы минули, коли то, якъ я ще бувъ студентомъ и въ 1832 р. величанье Полякôвъ було признакою буржуазного либерализму.

Россія. Дневный розказъ царя, о котрôмъ мы вже доносили, зробивъ — якъ доносятъ зъ Петербурга до „N. fr. Presse“ — дуже добре враженье и есть загальне мнѣнье, що Россія не ôткаже симпатіи Болгарамъ и не буде ставила жадныхъ перешкодъ сполученю Румеліи съ Болгаріею. „Нов. Врем.“ каже, що сей розказъ царя есть найвысшимъ потвердженьемъ дружныхъ звязей и мусить усунути всякѣ споры, котрѣ соперники Россія хотѣли-бы конче пôддержувати. Можна сподѣватися — каже згадана газета — що сей крокъ царя порозумѣютъ и оцѣнятъ якъ належитъ не тôлько въ Болгаріи, але также и въ Лондонѣ и Вѣдни. „Свѣтъ“ каже знову, що межи Болгарами, котрѣ свого князя уважаютъ богатиромъ, а Россіею есть лишь непорозумѣнье, котре зъ ôгои походитъ, що въ россійскôмъ министерствѣ вôйны суть численнѣ доносы россійскихъ агентôвъ въ Болгаріи, въ котрыхъ справы болгарскѣ суть инакше представленѣ якъ ихъ Болгаре и велика часть Россіянъ, перебуваючихъ въ Болгаріи понимаютъ. — Похвалѣ болгарскои арміи приписуютъ такъ велике значенье, що и кн. Александеръ буде мусѣвъ въ якійсь способъ за ню ôтвдячитися. Єсть мнѣнье, що при надходячôмъ войсковôмъ торжествѣ св. Георгія, котре обходится въ Петербурзѣ дня 8 грудня, князь болгарскій скористае зъ нагоды и зробитъ крокъ, котрый помиритъ его съ царемъ.

НОВИНКИ.

— **Центральный Выдѣлъ товариства „Просвѣта“ у Львовѣ** на своѣмъ засѣданю зъ дня 27 л. листопада 1885 порѣшивъ слѣдуючѣ справы: 1) Принявъ до вѣдомости, що „Календарь“ товариства вже выйшовъ и членамъ розôшлеся, а авторови того-жь вызначивъ ремунерацію. 2) Огчитано оцѣнку працѣ І. Б. „Порадникъ лѣкарскій“ и передано еи до дальшои оцѣнки. 3) Удѣлено даромъ книжки товариства: читальни въ Чайковичахъ, Миколаевѣ, Кристинополи, Почапахъ, Бобятынѣ, Копытовѣ и Лещатовѣ, и школѣ народнôй въ Товстôмъ. 4) Полагоджено справы администраційнѣ и принято новыхъ членôвъ: 1) Василя Гобеля, господаря въ Спасѣ; 2) читальню въ Кристинополи; 3) читальню въ Бобятынѣ; 4) читальню въ Копытовѣ; 5) читальню въ Лещатовѣ; 6) читальню въ Почапахъ; 7) читальню въ Миколаевѣ; 8) Юрія Онутчака, господаря въ Микуличинѣ; 9) Антонія Воробця въ Залужу; 10) Исидора Теодоровича Коверчука въ Лѣсичникахъ; 11) Гринька Мриглода, господаря въ Тавровѣ.

— **Загальне Зôбранье членôвъ товариства „Рускихъ Дамъ“** ôтбудеся въ недѣлю 1 (13) грудня (а не въ суботу якъ вже було оголошено) въ канцеляріи Ставропигійского Института о 3 годинѣ зъ полудня.

— **Въ члены „Народного Дому“** принятѣ на засѣданю управляючого Совѣта, зъ дня 15 (27) падолиста: о. Юліянъ Кашубиньскій зъ Колоденця; о. Василій Демчукъ зъ Руды монастырскои; д-ръ Ник. Антоневичь, проф. гимн. въ Перемышли; о. Грабиньскій зъ Куткора; Тарасъ Луцикъ, сотрудникъ „Нов. Пролома“ и канцелистъ „Общ. им. Качковского“, и о. Александеръ Бачиньскій, ректоръ семинаріи дух. у Львовѣ.

— **Нынѣ ôтбулася друга судова розправа** въ процесѣ о образу чести сов. Рожанковского черезъ урядника золочѣвского староства п. Єловицкого въ мѣско-дел. судѣ у Львовѣ. По переслуханю 5 свѣдкôвъ (4 селянъ и полицая) перервано розправу до слѣдуючого дня. Зôзнаня деякихъ свѣдкôвъ були дуже цѣкавѣ. Мы ихъ подамо разомъ съ евентуальнымъ вырокомъ судіи п. Емисбергера.

— **Зъ Бережанъ пишутъ намъ**, що тамошнѣ Русины, хотячи почтити память бл. п. Николая Устіяновича, уряджуютъ вô второкъ дня 8 лат. грудня 1885 р. богослуженье за упокôй Єго душѣ, на котре священикôвъ зъ сусѣдства запрошено.

— **Товариство „Рускихъ Дамъ“** устроюе, якъ що року, цикль вечерниць, зъ котрыхъ перша ôтбудеся вô второкъ дня 8 л. грудня. По части концертовôй аранжованôй п. Чипчаремъ, наступитъ часть забавна. Вхôдъ ôтъ особы 60 кр.; академики платятъ половину. Програма концерту: 1) Лавровского „Корона золотая“ и Воробкевича „Надъ Прутомъ“ хоръ; 2) а. Vieuxtemps chanons russes и Венявского: Legende, ôтограе на скрипцѣ п. П.; 3. Матюка „До пѣсни“ хоръ; 4. а. Chopin Nocturne des dur и Желеньского Мазурка ôтограе на фортепянѣ п-на М. С.; 5. Матюка: Прологъ до оперы „Инвалидъ“. Дѣевѣ лиця: Прабогъ (баритонъ), Чорнобогъ (басъ), Ангелъ Руси (сопранъ), хоръ духôвъ выповнятъ въ супроводѣ фортепяну и мѣшаного хору п-на М. Ѳ. П. и пп, М. В. и И. С.

— **Зъ Городенки одержуемо таку допись**: Хто не хоче, то нашого темного брата вызыскуе въ кождôй справѣ, а черезъ то, що нашъ чоловѣкъ не знае, де удатися. Великѣ здирства селянина практикуются при реклямаціяхъ ôтъ войска. Селянинъ платитъ писареви, а той пише ему, що хоче, возьме кôлька реньскихъ а въ кôнци показуеся, що реклямаціи не пріймили. Длятого то я порозумѣвся съ референтомъ войсковымъ въ ц. к. староствѣ въ Городенцѣ, и освѣдчаю въ его имени, що кождый, хто мае сего року ставити свого сына до войска а хотѣвъ бы его реклямувати, нехай удасться просто до п. комисаря староства въ Городенцѣ, а той протоколярно залагодитъ все, що треба до реклямаціи, такъ що сторона не буде наражена на нѣяку страту грошеву и реклямацію пріймутъ. Ôгзываюсь про-то до Воч. отцѣвъ духовныхъ и пп. учителѣвъ, щобы зволили поучити народъ, де мае удаватися въ справѣ реклямаційнôй, а тымъ хочь по части запобѣгнеся вызыскуваню народа. — *Максимъ Крушельницкій*, учитель въ Городенцѣ.

— **Зъ Золочева пишутъ намъ**: Подаемо до публичнои вѣдомости, що нашѣ домороднѣ культуртрегеры золочѣвскѣ, якъ н. пр. фирма: „A. Roth“ и „головна трафика“ въ ринку, уважаютъ, що не потрѣбно тримати у себе на складѣ также и рускѣ почтовѣ друксорты. На всякѣ запытаня изъ стороны купуючихъ Русинôвъ, чому се такъ, отвѣчаютъ стереотипно: „Nie ma, bo nie ma!“ — а навѣть иногдѣ на згадку о Св. Дирекціи почтъ попадаютъ въ гнѣвъ, при чѣмъ не одинъ комплиментъ дôстанеся купуючому... Щобы отже сему конець положити, звертаемося до Свѣтлои Дирекціи почтъ у Львовѣ съ просьбою, щобъ она зволила ласкаво усунути се зло, наказуючи тымъ непрошенымъ культуртрегерамъ держати у себе на складѣ также и рускѣ почтовѣ друксорты. — *Золочѣвскѣ Русины.*

— **По смерти Николая Костомарова** лишився невеликій капиталъ (18.000 рублѣвъ золотомъ). Половину зъ того призначивъ пок. историкъ въ своѣмъ завѣщаню на основанье народнои школы имени Костомарова въ селѣ Юрасôвцѣ, острогожского уѣзда, воронѣжскои губерніи, де родився пок. историкъ. Велику библіотетеку (друки и рукописи) по покôйнôмъ вдова Алина Леонтіевна Костомарова мае продати, коли не кіевскому, то сибѣрскому университетови, а за грошѣ зъ продажи поставити памятникъ на могилѣ мужа.

— **Братство св. Тадея** при гр. к. парохіяльнôй церквѣ въ Чернôвцяхъ одержало ôгъ мѣского будовничого уряду позволенье на будову одноповерхного братского дому, въ котрôмъ мае мѣститися также велика саля. Будова мае розпочатися съ весною.

— **Зъ представленя театрального**, котре ôтбулося дня 28 л. падолиста о. р. въ дохôдъ запомогового фонду товариства ремѣсникôвъ „Зоря“, вплынуло до того-жь фонду чистого доходу 77 зр. 46 кр.

— **Выдѣлъ товариства ремѣсникôвъ „Зоря“** складае на сѣмъ мѣстци прилюдну подяку всѣмъ тымъ Вп. Добродѣямъ, що при нагодѣ представленя театрального, даного въ дохôдъ фонду запомогового сего товариства зложили ласкаво добровôльнѣ датки по-надъ цѣну билетôвъ именно: Впр. митр. Сильвестрови (10 зр.;) Єго Сіятельству князю Юрію Чарторыйскому (19 зр.;) Децыкевичеви (1 зр.); Гавришкевичеви (2 зр.); Коцовскому (1 зр.); Громницкому (1 зр.); Маркову (1 зр.); о. крыл. Т. Павликову (1 зр.), крыл. Сѣнгалевичеви (2 зр.), крыл. Шведзицкому (1 зр.); Корытовскому (1 зр.), якъ рôвно-жь и всѣмъ, що зложили меншѣ наддатки, дальше Свѣтлôй Дирекціи руско-народного театру, що зволила ласкаво дати представленье на повысшу цѣль якъ и пп. артисткамъ та артистамъ за ихъ щирый и безъинтересовный трудъ. — Ôгъ Выдѣлу товариства ремѣсникôвъ „Зоря“. — *Василь Нагôрный*, голова.

— **О. Левъ Туркевичъ**, парохъ при мужескôмъ карнôмъ закладѣ у Львовѣ, получивъ архіерейску грамоту съ именованьемъ на почетного совѣтника митроп. консисторіи съ правомъ носити ôтзнаки крылошаньскѣ.

— **Выборы новои рады мѣскои у Львовѣ** ôтбудутся дня 25 л. сѣчня 1886 р.

— **Новѣ читальнѣ** въ Сокальщинѣ маютъ заснуватись въ короткôмъ часѣ въ Бобятынѣ, Копытовѣ и Лещатовѣ головно заходомъ о. Крыницкого, пароха зъ Бобятына. До спасенного дѣла шлемо щиро-руске „Щасть Боже!“.

— **Именованя.** Совѣтниками скарбовыми именованѣ секретарѣ скарбовѣ: П. Лучкевичь, Е. Коссакъ, Ф, Мишкевичь и И. Каспшишакъ и инспекторъ податковый И. Гецъ; секретарями скарбовыми именованѣ: инспекторы податковѣ І. Кендзерскій и С. Ляховичь и комисарь скарбовый К. Фрицъ; старшими комисарями скарбовыми именованѣ комисарѣ: А. Ваньекъ, Г. Ружичка, Юл. Паславскій, Ф. Маевскій и Юл. Несторовичь и инспекторъ податковый Р. Яблоновскій.

— **Ревизія трасы побôчнои зелѣзницѣ** зъ Равы до Белзця яко продовженя линіи Львôвъ-Рава, котра вже съ весною рѣшучо зачнесь будувати, ôтбулася вчера. Комисія ревизійна складаеся зъ делегатôвъ министерства торговлѣ и вôйны, Выдѣлу краевого и палаты торговельнои. Предсѣдателемъ комисіи есть ц. к. староста зъ Равы рускои, а въ нарадахъ комисіи берутъ участь также делегаты зелѣзниць Кароля Людвика и Черновецкои.

— **Михаилъ Е. Салтиковъ Щедринъ**, славный писатель-гумористъ россійскій, ôтъ довшого вже часу небезпечно недужій. Цѣла суспôльнôсть россійска дуже занепокоилася недугою любимого писателя и съ великимъ занятьемъ слѣдитъ за ходомъ его недуги. Найновѣйшѣ бюлетины славно-звѣстного петербурского лѣкаря Боткина стверджуютъ, що въ остатныхъ дняхъ недужому полекшало.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** Цѣсарь жертвувавъ на будôвлю церкви въ Торчиновичахъ, пов. самбôрского, 200 зр. — Въ Краковѣ розпочалась розправа судова противъ Лабенцкои, котра скрыто-убила матѣрь комедіописателя М. Балуцкого. — Дня 27 падолиста с. р. умеръ въ Шлезвику братъ короля даньского князь Фридрихъ Шлезвикъ-Гольштайнъ-Зондербургъ-Гликсбургъ въ 71 роцѣ житя. — У Львовѣ буде ôткрыта постôйна выстава образôвъ и другихъ творôвъ штуки. — Въ Чикаго ôтворено теперь выставу гарныхъ мущинъ. — Американьскѣ жиды рѣшили зъ практичныхъ взглядôвъ перенести шабасъ зъ суботы на недѣлю.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Презенту на Петрикôвъ, дек. тернопôльского, получивъ о. Александ. Миронович.

Душпастырскѣ посады получили оо. 1) Григор. Грушка префектуру закристіи архикатедр. храму; 2) Александ. Темницкій другій викаріятъ архикатедр. храму; 3) Созонтъ Медвецкій завѣдательство парох. Острова деканата ходорôвского.

Введенѣ оо. 1) Мих. Єднакій яко системиз. сотрудникъ въ Галичи; 2) Іосифъ Бородіевичь яко завѣдатель Вирова, дек. буского; 3) Іоанъ Кулицкій яко прив. сотрудникъ въ Ôльшаници, дек. унѣвского; 4) Онуфрей Вергунъ яко систем. сотрудникъ въ Монастырискахъ, дек. бучацкого (по увôльненю зъ тои посады Юліяна Галькевича).

Ц. к. *намѣстництво* удѣлило дотацію зъ религ. фонду для прив. сотрудникôвъ при немôчныхъ парохахъ о. Антон. Бобикевичу, въ Викторовѣ, дек. галицкого, и о. Іоанѣ Ступницкôмъ въ Ясеневѣ польнôмъ, дек. снятыньского; 2) годится на канон. институцію о. Винкентія Кузика, запрезентованого на Оссôвцѣ, дек. чорткôвского.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Наша жизнь“**, звѣстный прегарный мужескій хоръ Н. Вахнянина выйшовъ заходомъ кружка нашихъ молодыхъ любителѣвъ рôднои музики яко другій выпускъ серіи, розпочатои квартетомъ „Гуляли“. Выданье се ôтзначаесь дуже гарною виньеткою а при тôмъ есть дуже выгôдне и практичне, бо кождый голосъ окремо ôтписаный, а кромѣ того сольовѣ партіи: теноровый и басовый умѣщенѣ также на окремыхъ карткахъ. Цѣна сего на найбôльше розширенье заслугуючого выданя, 20 кр. за примѣрникъ.

— **Въ „Руско-украиньскôй Библіотецѣ“ Евг. Олесницкого** печатаесь яко 13 выпускъ сего выдавництва оригинальна комедія Гр. Григорієвича п. заг. „Лихій день“.

— **Рада шкôльна краева** поручила до ужитку въ ц. к. академичнôй гимназіи у Львовѣ „Учебникъ физики“ уложеный пôсля Іохмана д-ромъ Ом. Савицкимъ. Цѣна сего пôдручника, призначеного для высшихъ клясъ гимназіи, 2 зр. а. в.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. М. Г. въ Скалатѣ. До кôнця року ще 1 зр. — **Всч. А. Я. въ Торган.** Вамъ высылаеся правильно; просимо реклямувати кожде недôйшовше число, а внесемо жалобу. — **Вп. И. Ш. въ Полян.** Ваше „Дѣло“ звернено намъ зъ почты съ дописскою: unbekannt. Внесено жалобу до Дирекціи почтъ. — **Вп. В. Гл. въ Угриновѣ:** „Библ. найзн. пов.“ не можемо задержувати до оправы, бо не зголосилося потрѣбне число желаючихъ оправы.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

(1—?) **купуе и продае**

всякѣ вартостнѣ паперы и монеты

по курсѣ дневнôмъ.

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

Съ симъ числомъ розсылаеся Предплатникамъ „Библіотеки найзн. повѣстей“ 12 и 13 аркушь „Збôрника повѣстокъ и оповѣдань“.

Головна выграна евент. 500.000 Мар. | **Заявленье Щастя.** | Выграни гарантує держава

Запрошенье до участи въ

Можливости выграня

на великôй грошевôй лотеріи, гарантованôй гамбурскою державою, въ котрôй

9 Миліонôвъ 880.450 Марокъ

певно мусятъ бути выграни.

Выграни сеи користнои лотеріи грошевои, котра пôсля пляну мае лишь 100.000 лосôвъ, суть слѣдуючи:

Найбôльша выграна есть евент. 500,000 Марокъ.

Премія 300,000 Мар.	26 выгр. à 10,000 М.
1 выгр. à 200,000 Мар.	56 выгр. à 5.000 М.
2 выгр. à 100,000 Мар.	106 выгр. à 3 000 М.
1 выгр. à 90,000 Мар.	253 выгр. à 2.000 М.
1 выгр. à 80,000 Мар.	512 выгр. à 1.000 М.
2 выгр. à 70,000 Мар.	818 выгр à 500 М.
1 выгр. à 60,000 Мар.	150 в. à 300, 200, 150 М.
2 выгр. à 50,000 Мар.	31.720 выгр à 145 М.
1 выгр. à 30,000 Мар.	7.990 в. à 124 100, 94 М.
5 выгр. à 20,000 Мар.	8.850 в. à 67, 40, 20 М.
3 выгр. à 15,000 Мар.	всего 50,500 выграныхъ.

и они приходятъ въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ 7 ôтдѣлахъ до певного порѣшеня.

Головна выграна 1-ои клясы выноситъ 50,000 М., пôдносится въ 2-ôй клясѣ на 60,000 М., въ 3-ôй на 70,000 М., въ 4-ôй на 80,000 М.. въ 5-ôй на 90,000 М., въ 6-ôй на 100,000 М., въ 7-ôй на 200,000 М., а съ премією на 300,000 М. евент. на 500,000 М.

На перше **тягненье выграныхъ**, котре

9 грудня с. р.

урядово назначено, коштуе

цѣлый оригинальный лосъ лишь 3 зр. 60 кр. а. в. або **6 Марокъ,**

половина оригинального лосу лишь 1 зр. 80 кр. а. в. або **3 Марокъ,**

чверть оригинального лосу лишь 90 кр. або **1½ Марки.**

и я розсылаю оригинальни лосы гарантованй державою (а не заказанй промесы) съ долученьемъ оригинального пляну за франкованымъ надôсланьемъ вартости або за переказомъ почтовымъ навѣть въ найдальшй стороны.

Кождый, беручій участь, получае ôтъ мене заразъ по ôтбувшôмся тягненю урядову листу тягненя безъ завôзваня.

Плянъ съ гербомъ державнымъ, зъ котрого видко вкладки и роздѣлъ выграныхъ на 7 клясъ посылаю напередъ и даромъ.

Выплату и посылку выграныхъ грошей

выконую впростъ до интересованыхъ точно и въ строгôй тайни.

Кожде замовленье можна по просту зробити переказомъ почтовымъ або рекомандованымъ листомъ.

По причинѣ недалекого вже тягненя прошу звертатися съ приказами заразъ, однакожь лишь до

9 грудня с. р.

съ повнымъ довѣрьемъ до 1485 13—13

Самуила Гекшера молодшого

банкира и конторы вымѣны въ Гамбурзѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 95—?

Специяльности и универсальнй средства, францускй и иншй, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншй фирмы оповѣщуванй.

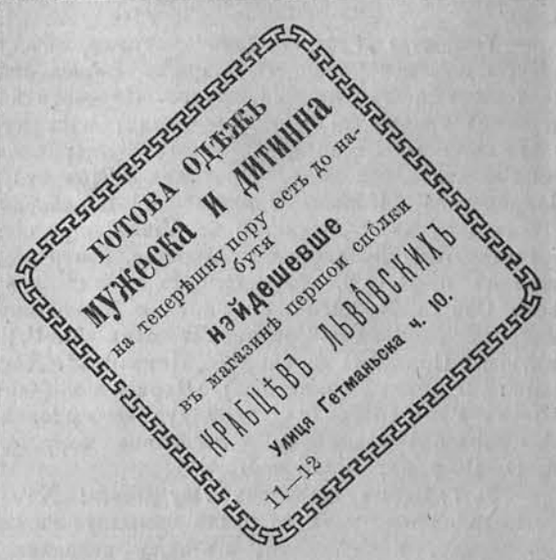

Матеріи на дамску и мужеску одѣжь

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту

3.10 метра на одно убранье	за зр.	4·96 кр.	зъ доброи вовны овеч.;
	„ „	8·— „	зъ лѣпш. вовны овеч.;
	„ „	10·— „	зъ тонкои вовны овеч.;
	„ „	12·40 „	зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувіены зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскй сукнѣ суконнй за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.**

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскй пальтоты зимовй за метеръ зр. 4.** — Сѣрачки для **дамъ на плащѣ ôтъ дощу** и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснй одѣня, сподне, обгортники, сурдуты, матеріи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевіотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувіены, доскины

поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевй для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато решткъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такй решткы продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ решткъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконнй инсерують взôрцѣ решткôвъ; тй кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ решткъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Решткы не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденціи прійманются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италійскôмъ и францускôмъ. 1458 (23—24)

ВЕЛИКА ГРОШЕВА ЛОТЕРІЯ.

500.000 МАРОКЪ

подае яко найбôльшу выграну въ найщаслившôмъ случаю найновѣйша велика державою Гамбурга гарантована лотерія грошева.

Специяльно-же:

1 Прем. à М.		300.000
1 выгр. à М.		200.000
2	„	100 000
1	„	90.000
1	„	80.000
2	„	70.000
1	„	60.000
2	„	50.000
1	„	30.000
5	„	20.000
3	„	15.000
26	„	10.000
56	„	5 000
106	„	3.000
253	„	2 000
512	„	1.000
818	„	500
31720	„	145
16990	„	300, 200, 150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.

Найновѣйша, высокимъ правительствомъ державнымъ въ **ГАМБУРЗѢ** дозволена и цѣлымъ скарбомъ державнымъ гарантована лотерія грошева мае **100000 лосôвъ,** зъ котрыхъ **50.500** певно выграютъ. **Цѣлый капиталъ приходячій до лосованя выноситъ**

9,550.000 Марокъ.

Ся грошева лотерія ôтначасся особливо тымъ догôднымъ урядженьемъ, що **всѣ 50 500 выграни, котрй суть выписанй въ побôчь стоячôй табели, приходятъ до певного порѣшеня вже въ кôлькохъ мѣсяцяхъ въ сѣмохъ по собѣ постепенно поступаючихъ клясахъ.**

Головна выграна першои клясы выноситъ 50.000 марокъ; збôльшаеся ôттакъ въ другôй клясѣ на 60.000, въ третôй на 70.000, въ четвертôй на 80.000, въ пятôй на 90 000, въ шестôй на 100 000 а въ семôй евентуально на 500 000, спеціяльно же на 300.000, 200.000 марокъ и т. д.

Продажъ оригинальныхъ лосôвъ сеи грошеви лотеріи повѣрено **пôдписаному домови торговельному** а всѣ тй, що хотятъ взяти участь въ закупцѣ оригинальныхъ лосôвъ, зволятъ съ своими замовленями ôтнестися просто до него.

Поважаныхъ замовляючихъ просится долучити припадаючй сумы въ **австр. банкнотахъ або маркахъ почтовыхъ** до замовленя. Можна такожь посылати грошѣ **наказками почтовыми,** на бажанье выконуются такожь припорученя **за послѣплатою.**

До тягненя выгранои першои клясы коштуе

1 цѣлый лосъ оригинальный зр. а. в. **3.50** кр.
1 половина лосу оригинальн. зр. а. в. **1.75** кр.
1 чверть лосу оригинального зр. а. в. **0.90** кр.

Кождый получатъ на руку **оригинальный лосъ** заосмотреный гербомъ державнымъ а рôвночасно и **урядовый плянъ лосованя,** зъ котрого видко всѣ близшй поясненя Заразъ по тягненю получитъ кождый беручій участь **урядову листу выграныхъ** заосмотрену гербомъ державнымъ. **Выплата выграныхъ слѣдуе пôсля пляну ретельно и пôдъ гварантією державы.** Наколи-бъ несожидано получителеви не годився плянъ лосованя, то мы радо готовй недогôднй лосы передъ тягненьемъ назадъ взяти и ôтдати получену за нихъ суму. На бажанье высылаются урядовй пляны лосованя на передъ даромъ. Щобы мы могли всякй замовленя старанно выконати то просимо высылати ихъ **якъ найскорше,** на кождый случай однакожь передъ 14:3 6 6

9. грудня 1885 (въ котрôмъ то дни ôтбудеся тягненье) просто до насъ

VALENTIN & Comp.

дôмъ банковый, **Гамбургъ.**

Найновѣйшй препараты

д-ра Tsuaf'a въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося,** нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубово-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память.** Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1509 6—10

Такъ якъ правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребуе реклямы. Тй строчки подаемо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котрй сего выпробованого средства домашного ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный **Pain Expeller** усувае науспѣшнѣйше, гостець гихтъ и другй недуги Болѣ уступаютъ звычайно по першôмъ втертю Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождôй аптицѣ Головный складъ въ аптицѣ пôдъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старôмъ Мѣстѣ (Altstadt)

Учителя

для дѣтей школъ народныхъ можна заразъ одержати за мѣрною надгородою зъ-помѣжь кандидатôвъ семинаріи учительскои. Интересованй зволятъ удаватися въ тôй справѣ до о. Стефановича у Львовѣ (улиця Руска, ч. 3), подаючи свои условія.

2—10 **БРИТВЫ**

правдивй швайцарскй и англійскй по зр. 1·20, 1·50, 1 75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручаютъ

Братя Лянгнеръ

Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Вже выйшовъ

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ

„Просвѣты“

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Змѣстъ: Календарь историчный, астрономичный и церковный. — **Мѣсяцѣ** съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, ôтмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — **Часть информаційна:** Цѣсарска родина Выказъ оплатъ стемпловыхъ за найважнѣйшй справы правнй, документы, поданя и т. и. Скалѣ стемпльовй. Розкладъ ѣзды на галиц зелѣзныхъ дорогахъ. Щаднцѣ почтовй (I—XXXVI) — **Уставъ церковный на рôкъ 1886,** укладу о. Теодора Мельника (Стор. 1—56). — **Часть литературна:** Вечѣръ на Украинѣ [Тараса Шевченка]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвѣнокъ] Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С. Метеллѣ). Гульнара [оповѣданье Павла Свеницкого, переложивъ В. Лукичь]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею вмирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самойловичь и Дорошенко [Пôсля М Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Волод. Навроцкій, Павло Чубиньскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнило Сушкевичь. Константинъ Бобикевичь, Василь Проданъ, Олександеръ Духновичь. Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол. Барвѣньскій]. Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д-ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ Н. Зандрока]. Смѣшне. [Стор. 1—134]. Рôзнй оголошеня — **Илюстраціи:** Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Цѣна 50 кр.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ Замовляючй въ „Просвѣтѣ“ зъ провинціи долучатъ 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

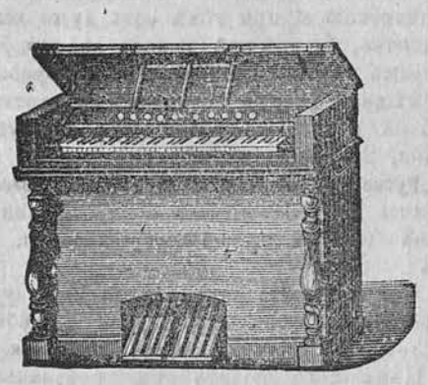

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 24—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 39—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Якъ скоро можна усунути ослабленье нервôвъ и бракъ апетиту

черезъ вынаходъ солодового екстракту п. Іоана Гоффа въ Берлинѣ и Вѣдни (Bräunerstrasse 8) доказуе письмо панѣ Баксай у Вѣдни въ котрôмъ она каже:

„Вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого пива здоровя зъ екстракту солодового зменшилась моя недуга, сонъ и апетитъ повернули.“

Не можна змѣркувати радôсть чоловѣка, що по довшôй недузѣ тѣшится знову здоровемъ, то щастье посѣдаю я знову. По довшôмъ ослабленю нервôвъ, браку апетиту и замуленю якъ такожь непокоячôй безсонности почала я уживати Вашикъ славнозвѣстныхъ Іоана Гоффа препаратôвъ солодовыхъ и вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого неоцѣненого Іоана Гоффа пива здоровя зъ екстракту солодового съ солодовою шоколядою здоровя Іоана Гоффа почала моя недуга зменшатися, и теперь слава Богу, мôй сонъ здоровый, апетитъ добрый, и замуленье уступило. Высказуючи Вамъ мою глубоку подяку уповажняю Васъ въ хосенъ всѣхъ страдаючихъ оголосити мое признанье.

Вѣдень, дня 24 мая 1884.

Марія зъ Баксай Johannesgasse 19.

Его Вел. цѣсарь и король Вильгельмъ I. ôтзначивъ фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа вселаскавѣйшимъ письмомъ признательности, удѣленьемъ титулу совѣтника и достоиньствомъ рицаря.

Ще передъ тымъ говоривъ Его Вл. бл. п. король Вильгельмъ IV.: „Ваше хороше пиво жолудкове добре на мене ôтдѣлало“.

Его Вел. цѣсарь Австріи Францъ Іосифъ I декорувавъ всевысочайшою власною рукою фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, говорячи: „Тѣшитъ мене, що можу такого чоловѣка, якъ Вы, ôтзначити“.

Прошу заразъ выслати пиво здоровя зъ екстракту солодового Іоана Гоффа для Его Вел. царя Россіи, Александра“. (Телеграфична депеша Его Вел. черезъ гр. Шувалова.

Его Вел. король саксоньскій заявивъ: „Вашъ екстрактъ солодовый зробивъ добре королевôй-матери“. (Мотивъ до надѣленя титулу придворного доставника)

До пана **Іоана Гоффа,** черезъ свôй вынаходъ пôсля его имени названыхъ Іоана Гоффа препаратôвъ уздоровляючихъ зъ екстракту солодового, ц. к. совѣтника, властителя золотого хреста заслуги, съ короною, рицаря высокихъ прускихъ и нѣмецкихъ орденôвъ, фабрикъ въ Берлинѣ и Вѣдни, Graben, Bräunerstrasse 8.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повиннй звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдпись Іоана Гоффа). 1481 5—6

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3 82 зр, 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр. — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодовй въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсяця продажѣ суть уповажненй литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика I Травчиньского, Іоана Яница — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидбровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичь, I. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичь, Н. Катане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Черновцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А Баеръ и дръ Барберъ; **Въ Борыславѣ:** Самуилъ I Фрайндъ

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 130 Львôвъ, Вторникъ 8 грудня (26 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ *для Австріи:* *для Россіи:*
на цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Внесенье пос. Романчука

обговорене було доси на двохъ засѣданяхъ комисіи шкôльнои. На першôмъ засѣданю п. Романчукъ въ $2^1/_2$ годиннôй промовѣ збивавъ одинъ за другимъ всѣ закиды, пôднесенй въ справозданю Выдѣлу краевого, уложенôмъ п. *Октавомъ* Петрускимъ, и выказавъ цѣлу неосновнôсть того-жь справозданя, о котрôмъ вже въ своѣй промовѣ въ соймѣ сказавъ бувъ словами Шиллера: Das war kein Meisterstück, *Octavio*!

Передовсѣмъ выказавъ, що и Рада шкôльна и многй выдѣлы повѣтовй и Выдѣлъ краевый навѣть не зрозумѣли добре сего внесеня, бо добачили въ нѣмъ примусъ для рускихъ родичѣвъ посылати свои дѣти въ рускй школы, котрого примусу тамъ однакожь зовсѣмъ нема, а противно есть примусъ въ теперѣшнôй уставѣ, котра змушуе всѣхъ родичѣвъ по мѣстахъ посылати свои дѣти до польскихъ шкôлъ, бо нынѣ нема тамъ шкôлъ рускихъ! Засада теперѣшнои уставы, що о языцѣ выкладовôмъ рѣшае той, хто школу удержуе, зовсѣмъ не есть анѣ найсправедливѣйша анѣ найôтповѣднѣйша, а при тенденційнôмъ выконаню могла бы довести до майже цѣлковитого усуненя рускихъ шкôлъ въ рускôмъ краю; засада тая и не узнана анѣ въ уставѣ державнôй анѣ иншими народами, н. пр. Чехами, котрй ставлятъ свою lex Квічаля. Найсправедливѣйша засада есть тая, котра увзглядняе передовсѣмъ потребу людности и вымоги дидактично-педагогичнй, а при тôмъ хоронитъ меншости противъ абсолютнои волѣ бôльшости: така то засада поставлена, бодай въ части у внесеню рускихъ послôвъ.

Рада шкôльна, поминувши то, що де-що въ тôмъ внесеню не зрозумѣла, выразилася въ загалѣ въ его користь, о скôлько ôнъ дотыкае шкôлъ народныхъ; що до гимназій, пôднесла она певнй трудности, особливо дидактичнй. Бôльшôсть выдѣлôвъ повѣтовыхъ и мѣстъ заявилася, въ бôльшôй або меншôй мѣрѣ, за внесеньемъ п. Романчука, а не противъ внесеня, якъ то Выдѣлъ краевый цѣлкомъ фальшиво почисливъ. Тажь Выдѣлъ краевый узнавъ н. пр. навѣть опинію выдѣлу равского за противну внесеню рускихъ послôвъ, хотяй той-же равскій выдѣлъ домагаеся 5 новыхъ рускихъ гимназій, отже 40 клясъ, коли пôсля внесеня п. Романчука въ першôмъ роцѣ булобы лише 11, а въ другôмъ и третôмъ около 19 рускихъ клясъ! Найнесправедливѣйше и найбаламутнѣйше зô всѣхъ справозданъ. — казавъ п. Романчукъ, — есть остаточне справозданье Выдѣлу краевого, котрый намагаеся навѣть выказати, будьто-бы у насъ не Русины але Поляки були покривдженй. Такихъ мѣсцевостей, каже Выдѣлъ краевый, де Русинôвъ есть $^1/_4$ або $^1/_2$ а школы народнй суть тôлько польскй, есть въ цѣлôй Галичинѣ лише 156; але такихъ, де Полякôвъ есть $^1/_4$ або $^1/_2$ а школы суть тôлько рускй, есть 158! Всѣхъ же шкôлъ польскихъ есть въ краю 1.212 на 3 миліоны Полякôвъ, а рускихъ 1.376 на $2^1/_2$ миліоны Русинôвъ. Але (ôтповѣвъ п. Романчукъ) поминувши, що многй рускй шк лы суть рускими тôлько на папери, тіи 158 мѣсцевостей то суть майже самй села, де Полякôвъ (recte латинникôвъ) есть по 200 до 400 душь, такъ що для нихъ годѣ-бы ставити окрему школу; але тамтыхъ 156 мѣсцевостей, де Русины не маютъ своеи школы, то суть въ значнôй части мѣсточка и мѣста, де Русинôвъ есть по $1^1/_2$, 2, 3, 4 и 5 тысячь душь! А що до числа шкôлъ, то правда, що рускихъ есть бôльше, бо Русины бôльше дбали, але то суть майже самй школы 1-клясовй, а Поляки маютъ 130 шкôлъ 4-клясовыхъ, 18 шкôлъ 5-кл. и т. д., а 15 навѣть 8-клясовыхъ шкôлъ народныхъ. Треба не число шкôлъ порôвнувати, але число клясъ, тогды покажеся, що Поляки о якихъ 500 клясъ маютъ бôльше; такъ само якъ не можна порôвнувати маетокъ двохъ людей пôсля того, кôлько штукъ монеты кождый мае, але пôсля того, яка есть монета!

Наконець признае нѣбы Выдѣлъ кр. Русинамъ, що въ 4 (!) мѣстахъ: Стрыю, Дрогобычи, Коломыи и Тернополи есть пôдстава до заложеня рускои народнои школы, але се може статися въ дорозѣ администраційнôй, на основѣ уставы державнои! Отже Выдѣлъ кр. признавъ тутъ наразъ важнôсть сеи уставы, хотяй въ цѣлôмъ справозданю сю важнôсть, и то справедливо, заперечуе, — а тôлько на те, щобы выкрутитися!

Що до шкôлъ середныхъ, то Выдѣлъ кр. стоитъ зовсѣмъ на тôмъ самôмъ становищи, що краева рада шкôльна. П. Романчукъ признавъ, що деякй трудности дидактичнй заходятъ; если-жь тамтого року не зважавъ на нихъ при ставленю свого внесеня, то длятого, бо хотѣвъ тогды оминути иншй трудности, наказанй теперѣшною уставою, т. е. потребу засяганя опиніи радъ повѣтовыхъ. Теперь же готовъ змѣнити другу часть свого внесеня въ той способъ, що домагаеся на-разѣ рускои гимназіи въ Перемышли и постôйныхъ паралельокъ рускихъ при гимназіяхъ въ Станиславовѣ и Тернополи, а такожь въ Коломыи.

На другôмъ засѣданю промовляли польскй послы. Справозданя Выдѣлу краевого нѣхто не важився боронити. Д-ръ *Пилатъ* старався тôлько пояснити статистичнй данй, помѣщенй въ тôмъ справозданю и боронити засады теперѣшнои уставы; жадае, щобы въ рускихъ школахъ народныхъ наука польского языка була предметомъ обовязковымъ. — Гр. *Войтѣхъ Дѣдушицкій* не хоче чисто рускихъ гимназій, пôдноситъ конечнôсть обовязковои науки руского языка въ гимназіяхъ и для польскихъ ученикôвъ; арт. 19 закона основного, стоячій сему на завадѣ, дався-бы обôйти въ той способъ, що на выразне а узасаднене жаданье родичѣвъ ихъ сыны могли-бы ôтъ тои науки увôльнитися. Крôмъ руского языка можна-бы ще одинъ предметъ выкладати по руски. Змѣны теперѣшнои уставы не треба; досыть резолюціи, щобы Рада шкôльна вплынула на мѣста, абы закладали рускй школы народнй, а де мѣсто не хотѣло-бъ, тамъ заложилася-бы школа зъ краевого фонду. — Дръ *Малецкій* въ сердечнôй промовѣ пôддае гадку завести въ гимназіяхъ утраквизмъ, щобы половина предметôвъ выкладана була по польски, а половина по руски. — Дръ *Цоль* не хоче змѣны уставы а есть за увзглядненьемъ потребъ рускои людности въ школахъ народныхъ черезъ ухваленье ôтповѣднои революціи; що до гадки п. Малецкого, то мусѣли-бы перше польскй якъ и рускй послы межи собою порозумѣтися. — Д-ръ *Черкавскій* вказуе на трудности переведеня тои гадки; есть за обовязковою наукою обохъ краевыхъ языкôвъ въ школахъ середныхъ. Що до шкôлъ народныхъ, то и меншости маютъ свои права, але нехай выразно заявлятъ свою волю; съ тымъ условіемъ можна-бы внесенье п. Романчука пріймити. Въ теченю вѣкôвъ значна часть Русинôвъ, именно по мѣстахъ, приняла цивилизацію польску, съ тымъ треба числитися; але теперь може наступити и противна струя, и тая людность можe назадъ стати рускою; коли се станеся, то треба буде се увзглядннити. Въ гимназіяхъ и теперѣшня устава дае можливôсть закладати рускй паралельки; если такъ не дѣялося, то длятого, що такй були обставины; если-жь теперь Соймъ объявить свою волю за инакшимъ выконуваньемъ уставы, то тая воля буде мусѣла увзглядннитися. — П. *Романовичъ* есть за внесеньемъ п. Романчука що до шкôлъ народныхъ за заложеньемъ рускои гимназіи въ Перемышли. Не тôлько взгляды дидактично-педагогичнй промовляютъ за тымъ, але ще бôльше взгляды политичнй. При тôмъ же жадае обовязковои науки руского языка въ гимназіяхъ. — Кн. *Юрій Чарторыйскій* не хоче трактувати внесенье п. Романчука яко велику акцію политичну, бо и самъ внескодавець выразно заявивъ, що такъ его не розумѣе. Справозданье Выдѣлу кр. стоитъ въ суперечности съ торôчнымъ справозданьемъ комисіи шкôльнои. Бесѣдникъ есть що до шкôлъ народныхъ за внесеньемъ п. Романчука, але съ додаткомъ условія, що руска школа мае завестися тамъ, де важадае 25 родичѣвъ, а що до шкôлъ середныхъ, за заложеньемъ однои гимназіи рускои. При тôмъ же жадае обовязковои науки польского языка въ рускихъ школахъ.

Властивыхъ, докладно сформулованыхъ внесень не ставивъ нѣхто, цѣла дискусія була лише „вымѣною гадокъ“. Тымчасовымъ референтомъ для комисіи (не для Сойму) выбрано д-ра Цоля.

Сербско-болгарска вôйна.

Зъ поля вôйны не надôйшли доси жаднй занепокоюючй вѣсти, але и жаднй такй, въ котрыхъ можна-бы вносити, що обѣ стороны готовй вже помиритися. Гр. Кевенгильеръ вернувъ вчера въ ночи до Бѣлграду. Въ бѣлградскихъ кругахъ дипломатичныхъ суть того переконаня, що посередництво гр. Кевенгильера увѣнчаеся успѣхомъ, бо оба противники не суть приготованй до зимовои кампаніи. Оногды выслало правительство сербске ультиматумъ до Болгаріи, а пôдполковникъ Миловановичь, котрый повѣзъ ультиматумъ, одержавъ припорученье ôтъ свого правительства заявити правительству болгарскому, що коли Болгарія не пріймe предложень сербскихъ, войска сербскй въ 36 годинъ по безъуспѣшнôмъ верненю сербского посла розпôчнутъ вôйну на ново. Въ Нишу сподѣваются нынѣ рѣ-

Гальшка Острожска.

(*Трагедія въ 5 дѣяхъ д-ра Омеляна Огоновского.*)

Ôтъ часу, коли на престолѣ польскôмъ, пôдъ конець XIV вѣку, засѣла родина Ягайла, проявляеся у польскои шляхты стремленье, ôтлучати поменшй частины рускихъ земель ôтъ великокняжого престола литовско-руского и лучити ихъ съ короною польскою въ одну политичну цѣлôсть. Противилась сему стремленю литовска Русь заразъ зъ-разу пôдъ проводомъ свого князя Витовда на зъѣздѣ въ Луцку, якъ и съ оружьемъ въ рукахъ за часôвъ Свидригайла, убійствомъ Жигмонта Кейстутовича, непусканьемъ Казимира Ягайлонця на престолъ польскій, а имъ пôдъ руку въ тôй дефензивнôй борбѣ вшла православно-руска шляхта, зберегаючи по силамъ автономію своеи ôтчины.

Мимо того удалось уже першимъ Ягайлонцямъ сполучити Подôлье и частину Волынѣ съ короною польскою, а коли пôдъ конець XV вѣку Иванъ Василевичь загрозивъ цѣлости Литвы зъ пôвночи, довести съ вступленьемъ на престолъ Александра (1501—1506) до персональнои, а пôзнѣйше за Жигмонта Августа (1569) и до реальнои уніи обохъ державъ.

Рôвночасно съ сею анексійною политикою дѣялось и то, що шляхта польска, вспирана королями, входила мало-помалу черезъ женитьбы въ рускихъ магнатскахъ родинахъ въ посѣданье ихъ розлогихъ земель, чинôвъ и достоинствъ державныхъ, а вдомашнившись тутъ, стала на рускôй земли ширити польску культуру и католицизмъ. По неудачнôмъ повстаню Михайла Глиньского и брата его Василя, котрй при помочи великого князя московского, въ часѣ панованя Жигмонта Старого (1506—1548) ще разъ станули въ оборонѣ политичнои автономіи литовскои Руси и навѣть перенялись гадкою тую Русь на все ôторвати ôтъ Польщѣ, пôшла унификація рускихъ земель съ короною дуже скорымъ ходомъ. Що при всѣмъ тôмъ не обходилось безъ рôзного рода насилія и пôдступу изъ стороны агресивного елементу польского, се рѣчь исторична. Опозиція руско-православныхъ родôвъ Острожскихъ, Вишневецкихъ, Радивилôвъ и др. выдѣла поволи, сконцентрувалась ôттакъ по уніи берестейскôй на запорожскôй Сѣчи, поки и тутъ остаточно не ослабла и зломана не допустила до першого подѣлу Руси-Украины межи Польщу и Россію въ договорѣ Андрусôвскôмъ (1668).

Зъ того-то часу завзятои и грôзнои борбы Руси съ Польщею, борбы, що обгорнула всю суспôльнôсть и проявлялась на кождôмъ поли и при всякôй нагодѣ, а навѣть вдерлась въ житье приватне и родинне, именно зъ другои половины XVI вѣку, взявъ авторъ „Гальшки Острожскои“ дуже цѣкавый и д-ромъ Ис. Шараневичемъ въ окремôй историчнôй монографіи основно оброблений предметъ до своеи трагедіи. Есть се илюстрація дальшихъ часôвъ, якй пережила Русь наша по Федьку Острожскôмъ, котрый д-ру Огоновскому послуживъ такожь за сюжетъ до драматичного утвору. Тôлько не вже съ оружьемъ въ рукахъ на кровавыхъ поляхъ бореся Русь съ програмовою унификацією королѣвъ польскихъ, а въ крузѣ родиннôмъ славного роду князѣвъ Острожскихъ, першихъ вельможь рускихъ, стаютъ противъ себе до бою згаданй супротивнй таборы. Въ родинѣ Острожскихъ рѣшаеся велике и для Руси досыть жизненне пытанье, кому съ рукою Гальшки, найбогатшои рускои красавицѣ, припадутъ широкй рускй землѣ по покôйнôмъ еи батьку, князю Иліи Острожскôмъ, чи рускому, чи якому-то польскому женихови? А стараесь о ту золоту руку князь Дмитро Сангушко, близькій своякъ Острожскихъ, стараеся Дмитро Вишневецкій „Байда“, атаманъ запорожскои Сѣчи, молодый Петро Зборовскій и Лукашь, графъ зъ Горки. Однй зъ нихъ хотятъ посѣсти серце молодои Гальшки, другй богате еи вѣно и значенье на Руси.

Але годѣ намъ вже теперь широко розказувати историю житя героинѣ трагедіи, котру припало намъ оцѣняти. Читателѣ нашй зрозумѣютъ еи докладно зъ самого содержаня, котре тутъ подамо, замѣчаючи на разѣ лишь то, що Гальшка есть донькою покôйного Иліи, князя Острожского и жіе при своѣй матери Беатѣ; що еи опѣкуномъ есть Василь Константинъ князь Острожскій, оженений съ Софіею зъ Тарновскихъ (Полькою), що надъопѣкунство надъ нею держитъ по тогдѣшному звычаеви и закону самъ король польскій, Жигмонтъ Августъ, и що Гальшка посѣдае ôсѣмнадцятый рôкъ житя, вѣкъ, якій по мнѣню вѣхъ насъ якъ-разъ надобится, щобъ съ нимъ станути пôдъ вѣнець и почати щасливе подружне житье.

Акція починаеся въ замку Острожскôмъ, посѣлости Беаты. Гальшка засѣла при столѣ вразъ изъ своимъ учителемъ, черцемъ Иренеемъ до науки дуже мало приступнои для молодои головки и живои вдачи дѣвчины, въ котрои души выгрѣвся вже идеалъ хорошого, удалого, рицарского жениха и зовсѣмъ природне бажанье, схолястичну, суху науку про царѣвъ Соломона и Китовраса замѣнити на любовный щебетъ двоихъ молодыхъ сердець. Але ледви Гальшка при тôй чуднôй науцѣ XVI вѣку стала скучати и нетерпеливитись, коли якъ разъ подруга еи, Олеся Заславска, подае ѣй веселу вѣсть, що въ замку станувъ милый гôсть, князь Дмитро Вишневецкій, атаманъ запорожскои Сѣчи, немовь мѣсяць молодикъ, хорошій мужчина, удалый лицарь, съ чистымъ, горячимъ серцемъ у груди. Гальшка не кôнчитъ вже томлячои лекціи съ о. Иренеемъ, а „зѣло назидательну исторію“ о Варлаамѣ и Іоасафѣ и наверненю Индôвъ черезъ св. апостола Тому лишае на завтра. Дмитро Вишневецкій, выбранець еи серця, являесь ѣй на зустрѣчь. Сцену любовну, котра теперь слѣдуе, могли-бъ собѣ читателѣ нашй вже самй досновати, коли-бъ не та обставина, що кромѣ солодкихъ слôвъ, якими обое молодята дарятъ себе взаимно, предметомъ ихъ розмовы есть и Сѣчь запорожска съ буйнымъ, широкимъ своимъ житьемъ, съ намѣренымъ походомъ на Царгородъ, до султана „въ

шучои ôтповѣди. — Сербскій министеръ вôйны, Петровичь, пôшовъ въ ôтставку а на его мѣсце именованый Франасовичь, дотеперѣшный посолъ въ Римѣ. Говорятъ, що Петровичь въ послѣдныхъ дняхъ ставъ проявляти певне ослабленье на умѣ, се було причиною его димисіи.

„Montagsrevue" доноситъ, що державы выслали знову такъ до Сербіи якъ и до Болгаріи ноту, въ котрôй енергично напираютъ на обѣ стороны, щобы чимъ скорше заключали миръ. — Зъ Берлина доносятъ, що болгарске правительство замовило въ фабрицѣ Крупа 16.000 набоѣвъ арматныхъ

Пôсля информацій „Pokrok-a" зъ Филипополя, ôтбуваются въ цѣлôй Всхôднôй Румеліи митинги противъ привернення status quo а зворушенье мало тамъ дôйти вже до того степеня, що султаньскй комисарѣ — якъ кажутъ — постановили зô взгляду на небезпечне положенье вернути назадъ до Константинополя. Минувшои середы ôтбувався подôбный митингъ у пловдивского епископа, на котрôмъ було дуже богато мѣщанъ и делегатôвъ зъ провинціи. До зôбраныхъ промовлявъ епископъ и закôнчивъ свою бесѣду словами: Мы не хочемо нѣчого чути о жадныхъ проектахъ привернення на ново status quo, зъ якои-бы небудь стороны они не походили. Ôттакъ промовлявъ россійскій агентъ и пояснявъ зôбранымъ, що теперѣшнй посланники султана суть лишь предтечами комисіи европейскои и спеціяльного комисаря турецкого, котрй маютъ зреформуватм органичный статутъ. Наколи бы жителѣ тому супротивлялися, то вôйдутъ турецкй войска, а Россія не буде могла тогды нѣчого зробити для народу. Всѣ зôбранй ôтповѣли одноголосно, що не хотятъ жаднои комисіи и не годятся на заведенье status quo. Ухвалено отже ôттакъ выслати депутацію зъ 7 мѣщанъ Филипополя и одного официра до турецкихъ комисарѣвъ и приказано имъ сказати, що: перше; правительство, котрого мѣсто слухае, не находится тутъ, а въ Софіи; друге, що позаякъ бôльша часть жителѣвъ и то майже всѣ интелигентнѣйшй позôстаютъ теперь на поли вôйны, позôсталй самй не можутъ безъ тамтыхъ нѣчого ухвалювати, а трете, що коли Румелія бôльше якъ 60.000 людей выслала на сербску границю, то и не хоче теперь нѣчого чути о заведеню на ново давного стану рѣчей.

Въ справѣ конгруальнôй.

(*Дальше.*)

Оцѣненье катастральне чистого доходу въ грунтôвъ въ загалѣ, хочь узаконене, не конечно треба уважати ôтповѣднымъ фактичному станови, а лишь взглядно справедливымъ. Оно мае служити за пôдставу справедливѣйшого розложення тягарôвъ податковыхъ, хотяй загально знана рѣчь, що сей дохôдъ зъ грунтôвъ ерекціональныхъ за высоко почисленый. Тутъ при уложеню тарифы шацунковои на поодинокй рейоны не увзгляднено ôтмѣнныхъ правомъ приписаныхъ обстановъ, въ якихъ знаходятся господарства на грунтахъ церковныхъ. Вкажу мѣжь иншимъ на грунты въ парохіяхъ прилученыхъ, де брано парцелѣ грунтовй до тои самои категоріи, якъ межôвникôвъ, н. пр. огороды, хотяй тамъ господарь-властитель може мешкати и мешкае, а парохъ и не може и не смѣе тамъ мешкати, а за тымъ и въ тои парцелѣ не може мати такого доходу, якъ его межôвникъ, и т. д.

Зъ всего сказаного явно, що весь чистый дохôдъ ôттягати ôтъ конгруы — недорѣчно и несправедлив. Вправдѣ въ парохіяхъ, де сей чистый дохôдъ (катастральный) не досягае высоты конгруы, ще пôвъ бѣды-лиха, але въ парохіяхъ, де ôнъ сю конгруу перевысшае, тамъ уже цѣла бѣда; тамъ духовеньству грозитъ страшна катастрофа; а такихъ парохій есть значне число, бо на цѣлу Галичину найдесь ихъ тысячѣ. Тожь нѣякимъ способомъ пôсля новои регуляціи не можна надѣятися вже зъ сего титулу нѣякого полѣпшення, але противно, конечно муситъ наступити и взглядне и безвзглядне погôршенье; бо тамъ, хочь квота конгруальна доси була мала, та чистый дохôдъ числено по старôй нормѣ, такъ що дѣйстно парохи мали бôльшй доходы, якъ имъ почислено, чи иншими словами, якъ имъ ôттягано ôтъ конгруы, а такъ латаючи одну бѣду другою, прецѣнь могли за свои труды мати якій-такій дохôдъ; теперь же, коли конгруу не пôдвисшено въ порôвнаню до пôдвысшеного чистого доходу, будутъ страшно скривдженй. Що-жь сказати о тыхъ кôлькохъ парохіяхъ, въ котрыхъ и пôсля старои нормы уже плачено до религійного фонду, — тамъ руина — конечною. А конець кôнцемъ: за полѣпшенье дуже незначне и въ дуже малôмъ числѣ парохій наступитъ погôршенье быту матеріяльного въ далеко бôльшôй части приходôвъ, уже зъ сеи одной точки: недорѣчности вытыкаючои зъ почисленя душпастырямъ всего чистого доходу зъ грунтôвъ. Яка-жь доперва отворится перспектива на будучу долю духовеньства, якъ почислятъ такъ само недорѣчнымъ способомъ и иншй емолюменты?

Що до сего мого розумованя о чистôмъ доходѣ зъ грунтôвъ може бы хотѣвъ менѣ хто закинути, якъ то дѣйстно и закидувано, що: по перше, въ усталеню нормъ тарифовыхъ для катастру шацункового увзгляднювано уже все, що входитъ въ потребы господарскй, именно капиталы закладовй, захôдъ особистый, администрація, и т. д. На сей закидъ, робленый въ добрôй вѣрѣ навѣть и ôтъ самыхъ священикôвъ*), най послужитъ въ ôтповѣдь высше сказане. По друге, абы ослабити важкôсть моихъ аргументôвъ, може закине хто, що якъ-бы дѣйстно такъ було, якъ я удержую, то найлѣпше выпускати грунты ерекціональнй въ посесію, хочь-бы и за цѣну, на яку звучитъ чистый дохôдъ выказаный въ новыхъ аркушахъ посѣлости. И дѣйстно, якъ-бы то було можливо, то бы не лише мôй постулятъ, щобъ не ôттягати ôтъ конгруы весь чистый дохôдъ, бувъ несправедливымъ, але и духовеньству, бодай по бôльшôй части, було-бъ се дуже догôднымъ. Однакожь се неможливе: разъ, що де-куды конечнôсть мѣсцева примушуе пароха провадити господарство, а по друге тому, що таки дѣйстно не найдеся въ нѣякôй парохіи, вынявши тыхъ, що маютъ пасовиска ерекціональнй, такій грунтъ, ôтъ котрого постôйно за аренду можна дôстати стôлько, на скôлько почислено чистый дохôдъ. Знаютъ о тôмъ сказати тіи парохіи, що и доси пускали грунты въ аренду. Инша рѣчь есть на грунтахъ властителѣвъ приватныхъ; тамъ може мати властитель не лише тôлько чистого доходу, якъ ему почислено, але и бôльше, бо ему платня приходитъ и за его особистый трудъ, а если пускае грунтъ въ посесію, то дôстае бôльше, якъ почисленый ему дохôдъ чистый, хиба лише о стôлько, кôлько бы варта була его особиста праця або платна администрація. Та й сей може собѣ забезпечити чиншь платный ôтъ посесора скорше, якъ душпастырь, и найде скорше ретельного посесора, бо може ему пустити въ аренду грунты на кôлька лѣтъ безперерывно, а се въ раціональнôй господарцѣ дуже важна рѣчь; и посесоръ господарь раціональный далеко охотнѣйше ôтъ приватного властителя возьме зъ сеи причины аренду, якъ ôтъ душпастыря, бо сему не вôльно на довгій часъ выарендовувати грунты ерекціональнй, а посесорови уже зъ самыхъ природныхъ причинъ небезпечно пріймати. Сей отже станъ непевности конечно вплынути муситъ на цѣну посесійну, а взглядно муситъ зменшити чистый дохôдъ зъ грунтôвъ ерекціональныхъ. Конець кôнцемъ приватный властитель чи самъ особисто господарюе, чи выпускае въ аренду грунты свои, то въ обохъ случаахъ бôльшй може мати доходы зъ грунту якъ душпастырь, котрый нѣякимъ чиномъ анѣ не може такъ користно выпускати въ аренду, анѣ не може, самъ господаруючи, такй тягнути користи зъ поля, якъ посесоръ або приватный властитель, бо его спиняютъ обовязковй занятя, его духовне становиско; длятого хочь-бы мериторично бувъ и справедливо оцѣненьемъ катастральнымъ усталеный чистый дохôдъ зъ поля, то все кривдою бы було и кривдою буде — его въ цѣлости ôттягати ôтъ конгруы. Богато далось-бы ще на сей тематъ сказати, але розмѣры часописи не дозволяютъ розширюватись надъ симъ тематомъ, а впрочѣмъ и изъ сказаного, хто схоче, узритъ ясно маючу высказатись недорѣчнôсть. Перейду для того до иншихъ точокъ.

(*Дальше буде*).

*) Я писавъ дещо въ сѣй оправѣ въ „Сіонѣ". — Авторъ.

„Порядки" въ Жабю.

(*Допись до „Дѣла".*)

Написалися и наѣздилися щось честнй делегаты жабѣвскои громады, закимъ зôслано имъ комисію для ствердженя, що нещасливу громаду друть, якъ липку; натерпѣлися щось депутаты громадскй, закимъ удалось имъ переконати власти, що тутъ иде не о „соціялизмъ", але о усуненье людскои кривды, зъ ревизій, якй роблено у тыхъ людей, що выступали за правдою, и зъ жандармскихъ надзорôвъ выйшли тй люде побѣдоносно и дôждались побачити тріюмфъ правды надъ неправдою.

Дня 7 л. падолиста у вечеръ въѣхала до Жабя комисія: сов. Выдѣлу кр. Михальчевскій съ своимъ секретаремъ и съ инспекторомъ зъ въ Коссова. Заразъ вечеромъ покликано депутата громады п. Сѣнятовича, а въ ночи о 11 годинѣ урядъ громадскій и заразъ таки наказано ему выдати касу и всѣ книги громадскй та паперы. Все те попечатано, а на другій день о 8 год рано зачався шконтръ. Все було такъ въ непорядку, що трудно було розпочати роботу: не було деякихъ важныхъ книгъ, картки були въ книгъ повыдиранй, каса зовсѣмъ не въ такôмъ станѣ, якъ бы повинна. П. Михальчевскій взявъ заразъ протоколъ въ вôйта и писаря. Ôтъ 8 до 14 падолиста велася контроля книжочокъ податковыхъ; показалося, що народъ терпѣвъ велику кривду черезъ перебôръ податкôвъ. Въ наслѣдокъ того зôйшлася рада громадска и постановила выбрати нового вôйта; при тôмъ бувъ и п. староста зъ Коссова. Комисія львôвска, скôнчивши свое дѣло, передала дотычный матеріялъ судіи слѣдчому. П. Михальчевскій дуже совѣстно займався розслѣдомъ кривды громадскои и тымъ зъеднавъ собѣ велику вдячнôсть ôтъ всѣхъ Гуцулôвъ.

Дня 25 л. падолиста выдавъ ц. к. староста въ Коссовѣ слѣдуюче письмо до депутатôвъ Жабя (доручене имъ черезъ ц. к. судъ):

„Ч. 14351/4236. До Антона Теодора Сѣнятовича и Юры Гаврищука, повномочникôвъ членôвъ громады Жабя.

Выделегована зъ ôтси до Жабя комисія для розслѣду надъужитъ, якихъ мали допускатися при поборѣ податкôвъ вôйтъ Ив. Попôвчукъ и писарь Робертъ Войцѣкевичь, выкрыла въ д. 7 с. м. и слѣдуючихъ познаки чинôвъ карыдостойныхъ и богато несправедливостей въ администраціи. Що до чинôвъ карыдостойныхъ пôсля закона карного списавъ тутешный делегатъ протоколъ зъ кôлькадесяти громадянъ и ôтступивъ его прибувшому до Жабя судіи слѣдчому, котрого задачею буде факты тіи ствердити и виновникôвъ потягнути до отвѣчальности. Несправедливостямъ же въ администраціи вже по части зараджено: вôйтъ Ив. Попôвчукъ врѣкся (sic! — *Ред.*) своеи посады, а рада громадска д. 16 с. м. его вреченье приняла а заступникъ вôйта Ив. Мартищакъ обнявъ урядованье. Писарь же громадскій Робертъ Войцѣкевичь усуненый разъ на завсѣгды зъ писарства, а до побору податкôвъ установлено письменного и отвѣчального касіера (секвестратора — *Ред.*). Дальшимъ можливымъ непорядкамъ въ администраціи буде ц. к. староство дуже бачно запобѣгати и на будуще зарядитъ все, щобы забуреный сумными фактами въ Жабю порядокъ и ладъ знонъ привернути и громадянъ ôтъ можливыхъ дальшихъ надъужитъ, а выс. скарбъ ôтъ страть охоронити, и въ загалѣ буде все чинити, чого вымагати ме интересъ выс. скарбу и громады, якъ и добро членôвъ громады.

О тôмъ звѣщаеся Васъ по причинѣ жалобъ Вашихъ до ц. к. староства зъ 8 вересня, 30 жовтня и 4 падолиста с. р.; до Выс. ц. к. намѣстництва въ 20 серпня, 5 вересня, 10 вересня и 31 жовтня с. р.; а наконець до Трону зъ 5 падолиста с. р., — щобъ Вы о нынѣшнôмъ розпорядженю звѣстили всѣхъ интересованыхъ громадянъ яко ихъ повномочники, и на будуще доносили сюды о всѣхъ выпадкахъ надъужитя, о якихъ тôлько самй довѣдаетесь.

Ц. к. *староство въ Коссовѣ.*"

Въ процесѣ сов. Рожанковского противъ комисаря Єловицкого

— якъ мы вже коротенько доносили — ôтбулася дальша розправа дня 5 грудня с. р. въ львôвскôмъ судѣ повѣтовôмъ мѣско-делегованôмъ секціи III. Розправу розпочавъ судія п. Емисбергеръ короткимъ предоставленьемъ попередпои розправы а ôттакъ заявивъ, що староство золочѣвске не прислало доси актôвъ слѣдства дисциплинарного противъ переслуханого свѣдка Юркевича, предложеня котрыхъ домагався заступникъ сов. Рожанковского, адв. д-ръ Ив. Добрянскій, для того, бо оборонець обжалованого адв. д-ръ Дулемба пôднѣсъ супротивъ сего свѣдка замѣтъ невѣродостойности. Слѣдувало переслуханье свѣдкôвъ.

Свѣдокъ Онуфрій Велганъ вôйтъ зъ Ляцкого зôзнае, що коли прійшовъ, до золочѣвского староства по карты легитимаційнй, п. Єловицкій закликавъ его до себе и сказавъ ему, щобы голосувавъ на гр. Стадницкого, а не на сов. Рожанковского. Якъ буде голосувати на Рожанковского, — говоривъ п. комисарь — то **на громаду впаде велике нещастье, будутъ єи переслѣдувати екзекуціями, навѣть войсковыми, и не увзглядняютъ жаднои реклямаціи.** Було тогды на коритари староства богато (до сто) вôйтôвъ, а всѣ нарѣкали, що такои пресіи передъ выборами нѣколи ще не бувало.

Свѣдокъ Семенъ Костѣвъ, вôйтъ зъ Рыкова, зôзнае, що староста давъ росказъ всѣмъ вôйтамъ, щобы голосували на гр. Стадницкого, а потому ôтославъ вхъ до п. Єловицкого, котрый говоривъ съ кождымъ вôйтомъ окремо. П. Єловицкій говоривъ тогды свѣдкови: „Голосуйте на Стадницкого а не на Рожанковского, бо инакше, **будемо на васъ бѣду насылати. Рожанковскій нѣчого не знае, ôнъ есть тôлько канцелистомъ и нѣчого не значитъ, Рожанковскій то смѣтье!**"

Свѣдокъ Яцко Васлякъ, вôйтъ зъ Луки, зôзнае, що староста ôтославъ его до п. Єловицкого съ словами: „Тамъ почуешь, якъ маешь голосувати". П. Єловицкій говоривъ свѣдкови: „Єсть двохъ кандидатôвъ Стадницкій и Рожанковскій. Вы голосуйте на Стадницкого, бо лѣпше голосувати на него, якъ на батяра!"

Свѣдокъ Юрко Кухарь, вôйтъ зъ Скнилова, зôзнае, що п. Єловицкій такъ говоривъ ему: „Поставлено двохъ кандидатôвъ: одного ворога, другого пріятеля — ворогомъ есть, Рожанковскій а пріятелемъ Стадницкій. Щобы-сте голосували на Стадницкого а не на Рожанковского, бо Рожанковскій есть **ворогомъ Найяснѣйшого Пана и цѣлого ряду, шкода, що носитъ мундуръ цѣсарскій.** Якъ будете голосувати на Рожанковского, то кождого запишу и **шкодити буду тобѣ, дѣтямъ и внукамъ**".

Свѣдокъ Левъ Цѣсельскій, полиціянъ зъ Золочева не говоривъ тогды нѣчого съ п. Єловицкимъ о выборахъ и не бувъ въ тôмъ бюрѣ, де п. комисарь говоривъ съ вôйтами. Ôнъ стоявъ тогды на коридорѣ пôдъ дверми, котрй були замкненй и черезъ котрй не можна було нѣчого чути.

Всѣ повысшй свѣдки ствердили правду своихъ свѣдоцтвъ присягою.

По переслуханю свѣдкôвъ ôтложивъ судія послѣднй промовы сторонъ и засудъ до слѣдуючого дня т. е. до 6 с. м.

На другій день промовляли заступники обжаловуючого и обжалованого. Д-ръ Добряньскій, огорнувши окомъ весь той матеріялъ, якій дала розправа, начеркнувъ сумный образъ въ исторіи галицкого житя конституційного и предотавивъ, въ якій то способъ вщеплюютъ деморализацію въ простолюдина тіи, що повиннй стояти на сторожи публичнои моральности. Урядникъ, котрый-бы въ другôй державѣ конституційнôй важився въ такій способъ агитувати и кидати такй огиднй клеветы на высокого урядника судового, не мôгъ-бы удержатись на своѣмъ становищи и 24 годинъ! Якъ можна жадати ôтъ селянина, щобы мавъ почесть для найвысшои власти для суду, коли политичнй урядники такъ говорятъ о достойникахъ судовыхъ. Тутъ оскорблено цѣлый станъ судейскій! Дальше д-ръ Добряньскій перейшовъ зôзнаня заприсяженыхъ свѣдкôвъ и дуже переконуючо, опираючись на звуцѣ постановъ законныхъ доказувавъ, що п. Єловицкій переступивъ §§. 488, 491 и 496 закона карного, бо въ публичнôмъ мѣсци (канцеляріи), передъ бôльше людьми, посуджувавъ его о чины негоноровй („ворогъ Найясн. Пана") и оскорбивъ его на чести („смѣтье", „батярь"). П. Єловицкій, яко комисарь староства, засудивъ на пôдставѣ передконституційного патенту, зъ 1854 р. двохъ урядникôвъ судовыхъ за то, що на передвыборчôмъ зборѣ закинули ему, що ôнъ не мае права бути на передвыборчôмъ зборѣ (що есть правдою), на найвысшу кару 100 зр., подаючи яко обставину обтяжаючу, що „они суть урядниками". Нехай же и въ сѣмъ случаю fiat justitia!

Заступникъ обжалованого д-ръ Дулемба навѣть не старався брати рѣчь основно и розбира-

---

гостѣ", и Русь-Украина, могуча, вольна и захищена сильною рукою Днѣпрового козацтва. Гальшка являеся не лишь люблячою дѣвчиною, але и патріоткою рускою, що свого сокола готова провести чи то на Татарву въ Кримъ, чи на Турка въ Стамбулъ.

Тôлько-жь не все въ житю людскôмъ иде неначе зъ платка. Рада-бъ Гальшка въ любовный рай, коли-жь мати еи Беата, женщина, що несесь дуже высоко и стоитъ дуже близько до короля, польска уніонистка на Руси и такôй-же идеи пôдъ ладъ идучи, готовитъ своѣй Гальшцѣ подружну долю не съ козацкимъ отаманомъ-Байдою, котрый въ еи очахъ есть простымъ харцизякою, а съ якимъ-то вельможею польскимъ, любимцемъ королевскимъ. И ось, коли обое молодй складаютъ собѣ присягу вѣрности, а Дмитро Вишневецкій ще нынѣ рѣшаеся просити матери о руку Гальшки, въ тôй хвили являеся Беата и стрѣчае Вишневецкого дуже нечемно и навѣть (може крыхту за надто) обидливо. Колизія, котра зъ того выходитъ, кôнчится розстаньемъ молодыхъ, запорученьемъ собѣ вѣчнои любови и надѣею, що Гальшка зъумѣе матѣръ свою перемолити. У Беаты однакожь зовсѣмъ друга думка. Она презырае Русею, еи людьми, вѣрою, звычаемъ и обычаемъ. Польща есть еи идеаломъ, ласка королевска послѣдною цѣлею еи гадокъ. Она представляе собою типъ польскои аристократки на рускôй земли.

Въ хвили, коли Беата бореся съ своими думками, приноситъ ѣй князь Слуцкій, Симеонъ Олельковичь (такожь уніонистъ) трѣвожну вѣсть, що на еи замокъ иде съ людьми стрый Гальшки, Василь Константинъ Острожскій зъ Дубна. Намѣреньемъ его есть, пошукати для Димитрія Сангушка въ дворѣ Беаты красной куницѣ, молодои дѣвицѣ. Беата готовится до збройного ôтпору напастника, що сватьбою Гальшки съ Сангушкомъ, своимъ одномышленикомъ и своякомъ, хоче перебити высокй пляны еи и спинити переходъ рускихъ земель въ руки якого-то польского шляхтича. Але еи силы за слабй противъ могучого Василя. За оценою чути щекотъ оружія и выстрѣлы, въ слѣдъ за чимъ являеся передъ Беатою и Гальшкою молодый Сангушко. Безъ довгихъ короводôвъ проситъ ôнъ о руку Гальшки, покликуючись на свояцтво, давне знакомство и дане слово изъ стороны Беаты. Гальшка и Беата ôтказуютъ прошеню, перва по причинѣ, що любитъ Димитрія Вишневецкого, друга въ пересвѣдченю що для Гальшки найдеся женихъ-королевичь. Дѣло рѣшае однакожь небавомъ самъ Константинъ Острожскій, явившись зъ оружьемъ въ рукахъ передъ спорючими. Яко опѣкунъ Гальшки уважае ôнъ себе въ повнôмъ правѣ назначити дѣвчинѣ жениха, а мотивы національнй, религійнй и политичнй велятъ выбрати лишь Сангушка. Константинъ пересвѣдченый, що дѣвочй химеры уложатся по вѣнчаню и що Гальшка, его братаниця, буде щаслива въ пожитю съ Русиномъ, котрый еи любитъ и поважае. Тому и мало слухае ôнъ замѣтôвъ гордои матери и не дивится на слезы Гальшки. „Въ церковь, пôдъ вѣнець", звучитъ его строгій розказъ, а тамъ каже ôнъ: — „Господь призритъ вже зъ небеси и посѣтитъ виноградъ сей..." Насильнымъ вѣнчаньемъ Гальшки съ Сангушкомъ кôнчится и перша дѣя трагедіи.

ти зôзнаня свѣдкôвъ, якъ коли-бъ бувъ уже зъ горы певный увôльненя п. комисаря. Ôнъ вытолкувавъ лише по овому що п. комисарь говоривъ се въ канцеляріи, а канцелярія не публичне, але приватне мѣсце, и говоривъ не передъ бôльше людьми, а передъ кождымъ поодинокимъ.

Д-ръ Добряньскій зновъ забравъ голосъ и доказувавъ, що канцелярія — мѣсце публичне, а законъ не каже: „въ присутности бôльше людей наразъ", але „передъ бôльше людьми" въ загалѣ. Впрочѣмъ пôсля зôзнаня свѣдка можна було чути на коридорѣ, що говоривъ п. комисарь въ канцеляріи, и той свѣдокъ дѣйстно чувъ, а мусѣли и другѣ чути.

Судія п. Емисбергеръ оголосивъ вырокъ увôльняючій **п. Єловицкого** ôтъ переступленя всѣхъ наведеныхъ §§-ôвъ на тôй пôдставѣ, що **хотяй п. Єловицкій допустився переступленя оскорбленя чести сов. Рожанковского,** то однакожь не можна его засудити за-для недостачи вымогъ законныхъ, именно: ôнъ не говоривъ передъ бôльше людьми, а канцелярія при замкненыхъ дверехъ есть мѣсцемъ приватнымъ, не публичнымъ. Высказъ п. Єловицкого „Рожанковскій есть ворогомъ Найясн. Пана" **не есть тутъ переступленьемъ,** бо не ôтносится до нѣякого факту, а есть тôлько личнымъ поглядомъ ц. к. комисаря Єловицкого.

Д-ръ Добряньскій зголосивъ ôткликъ до высшои инстанціи (суду краевого).

Соймъ краевый.

VII. Засѣданье зъ дня 7 л. грудня 1885.

Мѣжь ôтчитаными петиціями були двѣ ôтъ Русинôвъ членôвъ рады повѣтовои въ Турцѣ и ôтъ турчаньскои „Народнои Рады" въ справѣ звѣстнои „вѣчнои турецкои" рады повѣтовои и господарованя еи выдѣлу. До тыхъ петицій забравъ голосъ пос. Н. Антоневичь и представивши Соймови, що нынѣшна турчаньска рада повѣтова урядуе незаконно ще ôть самого початку, якъ заведено институцію радъ повѣтовыхъ, поручивъ горячо дотычнôй комисіи щиро занятися розслѣдомъ тыхъ петицій.

Слѣдували першѣ читаня справоздань Выдѣлу краевого о школахъ рôльничихъ въ Дубляхъ; о Банку краевôмъ; о вызначеню территоріи для округа нового суду пов. въ Пôдволочискахъ.

Потому пос. Абрагамовичь мотивувавъ свое внесенье о приспѣшенье проекту уставы о опустахъ грунтового податку по причинѣ нещасть. Бесѣдникъ доказувавъ, що пôсля дотеперѣшныхъ постановъ нема опустôвъ, або суть дуже незначнѣ навѣть въ такихъ случаяхъ, коли хлѣборобъ утерпитъ велику страту въ своѣмъ майнѣ. Такъ н. пр. теперь нема нѣякого опусту податку, коли погорятъ господарскѣ будынки съ зôбранымъ збôжемъ, стирты и копицѣ сѣна; коли повѣнь забрала збôже або сѣно, що лежали на покосѣ; на случай граду передъ 24 л. червнемъ опустъ выноситъ лишь $^{2}/_{8}$ вартости, хотяйбы градъ все знищивъ; коли-жь градъ ушкодивъ лише $^{4}/_{10}$ збôжа хлѣбороба, то тогды нема нѣякого опусту. Впрочѣмъ въ дотеперѣшныхъ постановахъ есть богато суперечностей и урядники не знаютъ, якъ поступати. Въ виду всего того потрѣбно выдати разъ одну уставу въ тôмъ дѣлѣ. — Внесенье п. Абрагамовича передано комисіи податковôй.

Дальше пос. Руссоцкій мотивувавъ свое внесенье о цлахъ охоронныхъ и о реформѣ тарифъ на зелѣзницяхъ. — Внесенье п. Руссоцкого ôтослано до комисіи господарства краевого.

Опôсля пос. кс. Копыцѣньскій мотивувавъ свое внесенье (котре пôдписували такожь рускѣ послы) о зниженье лѣтъ службы для учителѣвъ зъ 40 на 35 лѣтъ. Учителѣ тяжко працюютъ а рѣдко котрый выслужитъ 40 лѣтъ: на 1000 ледви 3—4; въ двадцять кôлькохъ округахъ нема анѣ одного учителя, що выслуживъ 40 лѣтъ. На зниженю лѣтъ службы учителямъ народнымъ фондъ краевый не утерпитъ, бо выстане фондъ емеритальный. — Внесенье кс. Копыцѣньского ôтослано до комисіи школьнои.

Опôсля на внесенье комисіи правничои ухвалено: 1) щобы громаду Мильчицѣ вылучити зъ округа суду пов. въ Судовôй Вишни и староства въ Мостискахъ, а прилучити до суду пов. и староства въ Рудкахъ; 2) щобы якъ найскорше утворити новый судъ пов. въ Порохнику, до котрого вôйшли-бъ 22 громады съ суду пов. въ Ярославѣ.

Пôдъ конець прійшла на порядокъ дневный справа удѣленя veniam aetatis діетаріеви Мат. Гралевскому, що повнитъ службу официяла при шпитали у Львовѣ. Комисія внесла удѣлити ему veniam aetatis. Супротивъ того выступивъ пос. д-ръ Антоневичь. Таке поступованье кривдило-бъ молодшихъ урядникôвъ и фондъ краевый При тôй нагодѣ д-ръ Антоневичь запустився въ критику стану діетарієвъ въ Выдѣлѣ краевôмъ якъ що-до числа такъ и що-до платнѣ (въ ц. к. намѣстництвѣ есть 31 діетарієвъ а въ Выдѣлѣ краевôмъ ажь 54 и съ далеко бôльшою платнею якъ въ намѣстництвѣ) и внѣсъ, щобы комисія administраційна въ порозумѣню съ Выдѣломъ краевымъ близше розслѣдила станъ діетарієвъ въ Выдѣлѣ кр. — Пос. Плазиньскій обстававъ за тымъ, щобъ удѣлити п. М. Гралевскому veniam aetatis, бо ôнъ черезъ пригоды политичнѣ перенѣсъ дуже прикру долю на Кавказѣ, а не дуже ще старый, бо мае 49 лѣтъ. — Внесенье комисіи принято, а внесенье пос. Антоневича узнавъ п. маршалокъ внесеньемъ самостôйнымъ, котре може кождого часу внести, але оно при сѣмъ предметѣ неумѣстне, бо тутъ ходитъ лишь о то, чи данôй особѣ удѣлити veniam aetatis, чи нѣ.

Слѣдуюче VIII-ме засѣданье назначено на середу.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Австро-угорска монархія и справы на Балканѣ.*) Въ урядѣ заграничнôмъ запанувавъ въ послѣднихъ дняхъ незвычайный рухъ, котрый найлѣпше доказуе, що на балканьскомъ пôвъостровѣ настала теперь критична хвиля для интересôвъ австро-угорскои державы. Австрійска монархія муситъ на всякій случай удержати свôй вплывъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ, а то може она здѣлати лишь въ Сербіи и черезъ Сербію, котра не тôлько що припирае безпосередно до окупованыхъ провинцій, але стоитъ такожь и въ певнôй звязи съ Сербами въ Банатѣ и давнôмъ пограничу войсковôмъ. Межи Сербами и Болгарами все ще не прійшло до якогось порозумѣня и обѣ воюючѣ стороны выступаютъ чимъ разъ грôзнѣйше противъ себе, такъ, що ôтновленье борбы съ кождымъ днемъ стаесь имовѣрнѣйшимъ. Въ Сербіи приготовуются на добре до дальшои вôйны, а и Болгаре не позôстаютъ спокôйно, лишь скрѣпляются, якъ можутъ; пôдъ Пиротомъ сконцентрували они вже всѣ свои силы. Въ виду такого положеня Австрія не може на все дивитися спокôйно, лишь муситъ бути приготовлена на всякій случай. Въ якій способъ схоче Австрія боронити своихъ интересôвъ въ Сербіи, доси ще нема о тôмъ ясныхъ и точныхъ вѣстей; що однакожь збройне выступленье нашои монархіи въ Сербіи на случай дальшихъ крокôвъ военныхъ тамъ-же есть дуже можливе, о тôмъ нема що и сумнѣватися. Зъ другои стороны знову не можна такожь припускати, щобы Россія мимо певныхъ непорозумѣнь и официяльнои неприхильности для князя болгарского, зреклась всякого дальшого вплыву на Болгарію; збройна интервенція на Балканѣ якои-нибудь державы выкликала-бы певно и въ Россіи рухъ, котрый спонукавъ-бы еи правительство такожь до збройного выступленя; и ось въ тôмъ лежитъ причина, що вôйна и миръ зôткнулися вже такъ близько съ собою, що лишь одной хвилѣ потреба, котра-бы порѣшила, що вже въ найблизшôй будучности мае запанувати въ Европѣ. Поки однакожь мовчитъ ще оружіе, працюе дипломатія съ напруженою силою. Въ справѣ болгарскôй безпосередно не вдѣяла дипломатія нѣчого и конференція константинопольска зробила велике фіяско. Чи теперь удастся дипломатіи ôтвернути бурю, яка зависла надъ Европою, не знати; то лишь певна, що першѣ громы налякали навѣть тыхъ, що чародѣйною силою трицѣсарского союза думали ôтвернути всяке небезпеченьство ôтъ Европы и они вже самѣ не вѣрятъ въ ту силу а стараются теперь якъ найточнѣйше розслѣдити грôзну ситуацію, щобы ôттакъ примѣнити до неи власну оборону. Австрія яко найблизше дôткнена подѣями на Балканѣ слѣдитъ за ними якъ найбôльше и се поясняе намъ той рухъ, якій запанувавъ въ послѣдныхъ дняхъ въ мѣродайныхъ сферахъ въ Будапештѣ и Вѣдни. Дня 3 с. м. приѣхавъ бувъ австрійскій посолъ гр. Кевенгильеръ зъ Бѣлграду до Будапешту и конферувавъ тамъ кôлька годинъ съ гр. Андрасимъ и гр. Зичимъ. Гр. Кевенгильеръ мавъ высказатися, що якъ найскорше заключенье мира мѣжь Сербами а Болгарами есть конче потрѣбне, бо партія военна въ Сербіи стаесь що разъ сильнѣйшою и домагаеся чимъ разъ енергичнѣйше дальшого веденя вôйны, що не ôтповѣдало-бы нѣ интересамъ нашои монархіи нѣ котрои небудь зъ другихъ державъ. Хибнымъ було-бы такожь думати, що при дальшôмъ станѣ теперѣшного положеня въ Сербіи мала горстка антидинастична и революційна не збôльшится и не знайде бôльше прихильникôвъ. Наколи-бъ всѣ три цѣсарства завôзвали рѣшучо и категорично такъ Сербію якъ и Болгарію до заключеня мира, то такъ король Милянъ и его правительство, якъ и кн. Александеръ и правительство болгарске розпочали-бы переговоры и старались-бы щиро, щобъ ихъ якъ найскорше довести до кôнця. Того жь ще самого дня вечеромъ выѣхавъ гр. Кевенгильеръ до Вѣдня и бувъ ôттакъ дня 4 с. м. на авдіенціи у цѣсаря. На другій день т. е. дня 5 с. м. бувъ гр. Кевенгильеръ на авдіенціи у наслѣдника престола архикн. Рудольфа, а ôттакъ конферувавъ довшій часъ съ гр. Кальнокимъ, у котрого бувъ такожь на довшôй конференціи угорскій президентъ министрôвъ, Тисса и нѣмецкій пос. кн. Райсъ. Тисса приѣхавъ до Вѣдня ще 4 с. м. и розвѣдувався тутъ окремо у гр. Кальнокого о станѣ заграничнои политики и поставѣ монархіи супротивъ ситуаціи на балканьскôмъ пôвъостровѣ. Угорскому президентови министрôвъ поясненo всѣ фазы миссіи гр. Кевенгильера и его спостереженя и увѣрено его, що згода трехъ цѣсарствъ треває доси ненарушена и що до сихъ цѣсарствъ прилучилася ще и Италія. До поновленя вôйны цѣсарства не допустятъ пôдъ нѣякими условіями. Коли-бы же одна зъ воюючихъ сторôнъ не хотѣла послухати рады державъ, то они (симъ разомъ и Россія) выступили-бы съ авторитативными приказами. Въ сѣмъ дусѣ, здаесь, дасть такожь Тисса ôтповѣдь на интерпеляцію Ираніого, котру сей посолъ хотѣвъ поставити въ угорскôмъ парляментѣ дня 3 с. м., а котру Тисса лишь съ великою трудностею мôгъ повздержати, доказуючи, що така интерпеляція могла бы безъ потребы впровадити правительство въ клопôтъ. По приѣздѣ Тиссы до Вѣдня розôйшлась такожь вѣсть, що цѣсарь не поѣде вже до Гедели, якъ то мы въ послѣднôмъ числѣ доносили.

Мимо всякихъ успокоюючихъ вѣстей не перестае однакожь ходити поголоска о недалекôй вже мобилизаціи и що въ министерствѣ вôйны пороблено вже всякѣ до сего потрѣбнѣ кроки. Одна зъ ческихъ газетъ, стояча близько до правительства доноситъ навѣть, що въ Празѣ ôтбулася сими днями конференція директорôвъ зелѣзниць, на котрôй раджено, въ якій способъ догôдный для всѣхъ зелѣзниць належало бъ завести плянъ ѣзды на случай мобилизаціи. — О авдіенціи гр. Кевенгильера у цѣсаря доноситъ ще „Politik", що цѣсарь передавъ ему власноручне письмо до короля Миляна яко ôтповѣдь на его письмо присланe передъ тыжднемъ. Цѣсарь мавъ пріймити гр. Кевенгильера дуже ласкаво; мимо того — каже згадана газета — мае ôнъ бути перенесеный (dürfte hinwegavanciert werden) съ аванcомъ зъ Бѣлграду.

(*Змѣна въ министерствѣ просвѣты.*) На мѣсце спенсіонованого шефа секціи въ министерствѣ просвѣты, Фидлера, зôставъ именованый гр. Артуръ Енценбергъ. Се именованье подôбно якъ и недавне именованье министра просвѣты выкликало у всѣхъ и всюды немалу сензацію. Хто есть новый шефъ секціи и якои ôнъ барвы? пытаютъ всѣ, а яко ôтповѣдь на се пытанье находятъ лишь одно: homo novus, подôбно якъ и шефъ самого-жь министерства. И при сѣй номинаціи, подôбно, якъ и при номинаціи министра Гауча заховуесь цѣла праса австрійска въ великôй резервѣ; автономисты обѣцюютъ новому шефови свою прихильнôсть, коли ôнъ схоче взяти въ опѣку народнѣ потребы въ школахъ а централисты потѣшаются тымъ, що п. Енценбергъ здаесь бути либераломъ а бодай колись за такого уходивъ, бо тирольскѣ либералы предкладали ему свого часу мандатъ до сойму. Всѣ однакожь годятся на то, що новый шефъ секціи есть безбарвный и годится якъ разъ для змагань гр. Таффого а то тымъ бôльше, що ôнъ есть аристократомъ, котрыхъ гр. Таффе протегуе и найважнѣйшѣ посады ними обсаджуе. Гр. Енценбергъ есть молодымъ чоловѣкомъ и родився въ 1841 р. въ Тироли, де такожь и мае свои добра. Науки кôнчивъ гр. Енценбергъ въ Инспруку и вступивъ ôттакъ до тирольского намѣстництва. Въ 1875 зôставъ ôнъ именованый старостою въ Меранѣ а ôтъ 1882 р. бувъ яко гофратъ при намѣстництвѣ въ Градцу. Яко урядникъ мае гр. Енценбергъ бути дуже здôбный.

Уступившій шефъ секціи Фидлеръ, бувъ однымъ зъ найстаршихъ урядникôвъ въ министерствѣ просвѣты. Ôнъ родився 1818 р. въ Урфарѣ въ Австріи горѣшнôй и бувъ за часôвъ намѣстника Галичины гр. Стадіона, концепистомъ въ президіи намѣстництва у Львовѣ. Въ 1860 р. зôставъ ôнъ именованый совѣтникомъ секціи въ министерствѣ полиціи и референтомъ для справъ прасовыхъ. За правительства Шмерлинга въ 1863 р. зôставъ ôнъ именованый совѣтникомъ министеріяльнымъ и шефомъ найвысшого уряду прасового, за министерства Белькредого бувъ ôнъ гофратомъ при намѣстництвѣ въ Тріестѣ а за кабинету Гогенварта зôставъ именованый шефомъ секціи при министерствѣ просвѣты и вѣроисповѣдань.

(*Реформа школъ середныхъ.*) Звычайно добре поинформована вирцбургска „Oesterr. Corresp." доноситъ, що найблизшою акціею нового министра просвѣты, д-ра Гауча, буде реформа школъ середныхъ, и що въ сѣй цѣли пороблено вже дуже основнѣ розслѣды. Такъ само мае незадовго наступити значна реформа на поли просвѣты народнои и университетôвъ. Особливо-жь думае новый министеръ занятися справою школъ промысловыхъ и доконати такъ заповѣдь цѣсарску высказану въ престольнôй рѣчи.

(*На найблизшôй сесіи парляментôвъ*) обохъ половинъ монархіи буде зъ цѣлои справы ôтновленя австро-угорскои угоды предложеный лишь проектъ закона о тарифахъ цловыхъ. А иншѣ справы прійдутъ доперва на пôзнѣйшѣ сесіи.

Заграничнѣ Державы.

Россія. Въ Петербурзѣ ходитъ поголоска, що министеръ вôйны, Ванновскій, и министеръ дѣлъ заграничныхъ, бар. Гирсъ маютъ пôйта въ ôтставку. — Симпатіи цѣлои Россіи неофиціяльнои суть теперь безъусловно по сторонѣ Болгаръ и противъ Сербіи а особливо противъ короля Миляна а праса россійска выступае навѣть просто безпощадно противъ сего послѣдного. Такъ н. пр. „Варш. Дневн." каже що въ Сербіи есть опорожнене мѣсце на короля и предкладае выбôръ князя чорногорского, що довело-бы до повного сполученя сербского народу. „Моск. Вѣд." выступаютъ знову остро противъ миссіи австрійского посла, гр. Кевенгильера до кн. Александра и загроженя ему австрійскимъ войскомъ а говорячи о сѣй послѣднôй справѣ такъ кажутъ: „Скорше чи пôзнѣйше, то все одно. Нѣхто не може знати де и якъ далеко розширится вôйна. Погроза дѣлае пригнетаючо такъ само на будучнôсть, якъ и на теперѣшну хвилю. Не мала бы она жадного значеня, якъ-бы мала лишь на цѣли повздержанье крокôвъ непріятельскихъ. Въ дѣйстности однакожь сталося инакше. Погроза пôднесла захитану ôтвагу Сербôвъ и додала имъ охоты до зôбраня всѣхъ своихъ силъ и до новои борбы коли того будутъ тѣ бажати, що додаютъ Сербамъ ôтваги и заохоты. Згадана газета каже дальше, що Болгаре не суть вже такъ зовсѣмъ безъ прихильникôвъ и помочи а доказомъ того есть звѣстна похвала россійскихъ официрôвъ, що такъ добре выобразували болгарске войско. На случай вôйны и Болгарія не позôстане сама безъ всякои помочи; для того жь не можна допускати, щобы хтось змусивъ Болгарію погрозами до уступленя.

Англія. Выборы въ Англіи прихиляются чимъ разъ бôльше въ користь либералôвъ. До суботы бувъ результатъ выборôвъ такій: выбрано 309 либералôвъ, 244 консерватистôвъ и 66 парнелитôвъ. Мимо такъ значного успѣху либералôвъ кабинетъ Сальсберого ще не уступитъ а позôстане ажь до скликаня нового парляменту, по чѣмъ здаесь поверне знову Глядстонъ до правительства. — Въ Бирмѣ повелося Англичанамъ щасливо, они заняли столицу и командуючій ген. Предергастъ выдавъ проклямацію, въ котрôй повѣдомляе край, що обôймае военну и цивильну управу Бирмы. Въ проклямаціи сѣй завзывае ôнъ такожь министрôвъ, губернаторôвъ и урядникôвъ, котрѣ хотятъ позôстати въ англійскôй службѣ, щобы ему помагали. — Въ справѣ балканьскôй привязуе англійске правительство велике значенье до закôнченя сербско-болгарскои вôйны — и стоитъ безъусловно по сторонѣ австрійского кабинету, котрый старае ся стороны спорючѣ погодити. Правительство англійске постановило попирати змаганя Австріи черезъ своихъ представителѣвъ такъ въ Бѣлградѣ якъ и въ Софіи.

НОВИНКИ.

— **Инсталяція Преосв. Юліяна въ Станиславовѣ** ôтбудеся — якъ мы вже доносили — 10 л. сѣчня 1886 р. Дотычнѣ булѣ римскои куріи высланѣ вже черезъ австрійску амбасаду до министерства внутрѣшныхъ дѣлъ у Вѣдни, а небавомъ прибудутъ до Львова. — Для принятя Владыки въ Станиславовѣ завязався побôчь комитету мѣского комитетъ священичій пôдъ проводомъ о. крыл. Шанковского. Ôнъ уложитъ свою програму и оголоситъ въ часописяхъ. Сей-же комитетъ мае занятись и выданьемъ брошуры, въ котрôй будутъ поданѣ: историчный очеркъ заснованя епископіи, житьепись першого владыки и привѣты для него.

— **300-лѣтный ювилей Ставропигійского Института** буде святкуватись — пôсля ухвалы членôвъ такъ: Дня 1 (13) сѣчня 1886, яко въ роковины пôдпису основательнои грамоты, ôтслужитъ Впр. митрополитъ о 6 год. вечеромъ молебенъ съ асистою высшого и низшого клира. Дня 15 (27) сѣчня 1886, яко въ день оголошеня грамоты, ôтбудесь богослуженье, илюминація и концертъ въ сали „Народного Дому". Того-жь дня появится и ювилейне выданье.

— **Загальный Збôръ членôвъ „Народного Дому"** ôтбуваеся сегодня. Вже вчера бачили мы прибувшихъ членôвъ зъ провинціи. Справозданье изъ сего Збору подамо въ слѣдуючôмъ числѣ.

— **Ходятъ вѣсти,** що патрамъ Змартвыхвстанцямъ сего року польска бôльшôсть соймова хоче ухвалити **4000** зр. запомоги на ихъ интернатъ! Въ краю крайна нужда, а польскѣ паны хотятъ 4000 дати Змартвыхвстанцямъ. Слезы хиба народа були бъ нагородою за такій дарунокъ!

— **Тов. „Академичне Братство"** розпочало сегорôчну свою дѣяльнôсть такою працею якъ на поли фаховыхъ студій поодинокихъ членôвъ. Такъ и загального образованя та розвою питомого слова и питомои науки. Кождый майже зъ членôвъ занятый працями въ фаховыхъ кружкахъ а кромѣ того сходятся всѣ члены часто для выслуханя науковыхъ ôтчитôвъ, дискусіи надъ ними и спôльного обговорюваня рôзнородныхъ пытань науковыхъ. Дня 18 падолиста ôтбувся въ комнатахъ товариства ôтчитъ тов. В. Навроцкого на тематъ „О сектахъ въ Россіи" а дня 3 грудня с. р. читавъ знову тов. Иронимъ Калитовскій: „О италійскихъ людовыхъ казкахъ и о ихъ розказчикахъ. Оба ôтчиты ôтзначились дуже докладнымъ оброблениемъ и збудили великій интересъ мѣжь слухателями. Наукова дѣяльнôсть „Академичне Братство" и его праця на поли рôдной словесности и науки зробила се товариство правдивымъ осередкомъ духового житя рускои молодежи академичнои.

— **Нову улицю** ôтворено у Львовѣ мѣжь лѣвою стороною „Нар. Дому" а другою мѣскою церквою. Муръ, що зъ стороны церкви припиравъ до будынку „Нар. Дому" розвалено, черезъ що пôднеслася краса церкви и Нар. Дому и улекшилась комуникація мѣжь улицею Театральною а Краковскою.

— **Д-ръ Петро Стебельскій** именованый, якъ доносятъ Dziennik-ови Polsk-ому, приватнымъ доцентомъ матеріяльного права карного съ выкладомъ рускимъ на университетѣ львôвскôмъ.

— **Цѣсарь** затвердивъ выбôръ барона Ромашкана на предсѣдателя рады повѣтовои въ Стрыю.

— **Библіотека „Народного Дому"** числитъ 10.620 дѣлъ въ 19.940 томахъ, 1200 рукописей и 3000 дублетôвъ.

— **Зъ Калуша пишутъ намъ:** Ажь якъ „Дѣло" пôднесло справу розвязаня мѣщаньскои читальнѣ въ Калуши и запытало Є. Ексц. п. намѣстника, чому то ц. к. намѣстництво вже звышь пôвъ року не дае ôтповѣди на рекурсъ читальнѣ, — ажь теперь ц. к. староство калуске (бо 28 л. падолиста) завôзвало полиціяна Кипр. Питулея та стражникôвъ пропинаційныхъ и тягне зъ нихъ протоколъ, „чи мѣщаньска читальня за часъ свого истнованя ôтъ року 1880 до 1885 не брала коли и кôлько горѣвки зъ пропинаціи?" А звѣстно, що читальню розвязавъ комисарь староства въ часѣ передвыборчого збору за то, що ôнъ ôтбувався въ сѣняхъ того самого дому, де помѣщена читальня. Ходило очевидно о то, щобы не допустити п. Романчука до промовы передъ численно зôбраными выборцями, бо то могло пошкодити кандидатови метрополичо-польско-правительственному, крыл. о. Сѣнгалевичеви. Теперь хотятъ звести причину на горѣвку. Смѣхъ тай годѣ!

Въ читальни нѣколи нѣякои пiятики анѣ нѣчого деморализуючого нѣколи не було, — а мы дуже цѣкавѣ, чи прiйде коли до того, абы ц. к. староство зачало доходити, кôлько паньско-польске касино въ Калуши спотребовуе трункôвъ и талiй картъ свѣжихъ?!

— **Мѣщане зъ Струсгова** складаютъ черезъ „Дѣло“ сердечну подяку Вп. д-ру Мироновичеви, войсковому лѣкареви 10 полку драгонôвъ, котрый пôдчасъ кôлькалѣтного пробуваня въ Струсговѣ робивъ богато добра бѣднымъ людямъ, бо ихъ лѣчивъ або за дуже умѣрену вынагороду або и зовсѣмъ даромъ. Нехай Вамъ, Добродѣю, Господь нагородитъ! — *Мѣщане зъ Струсгова.*

— **Зъ Мошкова (коло Сокаля)** пишутъ намъ: Дня 4 грудня с. р. обкрадено церковь парохiяльну въ Мошковѣ. Злодѣй, якъ догадуемось влѣзъ пôдъ часъ службы Божои, котра того дня правилась, и въ день сповнивъ сей злочинъ. Розбивъ скарбону, забравъ грошѣ, котрыхъ не богато було, бо передъ Покровомъ Пр. Бог. выбрано на купно свѣтла та на дзвôнъ, и нѣчого бôльше не порухавъ. Пôдписаный переходивъ коло церкви два разы, йдучи до школы на катехизмъ и нѣчого не добачивъ и не дочувъ. Вечеромъ о 7 годинѣ, коли прiйшовъ вартôвникъ, побачивъ дверѣ ôтъ закристiи отворенѣ. Тiи ôтчиняются ôгъ середины. — *Ромуальдъ Мосьсевичь*, парохъ.

— **Выдѣлъ читальнѣ въ Опрышôвцяхъ** складае прилюдну подяку свѣтлымъ товариствамъ „Просвѣтѣ“ за даръ 52 книжочокъ и обществу им. Качковского за даръ 64 книжочокъ давнѣйшого свого выданя для нашои читальнѣ. — *Выдѣлъ.*

— **Выдѣлы читалень въ Тетевчицяхъ и Вѣстовôй** складаютъ подяку обществу им. Качковского за даръ книжокъ давнѣйшого выданя для тыхъ-же читалень.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ громадѣ Нѣвра, пов. чорткôвского 100 зр. на будову школы. — Казим. Оказъ, звѣстный редакторъ книжочокъ рускихъ въ польскôмъ дусѣ, умеръ сими днями въ Кульпарковѣ.

Вѣсти зъ Аепархiи Львôвскои.

Введенѣ оо: Александеръ Темницкiй яко другiй викарiй архикатедральный; Вас. Бернацкiй яко завѣд. въ Лисиничахъ; Iос. Любѣнецкiй яко сотруд. въ Вербилôвцяхъ.

Увôльненѣ оо. Созонтъ Медвецкiй ôтъ викар. архикатедрального; Терапонтъ Котовичь ôтъ завѣдательства въ Лисиничахъ.

Сотрудництво въ Золотникахъ, дек. теребовельского, получивъ о. Николай Демчишинъ.

Грамоту архiерейску получивъ о. Iосифъ Панасиньскiй, капелянъ заведеня на Кульпарковѣ, съ правомъ експозитуръ и сутанны крылошаньскои.

Додатокъ особисшый въ фонду религiйного по 100 зр. рôчно удѣлено намѣстництво оо.: Конст. Красницкому, кап. въ Конюшкахъ, Iоо. Реваковичу, кап. въ Гаяхъ, и Вас. Камѣньскому, пар. въ Ляхôвцяхъ.

Намѣстництво признало дотацiю зъ фонду религiйного для сотрудникôвъ при хорыхъ парохахъ: въ Бѣлôмъ камени и въ Сосновѣ при пар. о. I. Сабатѣ, въ сумѣ 210 зр.

Вѣсти зъ Епархiи Перемыскои.

Введеный въ сотрудництво въ парохiи Олешицѣ о. Северинъ Коростеньскiй, дотеперѣшный сотрудникъ пароха въ Тройци дек. добромильского

Ôтступивъ ôтъ ординацiи на теперь п. Кароль Федевичь, котрый явився бувъ до ординацiи въ целебатѣ.

Зрезигнувавъ о. Игн. Маликъ зъ посады управляючого сотрудника въ парохiи Тернава выжна, дек. затварницкого, а оставъ яко завѣдатель пар. Медвежа, дек. дрогобыцкого.

Завѣдательство ex currendo пар. Дверника, дек. затварницкого поручено о. Петру Лодыньскому зъ Царинського.

ПОСМЕРТНѢ ВѢСТИ.

† **О. Iоанъ Кичоръ**, парохъ въ Дверныку дек. затварницкого, упокоився сими днями въ 67 роцѣ житя, а 33 роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

† **О. Илярiй Шушковскiй**, завѣдатель въ Рогачинѣ, дек. нараѣвского, упокоився дня 29 падолиста въ 38 роцѣ житя а 11 священьства. Вѣчна ему память!

† **О. Будзиновскiй Евстахiй** приходн. въ Мокротинѣ, деканата жовкôвского, перемыскои епархiи, упокоився 1 (20) грудня с. р. въ 79 роцѣ житя, а 48 роцѣ священьства. Вѣчна ему память!

Переписка Редакцiи и Администрацiи.

Вп. В. Я. въ Санчи. До кôнця року ще 1 зр. — **Всч С. Ч. въ Пядникахъ.** Заплачено до 30 вересня отже ще 3 зр. Числа выслано. — **Всч. В. К. въ Чех.** До кôнця ще 1 зр. — **Всч. Ю, Ж въ Суд.** В. Нашѣ рахунки згôднѣ. Спасе Бôгъ! — **Вп. Єл. въ Миколаевѣ.** „Просвѣта“ теперь розсылае „Календарѣ“ членамъ. — **Всч. К. К. въ Висл. гор.** На р. 1886 лишилось 50 кр. (присланыхъ на оправу „Князя Серебряного.“

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 96—?

Специяльности и универсальнѣ средства, францускѣ и иншѣ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѣ фирмы оповѣщуванѣ.

Ц. к. уприв. галиц. акцiйный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

продае по курсѣ дневнôмъ

5% Листы Гипотечнѣ

1523 1—? якъ также

5% Премiованѣ листы Гипотечнѣ

Порученя зъ провинцiи выконуе ôтворотною почтою безъ провизiи.

Ц. к. генеральна Дирекцiя

австрiйскихъ зелѣзницъ державныхъ.

Выпись зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, о Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни.

Матерiи на дамску и мужеску **одѣжь**

лишь зъ тревалои овечои вовны для мужчины середного росту,

3.10 метра на одно убранье { за зр. 4·96 кр. зъ доброи вовны овеч.; „ „ 8·— „ зъ лѣпш. вовны овеч.; „ „ 10·— „ зъ тонкои вовны овеч; „ „ 12·40 „ зъ дуже тонк. вов. ов.

Перувiсны зъ дуже тонкои вовны овечои въ наймоднѣйшихъ барвахъ на **дамскѣ сукнѣ суконнѣ** за метеръ зр. 2·20 и зр. 2·40.

Чорный кожушковый Палмерстонъ-Трико, чиста вовна овеча, на **дамскѣ пальтоты зимовѣ** за метеръ зр. 4. — Сѣрачки для дамъ на плащѣ ôтъ дощу и на одѣжь.

Пледы до дороги за штуку зр 4, 5, 8 и ажь до зр. 12. — Дуже краснѣ одѣня, сподницѣ, обгортники, сурдуты, матерiи на плащѣ до дощу, тифль, сѣрачокъ (льоденъ), комисъ, камгарнъ, шевiотъ, трико, сукна для дамъ и на билярды, перувiсны, доскамъ поручае

Заложеный **Joh. Stikarofsky,** — 1866. —

Складъ фабричный въ Бернѣ.

Взоры франко. Карты взôрцевѣ для панôвъ кравцѣвъ **нефранковано. Высылки за послѣплатою** надъ 10 зр. **франко.**

Я маю безъустанный складъ за бôльше якъ 150 тыс. зр. а. в. и розумѣеся, що въ моѣй великôй на весь свѣтъ торговли остаеся богато рештокъ довготы 1 до 5 метрôвъ и для того я змушеный такѣ рештки продавати **за знижену цѣну.** Кождый розумный чоловѣкъ мусить побачити, що зъ такъ малыхъ рештокъ не можна высылати **жадныхъ взôрцѣвъ,** бо по замовленю кôлька сотъ взôрцѣвъ не осталосьбы нѣчого зъ тыхъ решткôвъ, що отже есть простою **обманою,** коли фирмы суконнѣ инсерують взôрцѣ решткôвъ; тѣ кусники походятъ въ такôмъ случаю ôтъ поставôвъ а не зъ рештокъ, а намѣрôвъ такого поступованя можна легко догадатися.

Рештки не до вподобы вымѣнюются або грошѣ ôтсылаются.

Кореспонденцiи прiймаются въ языкахъ нѣмецкôмъ, угорскôмъ, ческôмъ, польскôмъ, италiйскôмъ и францускôмъ. 1458 (24—24)

СУХА РЫБА

Судакъ, Сазанъ	найлучшiй по . .	60 кр за кил
Судакъ, Сазанъ	середный по . .	50 „ „ „
Таранъ, Вобла карбôвка чищена	по .	50 „ „ „
Вобла карбôвка нечищена	. .	40 „ „ „

Оселедцѣ копченѣ по 12—15 кр. за штуку

Баликъ рыба по 3 зр. за кил, въ меньшихъ частяхъ по $4^1/_2$ кр. ôтъ дека.

Коробки и мищинки деревлянѣ, круглѣ, точенѣ, крашенѣ червоно и золото въ цвѣты, дуже хорошо здѣланѣ, по 5, 8, 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50 кр. за штуку, ôтповѣдно ихъ величинѣ.

Бôльшѣ миски и медницѣ по 50, 60, 80, 100, 120 и 150 кр.

Коралѣ венецкѣ шклянѣ, величины лѣскового орѣха и меншѣ въ рôжныхъ краскахъ и зъ рôжнобарвными оздобами.

Чай правдивый караванный, спровадженый изъ Хинъ сухимъ путемъ черезъ Иркутскъ, Уралъ, Нижный Новгородъ, Москву, въ оригинальныхъ, караванныхъ шкôряныхъ цыбыкахъ и розваженый пôдъ надзоромъ Заряду въ пачки пльомбованѣ, есть уже на складахъ **Народнои Торговли во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ** и продаеся въ $^1/_4$ фт. пачкахъ по 80, 90, 100, 125 кр. а въ $^1/_8$ фт. пачкахъ за половину повысшои цѣны

Чай удержуеся въ осôбнôмъ складѣ, ôтдѣльнôмъ ôтъ другихъ товарôвъ.

Впроваджуючи чай сей чистого и ароматичного смаку въ нашихъ торговляхъ, надѣемся нимъ добре услужити нашимъ Вп. Гостямъ

Крамницямъ опускаеся 15% ôтъ цѣнъ повысшихъ артикулôвъ. 1507

2—? **ЗАРЯДЪ „НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ“.**

Ц. к. придворна лiярня дзвонôвъ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

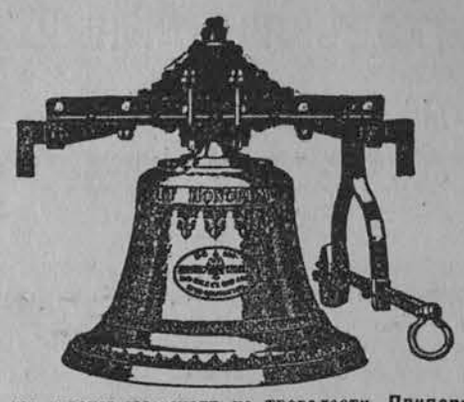

поручаеся до **замовленъ дзвонôвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвôнка, якъ также за найлѣпшiй металъ гваранту еся. Монтованье до дзвонôвъ приспособлюе ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кôлько небудь разôвъ обернути такъ, що серце бе за кождымъ разомъ въ инше мѣсце, черезъ що дзвоны зыскуютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгôднѣйшихъ условiяхъ заплаты. Гармоничнѣ дзвôнки** до престолôвъ съ сильными и голосными дзвôночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзвôн. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосяжу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Ôтзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонôвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарôвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонôвъ, 1,080.370 кильограмôвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонôвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр. ваги.

1288 **Надвыжка коштôвъ даромъ.** 23—24

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Марiяцка ч. 5.

(Готель францускiй).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити также и фортепяны перегранѣ. 11—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѣ. 1492

Гомерiяна-гербата

Лѣкарями поручане, знамените средство

против 1508 4-52

недугъ на легки и шiи, (сухоты, дыхавиця, недугъ гортанки.)

Надзвычайнѣ успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.

Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ A. Wolffsky, Berlin N., Weissenburger-Strasse 79.

Найновѣйшѣ препараты

д-ра Тшаґа въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося,** нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубове-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память.** Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1509 7—10

Тысячь разôвъ выпробоване домове средство

1483 правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

не повинно хибувати въ жаднôмъ домѣ.

Цѣна 50 феникôвъ.

1516 **На зиму**

Рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовѣ, мешты, камашѣ, хустки на шiю шовковѣ и вовнянѣ, шапки зъ футра, зъ сукна, бѣлье трикотове дра Єгера, кальошѣ и т. д. 1516 2—10

поручае дуже дешево

Магазинъ товарôвъ модныхъ, бѣля мужеского и выробôвъ рукавичничыхъ

Братей **Лянгнеръ**

Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

Елястичнѣ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу, 1481

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

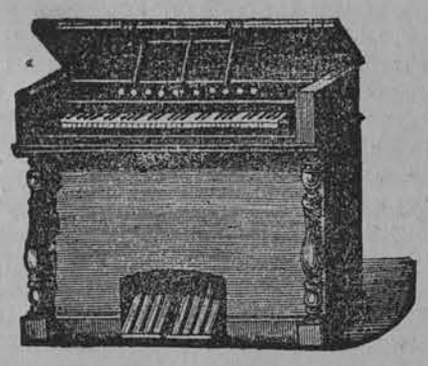

Понеже знаю, що Высокоповажанѣ отцѣ духовнѣ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНIЮМЪ (або ФИСГАРМОНIЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназiи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацiю.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ 70 зр. а. в. и высше. Дае также на раты.

1372 25—? Съ поважаньемъ

IОАНЪ СЛИВИНЬСКIЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармонiюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Ч. 27011/V.

Ц. к. прив. Львôвско-Черновецко-Ясска желѣзниця.

Достава розличныхъ матерiялôвъ.

На рôкъ 1886 розписуеся за офертами достава: цементу, цементового вапна, также выробôвъ желѣзныхъ, сталевыхъ, металевыхъ, ткацкихъ, вовняныхъ, шмуклѣрскихъ, поворозничихъ, щѣткарскихъ, кавчуковыхъ, ремѣнныхъ и склянныхъ, въ кôнци тапетъ, факлей, товщôвъ, покостôвъ, барвникôвъ и другого рода хемичныхъ вытворôвъ.

Оферты належито остемплеванѣ, опечатанѣ и заосмотренѣ написомъ: „Оферта на розличнѣ матерiялы“ слѣдуе внести **найдальше до 22 грудня с. р., годины 11-ои передъ полуднемъ** до головного управленя въ Вѣдни (Elisabetstrasse 9), управляючого комитету въ Букарештѣ або Дирекцiи руху у Львовѣ або Яссахъ, одночасно же, однакожь ôтдѣльно, зложити при касѣ одного изъ высше наведеныхъ мѣстъ, вадiюмъ въ высотѣ 5% стоимости оферованои доставы.

Выказы матерiялôвъ и условiя доставы могутъ бути пересмотренѣ въ управленяхъ матерiялами въ Вѣдни, Букарештѣ, Львовѣ и Яссахъ, або за оплатою почтовою, пересланѣ на указане мѣсце.

Оферты внесенѣ по означенôмъ часѣ, або неотвѣчаючѣ въ чѣмъ нибудь условiямъ сего зголошеня, не будутъ увзгляднеными!

Вѣдень, въ листопадѣ 1885.

1517 1—1 **Управляючiй Совѣтъ.**

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 131. Львôвъ, Четверъ 10 грудня (28 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр. на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр. на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр. на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“: съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр. на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . . 8 зр. на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . . 4 зр. на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·— на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50 на пôвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

VIII Збôръ членôвъ „Народного Дому“

ôтбувся вô второкъ о. т. при участи до 80 членôвъ зô Львова и зъ провинціи. По богослуженю въ Успеньской церкви зôбралися члены въ великôй сали „Нар. Дому“; прибувъ такожь протекторъ института Впр. метрополитъ. Нарады ôткрывъ предсѣдатель управл. совѣта п. Юл. Геровскій. На вступѣ повитавъ Впр. метрополита, а потôмъ зôбраныхъ членôвъ, ствердивъ, що „Нар. Дôмъ“ може бути спокôйный въ виду вѣстей, мовьбы то „Нар. Дôмъ“ мôгъ перейти пôдъ управу Русинôвъ мѣста Львова, — бо каже бесѣдникъ — „есть Богъ, есть ще справедливôсть на земли и живе ще августѣйшій нашь монархъ!“ (Зôбранй встали и кликнули тричи слава!) Опôсля предсѣдатель згадавъ про помершихъ членôвъ „Нар. Дому“ и вôзвавъ зôбраныхъ почтити ихъ память, встаючи зъ мѣсць, а наконець представивъ зôбраню ôтпоручникôвъ: крыл. Готеровского ôтъ метр. консисторіи львôвскои, крыл. Юзычниьского ôтъ перемыскои, и д-ра Яновского ôтъ Ставропигіи. Потому на внесенье п. Геровского выбрано президію на часъ Збору. Предсѣдателемъ выбрано крыл. Юзычиньского, заступникомъ крыл. Лѣсевича, а секретарями о. Штогрина и д-ра М. Короля.

П. Геровскій въ имени управл. совѣта ôтчитавъ справозданье зъ дѣяльности совѣта за часъ ôтъ 27 вересня 1884 до 26 падолиста ст. ст. 1885. По нѣмъ п. Б. Дѣдицкій ôтчитавъ справозданье зъ стану библіотеки и музея. Потому выбрано комисію контрольну, до котрои увôйшли: д-ръ Яновскій, о. Грабиньскій, о. Котлярчукъ, о. Решетыловичь и о. Куцерыбъ. Пôдъ часъ, якъ ся комисія занималася своею роботою, велись нарады надъ внесенями упр. совѣта и поодинокихъ членôвъ.

Управл. совѣтъ поставивъ 3 внесеня: 1) щобы Збôръ давъ повномочіе совѣтови закупити театральну сцену ôтъ „Руского Касина“ и устроити єи безпечно ôтъ огню; 2) щобы Збôръ поручивъ совѣтови якъ найскорше продати обѣ реальности въ Бучачи (по Доминиканахъ и даровану Цыбикомъ) призначенй на дѣвоче воспиталище, а добутй зъ тои продажи грошѣ ужити на львôвске воспиталище; 3) дати повномочіе совѣтови взятись за реставрацію реальности пôдъ ч. 77 (при ул. Краковской) и ужити на то части капиталу зъ фонда им. Качковского; 4) кромѣ того совѣтъ предложивъ Зборови просьбу дирекціи руского театру, щобы на будуще знижити театрови плату за зъужитье крѣселъ въ сали „Нар. Дому“, бо платити 5 зр. ôтъ кождого представленя, якъ вызначено сего року, есть для театру за прикро; проситъ отже о установленье низькои одноразовои квоты. — Збôръ ухваливъ внесеня пôдъ 2) и 3) майже безъ дискусіи, внесенье пôдъ 1) полишивъ рѣшити будучому совѣтови а внесенье пôдъ 4) по горячôй дебатѣ ôтступивъ до розслѣду контрольнôй комисіи. Потому слѣдували внесеня членôвъ.

О. В. Ружицкій внѣсъ, щобы „Нар. Дôмъ“ занявся основаньемъ товариства, котре управляло-бы фондомъ на купно земель. Внескодавець въ довшôй промовѣ мотивувавъ свое внесенье матеріяльнымъ упадкомъ селянъ; за 40 послѣдныхъ лѣтъ продали всякй банки селяньскои землѣ на 20 миліонôвъ. По о. Ружицкôмъ забравъ голосъ п. Харакъ и въ прегарнôй промовѣ предкладавъ основати такій фондъ дорогою дрôбныхъ а загальныхъ складокъ. (П. Харакъ выготовивъ навѣть уже подрôбный проектъ переведеня въ дѣло такого фонда.) На пополудневôмъ засѣданю внесенье о. Ружицкого принято.

О. Ал. Стефановичь поставивъ внесенье, щобы „Нар. Дôмъ“ посылавъ своихъ 30 бурсакôвъ до рускои а не до нѣмецкои гимназіи и въ дуже краснôй, патріотичнôй и переконуючôй промовѣ мотивувавъ се внесенье. Внесенье се о. Стефановичь предкладае що року, Заг. Збôръ все поручае совѣтови залагодити се дѣло, а совѣтъ все шле бурсакôвъ лише до нѣмецкои гимназіи. Се и не годится съ достоинствомъ рускои институціи та служитъ за злый примѣръ Русинамъ-одиницямъ; се и въ педагогичного взгляду некористно; се наконець вызыскуютъ противники Русинôвъ, бо кажутъ: на що Русинамъ рускихъ школъ, котрыхъ домагаются, коли такій институтъ, якъ „Нар. Дôмъ“ не шле бурсакôвъ до рускои гимназіи. Отъ и въ справозданю о внесеню п. Романчука робитъ краева Рада школьна замѣтъ, що, мовлявъ, число рускихъ ученикôвъ по гимназіяхъ не можна брати за мѣру евентуальнои численности рускихъ паралельокъ чи й окремои гимназіи, бо у Львовѣ зъ загального числа рускихъ ученикôвъ-гимназіястôвъ 31% не ходитъ до рускои гимназіи. До тыхъ 31% дае бурса „Нар. Дому“ поважный контингентъ. Се для руского института недостойно. Коли-бъ его поступованье въ тôмъ дѣлѣ похвалити, то по що нашимъ посламъ въ радѣ державнôй и въ соймѣ домагатися рускихъ школъ?! — Внесенье о. Стефановича дуже несподобалось львôвскимъ членамъ „Нар. Дому“. П. Марковъ, редакторъ „Нов. Пролома“ внѣсъ заразъ зъ початку, абы надъ тымъ предметомъ зовсѣмъ не дебатувати (але предсѣдатель о. Лѣсевичь спротивився тôй недорѣчности), о. Костецкій, проф. нѣмецкои гимназіи, обстававъ за нѣмецкою гимназією, бо то потрѣбно для порядку бурсы, абы всѣ бурсаки ходили до однои гимназіи, впрочѣмъ шлютъ до нѣмецкои гимназіи и деякй Поляки своихъ дѣтей. П. Площаньскій чимъ скорше внѣсъ, абы замкнути дискуссію надъ тымъ предметомъ, а коли о. Рожка забравъ голосъ и почавъ промовляти за внесеньемъ о. Стефановича, кажучи, що се соромъ для цѣлого народу, абы „Нар. Дôмъ“ славъ бурсакôвъ не до рускои гимназіи, львôвскй члены и нечлены „Народн. Дому“ почали кричати „дискуссія замкнена“. Предсѣдатель пôддавъ внесенье о. Стефановича пôдъ голосованье. За внесеньемъ пôднесло ся 5 чи 6 рукъ! Сумно зробилось на серци на видъ того голосованя. Збôръ „Нар. Дому“, збудованого за лепты руского народу, таку страшну опозицію ставитъ — противъ чого? — противъ того, абы бурсакôвъ „Нар. Дому“ слати до рускои гимназіи! Мы, поминувши вже все инше, пытаемо тіи сивй головы, що були на зборѣ: чи они, якъ во время оно ходили до школъ нѣмецкихъ, не були-бы якъ тіи быстрй птахи злѣтали до рускои гимназіи, коли-бъ въ тыхъ часахъ тôлько яка була?! Мы певнй того! Нынѣ руска гимназія есть, — а чому-жь тіи сивй головы не маютъ милосердія для нынѣшного молодого поколѣня, и забороняютъ ему ходити до рускои гимназіи?! Нехай же рускй дѣти ходятъ до нѣмецкои, а радше сказати до жидôвскои гимназіи, нехай мѣжь жидиками выховуются на патріотôвъ Руси! Красно! — нема що казати!

Внесенье о. Чировского, щобы „Нар. Дôмъ“ закладавъ филіи по мѣстахъ и помагавъ при закупнахъ домôвъ на читальнѣ и зборы рускй, ôткинено по довшôй дебатѣ длягого, що се противится статутамъ „Нар. Дому“ и фонды его мусятъ мати пупилярне обезпеченье.

Потôмъ д-ръ Яновскій зъ имени контрольнои комисіи здавъ справу зъ розгляду грошевого дѣловодства института, заявивъ, що не було часу вже пересмотрити, а обмеженося лишь на т. зв. Stichproben, и при 16 такихъ пробахъ все знайдено въ ладѣ; мимо того однакожь комисія вноситъ, абы выбрати нову комисію зъ 3 членôвъ, котра-бы цѣле дѣловодство докладно переглянула, здала справу на слѣдуючôмъ Заг. Зборѣ и щобъ ажь тогды удѣлено теперѣшному совѣтови абсолюторію. По короткôй дискусіи Збôръ ухваливъ выбрати таку комисію, але й уже теперь удѣлити абсолюторію совѣтови. Що до просьбы руско народного театру, то комисія єи не рѣшала, узнавши, що она внесена не по формѣ! (О тôмъ мае рѣшати Заг. Збôръ, а не комисія, котрôй Заг. Збôръ передавъ просьбу, отже очевидно вже узнавъ, що просьба мае бути рѣшена).

Пôдъ конець оголошено результатъ выбору нового совѣта. Голосувало 71 членôвъ. Выбрано: крыл. Величка, п. Гавришкевича, крыл. Петрушевича, Вѣнцковского, Короля, Савицкого, крыл. Крижановского и о. Костецкого; заступниками: о. Литыньского, о. Лепкого, п. Дымета и крыл. Делькевича. Передачу дѣловодства новому совѣтови поручено проф. Шараневичу. Предсѣдателемъ выбрано одноголосно п. Геровского.

О 8 год. вечеромъ пдедсѣдатель о. Лѣсевичь закрывъ засѣданье подякою членамъ за участь въ зборѣ и многолѣтствомъ въ честь Є. Вел. цѣсаря.

Сербско-болгарска вôйна.

Чи и якъ далеко поступили переговоры межи Сербією и Болгарією въ справѣ залагодженя мира, не знати доси ще нѣчого певного. То здаесь лишь певнымъ, що по поворотѣ гр. Кевенгильера запанувало въ Сербіи трохи спокôйнѣйше успособленье и що охота до дальшои вôйны значно зменшилася. Причиною сего маютъ бути двѣ обставины: разъ, що бôльшй державы не хотятъ нѣякъ допустити до дальшои вôйны, а ôттакъ и злый станъ войска, котрому все ще не достае не тôлько доброи одежи на зиму, але навѣть и провіянту, такъ що люде другого покликаня змушенй живитися теперь лишь самыми сухарами. Такъ бодай доносятъ въ однои стороны; въ другои знову доказуютъ, що мѣжь сербскимъ народомъ и въ войску пануе велика

Гальшка Острожска.

(*Трагедія въ 5 дѣяхъ д-ра Омеляна Огоновского.*)

(*Дальше.*)

Въ другôй дѣи ведеся рѣчь въ замку кн. Димитрія Сангушка въ Черкассахъ. Гальшка, выдана на силу за нелюба, сумуе надъ своею нещастною долею. Безъ райского деревця, безъ дружокъ, безъ вѣнця и безъ матерного благословеня обôйшлось єи вѣнчанье. Якъ же ѣй жити съ нелюбомъ? Хиба долею бранки, невольницѣ, що зъ конечности мусить коритись свому панови? Вже четвертый мѣсяць минае ôтъ слюбу, а палата Сангушка для Гальшки заедно ще гробомъ, зъ котрого нема нѣякого выходу. Дарма, що Димитрій любитъ єи щиро всею душею вяне, пропадае за нею. Гальшка рôвнодушна на всѣ его солодкй слова. Єи житье зломане и тôлько ôтрады посередъ тѣсныхъ мурôвъ палаты, що згадка про Вишневецкого та тиха розмова съ Богомъ. Всѣ тй чувства представивъ намъ авторъ въ сценѣ, въ котрôй Сангушко стрѣчае Гальшку на єи комнатахъ. Въ тôмъ прибувае на дворъ Сангушка Василь Острожскій. Дуже сумну вѣсть приноситъ ôнъ съ собою. Въ Київшинѣ засѣвъ король Жигмонтъ Августъ, съ шляхтою до суду и обохъ виновникôвъ насилуваного вѣнчаня засудивъ на инфамію, утрату земель и кару смерти. Острожскій пôддае Сангушкови плянъ утечи до Чехъ, до замку въ Рудтязяхъ, посѣлости свого тестя гр. Тарновского, а симъ часомъ, мае ôнъ надѣю, полагодятся прикрй справы. Зволѣкати трудно, бо непростимый ворогъ Димитрія, князь Мартинъ Зборовскій, зôбравъ вже своихъ одномышленникôвъ и женеся за нимъ, щобъ чимъ скорше выконати засудъ смерти, а Гальшку ôтдати свому сынови, Петрови Зборовскому. Сумна та вѣсть доходитъ и до Гальшки. Она являеся на сценѣ якъ-разъ въ тôй хвили, коли Сангушко въ присутности кн. Острожского бьеся съ гадками, чи выбрати смерть неминучу зъ рукъ противникôвъ, чи утечу. Въ души дѣвчины лагодится метаморфоза. Она розумѣе добре, що съ смертею Сангушка стане она вольною, що верне назадъ до своеи матери, що остаточно зможе выйти за Димитрія Вишневецкого, выбранця свого серця. Але зъ другои стороны, призволити на убійство Сангушка, що єи любитъ, що лишь зъ любови до неи допустився своеи вины, що бувъ щирымъ другомъ єи лѣтъ молодечихъ, — призволити на то Гальшка не може. И она радитъ про то чимъ скорше утѣкати, а симъ часомъ мае надѣю, просьбами и заходами своеи родины змѣнити строгій засудъ королевскій. Чувство людскости ôтноситъ побѣду надъ чувствомъ дôзнанои власнои кривды. На сценѣ являесь теперь и Беата. Она, почувши про засудъ въ Київшинѣ, спѣшитъ ôтобрати Гальшку до своихъ рукъ. Въ єи гордôй души граютъ знову иншй чувства. Она тѣшится засудомъ королевскимъ и рада смерти того, котрый єи такъ тяжко зъобидивъ насильнымъ упровадженьемъ одинокои дѣтины. Въ сценѣ, що слѣдуе, борются тй чувства съ собою. Беата велитъ Гальщцѣ вертати домôвъ. Гальшка не противилась-бы воли матери, але передъ тымъ хоче убезпечити судьбу Сангушка, не вже яко свого чоловѣка, але бодай яко свояка, давного друга и жертву пристрастнои любови. Беата противится всему. И отъ вывязуеся колизія, котра съ кождымъ словомъ заострюеся и кôнчится тымъ, що Гальшка рѣщаеся провести Сангушка до Чехъ мимо грозьбъ и навѣть тяжкого проклону материного.

Здаеся намъ, що по нашôй сторонѣ буде правда, коли скажемо, що въ другôмъ актѣ Вп. авторъ загадавъ собѣ дуже трудну задачу до розвязаня. Гальшка, що не любитъ свого чоловѣка, що чуесь въ его рукахъ невольницею, „голубкою въ кôгтяхъ яструба“, що зъ засудомъ свого тирана на смерть, надѣеся волѣ и сповненя своихъ идеалôвъ, що вольною мае вернути въ рамена своеи матери — та сама Гальшка, тронута не якимъ-то самолюбнымъ чувствомъ а лишь нещастною судьбою свого-жь тирана рѣшаеся принести себе въ жертву для его спасенія. А сповняе она свое благородне чисто людске дѣло въ дуже трудныхъ, навѣть найтруднѣйшихъ обставинахъ, бо противъ волѣ матери и пôдъ тяжкимъ єи проклономъ! Зъ сеи задачи вывязаеся авторъ дуже зручно и удачно. Діялоги плывутъ природно, згаданй чувства въ души Гальшки повстаютъ и усиляются на очахъ зрѣтеля постепенно, не насилувано, суть всюды основно умотивованй, коротко кажучи: психологичный процесъ розвиваеся безъ замѣту такъ, що амфитеатръ предчувае такій а не иншій конець акціи.

Въ третôй дѣи переноситъ авторъ цѣлу рѣчь до Чехъ, до мѣсточка Лысы, до гостинницѣ Лиды. Тутъ въ утечи своѣй загощуютъ на нôчь Сангушко, Гальшка (перебрана за мужчину) и єи подруга Олеся Заславска. Лива гордый на высокихъ своихъ гостей (князя руского и королѣвны) приймае ихъ съ великими почестями. Сего вечера ôтбуваеся въ тôй гостинници и весѣлье мѣщаньске при музицѣ та спѣвахъ. Гальшка съ подругою удались вже на спочинокъ, тôлько Сангушкови не спится. Ôнъ сходитъ до весѣльныхъ гостей и хотяй журба про долю Галѣ и свою не зôйшла ще зъ его головы, бере участь въ весѣльнôй забавѣ. Тутъ авторъ впровадивъ на сцену и двѣ давнй весѣльнй оригинальнй пѣснѣ ческй, щобъ вѣрно зъилюструвати тогдѣшне житье братного намъ народу. Гостѣ забавляются якъ найлучше радй достойнôй гостинѣ князя руского, коли неждано посередъ гульбы и спѣвôвъ являеся на сценѣ Мартинъ Зборовскій съ своимъ сыномъ Петромъ и Андрѣемъ Костелецкимъ, своякомъ Беаты въ намѣреню, щобы на Сангушку доконати засудъ королевскій, а Гальшку забрати съ собою. Сангушко, пересвѣдченый, що на королевскôй земли Фердинанда I. кара не може его досягнути, стрѣчае Зборовского безъ боязни. На сценѣ являеся и Гальшка въ тôй хвили, коли Зборовскій присутнымъ читае засудъ королевскій и домагаеся выдачи Сангушка. Гальшка стае въ оборонѣ свого чоловѣка, хотяй нелюба, и своею грудею заставляе его передъ убійцями. Брутальна сила побѣджае однакожь. Єи ôтрываютъ ôтъ Сангушка и въ тôй хвили зъ розказу Зборовского паде выстрѣлъ смертоносный для Сангушка. Симъ трагичнымъ епизодомъ кôнчится актъ третій.

охота до дальшого веденя вôйны. Мимо того король Милянъ мавъ приречи, що не выступитъ зачѣпно, скоро буде дана гарантія удержаня status quo ante а „Pol. Corr.“ доносить, що правительство сербске мало постановити навѣть въ такôмъ случаю не робити крокôвъ зачѣпныхъ, коли-бы переговоры въ справѣ мира мали на нѣчѣмъ розôйтися; симъ поступованьемъ хоче оно дати доказъ, що шануе волю державъ.

Гр. Кевенгильеръ, вернувши до Бѣлграду, не поѣхавъ заразъ до Нѣшу, бо одержавъ бувъ запрошенье до посла италійского на малу конференцію, котра була радше приватною розговôркою. Вô второкъ конферувавъ гр. Кевенгильеръ съ посломъ турецкимъ. Того-жь дня надôйшла була телеграма до королевои ôтъ короля Миляна, въ котрôй сказано, що ще вчера т. е. въ понедѣлокъ минуло 48 годинъ речинця, якій поставлено кн. Александрови въ ультиматумъ, а однакожь ôтповѣдь ще не надôйшла.

Зъ Софіи доносятъ, що тамъ приѣхавъ въ надзвычайнôй мисіи одинъ зъ высокихъ достойникôвъ россійскихъ; говоратъ, що достойникъ сей мае вручити кн. высокій ордеръ. — Правительство болгарске розôслало окружникъ до агентôвъ дипломатичныхъ, въ котрôмъ каже, що предложеня сербскій маютъ лишь на цѣли проволѣкати заключенье мира. Длятого то правительство болгарске видится теперь бôльше якъ коли-небудь спонуканымъ домагатися, щобы Сербія пріймила предложеня болгарскій. Що до справы мира, то сказано, що правительство болгарске дасть доказы умѣренности, а на внесеня Сербіи ôтповѣло оно въ тôмъ дусѣ, що внесеня о розъемѣ не подають нѣчого певного и длятого правительство болгарске позôстае при давныхъ своихъ внесеняхъ, а коли не одержитъ на нихъ до 24 годинъ ôтповѣди, то предложитъ въ сѣй справѣ рефератъ державамъ, на котрыхъ лишь жаданье Болгарія перестала вести вôйну дальше.

Зъ Константинополя доносятъ, що надѣя на заведенье status quo стаеся чимъ разъ меншою. Англійскій и французскій представителѣ суть того мнѣня, що жителямъ въ Румеліи треба конче дати якусь сатисфакцію, а и другій представителѣ суть такожь майже тои самои гадки. Комисарѣ турецкій, высланій недавно до Румеліи, вернули назадъ до Адріянополя буцѣмъ то длятого, що Порта хоче почути ôтъ нихъ справозданье о Всхôдной Румеліи. Вел. везиръ телеграфувавъ до кн. Александра, що до Софіи приѣде сими днями посолъ Порты Маджи-паша, щобы порозумѣтися съ княземъ въ справѣ мира.

По Бѣлградѣ кружила вчера поголоска, що кроки военнй розпочалися вже на н во. Друге покликанье сербского войска въ силѣ 55.000 людей стоитъ вже теперь на граници.

Въ справѣ конгруальнôй.

(*Дальше.*)

Доходы епитрахильнй (*Jura stolae*). Передовсѣмъ мушу сказати, що по за объемомъ монархіи австрійскои о т. зв. правахъ епитрахильныхъ не знаютъ не то що протестанты и иншй вѣроисповѣданя, але навѣть и католицкй парохіяне и душпастырѣ. Се вже одно повинно було для законодавцѣвъ статися важнымъ поводомъ до того, щобъ серіозно застановитися надъ сею точкою. Але сталося противно: не лише не застановленося належито, але, по моѣй гадцѣ, вже, самымъ швидкимъ валагодженьемъ (?) еи въ парляментѣ, дано доказъ, що панове законодавцѣ бодай въ мысли були пересвѣдченй о недорѣчности зачисленя jura stolae до конгруы, а сѣй своѣй задушевнôй гадцѣ дали дотыкальный навѣть доказъ тыми 30 зр., котрй ôттягати ôтъ jura stolae великодушно заборонили! Се дѣйстна иронія! Если не належитъ ôттягати 30 зр., бо, пôсля гадки самыхъ законодавцѣвъ, було-бы то недорѣчностею, то для чого-жь тая сама засада не малабы бути примѣнена до 31-шого зр., тутъ tertium alterum non datur, бо если сей 31 шій зр. не есть недорѣчно ôттягати, ôтки-жь право, чи хочь-бы тамъ лише справедливôсть, неôттягати тыхъ 30 зр. и на ôтворотъ?! А такъ, якъ несправедливою есть засада новои конгруальнои уставы, щобъ ôттягати ôтъ конгруы весь чистый дохôдъ (усталеный катастромъ), такъ ще грубша недорѣчнôсть и кривда ôттягати якй-небудь доходы въ правъ епитрахильныхъ, хочь-бы и найменшу квоту! На зборѣ священьства у Львовѣ пôдношено гадку: вычеркнути сю позицію зъ рубрики доходôвъ душпастырскихъ, зъ тои причины, що доходы сй упадаютъ. Се хочь правда неоспорима, то однакъ на пôдставѣ сего факту не можемо домагатися увзглядненя иншого желаня, бо то хочь навѣть була-бы правна причина, причина служача за пôдставу дотычного закона, то однакожь сего факту не докажемо; сему не повѣрятъ, якъ въ самôй рѣчи не хотѣли повѣрити законодавцѣ Намъ не симъ способомъ добиватись правды, але тымъ, такожь законно увзглядняти маючимъ, що: засада, ôттягати ôтъ конгруы сй доходы, есть фальшива.

Не ходитъ отже о то, чи дѣйстно душпастырѣ маютъ якй доходы епитрахильнй, а если маютъ, чи они великй, чи малй, нарештѣ, чи законъ задержитъ патентъ Іосифиньскій, чи унормуе иншій, высшій або нижшій, — то все одно; намъ все треба бити на то одно, що якъ тôлько хочь найменшу квоту зъ сего титулу ôттягнутъ ôтъ конгруы, то вже само се ôттяганье буде недорѣчнымъ, а сама устава несправедливою. Тажь то ясна рѣчь, якъ на долони, що установа ся, выходяча зъ засады нивеляційнои, пôсля котрои нѣякій душпастырь не повиненъ мати лѣпшу дотацію ôтъ другого, муситъ вести на бездорожа анормалій непрактикованыхъ а навѣть и нечуваныхъ въ иншихъ бранжахъ платимыхъ зъ якихъ-будь фондôвъ публичныхъ, бо ведля сеи засады и той, що мае бôльшу працю, а навѣть задля неи и виднѣйше становище той, кажу, таку саму мавъ-бы брати платню, якъ и другій, що або меншу мае працю обовязкову або и не мае нѣякои. Значитъ: тая парохія була и буде въ новôй конгруи бôльше упослѣджена, котра мае бôльшй працѣ обовязковй, — и щô за иронія, власне за-для того мае бути упослѣджена, що мае бôльше працѣ! Отже скоро ôтъ конгруы будутъ ôттягати якусь квоту за доходы епитрахильнй, се буде очевидна логична недорѣчнôсть, а въ практицѣ несправедливôсть, тымъ бôльше, що въ самôмъ переведеню сеи точки и по переведеню еи можутъ наступити и наступять конечно многи а многй — чемно кажучи — непріятности не лише для духовеньства але навѣть для органôвъ, маючихъ переводити регуляцію и для самыхъ законодавцѣвъ. Вправдѣ они самй або мали укрыту гадку полишити въ цѣлости патентъ Іосифиньскій въ силѣ, або здали остаточне рѣшенье сего пытаня на порозумѣнье владикъ съ властями правительственными, однакожь хочь бы сй обѣ стороны малы и найлѣпшу волю полагодити то пытанье такъ, щобы священьство дѣйстно на тôмъ добре вышло, то не зможутъ вже на недорѣчнôсть, наложену въ самôмъ жерелѣ закона, нѣяку найти пораду, бо чи установлять доходы сй пôсля патенту Іосифиньского, отже досыть низько, чи почислять ихъ высше, то все працюючому духовеньству станесь кривда, бо оно сорозмѣрно до обовязковои працѣ своеи повинно бути дотоване тымъ бôльше, коли сю дотацію не установляе ведля власнои волѣ и охоты добродѣй якій приватный, але законодавець чи тамъ законодавче тѣло, якимъ есть парляментъ, що повиненъ дотаціи установляти по справедливости. (Дальше буде).

Соймъ краевый.

VIII. Засѣданье зъ дня 9 л. грудня 1885.

Отпустку на 10 днѣвъ удѣлено пос. кн. Адамови Сапѣзѣ. Потому ôтчитано письмо съ подякою за кондоленцію, яку заявивъ Соймъ цѣсарскôй родинѣ зъ причины смерти короля Альфôнса испаньского.

Пос. Абрагамовичь зложивъ до маршалковои булавы внесенье съ резолюціею, поручаючою Выдѣлови краевому, абы на будучу сесію выготовивъ проектъ новелѣ до уставы ловецкои, пôсля котрого за карты ловецкй побиралась-бы оплата до фонду краевого; вôльною ôтъ тыхъ оплатъ була бъ тôлько лѣсова служба. — Внесенье се принято до першого читаня.

Опôсля слѣдували справозданя Выдѣлу краевого. Справозданье въ дѣлѣ управильненя обовязкôвъ дотычно закладаня, розширюваня, удержуваня и дозору кладовищь, передано комисіи администраційнôй. — Громадѣ Лабачь, пов. брод ского, позволено побирати 192% додатку до податкôвъ безпосередныхъ. — Въ справѣ перенесеня громады Рокитно зъ староства въ Городку а суду пов. въ Яновѣ до староства и суду у Львовѣ, перейшовъ Соймъ до порядку дневного. — Петицію громады Пôдгôрцѣ и сусѣдныхъ, щобы перенести судъ пов. зъ Олеська до Пôдгорець, передано Выдѣлови кр. до розгляду и розслѣду.

По вычерпаню порядку дневного ôтчитано интерпеляцію пос. Лѣниньского и товаришѣвъ до правительственного комисаря: длячого въ захôднôй части краю истнуе практика, суперечна съ процедурою карною, що на выпадокъ тѣлесныхъ ушкоджень пошкодованый муситъ старатись о visum et repertum въ дорозѣ приватнôй ôтъ хирургôвъ або лѣкарѣвъ приватныхъ, оплачуючи стемпель и досыть высокй таксы, замѣсть щобы оглядины такй ôтбувалися ôтъ разу зъ уряду черезъ судового лѣкаря и безплатно. — Интерпеляція буде вручена правительств. комисареви, взглядно п. намѣстникови.

Процедура карна наказуе, що побитый повиненъ въ судѣ зголоситися; судія обовязаный, по оконстатованю слѣдôвъ ушкодженя, прикликати зъ уряду лѣкаря и той повиненъ въ судѣ при судіи оглянути побитого и подиктувати до протоколу оглядины и ореченье лѣкарске. Приватне посвѣдченье лѣкарске не мае пôсля процедуры карнои нѣякого значеня и не дае судіи поруки правдивости. Тожь при тяжкихъ ушкодженяхъ взывае судія другій разъ побитого до судово-лѣкарскихъ оглядинъ; а дѣесь то звычайно въ кôльканадцять день по ушкодженю, коли знаки побитя въ части бодай затерлися. При легкихъ ушкодженяхъ пристае вже судія на приватнôмъ посвѣдченю лѣкарскôмъ, переводитъ розправу и вырокуе, хочь самъ знае, що пôдстава его урядованя дуже непевна. Зъ того выплываютъ всякй неправильности урядовй и кривды для интересованыхъ.

Ще гôрше тая справа представляесь пôдъ взглядомъ матеріяльнымъ: 1) Пôсля приписôвъ суть всѣ поданя карнй вôльнй ôтъ стемпля; тымчасомъ при приватныхъ оглядинахъ лѣкарскихъ муситъ побитый дати лѣкареви передовсѣмъ стемпель на 50 кр., бо инакше лѣкарь, обавляючись кары стемплевои, не напише свѣдоцтва. Самй навѣть ц. к. прокураторіи державнй радо ноціонуютъ такй свѣдоцтва мимо §. 359 зак. карн., котрый выразно накладае кару на лѣкарѣвъ, котрй-бы о дѣлѣ карыдостойнôмъ не донесли. 2) За судово-лѣкарскй оглядины приписана такса выноситъ: за легке побитье $52\frac{1}{2}$ кр. для хирурга, а 1 зр. 5 кр. для доктора медицины; за тяжке побитье 1 зр. 5 кр. для хирурга, а 2 зр. 10 кр. для доктора медицины. Лѣкарь въ приватнôмъ своѣмъ домѣ не обовязаный держатись таксы, отже каже собѣ платити що найменше ще два разы тôлько, якъ выноситъ такса, а можна численнй навести случаѣ, въ котрыхъ лѣкарѣ берутъ ôтъ побитыхъ замѣсть $52\frac{1}{2}$ кр. квоту 3 зр., 4 зр., а часомъ 5 зр. Побитый платитъ пôдъ вплывомъ роздразненя и жажды пôмсти, хотяй-бы позичеными грôшми, думаючи, що чимъ бôльше лѣкареви заплатитъ, тымъ бôльша кара постигне противника. А коли побитый не мае власныхъ грошей, а позички не дôстане, тогдѣ чинъ карыдостойный уходитъ безкарно.

Чому-жь то такъ дѣеся? Ось чому. Лѣкарѣ кажутъ, що то ихъ дохôдъ рôчный, а судовй урядники признали тому рацію: рушили раменами и сказали, що суды такъ недостаточно обсадженй а працею обтяженй, що нема часу оглядати побитыхъ въ судѣ — а на ухо додаютъ, що черезъ таку практику менше вплывае жалобъ, бо не кождый мае грошѣ на дорогу оплату коштôвъ приватныхъ оглядинъ лѣкарскихъ.

Зъ уваги отже, що повысша практика въ окрузѣ краковского суду высшого противится законови о поступованю карнôмъ; що тамуе вымѣръ справедливости; експлоатуе мешканцѣвъ захôдной части нашого краю, пос. Лѣниньскій внѣсъ повысшу интерпеляцію до правительства, чи оно знае о тôмъ и чи готово въ ôтповѣднôй дорозѣ зарадити злому и постаратись о строге переслѣданье процедуры карнои при ушкодженяхъ тѣлесныхъ.

Интерпеляція п. Лѣниньского важна для насъ, Русинôвъ, для того, бо въ окрузѣ Краковского суду апеляційного мешкаютъ такожь нашй братя Лемки, а кромѣ того выказуе она, якъ то шовинисты нашй дбаютъ о свôй власный народъ мазурскій. Можемо имъ смѣло въ очи сказати: medice, cura te ipsum!

Грошевый рахунокъ зъ выказанои неправильности такъ представляеся: До кождого суду повѣтового вплывае рôчно найменше 200 оглядинъ лѣкарскихъ, а судôвъ повѣтовыхъ на Мазурахъ есть 57. Побитй отже поносятъ тягаръ неправный около 5 700 зр. титуломъ стемплѣвъ, а для лѣкарѣвъ складаютъ (кладучи лише 2 зр. за кождый выпадокъ) найменше суму 22.800 зр., — разомъ побитй складаютъ рôчно 28.500 зр.; а пôсля таксы належалось-бы тôлько 5.985 зр., котра то сума повинна бути покрыта зъ фонду инквизиційного, а не зъ приватнои кишенѣ побитыхъ.

Загальный збôръ „Кружка правникôвъ“

однои зъ найдѣяльнѣйшихъ и найбôльше надѣйныхъ нашихъ институцій, ôтбувся дня 6 л. с. м. въ комнатахъ товариства „Руска Бесѣда“. Зборы розпочавъ голова д-ръ Кость Левицкій короткою промовою, дотыкаючи исторіи основаня кружка правникôвъ, его дѣяльности первѣстнои а ôттакъ дѣяльности въ послѣднôмъ роцѣ и пôдносячи значенье кружка яко одинокого осередка фаховои працѣ рускихъ юристôвъ. По выбраню ôттакъ тов. Евг. Олесницкого предсѣдателемъ ad hoc, ôтчитавъ тов. Ярославъ Кулачковскій справозданье зъ дѣяльности кружка въ послѣднôмъ роцѣ. Зъ сего справозданя дôзнались мы, що кружокъ правникôвъ чиоливъ въ минувшôмъ роцѣ 53 звычайныхъ и кôльканадцять почетныхъ членôвъ; що библіотека кружка збôльшилася о 28 томôвъ фаховыхъ творôвъ юридичныхъ и о кôлькадесять примѣрникôвъ пôдручникôвъ до науки права на университетѣ, а користали зъ сеи библіотеки всѣ члены кружка. Доходôвъ мавъ кружокъ въ минувшôмъ роцѣ 68 зр. 70 кр., розходôвъ 59 зр. 35 кр.; розходы тй дотычатъ майже выключно выдаткôвъ на закупно и оправу книжокъ. Члены Кружка урядили въ минувшôмъ роцѣ кôльканадцять фаховыхъ ôтчитôвъ и справоздань.

Найважнѣйшимъ однакъ трудомъ сего кружка було зложенье рускои юридичнои терминологіи, надъ котрою ôтъ двохъ лѣтъ вже працюютъ члены кружка пôдъ умѣлымъ руководствомъ протектора кружка Вп. проф д-ра Олекс. Огоновского, и котра въ ходѣ слѣдуючого року вже напевно буде выдана друкомъ.

По ôтчитаню справозданя высказавъ збôръ уступаючому Выдѣлови горячу подяку за енергичне веденье справъ Кружка и щире пôдпираньe его цѣлей. Слѣдували выборы до нового Выдѣлу. Дотеперѣшный чотыролѣтный голова и основатель Кружка д-ръ Кость Левицкій, котрого праци и заходамъ завдячуе Кружокъ передовсѣмъ свôй розвôй ôтказався помимо горячихъ просьбъ всѣхъ членôвъ ôтъ свого уряду а се задля великои працѣ въ выдѣлахъ другихъ народныхъ товариствъ. На мѣсце его выбрано головою Кружка докторанда Клима Даниловича, секретаремъ тов. Льва Левицкого, библіотекаремъ тов. Ярослава Кулачковского, а прочими членами Выдѣлу тов. Иронима Калитовского и Максима Левицкого, а заступниками тов. Олександра Кулачковского и Мицавку.

По закôнченю збору слѣдувавъ дуже основный ôтчитъ тов. К. Л. „О присязѣ въ процесѣ цивильнôмъ“. Якъ пôдчасъ зборôвъ, такъ и пôдчасъ ôтчиту присутный бувъ протекторъ Кружка, нашъ неутомимый дѣятель и патріотъ Вп. проф. д-ръ Олександеръ Огоновскій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Зъ соймôвъ краевыхъ.*) Въ ческôмъ соймѣ поставили пос. Пленеръ и товаришѣ дня 5 с. м. внесенье, въ котрôмъ жадаютъ административного роздѣлу Чехіи и нового ôтмеженя округôвъ судовыхъ пôсля народностей. Внесенье се такъ звучитъ: Взываеся правительство, щобы: 1) ôткликало розпорядженье языкове зъ дня 14 цвѣтня 1880 въ окрузѣ судôвъ: Егеръ-Хебъ, Бриксъ-Липа, Литомерицѣ, Рихновъ-Либерецъ, и щобы завело давный станъ рѣчей а заразомъ вылучило зъ тыхъ округôвъ судовй округи о мѣшанôмъ населеню; 2) щобы на тôй самôй пôдставѣ, на якôй будутъ урядженй що до языка згаданй округи, завело ще дальшй три округи судовй въ пôвнôчно-всхôднôй, захôднôй и полудневôй части Чехіи; 3) щобы повѣты поôтмежувало по можности пôсля народностей; 4) щобы въ звязи съ тымъ новымъ подѣломъ округôвъ судовыхъ утворило два новй сенаты въ высшôмъ судѣ въ Празѣ. О сѣмъ внесеню каже „Grazer Tagespost“ такъ: „Ясно есть, що таку реформу може завести лишь сильна рука великимъ замахомъ и то лишь примусово, коли то не мае позôстати лишь неудачнымъ дѣломъ. Громады съ своею отяжѣлостею и съ своими часто дуже дрôбными интересами мѣсцевыми не схотятъ нѣколи принятися такъ скоро за таку велику акцію. Зъ иншихъ внесень, поставленыхъ въ ческôмъ соймѣ есть важнымъ такожь внесенье гр. Генриха Клямъ-Мартиница, котре въ теперѣшнôй своѣй формѣ есть властиво резолюціею, взываючою правительство, щобы оно предложило внесенье на заведенье обовязковои науки языка нѣмецкого въ ческихъ школахъ середныхъ и на ôтворотъ, ческого языка въ школахъ нѣмецкихъ. — Рефератъ о внесеню пос. Квичали поручено бувшому министрови Іос. Ѣречекови. — Въ соймѣ Австріи долѣшнои предложивъ выдѣлъ краевый проектъ закона о платнѣ учителѣвъ. Проектъ сей въ головныхъ своихъ чертахъ есть слѣдуючій: Кождому управителеви одноклясовои школы народнои належится, почавши ôтъ 1 сѣчня 1886 р., додатокъ въ сумѣ рôчныхъ 40 зр. платныхъ въ рôвныхъ ратахъ вразъ съ сталою платнею рôчною. Учителѣ при школахъ третого ряду, котрй черезъ десять лѣтъ були въ службѣ въ тôй самôй громадѣ и вдоволяючо сповняли свôй обовязокъ, маютъ, крôмъ законного додатку службового, получити ще пôдвысшенье платнѣ о 50 зр., котра то сума по 20 лѣтахъ службы въ тôй самôй громадѣ пôдвысшаеся на 100 зр. Право признавати таке пôдвысшенье платнѣ мае краева рада шкôльна. Переслуженй доси лѣта службы маютъ бути такожь вчисленй.

(*Поголоска о уступленю гр. Кальнокого.*) Три дни тому назадъ ходила поголоска по Парижи, що гр. Кальноки мае уступити, а на его мѣсце мае прійти гр. Юл. Андраси. Причиною сеи змѣны пôсля згаданои поголоски мало-бы бути то, що политика австрійского министра, котрый до сербско-болгарского спору вмѣшавъ не тôлько Австрію, але такожь и сполучену съ нею Нѣмеччину выкликала велике невдоволенье. Потвердженье сеи поголоски не надôйшло доси зъ нѣякои другои стороны и здаесь, що она опираеся просто лишь на здогадахъ, основаныхъ на тôмъ, що гр. Кевенгильеръ конферувавъ такожь и съ гр. Андрасимъ.

(*До характеристики нового шефа секціи*) въ министерствѣ просвѣты, гр. Енценберга подае „Vaterland“ слѣдуючу замѣтку: Въ Брегенцъ заступавъ гр. Енценбергъ свого часу давнѣйшу либеральну партію министерства супротивъ консервативнои бôльшости соймовои. Понятно, що тогды бувъ не одинъ конфликтъ. Зъ сего досвѣду однакожь трудно робити якй-небудь внесеня о новôмъ шефѣ секціи. Въ тôмъ самôмъ часѣ були межи гр. Таффе а тирольскимъ соймомъ — а гр. Енценбергъ бувъ и тогды пôдъ властею гр. Таффого — ще бôльшй конфликты. Зъ сего видко отже, що при теперѣшнôй змѣнѣ ходитъ просто лишь о змѣну особъ и що тôй змѣнѣ хиба лишь то можна приписати, що ходитъ ту лишь о заступленье старыхъ силъ молодшими въ системѣ, яка ôтъ кôлькохъ лѣтъ запанувала.

Заграничнй Державы.

Россія. По поводу торжества св. Георгія ôтбулося въ зимнôмъ двôрци въ Петербурзѣ велике торжество. Пôдчасъ обѣду пôднѣсъ царь першій тоастъ въ честь нѣмецкого цѣсаря яко найстаршого кавалера ордера св. Георгія. — Панславистичнй стремленя деякихъ газетъ россійскихъ и загорѣлыхъ поборникôвъ сеи идеи не знаходятъ похвалы у свого правительства. Такъ доносятъ зъ Петербурга, що царь давъ предсѣдателеви славяньского благотворительного комитета, ген. Дурнову, строгу нагану за его бесѣду, выголошену на зборѣ сего комитету, а то для того, що выголошуванье политичныхъ бесѣдъ противится статутамъ сего товариства. Такъ само получила и „Русь“ Аксакова ôтъ министерства дѣлъ внутрѣшныхъ перше остереженье для того, що обговорюе бѣжучй справы въ тонѣ не згôднôмъ съ патріотизмомъ и стараеся выкликати легковаженье правительства. — Въ Петербурзѣ перебуваютъ теперь три губернаторы провинцій прибалтійскихъ и кураторъ университету въ Дорпатѣ. Побутъ сихъ достойникôвъ въ Петербурзѣ мае стояти въ звязи съ справою покликаня ихъ до

специяльнои комисіи, котра мае займитися реформою судôвъ въ згаданыхъ провинціяхъ. — Минувшого понедѣлка принимавъ царь на авдієнціи кн. Кантакузена, бувшого министра вôйны въ Болгаріи и Стояндера. — Министерство вôйны закладае въ Вильнѣ, Кіевѣ, Берестю литовскôмъ, Миньску, Модлинѣ и Демблинѣ величезнѝ магазины на збôже, млыны и пекарнѣ. На закупно грунтôвъ будовель и урядженье млынôвъ та пекарень зажадано 2,534.000 руб. кредиту, зъ котрыхъ 1,750.000 вже пôднято.

Нѣмеччина. По поводу звѣстного усуненя интерпеляціи о гоненю Поляковъ зъ Прусъ въ радѣ державнôй поставивъ Либкнехтъ именемъ соціялъ-демократôвъ слѣдуюче внесенье: „Рада державна зволитъ ухвалити: Зваживши, що выгонюванье масами россійскихъ и австрійскихъ пôдданыхъ польскои и россійскои народности може довести до народно-правныхъ запутань съ заграницею; зваживши, що народно-правне заступництво Нѣмеччины есть пôсля арт. 11 справою пôдлягаючою компетенціи рады державнои; зваживши дальше, що полиція для чужихъ, пôдъ власть котрои пôдпадае также выгонюванье, пôсля арт. 4. належитъ до надзору и законодавства державы; зваживши на послѣдокъ, що интересамъ Нѣмеччины за границею, котрѝ пôсля арт. 3 маютъ право на оборону державы, грозитъ черезъ заведенье згаданыхъ мѣръ прусского правительства велике небезпеченьство, бо Россія и Австрія маютъ въ такôмъ поступованю пôдставу до репресалій и гоненя Нѣмцѣвъ зъ тыхже краѣвъ: просити канцлера, щобы поробивъ ôтповѣднѝ кроки, щобы тѝ мѣры рôвно шкôдливѝ такъ интересамъ якъ и чести Нѣмеччины зôстали якъ найскорше усуненѝ“. Послѣдный мотивъ, згадуючій о чести Нѣмеччины давъ президентови палаты причину, що ôнъ завôзвавъ Либкнехта, щобы ôнъ инакше сформулувавъ свое внесенье, бо въ такôй формѣ оно нѣякъ не може бути друковане.

Англія. Выборы до англійского парляменту высказуютъ съ кождымъ днемъ бôльше число либеральныхъ делегатôвъ. До дня 7 с. м. вечеромъ выбрано загаломъ 635 послôвъ. Зъ тыхъ припадае на либералôвъ 315, на консерватистôвъ 247, а на парнелитôвъ 73. — О занятю Бирмы черезъ Англичанъ надходятъ теперь докладнѣйшѝ вѣсти. Англійскѝ войска заняли мѣсто Мандаляй ще 28 падолиста. Передъ самымъ занятьемъ мѣста приказавъ англійскій ген Прендергастъ збурити двѣ крѣпости на побережу. Позаякъ правительство бирманьске въ Мандаляй не давало нѣякои звѣстки о собѣ, то ген. Прендергастъ приказавъ войску обступити мѣсто и королевску палату. Около 1 год. того дня выйшовъ бирманьскій министеръ и просивъ, щобы полковникъ Сляденъ пôшовъ съ нимъ заразъ до палаты. По 5 год. вернувъ полковникъ зъ палаты и принѣсъ вѣсть, що король пôддався. Тогды поставили Англичане сторожу около палаты, а на другій день пôшовъ самъ Прендергастъ до палаты, щобы тамъ особисто приняти пôдданьеся короля. Стрѣча наступила въ маленькôмъ позолоченôмъ домику за палатою. Королевска родина була доси въ величезнôй палатѣ сама, бо цѣла гвардія, всѣ министры и цѣла служба були повтѣкали зô страху. Генералъ вôйшовъ до палаты королевскими воротами и головными сходами, черезъ котрѝ не смѣвъ доси нѣхто крôмъ короля входити. Въ короткôмъ часѣ выйшовъ ген. Прендергастъ съ королевскою родиною, войско розступилося и зробило шпалиръ а цѣла родина королевска всѣла до воза, котрый повѣзъ ихъ пôдъ ескортою однои бригады до приготованого вже парохода, що повѣзъ ихъ ôтгакъ до Рангунъ. Въ мѣстѣ осталось 5 англійскихъ полкôвъ и одна батерія для удержаня порядку.

Испанія. Королева испаньска скликала на раду всѣхъ министрôвъ и заявила имъ, що идучи за примѣромъ тои королевои испаньскои, котрои имя носитъ, постановила ôтдати правительство въ руки либералôвъ, а сама займеся добродѣйными заведенями, на котрѝ жертвуе майже всѣ свои доходы. У Кановасъ дель Кастилльо зôбралося ôттакъ 32 давныхъ министрôвъ и они згодилися на кабинетъ либеральный, котрый предложила регентка. Оногды пôдписала королева амнестію для всѣхъ засудженыхъ за провины прасовѝ або участь въ ворохобни и розрухахъ войсковыхъ.— Цѣкаве есть письмо, яке выславъ австрійскій цѣсарь до королевои испаньскои по поводу смерти еи мужа. Въ тôмъ письмѣ припоручае цѣсарь Францъ Іосифъ испаньскôй королевôй, щобы она уважала себе Испанкою, слухала рады министрôвъ и рядила конституційно.

Румунія. Въ румуньскôмъ парляментѣ интерпелювавъ пос. Іонеску правительство, яке становище думае оно заняти супротивъ полежеия въ сусѣдныхъ краяхъ балканьского пôвъострова. На ту интерпеляцію давъ оногды президентъ министрôвъ Браціяно слѣдуючу ôтповѣдь: Правдою есть — сказавъ министеръ — що правительство зажадало ôтъ конференціи, щобы она ухвалила збуренье болгарскихъ крѣпостей надъ Дунаемъ. Конференція ôтповѣла однакожь на то, що, позаякъ она скликана лишь для однои певнои справы, то и не можна займатися якою небудь другою справою. Подорожь свою за границю пояснивъ Браціяно тымъ, що ôнъ не ѣздивъ за границю для того, щобы тамъ порадитися, що мае правительство румуньске робити въ виду ситуаціи въ сусѣдныхъ державахъ балканьскихъ, лишь щобы тамъ побачити яке становище мае заняти Румунія супротивъ поставы бôльшихъ державъ. Ôнъ переконався отже, що бôльшѝ державы постановили старатися усильно удержати миръ. Кождый приватный чоловѣкъ, оказавъ министеръ може въ теоріи вступатися за великодушною идеею якогось національного руху, подôбного до того, якій проявляеся теперь въ Болгаріи и Восхôднôй Румеліи, але правительства мусятъ держатися въ розумнôй резервѣ. По сѣй ôтповѣди перейшла палата до порядку дневного.

НОВИНКИ.

— **Выдѣлъ Рускои Бесѣды въ Тернополи** запрошуе П. Т. членôвъ товариства на Загальный Збôръ, котрый ôтбудеся дня 23 лат. грудня о 2 годинѣ по полудни въ сали „Бесѣды“. При тôй случайности устроюе Выдѣлъ о 7 годинѣ того самого дня музикально-декляматорскій вечеръ въ комнатахъ товариства, на котрый особнѝ запрошеня будутъ розôсланѝ.“

— **Буллѣ зъ Риму** о ерекціи руского епископства въ Станиславовѣ и о именованю Преосв. Юліяна Пелеша епископомъ надôйшли уже до Львова.

— **Документъ**, котрымъ въ день интронизаціи Преосв. еп. Пелеша оповѣстится въ церквѣ народови его вступленье на тронъ епископскій въ Станиславовѣ, звучитъ: „Сильвестеръ Сембратовичь, Божіею милостію и св. апостольского престола благословеніемъ митрополитъ галицкій, архіепископъ Львôвскій и пр., и пр. возлюбленнымъ Намъ во Христѣ миръ о Господѣ и архіерейское благословеніе! Всѣмъ, кому вѣдати подобаетъ, извѣстно творимъ, яко мы возлюбленного во Христѣ Брата, Всесв. и Высокопр. Юліяна Пелеша, доктора св. богословія, архидіякона митр. капитулы львôвскои обр. греко-кат., почетного крылошанина гр. к. капитулы перемыскои, высл. ректора гр. к. центр. семинаріи вѣденьскои, высочайшимъ рѣшеньемъ Єго ц. к. апост. Вел. Францъ-Іосифа I зъ дня 12 лютого 1885 гр. к. епископомъ станиславôвскимъ милостивѣйше именованого, а ôтъ Св. Отца нашого Льва XIII папы въ тайнôй папскôй консисторіи дня 27 марта 1885 милостивѣйше затвердженого и преконизованого, принявши ôтъ него передъ тымъ исповѣданье вѣры по формѣ, бл. п. папою Урбаномъ VIII приписанôй, 20 жовтня старого а 1 падолиста нового стилю, року 1885, въ недѣлю двадцату трету по Сошествію св. Духа пôдчасъ торжественнои литургіи, въ нашôй архикатедр. церквѣ св. ВМ. Георгія въ присутности соосвятителѣвъ всесвѣтлого и Впр. Северина Домброва Моравского, архиепископа львôвского обр. лат., и Исаака Николая Исаковича, архиеп. львôвского обр. орм., пôсля обряду понтификального, приписаного для Восточныхъ, въ чинъ епископскій ввели и на гр. кат. руского епископа Станиславôвского посвятили. Въ доказъ сего велѣли мы предлежачу грамоту рукою Нашою пôдписану выдати и Нашою митрополичою печатею скрѣпити. — Дано у Львовѣ, дня 6 падолиста 1886. *Сильвестеръ Сембратовичь,* митрополитъ Галицкій, гр. к. архіепископъ львôвскій. Ч. 649 орд.

— **Ставропигійскій Институтъ** рѣшивъ выслати академіи наукъ въ Букарештѣ на прошенье еи фотографичнѝ ôтбитки перехованыхъ въ архивѣ Института документôвъ, ôтносячихъ-ся до исторіи Румуніи и взаеминъ, якъ Галицкои Руси такъ и самого Института съ румуньскими господарями.

— **Управляючій совѣтъ „Народного Дому“** рѣшивъ розписати конкурсъ на двѣ стипендійнѝ пôдмоги имени о. Льва Мацѣлиньского въ Коропци по 50 зр., зъ котрыхъ одна призначена для ученика а друга для ученицѣ рускихъ публичныхъ школъ.

— **Зъ Бережанъ пишутъ намъ:** Заходомъ мѣсцевого приходника, о. Михаяла Глѣбовицкого, ôтбулося дня 8 л. грудня въ тутешнôй церквѣ поминальне богослуженье за упокôй души бл. п. о. Николая Устіяновича. Въ торжествѣ взяла участь гимназіяльна молодѣжь, мѣсцева интелигенція и доокрестне священьство. До службы Божои стануло 5 священикôвъ; церемоніянтами були оо. дек. Іос. Макогоньскій зъ Липицѣ, Іос. Лужницкій зъ Жукова и Ант. Лежогубскій зъ Рыбникъ. На могилѣ, оббитôй мохомъ, обставленôй цвѣтами, красувався лавровый вѣнець съ лентами о народныхъ краскахъ и съ написею: „Молодѣжь гимназіяльна; Слава имени Твоему“; дальше виднѣвся портретъ поета, трудъ талантливого и многонадѣйного ученика Лепкого. Пôдчасъ службы Б. були двѣ проповѣди, одну выголосивъ о. Сильв. Лепкій зъ Поручина, а другу о. Іоанъ Джулиньскій зъ Болотнѣ. До серця и до вподобы припала всѣмъ особливо проповѣдь о. Джулиньского, котрый краснорѣчивыми, въ формѣ поезіи выголошеными словами завзывавъ Русинôвъ до згоды, бо тогды тôлько принесе праця на народнôй нивѣ хосенъ, коли „Русинъ Русинови щиро руку подасть, и всѣ спôльными силами безъ взгляду на личнѝ цѣли себе спомагати будутъ“. Надмогильнѝ молитвы ôтспѣвало около 17 священикôвъ, а хоръ ученикôвъ пôдъ проводомъ п. Луки Курмановича прехорошо вывязався зъ своеи задачѣ. Замѣтити належитъ, що зъ руского маломѣщаньства мало хто явився; та лишень при кôнци торжества кôлькохъ цѣкавыхъ, повертаючи зъ костела — бо се було латиньске свято — заглянуло и до церкви. — Того самого дня около 1 год. ôтбувся въ комнатахъ „Рускои Бурсы“ спôльный обѣдъ, въ котрôмъ взяли участь священики и декотрѝ зъ мѣсцевои интелигенціи. Гостѣ, числомъ около 25, розôйшлись одушевленѝ надѣею, що золота гадка, кинена проповѣдею о. Джулиньского, станеся дѣйстностею якъ въ Бережанахъ, такъ и въ цѣлôй Галицкôй Руси.

— **Д-ръ Іосифъ Комарницкій**, префектъ львôвскои гр. к. семинаріи, именованый адъюнктомъ богословского выдѣлу на львôвскôмъ университетѣ.

— **За упокôй бл. п. Николая Устіяновича** ôтправлено въ Перемыскôмъ катедр. храмѣ поминальне богослуженье дня 8. грудня. Службу Божу и парастасъ ôтправивъ Впр. о. Подолиньскій вразъ съ оо. Желехôвскимъ, Поляньскимъ, Федоровичемъ, Бачиньскимъ Львомъ, Морозомъ и Волосяньскимъ. Хоромъ зложенымъ зъ богословôвъ и ученикôвъ гимназіи диригувавъ о. Копко.

— **Село Лукавиця выжна, коло Стрыя** обходило 1 лат. грудня торжество посвященя школы. Вже бôльше двадцяти лѣтъ не було тутъ навѣть дякôвки, якъ де инде, де ще не зъорганизовано школы. И дивна рѣчь, що до сеи поры не занялись були дотычнѝ власти заведеньемъ тутъ школы. Що при темнотѣ не закралась тутъ еи товаришка деморализація, — се заслуга мѣсцевого священика о. Іосифа Вергановского. Ôнъ то добрымъ словомъ и примѣромъ, а якъ треба було и острымъ выступомъ, удержавъ народъ въ честнотахъ. Всѣ ôтчували потребу науки и дуже радо повитали вѣсть о наказѣ Окружнои Рады школьнои ставити школу. Навѣть богато старшихъ громадянъ заявило охоту ходити въ вôльныхъ хвиляхъ вечеромъ до школы учитися читати. Взялись отже щиро до роботы и въ однôмъ роцѣ ставъ готовый будынокъ при щирôй помочи о. Вергановского и Вп. дѣдички, панны Аделѣ Рацѣборскои. Она щедрыми дарами въ матеріялѣ будôвлянôмъ принесла велику пôльгу громадянамъ; село мале, 400 душъ, а школа досыть величава. Посвященьемъ тои школы занявся о. парохъ; мимо непогоды прибула Вп. дѣдичка. Торжество закôнчивъ о. Вергановскій красною промовою, заохочуючою громадянъ посылати дѣтей до тои святынѣ науки и многолѣтствомъ нашому монархови и всѣмъ, що занимаются и причиняются до просвѣты народу.

— **Рада громадска въ Сокали** вже уконституовалася. Бурмистромъ выбраный 23 голосами на 34 голосуючихъ адв. д-ръ Филиповскій, а заступникомъ 18 голосами мѣщанинъ Териновичь.

— **Клюбъ центра польскихъ соймовыхъ послôвъ** судивъ сими днями посла кс. д-ра Копыцѣньского, выбраного въ Тарнôвскôмъ округѣ до думы державнои зъ меншихъ посѣлостей, за самовольне кандидованье противъ волѣ центр. комитету выборчого. Судъ складали три послы пп. Яворскій Менцѣньскій и Вѣржбицкій. О. Копыцѣньскій пôддався сему судови. Засуду ще не выдано и мабуть не выйде ôнъ такъ скоро.

— **Министерство торговлѣ** ôгмозило прошеню предпріемства паровыхъ кораблѣвъ на Днѣстрѣ пп. Слонецкого и Наварского о пôдмогу зъ публичныхъ фондôвъ. Министерство подало яко причину ôтмовы поглядъ, що наколи предпріемство тое опочивае въ приватныхъ рукахъ, мае удержуватися выключно зъ приватныхъ фондôвъ.

— **Въ справѣ львôвскои касы заличковои** обжалувала ц. к. прокураторія державна бувшого касіера сего товариства Александра Пилярского, дальше членôвъ управляючои рады: Феликса Піонтковского, Каликста Крижановского и Теодора Кульчицкого, а въ кôнци урядникôвъ: Юліяна Тильша и Зенона Домбровицкого, о злочиньство обманьства и о провину легкодушного конкурсу. Розправа головна ôтбудеся у Львовѣ передъ звычайнымъ трибуналомъ карнымъ.

— **Перенесеній:** концепистъ А. Завадскій зъ намѣстництва до Тернополя; практиканты концептовѝ: И. Гуклеръ зъ Пôдгаець до Рогатына, І. Ставскій зъ Кросна до Ясла, Е. Дильцъ зъ Жидачева до намѣстництва, И. Вельцъ зъ Скалата до Ярославя, В. Скалковскій зъ Бôбрки до намѣстництва, Ю. Бронарскій зъ Рогатына до намѣстництва, І. Лянге зъ Городенки до Борщева, І Зьемба, зъ Ясла до Кросна, В. Яворскій зъ Горлиць до Жидачева, П. Левицкій зъ намѣстництва до Городенки, П. С. Вѣнцковскій зъ намѣстництва до Бôбрки и Т. Торосевичь зъ намѣстництва до Пôдгаець.

— **На бѣдныхъ ученикôвъ гимназіи Ярославскои** зложили на руки пôдписаного свои жертвы слѣдуючѝ Всеч. оо.: дек. А. Матюкъ 2 зр.; крыл. Я. Нероновичь 1 зр.; Хотинецкій 2 зр.; Шопа, Годованьскій, Подолиньскій по 1 зр.; Дорикъ 60 кр.; Кордасевичь, Ухнятъ, Лихицкій, Дыгдалевичь, Стецишинъ, Мацускій и Мрозовскій по 50 кр. Кромѣ Всеч. отцѣвъ зложили на тую-жь цѣль Вп. пп: д-ръ мед. Л. Коссакъ 2 зр.; судія Шведицкій 1 зр.; судія Чичиловичь 50 кр; Загатиньскій, Сороковскій, Бѣлорускій по 50 кр.; укôнч. богословъ Кордасевичь 40 кр.; урядники почтовѝ 1 зр. 20 кр.; аптикарь Ромъ 1 зр.; аптикарь Вислоцкій 40 кр; Всеч. о. Бѣковскій, лат. сотруд. 1 зр; майоръ Барчь 1 зр; адвокатъ д-ръ Яль 60 кр.; адвок. д-ръ Грабовскій 50 кр.; судія Рыботицкій 40 кр.; книгарникъ Богусъ 50 кр.; зъ приватнои складки прійшло на тую цѣль: 2 зр. 60 кр., — що разомъ чинитъ суму: 26 зр. 70 кр. — За тіи грошѣ получили книжки слѣдуючѝ бѣднѝ ученики: Дорикъ зъ І а. кл. за 60 кр.; Лицинякъ зъ І а. за 1 зр. 50 кр.; Колодѣй зъ II а. за 3 зр. 2 кр.; Говда зъ II а. за 3 зр. 25 кр; Ракочи зъ II а. за 60 кр.; Камѣньскій зъ II а. за 3 зр. 26 кр.; Мехъ зъ II б. за 6 зр. 36 кр.; Тимочко зъ II б. за 3 зр. 68 кр. Прочѝ приборы науковѝ, роздѣленѝ поодинокимъ ученикамъ, вынесли 1 зр. 54 кр. Всѣ отже розходы выносятъ до теперь 23 зр. 81 кр. — Осталося ще 2 зр. 89 кр., котрѝ въ будучности на подôбну цѣль будутъ ужитѝ. — Всѣмъ Всеч. отцямъ Добродѣямъ якъ такожь Вп. Панамъ, що пожертвували свои лепты на такъ взнеслу цѣль — складае публично, въ имени бѣднои учащои-ся молодежи гимназіи Ярославскои, сердечну подяку — *Іосифъ Пелехъ*, заступникъ катехита при гимназіи въ Ярославлю.

— **Северину Лабендзьовску**, жену интролигатора въ Крешовичь, обжаловану о убійство матери звѣстного польского комедіописателя Мих. Балуцкого, признавъ судъ присяжныхъ одноголосно винною сего злочиньства а трибуналъ засудивъ еи на кару смерти на шибеници.

— **Въ Москвѣ** згорѣвъ сими днями нѣмецкій театръ. Зъ людей нѣхто не утративъ житя.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Цѣсарь жертвувавъ разомъ съ наслѣдникомъ трону 3000 зр. въ хосенъ раненыхъ Болгаръ и Сербôвъ. — Рада громадска въ Чортковѣ надала тамошному старостѣ п. Невядомскому горожаньство сего мѣста. — У Львовѣ застрѣлився сими днями 18-лѣтный Адамъ Ольшевскій, ученикъ приготовляючого войскового закладу. Причиною самоубійства мавъ бути американьскій поединокъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

На конкурсъ розписанѝ ухвалою зъ 5 грудня: 1) ч. 7646. капел. Потôкъ, дек. рогатыньского, над. прив.; 2) ч. 7947. капел. Ольхôвка, дек. перегиньского, фундаціи гр. Скарбка; 3) ч. 7948. пар. Ростоки, дек. кossôвского, над. цѣсарского. На всѣ тіи посады подаватись часъ до 30 л. сѣчня 1886.

Мѣстодеканомъ товмацкимъ поставленый о. Емилій Бородайкевичь, парохъ Гриновець.

Завѣдательства ex curr. надано: 1) парохіи Колтôвъ на часъ недуги пароха о. Чайковского о. Ивановичу зъ Нуща; 2) парохіи Городокъ по причинѣ смерти о. Ник. Стисловского о. Іоану Черепашиньскому пароху въ Керници.

До заведеня дякôвского у св. Георгія у Львовѣ принятый Мих. Бурбякъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Рускій театръ.** Передпослѣднымъ представленьемъ руско-народного театру у Львовѣ були „**Соколики**“, звѣстна 4 актова комедія Гр. Григорієвича. Комедію ôтограно съ змѣнами, зроблеными авторомъ въ выданю сеи комедіи въ Библіотецѣ „Зорѣ“, котрѝ то змѣны вплынули щасливо и на сценичне представленье еи. Комедію ôтограно несогôрше, а могли-бы мы написати „зовсѣмъ добре“, коли-бъ не нещаслива поведѣнка у деякихъ нашихъ артистôвъ-мужчинъ, що не выучуются докладно своихъ роль, черезъ що и найлѣпша гра тратитъ на вартости. Зъ помежи артистокъ ôтзначилась п-нѣ Биберовичева и п-на Вишневска.

Подяка.

Велика се болесть, тяжкій се ударъ, чій порôгъ переступитъ неумолима смерть та выконае тамъ неизбѣжиме свое право належности! Но о скôлько-жь то тяжша, о скôлько болестнѣйша ся гроза смерти тогды, если она на найдорожшого мужа, на батька трехъ незаосмотреныхъ сирôтъ, а на додатокъ если она упаде такъ предчасно, бо ледви въ 35 роцѣ житя а въ 7 роцѣ священьства. Пятно такого нещастя нѣчимъ не згладжене, рана его по конець житя невилѣчима! Роспука и бôльше нѣчого, се одинокій наслѣдокъ такого горя! Якже-жь то не тяжко улягчи сему наслѣдкови! Но вѣра св., память на покôйного и те, що я була товаришемъ житя руского — значитъ горемъ и недолею придавленого — слуги св. престола и народа, якъ такожь щирѝ труды, помôчь и потѣха изъ стороны добросердечныхъ сусѣдъ, знаемыхъ а и чужихъ людей, — вляли у мене ту превелику силу, що-мь не упала. Тожь нынѣ вручивши свою и маленькихъ моихъ сирôтъ незавидну долю въ опѣку Всевышного, шлю Вамъ всѣ мои Добродѣѣ за Вашу помôчь, раду, слова потѣхи и за послѣдну прислугу ôтцу при похоронѣ покôйного предорогого мого мужа Антонія Оноферка, гр. к. сотрудника въ Бурканові, щиросердечне спаси-Бôгъ. Спасибôгъ, сто разъ спаси-Бôгъ Тобѣ, предорогій Отче, за твои заходы и кошты, якѝ такъ сердечно ложивъ еси для свого покôйного сына а мого предорогого мужа! Зъ цѣлои глубины страждучои моеи душѣ у стôпъ Твоихъ, Предорогій Батеньку, складаю подяку за вчиненье послѣднои волѣ покôйного, именно, що не зважавъ еси нѣ на великѝ трудности, нѣ кошты, а радо все то побѣдивъ есь, перевозячи тлѣннѝ останки покôйника до его рôдного мѣста Тернополя и зложивъ есь ихъ у рôднôмъ поросѣ та ще поручь предорогои пок. Матери. Тутъ и Вамъ предорогій брате Іоахиме, Вамъ прелюбѝ сестры и швагрове, Остапе и Василю, именемъ покôйного Вашого брата невимовными но щирыми устами голошу сердечну подяку, за той великій трудъ и помôчь въ похоронѣ покôйника. Рôвно жь сердечна подяка ôтъ мене и сирôтокъ: стрыеви Теодорови Оноферку и его зятеви п. Чубатому та мому братови ц. к. судіи зô Зборова, Климови Воляньскому и Вп. панѣ Залуцкôй, деканової зъ Теробовлѣ. Честь и подяка нехай стане за цѣлу Вамъ надгороду Вп. Отцѣ: Боцюрко, Сохацкій, Соневицкій, Копертыньскій, Савула, Цегельскій; Вамъ Вп. Оо.: Багриновичь и Чумакъ за Вашѝ до глубины трогаючѝ а въ мене ôтраду вливаючѝ — надгробнѝ бесѣды. Вамъ Вп. о. Лавровскій, що въ Тернополи зложили сте тѣло предорогого мого мужа на вѣчный супочинокъ та потѣшилисте мене и родину Вашимъ глубокимъ-краснорѣчивымъ словомъ, звеличаючи заразомъ память пр. покôйника. У послѣдне, но рôвно-жь щира, горяча и сердечна подяка се Вамъ Вп. Панове: Брониславе Яблоньскій и П. Боцюрко, Вамъ честнѝ, щирѝ душѣ, панове Учителѣ, не тôлько за се, що пôдчасъ хоробы покôйн. печалили стеся нимъ правдиво по братному не ôтступаючи его по послѣдну хвилю, але и за се, що такъ ласкаво занималистеся мною и моими маленькими сирôтками. Нехай же про се вôльно буде менѣ зложити тымъ

Всѣмъ Вп. Добродѣямъ ще разъ въ заплату щиросердечне: Спаси Бôгъ!

Северина зъ Воляньскихъ Оноферко, вдова съ сиротами: Маріею, Лідою и Ольгою.

НАДÔСЛАНЕ.

Велике розширенье, якого анѣ въ приближеню не найшовъ жаденъ иншій подôбный препаратъ, маютъ нынѣ звѣстнѣ швайцарскѣ пигулки аптикаря Р. Брандта. Се було лишь для того можливымъ, що они черезъ свое знамените дѣланье при розстрою травленя и т. д. скоро закорѣнются въ кождôй роднѣ и выпираютъ всѣ иншѣ средства, якъ: гôрку воду, румбарбарумъ, каплѣ и т. д. Кожда правдива коробка [можна дôстати по 70 кр. въ аптикахъ] мае яко етикету бѣлый хрестъ на червонôмъ поли и пôдписъ Р. Брандта. 1409

Надôслане.

Для нашои молодѣжи Нѣмецка „Hausfrauen-Zeitung" пише въ ч. 7 — 1885 р. о **Рихтера патентованыхъ скринкахъ съ камѣнцями до будовы** надаючихся на подарунки на Рôздво такъ: „Не внѣшнымъ блескомъ, не плѣняючою поверховностею, але своею внутрѣшною вартостею здобуло собѣ знамените средство до забавы и занятя серця дѣтей. Що за богатство до пріятнои забавы подае ся скринка до будовы. Слова „скринка съ камѣнцями до будовы" звучатъ вправдѣ трохи разячо, ба, вѣе ôтъ нихъ навѣть холодомъ, але хто видѣвъ, съ якою охотою, съ якою радостею складаютъ дѣти крашенѣ камѣнцѣ одинъ на другій, и выставляютъ зъ нихъ краснѣ групы домôвъ, замкôвъ, вежъ и т. д., для того сѣ слова звучатъ пріятно. Треба самому видѣти, якъ навѣть непосидющѣ дѣты сидятъ тихо коло стола и будованьемъ скорочуютъ собѣ довгѣ зимовѣ вечоры, треба бути свѣдкомъ, якъ въ вôльныхъ хвиляхъ самъ отецъ присѣдася до дѣтей и будуе съ ними; треба самому досвѣдчити, щобы спôзнати велику выховуючу вартôсть патентованои скринки съ камѣнцями до будовы. Богато матерей высказало въ теплыхъ словахъ свою радôсть зъ того, що занятьеся скринкою съ камѣнцями до будовы зблизило ôтця до дѣтей. Помагаючи малымъ при будовѣ, поясняючи имъ рисунокъ, пôзнае ôнъ лѣпше духове успособленье своихъ дѣтей, ôнъ учитъ ихъ мимо волѣ и образуе, а якъ-же яснѣе лице батька, коли навѣть его мѣзинокъ, сидячи на его колѣнахъ выставитъ сходы, хрестъ и т. д. и тріюмфуючи зъ своеи зручности споглядае на него. Коли-же найстаршій розвязавъ щасливо задачу: выставивъ яку бôльшу будову безъ помочи взôрця, тогды дивится батько съ вдоволеньемъ на то и тѣшится зъ успѣху, якій его воспитанникъ въ такъ короткôмъ часѣ зробивъ." Позаякъ и другѣ газеты припоручаютъ горячо скринки съ камѣнцями до будовы, то думаемо, що и мы робимо се въ интересѣ нашихъ численныхъ читателѣвъ, коли звертаемо ихъ увагу на згаданый артикулъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 97—?

Специяльности и универсальнѣ средства,

францускѣ и иншѣ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѣ фирмы оповѣщуванѣ.

КОНКУРЕНЦІЯ

ОБМАНѢ КÔНЬСКИМИ ДЕРГАМИ!

Истнуюча ôтъ 87 лѣтъ

ц. к. упр. краева

Фабрика дергъ и коцôвъ

давн. Лихтенауера вдовы и Сынôвъ

посылае черезъ свôй складъ вѣденьскій

ДЕРГИ НА КОНѢ

190 цм. довгѣ, 130 цм. широкѣ, въ якости не до зъужитя, съ темнымъ тломъ и ясными краями

за штуку

ЗР. 1·60

вразъ съ опакованьемъ.

При закупнѣ що найменше 10 штукъ, 1 штука даромъ або 10% опусту зъ цѣны.

Лишь черезъ фабрикацію въ великôй масѣ и черезъ величезный ôтбутъ есьмо въ тôмъ положеню, що можемо ôтступати дерги на конѣ такъ незвычайнои величины и такъ знаменитои якости, а до того ще по такъ незвычайно дешевыхъ цѣнахъ. Сотки подякъ може кождый переглянути.

Посылка за послѣплатою. Недогôднѣ пріймаются назадъ безъ трудностей.

Зважати докладно на адресу:

Головный складъ фабричный дергъ на конѣ

Вѣдень, I., Rothenthurmstrasse 14.

Пересторога

Перестерѣгаемо кождого передъ закупномъ товарôвъ ôтъ тыхъ фирмъ, котрѣ лякаются пôдписати публично свое имя и пôдроблюютъ безправно нашъ анонсъ.

!! Стережѣтся !! 1530 1—6

Броды! Броды!

Фабричный складъ

домовинъ металевыхъ въ великôмъ выборѣ урядили мы для Бродôвъ и околицѣ въ торговли п. В. Адамовича въ Бродахъ, о чѣмъ П. Т. Публику повѣдомляемо

Леопольдъ Вольфъ,

1529 1—0 Вѣдень, I.

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ **поезій.**

Володимира И. Масляка

Выданье обôймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на велиновôмъ папери съ выняткою зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.

Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.

Предплаты и замовленя пріймаютъ такожь Редакція „Дѣла" и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

Найновѣйшѣ препараты

д-ра Tsuaf'a въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ не сивѣло волося, нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубово-розмаринова Помада, незрôвнана, щобъ не лѣзло волося и щобъ скрѣпити память. Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1509 8 10

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сôбръ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна .	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова .	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична .	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр.

Гербатянѣ высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр.

зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр.

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

919

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE

Brockhaus' Conversations-Lexikon.

Mit Abbildungen und Karten.

Preis a Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

5 килевѣ

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (47—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1 „	Гегеляйского столового лучшои якости	2 зр. 30 кр. и 2 „ 50 „
1 „	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр.
1 „	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1 „	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „
Червонѣ вина: 1 бочôвка	Viszontai	2 „ 50 „
1 бочôвка	Viszontai старе . .	3 „ — „

Повысше наведенѣ цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поносить. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровѣ добрѣ, натуральнѣ и лучшѣ вина якъ въ Вершецъ, и проситъ о лаокавѣ замовленя.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!"

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Кониській.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла". Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

Патентованѣ скринки съ камѣнцями до будовы

суть на складѣ въ всѣхъ лѣпшихъ торговляхъ забавокъ по цѣнѣ 70 кр. и высше. Хто хоче близше довѣдатися о важнôй системѣ доповняючôй котра есть пôдставою сихъ скринокъ съ камѣнцями до будовы, той най жадае карткою кореспонденційною ôтъ **Ф. Ад. Рихтера & С-ки**, ц. к. прив. фабрики скринокъ съ камѣнцями до будовы у **Вѣдни**, новый богато илюстрованый цѣнникъ, котрый посылаеся франко

1526 1—2

3—10 **БРИТВЫ** 1516

правдивѣ швайцарскѣ и англійскѣ по зр. 1·20, 1·50, 1·75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручаютъ

Братя Лянгнеръ

Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Цѣс. кор. уприв.

ГАЛИЦКІЙ АКЦІЙНЫЙ БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Чернôвцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВѢ

4 процентовѣ платнѣ въ 30 днѣвъ по выповѣдженю

4½ „ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 52—?)

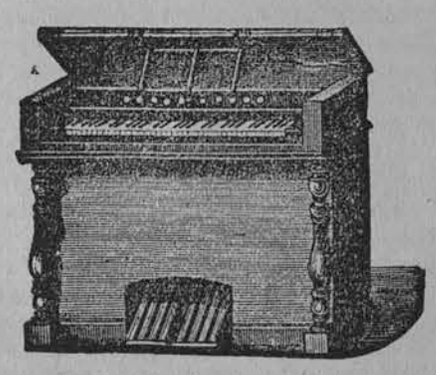

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѣ отцѣ духовнѣ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 26—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акційного Банку Гипотечного

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнѣ и

5% Листы Гипотечнѣ преміованѣ

котрѣ пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ дня 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи. 1349 51—?

Ц. к. уприв. товариство львôвско-черновецко-ясскои зелѣзницѣ (линія австрійскѣ.)

26275/III

Рôчнѣ билеты абонаментовѣ на рôкъ 1886.

Съ днемъ 1-го сѣчня 1886 р. входятъ въ житье змѣненѣ постановы що до рôчныхъ билетôвъ абонаментовыхъ на австрійскихъ линіяхъ товариства.

Рôчнѣ билеты абонаментовѣ будутъ выдаватися такъ на цѣлу просторонь зô Львова до Сучавы, якъ такожь пôсля вподобы на коротшѣ просторони.

Билеты сѣ даютъ право до довольнои ѣзды на просторони на котру выданѣ и до уживаня всѣхъ поѣздôвъ поспѣшныхъ, особовыхъ або мѣшаныхъ обнятыхъ порядкомъ ѣзды. Посѣдателеви рôчного билету вôльно такожь довольно всѣдати и высѣдати въ кождôй стаціи або въ кождôмъ перестанку въ околѣ просторони на котру звучитъ рôчный билетъ абонаментовый, о окôлько въ тыхъ-же задержуются поѣзды ôтповѣдно до порядку ѣзды.

Рôчныхъ билетôвъ абонаментовыхъ можна дôстати кождого часу; важнôсть ихъ однакожь уплывае безъусловно съ днемъ 31-го грудня дотычного року. За билеты набутѣ въ протягу року не ôтручаеся нѣчого зъ цѣлорôчнои цѣны.

Билетôвъ рôчныхъ абонаментовыхъ можна дôстати лишь въ дирекціи руху у Львовѣ за рôвночаснымъ переслаьемъ належности установленои за жаданый билетъ и фотографіи абонента (форматъ визитовый).

Цѣны рôчныхъ билетôвъ абонаментовыхъ, якъ такожь и постановы дотыкаючѣ выдаваня тыхъ-же заключаются въ IX додатку до нашихъ загальныхъ тарифъ особовыхъ и пакунковыхъ, важнôсть ôтъ 1 ого сѣчня 1886 р.

Примѣрники сего додатку можна дôстати въ центральнôмъ зарядѣ товариства у Вѣдни, въ дирекціи руху у Львовѣ и по стаціяхъ австрійскихъ линій товариства.

У Вѣдни, дня 15 падолиста 1885.

1531 (1—1 **Рада завѣдуюча.**

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го

Ч. 132. Львôвъ, Субота 12 грудня (30 падолиста) 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:		для Россіи:	
на цѣлый рôкъ	12 зр.	на цѣлый рôкъ	12 рубл.
на пôвъ року	6 зр.	на пôвъ року	6 рубл.
на чверть року	3 зр.	на чверть року	3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:		съ дод. „Библіотеки“:	
на цѣлый рôкъ	16 зр.	на цѣлый рôкъ	16 рубл.
на пôвъ року	8 зр.	на пôвъ року	8 рубл.
на чверть року	4 зр.	на чверть року	4 рубл.
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рôкъ	зр. 5·—	на цѣлый рôкъ	5 рубл.
на пôвъ року	зр. 2·50	на пôвъ року	2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поединоке число коштуе 12 кр. а. в.

Внесенье пос. Романчука

вже рѣшено въ комисіи школьнôй що до першои важнѣйшои части. Бôльшостею одного голосу ухвалила комисія, щобы не змѣняти теперѣшнои славнои уставы о языцѣ выкладовôмъ въ школахъ народныхъ, тôлько принято резолюцію д-ра Цоля и гр. Войтѣха Дѣдушицкого, завзываючу правительство, абы въ тыхъ мѣстахъ, де есть Русинôвъ 3000 або бôльше а що найменше двѣ школы народнй и рускй родичѣ освѣдчатся за рускою школою, завело въ однôй школѣ выкладовый языкъ рускій. Нема що казати, велика концесія для Русинôвъ!

Надармо выказувавъ пос. Романчукъ, що ся резолюція не буде мати нѣякого успѣху, бо правительство, навѣть коли бъ дѣйстно мало добру волю, при теперѣшнôй уставѣ, котра лишаесь незмѣнена, не може завести рускихъ школъ народныхъ тамъ, де рада мѣска не охоче, а на добру волю радъ мѣскихъ годѣ тутъ рахувати! Бôльшости комисіи ходило очевидно лише о то, ut aliquid fecisse videatur!

Д-ръ Черкавскій годився на внесенье п. Романчука съ доданьемъ такого условія: если въ мѣсцевости, де могла бы завестися руска школа, освѣдчится за такою школою несумнѣннымъ способомъ руска людность. За тымъ внесеньемъ були ще кн. Юрій Чарторыйскій, пп. Романовичь и Пилатъ. Противники збивали се головно тымъ аргументомъ, що ôнъ не дався-бы переперти въ соймѣ, а резолюція скорше перейде!

На пôдставѣ тои резолюціи могли-бы бути рускй школы народнй въ Тернополи, Коломыи, Дрогобычи, Стрыю, Снятынѣ, Яворовѣ и Тысьменици, — кажемо: могли-бы бути, але... не будутъ. На пытанье п. Романчука: щó наступитъ, якъ рады громадскй въ тыхъ мѣстахъ не згодятся на заложенье рускои школы, ôтповѣвъ д-ръ Цоль: Тогды може покажеся потреба зъ краевого фонду заложити яку школу або може правительство съ якимъ внесеньемъ выступитъ...

Референтомъ выбраный д-ръ Цоль.

Сербско-болгарска вôйна.

Подôбно якъ пôдчасъ самои вôйны такъ и теперь, коли настала пора переговорôвъ, надходятъ такъ рôзнороднй а часомъ и впростъ собѣ противнй вѣсти о мирѣ, що трудно розрôзнити, що есть правдою а що нѣ, або ôтгадати якій есть можливый конець всѣхъ тыхъ переговорôвъ. Зъ всѣхъ тыхъ рôзнородныхъ и въ рôзныхъ жерелъ походячихъ вѣстей, якй до нынѣ наспѣли, здаеся то пробивати, що вôйну мѣжь Сербіею а Болгаріею можна уважати за скôнчену а результатомъ всего буде сполученье Румеліи съ Болгаріею черезъ т. зв. персональну унію.

Що до самого мира, то доносятъ зъ Вѣдня що тамъ въ мѣродайныхъ сферахъ не сомнѣваются вже теперь, що мѣжь Сербіею а Болгаріею прійде на послѣдокъ до формального заключеня розъему и сподѣваются тамъ кождои хвилѣ потвердженя сего. Надѣю свою опираютъ вѣденьскй круги мѣродайнй на тôмъ, що представителѣ Австріи и Россіи, а ся послѣдна ще сама окремо, ужили всеи своеи силы, щобы змусити обѣ воюючй стороны до якъ найскоршого заключеня мира. Подôбну вѣсть принесла оногды зъ Вѣдня такожь и урядова „Gaz. Lwowska“, котра такъ знову каже: Въ тутешныхъ (вѣденьскихъ) кругахъ дипломатичныхъ дивлятся теперь на ситуацію далеко корыстнѣйше. По поводу послѣдныхъ енунціяцій зъ Софіи, сподѣваются майже на певно, що до новыхъ крокôвъ военныхъ вже не прійде. „Budapester Corr.“ зъ дня 11 с. м. доноситъ знову: Ситуація представляеся мирно. Сербія готова згодитися навѣть на унію, коли ѣй буде ôтступленый округъ видиньскій. Межи Австріею а Россіею пануе повна згода. Така сама бôльше-менше вѣсть надôйшла була и зъ Софіи дня 10 с. м. Пôсля завѣрень Каравелова, котрый того дня повернувъ бувъ до Софіи, ситуація поправилася въ користь мира. Въ Пиротѣ дораджувано князеви, щобы ôнъ розпочавъ на ново акцію, але въ его окруженю переважували вплывы примирительнй, при чѣмъ головно зважано на симпатіи, якй проявилися теперь для Болгаріи у бôльшихъ державъ.

Такъ представлялася ситуація ще передъ двома днями въ очахъ дипломатіи; трохи инакше выглядае она теперь на самôмъ поли борбы. Ще 10 с. м. донѣсъ бувъ „Pest. Lloyd“, що всякй змаганя дипломатіи, щобы осягнути рѣшучій розъемъ, позôстали безъ результату. Тогожь дня а навѣть ще вчера рано ходила поголоска въ Бѣлградѣ, що вôйна розпочалась на ново. Поголоску ту выкликала, здаесь, стычка сербскихъ форпочтôвъ съ болгарскими, бо зъ Софіи доносять, що сербска сторожа передна напала на Болгаръ пôдъ мѣсцевостею Св. Николай, але зôстала ôтперта. Такъ само мали Сербы напасти на Болгаръ пôдъ Криванцемъ, але и тутъ зôстали ôтпертй. Подôбно доносятъ знову зъ сербскихъ жерелъ, що болгарске войско пôдъ Блатою нарушило миръ, бо перше напало Серôбвъ. Стычки тй однакожь не маютъ жадного бôльшого значеня и не можна ихъ уважати за новый casus belli. Важнѣйшою есть вѣсть, що Сербія ôткинула предложеня Болгаріи а заразомъ и повѣдомила о тôмъ и представителѣвъ бôльшихъ державъ. Въ окружнику, розôсланôмъ до представителѣвъ сихъ державъ, каже Гарашанинъ, що сербска коменда войскова видится спонуканою такъ зô взглядôвъ военныхъ якъ и на маючій заключитися миръ ôткинути послѣднй предложеня болгарскй, а позаякъ не ма надѣѣ, щобы переговоры довели до доброго результату, то залишено ихъ зъ обохъ сторôнъ. Мимо того Сербія не нарушитъ истнуючій доси розъемъ и здаеся на посередництво державъ. Мимо того Сербія не перестае, якъ то кажутъ, побренькувати шаблею, а зъ Бѣлграду доносять, що сербске войско и его головна кватира посунулися зъ Нишу вже ажь до Червонои рѣки, мѣсцевости положенои коло Акъ Паляньки майже въ половинѣ дороги до Пироту.

Здаеся, що и Болгарія здастся теперь на судъ державъ, а то тымъ бôльше, що мае теперь выгляды на позысканье Румеліи. Россійске посольство у Вѣдни получило именно ôтъ свого правительства звѣстку, що оно не буде противитися румелійско-болгарскôй уніи, наколи на то згодится лишь и Порта. Порта знову, котрôй Англія вже давнѣйше дораджувала завести унію а Франція и Италія мали теперь такъ само зробити, чекае лишь рады трехъ цѣсарствъ, щобы кн. Александра именовати ген.-губернаторомъ всхôднои Румеліи. На ревизію всхôдно-румелійского статута она вже згодилася. Коли отже зъ всѣхъ сихъ вѣстей можна вже теперь якй небудь внесеня робити, то выходило-бы зъ нихъ, що въ справѣ уніи болгарскои державы вже мѣжь собою майже порозумѣлися, а ходитъ ще лишь о то, якъ залагодити спôръ мѣжь Сербіею и Болгаріею такъ, щобы обѣ стороны були вдоволенй и могли приступити до заключеня мира.

Переглядъ часописей.

(*„N. Reforma“ и „Czas“ въ справахъ Сойму. „N. Reforma“ о Заг. Зборѣ „Нар. Дому“.*)

До „Now. Reform ы“ такъ пишутъ зô Львова про дотеперѣшну дѣяльность Сойму: „Нынѣ (9 л. грудня) минули першй два тыжднѣ нарадъ, а навѣть найбôльшій оптимистъ не мôгъ-бы казати, що они зазначились якими позитивными результатами. Кромѣ кôлькохъ петицій, кôлькана-дцяти внесень о змѣну територіяльного подѣлу округôвъ судовыхъ и админиграційныхъ, кромѣ звычайныхъ ухвалъ, дозволяючихъ побирати мыта и оплаты ôтъ напоѣвъ спиритусовыхъ, — Соймъ доси залагодивъ тôлько одну важнѣйшу справу, с. е. справу выключеня галицкого жита ôтъ доставъ для войска. Що чинности соймовй не можутъ ôтъ разу пôйти повною струею и поступати такъ скоро, абы самй початки були дуже плôднй позитивными ухвалами — то розумѣемо добре. Але-жь въ нашôмъ Соймѣ тая приготовляюча епоха чей-же тревае надто довго — и коли нынѣ, по двохъ тыжняхъ працъ въ комисіяхъ, матеріялу зъ комисій було такъ мало, що засѣданье не тревало довше якъ 40 минутъ; коли на завтра (четверъ) не можна було скликати засѣданя для того, що зъ комисій не прійшло нѣчого готового, то трудно здержатись, абы не зробити прикрои уваги, що комисіи працюютъ надто поволи а пп. справоздавцѣ надто выгôдно берутся до рѣчи. Жалуемось на короткій часъ, якій вымѣрюютъ звычайно соймови, але повôльнôсть, о якôй бесѣда, чей-же не есть лѣкомъ на то.

Въ Соймѣ такожь пануе якесь пригнетенье и песоимизмъ. Складаются на то рôзнй причины: передовсѣмъ нужда и матеріяльный упадокъ краю; свѣдомôсть, що найбôльша часть средствъ зарады не спочивае въ можности Сойму, бо однй залежатъ ôтъ правительства а другй ôтъ самыхъ горожанъ всякого званя; прикрй непорозумѣня мѣжь намѣстникомъ и маршалкомъ; конечнôсть значныхъ ощадностей, але такожь и йдуча поручь съ нею боязнь, що черезъ то пошкодится розпочатымъ працямъ, зъ котрыхъ край богато надѣявся, — ось тіи дуже натуральнй причины пригнетеня умôвъ, яке пануе въ Соймѣ. Не знаемо, чи може проявомъ, чи одною зъ причинъ того пригнетеня суть великй непорозумѣня въ самыхъ клюбахъ. Въ клюбѣ центра знана справа выбору кс. Копыцѣньского до рады державнои выкликала прикрй а доси неполагодженй приключки. На правици знову були дуже живй споры о провôдъ въ заступствѣ пп. Грохольского и Альфреда Потоцкого, а не менше и справа внесеня пос. Романчука не причиняеся до єдности въ тôмъ клюбѣ, бо надто великй тамъ рôзницѣ думокъ мѣжь нашими консерватистами, а есть межи ними и такй якъ н. пр. гр. Голѣевскій, для котрого опозиція противъ всякихъ домагань Русинôвъ есть вершкомъ патріотизму. Такй не легко згодятся съ такимъ гр. Альфредомъ Потоцкимъ, котрый бажае удержати съ Русинами якъ найлучшй (? — *Ред.*) зносины, або съ консерватистами зъ захôднои части краю, котрй ще не цѣлкомъ (?) забули добрыхъ давныхъ традицій змагати до згоды съ Русинами, традицій, покиненыхъ нынѣ головнымъ органомъ тои партіи („Czas-омъ“).

Галька Острожска.

(*Трагедія въ 5 дѣяхъ д-ра Омеляна Огоновского.*)

(*Дальше.*)

Третій актъ съ смертею Сангушка послуживъ авторови не лишь до посуненя акція, але и докладнѣйшого схарактеризованя Гальшки яко дѣвчины, що перенята чувствомъ людскости, противъ волѣ матери и съ повнымъ посвященьемъ себе стае въ оборонѣ нещастного чоловѣка-нелюба. Се першій еи героичный чинъ.

Въ четвертôмъ актѣ выводитъ авторъ передъ очи зрѣтеля родину Василя кн. Острожского. Его помилувавъ король, бо и трудно було Жигмонтови Августови карати первого руского вельможу, сына славного Константина, забороло Польщѣ и литовскои Руси передъ Василемъ Ивановичемъ и дуже частыми нападами Татары и Волошѣ. Василь Острожскій веде съ Димитріемъ Вишневецкимъ рѣчь про престолъ молдавскій. Гетьманъ козацкій забажавъ посѣсти ею, разъ, щобъ скрѣпити Русь, давлену Жигмонтомъ Августомъ и Иваномъ Грôзнымъ, въ друге, щобъ для своеи Гальшки роздобути вѣнець господаринѣ молдавскои. На случай удачѣ надѣеся, Вишневецкій, що горда Беата радо призволитъ на его подружье съ Гальшкою. Впрочѣмъ, трудно козацкому гетьманови сидѣти, зложивши руки, а до того давъ ôнъ вже слово Ольбрахтови Ласкому, дипломатови (de facto авантурникови политичному) сучасному, котрый ино-що посадивъ на престолѣ молдавскôмъ Гераклидеса, а теперь бажае видѣти тамъ-же Вишневецкого. Василь Острожскій противный однакожь сему походови. На случай неудачѣ, котру ôнъ предвиджуе (бо Ласкому годѣ вѣрити), стратитъ Украина свого удалого гетьмана. А що потому буде? Ôнъ съ великимъ жалемъ прощае Вишневецкого на непевне и тяжке дѣло военне. На сценѣ являеся Софія зъ Тарновскихъ, жена Острожского. Софія есть щирою Полькою съ такими-жь поглядами на Русь, що и Беата. Задачею еи житя есть, ломити твердый рускій характеръ Василя, выховати трехъ своихъ сынôвъ въ дусѣ польскôмъ и нести такій-же звычай на православну Русь. Она приноситъ свому чоловѣкови вѣсть про поворотъ Гальшки зъ Чехъ на родину. Рôвночасно являесь въ дворѣ Острожского гр. Лукашь зъ Горки, панъ великопольскій, (славный на свôй часъ лихварь) съ письмомъ до Острожского, въ котрôмъ король домагаеся выдачѣ Гальшки въ подружье Горцѣ. Такъ мало-бъ довершитись давне намѣренье короля, съ рукою найбогатѣйшои рускои дѣвицѣ передати просторй рускй землѣ въ руки шляхтича польского. Розумѣеся, що Острожскій яко опѣкунъ такому подружю противится. Але его сильна воля надломана вже недавнымъ нещастьемъ Гальшки. Трудно, щобъ ôнъ устоявся противъ напору короля и махинаціи Софіи та Беаты. Гальшка являеся на оценѣ. Она прибула до Дубна, до свого стрыя. Ôнъ еи послѣдне прибѣжище. До матери годѣ ѣй ѣхати. Мати прокляла еи, а теперь въ додатокъ всему лиху иде ще за мужь за Ольбрахта Лаского. Въ замку Острожскôмъ не стане вже для неи мѣсця. Щобъ потѣшити бѣдну дѣвчину, подае ѣй Острожскій вѣсть про Димитрія Вишневецкого и походъ его на Молдавію, предпринятый лишь въ тôй цѣли, щобы для своеи любои придбати достоиньство господаринѣ. Гальшка мало радуеся сѣй вѣсти. Противно, она не вѣритъ, що Вишневецкій ще про неи думае, наколи покинувъ Украину съ Запорожьемъ и пôшовъ воювати на чужину. По часѣ звѣщаютъ Острожскому приѣздъ Беаты. Беата заедно ще ненавидитъ Острожского за справку съ Сангушкомъ. Она не втратила нѣчого зъ своеи давнѣйшои гордости и прибула сюды лишь, щобъ Гальшку забрати съ собою. Слѣдуе стрѣча Беаты съ Гальшкою. Мати не забула дочцѣ непослуху и нанесенои обиды. Гôрка доля рôднои дитины не вплынула на неи. Противно, Беата уважае, що теперь якъ-разъ наспѣвъ часъ довершити давный плянъ, т. е. выдати Гальшку по воли королевскôй за польского магната. Беата готова простити Гальшцѣ давну провину лишь пôдъ условіемъ, що Гальшка у всѣмъ стане ѣй повинуватись и не спротивится новому подружю. Се новый ударъ для Гальшки. Она рада бъ скорше черницею стати, нѣжь выйти за Зборовского, котрый вже въ Чехахъ еи сватавъ. Але не Петро Зборовскій въ матери на примѣтѣ, а гр. Горка. Поневольнымъ ôтъѣздомъ Гальшки съ Беатою кôнчится четверта дѣя трагедіи.

Въ пятôй и послѣднôй дѣи представивъ намъ авторъ Гальшку выдану за Лукаша зъ Горки въ замку въ Шамотулахъ. Тôлько-жь не въ свѣтлици, не въ роскошахъ подружныхъ, а въ вязници, на высокôй вежи, пôдъ строгою сторожею, коротае свôй нещастный вѣкъ бѣдна дѣвчина. Товаришемъ еи одинокимъ есть вѣрный, старый слуга зъ замку Острожского. Горка навѣдуесь до Гальшки лишь, щобъ еи спытати, чи она покорится его воли. Але Гальшцѣ не до того. „Хотѣлось жити, хотѣлось любити, але люде, лихй люде неначе калину зъ луга поломали и въ пучечки повязали!“ Гальшка выплакала вже очи, а ще надъ нею тиранъ еи знущаеся. Въ него серце камѣнне, а ôтрадою ловы та бенкеты съ товаришами. Цѣль свою осягнувъ ôнъ. Землѣ Гальшчинй въ его рукахъ, що-жь бôльше треба старому Горцѣ? Слѣдуе стрѣча Горки съ Гальшкою. Ôнъ въ останне прійшовъ еи спытати, чи стане ему женою? Гальшка ôтказуесь ôтъ всякихъ любощѣвъ. Она не любитъ нѣкого крôмъ Вишневецкого. Горка догадуеся сего и щобъ додати жалю своѣй невольници, ôнъ подае ѣй вѣсть, що Вишневецкій, заполоненый въ Молдавіи, заживае однои що и она долѣ. Гальшка не вѣритъ сѣй страшнôй вѣсти, не вѣритъ, щобъ гетьманъ козацкій мôгъ попастися въ неволю. По ôтходѣ Горки слѣдуе довшій монологъ Гальшки, хорошій, поетичный. Зъ высокои вежи глядитъ Гальшка въ далеку даль, орломъ посылае привѣтъ милому: „Зупинись на часинку, орле сизокрилый, послухай мого жалю, скажи милому якъ я вяну-довядаю, живои водицѣ ôтъ него дожидаю!“ Але орелъ не спинивъ свого лету. Гальшка бачитъ граючихъ-ся дѣтей пôдъ тюрмою. И она колись була такою-жь безжурною

Коли въ клюбахъ давно и добре згорганизованыхъ суть выпадки, що на хвилю заколочують гармонію, то що вже казати о тôй „дикôй“ лѣвици, на котрôй засѣдають послы, не належачи до нѣякого клюбу? Ôгъ початку сеи сесіи суть змаганя, абы якусь часть лѣвицѣ зъорганизувати въ якôмсь клюбѣ, хочь бы на початокъ нечисленнôмъ, але доси на дармо. Певни ривализаціи межи тыми, котрыхъ доси уважано за провôдникôвъ тои стороны; штучно вытворена въ Соймѣ недовѣрчивôсть послôвъ сельскихъ до послôвъ зъ мѣстъ, а може по трохи и якись зеренця антисемитизму, котри де-не-де принялися,—то головни причины, задля котрыхъ такъ дуже трудно утворити клюбъ лѣвицѣ. А однакъ сего конечно треба. Нынѣшна организація Сойму есть неприродна. Коли почислимо за оба зъорганизовани клюбы, правицю и центръ, по 40 послôвъ, додамо до того „групку“ (Сангушко, Горайскій, Щептыцкій и др.) 10 послôвъ и клюбъ рускій 7 послôвъ, — то все ще зôстанесь цѣла третина Сойму, бо 51 послôвъ по-за всякою организаціею, клюбовою. Се станъ анормальный и шкôдно вплыває на хôдъ дѣлъ соймовыхъ. Коли бъ клюбôвъ зовсѣмъ не було, то организація лѣвицѣ була-бъ злишною. Коли бъ переважаюча часть палаты була зъорганизована, то кôлькадцять „дикихъ“ не шкодило-бъ. Але коли звышь 40 послôвъ ходитъ люзомъ, супротивъ двохъ великихъ солидарныхъ клюбôвъ, то творитъ немалу перешкоду въ механизмѣ соймовыхъ чинностей, утрудняе порозумѣнье въ важнѣйшихъ дѣлахъ, выборы комисій и утворенье бôльшости въ Соймѣ. Зъорганизована лѣвица могла-бы въ дуже богато справахъ порозумѣтися и спôльно дѣлати съ центромъ, а тымъ самымъ бути противувагою правици, котра теперь надто часто побѣджае, — коли противно, люзомъ ходячи „дики“ стаются елементомъ необчисленымъ и надто часто вводятъ случайнôсть въ соймову акцію. Пересвѣдченье то починае що-разъ бôльше ширитись не тôлько мѣжь самыми „дикими“. Тожь може статись, що за кôлька днѣвъ поважна група „дикихъ“ зъорганизуеся въ клюбъ. Нынѣ (9. л. грудня) розпочато въ тôмъ дѣлѣ роботу, и есть бôльша, якъ доси, надѣя на успѣхъ“.

До „Czas-у“ пишутъ зô Львова: Якъ завѣряютъ послы майже одноголосно, комисія буджетова не поставитъ внесеня, абы на 1886 рôкъ пôднести додатокъ о 2 кр. Станесь то черезъ деякѝ нешкодливѝ ощадности и змѣны деякихъ позицій, именно зворотныхъ въ протягу якогось часу позичокъ. Натомѣсть въ буджетѣ шкôльнôмъ обкроенье черезъ Выдѣлъ краевый мае бути зредуковане зъ 115.000 на 60.000 зр. Всѣ годятся на то, не выключаючи и правительство, що окружни фонды шкôльни повинни бути знесени, бо истнованье ихъ дуже скомпромитоване. — Внесенье п. Абрагамовича о додаткахъ консумційныхъ прійде пôдъ нарады Сойму. — Нема сумнѣву, що засѣданя Сойму будутъ ôтбуватися ще и по святахъ Рождества Хр., имовѣрно почавши ôтъ 10 л. сѣчня 1886 черезъ десять днѣвъ.

О Загальнôмъ Зборѣ членôвъ „Народного Дому“ пишутъ зô Львова до „Now. Reform-ы“: „На заг. Зборѣ руского института „Народный Дôмъ“, котре тутъ ôтбулося вô второкъ, ухвалено мѣжь иншимъ, щобы питомцѣвъ рускои бурсы „Народного Дому“ посылати не до рускои, але до нѣмецкои гимназіи у Львовѣ. Ухвала запала середъ оплескôвъ красныхъ ручокъ русскихъ дамъ на галеріи и оплескôвъ одного зъ рускихъ послôвъ соймовыхъ на сали. (Дописуватель мавъ на гадцѣ певно д-ра Антоневича, бо кромѣ него бувъ на Зборѣ лише ще о. Качала, а той бувъ однымъ зъ тыхъ 5 чи 6 патріотôвъ, що пôднесли руку за внесеньемъ о. Стефановича. — *Ред.*) Середъ щирыхъ Русинôвъ пануе велике обуренье на тую ухвалу, а нынѣ (въ середу) въ Соймѣ деякѝ рускѝ послы не таилися съ своимъ обуреньемъ. Тая ухвала есть такъ безглуздою и такою смѣшностею покрывае своихъ творцѣвъ, що она повинна статися однымъ причинкомъ бôльше до тыхъ численныхъ фактôвъ, котрыми старо руска партія пôдкопуе свою повагу.“

Соймъ краевый.

Зъ петицій, якѝ ôтчитано на VIII-мôмъ засѣданю дня 9 л. грудня важнѣйшѝ и цѣкавѣйшѝ: Общество им. Михаила Качковского у Львовѣ внесло петицію о рôчну постоянну субвенцію въ квотѣ 1000 зр. — Анеля Чайковска, сирота по гр.-кат. пароху о запомогу. — Зверхнôсть громады Ясенева о полишенье еи при судѣ пов. въ Бродахъ на случай, коли-бъ судъ пов. зъ Олеська перенесено до Пôдгорець. — Брониславъ Дескуръ о субвенцію на експлоатацію земного воску въ Небыловѣ. — Громадяне зъ Лючѣ, Яблонова, Ковалѣвки, Стопчатова, Акрешоръ и Березова нижного о охорону ôтъ дикихъ звѣрôвъ.

Кôлькасотъ Русинôвъ-громадянъ зъ мѣстъ Яворова внесли петицію до Сойму, щобы въ Яворовѣ до обохъ шкôлъ мѣскихъ, мужескои и женьскои, и до мѣшанои школы на передмѣстю Наконечнôмъ завести рускій языкъ выкладовый. Петицію свою мотивуютъ громадяне Яворова статистичными датами. И такъ въ мужескôй школѣ въ Яворовѣ було въ шкôльнôмъ роцѣ 1884/85: Русинôвъ 203, Полякôвъ 60; въ женьскôй: Русинокъ 109, Польокъ 40; а въ мѣшанôй школѣ на передмѣстю Наконечнôмъ рускихъ дѣтей 115, польскихъ 14. Бачимо, яка всюды перевага рускихъ дѣтей, а мимо того выкладовый языкъ польскій! Що за тяжка кривда: задля 14 дѣтей польскихъ муситъ 115 рускихъ учитися всѣхъ предметôвъ по польски! Муситъ учитися, бо рада громадска ухвалюе языкъ выкладовый. Петиція же справедливо вказуе на то, що въ Яворовѣ (якъ и скрôзь по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ) рады громадскѝ выбиранѝ буваютъ нелегально, а протесты нѣчого не помагаютъ. Зъ того выходитъ якъ найяснѣйше конечна потреба реформы шкôльництва въ краю!

Подôбну петицію, якъ зъ Яворова, прислали (такожь на руки пос. Романчука) Русины-громадяне зъ Калуша съ 155 пôдписами и зъ Стрыя съ 115 пôдписами. Есть надѣя, що за примѣромъ Русинôвъ тыхъ трехъ мѣстъ пôйдутъ и другѝ (Коломыя, Тернопôль, Дрогобычь, Снятынъ, Городенка, Тысьмениця и др.), але жь повинни зробити се леда день, заки Соймъ не окôнчитъ своихъ нарадъ надъ внесеньемъ п. Романчука.

Въ р. 1884 внесли деякѝ выдѣлы повѣтовѝ и громады петиціи до Сойму о змѣну арт. 18 краевои уставы шкôльнои зъ 2 мая 1873 р. въ тôмъ напрямѣ, абы учителямъ шкôлъ народныхъ було вôльно пріймати и повнити обовязки писарѣвъ громадскихъ. Ся справа есть теперь въ шкôльнôй комисіи Сойму. Комисія зваживши, що 10 окружныхъ радъ шкôльныхъ освѣдчилось рѣшучо противъ того, прочѝ жь окружни рады хочь згодилися съ тымъ, але поставили такѝ условія, що тôлько мала частина учителѣвъ могла-бы одержати дозвôлъ сповняти лишь деякѝ обовязки писарѣвъ громадскихъ; дальше зваживши, що краева рада шкôльна и польске товариство педагогичне тому рѣшучо спротивились, — комисія ухвалила (такъ якъ и Выдѣлъ краевый) поставити въ Соймѣ внесенье, абы надъ тыми петиціями перейти до порядку дневного.

Въ справѣ конгруальнôй.

(*Дальше.*)

Я сказавъ, що то все одно, чи низшій, чи высшій дохôдъ почислятъ зъ правъ епитрахильныхъ, — не полѣпшится быть матеріяльный духовеньства, але противно и нанесе по-при неполѣпшенье сего быту ще и духовеньству и властямъ свѣтскимъ и духовнымъ немалыхъ непріятностей. И дѣйстно. Зважмо напередъ той случай, если сей дохôдъ буде почисленый пôсля патенту Іосифиньского. У мене було тогды, якъ выречено засаду конгруальну 300-риньскову, число душь три разы менше, якъ теперь, значитъ: працѣ епитрахильнои було три разы менше. Теперь число душь три разы бôльше, працѣ епитрахильнои есть три разы бôльше, затымъ менѣ три разы бôльшу квоту почислятъ зъ сего доходу. Тымчасомъ отже, коли дохôдъ сей буде три разы бôльшій, то конгруа побôльшена лишь о $^2/_5$, а се вже самымъ розумованьемъ показуеся недорѣчнымъ, бо хотячи по справедливости справу залагодити, треба бы конгруу побôльшити три разы. Ся безвзглядна недорѣчнôсть покажеся взглядно ще бôльшою, коли зважимо, що и вартôсть грошева тыхъ 500 зр. а. в. съ давнѣйшими 300 зр. м. к. ще стоитъ въ ôтношеню зовсѣмъ ôтворотнôмъ, бо тыхъ 500 зр. нынѣшныхъ не значитъ и тôлько, кôлько тогды значила половина ôтъ 300 р. м. к. Такимъ способомъ уже навѣть тогды буде сповнена велика недорѣчнôсть, если бодай пôсля патенту Іосифиньского почислятъ jura stolae.

Що-жь доперва сказати тогды, если почислятъ сѝ доходы высше, особливо коли, якъ справедливо зауважано, сѝ доходы не зростаютъ, але противно, упадаютъ, и то упадаютъ неконечно зъ тыхъ причинъ, що парохіяне не хотятъ платити, але зъ сихъ природныхъ, що не можутъ, бо не маютъ, такъ далеко, що и власти не будутъ въ станѣ навѣть и выекзеквувати. Ôтси походитъ причина, длячого я казавъ, що зъ почисленя доходу епитрахильного выплынутъ и непріятности для самого духовеньства и для властей свѣтскихъ, а навѣть духовныхъ, о чѣмъ здаесь, не маю що бôльше казати, бо кождый се понимае.

Конець кôнцемъ изъ сказаного слѣдуе, що недорѣчнымъ и несправедливымъ буде, яку-небудь квоту ôтъ конгруы ôттягати титуломъ jura stolae, а се ще нагляднѣйше довести можна порôвнаньемъ нормы, пôсля якои нашу конгруу регулюютъ, съ тою нормою, пôсля якои упосажуютъ посады въ етатѣ н. пр. урядничôмъ. Примѣромъ най послужитъ хочь-бы такій возьный судовый. Сей мае свои постôйнои пенсіи якихъ 300 зр. Щобы н. пр. не лише ôнъ самъ сказавъ, але и цѣлый свѣтъ урядничій, коли-бъ ему начальникъ судовый сказавъ: Маешь доручити тôлько а тôлько цитацій судовыхъ, возьмешь ôтъ кождои стороны по $17^1/_2$ кр., вложишь рахунокъ, а пôсля сего рахунку я за твôй трудъ ôттягну тобѣ ôтъ твои пенсіи! Чи ще треба лѣпшихъ, доказнѣйшихъ образôвъ, щобъ змалювати на зрозумѣнье сеи всеи недорѣчности? Се ажь надто ясно, а що доперва сказати о высшихъ урядникахъ? Кождый мае свою постôйну плату и свою обовязкову працю въ урядѣ, за роботу по-за бюромъ бере діеты, а нѣхто не важится ôттягати ему сѝ діеты ôтъ пенсіи. А намъ духовнымъ маютъ ôттягати ôтъ конгруы? И мы маемо свои обовязковѝ працѣ постôйнѝ. Мы, полишивши вже на боцѣ богослуженя, есьмо учителями религіи, провадимо документы правно-державнѝ. За се належится намъ платня постôйна, ôтъ котрои не повинноеся нѣчого ôттягати; нехай впрочѣмъ буде и дуже низько усталена, — еи побирати повиненъ кождый въ цѣлости, чи мае якѝ працѣ епитрахильнѝ, чи не мае, чи мае бôльшѝ, чи меншѝ. А справедливôсть тогды лишь буде що до конгруы и взглядна и безвзглядна, если то, що кождый працями епитрахильными заробитъ, буде ему полишено яко особистый заробокъ, яко діета, о чѣмъ ще дещо скажу при загальныхъ моихъ увагахъ надъ способами, якими-бы далося ввести въ житье справедливе упосаженье духовеньства, бо теперь черга и часъ уже поговорити о иншихъ емолюментахъ.

(*Дальше буде*).

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Бар. Іовановичь*), намѣстникъ и головнокомандуючій въ Дальматіи, померъ въ Задарѣ дня 9 с. м. по полудни на ударъ серця. Въ покôйнику утратила австрійска монархія одного изъ найздôбнѣйшихъ и найпопулярнѣйшихъ генералôвъ своеи арміи. Бар. Іовановичь походивъ зъ хорватскои родины и бувъ сыномъ официра зъ давного полку оточацкого на Пограничу войсковôмъ. Ôнъ родився 1828 р. въ Пожариштю и зступивъ бувъ вже въ 15 роцѣ житя яко кадетъ до войска, де дослужився найвысшого достоинства польного маршалка. Крôмъ военнои службы сповнявъ бар. Іовановичь такожь дуже часто и важни мисіи политични и дипломатични, бо ще въ 1853 р. высылало его австрійске правительство яко свого ôтпоручника до Альбаніи, Чорногоры и Герцеговины. Пôдчасъ ворохобнѣ въ Кривошіи 1869 р. зôставъ бар. Іовановичь именованый бригадиромъ въ полудневôй Дальматіи, побивъ ворохобникôвъ и въ наслѣдокъ сеи заслуги получивъ ордеръ Леопольда и титулъ барона. Въ 1878 р. обнявъ бувъ бар. Іовановичь головну команду надъ войскомъ, що мало заняти Герцеговину и въ короткôмъ часѣ завѣвъ миръ и ладъ въ сѣмъ краю. По уступленю намѣстника Дальматіи, ген. Родича, въ 1881 р. зôставъ ôнъ именованый намѣстникомъ сего краю и сповнявъ сей урядъ ажь до послѣдной хвилѣ. Мимо свого хорватского походженя не мавъ бар. Іовановичь симпатіи у Хорватôвъ а особливо у хорватскои партіи Кляича, котра уважае Дальматію лишь яко часть потрôйного королевства Хорватіи, Славоніи и Дальматіи и хотѣла бы конче мати въ Дальматіи цивильного намѣстника не тôлько хорватского походженя але и хорватского духа. Бар. Іовановичь на своѣмъ становищи яко намѣстникъ и головнокомандуючій уважавъ себе однакожь лишь урядникомъ и длятого дуже часто впадавъ въ конфликтъ съ хорватскими бажанями національными а вже найбôльше ставъ ôнъ Хорватамъ въ Дальматіи ненавистнымъ черезъ свое розпорядженье, щобы урядники въ службѣ уживали языка нѣмецкого. Смерть бар. Іовановича станеся имовѣрно знову причиною до сильныхъ агитацій хорватскои партіи въ згаданôмъ дусѣ, котра ще 1883 р. приготовувала въ соймѣ резолюцію, завзываючу правительство, щобы оно ôткликало бар. Іовановича а заименувало цивильного намѣстника. Скоро лишь розôйшлась була тогды вѣсть о тôй резолюціи, закрыто соймъ нагло и несподѣвано.

(*Именины Еи Вел. цѣсаревои.*) Министерство просвѣты выдало розпорядженье, щобы день 19 падолиста, яко день именинъ Еи Вел. цѣсаревои, бувъ на будуще днемъ торжественнымъ и щобы того дня всѣ школы народни, выдѣлови и семинаріи учительски були вôльни ôтъ науки.

(*Зъ соймôвъ краевыхъ*). Соймъ истрійскій закôнчивъ вже вô второкъ сего тыждня свои нарады и зôставъ закрытый. — Въ соймѣ ческôмъ поставивъ выдѣлъ краевый внесенье о признанье учителямъ молодшимъ шкôлъ народныхъ квинквеній. Намѣстникъ Чехіи ген. Кравсъ давъ ôтповѣдь на интерпеляцію Пленера для чого ôнъ (намѣстникъ) не затвердивъ выбору Ритера, властителя фабрики въ Грулихтъ, на члена нѣмецкои рады школьнои окружнои въ Замберку. Намѣстникъ покликався въ своѣй ôтповѣди на §. 25 закона о надзорѣ шкôльнôмъ, пôсля котрого намѣстникъ краю мае право пôсля власного переконаня затвердити або не затвердити выбôръ до рады шкôльнои окружнои и не мае обовязку давати кому небудь поясненя, для чого такъ або инакше поступивъ. Въ сѣмъ случаю ôнъ зробивъ лишь то, що дозволяе законъ; въ виду того не може отже инакше ôтповѣсти лишь такъ, що совѣстне розслѣдженье всякихъ рѣшаючихъ обставинъ спонукало его выбôръ сей не затвердити. — На послѣднôмъ засѣданю сойму моравского ôтгралася сцена, котра явно доказуе, якъ Нѣмцѣ на кождôмъ кроку стараются выступати противъ Чехôвъ лишь длятого, що Чехи хотятъ забезпечити свою національнôсть. На сѣмъ засѣданю прійшло именно пôдъ нараду внесенье комисіи финансовои о помноженье посадъ краевыхъ урядникôвъ. Ческѝ послы выступали рѣшучо противъ сего внесеня. Тогды заявивъ гр. Геберштайнъ въ имени центрумъ: „Зъразу рѣшились мы були голосувати противъ сего внесеня; зô словъ попередного бесѣдника (д-ра Тучка) однакожь мы переконалися, що ческѝ послы голосуютъ противъ сего внесеня лишь зô взглядôвъ національныхъ. Въ наслѣдокъ того змѣнили мы наше первѣстне постановленье и будемо теперь голосувати за внесеньемъ.“ Внесенье комисіи принято отже значною бôльшостею голосôвъ.

(*Господарка кат. епископôвъ и „фербель“ на Угорщинѣ.*) Велику сензацію въ угорской палатѣ послôвъ выкликала на засѣданю дня 9 с. м. интерпеляція Угрона въ справѣ управы майномъ велико-варадиньскои католицкои епархіи, котрои епископъ Липовницкій недавно померъ. Угронъ навѣвъ дуже драстични факты и жадавъ ôтъ министра опроверженя тыхъ же. Межи иншимъ оповѣдавъ Угронъ, що въ сѣй епархіи знищено 15.000 моргôвъ лѣса а зъ грошей, зôбраныхъ за лѣсъ, не знайдено въ епископскôй касѣ анѣ крейцара, противно каса епископска винна державѣ маленьку лишь дрôбницю, бо 100.000 зр. Подôбни вѣсти — каже бесѣдникъ — ходятъ и о веспримскôй и дяковарскôй епархіи, але ôнъ держится лишь фактôвъ, доставленыхъ ему зъ одной епархіи и не хоче другихъ тыкати. До велико-варадиньскои епархіи — каже ôнъ — належитъ 124 парохій а завѣдателѣ ихъ муситъ боротися часто съ великою нуждою, коли противно епископъ марнуе все майно, призначене на церковни и вѣроисповѣдни цѣли. Именемъ 8 миліонôвъ свѣтскихъ католикôвъ угорскихъ жадае отже Угронъ заведеня автономіи въ католицкôй церквѣ, такъ щобы интересовани могли мати надзôръ надъ майномъ епархіи. Ôнъ ставитъ отже таку интерпеляцію: „Зваживши, що майно епархій призначене на запомогу въ цѣляхъ церковныхъ и вѣроисповѣдныхъ; зваживши, що епископъ есть лишь ужитковцемъ але не властителемъ майна епархіи; зваживши, що корона мае право и обовязокъ кон-

---

дитиною, але „лѣта еи пôшли марно зъ сего свѣта, якъ листь изъ водою!...“ Дѣти бавлятся и съ трѣвогою глядятъ на тюрму. Тамъ сидитъ „чорна княгиня“, „вѣдьма“, увязнена графомъ, що-бъ людей не пакостила... Охъ, страшно и подумати! Княгиня Острожска стала страшилищемъ, на котре матери не велятъ дѣтямъ нѣ глянути!...

Утомлена, неначе нежива кидаесь Гальшка на зимне камѣнье холодной тюрмы. Надходитъ Осипъ слуга. Ôнъ жалуе свою „паннунцю“ и ôнъ то прибѣгъ подати ѣй ôтрадну вѣстку, що графъ Горка на два тыжднѣ поѣхавъ на ловы. Теперь буде могла „чорна княгиня“ бодай перейтись по саду. Та Гальшцѣ мало до того. Осипъ розважае еи жаль, але слова его не идутъ въ душу Гальшки. Тôлько одно слово она замѣтила, а именно, що и въ Осипа була колись дочка, запропащена паномъ, та що зъ горя дѣвчина отруилась. И въ Гальшки есть отруя пôдъ рукою. Такъ, треба насильно покôнчити съ горемъ, треба увôльнитись съ тяжкихъ житейскихъ кайданъ та вольною душею полинути туды, де милый пропадае. Грѣхъ не паде на неи, а на еи томителя. Осипа нема, ôнъ пôшовъ ôтчиняти садъ, теперь наручна хвиля. Гальшка наливае отруѣ, несе еи до блѣдыхъ дрожачихъ устъ, але чарка паде зъ рукъ. На те надбѣгае Осипъ съ вѣстею, що мати приѣхала съ якимсь молодымъ паномъ. Гальшка боится стрѣнути еи въ тôй тяжкôй хвили, она бѣжитъ въ садъ.

На сценѣ являеся Беата съ своимъ чоловѣкомъ, Ольбрахтомъ Ласкимъ. Не зъ любови, а такожь за-для майна одружився ôнъ съ Беатою. Пустый, гулящій панокъ, що зъѣхавши всю Европу, пропутавъ майно першои жѣнки, ôттакъ за еи ще житя одружився съ французкою, — сей панокъ и деспота зломивъ и горду вдачу Беаты. Она являеся при нѣмъ слугою, безъ свого слова и волѣ. Се кара для Беаты. Тяжко ôтчула она свое горе, выпросила у него ще одно звѣданье съ донькою и прибула до Шамотулъ яко мати, що каеся своихъ провинъ и рада-бъ у доньки вымолити прощеня. Ласкій покидае еи въ тюрмѣ. Слѣдуе стрѣча съ Гальшкою. Сцена дуже трогаюча. Обое въ слёзахъ падутъ собѣ въ рамена, обое сповѣдаютъ свое горе. Входячій Ласкій перебивае ихъ щиру розмову. Ему жѣночѝ слёзы байдуже. Ôнъ глузуе зъ нерозуму Гальшки, що она опираесь любощамъ Горки. А щобъ неподатливу дѣвчину ще бôльше покарати, ôнъ подае ѣй вѣсть не лишь про полонъ Вишневецкого въ Туреччинѣ, але и про страшну его смерть въ Стамбулѣ. („Байду“, якъ звѣстно, повѣсили Турки за ребро на гакъ.) Гальшка не хоче дати вѣры страшнымъ словамъ, але, коли мати поневоли потверджуе ихъ, — нещасна Гальшка кôнчитъ житье въ обоймахъ матери. Плачу Беаты выслухали лишь нѣмѝ стѣны тюрмы въ Шамотулахъ.

(Конець буде).

тролювати майно церковне и стерегчи его удержаня, а право се выконує черезъ министра вѣроисповѣдань и просвѣты, пытаю: Чи звѣстно п. министрови, що нарушено майно велико-варадиньскои діецезіи? Чи звѣстно ему, що добра, котрыми управляно давнѣйше въ власнôмъ зарядѣ, выпущено въ посесію майже за пôвъ дурно и що fundus instructus не капитализовано? Чи звѣстно ему и чи охоче ôнъ пояснити, до якого степеня епископскѝ доходы суть обтяженѝ довгами гипотечными и бѣжучими? Що думае ôнъ зробити, щобы нарушене майно привести знову до первѣстного стану? — Не меншу сензацію выкликала такожь интерпеляція посла Германа въ справѣ „фербля", звѣстнои гры въ карты, котра якъбы яка пошесть запанувала теперь въ Угорщинѣ и порывае богато жертвъ за собою. Передъ кôлькома днями оперся „фербель" ажь передъ найвысшимъ трибуналомъ угорскимъ, але сей порѣшивъ, що „фербель" не есть гра газардовна и длятого не можна карати людей, що грають „фербля" въ публичныхъ локаляхъ. Германъ интерполювавъ отже министра, чи звѣстне ему се порѣшенье найвысшого трибуналу и що думае ôнъ зробити, щобы се порѣшенье було знесене?

Заграничнѝ Державы.

Франція. Ôтъ якогось часу стоитъ въ Франціи на порядку дневнôмъ евакуація Тонкину черезъ французскѝ войска. За симъ агитуютъ особливо радикалы, котрѝ довели вже до того, що для тонкинскои справы выбрано окрему комисію зъ 33 членôвъ, до котрои вôйшли майже самѝ радикалы. Комисія та мала первѣстно розслѣдити лишь финансову сторону цѣлои справы; скоро однакожь переобразувалася въ якійсь трибуналъ слѣдчій и переслухуе рôжнѝ особы, що брали участь въ цѣлôмъ тонкиньскôмъ походѣ. Сими днями мае комисія та переслухати ще полковника Гербинжера и для того не заразъ предложитъ палатѣ свое справозданье. Тымъ часомъ надходятъ зъ провинціи безъустанно протесты противъ евакуаціи Тонкину. Позаякъ правительство стараеся, щобы конгресъ для выбору президента зôбрався ажь по ухваленю кредиту для Тонкину, то здаеся, що выборъ президента наступитъ доперва въ послѣдныхъ дняхъ сего мѣсяця.

Бельгія. Коли у насъ все ще находятся люде, що рôднôй мовѣ рускôй ôтказують всякого права до еи природного розвою и радѝ-бы заступити еи одною або другою мовою нашихъ найблизшихъ сусѣдôвъ, то далеко ôтъ насъ, бо ажь въ Бельгіи, знаходитъ мова, що подôбно якъ наша доперва въ новѣйшихъ часахъ почала сильнѣйше розвыватися, зовсѣмъ иншу опѣку. Маемо тутъ на думцѣ мову флямандску. Правда, що Флямандцѣ творятъ майже головну масу бельгійского населеня и правительство бельгійске мусить съ нимъ числитися, але доси бувъ въ Бельгіи въ уживаню такъ въ урядѣ якъ и въ школахъ якъ такожь и середъ интелигентнои суспôльности лишь языкъ французскій. Флямандска мова хочь и мова коренного населеня, але уживана лишь выключно хлѣборобами селянами була ще до недавна подôбно якъ и наша упослѣджена. Тôлькожь що Флямандцѣ працювали трохи ревнѣйше и енергичнѣйше, щобы своѣй мовѣ выбороти повне право горожаньства; нынѣ они доконали свого. Министерство бельгійске выдало сего мѣсяця розпорядженье, пôсля котрого у всѣхъ школахъ въ флямандскихъ провинціяхъ Бельгіи мае бути заведеный выключно лишь языкъ флямандскій яко выкладовый. Навѣть въ школахъ женьскихъ, въ котрыхъ доси наука новѣйшихъ языкôвъ выкладалася лишь въ языцѣ французскôмъ, мае теперь уживатися лишь языка флямандского. Въ другихъ предметахъ мае языкъ французскій постепенно заступитися флямандскимъ. На университетахъ, навѣть на брукселькôмъ, устроено курсы для образованя флямандскихъ адвокатôвъ. Флямандцѣ такъ ревно плекаютъ свою рôдну мову, що флямандскѝ судѣѣ, адвокаты и другѝ урядники основали окрему лигу, щобы передъ судами и трибуналами вести розправы выключно лишь въ языцѣ флямандскôмъ. Лига та розвинулась дуже сильно и мала дня 7 с. м. зôбратися въ Гентѣ на загальнѝ зборы, щобы тамъ ухвалити постановленя що до выконаня давнѣйшихъ своихъ ухвалъ. Що правительство такъ усердно взялось теперь за флямандску справу, поясняеся тымъ, що оно хоче тымъ способомъ позбутися въ флямандскихъ провинціяхъ тыхъ нечисленныхъ либералôвъ, котрѝ выступаютъ противъ него, а заразомъ и суть великими вогорами цѣлого флямандского руху.

НОВИНКИ.

— **Краеве вѣче рôльниче** ôтбулось вчера у Львовѣ при участи до 500 бôльшихъ и меншихъ господарѣвъ. Вѣче ôткрывъ кн. Романъ Чарторыйскій промовою по половинѣ польскою и рускою. По оживленыхъ дебатахъ принято (съ деякими змѣнами) резолюціи поставленѝ комитетомъ вѣчевымъ. Про хôдъ дебатъ вѣча напишемо на другій разъ.

— **Львôвска гр. к. метроп. Консисторія** пригадуе всѣмъ деканамъ постановы декрету надворнои канцеляріи зъ 28 жовтня 1842 ч. 42099—1072, котрымъ постановлено, що коли хто побирае пенсію, залеглу за кôлька мѣсяцѣвъ, то не досыть потвердженя черезъ пароха, що дотычна особа въ часѣ, за котрый платня належится, пробувала въ краю, але що треба и потвердженя що она ôт часу послѣдного фасунку платнѣ не опускала границѣ монархіи.

— **Въ рускôмъ „Кружку Правникôвъ"** ôтбувся дня 29 падолиста о. р. ôтчитъ. Читавъ тов. М. Л. „Про родину и власнôсть зъ становиска системôвъ економично-суспôльныхъ". Ôтчитъ сей оброблений бувъ дуже основно и опертый на глубокôмъ знаню науковыхъ жерелъ. По ôтчитѣ слѣдувала вельми оживлена наукова дискусія.

— **Доповняючій выбôръ 12 членôвъ рады повѣтовои въ Жовкви** зъ групы сельскои на мѣсце уступившихъ 12 Русинôвъ, розписаный на день 3 (15) сѣчня 1886 р.

— **Украиньска трупа** театральна пôдъ управою Марка Кропивницкого прибула сими днями до Одессы и буде давати представленя черезъ цѣлый зимовый сезонъ въ гордскôмъ театрѣ. Вчера ôтбулося перше представленье; грано „Назаря Стодолю". Якъ доноситъ „Одесскій Вѣстникъ" трупа Кропивницкого збогатилась новыми артистычными силами и чотырма новыми, въ Одессѣ ще не граными, штуками.

— **Въ Заболотцяхъ и Чехахъ** — якъ намъ пишутъ — появилась епидемія кору, ангины и кашлю. Особливо дрôбнѝ дѣти падутъ жертвою тои епидеміи. Въ Заболотцяхъ ôтъ 1 до 10 л. грудня заслабло 57 школярѣвъ; длятого школы замкнено. Занедужуютъ такожь и дорослѝ; ц. к. лѣкарѣ не хотятъ дармо лѣчити, а платити имъ нема зъ ôтки, и бѣднѝ люде мусятъ гинути!

— **Мѣску церковь въ Коломыи** украшено въ середнôй навѣ артистичнымъ малёвиломъ, выконанымъ професоромъ рисункôвъ коломыйскои гимназіи Крыцѣньскимъ, при помочи артистôвъ-малярѣвъ С. Дачиньского и С. Дембицкого.

— **Св. отець папа Левъ XIII** тяжко занедужавъ. Вчера розôйшлася була въ Римѣ поголоска, що умеръ. Ся поголоска показалась невѣрною; папа бувъ тôлько зôмлѣвъ на цѣлу годину. Станъ же здоровля его въ остатнôмъ тыждни дуже погôршився.

— **Ц. к. намѣстництво** выдало до всѣхъ староствъ обѣжникъ, взываючи ихъ, щобы дуже бачно и енергично наглядали надъ всестороннымъ выповнюваньемъ приписôвъ о ловахъ дикихъ звѣрôвъ, коли побачутъ, що черезъ невыповнюванье сихъ приписôвъ дика звѣрина множится въ способъ для господарства рôльничого шкôдливый, щобъ сейчасъ тому запобѣгали. Дальше поручено старостамъ, щобъ заряджували въ ôгповѣднôй порѣ облавы а тымъ способомъ запобѣгали множеню дикихъ звѣрôвъ въ загалѣ а дикôвъ и медведѣвъ особливо. Тамъ, де ходитъ о вынагородженье шкôдъ, зробленыхъ дичиною въ плодахъ рôльничихъ, належитъ примѣнятъ постановы §§. 3, 4 и 15 патенту цѣсарского зъ р. 1788 и §§. 11 и 12 пат. цѣс. зъ 7 марта 1849 (ч. 154 В. з. д.).

— **Намѣстництво** розпорядило, щобы при приводженю коней до ц. к. ремонтовыхъ комисій асентерунковыхъ властителѣ ихъ выказувались все паспортами, приписаными для худобы. Такій самый обовязокъ тяжитъ на властителяхъ, котрѝ ведутъ свои конѣ до комисіи квалификаційнои.

— **Бурмистромъ Городка** выбрано п. Дмоховского, директора женьскои школы.

— **Новый министеръ просвѣты Гаучь** — якъ довѣдуесь „Tagblatt" — носится съ пляномъ зменшити обсягъ науки греческого языка въ гимназіяхъ а науку религіи приняти знову въ групу тыхъ предметôвъ, якѝ мусятъ бути здаванѝ при испытѣ зрѣлости.

— **Школу для вязнѣвъ**, ôтбуваючихъ кару въ вязници окружного суду въ Коломыи организуе професоръ коломыйскои гимназіи п. Вайгель.

— **Новѝ назвы** надала львôвска рада мѣска деякимъ улицямъ мѣста Львова. Назвы тѝ суть переважно патріотично-польскѝ и рада мѣста заманифестувала знову стремленье надати столици Галицкои Руси на внѣ польскій характеръ. И такъ названо: пляцъ мѣжь улицями Костюшки, Бригидскою и Ягайлоньскою „пляцомъ Фр. Смольки"; улицю мѣжь Снопкôвскою и св. Софіи „улицею Дверницкого"; улицю Курницку (за университетомъ) названо „ул. Длугоша"; улицю мѣжь Городецкою а Янôвскою „ул. Іосифа Бема"; ул. Мыдлярску змѣнено на „ул. св. Михайла"; улицю мѣжь Кляйнôвскою а Липовою названо „улицею Техницкою"; улицю ведучу зъ Кляйнôвскои на Мицкевича „ул. Матейка"; ул. Цегольняну (на Стрыйскôмъ) змѣнено на „ул. Генрика Домбровского"; нову улицю коло Бригидокъ названо „ул. Браера"; улицю ôтъ св. Софіи до Стрыйского огорода „ул. Пулавского"; улицю ôтъ Руръ на Зелене „ул. Яна Замойского"; ул. ôтъ св. Софіи ведучу по-за огородъ Стрыйскій „ул. Понятовскихъ"; ул. Маерôвску змѣнено на „ул. Третого мая"; ул. Червону на „ул. Унія любельскои"; ул. пивоварску на „ул. Петра Скарги"; ул. Цвинтарну на „ул. Шептицкихъ"; улицю бôчну ôтъ Городецкои до Цвинтарнои на „ул. Шумляньскихъ". Въ кôнци названо нову улицю мѣжь „Народнымъ Домомъ" а другою мѣскою церквою „улицею Корняктôвъ". Якъ бачимо, кромѣ трехъ послѣдныхъ маленькихъ уличокъ, всѣ прочѝ поименованѝ самыми майже именами зъ исторіи Польщи. Бракуе ще лише улицѣ „Янця Добжаньского" и „рабина Левенштайна", а Львôвъ бувъ-бы цѣлкомъ вже polskim grodem.

— **Опорожнене мѣсце.** Урядъ громадскій въ Рогатынѣ розписавъ конкурсъ на громадского секретаря съ рôчною платнею 420 зр. Подаватися о то мѣсце треба до 16 л. сѣчня 1886.

— **Бѣла хоругов** повѣвала черезъ два тыжднѣ на будынку ц. к. прокураторіи державнои въ Тарновѣ. Се значило, що въ тôмъ часѣ тамошна прокураторія не вела нѣякого слѣдства карного. Ôтъ 50 лѣтъ мае то бути першій выпадокъ.

— **Именованя.** Офіціялъ почтовый, Келестинъ Яворскій, именованый начальникомъ уряду почтового и телеграфичного въ Живци. — Ревиденты рахунковѝ, М. Тишковскій и Т. Лысогорскій, именованѝ рахунк. совѣтниками при краевôй дирекціи скарбу у Львовѣ.

— **Велику крадѣжь брилянтôвъ** поповнено минувшого понедѣлка въ торговли ювилера Граних-штедтена у Вѣдни. Злочинцѣ вломались дверми зъ сѣней, розбили касу, въ котрôй були сохованѝ брилянты, украли зъ неи готôвкою кôлькасотъ зр. и брилянты, вартости 250.000 зр. Якъ свѣдчатъ полишенѝ слѣды, злочинцѣ опустили контору ажь надъ раномъ. Окраденый властитель обѣцюе 12.000 зр. тому, хто-бы ему допомôгъ выкрыти злочинцѣвъ и ôтобрати украденѝ дорогоцѣнности.

— **Землетрясенье**, треваюче кôлька секундъ, навѣстило дня 5 с. м. окрестности Зеницѣ и Травника въ Босніи.

— **Великій снѣгъ** упавъ передвчера у Львовѣ и розпочавъ правдиву зиму. Въ ночи зъ четверга на пятницю пôднялась була велика заметѣль снѣжна и ледви до полудня можна було хочь по части вымести улицѣ.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Цѣсарь жертвувавъ на погорѣлцѣвъ Скварявы, пов. золочѣвского, 400 зр. — Министеръ Земялковскій ôтъѣхавъ мин. середы до Вѣдня. — Въ Римѣ розпочалась съ днемъ 1 с. м. справа беатификаціи Іоанны д' Аркъ, дѣвы зъ Орлеану. — Въ соборѣ медіоляньскôмъ застрѣлився инжинеръ Прада; зъ сеи причины замкнено соборъ, а въ два днѣ опôсля посвящено его на ново.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Каноничну институцію получили оо.: Юліянъ Барусевичь на Махнôвцѣ; Аполинарій Филиповскій на Пôдкамѣнь дек. ходорôвского.

Завѣдательство получивъ о. Іоанъ Венгриновичь въ Млынискахъ.

Сотрудництво получивъ о. Емануилъ Красицкій въ Добротворѣ.

Введенѝ въ завѣдательство: оо. Северинъ Борачокъ въ Брязѣ; Терапонтъ Котовичь яко парохъ въ Пôдберѣзцяхъ.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о згоду на канон. институцію для запрезентованого на Петрикôвъ о. Алекс. Мироновича.

Принятье до станиславôвскои епархіи получивъ о. Северинъ Матковскій, духовникъ еп. перемыскои, пôдъ условіемъ, коли постараеся о ôтпустку зъ звязи епархіи перемыскои.

Дотацію зъ фонду религійного въ сумѣ 210 зр. рôчно удѣлило намѣстництво приватнымъ сотрудникамъ: въ Оплуцку при хорôмъ пароху, о. Петрѣ Лопачиньскôмъ и въ Голобутовѣ при хорôмъ пар., о. Тишиньскôмъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Исторія Новой Сѣчи или Послѣдняго Коша Запорожскаго** Скалковского, выдана ще въ 1846 роцѣ, теперь уже библіографична рѣдкôсть, буде выдана новымъ накладомъ и выйде въ 1886 роцѣ коштомъ одесского любителя рускои бытописи и властителя великои библіотеки, п. Грягорія Маразли. Старенькій п. Скалковскій мимо недуги пôднявся доповнити свою книгу новыми матеріялами (зъ котрыхъ частину напечатавъ въ „Кіевскôй Старинѣ"). Нове выданье буде складатись зъ двохъ великихъ томôвъ съ картою Запорожа и 8 рисунками.

— **Краеве бюро статистичне** (ôтдѣлъ статистики промыслу и торговлѣ) выдало пôдъ редакціею д-ра Тадея Рутовского нову цѣнну студію пôдъ заг. „Wywóz bydła z Galicyi i znaczenie targowicy wiedeńskiej dla kraju". (Сторôнъ 44 in quarto, въ тыхъ 12 таблиць статистичныхъ.)

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. Т. Б. въ Тростянци. Заплачено до кôнця року. — **Вп. И. В. въ Стрыю.** Вы и о. Ф. маете заплачено до кôнця року. — **Всч. П. Л. въ Тем.** Числа высылаемо; на оплату годимося, тôлько просимо оплачувати правильно. — **Всч. Ю. О. въ Сенечолѣ.** Згода. — **Всч. В. Л. въ Новосѣлцѣ** До кôнця року ще 6 зр. — **Всч. К. Б. въ Жур.** Мы редакціи „Зеркала" передали свого часу 2 зр. Видко, що администрація „Н. Зеркала" не вписала. При сѣй случайности заявляемо въ загалѣ, що мы всѣ присылки для другихъ редакцій передаемо якъ найскорше и найточнѣйше и въ нѣякôмъ выпадку вина не може бути по сторонѣ нашои администраціи!

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

(2-?) купуе и продае

всякѝ вартостнѝ паперы и монеты

по курсѣ дневнôмъ.

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 98—?

росу красоты и всякѝ косметики такъ черезъ мене якъ и иншѝ фирмы поручанѝ.

Курсъ львôвскій въ дня 11 л. грудня 1885.

	платятъ		жадаютъ	
	австр. валютою			
	р.	кр.	р.	кр.
1. Акціи за штуку. (безъ текучого куп. безъ купону)				
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	226	50	230	—
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	225	—	228	—
Банку гип. галиц. по 200 р.	273	—	277	—
2. Листы заст. за 100 р.				
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	99	35	100	35
„ „ „ по 4% ав.	90	40	91	40
„ „ „ по 5% ав. період.	99	35	100	35
Банку гип. галиц. 6% ав.	87	25	88	25
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	91	50	92	50
3. Листы довжнѝ за 100 р.				
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	—	—	—	—
4. Облиги за 100 р.				
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	102	90	103	90
Облиги комунальнѝ банку краевого 5%	97	—	98	—
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102	75	104	—
5. Льосы мѣста Кракова	18	20	20	—
„ „ Станиславова	23	50	25	50
6. Монеты.				
Дукатъ голендерскій	5	88	5	98
„ цѣсарскій	5	91	6	02
Наполеондоръ	9	95	10	05
Пôвимперіялъ	10	27	10	37
Рубель россійскій срѣбный	1	54	1	64
„ „ паперовый	1	22¼	1	24¼
100 марокъ нѣмецкихъ	61	50	62	—
Срѣбло	—	—	—	30

Ц. к. генеральна Дирекція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выпись зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.

Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.

Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.

Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.

Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.

Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, о Хирова, Загоря, Звардоня.

Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни.

Андрѣй Лукашевскій

дипломованый лѣкарь ветеринаріи

осѣвъ и ôтбувае практику

въ Самборѣ.

1533 Мешкае въ Ринку ч. 16. 1—?

Гербата Гербата

ГЕРБАТА

Россійска караванна

въ торговли гербаты

В. АДАМОВИЧА

въ БРОДАХЪ

въ оригинальныхъ пакетахъ

по зр. 2·50, 3·50 и 4·50

за фунтъ.

1528 1-5

Гербата Гербата

ГОТОВА ОДѢЖЬ

МУЖЕСКА И ДИТИНЯ

на теперѣшну пору есть до набутя

найдешевше

въ магазинѣ першои спôлки

КРАВЦѢВЪ ЛЬВОВСКИХЪ

12—12 Улиця Гетманьска ч. 10.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькôвщины". Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины".

Отъ Руского товариства Педагогичного

можна набути слѣдуючи выданя:

Хемія, Роское, 40 кр.
Гостинець для чемныхъ дѣтей 8 кр.
Малый звѣринець, 8 кр.
Забавки дѣтей, 8 кр.
Менажерія, 8 кр. 1535 1—?

Такъ якъ правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

находится въ хатахъ численныхъ родинъ, то и не потребуе реклямы. Ти строчки подаемо лишь въ цѣли, щобы ширшимъ кружкамъ, котри сего **выпробованого средства домашного** ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Втираный **Pain Expeller** усуває **наиспѣшнѣйше, гостець гихтъ** и другѝ недуги. Болѣ уступаютъ звычайно по першôмъ втертю. Стоитъ 40 и 70 кр. Находится майже въ кождôй аптицѣ Головный кладъ въ аптицѣ пôдъ золотымъ львомъ, въ Празѣ, на Старôмъ Мѣстѣ (Altstadt)

Вже выйшовъ

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ

„Просвѣты“

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Змѣстъ: Календарь историчный, астрономичный и церковный. — **Мѣсяцѣ** съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, отмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — **Часть информаційна**: Цѣсарска родина Выказъ оплатъ стемпловыхъ за найважнѣйшѝ справы правнѝ, документы, поданя и т и. Скалѣ стемпльовѝ. Розкладъ ѣзды на галиц. зелѣзныхъ дорогахъ. Щадницѣ почтовѝ (I—XXXVI) — **Уставъ церковный на рôкъ 1886**, укладу о. Теодора Мельника (Стор. 1—56). — **Часть литературна**: Вечѣръ на Украинѣ [Тараса Шевченка]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвѣнокъ] Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С. Метеллѣ). Гульнара [оповѣданье Павла Свенцицкого, переложивъ В. Лукичь]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею вмирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самойловичь и Дорошенко [Пôсля М Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Волод. Навроцкій, Павло Чубиньскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнило Сушкевичь, Константинъ Бобикевичь, Василь Проданъ, Олександеръ Духновичь. Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол. Барвѣньскій]. Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д-ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ Н. Зандрока]. Смѣшне. [Стор. 1—134]. Рôзнѝ оголошеня — **Илюстраціи**: Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Выписаный змѣстъ Календаря показуе, що часть информаційна и литературна дуже богатѝ, а **Уставъ церковный**, уложеный черезъ фахового знатока, перевысшае своимъ объемомъ (56 сторôнъ) всякѝ дотеперѣшнѝ уставы.

Цѣна 50 кр.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ. Замовляючѝ въ „Просвѣтѣ“ зъ провинціи долучатъ 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

Позаякъ накладъ невеликій; просимо спѣшитися зъ замовленями Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (2—?)

К. Диккенса

Новорôчнѝ Дзвоны

Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Найкрасшій подарунокъ на Рôздво

для П. Т. Дамъ!

Черезъ щасливу нагоду переймивъ я отъ одной зъ **першихъ фабрикъ хустокъ у Вѣдни** за половину цѣны выробу и продаю для того, якъ довго есть запасъ,

10.000 штукъ чодныхъ елегантскихъ и дуже модныхъ

= Зимовыхъ хустокъ намѣтковыхъ =

по слѣдуючихъ не до увѣреня дешевыхъ цѣнахъ:
1.) **Хустка намѣткова**, серед. велич за зр. **1.20**
2.) **Хустка першого сорта** велика за зр. **1.80**
3.) **Найлѣпшого сорта** дуже велика зр. **2.50**
въ найпышнѣйшихъ барвахъ и найкрасщихъ ôгтѣняхъ якъ: бордо, гранатъ, жандармъ, бѣла, сива, драпъ, шкотска, турецка, червона, брунатна, чорна, сина и т. д. въ 60 найкрасшихъ фасонахъ.

Сѝ хустки намѣтковѝ послѣдной моды суть дуже елегантскѝ и найкрасшѝ до ношеня для кождои дамы въ дома, на улици, на проходѣ, на балю, въ театрѣ и т. д. и суть дуже теплѝ.

Найже жадна дама не забуде спровадити собѣ **заразъ** таку красну хустку намѣткову за смѣшно дешеву цѣну, котрыхъ сама робота такъ богато коштувала а запасъ въ найкоротшôмъ часѣ буде розôбраный.

Недогôднѝ вымѣнюются безъ трудности. При замовленю прошу точно подати барву и величину. Розсылка за послѣплатою або за готôвку.

Выключно лишь и въ такôй якости можна дôстати въ

I. Вѣденьскôй експортовôй торговли хустокъ

1536 **Вѣдень III., Matthäusgasse ч. 5 *D.*** 1—?

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 2—0

Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

Заявленье!

Черезъ интервенцію цѣс. кор. австро-угорского посла въ Бѣлградѣ застановлено сербско-болгарску войну и я змушеный мôй въ цѣляхъ военныхъ въ великôй масѣ нагромадженый складъ

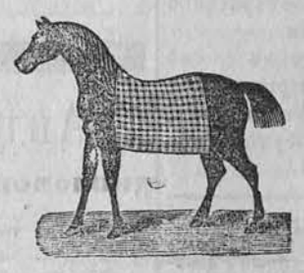

Дергъ на конѣ

зъ тревалои и густо тканои, а при тôмъ и съ вовною мѣшанои а для того и на одѣяла догôднои матеріи, 185 цм. довжины а 115 цм. ширины, продавати за всяку цѣну и розсылаю

1 штуку

по зр. 1.55 за послѣплатою.

Дерги для фіякрôвъ

съ ясножовтымъ тломъ и чорными краями 180 цм. довгѝ а 115 цм. широкѝ за штуку зр 2.50, якъ довго выстае запасъ.

Що недогôдне, пріймаеся назадъ безъ трудности. 1532 1—3

Листы прошу адресувати до

Orient-Export-Bureau, Wien, Favoriten.

Свѣдоцтво! До свѣтл. Бюра експортового на всходъ!

Пришлѣтъ намъ ôтворотною почтою ще 36 штукъ тыхъ дергъ, якѝ мы вже одержали за послѣплатою на зелѣзници. Пуста Зичидорфъ. Голендерске товариство господарске.

Телеграма! „Orient-Export-Bureau! Пришлѣтъ менѣ заразъ знову 14 штукъ дергъ, якѝ я вже одержавъ. Графъ Апоній Nagy Apony.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранѝ. 12—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѝ. 1492

Чудо промыслу!

Краснѝ! Теплѝ! Елегантскѝ! Дешевѝ!

Неперепускаючѝ нѣ студени нѣ вохкости

суть мои въ першôй вѣденьскôй фабрицѣ мужескихъ жакетôвъ выроблюванѝ

Зимовѝ жакеты для мужчинъ

по небувалôй доси и не до увѣреня дешевôй цѣнѣ бо лишь по

зр. 1·80

Мои жакеты зимовѝ для мужчинъ суть якъ можна **лишь подумати найтеплѣйшою одежею, пристаютъ до кождого тѣла, суть незвычайно практичнѝ и выгôднѝ** и выкликуютъ своею **красою и дешевостею загальне подивлюванье**

12.000 штукъ вже розпродано.

Най кождый, хто хоче мати красный, добрый и теплый жакетъ, **замовляе заразъ**, бо замовленя надходятъ масами и цѣлый складъ розôйдеся въ дуже короткôмъ часѣ. Замовляти **выключно лишь** въ

I. Вѣденьскôй комисовôй и експортовôй торговли

Вѣдень III., Matthäusgasse ч. 5. *D.*

При замовленяхъ выстане подати лишь чи великій, середный або малый.

1537 Розсылка за послѣплатою або за готôвку. 1—?

Лѣчебнѝ препараты, урядово узнанѝ и 63 разôвъ нагородженѝ.

Нестравнôсть, кашель, ослабленье

суть недугами, котрѝ основно усунути есть въ силѣ слодовый лѣчебный препаратъ Ивана Гоффа въ Вѣдни, на грабенѣ, Брайнерштрассе, 8 Най прото недужій затямятъ собѣ сю адресу.

Поздоровѣти

есть стараньемъ кождого недужого. Тому кождый недужій пріймe радо вѣсть, що дѣйстно слодовѝ препараты Ивана Гоффа хвалятся всѣми яко лѣчебне средство діятетичне. Ихъ уживаютъ въ частыхъ случаяхъ медичнѝ корифеѣ, а помôчнôсть ихъ при нестравности, недугахъ грудныхъ и ослабленю, для крови и при кишковыхъ нежитахъ дае недужимъ поруку скорого поздоровленя. Длятого не годится зволѣкати съ уживаньемъ слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Отъ деякѝ довиси про ихъ помôчнôсть: 1) Мôй дволѣтный сильный нежитъ бронхіяльный и недугъ гортанный уступивъ, мимо мого проживаня черезъ зиму въ Ниццѣ, доперва по ужитю слодовыхъ препаратôвъ Ивана Гоффа. Теперь вернувъ апетитъ и въ загалѣ чую себе здоровымъ. Францъ Мали. Суконный склепъ, Вѣдень, Маріягильферштрасое, ч. 69. — 2) Довше замуленье, недостатокъ апетиту, безсоннôсть и ослабленье нервове уступили доперва по ужитю помôчного препарату Ивана Гоффа пива здоровя зъ слодового екстракту и чоколяды здоровя. Вѣдень, 24 мая 1884. Марія фонъ Баксай, ул. св. Ивана, ч. 19. — 3) Урядове справозданье, Вѣдень шпиталь гарнизонный, ч. 2. Пиво здоровя зъ слодового екстракту Ивана Гоффа и чоколяда здоровя Ивана Гоффа показалися помôчными при хроничныхъ недугахъ грудныхъ, а у реконвалесцентôвъ по тяжкихъ хоробахъ и при слабôмъ травленю суть они средствомъ прискорюючимъ подужанье и рôвножь улюбленымъ, оживляючимъ лѣкомъ. Д ръ Лефъ, ц. к. старшій штабовый лѣкарь. — Иванъ Гоффъ, вынаходчикъ и вытворець солодовыхъ препаратôвъ, посѣдае фабрика въ Вѣдни, мѣсто, Брайнерштрассе, ч. 8; въ Берлинѣ и Петербурзѣ съ 27.000 продажами въ всѣхъ частяхъ свѣта.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повинни звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдпись Іоана Гоффа). 1480 5—5

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляковъ 1·12 зр., ½ флякона 70 кр. — Шоколяда солодова ½ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодовѝ въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсяця продажѣ суть уповажненѝ литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика І Травчиньского, Іоана Яница. — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыѣ:** аптика Іоана Сидбровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичь, І. Мацурачь, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичь, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Чернôвцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Баеръ и дръ Барберъ; **Въ Борыславѣ:** Самуилъ І. Фрайндъ.

Замѣсть **80** только **20** кр. а. в.

„ЖИЗНЬ ІИСУСА ХРИСТА

повѣствована и приспособлена для дѣтей“,

въ книгарни **Леона Пордеса** у Львовѣ, ул. Трибунальска ч. 1. (1534—1—1)

Елястичнѝ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу, 1481

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Рынокъ ч. 38.

Найновѣйшѝ препараты

д-ра Tsuaга въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байоумомъ щобъ **не сивѣло волося**, нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дуб во-розмаринова Помада, возрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память**. Цѣна 1 зр 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1509 9 10

На зиму

Рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовѝ, мешты, камашѣ, хустки на шію шовковѝ и вовнянѝ, шапки зъ футра, зъ сукна, бѣлье трикотове дра Єгера, кальошѣ и т. д. 1516 3—10

поручае дуже дешево

Магазинъ товарôвъ модныхъ, бѣля мужеского и выробôвъ рукавичничыхъ

Братей **Лянгнеръ**

Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

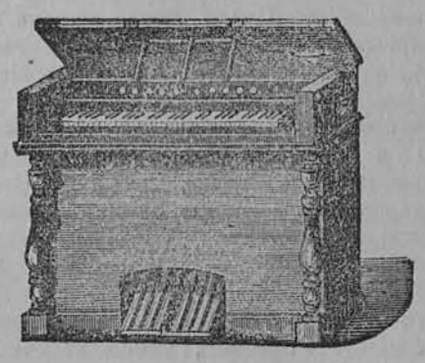

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 27—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнѝ; ôлтарики або образы процесіональнѝ; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѝ и десеровѝ, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовѝ на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовѝ и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 40—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок:го.

Ч. 133. Львôвъ, Вторникъ 3 (15) грудня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одном строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в
Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовѣ уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . 12 рубл.
на пôвъ року . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. *„Не разоряти, а будувати!“* — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: **Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.**

Внесенье пос. Романчука

залагоджене вже цѣле въ комисіи шкôльнôй и ще мабуть передъ латиньскими святами прійде пôдъ нарады Сойму. Скôнчилося остатоточно обѣцянкою — грушокъ на вербѣ для Русинôвъ.

Комисія радила надъ тымъ внесеньемъ черезъ чотыри засѣданя. На першôмъ засѣданю, якъ мы вже згадали, п. Романчукъ пôдавъ (якъ каже „N. Reforma“) немилосердной критицѣ справозданье Выдѣлу краевого и высказавъ богато „trafnych“ гадокъ, хочь деякѣ замѣты выдалися тôйже польскôй газетѣ nieco naciągnięte. На другôмъ засѣданю высказували свои гадки польскѣ члены комисіи; якъ-небудь робили всѣлякѣ таки дуже naciągnięte замѣты и вышукували всякѣ можливѣ и неможливѣ трудности, однакъ цѣла тенденційнôсть ихъ показалася ажь на третôмъ и четвертôмъ засѣданю.

На третôмъ засѣданю радила комисія надъ школами народными. Навѣть самъ батько теперѣшнои для Русинôвъ такъ неприязнои уставы о языцѣ выкладовôмъ въ школахъ, д-ръ Евсевій Черкавскій, помимо всеи любови до своеи дитины, готовъ бувъ до деякихъ уступокъ въ користь руского языка, и годився на внесенье п. Романчука, однакъ съ доданьемъ того условія, що родичѣ рускихъ дѣтей въ тыхъ мѣсцевостяхъ, де мала бы заложитися руска школа, мусѣли-бы незомнѣннымъ способомъ освѣдчитися за такою школою. Але и се условіе, хотяй оно при переведеню уставы черезъ неприхильнѣ Русинамъ органы могла вартôсть цѣлои уставы зробити илюзоричною, не выстарчало бôльшости комисіи, бо за внесеньомъ д-ра Черкавского голосувало тôлько ще трехъ членôвъ. Прочѣ 9 не хотѣли нѣякои змѣны уставы, а згодилися тôлько на принятье резолюціи д-ра Цоля и гр. Войтѣха Дѣдушицкого, взываючои правительство, щобы въ тыхъ мѣстахъ, де Русинôвъ єсть 3.000 душъ або бôльше а щонайменше двѣ школы народнѣ, постаралося о заведенье въ однôй школѣ руского языка выкладового, та й то лишь тогды, коли рускѣ родичѣ за тымъ освѣдчатся.

Пос. Романчукъ, выказавши справедливôсть и практичнôсть свого внесеня, заявився противъ всякихъ додаткôвъ, бо его внесенье, казавъ, и такъ стоитъ далеко пôдъ минимумомъ теперѣшныхъ потребъ Русинôвъ; заявивъ однакожь, що готовъ свое внесенье сформулувати въ той способъ, щобы въ 9 бôльшихъ мѣстахъ (Тернополи, Коломыи, Перемышли, Станиславовѣ, Дрогобычи, Стрыю, Снятынѣ, Городенцѣ и Яворовѣ) заведено рускѣ школы 4 клясовѣ а въ 16 меншихъ мѣстахъ рускѣ паралельки при 4 клясовыхъ школахъ або окремѣ рускѣ школы 1- або 2-клясовѣ. Коли-жь сихъ внесень не принято, ôнъ ôттакъ не бравъ участи въ дальшôй дебатѣ и голосувавъ противъ всѣхъ иншихъ внесень.

На 4-ôмъ засѣданю раджено надъ школами середными. П. Романчукъ змѣнивъ свое торочне внесенье, въ котрôмъ домагався бувъ рускихъ паралельокъ при всѣхъ гимназіяхъ, де знайдеся достаточне число рускихъ ученикôвъ. Въ тôй формѣ ставивъ ôнъ свое внесенье тогды длятого, бо лише въ такôй формѣ мôгъ бувъ Соймъ тоежь заразъ ухвалити, безъ колизіи съ теперѣшною уставою. Коли-жь се не сталось, то на мѣсци несталыхъ паралельокъ при всѣхъ гимназіяхъ зажадавъ рускои гимназіи въ Перемышли и сталыхъ паралельокъ при гимназіяхъ въ Станиславовѣ, Тернополи и Коломыи. Внесенье то ôткинено; такъ само ôткинено и внесенье Выдѣлу краевого, щобы заложити тôлько одну гимназію руску въ Перемышли (за тымъ голосували лише пп. Романовичь, Чарторыйскій и Дѣдушицкій). Противъ заложеня рускои гимназіи въ Перемышли пôдношено именно то, що тамошна рада повѣтова одноголосно заявилась противъ тому, якъ и то, що Перемышль, положеный на kresach рускои части Галичины и близькій Львова, неôтповѣднымъ єсть мѣсцемъ для рускои гимназіи. Узнано тôлько въ засадѣ потребу заложеня однои рускои гимназіи и ухвалено резолюцію, взываючу правительство, абы о заложенье рускои гимназіи въ однôмъ зъ галицкихъ мѣстъ постаралося. Надармо указувавъ п. Романчукъ, що потребу рускои гимназіи власне въ Перемышли узнала и краева Рада шкôльна и навѣть Выдѣлъ краевый, тай що ухвала заложеня еи могла-бы запасти заразъ (а належало бы се зробити уставою), а о заложеню гимназіи въ иншôмъ якôмъ мѣстѣ треба буде зновъ рѣшати въ соймѣ ажь на другій рôкъ!... Потôмъ голосовано ще надъ внесеньемъ д-ра Черкавского, щобы вôзвати правительство, абы въ польскихъ гимназіяхъ заводило будь тымчасовѣ, будь сталѣ паралельки; за внесеньемъ було 6 голосôвъ и противъ внесеня 6, предсѣдатель Маєръ рѣшивъ противъ внесеня, бо то бы, казавъ, було за богато давати и одну гимназію и ще паралельки при иншихъ гимназіяхъ! — Наконець принято ще резолюцію гр. Войтѣха Дѣдушицкого до правительства, щобы рускій языкъ въ польскихъ а польскій языкъ въ рускихъ гимназіяхъ бувъ обовязковымъ предметомъ науки не тôлько для тыхъ ученикôвъ, котрѣ добровôльно запишутся на тую науку, але для всѣхъ, котрыхъ родичѣ не зажадаютъ выразно увôльненя ихъ сынôвъ ôтъ тои науки.

Такими трема резолюціями збула комисія шкôльна цѣле внесенье рускихъ пословъ!

Редакція наша одержала, съ прошеньемъ о умѣщенье въ „Дѣлѣ“, слѣдуючій

Голосъ выборцѣвъ польскихъ о внесеню посла Романчука.

ВПоважана Редакціе „Дѣла“!

Супротивъ факту, знаного добре и рускимъ выборцямъ, що численнѣ меншости въ краю съ змаганями поступовыми и поєднуючими, не все можутъ мати своихъ репрезентантôвъ въ Соймѣ краевôмъ; дальше супротивъ факту, що всякѣ котеріи тероризуютъ несконсолидовану демократичну партію польску въ Галичинѣ, — не диво, що нема анѣ одного посла въ Соймѣ зъ стороны польскои, щобы достойно запротестувавъ противъ безъосновного и неоправданого ôткиненя внесеня пос. Романчука, котрый не домагаеся рѣчей надзвычайныхъ, а тôлько зовсѣмъ природного, зъ основныхъ законôвъ выплываючого рôвноуправненя въ школѣ языка руского съ польскимъ. Коли однакъ то, що перестало вже бути дивнымъ, єсть все ще сумнымъ; коли зъ другои стороны кôлька сотъ выборцѣвъ польскихъ, въ котрыхъ имени маю честь промовляти, постановило не обмежатись на самôмъ сочувствѣ, прошу отже Вп. Редакцію оголосити погляды въ тôмъ дѣлѣ згаданыхъ выборцѣвъ.

По нашôй гадцѣ, черезъ ôткиненье внесеня пос. Романчука посвячено найвысшѣ взгляды политичнѣ, змагаючѣ до добра краю, бо до часткового ухиленя дорогою практичною розъярень, ôткинено єдино за-для доктрины партикулярнои.

Найвысшимъ взглядомъ була тутъ справедливôсть, а другимъ, не менше важнымъ: часткове ухиленье сварôвъ межи народностями.

Знаемо однакъ, якѣ мотивы склонили котерію, надаючу тонъ въ краю, до такого кроку. Ѣй ишло передовсѣмъ о то, щобъ ôтъ неи, не зъ якои иншои стороны, выходила иниціятива. По друге, ишло ѣй о то, абы мѣжь елементами демократичными не прійшло до порозумѣня. Бо-жь тіи панове знаютъ, що демократична партія польска, идучи безъ союзника, єсть слаба, але могла-бъ набрати потрѣбнои силы, скоро бы получила ся съ репрезентантами народности рускои.

До того мусимо, зъ причины розсѣваныхъ клеветъ на партію демократичну, пôднести, якъ она понимае свою задачу. Отже намъ иде все и передовсѣмъ о то, абы дорогою законною, вытыченою законами конституційными, выборювати щоразъ бôльше правъ для верствъ якъ найширшихъ; абы усувати существуючѣ ще вылученя; абы всѣ верствы народу просвѣтити и пôднести економично. А що просвѣта, якъ се дуже добре розумѣемо, не може успѣшно принятись якъ лишь тогды, коли еи подаеся въ матернôй мовѣ; дальше, що самѣ добре и глубоко почуваемо, якъ трудно ѣй ширитись середъ нашихъ землякôвъ въ Познаньскôмъ, — то уважаемо не лишь несовѣстностею, але и великою похибкою политичною, ôтмовляти такои просвѣты, здорово понятои, Русинамъ, котрыхъ панове консерватисты въ статьяхъ, до нѣчого не обовязуючихъ, называютъ „braćmi“.

Зъ повысшого выходитъ само собою, що черезъ ôткиненье внесеня пос. Романчука погребано и взгляды педагогичнѣ.

Коли въ ерѣ „поєднаня“ народностей, заповѣдженого министерствомъ Ексц. Таффого, дѣ-

Галышка Острожска.

(*Трагедія въ 5 дѣяхъ д-ра Омеляна Огоновского.*)

(*Конець.*)

Представленье „Гальшки“ зробило на зрѣтеляхъ въ загалѣ дуже миле враженье. Вже по третôмъ актѣ пріятелѣ зложили д-рови Огоновскому щире узнанье за новый трудъ на поли драматичнои рускои поезіи, а весь амфитеатръ гремѣвъ оплесками такъ довго, поки Вп. авторъ не пôднѣся зъ мѣсця и за заслужену сердечну овацію не подякувавъ численно зôбранôй публицѣ. Обставина тая єсть вже для насъ повною порукою, що „Гальшка“ въ скромнôмъ нашôмъ репертоарѣ драматичнôмъ здобула собѣ право горожаньства. Въ виду сего объяву, т. е. громадного узнаня, строга критика, маюча на оцѣ вымоги и правила драматичнои поезіи, повинна-бъ, просто кажучи, мовчати. Сего однакожь зробити годѣ намъ по причинѣ, що одинъ критикъ-школярь въ своѣмъ органѣ подавъ своимъ читателямъ рецензію того рода, будьто „Гальшка Острожска“ не єсть трагедією, а выведеною на сцену біографією сеи женщины. Таку школярску критику мусимо ôтперти. Вже кождый, хто прочитавъ подане нами вѣрне содержанье трагедіи, муситъ признати, що д-ръ Ом. Огоновскій що до фактôвъ ôтступивъ далеко ôтъ историчнои правды, яку представивъ д-ръ Исидоръ Шараневичь въ историчнôй своѣй монографіи пôдъ заголовкомъ: „Гальшка, княгиня Острожска. Оповѣданье историчне. Львôвъ 1880“. Въ оповѣданю тôмъ не згадуеся нѣ словомъ про любовь Гальшки до Димитрія Вишневецкого, сучасного гетьмана запорожскои Сѣчи, на тлѣ котрои то любови заснована головно цѣла акція въ трагедіи д-ра Ом. Огоновского. Рôвно-жь и ôтношенье Гальшки до Дмитрія Сангушки єсть тутъ а тамъ зовсѣмъ друге. Подружье Гальшки съ Симеономъ, княземъ Слуцкимъ, проживанье еи въ монастырѣ Доминиканôвъ у Львовѣ и насильна еи ôтдача въ руки другого чоловѣка, гр. Лукаша зъ Горки, лишились въ трагедіи зовсѣмъ на боцѣ. Натомѣсть велитъ авторъ трагедіи на вѣсть про смерть „Байды“ умирати Гальшцѣ въ замку въ Шамотулахъ, коли противно пôсля исторіи, Гальшка по смерти Лукаша зъ Горки вертае свобôдною на родину и тамъ вже спокôйно доживае вѣку. Зъ сего и выходитъ, що згаданый рецензентъ не мавъ доси навѣть случайности читати „Гальшку“ д-ра Ис. Шараневича и такъ на здогадъ, ut aliquid dixisse videatur, пальнувъ крайно дурненьку нѣсенѣтницю, хотя зовсѣмъ ôтповѣдну своѣй ерудиціи историчнôй и розумѣню драматичнои штуки. Такими рецензіями збувати умственнѣ працѣ людей єсть однакожь дуже несовѣстнымъ дѣломъ.

Але лишѣмъ се на боцѣ, а приступѣмъ до совѣстного оцѣненя трагедіи д-ра Ом. Огоновского. „Гальшка Острожска“ єсть трагедією; тôлько головнымъ лицемъ трагедіи не треба уважати саму Гальшку, а Беату, княгиню Острожску. Беата єсть persona agens всеи штуки. Женщина та горда и самолюбна стаесь причиною всего нещастя, що паде на безвинну Гальшку. Маючи повну свободу, пôдготовити своѣй одинокôй доньцѣ щасливу долю подружну, бути для неи люблячою матерію, намѣряе Беата посредствомъ насильного подружія съ котрымъ небудь магнатомъ польскимъ вынести себе и доньку на перве мѣсце державного значеня въ Польщи. До того мае она и политичнѣ мотивы. Перешкоду, яку ставляе ѣй Василь Острожскій насилуванымъ подружьемъ Гальшки съ Димитріемъ Сангушкомъ, ломитъ Беата посредстомъ засуду королевского въ Кнѣшинѣ и смертію Сангушки, котрои єсть посередною виновницею. Осягнувши цѣль, выдае она свою доньку за Лукаша зъ Горки пôдъ грозою поновленя тяжкого проклону матерного, якимъ прокляла передъ тымъ рôдну дѣтину, коли тая рѣшилась ратувати житье Сангушка. Тымъ кидае Беата Гальшку въ глубоку пропасть того великого нещастя, яке довершаеся въ замку въ Шамотулахъ. Смерть Гальшки єсть ôттакъ заслуженою для Беаты карою за самолюбне свое поведенье.

Гальшка єсть пасивнымъ лицемъ въ цѣлôй трагедіи, жертвою высокихъ плянôвъ своеи матери. Душа еи чиста, идеальна, на скрôзь благородна корится передъ тяжкими ударами такъ свого стрыя якъ и матери, ломится поволи и лягае въ могилу, не зазнавши нѣ найменшого проблеску щасливои долѣ. Прочѣ лиця трагедіи служатъ авторови до точнѣйшого поясненя характерôвъ такъ Беаты якъ и Гальшки и посуваютъ акцію въ передъ. Злишного тамъ дуже мало а може и нѣчого. Кожде чувство добре умотивоване и розвиваеся природно. Акція скора каже забувати, що рѣчь розложена на пять актôвъ. Удачна инсценизація удержуе зрѣтеля въ великôй цѣкавости. А треба признати, що широкій предметъ обняти въ ôтповѣднѣ рамки не такъ легке дѣло.

Кульминаційными точками трагедіи суть безперечно актъ другій и пятый. Тутъ розвиваеся психичный процесъ въ душѣ Гальшки и Беаты. Значенье другого акту мы оцѣнили вже, подаючи содержанье трагедіи. Пятый актъ єсть высоко поетичный, и мы радѣ бы такій-же поетичный полетъ вразъ съ ôтповѣдною дикцією чути и въ прочихъ дѣяхъ. Трохи немило вразили насъ выраженя крыхту за острѣ въ устахъ Беаты при стрѣчахъ съ Вишневецкимъ, Сангушкомъ и Василемъ Острожскимъ, довге оповѣданье Осипа о нещаснôй судьбѣ своеи доньки и тая сцена въ послѣднôмъ актѣ, де Беата звѣщае Гальшцѣ смерть „Байды“. По нашому мнѣню являеся Беата въ тôй сценѣ зломаною нещастями матерію и тôлько матерію, и не повинна бути безпосередною виновницею смерти своеи доньки. Вѣсть про смерть „Байды“ можна-бъ дуже зручно вложити въ уста дуже удачно нашкицованого характеру Лаского. Впрочѣмъ трудно бы прійшло и найбôльше строгому критикови вынайти якѣ-то уемнѣ стороны въ „Гальшцѣ“.

Дотычно гры артистôвъ нашихъ скажемо слѣдуюче. Режисерія була дуже удача. Се заслуга директора Гриневецкого. Ролю Василя Острожского ôтгравъ п. Биберовичь съ пов-

ются рѣчи такъ суперечнѣ съ поєднаньемъ, а дѣются єдино пôдъ вплывомъ тои котеріи, котра узурпуе тôлько для себе розумъ политичный, а насъ, демократію прозывае „warcholami“, „опозиціею“ творячою заваду въ нормальнôмъ розвôю ôтношень краю, — то нехай же наконець довѣдаются якъ въ краю, такъ и у Вѣдни, хто то творитъ тіи перешкоды и хто ятритъ.

Мы, значна громада партіи демократичнои, заявляємо и мотивуємо заявленье свое за внесеньемъ пос. Романчука, поставленымъ въ имени Русинôвъ:

1. взглядами политичными, подиктоваными якъ розумомъ, такъ и девизою Выс. министерства;

2. найвысшимъ взглядомъ — справедливостею;

3. нѣчимъ незаперечимыми взглядами педагогичными;

4. наконець засадою дѣйстно демократичною, котра єсть засадою цѣлого цивилизованого и поступового свѣта, а то, щобы зъ якъ найбôльшои сумы правъ, при рôвныхъ обовязкахъ, могло користати — якъ се бути повинно — якъ найбôльше людей, якъ найчисленнѣйшѣ верствы.

Поводуючись такою засадою, мы поступали-бъ несовѣстно, коли бъ не бажали того самого для Русинôвъ, що намъ Полякамъ застерѣгаютъ законы конституційнѣ.

Сповнивши свôй обовязокъ, думаємо, що можемо спокôйно ждати на опинію нашихъ земляковъ, а навѣть здаєсь намъ, що мы хочь въ части вдоволили старому окликови: „za naszą i waszą wolność!“

(*Слѣдуютъ пôдписи.*)

„Голосъ“ сей, заосмотреный численными пôдписами, мы мѣстимо. Не знаходится въ нѣмъ нѣчого такого, що противилось бы програмѣ Русинôвъ, а рôвночасно служитъ за доказъ, що поступованье польскои бôльшости соймовои супротивъ внесеня пос. Романчука, обурює на лише Русинôвъ, але и тую частину Поляковъ, котра будучности польскои народности не бачитъ въ старопольскôмъ шовинизмѣ, нетолеранціи и кривдженю Русинôвъ. На всякій способъ єсть се для насъ моральною ôтрадою, почути зъ посередъ польскои суспôльности такій голосъ симпатіи для руского внесеня въ жизненнôй нашôй справѣ народнôй, — хочь зъ другои стороны выпадае намъ высказати свое сожалѣнье, що та партія демократôвъ польскихъ, доси не зъорганизована и несконсолидована, въ теперѣшнôй хвили не мае вплыву на дѣла краєвѣ. Въ ôтвдяку за єи прихильный для насъ „голосъ“, мы можемо хиба бажати ѣй нынѣ зросту и консолидаціи, а нехай буде увѣрена, що въ борôбѣ противъ всякои нетолеранціи, кривды, привилеѣвъ и егоизму Русины не ôткажутъ ѣй своеи помочи!

Соймъ краєвый.

IX. Засѣданье зъ 12 л. грудня.

Мин. Земляковскій одержавъ ôтпустку на 10 днѣвъ (и ôтъѣхавъ до Вѣдня. Приѣздивъ ôнъ до Львова головно за-для внесеня пос. Романчука.)

Пос. Стан. Єнджейовичь внѣсъ до намѣстника интерпеляцію, котра дуже добре характеризуе австрійскій фискализмъ, якъ єго примѣняютъ въ нашôмъ краю коронномъ. Въ 1875 р. наложило староство въ Ниску податокъ заробковый на 59 мешканцѣвъ Улянова, котрѣ яко дневнѣ наємники займались сплавлюваньемъ дерева. Староство зачислило ихъ до категоріи людей, що „ведутъ предпріємство доставы дерева“. Той податокъ заробковый стягаютъ ôтъ нихъ черезъ войскову екзекуцію. П. Єнджейовичь отже пытае намѣстника, чи онъ о томъ знае и чому черезъ 10 лѣтъ найбѣднѣйша верства людей, бо деннѣ зарôбники, зносятъ несправедливый тягаръ податковый.

Приступлено до порядку дневного. Справозданье Выдѣлу краевого о обмеженю голосôвъ виральныхъ при выборахъ ôтослано до комисіи правничои. — Справозданье Выдѣлу кр. въ справѣ управильненя права рыболовлѣ ухвалено передати окремôй комисіи зъ 7 членôвъ. — Справозданье Выдѣлу кр. о замкненю рахункôвъ краевого фонду школьного за р. 1883 ôтослано до комисіи буджетовои. — Справозданье Выдѣлу кр. въ справѣ домагань, щобы организаційный статутъ зелѣзниць державныхъ бувъ належито выконуваный и щобы тарифы на тыхъ же зелѣзницяхъ були примѣненѣ до потребъ краевыхъ, рѣшено поручити окремôй комисіи зъ 7 членôвъ.— Справозданье Выдѣлу кр. въ справѣ остаточного упорядкованя подѣлу краю на округи повѣтôвъ судовыхъ и политичныхъ, ôтослано до комисіи администраційнои. — Справозданье Выдѣлу кр. о потребѣ утвореня нового суду пов. въ Отынѣи, въ повѣтѣ товмацкôмъ, передано комисіи правничôй.— Внесенье пос. Абрагамовича о змѣну краевои уставы ловецкои передано комисіи администраційнôй.

Выбôръ на посла п. І. Гноиньского признано важнымъ.

Опôсля слѣдували рефераты комисіи школьнои. Внесенье, абы б. учителеви школъ народныхъ Ив. Лѣсевичеви удѣлити въ дорозѣ ласки 125 зр. рôчнои емеритуры, Соймъ ухваливъ. — Надъ жаданою змѣною арт. 18 кр. уставы шк. зъ 2 мая 1873 р. перейшовъ Соймъ на внесенье комисіи до порядку дневного. — Петиціи учителѣвъ (всѣхъ майже зъ Мазурщины) о пôдвысшенье платъ ôтступлено краевôй Радѣ школьнôй. — Петицію 269 мѣщанъ зъ Яворова и передмѣстя Наконечного о заведенье руского языка выкладового (замѣсть польского) ôтступлено правительству до дальшого урядованя. При сѣй петиціи забравъ голосъ пос. Романчукъ (черезъ котрого ся петиція була внесена) и такъ промовивъ:

„Забираю голосъ, щобы кôлькома словами звернути увагу Высокои палаты на сю петицію, котра, якъ не можна лучше, освѣчуе нашѣ школьнѣ ôтношеня и такъ зване рôвноуправненье руского языка въ нашихъ школахъ.

Ого въ Яворовѣ, въ мѣстѣ, въ котрôмъ руска людность становитъ значну бôльшость, бо на 9058 всѣхъ мешканцѣвъ єсть Русинôвъ пôсля языка домашного 4686 т. є. о 314 бôльше якъ всѣхъ иншихъ народностей: Поляковъ, Нѣмцѣвъ и Жидôвъ разомъ, а пôсля вѣры єсть ихъ 5.453 т. є. о 1081 бôльше, якъ всѣхъ людей всякои иншои вѣры; въ мѣстѣ, въ котрôмъ число рускихъ дѣтей въ двохъ школахъ мѣскихъ єсть три разы бôльше, а въ однôй школѣ передмѣскôй 8 разôвъ бôльше якъ дѣтей польскихъ, — въ тôмъ мѣстѣ у всѣхъ трехъ тамошныхъ школахъ єсть выкладовымъ языкомъ языкъ польскій.

Языкъ той заведено примусомъ и пôдступами, и примусомъ та й пôдступами ôнъ тамъ до нынѣ удержуеся. Коли въ яворôвскôй радѣ громадскôй ходило о рѣшенье, якій мае бути языкъ выкладовый, а Русины въ тôй радѣ мали тогды бôльшость, удалося грозьбами, обѣцянками и пôдступами довести до того, що трехъ рускихъ радныхъ на засѣданю не явилося, и ухвалено запровадити языкъ польскій. Ôгъ того часу, щобы нова рада мѣска тои ухвалы не обалила, докладаеся всякихъ старань при кождыхъ новыхъ выборахъ, абы не выйшла бôльшость руска, а що такѣ стараня удаются то при тыхъ способахъ, якѣ у насъ практикуются при выборахъ до автономичныхъ тѣлъ, не єсть зовсѣмъ рѣчею дивною. Що людность руска въ Яворовѣ хоче руского языка, то доказомъ сего єсть петиція пôдписана 269 тамошными мѣщанами.

Не хочу розводитися дальше надъ тою справою, анѣ не буду ставляти внесеня, бо буду мати случайность згадати о нѣй ще иншимъ разомъ.

Особлившимъ трафомъ сталося, що тая петиція наша рѣшаеся въ нашôмъ Соймѣ власне въ тôмъ тыждни, коли въ Познаню вашѣ братя панове, ухваляютъ подôбну петицію въ справѣ польского языка, до тамошного ряду. Я мôгъ-бы съ повнымъ правомъ желати тôй вашôй петиціи такого самого результату, якій правдоподôбно чекае нашу; але яко щирый братъ и правдивый христіянинъ желаю ѣй такого кôнця, якого вымагае справедливость.“ (*Браво!*).

На тую промову пос. Романчука ôтповѣвъ референтъ пос. Романовичь. Єго здивувало, що пос. Романчукъ незадоволеный зъ внесеня комисія, щобы петицію передати правительству. Комисія прецѣнь коли-бъ була хотѣла, могла була внести, абы Соймъ надъ петиціею мѣщанъ яворôвскихъ перейшовъ просто до порядку дневного, бо-жь домаганье яворôвскихъ мѣщанъ стае въ суперечность съ постановами уставы, що о языцѣ выкладовôмъ рѣшае той, хто школу удержуе (рада громадска въ имени громады). Мимо того комисія сего не вчинила. (Що за ласка!! — Ред.) А що до кôнцевого замѣту пос. Романчука, то пос. Романовичь сказавъ, що Поляки въ Познаньщинѣ почувались-бы щасливыми, коли-бъ они тамъ, якъ Русины въ Галичинѣ, мали звышь 1000 школъ. (Пос. Романчукъ кликнувъ въ сѣмъ мѣсци: Въ Галичинѣ єсть $2^1/_2$ миліона Русинôвъ! А Поляковъ въ Познаньщинѣ кôлько? Яка тутъ пропорція?) Пос. Романовичь припоручивъ отже, щобы внесенье комисіи приняти. Такъ и сталося.

Пос. Менцѣньскій поставивъ слѣдуюче нагле внесенье:

„Взываеся ц. к. правительство: 1) абы черезъ компетентнѣ органы розслѣдило правду, чи жито, въ котрôмъ находится збôжева матка, хочьбы лишь 0·024 прц., єсть здоровлю шкôдне, а разомъ абы высказано, кôлько найбôльше може бути матки въ житѣ, котре можна споживати безпечно для здоровля; 2) абы розслѣдило причину, за для якои министерство вôйны выключило галицкій овесъ ôтъ доставы для потребъ арміи, стоячои въ Галичинѣ а спроваджуе овесъ румуньскій; 3) абы правительство при затверджуваню офертъ ливерантôвъ клало за условіє доставу збôжа зъ продукціи краевои и въ тôй цѣли жадало ôтъ ливерантôвъ ôтповѣдного цертификату; 4) абы принимано и меншѣ оферты, почавши ôтъ 100 сотнарôвъ метр., и щобы при рôвныхъ условіяхъ увзгляднювано продуцентôвъ краевыхъ“.

Соймъ признавъ внесенье пос. Менцинь ского наглымъ и передавъ єго комисіи культуры краевои съ порученьемъ, абы на найблизшôмъ засѣданю здала въ него справу.

Опôсля ôтчитано два внесеня: 1) п. Т. Меруновича, абы заведенѣ були мировѣ суды и рады родиннѣ; 2) кс. Савы: „Додатки до податкôвъ безпосередныхъ маютъ бути ужитѣ лише на покрытье выдаткôвъ, прелиминованыхъ въ буджетѣ, а не покрытыхъ доходами, означеными въ §. 72 уставы гром. На якѣ-небудь иншѣ цѣли обертати ихъ не вôльно“.

Пос. о. Сѣчиньскій внѣсъ интерпеляцію до намѣстника въ справѣ незаконного розвязаня черезъ староство читальнѣ рускои въ Березовици.

На X-тôмъ засѣданю вчера поставивъ пос. о. Сѣчиньскій внесенье, абы кары за непосыланье дѣтей до школы вплывали до касы мѣсцевыхъ радъ школьныхъ и були спотреблюванѣ на запомогу (книжки, одѣжь, обувье) убогихъ ученикôвъ.

Сербско-болгарска вôйна.

Зô всѣхъ сторôнъ доносятъ нынѣ, що сербско-болгарска вôйнахилится до кôнця, и що мимо того, що переговоры межи обома воюючими сторонами не довели до нѣякого результату а жалѣ на нарушенье розъему черезъ передну сторожу повторяются майже що дня зъ обохъ сторôнъ, рѣшуче заключенье мира мѣжь Сербіею а Болгаріею єсть вже дуже близькимъ. Цѣла справа находится теперь въ рукахъ бôльшихъ державъ, на котрѣ здалися такъ Сербія якъ и Болгарія. „N. fr. Presse“ принесла оногды вѣсть, що бôльшѣ державы постановили выслати на поле вôйны комисію войскову, котра мала-бы передовсѣмъ вызначити линію демаркаційну мѣжь сербскою и болгарскою арміею. Въ вѣсти сѣй сказано дальше, що бôльшѣ державы хотятъ зô взглядôвъ гуманитарныхъ якъ найскорше залагодити справу и довести до мира, щобы не наражати людей обохъ армій на велику муку середъ острои поры року. Зô взгляду отже на то мае згадана комисія вже сими днями выбратися на поле вôйны. Въ складъ сеи комисіи маютъ вôйти войсковѣ аташе Нѣмеччины, Россіи и Италіи, котрѣ суть теперь при дотычныхъ посольствахъ у Вѣдни, а крôмъ сихъ ще такожь и одивъ штабовый официръ австрійскій. Та сама газета доноситъ зъ дня 13 с. м., що членами сеи комисіи маютъ бути: австрійскій оберштлейтенантъ гр. Розенбергъ-Орсини, бувшій адъютантъ цѣсаря, нѣмецкій оберштлейтенантъ гр. Ведель, россійскій полковникъ бар. Каулбарсъ и италійскій оберштлейтенантъ Черутти. Чи Англія и Франція вышлютъ такожь своихъ членôвъ до сеи комисіи, доси ще незвѣстно. Выѣздъ комисіи муситъ наступити въ якъ найкоротшôмъ часѣ, бо на Балканѣ упавъ вже глубокій снѣгъ, а гр. Кальноки напирае на якъ найскорше вызначенье линіи демаркаційнои не тôлько зô взгляду на самъ миръ, але такожь и зô взгляду людскости. Предложенье высланя комисіи мало пôсля „Pol. Corr.“ выйти ôтъ Италіи.

Чого може Болгарія сподѣватися ôтъ державъ, се звѣстно, поки що лишь зъ поодинокихъ енунціяцій якъ н. пр. консулѣвъ въ Филипополи и зъ поясненъ, якѣ подае „Köln. Ztg.“ инспирована черезъ нѣмецке посольство въ Константинополи. Коли у консулѣвъ явилася депутація румелійска, то консуль англійскій скасавъ ѣй, що змаганя англійского правительства въ користь сполученя Румеліи съ Болгаріею, котрому Англія зовсѣмъ не противится, будутъ успѣшнѣ. Австрійскій консуль ôтповѣвъ знову, що єго правительство не мае нѣякого интересу ставити якѣ небудь перешкоды болгарскôй уніи, але угода межи трема цѣсарствами не дозволяе єму вже теперь єи признати. Таку саму ôтповѣдь давъ такожь и консуль италійскій. Россійскій консуль заявивъ знову, що Россія не буде зовсѣмъ противитися уніи, але Европа не годится на ню и Болгаре мусятъ для того пôддатися пôдъ судъ конференціи, щобы не допустити такъ вступленя турецкого войска до Румеліи. Кореспондентъ „Standard-у“, котрый подае сю вѣсть зъ Филипополя каже, що депутація румелійска, почувши таку ôтповѣдь россійского консуля була на ню дуже обурена, бо Болгаре знаютъ добре, що лишь одна Россія противится уніи болгарскôй. Характеристичнымъ єсть такожь, що россійскій консулъ єсть одинокій зô всѣхъ чужихъ представителѣвъ въ Филипополи, котрый все стращитъ Румеліотôвъ Турками и грозитъ имъ вступленьемъ турецкого войска. Замѣтнымъ такожь єсть, що депутація румелійска заявила при сѣй случайности россійскому консулеви, що народъ болгарскій знавъ намѣреня царя Александра II, але намѣрень теперѣшного самодержця Россіи зрозумѣти не може. — „Köln. Ztg.“ пише знову въ справѣ уніи болгарскои, що державы континентальнѣ зовсѣмъ о тôмъ не думаютъ, щобы въ болгарско-румелійскихъ ôтносинахъ завести знову status quo ante; противно, бажаня народу повиннѣ бути, о скôлько то лишь можна, увзгляднѣнѣ а ôтъ часу якъ войско кн. Александра побѣдило, то загальне мнѣнье дипломатіи такъ само якъ и загальне мнѣнье народу россійского, стануло по сторонѣ Болгаръ. Симпатіи россійского народу не суть противнѣ теперѣшнымъ цѣлямъ Австріи и Нѣмеччины зô взгляду на Болгарію. Лишь угода берлиньска мае бути задержана яко пôдстава нового порядку; Всхôдна Румелія мае получити свого окремого ген.-губернатора, котрый може лучитися въ однôй особѣ кн. Александра; такожь въ справѣ статута, финансôвъ и цла можутъ Болгаре сподѣватися того полѣпшеня, якого собѣ бажаютъ, навѣть тогды, коли-бъ оно мало прибрати напрямъ унитарный. Коли однакожь кладеся велику вагу на берлиньску угоду, то лишь для того, щобы була якась правна пôдстава до нового порядку на балканьскôмъ пôвъостровѣ, щобы не могла перша лѣпша захланна держава уважати себе за управнену наражувати европейскій миръ на небезпеченьство и — щобы Англія не могла на континентѣ пôдбурювати одну державу противъ другои. Якъ разъ усуненье англійскои политики континентальнои єсть головною задачею змагань трехъ цѣсарствъ и якъ разъ въ тôмъ усуненю лежитъ згода Австріи и Россіи и можна майже на певно сказати, що згода тая и дальше позôстане ненарушеною. Змаганя Англіи порôзнити Австрію съ Россіею выйшли за скоро на явъ и мали для того лишь негативный результатъ. То єсть головнымъ успѣхомъ конференціи и для того не можна казати, що она була зовсѣмъ безъуспѣшною.

Чи и Сербія вынесе якѣ користи зъ сеи вôйны або бодай не буде мусѣла платити якого ôтшкодованя, доси ще певно не знати, але коли можна повѣрити вѣдомости, яку подае „Pokrok“ звычайно добре поинформованый въ справахъ сербскихъ, то и Сербія не тôлько, що не заплатила-бы жадного военного ôтшкодованя, але ще позыскала-бы сама заплату за свои непевнои натуры труды. Згадана ческа газета доноситъ именно, що новый сербскій министеръ вôйны Франасовичь мавъ заявити, що Сербія признасть унію болгарску, Болгарія однакожь муситъ зречися всякого ôтшкодованя военного, що она такожь и певно зробитъ. Тогды кн. Александеръ, яко король (?) сполученои Болгаріи вступивъ-бы торжественно въ Софіи до Филипополя а Сербія одержала-бы яко побôльшенье своеи области округъ видиньскій. Остаточне однакожь порѣшенье цѣлои справы мало-бы прійти передъ конгресъ европейскій, котрый незадовго мавъ-бы зôбратися.

Въ справѣ конгруальнôй.

(*Дальше.*)

Переходячи до другихъ емолюментôвъ, возьмѣмъ такій, що єго собѣ муситъ парохъ чи якъ тамъ єго ôтъ теперь звати-мутъ, заробити власною працею, а показуючій ще яскравѣйше всю ту недорѣчность, яку при переведеню новои конгруы ухвалено, а єсть нимъ доходъ за службы божѣ, именно легатами дотованѣ, фундушевѣ. При сѣй точцѣ уже не знати, чи дивуватися бôльше тôй безпримѣрнôй безвзглядности, съ якою починаютъ панове законодавцѣ трактувати духовеньство, чи тôй нашôй лихôй доли, котра и въ такихъ ясныхъ рѣчахъ не може бути по справедливости розглянена и оцѣнена! Панове законодавцѣ такъ великодушнѣ, що двѣста першу службу божу (розумѣєсь легатами обезпечену и заинтабулѣвану) даруютъ уже ôтправляючому душпастыреви, а двѣста службъ мусить ôтправляти, хочь-бы и не хотѣвъ, и за нихъ тратити ôтповѣдну квоту зъ конгруы! У насъ вправдѣ такого случаю нема и не буде, але се не мае нѣчого до рѣчи, бо чи то у насъ нова устава конгруальна недорѣчна, чи деинде, — все то вода на мôй млынъ, бо она доказуе власне то, на що я вказую, т. є. що она фалшива въ своихъ фундаментальныхъ засадахъ.

Прошу собѣ представити двохъ парохôвъ такихъ: одинъ мае ôтправляти правильно, законно 200 и кôлька службъ божихъ, най лише почислятъ єму 100 зр., а другій не мае жаднои легованои службы; значитъ: тамтой буде ще платити за то, що правитъ службы божѣ! А єсли мае службы лѣпшими легатами дотованѣ? А єсли мае службъ значно бôльше якъ 200? Тажь абы якъ ôтправляти службы пильно, то ледви бодай одну надъ 200 зможе ôтправити, бо не стане часу; бо прецѣ решта часу йде на службы недѣльнѣ и святочнѣ або и иншѣ рôвно жь обовязковѣ! Отже ôтправитъ 200 службъ самъ, то добре; за то не возьме конгруальнои платы. Решту службъ буде мусѣвъ ôтступити другимъ. Отже и въ сѣмъ и въ другôмъ случаю не заробитъ нѣчого, а рахунокъ конгруальный на єго некористь єсть! Не єсть же тутъ ще яскравѣйша недорѣчность въ намѣрѣ переведеня регуляціи новои конгруы, нѣжь въ тамтыхъ двохъ иншихъ случаяхъ: що до доходу чистого зъ поля и доходôвъ епитрахильныхъ? Недорѣчность, котрои ядро въ нещасливôй максимѣ, щобъ той меншу мавъ плату, хто мае бôльшу працю! Не-

---

нымъ зрозумѣньемъ и ефектомъ. Сангушко зъ рукъ п. Лясковского выйшовъ безъ замѣту. П-нѣ Биберовичева въ роли Гальшки вывязалась зъ трудной своеи задачѣ зовсѣмъ по артистичному. Безъ замѣту грала п-на Вишневска ролю Олесѣ Заславскои и п-нѣ Попелева ролю Софіи Острожскои. Отця Иренея хотѣли-бы мы бачити зовсѣмъ поважнымъ учителемъ Гальшки. Мартинъ Зборовскій въ рукахъ п. Плошевского бувъ добрый, Ласкій въ рукахъ п. Гриневецкого знаменитый. Гетьманови козацкому Димитрію Вишневецкому не доставало трохи рицарского духа. Горка, представленый п. Яновичемъ, бувъ рôвно-жь безъ замѣту; Осипъ, слуга, однакожь дуже млавый. Въ третôмъ актѣ, на територіи ческôй, були пп. Стефуракъ и Осиповичь дуже на мѣсци. Роля Беаты, головна въ цѣлôй трагедіи, выйшла однакожь досыть слабонько. П-нѣ Осиповичева не зъумѣла пôднестись до ситуаціи княгинѣ Острожскои и въ тонѣ аристократки промовляти. Але припускаємо, що цѣла вина въ тôмъ не спочивае на нашôй заслуженôй артистцѣ, а въ части на недостаточнôй информаціи и, подекуды, въ самôмъ-же текстѣ.

Н. В.

дорѣчнôсть, котрои готовнымъ жереломъ намѣръ нивеляціею регулювати конгруу. Та се було-бы ще пôвъ бѣды-лиха, якъ бы було вôльно то сему, то тому священикови то сего, то того емолюменту не пріймитися або зречися; тогды непобираючій платы по просту не працювавъ-бы.

Але-жь що до служôбъ божихъ, то не вôльно ихъ не ôтправляти; за то мôгъ-бы душпастырь бути каранымъ ôтъ властей духовныхъ а навѣть свѣтскихъ. И такъ не лише не будутъ платити, але ще маютъ право силувати до безплатнои працѣ.

Що до иншихъ емолюментôвъ, котрѝ приходятъ парохови безъ працѣ, якъ: облигаціи, опалъ, вôльне млыво и т. д., вже инша зовсѣмъ рѣчь; ôттягати ихъ ôтъ конгруы не есть бодай недорѣчнымъ, бо хотяй такимъ способомъ такожь робится якій-такій актъ насильный противъ волѣ маючихъ намѣренье симъ способомъ лѣпше удотувати деякѝ церкви, а конгруальна устава сю лѣпшу дотацію уневажняе, то хиба кривдитъ волю фундатора або церкви, але не кривдитъ дотычного душпастыря, бо ему все одно: чи ôнъ дôстае платню въ грошехъ готовыхъ, чи въ натураліяхъ до житя конечно потрѣбныхъ, и котрѝ бы ôнъ мусѣвъ собѣ купувати; але сеи кривды не було-бы парохови лише тогды, если-бъ ему почислювано сѝ емолюменты зъ двоякихъ взглядôвъ справедливо:

1) такъ, яку они самѝ маютъ вартôсть не лише безвзглядну але и взглядну для дотычного пароха, т. е. въ тôй мѣрѣ, въ якôй дѣйстно парохови реальну користь приносятъ;

2) сорозмѣрно до высоты конгруы.

Сѝ двѣ точки, а властиво и найголовнѣйша ся друга була одною въ найбôльшихъ и найсправедливѣйшихъ причинъ невдоволеня духовеньства въ конгруы старои, була причиною лихого быту матеріяльного духовеньства тымъ бôльше, що и почисленье доходôвъ зъ поля и въ jura stolae такожь несправедливо до конгруы зачислювано. Всѣ тѝ три причины сталися поводомъ лихого быту матеріяльного духовеньства, и поводомъ, що чимъ разъ голоснѣйше домаганося регуляціи конгруы. Конгруа власне длятого сталася несправедливою, що: 1) ôтъ 100 рокôвъ стояла на однôй высотѣ, де прецѣнь вартôсть гроша чимъ разъ зменшалася, а по 2) що емолюменты помимо тои застои квоты конгруальнои, почислювано чимъ разъ высше! И такъ ставилося, що н. пр. у мене ôтъ 1847 р. пôдвысшено опалъ зъ 7 зр. м. к. на 22 зр. в. а., отже три разы, а у иншихъ ще значнѣйше. Ту сталася дѣйка взглядна несправедливôсть. Разъ, що полишено конгруу таку саму, хотяй, якъ кажу, вартôсть грошева зменшилася, а по друге, що невзглядняючи сеи обстановы, почислено и стягнено за опалъ три разы бôльшу квоту. Дотѣвши справедливо поступати, належало посленье опалу лишити поти неôтмѣннымъ, поки конгруа лишилась тая сама.

(Конець буде).

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Розпорядженя министеріяльнѝ.*) Министерство правосудія выдало розпорядженье до законъ о практикантахъ судовництва, пôсля котрого практиканты тѝ мусятъ въ справахъ цивильныхъ и карныхъ по можности рôвномѣрно образуватися, а лѣта практики судовои зачинаются имъ числитися ôтъ дня, въ котрôмъ зложили присягу, навѣть въ такôмъ случаю, коли они розпочали свою практику, закимъ ще сей законъ вôйшовъ въ житье. Усуненье практиканта судового мае наступити письменно и маютъ податися причины, зъ котрыхъ усуненье наступило а заразомъ мае такожь о тôмъ повѣдомитися всѣ высшѝ суды краевѝ. Зажаленье противъ усуненя мае бути подане въ протягу осьми днѣвъ дотичному начальникови. — По поводу проявившихся въ Конеліяно (въ Италіи) случаѣвъ холеры выдало министерство дѣлъ внутрѣшныхъ, щобы на границы Италіи були знову заведенѝ строгѝ мѣры санитарнѝ а всѣ подорожнѝ мусятъ имъ безъусловно пôддатися. То саме министерство завôзвало всѣ краевѝ рады санитарнѝ, щобы они высказали свôй поглядъ на загальне примусове щепленье ôспы и на законъ, котрый мае быдатися въ сѣмъ дѣлѣ.

(*Справы особистѝ.*) По поводу пануючои въ Пештѣ пошести кору, дворъ цѣсарскій не выѣде вже на свята до Будапешту а позôстане у Вѣдни ажь до початку мясниць. — Кардиналъ и архіепископъ Гангльбауеръ бувъ въ четверъ у министра Гауча на визитѣ и мавъ съ нимъ довшу конференцію.

(*Министеръ просвѣты на инспекціи.*) Министеръ Гаучь мавъ вчера выѣхати въ супроводѣ гр. Аверсперга, начальника президіи до Грацу. Министеръ просвѣты мае на цѣли оглянути деякѝ заведеня науковѝ а специяльно залагодити справу помѣщеня хемичного института при тамошнôй политехницѣ.

(*Либералы и клерикалы*) въ долѣшно-австрійскôмъ соймѣ подали собѣ руку. На суботнѣшнôмъ засѣданю сойму именно, поставивъ игуменъ Карль внесенье, щобы дотеперѣшный законъ о мѣсцевôмъ надзорѣ школьнôмъ змѣнити въ той способъ, щобы на будуще признати кождому священикови вѣрильный голосъ въ мѣсцевôй радѣ школьнôй. Внесенье се попирали такожь и либералы и его ôтослано до комисіи школьнои. „N. fr. Presse“ дуже нерада зъ сеи змѣны фронту либераловъ австрійскихъ и уважае еи не на часѣ въ пору, коли партія ультрамонтаньска приступае зô всѣхъ сторôнъ и стараеся всякими силами вытиснути либераловъ зъ позицій здобутыхъ въ 1870 роцѣ. „Здаеся, — кôнчитъ згадана газета свои жалѣ, — що либеральна партія есть все ще тои гадки, що черезъ певнѝ уступки для клерикаловъ удасться ѣй позыскати ихъ прихильнôсть для себе въ справахъ національныхъ. Чи п. Линбахеръ не доказавъ ще основно хибу сего погляду?“ При сѣй случайности мусимо зазначити, що подôбно якъ въ Австріи долѣшнôй такъ такожь и въ Чехахъ починаютъ либерали кокетувати теперь не тôлько съ клерикалами але и съ шляхтою, бо видятъ, що чимъ разъ бôльше тратятъ грунтъ пôдъ ногами. Есть то на всякій случай непослѣдна характеристика збанкрутованого жидôвско-тевтоньского либерализму.

(*Борба языкова*) ведеся теперь майже у всѣхъ краяхъ коронныхъ, де есть лишь мѣшане населенье: въ Чехахъ, въ Стиріи, Каринтіи а навѣть и въ другôй половинѣ державы, въ Угорщинѣ. Въ Каринтіи постановила рада школьна краева, що языкъ словеньскій въ нѣмецкихъ мѣскихъ школахъ народныхъ въ Люблянѣ не може бути предметомъ обовязковымъ. На те ôтповѣла рада мѣста тымъ, що ухвалила внесенье радного Грибара, щобы у всѣхъ словеньскихъ мѣскихъ школахъ народныхъ знести языкъ нѣмецкій, яко предметъ обовязковый почавши ôтъ третои клясы. — Въ цѣкавый способъ проявилась борба языкова на Угорщинѣ, котрои предметомъ бувъ языкъ нѣмецкій. Въ громадѣ Дунавече забився гузарь Ковачь. Пештеньска команда войскова ôтнеслася отже въ сѣй справѣ до дотычнои власти комитатовои и зажадала въ нѣмецкôмъ языцѣ присланя протоколу зъ тои справы. Судія ôтповѣвъ, що ôтповѣсть на се жаданье доперва тогды, якъ одержитъ угорскій переводъ нѣмецкого завôзваня. Тогды ôтнеслась мѣсцева команда въ Пештѣ до команды корпусовои, а бар. Едельсгаймъ-Дюляй внѣсъ именемъ сеи послѣднои жалобу въ нѣмецкôмъ языцѣ до министерства дѣлъ внутрѣшныхъ. Министерство орекло отже, що судія не поступивъ собѣ ôтповѣдно и що повиненъ на нѣмецке завôзванье заразъ ôтповѣсти. Въ справѣ сѣй ведутся теперь переговоры межи президентомъ министрôвъ а министромъ дѣлъ внутрѣшныхъ, а результатъ ихъ буде поданый въ своимъ часѣ до вѣдомости муниципій. Справа та мае статися такожь причиною интерпеляціи въ угорскôмъ парляментѣ.

(*Зъ соймôвъ краевыхъ.*) „Czas“ довѣдуеся, що галицкій соймъ буде ôтроченый дня 21 с. м. и збереся ôттакъ дня 29 с. м. по чѣмъ доперва около 25 сѣчня слѣд. року буде закрытый. Соймъ Австріи долѣшнои буде ôтроченый дня 23 с. м. а 28 збереся знову и закôнчитъ свои нарады ще передъ новымъ рокомъ. Соймъ тирольскій буде радити ще по новôмъ роцѣ а клерикальна бôльшôсть соймова порушитъ, здаесь, въ тôмъ часѣ знову справы школьнѝ. Тирольскѝ клерикалы сподѣваются въ сихъ справахъ такожь на помôчь Италіянцѣвъ, котрѝ утворили въ соймѣ подôбно якъ и въ радѣ державнôй окремый клюбъ пôдъ назвою „Клюбъ Трентино.“

Заграничнѝ Державы.

Россія. Зъ Петербурга доносятъ, що межи министромъ дѣлъ заграничныхъ, п. Гирсомъ зъ одной стороны, а гр. Толстымъ и Побѣдоносцевомъ зъ другои, мало запанувати велике непорозумѣнье що до справъ на балканьскôмъ пôвъострові. — Царь пріймавъ дуже ласкаво бувшого министра войны въ Болгаріи, кн. Кантакузина, и бувшого агента дипломатичного въ Софіи п. Кояндера, котрый якъ здаеся не верне уже бôльше на свою давну посаду. — До Петербурга приѣхавъ минувшои пятницѣ кн. Антонъ Радзивилъ адъютантъ нѣмецкого цѣсаря Вильгельма. Говорятъ, що приѣздъ его стоитъ въ звязи съ справами на балканьскôмъ пôвъострові. — Въ Варшавѣ ôтбулися знову въ послѣдныхъ дняхъ численнѝ арештованя за агитаціи нигилистичнѝ.

Нѣмеччина. Зъ Берлина доносятъ зъ дня 14 с. м., що станъ здоровія нѣмецкого цѣсаря значно погôршився. Цѣсарь Вильгельмъ страдае на хроничну астму а силы его слабнутъ явно съ кождымъ днемъ.

Италія. Зъ Риму доносятъ, що вѣсти ширеются зломъ станѣ здоровія папы Льва XIII суровсѣмъ безпôдставнѝ. — Ратификація нѣмецко-испаньскои угоды ôтложена тамтого тыждня не наступити въ середу або четверъ сего тыждня.

Суданъ. Минувшои суботы напало около 3000 ворохобникôвъ на мѣсцевôсть Моградекхъ поволи на пôвнôчь ôтъ Кошаны и ôтдаленои ôтъ мѣсцевости о двѣ милѣ. Залога англійска, котра складалася зъ 200 Англичанъ пôдъ проводъ англійскихъ офицерôвъ ôтперла ворохобникôвъ и нанесла имъ великѝ страты. Вѣсть, що вôйна въ Суданѣ на ново ôтжила, зробила въ Англіи велике враженье и правительство англійске постановило знову выслати до Судану значнѣ силы военнѝ. Говорятъ, що Англія постарае ся заняти Донголю.

НОВИНКИ.

— **Въ тернопôльскои филіи „Просвѣты“** подае до вѣдомости П. Т. Членôвъ, що розсылка Календаря на р. 1886, яко 5-ои книжки выданои „Просвѣтою“ зъ р. 1885, вже розпочалося. Однакъ календарь высылаесь лише тымъ Вп. Членамъ, котрѝ зложили вкладку за сей рôкъ. Понеже многѝ члены своихъ вкладокъ за сей, а деякѝ и за минувшій рôкъ не зложили, проте Выдѣлъ пригадуе симъ оголошеньемъ (щобъ ощадити выдаткôвъ на окремѝ завѣдомленя почтою) и упрашае Вп. Членôвъ филіи о скоре надôсланье залеглостей. При сѣй случайности упрашаеся тыхъ П. Т. Членôвъ и Ч. Читальнѣ, котрѝ заявили, що въ Тернополи будутъ ôтбирати собѣ книжочки „Просвѣты“, щобы по тіи-жь зголосилися у пôдписаного въ домѣ Рускои Бурсы (ул. Збараска, коло жандармеріи). — Зъ Выдѣлу филіи тов. „Просвѣта“. Въ Тернополи д. 1 (13) грудня 1885. — *Олександеръ Барвѣньскій*, голова филіи тов. „Просвѣта“.

— **Преосв. Епископъ д-ръ Юліянъ Пелешь** удаесь вже рѣшучо дня 9 л. сѣчня на свое нове становище до Станиславова. Справа обсадженя станиславôвскои капитулы ведеся теперь мѣжь епископомъ а правительствомъ.

— **Преосв. епископъ Юл. Пелешъ** пріймавъ дня 6 с. м, депутацію посвященыхъ его рукою новыхъ священикôвъ перемыскои епархіи. Депутація высказала Преосвященному сердечну подяку за его труды а ôнъ заявивъ свою радôсть зъ того, що першій разъ рукополагае священикôвъ въ тôй епархіи, въ котрôй самъ уродився.

— **Впр. митроп. Іосифъ Сембратовичъ** именованый консульторомъ конгрегаціи для надзвычайныхъ справъ церкви и для Индекса.

— **Принятье**, уряджене минувшои недѣлѣ краевымъ маршалкомъ въ честь послôвъ соймовыхъ, згромадило въ его комнатахъ кôлькасотъ особъ. Зъ Русинôвъ прибуло: Впр. митроп. Сильвестеръ и Преосв. еп. Юліянъ, послы: Романчукъ, Сѣчиньскій, Лѣниньскій и Охримовичь, крылошане: Сѣнгалевичь и Фаціевичь, дальше Вп. д-ръ Олекс. Огоновскій, д-ръ Ис. Шараневичь, п. Володиславъ Федоровичь, проф. Вахнянинъ, п. Мих. Дыметъ и др. Особливо пріятно тронуло зôбраныхъ Русинôвъ надзвычайно привѣтне поведенье Преосв. Юліяна Пелеша, котрый оказувавъ на кождôмъ кроцѣ свою лучнôсть съ присутными представителями Русинôвъ.

— **Засѣданя комисіи обрядовои** ôтбуватись будутъ ôтъ теперь все въ першу середу по 1-шôмъ и 15 тôмъ кождого мѣсяця.

— **Нововыбраный совѣтъ „Народного Дому“** уконститувавася въ той способъ, що заступникомъ предсѣдателя выбравъ о. І. Делькевича, а секретаремъ о. А. Поляньского. Члены совѣта подѣлили мѣжь себе рефераты въ сей способъ: рефератъ будôвлѣ церкви приняли пп. Геровскій, Гавришкевичь и о. Литыньскій, бурсы: о Костецкій и п. Лагола; дѣлъ правныхъ д-ръ Добряньскій; стипендій и легатôвъ: п. Геровскій и д-ръ Король; маетку, призначеного на воспиталище въ Бучачи: д-ръ Крижановскій; библіотеки: крыл. Петрушевичь, о. Лепкій и д-ръ Савицкій; Бѣлки и Костенева: крыл. Величко и д-ръ Король; лѣтописи Института: д-ръ Делькевичь; касы: д-ръ Крижановскій и. п. Вѣнцковскій.

— **Комисія до укладаня рускихъ учебникôвъ для школъ середныхъ** высылае до всѣхъ гр.-кат. катихитôвъ школъ середныхъ, въ котрыхъ наука религіи подаеся въ языцѣ рускôмъ, по 11 примѣрникôвъ похибокъ друкарскихъ, знаходячихъ-ся въ рускôмъ перекладѣ Етики Ваплера. Всч. оо. катихиты зволятъ кождому ученикови, котрый собѣ купивъ примѣрникъ тои книжки, дати по однôй зъ надôсланыхъ картокъ.

— **Въ користь руского воспиталища дѣвочого** въ Перемышли жертвувавъ Е. Вел. цѣсарь срѣбный сервисъ до кавы вартости до 500 зр.

— **Репрезентація мѣста Львова** прислала на руки директора п. Франца Шпетманьского 55 зр. на обувье для бѣдныхъ ученикôвъ въ паралельныхъ клясахъ въ народнôй мѣскôй школѣ им. Пирамовича у Львовѣ. Чоботы зробивъ майстеръ п. Петро Венжовскій и доручивъ въ середу минувшого тыждня дирекціи. Вп. Ф. Шпетманьскій поручивъ пп. учителямъ прислати по науцѣ зъ кождои клясы убогихъ ученикôвъ, потребуючихъ чобôтъ, а коли дѣти явилися въ канцеляріи, п. директоръ самъ наглядавъ за тымъ, щобы добрати для дѣтей якъ найдогôднѣйшѝ чобôтки. П. Шпетманьскій дбае о руску школу, яко педагогъ совѣстный, честный, трудолюбивый, а при тôмъ правдивый опѣкунъ и приятель малыхъ дѣтей, потѣшае ихъ и заохочуе ихъ до науки.

— **Имматрикуляція** слухателѣвъ львôвского университету отбудеся въ четверъ дня 17 л. грудня с. р. о годинѣ 10 рано въ авли университету.

— **Великій морозъ** пануе у Львовѣ ôтъ вчера; вчера рано показувавъ термометеръ 18 степенѣвъ студени. Бюлетины метеорологичнѝ зъ послѣдныхъ днѣвъ велятъ надѣятись ще бôльшихъ морозôвъ а такожь великихъ снѣговыхъ метелицъ. На пôвнôчнôй части моря адріятицкого лютуе ôтъ кôлькохъ днѣвъ сердитый вихоръ-бора.

— **Выбôръ** гр. Юрія Дунина Борковского на маршалка рады повѣтовои въ Теребовли затвердивъ цѣсарь постановленьемъ зъ 26 падолиста с. р.

— **Старшій совѣтникъ скарбовый** Винкентій Корчакъ Михалевскій уступивъ зъ своеи посады и пôшовъ на власне жаданье на емеритуру.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена рады повѣтовои въ Коломыи зъ самого мѣста розписаный на 14 л. сѣчня 1886 р.

— **Мѣсця для лѣкарѣвъ въ Босніи.** Краеве правительство въ Сераевѣ оголошуе конкурсъ на кôлька провизоричныхъ мѣсць лѣкарѣвъ повѣтовыхъ въ Босніи и Герцеговинѣ съ платнею 900 зр., додаткомъ на помешканье 200 зр. и додаткомъ звычайнымъ 200 зр. Компетенты мусятъ выказатись докторатомъ, зложенымъ на однôмъ зъ австрійскихъ университетôвъ а такожь знаньемъ сербско-хорватского а що найменше вже якого-будь одного славяньского языка. Подання вносити належитъ до правительства краевого въ Сераевѣ найдальше до 15 сѣчня 1886.

— **Выдѣлъ палаты адвокатскои** у Львовѣ внѣсъ петицію до президента львôвскои апеляціи бар. Шенка, домагаючись: 1) щобы зарядъ масъ конкурсовыхъ ôгдавано адвокатамъ по порядку а не лишь деякимъ упривилеевамымъ; 2) щобъ заведено лучшій порядокъ при вызначуваню и переведеню розправъ судовыхъ въ тутешныхъ судахъ повѣтовыхъ а такожь, щобъ уряджено ôтповѣднѣйше салѣ для сихъ розправъ.

— **На рускій Спѣванникъ о. В. Матюка** прислали предплату: о. І. Витошиньскій зъ Денисова 1 зр.; о. Саламонъ зъ Комарникъ 60 кр.; о. І. Кордасевичь зъ Цетулѣ 50 кр.; о. Теоф. Скобельскій зъ Жукова 1 зр.; п. Т. Кочюхъ, дякъ зъ Высоцка 50 кр.; п. Ник. Трешкевичь адъюнктъ суд. въ Збаражи 1 зр. 20 кр.: п. Левъ Герасимовичь, авскультантъ суд. въ Збаражи 80 кр.; п. Людомиръ Зарицкій, учен. гимн. въ Станиславовѣ 60 кр.; п. Евсев. Грушкевичь, адъюнктъ суд. въ Ниску 1 зр.; о. Сим. Ткачуникъ пар. въ Бовшовѣ 60 кр; о. Анатол. Сѣнкевичь пар. въ Стубнѣ 1 зр. 50 кр.; п. Игн. Бобаничь зъ Синевôдска 60 кр. — Спаси Бôгъ! *Матюкъ.*

— **Свѣтова выстава** мае бути уряджена слѣдуючои весны въ Мадритѣ. Мѣсто ôтдало на тую цѣль простôръ, обнимаючій 130.000 квадратовыхъ метрôвъ и порѣшило удѣлити предпріемству выставы значну пôдмогу.

— **Крадѣжь.** Въ Ступцѣ на Буковинѣ окрадено касу громадску, въ котрôй було 500 зр. въ готôвцѣ и 300 зр. въ цѣнныхъ паперахъ. Пошлякованыхъ о крадѣжь арештовано.

— **Добрый стрѣлець.** На ловахъ въ Крукеничахъ коло Мостискъ сими днями мѣривъ одинъ зъ ловецкои дружины до дика, а влучивъ прямо въ серце ведучого нагôнку хмеляра Антона Кречіого. Кречи лишивъ вдову и трое дрôбныхъ дѣтей.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Завѣдательство парохіи Мокротынъ дек. жовкôвского, получивъ о. Даниилъ Лепкій зъ Близянки.

Испытъ конкурсовый ôтбувшійся дня 6 жовтня с. р. выдержали оо.: Гандякъ Мих., Гладыловичь Юліянъ, Гонтарскій Григорій, Горницкій Евгеній, Грицыкевичь Іоанъ, Гумецкій Корнило, Давидовичь Ем., Козакевичь Ем., Іоанъ Ладижиньскій Мих., Масляникъ Антôнъ, Новакъ Павелъ, Рейнаровичь Іосифъ, Савицкій Гр. Ухнятъ Димитрій, Шайдзицкій Іосифъ, Чеснокъ Захарія, Яремкевичь Александеръ.

До каноничнои институціи на парохію Кальникôвъ дек. ярославского, завôзваный о. Илярій Туна зъ Ялового.

ПОСМЕРТНѝ ВѢСТИ.

† **О. Іоанъ Хлопецкій**, священикъ-ювилатъ, парохъ въ Ляшкахъ мурованыхъ, старосôльского деканата, перемыскои епархіи, умеръ въ 81 роцѣ житя а 53 священьства. Вѣчна ему память!

† **О. Иванъ Раковскій**, консисторскій совѣтникъ и парохъ въ Изѣ (на угорскôй Руси) умеръ въ 71 роцѣ житя а 46 священьства. Покôйникъ належавъ до тыхъ угро-рускихъ священикôвъ, що до смерти не подались напорови мадяризаціи и остали вѣрными свому народови и своѣй церквѣ. Якійсь часъ бувъ ôнъ редакторомъ „Церковнои Газеты“ а опôсля дописувателемъ деякихъ рускихъ газетъ въ Галичинѣ. Вѣчна ему память!

† **О. Вильгельмина Проскурницка**, жена гр. к. пароха въ Лопатынѣ а дочка бл. п. д-ра Фр. Костека умерла въ 31 роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Зорѣ**, письма литературно-наукового для рускихъ родинъ ч. 23 мѣститъ въ собѣ: „Драма въ тюрмѣ“, оповѣданье О. Я. Кониського, „Не надѣйся нѣчого“, поезія Мирона; „Рускій театръ въ Галичинѣ“, историчный оглядъ Ив. Франка, „Пѣсня-чайка“ поезія П. Козловского, „Mignon“, баляда Гетого, перекладъ К-а, „Зъ подорожей по Италіи“ М. Подолиньского, „Зъ житя хрущѣвъ на высокôй верховинѣ“ Дениса и „До ластôвки“ рецензія П. Бажаньского.

Подяка.

Судьба велѣла сынови мому Володиславови, практикантови платному въ Народнôй Торговли, перенесеному 10 падолиста зъ Перемышля, въ Дрогобычи умерти. Ôтдаленый ôтъ любячои его родины, знайшовъ въ послѣдныхъ дняхъ житя въ Дрогобычи людей чужихъ, але серцемъ своихъ.

Не маючи слôвъ на устахъ при печальнôмъ горю, чуюсь бути спокôйнымъ, коли въ имени Покôйника и Родины его мою искренну подяку тутъ прилюдно высказую, а именно п. д-ру Антоневичеви за его безъинтересовнѝ труды и совѣты; управителеви „Нар. Торговлѣ“, п. Емилеви Левицкому, вѣкомъ молодому а розумомъ старому за его труды, дбалôсть и потѣшаня мого слабого сына, за гостинне принятье мене опечаленого, прибувшого до хорого сына, за его потѣшаня мене пôдчасъ цѣлого 20-дневного часу слабости мого сына листовно и лично, не щадячи часу такъ обмеженого, бо вôльного лише ôтъ 1 въ ночи до 6 рано, о чѣмъ я за десять днѣвъ наочно переконався. Дальше дякую п. Шкирпанови за сочувство. Дякую Впр. оо. Нѣмиловиче-

ви, Коссакови, І. Скобельскому за похороненье 7 студня тлѣнныхъ останкôвъ, особливо же Впр. о. Скобельскому зъ Лѣшнѣ яко репрезентантови „Нар. Торговлѣ“ и контролёрови Общ. рôльн.-кред. Заведеня п. Лабашеви зô Львова, начальникови стаціи зелѣзницѣ, п. Емилеви Рослерови за почесть и послѣдну услугу при похоронѣ.

Чужѝ, але серцемъ свои були бальсамомъ серцю мому, стратившому найстаршого 15-лѣтного сына, многонадѣйного, маючого вже свôй хлѣбъ въ рукахъ. Приняти прошу щиро-русе спаси-Бôгъ.

Діонисій Паппъ, ц. к. почмистръ и завѣдатель дôбръ рускои катедр. капитулы Перемыскои въ Воли миговôй.

Съ симъ числомъ розсылаеся Предплатникамъ „Библіотеки найзн. повѣстей“ 14 аркушь и окладинку „Збôрника повѣстокъ и оповѣдань“ и 1 аркушь повѣсти Додета „Набобъ“.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

продае по курсѣ дневнôмъ

5% Листы Гипотечнѝ

1523 2—? якъ такожь

5% Преміованѝ листы Гипотечнѝ

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 99—?

Специяльности и универсальнѝ средства, францускѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

Курсъ львôвскій зъ дня 14 л. грудня 1885

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	226 50	229 50
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	225 50	229 —
Банку гип. галиц. по 200 р.	273 —	277 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	99 35	100 35
„ „ „ по 4% ав.	90 40	91 40
„ „ „ по 5% ав. період.	99 35	100 35
Банку гип. галиц. 6% ав.	87 25	88 25
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	91 50	92 50
3. Листы довжнѝ за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	102 80	103 80
Облиги комунальнѝ банку краевого 5%	97 —	98 —
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	23 50	25 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 88	5 98
„ цѣсарскій	5 91	6 02
Наполеондоръ	9 95	10 05
Півимперіялъ	10 27	10 37
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 22¾	1 24¾
100 марокъ нѣмецкихъ	61 45	62 25
Срѣбло	— —	— —

(Колумна: платятъ — безъ текучого куп. безъ купону)

НАЙЛУЧШІЙ

ПАПѢРЪ ЦИГАРЕТОВЫЙ

есть правдивый

LE HOUBLON

1460 французскій фабрикатъ 6—36

CAWLEY-а & HENRY-ого въ Парижи.

Передъ пôдробкою остерегаеся!

Сей папѣръ поручаютъ якъ найлучше гг. д-ръ І. І. Поль, дръ Е. Людвигъ, дръ Е. Липманъ, професоры хеміи при вѣденьскôмъ университетѣ а то для его знаменитои якости, его абсолютнои чистоты и для того, що до него не домѣшанѝ жаднѝ шкôдливѝ здоровю матеріи.

LE HOUBLON 500 FEUILLES FORMAT C. C. FRANÇAIS LE HOUBLON

FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE 17, rue Béranger, à PARIS

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 28—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ поезій

Володимира П. Масляка.

Выданье обôймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на веліновôмъ папери съ виньеткою зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.

Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.

Предплаты и замовленя пріймаютъ такожь Редакція „Дѣла“ и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

ЛІЯРНЯ ДЗВОНÔВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ КАЛУШИ, почта и стація желѣзницѣ тамже.

Получивши на власнôсть по старôй фирмѣ „Ивана и сына Серафина“ „Ліярню дзвонôвъ“ въ Калуши, ôтзначену срѣбнымъ медалемъ заслуги, листомъ похвальнымъ и признаньемъ на выставѣ тов. им Качковского въ Коломыи (якъ о тôмъ свого часу газеты доносили, — маю и теперь на складѣ готовѝ дзвоны, выконую скоро замовленя и пріймаю старѝ або ушкодженѝ дзвоны до переливаня за дуже умѣрковану цѣну.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшнѝ замовленя въ давнѣйшôй спôльнôй а теперь моѣй власнôй ліярни дзвонôвъ прошу о ласкавѝ замовленя такъ на поодинокѝ новѝ дзвоны якъ и на цѣлѝ групы. За тревалôсть матеріялу и гармоничный звукъ моихъ дзвонôвъ ручу и для того осмѣляюся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ.

1260 12—12 Съ глубокимъ поважаньемъ

Антоній Серафинъ.

Елястичнѝ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство запезпеченя ôтъ протягу, 1481

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Ринокъ ч. 38.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны переграннѝ. 13—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѝ. 1492

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 3—0

Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

Гомеріяна-гербата

Лѣкарями поручане, знамените средство

противъ 1508 5 52

недугъ на легки и шіи, (сухоты, дыхавиця, недугъ гортанки.)

Надзвычайнѝ успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.

Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ A. Wolffsky, Berlin N., Weissenburger Strasse 79.

Запросины до предплаты на

РУСКУ ИСТОРИЧНУ БИБЛІОТЕКУ

„Не знати своеи бувальщины, значить — все бути приземкомъ“, сказавъ мудрець народу римского, у котрого не було нѣчого милѣйшого, якъ умерти за вôтчину. Сѝ золотѝ слова можна приложити въ значнôй части до рускои суспôльности, слабо обзнакомленои зъ исторіею руского народу. Не дивно отже, що наша суспôльнôсть въ значнôй части остае въ культурно-національнôмъ зглядѣ приземкомъ-недоросткомъ. Тôлько основне знакомство исторіѣ свого народу може дати повну свѣдомôсть національну, може серця напоити щирымъ, справдешнимъ патріотизмомъ, може розъяснити дорогу доцѣли народныхъ змагань Историчну минувшôсть руского народу обробили многѝ талантливѝ историки въ цѣнныхъ научныхъ трудахъ, котрѝ можуть бути справдешнѣю скарбоною народнѣи правды для рускои суспôльности. Однакъ выданя сѝ, писанѝ переважно чужимъ рускому загалови языкомъ, приступнѝ хиба для немногихъ ученыхъ. Щобъ улекшити приступъ цѣлому загалови рускои суспôльности до сеи святынѣ народнѣи правды, щобъ сю скарбону рускои бувальщины зробити власностію цѣлои рускои суспôльности, рѣшивсь я зъ новымъ рокомъ 1886 выдавати въ Тернополи

Руску Историчну Библіотеку.

Въ Рускôй Историчнôй Библіотецѣ найде руска суспôльнôсть всѣ важнѣйшѝ труды рускихъ историкôвъ: М. Костомарова, М Максимовича, В. Антоновича, Ор. Левицкого, Д-ра Из. Караневича, Ст. Качалы и и. Руска Исторична Библіотека буде виходити томами по 10—15 листôвъ печатныхъ выразистого письма, звычайнои 8°, на гарнôмъ папери. Цѣла серія буде обнимат 16—20 томôвъ. Черезъ рôкъ выйде що найменше 6 томôвъ, заприскорене выдавництва буде залежати ôтъ ревнои участи Вп. публики. Кождый томъ можна предплачувати ôтдѣльно. Цѣна нигарска буде значно высша.

Предплатники цѣлои серіи Рускои Историчнои Библіотеки дôстануть гарно выконану историчну карту Руси.

Редакція постаралась о найлучшѝ силы литературнѝ для перекладу историчныхъ творôвъ для Библіотеки, а цѣна за поодинокѝ томы обчислена такъ, щобъ лише прыти накладъ выдавництва. Першѝ два томы поступ вже въ печатню и появлять ся зъ початкомъ сѣчня 1886 року. Першій томъ буде мѣстити **„Коротку исторію уси“ Ст. Качалы,** а другій **М. Костомарова „Двѣ рускѝ народности“, „О федеративныхъ засновинахъ въ давнôй Руси“** и **„Черты рускои народнои исторіи.“**

Предплата на оденъ томъ съ почтовою пересылкою 1 зр. 30 кр., за рецепсою 1 зр. 40 кр., без пересылки 1 зр. 20 кр. Редакція постараесь, щобъ предплатники могли дôставати оправленѝ въ англійске полотно прѣрники зъ золоченымъ вытискомъ за окремою доплатою.

Предплату найлучше присылати переказъ пôдъ адресою: **Олександеръ Барвѣньскій,** професъ семинаріи учительскои въ **Тернополи,** або черезъ редакціи рускихъ часописей.

Крôмъ того пріймають предплату книрнѣ Вп. пп.: Л. Гилечка и А. Круликовского въ Тернополи

Въ Тернополи 1 листопада 1885.

ОЛЕКСАНДЕРЪ БАРВѢНЬСКІЙ,

професоръ семинаріи учительскои.

Женщина въ середнôмъ вѣцѣ

глядитъ занятя до заряду дому и выхованя та науки дѣтей. Може вчити по нѣмецки, французски и польски. Адресувати: Львôвъ, ул. Охоронокъ на Рурахъ ч. 7 панѣ Вартыньска.

4—10 **БРИТВЫ** 1516

правдивѝ швайцарскѝ и англійскѝ по зр. 1·20, 1·50, 1·75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручаютъ

Братя Лянгнеръ

Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Тысячь разôвъ выпробоване домове средство

1483 правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

не повинно хибувати въ жаднôмъ домѣ.

Цѣна 50 феникôвъ.

Найновѣйшѝ препараты д-ра Tsuaг'а въ Лондонѣ.

Тинктура волося съ Байрумомъ щобъ **не сивѣло волося,** нешкôдна и певно дѣлаюча. Цѣна 1 зр. 63 кр.

Дубово-розмариноза Помада, незрôвнана, щобъ **не лѣзло волося** и щобъ **скрѣпити память.** Цѣна 1 зр. 12 кр.

Складъ въ Аптицѣ З. Рукера у Львовѣ.

1500 10 10

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сборъ м. 3	„	— „
„ Souchong чорна	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпереди.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянѝ высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. въ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

Семинаристка

съ практикою, Русинка

удѣляюча всѣхъ школьныхъ предметôвъ въ рускôмъ, польскôмъ, нѣмецкôмъ и францускôмъ языцѣ, а такожь основно гры на фортепянѣ, приняла-бъ заразъ мѣсце въ рускôмъ священичôмъ домѣ до науки дѣтей, пôдъ приступными условіями. 1518 3—3

Близша вѣдомôсть въ редакціи „Дѣла“ у Львовѣ.

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистроване общество съ неограниченою порукою

выплачуе власнѝ выльосованѝ листы такожь текучѝ купоны ôтъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимае въ уплату купоны ôтъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляе довгосрочнѝ пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнѝ за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ сельскихъ хозяѣвъ. 14—?

Принимае грошѝ вкладки на проценты:

а) на **книжки щадничѝ** по % ; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, 4½% и 5%.

Заставче ôтдѣленье

того же Заведеня выдае пожички на заставы, именно на процентнѝ цѣннѝ ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнѝ и ремѣсничѝ и на всякѝ предметы, имѣючѝ цѣнность.

Бюро Заведеня въ власнымъ домѣ при улици Ôрменьскôй н-ръ 2.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок со.

Ч. 134 и 135. Львôвъ, Субота 7 (19) грудня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . 8 зр.
на чверть року . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл.
на пôвъ року . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. *„Не разоряти, а будувати!“* — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Dode даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: **Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.**

До выбору члена Выдѣлу краевого.

По звѣстнôмъ залагодженю внесеня пос. Романчука въ шкôльнôй комисіи, приходитъ теперь на порядокъ дневный друга справа, инакшои натуры, якъ тамта, але такожь маюча для Русинôвъ свою особливу вагу. Маемо на мысли выбôръ члена Выдѣлу краевого за сельску курію на мѣсце пок. Валер. Подлевского. Въ тôмъ предметѣ була у насъ статья въ четверговôмъ (134) числѣ „Дѣла“ пôдъ заг. „Сумно“, та ц. к. прокураторія сконфискувала намъ єи, добачивши въ нѣй якесь злочиньство. Зъ тои причины мы сегодня мусимо обмежитись на самôмъ предметовôмъ представленю рѣчи.

Що въ Галицкôмъ Выдѣлѣ краевôмъ не засѣдае анѣ одинъ Русинъ, чи — якъ кажеся въ нашихъ казкахъ — навѣть не пахне хочь-бы одна кôсточка руска, — то велика кривда для руского народу въ Галичинѣ, то аномалія, якои другои нема въ Австріи въ нѣякôмъ краю коронпôмъ, де живутъ двѣ народности разомъ. На то покривдженье Русины при кождôй случайности звертали увагу и вказували его якъ Полякамъ такъ и правительству и кождому, хто чи то зъ несвѣдомости, чи зъ перфидіи голоситъ свѣтови и самымъ Русинамъ въ живй очи, що Русины въ Галичинѣ тѣшатся правами и здобутками конституціи та автономіи на рôвнѣ съ другою народностею въ краю, съ Поляками.

Се велике покривдженье рускои народности муситъ бодай хвилями ставати передъ очи верховодячимъ панамъ Полякамъ, яко прекрасна илюстрація до оклику „równi z równymi“, оклику, якій у нихъ все на устахъ, — тожь не диво, що деякій зъ нихъ усовѣстится на видъ такои кривды для милiонового народу руского, а совѣсти своеи не може, хочь и якъ-бы радъ, уколысати звычайною пѣсенькою: „не наша хата — не наша воля; то не мы, а австрійске правительство...“ Въ сѣмъ случаю не може того казати, бо выбôръ членôвъ Выдѣлу краевого зависитъ вповнѣ ôтъ Сойму, а правительство австрійске будь-що-будь не выповѣло-бъ Соймови анѣ одного докôрного слова за выбôръ Русинôвъ; противно, се вповнѣ ôтповѣдало-бъ его програмѣ помиреня и рôвноуправненя народностей. Зъ тои то причины ще съ початкомъ сеи каденціи деякй послы польскй були за выборомъ до Выдѣлу краевого одного Русина. Гадку сю поперавъ мѣжь иншими кн. Адамъ Сапѣга. Але бôльшôсть польскихъ послôвъ стояла за тымъ, щобы не выбирати анѣ одного Русина, а послôвъ, котрй того бажали, переконувано аргументомъ, що зъ давнѣйшихъ членôвъ Выдѣлу кр. не можна нѣякого поминути, особливо зъ куріи сельскои старенького повстанця Вал. Подлевского, а Русина можна-бъ выбрати лише зъ тои куріи; при тôмъ додавано, що доперва по сподѣванôй недалекôй смерти В. Подлевского можна буде тую рѣчь взяти пôдъ розвагу. В. Подлевскій умеръ и ôтъ хвилѣ его смерти ажь до нынѣ рѣчь тая горячково трактуеся въ кругахъ польскихъ.

Пытанье йде двоякою стежкою: разъ, чи ôтдати крѣсло въ Выдѣлѣ кр. Русинови чи Полякови, а друге: коли Русинови, то якому, чи щирому та розумному Русинови, за котрымъ стоитъ нарôдъ, чи якому недорѣцѣ и автоматови? Хочь дѣло се муситъ вже скоренько рѣшитися, то однакъ мѣжь польскими послами нема ще доси ясного порозумѣня. Правиця (станьчики и подоляки) противлятся выборови Русина, мотивуючи се пустою фразою, що Выдѣлъ кр. есть лишь „краевымъ“, а анѣ польскимъ анѣ рускимъ, и въ мысль того деякй роды репрезентованй въ правици протегуютъ пос. Матковского, другй гр. Сципіона. Центръ лявируе, але остаточно згодивсь-бы на Русина, такъ само и лѣвиця. Тôлько-жь на якого Русина? Въ тôмъ сукъ пытаня! И ось пôдъ тымъ взглядомъ въ клюбахъ польскихъ ôтграваеся правдива комедія.

Рѣчь ясна, що тутъ для клюбôвъ польскихъ — коли цѣла ся справа береся на серіо, а на серіо чей-же треба єи брати, бо на єи розвязку глядятъ миліоны руского народу! — повинно бути першою рѣчею: спытати клюбъ рускій, кого ôнъ предкладае, и на тôй пôдставѣ завести дискусію а евентуально и договôръ. Тымчасомъ нѣчого того доси мы не бачили, а замѣсть того разъ-на-разъ ôтбиваются намъ о уши вѣсти про всякй закулисовй роботы въ тôмъ самôмъ родѣ, що передъ остатными выборами до рады державнои... Выплываютъ имена що-разъ то иншихъ кандидатôвъ, навѣть не належачихъ до клюбу руского, за котрыми мовь-то стоитъ „хтось“ невидимый зъ стороны Русинôвъ. А вже-жь безперечно нѣхто не мае бôльшого права рѣшати о згаданôй кандидатурѣ безъусловно, якъ **лишь самъ клюбъ рускій**, зложеный зъ послôвъ, выбраныхъ рускимъ комитетомъ выборчимъ и волею всего народу!

О тôмъ муситъ зъ однои стороны знати бôльшôсть соймова, а зъ другои стороны мусятъ се мати на оцѣ тіи, котрй могли-бъ и въ сѣмъ случаю статись причиною такихъ сумныхъ фактôвъ, якй зайшли при послѣднихъ выборахъ послôвъ до рады державнои.

Нынѣ зъ стороны рускои дѣло се поставлено прилюдно и выразно. Мы одержали ôтъ клюбу рускихъ послôвъ отсе письмо съ просьбою о помѣщенье:

По поводу тенденційныхъ вѣстей о рускôмъ клюбѣ въ справѣ выбору члена до Выдѣлу краевого подаемо до прилюдной вѣдомости слѣдуючй одноголосно повзятй ухвалы нашого клюбу:

1. Клюбъ рускій уважае за конечну вымогу справедливости, абы що-найменше одинъ членъ Выдѣлу краевого бувъ Русинъ.
2. Клюбъ рускій узнае тôлько таке переведенье сеи засады за справедливе, если выбраный буде той, кого самъ рускій клюбъ назначитъ.
3. Клюбъ рускій освѣдчаеся солидарно за пос. Юліяномъ Романчукомъ и на него буде голосувати.
4. Въ разѣ ôтмѣнныхъ а поважныхъ предложень иншихъ клюбôвъ, що до особы маючогося выбрати члена, клюбъ рускій готовъ увôйти съ ними въ порозумѣнье.
5. О сихъ своихъ ухвалахъ клюбъ рускій увѣдомляе всѣ иншй клюбы, якъ и всѣхъ послôвъ Русинôвъ и членôвъ Сойму, до руского клюбу не належачихъ.

Стефанъ Качала, предсѣдатель — *Петро Лѣниньскій*, секретаръ.

Переглядъ часописей.

(*Соймова праця. Кс. Калинка. Gente Ruthenus, natione Polonus. Утраквизмъ въ школахъ*)

„Strażnica Polska“ констатуе, що анѣ Выдѣлъ краевый, анѣ поодинокй члены соймовй не взяли доси нѣ найменшои иниціятивы до ратованя краю передъ нуждою, яка грозитъ всѣмъ его мешканцямъ на поли економичнôмъ.

Одинъ лишь кс. Калинка щасливый. Правиця порѣшила вже для него субвенцію 4 000 зр. „Panowie z prawicy, źle się bawicie!“ — каже „Strażnica“. Въ виду сумныхъ ôтносинъ соціяльныхъ въ краю, де кождый крейцаръ податку ôтъ хлѣбороба и ремѣсника есть жертвою, зложеною на престолѣ краю, ухваленье 4.000 зр. зъ фондôвъ краевыхъ на баламученье опиніи публичнои есть грѣхомъ до неба вопіющимъ. Вôльно пп. Альфредови гр. Потоцкому, Романови кн. Чарторыйскому и др. зъ власного кармана що року тысячѣ жертвувати на Змартвыхвстанцѣвъ, але противъ выкористуваню фонду краевого для пôддержки

Чорногора и Чорногорцѣ.

(Подорожий спомини.)

Погода стояла прегарна. Рано, ще на зоряхъ, рушили мы въ дорогу. Товариство не велике; молодй лѣта, добрый гуморъ и добрй конѣ ворожили намъ веселу забаву.

— Съ Богомъ! — кликнувъ нашь повôзникъ. Дорога, добре удержана, знималась пôдъ гору. Которъ ще спавъ сномъ блаженныхъ. Ôнъ привыкъ до того ще зъ часôвъ венеційскихъ. Тогды оперезався ôнъ высокимъ муромъ ôтъ стороны сушѣ противъ нападôвъ „чорногорскихъ опрышкôвъ“, а здоровеннымъ ланцухомъ въ „Катенахъ“, при въѣздѣ до Бокки которскои, противъ розбишакъ морскихъ и ховавъ безпечно богатства, зôбранй зъ усѣхъ кутôвъ землѣ. Чи чесно ôнъ ихъ наживъ, про то не пытай! Ще по нынѣ носится сими сторонами вѣсть, що Боккезы, а именно Которцѣ любили ватажкувати. Але що кому до того? Чи въ нашихъ часахъ кождый чесно наживае грошѣ? Чія сила, того и правда! Такъ бувало и такъ буде по конець свѣта. Самъ Бисмаркъ дипломатизуе по правиламъ сеи пословицѣ.

Богатй Которцѣ дивились гордо на своихъ сусѣдôвъ и не допускали ихъ оселятися близько свого мѣста. Нынѣ часы змѣнились. Которъ оставъ маленькою „дѣрою“. Стисненый вузкими мурами, ôнъ не въ силѣ розширитись. Може навѣть бувъ-бы и слѣдъ по нѣмъ пропавъ, якъ бы за его плечима не повстала була самостôйна, безмытна держава, якъ бы не було Цетиня съ княжимъ дворомъ. Которъ жіе нынѣ Чорногорою.

Дорога наша пôднималась бѣлою лентою по збочи Чорного Ловчина, зложилась въ склады, пнялась заедно въ гору, немовь-бы хотѣла досягнути зводу небесного. А Ловчинъ, гора собѣ не абы-яка! Зъ моря выдвигнулась стрôмко и пышаесь своимъ высокимъ ростомъ.

Зôйшло сонце. Въ насъ пôдъ ногами на кôлька сотъ метрôвъ въ долину праворучь лежитъ Которъ, лѣворучь урожайна рôвнина Жупска. Мы знялись ще высше. Которскій заливъ выглядае якъ бы озеро, замкнене высокими горами. Горы нагй и розôрванй. Голи врхъ, Печинъ градъ, Вермачь, Горазда вже пôдъ нами. Але хотя въ долѣ ôтъ насъ, они намъ заедно грôзнй. На Гораздѣ стоитъ нова панцирна крѣпость съ 12-сантиметровыми пушками Круппа. На Вермачи така сама крѣпость въ будовѣ. На Голôмъ врху стоитъ кула. Куда глянешь на шпиль, тутъ кула, тамъ батерія.

Гарна дорога въ Чорногору! Але она збудована не лишь на то, щобъ довольный князь зъѣхавъ по нѣй своею четвернею въ долину. Тою дорогою иде и культура въ „дикій край“, туды пôдутъ въ культурнôй мисіи и австрійскй баталіоны. За се ручитъ Вермачь, Горазда и другй шпилѣ. Тихо, князю! Ша!

Гарна дорога въ Чорногору! Але она мечь обоеѣчный. За горами, за горами було безпечно, але теперь Чорногора стала близшою австрійскимъ землямъ. Такъ розумуютъ великй политики. Чи правду кажутъ? — не знаю. Покаже будучнôсть. На Балканѣ горитъ. Сербія та Болгарія почали братобôйчій бôй. Чорногора, каже телеграма, не може придивлятись тôй рѣзни рôвнодушно, Австрія не попуститъ своихъ жизненныхъ интересôвъ въ Сербіи и на Балканѣ. Дорога до Солуня муситъ стояти для неи отворомъ.

Отъ и границя чорногорска! Пôзнати єи по рондѣ середъ дороги. Тутъ съ своею дружиною стрѣчавъ князь Никола австрійского престолонаслѣдника. За стовпомъ граничнымъ дорога рôвно добре удержана. Ставили жь єи тй самй инжинеры, плативъ ихъ той самый урядъ австрійскій.

Отъ мы и въ Негуши, родиннôмъ селѣ князя и его роду. Бѣдне оно и нужденне. Камѣннй хаты ставленй якъ попало, безъ вапна, съ одною дѣрою замѣсть дверей, съ другою дѣрою, що служитъ ôкномъ и дымаремъ рôвночасно. Прикре вражѣнье! Нѣ зелени, нѣ саду, що радуе око; нѣ бѣлыхъ стѣнъ, продираючихся скрôзь густу зелень, що радуютъ душу и нашимъ хатамъ даютъ видъ привѣтнои оселѣ. Все выглядае такъ немовь бы люде поселились тутъ лишь на часъ, скинули зъ купъ камѣня шатра замѣсть хатъ, покрыли ихъ чимъ попало, галуземъ та шуваромъ, и живутъ, дожидаючи пригожои хвилѣ, щобъ покинути все и побратись дальше за поживою то добычею.

Нагй, безстыдно нагй горы каменистй! Тутъ тамъ скаче кôлька кôзъ и обгрызае и тй останки зелени, що природа забула понищити. Тамъ не оселъ, а его кôстякъ пасе бодаки и реве при тôмъ на цѣле горло: плаче надъ своею долею. На шпилю явився обôдраный пастухъ мизерный. Протяжнымъ воемъ зганяе ôнъ свои ôвцѣ, що розбрились далеко, шукаючи поживы. Сумна картина! Правда, хто съ сытымъ жолудкомъ забересь въ сй стороны и окомъ естетика гляне на ту дику, роздерту и посѣпану краину, на тй скалы и горы, що мовь бы орканомъ гнанй хвилѣ океану въ одну мить скаменѣли, той буде подивляти Чорногору: яка чудова, яка гарна картина! Але чимъ жіютъ тй люде, пытае серце, чому не выселятся зъ ôтси, пытае розумъ? Все-жь таки найдесь въ широкôмъ свѣтѣ шматъ землѣ, хотяй бы въ Камерунѣ, де бы лекше жилось, де бы не такъ битись треба за кускомъ хлѣба.

— Нѣ! тутъ мы зродились, тутъ предки нашй кровь проливали! Мы зрослись съ сею каменистою скибою! Она намъ дорога, якъ мати рôдна!

Дивне серце людске! — Се любовь ôтчины — скаже націоналъ. — Се лѣнь, се бракъ почину — скажутъ космополиты та реалисты. Чія правда?

Мы стали на припочинокъ въ заѣзднôмъ домѣ, „отелю“ Вулетича, якъ каже напись. На порозѣ повитавъ насъ старый господарь съ своею донькою. Мы вже давнй знакомй съ собою, ще зъ першого мого побыту въ Чорногорѣ. Маша

людей переворотныхъ протестує цѣлый край! Наколи панове послы ухвалите въ Соймѣ субвенцію для кс. Калинки, пріймете на себе велику ôтвѣчальнôсть супротивъ всеи суспôльности! Кс. Калинка выбравъ доси зъ фондôвъ краєвыхъ надъ 8.000 зр. а якими успѣхами може повеличатись? Зручный и проворный вывозитъ ôнъ рôчно зъ Литвы, Волыня и зъ Королевства ôтъ приватныхъ осôбъ до 80.000 зр. и має ще ôтвагу ôткликуватись до порожнои скарбоны краєвои?... Внесенье о субвенцію для кс. Калинки має прійти на порядокъ дневный въ Соймѣ на самôмъ кôнци въ часѣ розправъ надъ буджетомъ, коли вже Соймъ буде умученый и послы станутъ думати о поворотѣ домôвъ. Така має бути тактика правицѣ.

„Gazeta Narodowa“ зъ 8 грудня выказує въ переднôй статіи цѣлу глупоту, що мѣстится въ утертôй давнôй фразѣ „gente Ruthenus, natione Polonus“. Она признає, що въ періодѣ паденя и летаргу назву gens можна було примѣняти до Руси такъ само якъ до Полякôвъ, проживаючихъ на Шлеску або въ Познаньщинѣ, або Чехôвъ передъ кôлька десяти роками. Нынѣ та назва єсть анахронизмомъ. Коли возьмемо Русь яко цѣлôсть, то она мала свою окрему исторію и высоку свою культуру, котру понесла на Литву и котрою сей край зрусчила. Языкъ рускій бувъ на дворѣ княжôмъ, въ урядахъ, законодавствѣ и житю товарискôмъ. Литва молилась, спѣвала и вразъ съ Русею говорила по руски. Була се не gens але natio ruthena, не племя щепове, людъ, але нарôдъ рускій, а противне мнѣнье не ôтповѣдає бувальщинѣ историчнôй и єсть историчною нѣсенѣтницею. Нынѣ розвиваютъ Русины свою литературу, бôльша половина народныхъ школъ єсть руска, маютъ катедры университетскû, посѣдаютъ численну интелигенцію, котра въ урядахъ мѣрится съ польскою. Нынѣ отже знову Русины не gens але natio ruthena, а противне мнѣнье не ôтповѣдає дѣйстности, єсть анахронизмомъ и на нынѣ знову нѣсенѣтницею. Формулка тая просто пережилась.

Та сама „Gazeta Narodowa“, згадуючи про внесенье пос. Романчука и безсовѣстне трактованье постулятôвъ рускихъ въ комисіи школьнôй галицкого Сойму, крушитъ копіє о утракквизмъ у всѣхъ середныхъ школахъ Галичины. Окремû рускû школы съ рускимъ языкомъ выкладовымъ довели-бъ — по мнѣню „Gazet-ы Narodow-ои“ — до ще бôльшого роздору въ краю, до выхованя „dwóch społeczeństw“, котрû пôдутъ противъ себе, а не съ собою. Зô взгляду на географичне розмѣщенье Русинôвъ и Полякôвъ въ всхôднôй Галичинѣ, де мѣста и въ части мѣсточка суть польскû а лишь села рускû и зô взгляду, що родины рускû и польскû суть съ собою посвояченû, заключає „Gaz. Nar.“, що годѣ говорити о двохъ народахъ въ Галичинѣ, а лишь о обохъ народахъ (non duo sed uterque populus) и длятого не можемо себе порядкувати на поли школьництва яко два окремû народы, а лишь яко оба. Зъ сего и выходитъ потреба утраквизму. „Gaz. Nar.“ противится отже такъ внесеню пос. Романчука, якъ и всякимъ резолюціямъ школьнои комисіи и має надѣю, що хтось єи гадку при дискусіи надъ сею справою пôднесе въ Соймѣ и що Соймъ въ тôмъ дусѣ змѣнитъ уставу зъ 1867 р.

Авторови згаданои статіи „Gazet-ы Narod.“ годѣ не признати оригинальности, але по нашому щирому мнѣню въ проектѣ тôмъ, окрôмъ оригинальности нема нѣчого раціонального. Се проста альопатична mixtura. Авторъ статіи жіє видимо духомъ тыхъ часôвъ, коли при помочи подôбныхъ експериментôвъ владѣлцѣ въ кôлькохъ рôзнородныхъ народôвъ хотѣли вытворювати одноцѣльну етничну масу. Русь мала-бъ трохи спольщитись, а Польща зрусчитись для аксіому, що се не *два* а *оба* народы (!) Авторъ чує видко потребу, щобъ Полякъ на Руси черезъ знанье руского языка зблизився до масы руского населеня и ставъ для Руси трудящимъ и хосеннымъ горожаниномъ. Ôнъ предвиджує навѣть, що при нынѣшныхъ школьныхъ порядкахъ зъ одной стороны, а національнôмъ движеню Русинôвъ зъ другои стороны, Полякъ у всхôднôй Галичинѣ, презыраючій рускôсть, станеся чужинцемъ. Але щобъ устерегчись ôтъ того, не жадає ôнъ ôтъ свого одноплеменника простого знаня руского языка, набутого въ школѣ звычайною наукою руского языка, а хоче просто, щобъ Русинъ асимилювався съ Полякомъ посредствомъ утраквизму. О скôлько такій утраквизмъ вплынувъ-бы ôттакъ спиняючо на духовый розвôй обохъ народôвъ, сего авторъ статіи не хотѣвъ собѣ уявити. И дивно, що авторъ статіи на другôмъ мѣсци ставитъ за аксіомъ „wolni z wolnymi“, а въ тôй справѣ любуєся въ якôмсь гермафродитизмѣ. Нѣ! Suum cuique! Духовый розвôй народôвъ муситъ плысти повною, широкою струєю безъ сумѣшокъ и микстуры и наколи ôнъ правильный и раціональный, то нѣколи не зродитъ антагонизму. А впрочѣмъ, чи-жь въ нашихъ школахъ народныхъ не практикуєся бодай по части утраквизмъ языковый? Чи-жь нашû семинаріи учительскû не суть на папери утраквистичнû? А чи они причиняются до полагодженя нашихъ межинародныхъ ôтносинъ въ Галичинѣ? Противно, они заєдно оскорбляютъ чувство національне и двигаютъ антагонизмъ. Русинамъ треба дати свои школы, а симпатіи и союзы выробляти на другôмъ поли, а не на школьнôмъ. Школа має свою окрему задачу: учити и то въ способъ найлекшій, посредствомъ матерного языка. Се давна правда дидактична и єи тыкати годѣ. Проекту „Gazet-ы Narodow-ои“ не можна про-то брати на серіо.

Соймъ краєвый.

X. Засѣданье зъ 14 л. грудня.

Зъ ôтчитаныхъ петицій цѣкавѣйшû и важнѣйшû: I) На IX засѣданю: Товариство академичне у Львовѣ „Bratnia Pomoc“ о запомогу. — Мешканцѣ селъ Мизунь, въ пов. долиньскôмъ, и Скомороше, въ пов. теребовельскôмъ, (черезъ п. Романчука) о охорону ôтъ хижихъ звѣрôвъ. — Комитетъ церковный при рускôй церквѣ св. Норберта въ Краковѣ (черезъ еп. Дунаєвского) о запомогу. — Выдѣлъ пов. въ Бережанахъ о будову зелѣзницѣ зъ Ходорова на Бережаны и Калагарôвку до россійскои границѣ. — Громада Озеряны о основанье въ нѣй суду пов. — Выдѣлъ пов. въ Богородчанахъ о заведенье судôвъ мировыхъ. — Мѣсцева рада школьна въ Пôдберѣзцяхъ о перенесенье тамошнои провизоричнои 2-клясовои школы на етатову. — Товариство политехничне о реорганизацію школъ народныхъ. — Репрезентація мѣста Рогатына (черезъ п. Охримовича) о будову зелѣзницѣ зъ Стрыя на Рогатынъ до россійскои границѣ. — Андр. Быкъ, учитель въ Хировѣ о запомогу (чер. п. Бережницкого).— Выдѣлъ пов. въ Збаражи (чер. п. Сѣчиньского) о ревизію привилеѣвъ австро-угорского банку. — Адъюнкты краєвого архиву актôвъ городскихъ и земскихъ у Львовѣ и Краковѣ о пôдвысшенье платы. — II) На X. засѣданю: Комитетъ (баламутного) выдавництва книжочокъ для народу о субвенцію на р. 1886 — Выдѣлъ пов. въ Городенцѣ о будову зелѣзницѣ Городенка-Снятынъ-Залѣщики. — Выдѣлъ пов. въ Скалатѣ о будову зелѣзницѣ зъ Стрыя черезъ Калагарôвку до россійскои границѣ. — Русины зъ мѣстъ Стрыя и Калуша (чер. п. Романчука) о школы съ рускимъ языкомъ выкладовымъ. — Громада Залѣсье въ пов. чорткôвскôмъ, щобы проектовану дорогу зъ Озерянъ до Колендянъ змѣнити на Залѣсье и Шманькôвцѣ. — Мешканцѣ повѣтôвъ рогатыньского, бережаньского и пôдгаєцкого о будову зелѣзницѣ Стрый Ходорôвъ-Рогатынъ-Бережаны до россійскои границѣ. — Товариство Татряньске въ Краковѣ о субвенцію по 1000 зр. на два роки а 600 зр. на третій рôкъ для сницарскои школы въ Закопанôмъ. — Выдѣлъ пов. въ Снятынѣ о введенье судôвъ мировыхъ. — Юліянъ Максимовичь, учитель въ Старôмъ-мѣстѣ, о запомогу або завдатокъ на плату. — Ив. Коваль, высл. учитель, о пôдвысшенье емеритуры. — Зарядъ бурсы им. Коперника въ Ярославѣ о субвенцію. — Іосифа Пясецка, директорка польского провинц. театру о субвенцію. — Вѣче ремѣсникôвъ краковскихъ о знесенье варстатôвъ въ закладахъ карныхъ. — Товариство органистôвъ о полѣпшенье ихъ быту. — Закладъ сестеръ Милосердія въ Новосѣлкахъ о субвенцію. — Андрѣй Лукашевскій ветеринарь въ Самборѣ (чер. п. Романчука) о полѣпшенье быту ветеринарôвъ. — Сим. Обушакъ, учитель въ Замулинцяхъ о запомогу. — Іосифа Залеска, вдова по майорѣ войскъ польскихъ, о запомогу. — Гал. товариство пчôльничо-огородниче у Львовѣ о субвенцію. — Людв. Якубовскій, повстанець зъ 1831 р. о выплату 100 зр., ухваленыхъ для него Соймомъ 1884 р.

На X-те засѣданье Сойму явився мин. Дунаєвскій. Ôтчитано внесенье пос. Еразма Воляньского: „Зваживши, що небавомъ угода съ Уграми має бути ôтновлена; зваживши, що горалництво єсть единою индустріею краєвою, а оно за-для нынѣшного оподаткованя упадає, — Соймъ взыває правительство, абы: 1) при ôтновленю угоды съ Уграми въ справѣ оподаткованя выробу спиритусу, звернуло увагу на горалнѣ рôльничû и имъ, въ виду фабричныхъ горалень, отворило лекшû условія истнованя; 2) а при новыхъ договорахъ о торговельный трактатъ съ Румуніею усунуло дотеперѣшнû трудности вывозу спиритусу transito черезъ Румунію“.

Опôсля ухваливъ Соймъ проектъ уставы доповняючій §. 37 уставы громадскои и вылученье присѣлка Пôдлѣсье зъ громады Медведовцѣ въ окрему громаду. — Надъ петиціею громады Тысьменицѣ, абы туды перенести староство зъ Товмача, перейшовъ Соймъ до порядку дневного.

Дальше ухваливъ Соймъ: „Взываєся правительство, абы поручило властямъ скарбовымъ строго держатися §. 3 2 го уступу закона зъ 16 червня 1877 р., котрый постановляє, що коли рѣжеся свиню не лишь на рахунокъ одной особы, але и на спôльный рахунокъ кôлькохъ осôбъ, не для зарôбку, то не належится платити податку консумційного, наколи зъ свинѣ не продаєся нѣчого бôльше, якъ лишь сыра солонина“.

Пôдъ конець ухваливъ Соймъ (на давнѣйше предложенье п. Володисл. Гнѣвоша) таку резолюцію: „Взываєся правительство, выдати приписи, абы належитости правительственнû можна було пересылати до ц. к. урядôвъ переказами почтовыми, переказами почтовои касы щадничои, або звычайными листами грошевыми, а ц. к. урядъ, абы одержавши переказану квоту, приславъ поквитованье переславшому готôвку“.

По выборѣ 7 членôвъ до комисіи рыбацкои и зелѣзничои ôтчитано внесенье пос. о. Сѣчиньского (о котрôмъ въ „Дѣлѣ“ була вже згадка остатного разу), абы кары за непосыланье дѣтей до школы вплывали до касы мѣсцевыхъ радъ школьныхъ и були спотребованû на запомогу убогихъ школярѣвъ.

XI. Засѣданье зъ дня 16 грудня 1885.

П. Тышковскій одержавъ ôтпустку до кôнця грудня.

Зъ петицій важнѣйшû и цѣкавѣйшû: Прокôпъ Коцанъ, учитель въ Лучинцяхъ, о запомогу. Громадяне села Винникъ въ пов. жовкôвскôмъ, (чер. п. Лѣниньского) о субвенцію на регуляцію рѣки Свинѣ. — Гром. Острôвъ, пов. рудчаньского, (чер. п. Романчука) о запомогу на внутрѣшне украшенье церкви. — Дан. Грицанъ, учитель въ Серикахъ гор. (черезъ п. Романчука) о запомогу. — Товариство ремѣсникôвъ „Gwiazda“ въ Станиславовѣ, о запомогу. — Выдѣлъ тов. учителѣвъ школъ высшихъ о субвенцію на нагороды за найлучшû пôдручники для школъ середныхъ. — Выдѣлъ пов. въ Самборѣ (чер. п. Бережницкого) въ справѣ привилеѣвъ австро-угорского банку. — Маріянна Попко и Ив. Рацъ, господарѣ зъ Городка о помôчь противъ рустикального банку, котрый грозитъ имъ руиною господарства. — Петро Цыбульскій и товаришѣ въ справѣ надъужить при екзекуційнôмъ стяганю залеглыхъ податкôвъ. — Комитетъ дамъ польскихъ для поставленя памятника для помершои поетки Маріи Бартусъ о пенсію для єи матери. — Гром. Джуркôвъ о вылученье єи зъ староства въ Городенцѣ а прилученье до староства въ Коломыи. — Гром. Клювинцѣ о запомогу на будову школы. — Рада мѣста Бережанъ о будову зелѣзницѣ зъ Стрыя на Бережаны до россійскои границѣ. — Комитетъ церковный въ Телесници (чер. п. Антоневича) о запомогу на будову церкви.

П. Т. Меруновичь мотивувавъ свое внесенье о введенье судôвъ мировыхъ. Ся справа трактуєся въ Соймѣ вже 11-тый разъ, чотыри разы Соймъ єи ухвалювавъ, разъ навѣть була унята въ форму уставы, але не одержала санкціи. Се свѣдчитъ о наглôй потребѣ тои институціи. Найбôльшою до того перешкодою кладутъ взгляды матеріяльнû (300 судôвъ мировыхъ коштувало-бъ $^1/_2$ миліона зр.). Однакожъ се рѣчь певна, що коли-бъ по введеню судôвъ мировыхъ поручено имъ деякû справы, якû маютъ нынѣшнû суды, то якъ-разъ показавсь-бы зыскъ матеріяльный, бо на нынѣшныхъ судахъ, що коштуютъ $3^1/_2$ миліона, можна-бъ заощадити значно бôльше. Правительство боится судôвъ мировыхъ, яко атаку на системъ бюрократичный, але Соймъ не повиненъ на то зважати, бо нынѣшнû суды руйнуютъ людей; залагодженье дрôбнои справы коштує дуже богато. П. Меруновичь вноситъ отже домагатися ôтъ правительства, абы 1) въ дорозѣ законодавчôй ввело институцію судôвъ мировыхъ для дрôбныхъ спорôвъ цивильныхъ, а въ справахъ карныхъ для провинъ полиційныхъ и переступ-

---

молода и гарна, моторна чорноброва Чорногорка. Прибралась сегодня чудово. Чорногорскій костюмъ дуже ѣй до лиця. Мы поздоровились.

— Шта? Као Ваше здравлье?

— Фала, лепа! Као Ваше?

— Добра, фала Богу!

При добромъ винѣ розмова полилась щиро. Протяжна рѣчь сербска въ устахъ гарнои Машѣ звенѣла мило и щебетливо. Я наломлювавъ свôй языкъ по змозѣ. Впрочѣмъ мы Русины такъ привыкли говорити чужими языками, що я рубавъ по сербски неначе зъ просоня! Маша смѣялась, але хвалила мою сербщину. Вѣдай мы обоє добре розумѣлись. Чого-жь бôльше и треба?

Затупотѣли конѣ. Два ѣздцѣ наспѣли верхомъ и спинились передъ гостинницею. Маша выбѣгла имъ на зустрѣчь.

— Ein fesches Madel! — каже одинъ жаргономъ лерхенфельдскимъ.

— Ein Blitzmadel! додає другій, пôдлещуючись до моеи знакомои.

— Чортъ побери! Що се за Чорногорцѣ von der Thury-Gasse? — подумавъ я. А зъ виду, судячи по костюмѣ и цѣлôмъ арсеналѣ за поясомъ, таки дѣйстнû Чорногорцѣ!

— Се князь добувъ ихъ разомъ съ кôньми, подарованими цѣсаремъ австрійскимъ — нагадавъ мôй товаришь. — Се два фіякры вѣденьскû.

— Най и такъ! Але яке дѣло имъ до моеи Машѣ, котра по годиннôмъ трудѣ розумѣла вже мою сербщину?

Я лютувавъ въ души на себе и на обохъ кучерôвъ зъ Thury-Gasse и на Машу, и на демократизмъ, що всѣхъ мужчинъ рôвняє въ очахъ дѣвчины.

Въ гостинницѣ стоявъ одинъ лишь стôлъ. До него справили оба кучеры свои кроки.

— Лабутъ Врбица, адъютантъ єго Высочанства...

— Петаръ Врбица, — представились оба. Отъ, qui pro quo! Мы прочумались: нашû кучеры, то братя Врбицы, выхованû въ вѣденьскôмъ Тересіянеумъ.

Вѣденьскû спôльнû споминки и языкъ нѣмецкій зблизили насъ скоро до себе. Мы стали товаришами до дальшои подорожи, радû, що подыбали людей высоко образованыхъ и дуже привѣтливыхъ.

Наша дальша дорога ишла збочами гôръ, то знижаючись то пôднимаючись бѣлою стяжкою на темно-сѣрôмъ фонѣ скалистыхъ гôръ. Вѣчно та сама гарна але и грôзна и безнадѣйна картина. То тамъ то сямъ у ярѣ побачишь жменю землѣ а на нѣй и трохи зелени. Нашû ѣздцѣ-товаришѣ давали намъ поясненя.

— Оттутъ на убочи села родинный дôмъ Єго Высочанства! Хата маленька, одноповерха. Зъ верху выглядає дуже простенько, най не скажу, бѣдно. Камѣнный домокъ, похожій на дворокъ пана середнои руки у нашихъ украиньскихъ селахъ. Лишь маштъ высокій передъ хатою для князѣвскои штандарты та шалашь для князѣвскои гвардіи нагадуютъ, що се „лѣтный дворець“ Єго Высочанства.

— Се праворучь — казавъ Петаръ Врбица — то школа, котру поставивъ князь на свôй коштъ, а отъ тамъ урядъ громадскій — два порядвѣйшû домы въ селѣ.

— Теперь вже кожде бôльше село має свою школу. Молоде поколѣнье буде вже письменне, — продовжавъ єго товаришь. — Мы опôзнились въ культурѣ, але теперь идемо ходою велита. Нашь нарôдъ рѣзькій, молодый и здоровый. Мы настигнемо и выпередимо другихъ. Десять Чорногорцѣвъ учится въ военнôй академіи въ Милянѣ, тôлько-жь на университетѣ вѣденьскôмъ, а богато ще кôнчитъ свои науки въ Россіи. Але мы всетаки стоимо на грунтѣ національнôмъ. Мы заводимо культуру, але приодягаємо єи въ нашу „струку“ чорногорску. Теперь пишеся у насъ и свôй кодексъ законôвъ звычаевыхъ, але при тôмъ користаємось и кодексомъ Юстиніяна и Наполеона. Де не старчитъ законъ, тамъ беремо звычай чорногорскій. Зъ горы не накидаємо нѣчого, мы лишь поправляємо — закôнчивъ адъютантъ князя.

— А чи дѣйстно хоче князь завести и въ Чорногорѣ стоячу армію?

— Такъ — сказавъ Петаръ. — Безъ того годѣ обôйтись новôй державѣ, що хоче розвиватись и оглядаєсь на будучнôсть.

— Я не перечу. Стояча армія се хроничный недугъ всѣхъ новочасныхъ державъ.

— Не недугъ а просто конечнôсть. Съ нашими „зарубаками“ не дôйдешь далеко. Бодрôсть и щире серце теперь вже не выстануть. Коли мы мали дѣла лишь съ Турками, то обходились и „зарубаками“. Але теперь окружаютъ насъ зъ всѣхъ бокôвъ крѣпостями, запираютъ приступъ до моря, завязуютъ свѣтъ, то треба науки военнои. Але мы покажемо...

Тутъ перервавъ товаришь. Въ своѣмъ огни ôнъ забувъ, що мы горожане сусѣднои державы.

— Продовжайте! — примѣтивъ я, подавши руку мому товаришеви. Єго щирый патріотизмъ и крѣпка вѣра въ успѣхъ збудили въ менѣ симпатію до вѣрного сына Чорногоры. — Кôлько вôйска думає поставити князь?

— Чотыри тысячѣ. У Никсичу и Цетини будуются касарнѣ. Съ весною прійдутъ россійскû официры и станутъ нашихъ заправляти до военного дѣла. Сгодомъ буде и своя старшина, якъ нашû юнаки покôнчатъ курсы за границею. Потому вже зможемо и змѣритись... Товаришь мôй закусивъ знову языкъ. Справа военна видимо розгрѣвала єго кровь.

— Армія стоитъ богато гроша — запримѣтивъ я. — Богато рукъ здоровыхъ ôттягає ôтъ роботы. Чи Чорногора выдержитъ такій порядокъ на своихъ плечехъ? Милиція дешевша.

— Правда! Але грошѣ мусятъ найтись.

Я ôтважився закинути тихцемъ, чи не було-бъ лучше робити тû всѣ змѣны поволѣйше. Румунія хотѣла заразъ по оголошеню своеи самостôйности высокочити на рôвень культурныхъ державъ, завела армію, фльоту, парляментъ, министрôвъ и префектôвъ полиціи, а мужикъ лишився мимо того въ варварствѣ, хочь платитъ

день; 2) абы внесено до рады держ. проектъ закона, щобъ поступованье спадкове було поручене судамъ мировымъ а опѣка надъ малолѣтными и куратели надъ невластновольными були поручені радамъ родиннымъ пôдъ контролею суду мирового. — Внесенье то передано комисіи правничôй.

Потому кс. Сава мотивувавъ свое внесенье о змѣну §. 78 уставы громадскои въ тôмъ дусѣ, абы додатки громадскі могли бути уживані лише на выдатки прелиминовані въ буджетѣ, не покрыті доходами, а на нѣякі иншї цѣли. У насъ додатки до безпосередныхъ податкôвъ стягаютъ органы правительственні, а маютъ ихъ звертати громадамъ на потребы вызначені въ прелиминари буджету громадского. Тымчасомъ уряды податкові уживаютъ тыхъ стягненыхъ додатковъ на потребы державні. Се несправедливо, черезъ то терпитъ господарка громадска и тому треба зарадити. — Внесенье кс. Савы ôтослано до комисіи администраційнои.

Дальше п. Ер. Воляньскій мотивувавъ свое внесенье о улекшеня для горалень рôльничихъ при оподаткованю и при вывозѣ спиритусу transito черезъ Румунію. Бесѣдникъ старався доказати, що горальнѣ обходятъ не тôлько дѣдичѣвъ, але цѣлый край и выказувавъ, що горальнѣ фабричні суть въ далеко користнѣйшихъ обставинахъ, якъ рôльничі; для того тіи остатні дуже пôдъупали. — Внесенье п. Ер. Воляньского ôтослано до окремои комисіи зъ 7 членôвъ.

Зъ порядку дневного ôтчитуе п. Лянге справозданье комисіи культуры краевои о на глôмъ внесеню п. Менцѣньского въ дѣлѣ достави галицкого збôжа для арміи въ Галичинѣ. Комисія вноситъ резолюцію: „1) Соймъ взывае правительство, абы якъ найскорше занялось за лагодженьемъ бажань Сойму, высказаныхъ въ резолюціяхъ зъ 1 марта с. р. 2) Соймъ поручае Выдѣлови кр., абы що силы старався у правительства, щобъ на дальше продуценты краеві при доставѣ збôжа для арміи не були кривджені, а о результатѣ своихъ старань здавъ справу на найблизшôй сесіи Сойму“. — Намѣстникъ п. Залеский заявивъ, що войскова интендантура въ Краковѣ мусѣла ôткинути збôже съ збожевою маткою, бо такі суть министеріяльні приписы, абы збôжа съ маткою не пріймати. Министерство однакъ выслало до всѣхъ намѣстникôвъ окружникъ, въ котрôмъ каже заохочувати громады и продуцентôвъ краевыхъ доставляти збôже для арміи. Коли принято оферту на чужоземне збôже, то тôлько для того, що не було нѣякои оферты зъ краю. Коли-жь дѣются пôдъ тымъ взглядомъ які надъужитя, то противъ волѣ министерства и будутъ остро карані. — Съ п. намѣстникомъ полемизувавъ п. Менцѣньскій обстаючи при своихъ выводахъ. Резулюціи комисіи культуры краевои принято одноголосно.

Наконець на внесенье Выдѣлу кр. Соймъ по горячôй дебатѣ, въ котрôй брали участь пп. Вол. Баденi, Цукеръ, кн. Ад. Сапѣга, о. Сѣчиньскій и Т. Меруновичь, перейшовъ до порядку дневного надъ просьбою мѣста Бродôвъ, щобы удѣлено ему право дальше побирати мыто копыткове. Русины голосували за внесеньемъ Выдѣлу кр.

Внесенье посла о. Н. Сѣчиньского въ справѣ каръ грошевыхъ за непосыланье дѣтей до школы, звучитъ въ повнôй основѣ:

Зваживши, що §. 24 основного закона о школахъ народныхъ ставитъ засаду шкôльного примусу;

зваживши, що арт. 43 закона краевого о посыланю дѣтей до школы переводитъ засаду примусу черезъ примѣненье каръ грошевыхъ и арешту;

зваживши однакъ, що сей шкôльный примусъ тогды тôлько мôгъ-бы дѣйстно причинитись до збôльшеня шкôльнои фреквенціи, наколи-бъ уже самъ законъ приписувавъ певне жерело заосмотреня убогихъ дѣтей въ одѣжь и науковї шкôльнї прилады;

зваживши, що такимъ жереломъ, ôтповѣднымъ до сего ужитку, здаются бути приходы зъ каръ грошевыхъ, — вносятъ пôдписанї:

Высокій Соймъ зволитъ порѣшити змѣну шкôльного закона о удержаню шкôлъ въ тôмъ напрямѣ, абы кары шкôльнї вплывали до касъ мѣсцевыхъ радъ шкôльныхъ и призначені були въ першôмъ рядѣ на заосмотренье убогихъ дѣтей въ одѣжь и въ науковї прилады, а въ другôмъ рядѣ въ хосенъ мѣсцевого шкôльного фонду.

Николай Сѣчиньскій, внескодавець. В. Дѣдушицкій, Ю. Романчукъ, кс. Сава, Лѣниньскій, Жарскій, Ковальскій, Бережницкій, Т. Меруновичь, Борковскій, І. Менцѣньскій, Копыцѣньскій, Завадскій, Мрочковскій, Качала, Цоль, Хамецъ, Вербицкій, Вайгартъ, Гноиньскій, Гошардъ, Малецкій, В. Козьебродскій, Ю. Чаргорыйскій, Василевскій, В. Сапѣга, Черкавскій.

Клюбъ лѣвицѣ въ Соймѣ вже уконституувався. Презесомъ клюбу выбраный гофратъ п. Евс. Черкавскій. (Добра *лѣвиця*, якъ *гофратъ* еи презесомъ!) Клюбъ сей числитъ 20 членôвъ, а входятъ въ него якъ найрôзнѣйшї елементы, що доси були „дикими“. „Czas“ пôдноситъ особливо, що до клюбу лѣвицѣ належатъ „семиты и антисемиты“. Якъ довго проживе сей клюбъ, покаже будучность.

Розумне выступленье пос. Романчука при справозданю зъ петиціи мѣщанъ зъ Яворова и передмѣщанъ зъ Наконечного въ дѣлѣ заведеня руского языка выкладового въ тамошныхъ школахъ, дало причину львôвскому дописувателеви „Czas-у“ сконстатувати, що пос. Романчукъ *нарушае взаимнôсть славяньску*. Выступленье его, мовлявъ, не причинится до славяньскои взаимности; на досыть що Сербы и Болгаре рѣжутся, по що ще Русинамъ мати якісь претенсіи до Поляковъ: по що Романчукови убиватися за рускими школами, коли, чи по польски, чи по руски, — то wszystko jedno?! О перфидні вы люде и безъ чола, панове станьчики!

Въ справѣ выборучлена Выдѣлу краевого помѣстивъ вчера „Нов. Проломъ“ слѣдуючу звѣстку: „Между нашими соймовыми послами есть по крайной мѣрѣ 10 кандидатовъ на опорожненое мѣсто члена краевого выдѣла, такъ якъ — за исключеніемъ д-ра Антоневича, о. Качалы и сов. Бережницкого — всѣ другіи стараются о пріобрѣтеніе голосовъ между Поляками... Поляки, конечно, смѣются изъ того и мы имъ не вмѣняемъ той радости во зло, и т. д.“ — Цѣле се глаголаніе „Нов. Пролома“, такъ оскорбляюче достоиньство рускихъ пословъ и руского народу, на яке ледви чи могла-бъ здобутись яка польска газета, есть заразомъ тенденційною ложею и клеветою. Цѣлый клюбъ рускихъ пословъ числитъ 9 членôвъ, а „Нов. Проломъ“ исключаючи трехъ, каже ще „по крайной мѣрѣ“ (sic!) десять „нашимъ“ посламъ агитувати за собою межи Поляками! Мы ôтъ себе можемо завѣрити кождого, що анѣ одинъ зъ „нашихъ“ пословъ не понизився доси до того, абы клевета „Нов. Пролома“ могла бути правдою.

Референтомъ въ справѣ субвенціи 4.000 зр. для кс. Калинки на интернатъ Змартвыхвстанцѣвъ мае бути пос. Бобжиньскій, професоръ краковского университету.

Въ справѣ конгруальнôй.

(*Конець.*)

Теперь, коли установлено высоту конгруы лишь на 500 зр., тôлько тогды буде яка-така справедливость взглядна, если почислятъ опалъ и иншї рôвнои категоріи емолюменты не высше якъ о $^{2}/_{5}$; такъ н. пр. если опалъ раховано на 7 зр., коли була конгруа 300 зр., то теперь повинні рахувати опалъ не бôльше якъ на 9 зр. 80 кр., а млыво, если н. пр. рахували давнѣйше на 6 зр., то теперь хиба лише на 8 зр. 40 кр. Однакожь коли нова устава конгруальна велитъ почисляти сї емолюменты такъ, якъ они дѣйстно нынѣ вартї, то се буде несправедливо, и то не зъ тои причины, що може фасіи будутъ лихо зроблені и не для того, що конгруа буде низька, але зъ причинъ, зависимыхъ ôтъ самыхъ фундаментальныхъ засадъ новои уставы конгруальнои, и въ наслѣдокъ правилъ приписаного способу переведеня сеи новои уставы конгруальнои. Словомъ, если законодавцямъ дѣйстно йшло о справдѣшне полѣпшенье долѣ духовеньства, то повинні були, коли вже не пôдвысшили конгруы соразмѣрно до дѣйстнои вартости, яку маютъ нынѣ тіи 300 зр., або иншими словами, коли не установили таку плату конгруальну, щобъ она мала таку вартôсть нынѣ, яку мали тіи 300 зр. передъ стома роками, то повинні були бодай дозволити лише такъ почислити емолюменты, щобъ квота лише о стôлько була высокою, о скôлько соразмѣрно высші суть 500 зр. ôтъ 300 зр. Пôсля новои же уставы конгруальнои не лише не роблено рôзницѣ межи емолюментами, именно не розрôзнено доходы, котрї парохъ мусить власною працею заробити, а знову які ему приходятъ безъ працѣ, — але ще постановлено при обчисленю ихъ держатися такои недорѣчнои и несправедливои засады; тожь изъ сего ясно, що доля-бытъ матеріяльный духовеньства буде загально и спеціяльно не полѣпшеный, словомъ, нова конгруа не буде полѣпшеньемъ анѣ взглядным анѣ безвзглядным.

Щобы нова конгруальна устава полѣпшила бытъ священикôвъ взглядно, с. е. зô взгляду на высокôсть стопы конгруальнои, треба було: Передовсѣмъ розрôзнити межи всѣлякими категоріями доходôвъ; и такъ: розрôзнити межи доходами, зароблюваными працею, а емолюментами, приходячими безъ працѣ. Се розрôзнюванье лише тогды було-бъ непотрѣбнымъ, коли-бъ всѣ душпастырѣ мали кождый всѣ емолюменты безъ вынятку, а не такъ, якъ дѣйстно есть, що одинъ н. пр. мае опалъ а другій нѣ; якъ-бы мали емолюменты бôльше-менше не то що таку саму вартôсть, але абы до здобутя ихъ рôвно и кождый прикладати мусѣвъ працѣ. И такъ: коли стопа конгруальна мае стояти бодай якійсь часъ на высотѣ 500 зр., то абы дѣйстно наступило яке-таке взглядне полѣпшенье матеріяльного быту духовеньства, належало-бы:

1. Не ôттягати ôтъ сеи конгруы доходъ зъ поля, а бодай не той весь чистый доходъ, що яко такій узнаный зôставъ катастромъ шацунковымъ.

2. Не ôттягати ôтъ конгруы нѣчого за jura stolae.

3. Емолюменты, приходячі безъ працѣ, не повинні ôттягатись, якъ тôлько соразмѣрно до установленои теперь высоты конгруы, т. е. лише въ тôй мѣрѣ, въ якôй пôдвысшено давныхъ 300 р. м. к. на 500 зр. в. а., а затымъ пôдвысшити ихъ вартôсть грошеву хиба лишь о $^{2}/_{5}$ надъ тую, яку мали тогды, коли узаконено 300-реньскову конгруу.

Щобъ однакожь наступило безвзглядне полѣпшенье быту матеріяльного духовеньства, належало-бы передовсѣмъ стопу конгруальну пôдвысшити такъ, щобы признана квота дорôвняла тôй вартости, яку мали тіи 300 р. м. к. въ самого початку установленя конгруы для духовеньства; а потôмъ належало-бы: а) не ôттягати доходу зъ поля, а бодай не весь чистый доходъ катастральный, але полишити якійсь процентъ духовеньству; б) не ôттягати нѣчого за jura stolae, и в) за прочї емолюменты ôттягати квоту соразмѣрну до высокости конгруы.

Розумѣеся, що такимъ уладженьемъ справы конгруальнои полѣпшилось-бы бытъ матеріяльный безвзглядно всего духовеньства католицкого во всѣхъ діецезіяхъ австрійскихъ, бо я, трактуючи сей предметъ, мавъ на оцѣ бôльше теоретично законну сторону сего пытаня. А що у насъ въ Галичинѣ, именно въ рускихъ діецезіяхъ, заходятъ ще иншї обстановы, маючї великій вплывъ на матеріяльный бытъ духовеньства, то абы сю справу порѣшити справедливо въ способъ безвзглядно и нашъ бытъ полѣпшаючій, треба ще кромѣ высше обговореныхъ, чисто матеріяльныхъ сторôнъ сего пытаня, увзгляднити въ ôтповѣднôй мѣрѣ и сї вынятковї обстановы, якими суть у насъ: нашъ привилей, що намъ вôльно женитися, пытанье національне и тѣсно съ нимъ звязаный патронатъ. Сї вынятковї обстановы потягаютъ за собою ще цѣлый рядъ иншихъ съ ними тѣсно звязаныхъ, а властиво ôтъ нихъ зависимыхъ и поводуючихъ посередно або и безпосередно власне зовсѣмъ вынятковї причины нашого быту матеріяльного. О сихъ однакожь на теперь годѣ говорити, бо часъ, коли они могли-бы прійти пôдъ дискусію, ще въ далекôй-далекôй перспективѣ. Длятого и я кôнчу мое нынѣшне письмо съ просьбою до читателѣвъ о ласкаву увагу, обѣцяючи, що не залишу оповѣстити моихъ гадокъ и що до сеи точки, коли прійде часъ и лучится нагода.

ДОПИСИ.

Зъ Золочева.

(*Якъ то въ Скалатщинѣ иде съ выборами до радъ громадскихъ и съ читальнями?*) Пôзнанка гнила коло Скалата — то честна громада! Есть тамъ читальня, а при остатныхъ выборахъ до рады державнои выборцѣ въ Пôзнанки, чч. господарѣ, Мих. Заболотный и Адамъ Голоядъ, дали голосъ на руского кандидата. Теперь выбрали и до рады громадскои людей честныхъ и умныхъ, — але які при тôмъ клопоты мали, прошу послухати.

Я недавно переѣздивъ черезъ Пôзнанку и вступивши до знакомого господаря, при недѣленьцѣ святôй, заставъ я тамъ бôльше честныхъ господарѣвъ и въ розмовѣ про се та про те зôйшла бесѣда и на выборы до тамошнои рады громадскои. Цѣкавенька то картка въ нашои славнои автономіи, тожь хочу еи тутъ оповѣсти.

На 8 днѣвъ передъ 30 червня розлѣплено на публичныхъ мѣсцяхъ села (на звôнници, на коршмѣ и т. п.) оповѣщеня, що въ той-же день ôтбудутся выборы. Того дня пріѣхавъ п. Ненічка, ц. к. комисарь зъ староства въ Скалатѣ и, знайшовши все въ порядку, перевѣвъ выборы. Выбрано самыхъ честныхъ господарѣвъ, о. Ювеналя Луцика и учителя

за свою „цивилизацію“ высокі податки. Але мôй товаришь мало дбавъ про мои замѣты, а розгорячившись, розвивавъ дальше образъ Чорногоры новои, перестроенои на ладъ европейскихъ державъ.

— Въ рукахъ новои генераціи спочивае рѣшенье пытаня: бути чи не бути? Намъ треба ити въ передъ, а нѣ, то насъ задавлятъ. Князь добре розумѣе свою мисію культурну, а вся Чорногора охотно иде за нимъ...

Мы проминули Негушь. Горы розступились. Стало мало помалу робитись просторнѣйше. Зъ высокихъ гôръ побачили мы въ дали Скодарске синѣюче озеро. Лучѣ сонця розбивались о его зеркало и додавали водамъ срѣблистого блеску. Въ воздусѣ стало душнѣйше. Пôтъ выступавъ на нашї лиця, хочь мы були лишь легко одягненї. Мы подивляли нашихъ чорногорскихъ товаришѣвъ, якъ они въ своихъ вовняныхъ убраняхъ легко переносили сонѣчный жаръ.

— Чи вамъ не горячо?

— Нѣ! — кажутъ. — Коли довшій часъ носишся по европейски, то зразу чорногорскій одягъ съ поясомъ, съ револьверомъ та ятаганомъ давитъ тебе трохи, але опôсля навыкнешь.

Дорога почала спускатись въ долину. Вже видко Цетиньску площину. Окружена горами доокола, розкинулась она далеко, широко и рôвно, немовь зеркало водне. И мабуть стояло тутъ колись гôрске озеро, коли вся околиця такъ выровнялась и пôдъ Цетиньемъ подыблешь ще и млаковины. Червоною цеглою вкрытї домы мѣста выглядали чисто и опрятно.

Мы въѣхали въ престольный городъ Чорногоры. Такъ сто до сто пятьдесять хатъ стануло собѣ по бокахъ двохъ перекрестныхъ улиць и назвали себе: „варошь Цетинье“.

Одноповерхій дôмъ, зъ верху досыть добре удержаный, окруженый садомъ — се палата Его Высочанства „кнеза-господара“. Гербъ чорногорскій на балконѣ, передъ домомъ маштъ съ князѣвскою штандартою та два здоревенні вусатї лейбгардисты съ строгимъ выглядомъ передъ входомъ кажутъ намъ догадуватись, що се дворець князя. Инакше можна-бы думати, що се звычайный „отель“. Ще кôлька такъ собѣ опрятнѣйшихъ домôвъ, дôмъ австрійского и россійского резидента, гимназія и дѣзоча школа, отъ все, що мѣститъ въ собѣ згадки достойного и кидаючогося въ очи столиця. Але pardon! Ще одна важна рѣчь, про котру були-бы майже забули, а котра въ свôй часъ натворила въ столици великого шуму та подала причину до широкихъ толкôвъ та розговорôвъ. Се великій годинникъ, поставленый княземъ на вежи театру, що якъ-разъ теперь будуеся. Спôмну ще хиба й про „Црвену велику кучу“ — центральный будынокъ для всѣхъ урядôвъ всеи Чорногоры. По розумѣню Чорногорцѣвъ, се величезна будова, а на дѣлѣ чотыроугольна на червоно потинкована камениця съ подвôрьемъ въ серединѣ. Тутъ мѣстятся всѣ чорногорскі министеріи, всѣ власти и всѣ канцеляріи. Про ту „велику кучу“ говоритъ Чорногорець съ великимъ пошанованьемъ. Скôлько бо надѣй вяжесь до сихъ мурôвъ! Тутъ складаеся доля неодного юнака, тутъ цвите таки свого рода протекція en miniature.

Передъ одинокимъ на все мѣсто „отелемъ“ засѣла сгѣте товариства цетиньского. Готель поставленый коштомъ державнымъ! Розказуютъ, що приѣзжї чужинцѣ, цѣкавї бачити дива Чорногоры и чорногорскихъ юнакôвъ, жалувались князеви, що нѣгде имъ дѣтись въ его столици. Князеви за дорого було гостити ихъ у себе, то и рѣшився на коштъ державный здвигнути готель и устроити его на ладъ европейскій. Кажутъ, що князь есть въ однôй особѣ и готеліеромъ, хочь тому годѣ вѣру няти. Але якъ бы тамъ нѣ було, въ готелю подадутъ тобѣ всего, хочь трохи за дорогї грошѣ. И се по европейски, по столичному.

Переодѣвшись, припочивши та пообѣдавши гарно, мы пôшли межи народъ.

День бувъ святочный. Народу зôбралось зъ всѣхъ кутôвъ Чорногоры. Чорногорскі юнаки въ своихъ гарныхъ, золотомъ нашиваныхъ костюмахъ проходжувались статочно и поважно та ззирались съ дѣвчатами, що збились въ юрбу та и собѣ кидали карыми оченятами то въ право, то въ лѣво. Типъ мужчинъ здоровый, стать марсова, дѣвчата стрункї, гнучкї, веселї. Старшина зôбралась въ кучки, покурюючи съ своихъ неôтступныхъ довгихъ цибухôвъ та балакаючи.

Огъ тутъ зôбрався якъ-разъ аристократичный кружокъ. По серединѣ стоявъ поважно старый воевода Вукотичь, отець княгинѣ. Постать типова. Высокій, широкоплечій, съ лицемъ острымъ, съ поглядомъ яснымъ. Хоробрôсть и почутье свого достоиньства та власти такъ и малюются въ его чертахъ.

Коло него стоявъ Божо Петровичь, министеръ вôйны, бувшій священикъ. Дивне диво! Кропило и ятаганъ побраталось съ собою! Хто спôзнавъ-бы, дивлячись на ту марсову, кореристу постать, що она одягалась давнѣйше въ рясу, що се жилаве рамено водило колись кадильницею? Въ Чорногорѣ се не першина и не дивовижа. Сегодня пôпъ, завтра воинъ, якъ треба. Впрочѣмъ попа пôзнати тутъ тяжко. Въ рясахъ ходятъ лишь хиба черцѣ та высші чины духовні. Попыселюхи одягнені по чорногорски: ятаганъ та револьверъ за поясомъ. Рôзниця хиба въ довгôмъ волосю и бородѣ, котру свѣтскій Чорногорець бритвае.

Кругомъ стояли другї воеводы и министры. Пôзнати ихъ по золотомъ шитôй кацабайцѣ, котру надягаютъ по „гунѣ“, бѣлôй верхнôй одежѣ. Говорятъ они пильно и жваво. Тему набралось доволѣ. На Балканѣ пожежа: братъ рѣже брата! Якъ тутъ бути?

Тутъ пôдъ голымъ небомъ рѣшаесь судьба Чорногоры а може и европейского мира. Тутъ Скерневицѣ и Кромерижь свого рода.

Я пôшовъ улицею. Народъ тиснувся до катедральнои, мимоходомъ сказавши, до одинокои церкви въ Цетини. Здвигъ бувъ великій. До малого храму допхатись трудно.

Служба Божа мала начатись. Мы добились до входу, станули здавленї межи народомъ и не могли рушитись нѣ въ передъ нѣ въ задъ. Коли наразъ розлягся шумъ за нами. Збита маса вѣрныхъ стала розступатись и дала проходъ дворови, що вступивъ у церковь.

Гордою ходою пôшовъ князь и ставъ середъ церкви. Постать его величава. Костюмъ чорногорскій додае ще бôльше красы и мужества. Князь ставъ, поклавъ хрестъ и служба почалась.

п. В. Н. П. Ненічка радъ бувъ, абы выбрано арендаря-жида Лейбу Гінсберга и пôдчасъ голосованя остентаційно звернувся до него съ словами: „Pan Lejbusz ma prawo sam na siebie głosować“, але въ громаднъ нѣхто не давъ на п. Lejbusz-а голосу. По выборахъ Лейба разомъ съ ковалемъ Франкомъ Мацелюхомъ (златинщенымъ Русиномъ, котрый хотѣвъ-бы верховодити въ громадѣ, але се ему не удаесь) внесли семого дня по выборахъ протестъ на руки вôйта противъ выборôвъ рады а властиво противъ выбору душпастыря и учителя. Однакожь заразъ надумались, що нема причинъ до зваленя выборôвъ и того-жь таки дня взяли назадъ протестъ ôтъ вôйта. Здавалось, що на тôмъ конець. Але нѣ! Дня 12 серпня, с. е. въ 43 днѣ по выборахъ, дôстаютъ завôзванье до староства: вôйтъ Тимко Голоядъ, Франко Мацелюхъ и Лейба Гінсбергъ. Тутъ п. Ненічка запытавъ вôйта, чому ôнъ не доручивъ протесту. Той ôтповѣвъ, що не було що доручати, бо его того самого дня ôтобрали протестуючѝ. Тогды п. Ненічка закинувъ вôйтови, чому ôнъ о протестѣ не „замельдувавъ“ староству и сейчасъ зробивъ протоколъ съ Фр. Мацелюхомъ и Гинсбергомъ, котрѝ вôзнали: 1) що при выборахъ було мале число голосуючихъ (а прецѣнь самъ п. Ненічка переводивъ выборы и коли-бъ се було правда, бувъ-бы ихъ не переводивъ!); 2) що оповѣщеня були розлѣпленѝ лишь на 3 днѣ передъ выборами (брехня!) и 3) що священикъ агитувавъ противъ выбору Лейбы (такожь брехня!) По протоколѣ взявся п. Ненічка до редагованя протесту, Мацелюхъ и Лейба пôдписали его, а ôнъ запевнивъ ихъ, що ц. к. намѣстництво вызначитъ новѝ выборы. И справдѣ на пôдставѣ протесту внененого въ 43 днѣ по выборахъ рады самѣстництво уневажнило выборы. (§. 31 ординаціи выборчои приписуе, що протесты вносятся до 8 днѣвъ по выборахъ на руки вôйта, а той до 3 днѣвъ передае ц. к. старосгву. При другихъ выборахъ въ присутности того-жь п. Ненічки выбрала громада тыхъ самыхъ радныхъ, кромѣ учителя, на котрого п. Ненічка заказавъ голосувати, бо ôнъ не есть учителемъ постôйнымъ.

Сейчасъ по тыхъ выборахъ удався п. Ненічка до читальнѣ и казавъ выдати собѣ всѣ книжки читальнѣ, щобы въ Скалатѣ зревидувати ихъ, чи нема небезпечныхъ. Секретарь читальнѣ, ч. господарь Ив. Пунда не хотѣвъ книжокъ выдати безъ реверсу съ поименованьемъ книжокъ, бо, каже, „всуне хтось межи нашѝ книжки яку заказану, и звалитъ на насъ бѣду“. П. Ненічка въ-разу опирався: „A cóż to wy żydowi dajecie? Taż ja jestem komisarzem starostwa. To wy nie wierzycie starostwu? Ktoś was buntuje...“, — але коли предсѣдатель читальнѣ о. Юв. Луцикъ пояснивъ п. комисареви, що тутъ нема нѣякого „бунту“, а реверсу таки конче треба для осторожности, — п. Ненічка казавъ выготовити два списы книжокъ, одинъ читальни, а другій собѣ. Поѣхала библіотека читальнѣ въ Пôзнанки до Скалата, але за кôлька днѣвъ вернула благополучно и въ цѣлости назадъ... На тôмъ кôнчу мое оповѣданье, — а сенсъ моральный зъ него вытягнути — лишаю Вп. читателямъ.

Подорожный.

Зъ Сѣлця белского.

(*Спорна справа о ерекціональный навôзъ и рѣшенье Выс. министерства*) Може нѣкотрому въ П. Т. отцѣвъ духовныхъ и то обохъ обрядôвъ въ нашôй Галичинѣ не приключилася така пріемна елиберація и инсталяція, якъ мене, переселяючому-ся минувшого року зъ Стронятына до Сѣлця белского. Коли я почавъ спроваджуватися до Сѣлця, заинсталювавъ мене кореспондентъ зъ Сокальскихъ сторôнъ въ „Dziennik-у Pol.“ (N. 153) яко уталантованого чоловѣка въ ремеслѣ кравецкôмъ задля обрѣзованя рôжкôвъ рогатыхъ шапокъ, а коли я послѣднѝ рѣчи вывозивъ зъ Стронятына, елиберувало мене знову ц. к. староство львôвске съ острымъ наказомъ платничимъ 14 зр. 80 кр. по причинѣ нанесенои мѣсцевôй ерекціи шкоды. Я не згадувавъ-бы о тôмъ прилюдно, коли-бъ не бувъ повставъ незвычайный спôръ о уставу, котрый ажь о министерство оперся. Якъ не мôгъ менѣ подобатися пôдсуваный талантъ кравецкій, до котрого я не почувався, такъ знову трудно було тѣшитися и наказомъ платничимъ, вымѣренымъ противъ тѣснои капеляньскои кишенѣ. Ôтповѣвши кореспондентови на его инсталяційне письмо въ „Dziennik-у Pol.“ (N. 163), выпадало и атакъ на кишеню ôтперти. Але тая справа була труднѣйша, она оперлася ажь о Вѣдень, а початокъ еи коротко сказавши, бувъ такій.

Передъ трема роками про великій бракъ у мене пашѣ на веснѣ, доставляли менѣ декотрѝ господарѣ зъ Сгронятына то солому, то сѣно, и имъ маю подякувати, що мôй инвентарь выйшовъ живый на велену траву. При ôгъѣздѣ зъ Стронятына не маючи анѣ соломы анѣ сѣна, анѣ nervus rerum, щобъ честнымъ господарямъ за побране нагородити, я роздавъ имъ явно съ чистымъ чоломъ ôтповѣдно до побранои пашѣ 37 фѣръ навозу зъ ерекціонального грунту, котрый они на свои поля вывезли, и такъ довгъ межи нами вырôвнався. Коли ѣдкій амоняковый запахъ зъ вывезеного ерекціонального навозу дôйшовъ до двора, уложивъ п. Й. Папара власноручну жалобу, котру ще кôлькохъ не конче доброи славы людей пôдписали. И въ такôмъ товариствѣ людей, предложивъ п. П. ц. к. староству жалобу, що я ерекцію оскорбивъ. На пôдставѣ тои жалобы поручило ц. к. староство п. комисареви Курыловичу, щобы въ часѣ ôтбираня ôтъ мене при елиберации темпоралій, тую справу на мѣсци протоколярно розслѣдивъ. По переслуханю селянъ, п. Курыловичь переслухавъ ще ординаріятского комисаря и мѣсцевого завѣдателя, а коли два послѣднѝ съ п. Курыловичемъ на тôй точцѣ згодилися, що я таки ерекцію оскорбивъ, бо пôсля уставы „не вôльно безъусловно ерекціональный навôзъ роздавати“, приступлено до отаксованя нанесенои ерекціи шкоды. Таксація ôтбулася ласкаво, бо цѣнено фѣру навозу на 40 кр. выпадало прото за 37 фѣръ 14 зр. 80 кр. уплатити. Надъ предложенымъ мною пытаньемъ: що було-бы для ерекціи гôрше, чи утрата 37 фѣръ навозу, чи голодова смерть або выпродажь бôльшого инвентаря, не хотѣвъ п. комисарь и застановлятися. На пôдставѣ протоколярного слѣдства, мимо моихъ умотивованыхъ представлень, що мене въ сѣмъ случаю п. комисаремъ заявлена „безъусловнôсть уставы“ обовязувати не може, засудили мене высшѝ власти на внесенье п. Курыловича на уплату 14 зр. 80 кр. На внесеный противъ того засуду рекурсъ до Выс. ц. к. министерства, являеся п. Курыловичь другій разъ въ Стронятынѣ и то дуже сердито. П. Курыловичь, котрый въ цѣлôй тôй спорнôй справѣ наслѣдувавъ Катона, списуе на ново протоколъ, заприсягае остентаційно въ церкви селянъ, хоче щось выслѣдити нечистого, але годѣ! Коли мои пріятелѣ затераютъ руки, бо въ цѣлôй спорнôй справѣ, яку выкликали, не ходило имъ о добро ерекціи, але о то, щобъ мене передъ народомъ сельскимъ, у котрого я довѣріемъ тѣшився, здискредитувати, выдало Выс. министерство сими днями на внесеный рекурсъ таке рѣшенье, що „обжалованого душпастыря увôльняеся ôтъ всякого ôтшкодованя, бо ôнъ ерекціональный навôзъ не роздавъ, не продавъ, але ôтдавъ его за побрану пашу“.

В. Чернецкій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Австро-угорска конференція цлово-торговельна*) збираеся завтра на нараду. Предметомъ нарады мае бути выключно лишь новеля цлова и румуньска угода торговельна.

(*Бувшій министеръ бар. Конрадъ*), котрый зôставъ именованый членомъ палаты панôвъ мае вступити до центрумъ сеи палаты и буде брати дуже живу участь въ всякихъ нарадахъ, дотыкаючихъ справъ шкôльництва и вѣроисповѣдань.

(*Новый намѣстникъ Дальматіи.*) „Neue fr. Presse“ довѣдуеся, що на намѣстника Дальматіи на мѣсце покôйного бар Іовановича мае бути именованый шефъ штабу генерального бар. Корнаро. Съ урядомъ намѣстника обнявъ-бы бар. Корнаро такожь и головну команду надъ войскомъ сего краю. Въ справахъ политичныхъ бар. Корнаро не бравъ доси жаднои участи.

Заграничнѝ Державы.

Россія. Ôтъ коли ситуація на Балканѣ змѣнилася въ користь Болгаръ, то и въ Россіи настала велика змѣна въ ôтносинахъ до болгарского народу и его князя и то не тôлько въ самôй суспôльности россійскôй, котра ôтъ самого початку стояла съ своими симпатіями по сторонѣ Болгаръ, але навѣть и у правительства россійского, котре теперь очевидно жалуе, що за горячо выступило противъ кн. Александра, выключаючи его зъ россійскои арміи. Сей нерозважный крокъ стараеся оно теперь о скôлько може залагодити. По при сю змѣну фронту россійскои суспôльности и правительства проявляеся нынѣ и друга може ще важнѣйша, бо змѣна того рода, що може мати велике значенье для цѣлои Европы а особливо-же для трицѣсарского союза. Енергичне выступленье Австріи на балканьскôмъ пôвъостровѣ выкликало велике невдоволенье середъ россійскои суспôльности, а наслѣдкомъ сего було звѣстне выступленье предсѣдателя петербурского благотворительного комитету, ген. Дурново, и панславистичныхъ газетъ, котрѝ и безъ того не щадили нѣколи австрійскои монархіи и еи правительства. Середъ сего невдоволеня и его манифестацій выступае наразъ особа гр. Игнатьева, и починае звертати на себе загальну увагу. Гр. Игнатьевъ являеся на зборѣ згаданого комитету, а тысячѣ голосôвъ вытаютъ его и пôдносятъ демонстративно окликъ въ его честь; слѣдуе ôттакъ бесѣда ген. Дурново, а за нею напады панславистичныхъ газетъ на Австрію. Особливо-же рѣзко почавъ выступати „Свѣтъ“ инспированый гр. Игнатьевымъ. Розъяренье противъ Австріи взросло до того степеня, що треба було доперва царского указу, щобы его трохи успокоити. Панслависты россійскѝ покорилися, якъ доносить „Pol. Corr.“; ген. Дурново звиняе свою бесѣду тымъ, що на благотворительный комитетъ нападано зъ многихъ сторôнъ за его пасивнôсть и що ôнъ не есть нѣякій политикъ, отже и не мôгъ удержати въ своѣй бесѣдѣ певнои границѣ. На дѣлѣ малася рѣчь инакше, бо якъ кажутъ, бесѣду его инспирувавъ не хто иншій якъ гр. Игнатьевъ, котрый бувъ такожь пôдчасъ неи присутный на зборѣ. Гр. Игнатьевъ однакожь не хоче о нѣчѣмъ знати; ôнъ каже, що прійшовъ на засѣданье лишь случайно, бо хотѣвъ предложити комитетови прошенье жителѣвъ Видина, котре якъ разъ тогды бувъ получивъ, а въ котрôмъ жителѣ того мѣста просили комитетъ о помôчь на покрытье шкоды, зробленои сербскою бомбардаціею. О тôмъ, що ген. Дурново хоче держати политичну бесѣду, ôнъ нѣчого не знавъ. Якъ бы оно и було, то все таки тѝ и тымъ подôбнѝ факты доказуютъ, що середъ россійскои суспôльности запанували стремленя незгôднѝ не тôлько съ союзомъ трехъ цѣсарствъ але навѣть и съ политикою свого власного правительства и що треба було ажь рѣшучого слова царского, щобы тѝ стремленя трохи придушити. Чи россійске правительство довго зможе опиратися симъ стремленямъ, то рѣчь дуже непевна, особливо коли вже нынѣ можемо констатувати, що въ трицѣсарскôмъ союзѣ настало въ послѣдныхъ дняхъ по поводу ситуаціи на Балканѣ значне непорозумѣнье, а котре головно выйшло изъ самои Россіи. Мы доносили вже въ послѣднôмъ числѣ нашои часописи, що адъютантъ нѣмецкого цѣсаря, кн. Радзивилъ, выѣхавъ до Петербурга, и що ему поручено важну мисію въ справѣ переговорôвъ, маючихъ порѣшити судьбу сербско-болгарскои вôйны. Нынѣ мисія его показуеся ще важнѣйшою, бо якъ доносятъ зъ берлиньскихъ кругôвъ дипломатичныхъ, ему поручено ролю посередника, котрый мае выровнати непорозумѣня, якѝ заходятъ въ поглядахъ Нѣмеччины и Австріи зъ однои а Россіи зъ другои стороны. Видко, що непорозумѣня тѝ мусятъ бути важнои натуры, коли на залагодженье ихъ потреба було, щобы ажь Нѣмеччина высылала окремого посланника и то прибочного адъютанта цѣсаря Вильгельма. Мимо сего непорозумѣня въ союзѣ трехъ цѣсарѣвъ нема, однакожь — якъ каже знову „Pol. Corr.“ — жаднои обавы вôйны европейскои, бо царь держится крѣпко политики мира и есть за згодою съ Вѣднемъ и Берлиномъ, а до великои вôйны Россія нынѣ навѣть и не приготована и се уважаютъ за одну зъ найбôльшихъ причинъ мирного успособленя Россіи навѣть въ россійскихъ кругахъ политичныхъ.

Англія. Выборы въ Англіи вже скôнчилися и выпали такъ, якъ сего не сподѣвалися анѣ торисы анѣ виги анѣ такожь правительство; головна сила спочивае теперь въ рукахъ Парнелитôвъ, котрѝ можутъ теперь порѣшати въ користь тои стороны, на котру прихилятся. Самъ выборъ представляеся такъ: Зъ майже $4^1/_2$ мил. выборцѣвъ голосувало звышь 2 мил. на либералôвъ, до 2 мил. на консерватистôвъ, а около 300.000 на народовцѣвъ; мѣста голосували найбôльше на либералôвъ, а найменше на народовцѣвъ и выслали 273 послôвъ до парляменту. Графства выслали 258 послôвъ и голосували такожь найбôльше на либералôвъ. Въ Шкоціи були выборы для либералôвъ ще користнѣйшѝ якъ въ Англіи; сельскѝ громады голосували такъ само якъ и мѣста переважно лишь за либералами и выслали разомъ 60 послôвъ. Въ Ирляндіи получили народовцѣ два разы тôлько голосôвъ, що либералы и консерватисты разомъ; въ графствахъ голосувало именно 28.293 выборцѣвъ на либералôвъ, 82.648 на консерватистôвъ а 251.257 на Парнелитôвъ. Въ мѣстахъ Ирляндіи мали консерватисты найбôльше голосôвъ, а либералы найменше. Наколи-бъ отже либералы получилися теперь съ Парнелитами, то мали-бы абсолютну перевагу надъ консерватистами; такъ само такожь могли-бы узыскати перевагу и консерватисты. Доси однакожь и одни и другѝ боятся входити въ яку небудь звязь съ Парнелитами. Зъ кругôвъ правительственныхъ надходятъ вѣсти, що теперѣшне министерство не думае зовсѣмъ уступити и стане въ повнôмъ своимъ дотеперѣшнôмъ складѣ передъ парляментомъ и буде користати зъ першои случайности, щобы переконатися, чи мае довѣрье палаты послôвъ. — Ворохобня суданьска выкликала въ Англіи велике занепокоенье и обавляются тамъ якои катастрофы. Ворохобники мали обступити англійскій корпусъ пôдъ Кошеею зô всѣхъ сторôнъ. Правительство приказало выслати до Судану якъ найскорше три новѝ полки. Велике занепокоенье выкликало въ Англіи сполученьеся англійскихъ колоній въ Австраліи въ федерацію. Въ Лондонѣ дуже сумнѣваются, чи така федерація причинится до бôльшои звязи сихъ колоній съ краемъ матернымъ и скорше сподѣваются, що она станеся пôдставою до того, що колоніи тѝ ôторвутся съ часомъ зовсѣмъ ôтъ Англіи и утворятъ окремѝ „Австральскѝ сполученѝ Станы“.

Греція. Выгляды на залагодженье болгарско румелійскои справы зробили въ Греціи глубоке враженье и выкликали немале занепокоенье. Опозиція думае покинути свое выжидаюче становище и выступити противъ министеротва, котрого политики не похвалюе. Праса домагаеся, щобы Греція передъ залагодженьемъ кризы предприняла енергичнѝ мѣры. Военнѝ приготованя вже скôнченѝ а правительство закупило ще въ Англіи два кораблѣ панцирнѝ. Загальный поглядъ грецкои суспôльности выходитъ зъ тои точки, що коли вôльно було Болгаріи нарушити берлиньску угоду и збôльшитися въ такôй мѣрѣ, що зъ сего выходитъ небезпеченьство и для другихъ державъ, то и Греція не може заслугувати на нагану, коли боронитъ своихъ интересôвъ и свого истнованя. Пôсля „Jour. de Debats“ думае Греція, наколи бъ довершилась унія болгарска, выступити съ жаданьемъ, щобы ѣй ôтступлено цѣлый Епиръ ажь по пристань Авльону включно и до устя рѣки Апросъ, котра становила-бы границю ôтъ Македоніи.

Сербія. Въ Сербіи запанувало теперь загальне невдоволенье, а въ слѣдъ за тымъ проявився великій рухъ середъ всѣхъ партій, що однакожь дѣеся въ краю, трудно довѣдатися, бо правительство о скôлько може здержуе всяку кореспонденцію а особливо таку, котра-бы що небудь подавала въ его некористь. То лишь звѣстно, що зброеня военнѝ треваютъ все ще дальше и зъ Бѣлграду выходятъ майже що дня свѣжѝ силы на поле вôйны. Министерство залагодило вже оферту на доставу 12 милiонôвъ набоѣвъ, 15.000 покрывалъ, 50.000 сорочокъ и шараварôвъ и 85.000 плащѣвъ. Доставу поручено фирмамъ вѣденьскимъ крôмъ набоѣвъ, котрѝ маютъ бути доставленѝ зъ Прешбурга. Оногды принесли були вѣденьскѝ газеты вѣсть, що въ кабинетѣ бѣлградскôмъ запанувала криза; вѣсть та потверджаеся нынѣ. На пятницю зôстали всѣ министры покликанѝ до Нишу. — Характеристичною для теперѣшнои ситуаціи въ Сербіи есть вѣсть, що въ Бѣлградѣ ôткрыто заговôръ на житье короля Миляна. Заговôръ сей мае мати свое жерело ажь въ Чорногорѣ, а цѣлею его мало-бы бути утворенье великои сербскои державы пôдъ управою князя чорногорского. Заговôръ ôткрыто въ той способъ, що чорногорскій урядникъ именемъ Вукотичь переѣзджаючи черезъ Панчову до Румеліи вступивъ тамъ до своихъ знакомыхъ и старався позыскати ихъ для свого пляну; ôнъ сказавъ имъ навѣть, що убійця короля Миляна есть вже наймленый. Одинъ зъ присяженыхъ выявивъ тайну наджупанови комитату торонтальского а майже рôвночасно довѣдалося о тôмъ и правительство сербске. Присяженого спроваджено ôттакъ до Бѣлграду а министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ Гариновичь мавъ его переслухувати минувшого понедѣлка особисто черезъ двѣ годины. Чоловѣкъ сей есть угорскимъ Сербомъ и належитъ до лѣпшои клясы; ôнъ мавъ предложити министрови фотографію Вукатича и его карты визитовѝ. Скôлько правды на сѣй вѣсти, трудно знати, але она не мало характеризуе теперѣшне невдоволенье въ Сербіи и дае спôзнати бажаня сербского народу.

Португалія. Въ Лисабонѣ померъ дня 15 с. м. король Фердинандъ, отець пануючого теперь короля Людвика. — Въ Берлинѣ знову ходитъ

Зъ лиця князя спôзнаеть кождый, що се чоловѣкъ, котрый диктуе законы и управляе судьбою та житьемъ своихъ пôдданыхъ. Дѣйстный типъ володаря чи якъ его звутъ Чорногорцѣ, господаря, що пануе по монархичному безъ соймôвъ и соймикôвъ. Постать симпатична. Кождый Чорногорець скочитъ въ огонь за князя свого. Воля князя, то указъ неôтмѣнный. Але княжа, самодержавна власть спочивае на волѣ и симпатіи народа. Кождый Чорногорець вѣритъ, що все, що „кнезъ“ прикаже, выйде на добро державѣ, на добро народови. Отъ въ тôмъ и сила князя, въ тôмъ опона его самодержавія середъ такъ свободолюбивого народа якъ Чорногорцѣ.

„Кнезъ не смије признати државу као своју собственну властитость“ — каже князь Никола устами одного героя въ своѣй драмѣ, котру ôнъ написавъ на основѣ чорногорскои исторіи. И дѣйстно, князь держитъ слово.

На свôй коштъ ставитъ князь и удержуе школы, своимъ примѣромъ заохочуе до науки а молодѣжь посылае по высше образованье за границю. Въ Цетини заложивъ князь дѣвочій институтъ для 28 дѣвчатъ. Институтъ, гарно удержаный, ôтповѣдае вымогамъ краю и науки. Въ столици заснувавъ князь и першій головный шпиталь и першу аптику. Народный театръ и музей стоятъ вже пôдъ дахомъ. Князь зыскае собѣ вѣнець заслуги не тôлько яко голова державы, але и яко писатель и добрый драматургъ, звѣстный и по-за стовпами своеи маленькои державы, буде вплывати на свôй народъ зъ духовои стороны. Незадовго, при помочи французскихъ капиталôвъ, буде будуватись зелѣзна дорога зъ Цетиня до Дульциня и Антивари, ново здобутои землѣ альбаньскои. Для двигненя торговлѣ складаесь нове товариство плавбы морскои. Всюды, у кождôмъ заулку краю рухаесь и двигаесь все, а у кождôмъ найменшôмъ дѣлѣ видко кермуючу руку „господара“.

— Але все таки — сказавъ менѣ землякъ-украинець, що вже довгѝ лѣта проживае въ Чорногорѣ и таки на добре вже очорногорчився — я не могу дивитись на той рухъ инакше, якъ съ недовѣрьемъ и боязнею. Оно такъ выглядае та робота скора якъ бы въ горячцѣ. Идея гонитъ за идеею, змѣна за змѣною. Князь мае найщирѣйшу волю повести свôй край на дорогу поступу и европейскои культуры. Але чи се дѣло удасться? Въ кождôмъ разѣ перебувае теперь Чорногора небезпечну кризу. Старовина руйнуеся и пропадае. Гомеричнѝ типы старыхъ юнакôвъ Чорногорцѣвъ щезаютъ, але чи та молодѣжь, що иде за границю культуризоватись, чи она заступитъ старину добре? Отъ пытанье, велике пытанье! Оно було вправдѣ и въ другихъ державахъ колись на порядку дневнôмъ. Але чи Чорногора порѣшатъ его въ свою користь и чи новочаснѝ порядки будутъ лѣпшѝ ôтъ давныхъ патріярхальныхъ? Такѝ скоки не все удаются!

Которъ, въ вересни 1885.

Я. О.....ій.

поголоска, що тамъ мае приѣхати кн. Августъ Португальскій, братъ короля Людвика и буде просити въ имени португальского наслѣдника престола, Кароля, о руку княгинѣ Викторіи, другои доньки нѣмецкого цѣсаревича. Королевичь мае теперь лѣтъ 22 а княгиня Викторія 19.

НОВИНКИ.

— **Послѣдне (134) число „Дѣла“** сконфискувала намъ ц. к. прокураторія такъ пôзно, що годѣ було зробити другій накладъ. Длятого выдаемо нынѣ подвôйне число (134 и 135) въ объемѣ двохъ аркушôвъ печатныхъ.

— **Комитетъ руского духовеньства для принятя Пресв. епископа Пелеша** въ Станиславовѣ подае до вѣдомости, щобы всѣ институціи и товариства, котрѣ схочуть взяти участь въ торжествѣ дня 10 л. сѣчня 1886, донесли о тôмъ найдальше до 20 л. грудня с. р. комитетови на руки Впр. о. Т. Шанковского въ Станиславовѣ, а разомъ щобы подали число и имена своихъ делегатôвъ на се торжество.

— **Выдѣлъ Рускои Бурсы Стрыйскои** мае честь просити Вп. Родимцѣвъ на надзвычайный Заг. Збôръ товариства, котрый ôтбудеся 24 л. грудня о год. 11 рано а евентуально о 2 зъ полудня въ льокали Руского Касина. Помѣжь декотрыми важными справами стоитъ на порядку дневнôмъ справозданье комисіи будôвничои и справа продажи реальности. Тому сподѣваесь Выдѣлъ, що интересуючѣ ся справами Бурсы Вп. Добродѣѣ еи не ôткажутся ôтъ численного спôвъудѣлу въ нарадахъ. — *Отъ Выдѣлу Рускои Бурсы Стрыйскои.*

— **Вечерницѣ съ декламаціями и спѣвами** ôтбудутся въ комнатахъ тов. ремѣсникôвъ „Зоря“ при улици Краковскôй ч. 17 въ недѣлю дня 20 с. м. о годинѣ 7 вечеромъ: 1) Ôгчитъ проф. Ол. Яремы“ Про житье и дѣяльнôсть Маркіяна Шашкевича“; 2) Нижанковского композиція „Зъ Окрушкôвъ“, хоръ до слôвъ Федьковича; 3) Декламація стиха „До молодежи“, выголосить п. Евг. Спожарскій; 4) Хоры: „А тьфу тобѣ, цуръ та пекъ!“ и „Жѣнка нѣма“; 5) Евг. Василева „Путпурі зъ народныхъ пѣсень“ сольо, на цитрѣ; 6) Воробкевича, „Синѣ очи“ сольо-квартетъ; 7) Могильницкого „Нынѣшный Галичъ“, декламація выголосить тов. Т. Прокоповичъ: 8) Вахнянина „Наша жизнь“ хоръ. — Вступъ вôльный.

— **Вечерницѣ тов. „Рускихъ Дамъ“** ôтбудутся въ суботу дня 7 (19) с. м. въ сали „Народного Дому“. Вступъ 25 кр. Початокъ о год. 7 вечеромъ.

— **Львôвска метрополича Консисторія** постановила (ч. 7979), що убѣгателѣ о душпастырскѣ приходы, получившѣ вже одну презентаційну грамоту на опорожненый приходъ, а не приславшѣ до Консисторіи своеи резигнаціи на тую-жь грамоту, не будутъ на другій приходъ коляторамъ яко убѣгателѣ предкладанѣ.

— **Загальный Збôръ тов. „Рускихъ Дамъ“** ôтбувся въ недѣлю 1 (13) с. м. До нового Выдѣлу увôйшли: п. Геровска, яко предсѣдателька, п. П. Леонтовичева, яко секретарка, а пп.: Вахнянинова, Дѣдицка, Ковальска, А. Леонтовичева, Любовичева, Ничаева, Огоновска, Павенцка, Площаньска, Савицка и Сивулякова, яко выдѣловѣ.

— **Ново-выбраный совѣтъ „Народного Дому“** представлявся въ комплетѣ минувшои недѣлѣ Впр. метр. Сильвестрови и просивъ о покровительство. Метрополитъ принявъ депутацію ласкаво и обѣцявъ сов. „Нар. Дому“ свою помôчь и покровительство.

— **Въ справѣ бѣдныхъ ученикôвъ** одержали мы ôтъ товариства „Шкôльна Помôчь“ до помѣщеня слѣдуючу ôтзву: „Якъ передъ кождою такъ и передъ сею зимою, заосмотрюе Выдѣлъ „Шкôльнои Помочи“ въ теплу одѣжь и обувье бѣдныхъ дѣтей, учащаючихъ до рускихъ школъ народныхъ при „Нар. Домѣ“ и „им. Пирамовича“. Пôдписаный Выдѣлъ для великого числа бѣдныхъ дѣтей, бувъ примушенымъ замовити сего року бôльше якъ 100 паръ обувя и тôлько жь гунь, но не мае досыть фондôвъ на покрытье тыхъ коштôвъ. Длятого ôтзываемося нынѣ до жертволюбнои публики рускои: мѣсцевои и провинціональнои, щобы поспѣшила съ датками и членьскими вкладками, котрѣ можна присылати черезъ всѣ львôвскѣ рускѣ газеты, або просто до Выдѣлу на руки пôдписаного. — Ôтъ Выдѣлу „Шкôльнои Помочи“. — *О. Ам. Полянскій*, предсѣдатель.

— **Въ справѣ дефравдацій** въ „Общôмъ рольничо-кредитнôмъ Заведенію для Галичины и Буковины“, доручивъ уже ц. к. судъ карный актъ обжалованя Михалкови, бувшому директорови, Киндлерови, завѣдателеви суконного магазину и Хувесови, сензалеви. Натомѣсть застановивъ ц. к. судъ дальше слѣдство противъ п. Юл. Яминьского, бувшого касіера, яко безпредметове. Послѣдный потерпѣвъ отже зовсѣмъ безневинно на чести и вольности черезъ кôлька мѣсяцѣвъ, а въ додатокъ всего теперѣшна дирекція усувае его съ новымъ рокомъ зъ Заведеня. Головна розправа съ обжалованими ôтбудеся имовѣрно въ лютôмъ слѣдуючого року и покаже дуже наглядно, якъ легкомысленно и безсовѣстно п. Михалко et consor. орудовали рускимъ грошемъ. Сума дефравдованыхъ грошей мае сягати дуже высоко.

— **Принятье для пословъ соймовыхъ** дававъ вô второкъ президентъ Львова п. Домбровскій. Кромѣ пословъ явилось также майже всѣ раднѣ мѣста, представителѣ властей духовныхъ, свѣтскихъ и войсковыхъ, професоры университету, и пр. Зъ рускихъ пословъ були тамъ пп.: Романчукъ. о. Сѣчиньскій, Лѣниньскій, д-ръ Антоневичь, Бережницкій, Щ. Билиньскій и Охримовичь; кромѣ нихъ були зъ Русинôвъ: оба владыки, члены метроп. капитулы, проф. д-ръ Олександеръ Огоновскій, сов. о. Василь Ильницкій, проф. д-ръ Ис. Шараневичь, проф. Вахнянинъ и др. Принятье протягнулось до пôвночи а ôтзначалось помѣжь всѣми сегорôчными рецепціями богатствомъ и добôрностею трапезы, яку заставлено заходами президента мѣста для численныхъ, бо майже 500 гостей. — Вчера ôтбулось о 9 год. вечеромъ принятье у намѣстника п. Залеского.

— **Рукоположенье въ єреѣ львôвскои архіепархіи** въ домѣ пресвитерôвъ назначене ухвалою зъ 14 л. отудня до ч. 8260 на день 28 л. грудня 1885 року.

— **Ч. 22 и 22 „Зерцала“** сконфискувала ц. к. прокураторія за вступный стихъ „Генеза *Руси* Бобровича“ и за двѣ илюстраціи: „Метрополичій престолъ передъ 20 лѣтамя а по 20 лѣтахъ“.

— **Корпорація христіяньскихъ купцѣвъ у Львовѣ** приступила послѣдными днями до выборôвъ нового выдѣлу. Предсѣдателемъ корпораціи христіяньскихъ купцѣвъ выбрано п. Михайла Дымета.

— **Жидôвска месть.** Въ Журавици коло Перемышля ôтворила недавно вдова по священику п. Строньска въ власнôмъ домѣ сельску торговлю и постаралась о невеликѣ припасы всѣхъ, для селянъ потрѣбныхъ товарôвъ. Мѣсцевѣ жиды занепокоились дуже сею торговлею и почали ôтгрожуватись на паню С. Грозьбы однакъ не перелякали еи, и она веде дальше свое дѣло. Тымчасомъ минувшого тыждня пôдпалено въ ночи еи дôмъ, котрый въ короткôмъ часѣ ставъ разомъ съ припасами торговлѣ жертвою огню. Голосъ загальный приписуе вину сего нещастя — жидôвскôй мести.

— **Лицитація дôбръ Кошилôвцѣ**, пов. залѣщицкого, бувшои власности бар. Якова Ромашкана, ôтбулась сими днями въ тернопôльскôмъ судѣ окружнôмъ. Добра тѣ, однѣ зъ красшихъ на Подôлю, купивъ за $^1/_2$ миліона зр. властитель Вербôвця, І. Охоцкій.

— **Доповняючій выбôръ** пяти членôвъ рады повѣтовои въ Жидачевѣ зъ громадъ сельскихъ и девяти членôвъ зъ бôльшои посѣлости сего-жь повѣта ôтбудеся въ Жидачевѣ дня 27 сѣчня 1886.

— **Зъ Сокальскихъ сторôнъ доносятъ намъ:** Писано було въ ч. 104 „Дѣла“ о славнôмъ вôйтѣ и агитаторѣ И. Мойсаку зъ Горы въ окрузѣ сокальскôмъ, котрый осмѣленый протекцією п. Полянновского та рады повѣтовои, чуючи за собою широкѣ плечѣ, допускався въ своѣй бутѣ розличныхъ выступкôвъ, а хотяй громада его и скаржила, трудно ѣй було И. Мойсака зъ вôйтôвства усунути. Але якъ збанокъ до часу воду носитъ, такъ и съ И. Мойсакомъ сталося. Зъ причины доказаного ему обманьства, засудили его высшѣ судовѣ власти на два мѣсяцѣ вязницѣ, а въ громадѣ на его мѣсце выбрано нового вôйта. Але на тôмъ не конець. И. Мойсаку выточено ще иншѣ процесы, межи тыми и о замкненье церкви, зъ котрыхъ чей не выкрутится и плечѣ ему не поможутъ. Чи не встыдно теперь тымъ людямъ, що И. Мойсака голубили, а ôнъ кричавъ при выборахъ на цѣле горло, и оскорблявъ честныхъ людей!...

— **Дальшу змѣну назвъ улиць Львова** перевела рада мѣста на засѣданю зъ 17 с. м., держачись консекветно системы зверхнои полонизаціи мѣста. Названо: улицю Слюсарску, „улицею Сокола“; ул. Руры, „ул. Яна Кохановского“; ул. Мосяжну, „ул. Мойсея Байзера“; ул. передъ Соймомъ, „ул. Маршалкôвскою“; а ул. Галицку ôтъ площади Галицкои до Крученыхъ отовпôвъ „ул. Стефана Баторія“.

— **Имматринуляція** на львôвскôмъ университетѣ ôтбулась дня 17 с. м. передъ полуднемъ. До зôбраныхъ слухателѣвъ першого року всѣхъ трехъ выдѣлôвъ промовивъ кôлькома словами ректоръ-магнификъ д-ръ Жмурко. Имматрикульовано 306 слухателѣвъ, зъ котрыхъ припадае 107 на першій рôкъ выдѣлу богословского, 180 на першій рôкъ выдѣлу правничого, а 19 на першій рôкъ выдѣлу философичного.

— **При выборахъ до рады мѣскои въ мѣсточку Кристинополи** выбрали мѣщане бôльшôсть жидôвъ, а такъ буде въ Кристинополи жидъ паномъ бурмистромъ, чого до теперь не бувало. Выборы ôтбувалися при великôй пятницѣ, бо жиды не жалували анѣ напою, анѣ колачѣвъ, щобы тôлько свою бôльшôсть переперти. По выборахъ прійшли мѣщане до розуму и пôзнали, що ихъ отуманено, але за пôзно. Що то не зможе темнота?!

— **Ôтъ Кристинополя пишутъ намъ:** Въ рôчницю основаня читальнѣ въ Сѣлца-белскôмъ ôтбулися ôтповѣдно до статутôвъ зборы членôвъ и выбôръ выдѣлу читальнѣ. Зъ справозданя секретаря читальнѣ мы дôзналися, що читальня мае 6 газетъ рускихъ, а для польского ôтдѣлу 3 газеты польскѣ, — библіотека же читальнѣ дôйшла въ тôмъ первôмъ роцѣ по еи заснованю до 137 книжочокъ. Въ часѣ зборôвъ пôднесли селяне, що противъ читальнѣ агитуе п. Маннъ, лѣсничій въ Кристинопольскихъ лѣсахъ, щобы люде до читальнѣ не вписувалися, на зборы не приходили, книжочокъ и газетъ не читали, бо будутъ за то платити по 25 зр. кары. Предсѣдатель поучивъ селянъ, щобы такои неправды не слухали, бо она походитъ ôтъ чоловѣка, котрый самотный сидитъ въ лѣсахъ, прото певно здичѣвъ а якъ самъ дикій, такъ радъ-бы, щобы всѣ люде були дикими. По списаню протоколу зъ засѣданя, пояснявъ зôбранымъ предсѣдатель о. Чернецкій въ довшôмъ ôтчитѣ „Полеву уставу зъ дня 17 липня 1876“, а по ôтспѣваню кôлькохъ народныхъ пѣсень, розôйшлись зôбранѣ домôвъ. — *К.*

— **На празнику.** До села Стаѣ, пов. равского, прійшли на празникъ два господарѣ зъ сусѣдного села съ набитыми дубельтôвками. Гостѣ зайшли до знакомого собѣ тамошного господаря Луки Заворотнюка, лишили у него стрѣльбы, а самѣ пôшли разомъ съ господаремъ и его родиною до церкви, лишаючи въ хатѣ двѣ жѣнки и селянина Василя Джумана. Коли они выйшли зъ хаты, почала одна зъ оставшихъ жѣнокъ Катерина Джуманиха оглядати набиту дубельтôвку; середъ того дубельтôвка выстрѣлила, а цѣлый набôй пôшовъ въ груди Василя Джумана, котрый до сеи поры бореся мѣжь житьемъ а смертею. Въ справѣ тôй выточено слѣдство судове.

— **Конкурсы учительскѣ:** I. Въ повѣтѣ бережаньскôмъ: 1) при школахъ етатовыхъ съ платнею 300 зр. и мешканьемъ въ Геленковѣ, Лабшинѣ и Потуторахъ; 2) при школѣ филіяльнôй на передмѣстю бережаньскôмъ „Мѣсточко“ съ платнею 360 зр. и додаткомъ на помешканье; 3) при школахъ филіяльныхъ съ платнею 250 зр. рôчно и мешканьемъ въ Котовѣ, Дмухавци, Ôльхôвци, Плаучи малôй, Поточанахъ и Слобôдцѣ. II) Въ повѣтѣ пôдгаецкôмъ: 1) въ 4-клясовôй школѣ мѣшанôй въ Пôдгайцяхъ съ платнею 450 зр.; 2) при школѣ етатовôй въ Голгочахъ съ платнею 400 зр. и мешканьемъ; 3) при школахъ етатовыхъ съ платнею 300 и мешканьемъ: въ Бекеродорфѣ, Бенявѣ, Мужиловѣ, Котузовѣ, Семаковцяхъ, Соколовѣ, Сосновѣ и Старôмъ мѣстѣ коло Пôдгаець; 4) при школахъ филіяльныхъ съ платнею 250 зр. и мешканьемъ въ Маловодахъ, Ракôвци и Шумлянахъ великихъ. Поданя о тѣ мѣсця належитъ вносити черезъ компетентнѣ власти найдальше до 1 л. сѣчня 1886 до рады шкôльнои окружнои въ Бережанахъ.

— **Ôтъ Жовквы пишутъ намъ:** Недавно спалилися стайнѣ войсковѣ въ мѣсточку Мостахъ великихъ и старѣ стодолы на приходствѣ въ Дворцяхъ въ окрузѣ жовкôвскôмъ. Послѣднѣ не були убезпеченѣ. Згадавши о Дворцяхъ, мусимо додати, що въ короткôмъ часѣ маеся обсадити тая посада душпастыремъ. Понеже Дворцѣ приналежатъ до найлучшихъ приходôвъ, а по причинѣ старости покôйного душпастыря, богато вкралося въ село непорядкôвъ, котрѣ належало-бы якъ найскорше усунути, про-то надѣемося, що Всеч. Консисторія Перемыска уложитъ на той приходъ таку листу зъ-посередъ убѣгателѣвъ, що хто-будь приходъ сей получитъ, буде въ станѣ пôднести морально и матеріяльно запущеныхъ дворецкихъ селянъ.

— **Зараза худобы.** Въ деякихъ селахъ повѣтôвъ бережаньского и добромильского сконстатовано коросту, а въ Поточискахъ, пов. городеньского, въ Плотичи, пов. бережаньского, въ Беньковцяхъ, пов. рогатыньского, въ Борычôвцѣ, пов. теребовельского, въ Кошилôвцяхъ, пов. залѣщицкого, и въ Перемышлянахъ носатизну у коней.

— **Въ двôрскôй горальни въ Озѣрнôй**, пов. золочѣвского, пукъ котелъ паровый и три робôтники потерпѣли тяжке ушкодженье тѣла. Жида горальника Соломона Регенбогена потягнено за то до судовои отвѣчальности.

— **Революційнѣ кореспондентки!** Министерство торговлѣ розпорядило, щобы приватнѣ карты кореспонденційнѣ, котрѣ, якъ вѣдомо, може кождый самъ собѣ зробити, мали доконче таку саму величину, якъ тѣ карты, що продаются на почтѣ; щобы на сторонѣ, де мѣститься адреса, була доконче написъ нѣмецка, при нѣй може бути написъ ще и въ иншôмъ языцѣ; дальше, щобы на тôй-же сторонѣ не вытискано нѣякихъ емблемôвъ и зъображень. На другôй сторонѣ карты вôльно вытискати емблемы и зъображеня, однакъ не демонстраційнѣ, анѣ политичного характеру, якѣ довелось вже доси министерству выслѣдити. Карты съ демонстраційными зъображенями не будутъ ôтдаванѣ адресатамъ.

— **На морю Нѣмецкôмъ**, недалеко побережа Норвегіи розбився англійскій корабель Цедронъ и цѣла залога затонула въ филяхъ моря.

— **„Щадничая каса Общого рôльничо-кредитового Заведеня для Галиціи и Буковины** по поводу замкненя рôчныхъ рахункôвъ буде ôтъ 12 (24) до 19 (31) с. р. включно затворена.

— **Въ Болеховѣ** пôдважили злодѣѣ зелѣзною штабою дверѣ до закристіи тамошного костела и зрабували тамъ приряды вартости 35 зр. и 19 зр. готôвки, при тôмъ повыкидали зъ шафъ всю апаратуру и поперевертали богослужебнѣ знаряды на престолахъ.

— **Страшна катастрофа** лучилась въ однôй зъ сибѣрскихъ копалень. Въ наслѣдокъ неосторожности наступивъ тамъ выбухъ 12.000 фунтôвъ динамиту, при чѣмъ утратило житье якъ доносятъ однѣ газеты 100, а якъ доносятъ другѣ, ажь 1000 людей.

— **Долѣшно-австрійске товариство промыслове** намѣряе устроити у Вѣдни въ р. 1888 выставу промыслову, котра мае причинитись до звеличеня припадаючого въ тôмъ роцѣ 40-лѣтного ювилея панованя цѣсаря Францъ-Іосифа I.

— **О трагичнôмъ случаю** доносятъ зъ пôдъ Стрыя: Дня 11 с. м. надъѣхали пôдъ Рыбникомъ два жиды, одинъ властитель села а другій его посесоръ, надъ рѣку Стрый и почали въѣздити въ рѣку, щобъ переѣхати бродомъ. Надъ берегомъ стоявъ рускій священикъ и остерегавъ ѣдучихъ передъ быстрыми филями, та жиды не зважали, въѣхали въ рѣку, а тутъ пôрвала ихъ быстра филя, вывернула вôзъ, а оба они разомъ съ повôзникомъ потонули въ рѣцѣ.

— **Именованя.** Стефанъ Вильгельмъ Іоркашь-Кохъ, практикантъ концептовый Дирекціи почтъ и телеграфôвъ именованый концепистомъ при тôй же Дирекціи у Львовѣ.

— **Маетокъ особистый** помершого испаньского короля Альфонса XII выносить до 200 миліонôвъ лирôвъ (20 миліонôвъ зр.) Вдова по нѣмъ буде одержувати ажь до смерти взглядно до часу заключеня нового супружества 250.000 франкôвъ рôчнои пенсіи, а малолѣтна донька ôтъ хвилѣ оголошеня еи королевою листу цивильну ôтця т. е. 7 миліонôвъ франкôвъ рôчно.

— **Удачнѣ дотепы.** „Буковина“ пише: „Кажутъ що у владыки два языки, а у нашого владыки (Морарію-Андріевича) нема другого, руского, языка“. — „Czas“ подае цѣкавый дотепъ одного презеса соймовои комисіи. Розбиралася одна справа, а члены комисіи, якъ то частенько бувае, барашкували собѣ и не знали навѣть о що ходитъ. — „Чи не зробитъ хто зъ панôвъ якои уваги въ сѣмъ дѣлѣ?“ Члены комисіи мовчатъ здивованѣ. На то презесъ: — „Якъ я бачу, то нѣхто зъ панôвъ не то не робитъ але й не звертае уваги“.

— **Меморіялъ до правительства** выготовила львôвска палата торговельно-промыслова въ справѣ австрійско угорского банку. Въ меморіялѣ тôмъ жадае палата: 1) помноженя филій австро-угорского банку въ Галичинѣ, 2) пôдвысшеня дотацій, 3) ломбарду на товары и земплеплоды, 4) знесеня примусу що до фирмъ и 5) пôдвысшеня кредиту для товариствъ заробковыхъ и господарскихъ.

— **Убійство при сгяганю податкôвъ.** Въ Каровѣ, селѣ пов. равского, припоручивъ дня 1 с. м. начальникъ громады чотыромъ раднымъ, щобы предприняли екзекуцію движимостей у тамошного жителя жида І. Шрекенгамера зъ причины незаплаченого нимъ податку домового. Раднѣ удались до помешканя Шрекенгамера, тутъ однакъ подыбали дуже сильный опôръ якъ зъ стороны самого Шрекенгамера, такъ и его сына. Коли раднѣ помимо того приступили до выповненя свого обовязку, Шрекенгамеръ ударивъ одного зъ нихъ, Ивана Кота, такъ сильно, що сей упавъ на землю, а другого дня закôнчивъ житье. Оба Шрекенмегары утѣкли зъ села и доси ихъ ще не ôтшукано.

— **Нова стація телеграфична** мае бути ôткрыта въ Винникахъ коло Львова.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** Цѣсарь жертвувавъ громадѣ Крива, пов. горлицкого, 100 зр. на реставрацію а громадѣ Липна, того-жь повѣта 100 зр. на докôнченье будовы церкви.

— **Жертвы на Руску Бурсу въ Станиславовѣ** ôтъ 3 (15) липня до 19 (31) падолиста 1885. Вп. Топольницкій, начальникъ ц. к. суду въ Ходоровѣ 5 зр Всч. Соневицкій, парохъ зъ Велеснева 2 зр. Изъ вечерка, устроеного львôвскими академиками 13 зр. 92 кр. По згаданôмъ вечерку дôслали П. Т.: надворн. совѣтникъ п. Лѣтыньскій 10 зр.; судія п. Грабовеньскій 3 зр.; п. Лукіяновичь, почтмайстеръ 1 зр.; дек. о. Левъ Мацѣлиньскій 2 зр.; д-ръ Т. Окуневскій 3 зр.; о. Бородайкевичь 1 зр.; п. Лукасевичь ц. к. нотарь 2 зр.; дек. о. Проскурницкій 1 зр.; дек. о. Залуцкій 2 зр.; п. Антôнъ Алексевичь 1 зр.; о. Андруховичь, парохъ зъ Лысця 1 зр.; о. Паукъ 1 зр. Ôтъ хв. редакціи „Слова“ складку 95 кр. Воч. о. Кисѣлевскій зъ Незвискъ 1 зр. Хв. автономне руске асекураційне товариство при „Славіи“ 10 зр. Зъ представленя театрального, даного руско народнымъ театромъ 25 зр. 62 кр. Ôтъ Свѣтл. Рады мѣскои въ Станиславовѣ 100 зр. Впр. о. Харкевичь, парохъ зъ Кривотулъ 1 зр.—Въ тôмъ-же часѣ доставили въ натураліяхъ: Воч. о. Косевичь зъ Опрышовець 3 копы приколоткôвъ и 140 головъ капусты. Воч. о. Мардаровичь зъ Волчиця 1 копу приколоткôвъ и два кôрцѣ бульбы. Воч. о. Городискій зъ Пасѣчнои 1 копу приколоткôвъ. Воч. о. Грицей зъ Демянова 7 к. и 20 дк. сыра. Воч. о. Романовскій зъ Рыпянки сыра 2 к. и гороху $2^1/_2$ литра. Воч. о. Балницкій зъ Братковець хлѣба 12 бохонцѣвъ. Впр. о. Абрысовскій зъ Тисьменицѣ бульбы 2 кôрцѣ. — Дякуючи повысшимъ П. Т. Дателямъ за ихъ щедрѣ дары, поручаемо дальше теплому покрову ревныхъ Патріотôвъ нашихъ и Благодѣтелѣвъ нашу Бурсу, котра въ сѣмъ роцѣ подае 34 ученикамъ примѣщенье, харчь и помôчь наукову съ ôтцѣвскимъ надзоромъ домашнымъ. — Ôтъ Выдѣлу Братства Св. О. Николая, въ Станиславовѣ дня 19 (31) ноября 1885. *Т. Шанковскій.*

— **Въ користь рускои бурсы въ Бережанахъ** зложили на мои руки ôтъ 1 лат. липня до 31 лат. серпня с. р. слѣдуючѣ П. Т. жертвователѣ: **100** зр. Рада повѣтова въ Бережанахъ: **по 10 зр.** Монастырь оо. Василіянъ въ Бучачи, М. Борисикевичь зъ Зарваницѣ и Т. О. зъ П.; **по 5 зр.** М. Соневицкій зъ Бережанъ, Н. Мариновичь зъ Новосѣлки-Ленчь, Е. Застырець зъ Мозолôвки, М. Борисикевичь зъ Вѣдня, М. Свѣтенькій зъ Кобыловолокъ, Е. Лисинецкій зъ Васильковець, І. Варапучиньскій зъ Прошовы, Т. Стадникъ зъ Сущина, М. Кручковска зъ Лошнева, І. Васильковскій зъ Могильницѣ и Е. Дуткевичь зъ Рудна; **по 4 зр.** Ив. Дурбакъ зъ Увся, В. Богоносъ зъ Хоросткова и И. Гавацкій зъ Перемилова; **3 зр. 68 кр.** І. Топольницкій зô Львова; **по 3 зр.** С. Новосадъ зъ Ковалѣвки, В. Багрыновичь зъ Вишнѣвчика, Т. Теляковскій зъ Бучача, Ф. Борисикевичь зъ Цвѣтовы, М. Павликъ зъ Микулинець, І. Балтаровичь зъ Ладичина и І. Кульчицкій зъ Будзанова; **по 2 зр.** Н. Сѣмяновичь зъ Бобулинець, И. Олесницкій зъ Переволоки, Т. Коцовскій зъ Трибуховець, К. Бѣлинкевичь зъ Ласковець, Н. Танчаковскій зъ Вербôвця, Т. Царевичь зъ Кобыловолокъ, И. Кисѣлевскій зъ Крогульця, Т. Мелешкевичь зъ Ôкна, В. Г. зъ К., А. Крушельницкій зъ Бѣлои, І. Скоморовскій зъ Березовицѣ великои, І. Боцюрко зъ Золотникъ, І. Сабатъ зъ Соснова, І. Витошиньскій зъ Денисова и Левицкій аптикарь зъ Бучача; **по 1 зр. 50 кр.** П. Литиньскій зъ Телячого и И. Яскулякъ зъ Бѣлои; **1 зр. 40 кр.** І. Соневицкій зъ Соколова; **1 зр. 30 кр.** Я. Бачиньскій зъ Могильницѣ; **1 зр. 10 кр.** К. Бѣлевичь зъ Утѣшкова; **по 1 зр.** Р. Кольбергеръ зъ Бережанъ, Т. Барановскій зô Львова, А. Корытко зъ Богатковець, М. Горы-

новичева зъ Бережанъ, Р. Муцѣковскій зъ Плѣхова, Г. Мойсеовичѣвна зъ Ценева, Д. Гузаръ зъ Завалова, И. Навроцкій зъ Голгочь, И. Лотоцкій зъ Половець, А. Могильницка зъ Вишнѣвчика, И. Грабовичь и Е. Дейницкій зъ Бучача, І. Билинкевичь зъ Рукомыша, Ю. Левицкій зъ Жизномира, И. Сѣменовичь зъ Трабуховець, Н. Галущиньскій зъ Звиняча, А. Чемериньскій зъ Будзанова, І. Чемериньскій зъ Яблонова, Н. Мелешкевичь зъ Сухоставу, Ю. Гецѣвъ зъ Тернополя, В. Билиньскій зъ Скалату, Є. Билиньскій зъ Таврова, С. Савула зъ Теребовлѣ, К. Кузикъ зъ Соколова, Д. Бачиньскій зъ Городища, Е. Лебедовичь зъ Козлова, І. Брылиньскій зъ Жовтанець, І. Нарольскій зъ Пустомытъ, Д. Бахталовскій зъ Яблонова, В Шусткевичь зъ Бережанъ, С. Стефуракъ, артистъ руского театру и Братства церковнй зъ Рукомыша и Зарѣванець; **60 кр.** П. Крайковскій зъ Литвинова; **по 50 кр.** И. Лотоцкій зъ Бережанъ, К. Ференцева зъ Литвинова, К. Войтѣховскій зъ Станиславова, Ц Кушикова зъ Лосяча и К. Фрайндъ зъ Яворова; **по 20 кр.** И. Савичь зъ Мужилова, Юл. Панькевичь зъ Рогатына и Н. Ивасюкъ зъ Черновець. — Крôмъ сего при зреализованю книжочокъ Галицкои касы ощадности у Львовѣ до чч. 17.376 и 17.377 влынуло въ тôмъ часѣ яко ôтсотки ôтъ дня 30 марта с. р. до дня 10 липня, взглядно 16 липня с. р. 31 зр. 4 кр. — Высше списанй жертвы разомъ съ прочими у мене яко тогдѣшного касіера знаходячими-ся грôшми, по ôтчисленю выдаткôвъ закупномъ реальности бурсовои условленыхъ и квоты 20 зр. 32 кр. яко коштôвъ подорожи, зôстали дня 7 лат. вересня с. р. переданй Выдѣлови бурсовому въ наслѣдокъ зложеня моихъ чинностей касіерскихъ, котре того-жь дня наступило. Про-се упрашаю, Высокоповажаный Выдѣлъ Рускои Бурсы въ Бережанахъ зволитъ удѣлити менѣ абсолюторію. — Въ Бережанахъ дня 3 (15) студня 1885. — *Юліянъ Насальскій*, ц. к. проф. гимназіи.

— **Для бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи** приславъ п. Яковъ Шебецъ зъ Сушна 3 зр. 95 кр. узбираныхъ зъ забавы... Гостѣ забавляючйся привели въ дѣло красну девизу nuscere utile dulci... Спаси Бôгъ! — *В. Илъницкій.*

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

На конкурсъ розписанй ухвалою зъ 10 студня 1885: 1) до ч. 8140 капел. Надѣтичѣ, дек. роздôльского, над. фундація Скарбка; 2) до ч. 8141 пар. Ямелниця, дек. окôльского, наданя метр. ординаріяту. — Речинець на обѣ посады до 4 л. лютого 1886.

Въ пропозицію на Вирôвъ, дек. буского, принятй оо. І. Онуфр. Зацерковный, II. Юліянъ Твардіевичь, III. Теодоръ Бѣлевичь, 4) Іосифъ Шанковскій.

Канон. институцію получили оо.: I) Мих. Величко на Молодинче, дек. ходорôвского, и 2) Юліянъ Габрусевичь на Махнôвцѣ, дек. нараѣвского.

Введенй оо.: 1) Созонтъ Медвецкій яко завѣдатель Острова; 2) Терапонтъ Котовичь яко парохъ въ Пôдберѣзцяхъ (по увôльненю о. Вас. Бернацкого).

Завѣдательство ex currendo парохіи Рогачинъ (по смерти о. Шушковского) поручено о. Любѣнецкому зъ Курянъ.

Увôльненье ôтъ испыту конкурсового получили оо.: 1) Діонис. Заневичь, пар. въ Гриневѣ, и 2) Исид. Якимовичь, капелянъ въ Сапоговѣ.

До колегіи св. Атанасія въ Римѣ принятый Климентій Пацановскій.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

Густавъ Іорданъ Коссакъ, адъюнктъ уряду податкового въ Стрыю, упокоився 14 л. грудня по короткôй але тяжкôй недузѣ въ 34 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

Теодоръ Хоминьскій, учитель народный въ Реклинци, коло Мостôвъ великихъ, щирый рускій патріотъ, умеръ въ 61 роцѣ житя а 36 трудячои учительскои службы. Вѣчна ему память!

Григорій Струминьскій, высл. народный учитель въ Ланчинѣ, умеръ послуживши щиро народнôй школѣ черезъ 19 лѣтъ. Вѣчна ему память!

Ксенофонтъ Дольницкій, сынъ о. Дольницкого зъ Зазулинець, укôнченый слухатель политехники а опôсля асистентъ въ хемичнôй лябораторіи п. Вол. Качалы въ Кіевѣ, бувшій членъ „Академичного Братства" и щирый рускій патріотъ, умеръ въ 25 роцѣ житя въ домѣ ôтця свого въ Зазулинцяхъ. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Украиньскій театръ въ Одессѣ** — читаемо въ „Одесск. Вѣстнику" — на перше представленье „Назаря Стодолѣ" згромадивъ дуже численну публику; театръ бувъ биткомъ повный. Старыхъ своихъ знакомыхъ: Кропивницкого, Заньковецку, Садовского и другихъ, повитала публика съ рѣдкимъ ентузіязмомъ. Театръ дрожавъ ôтъ оплескôвъ. Зъ новыхъ силъ звертали на себе увагу панѣ Маркова своею незвычайно природною грою и п. Поназій симпатичнымъ, шовковымъ голосомъ. Теперѣшный складъ трупы стоитъ высше ôтъ торôчного, особливо же хорошй хоры. Сего сезону украиньскій театръ поставитъ першій разъ на сценѣ новй штуки: „Чортова скала" (мельодраматъ), „Розумный дурень" (комедія) и „Вуса" (комедія).

— **П. Скальскій**, артистъ польского театру львôвского, дае въ Бродахъ дня 22 с. м. спôльно съ народнымъ рускимъ театромъ пôдъ дирекціею пп. Биберовича и Гриневецкого вечерокъ гумористично-драматичный. Програма вечерка слѣдуюча: 1. Сцена зъ „Майстеръ и челядникъ", комедіи Корженьовского, ôтграе п. Скальскій. 2. „Тато на заручинахъ", комедія народна, ôтграютъ артисты руского театру. 3. Сцена зъ мельодрамы „Хлопъ миліоновый" съ куплетами ôтповѣдными до нагоды, ôтграе п. Скальскій. 4. Нôчлôгъ въ Апенинахъ, оперетка, ôтграютъ артисты руского театру. 5. Баронъ Иппельмаеръ оповѣдае о своѣмъ балю, сцена въ языцѣ жидôвскôмъ, ôтграе п. Скальскій. — Билеты можна скорше замовляти въ канцеляріи руского театру.

— **На засѣданю членôвъ общества лѣтописця Нестора въ Кіевѣ** дня 1 (13) грудня читали рефераты П. Малишевскій „Чи патріярхъ Єремія посѣтивъ Кіевъ въ 1588—89 р.?" Референтъ прійшовъ до заключеня, що той патріярхъ, бувшій у Львовѣ, великій защитникъ Львôвского Ставропигійского Братства, не бувъ въ тыхъ рокахъ въ Кіевѣ. — Проф. Вол. Антоновичь оповѣстивъ членôвъ общества про приготовлюване выданье актôвъ архиву кн. Сангушка. Першій томъ (а всѣхъ мае бути чотыри) мѣститъ въ собѣ акты ôтъ 1366 до 1506 р.: 22 акты зъ XIV стол., 97 зъ XV а 14 зъ початку XVI столѣтя. Зъ тыхъ 85 написанй по руски. Буде се новый, важный матеріялъ для исторіи захôдной Руси. Акты дѣлятся на державнй и бытовй. Першй характеризуютъ ôтносины князѣвъ литовскихъ до удѣльныхъ князѣвъ, суть тутъ договоры и грамоты. Суть въ актахъ слѣды боротьбы въ мѣстахъ магистрату съ дворяньствомъ, есть дещо цѣкавого до характеристики ôтносинъ мѣщаньскихъ, селяньскихъ и тогдѣшного суду.

— **„Сборникъ малороссійскихъ узоровъ"** Т. Г. Корчакъ-Новицкого, выйшовъ сими днями въ Кіевѣ. „Збôрникъ сей — пише кіевска „Заря" — займе середъ подôбныхъ выдань (а есть ихъ богато) выдатне мѣсце. Вызначаеся доборомъ взорôвъ, рôзнородностею и наконець, въ порôвнаню съ другими, богатствомъ. До збôрника взорôвъ додана азбука для значеня бѣля".

— **„Буковиньскій Календарь рускій"**, выданый накладомъ „Рускои Бесѣды" въ Черновцяхъ, мѣститъ: часть календарску, информаційну, забавно-наукову и повный шематизмъ всѣхъ урядôвъ и закладôвъ на Буковинѣ. Въ части забавнôй бачимо статіи: „Наумъ Шрамъ", житьепись съ илюстраціею; „Изъ поезій Федьковича, Наума Шрама и Данила Млаки"; „Иголка Угорка", казка Федьковича; „Передъ новымъ рокомъ", смѣшна повѣсть Лукича, и др. — Цѣна календаря 50 кр. а. в.

— **„Буковиньско-рускій Альманахъ Союза"** появится зъ друку на певно ще передъ новымъ Рокомъ.

— **Юрій Федьковичь** написавъ книжочку „Колядникъ" (збôрникъ колядокъ для молодежи), котра выйде накладомъ черновецкои „Рускои Бесѣды".

— **„Библотеки для молодежи"**, выдаванои мѣсячными книжочками пôдъ редакціею Омеляна Поповича въ Черновцяхъ, выйшла книжочка 11-та, и ôтзначаеся, якъ попереднй, доборомъ статеекъ. Въ слѣдуючôмъ роцѣ „Библіотека для молодежи" буде выходити такъ само, якъ въ 1885 роцѣ, мѣсячными книжечками, а буде улучшена черезъ илюстраційки, котрыхъ сего року не бувало.

— **Поезіи Володимира Масляка**, котрыхъ доси значне вже число радо умѣстали всякй нашй періодичнй выдавництва, выйдутъ зôбранй разомъ въ однôмъ томѣ, кромѣ печатаныхъ будутъ помѣщенй въ збôрнôмъ выданю многй ще непечатанй доси поезіи сего талантливого писателя. (О условіяхъ предплаты на се выданье гл. инсераты „Дѣла".)

— Съ новымъ 1886 рокомъ почне выходити у Львовѣ науково суспôльный мѣсячникъ польскій **„Przegląd społeczny"**. Якъ довѣдуемось, редакція того мѣсячника мае трактувати и справы рускй поважно и розумно. Побачимо!

— **„Русь"** — такъ называеся органъ св. Луки Бобровича, о котрôмъ ôтъ давна ходили слухи, що буде выходити, а теперъ уже и появився. Вже въ 1-шôмъ числѣ „Руси" цѣла душа ексъхолмчака и протегованця Змартвыхвстанцѣвъ св. Л. Бобровича вылилась, мовь на тарѣль. Съ замахомъ „дзьельнего повстаньца польскего" той „почцѣвы коьенжуньо" (нынѣ проповѣдникъ у св. Юра а незадовго може „пробощь уніцкі" въ Трибухôвцяхъ) „валі" на всѣ боки, всѣхъ Русинôвъ, якй лише дыхаютъ въ Галичинѣ, а всѣ польскй газеты бютъ ему „браво". Ну, и не диво. Знайшовъ свôй свого... яке ѣхало, таке здыбало. Якъ обомъ сторонамъ съ тымъ добре, то нехай собѣ тѣшатся, — не довго буде тои потѣхи... Мы вже бачили всякй подôбнй дива, а все они кôнчились — крахомъ.

Послѣднй вѣсти.

Зъ Бѣлграду доносятъ: Члены войсковои комисіи прибули до Бѣлграду дня 17 л. грудня и по полудни того жь дня ôтъѣхали до Ниша. Зъ Софіи доносятъ, що Австрія готова вплынути на Сербію, щобы стягнула свое войско зъ округа Видина. Коли-бъ то сталося, то уже легко прійшло-бъ до помиреня обохъ спорячихъ сторôнъ.

Зъ Вѣдня доносятъ: Генералъ Корнаро именованый уже намѣстникомъ Дальматіи.

Надôслане.

Знамените средство до забавы и занятя дѣтей. Якъ довѣдуемося выбираютъ сего року при закупнѣ забавокъ передовсѣмъ Рихтера скринки съ камѣнцями до забавы. И тутъ знову показуеся, що родичѣ звертаютъ чимъ разъ бôльше увагу на такй забавки, що заразомъ и поучуютъ. Въ якъ великôй мѣрѣ есть се якъ разъ при скринкахъ съ камѣнцями до будовы, се певно видѣвъ ласкавый читатель съ поданои передъ кôлькома днями оцѣнки, а позаякъ Рôздво вже недалеко, то уважаемо за ôтповѣдне звернути на се солидне средство до забавы и занятя.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

(2—?) купуе и продае

всякй вартостнй паперы и монеты

по курсѣ дневнôмъ.

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 100—?

Специяльности и универсальнй средства,

францускй и иншй, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншй фирмы оповѣщуванй.

Зъ причины празника Зачатія Пресв. Богородицѣ, припадаючого въ понедѣлокъ, слѣдуюче число „Дѣла" выйде въ середу въ збôльшенôмъ объемѣ.

Курсъ Львôвскій зъ дня 18 л. грудня 1885

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	225 75	229 —
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	225 50	229 75
Банку гип. галиц. по 200 р.	273 —	277 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	99 35	100 35
„ „ „ по 4% ав.	90 40	91 40
„ „ „ по 5% ав. період.	99 35	100 35
Банку гип. галиц. 6% ав.	87 25	88 25
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	91 50	92 50
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаціи галиц. 5% м. к.	103 —	104 —
Облиги комунальнй банку краевого 5%	97 —	98 —
Пожички кр. въ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	25 50	27 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 88	5 98
„ цѣсарскій	5 92	6 08
Наполеондоръ	9 94	10 04
Пôвимперіялъ	10 27	10 37
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	1 22½	1 24½
100 марокъ нѣмецкихъ	61 55	62 35
Срѣбло	— —	— —

(безъ текучого куп. безъ купону)

Гербата **ГЕРБ ТА** Гербата

Россійска караванна

въ торговли гербаты

В. АДАМОВИЧА

въ БРОДАХЪ

въ оригинальныхъ пакетахъ

по зр. 2·50, 3·50 и 4·50

за фунтъ.

Гербата Гербата

1528 2—5

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручае Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 41—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Накладомъ Редакціи „Дѣла" выйшли доси:

1. **Въ оборонѣ чести** зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*, 3 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 50 кр. (съ пересыл. 2·70)
2. **Дымъ**, зъ россійского *И. Тургенева*. Цѣна 1·50 зр. (съ перес. 1·70)
3. **Стефанъ Лаврентій**, зъ англійского *Едвардса*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 70 кр. (съ пересыл. 2·90)
4. **Любовь Убогого Молодця**, зъ францускогo *Октава Фейлета*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересыл. 1·30)
5. **Новорочнй Дзвоны**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 60 кр. (съ пер. 70 кр.)
6. **Грошѣ а праця**, зъ шведского *Дядька Адама*. 3 томы въ однôй книжцѣ. Цѣна 3 зр. 20 кр. (съ пер. 3·40)
7. **Мѣщаньске племя**, зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересылкою 1·35)
8. **Зъ великого свѣта**, зъ францускогo *Октава Фейлета*. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90)
9. **Фромонтъ молодшій и Рiслеръ старшій**, зъ францускогo *Додета*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ перес. 2 зр.)
10. **Золотый Чоловѣкъ**, зъ угорского *М. Іокая*. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ пересылкою 2 зр.)
11. **Два мѣста**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 2 зр. (съ пересыл. 2·20)
12. **Мертвй душѣ**, зъ россійского *М. Гоголя* (съ портретомъ автора). Цѣна 1·80 (съ перес. 2 зр.)
13. **Батько Горіо**, Бальзака. Цѣна 2 зр. (съ перес. 2 зр. 20 кр.)
14. **Князь Серебряный**, А. К. Толстоя. Цѣна 2 зр. (съ перес. 2 зр. 20 кр.)
15. **Зъ чужихъ зѣльникôвъ**. Цѣна 1 зр. 40 кр. (съ перес. 1 зр. 60 кр.)

Хто купуе найменше за 10 зр., дôстае 20% рабату.

Кромѣ того можна черезъ Администрацію „Дѣла" дôстати:

Безталанне Сватанье, образъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барвѣнокъ (В. Барвѣньскій). Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.) Весь доходъ призначеный на фондъ стипендійный имени Вол. Барвѣньского.

Кобзарь Т. Шевченка ч. I., оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьеписею поета. Цѣна 40 кр. (съ перес. 45 кр.)

Украиньскй Гетьманы Выговскій и Юрій Хмельницкій, Ив. Левицкого (Нечуя). Цѣна 20 кр. (съ пересыл. 25 кр.)

Переводы Ос. Шухевича. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.

Всѣ повысшй книжки суть найотвѣтнѣйшй на подарунки.

СУХА РЫБА

Судакъ, Сазанъ	найлучшій по . .	60 кр. за кил
Судакъ, Сазанъ	середный по . .	50 „ „ „
Таранъ, Вобла карбôвка чищена	по .	50 „ „ „
Вобла карбôвка нечищена	. .	40 „ „ „

Оселедцѣ копченѝ по 12—15 кр. за штуку

Баликъ рыба по 3 зр. за кил., въ меньшихъ частяхъ по $4^1/_2$ кр. ôтъ дека.

Коробки и мищинки деревлянѝ, круглѝ, точенѝ, крашенѝ червоно и золото въ цвѣты, дуже хорошо здѣланѝ, по 5, 8, 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50 кр. за штуку, ôтповѣдно ихъ величинѣ.

Бôльшѝ миски и медницѣ по 50, 60, 80, 100, 120 и 150 кр.

Коралѣ венецкѝ шкляни, величины лѣскового орѣха и меншѝ въ рôжныхъ краскахъ и зъ рôжнобарвными оздобами.

Чай правдивый караванный, спровадженый изъ Хинъ сухимъ путемъ черезъ Иркутскъ, Уралъ, Нижный Новгородъ, Москву, въ оригинальныхъ, караванныхъ шкôряныхъ цыбыкахъ и розваженый пôдъ надзоромъ Заряду въ пачки пльомбованѝ, есть уже на складахъ **Народнои Торговли во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ** и продаеся въ $^1/_4$ фт. пачкахъ по 80, 90, 100, 125 кр. а въ $^1/_8$ фт. пачкахъ за половину повысшои цѣны.

Чай удержуеся въ осôбнôмъ складѣ, ôтдѣльнôмъ ôтъ другихъ товарôвъ.

Впроваджуючи чай сей чистого и ароматичного смаку въ нашихъ торговляхъ, надѣемся нимъ добре услужити нашимъ Вп. Гостямъ.

Крамницямъ опускаеся 15% ôтъ цѣнъ повысшихъ артикулôвъ.

5—? **ЗАРЯДЪ „НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ“.**

КОНКУРЕНЦІЯ

ОБМАНѢ КÔНЬСКИМИ ДЕРГАМИ!

Истнуюча ôтъ 87 лѣтъ ц. к. упр. краєва

Фабрика дергъ и коцôвъ

давн. Лихтенауера вдовы и Сынôвъ

посылае черезъ свôй складъ вѣденьскій

ДЕРГИ НА КОНѢ

190 цм довгѝ, 130 цм. широкѝ, въ якости не до въужитя, съ темнымъ тломъ и ясными краями

за штуку

ЗР. 1·60

вразъ съ опакованьемъ.

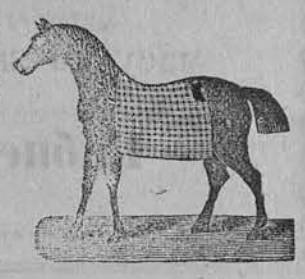

При закупнѣ що найменше 10 штукъ, 1 штука даромъ або 10% опусту зъ цѣны.

Лишь черезъ фабрикацію въ великôй масѣ и черезъ величезный ôтбутъ єсьмо въ тôмъ положеню, що можемо ôтступати **дерги на конѣ такъ незвычайнои величины и такъ знаменитои якости, а до того ще по такъ незвычайно дешевыхъ цѣнахъ.** Сотки подякъ може кождый переглянути.

Посылка за послѣплатою. Недогôднѝ пріймаются назадъ безъ трудностей.

Зважати докладно на адресу:

Головный складъ фабричный дергъ на конѣ

Вѣдень, I., Rothenthurmstrasse 14.

Пересторога

Перестерѣгаемо кождого передъ закупномъ товарôвъ ôтъ тыхъ фирмъ, котрѝ лякаются пôдписати публично своє имя и пôдроблюютъ безправно нашъ анонсъ.

!! Стережѣтся !! 1530 2—6

Якъ скоро можна усунути ослабленье нервôвъ и бракъ апетиту

черезъ вынаходъ солодового екстракту п. Іоана Гоффа въ Берлинѣ и Вѣдни (Bräunerstrasse 8) доказує письмо панѣ Баксай у Вѣдни въ котрôмъ она каже:

„Вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого пива здоровя зъ екстракту солодового зменшилась моя недуга, сонъ и апетитъ повернули.“

Не можна змѣркувати радôсть чоловѣка, що по довшôй недузѣ тѣшится знову здоровємъ, то щастье посѣдаю я знову. По довшôмъ ослабленю нервôвъ, браку апетиту и замуленю якъ такожь непокоячôй безсонности почала я уживати Вашихъ славнозвѣстныхъ Іоана Гоффа препаратôвъ солодовыхъ и вже по зъужитку 8 фляшокъ Вашого неоцѣненого Іоана Гоффа пива здоровя зъ екстракту солодового съ солодовою шоколядою здоровя Іоана Гоффа почала моя недуга зменшатися, и теперь слава Богу, мôй сонъ здоровый, апетитъ добрый, и замуленье уступило. Высказуючи Вамъ мою глубоку подяку уповажняю Васъ въ хосенъ всѣхъ страдаючихъ оголосити моє признанье.

Вѣдень, дня 24 мая 1884.

Марія зъ Баксай. Johannesgasse 19.

Єго Вел. цѣсарь и король Вильгельмъ I. ôтзначивъ фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, вселаскавѣйшимъ письмомъ признательности, удѣленьемъ титулу совѣтника и достоиньствомъ рицаря.

Щé передъ тымъ говоривъ Єго Вл. бл. п. король Вильгельмъ IV.: „Ваше хороше пиво жолудкове добре на мене ôтдѣлало“.

Єго Вел. цѣсарь Австріи Францъ Іосифъ I декорувавъ всевысочайшою власною рукою фабриканта екстракту солодового, Іоана Гоффа, говорячи: „Тѣшитъ мене, що можу такого чоловѣка, якъ Вы, ôтзначити“.

Прошу заразъ выслати пиво здоровя зъ екстракту солодового Іоана Гоффа для Єго Вел. царя Россіи, Александра. (Телеграфична депеша Єго Вел. черезъ гр. Шувалова.

Єго Вел. король саксоньскій заявивъ: „Вашъ екстрактъ солодовый зробивъ добре королевôй-матери“. (Мотивъ до надѣленя титулу придворного доставника)

До пана **Іоана Гоффа**, черезъ свôй вынаходъ пôсля єго имени названыхъ Іоана Гоффа препаратôвъ уздоровляючихъ зъ екстракту солодового, ц. к. совѣтника, властителя золотого хреста заслуги, съ короною, рицаря высокихъ прускихъ и нѣмецкихъ орденôвъ, фабрикъ въ Берлинѣ и Вѣдни, Graben, Bräunerstrasse 8.

Замѣтка. Всѣ оголошеня екстрактôвъ солодовыхъ суть пôдробки, на що недужій и лѣкарь повиннѝ звертати увагу. — Яко знакъ правдивости мусить бути на солодовыхъ препаратахъ Іоана Гоффа значокъ забезпеченя (зъображенье вынаходця, Іоана Гоффа и пôдписъ Іоана Гоффа). 1480 6—6

Цѣны въ Вѣдни: Пиво здоровя зъ екстракту солодового (съ скринкою и фляшками): 6 фляшокъ 3·82 зр., 13 фляшокъ 7·26 зр., 28 фляшокъ 14·60 зр., 58 фляшокъ 29·10 зр. — Згущеный екстрактъ: солодовый 1 фляконъ 1·12 зр., $^1/_2$ флякона 70 кр. — Шоколяда солодова $^1/_2$ кильо I 2·40 зр., II 1.60 зр., III зр. 1. — Бонбоны солодовѝ въ торбинкахъ по 60 кр., 30 кр., и 15 кр. — **Низше 2 зр. нѣчо не высылаеся.**

Всѣ мѣсяця продажѣ суть уповажненѝ литографованымъ закрашенымъ плякатомъ до дальшои розпродажи.

Склады у Львовѣ: у С. Рукера, П. Миколяша, Кароля Баллабана и въ Народнôй Торговли. — **Въ Краковѣ:** К. Вишневскій, аптика I Травчиньского, Іоана Яница. — **Въ Дрогобычи:** Т. Яблоньскій, Айхмиллеръ, аптика Рачка, А. Райсъ и Народна Торговля. — **Въ Коломыи:** аптика Іоана Сидоровича. — **Въ Перемышли:** М. Кругъ, Народна Торговля, аптика А. Маньковского. — **Въ Станиславовѣ:** А. Амировичъ, I. Мацурачъ, К. Іонасъ и Народна Торговля. — **Въ Тернополи:** Ф. Ямругевичъ, Н. Кагане, аптикарь и Народна Торговля. — **Въ Чернôвцяхъ:** Игн. Шнирхъ, А. Баеръ и дръ Барберъ; **Въ Борыславѣ:** Самуилъ I. Фрайндъ.

Ц. к. Зелѣзницѣ державнѝ.

Съ днемъ 1 л. сѣчня 1886 р. увôйде въ житье нова тарифа съ знижеными цѣнами для безпосередного особового руху межи стаціями ц. к. австрійскихъ зелѣзниць державныхъ и стаціями ц. к. упривилиеванои Пôвнôчнои зелѣзницѣ имени цѣсаря Фердинанда. Рôвночасно буде знесена важнôсть дотычнои тарифы зъ дня 1 сѣчня а взглядно 15 червня 1885 р.

Ц. к. Зелѣзницѣ державнѝ.

Постановленѝ съ днемъ 1 червня с. р. перманентнѝ рôчнѝ карты ѣзды для частковыхъ шляхôвъ, по котрѝ вже сего року зголосилося велике число абонентôвъ, — хотяй карты тіи були выданѝ лишь на 7 мѣсяцѣвъ — будутъ выдаванѝ и дальше, зачавши ôтъ дня 1 сѣчня 1886 року. Зниженье цѣны для картъ закупленыхъ въ протягу року не може мати мѣсця. Цѣны такихъ картъ обчисляются въ сей способъ, що до постоянои таксы, однакои для всѣхъ шляхôвъ и выносячои 60 зр. для I-шои, 45 зр. для II-гои а 30 зр. для III-тои клясы, дочисляеся суму, котра выйде зъ розмноженя числа кильометрôвъ черезъ належнôсть за одинъ кильометръ, выносячу 60 кр. I-шою, 45 кр. II-гою, а 30 кр. III-тою клясою.

Кромѣ сихъ перманентныхъ картъ для поодинокихъ шляхôвъ будутъ выдаванѝ такожь перманентки на всѣ шляхи державныхъ зелѣзниць за цѣну 300 зр. I клясою, 225 зр. II-гою а 150 зр. III тою клясою.

Всѣ перманентки выдае ц. к. генеральна Дирекція у Вѣдни, але можна ихъ получити такожь черезъ ц. к. Дирекціи руху або черезъ котру-небудь стацію ôтповѣдного шляху. Уряды тѝ подаютъ такожь близшѝ условія дотычно сеи справы.

До замовленя годится долучити ôтповѣдну належнôсть разомъ съ фотографіею своеи особы, а позаякъ заходитъ надѣя, що замовлень такихъ буде чимало, то завзываеся интересованыхъ, щобы замовленя свои зголошували якъ найскорше а увôйдутъ ще передъ 1-имъ сѣчня 1886 р. въ посѣданье жаданыхъ перманентокъ.

Запросины до предплаты на

„ЗОРЮ“.

Въ роцѣ 1886 буде „Зоря“ выходити такъ якъ доси по два разы въ мѣсяць, безъ „Библіотеки“, на красшôмъ паперѣ, кождый н-ръ въ объемѣ 2—$2^1/_2$ аркуша. Цѣлорôчнѝ предплатники, котрѝ надôшлютъ предплату до кôнця сѣчня 1886 р. дôстанутъ премію: або зъ книжокъ давнѣйшого выданя „Зорѣ“ въ вартости 1 зр., або образы, представляючѝ Гуцула и Гуцулку по зниженôй цѣнѣ за 60 кр., съ пересылкою 80 кр.

Докладный проспектъ авторôвъ запомагаючихъ „Зорю“, якъ такожь важнѣйшихъ праць, котрѝ будутъ въ слѣдуючôмъ рочнику замѣщенѝ, розôшле Редакція небавомъ,

РЕДАКЦІЯ „ЗОРѢ“.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА.

въ Тернополи

поручає Всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ при надходячихъ святахъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

На Коляды поручаю для дѣтей:

Коляды або пѣснѣ на Рождество Христове по 20 кр.

Образки малѝ съ рускими написями за 100 штукъ по 35 кр., 40 кр., 45 кр., 60 кр. и зр. 1 и высше.

Медалики и хрестики францускѝ розличнои величины по 8 кр., 10 кр., 15 кр., 20 кр. и высше за тузинъ.

О ласкавѝ замовленя упрашаю!

1541 1—0 **В. Стахевичъ въ Тернополи.**

Елястичнѝ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство забезпеченя ôтъ протягу, 1481

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Ринокъ ч. 38.

НАФТУ

можна получати за посредствомъ

Народнои Торговлѣ

у Львов

Въ бочкахъ

около 150 кильогр.=около 180 литрôвъ.
Н-ръ 1 незапальна, кришталева по 24 зр. за 100 кил.
Н-ръ 2 незапальна по 23 зр. за 100 к
Н-ръ 3 жовтава по 21 зр за 100 кил.

Въ камѣнкахъ

около 16 20 кильограмôвъ:
Н-ръ 1 по 26 кр. за кильогр.
„ 2 „ 24 „ „ „
„ 3 „ 22 „ „ „

Кавція за бочку 3 зр., за камѣнку 50 кр. Опакованье камѣнки 40 кр. Цѣны loco Львôвъ. Достава до зелѣзницѣ ôтъ бочки 40 кр., ôтъ камѣнки 20 кр. Помпа бляшана до помпованя нафты зъ бочки 1 зр. 80 кр.

За нафту ручимо, що безъ всякои примѣшки, дае ясну поломѣнь и выгорює до остатка; при тôмъ легка, а со при продажи на мѣру користно.

Высылаеся тôлько за послѣплатою або за надôсланю напередъ готôвку.

1511 3—3

Подписка на 1866 годъ

на большую ежедневную, политическую, общественную и литературную газету

„Русскій Курьеръ“.

ГОДЪ СЕДЬМОЙ.

Русскій Курьеръ выходитъ ежедневно въ форматѣ большихъ газетъ по слѣдующей программѣ:

I. Постановленія и распоряженія правительства. II. Обзоръ политическихъ событій и общественной жизни; обсужденіе „вопросовъ дня“. III. Хроника: извѣстія придворныя, военныя, научныя, литературныя, художественныя, театральныя, музыкальныя, торговыя и др. Біографія и некрологи. IV. Телеграммы. V. Московскій дневникъ. VI. Мнѣнія русской и иностранной печати по текущимъ вопросамъ. VII. Жизнь Россіи: народное образованіе, земство, городское и крестьянское самоуправленіе, промышленность и торговля, дѣла духовенства и явленія въ области раскола; корреспонденціи изъ Россіи; извлеченія изъ журналовъ и газетъ. VIII. Иностранныя извѣстія: корреспонденціи изъ-за границы; извлеченія изъ иностранныхъ газетъ. IX. Литературный отдѣлъ: романы, повѣсти, очерки, разсказы, сцены, стихотворенія. X. Фельетонъ, обзоръ явленій внутренней жизни; литературная лѣтопись; обзоръ журналовъ; историческій листокъ; научная хроника; хроника заграничной жизни; театръ и музыка; желѣзнодорожная лѣтопись. XI. Критико библіографическій отдѣлъ: статьи по разнымъ отраслямъ наукъ, искуствъ и промышленности. XII. Судебная хроника: судебные процессы. XIII. Разныя извѣстія: случаи, анекдоты и проч. XIV. Справочный листокъ: свѣдѣнія — биржевыя, желѣзнодорожныя, театральныя и отвѣты редакціи. XV. Объявленія.

УСЛОВІЯ ПОДПИСКИ:

Съ доставкою въ Москвѣ:		Съ пересылкою во всѣ города:		Заграницу:	
на годъ	8 р. 50 к.	на годъ	9 р. — к.	на годъ	18 р. — к.
„ 6 м.	4 „ 50 „	„ 6 м.	5 „ — „	„ 6 м.	10 „ — „
„ 3 м.	2 „ 50 „	„ 3 м.	2 „ 75 „	„ 3 м.	5 „ 50 „
„ 1 м.	1 „ — „	„ 1 м.	1 „ 10 „	„ 1 м.	2 „ 20 „

Подписка принимается съ 1-го по 1-е каждаго мѣсяца и не далѣе конца года. Гг. иногородніе, при возобновленіи подписки, благоволятъ прилагать свой печатный адресъ. — За перемѣну адреса городскаго и иногородняго — 30 коп. При перемѣнѣ городскаго на иногородній доплачивается разница въ цѣнѣ подписки.

Подписка и объявленія принимаются въ Москвѣ: въ конторѣ изданія Москворѣцкій мостъ, домъ Н. П. Ланина.

Редакторъ-издатель **Н. П. Ланинъ.**

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручає **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны переграннѝ. 14—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѝ. 1492

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акцій. Банку Гипотечного

1349 52—? купує и продає

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнѝ и 5% Листы Гип. преміованѝ

котрѝ пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ д. 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по 110 за 100)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи.

„ПОРВАЛАСЬ НИТКА!“

Комедія на 4 справы.

Написавъ **Олександеръ Я. Кониській.**

Цѣна 30 кр. а. в.

Въ м. VIII-цѣ, сторôнъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію „Дѣла“. Съ высылкою по-за Львôвъ 32 кр. за примѣрникъ.

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ поезій

Володимира И. Масляка.

Выданье обôймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на велиновôмъ папери съ виньеткою, зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.

Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.

Предплаты и замовленя пріймаютъ такожь Редакція „Дѣла“ и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

Власный досвѣдъ есть найлѣпшій! Хто о тôмъ сумнѣваеся яке мае ужити средство противъ ревматичныхъ болѣвъ або доймаючого гôстця той най купитъ за 40 кр. фляшку правдивого

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

Сѣмнайцятилѣтный досвѣдъ и безчисленнѝ успѣхи ручатъ за то, що тыхъ 40 кр. не выдаются на кармо. Склады майже въ всѣхъ аптикахъ. Головный складъ: Аптика пôдъ залотымъ львомъ въ Празѣ, Altstadt

1483 (4 · 34)

Громада мѣсточка Товсте

(коло Грымалова)

потребує **писаря громадского,** котрый бы бувъ съ уставами добре обзнакомленый. Убѣгателѣ маютъ зголосити ся до уряду громадского въ Товстôмъ.

ПОХÔДЪ СОБЕСКОГО

пôдъ Вѣдень р. 1683.

Написавъ Стефанъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Дôстати можна въ администраціи Дѣла.

Ц. к. генеральна Дирекція
австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.
Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова Дрогобыча, Загôря и Звардоня.
Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.
Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.
Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя,о Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни

Бродъ! Бродъ!

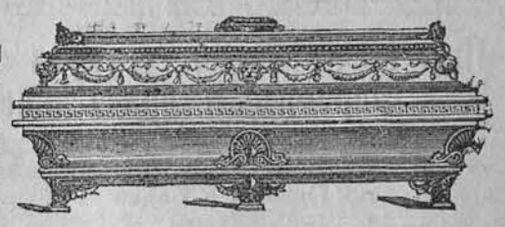

Фабричный складъ

домовинъ металевыхъ въ великôмъ выборѣ урядили мы для Бродôвъ и околицѣ въ торговли п. В. Адамовича въ Бродахъ, о чѣмъ П. Т. Публику повѣдомляемо

Леопольдъ Вольфъ,
Вѣдень, I.

1529 2—5

Патентованѝ скринки съ камѣнцями до будовы

суть на складѣ въ всѣхъ лѣпшихъ торговляхъ забавокъ по цѣнѣ 70 кр и высше. Хто хоче близше довѣдатися о важнôй системѣ доповняючôй котра есть пôдставою сихъ скринокъ съ камѣнцями до будовы, той най жадае карткою кореспонденційною ôтъ **Ф. Ад. Рихтера & С-ки**, ц. к. прив. фабрики скринокъ съ камѣнцями до будовы у **Вѣдни**, новый богато илюстрованый цѣнникъ, котрый посылаеся франко
1526 2—2

На зиму

Рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовѝ, мешты, камашѣ, хустки на шію шовковѝ и вовняни, шапки зъ футра, зъ сукна, бѣлье трикотове дра Єгера, кальошѣ и т. д. 1516 4—10

поручае дуже дешево

Магазинъ товарôвъ модныхъ, бѣля мужеского и выробôвъ рукавичничыхъ

Братей **Лянгнеръ**
Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

Признану загально найлучшу
масу до запусканя пôдлогъ
поручаютъ
Гибнеръ и Ганке
у Львовѣ. 1519 4—0
Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

Ôткрыта предплата на историчный журналъ

„КІЕВСКАЯ СТАРИНА“

на рôкъ 1886 (V-тый рôчникъ).

Журналъ „Кіевская Старина“, посвященый исторіи южнои Руси, головно бытовои, буде выходити якъ попередныхъ лѣтъ и въ р. 1886 що мѣсяця кождого 1 (13) книжками въ 12 и бôльше аркушôвъ съ прилогами портретôвъ южно-рускихъ дѣятелѣвъ. 1521 1—3

Въ 1886 роцѣ будутъ помѣщенѝ мѣжь иншими статіи:

Учебныя заведенія юго-западнаго края послѣ перваго польскаго возстанія (современныя записки И. М. Сбитнева); Годепорикъ, или автобіографическія записки И. Острожскаго-Лохвицкаго (1761—1846 г.), обывателя г. Корочи; Дневникъ С. И. Лашкевича, черниговскаго обывателя (70-хъ годовъ XVIII вѣка); Письма изъ осажденнаго Севастополя (1853—1855 г.) къ архіеп. Иннокентію; Очеркъ исторіи днѣпровскаго козачества до половины XVII ст., — рядъ статей проф. В. Б. Антоновича, имъ же редактированныя Записки Ѳ. Евлашевскаго (1564—1604 года) и Дневникъ похода Конецпольскаго противъ козаковъ 1626 г.; О вліяніи греческаго и римскаго свадебнаго ритуала на малорусскую свадьбу, проф. Н. Ѳ. Сумцова; О научномъ изученіи колядокъ, его-же и Антоній Радивиловскій (очеркъ изъ исторіи южно-русской литературы XVII в.), его-же; Выборъ малорусскихъ депутатовъ въ Екатерининскую коммисію Д. И. Багалѣя; Люди Старой Малороссіи — Кулябки и Ломиковскіе, А. М. Лазаревскаго; Угорскіе русины, ихъ судьба, нравы и обычаи, П. И. Феерчака; Сатирическая литература актовыхъ книгъ XVII в., О. И. Левицкаго; Неизданые матеріалы для исторіи Запожья, Д. И. Эварницкаго; Запорожье въ памятникахъ устнаго народнаго творчества, Я. П. Новицкаго: Секретная переписка запорожскаго Коша А. А Скальковскаго; Двѣ поѣздки съ Н. И. Костомаровымъ, В. П. Горленка; Нарѣжный (историко-литературный этюдъ), его-же; Неизданныя сочиненія Сковороды (описаніе) и Переписка Боровиковскаго съ родными, его-же; Историко-литературная дѣятельность А. Я. Сторожевка, Н. С—а; Воспоминанія о Шевченкѣ, Ѳ. Лободы и пр.

Предплата на рôкъ: въ Кіевѣ 8 руб. 50 коп., въ Россіи 10 руб., **за границю 11 руб.** Предплата принимаеся лишь на цѣлый рôкъ. Хто схоче набути журналъ за 4 попереднѝ роки дôстае 20% рабату, за три роки 15%, за 2 роки 10%.

☞ **Въ Галичинѣ и въ загалѣ въ Австріи предплату на „Кіевску Старину“ пріймае ред. „Дѣла“ (15 зр. а. в. рôчно).**

Найкрасшій подарунокъ на Рôздво

для П. Т. Дамъ!

Черезъ щасливу нагоду переймивъ я ôтъ однои зъ **першихъ фабрикъ хустокъ у Вѣдни** за половину цѣны выробу и продаю для того, якъ довго есть запасъ,

10.000 штукъ чодныхъ елегантскихъ и дуже модныхъ

= Зимовыхъ хустокъ намѣтковыхъ =

по слѣдуючихъ не до увѣреня дешевыхъ цѣнахъ:
1.) **Хустка намѣткова,** серед. велич. за зр. **1.20**
2.) **Хустка першого сорта** велика за зр. **1.80**
3.) **Найлѣпшого сорта** дуже велика зр. **2.50**
въ найпышнѣйшихъ барвахъ и найкрасшихъ ôтѣняхъ якъ: бордо, гранатъ, жандармъ, бѣла, сива, драпъ, шкотска, турецка, червона, брунатна, чорна, сина и т. д. въ 60 найкрасшихъ фасонахъ.

Сѝ хустки намѣтковѝ послѣднои моды суть дуже елегантскѝ и найкрасшѝ до ношеня для кождои дамы въ дома, на улици, на проходѣ, на балю, въ театрѣ и т. д. и суть дуже теплѝ.

Найже жадна дама не забуде спровадити собѣ **заразъ** таку красну хустку намѣткову за смѣшно дешеву цѣну, котрыхъ сама робота такъ богато коштувала а запасъ въ найкоротшôмъ часѣ буде розôбраный.

Недогôднѝ вымѣнюются безъ трудности. При замовленю прошу точно подати барву и величину. Розсылка за послѣплатою або за готôвку.

Выключно лишь и въ такôй якости можна дôстати въ

I. Вѣденьскôй експортовôй торговли хустокъ
1536 **Вѣдень III., Matthäusgasse ч. 5 *D*.** 2—?

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.
240 HEFTE ODER 16 BÄNDE. VIERHUNDERT TAFELN.
Brockhaus' Conversations-Lexikon.
Mit Abbildungen und Karten.
Preis à Heft 30 kr.
JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 5.70. Ö.W.

Чудо промыслу!

Краснѝ! Теплѝ! Елегантскѝ! Дешевѝ!

Неперепускаючѝ нѣ студени нѣ вохкости

суть мои въ першôй вѣденьскôй фабрицѣ мужескихъ жакетôвъ выроблюванѝ

Зимовѝ жакеты для мужчинъ

по небувалôй доси и не до увѣреня дешевôй цѣнѣ бо лишь по

☞ **зр. 1·80** ☜

Мои жакеты зимовѝ для мужчинъ суть якъ можна лишь подумати найтеплѣйшою одежею, пристаютъ до кождого тѣла, суть незвычайно практичнѝ и выгôднѝ и выкликуютъ своею красою и дешевостею загальне подивлюванье

12 000 штукъ вже розпродано.

Най кождый, хто хоче мати красный, добрый и теплый жакетъ, замовляе заразъ, бо замовленя надходятъ масами и цѣлый складъ розôйдеся въ дуже короткôмъ часѣ. Замовляти выключно лишь въ

I. Вѣденьскôй комисовôй и експортовôй торговли
Вѣдень III., Matthäusgasse ч. 5. *D*.

При замовленяхъ выстане подати лишь чи великій, середный або малый
1537 Розсылка за послѣплатою або за готôвку. 2—?

Цѣс. кор. уприв. галицкій
АКЦ. БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ
выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи
въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи
АСИГНАТЫ КАСОВѝ
4% платнѝ въ 30 днѣвъ по выпов.
4½ „ „ 60 „ „ „
Львôвъ, 7 сѣчня 1884.
ДИРЕКЦІЯ.
(Передрукъ не платится.) (1348 53—?)

Велика партія
останкôвъ сукна
(3 до 4 метры)
у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескѝ, на загортки, жѣночѝ мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночѝ плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**
L. Storch, Brünn.
Останки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаревои марки.
1292-20-26

Товариство „Академичне Братство“ подае до загальнои вѣдомости, що по причинѣ майже цѣлковитого вычерпаня **I ого тому „Рускои Библіотеки Онишкевича“**, цѣна оставшихъ-ся кôлькохъ примѣрникôвъ пôднесена зôстала на **2 зр. 50 кр.** а. в.

Отъ Выдѣлу товариства „Академичне Братство“ у Львовѣ.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

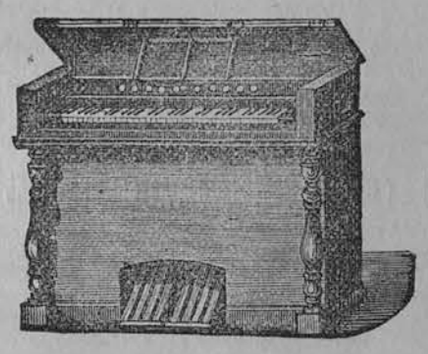

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожъ на раты.

1372 29—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,
властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Спеціяльна Торговля
ПРИРОДНЫХЪ ГЕДЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ
К. Ф. ПОПОВИЧА
ВЪ ТЕРНОПОЛИ. 1257

Поручае крôмъ высылокъ 5 кильовыхъ барылокъ почтою и высылки вина зелѣзницею въ великихъ бочкахъ, котрѝ ôтъ почтовыхъ высылокъ задля дорогого портпочтового, коштôвъ бочôвокъ и акцизы ôтъ вина высыланѝ зелѣзницею въ бôльшôй скôлькости о 30% дешевше стоятъ, а именно якъ слѣдуе:

Цѣны loco зелѣзниця Тернополь franco бочка:

1 бочка, що мѣститъ менше бôльше стоитъ	32 литры		66 литеръ		135 литеръ	
	зр.	кр.	зр.	кр.	зр.	кр.
1 бочка вина Гедляй столове	12	50	22	50	40	—
1 „ „ „ лѣпше	15	—	27	—	50	—
1 „ „ „ вытразне	19	—	35	—	65	—
1 „ „ „ съ букетомъ	22	50	40	—	75	—
1 „ „ Самородне	28	—	52	50	100	—
1 „ „ „ солодкаве	34	—	62	50	120	—
вина червонѝ:						
1 бочка Visontai зъ р. 1882	17	—	30	—	55	—

Купуючи вина особисто у продуцентôвъ и за готôвку ручу за природнѝ, смачнѝ и лѣпшѝ а дешевшѝ якъ навѣть зъ Угоръ спроваджуванѝ.

Именно же поручаю яко добрый христіянинъ Преподобному Духовеньству свои природнѝ вина до ужитку при службѣ Божôй и прошу о благосклоннѝ замовленя.

При вамовленяхъ прошу о часть задатку.

Ц. к. прив. Львôвско-Черновецко-Ясска зелѣзниця.

Ч. 27708/V.

Продажъ матеріялôвъ.

За офертами можна набути:

15.000 метричн. сотнарôвъ зъупотребленыхъ шинъ,
4.760 „ „ старого зелѣза и стали,
73 „ „ розличныхъ металѣвъ и
15 „ „ зъупотребленого кавчука,
окравкôвъ скôръ, паперу, якъ такожъ поворозничихъ и шмуклѣрскихъ выробôвъ.

Оферты належито остемплёванѝ, опечатанѝ и заосмотренѝ написею: **„Оферты на купно матеріялôвъ“**, належитъ внести найдальше до

29. грудня с. р. 11. год. передъ полуднемъ

до головного Заряду у Вѣдни, рôвночасно же однакожъ ôтдѣльно зложити при касѣ тамъ-же вадіюмъ въ высотѣ 5% цѣны купна.

Близшѝ условія продажи и лицитаційнѝ, якъ такожъ подрôбнѝ выказы выставленыхъ на продажъ матеріялôвъ можутъ бути пересмотренѝ въ Зарядахъ матеріялами у Вѣдни, Букарештѣ, Львовѣ и Яссахъ, або за оплатою почтовою пересланѝ на указане мѣстце.

Вѣдень, въ листопадѣ 1885.

1542 1—1 **Управляючій Совѣтъ.**

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 136. Львôвъ, Середа 11 (23) грудня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Росеіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. *„Не разоряти, а будувати!“* — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Dode даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: **Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.**

Выбôръ члена Выдѣлу краевого.

Справа выбору члена Выдѣлу краевого по довгихъ короводахъ закôнчилася вчера, и закôнчилася черезъ констелиацію рôзныхъ обставинъ лучше, анѣжь первѣстно можна було надѣятись, бо выбраный Русинъ и членъ руского клюбу, совѣтникъ Теофиль Бережницкій. Исторія сего выбору цѣкава, и мы подаемо єи тутъ въ головныхъ чертахъ.

Коли передъ двома роками ново зôбравшій-ся Соймъ мавъ выбирати цѣлый Выдѣлъ краевый, декотрй зъ польскихъ послôвъ на згромадженю „koła włościańsk-ого“ заявили, що треба зробити Русинамъ уступку (!) и выбрати на одного заступника члена (!) Выдѣлу краевого Русина. На то ôтповѣли рускй послы (устами п. Лѣниньского), що выбôръ заступника не ôтповѣдае зовсѣмъ потребамъ и достоиньству руского народу, и зажадали що-найменше выбраня одного члена. Вслѣдъ за тымъ рускій клюбъ поставивъ своимъ кандидатомъ посла Романчука. Бôльшôсть польскихъ послôвъ не згодилася однакъ на то жаданье а вымовлялася тымъ, що всѣ дотеперѣшнй члены Выдѣлу краевого добре сповняли свôй обовязокъ и належитъ ихъ всѣхъ наново выбрати, не оминаючи нѣкого, именно не оминаючи старенького Подлевского, выбраного зъ куріи сельскихъ громадъ; коли-бъ однакожь яке мѣсце опорожнилось, тогды, казали, буде можна выбрати Русина. Рускй послы отже не взяли удѣлу въ выборѣ, а Поляки выбрали покôйного Подлевского; лише кôльканадцять голосôвъ пало на п. Романчука. На одного зъ заступникôвъ выбрано Русина, п. Сѣнгалевича, котрый принявъ сей выбôръ, и въ наслѣдокъ того мусѣвъ уступити зъ руского клюбу.

Сего року по смерти Подлевского стали заразъ декотрй польскй послы убѣгатися о опорожнену посаду; найбôльшй шансы мали гр. Сципіо и д-ръ Мадейскій. Часть Полякôвъ, особливо зъ клюбôвъ центрумъ и теперѣшнои лѣвицѣ, була за выборомъ Русина, маршалокъ д-ръ Зыбликевичь протегувавъ п. Сѣнгалевича, дотеперѣшного заступника члена. Рускій клюбъ, знаючи, що выбôръ не ôтъ него зависитъ, отягався съ поставленьемъ свого кандидата, а постановивъ чекати предложеня польскихъ клюбôвъ. Коли однакожь польскй газеты и навѣть одна руска („Новый Проломъ“) стали тое отяганье представляти такъ, що будь-то рускій клюбъ не може на одного кандидата згодитися, и коли вже надходивъ часъ выбору члена въ Соймѣ, приступивъ рускій клюбъ до назначеня свого кандидата. Зôбралося сѣмь членôвъ клюбу; не явилися тôлько д-ръ Антоневичь, котрый (помимо заповѣдженого засѣданя клюбу змушеный бувъ выѣхати зô Львова), и п. Охримовичь, котрый того дня не явився на засѣданю Сойму и не можна було его ôтшукати. Всѣ згромадженй повзяли одноголосно ухвалу, помѣщену въ попереднôмъ числѣ „Дѣла“, и одноголосно поставили своимъ кандидатомъ п. Романчука. Однакожь клюбъ рускій не робивъ собѣ илюзій, що зможе дѣйстно свого кандидата переперти: ôнъ хотѣвъ тôлько застерегчи свою повагу и зазначити свое становище. А щобы не загородити дороги до можливыхъ пертрактацій съ польскими клюбами, котрй-бы могли на выбôръ п. Романчука не годитися але пристати на выбôръ иншого члена руского клюбу, ухваливъ заразомъ рускій клюбъ (въ 4-ôй точцѣ), що готовъ „въ разѣ ôтмѣнного а поважного предложеня иншихъ клюбôвъ вôйти съ ними въ порозумѣнье“. (Клюбъ рефлектувавъ въ такôмъ разѣ именно на выбôръ п. Бережницкого або п. Лѣниньского). О тыхъ своихъ ухвалахъ увѣдомивъ рускій клюбъ заразъ всѣхъ Русинôвъ послôвъ и членôвъ Сойму, межи ними и обохъ владыкъ, а ôттакъ и всѣ три клюбы польскй.

Въ наслѣдокъ того запросивъ метрополитъ всѣхъ рускихъ послôвъ на спôльну нараду въ тôй справѣ, въ суботу по засѣданю Сойму. Зôйшлися, окрôмъ членôвъ клюбу и метрополита, ще послы Сѣнгалевичь, Кашевко и о. Ковальскій. Метрополитъ заявивъ, що выбôръ п. Романчука не давъ-бы перепертися, бо за нимъ була-бы лише бôльшôсть клюбу центрумъ, але правиця єму зовсѣмъ противна и уважае его за надто острого, острѣйшого навѣть ôтъ п. Антоневича. Можливй кандидаты Русины, — казавъ дальше метрополитъ, — були до недавна тôлько пп. Сѣнгалевичь и Кашевко, а теперь сов. Бережницкій; я самъ, — додавъ, — высказавъ бувъ приватне свое мнѣнье за о. Мандычевскимъ, теперь же раджу згодитися на п. Бережницкого. П. Романчукъ ôтповѣвъ на то, що ôнъ зъ своеи стороны зовсѣмъ не рефлектуе на свою кандидатуру, щô и доказавъ власне острѣйшимъ своимъ выступленьемъ въ самôмъ остатнôмъ часѣ; ôнъ зовсѣмъ задоволеный доказомъ довѣрія руского клюбу, о котре єму єдино ходило. П. Охримовичь заявивъ, що и єму предкладано зъ польскои стороны выбôръ, але коли дôзнався, що въ такôмъ разѣ мусѣвъ-бы, пôсля давнѣйшои установы въ Выдѣлѣ краевôмъ, зречися свого мандату посольского до рады державнои, тогды зрезигнувавъ зъ своеи кандидатуры. Иншй члены руского клюбу (пп. о. Сѣчиньскій и Лѣниньскій) высказали, що цѣлый клюбъ рускій радо бы пріймивъ выбôръ п. Бережницкого въ такôмъ разѣ, коли-бы выбôръ п. Романчука оказався неможливымъ до переведеня. О. Качала указавъ, що доси нема нѣякого заявленя ôтъ иншихъ клюбôвъ (котрй и не всѣ еще увѣдомленй о ухвалахъ руского клюбу), отже рускій клюбъ не може ôтступити ôтъ своеи ухвалы; впрочѣмъ самъ клюбъ ще нарадится. Послы розôйшлися безъ рѣшеня, а рускій клюбъ, ôтбувши въ сей часъ потôмъ свое засѣданье, постановивъ лишитися на-разѣ при своѣй первѣстнôй ухвалѣ и выжидати заявленя иншихъ клюбôвъ.

Въ вечеръ того-жь дня зôйшлися польскй послы зъ сельскои куріи на довѣрочну нараду. Ставлено чотыри кандидатуры: Полякôвъ Мадейского и гр. Сципіона Бережницкого и Сѣнгалевича. П. Бережницкій одержавъ (именно за вплывомъ намѣстника) найбôльше голосôвъ.

Въ недѣлю въ вечеръ ôтбулися зборы всѣхъ сельскихъ послôвъ, вже разомъ съ Русинами. Безпосередно передъ сими зборами мали рускй послы нарады и постановили, зô взгляду на шансы выбору п. Бережницкого, солидарно на него голосувати, однакъ съ ôтповѣднымъ заявленьемъ. Заразъ за тымъ ôтбулося голосованье на пробу. На 61 голосуючихъ одержавъ п. Бережницкій 32 голосы (межи тыми 9 голосôвъ руского клюбу), п. Сѣнгалевичь 27 голосôвъ, 2 картки були порожнй, 13 послôвъ не явилося на згромадженье. По оголошеню результату голосованя заявивъ д-ръ Антоневичь въ имени рускихъ послôвъ, що рускій клюбъ поставивъ бувъ кандидатуру п. Романчука, однакожь теперь, видячи неможливôсть єи переведеня а маючи поставлену кандидатуру свого члена п. Бережницкого, годится на сего-жь и солидарно на него голосувавъ; муситъ однакожь выразити свôй жаль, що иншй клюбы его ухвалы зъигнорували и єму не ôтповѣли.

Въ понедѣлокъ передъ засѣданьемъ Сойму результатъ выбору здавався все ще непевнымъ, бо бôльшôсть правицѣ, помимо своеи неудачѣ попередного вечера, все ще стояла за п. Сѣнгалевичемъ. Однакъ енергичнымъ намовамъ намѣстника, а такожь гр. Альфреда Потоцкого и метрополита удалося наклонити многихъ зъ нен такъ, що лише 14 ôтдали свои голосы на п. Сѣнгалевича а 6 ôтдали картки порожнй; на п. Бережницкого упало 44 голосôвъ.

Результатъ той, недавно ще несподѣваный, поясняе львôвскій дописуватель „Neue freie Presse“, котрый найчастѣйше бувае добре поинформованый, тымъ, що въ наслѣдокъ ôткиненя комисіею шкôльною внесеня п. Романчука повстало навѣть межи найумѣреннѣйшими Русинами таке розъяренье, що Поляки узнали за политично, яко рекомпензату, выбрати одного зъ Русинôвъ до Выдѣлу краевого; однакожь (щобы показати, що се роблятъ тôлько зъ ласки, а не въ узнаню управненя Русинôвъ) умовилися власне не выбрати того, котрого рускій клюбъ поставитъ.

Мы передовсѣмъ мусимо, зарôвно съ рускимъ клюбомъ, зазначити, що способъ, въ якій польскй послы перевели сей выбôръ, муситъ Русинôвъ вразити. Навѣть тамъ, де въ рѣчи жаданямъ Руси гадали догодити, мусѣли въ формѣ заявити свою польско-паньску гордôсть и зъигнорували жаданя руского клюбу!... Що до самои рѣчи, то всѣ Русины зъ выбору п. Бережницкого можутъ бути тôлько задоволенй. П. Бережницкій вôйшовъ до Сойму яко кандидатъ руского центрального комитету, а такожь при сегорôчныхъ выборахъ до рады державнои бôльшôсть мѣсцевыхъ комитетôвъ ставила его кандидатуру, котру и центральный комитетъ рускій ôбувъ-бы затвердивъ, якъ-бы не завзятый опôръ сторонникôвъ другого руского кандидата д-ра Антоневича, зъ котрыхъ деякй навѣть сказали: „волитъ Антоневичь перепасти, нѣжь Бережницкій перейти“. Въ рускôмъ клюбѣ соймовôмъ есть п. Бережницкій заступникомъ предсѣдателя, а хотяй публично лише разъ выступавъ съ бесѣдою (въ оборонѣ выбору д-ра Искрицкого), однакъ все вѣрно и солидарно державъ и голосувавъ съ прочими рускими послами. О выбôръ на члена Выдѣлу краевого ажь до остатного часу не убѣгався и выбôръ сей завдячуе, якъ мы вже згадали, головно щасливôй констеляціи обставинъ. Досвѣдченый, честный характеръ п. Бережницкого, загальне довѣріе, яке придбавъ собѣ яко совѣтникъ судовый не тôлько въ цѣлôмъ Самбôрскôмъ але и въ сусѣдныхъ округахъ, и дотеперѣшне его поступованье въ Соймѣ даютъ, по-при ôтповѣднôй его квалификаціи на члена Выдѣлу краевого, зовсѣмъ достаточну поруку, що на сѣмъ новôмъ а нелегкôмъ становищи ôтповѣсть потребамъ и надѣямъ Русинôвъ.

Выдѣлъ „Народнои Рады“

працюючи невпинно по мысли програмы, назначенои статутами „Народнои Рады“, зôбравъ уже доси доволѣ матеріялу до выясненя нынѣшнои нашои ситуаціи, порушивъ и розôбравъ богато справъ, живо дотыкаючихъ наше житье народне. Многй працѣ Выдѣлу „Народнои Рады“ ще не доспѣли до прилюдного голошеня и оповѣщуваня, длятого и годѣ о нихъ писати зô взглядôвъ легко кождому зрозумѣлыхъ. Однакожь нынѣ можемо подѣлитися съ читателями тымъ не малои ваги фактомъ, що Выдѣлъ „Народнои Рады“ выславъ до Выс. министерства вѣроисповѣдань и просвѣты жалобу въ дѣлѣ рускои школы вправъ при мужескôй семинаріи учительскôй у Львовѣ. Жалоба ся зредагована незвычайно старанно та основно и не повинна остати безъ результату. Дальше Выдѣлъ „Народнои Рады“ удався съ другою жалобою до высшои инстанціи въ справѣ кривдженя руского письма властею политичною. Въ мѣру того, якъ працѣ Выдѣлу „Народнои Рады“ будутъ дозрѣвати и усилія его будутъ ставатись довершеными фактами, надаючими-ся до публичного оповѣщеня, мы будемо про нихъ звѣщати нашихъ читателѣвъ.

Противники народного розвою Русинôвъ галицкихъ по части и явно (хочь все таки, якъ то кажутъ, зъ-за плота) а въ бôльшôй мѣрѣ тайно и скрыто агитуютъ середъ Русинôвъ противъ „Народнои Рады“, розумѣеся, послугуючись якъ найнечистѣйшими средствами. Однакожь съ пріятностею можемо сконстатувати, що галицка Русь, перебувши вже тôлько тяжкихъ пробъ и добре научена досвѣдомъ, въ чѣмъ єи спасеніе и де ѣй глядати опоры для свого розвою и для боротьбы съ всѣми супостатами, — съ повнымъ довѣріемъ починае горнутися пôдъ крыла „Народнои Рады“. Зô всѣхъ сторôнъ Руси одержуе „Народна Рада“ заявленя горячои симпатіи и довѣрія для людей, що держатъ керму єи въ своихъ рукахъ, одержуе информаціи о всякого рода кривдахъ Русинôвъ по краю, а число членôвъ зростае съ кождымъ днемъ зô всѣхъ верствъ нашои суспôльности. Се якъ найкрасшій доказъ загального признаня, що заснованье „Народнои Рады“ було спасеннымъ дѣломъ середъ нынѣшныхъ трудныхъ ôтносинъ нашихъ и що на „Народну Раду“ глядятъ патріоты рускй мовь на той спасаючій корабель середъ взбуреного супротивными вихрами руского моря.

И не заведе ихъ довѣріе, ихъ надѣя! „Народна Рада“ остае въ рукахъ керманичѣвъ певныхъ, свѣдомыхъ своеи высокои задачи и обовязкôвъ супротивъ руского народу, керманичѣвъ неустрашимыхъ передъ нѣякими вихрами! Се тіи люде, що ôтъ 1848 року держатъ высоко честну, святу хоругвь народну, всѣми силами ôтстоюютъ права рускои народности и церкви рускои въ Галичинѣ! Се люде, котрыхъ нѣ брутальна сила, нѣ медоточива спокуса не зверне нѣ на пядь зъ правого шляху народного!

Тожь и смѣло горнѣтся всѣ щирй сыны Руси, потомки батькôвъ незабутныхъ, пôдъ прапоръ „Народнои Рады“, станьте въ нѣй громадою не сотокъ але тысячокъ, — а галицка Русь докаже цѣлому свѣтови свою жизненнôсть народну, съ цѣлымъ могучимъ напоромъ упôмнесь о свои права — и тогды, певно ихъ собѣ выборе!

Рѣчь посла Николая Сѣчиньского,

выголошена въ соймѣ краевôмъ дня 17 грудня.

Мое внесенье мае на цѣли, спровадити доходы мѣсцевого фонду шкôльного, плывучй изъ шкôльныхъ каръ, до природного ихъ збôрника; мае ôнъ заразомъ на цѣли усунути тую аномалію, що властитель ôтдавши зарядъ свого майна уставою постановленому контрольорови и надзорцеви, котрого опôсля инструкція зробила куратором, не мае можности вглядати въ комунистичне господарованье его добромъ. Хочу про-то зарядъ надъ тымъ добромъ ôтдати самому властителеви и надати карнымъ грошамъ призначенье таке, котре пôдперло-бы ясною рацією примусъ шкôльный, а при тôмъ убогимъ дѣтямъ сѣльскимъ и маломѣскимъ забезпечило-бы хочь въ части можнôсть користати зъ добродѣйствъ школы. Що се послѣдне рѣчь дуже важна, се ясно; що се рѣчь конечна, то легко доказати.

Школа народна — се институція, въ котрôй зъ грубшого обробляеся камѣнь, що мае послужити до фундаментôвъ будовы нашои будучности. Яснымъ отже есть, що чимъ бôльше такихъ институцій, тымъ на ширшôй обшири дасться вести культурна робота. Чимъ бôльше сирого матеріялу до обробленя тôй институціи дôстанеся, тымъ бôльше надѣѣ, що богато доброго и до згаданои будôвлѣ здорового матеріялу приспособится.

Фреквенція школы — то мѣра еи пожиточности. Забезпечити школѣ якъ найчисленнѣйшу фреквенцію, се одинъ зъ найважнѣйшихъ и найконечнѣйшихъ обовязкôвъ уставодавства шкôльного. Уставодавства шкôльнй у всѣхъ державахъ Европы, а въ найновѣйшихъ часахъ и ôтновленыхъ розсадникахъ цивилизаціи въ Азіи, пôдперли шкôльництво людове примусомъ шкôльнымъ. И наша основна устава шкôльна станула на тôй пôдставѣ, а краева устава, поставивши въ 17 артикулѣ принципъ безплатнои науки, завела примусъ шкôльный и заострила его грошевыми карами, мимоходомъ сказавши, навѣть за высокими въ ôтношеню до матеріяльного положеня бôльшои части нашои сѣльскои людности.

Але Панове! Мимо безплатнои науки и мимо такъ высокихъ каръ, фреквенція въ школахъ нашихъ займае пôсля выказôвъ статистичныхъ доперва трете мѣсце зъ кôнця въ порôвнаню съ другими коронными краями, и то навѣть теперь, коли съ побôльшеньемъ числа шкôлъ въ послѣдныхъ лѣтахъ фреквенція въ загалѣ мусѣла збôльшитись. Пôсля выказôвъ ц. к. центральнои статистичнои комисіи змоглося у насъ число шкôлъ въ часѣ ôтъ 1875—1882 р. зъ 2.351 на 2.882, а фреквенція пôдскочила зъ 26% на 55%. Въ Чехахъ змоглося число шкôлъ въ тôмъ періодѣ лишь о 344, а фреквенція зъ 88% на 97%. Отъ яка рôзниця!

Зъ справозданя ц. к. Рады шкôльнои краевои за 1883/4 р. переконуюсь однакожь, що въ тôмъ роцѣ ôтношеня шкôльнй не полѣпшилось. На 712.172 дѣтей, обовязаныхъ до шкôльнои науки (622.188 до щоденнои, а 89.984 до недѣльнои) побирало науку ледви 413.448 дѣтей. Се значитъ, що 288.000 дѣтей, т. е. мала поливина зъ загального числа дѣтей въ вѣцѣ шкôльнôмъ въ мѣсцевостяхъ, въ котрыхъ есть школа, не побирае нѣякои науки. При тôмъ есть и то цѣкавымъ, що на тыхъ 288.000 дѣтей, не побираючихъ нѣякои науки, 120.000 увôльнили самй рады шкôльнй мѣсцевй. 120.000 увôльненыхъ на 336.607 дѣйстно фреквентуючихъ школы народнй, съ выключеньемъ шкôлъ взôрцевыхъ!

Не диво отже, що пôдчасъ коли въ Чехахъ прирôстъ выказаныхъ окружными радами шкôльными дѣтей обовязаныхъ до школы, змôгся ôтъ 1875—1882 р. о 22.932 головъ, то въ Галичинѣ пôсля выказôвъ окружныхъ радъ, число то зменшало о 86.158 головъ.

Думаю про-то, мои панове, що надôйшла хвиля выслѣдити причину сего сумного объяву, що мимо безплатнои науки и примусу шкôльного фреквенція шкôльна въ нашôмъ краю не пôдносится правильно, а упадае.

Панове! Переводятся вже у насъ люде высокого тону а низькои засады, пôсля котрои хлопова школа не потрѣбна длятого, бо якъ всѣ станутъ письменными, то нѣхто не схоче погоничемъ або пастухомъ бути. И въ найнизшихъ верствахъ давнй упередженя помалу щезаютъ и кождый чуе потребу бодай елементарнои науки. Одно, що стоитъ на перешкодѣ збôльшеню фреквенціи, — се тѣснй обставины щоденного житя бôльшости нашихъ селянъ и мало-мѣщанъ. Смѣло можу сказати, що половина тыхъ, що дѣтей своихъ не посылаютъ до школы, не маютъ и за що дитину убрати, а тымъ менше купити ѣй учебники шкôльнй.

Зъ досвѣду знаю яко предсѣдатель мѣсцевои рады шкôльнои, що найбѣднѣйшй зъ громады найохотнѣйше посылали-бы дѣтей до школы, коли бъ не то, що дитина нага и боса. Що се не фикція, доказомъ того есть сей объявъ, що пôдъ зиму богато дѣтей перестае ходити до школы. Фактъ той говоритъ, що дати дѣтямъ одѣжь и приборы до науки — значитъ одно, що подати ѣй можнôсть користати зъ добродѣйства школы, значитъ, забезпечити постôйну фреквенцію народнôй школѣ. А уважайте, панове, що и критики нашого шкôльництва годятся съ сею правдою, що лиха наука завсѣгды ще лучша ôтъ нѣякои науки.

Придивѣмся теперь нашимъ уставамъ, що они въ тôмъ взглядѣ постановляютъ. Вправдѣ §. 25 основнои уставы шкôльнои вкладае на родичѣвъ або опѣкунôвъ обовязокъ постаратися для дѣтей о потрѣбнй книжки и приборы шкôльнй, — але §. 9 (ч. 6) кладе и на мѣсцеву шк. раду обовязокъ, старатися о книжки шкôльнй и помôчнй средства для убогихъ дѣтей. §. 80 краевого регуляминy шкôльного постановляе то само, а §. 9 каже выразно: „Наколи дитина по причинѣ убожества не мае потрѣбнои одежи и длятого до школы ходити не може, то мѣсцева рада шкôльна починитъ потрѣбнй кроки, щобы тй, до котрыхъ се зъ обовязку або зъ уряду належитъ, заосмотрили дитину у все потрѣбне“.

Устава признае отже, що дитина, котра не мае одежи, не може ходити до школы. Але чимъ усуваеся та неможнôсть? Присилуваньемъ родичѣвъ, щобъ о то постаралися. Пытаюся васъ, панове, якъ вамъ се подобаеся, не пытаючись вже навѣть о то, що въ загалѣ таке силуванье на дѣлѣ помагае. Пригадуйте, панове предсѣдателѣ, хотя бы и що дня зарôбникови або халупникови, щобъ давъ на книжки кôлька шѣстокъ, щобы купивъ дитинѣ чобôтки або сукману пôдъ зиму, а ôнъ вамъ на то скаже: рада-бъ душа въ рай, та грѣхи не пускаютъ, не стае на хлѣбъ и на податокъ! Хто мае, той дасть зъ своеи кишенѣ, той не пригадуе, щобъ смѣшнымъ не зробитись. А коли кромѣ встыду есть и серце у такого предсѣдателя мѣсцевои рады шкôльнои, то ôнъ и не ôтважится упокорювати батька за-для его бѣдности. Въ тôмъ лежитъ и розвязка пытаня, длячого мѣсцевй рады шкôльнй противъ выразнои постановы инструкціи такъ богато дѣтей убогихъ ôтъ школы увôльняютъ, длячого такъ нерадо караютъ родичѣвъ за непосыланье дѣтей до школы и длячого старшина громадска такъ нерадо тй кары стягае.

Най числа говорятъ! На 336.000 дѣтей увôльнили въ 1883/4 р. мѣсцевй рады шкôльнй ажь 120.238 дѣтей, а мотивували се тымъ, що богато родичѣвъ за-для убожества не въ силѣ дати дѣтемъ не лишь приборы шкôльнй але и одѣжь ôтповѣдну до зимовои поры.

Що-жь дальше? На 288.381 дѣтей, не побираючихъ нѣякои науки, съ увзглядненьемъ 120.238 увôльненыхъ, надзоры шкôльнй выдали засудъ кары арешту на 3.904 батькôвъ, а засудъ кары грошевои въ 28.983 случаяхъ. Кару арешту выконано лишь на 2.819 батькахъ, каръ грошевыхъ стягнено въ сумѣ лишь 10.245 зр., мимо того, що намѣстництво въ 1879 р. (24 цвѣтня) завôзвало ц. к. старостôвъ до дуже енергичного стяганя сихъ каръ. Давнѣйшими роками стягано въ пересѣчи 6—8000 зр. Ц. к. кр. Рада шкôльна преливинуе на 1886 р. тôлько 500 зр. каръ грошевыхъ включно съ другими можливыми доходами.

Числа тй, вынятй зъ справозданя Рады шкôльнои, говорятъ ясно, що въ нашихъ сумныхъ матеріяльныхъ ôтносинахъ примусъ шкôльный дасться примѣнити лишь въ дуже ограниченôй мѣрѣ, хотяй окружнй рады шкôльнй просто ôтъ себе заряджували всѣ можливй средства примусовй. На убожество нема лѣку. Рады окружнй, мѣсцевй и предсѣдателѣ сихъ радъ суть безсильнй. Въ повѣтахъ, въ котрыхъ надзоры шкôльнй бôльше безвзглядно поступали съ накладаньемъ каръ грошевыхъ, довгй ще лѣта будутъ ôтзыватись наслѣдки такои безвзглядности. Зъ того и выходитъ, що обовязокъ одѣти дитину упавъ нынѣ на школу и о тôмъ знаютъ дуже добре всѣ тй, котрй заходятся коло организованя шкôлъ въ мѣсцевостяхъ, де людность удержуе ôтъ давна школу приватну. При кождôмъ протоколѣ ôтповѣдаютъ повномочники сихъ громадъ, що они узнаютъ потребу науки, що они ôтъ давна безъ посторонной принуки удержуютъ учителѣвъ, що въ ихъ селѣ бôльша половина дѣтей умѣе читати и писати, але школы публичнои пôдъ надзоромъ инспектора и окружнои рады они не хотятъ, бо боятся каръ шкôльныхъ, здертыхъ на ихъ сусѣдахъ. Такъ, панове, говорятъ Русины въ Лубянкахъ, такъ Мазуры въ Кретôвцяхъ и Грицѣвцяхъ збараского повѣта, додаючи до того, що они не знаютъ, куды карнй грошѣ дѣваются. Признаюсь, що и я самъ добре не знаю, якй ужитокъ зъ сихъ грошей робится? Они суть пôсля уставы власностею школы, т. е. мѣсцевого шкôльного фонду, призначеного въ першôй линіи на доповненье дотаціи, а понеже доповненье дотаціи спочивае на окружныхъ а евентуально на краевôмъ фондѣ, то на кождый спосôбъ, було-бы цѣкавымъ довѣдатися, кôлько тягару зъ того титулу выплываючого, упало зъ краевого фонду черезъ то, що они покрываются въ части доходами зъ грошей карныхъ? А се треба-бы тымъ бôльше знати, якй есть активный станъ тыхъ мѣсцевыхъ фондôвъ и въ якй спосôбъ они завѣдуются, що, якъ вѣдомо, въ мысль §. 11 инструкціи, карнй грошѣ ôтдаются до рукъ урядôвъ податковыхъ, приписуются на рахунокъ окружныхъ фондôвъ, плывутъ ôттакъ до касъ окружныхъ радъ шкôльныхъ, а тутъ, якъ ноторично звѣстно, панує такій хаосъ, що хто знае, чи не уросте небавомъ легенда о мышахъ, котрй въ касахъ окружныхъ радъ шкôльныхъ съ надзвычайною предилекцією позъѣдали коли не грошѣ, то рахунки зъ тыхъ грошей. Въ предкладаныхъ намъ сумаріюсахъ доходôвъ и розходôвъ зъ фондôвъ окружныхъ радъ шкôльныхъ нѣхто не годенъ розслѣдити въ подрôбности, якй суть доходы мѣсцевй.

Крайна отже пора зробити на тôмъ поли ладъ для заспокоеня совѣсти хочь-бы самыхъ лишь администраторôвъ сихъ фондôвъ, тымъ бôльше, що и §. 43 инструкціи (для окружныхъ радъ шкôльныхъ) жадае заложеня и провадженя окремого катастру для кождои школы зъ осôбна, точного означеня флюктуаціи мѣсцевыхъ шкôльныхъ фондôвъ и справозданя о тôмъ до краевои Рады шкôльнои.

Було-бы вправдѣ для замкненя устъ властителямъ сихъ фондôвъ наймоднѣйше сказати: „Schwamm d'rüber“, але по моѣй думцѣ належало-бы порѣшити, щобы на будуче карнй грошѣ вплывали лишь до касъ мѣсцевыхъ радъ шкôльныхъ съ признаньемъ, щобъ ихъ якъ найôтповѣднѣйше ужито для интересôвъ просвѣты, школы и молодежи шкôльнои, а именно для улекшеня шкôльнои фреквенціи. Того домагаеся загалъ селяньства, а я прошу васъ, панове, внесенье мое ôтослати до комисіи шкôльнои, щобъ на случай, коли згодится на мысль мою засадничу, внесла ôтъ себе ôтповѣднй змѣны параграфôвъ обовязуючои теперь уставы.

Соймъ краевый.

XII. Засѣданье зъ 17 л. грудня 1885.

Пос. Менцѣньскій поставивъ внесенье, щобы петиціи о будову зелѣзницѣ зъ Стрыя на Бережаны до россійскои границѣ придѣлити комисіи зелѣзничôй, котра вже уконституувалась, выбравши предсѣдателемъ п. Гросса, а заступникомъ п. Гоппена.

Потôмъ ôтчитано новй петиціи (доси внесено вже 671), зъ котрыхъ важнѣйшй и цѣкавѣйшй: Рада громадска въ Денисовѣ о перемѣну тамошнои школы на 2-клясову. — Товариство христіяньскихъ купцѣвъ и промысловцѣвъ у Львовѣ о заведенье державнои школы промысловои и о ôткрытье выдѣлу торговельного при политехницѣ у Львовѣ. — Рада громадска въ Пѣтричахъ о запомогу на будову школы. — Марія Величковска, вдова по священику, о запомогу. — Громада Чашинъ, въ пов. сяноцкôмъ, о запомогу на внутрѣшне урядженье школы. — Гром. Глубоке о позичку и запомогу на будову школы. — Мѣсто Стрый о заведенье тамъ суду окружного. — Выдѣлъ пов. въ Стрыю о выдѣленье громады Махлинцѣ зъ староства въ Жидачевѣ и суду пов. въ Журавнѣ, а о прилученье до староства и суду въ Стрыю.

Опôсля ôтчитано внесенье п. Жука-Скаршевского съ резолюціею, взываючою правительство, абы оно бôльше якъ доси позволяло женитися обовязанымъ до бранки войсковои и увôльнило прилоги до поданя ôтъ стемплѣвъ.

Зъ порядку дневного Соймъ передавъ комисіи культуры краевои справозданье Выдѣлу кр. о попираню предпріемствъ меліораційныхъ, а опôсля пос. Сѣчиньскій мотивувавъ свое внесенье, абы кары шкôльнй ишли до касъ мѣсцевыхъ шкôльныхъ на потребы убогои мѣсцевои молодежи шкôльнои. (Бесѣду п. Сѣчиньского подаемо на передѣ въ повнôй основѣ). Внесенье его передавъ Соймъ комисіи шкôльнôй.

Дальше Соймъ на внесенье Выдѣлу краевого ухваливъ удѣлити право побору мытъ деякимъ радамъ и выдѣламъ повѣтовымъ, обшарамъ двôрскимъ и громадамъ. — Принявъ такожь внесенье комисіи культуры краевои, абы въ краевôй школѣ лѣсничôй у Львовѣ було 3 постôйныхъ учителѣвъ (а зъ тыхъ одинъ разомъ и директоромъ), 1 адъюнктъ и 5 доцентôвъ. (Доси були 2 професоры, съ платнею 1.000 зр. пенсіи, 240 зр. додатку активального и 200 зр. квинквеніюмъ, 2 адъюнкты съ платнею 800 зр. и 7 доцентôвъ безъ постôйнои пенсіи; теперь замѣсть 1 доцента и 2 адъюнктôвъ систематизовано третю посаду учителя.) — Внесенье п. Козьебродского о змѣну §. 26 громадскои ординаціи выборчои передавъ Соймъ Выдѣлови кр. до розгляду и поставленя ôтповѣдного внесеня на найблизшôй сесіи Сойму.

Пôдъ конець залагоджено по кôлька дрôбныхъ внесень рôзныхъ комисій. Погорѣлцямъ громады Дулибы, въ пов. бобрецкôмъ, удѣлено 140 зр. запомоги и ôтступлено правительству ихъ просьбу о ôтписанье имъ податку. — Емиліи Сѣкорокôй, вдовѣ по учителю, удѣлено 100 зр. одноразовои запомоги.

XIII Засѣданье зъ 19 л. грудня 1885.

Зъ петицій цѣкавѣйшй и важнѣйшй: Выдѣлъ пов. въ Рудкахъ о приспѣшенье выготовленя плянôвъ регуляціи Днѣстра. — Рада шкôльна въ Прусахъ о замѣну тамошнои школы филіяльнои на етатову. — Рада мѣска въ Пôдгайцяхъ о будову зелѣзницѣ изъ Стрыя до росс. границѣ. — Рады шкôльна и громадска въ Поморянахъ о позичку и запомогу на будову школы. — Мешканцѣ села Тарнавицѣ, пов. надвôрняньского, о охорону ôтъ дикихъ звѣрôвъ. — Дальшй чотыри Выдѣлы пов. (мѣжь тыми „турецкій“) о ревизію привилеѣвъ австро-угорского банку.

Намѣстникъ п. Ф. Залескій забравъ голосъ для ôтповѣди на три интерпеляціи пп. Романовича, Гноиньского и Скаршевского, внесенй дня 1 и 4 грудня дотычно галицкихъ зелѣзниць державныхъ. Пос. Романовичъ интерпелювавъ въ справѣ уживаня нѣмецкого языка на зелѣзници трансверзальнôй въ устныхъ зносинахъ службовыхъ мѣжь урядниками, при веденю слѣдствъ дисциплинарныхъ, при испытахъ и въ нарадахъ гуманитарныхъ институцій зарядôвъ зелѣзничихъ. На то ôтповѣдае п. намѣстникъ: Зарядъ зелѣзниць державныхъ держится постановъ §-у 7 статута организаційного; той §-фъ выразно постановляе, що цѣле внутрѣшне дѣловодство мае ôтбуватись въ языцѣ нѣмецкôмъ; польского языка маеся уживати тôлько до тыхъ провизорично принятыхъ стражникôвъ, котрй не знаютъ нѣмецкого языка. Зарядъ зелѣзниць державныхъ не може ôтступити ôтъ языка нѣмецкого, тымъ бôльше, що войскова администрація привязуе до него велику вагу. Впрочѣмъ яке бы то було нещастье для самого персоналу зелѣзниць державныхъ въ краю, коли-бъ на случай вôйны администрація войскова мусѣла нынѣшный персоналъ заступити иншимъ лишь за-для незнаня нѣмецкого языка. Министерство вôйны на реляцію одного зъ инспекціонуючихъ высшихъ официрôвъ вôзвало обѣ галицкй дирекціи руху, абы дотычно нѣмецкого языка строго держалось постановъ §. 7 организаційного статута. — На интерпеляцію пос. Гноиньского дотычно нещасливыхъ выпадкôвъ на зелѣзници трансверзальнôй ôтповѣвъ п. намѣстникъ: Було кôлька выпадкôвъ, а причина тому природна на всѣхъ новыхъ зелѣзницяхъ: недовершена ще консолидація будовы, недостача вправного и досвѣдченого съ мѣсцевыми обстановами персоналу. Однакожь дирекціи руху стараются енергично тому зарадити. Звôнки сигналовй на другорядныхъ линіяхъ (Станиславôвъ-Гусятынъ, Суха - Скавина и Освѣцимъ - Пôдгôрье) не можутъ бути заведенй, бо тамъ стражники не не маютъ домикôвъ (пôсля закона, котрымъ постановлено будову зелѣзницѣ трансверзальнои). — Наконець на интерпеляцію п. Скаршевского дотычно пожежъ, якй повставали черезъ то, що льокомотива выкидала искры, (отже за вузкій поясъ зелѣзницѣ) ôтповѣвъ п. намѣстникъ, що пожежи ôтъ искоръ льокомотивы суть дуже рѣдкй, впрочѣмъ льокомотивы заосмотрено въ прилады до здержуваня искоръ и зачато уживати лучшого угля.

Зъ порядку дневного Соймъ ôтославъ до комисіи культуры краевои рефераты Выдѣлу краевого о потребѣ будовы горальнѣ при рôльничôй школѣ въ Дублянахъ и о потребѣ експлоатаціи торфу тамъ-же.

Потому п. Жукъ-Скаршевскій мотивувавъ свое внесенье о улекшеня обовязанымъ до бранки войсковои женитися. Министерство поручило власти политичнôй выняткова позволяти женитись такимъ, що ще не выйшли зъ лѣтъ бранки, але власть политична звычайно ôтмавляе, навѣть тогды, коли ôтъ позволеня зависитъ бытъ цѣлои родины. Она звычайно слѣдитъ, чи просячій не мае сестры або якои своячки, здôбнои до веденя жѣночои господарки, а хочь-бы и тои не було, то ôтмовляе, кажучи, що просячій „може собѣ наняти господыню“. Кромѣ того власть жадае, щобы просячій дававъ стемплѣ не тôлько на поданье але и на кожду прилогу (а прилогъ богато), — а все звычайно то на пропало, бо ледви десятый одержуе прихильну ôтповѣдь. — Внесенье пос. Скаршевского ôтослано до комисіи администраційнои.

Опôсля на внесенье комисіи администраційнои (въ мысль петиціи рады повѣтовои зъ Нового Санча) ухваливъ Соймъ резолюціи: 1) Вываеся правительство, абы якъ найскорше збôльшило число систематизованыхъ посадъ ветеринарѣвъ повѣтовыхъ и 2) поручаеся Выдѣлови краевому, абы дослѣдивъ, чи громады належно сповняютъ полицію ветеринарску, и ôтповѣднй внесеня предложивъ Соймови.

Дальше на внесенье комисіи дороговои передано Выдѣлови кр. залагодити петицію громады Микуличинъ о перенесенье рогатки зъ Микуличина до Пôдлеснева, надъ петиціею же мѣсточка Пôдволочискъ, абы знести рогатку середъ мѣсточка, перейшовъ Соймъ до порядку дневного.

На внесенье комисіи правничои ухваливъ Соймъ передати Выдѣлови кр. до розслѣду и справозданя на найблизшôй сесіи петиціи: громады Озерянъ о установленье тамъ суду повѣтового и громады Покропивна, въ пов. бережаньскôмъ, о выдѣленье си зъ староства и суду окружного въ Бережанахъ и суду пов. въ Козовѣ, а прилученье до староства, суду пов. и окружного въ Тернополи.

Наконець комисія петиційна здала справу зъ петицій о. Григорія Чайковского та другихъ рускихъ членôвъ турчаньскои рады повѣтовои и товариства „Народнои Рады“ въ Турцѣ въ дѣлѣ незаконного урядованя и маршотратнои господарки грошевои тои „вѣчнои“ рады повѣтовои въ Турцѣ и на ея внесенье Соймъ ухваливъ передати се дѣло Выдѣлови кр. до урядованя въ мысль §. 48 уставы о репрезентаціяхъ повѣтовыхъ.

Послѣдне XIV-те засѣданье передъ святами ôтбулося въ понедѣлокъ сего тыждня. Зъ него здамо справу на другій разъ. Найцѣкавѣйшимъ предметомъ бувъ выбôръ члена Выдѣлу краевого. О сѣй справѣ говоримо обширно въ нынѣшнôй вступнôй статіи. На тôмъ-же засѣданю ухвалено для „Кулокъ рольничихъ“ 1.000 зр. субвенціи.

Посолъ Лѣниньскій выготовивъ слѣдуючу интерпеляцію до п. намѣстника:

Актами справы карнои Вацлава Єловицкого о переступленье зъ §. 488, 491 и 496 закона карного, а именно протоколомъ розправы головнои зъ дня 7 листопада и 5 грудня 1885 до ч. 21.395 въ ц. к. Судѣ повѣтовôмъ мѣско-делегованôмъ секція III у Львовѣ переведенои, доказано ясно, що ц. к. староста Флехнеръ въ Золочевѣ позволивъ собѣ скликати около 100 начальникôвъ громадъ до ц. к. Староства на день 30 мая 1885 нѣбы то въ цѣли дорученя имъ картъ легитимаційныхъ, а de facto въ цѣли недозволенои агитаціи на рѣчь кандидата гр. Томы Стадницкого.

Пôсля зôзнаня заприсяженыхъ свѣдкôвъ: Симеона Юркевича, Дмитра Вашковича, Онуфрѣя Вельгана, Семка Костева, Яцка Васлюка, Юрка Кухара и Льва Цѣсельского прикликувавъ п. Флехнеръ яко ц. к. староста до своеи канцеляріи поодиноко начальникôвъ громадъ, а ôтсылаючи кождого по карту легитимаційну до комисаря Єловицкого казавъ: „Памятайте голосувати на того кандидата, котрого вкаже вамъ п. комисарь.

Панъ Вацлавъ Єловицкій знову яко ц. к. комисарь въ своѣй канцеляріи, вручаючи карты легитимаційнѝ вôйтамъ, такъ до кождого промовлявъ: „Памятай, що тутъ розходится о выбôръ посла. Правительство поставило на кандидата гр. Стадницкого, а друга партія п. Рожанковского. Голосуй на гр. Стадницкого, бо инакше будешь записаный въ старостве въ чорнôй книжцѣ, а до того Рожанковскій есть ворогомъ Найяснѣйшого Пана и Найяснѣйшого „Ржонду“; ôнъ есть вправдѣ такимъ урядникомъ, якъ я, але шкода, що ôнъ той мундуръ носитъ; Рожанковскій ворогъ нашъ найбôльшій. Ты есь урядникомъ, то ты повиненъ старостве слухати. Якъ-бы вы на Рожанковского голосували, то буде для васъ цѣле нещастье, — буде вамъ то неприятно, будете каранѝ екзекуціями, войско буде на васъ наступати, жадна вамъ не пріймеся реклямація. Рожанковскій есть канцелистъ, нѣчо не знае, нѣчо не значитъ, ôнъ солома, батярь. Якъ будете на Рожанковского голосувати, то запишутъ васъ и будутъ вамъ шкодити.“

Пресія на выборцѣвъ зъ стороны ц. к. старостве була такъ страшна, що вôйты по выслуханю такои бесѣды жалувались словами: „Насъ такъ мучатъ, якъ давнѣйше за вѣру христіяньску“.

Пôдписанѝ запытуютъ про-те Высоке Правительство: чи знае о повысшихъ надъужитяхъ ц. к. старосты Флехнера и комисаря Єловицкого, — чи готове ихъ покликати до строгои отвѣчальности за безправне обмеженье свобôдного права голосованя выборцѣвъ, — и чи гадае запобѣгти на будучнôсть подôбнымъ неправнымъ поступованямъ своихъ органôвъ, котрѝ черезъ те упадаютъ на повазѣ въ очахъ загалу.

Слѣдуютъ пôдписы.

ДОПИСИ.

Зъ Станиславова.

(*Загальный Збôръ товариства „Рускихъ женщинъ въ Станиславовѣ*) ôтбувся, якъ було заповѣджено, 14 (26) листопада 1885. По отвореню Збору Емилія Нечаѣвна прочитала справозданье зъ дѣяльности Выдѣлу.

Роботы приготовляючѝ и организаційнѝ полагоджено швидко. Ôтакъ старався Выдѣлъ розбудити житье товариске межи Русинками а разомъ и замилованье до всего, що рôдне, устроивъ въ зимѣ 1885 р. пять вечерниць литературныхъ: тамъ були ôтчиты зъ рускои исторіи и литературы, про орнаментику и зъ наукъ природныхъ; кождого разу були декламаціи зъ нашихъ знаменитшихъ поетôвъ, читано важнѣйшѝ оповѣданя, щобы на нихъ звернути бôльшу увагу. (Подрôбне справозданье помѣщене въ 32 числѣ „Дѣла“ зъ 1885 р.) Дня 9 (21) мая 1885 р. устроивъ Выдѣлъ вечерницѣ въ память великого историка и патріота Николая Костомарова: Емилія Нечаѣвна читала про житье, дѣяльнôсть, послѣднѝ хвилѣ и похороны, Софія Бучиньска про заслуги на поли рускои исторіи, Камиля Литвиновичѣвна про поезіи Костомарова, а Наталя Литвиновичѣвна ôтдеклямувала поезію Костомарова „Спѣвець Митуса“. (Близше о тôмъ въ „Дѣлѣ“ ч. 53 зъ 1885 р.). Члены и гостѣ збиралися численно на тѝ вечерницѣ и займалися пильно всѣми справами, що були пôдношенѝ. На двохъ ширшихъ нарадахъ въ липни с. р., въ котрыхъ взяло участь такожь велике число членôвъ и патріотôвъ зъ-поза товариства, нараджувався Выдѣлъ надъ основаньемъ бурсы дѣвочои въ Станиславовѣ пôдъ управою товариства „Рускихъ женщинъ“. Майже всѣ присутнѝ згодилися, що така бурса доконче потрѣбна и що товариство повинно поробити якъ найскорше приготовленя до ôткрытя тои бурсы. Много осôбъ забирало голосъ въ тôй справѣ, а Вп. о. Литвиновичь въ довшôй основнôй промовѣ представивъ, якъ розвивалася мужеска бурса св. О. Николая въ Станиславовѣ ôтъ першихъ початкôвъ по нынѣшный часъ, якимъ способомъ збиралися фонды, — и тымъ подавъ способы дальшого поступованя. Окремый комитетъ займався дальше тою справою. Въ послѣднихъ трехъ мѣсяцяхъ займався Выдѣлъ збираньемъ матеріялôвъ до I тому письмъ товариства; сей томъ мае складатися зъ самыхъ працъ жѣночихъ. По розпроданю цѣлого накладу, призначивъ Выдѣлъ чистый дохôдъ на дѣвочу бурсу въ Станиславовѣ. Выдѣлъ бравъ участь въ празнованю ювилея литературнои дѣяльности Олександра Кониського. Выдѣлъ вписавъ товариство въ члены руского товариства педагогичного и въ члены товариства „Шкôльна Помôчь“ съ рôчною вкладкою 5 зр. Выдѣлъ ôтнѣся до рускихъ товариствъ о надсланье книжокъ до библіотеки, поки зможе книжки за готовѝ грошѣ закуповувати. На дохôдъ товариства була ôтограна въ рускôмъ театрѣ, коли гостивъ въ Станиславовѣ, комедія Квѣтки „Шельменко наймитъ“; заходы Выдѣлу принесли чистого доходу 50 зр. Приходилось Выдѣлови брати участь въ сумныхъ обходахъ: въ похоронахъ незабутного Евгенія Желехôвского, що справами товариства щиро занимався и своею свѣтлою радою помагавъ; дня 28 лютого товариство взяло участь въ похоронахъ члена товариства бл. п. Климентины Заячкôвскои въ Тысьменици; була то женщина незвычайнои доброты серця и перенята до глубины душѣ своеи горячою любовію до всего, що рôдне, що руске; не лишь родина, але и товариство потерпѣло черезъ еи смерть важку утрату.

П. Софія Бучиньска читала справозданье касове. Товариство числитъ 124 членôвъ; кôлькохъ патріотôвъ, мѣжь тыми Вп. Стефанъ Качала и Олександеръ Кониській запомогли товариство значнѣйшими датками. Всѣхъ доходôвъ мало товариство 388 зр. 95 кр., а розходôвъ 188 зр. 20 кр; остаеся готôвкою въ касѣ 200 зр. 75 кр. Грошѣ умѣщенѝ въ „Народнôй Торговли“. Вкладки вплывали дуже правильно. (Списъ членôвъ оголошеный въ 29 ч. „Дѣла“ с. р.).

Оба справозданя принято до вѣдомости. Потому велася довша дискусія надъ внесеньемъ п-ы Камилѣ Литвиновичѣвнои, абы змѣнити статутъ въ той способъ, що цѣлею товариства есть дальше: а) „помаганье бѣднымъ учащимъ „ся дѣвчатамъ черезъ запомоги а въ данôмъ „случаю черезъ заложенье воспиталища дѣво„чого; б) пôддержуванье и пôднесенье обряду „церковного черезъ украшенье церкви“. Понеже до змѣны статуту потрѣбно присутности $^2/_3$ членôвъ, а стôлько на Зборѣ не було, то поручено тую справу новому Выдѣлови, щобы на слѣдуючихъ загальныхъ зборахъ отвѣтнѝ предложивъ внесеня.

До нового Выдѣлу, котрый заразъ другого дня уконституувався, выбранѝ: Емилія Нечаѣвна, яко предсѣдателька (она и провадитъ касу); Иванна Левицка, мѣстопредсѣдателька; Софія Бучиньска, секретарка; Евгенія Порайкова, библіотекарка; Клявдія Курыловичева, Евгенія Семенова, Наталія Кобрыньска, Юлія Абрысовска. Выдѣлъ ôтбувавъ уже кôлька нарадъ.

Того-жь дня по 8 годинѣ устроило товариство вокально-музикальнѝ вечерницѣ съ ôтчитомъ и забавою съ танцями, о чѣмъ напише окремо до того упрошеный справоздавець. (Ôтъ 14 (26) падолиста часъ бы вже й написати. — *Ред.*)

Коли поглянемо на минувшій рôкъ дѣяльности товариства рускихъ женщинъ въ Станиславовѣ, то бачимо, що Русинки поважно займаются всѣми справами, що Русь въ нашихъ часахъ дотыкаютъ, радо и съ одушевленьемъ витаютъ кождый, хочь-бы найменшій успѣхъ въ дѣяльности Русинôвъ, свои труды жертвуютъ дуже радо для дѣлъ товариства, отже и для дѣлъ спôльныхъ, загальныхъ, — а се мы рахуемо яко успѣхъ дѣяльности того товариства.

Зô Львова.

(*Загальный Збôръ членôвъ общества „Рускихъ Дамъ“ у Львовѣ*) ôтбувся дня 1 (13) грудня с. р. Выдѣлъ зъ минувшого року здавъ своимъ Вп. членамъ справозданье зъ своеи дѣяльности, якъ такожь и зъ доходôвъ та розходôвъ въ цѣлôмъ роцѣ. Потôмъ слѣдували выборы. На предсѣдательку выбрана панѣ Алексѣя Геровска, на секретарку Павлина Леонтовичь; до Выдѣлу панѣ: Огоновска Фалина, Поляньска Іосифа, Шараневичева Анна, Дѣдицка Викторія, Ничаева Юстина, Площаньска Людвика, Савицка Теофиля, Сивулякова Марія, Леонтовичева Амалія, Вахнянинова Іосифа, Павенцка Евгенія и Любовичева Єлена. Ревидентками касы выбранѝ панѣ: Заревичева Іосифа и Лепкая Евгенія. Выдѣлъ уконституувався въ той способъ: мѣстопредсѣдателькою выбрана Ю. Ничаева, на референтку запомогъ Ф. Огоновска, на касіерку І. Поляньска, на контрольорку Л. Площаньска. Понеже благотворительна цѣль сего общества есть майже кождому Русинови звѣстна, просто належится бодай коротко подати результатъ зъ дѣланя касового.

Капиталъ зъ 1884 року выноситъ въ книжкахъ щадничихъ	1850 зр. 07 кр.
Въ 1885 роцѣ вплынуло до касы зъ вкладокъ, дарôвъ и розличныхъ предпринять общества	323 зр. 39 кр.
Книжка щаднича, даръ о. Коростеньского . . .	29 „ 04 „
Ôтсотки ôтъ капиталу .	109 „ 57 „
Разомъ представляеся станъ касы	2312 зр. 07 кр.
Выдалося на запомоги и иншѝ выдатки . . .	288 зр. 46 кр.
Капиталъ выноситъ .	2023 зр. 61 кр.

Запомоги дôстали ôтъ общества „Рускихъ Дамъ“ въ 1885 роцѣ: Евгенія Желехôвска 75 зр., Іосифа Гулинъ 50 зр., К. Долиньска 8 зр., Ловиньска 4 зр. 50 кр. Конюшевска 2 зр., Насальска 10 зр., Іоанна Левицка 14 зр., Коломыецъ 5 зр., Юлія Шашкевичь 5 зр., А. Потурай 20 зр., Е. Калиновичь 5 зр., Глинковска 4 зр., Лисиньска 10 зр., Витковицка 5 зр., Бабѣй 5 зр., Федакъ 8 зр., Поховска 11 зр., Федевъ 10 зр., Гоцка Аполонія 5 зр., Фолюсевичь 5 зр., Шеховичь 5 зр. — Лиця, получившѝ запомогу, суть по бôльшôй части сироты по священикахъ и посѣщаючѝ школы публичнѝ.

Ôтъ Выдѣлу общества „Рускихъ Дамъ“, Львôвъ дня 6 (18) грудня 1885 р.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Дѣяльнôсть мин. просвѣты п. Гауча.*) Хто мавъ случайнôсть приглянутися, якій неладъ панує по нашихъ школахъ особливо-же середныхъ пôдъ взглядомъ книжокъ, призначеныхъ до науки шкôльнои молодежи, той певно съ радостею повитае нове розпорядженье министра просвѣты, котрый чейже зробитъ разъ конець тому неладови, що не тôлько дуже некористно вплывае на саму науку, але такожь и дуже тяжитъ на кишеняхъ родичѣвъ, котрѝ зъ послѣдного мусѣли тягнутися, щобы заспокоити бажаня сего або того педагога а на дѣлѣ, щобы дати заробити одному або другому авторови або тому, хто займаеся накладомъ або продажею книжокъ шкôльныхъ. У насъ особливо кôлька лѣтъ тому назадъ а навѣть ще и теперь сей неладъ — можна сказати, надъуживанье выбору пôдручныхъ книжокъ до науки давався дуже ôтчувати; ученики мусѣли не то що переступаючи зъ одной клясы до другои змѣняти майже всѣ учебники, але дуже часто трафлялося, що треба було що пôвъ року купувати нову книжку. Въ однôй школѣ учили пôсля сего, въ другôй пôсля того пôдручника, ба навѣть часто въ однôмъ ôтдѣлѣ тои самои клясы и тои самои школы учили пôсля одного а въ другôмъ ôтдѣлѣ пôсля другого пôдручника. Якій тягаръ спадавъ зъ причины сего такъ на самого ученика якъ и на его родичѣвъ, можна собѣ легко погадати. Сему злому хоче мин. Гаучь зарадити и выдавъ пôдъ симъ взглядомъ слѣдуюче розпорядженье: 1) Тѣламъ учительскимъ всѣхъ шкôлъ такъ народныхъ якъ и середныхъ наказуеся строго держатися розпоряджень ôтносячихся до апробаціи и уживаня тексту научного а за точне выконанье ихъ ôтповѣдаютъ особисто управителѣ и директоры заведень науковыхъ. 2) Особливожь треба повздержати всяку непотрѣбну змѣну пôдручникôвъ въ школахъ середныхъ и обмежитися лишь на конче потрѣбнѝ случаѣ. 3) Анѣ учитель анѣ директоръ, анѣ навѣть цѣле тѣло учительске въ школахъ народныхъ и середныхъ не маютъ права вымагати ôтъ ученикôвъ побôчь приписаныхъ текстôвъ ще и другихъ пôдручникôвъ. Въ загалѣ треба якъ найстрогійше на то уважати, щобы ощадити ученикамъ всякѝ непотрѣбнѝ выдатки на пôдручники науковѝ и щобы учителѣ не надъуживали свого вплыву що до закупна згаданыхъ пôдручникôвъ. — Друге розпорядженье министра ôтносится до библіотекъ шкôльныхъ. Въ сѣмъ розпорядженю приказуе п. министеръ всѣмъ управителямъ и директорамъ шкôлъ народныхъ и середныхъ преглянути книжки згаданыхъ библіотекъ и выкинути зъ нихъ всѣ, котрыхъ змѣстъ не есть патріотичный (австрійскій), религійный и моральный. До того перегляду мусятъ управителѣ шкôлъ и директоры взяти собѣ до помочи всѣхъ учителѣвъ а кождый учитель мусить въ каталозѣ библіотеки написати при дотычнôй книжцѣ свое имя и дату и ручитъ такъ, що совѣстно переглянувъ книжку. Ревизія та мае ôтбутися найдальше до 1 мая 1886 р. а результатъ еи мае бути предложеный властямъ шкôльнымъ. Якого значеня може бути таке розпорядженье не трудно ôтгадати. Дня 10 с. м. выдавъ знову мин. Гаучь розпорядженье, котре нормуе испиты зрѣлости въ школахъ середныхъ. Пôсля сего розпорядженя матура въ школахъ середныхъ мае ôтбуватися лишь разъ до року, а именно въ лѣтѣ по другôмъ курсѣ. Лѣтный речинецъ испытовый есть призначеный для тыхъ ученикôвъ, котрѝ скôнчили науки въ дотычнôмъ роцѣ, а ôттакъ и для приватистôвъ найвысшихъ клясъ и тыхъ кандидатôвъ, котрыхъ вже разъ признано за незрѣлыхъ въ попереднѣшнôмъ роцѣ, чи то при испытѣ головнôмъ въ лѣтнôмъ речинци, чи въ речинци осѣннôмъ. Осѣнный речинецъ назначеный знову для тыхъ кандидатôвъ, котрѝ зъ важныхъ причинъ не могли докôнчити испыту въ речинци лѣтнôмъ, а ôттакъ и для тыхъ, котрѝ не могли бути допущенѝ до испыту для того, що мусѣли ще передъ тымъ выдержати испытъ поправчій. Приватисты можутъ приступати до матуры въ однôмъ або въ другôмъ речинци. Ôтъ теперь отже ученикъ признаный за незрѣлого при матурѣ не може бути на коротшій часъ репробованый, якъ на цѣлый рôкъ, бо пôсля досвѣду ученикъ репробованый доси на пôвъ року — котрый отже мôгъ дотеперь приступати до матуры въ лютôмъ — не може такъ приготовитися за пôвъ року, щобы зовсѣмъ ôтповѣвъ вымогамъ испыту, а потому не лежитъ то такожь и въ интересѣ университетôвъ и другихъ высшихъ заведень науковыхъ. Ученикамъ, котрыхъ репробовано лишь зъ одного предмету до речинця осѣнного, а котрѝ и сего испыту не выдержали и зôстали ôттакъ репробованѝ ажь до речинця лѣтного, признано велику пôльгу. Доси мусѣли таки кандидаты робити такъ устный якъ и письменный испытъ зô всѣхъ предметôвъ, ôтъ теперь же ôтпадутъ тѝ предметы, зъ котрыхъ они при першôмъ речинци получили бодай степень „вдоволяючій“ а письменнѝ роботы зъ дотичныхъ предметôвъ ôтпадутъ такожь, коли они одержали зъ ныхъ бодай степень „достаточный“. Розпорядженье се обовязуе вже съ кôнцемъ шкôльного року 1885/6, однакожь сего року буде ще матура ôтбуватися въ лютôмъ, т. е. по першôмъ курсѣ. — Въ Вѣдни ходитъ поголоска, що министеръ Гаучь мае незадовго выѣхати до Праги на инспекцію нѣмецкого и ческого университету и другихъ заведень науковыхъ.

(*Процесъ Старцевича и товаришъвъ*) въ Загребѣ закôнчився дня 18 с. м. Якъ звѣстно вмѣшався по скандаличныхъ сценахъ въ хорватскôмъ соймѣ и нападѣ на бана кôлькохъ членôвъ зъ опозиціи, загребскій судъ карный въ цѣлу справу и выточивъ Старцевичеви и товаришамъ процесъ карный, приказавши ихъ передъ тымъ за згодою сойму увязнити. Судъ признавъ обжалованыхъ винными публичного насильства и засудивъ кождого зъ обжалованыхъ на три мѣсяцѣ тяжкои вязницѣ, а Старцевича крôмъ сего ще на утрату степеня докторского и права адвокатуры, Кумичича же увôльнивъ зовсѣмъ. Пôдчасъ оголошеня выроку розôгралася въ судовôй палатѣ ворушлива сцена. Якійсь молодый чоловѣкъ именемъ Лесковацъ перескочивъ черезъ барієру зъ мѣсця призначеного для публики, станувъ передъ трибуналомъ и крикнувъ: „То суть жертвы вашои силы; вы не судѣѣ а звѣрѣ! Я стою передъ вами судѣтъ мене; наколи бъ я бувъ Козарекомъ, я бы певныхъ людей повѣшавъ“. Лесковаца увязнено и по ôтчитаню выроку розпочато заразъ розправу противъ него; его засуджено заразъ за публичне насильство на чотыри мѣсяцѣ тяжкои вязницѣ заостренои постомъ разъ въ тыждень. — По оголошеню выроку на Старцевича и Гранича выбухли въ Загребѣ такъ великѝ непокои, що треба було ажь сконсигнувати войско.

(*Зъ соймôвъ краевыхъ.*) Соймъ ческій зôставъ дня 19 с. м. ôтроченый. Нѣмецкѝ газеты либеральнѝ а межи ными и „Bohemia“ доносятъ, що маршалокъ ческого сойму одержавъ зъ Вѣдня знакъ, що може кождого часу, порозумѣвшися съ намѣстництвомъ закрыти соймъ. Се порѣшенье министерства мае походити зъ обавы передъ бурливыми сценами, якихъ въ сѣмъ соймѣ сподѣваются на найблизшихъ засѣданяхъ. Пôвъофиціяльный „Prager Abendblatt“ заперечуе сѣй вѣсти. — Въ стирійскôмъ соймѣ прійшло минувшои пятницѣ до дуже драстичныхъ сценъ, а то зъ сеи причины, що пос. Пошь мавъ сказати, що народы славяньскѝ не ôтзначаются великою любовію правды. На то заявивъ пос. Доминкушъ именемъ клюбу словеньского, що клюбъ сей такъ довго не возьме участи въ нарадахъ сойму, якъ довго не дôстане сатисфакціи за образу, зроблену всѣмъ Славянамъ. Маршалокъ обѣцявъ, що зробить, що буде потреба наколи переконаеся зъ стенографичного протоколу, що пос. Пошь дѣйстно такъ сказавъ. Коли однакожь показалося, що цѣла справа опираеся лишь на непорозумѣню, клюбъ словеньскій вступивъ знову до сойму. — Въ долѣшно австрійскôмъ соймѣ предложило правительство мимо опору Выдѣлу краевого проектъ на заснованье „Рады культурнои краевои“, котра мае складатися зъ президента именованого цѣсаремъ, зъ заступника намѣстництва, двохъ заступникôвъ министерства рôльництва и зъ предсѣдателѣвъ поодинокихъ окружныхъ радъ культуры, котрѝ маютъ бути рôвночасно заснованѝ. Така „Рада культуры краевои“ истнуе вже въ Чехахъ, а такѝ самѝ маютъ бути заснованѝ такожь и въ другихъ краяхъ коронныхъ. Задачею „Рады культуры краевои“ мае бути: выготовлюванье справозданьо станѣ культуры краевои, ставленье самостôйныхъ внесень въ сѣмъ напрямѣ такъ до Выдѣлу краевого якъ и до правительства. — Въ соймѣ горѣшно-австрійскôмъ поставлено внесенье о зменшенье дієтъ посольскихъ и коштôвъ подорожи на 50%. Внесенье се передано Выдѣлови краевому.

(*Именованье бар. Корнаро*) намѣстникомъ а заразомъ и головно командуючимъ въ Дальматіи не выкликало тамъ великого вдоволеня; найменше, якъ понятно, вдоволена симъ именованьемъ партія хорватска, котра сподѣвалася, що правительство бодай схоче порозумѣтися съ нею що до особы найвысшого достойника въ краю. Съ

именованьемъ бар. Корнаро зôстала опорожнена посада заступника шефа ген. штабу, на котру, якъ доноситъ „Presse“, мае бути покликаный ген. лейтенантъ Даублески-Стернекъ, дотеперѣшный директоръ школы военнои.

(*Справы особисти.*) Пôсля найновѣйшихъ вѣстей выѣзджае цѣсарска родина на свята до Гедели, а дня 28 с. м. буде цѣсарь давати авдієнцію въ Будапештѣ. — Гр. Таффе занедужавъ на запаленье горла, маеся однакожь вже теперь лѣпше. — Шефъ секціи въ министерствѣ просвѣты, гр. Енценбергъ приѣхавъ оногды въ Грацу до Вѣдня и обнявъ же свôй урядъ.

Заграничнѝ Державы.

До ситуаціи на Балканѣ. Зъ Бѣлграду доносятъ урядово, що дня 21 с. м. вечеромъ заключено на пôдставѣ точокъ, уложеныхъ черезъ войскову комисію розъемъ, котрый мае тревати ажь до дня 13 марта слѣдуючого року. Умову пôдписали такожь комисарѣ обохъ армій. Пôсля сеи умовы розпôчнесь насамперѣдъ евакуація сербского войска зъ краю болгарского а пôзнѣйше доперва пôчнутъ уступати Болгаре. Въ сѣй точцѣ отже вволила комисія воли Болгаръ и увзглядняла ихъ военну побѣду, а Сербы можутъ тымъ потѣшатися, що имъ лишь для того наказано насамперѣдъ уступати зъ видиньского округа, бо они маютъ до своеи границѣ около 50 кильометрôвъ, пôдчасъ коли Болгаре зъ Пироту до болгарскои границѣ потребуютъ зробити лишь 15 кильометрôвъ. Зъ того самого жерела доносятъ дальше, що комисія вызначила вздовжь границѣ пасъ неутральный на 6 кильометрôвъ широкій. Въ слѣдъ за тымъ наступитъ теперь именованье делегатôвъ для розпочатя переговорôвъ въ справѣ заключеня мира. Комисію войскову чекае — якъ каже вѣденьска „Sonn- und Montagsztg“ — ще друга важнѣйша задача, бо навѣть само заключенье мира. Терень до сего приготованый: Порта годится на все, и хоче лишь, щобы восходно-румелійска вôйна була залагоджена на пôдставѣ загально-европейского порозумѣня; Болгарія пристала на все а Сербія, хочь все ще дуже нерадо, годится такожь съ своею судьбою. Миръ спочивае отже теперь майже лишь выключно въ рукахъ державъ европейскихъ. — О самôй комисіи военнôй мусимо ще то тутъ зазначити, що предсѣдателемъ еи выбрано италійского представителя, оберштлейтенанта Черутти а то для того, що Италія дала перша иниціятиву въ справѣ высланя войсковои комисіи на поле вôйны. — До „Montagsblatt-у“ доносятъ зъ Софіи, що кн. Александеръ повѣдомивъ министрôвъ, що Порта надôслала ему запытанье, чи схоче ôнъ обняти урядъ ген.-губернатора восходнои Румеліи, такъ якъ ôнъ есть означеный въ статутѣ. Князь ôтказався ôтъ сего и заявивъ, що волѣвъ-бы радше абдикувати, якъ згодитися на таке предложенье.

Россія. Правительство россійске проектуе теперь колонизацію туркестаньского краю на велику скалю и въ сѣй цѣли постановлено вже завôзвати въ слѣдуючôмъ роцѣ селянъ-хлѣборобôвъ зъ цѣлои Россіи европейскои до переселеняся до Туркестану. Щобы позыскати о скôлько можна найбôльше селянъ, постановивъ государственный совѣтъ отворити кредитъ для помочи колонистôвъ, а кромѣ того за згодою министерствъ военного и дѣлъ внутрѣшныхъ буде роздаватися селянамъ, що схотятъ переселятися до Туркестану, скарбова земля и лѣсы сего краю. Въ слѣдуючôмъ роцѣ розпôчнеся колонизація головно въ повѣтахъ авлитатиньскôмъ и кураминьскôмъ. Проектъ сеи колонизаціи мае походити, якъ кажутъ ôтъ гр. Игнатьева. — Петербурскѝ газеты доносятъ, що генеральный консуль для Болгаріи, Кояндеръ не верне вже до Софіи, а буде перенесеный до Атенъ. Причиною сего мае бути, що Кояндеръ черезъ свое неôтповѣдне поступованье викликавъ въ Болгаріи велике негодованье на Россію и головно причинився до непорозумѣня, яке запанувало мѣжь Россією а Болгаріею въ початкахъ сербско-болгарскои вôйны. — До Петербурга покликано ген.-губернаторôвъ вильньского и кіевского и губернаторôвъ губерній на Литвѣ, Волини, Подôлю и Украинѣ. — Кіевскій ген.-губернаторъ приказавъ властямъ полицийнымъ взяти ôтъ цадикôвъ (чудотворныхъ рабинôвъ), ихъ сынôвъ, внукôвъ и въ загалѣ ôтъ цѣлои ихъ родины заявленье, що они не будутъ уступати зъ дотеперѣшного ихъ мѣсця проживаня. Приказано такожь зробити докладный списъ родины цадикôвъ, а то для того, щобы мати докладну евиденцію тыхъ жидôвъ, що пôдъ покрывою своеи побожности и походженя ôтъ чудотворцѣвъ выкористуютъ и обманюютъ звычайно найбѣднѣйшу клясу жидôвъ. — Пôсля вѣстей польскихъ газетъ приготовуеся въ Петербурзѣ подорожь царя до середнои Азіи. Подорожь ся мае бути дуже величавою а приготованя до неи робятся надзвычайнѝ. Дружина царска мае складатися съ 300 особъ, а крôмъ сего прилучится такожь богато ученыхъ, котрѝ маютъ на цѣли розслѣдити краѣ, черезъ котрѝ царь буде переѣздити. Подорожь мае розпочатися вже въ маю слѣдуючого року. Кажутъ, що подорожь та стоитъ въ певнôй звязи съ антагонизмомъ Россіи и Англіи, якій въ послѣднихъ часахъ запанувавъ съ причины сеи части Азіи и що она мае на цѣли выкликати тамъ певну прихильнôсть тамошныхъ племенъ для Россіи. — Процесъ варшавскихъ соціялистôвъ вже скôнчився; Бардовского, капитана Леве, Куницкого, Осовского, Шмауса и Петрусиньского засуджено на кару смерти черезъ повѣшенье. Зъ другихъ обжалованыхъ засуджено 18 на 16 лѣтъ каторги, 2 на 10 лѣтъ и 8 мѣсяцѣвъ въ арештантскѝ роты а ôттакъ на дожизненне поселенье въ Сибири, а 2 на дожизненне поселенье въ Сибири.

Греція. Ще не зовсѣмъ закôнчилася одна вôйна на балканьскôмъ пôвъостровѣ, якъ вже выринае поволи и друга. Греція зброится всѣма силами и на всѣ стороны. Пôсля „Pol. Corr.“ зброенье Греціи поступило вже дуже значно на передъ: навѣть розквартированье и запровіянтованье войска, котре зъ початку було дуже зле, значно полѣпшилося. Зъ трехъ комендъ, котрѝ маютъ бути заведенѝ, именовано доси шефа лишь для третои въ особѣ ген. Петимеза зъ мѣсцемъ пробуваня въ Трикаля. Въ самôй арміи даеся чути великій бракъ пôдъофицирôвъ и для того правительство выдѣлося змушене замкнути школу военну а воспитанникôвъ сеи школы покликати до войска. Для чого Греція якъ разъ теперь зброится и думае о вôйнѣ, коли видитъ найлѣпше на Сербіи и Болгаріи, що не може сподѣватися нѣякои помочи ôтъ якои небудь державы сусѣдной, трудно ôтгадати. Здаеся, що еи попихае до сего такъ загальне жаданье народу, якъ такожь и постава Кретенцѣвъ, котрѝ сими днями выслали до державъ европейскихъ меморандумъ, въ котрôмъ заявляютъ имъ, що жадаютъ уніи съ Греціею. Въ загалѣ въ Греціи запанувавъ дуже великій духъ военный, и сему лишь приписати належитъ, що она ôтважуеся выступати противъ Туреччины, котра не то, що далеко сильнѣйша ôтъ неи, але мала вже навѣть и часъ уставити свое войско на еи границы. Вздовжь грецкои границѣ выставила вже Туреччина 50.000 войска и може найдальше до 9 днѣвъ ще три разы тôлько войска зтягнути на границю. Що-жь може выставити Греція супротивъ такои силы? На папери числитъ Греція всего лишь 148.179 войска, котре може въ першій линіи выставити, на дѣлѣ однакожь она не въ силѣ выставити навѣть и 100.000. Жажда вôйны на власну руку дасться отже пояснити лишь великимъ патріотизмомъ и почутьемъ національности грецкого народу, котрый хотѣвъ бы выдѣти всѣхъ Елленôвъ сполучеными. Яка охота до вôйны, видко вже зъ того, що майже всѣ капитаны грецкои флоты торговельнои предложили правительству, на случай мобилизаціи военнои флоты, свои услуги. По при зброеньесь на суши, дбае Греція пильно такожь и про оборону побережа. Вздовжь цѣлого побережа поуставлювано вокуды торпеды такъ, що вже теперь трудно кораблямъ безъ нараженясь на небезпеченьство дôстати до важнѣйшихъ пристаней.

НОВИНКИ.

Григорій Врецьона,

слухатель правъ, членъ товариства „Академичне Братство“ и „Просвѣта“, одинъ зъ найпатріотичнѣйшихъ и найвиднѣйшихъ дѣятелѣвъ мѣжь молодежею академичною, всѣми любленый и поважаный за-для свого праведного характеру и вельми симпатичнои вдачи, умеръ дня 19 с. м., заосмотреный св. тайнами евхаристія и елеопомазаня, въ самôй веснѣ, бо ледви въ 21 роцѣ надѣйного житя. Смерть сего молодого, але много обѣцюючого чоловѣка вызвала правдивый глубокій жаль мѣжь всѣмя львôвскими Русинами, а то тымъ бôльше, що покôйникъ бувъ сыномъ загально-поважаного и много заслуженого патріота Григорія Врецьоны, редактора рускои „Школьнои Часописи“, котрого сего року злощастна доля навѣщуе другимъ уже тяжкимъ, страшнымъ ударомъ. Выховавъ ôнъ двохъ сынôвъ, якъ двохъ соколôвъ, обохъ рôвно способныхъ, рôвно добрыхъ, рôвно дорогихъ батькôвскому серцю. Родичѣ бачили въ нихъ едину свою потѣху, надѣю, пôдпору старыхъ своихъ лѣтъ а загалъ рускій бачивъ въ патріотично выхованыхъ и способныхъ молодцяхъ, будучихъ добрыхъ робôтникôвъ на народнôй нивѣ. Такъ не довелось бачити нѣкому вѣнця сихъ надѣй. Ще и пôвъ року не уплыло, якъ молодшій зъ нихъ, укôнченый матуристъ погасъ саме въ найкрасшôй порѣ житя, а ще не встигла порости травою его могила, коли другій, старшій пôшовъ его слѣдомъ, а нещасливѝ родичѣ стратили послѣдну дитину, послѣдну надѣю. Нехай же щире сочувство всеи львôвскои рускои громады буде имъ хочь слабою ôтрадою въ тяжкôмъ ихъ горю, нехай сей загальный жаль и тая щира згадка, яку полишили по собѣ ихъ соколы, буде для нихъ потѣхою, нехай участь всѣхъ въ жалю ихъ зменшитъ хочь трохи сей жаль.

Похороны бл. п. Григорія Врецьоны ôтбулись вчера пополудни съ цѣлою торжественностею руского обряду. Дванадцять Всч. отцѣвъ пôдъ проводомъ Впр. крыл. М. Малиновского, питомцѣ рускои и лат. духовныхъ семинарій, мужеска и женьска семинаріи учительскѝ и множество рускои публики взяли участь въ похоронахъ. Хоръ питомцѣвъ спѣвавъ прекрасно при домѣ, дорогою и надъ могилою трогаючѝ пѣсни. Надъ гробомъ покôйного промовивъ сердечными слозами найперше о. д-ръ Іосифъ Левицкій, пôдносячи взôрцевѝ христіяньскѝ свойства покôйного молодця, а ôттакъ въ имени товаришѣвъ помершого, академикъ п. Олекса Кулачковскій, ôтдаючи покôйному честь яко братчикови-патріотови.

— **Соймъ краевый** зôставъ въ понедѣлокъ ôтроченый а всѣ позальвôвскѝ послы розъѣхались вже до дому. Зъ рускихъ послôвъ позôставъ у Львовѣ черезъ латиньскѝ свята лишь о. Качала. Найблизше засѣданье Сойму по святахъ наступитъ дня 29 с. м.

— **Преосвященый епископъ Юліянъ** мае ще передъ 9 л. сѣчня удатись до Станиславова, щобъ наочно оглянути свою палату и церковъ и на мѣсци выдати потрѣбнѝ диспозиціи дотычно вступленя свого на престолъ владычій.

— **На торжество вступленя Преосв. еп. Юліяна Пелеша** на владычій престолъ Станиславôвскій высылаютъ всѣ народнѝ рускѝ товариства своихъ представителѣвъ. Именно представляти будутъ: 1) тов. „Просвѣту“ проф. д-ръ Омелянъ Огоновскій и проф. Анатоль Вахнянинъ; 2) тов. имени Шевченка ректоръ политехники проф. Медведскій и проф. Дамянъ Гладаловичь, 3) „Народну Раду“ проф. д-ръ Олександеръ Огоновскій и проф. Романчукъ; 4) товариство педагогичне сов. Ильницкій и проф. Шухевичь; 5) тов. „Руска Бесѣда“ д-ръ Юліянъ Целевичь, проф. Цеглиньскій и инжинеръ Ганинчакъ; 6) тов. „Зоря“ архитектъ В. Нагôрный и п. Спожарскій; 7) Академичне Братство“ тов. Исидоръ Олесницкій и Олександеръ Кулачкôвскій. Нашу редакцію представляти буде отвѣчальный редакторъ Иванъ Белей.

— **Впр. посолъ о. Стефанъ Качала** зложивъ на нашѝ руки 5 зр. для бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи а 5 зр. для бѣдныхъ дѣтей рускои школы народнои у Львовѣ.

— **Центральный Выдѣлъ тов „Просвѣта“ у Львовѣ** на своѣмъ засѣданю зъ дня 7 (19) грудня о. р. порѣшивъ слѣдуючѝ справы: 1) Въ день вступленя на престолъ еп. Юліяна Пелеша дня 10 л. сѣчня 1886 р. выслати яко делегатôвъ товариства до Станиславова: д-ра Омеляна Огоновского и проф. Наталя Вахнянина. 2) Ôтчитано другу оцѣнку працѣ І. Б. „Порадникъ лѣкарскій“ и рѣшено порозумѣтися письменно съ авторомъ що до печатаня сеи працѣ. 3) Ôтчитано письмо ôтъ о. С. Єзерского зъ Золочева въ справѣ окликаня загальныхъ зборôвъ тамошнои филіи и выбрано делегатомъ на тѝ зборы проф. А. Вахнянина. 4) П. Павлови Придаткевичеви, ученикови школы для промыслу артистичного у Львовѣ, удѣлено запомогу въ квотѣ 10 зр. 5) Читальни въ Крехôвцяхъ коло Станиславова удѣлено даромъ выданя товариства. 6) Принято съ пріятностею до вѣдомости подяку читальнѣ въ Городници коло Гусятына за подарованѝ ѣй выданя товариства. 7) Постановлено ще передъ Рождествомъ Хр. выпечатати другій накладъ „Колядъ и щедрôвокъ“ Ю. Федьковича. 8) Принято до вѣдомости, що голова товариства пôднявъ зъ касы головного уряду податкового звернену належитôсть податкову въ квотѣ 1.421 зр. 14½ кр. а. в. 9) Въ кôнци поладжено поменшѝ справы администраційнѝ и принято новыхъ членôвъ: о. Ивана Яворского зъ Линя; Ивана Барана зъ Чарторыи, Стефана Плащиньского пѣвця церк. зъ Лисовець, Осипа Дрималика, правника у Львовѣ, Дмитра Чорного, господаря въ Березинѣ, читальню въ Крехôвцяхъ и о. Ивана Сподарика зъ Ярославичь.

— **Руско-народный театръ**, перебуваючій теперь въ Бродахъ, позôстане тамже неперемѣнно лишь до 10 лат. сѣчня и дасть ще слѣдуючѝ представленя: въ пятницю т. е. дня 25 с. м. буде представлена оперета „Сватанье на Гончарôвцѣ“; въ суботу дня 26 „Зеленый островъ“, опера комична; въ недѣлю дня 27 „Зô ступеня на ступень“, образъ мѣщаньскій съ спѣвами и танцями; вô второкъ дня 29 „Дзвоны зъ Корневиль“, опера комична; въ пятницю дня 1 сѣчня „Шельменко наймитъ“, комедія Гр. Квѣтки. По причинѣ, що театръ вже лишь такъ коротко забавитъ въ Бродахъ, зволитъ П. Т. публика руска зъ окрестности хочь тыхъ кôлька представленъ частѣйше и численнѣйше посѣщати якъ дотеперъ.

— **Ординація въ Перемыскôй діецезіи** ôтбудеся въ Перемышли 3, 10 и 17 сѣчня н. ст. 1886 р. Рукополагати буде Преосвященый Іоанъ. Кандидаты, ожидаючѝ рукоположеня, маютъ явитися 30 грудня н. ст. с. р. на мѣсци. Куренда особна не буде розôслана.

— **Вечерницѣ тов. „Зоря“**, устроенѝ минувшои недѣлѣ стягнули до комнаты сего товариства тôлько членôвъ товариства и гостей, що доволѣ простора комната ледви ихъ могла помѣстити. И нѣхто певно не жалувавъ того, що прійшовъ, бо вечерницѣ выпали пôдъ кождымъ взглядомъ дуже удачно и дали найлучшій доказъ о розвиваючôмъ-ся житю духовôмъ мѣжь членами сего товариства. По старанно уложенôмъ и популярнôмъ ôтчитѣ проф. Яремы „О житю и дѣяльности Маркіяна Шашкевича“ слѣдувала часть музикально-декляматорска. Тутъ почули мы передовсѣмъ нову композицію нашого многонадѣйного молодого композитора п. Нижанковского, хоръ до слôвъ Федьковича „зъ Окрушкôвъ“ выконаный прецизно пôдъ управою самого-жь автора. Хоръ сей ôтзначаесь передовсѣмъ великою оригинальностею и мелодійностею, частѝ переходы обдуманѝ щасливо и умотивованѝ змѣстомъ тексту, а цѣлôсть представляеся въ загалѣ дуже симпатично и вѣщуе сему хорови такъ скору популярнôсть, яку здобула собѣ давнѣйша композиція его-жь автора п. заг. „Гуляли“. Кромѣ сеи пѣснѣ ôтспѣвавъ хоръ зовсѣмъ поправно ще: Вахнянина „Наша жизнь“ и двѣ веселѝ пѣсни „А тьфу тобѣ цуръ та пекъ“ и „Жѣнка нѣма“. Помѣжь спѣвами выголосивъ членъ товариства п. Евгеній Спожарскій съ великимъ жаромъ и повнымъ зрозумѣньемъ патріотичный стихъ Подолянина „До молодежи“, другій членъ тов. П. Т. Прокоповичь съ рôвнымъ зрозумѣньемъ и глубокимъ чувствомъ А. Могильницкого „Нынѣшный Галичь“ (уступъ зъ поемы „Скитъ Манявскій“) а п. Є. К. ôтгравъ дуже гарно на цитрѣ свою власну композицію „Путпурі зъ рускихъ народныхъ пѣсень“. Въ загалѣ зробили тѝ вечерницѣ дуже користне враженье на присутныхъ и пожаданымъ було-бы, щобы товариство „Зоря“ якъ найчастѣйше устроювало подôбнѝ вечерницѣ и о скôлько можна выключно власными силами выконувале точки ихъ програмы.

— **Въ товариствѣ „Академичне Братство“** ôтбулись дня 20 с. м. зновъ науковѝ сходины. Читавъ голова тов. Евг. Козакевичь свою дуже основно и цѣкаво оброблену працю п. з. „Исторія и розвôй етнографичнои працѣ въ Россіи“. Довгому сему ôтчитови прислухувалось съ великою увагою кôлькадесять членôвъ „Акад. Братства“, опôсля же слѣдувала оживлена дискусія.

— **Читальню въ Березовици малôй розвязало ц. к. староство** збараске на пôдставѣ зарядженого доходженя, зъ котрого мало показатись, що члены читальнѣ мали сходитись передъ уконституованьемъ читальнѣ и що збирали складки межи не-членами читальнѣ и ужили тыхъ-же на цѣль, статутомъ непредвиджену, а именно на устроенье собѣ дня 8 падолиста с. р. забавы, при котрôй ѣли и пили. Кромѣ того засудило староство основателѣвъ сеи читальнѣ солидарно на кошты доходженя, выносячѝ 12 зр. 31 кр. Противъ сего рѣшеня внесли основателѣ читальнѣ ôткликъ до ц. к. намѣстництва, въ котрôмъ якъ найосновнѣйше выказали неправду повысшихъ закидôвъ. Намъ здаесь, що закиды тѝ навѣть въ случаю, коли-бы були правдивѝ, не можутъ бути законною причиною розвязаня читальнѣ. Атже-жь члены-основателѣ читальнѣ мусятъ сходитись и передъ уконституованьемъ, бо въ противнôмъ случаю не могло-бы бути бесѣды о завязаню якихъ-будь товариствъ въ загалѣ и самъ законъ о товариствахъ, дозволяючи на укладанье статута черезъ основателѣвъ и на ихъ вступнѝ нарады, тымъ самымъ дозволяе вже и на сходины ихъ. Що до другого замѣту, то выдаесь ôнъ намъ що-найменше дивнымъ. Вже-жь бо нѣхто не заперечитъ и нѣякій законъ того не высказуе, щобы членамъ читальнѣ не вôльно було складатись приватно на угощенье при отвореню читальнѣ, а що до такои приватнои складки, котрои врештѣ навѣть не можна назвати складкою въ стислôмъ слова того значеню, причинились може и не-члены, то въ тôмъ ачей-же не може бути нѣчого незаконного, бо вже самъ статутъ дозволяе читальнямъ пріймати дары и ôтъ людей посторонныхъ, чого прецѣ пôсля обовязуючихъ у насъ законôвъ нѣкому не можна зборонити. Зваживши въ кôнци, що цѣлею складки було, якъ стверджуе рѣшенье староства, закупленье ѣды и напиткôвъ для гостей, отже цѣль зовсѣмъ невинна, — тяжко намъ вытолкувати собѣ, въ якій способъ вынайшло тутъ староство въ поступованю основателѣвъ колизію съ закономъ о товариствахъ. Для того маемо повну надѣю, що ц. к. намѣстництво прихилятся до ôткликуоснователѣвъ и не дозволитъ, щобы стремленя громады Березовиця мала, ширити у себе науку и просвѣту, придавленѝ були въ самôмъ зародѣ.

— **Въ черновецкôмъ товариствѣ педагогичнôмъ**, котре пôсля первѣстнои своеи програмы мало служити потребамъ цѣлого школьництва на Буковинѣ безъ взгляду на характеръ національный школъ, взяли верхъ теперь выключно самѝ румунизаторы, ворожѝ розвоеви рускины въ буковиньскихъ школахъ. Зъ тои причины завзывае черновецка „Буковина“ буковиньскихъ Русинôвъ до заснованя собѣ окремого руского товариства педагогичного, котре бы стояло на сторожи правъ руского языка въ буковиньскихъ школахъ. До сего многоважного дѣла пересылаемо буковиньскимъ патріотамъ и ôтъ насъ щиро-руске „Помагай Бôгъ!“

— **Въ черновецкихъ семинаріяхъ учительскихъ** и сполученыхъ съ ними школахъ вправъ було въ роцѣ 1884/5 всѣхъ ученикôвъ и учениць рускои народности 131. Зъ того числа припадае на мужеску семинарію учит. 37, жѣночу 11, на мужеску школу вправъ 45, жѣночу 19, на приготовляючій курсъ 18 и на дитячій огородъ 1.

— **Презенту на Трибухôвцѣ** одержавъ о. Левъ Лушпиньскій.

— **До заведеня дяковского** при соб. церквѣ св. Юра принятый Іоанъ Савкôвъ на мѣсце Корнила Новосада.

— **Именованя и перенесеня.** Судія повѣтовый Л. Майоръ перенесеный зъ Сколього до Рыманова. — Совѣтникъ будôвництва при львôвскôмъ намѣстництвѣ К. Сетті именованый предсѣдателемъ комисіи другого испыту державного для выдѣлу инжинеріи въ львôвскôй политехницѣ. — Адъюнктъ инжинеріи Д. Янъ именованый инжинеромъ лѣсництва. — Министерство рôльництва именувало ц. к. надлѣсничими слѣдуючихъ ц. к. лѣсничихъ: Теофиля Гадзиньского въ Уторопахъ, Ивана Зарицкого въ Ославахъ, Франца Заячкôвского въ Коссовѣ и Володислава Корницкого въ Калуши.

— **Въ справѣ урядôвъ податковыхъ** завôзвало министерство скарбу президіи краевыхъ дирекцій скарбу, щобы подали способы охороненя урядôвъ податковыхъ ôтъ превеликого перетяженя роботою. Въ наслѣдокъ сего окликала президія краевои дирекціи скарбу у Львовѣ анкету, въ складъ котрои увôйшли сов. Буякъ, сов. Гецъ, сов. Черны и старшій касіеръ зъ Станиславова. Анкета розпочала свои нарады д. 17 с. м. а прійшла до переконѣдченя, що найôтповѣднѣйшій и одинокій способъ запобѣгти перетяженю урядôвъ податковыхъ есть помножити уряды податковѝ въ Галичинѣ. Въ другихъ краяхъ коронныхъ суть уряды податковѝ въ кождôмъ майже окрузѣ судовôмъ, а въ Галичинѣ ледви въ кождôмъ окрузѣ политичнôмъ, зъ того выходитъ дуже непропорціональне ôтношенье статистичне пôдъ тымъ взглядомъ Галичины до другихъ краѣвъ, и такъ н. пр. коли въ Чехахъ есть урядôвъ податковыхъ 223, въ Моравіи и на Шлеску разомъ 76, въ Галичинѣ есть ихъ всѣхъ лишь 74.

— **Полиція львôвска** арештувала у Львовѣ варшавского академика п. Йодко-Наркевича, помо-

вляючи его о намѣренье закладати у Львовѣ тайнй товариства соціялистичнй. Арештованый есть сыномъ знаменитого варшавского лѣкаря-окулиста.

— **Въ Тарновѣ** признавъ сими днями судъ присяжныхъ адъюнкта судового въ Туховѣ, Якова Рабиновича, виновнымъ надъужитя власти урядовои и засудивъ его на 5 мѣсяцѣвъ тяжкои вязницѣ.

— **Межинародный конгресъ гигіегичный** мае зôбратися у Вѣдни въ 1886 р.

— **Господарска выстава** ôткрыта буде въ Черновцяхъ дня 5 вересня 1886 р.; при сѣй нагодѣ мае ôтвѣдати Чернôвцѣ архикнязь Рудольфъ.

— **По однôй чарцѣ горôвки** упавъ мертвымъ Иванъ Стасишинъ, господарь зъ Солонки, приѣхавши 15 с. м. съ сыномъ до Львова и вступивши передъ ôтѣздомъ до шинку при ул. стрыйскôй. Тѣло нещасливого ôтвѣзъ сынъ до дому.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Въ пропозицію на Рыкôвъ дек. золочѣвского принятй оо.: I) Иванъ Ивановичь въ Нущу, II) Теоф. Петровскій въ Рыковѣ, III) Іоанъ Зафіовскій въ Петликôвцяхъ; въ списѣ: 4) Володимиръ Проскурницкій въ Черепинѣ.

Душпастырскй посады получили оо.: Григорій Федюкъ, завѣдательство въ Опôрци; Петро Шанковскій, сотрудництво въ Голобутовѣ.

Введенй оо.: Густавъ Дроздовскій, яко парохъ въ Кійданцяхъ; Северинъ Стрельбицкій яко сотруд. въ Иванковѣ; Стефанъ Высочаньскій яко завѣдатель въ Глинянахъ-Заставю.

Додатокъ особистый зъ фонда религ. удѣлило намѣстництво оо. Михаилу Вагилевичу, Антону Вариводѣ и Іоану Рудницкому по 100 зр. рôчно.

Ôтпустку на 6 недѣль получивъ о. Ипполитъ Брилиньскій, парохъ въ Бурдякôвцяхъ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Именованый о. Климентій Лопушаньскій, парохъ въ Вербѣжи, дек. горожаньского, завѣдателемъ того жь деканата, на мѣсце дотеперѣшного о. Іоана Грабовеньского, що получивъ презенту на парох. Добровляны, дек. мокряньского.

Завѣдательство парохіи Ляшки мурованй, дек. старо-сôльского, получивъ о. Северинъ Коростеньскій, сотрудникъ зъ Олешичь.

Новопоставленй пресвитеры получили слѣдуючй посады: Гр. Морозъ сотрудництво въ Добромили; Анд. Прухницкій сотрудництво въ Ожомли, дек. судово-вишеньского; Волод. Поляньскій сотрудництво въ Поляновичахъ; Алексій Очабрукъ сотрудництво въ Яструбичахъ, дек. сокальского; Іоанъ Волосяньскій, завѣдательство капеляній Грозьова, дек. добромильского; Поліевктъ Кмитъ получивъ до часу мѣсце другого проповѣдника при тутешнôмъ катедральнôмъ храмѣ поки не послѣдуе его перенесенье въ Вѣдень въ цѣли докторизованя.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

Ж **Павло Надрага**, директоръ школы народнои въ Горлицяхъ, упокоився въ 40 роцѣ житя а въ 20 роцѣ званя учительского. Яко правый сынъ Руси, покôйный держався и межи Мазурами крѣпко св. церкви и обряду руского, въ зносинахъ товарискихъ смѣло выступавъ съ рускою бесѣдою, заховувавъ звычаѣ и обычаѣ рускй и въ обрядѣ нашôмъ зôставъ похороненый, якъ того собѣ при кôнци житя якъ найусерднѣйше бажавъ. Вѣчная ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Товариство „Просвѣта“** порѣшило на загальне жаданье выдати другій накладъ вычерпаныхъ вже „Колядъ и щедрôвокъ“ Ю. Федьковича. Новое выданье розширене и доповнене, выйде ще передъ лат. новымъ рокомъ и коштувати буде 6 кр. ôтъ примѣрника.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вп. Л. Г. въ Зборовѣ. Рекламованй числа выслали; до кôнця року ще 1 зр. — **Воч. И. П. въ Каменобродѣ.** Добре. — **Вп. Л. З. въ Станиславовѣ.** Прійде 1 зр. 50 кр. — **Воч. И. Д. въ Устю Ст.** До кôнця року ще 2 зр. зъ „библ. найзн. пов“. — **Воч. М. С. въ Делявѣ.** 8 зр. получили; числа выслали; до кôнця року ще 4 зр. — **Воч. А. С. въ Б. Грошѣ** присланй на окладинки почислили мы на предплату при дальшôй посылцѣ просимо тое увзгляднити.

Подяка.

Перенятй безмежнымъ жалемъ по стратѣ найдорожшого ôтця бл. п. Василія Литвиновича, емерита и властителя реальности въ Бôбрцѣ, позволяемо собѣ зложити на тôмъ мѣсци найщиршу подяку всѣмъ, котрй численною участею въ похоронахъ, ôтбувшихъ-ся дня 15 с. м, почтили память помершого. До особлившои вдячности почуваемось для Впр. о. Евг. Дзеровича, гр. к. пароха Бôбрки, котрый безъинтересно и зъ власнои инвціятивы ôтдавъ останкамъ нашого бл. п. ôтця послѣдну услугу а кромѣ сего запросивъ до участи ВП. оо. Ип. Штогрина зъ Стрѣлокъ и Вик. Иляшевича зъ Соколôвки, котрй не менше безъинтересно поспѣшили на то вôзванье, за що имъ якъ найщирше дякуемо. Съ рôвно вдячною памятею збережемо въ серцяхъ нашихъ безъинтересну участь въ сихъ похоронахъ Впр. о. Ант. Анджеевского, лат. пароха Бôбрки дальше П. Т. урядникôвъ ц. к. суду въ Бôбрцѣ, показавшихъ своею присутностею, якъ дорогою есть имъ память Покôйного, въ кôнци П. Т. мѣсцевои интелигенціи и мѣщаньства.

Не маючи змоги въ иншій способъ ôтвдячитись, бажаемо запевнити Ихъ сею дорогою о нашôй вѣчнôй для Нихъ вдячности.

Игнатій Литвиновичь, сынъ покôйного; *Антонъ Красуцкій*, зять покôйного съ цѣлою родиною.

НАДÔСЛАНЕ.

Зъ Форарльберга. Люстенау. Ваша Благороднôсть! Симъ посвѣдчаю, що я страдавъ вже черезъ богато лѣтъ на корчѣ жолудка и запôръ и що зъ помежи всѣхъ средствъ, якй я уживавъ найлѣпше помогли менѣ швайцарскй пигулки аптикаря Р. Брандта и для того поручавъ-бы я ихъ всѣмъ тымъ що на подôбнй недуги страдаютъ. Зъ поважаньемъ, Іосифъ Фицъ, майстеръ кравецкій.

Треба завсѣгды запевнитися, що кожда коробка швайцарскихъ пигулокъ аптикаря Р. Брандта (можна дôстати въ аптикахъ по 70 кр. за коробку) мае бѣлый хрестъ въ червонôмъ поли и пôдписъ Р. Брандта а всѣ инакше запакованй треба ôткидати.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

продае по курсѣ дневнôмъ

5% Листы Гипотечнй

1523 2—? якъ такожь

5% Преміованй листы Гипотечнй

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

„ОДЕССКІЙ ВѢСТНИКЪ“

(шестидесятый годъ изданія).

Съ 1-го января 1886 года подписная цѣна на „Одесскій Вѣстникъ“ понижена на два рубля.

Съ 1-го января 1886 года „Одесскій Вѣстникъ“ будетъ выходить ежедневно, не исключая понедѣльниковъ и дней послѣпраздничныхъ.

Въ Одессѣ: 1) въ Главной Конторѣ „Одесскаго Вѣстника“ (Ришельевская улица, домъ Бродскаго, бывш. Карузо, противъ дома Католической церкви).

Иногородніе могутъ адресовать денежные пакеты непосредственно по почтѣ: „Въ Главную Контору „Одесскаго Вѣстника“, въ Одессѣ“.

Условія подписки: Съ доставкой въ Одессѣ или пересылкой во всѣ города Россіи: на годъ 12 р. полгода 7 р., 3 мѣсяца 4., 1 мѣсяцъ 1 р. 30 коп., Безъ доставки въ Одессѣ: На годъ 10 р., полгода 6 р., 3 мѣсяца 3 р., 1 мѣсяцъ 1 р. Заграничные подписчики доплачиваютъ за пересылку по 50 к. въ мѣсяцъ къ цѣнѣ безъ доставки.

Разсрочка подписной платы допускается для подписывающихся на годъ съ 1-го января по третямъ годамъ со взносомъ: 1-го января—4 р., 1-го апрѣля 4 р., и 1-го августа—4 р.

Въ кредитъ „Одесскій Вѣстникъ“ высылается казеннымъ и общественнымъ учрежденіямъ и служащимъ въ нихъ по письменнымъ оффиціальнымъ предложеніямъ.

Кіевскія университетскія извѣстія.

Выходятъ въ концѣ каждаго мѣсяца книжками до 20 и болѣе печатныхъ листовъ.

Программа „Извѣвстій“ слѣдующая: Часть I — оффиціальная (протоколы, отчеты и т. п.); Часть II—неоффиціальная: отдѣлъ I—историко филологическій; отдѣлъ II—юридическій; отдѣлъ III—физико-математическій; отдѣлъ IV—медицинскій; отдѣлъ V—критико-библіографическій—посвящается критическому обозрѣнію выдающихся явленій ученой литературы (русской и иностранной); отдѣлъ VI—научная хроника—заключаетъ въ себѣ извѣстія о дѣятельности ученыхъ обществъ, состоящихъ при Университетѣ и т. п. свѣдѣнія. Въ Прибавленіяхъ печатаются матеріялы и переводы сочиненій, а также указатели библіотеки, списки, таблицы метеорологическихъ наблюденій и т. и.

Цѣна за 12 книжокъ „Извѣстій“ безъ пересылки шесть рублей пятьдесятъ коп., а съ пересылкою семь рублей. Подписчики „Извѣстій“, при выпискѣ Приложеній, пользуются уступкою 20%.

Студенты Университета Св. Владиміра платятъ за годовое изданіе „Университетскихъ Извѣстій“ 3 руб. сер., а студенты прочихъ университетовъ 4 руб.; продажа отдѣльныхъ книжекъ не допускается.

Гг. иногородные могутъ обращаться съ требованіями своими къ коммисіонеру Университета Н. Я. Оглоблину въ С.-Петербургѣ, на Малую Садовую, Нръ 4 и въ Кіевѣ, на Крещатикъ, въ книжный магазинъ его же, или непосредственно въ Правленіе Университета Св. Владиміра.

Редакторъ **В. Иконниковъ.**

Газета „ЗАРЯ“

(шестой годъ изданія).

„Заря“ въ 1886 году будетъ выходить подъ той же редакціей, по прежней программѣ. ежедневно, за исключеніемъ дней послѣ праздничныхъ, листками большаго формата.

Подписная цѣна:

Съ доставкою и пересылкою: на годъ 10 руб., на шесть мѣсяцевъ 6 р., на три мѣсяца 4 рубл., на одинъ мѣсяць 1 руб. 50 коп. Заграничные подписчики прибавляютъ въ цѣнѣ безъ доставки по 60 к. за каждый мѣсяць. Подписка считается съ 1 и 15 числа каждаго мѣсяця. Для годовыхъ подписчиковъ допускается разсрочка подписной платы на слѣдующихъ условіяхъ: при подписцѣ 5 руб. и черезъ пять мѣсяцевъ вторые 5 руб.

Подписка принимается, въ Кіевѣ: въ главной конторѣ „Зари“: Крещатикъ, зданіе Городской Думы. Требованія по почтѣ адресуются непосредственно въ Кіевъ, въ Главную Контору „Зари“.

Подписка на 1866 годъ

на большую ежедневную, политическую, общественную и литературную газету

„Русскій Курьеръ“.

Русскій Курьеръ выходитъ ежедневно въ форматѣ большихъ газетъ по слѣдующей программѣ:

I. Постановленія и распоряженія правительства. II. Обзоръ политическихъ событій и общественной жизни; обсужденіе „вопросовъ дня“. III. Хроника: извѣстія придворныя, военныя, научныя, литературныя, художественныя, театральныя, музыкальныя, торговыя и др. Біографіи и некрологи. IV. Телеграммы. V. Московскій дневникъ. VI. Мнѣнія русской и иностранной печати по текущимъ вопросамъ. VII. Жизнь Россіи: народное образованіе, земство, городское и крестьянское самоуправленіе, промышленность и торговля, дѣла духовенства и явленія въ области раскола; корреспонденціи изъ Россіи; извлеченія изъ журналовъ и газетъ. VIII. Иностранныя извѣстія: корреспонденціи изъ-за границы; извлеченія изъ иностранныхъ газетъ. IX. Литературный отдѣлъ: романы, повѣсти, очерки, разсказы, сцены, стихотворенія. X. Фельетонъ, обзоръ явленій внутренней жизни; литературная лѣтопись; обзоръ журналовъ; историческій листокъ; научная хроника; хроника заграничной жизни; театръ и музыка; желѣзнодорожная лѣтопись. XI. Критико библіографическій отдѣлъ: статьи по разнымъ отраслямъ наукъ, искуствъ и промышленности. XII. Судебная хроника: судебные процессы. XIII. Разныя извѣстія: случаи, анекдоты и проч. XIV. Справочный листокъ: свѣдѣнія — биржевыя, желѣзнодорожныя, театральныя и отвѣты редакціи. XV. Объявленія.

УСЛОВІЯ ПОДПИСКИ:

Съ доставкою въ Москвѣ:		Съ пересылкою во всѣ города:		Заграницу:	
на годъ	8 р. 50 к.	на годъ	9 р. — к.	на годъ	18 р. — к
„ 6 м.	4 „ 50 „	„ 6 м.	5 „ — „	„ 6 м.	10 „ — „
„ 3 м.	2 „ 50 „	„ 3 м.	2 „ 75 „	„ 3 м.	5 „ 50 „
„ 1 м.	1 „ — „	„ 1 м.	1 „ 10 „	„ 1 м.	2 „ 20 „

Подписка и объявленія принимаются въ Москвѣ: въ конторѣ изданія Москворѣцкій мостъ, домъ Н. П. Ланина.

Редакторъ-издатель **Н. П. Ланинъ.**

„ГАЗЕТА ГАТЦУКА“

литературная, художественная и промышленная.

Выходитъ въ 1886 году безъ предварительной цензуры.

„Газета А. Гатцука“ — преимущественно политическая. Цѣль ея — предлагать въ сжатомъ видѣ возможно полный отчетъ за недѣлю по всѣмъ текущимъ вопросамъ жизни — политики, литературы, науки, искуствъ и торговли. Для лучшаго осуществленія ея въ 12-ôй годъ изданія „Газеты“ приглашены къ участію въ ней лучшія спеціальныя силы Россіи.

Рисунки будутъ помѣщаться въ „Газетѣ“ только относящіеся къ интересующимъ въ данный моментъ событіямъ, лицамъ и предметамъ. Быть альбомомъ случайно набранныхъ за границей рисунковъ предоставляемъ нашимъ, такъ-называемымъ, иллюстрированнымъ журналамъ.

Парижскія моды съ рисунками и выкройками въ натуральную величину будутъ прилагаться 6 разъ въ годъ.

Для легкаго чтенія, кромѣ повѣстей и разсказовъ въ самой „Газетѣ“, въ теченіи года прилагается 6 книгъ переводныхъ романовъ и повѣстей.

Въ видѣ подарка розсылается подписчикахъ въ концѣ 1886 года „Крестный Календарь“ на 1887 годъ и, необязательно, одинъ выпускъ иллюстрированныхъ „Драмъ Шекспира“ въ лучшемъ переводѣ.

Подписная цѣна на 1886 годъ: безъ доставки на годъ 4 руб.; съ доставкою же и пересылкою на годъ 5 руб., на полгода (съ января и іюля) 3 руб. на полгода 1 руб. 60 коп., на 1 мѣсяць 60 коп. За границу на годъ съ пересылкой — 7 руб.

Адресъ Конторы Редакціи: Москва, Никитскій бульваръ д. В. Гатцукъ.

Редакторъ **А. А. Гатцукъ.**

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

подае до вѣдомости, що выдало и мае на складѣ слѣдуючй

Формулярѣ для касъ пожичковыхъ

на ладъ

„Закомарскои Правды“:

1) Книга касова, одна либра . . 40 кр.
2) Книга мастку желѣзного, одна либра . 40 кр.
3) Книга мастку пôдручного, одна либра . 40 кр.
4) Скрипта, 100 примѣрникôвъ . . 55 кр.

Выданя товариства „Академичне Братство“ (передъ тымъ „Дружный Лихварь“):

Антологія руска, збôрникъ найзнаменитшихъ творôвъ рускихъ поетôвъ — въ память десятыхъ роковинъ заснованя товариства „Друж. Лихварь“. Львôвъ 1884. Цѣна 1 зр. 20 кр.

Руска Библіотека И. Онишкевича, томъ III. Писаня Маркіана Шашкевича, Ивана Вагилевича и Якова Головацкого, съ передмовою Вол. Коцовского. Львôвъ 1884. Цѣна 2 зр. 50 кр.

Творы Володим. Навроцкого. Выданье посмертне, съ портретомъ и житьеписомъ. Томъ I. Цѣна 1 зр. 20 кр. Львôвъ 1885.

Можна набути въ товариствѣ „Академичне Братство“ улиця Скарбкôвска, ч. 2.

Посредствомъ товариства набути можна такожь И. Онишкевича **Руску Библіотеку**, томъ I въ цѣнѣ 80 кр. и томъ II въ цѣнѣ 2 зр. 20 кр., — т. е. писаня Ив. Котляревского, В. А. Гоголя, П. П. Артемовского-Гулака и Г. Квѣтки-Основяненка съ житьеписами.

Накладомъ Редакціи „Дѣла“ выйшли доси:

1. **Въ оборонѣ чести** зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*, 3 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 50 кр. (съ пересыл. 2·70)
2. **Дымъ**, зъ россійского *И. Тургенева*. Цѣна 1·50 зр. (съ перес. 1·70)
3. **Стефанъ Лаврентій**, зъ англійского *Едвардса*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 70 кр. (съ пересыл. 2·90)
4. **Любовь Убогого Молодця**, зъ французского *Октава Фейлета*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересыл. 1·30)
5. **Новорочнй Дзвоны**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 60 кр. (съ пер. 70 кр.)
6. **Грошѣ а праця**, зъ шведского *Дядька Адама*. 3 томы въ однôй книжцѣ. Цѣна 3 зр. 20 кр. (съ пер. 3·40)
7. **Мѣщаньске племя**, зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересылкою 1·35)
8. **Зъ великого свѣта**, зъ французского *Октава Фейлета*. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90)
9. **Фромонтъ молодшій и Рісленъ старшій**, зъ французского *Додета*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ перес. 2 зр.)
10. **Золотый Чоловѣкъ**, зъ угорского *М. Іокая*. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ пересылкою 2 зр.)
11. **Два мѣста**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 2 зр. (съ пересыл. 2·20)
12. **Мертвй душѣ**, зъ россійского *М. Гоголя* (съ портретомъ автора). Цѣна 1·80 (съ перес. 2 зр.)
13. **Батько Горіо**, Бальзака. Цѣна 2 зр. (съ перес. 2 зр. 20 кр.)
14. **Князь Серебряный**, А. К. Толстоя. Цѣна 2 зр. (съ перес. 2 зр. 20 кр.)
15. **Зъ чужихъ зѣльникôвъ**. Цѣна 1 зр. 40 кр. (съ перес. 1 зр. 60 кр.)

Хто купуе найменше за 10 зр., дôстае 20% рабату.

Кромѣ того можна черезъ Администрацію „Дѣла“ дôстати:

Безталанне Сватанье, образъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барвѣнокъ (В. Барвѣньскій). Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.) Весь дохôдъ призначеный на фондъ стипендійный имени Вол. Барвѣньского.

Кобзарь Т. Шевченка ч. I., оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьеписею поета. Цѣна 40 кр. (съ перес. 45 кр.)

Украиньскй Гетьманы Выговскій и Юрій Хмельницкій, Ив. Левицкого (Нечуя). Цѣна 20 кр. (съ пересыл. 25 кр.)

Переводы Ос. Шухевича. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.

Всѣ повысшй книжки суть найотвѣтнѣйшй на подарунки.

Ôткрыта предплата на историчный журналъ

„КІЕВСКАЯ СТАРИНА“

на рôкъ 1886 (V-тый рôчникъ).

Журналъ „Кіевская Старина“, посвященый исторіи южнои Руси, головно бытовои, буде выходити якъ попередныхъ лѣтъ и въ р. 1886 що мѣсяця кождого 1 (13) книжками въ 12 и бôльше аркушôвъ съ прилогами портретôвъ южно-рускихъ дѣятелѣвъ. 1521 2–3

Въ 1886 роцѣ будутъ помѣщенѝ мѣжь иншими статіи:

Учебныя заведенія юго-западнаго края послѣ перваго польскаго возстанія (современныя записки И. М. Снитнева); Годепорикъ, или автобіографическія записки И. Острожскаго-Лохвицкаго (1761—1846 г.), обывателя г. Корочи; Дневникъ С. И. Лашкевича, черниговскаго обыв[illegible] (70-хъ годовъ XVIII вѣка); Пис[illegible] изъ осажденнаго Севастополя (1853—1855 г.) къ архіеп. Иннокентію; Очеркъ исторіи днѣпровскаго козачества до половины XVII ст., — рядъ статей проф. В. Б. Антоновича, имъ же редактированныя Записки Ѳ. Евлашевскаго (1564—1604 года) и Дневникъ похода Конецпольскаго противъ козаковъ 1626 г.; О вліяніи греческаго и римскаго свадебнаго ритуала на малорусскую свадьбу, проф. Н. Ѳ. Сумцова; О научномъ изученіи колядокъ, его-же и Антоній Радивиловскій (очеркъ изъ исторіи южно-русской литературы XVII в.), его-же; Выборъ малорусскихъ депутатовъ въ Екатерининскую коммисію Д. И. Багалѣя; Люди Старой Малороссіи — Кулябки и Ломиковскіе, А. М. Лазаревскаго; Угорскіе русины, ихъ судьба, нравы и обычаи, П. И. Феерчака; Сатирическая литература актовыхъ книгъ XVII в., О. И. Левицкаго; Неизданые матеріалы для исторіи Запожья, Д. И. Эварницкаго; Запорожье въ памятникахъ устнаго народнаго творчества, Я. П. Новицкаго: Секретная переписка запорожскаго Коша А. А. Скальковскаго; Двѣ поѣздки съ Н. И. Костомаровымъ, В. П. Горленка; Нарѣжный (историко-литературный этюдъ), его-же; Неизданныя сочиненія Сковороды (описаніе) и Переписка Боровиковскаго съ родными, его-же; Историко-литературная дѣятельность А. Я. Сторожевка, П. С—а; Воспоминанія о Шевченкѣ, Ѳ. Лободы и пр.

Предплата на рôкъ: въ Кіевѣ 8 руб. 50 коп., въ Россіи 10 руб., **за границю 11 руб.** Предплата принимаеся лишь на цѣлый рôкъ. Хто схоче набути журналъ за 4 попереднѝ роки дôстае 20% рабату, за три роки 15%, за 2 роки 10%.

Въ Галичинѣ и въ загалѣ въ Австріи предплату на „Кіевску Старину“ пріймае ред. „Дѣла“ (15 зр. а. в. рôчно).

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ
хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

У ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сôборъ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна .	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова .	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична .	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатянѝ высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. зъ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ поезій

Володимира И. Масляка.

Выданье обôймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на веліновôмъ папери съ виньеткою, зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.

Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.

Предплаты и замовленя пріймають такожь Редакція „Дѣла“ и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

Цѣс. кор. уприв. галицкій

АКЦ. БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи **въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи**

АСИГНАТЫ КАСОВѢ

4% платнѝ въ 30 днѣвъ по выпов.
4½ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 54—?)

Ц. к. придворна ліярня дзвонôвъ

П. ГИЛЬЦЕРА въ Винеръ-Найштадъ

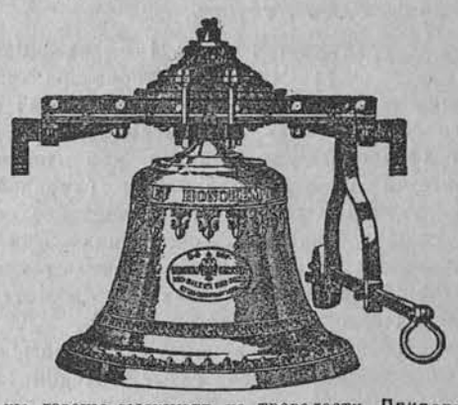

поручаеся до **замовлень дзвонôвъ и гармоничныхъ складъ всякои величины и голосу.** За напередъ означеный голосъ або акордъ якого дзвôнка, якъ такожь за найлѣпшій металь гварантуеся. Монтованье до дзвонôвъ приспособлюе ся **на способъ уприв. съ головами зъ кованого желѣза.** Черезъ се монтованье можна великими дзвонами дуже легко дзвонити и можна ихъ кôлько небудь разôвъ обернути такъ, що серце бе за кождымъ разомъ въ инше мѣсце, черезъ що дзвоны зыскуютъ на тревалости. **Припоручаня** выконуются якъ найскорше, точно и **дуже дешево** при **найвыгôднѣйшихъ условіяхъ заплаты. Гармоничнѝ дзвôнки** до престолôвъ съ сильными и голосными дзвôночками.

Зъ альпаки: 1 складъ съ 4 дзвôн. по 14 зр., 1 складъ съ 3 дзв. по 11 зр.
Зъ мосяжу: 1 „ „ 4 „ „ 10 „ 1 „ „ 3 „ „ 8 „

Ôтзначеня: Выстава вѣденьска 1873, два медалѣ за поступъ за складъ дзвонôвъ для вѣденьскои Votivkirche 260 сотнарôвъ ваги. Выстава промысл. у Вѣдни 1880 зол. медаль.

Заложена 1838. Доставила 3946 дзвонôвъ, 1,080.370 кильограмôвъ ваги. Зъ сего до Вѣдня для 31 церквей 83 штукъ дзвонôвъ 86.069 кильогр. ваги разомъ и 2 дзвоны до годинникôвъ для нового ратуша 3345 клр. ваги.

1288 **Надвыжка коштôвъ даромъ.** 24—24

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акцій. Банку Гипотечного

1349 53—? купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнѝи
5% Листы Гип. преміованѝ

котрѝ пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ д. 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае Всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ при надходячихъ святахъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

На Коляды поручаю для дѣтей:

Коляды або пѣснѣ на Рождество Христове по 20 кр.
Образки малѝ съ рускими написями за 100 штукъ по 35 кр, 40 кр., 45 кр., 60 кр. и зр. 1 и высше.
Медалики и хрестики францускѝ розличнои величины по 8 кр., 10 кр., 15 кр., 20 кр. и высше за тузинъ.

О ласкавѝ замовленя упрашаю!

1541 2—0 **В. Стахевичь въ Тернополи.**

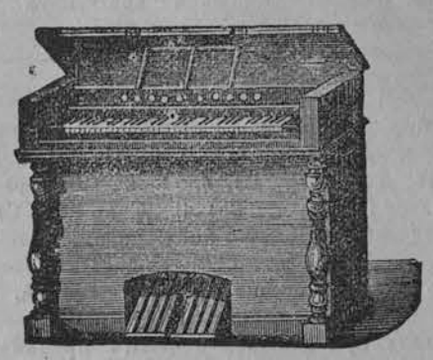

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 30—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Заявленье!

Черезъ интервенцію цѣс. кор. австро-угорского посла въ Бѣлградѣ застановлено сербско-болгарску вôйну и я змушеный мôй въ цѣляхъ военныхъ въ великôй масѣ нагромадженый складъ

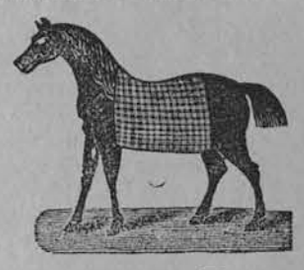

Дергъ на конѣ

зъ тревалои и густо тканои, а при тôмъ и съ вовною мѣшанои а для того и на одѣяла догôднои матеріи, 185 цм. довжины а 115 цм. ширины, продавати за всяку цѣну и розсылаю

1 штуку
по зр. 1.55 за послѣплатою.

Дерги для фіякрôвъ

съ ясножовтымъ тломъ и чорными краями 180 цм. довгѝ а 115 цм. широкѝ за штуку зр 2.50, якъ довго выстае запасъ.

Що недогôдне, пріймаеся назадъ безъ трудности. 1532 2—3

Листы прошу адресувати до

Orient-Export-Bureau, Wien, Favoriten.

Свѣдоцтво! До свѣтл. Бюра експортового на всхôдъ!

Пришлѣтъ намъ ôтворотною почтою ще 36 штукъ тыхъ дергъ, якѝ мы вже одержали за послѣплатою на зелѣзници. Пуста Зичидорфъ. Голендерске товариство господарске.

Телеграма! „Orient-Export-Bureau! Пришлѣтъ менѣ заразъ знову 14 штукъ дергъ, якѝ я вже одержавъ. Графъ Апоній Nagy Apony.

NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE

Brockhaus'
Conversations-Lexikon.
Mit Abbildungen und Karten.
Preis à Heft 30 kr.

VIERHUNDERT TAFELN.

JEDER BAND FL. 4.50., LEINWAND FL. 5.40., HALBFRANZ FL. 6.70. Ö.W.

Гомеріяна-гербата

Лѣкарями поручане, знамените средство

против 1508 5 52

недугъ на легки и шіи, (сухоты, дыхавиця, недугъ гортанки.)

Надзвычайнѝ успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.

Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ A. Wolffsky, Berlin N., Weissenburger Strasse 79.

5 килевѝ

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (48—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1	бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр.
1	„	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и	2 „ 50 „
1	„	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр
1	„	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1	„	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „
Червонѝ вина: 1 бочôвка Viszontai			2 „ 50 зр.
1 бочôвка Viszontai старе		. .	3 „ — „

Повысше наведенѝ цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благоскланный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поносить. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровѝ добрѝ, натуральнѝ и лучшѝ вина якъ въ Вершецъ, и просить о ласкавѝ замовленя.

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 5—0

Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

5—10 **БРИТВЫ** 1516

правдивѝ швайцарскѝ и англійскѝ по зр. 1·20, 1·50, 1·75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручаютъ

Братя Лянгнеръ

Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Вже выйшовъ

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ

„Просвѣты“

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Змѣстъ: Календарь историчный, астрономичный и церковный. — **Мѣсяцѣ** съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, ôтмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — **Часть информацийна**: Цѣсарска родина. Выказъ оплатъ стемповыхъ за найважнѣйшѝ справы правнѝ, документы, поданя и т. и. Скалѣ стемпльовѝ. Розкладъ ѣзды на галиц зелѣзныхъ дорогахъ. Щадницѣ почтовѝ (I—XXXVI) — **Уставъ церновный на рôкъ 1886**, укладу о. Теодора Мельника (Стор. 1—56). — **Часть литературна**: Вечѣръ на Украинѣ [Тараса Шевченка]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвѣнокъ] Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С. Метеллѣ). Гульнара [оповѣданье Павла Свенцицкого, переложивъ В. Лукичъ]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею вмирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самôйловичъ и Дорошенко [Пôсля М Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Волод. Навроцкій, Павло Чубинъскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнило Сушкевичъ, Константинъ Бобикевичъ, Василь Проданъ, Олександеръ Духновичъ. Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол. Барвѣньскій]. Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д-ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ Н. Зандрока]. Смѣшне. [Стор. 1—134]. Рôзнѝ оголошеня. — **Илюстраціи**: Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Цѣна 50 кр.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ Замовляючѝ въ „Просвѣтѣ“ зъ провинціи долучатъ 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

Позаякъ накладъ невеликій; просимо спѣшитися зъ замовленями. Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (2—?)

Запросины до предплаты на

„ЗОРЮ“.

Въ роцѣ 1886 буде „Зоря“ выходити такъ якъ доси по два разы въ мѣсяць, безъ „Библіотеки“, на красшôмъ паперѣ, кождый н-ръ въ объемѣ 2—2½ аркуша. Цѣлорôчнѝ предплатники, котрѝ надôшлютъ предплату до кôнця сѣчня 1886 р. дôстанутъ премію: або зъ книжокъ давнѣйшого выданя „Зорѣ“ въ вартости 1 зр., або образы, представляючѝ Гуцула и Гуцулку по зниженôй цѣнѣ за 60 кр., съ пересылкою 80 кр.

Докладный проспектъ авторôвъ запомагаючихъ „Зорю“, якъ такожь важнѣйшихъ праць, котрѝ будутъ въ слѣдуючôмъ рочнику замѣщенѝ, розôшле Редакція небавомъ,

РЕДАКЦІЯ „ЗОРѢ“.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок-го.

Ч. 137. Львôвъ, Субота 14 (26) грудня 1885. Рôчникъ VI.

ДѢЛО

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. пол. Литер додатокъ „Библіотеки найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кожного 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье.
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.
на пôвъ року . . 6 зр.
на чверть року . . 3 зр.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.
на пôвъ року . . 8 зр.
на чверть року . . 4 зр.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—
на пôвъ року . зр. 2·50

для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 рубл.
на чверть року . 4 рубл.
на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на цѣлый рôкъ . 19 зр.
на самъ додатокъ: на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. „*Не разоряти, а будувати!*“ — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ, — той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Доде даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.

Шкôльна комисія соймова
о внесеню пос. Ю. Романчука.

Мы вже подѣлилися съ нашими читателями сумною вѣстею, що шкôльна комисія соймова просто ôткинула внесенье пос. Романчука, а натомѣсть поставила нѣчого не значущй резолюціи до ц. к. правительства тои основы:

„1) Взываеся ц. к. правительство, щобы въ громадахъ мѣскихъ, въ котрыхъ, не вчисляючи шкôлъ женьскихъ, существуютъ двѣ або бôльше публичныхъ шкôлъ народныхъ, а въ котрыхъ найменше 3.000 жителѣвъ уживае языка руского, взглядно польского въ житю товарискôмъ, не будучого однакожь языкомъ выкладовымъ въ сихъ школахъ народныхъ, перевѣвъ устроенье народнои школы съ тымъ-же языкомъ выкладовымъ, наколи лишь зъ доходженя на пôдставѣ арт. 4, 10 и 11 уставы краевои зъ дня 2 мая 1873 р. покажеся, що въ громадахъ сихъ проживае достаточне число родичѣвъ, котрй желаютъ собѣ посылати свои дѣти до такои школы.

2) Взываеся ц. к. правительство, щобы въ восходнôй части нашого краю заложило нову гимназію, въ котрôй бы на пôдставѣ арт. VII. уставы краевои зъ дня 22 червня 1867 р. можна завести рускій языкъ выкладовый.

3) Взываеся ц. к. правительство, щобы на пôдставѣ арт. V букв. г) кр. уставы зъ 22 червня 1867 р. въ школахъ середныхъ науку языка польского и руского завело на стôлько обовязковою, щобы лишь на выразне желанье родичѣвъ звôльнювано ученикôвъ въ школахъ середныхъ съ языкомъ выкладовымъ польскимъ ôтъ науки языка руского, въ школахъ-же середныхъ съ языкомъ выкладовымъ рускимъ ôтъ науки языка польского.“

На теперь хочемо пôсля печатаного въ тôмъ дѣлѣ справозданя подати и всѣ головнѣйшй мотивы, якй спонукали комисію шкôльну до сего кроку. Читателѣ нашй зволятъ собѣ ихъ скоментувати и прійдутъ певно до пересвѣдченя, що доброи волѣ у бôльшости членôвъ комисіи соймовои не було нѣ крыхточки, а натомѣсть шукала она и знайшла богато аргументôвъ чисто адвокатскихъ и Выдѣломъ краевымъ дуже зручно пôдготовленыхъ и призбираныхъ.

Що до шкôлъ народныхъ, то комисія противится категорично всякôй змѣнѣ дотеперѣшнои уставы краевои, заставляючись тымъ, що право, рѣшати о языцѣ выкладовôмъ въ школахъ народныхъ, лишене до теперь въ рукахъ громадъ, а евентуально, наколи краевый фондъ причинявся такожь до удержаня школы, въ рукахъ громады и кр. Рады шкôльнои, — що се право ôтповѣдае зовсѣмъ вымогамъ справедливости и автономичному устроеви краю. Комисія забула при тôмъ, що до школы народнои не лишь громадамъ, але въ рôвнôй мѣрѣ и державѣ и церкви и краеви а именно народови, для котрого сй школы заснованй, повинно прислугувати право ингеренціи. Лишь такій аксіомъ можна назвати справедливымъ, а въ нынѣшнôмъ устрою шкôлъ нашихъ народныхъ въ восходнôй Галичинѣ заходитъ якъ-разъ та аномалія, що народови рускому устава не запоручае сего права; се право полишене нынѣ на самоволю репрезентацій громадскихъ и то ще репрезентацій, звычайно дуже штучно въ некористь руского народу устроеныхъ, або зостаючихъ пôдъ анти-народными вплывами. Сю послѣдну обставину не не гуе и сама комисія соймова, кажучи выразно, що въ „wyjątkowych przypadkach“ дѣла въ насъ такъ складаются, що меншôсть (додай: и бôльшôсть) народна буває выключеною ôтъ репрезентаціи въ громадахъ. Коли-жь такъ дѣеся, то видко, що и по сторонѣ комисіи и нынѣшнои уставы шкôльнои не лежитъ абсолютна правда.

Комисія каже дальше, що Русины посѣдаютъ 1.376 рускихъ шкôлъ народныхъ противъ 1.212 польскихъ и думае, що бôльше рускихъ шкôлъ Русинамъ не потреба (!) Ôттакъ боится комисія, щобы на случай принятя внесеня пос. Романчука не упали на громады надто великй тягары; она не знае, чи родичѣ дѣтей, обовязаныхъ до науки шкôльнои, схотятъ мати рускй школы, и каже, що богато выдѣлôвъ повѣтовыхъ освѣдчилось противъ внесеня пос. Романчука, а се есть для неи „rozstrzygające“.

Отсе аргументы! А чи-жь Русинамъ не вôльно мати хотяй-бы и два разы стôлько шкôлъ, що Поляки? Се свѣдчитъ лишь о высотѣ ихъ культурныхъ змагань, а коли нынѣ посѣдаютъ бôльше своихъ шкôлъ, то ихъ заслуга: позакладали ихъ, коли ще краевои Рады шкôльнои и на свѣтѣ не було! Та обставина чей же не може доказувати, що Русинамъ не можна дати бôльше шкôлъ и що нема потребы усунути уставу, котра нынѣ вяже имъ руки. Тягарôвъ на цѣли просвѣтнй нашь народъ не боявся и не побоится. Се за далеко посунена печаливôсть о рускій карманъ и мабуть комисія не була-бы въ силѣ подати факты на свое оправданье. А чи родичѣ рускй желали-бъ дѣтей своихъ образувати въ матернôмъ языцѣ, се пытанье дуже не на мѣсци въ устахъ комисіи соймовои и зраджуе, що деякй еи члены не знаютъ навѣть першихъ дидактичныхъ основъ елементарнои науки, котра выключае всякй експерименты на тôмъ поли, т. е. выключае науку въ чужôмъ языцѣ.

По тôй аргументаціи приходитъ ôттакъ комисія до пересвѣдченя, що административна дорога выстане Русинамъ до заспокоеня духовыхъ ихъ потребъ. Власти шкôльнй будутъ могли, по еи думцѣ, выдавати такй розпорядженя громадамъ, що тй-жь громады остаточно позакладаютъ школы народнй съ рускимъ языкомъ выкладовымъ. Дивне диво! Выдѣлъ краевый боявся, чи евентуальна нова устава, проектована пос. Романчукомъ, буде могла присилувати громады до закладаня рускихъ шкôлъ, а комисія есть на стôлько певна себе, що кр. Рада шкôльна зможе сего доказати! Чи не выходитъ се на иронію?

Остаточно однакожь, не маючи чистои совѣсти, каже комисія, що маленьку уступку можна бъ зробити Русинамъ лишь въ тыхъ громадахъ, де число ихъ сягае до 3000 душъ и де находятся двѣ або бôльше шкôлъ. Але мимо того не хоче она нормувати се въ дорозѣ законодавчôй, а просто поручае цѣлу справу знову властямъ шкôльнымъ, котрй, розумѣеся, будутъ безсильнй до выконаня резолюціи.

На поли шкôлъ народныхъ не проектуе отже комисія соймова нѣякихъ позитивныхъ пôльгъ галицкôй Руси и утверджуе насъ въ давнôмъ пересвѣдченю, що зъ сеи стороны намъ нѣчого ждати! Намъ лишаеся и на дальше лишь дорога процесôвъ, опираючихъ ся о найвысшій трибуналъ державный.

Справу проектованои Выдѣломъ краевымъ рускои гимназіи въ Перемышли кинула комисія соймова просто до коша и то зъ „stanowiska dydaktycznego, stanowiska pedagogicznego, stanowiska obciążenia Skarbu państwa, stanowiska Wydziału powiatowego Przemyskiego“ и т. д.

Признаемось, що съ великимъ несмакомъ читали мы цѣле справозданье комисіи въ тôмъ предметѣ. Се аргументація лилипутôвъ, а не репрезентантôвъ краю: крючки и то дуже не быстроумнй крючки! Та вже-жь зъ становиска дидактичного Русинъ лишь въ рускôмъ языцѣ повиненъ образуватись, а педагогія тутъ пяте колесо у воза. Скарбъ державный — се грошѣ и народа руского, котрый мы доси обтяжили лишь одною-одинокою гимназіею, а на судѣ Выдѣлу повѣтового перемыского годѣ покластися, наколи ц. к. Рада шкôльна краева сама передъ тымъ сказала официяльно, що въ Перемышли фреквенція ученикôвъ Русинôвъ есть достаточна, щобъ тамъ повстала руска гимназія. Але мимо того вноситъ комисія зазывъ до правительства, щобы таки для Русинôвъ заложити одну гимназію. Де? того она сама не знае... А чи-жь симъ не обтяжится скарбъ державный такъ само, якъ заснованьемъ гимназіи въ Перемышли? Ака-жь тутъ логика?

Цѣкава при тôмъ „obawa“ комисіи, щобы черезъ закладанье рускихъ гимназій „nie oziębiły się wzajemne stosunki młodzieży“. Чи-жь думаете панове, що при нынѣшнôмъ устрою гимназій тй ôтносины суть теплй, або може горячй? Та-жь нынѣшный устрôй — то якъ разъ угольный камѣнь всякихъ роздорôвъ межи нами! А роздоры тй будутъ съ кождымъ днемъ усилятись, бо чей же годѣ жадати ôтъ руского школяря, щобъ ôнъ за нынѣшнй благодати языковй цѣлувавъ васъ въ руки! Чи голодный зможе полюбити сытого? По що здалась така фантазія? Русинови треба впередъ дати, що ему по божимъ и чоловѣчимъ законамъ належится, а о любови потому доперва буде рѣчь. А такъ, то не тôлько наступитъ ще бôльше „oziębienie“ але ледомъ зморозятся нашй межи-народнй ôтносины. Коли-жь Русь жила съ Польщею въ мирѣ? Тогды, якъ нѣ одна, нѣ друга сторона не вытягала рукъ по чуже.

Комисія проектуе остаточно завести рускій языкъ яко предметъ науки взглядно обовязковый для молодежи польскои въ школахъ середныхъ. Се, якъ звѣстно, идея гр. Войтѣха Дѣдушицкого и коли она станеся фактомъ, то не буде се plus для Русинôвъ, але для самыхъ-же Полякôвъ, для ихъ молодежи, котра присвоивши собѣ знанье руского языка на Руси, выдасть зъ себе генерацію, котра буде могла читати и писати по руски, а тымъ — якъ се добре розумѣе „Czas“, — станеся можливою въ судахъ и урядахъ на Руси.

Справа внесеня пос. Романчука прійде на порядокъ дневный имовѣрно въ першихъ дняхъ сѣчня.

Соймъ краевый.

XIV Засѣданье зъ 21 л. грудня 1885.

Зъ петицій важнѣйшй и цѣкавѣйшй: Громадяне Тартакова и околицѣ (черезъ пос. Лѣниньского) о знесенье ярмаркôвъ въ свята. — Матѣй Кушликъ, учитель въ Корничи (чер. п. Качалу) о запомогу. — Громадяне зъ Текучои, пов. коломыйского (чер. п. Романчука) о охорону ôтъ дикихъ звѣрôвъ. — Мѣсцева рада шкôльна въ Бѣлянахъ (чер. п. Романчука) о пôдвысшенье платнѣ тамошному учителеви. — Александеръ Гадзиньскій, властитель копальнѣ нафты въ Битковѣ (чер. п. Мандычевского) о субвенцію або позичку на розширенье експлоатаціи. — Гром. Жегестôвъ о запомогу на будову школы. — Мешканцѣ Рушина и Березова выжного въ пов. коломыйскôмъ (чер. п. Романчука) о охорону ôтъ дикихъ звѣрôвъ. — Амелія Шелестакôвна, учителька въ Возникахъ о запомогу. — Выдѣлъ пов. въ Збаражи (чер. п. Сѣчиньского) въ справѣ за [illegible]ства хорыхъ учителѣвъ. — Ант. Клебовичь, [illegible]равл. учитель въ Мизуни, о запомогу або завдатокъ на платню. — Мих. Гандякъ, учитель въ Пустомытахъ (чер. п. Охримовича) о запомогу.

Комисія горальняна уконституувалась, выбравши предсѣдателемъ п. Поляновского, а его заступникомъ п. Яворского.

Зъ дневного порядку принявъ Соймъ до вѣдомости справозданя комисіи буджетовои о замкненю рахункôвъ фонду пропинаційного за р. 1883 и фондôвъ самостôйныхъ буджетомъ краевымъ не обнятыхъ.

Дальше ухваливъ Соймъ на внесенье комисіи гôрничои: 1) Приняти до вѣдомости справозданье Выдѣлу кр. о справахъ гôрничихъ; 2) вставити въ буджетъ на р. 1886: а) на розслѣдъ глубшихъ покладôвъ и присвоенье краеви выпробованыхъ системôвъ верченя 10.000 зр. на два роки (1886 и 1887) т. е. по 500 зр. рôчно; б) на выданье атлясу геологичного разомъ съ текотомъ 1000 зр.; в) на студіи геологіи краю 1600 зр.; г) на хемично технологичнй студіи надъ переробкою нафты 1000 зр.; д) на стипендіи для гôрникôвъ 1300 зр.

Дальше комисія господарства краевого внесла, абы „кулкамъ рольнічимъ“ удѣлити 1000 зр. субвенціи и поручити Выдѣлови кр., абы старався выробити у правительства державну субвенцію на кошта люстраціи господарствъ селяньскихъ. Зарядъ „кулокъ“ просивъ не о 1000 але о 2000 зр. и длятого пос. кс. Копыцѣньскій забравъ голосъ, попираючи жаданье заряду „кулокъ“. „Въ справозданю комисіи — говоривъ бесѣдникъ — сказано: „Зô взгляду, що въ дуже богато повѣтахъ розвôй „кулокъ“ стрѣчае *перешкоды*, що при *успособленю люду* подаванье *користей матеріяльныхъ* есть *необхôднымъ условіемъ истнованя и зросту числа тыхъ кулокъ*, — длятого комисія годится на удѣленье „кулкамъ“ 1000 зр. субвенціи“. А що комисія не подае причинъ тыхъ „перешкодъ“ и „успособленя люду“, — тожь я забираю въ тôмъ дѣлѣ голосъ. Вѣкъ XIX по тяжкихъ борбахъ и величезныхъ жертвахъ крови и майна записавъ въ законахъ державъ и вырывъ въ серцяхъ и умахъ народôвъ засаду: „рôвнôсть всѣхъ передъ правомъ!“ А що до Галичины, то рôкъ 1846 и 1848 попхнули еи на новй шляхи суспôльного устрою и економичного розвитя. Пôдъ натискомъ же тыхъ революцій довершилися въ короткôмъ часѣ дуже важнй переобразованя: освободженье селянъ зъ пôдданьства и надѣленье ихъ землею на власнôсть, дальше освободженье промыслу и ремеселъ зъ давныхъ узôвъ, розкладъ тягарôвъ публичныхъ на всѣхъ безъ вынятку горожанъ; словомъ, зрôвнанье всѣхъ передъ правомъ. Але, жаль сказати, всѣ тіи реформы не звернули краю до его нормального стану, противно похилили его до упадку. А причинилась до того ще хороба бараболѣ въ р. 1847, за-для чого горальнѣ треба було позамыкати, за высока акциза и зростаючй податки, дальше зменшенье продукціи збôжа, выпасу худобы и упадокъ ремесла. Однымъ словомъ, край брывъ щодень бôльше въ зъубожѣлôсть и упадокъ. Збиралось анкеты радити на нужду — але зъ ихъ доброи волѣ доля собѣ закпила, бо въ краю що-разъ гôрше. Економисты кажутъ, що народы жіютъ своимъ власнымъ житьемъ и иниціятива всѣхъ реформъ до лучшого повинна выходити зъ краю, або, що не вôльно оглядатись на третого, т. е. на правительство, абы оно взяло реформу въ свою руку. Край нашь уже зôйшовъ на дорогу реформъ и улучшень, доказомъ того школы, товариства и т. д. Велике значенье маютъ и „кулка рольнічй“, котрыхъ уже есть въ краю надъ 300 съ надъ 13.000 членами. Я хочу подати причины, длячого нашй селяне такъ *неохотно* приступаютъ до „кулокъ“ и вказати на конечну потребу опѣки надъ нашимъ людомъ. На першôмъ мѣсци стоитъ *темнота* сельского люду, на котру столѣтя тенденційно складалися. Длятого искра просвѣты, якъ кинена мѣжь мѣщанъ пріймаеся, такъ кинена мѣжь селяньство гасне. Тожь треба зачати ôтъ просвѣты, и Соймъ понявъ се дѣло ухвалюючи, абы до 1893 року кожде селце мало свою школу. Але закладанй нынѣ школы не вплываютъ безпосередно на старшихъ, котрй не вмѣютъ анѣ читати анѣ писати. Щожь робити съ ними? Тутъ краеви прійшла въ помôчь институція приватна, с. е. зарядъ „кулокъ рольнічихъ“. А що просвѣта не пріймеся въ нуждѣ, тожь товариство поставило собѣ двѣ задачѣ: и нужду усувати и темноту розсѣвати. И Богу дякувати, богато вже зроблено въ тôмъ напрямѣ, и нынѣ, коли-бъ въ сѣй палатѣ засѣдавъ хтось въ сукманѣ, певно спаленѣвъ бы ôтъ жаху и сорому, коли-бъ довѣ-

дався, що въ першôмъ дни першого ôткрытя нашого Сойму, т. е. 15 цвѣтня 1861 р. селянинъ осмѣлився выголосити тую комунистичну засаду: „*Теперь потверджають, що панщину дарували и на вѣки вже не ôтберуть, за то мы дякуемо, — але то ще не все, бо де пасовиска? де лѣсы?**) То, по моѣй гадцѣ, вже нѣколи не повторится, дякуючи обывательскôй запобѣгливости. — Другою дуже важною перешкодою есть ультра консервативный змыслъ селянъ. „Такъ оравъ татусь и я такъ буду!“ Зъ того у насъ старый ладъ господарки, старѝ налоги, стара нехлюйнôсть въ хатѣ и стара байдужнôсть у селянъ. „Кулка“ ведутъ свою працю и въ тôмъ дѣлѣ. — А есть ще и третя перешкода, — то розсыпанье темного люду на ширшихъ просторахъ и ôтъокремнене житье родинъ. Кождый терпитъ окремо, а коли хоче улекшити собѣ бѣду, кривдатъ сусѣда, и користь одного есть шкодою другого. Зъ того безнастаннѝ колотнечѣ, сварь и процесы. — Тіи перешкоды спиняютъ освѣту масъ, зближенье ихъ до себе и до высшихъ верствъ. Але не треба тымъ знеохочуватись. „Кулками“ проломано першѝ леды. Теперь пытанье: хто мае брати дальше иниціятиву въ завязуваню „кулокъ“? Се дѣло и обовязокъ бôльшого властителя, давнѣйше „дѣдича и пана“ а нынѣ „сусѣда“ „хлопка“. Праця то вдячна, бо селяньство становитъ бôльшôсть краю: въ 5.933 громадахъ на 786.45□ миляхъ есть 76% людности сельскои въ краю. За-для свого консерватизму она есть незмѣненою основою, на котрôй спочивае будущина краю. Ôтъ еи заможности и освѣты зависитъ заможнôсть и добрый бытъ краю. Не спасутъ насъ академія и штуки краснѝ, не спасутъ геніи и умы великѝ, а тôлько свѣтлый и заможный селянинъ. А скоро такъ, то нехай бôльшѝ властителѣ кидаются на то вдячне поле дѣланя, не вже зъ ролѣ филантропа, але въ интересѣ краю, абы не выпередивъ ихъ якій Панкратій зъ „Nieboskiej komedyi“, котрый-бы знову потягнувъ товпы черезъ море крови и слѣзъ до столôвъ съ ѣдою и напоемъ!“

Пос. Антоневичъ звернувъ справедливо увагу Сойму на то, що теперь не пора ухвалювати субвенцію „кулкамъ“, бо не знати, якъ стоитъ дѣло съ буджетомъ краевымъ, и поставивъ внесенье, абы справу субвенціи „кулкамъ“ ôтложити до часу, якъ прійде пôдъ нарады буджетъ краевый.

Потôмъ забравъ голосъ пос. кн. Адамъ Сапѣга и, зворушеный гнѣвомъ, розпочавъ полемику съ ко. Копыцѣньскимъ, именно за его высказъ, що „рôкъ 1846 и 1848 пошхнувъ Галичину на новѝ шляхи суспôльного устрою и економичного развитя“. — Я констатую, — говоривъ кн. Ад. Сапѣга, — що про „революцію“ зъ 1846 р. почуто тутъ першій разъ въ краю и въ той способъ, и противъ такого выразу я якъ найсильнѣйше застерѣгаюсь. Що же до 1848 року, то покликуюсь на акты въ Выдѣлѣ кр. Зъ тыхъ актôвъ може ко. Копыцѣньскій переконатися, що „обывательство“ сего краю ще передъ 1848 р. почувало обовязокъ знести панщину, а въ 1848 р. тôлько скористано зъ его працъ, абы довершити дѣла, за котре заслуга тôлько ему, и то выключно ему належится. Вже въ р. 1841 та 1842 и ажь до 1848 р. справа знесеня панщины була обывательствомъ съ самопожертвованьемъ трактована и *морально* (sic!) залагоджена. Того не смѣе нѣхто заперечити и говорити, що бувъ хтось иншій, що давъ добрый бытъ людови, а не тіи, що съ людомъ на однôй скибѣ мешкали. Що до „кулокъ“, то я скажу, що не добре прислужимось имъ, коли хочемо розвôй „кулокъ“ конечно и на кождôмъ кроцѣ вязати съ якимсь залагодженьемъ пытань суспôльныхъ. Коли „кулка“ хотятъ статись *безпосередно* популярными у люду, нехай маютъ одну цѣль на оцѣ, а то добробытъ люду, розвôй рôльництва, и нехай тôлько въ тôмъ напрямѣ працюютъ, а працю въ иншихъ напрямахъ нехай полишатъ иншимъ органамъ. Коли-бъ нынѣ нѣхто нѣчого не робивъ, то я розумѣвъ-бы мотивованье ко. Копыцѣньского, але-жь край на всѣхъ поляхъ мае специяльнѝ органы, покликанѝ до ôтповѣдной працѣ, тожь було бы грѣхомъ, коли-бъ товариство „кулокъ“ хотѣло тіи органы у всѣмъ заступити. Оно дôйшло-бъ тогды певно до одного результату, до зера, бо одинъ все одолѣти не може. Знаючи, що въ бôльшости „кулокъ“ и въ центральнôмъ ихъ зарядѣ пануе така мысль, якъ я ось еи высказавъ, и що нема чого боятись, абы „кулка“ зôйшли на иншу яку дорогу, я горячо попираю внесенье комисіи, предвиджуючи, що грôшь, даный „кулкамъ“, може бути пожиточнымъ“.

П. ко. Копыцѣньскій забравъ знову голосъ въ своѣй оборонѣ. Якъ читателѣ нашѝ бачили, бесѣда его була така „елейна“ для „обывательства“, навѣть пôдхлѣбна, декуда доходила ажь до фалшу на сторону шляхты, а тутъ książę pan его такъ мовь довбенькою по головѣ. И за що? „Я въ тебе хлѣбомъ, а ты въ мене камене мъ“ — подумавъ собѣ ко. Копыцѣньскій и такъ сказавъ: „Мушу въ своѣй оборонѣ зазначити, що „коьонже панъ“ пôдсунувъ менѣ мысль, котру мушу съ ôтразою и обуреньемъ ôтперти. Пôдъ выразомъ „революція“ я не мавъ на гадцѣ того страшного руху зъ 1846 року въ нашôмъ краю, котрый то рухъ зъ глубины серця осуджую, а мавъ я на гадцѣ революцію, що огорнула цѣлу Европу и той рухъ, що заманифестувався въ 1847 р. у всѣхъ трехъ частинахъ Польщѣ. „Коьонже панъ“ пôднѣсъ, що до освободы селянъ причинилася шляхта. Чи я тому перечу? Знаю зъ исторіи, що першѝ усилія до того выйшли ôтъ шляхты, а хто иншій бувъ, що доперва *пôдъ натискомъ* (чимъ? — *Ред.*) довершивъ того дѣла. Я ще разъ протестую противъ пôдсуваной менѣ мысли, тымъ бôльше, що знайшлися газеты въ краю, и то консервативнѝ и нѣбы католицкѝ (львôвскій „Przegląd“ и краковскій „Czas“ — *Ред.*), котрѝ въ червни с. р. (по выборахъ до рады державнои. — *Ред.*) менѣ и духовеньству цѣлои тарнôвскои дієцезіи закинули соціялизмъ. Духовеньство трехъ повѣтôвъ уже выступило противъ такого тяжкого закиду, а я то чиню съ обуреньемъ и съ *погордою нынѣ* въ имени своѣмъ и цѣлого духовеньства тарнôвскои дієцезіи.“

Потôмъ забравъ ще въ тôмъ дѣлѣ голосъ гр. Рогеръ Лубеньскій и заявивъ, що ôнъ такъ само зрозумѣвъ слова ко. Копыцѣньского, якъ кн. Сапѣга, именно, що „революція зъ 1846 р. причинилася до пôднесеня добробыту люду“. Противъ такого твердженя бесѣдникъ протестуе, якъ рôвно-жь и противъ того высказу, що „праця *обывательства* повинна бути звернена *передовсѣмъ* для добра *люду*“, — праця тая повинна бути звернена для добра *загалу* и въ тôмъ то напрямѣ працюе загалъ обывательства“.

По тôмъ дразливôмъ а на всякій способъ богато для насъ поучаючôмъ интермеццо Соймъ ухваливъ 1000 зр. субвенціи для „кулокъ“.

Пôдъ конець залагоджено кôлька дрôбнѣйшихъ справъ. Ухвалено поручити Выдѣлови кр., абы выплативъ Выдѣлови пов. въ Цѣшановѣ 666 66 зр. яко належнôсть за будову доѣзду до двôрця зелѣзницѣ въ Любачевѣ. — Надъ петиціею громады Залѣсье о змѣну проекту будовы гостинця краелого замѣсть зъ Озерянъ до Колендянъ — зъ Озерянъ на Залѣсье до Шманьковець перейдено до порядку дневного. — Петицію громады Хирôвъ, абы тамъ перенести судъ пов. зъ Староисоли, петицію громады Кієвця, абы еи вылучити зъ суду пов. въ Миколаевѣ а прилучати до суду въ Жидачевѣ и петицію громады Жолынѣ абы тамъ утворити новый судъ повѣтовый, — передано Выдѣлови кр. для розслѣду и справоздання на найблизшôй сесіи. Нарештѣ залагоджено кôлька петицій учителѣвъ о пôдвысшеньэ платнѣ, о запомоги и емературы, передаючи ихъ до залагодженя краевôй Радѣ шкôльнôй.

Переглядъ часописей.

(„*Нигилизмъ*“ *въ прасѣ.*)

„Нов. Проломъ“ по причинѣ выбору п. Т. Бережницкого членомъ Выдѣлу краевого такъ пише въ вступнôй статіи:

„Θеоф. Бережницкій выбранъ членомъ краевого выдѣла получивши 44 голосы на 64 голосующихъ. Выборъ палъ по нашому мнѣнію, на весьма отвѣтную личность изъ клуба русскихъ пословъ, на мужа, заявлявшаго себе всегда и всюда русскимъ, не кланявшогося и не лизавшогося „панамъ“ и не старавшогося о свой выборъ такою дорогою, якой употребляли другіи кандидаты. Русскій посольскій клюбъ согласился въ послѣдной минутѣ на ту кандидатуру, бо иначе поступити не могъ, такъ якъ „друзья“ первого клубового кандидата, очерняя передъ „великими панами“ всѣхъ русскихъ пословъ и лишая чистымъ лишь того одного, которого протеговали, сдѣлали его кандидатуру просто невозможною. „Великіи паны“ слухали словъ чернителей, однако на ихъ основаніи пришли къ убѣжденію, що агитація за однымъ кандидатомъ посредствомъ черненія всѣхъ другихъ не квалификуетъ ни чернителей ни ихъ сторонника на члена найвысшой автономической институціи. Вотъ плоды агитацій, которыхъ допускается отъ нѣкоторого времени извѣстная „парафія“, желающая за всякую цѣну статись политическою партіею... и т. д.“

Читаючи сю елюкубрацію „Нов. Пролома“ приходится лишь здвигати плечима надъ незвычайно рѣдкимъ талантомъ потрафити до того степеня вызутися зъ всякои совѣсти и чести, забуваючи о тôмъ, що кождый чоловѣкъ, — отже не выймаючи и редакторôвъ „Нов. Пролома“ — есть ζῶον πολιτικόν, що живе межи людьми, не въ якôйсь норѣ, куда людска нога не вступае, а що лучится часомъ потреба и честному чоловѣкови глянути въ очи! Якъ можна вже такъ низько себе цѣнити, — га, мы того нѣякъ не можемо зрозумѣти. Бо-жь не потребуемо ажь доказувати, що цѣла тая елюкубрація „Нов. Пролома“ ôтъ початку до кôнця есть — ложь.

Наша народна пословиця дуже добре каже: „брехати, то не цѣпомъ махати!“ Легенька то рѣчь пп. редакторамъ „Нов. Пролома“ съ болотомъ мѣшати нашихъ пословъ, людей чести и працѣ, людей довѣрія руского народу, — а тяжка знову рѣчь боротись о права Руси середъ нынѣшныхъ прикрыхъ обставинъ! Справдѣ незавидна ихъ роля, тымъ незавиднѣйша, що за чужими дужими бриганами, що на нихъ щирятъ зубы, бачутъ ще и своихъ цуциковъ, якъ скавулятъ неумовкаючимъ „гавъ-гавъ-гавъ!“

„Нов. Проломъ“ пустивши разъ клевету на рускихъ пословъ, що „по крайной мѣрѣ десять зъ нихъ агитуе *за собою* мѣжь польскими панами“, за кôлька днѣвъ опôсля пише, що „друзья первого клубового кандидата *чернили* передъ „великими панами“ *всѣхъ русскихъ пословъ* и лишили чистымъ лишь того одного, которого протеговали“. Бачимо, що за логика! И всѣ рускѝ послы „агитували за собою“ и всѣ „чернили всѣхъ рускихъ пословъ“ а протегували лишь п. Романчука! Ся логика, то бôльшій Kunststück редакторôвъ „Нов. Пролома“, якъ ихъ глубоко-учена въ фейлегонѣ выявлена мудрôсть, що „Фавстъ вынайшовъ порохъ“!

Справа выбору члена Выдѣлу краевого звѣстна нашимъ читателямъ въ найдрôбнѣйшихъ детайляхъ и певно въ нѣкôмъ не збудилось хочь бы яке найменше пôдозрѣнье, щобъ котрый рускій посолъ въ цѣлôмъ тôмъ дѣлѣ поступивъ въ чѣмъ небудь нечестно. А пôдсувати рускимъ посламъ безпôдставно, голословно и не наводячи именъ (щобъ не стрѣтитись съ нѣкимъ око въ око) якісь нечестнѝ чины, — се нечесть, се безчельнôсть! Говоримо симъ разомъ лапидарно, бо то дѣло великои и загальнои ваги. Се вже не яка-небудь звычайна напасть на особу чи на газету, (яку мы звычайно поминаемо мовчки, держачись пословицѣ „ôгь напасти не пропасти“), але то несовѣстна и нечестна агитація противъ клюбу рускихъ пословъ, противъ заступникôвъ руского народу! Се пôдрыванье ихъ поваги черезъ вмовлюванье въ неовѣдущихъ людей, що рускѝ послы — то пôдлѝ характеры! Таку агитацію можутъ вести тôлько люде, у котрыхъ найбôльшѝ святощѣ не значатъ нѣчого, котрѝ готовѝ все руйнувати, щобъ на мѣсце якихъ-такихъ здобуткôвъ нашои позитивнои працѣ, що кошгували богато труду и кровавого поту, — поставити nihil, — се можутъ робити тôлько нигилисты!

Передъ тымъ нигилизмомъ, якій съ нечуваною зухвалостею стараеся ширити у насъ горстка безнамятныхъ отчайдухôвъ, мы зъ патріотичного обовязку мусимо остерегчи всѣхъ людей доброи волѣ. Сей нигилизмъ тымъ небезпечнѣйшій, що его не досягае нѣякій законъ карный, а фактично ôнъ ще стаесь дуже на руку всѣмъ супостатамъ Руси. Той нигилизмъ стремитъ до здеморализованя цѣлои суспôльности рускои въ краю: интелигенцію нашу зробити що найменше байдужною для дѣтъ народно-рускихъ, молодежи ôтобрати волкій идеалъ и або напоити до пяна гидкимъ цинизмомъ або загнати въ чужій таборъ, а простолюдина ворожо настроити противъ цвѣту интелегенціи рускои. Отсе мусить бути результатъ того безголового нигилизму! И чи Русины щирого патріотизму можутъ его терпѣти? Нѣ, нѣколи!

Нигилизмъ сей, зухвало пропагованый въ краю кôлькома органами, знайшовъ собѣ ще й одинъ органъ у Вѣдни, котрый теперь кождои хвилѣ стае въ услугу піонерамъ галицко-русского нигилизму. Се нѣмецкій тыждневникъ пôдъ заг. „Parlamentär“, редагованый якимсь Чехомъ Živny-мъ. „Parlamentär“ до минувшого року стоявъ, якъ и всѣ прочѝ ческѝ газеты политичнѝ, на услуги Полякôвъ и лаявъ на Русинôвъ, ажь наразъ, коли помѣстивъ допись якогось Поляка зô Львова про „Обще рôльничо-кредитове Заведеніе“, заразъ на другу недѣлю змѣнився, редакторъ заявивъ, що допись закралася до газеты безъ его вѣдомости, а на перепросины подавъ заразъ статью Адольфа Ивановича на тематъ, чи въ Галичинѣ живутъ Ruthenen, Russinen, Rusniaken чи Russen, и вийшло, розумѣеся, що Russen. Въ тôй порѣ донесено зъ Вѣдня до всѣхъ газетъ, що п. Адольфъ Ив. Добряньскій „купивъ“ „Parlamentär-a“. И ôтъ тои поры ставъ „Parlamentär“ речникомъ того нигилизму, о котрôмъ мы говоримо. Розумѣеся, тую газету стараются ширити середъ нашои интелигенціи — и „Новый Проломъ“ въ послѣднôмъ числѣ горячо его рекомандуе. „Наши галицко русскіи дѣла — пише ôнъ въ послѣднôмъ числѣ — становлятъ также не рѣдко тему статей Parlamentär-a и обсуждаются въ немъ со всею возможною для насъ приклонностію. Считаемъ затѣмъ нашою пріятною должностію, поручити при надходящомъ Новомъ году газету нашой читающои публицѣ“. Якъ то обсуждаются въ „Parlamentär-ѣ“ галицко-рускѝ дѣла, ось на те доказъ. Возьмѣмъ остатне число „Parlamentär-a“ зъ 20 л. грудня с. р. Есть тамъ статья „Die Russen und das polnische Parlament“. Наводимо зъ неи ось такѝ уступы:

„Im „polnischen Parlamente“, welches in Lemberg unter dem Namen des galizischen Landtages tagt, gibt es nur polnische Abgeordnete... und einige sehr wenige (mit Ausnahme eines einzigen) Schein- oder Parade-Russen, welche durch Bemühungen der Polen in den Landtag kamen, um den Polen als Werkzeug zur Aufführung von Komödien zu dienen. Ein solches Werkzeug der Polen ist auch der Ukrainze Romanczuk, ein Gymnasiallehrer, welcher von der Gnade des polnischen Landesschulrathes abhängt, und Alles thut, was die Polen anordnen. Den Polen wäre es mit Rücksicht auf die durch Schulen erreichbare Polonisirung sehr angenehm, wenn die Russen von den Polen Schulen nehmen würden, denn durch die Schulen können die Polen die Polonisirung der Russen am leichtesten durchsetzen. Zu diesem Zwecke ersannen die Polen eine Komödie, welche gegenwärtig im „polnischen Parlament“ zur Dupirung der Welt aufgeführt wird. Der Ukrainze Romanczuk wurde dazu ausersehen, um von den Polen für die Russen Schulen zu erbitten. Die von den Polen erhaltene Anordnung führte der Ukrainze Romanczuk, das getreue Werkzeug der polnischen Machinationen, auch aus, und über die verschiedenen Schulanträge Romanczuk's, die ihm die Polen in den Mund gelegt haben, wurde im „polnischen Parlament“ debattirt und schliesslich wurden diese Anträge abgelehnt. Der Grund der Ablehnung ist sehr einfach. Hinter dem Ukrainzen Romanczuk, welcher durch die Polen angestiftet die Wahl des hochverdienten Kulačkovskij in den Reichsrath vereitelte, und von dem russischen Volksstamm gar nicht beachtet, ja ignorirt wird, steht Niemand. Die Russen lehnen principiell Alles was die Polen selbst oder durch ihr ukrainophiles Werkzeug dem russischen Volksstamm anbieten, ab, und weil die Russen nichts von den Polen nehmen wollen, hatte das „polnische Parlament“ keine Möglichkeit, die durch Romanczuk auf polnischen Befehl gestellten Schulanträge zu genehmigen, bez. diese Schulanträge den Russen als eine Concession aufzuzwingen... Die Russen perhorresciren Alles, was von den Polen oder von ihren Werkzeugen den Ukrainzen ausgeht, und wollen keine Gemeinschaft mit den polnischen Jagellonzen und Ukrainzen. Die Polen würden gerne den Russen einige wenige die Polonisirung fördernde Schulen aufzwingen oder durch Ukrainzen aufzwingen lassen, wenn die durch die bitteren Früchte des einzigen russischen Lemberger Gymnasiums gewitzigten Russen das Geschenk annehmen wollten! Die Komödie des Ukrainzen Romanczuk und der polnischen Chauvinisten verfängt im russischen Volksstamme nicht im Mindesten. Die Russen haben ein klares Programm, welches mit Rücksicht auf die Gewohnheit der Polen zu revolutioniren für den Bestand Oesterreichs eine Nothwendigkeit ist und lautet: Trennung der russischen Königreiche Galizien und Lodomerien, Schaffung eines galizischen Landtages für dieses Gebiet in Lemberg und Vereinigung dieses russischen Gebietes mit dem russischen Gebiete in Bukowina und Ungarn in ein einheitliches russisch-nationales Verwaltungsgebiet... Die Russen wollen mit den Polen noch mit ihren ukrainophilen Werkzeugen etwas Gemeinsames haben, sie nehmen von den Polen nichts, verlangen nichts und darum mussten die Polen die auf ihren Befehl durch Romanczuk inscenirte Komödie mit der Ablehnung der famosen Schulanträge abschliessen.“

Зъ наведеныхъ уступôвъ статіи „Parlamentär-a“, котрый „со всею возможною приклонностію обсуждае галицко-русскіи дѣла“, слѣдуе:

1) що рускѝ послы (съ выняткомъ одного, роз. д-ра Антоневича) увôйшли до Сойму за стараньемъ Полякôвъ, щобъ служити Полякамъ за орудіе до ихъ комедій;

2) що пос. Романчукъ зависитъ ôтъ ласки краев. Рады шкôльнои и все чинитъ, що ему Поляки розкажутъ; ôнъ слѣпе орудіе Полякôвъ и ихъ махинацій; его внесенье Поляки ему подиктували;

3) що за пос. Романчукомъ нѣхто въ краю не стоитъ, его рускій народъ игнорує и длятого Поляки внесенье его ôткинули;

4) що рускій народъ въ Галичинѣ не хоче школъ рускихъ, якѝ Поляки радѝ бы накинути Русинамъ, щобъ ихъ рускими школами полонизувати; руска гимназія у Львовѣ то нещастье для Русинôвъ; и

5) Галицкѝ „Руссы“ бажаютъ сполученя Галичины, Буковины и угорскои Руси въ одно политичне тѣло съ русскимъ Соймомъ у Львовѣ, и длятого не узнаютъ нынѣшного Сойму анѣ нынѣшныхъ пословъ рускихъ, орудій Полякôвъ.

Теперь скажѣмъ бодай по кôлька словъ на кожду зъ тыхъ точокъ.

Ad 1). Якъ рускѝ послы увôйшли до Сойму, се знае рускій центральный комитетъ выборчій, котрый ставивъ кандидатуры всѣхъ нынѣшныхъ пословъ, знаютъ се выборцѣ и цѣла Русь галицка. Перевести тяжку борбу съ Поляками, Жидами та правительствомъ и выбрати Русина — се, бачите, значитъ „Поляки постарались выбрати Русина“! Чи нашѝ послы служатъ Полякамъ за „орудіе до комедій“, о тôмъ свѣдчитъ ихъ поведенье въ Соймѣ. Нехай вороги ихъ наведутъ хочь одинъ фактъ, зъ котрого можна-бы такій закидъ натягнути.

Ad 2 и 3). Чи пос. Романчукъ зависитъ „ôтъ ласки“ Рады шкôльнои, чи есть слѣпымъ орудіемъ польскихъ махинацій и чи Поляки подиктували ему его внесенье, — такои калюмніи, не треба, здаесь, и розбирати. Досыть знати содержанье внесеня, знати, якъ обôйшлися съ нимъ Поляки въ комисіи, чути, якъ все выступае п. Романчукъ въ Соймѣ и якъ о нѣмъ гадаютъ Поляки. Самъ же Впр. митрополитъ оногды сказавъ на зôбраню рускихъ пословъ: „П. Романчука Поляки уважаютъ острѣйшимъ ôтъ п. Антоневича“. А що за п. Романчукомъ и его внесеньемъ стоитъ край, — на доказъ то загальне довѣріе, якимъ его зô всѣхъ сторôнъ Русины надаряютъ,

*) Сѝ слова ко. Копыцѣеьскій зацитувавъ въ рускôмъ языцѣ.

тіи численнй петиціи до Сойму и за его внесеньемъ и въ иншихъ дѣлахъ, що приходятъ на его руки. Цѣлый отже нападъ на п. Романчука, патріота безъ змазы, есть дѣломъ дуже нечестнымъ.

Ad 4). Щобы рускій народъ въ Галичинѣ не хотѣвъ школъ рускихъ, се неправда. Що хоче ихъ, о тôмъ свѣдчатъ петиціи до Сойму, голосы селянъ и мѣщанъ на всякихъ зборахъ и вѣчахъ. Якъ рускй школы можутъ полонизувати Русинôвъ — се для насъ и певно не лишь для насъ самыхъ буде загадкою, такъ само, якъ що руска гимназія у Львовѣ мае бути нещастьемъ для Русинôвъ! На тôмъ становищи стоитъ и совѣтъ „Народного Дому", не хотячи посылати буроакôвъ до рускои гимназіи, але-жь, ради Бога, чи лѣпшй нѣмецкй та польскй школы? чи въ тыхъ школахъ молодѣжь буде набиратися руского духа? А коли такъ, то чому-жь тіи галицкй „Русы" не петиціонуютъ, щобъ покасувати всѣ рускй школы народнй и руску гимназію, чому не поручатъ свому одинокому послови, щобы въ тôмъ дусѣ дѣлавъ, а ôнъ же, пожалься Боже, навѣть пôдписавъ внесенье пос. Романчука!

Ad 5). На остатокъ авторъ, pour la bonne bouche, подае на тарѣлочцѣ румяненьке яблочко: сполученье Галичины, Буковины и угорскои Руси въ одну политичну цѣлôсть, съ рускимъ Соймомъ у Львовѣ. Ба, певно що красне яблочко, але ты берешь его въ руку, а оно лишь имитація яблочка, штучный фабрикатъ! Але се ще дарма, а головна рѣчь ось въ чôмъ: мати идеалъ сполучити три провинціи рускй въ цѣлôсть съ рускимъ Соймомъ, а рôвночасно, зруйнувавши угорску Русь до тла, руйнувати ще въ Галичинѣ позитивнй здобутки многолѣтнои працѣ патріотôвъ, — якъ се годится съ собою? „Галицкй Русы — каже наконець авторъ — не узнаютъ Сойму и рускихъ послôвъ, орудій Полякôвъ". Коли такъ, то длячого-жь ихъ одинокій посолъ сидитъ въ Соймѣ зарôвно съ другими? длячого общество Качковского внесло сего року петицію до Сойму о 1000 зр. субвенціи? Длячого „Русы" о. Лепкій, п. Авдыковскій e tutti quanti редагуютъ „Миръ", котрый — якъ признае и Вашъ „Нов. Проломъ" — стоитъ субсидіею и заступае интересы польскои бôльшости соймовои? Erklären Sie diese Zwiespalt der Natur!

Отъ маете — нигилизмъ! Нигилизмъ страшный, все обезчещаючій, все негуючій, все руйнуючій. Тôлькожь мы маемо въ Бозѣ надѣю, що нигилизмъ той уже не запустить корѣня въ Галицкôй Руси!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Зъ соймôвъ краевыхъ.*) По поводу латиньскихъ святъ настала по всѣхъ соймахъ, котрй ще не покôнчили своихъ роботъ, перерва а съ нею запанувавъ также и спокôй и притихла борба національна и партійна, яка майже по всѣхъ краяхъ коронныхъ ведеся. Соймъ моравскій закôнчивъ вже зовсѣмъ свои роботы и зôставъ дня 21 с. м. закрытый. День передъ тымъ велася тамъ ще завзята борба, а радше сказати епилогъ до соймовыхъ выборôвъ; ôтбувалася именно верификація выбору намѣстника до сойму, зъ котрои ôнъ однакожь выйшовъ чисто. — Въ тирольскôмъ соймѣ предложила клерикальна бôльшôсть соймовои комисіи внесенье, въ котрôмъ жадае, щобы соймъ завôзвавъ правительство до выготовленя закона школьного на основѣ христіяньскôй; комисія жадае также, щобы при тôмъ увзгляднено властивости краю.

(*Конференція епископôвъ на Угорщинѣ.*) Въ Пештѣ ôтбулася сими днями пôдъ проводомъ кардинала Гайнальда конференція епископска, на котрôй крôмъ конгруы порушено также справу запомоги для нившого клиру. Епископы згодилися на предложеня министра просвѣты, щобы пôддати оцѣнцѣ всѣ фундаціи, а то въ сѣй цѣли, щобы зъ сего можна ôттакъ вносити, якй средства будутъ на разѣ пôдъ рукою. Оцѣнкою займеся мѣшана комисія, до котрои вôйдутъ три епископы и три свѣтскй члены назначенй до сего министромъ.

(*Цѣсарь затвердивъ*) второчну ухвалу долѣшно-австрійского сойму, пôсля котрои тй, що платятъ 5 зр. податку такъ званй пяти гульденовцѣ якъ также и учителѣ маютъ право выбору.

(*Министерство рôльництва*) приготовляе спôльно съ министерствомъ правосудія широкй и дуже точнй доходженя що до положеня бôльшихъ посѣлостей и дôбръ табулярныхъ, особливоже о ихъ обтяженю гипотечнôмъ.

(*Є. В. цѣсарь*) перебувае теперь въ Гедели и пôсля дотеперѣшныхъ диспозицій доперва дня 2 сѣчня поверне до Вѣдня. Оногды мавъ сюды приѣхати также архикн. Рудольфъ и гр. Кальноки, котрый мае здати цѣсареви справу зъ роботъ межинароднои комисіи, высланои на Балканъ для вызначеня линіи демаркаційнои. Цѣсарь мавъ также зажадати фахового поясненя и генетичного представленя сербско-болгарскои кампаніи пôсля справоздань генерального штабу. Роботою сею мае займатися гр. Орсини-Розенбергъ.

(*Вырокъ на Старчевича и демонстраціи въ Загребѣ.*) Мы вже доносили въ послѣднôмъ числѣ, що засудъ Старчевича и Гранича стався бувъ причиною небезпечныхъ демонстрацій въ мѣстѣ. Посередна причина сихъ демонстрацій була слѣдуюча. Въ день, коли мавъ бути оголошеный вырокъ, зôбралося було передъ судомъ дуже богато людей цѣкавыхъ на вырокъ и всѣ думали, що обжалованй зôстанутъ увôльненй, бо трибуналъ ôткинувъ внесенье прокуратора на засудженье за вымушенье а постановивъ засудити лишь за публичне насильство. Коли запавъ вырокъ и обжалованыхъ ôтпроваджувано до ихъ кель, маса публики згромаджена на коридорахъ палаты думала, що ихъ увôльнено и почала кричати „Živio!" а якась дама подала навѣть Старчевичеви букетъ. Народъ на дворѣ почувши сей окликъ радости, почавъ и собѣ кричати. Скоро однакожь розôйшлася вѣсть, що обжалованыхъ засуджено, товпа народу збита въ густу масу рушила зъ мѣсця и невдоволена почала крачати: „Živio Starčevič, Grzanič!" „Pereat Hédérvary!" Živila slobodna Hrvatska!" Smrt izdaicam (зрадникамъ)!" а дальше и почала спѣвати старчевичеву пѣснь „Udri, udri in der stat, Magyaronom štrik na vrat." (Бійте, бійте въ мѣстѣ, мадяронамъ шнуръ на шію). Товпа хотѣла зробити демонстрацію передъ палатою бана, але теперь выступила полиція съ добутымъ оружіемъ и розôгнала демонстрантôвъ. Щобы дальшихъ демонстрацій не допустити дано до розпорядимости полиціи одну пикету жандармеріи и що вечера теперь консигнуеся войско въ касарняхъ.

(*Ще одна змѣна въ министерствѣ просвѣты*). „N. fr. Presse" доноситъ що титулярный шефъ секціи въ министерствѣ просвѣты, Поцци, мае податися на пенсію. Причиною сего мае пôсля згаданои газеты бути та, що Поццiого поминено въ авансѣ. Поцци бувъ до 1881 р. яко совѣтникъ двору при намѣстництвѣ въ Инспруку, пôзнѣйше на жаданье гр. Таффого зôставъ покликаный до министерства просвѣты, де дôставъ титулъ шефа секціи и дѣйстно яко такій сповнявъ свôй урядъ. Коли спенсіоновано шефа секціи Фидлера, мавъ Поцци надѣю що ôнъ зôстане теперь дѣйстнымъ шефомъ. Тымъ часомъ покликано до министерства просвѣты гр. Енценберга и сей зôставъ заразъ заименованый дѣйстнымъ шефомъ а Поццiого поминено. Се мае отже бути причиною, що Поцци подався теперь на пенсію.

Заграничнй Державы.

До ситуаціи на Балканѣ. О дѣяльности войсковои комисіи на Балканѣ и заключеню розъему надходятъ теперь докладнѣйшй вѣсти. Комисія увзглядняючи позиціи занятй черезъ войска зъ обохъ сторôнъ въ день послѣдни борбы и побѣду Болгаръ постановила: 1) Розъемъ мае тревати ажь до дня 1 марта (не 13) 1886 т. е. ажь до часу, доки не буде заключеный миръ зô всѣма формальностями. Наколи бы ажь до того часу миръ не бувъ заключеный, то розъемъ зовсѣмъ пôсля права мае бути продовженый; наколи-жь бы по 1 марта розъемъ мавъ бути зôрваный, то дальшй кроки военнй мусѣли-бы бути заповѣдженй десять днѣвъ на передъ. 2) Уступленье Сербôвъ зъ Болгаріи мае наступити ажь до 25 с. м., а уступленье Болгаръ зъ Сербіи до 27 с. м. Область, зъ котрои уступятъ войска непріятельскй, маютъ заняти въ 5 днѣвъ по тôмъ войска тогожь народу, до котрого край належитъ а власти административнй маютъ розпочати свою дѣяльнôсть вже того дня, котрого зачнутъ войска непріятельскй уступати. 3) Границя обохъ державъ есть также пôдставою до демаркаційнои линіи а насъ неутральный розтягаеся по обохъ сторонахъ границѣ на 3 кильометры ôтъ неи. 4) Сербскй и болгарскй делегаты маютъ межи собою порѣшити справу, що до раненыхъ и плѣнникôвъ. 5. Делегаты, котрй маютъ занятися справою заключеня мира, маютъ бути заразъ именованй. — Въ нарадахъ комисіи войсковои брали участь крôмъ войсковыхъ аташе бôльшихъ державъ ще также Шакиръ паша, болгарскій капитанъ Пановъ и сербскй полковники Топаловичь и Миловановичь. Мимо увзглядненя болгарскои побѣды, порѣшеня комисіи зробили на болгарске войско дуже прикре враженье: тутъ сподѣвалися иншои сатисфакціи. Головнй условія що до евакуаціи занятыхъ областей выкликали були въ комисіи довгу дебату, бо Болгаре хотѣли, щобы въ сформулованю сихъ условій була зазначена также и ихъ побѣда. Представителѣ Франціи, Англіи и Туреччины стояли найсильнѣйше по сторонѣ Болгаръ. Особливо впадало въ очи, що Шакиръ-паша щиро и отверто вступався за Болгарами, зъ чого выходитъ, що Туреччина ôтносится до Болгаръ дружнѣйше, якъ сего зъ разу можна було сподѣватися.

Мимо всякихъ запевнень мира, справы на балканьскôмъ пôвъостровѣ компликуются однакожь чимъ разъ бôльше, такъ що мимо волѣ огортае кождого, що слѣдитъ пильно за сими справами, страхъ, чи на весну не выбухне на Балканѣ ще сильнѣйшій и страшнѣйшій пожаръ, якъ лише що придушеный, и чи не обгорне ôнъ не то що цѣлый пôвъостровъ, але сягне може ще трохи дальше. Зважмо лишь то, що самъ розъемъ сербско-болгарскій назначеный ажь до весны и въ самôй угодѣ высказана можнôсть до дальшихъ крокôвъ военныхъ. Правда, що дипломатія буде всѣми силами старатися, щобы не допустити до новои вôйны, але чи до рѣшучого заключеня мира треба ажь такъ довгого часу, бо майже пôвчварта мѣсяця? Чи не выглядае се на то, якъ-бы и цѣла Европа не вѣрила въ то, що ѣй удастся зовсѣмъ завести ладъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ и втихомирити розшалѣлй елементы народнй, и що она хотѣла бы радше своимъ выступленьемъ обмежити цѣлу бурю лишь на сей пôвъостровъ? Ще сумнѣйше представляеся намъ ситуація, коли возьмемо на увагу тй рôзнороднй факторы, якй дѣлаютъ теперь на Балканѣ. Сербія упокорена до певнои мѣры, не то що не охоче приняти на себе ролю побѣдженого, хочь есть нимъ на дѣлѣ, але въ виду якихъ небудь користей Болгаріи, готова на всякій случай вести вôйну дальше. Военне успособленье сербского народу все ще тревае и збôльшаеся съ кождымъ днемъ. Найлѣпшимъ доказомъ есть депутація бѣлградска, котра въ числѣ 40 найзнаменитшихъ обывателѣвъ мѣста и пôдъ проводомъ архимандрита Никанова явилася дня 22 с. м. у короля въ Нишу и вручила ему адресу лояльности, а заразомъ и просила о дальше веденье вôйны. Въ рôзныхъ мѣстахъ Сербіи приготовуются знову митанги, на котрыхъ такожь будутъ поставленй ухвалы завзываючй правительство до дальшого веденя вôйны. До сего треба ще додати той антагонизмъ мѣжь Сербами а Болгарами, котрый въ послѣднихъ часахъ ставъ вже такъ великій, що анѣ одному анѣ другому правительству не удастся майже его повздержати. Сему антагонизмови можна лишь приписати, що въ часѣ, коли вже комисія войскова була на мѣсци, 500 болгарскихъ добровольцѣвъ впало до Сербіи коло Враня и ограбили и спалили село Єласницю. Вправдѣ на симъ лишь подвизѣ закôнчилася цѣла ихъ дѣяльнôсть, бо Сербы побили ихъ и взяли въ полонъ 150 Бодгаръ, котрыхъ заразъ поставили пôдъ судъ военный, але есть то вже доказомъ, що болгарске правительство не може вже запанувати надъ своимъ неспокôйнымъ елементомъ.

Зъ другои стороны треба знову взяти на увагу, що недавнй непорозумѣня мѣжь Болгаріею а Россіею починаютъ поволи выровнюватись. Зъ лондоньскихъ кругôвъ дипломатичныхъ доносятъ именно, що суть якйсь стараня такъ въ Петербурзѣ якъ и въ Софіи, котрй всякими силами стараются зблизити до себе царя Александра и князя болгарского. Симъ старанямъ здаесь, треба приписати, що кн. Александеръ, оповѣщуючи своѣй арміи розъемъ и высказуючи ѣй похвалу за еи мужественнôсть, згадавъ также и про печаливôсть царя Александра и про заслуги россійскихъ инструкторôвъ болгарскои арміи, котрй такъ для самои арміи якъ и для цѣлого народу болгарского не малй положили заслуги. Сю енунціяцію можна отже уважати за першій знакъ зближенясь Россія и Болгаріи; другимъ и розумѣесь, важнѣйшимъ крокомъ мае бути поѣздка кн. Александра до Петербурга, котра однакожь мае наступити доперва по заключеню мира.

До дальшихъ запутанинъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ треба зачислити и военну поставу Греціи, котра не перестае зброитися и чекае лишь догôдной хвилѣ, щобы выступити противъ Туреччины. Греція звертае свою увагу на двѣ стороны отоманьскои державы: на островъ Крету и на пограничный Епирусъ. Що до Креты, то Греція чекае лишь, щобы тамъ выбухли першй ознаки ворохобнѣ, до котрои еи консуль Зигомаля прилагодивъ вже достаточный матеріялъ. Перешкода лишь въ тôмъ, що жителѣ Креты оглядаются знову на Грецію, щобы она першій крокъ зробила и зъ сего выходитъ певна користь для Порты. Турецкй кораблѣ обступили Крету и будутъ старатися не допустити тутъ жадной грецкои помочи и для того Порта уважаесь трохи безпечнѣйшою що до сего острова. Небезпечнѣйше стоятъ справы Туреччины въ Епирѣ. Першій выстрѣлъ пушки запаливъ-бы не тôлько цѣлый Епирусъ, але рухъ военный перенѣсся бы и въ горы Пиндусъ, до Македоніи и Альбаніи а въ слѣдъ за тымъ до Болгаріи, Сербіи и Чорногоры, де вже и такъ все приготоване и чекае лишь догôдной хвилѣ.

Якй можна мати надѣѣ на заключенье мира мѣжь Сербіею а Болгаріею, доказуе найлѣпше „Нов. Время", котре каже, що згода державъ европейскихъ не дае зовсѣмъ поруки, щобы при залагоджуваню всхôдно-румелійского пытаня не прійшло знову до давного непорозумѣня мѣжь державами. Сего лякаесь также и Туреччина, на котру прійшла вже якъ здаесь, рѣшуча хвиля.

Не можемо тутъ ще не згадати однои характеристичнои вѣсти, яку подае „Politik", а пôсля котрои якась знаменита особа (Чи не гр. Зичи, про котрого вже разъ згадували газеты? *Ред.*) старае помирити особисто володѣтелѣвъ Сербіи и Болгаріи и довести до того, щобы они помирившись, зъѣхались разомъ и такъ особисто порозумѣлись що до христіяньскихъ и національныхъ жадань на балканьскôмъ пôвъостровѣ, инакше сказавши, що до поступованя супротивъ Туреччины. Зъѣздъ такій, сказано, выдѣли бы дуже радо и другй державы. Безперечно, що таке порозумѣнье не тôлько Болгаріи и Сербіи але и всѣхъ другихъ державъ и народôвъ на Балканѣ, що до поступованя супротивъ Туреччины змѣнило-бы ôтъ разу ситуацію; Туреччина закôнчила-бы свое истнованье на балканьскôмъ пôвъостровѣ и розвязала бы руки Россіи, котра будь що-будь муситъ все ще теперь съ нею числитися. Якъ-бы на такій случай мали поступати другй державы европейскй, а головно найбôльше интересованй, се було бы вже ихъ рѣчею, але Россія осягнула-бы свою цѣль, до котрои ôтъ вѣкôвъ стремитъ.

НОВИНКИ.

— **Въ Дрогобычи** засновуютъ тамошнй Русины „Руску Бесѣду", котра мае мѣститись въ тôмъ самôмъ домѣ, де мѣстится филія „Народнои Торговлѣ". Видячи, якъ успѣшно вплывае закладанье „бесѣдъ" по нашихъ мѣстахъ на розбуженье въ нихъ руского житя, можемо нашимъ дрогобыцкимъ братамъ лишь приплеснути и пожелати имъ по щиро руски „Щасть Боже!"

— **Фундація бл. п. о. Іоана Слимаковского.** Бувшій ректоръ гр. кат. духовнои семинаріи а передъ тымъ парохъ въ Винникахъ коло Львова, бл. п. о. Іоанъ Слимаковскій, записавъ бувъ на потребы и удержанье церкви въ Винникахъ 10.000 зр. Передъ кôлькома днями отже выслала митроп. консисторія по укôнченю урядовои пертрактаціи згадану суму черезъ львôвского городского декана и крыл. о. Шведицкого до Винникъ.

— **Недуга гр. Таффого** сталася причиною полемики вѣденьскихъ газетъ. Коли другй газеты а межи ними и урядова „Wiener Ztg." доносили, що гр. Таффе занедужавъ на запаленье горла, то „N. fr. Presse", опираючись на информаціи зъ доброго жерела, каже, що гр. Таффе дôставъ ôспу але слабшого рода, котру по нѣмецки называютъ „Schafpocken". „Wiener Ztg." заперечуе знову тому, „N. fr. Presse" обстае однакожь при своимъ.

— **Членами рады шкôльнои краевои** именувавъ цѣсарь на три лѣта пп. Зигмунта Савчиньского, директора семинаріи учительскои у Львовѣ и гр. Станислава Баденіого властителя бôльшихъ посѣлостей.

— **На маршалка рады пов. въ Городку** затвердивъ цѣсарь Володимира Незабитовского а на вицемаршалка о. Михаила Кульматыцкого.

— **Згорѣла знову одна церковь,** именно въ Репужинцяхъ, пов. городеньского. Церковь була зъ дерева, тожь згорѣла цѣла съ всѣми приборами, и лишь кôлька фелонôвъ вынесено зъ огню. Неубезпечена страта выноситъ 2.500 зр. Огонь повставъ знову зъ неосторожности, бо забуто погасити свѣчки по богослуженю. Частй пожары святынь повиннй звернути увагу священикôвъ и зневолити ихъ старанно наглядати надъ церковною прислугою, щобы тая не занедбувала конечныхъ средствъ осторожности.

— **Атентатъ на поѣзъ зелѣзницѣ** ôткрыто на просторонъ мѣжь Львовомъ а Золочевомъ. Именно пôдложивъ якійсь злочинецъ въ ночи 8 с. м. недалеко будки стражничои ч. 336 лату соснову на линію зелѣзничу; поѣздъ выминувъ однакъ щасливо тую перешкоду, котра могла спровадити велику катастрофу. Пôдозрѣлого о сповненье сего чину чоловѣка арештовано.

— **Конкурсы учительскй.** Въ повѣтѣ сокальскôмъ опорожненй мѣсця: 1) въ Угриновѣ мѣсце управл. учителя съ платнею 300 зр. и додаткомъ 50 зр., и мѣсце учителя молодшого съ платнею 200 зр; 2) при школахъ етатовыхъ въ Городловичахъ, Мяновичахъ, Нисмичахъ, Шмытковѣ, Тутурковичахъ а евентуально и въ Добрачинѣ съ платнею по 300 зр. и съ мешканьемъ; 3) при школахъ филіяльныхъ въ Бобятынѣ, Радванцяхъ, Савчинѣ. Волицѣ комаровôй и Зубковѣ съ платнею по 250 зр. и мешканьемъ. — Въ повѣтѣ каменецкôмъ опорожненй мѣсця: 1) при школѣ етатовôй въ Витковѣ новôмъ съ платнею 450 зр. и мешканьемъ; 2) при школахъ етатовыхъ въ Адамахъ, Дерновѣ, Гутѣ полонецкôй, Яблонôвцѣ, Якимовѣ, Незнановѣ и Желеховѣ съ платнею по 300 зр. и мешканьемъ; 3) при школахъ филіяльныхъ въ Оплуцку и Ракоболтахъ съ платнею по 250 зр, и мешканьемъ. Поданя о всѣ повысшй мѣсця вносити належитъ до ц. к. рады шкôльнои окружнои въ Сокали до 30 л. сѣчня 1886.

— **Рада шкôльна краева** именувала Винкентія Крувчиньского заступникомъ учителя въ львôвскôй семинаріи учительскôй.

— **Министерство торговлѣ** розпорядило, щобы ôтъ нового року 1886, на всѣхъ зелѣзницяхъ держатись годинника вѣденьского, замѣсть дотеперѣшного пештеньского.

— **П Теодоръ Досинчукъ,** бувшій купець въ Пôдгайцяхъ, перенѣся до Житомира въ Россіи и тамъ принявъ сими днями съ цѣлою родиною православіе.

— **На стипендію бл. п. В. Барвѣньского** зложили: Вп. Онуфрѣй Базѣвъ 50 кр., Ирина Базѣвъ 50 кр., о. Г. Боднаръ 57 кр., о. К. Кульчицкій зъ Выслокъ 80 кр., и Любовичь у Львовѣ 5 зр. п. Горбачевскій: зъ Кудринець 20 кр., зъ розпродажи 3 прим. „Безталанного Сватаня" 1 зр., 80 кр., 2 прим. „Отчиту" 50 кр., 1 прим. „Бесѣды" и „Отчиту 40 кр.; разомъ съ попередными 1091 зр. 79½ кр.

— **На памятникъ бл. п. Волод. Барвѣньского** зложили: Вп. п. Любовичь у Львовѣ 5 зр. о. К. Кульчицкій зъ Вислокъ 1 зр., зъ розпродажи 5 прим. Скошеного Цвѣту; 5 зр.; разомъ зъ попередными: 1357 зр, 29 кр.

— **Для бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи** одержали мы ôтъ о. І. Купчиньского 3 зр. узбираныхъ при забавѣ на празнику въ Радеховѣ и въ Нѣвицяхъ. за що прилюдно складаемо щиру подяку. Веселѣтся милй братя, бавтеся спѣвайте, — а за моихъ школярикôвъ тожь не забувайте!" — *В. И.*

— **Нещасливй случаѣ.** Въ Борщевѣ, пов. снятыньского, знайдено бувшого оконома Ст. Клюсика мертвого съ брытвою въ рукахъ и съ пôдрѣзанымъ горломъ; заходятъ тутъ всякй познаки самоубійства. — Въ Шегиняхъ, пов. перемыского, скалѣчила молотѣльня селянина Андрѣя Беха въ руку; закимъ подано ему помôчь, сей нещастный повѣсився коло машины.

— **Плавба на Днѣстрѣ.** Въ губерніи подôльскôй розсаджено недалеко Бакота динамитомъ девять

великихъ скалъ на днѣ Днѣстра, котрѣ були перепоною для плавбы паровыхъ кораблѣвъ. На весну розпочнеся дальша робота надъ регуляціею Днѣстрового дна.

ПОСМЕРТНѢ ВѢСТИ.

Іоанъ Маньковскій, учитель школы вправъ въ мужескôй учительскôй семинаріи у Львовѣ, померъ вчера въ 78 роцѣ житя а 43 роцѣ шкôльнои службы. Покôйный бувъ загально звѣстнымъ педагогомъ у Львовѣ, зъ котрого науки выйшло много людей займаючихъ нынѣ высокѣ становиска въ краю. Передъ 3 тыжднями перейшовъ въ станъ супочинку, одержавши съ великимъ торжествомъ золотый хрестъ заслуги. Однакожь не довго тѣшився опокоемъ, бо заразъ потому попавъ въ слабôсть, котра зробила конець его житю. Вѣчна ему память!

НАДÔСЛАНЕ.

П. Ив. Гоффа въ Берлинѣ и Вѣдни (I Braunerstrasse N-ro 8) одинокого вынаходника и фабриканта солодовыхъ препаратôвъ ôтзначено знову черезъ наданье ему нового диплому на придворного доставника. Є. Свѣтлôсть князь Витгенштайнъ надавъ ему офиціяльно дипломъ придворного доставника. Долучене до сего диплому письмо звучитъ дословно такъ: „Емма-бургъ, Лясфе, въ падолистѣ 1885. Ваша Благородность высказали менѣ дня 16 с. м. свое бажанье, щобы я Васъ зволивъ именувати моимъ придворнымъ доставникомъ. Сповняючи радо се бажанье именую Васъ пане Иване Гоффъ моимъ придворнымъ доставникомъ и потверджаю се именованье моимъ пôдписомъ и моею печатею. (М. П.) Фридрихъ Вильгельмъ ,кн. Витгенштайнъ.

Єсть то вже 64 ôтзначенье, яке признано п. Иванови Гоффови, фабрикантови солодовыхъ продуктôвъ. Сей фактъ якъ и численно оголошуванѣ подяки и признаня переконуютъ насъ чимъ разъ бôльше, що солодовѣ препараты Ив. Гоффа повнѣ лѣчничои силы и пріятнѣ въ смаку могли завсѣгды здобути собѣ приступъ такъ до палаты якъ и простои хаты. Позаякъ згаданѣ препараты въ самôмъ дѣлѣ по причинѣ своеи знаменитои физіологичнои силы лѣчничои здобули собѣ яко спôльне добро цѣну и вартôсть, то лежитъ конечно въ интересѣ страдаючого чоловѣчевства, щобы фабрикантъ оголошувавъ свôй незрôвнаный здобутокъ зовсѣмъ свобôдно черезъ прасу Р.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

(3—?) **купує и продає**

всякѣ вартостнѣ паперы и монеты

по курсѣ дневнôмъ.

Порученя зъ провинціи выконує ôтворотною почтою безъ провизіи.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 101—?

Порошокъ дамскій парискій по 50 кр **Lohse'a** 80 кр ,**Ravissante'a** по 60 кр. и **власного выробу** по 40 кр.

Гербата **ГЕРБАТА** Гербата

Россійска караванна

въ торговли гербаты

В. АДАМОВИЧА

въ БРОДАХЪ

въ оригинальныхъ пакетахъ

по зр. 2·50, 3·50 и 4·50

за фунтъ.

Гербата Гербата

1528 3—5

КОНКУРЕНЦІЯ

ОБМАНѢ КÔНЬСКИМИ ДЕРГАМИ!

Истнуюча ôтъ 87 лѣтъ ц. к. упр. краєва

Фабрика дергъ и коцôвъ

давн. Лихтенауера вдовы и Сынôвъ

посылає черезъ свôй складъ вѣденьскій

ДЕРГИ НА КОНѢ

190 цм. довгѣ, 130 цм широкѣ, въ якости не до зъужитя, съ темнымъ тломъ и ясными краями за штуку

ЗР. 1·60

вразъ съ опакованьемъ.

При закупнѣ що найменше 10 штукъ, 1 штука даромъ або 10% опусту зъ цѣны.

Лишь черезъ фабрикацію въ великôй масѣ и черезъ величезный ôтбутъ єсьмо въ тôмъ положеню, що можемо ôтступати **дерги на конѣ такъ незвычайнои величины и такъ знаменитои якости, а до того ще по такъ незвычайно дешевыхъ цѣнахъ.** Сотки подякъ може кождый переглянути.

Посылка за послѣплатою. Недогôднѣ пріймаются назадъ безъ трудностей.

Зважати докладно на адресу:

Головный складъ фабричный дергъ на конѣ

Вѣдень, I., Rothenthurmstrasse 14.

Пересторога

Перестерѣгаємо кождого передъ закупномъ товарôвъ ôтъ тыхъ фирмъ, котрѣ лякаются пôдписати публично свое имя и пôдроблюютъ безправно нашъ анонсъ.

!! Стережѣтся !! 1530 3—6

Чудо промыслу!

Краснѣ! Теплѣ! Елегантскѣ! Дешевѣ!

Неперепускаючѣ нѣ студени нѣ вохкости

суть мои въ першôй вѣденьскôй фабрицѣ мужескихъ жакетôвъ выроблованѣ

Зимовѣ жакеты для мужчинъ

по небувалôй доси и не до увѣреня дешевôй цѣнѣ бо лишь по

зр. 1·80

Мои жакеты зимовѣ для мужчинъ суть якъ можна лишь подумати найтеплѣйшою одежею, пристаютъ до кождого тѣла, суть незвычайно практичнѣ и выгôднѣ и выкликуютъ своєю красою и дешевостею загальне подивлюванье

12 000 штукъ вже розпродано.

Най кождый, хто хоче мати красный, добрый и теплый жакетъ, **замовляє заразъ**, бо замовленя надходятъ масами и цѣлый складъ розôйдеся въ дуже короткôмъ часѣ. Замовляти **выключно лишь** въ

I. Вѣденьскôй комисовôй и експортовôй торговли

Вѣдень III., Matthäusgasse ч. 5. D.

При замовленяхъ выставе подати лишь чи великій, середный або малый.

1537 Розсылка за послѣплатою або за готôвку. 3—?

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 6—0

Перепродаючимъ даємо ôтповѣдный рабатъ.

Найкрасшій подарунокъ на Рôздво

для П. Т. Дамъ!

Черезъ щасливу нагоду переймивъ я ôтъ одной зъ **першихъ фабрикъ хустокъ у Вѣдни** за половину цѣны выробу и продаю для того, якъ довго єсть запасъ,

10.000 штукъ чодныхъ елегантскихъ и дуже модныхъ

Зимовыхъ хустокъ намѣтковыхъ

по слѣдуючихъ не до увѣреня дешевыхъ цѣнахъ:

1.) **Хустка намѣткова,** серед. велич за зр. **1.20**

2.) **Хустка першого сорта** велика за зр. **1.80**

3) **Найлѣпшого сорта** дуже велика зр. **2.50**

въ найпышнѣйшихъ барвахъ и найкрасшихъ ôттѣняхъ якъ: бордо, гранатъ, жандармъ, бѣла, сива, драпъ, шкотска, турецка, червона, брунатна, чорна, синя и т. д. въ 60 найкрасшихъ фасонахъ.

Сѣ хустки намѣтковѣ послѣднои моды суть дуже елегантскѣ и найкрасшѣ до ношеня для кождои дамы въ дома, на улици, на проходѣ, на балю, въ театрѣ и т. д. и суть дуже теплѣ.

Найже жадна дама не забуде спровадити собѣ **заразъ** таку красну хустку намѣткову за смѣшно дешеву цѣну, котрыхъ сама робота такъ богато коштувала а запасъ въ найкоротшôмъ часѣ буде розôбраный.

Недогôднѣ вымѣнюются безъ трудности. При замовленю прошу точно подати барву и величину. Розсылка за послѣплатою або за готôвку.

Выключно лишь и въ такôй якости можна дôстати въ

I. Вѣденьскôй експортовôй торговли хустокъ

1536 **Вѣдень III., Matthäusgasse ч. 5 D.** 3—?

Власный досвѣдъ єсть найлѣпшій! Хто о тôмъ сумнѣвався яке мае ужити средство противъ **ревматичныхъ болѣвъ** або **дôймаючого гôсця** той най купигъ за 40 кр. фляшчинку **правдивого**

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

Сѣмнайцятилѣтный досвѣдъ и безчисленнѣ успѣхи ручатъ за то, що тыхъ 40 кр. не выдаются на ґармо. Склады майже въ всѣхъ аптикахъ. Головный складъ: Аптика пôдъ залотымъ львомъ въ Празѣ, Altstadt

1483 (5 34)

Найдешевше руске литератур не выдавництво „Руско-украиньска Библіотека Евгенія Олесницкого“ выходитъ у Львовѣ почавши ôтъ 1-го грудня р. 1884.

Доси выйшло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючій литературный матеріялъ:

1. **Запорожцѣ,** оповѣданье Ивана Нечая-Левицкого . . 10 кр.,
2. **Сонни мары молодого пытомця** оповѣданье В.Барвѣньского 10 кр.

3—4. **Оповѣданя Олекси Стороженка** (Серія перша) первѣстно 20 кр. по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . 10 кр.

5. **Prima Vera,** поезіи Юліи Шнайдеръ . . . . 10кр.
6. **Оповѣданя Д. Мордовцева** 10 кр.

7—10. **Юрій Горовенко,** повѣсть Красюченка . . . 40 кр.

Предплачувати можна на бôльшій число выпускôвъ наразъ, пересылаючи ôтповѣдну квоту (1 або 2 зр.) на руки выдавця (ул. Словацкого ч 6). Замовляти можна такожь поодинокѣ выпуски, додаючи за поодинокій выпускъ 2 кр., а за подвôйный 5 кр. на оплату порта.

„ДЫМЪ“,

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ **поезій**

Володимира И. Масляка.

Выданье обôймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на велиновôмъ паперы съ виньеткою, зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.

Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.

Предплаты и замовленя пріймаютъ такожь Редакція „Дѣла“ и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

Винкентій Кучабиньскій

переплетня, складъ паперу, приборôвъ до писаня, рисованя и мальованя

ул. Галицка ч. 6 (дôмъ капитульный).

Маю честь повѣдомити Поважану П. Т. Публику, що съ днемъ 20 грудня о. р. перенѣсъ я, въ цѣли розширеня торговлѣ паперу и приборôвъ до писаня, мôй складъ паперу и переплетню зъ ринку ч. 37

на улицю Галицку ч. 6

(дôмъ капитульный).

При сѣмъ поручаю Поважанôй Публицѣ богатый выбôръ

подарункôвъ на Святый вечеръ и Новый рôкъ

по найнизшихъ цѣнахъ именно же запасъ: альбомôвъ споминковыхъ книжокъ, альбомôвъ на поезіи, молитвословôвъ нецесерокъ, портфейлѣвъ, текъ, калитокъ, коробокъ на тютюнъ, зеркалець рамокъ и т. д.; евангелія и молитвословы въ дуже красныхъ оправахъ и по незвычайно низкôй цѣнѣ.

Билеты визитовѣ скоропрасовѣ по 40, 50 и 60 кр. и литографованѣ по 1 и 1.20 зр. Великій выбôръ штабъ на рамы по найнизшихъ цѣнахъ.

Съ поважаньемъ

Винкентій Кучабиньскій

переплетникъ ул. Галицка ч. 6.

1543 1—3

Елястичнѣ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство забезпеченя ôтъ протягу, 1481

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Ринокъ ч. 38.

На зиму

Рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовѣ, мешты, камашѣ, хустки на шію шовковѣ и вовнянѣ, шапки зъ футра, зъ сукна, бѣлье трикотове дра Єгера, кальошѣ и т. д. 1516 5—10

поручає дуже дешево

Магазинъ товарôвъ модныхъ, бѣля мужеского и выробôвъ рукавичничыхъ

Братей Лянгнеръ

Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѣ отцѣ духовнѣ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше.

Дае такожь на раты

1372 31—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвъ, фанъ, плащеницъ, образôвъ малѣваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнѣ; ôлтарики або образы процесіональнѣ; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полѣвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лампницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товаръ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѣ и десеровѣ, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовѣ на сочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовѣ и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 42—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаеся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Складъ фортепянôвъ

К. МАРЕЦКОГО

у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.

(Готель францускій).

Поручає **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити такожь и фортепяны перегранѣ. 15—?

Цѣны якъ найумѣреннѣйшѣ. 1492

Ч. 138. Львôвъ, Вторникъ 17 (29) грудня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ руских святъ) о 5-ôй год. поп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье.
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:		для Россіи:	
на цѣлый рôкъ	12 зр.	на цѣлый рôкъ	12 рубл.
на пôвъ року	6 зр	на пôвъ року	6 рубл.
на чверть року	3 зр.	на чверть року	3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:		съ дод. „Библіотеки“:	
на цѣлый рôкъ	16 зр.	на цѣлый рôкъ	16 рубл.
на пôвъ року	8 зр.	на пôвъ року	8 рубл.
на чверть року	4 зр.	на чверть року	4 рубл
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рôкъ	зр. 5·—	на цѣлый рôкъ	5 рубл.
на пôвъ року	зр. 2·50	на пôвъ року	2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ	15 зр.
на пôвъ року	7·50 зр.
на чверть року	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ 19 зр.	на цѣлый рôкъ 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. *„Не разоряти, а будувати!“* — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маємо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Доде даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: **Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.**

Выборы до Рады мѣста Львова

зворушили жителѣвъ Львова на стôлько вже, що тутъ и тамъ творятся кружки для перефорсованя своихъ кандидатôвъ до новои репрезентаціи. Выборча борба дня 26 л. сѣчня 1886 р., буде имовѣрно бôльше завзятою, чимъ давнѣйшими лѣтами, а предметомъ єи станесь головно личнôсть будучого президента мѣста. Ôтъ часôвъ автономіи до 1882 р. займали се становище звычайно люде зъ такъ званои „интелигенціи“, именно д-ръ Зелинковокій, теперѣшный министеръ, нотарь Ясѣньскій и вдвокатъ Гноиньскій. Доперва въ 1882 р. удалось засѣсти на столѣ президіяльнôмъ мѣщанинови и промысловцеви, п. Домбровскому. Се дуже не подобалось певнымъ сферамъ, котрй радй-бы виднѣйшй и бôльше вплывовй становища бачити заедно въ рукахъ бôльше аристократичныхъ. О то буде и теперь головно розходитись. На арену борбы выступили доси партія „Łączność i Zgoda“, котра на президента ставляе професора д-ра Грызецкого, и партія ресурсы урядникôвъ, форитуюча Станислава гр. Баденіого. Побôчь тыхъ кандидатуръ выпливаютъ ще дрôбнѣйшй, примѣромъ адвоката Роиньского и деякихъ промысловцѣвъ, людей амбитныхъ, але мѣрныхъ способностей. Цѣле дѣло набирае при тôмъ трохи кольориту соціяльного. Львôвска аристократія хоче при помочи урядникôвъ и частины жидôвъ змѣритись съ демократіею и взяти верхъ надъ „warcholam-и“, такъ дуже нелюбыми „станьчикамъ“ львôвскимъ.

Русины рôвножь думаютъ зъорганизовано приступити до урны выборчои. Въ тôй цѣли львôвскй мѣщане постановили завязати комитетъ въ котрого складъ маютъ вôйти дотеперѣшнй раднй мѣста Русины и виднѣйшй люде зъ мѣщаньства та й интелигенціи рускои и небавомъ розпôчне и свою акцію, щобы для обороны специяльно рускихъ интересôвъ мати въ Радѣ мѣскôй и своихъ заступникôвъ. За президентуры п. Домбровского удалось Русинамъ львôвскимъ позыскати руску народну школу а коштомъ мѣста выреставровано церкви св. Петра и Пятницѣ. Школа народна єсть доси однакожь лишь провизорично устроена и не ôтдѣлена ôтъ школы Пирамовича. Съ слѣдуючимъ третымъ рокомъ кôнчится провизорія и будучй раднѣ-Русины будутъ мати обовязокъ подбати о остаточну єи органицію. Зъ того и выходитъ потреба постаратись Русинамъ львôвскимъ о ôтповѣдне заступництво въ новôй мѣскôй репрезентаціи.

Справозданье комисіи петиційнои о петиціяхъ въ дѣлѣ урядованя Рады повѣтовои въ Турцѣ.

Понизше подаемо въ скороченю внесенье соймовои комисіи петиційнои до Сойму краевого о петиціяхъ, внесеныхъ на теперѣшну сесію жителями турчаньского повѣта. Оно гласитъ:

„Политичне товариство „Народна Рада“ въ Турцѣ, п. Григорій Чайковскій и десять новыбраныхъ членôвъ турчаньскои Рады повѣтовои внесли до Сойму двѣ петиціи съ жалобами противъ тамошныхъ властей автономичнои и правительственнои. Петенты жалуются головно на то, що до сего часу урядувала тамъ репрезентація повѣтова, выбрана ще въ 1874 р., хотяй въ тôмъ 11-лѣтнôмъ періодѣ часу тричи вже переводжено выборы до Рады повѣтовои, именно въ 1877, 1880 и 1884. Ôттакъ роблятъ авторы петиціи замѣтъ нелегальности въ урядованю дотеперѣшнôй Радѣ повѣтовôй, винятъ єи функціонерôвъ о легкомысну и несовѣстну господарку фондами повѣтовыми, жадаютъ ôтъ нихъ звороту сумы 30.000 зр. яко неправно стягненыхъ повѣтовыхъ додаткôвъ до податкôвъ, и высказуютъ боязнь о цѣлôсть фонду повѣтового, выносячого пôсля ихъ мнѣня около 50.000 зр. Ц. к. власти роблятъ петенты докôръ, що она була не лишь нѣмымъ свѣдкомъ сихъ надъужить функціонерôвъ Рады повѣтовои, але навѣть дѣломъ брала въ нихъ участь, екзеквуючи ихъ неправнй розпорядженя.“

„Оба поданя“ — каже справозданье — „написанй въ якъ найострѣйшихъ словахъ, въ тонѣ пристрастнôмъ, котрый свѣдчитъ, що въ тôмъ кружку, зъ ôтки походятъ петиціи, мусить панувати надзвычайне розъяренье. Зъ актôвъ краевого Выдѣлу показуеся, що неуспѣхъ въ выборахъ до Рады повѣтовои въ Турцѣ спочивае головно въ *мѣсцевыхъ ôтносинахъ*, именно въ безпримѣрнôмъ *розъяреню обохъ сторонництвъ повѣтовыхъ*, котрй борются тамъ о перевагу голосôвъ въ Радѣ повѣтовôй, громадно усуваются ôтъ выборôвъ, декомплетуютъ выборчй зборы, вносятъ протесты и рекурсы противъ выборôвъ а въ виду всего того Выдѣлъ краевый, стремлячи до полагодженя справы, єсть зовсѣмъ безсильный“.

Справозданье комисіи соймовои складае вину за дотеперѣшный неладъ въ повѣтѣ турчаньскôмъ на оба сторонництва, именно на *личнй амбиціи*, а довголѣтне урядованье давнои Рады повѣтовои оправдуютъ §§. 13 и 14 уставы о репрезентаціяхъ повѣтовыхъ, котрй кажутъ, що существуюча Рада такъ довго мае урядувати, доки новобрана не уконституовалась, а нова президія не узыскала потвердженя цѣсарского. Нову президію затверджено доперва 5 липня 1885 р., а нотификованю 1 серпня 1885 р., отже-жь доперва ôтъ сего часу могла була нова Рада повѣтова розпочати свое урядованье.

Справозданье переходитъ ôттакъ до меритоpичного оцѣненя замѣтôвъ, здѣланыхъ петентами функціонерамъ давнои Рады повѣтовои, и єсть того пересвѣдченя, що тй замѣты суть дуже *загальнй*, хотяй зъ другои стороны признае, що въ Выдѣлѣ краевôмъ *нема достаточныхъ матеріялôвъ* до точного поясненя всеи справы. Се досыть оригинально!

Справозданье наводитъ дальше, що выдатки Рады повѣтовои въ 1882 р. выносили 3.172 зр.; що повѣтъ турчаньскій належитъ до найбѣднѣйшихъ въ краю; що въ 1883 р. сума податкôвъ постôйныхъ съ додатками выносила 51.237 зр. $38^1/_2$ кр.; що центъ податковый приноситъ тамъ ледви 500 зр. доходу фондови повѣтовому; що додатки до податкôвъ на потребы повѣту выносили 5%, ôттакъ 6% а въ послѣдныхъ двохъ рокахъ 8%, и що пересѣчный рôчный дохôдъ турчаньскои Рады повѣтовои въ 18 лѣтахъ єи существованя *мае* представляти суму 2.341 зр. 71 кр.

Переходячи до господарки фондôвъ повѣтовыхъ, каже справозданье, що въ 1873 р. репрезентація повѣтова переймила фондъ шпитальный въ сумѣ 3.624 зр. 60 кр., а фондъ шпихлѣрный въ квотѣ 4.159 зр. $4^1/_2$ кр., и що тй фонды пôсля обрахунку и сконтра на дни 21 вересня 1885 р. вросли до 12.430 зр. 45 кр. и 10.527 зр. 38 кр. На тôй основѣ приходитъ комисія петиційна до пересвѣдченя, що господарка давнои Рады повѣтовои въ Турцѣ *не була розтратна* и дивуєсь, якъ могли петенты противъ сеи господарки выступити съ такими замѣтами.

Понеже однакожь комисія соймова *не мае средствъ*, щобы розслѣдити вѣродостойнôсть такъ замѣтôвъ якъ и чиселъ наведеныхъ въ справозданю Выдѣлу повѣтового, то на кождый случай було бы пожеланымъ, щобы теперь, коли вже нововыбрана Рада повѣтова обняла або обôйме урядованье, она сю справу розглянула якъ найточнѣйше пôдъ контролею Выдѣлу краевого.

Комисія вноситъ про-то: Высокій Соймъ зволитъ ухвалити: „Петиціи Григорія Чайковского и товаришôвъ и „Народнои Рады“ въ Турцѣ до ч. 476 и 477 ôтступаются Выдѣлови краевому до урядованя въ дусѣ §. 48 уставы о репрезентаціяхъ повѣтовыхъ“.

Справозданье комисіи буджетовои о петиціи кс. Калинки о субвенцію на интернатъ Змартвыхвстанцѣвъ

звучитъ:

„Въ роцѣ 1881 заложивъ кс. Калинка у Львовѣ т. з. интернатъ рускій, а межи добродѣями, котрй до упосаженя Закладу того причинилися, найшовся такожь Выс. Соймъ съ сумою 10.000 зр. на будову будынку, въ котрôмъ теперь мѣстится 53 ученикôвъ рускои народности. Учащаютъ они до рускои гимназіи у Львовѣ, а въ интернатѣ находятъ цѣлковите утриманье и родительску опѣку. Меншôсть, бо сѣмнайцять окладае мѣрну оплату рôчну ôтъ 75 до 150 зр., решта утримуеся коштомъ самого интернату, а радше особистымъ доходомъ монахôвъ и жертвенностею публичною, котра спѣшитъ Закладови рôкъ-рôчно въ помôчь.

Тое не дѣялося нѣколи безъ якогось заходу и змагань зô стороны управителя Закладу, нынѣ однакожь въ виду загального недостатку жерело

Пок. митр. Спиридіонъ Литвиновичь

о роли руско-народного языка въ церкви и школѣ.

Пок. митр. Спиридіонъ Литвиновичь выдавъ въ падолистѣ 1858 року, яко епископъ и апостольскій администраторъ львôвскои митрополіи, ôтозву пôдъ заг. „Окружникъ до всѣхъ деканатôвъ, надзывателѣвъ школъ народныхъ, ординаріятскихъ школьныхъ комисарѣвъ въ гимназіяхъ и ректоратôвъ семинарскихъ у Вѣдни и у Львовѣ“, въ котрôй дуже быстроумно, съ ерудицією, яка все вызначала того владыку, вказуе галицко-рускому духовеньству ролю руско-народного языка въ церкви и школѣ и горячо обстае за чистотою языка руского. Тогды бувъ досыть сумный часъ въ духовôмъ розвою галицкои Руси. Чистй, народнй стремленя зъ 1848 року, въ литературѣ почато вже затемнювати для звѣстнои тенденціи панрусской або ще бôльше зъ простого невѣжества. Се очевидно почало спонукувати австрійске правительство до пробы, чи Руси галицкôй не можна-бъ накинути латиньске письмо и тымъ разъ на все перервати всякй звязи зъ закордономъ. Покôйный епископъ, зрозумѣвши шкôдливôсть панрусскихъ тенденцій для галицкои Руси, проявлюваныхъ въ мѣшанинѣ языковôй або въ т. зв. „книжнôмъ“ языцѣ, штучнôй мѣшанинѣ слôвъ и зворотôвъ зъ языка церковного, россійского и руского, выдавъ окружникъ, въ котрôмъ, якъ читателѣ побачутъ, звертаеся съ всею рѣшимостею противъ анормального розвою нашои литературы и противъ калѣченя нашого дорогого языка.

Окружникъ пок. митр. Спиридіона Литвиновича нынѣ мало кому вже звѣстный, тожь мы подаемо его въ перекладѣ зъ языка нѣмецкого, на якôмъ ôнъ тогды бувъ выданый.

Съ сумомъ замѣчено, що въ остатныхъ лѣтахъ объявлялось часто стремленье, ввести въ руску литературу идіомъ народови мало зрозумѣлый. Новôсть тая не обмежалась лишь на саму прасу и привела єи до скорого паденя, але знайшла собѣ приступъ и до проповѣдей та выкладôвъ катихитôвъ. Именно тіи остатнй, збаламученй цѣлкомъ блуднымъ розумѣньемъ ôтношеня языка литургичного до народного, выдуманымъ непрактичными головами деякихъ молодыхъ писателѣвъ, стали въ проповѣдяхъ, ексортахъ и выкладахъ школьныхъ уживати церковно-словеньскихъ формъ съ залишеньемъ языка народного.

Така робота, наколи-бъ сталась загальною, спинила-бы не тôлько розвôй руского языка, котрому Выс. цѣсарске правительство въ найновѣйшихъ часахъ великодушно подало помôчну руку, але зробило-бъ навѣть неможливымъ всяке его успѣванье, зависиме нынѣ головно ôтъ духовеньства, вплынуло бы дуже шкôдливо на образованье народу въ церкви и школѣ и мало-бъ ще другй грôзнй наслѣдки для народу руского.

Митрополичій ординаріятъ не залишивъ про-то выступити рѣшучо противъ сему зростаючому надъужитю и поручае на разѣ всѣмъ пôдвластнымъ органамъ, маючимъ дѣло съ дидактикою и литературою, якъ найточнѣйше заховати рускй языковй формы. Замѣчено при тôмъ съ пріятностею, що деякй вертаютъ вже до здорового суду о языцѣ народнôмъ и управненю его на поли образованя народного. Але се лежитъ въ самôй задачи церкви и школы и въ интересѣ розвою руского языка, придбати тому-жь языкови якъ найширше и безъусловне значенье съ залишеньемъ всякихъ непотрѣбныхъ експериментôвъ, котрй бы цѣлу справу лишь путали. При тôмъ належитъ мати слѣдуюче на увазѣ.

Божественна церковь ôтъ свого освященого почину въ часѣ низпосланія Духа святого въ Єрусалимѣ высказувала черезъ всѣ вѣки и оправдала дѣломъ и въ найдальшихъ сторонахъ свѣта, що єи пôсланництво обôймае всѣ народы и що евангеліе єи мае имъ голоситись на всѣхъ языкахъ. Точне розумѣнье слова Божого и найнизшими верствами людского роду сталось ôтъ початкôвъ христіяньства въ такôй мѣрѣ пôдставою вѣры, що духъ Божій вже першихъ апостолôвъ надѣливъ чудеснымъ даромъ знаня языкôвъ, щобы лишь кождому народови свое святе слово зробити приступнымъ, хотяй въ тыхъ часахъ не хибувало высоко-образованыхъ языкôвъ, котрй улекшували духове порозумѣнье въ цѣлôмъ тогды знанôмъ свѣтѣ. Великій апостолъ народôвъ, св. Павло дуже остерѣгае всѣхъ тыхъ, котрй чудеснымъ способомъ одержали даръ розумѣня языкôвъ, щобъ уживали сего дару не лишь на свѣдоцтво свого божественного пôсланництва, але головно яко средство до своихъ религійныхъ проповѣдей и щобы завсѣгды уживали лишь того языка, котрый розумѣютъ ихъ слухателѣ. Се поученье апостола въ першôмъ посланію до Коринтіянъ гл. XIV. належитъ взяти собѣ до серця и заедно мати передъ очима 18 и 19 стихъ, де сказано: Gratias ago Deo meo, quod omnium vestrum lingua loquor. Sed in ecclesia volo quinque verba sensu meo loqui, ut et alios instruam, quam decem millia verborum in lingua.

На сѣй основѣ церковь Божа ôтъ початку свого наказуе уживати при голошеню слова Божого народного языка. Сего домагаеся именно и соборъ тридентскій, поручаючи, щобы церковнй науки cum brevitate et facilitate sermonis подавано народови и щобы уживано завсѣгды лишь народного языка, названого тамъ-же lingua vulgaris або vernacula! (Sess. V. Cap. II. De Reform. Sess. XXII. Cap. VIII. de Sacr. Missae. Sess. XIV. Cap. VII. de Reform.)

Законодавство церковне иде въ тôмъ напрямѣ ще дальше и наказуе мисіонерамъ, выхованымъ въ славно-звѣстнôмъ институтѣ de propaganda fide на всѣхъ языкахъ, щобъ они, межи дикарскй племена вступивши, заразъ глядали за проповѣдникомъ, pro hortationibus ad populum lingua vernacula habendis, ne tali auxilio destituti in ea, qua initiati sunt, orthodoxa fide langueant ac paulatim deficiant (Clemens IX. Const. 38. In eccles. sacr.).

Зъ того и явно, якъ тяжко грѣшатъ тй всѣ проповѣдники и катихиты противъ основныхъ постановъ католицкого престола, котрй свои выклады для народу и молодежи стараются прибрати въ церковно-словеньску форму, въ языкъ, котрый ачейже для народу тутешного руского не єсть vulgaris анѣ lingua vernacula и ôтъ нѣкого такимъ-же языкомъ названымъ бути не може.

Рôвно жь и основнй правила пасторальнои теологіи жадаютъ сего, щобы проповѣды и поученя въ сповѣдници при смертнôй постели и другй були по можности популярными. Жадному душ-

то значно менше приносить, а институція свѣжо повставша для недостатку средствъ матеріяльныхъ въ своѣмъ розвитку есть справдѣ загроженою. Въ тôмъ станѣ рѣчи удаеся кс. Калинка о грошеву помôчь до Выс. Сойму, а комисія буджетова по зрѣлôй розвазѣ видится спонуканою его прошенье поручити Выс. Соймови.

За увзглядненьемъ прошеня промавляе найперше до якоись степени консеквенція. Въ роцѣ 1881 удѣливъ Соймъ на заложенье руского интернату значный фондъ, а тымъ самымъ узнавъ, що така институція може бути потрѣбною и пожиточною. Нынѣ переходитъ тая институція черезъ першу горячу пробу, за кôлька лѣтъ мае выдати першй свои овочѣ, отже есть рѣчею неможливою, щобъ еи Соймъ опустивъ въ такôй хвили.

Интернатъ кс. Калинки мае ще за короткій часъ за собою, щобъ мы его по его наслѣдкахъ могли цѣлковито осудити. То однакожь певне, що упередженя и посудженя, съ якими въ своѣмъ завязку боровся, притихли, хотяй не цѣлкомъ, то бодай значно (?). Слѣдно вже нынѣ, що стараеся о то, щобы выховати Русинôвъ-католикôвъ, до обряду свого привязаныхъ, видно, що выкликавъ къ собѣ довѣріе (?) посередъ рускои суспôльности, скоро въ сѣмъ роцѣ бувъ змущеный для недостачи мѣсця ôтмовити принятя зголошуючимъся 90 (?) кандидатамъ.

Есть врештѣ рѣчею неможливою и то поминути, що рускому интернатови жертвувавъ кс. Калинка цѣлый свôй запалъ и працю, мужъ, котрымъ польскій народъ на поли исторіи справедливо величаеся, а котрого запобѣгливость и енергія всюды есть знаною. Его имя есть такожь для Выс. Сойму сильною порукою, що рускій интернатъ сповняе все то, що въ даныхъ условіяхъ есть можливе. Попираючи для тыхъ причинъ гадку запомоги для руского интернату, комисія буджетова не може того однакожь учинити въ тыхъ розмѣрахъ, якъ тая гадка въ поданю кс. Калинки представляеся. Кс. Калинка упрашае о рôчну субвенцію, а проте постоянну. Комисія буджетова думае однако, що край нашь въ нынѣшнôмъ положеню не може на себе пріймати подôбного постоянного правного зъобовязаня, котрого сповоенье могло-бъ ему статися въ данôй хвили рѣчею надмѣрно тяжкою. — Може ôттакъ найтися незабавомъ якій щедрый фундаторъ приватный, котрый интернатъ кс. Калинки упосажитъ, а тымъ самымъ учинитъ соймову субвенцію злишною. Противъ постоянности субвенціи промавляе врештѣ и тая обставина, що интернатъ находится доперва въ стадіи пробы, а проба та, хотяй много обѣцюча, не дае ще такъ певнои пôдставы до оцѣненя его, яку за кôлька лѣтъ дадутъ люде выхованй въ отсѣмъ интернатѣ.

За то сума, о котру упрашае кс. Калинка, т. е. 4.500 зр., не выдаеся комисіи буджетовôй за высокою. Выстане она на утриманье 15 ученикôвъ цѣлковито, а взглядно на утриманье бôльшого числа ученикôвъ, складаючихъ за себе часть оплаты. Комисія буджетова вноситъ прото: Высокій Соймъ зволитъ ухвалити: „Рускому интернатови оо. Змартвыхвстанцѣвъ у Львовѣ удѣлюеся на рôкъ 1886 на утриманье ученикôвъ пôдмоги 4.500 зр. а. в., вкладаючи на Зарядъ интернату обовязокъ, щобы Выдѣлови краевому съ кôнцемъ року зложивъ справозданье зъ ужитя тои сумы.

Львôвъ дня 17 грудня 1885. *Смаржевскій*, предсѣдатель; *М. Бобжиньскій*, справоздавець.“

Переглядъ часописей.

(*„Миръ“ показуе анархизмъ тамъ, де его нема.*)

Субвенціонованый „Миръ“ помѣстивъ въ передпослѣднôмъ числѣ вступну статію на тематъ соціялизму та анархизму мѣжь Русинами, а за пôдкладку до своеи денунціяціи взявъ товариство рускои молодежи „Академичне Братство“ у Львовѣ и товариство „Рускихъ женщинъ“ въ Станиславовѣ. Въ „Академичнôмъ Братствѣ“ ôтбулася передъ мѣсяцемъ „полиційна ревизія за соціялистичными книжками“ а о товариствѣ „Рускихъ женщинъ“ въ Станиславовѣ „нашй“ часописи („Слово“ и „Нов. Проломъ“) помѣстили допись зъ Станиславова повну клеветъ и напастей на рускй женщины. Сервилистичный „Миръ“, яко слѣпе а при тôмъ злобне орудіе „вліятельныхъ сферъ“, гей-же на тôй пôдставѣ денунціювати руску молодѣжь и рускй женщины, доносити „вліятельнымъ сферамъ“, що мѣжь нашою молодежею и женщинами нашими розвиваются соціялизмъ и теорія Люизы Мишель (французкои анархистки) до того степеня, що „организмъ нашь можутъ довести до страшного катаклизму“, а щобы закрыти правдиву тенденцію доносу, нѣбы-то апелюе до „родителей, священиковъ, учителей“ и т. д., абы проганяли „духа безвѣрія и деморализуючого деструктивного доктринерства“.

Не потребуемо широко опрокидати самй факты, на пôдставѣ котрыхъ „Миръ“ збудувавъ цѣлый доносъ, а будемо говорити коротко.

Що до „Академичного Братства“, то Выдѣлъ его умѣстивъ уже спростованье у вчорашнôмъ числѣ „Мира“ и выказавъ, що причиною ревизіи бувъ доносъ; сама-жь ревизія въ товариствѣ за соціялистичными брошурами на пôдставѣ доносу, не значитъ ще, що въ товариствѣ дѣйстно розвиваеся соціялизмъ и анархизмъ. Така сама полиційна ревизія була недавно и въ рускôй духовнôй семинаріи у Львовѣ, а прецѣ на пôдставѣ того „Миръ“ чей-же не буде голосити, що въ дух. семинаріи пôдъ ректоратомъ о. Бачиньского и пôдъ наглядомъ самого Впр. митрополита цвите анархизмъ! Була передъ вакаціями полиційна ревизія и въ „Академическôмъ Кружку“ пôдъ позоромъ такожь якоись пропаганды, а прецѣ „Миръ“ о тôмъ и словомъ не згадуе.

Але въ загалѣ, де нынѣ може обôйтись безъ ревизій въ рускихъ товариствахъ и институціяхъ?! Онъ цѣлу библіотеку такого товариства, якъ читальня въ Пôзнанцѣ гн. везе ц. к. комисарь до ц. к. староства въ Скалатѣ! Тôлькожь, чи на тôй пôдставѣ, що библіотеку читальнѣ повезли до староства, можна уже казати, що въ читальни въ Пôзнанцѣ гн. цвите соціялизмъ та анархизмъ и писати статіи на тематъ соціялизму та анархизму мѣжь сельскимъ народомъ?!

Въ нынѣшнôй реакційнôй порѣ всѣ сервилистичнй органы на всѣхъ языкахъ ѣздятъ на конику „соціялизму та анархизму“ и тую латку припинаютъ кождому, хто тôлько якъ будь не пишеся на политику сервилизму. Якъ нашй Вп. читателѣ бачили, посолъ кс. Копыцѣньскій мусѣвъ сего року въ Соймѣ выступати съ протестомъ противъ доносу польскихъ сервилистичныхъ газетъ, що будьто-бы цѣле латиньске духовеньство Тарнôвскои дієцезіи було заражене соціялизмомъ! Просимо уважати: цѣле духовеньство дієцезіи! А що жь противъ доносу на цѣле духовеньство дієцезіи значитъ доносъ на „Академичне Братство“! Ну, оно не можна вгадати, чи по доносѣ на „Акад. Братство“ не пôйде такій доносъ и на цѣле руске духовеньство якои дієцезіи, — але намъ нынѣ ходитъ лишь о показанье, чимъ воюе нынѣшна реакція на цѣлôй линіи.

Що до доносу на нашй рускй женщины, будь то они ставлятъ теоріи французкои анархистки Люизы Мишель, — то и сей доносъ треба приписати тôлько тôй реакціи, котрои речниками суть субвенціонованй сервилистичнй органы. Мѣжь Русинками — Люизы Мишель! Се такъ само, якъ-бы хто твердивъ, що мѣжь Русинками суть — муринки! Оно очевидно иде о то, що ôтъ недавна рускй женщины починаютъ займатися рускими дѣлами народными, а се, розумѣесь, комусь не на руку, бо, якъ кажутъ, Польки держатъ Польщу а чому-жь Русинки не мали-бъ держати Русь. И гей-же на нихъ! Люизы Мишель! А рускй интелигентнй женщины — то прецѣнь майже кожда або дочка або жена руского священика!

Намъ здаесь, що рѣчь такъ ясна, якъ то сонце на небѣ.

пастыреви не впало мабуть на гадку, кающомуся грѣшникови або умираючому подавати слово потѣхи въ языцѣ церковнôмъ, а ужіе ôнъ до того лишь языка серця свого, языка живого изъ щоденного житя. Такожь не пробувавъ певно жаденъ душпастырь съ своими рускими прихожанами въ звычайнôмъ житю говорити по церковнословеньски. Длятого могли лишь найбôльше хибнй понятя о духовнôмъ званю спонукати деякихъ душпастырѣвъ и катихитôвъ инакше поступати въ сповѣдници, при смертнôй постели и другихъ нагодахъ, а инакше на проповѣдници и, уживаючи въ проповѣдяхъ языка незрозумѣлого, ôтбирати слову Божому тую силу и то тепло, яке вѣе лишь зъ языка матерного и есть найлучшимъ средствомъ образованя.

Рôвно нерозумнымъ дѣломъ було-бы, усунути языкъ народный зô школы. Въ тôмъ якъ-разъ лежитъ вся стôйнôсть языка народного, що ôнъ одинъ есть въ силѣ, образувати людъ безпосередно, а именно молодѣжь. Церковно-словеньского языка треба-бъ доперва учити молодѣжь зъ граматики, щобъ нимъ плавно говорила, а ôттакъ доперва можна-бъ ужати его до науки. Се за далека дорога, противна всѣмъ дидактичнымъ правиламъ. Идучи нею, мы ôтобрали бъ рускимъ мешканцямъ Галичины всѣ плоды школы, котрй съ такою ревностею у насъ нынѣ закладаются поодинокими громадами. Замѣсть, щобы черезъ школы межи шкôльною молодежею а посередно и въ дальшихъ верствахъ народу ширити моральнй и хосеннй вѣдомости и то въ найлекшій способъ, при помочи языка народного, — мусѣлабы молодѣжь свôй на науку призначеный, короткій часъ звужати на выученье церковно-словеньского языка, або просто лишь на то мучитись въ школѣ, щобъ опôсля все забути або зъ науки не вынести нѣякого хôсна. (Дальше буде.)

ДОПИСИ.

Ôтъ Мостискъ.

Съ якою злишною ревностею выступаютъ декуды ц. к. жандармы въ рѣчахъ, котрй якъ найменше повиннй-бы ихъ занимати, нехай послужитъ слѣдуючій фактъ:

Въ селѣ Новосѣлцяхъ есть представителемъ школы народнои съ выкладовымъ языкомъ рускимъ мѣсцевый душпастырь. Съ кôнцемъ сегорôчныхъ ферій призначено нового учителя А. Л. для школы въ Новосѣлцяхъ. Коли-жь при обнятю своеи посады явився въ школѣ ново именованый учитель, ôтдано тому-жь все, що пригôдне до ужитку шкôльного, а задержано лишь образъ, котрый годится скорше для ужитку школы польскои, взглядно до школы, въ котрôй находилось-бы бодай кôлькоро дѣтей обряду латиньского. Понеже однакъ о школѣ въ Новосѣлцяхъ того сказати не можна, то и образъ польскій повандрувавъ до ц. к. суду, а ôттакъ звернено его предсѣдателеви школы въ тôмъ станѣ, въ якôмъ его зъ рукъ попередного учителя ôтобравъ, и то такимъ порядкомъ.

Ц. к. жандармерія въ Медицѣ, взглядно комендантъ постерунку п. С. не ôтнѣсшись попередъ анѣ до мѣсцевого душпастыря яко предсѣдателя школы, анѣ не порадившись свѣдомыхъ рѣчи, зробивъ доносъ до ц. к. суду въ Перемышли, обвиняючи душпастыря о переступленье §. 122, с. е. провину злочиньства нарушеня религіи. Судъ списуе довгй протоколы съ вôйтомъ, учителями, членами мѣсцевои рады шкôльнои и проч., однакъ якъ се можна було предвидѣти, — всуе! Бо що-жь кому провинивъ образъ, що впрочѣмъ висѣвъ на стѣнѣ черезъ два роки, а теперь, коли дôстався въ руки предсѣдателя школы народнои на Руси, буд· ôтосланый для отвѣтного зъужиткованя въ Змигородъ, зъ ôтки и выйшовъ на цѣль зреставрованя тамошного костела.

Коментарь до сего факту, думаю, не треба и хто лишь объективно схоче розслѣдити сю справу, нехай потрудится с. е. загляне до кореспонденціи краковского „Czas-у“ (ч. 221) и перечитае уступъ: „Bolesne wrażenie“ а мимохôть доспѣвае собѣ о авторѣ тои-жь кореспонденціи звѣстну пѣсоньку:

Dziwował się... patrząc na świat z góry,
Po co Pan Bóg stworzył takie wielkie rury?!

Е. М.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Рада державна*) мае бути скликана — якъ доноситъ „Wiener Allgemeine Ztg.“ на день 22 сѣчня 1886 р., до котрого то часу всѣ соймы покôнчатъ вже свои роботы. Первѣстно говорено, що рада державна буде скликана вже на 20 сѣчня; нема однакожь надѣѣ, щобы соймы упорались вже до сего часу съ своими роботами.

(*Въ справѣ збожевои матки*) прислало министерство вôйны поясненя до намѣстництва, зъ котрыхъ выходитъ, що оно не давало нѣколи розпоряджень выключаючихъ жито галицке ôтъ доставы. Що до случаю, котрый выкликавъ звѣстнй выступленя въ галицкôмъ соймѣ, то каже министерство вôйны, що се сталося для того, що ажь три войсковй инстанціи: у Вѣдни, Краковѣ и Тарновѣ, и крôмъ того ще и шефъ санитарный въ Краковѣ и цивильнй лѣкарѣ въ Тарновѣ найшли таке число матокъ въ предложенôмъ на доставу на 1886 р. житѣ, що оно показалось шкôдливе. Коли ôттакъ доставники заявили, що они не можутъ доставити иншого жита и ôтступили ôтъ интересу, то треба тогды було постаратися о жито для I корпуса (Краковъ) зъ округа 1 корпуса (Львôвъ) а по части и зъ Угорщины. Що до приписôвъ санитарныхъ, то давнѣйше було острійше, бо ôтъ 1861 р. ажь до 1884 не вôльно було пріймати жита, хочь-бы и съ найменшою скôлькостею матокъ. Сего року дозволено вже пріймати жито, въ котрôмъ „денеде“ матка находится, але комисія лѣкарска мае рѣшати, яке жито можна пріймити, а яке нѣ. Коли давнѣйше въ окрузѣ I корпуса пріймалося жито, то або въ нѣмъ не було матокъ або комисія санитарна не сповняла свого обовязку. Позаякъ выдѣлъ краевый ôтнѣся до опиніи лѣкарѣвъ краковскихъ и галицкихъ товариствъ господарскихъ, то министерство вôйны буде чекати, ажь доки не будутъ ему предложенй дотычнй погляды. До сего часу министерство однакожь не може ôтступити ôтъ запятого разъ становища.

(*Опозиція противъ министра просвѣты.*) Рада шкôльна краева въ долѣшнôй Австріи высказалася противъ реформъ министра просвѣты п. Гауча, т. е. противъ перенесеня годинъ шкôльныхъ и испытôвъ вступныхъ и зрѣлости. Мимо того однакожь, якъ здаесь, будутъ згаданй реформы переведенй.

(*Министерство правосудія*) выдало приказъ, щобы при оповѣщуваню перенесеня або пенсіонованя урядникôвъ не додавати замѣтки, чи дотычна особа перенесена на власне жаданье чи нѣ.

(*Справы особистй*) Министеръ гр. Таффе подужавъ вже такъ значно, що лѣкарѣ дозволили ему оногды встати вже зъ постелѣ. — Министеръ рôльництва, котрый занедужавъ бувъ на запаленье посудинъ лимфатичныхъ въ нозѣ, подужавъ вже такожь значно. — На мѣсце зпенсіонованого митрополита сераевского, Савы Косановича зôставъ именованый Николаевичь. Ôнъ бувъ давнѣйше архипресвитеромъ въ Дальматіи, а по именованю Косановича митрополитомъ зôставъ покликаный до Сераева яко архимандритъ.

Заграничнй Державы.

Ситуація на Балканѣ. Вôйна притихла и на Балканѣ, запанувавъ теперь фактично миръ. Комисія войскова скôнчивши свою роботу, вернула дня 24 с. м. до Бѣлграду, де на еи честь у австрійского посла, гр. Кевенгильера, бувъ даный великій пиръ. Комисія поки що позôстала ще въ Бѣлградѣ, щобы, якъ кажутъ, на случай якихъ непорозумѣнь при выконаню головныхъ постановъ, бути пôдъ рукою и выступати заразъ съ повнымъ своимъ авторитетомъ. Войска сербскй почали ще дня 25 с. м. зъ полудня опускати округъ видиньскій при чѣмъ не обôйшлось безъ певныхъ непорозумѣнь и рекриминацій. Пôсля порѣшеня комисіи войсковои маютъ по уступленю непріятельского войска зъ занятои черезъ него провинціи доперва въ 5 днѣвъ заняти ту провинцію войска краю, до котрого она належитъ. Тымъ часомъ скоро лишь Сербы почали уступати, посунулись за ними и войска болгарскй и заняли цѣлу область коло Бреговы Адліе и надъ Тимокомъ. Се нарушенье постановъ комисіи войсковои сконстатувавъ заразъ комендантъ арміи тимоцкои и правительство сербске внесло противъ такого поступованя протестъ. Евакуація болгарского войска зъ Пироту розпочалась була зовсѣмъ въ порядку, хочь не обôйшлось такожь безъ зачѣпокъ зъ обохъ сторôнъ, а въ кôлькохъ мѣсцяхъ передна сторожа стрѣляла взаимно на себе; зачѣпки сй позôстали однакожь безъ всякихъ дальшихъ наслѣдкôвъ. Дня 26 с. м. прибувъ кн. Александеръ до Софіи. Въ мѣстѣ панувавъ вже ôтъ досвѣта великій рухъ и цѣле мѣсто було прикрашене хоругвами и народными флягами. На входѣ мѣста уставлено тріюмфальнй ворота и тутъ ставули всѣ власти мѣскй и политичнй, товариства и корпораціи, щобы повитати князя и побѣдоносне войско. Звукъ дзвонôвъ оповѣстивъ приѣздъ князя. Коли князь ставувъ при входѣ до мѣста повитавъ его президентъ мѣста торжественною промовою а дамы болгарскй подали ему вѣнцѣ и обсыпали его цвѣтами. По въѣздѣ до мѣста вступивъ князь ôттакъ до соборнои церкви а по богослуженю, котре ôтправивъ епископъ зъ Филипополя, удався князь до своеи палаты, передъ котрою ôттакъ дефилювало войско. Характеристичнымъ есть, що въ сѣмъ торжествѣ взяло такожь участь на окремо до сего приготованôй естрадѣ цѣле тѣло дипломатичне въ повнôмъ униформѣ. Не менше характеристичнымъ есть такожь, що пôдъ часъ дефиляды, музыка войскова грала имнъ россійскій.

Трохи сумнѣйше представляются рѣчи въ Сербіи, де теперь запанувало загальне невдоволенье, хочь треба признати, що въ богато сербскихъ кругахъ зносятъ терпеливо ударъ судьбы и стоятъ крѣпко при особѣ короля. На численнй адресы лояльности и патріотизму, якй зъ сихъ кругôвъ предложено королеви, подякувавъ ôнъ имъ а подяку ту оголошено въ газетахъ урядовыхъ. Послѣдными днями говорено богато о непокояхъ, проявившихся въ сербскôмъ войску; говорено навѣть, що ген. Горватовичь приказавъ бувъ навѣть одинъ полкъ здесяткувати; теперь заперечуютъ тôй вѣсти урядово, однакожь здаеся, що до сербскои арміи мусѣвъ вже вкрастися духъ ворохобнѣ, котрый въ цѣлôй Сербіи чимь разъ бôльшй прибирае розмѣры. Опозиція сербска и всякй невдоволенй елементы, користаютъ зъ хвилѣ. Такъ доноситъ „Presse“, що въ Бѣлградѣ ôткрыто широко розгалуженый заговоръ, на чолѣ котрого стоитъ Ристичь, а въ котрôмъ взяли такожь участь многй члены зъ партіи поступовцѣвъ. Цѣль сего заговору мала бути та, щобы змусити короля до зложеня короны въ користь наслѣдника престола. Гарашанинъ довѣдавшись о заговорѣ, донѣсъ о тôмъ заразъ королеви до Нѣшу. Такъ отже, коли въ Болгаріи запанувала до певного степеня радôсть и почутье власнои силы и значеня, въ Сербіи проявляеся якъ зовсѣмъ природно загальне невдоволенье и охота до ворохобнѣ, котра пôсли поглядôвъ деякихъ особистостей могла-бы вывести Сербію на иншу дорогу и направити зло, яке наробивъ король и его правительство.

По-при се положенье въ Сербіи и Болгаріи приготовляются рѣчи, котрй нѣякъ не можутъ объективного зрѣтеля запевнити, що миръ на балканьскôмъ пôвъостровѣ буде мôгъ успѣшно бути переведеный. Що Россія ôтзыкае свôй давный вплывъ на Болгарію есть майже рѣчею певною. Кн. Александеръ чекае лишь, щобы въ якій-небудь способъ привернено ему знову его честь, а ôнъ готовъ тогды поѣхати до Петербурга и особисто съ царемъ порозумѣтися. Пôсля „Times“ уважае князь перенесенье россійского консуля Кояндера зъ Софіи до Атенъ лишь яко доказъ, що въ Петербурзѣ не вѣрятъ вже доносамъ сего консуля. Пôсля тои-жь самои газеты роблено князеви болгарскому такъ зъ Вѣдня якъ и зъ Берлина предложеня, щобы ôнъ смирився передъ царемъ. Кн. Александеръ однакожь не хоче на то пристати, бо каже, що першій крокъ повиненъ выйти ôтъ царя. Царь все ще загнѣваный на князя, буцѣмъ то для того, що князь закимъ ще въ лѣтѣ бувъ у мин. Гирса въ Франценсбадѣ, знавъ вже, що приготовуесь въ Румеліи а однакожь о тôмъ мовчавъ. Якъ бы оно и не було, то все-жь есть рѣчею певною, що закимъ ще прійде до рѣшучого заключеня мира, межи Болгаріею а Россією настане повне порозумѣнье.

Важнѣйшимъ ще якъ змаганя помиреня-сь Болгарія съ Россією суть жаданя Порты що до военного ôтшкодованя Болгаръ черезъ Сербію. Кн. Александеръ выславъ бувъ недавно ноту до Порты, въ котрôй домагаеся ôтъ неи певныхъ гарантій зô взгляду на положенье Болгаріи, вы-

кликане вôйною. Въ виду сего Порта выслала знову ноту до державъ, въ котрôй домагаеся, щобы Сербія заплатила Болгаріи ôтшкодованье. На таке жаданье розумѣесь не пристанутъ нѣ державы европейскû, нѣ тымъ бôльше Сербія. Въ сѣмъ поступленю Порты добачуютъ однакожь двояку цѣль: разъ, що Порта не хоче нѣчого знати о якôйсь уніи Румеліи съ Болгаріею и хотѣла-бы еи заступити ôтшкодованьемъ военнымъ або бодай цѣлу справу ôтсунути до якъ найдальшого часу, а ôттакъ коли бы се все не удалося, вымогчи бодай для Болгаріи ôтшкодованье, щобы мала ôттакъ чимъ заплатити ѣй данину. Зъ другои стороны, якъ доносить „Нов. Время", не перестае Туреччина зброитися, щобы на случай дуже можливыхъ запутанинъ европейскихъ бути зовсѣмъ приготованою. До теперь сконцентрувала она вже въ адріянопольскôмъ виляетѣ 123 баталіоны, на граници Греціи 99 а въ Македоніи и Старôй Сербіи 96 баталіонôвъ. Кождый баталіонъ поставленый на стопу военну и числитъ 900 людей. Доси отже выставила Туреччина армію, числячу бôльше якъ 286.000 людей и думае еи удержати черезъ цѣлу зиму. Коли возьмемо до того ще на увагу дотеперѣшне зброенье-сь Греціи и то, що заразъ по новôмъ роцѣ декретомъ королевскимъ маютъ бути покликанû дальшû двѣ клясы грецкои резервы, люде ôтъ 31 до 32 року, и що на покрытье коштôвъ военныхъ пôдвысшено податокъ ôтъ тютюну на одинъ франкъ ôтъ ока, то мимо волѣ мусимо прійти до переконаня, що до рѣшучого мира на балканьскôмъ пôвъостровѣ ще дуже далеко и що не дармо назначено речинець сербско болгарского розъему ажь до 1 марта 1886 року. Мимо волѣ также мусить впасти въ око, длячого Россія назначила своимъ консулемъ въ Атенахъ того самого п. Кояндера, що ѣй буцѣмъ то наробивъ тôлько клопоту въ Болгаріи. Дивнымъ дивомъ стрѣчаемось теперь въ справахъ Греціи знову также и съ вплывами Англіи, котра якъ недавно Болгаріею, такъ теперь починае интересуватись Греціею, а треба памятати на антагонизмъ Англіи и Россіи. Зъ Лондону доносятъ именно, що англійскій посолъ Гвайтъ сондувавъ въ Портѣ чи она на случай уніи болгарскои не хотѣла-бы дати Греціи яке ôтшкодованье. Саидъ-паша мавъ ôгповѣсти, що Туреччина понесла вже такъ великû жертвы, що не могла-бы нѣякъ згодитися на таке поступованье, котре подало-бы небезпечный прецеденсъ.

До загальнои ситуаціи на балканьскôмъ пôвъостровѣ мусимо додати ще и то, що Чорногора укôнчила вже свои зброеня и готова теперь кождои хвилѣ выставити 45.000 людей а Румунія въ сегорôчнôй бранцѣ покликала о 8000 людей бôльше якъ що року. Въ виду отже такого загального зброеня сь на балканьскôмъ пôвъостровѣ нема надѣѣ, щобы тамъ такъ скоро запанувавъ миръ, якъ сего може и бажала-бы дипломатія европейска.

Англія. Ôтъ часу выборôвъ, ôтъ коли Парнелиты стали панами ситуаціи, о ихъ союзъ старалися теперь оба великû сторонництва въ Англіи торысы и виги. Коли однакожь консерватисты налякалися задалеко идучихъ пôсля ихъ гадки жадань Парнелитôвъ, тû послѣднû розпочали переговоры съ либералами а головно съ ихъ проводиромъ недавнымъ ще министромъ Глядстономъ. Парнелиты жадаютъ для Ирляндіи повну независимôсть и окремый парляментъ въ Деблинѣ. На тû жаданя ôтповѣвъ Глядстонъ, що ôнъ не може запускатися въ жаднû практичнû переговоры, доки не есть въ урядѣ; але що ôнь готовъ-бы Ирляндцямъ поробити певнû уступства а навѣть признати имъ и окремый парляментъ, найлѣпшимъ доказомъ листъ его сына Герберта, датованый зъ Гаварденъ, де теперь перебувае самъ ексъ-преміе, въ котрôмъ ôнъ такъ каже: „Наколи бъ пять шестыхъ ирляндского народу зажадало въ Деблинѣ власного парляменту для полагодженъ своихъ справъ мѣсцевыхъ, то кажу въ имени справедливости и розуму, що треба имъ дати". Переговоры мѣжь Глядстономъ а Парнелитами велися тайно и черезъ трету особу. Скоро розôйшлась вѣсть о нихъ, настало въ Англіи велике негодованье. Не тôлько консерватисты але навѣть и либералы кинулись завзято на Глядстона, доказуючи ему, що ôнъ настае на самостôйнôсть Англіи. Въ послѣдныхъ дняхъ то розъяренье трохи ослабло, бо нѣхто не хоче вѣрити, щобы Глядстонъ фактично хотѣвъ признати Ирляндіи таку свободу и независимôсть. Навѣть самû Парнелиты не довѣряютъ такимъ обѣцянкамъ и держатся теперь трохи зъ далека. Въ виду сихъ переговорôвъ постановивъ кабинетъ Сальсберого зажадати заразъ по скликаню парляменту вотумъ довѣрія ôтъ палаты, а правительство переконане, що ôнъ и одержитъ его въ виду своеи успѣшнои политики заграничнои. — Бирма сталась теперь для Англіи новымъ Судачомъ. По нетяжкôй побѣдѣ настала въ цѣлôмъ краю ворохобня и перенеслась навѣть до давнѣйшои англійскои Бирмы ажь до самого Рангунъ. Въ вѣстяхъ зъ Бирмы говорится вправдѣ лишь о „розбишацкихъ ватагахъ, але се звѣстно ажь надто добре, що тû „ватаги" маютъ значити.

Италія. На засѣданю италійскои палаты пословъ настала по поводу однои интерпеляціи министра просвѣты, сцена, яка лишь рѣдко коли въ парляментахъ повторяеся. Коли крикъ, пôднесеный въ палатѣ не устававъ, схопився теперѣшный министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ, гр. Робилянтъ, зъ свого мѣсця вдаривъ кулакомъ объ стôлъ и крикнувъ: „А, того вже за богато!" На тû слова прискочило богато пословъ до стола министерского съ пôднесеными кулаками и почали кричати: Прочь съ австрійскимъ министромъ! До Вѣдня! Ту не австрійскій парляментъ! Мы не стерпимо министерского всемогучества! Перепросити, або прочь зъ ôтси! Гр. Робилянтъ ставъ якъ мертвый и не знавъ, що зробити. Доперва ледве по десяти минутахъ наставъ спокôй въ палатѣ. — Въ день страченя Оберденка „Italia irridenta" выкликала въ многихъ мѣстахъ демонстраціи противъ Австріи. — Дня 24 с. м. приймавъ папа колегіюмъ кардиналôвъ и мавъ до нихъ промову, въ котрôй особливо пôднѣсъ залагодженье спору каролиньского и зазначивъ, що двѣ великû державы дали св. столици доказъ свого поважаня. Дальше жалувався папа на италійске правительство, котре своими законами старась церковь руйнувати, и зазначивъ, що положенье папы було-бы навѣть и тогды незносиме, коли бъ правительство навѣть и змѣнило свою дотеперѣшну политику, доки Римъ не бувъ-бы папѣ назадъ ôтданый.

Испанія. Зъ Мадриду доносятъ, що тамъ выкрыто сими днями великій заговоръ противъ королевои и що головну ролю въ сѣмъ заговорѣ ôтгрывае ексъ-королева Изабеля. Въ наслѣдокъ того постановило правительство выгнати зъ краю такъ королеву Изабелю, якъ также и кôлька другихъ особъ, займаючихъ дуже видне становище. Испаньска палата пословъ выбрала 222 голосами своимъ предсѣдателемъ Кановасъ дель Кастильо; Ромеро Робледо получивъ лишь 112 голосôвъ переважно ôтъ лѣвицѣ и республиканôвъ.

НОВИНКИ.

— **Комитетъ рускій въ Станиславовѣ, занимаючій ся торжественнымъ принятьемъ Преосв. епископа Юліяна**, проситъ Всч. Духовеньство епархіи, абы зволило выбираючимъ ся на торжество интронизаціи делегатамъ (1—2 ôтъ громадъ) выдати письма поручаючû до комитету, въ силу котрыхъ тіи делегаты будутъ ôтвѣтно помѣщенû. О карты помѣщеня и вступу до церкви повиннû тіи зголошатись до канцеляріи Бурсы св. Отца Николая въ суботу дня 9 л. сѣчня 1886 ôтъ годины 2—4 и 6—8 зъ полудня.

Звѣщаесь также, щобы тіи священики, котрû самû по готеляхъ або домахъ приватн. не знайдутъ помѣщеня, зголошувались до канцеляріи „Рускои Читальнѣ" коло „Народнои Торговлѣ" и то въ пятницю дня 8 л. сѣчня ôтъ годины 5 до 11 вечеромъ, а въ суботу дня 9 л. сѣчня ôтъ 6 до 10 рано и ôтъ 5 до 11 вечеромъ.

— **Д-ръ Александеръ Огоновскій**, предсѣдатель „Народнои Рады", выѣхавъ на часъ святъ зô Львова въ Калуске. Въ дѣлахъ „Народнои Рады" заступае его проф. посолъ Юліянъ Романчукъ яко мѣсто-предсѣдатель, и на его адресу (ул. Скарбкôвска, ч. 2) належитъ слати всѣ письма и грошевû посылки.

— **Всѣхъ тыхъ Вп. Земляковъ нашихъ**, котрû вступаючи въ члены „Народнои Рады" пересылаютъ свои членськû вкладки черезъ нашу Редакцію, звѣщаемо, що мы тіи вкладки передаемо що понедѣлка (бо того дня въ кождôмъ тыждни ôтбуваются засѣданя) Выдѣлов. „Народнои Рады".

— **Львôвскій митроп. Ординарій** мае выдати сими днями пастырскій листъ [illegible] св. отця въ текстѣ латиньскôмъ и рускôмъ, дотычачôй утвореня Станиславôвскои епархіи, ôтлученя еи ôтъ архіепархіи львôвскои и передачи начальнои духовнои власти въ тôйже новôй епархіи Преосв. Юл. Пелешови.

— **Ставропигійскій Институтъ** взявъ пôдъ свôй зарядъ кирило-методіевску стипендію засновану молодшимъ братствомъ Успеньскои церкви въ 1000 лѣтнû роковины смерти св. Методія, призначену для рускихъ ремѣсникôвъ. Фондъ сеи стипендіи выноситъ теперь 334 зр., а Ставропиг. Институтъ рѣшивъ додавати до неи щорôчно 10 зр., решту же надѣесь Институтъ доповнити добровôльными датками жертволюбивыхъ Русинôвъ.

— **Вп. посолъ о. Стефанъ Качала** сего року чуеся далеко крѣпшимъ на силахъ, якъ въ минувшôмъ роцѣ, и бере живу участь въ соймовыхъ дѣлахъ. Старенькій нашъ патріотъ ôтдаеся праци духовôй съ молодечимъ жаромъ и обѣцявъ съ Новымъ Рокомъ знову запомагати нашу часопись своими цѣнными трудами. Сею вѣстею дѣлимося зô всѣми читателями и прихильниками „Дѣла" и мы пересвѣдченû, що вѣсть тая вызове загальну радôсть и сердечне бажанье, щобъ авторъ „Политики Полякôвъ супротивъ Русинôвъ" ще довгодовго державъ крѣпкою рукою досвѣдчене свое перо!

— **Въ честь памяти пок. Николая Устіяновича** устроили вчера питомцѣ тутешнои рускои семинаріи въ семинарскôмъ музею музикально-деклямаційный вечеръ, сполученый съ ôтчитомъ питомця А. К. „О житю, дѣяльности и творахъ Н. Устіяновича." Передъ 50 лѣтами пок. Николай Устіяновичь и другû незабутнû товаришѣ его розпочали дѣло ôтродженя питомои словесности. Питомцѣ показали, що умѣютъ почтити людей заслуженыхъ въ церквѣ и народѣ. Правдивыми перлами того вечерка були спѣвы сольовû; такъ хорошій спѣвъ, якъ богослова п. П., рѣдко чуемо у Львовѣ. Саля хорошо була убрана, а надъ естрадою виднѣвъ великими буквами написаный стихъ покôйника: *„Такъ вы друзья меня не позабыли"*, вынятый зъ одного зъ послѣдныхъ творôвъ Николая Устіяновича. Вечеръ розпочався ôтчитаньемъ рѣчи, посвященои памяти поета, въ котрôй авторъ коротко начеркнувъ бôльше звѣстнû моменты его жизни и дѣяльности, однакъ въ однôмъ мѣсци допустився несправедливо неумѣстнои полемики противъ выкладôвъ университетскихъ. Гостей дуже мало було, бо вечерокъ бувъ призначеный головно для питомцѣвъ, хочь многû, прочитавши въ однôй рускôй часописи програму, думали, що сей вечерокъ буде мати характеръ бôльше публичный и що будутъ могли бути на нѣмъ, бо при цѣнѣ билетôвъ не додане було нѣяке застереженье, а цѣла програма тамъ выпечатана, многихъ заинтересувала. Чистый дохôдъ призначеный бувъ на патріотичнû цѣли.

— **Конкурсъ** оголошуе рада шкôльна краева на мѣсце одного учителя школы взôрцевои при ц. к. мужескôй учительскôй семинаріи у Львовѣ съ рôчною платнею 800 зр., додаткомъ активальнымъ и квинквеніями по 100 зр. Кандидаты, котрû мусятъ такожь докладно знати языкъ рускій, маютъ внести поданя до 20 сѣчня 1886.

— **Въ справѣ громадскихъ пасовискъ** предложивъ выдѣлъ галицкого товариства господарского выдѣлови краевому внесенье, въ котрôмъ домагаеся зарядженя слѣдуючихъ постановъ: 1) щобы громадскû пасовиска осушено и запобѣгано, абы не збиралась на нихъ вода; 2) щобъ означено кождого року ôтповѣдно до обставинъ въ кождôй окрестности, якъ довго можна уживати спôльного громадского пасовиска, однакъ часъ сей въ кождôмъ случаю не може зачинатись передъ 1 мая а кôнчитись по 15 жовтня; 3) щобы подѣлено пасовиска на кôлька частей и выписувано кожду часть по черзѣ; 4) щобы выдѣлювано щорôчно якусь часть пасовиска для гусей; 5) щобы кождои весны зрушено пасовиско боронами а то для ôтсвѣженя дернины и знищеня моху.

— **Именованя**. Дѣйстными учителями при школахъ егатовыхъ именованû: И. Ремеръ въ Тшесневѣ, Ф. Росивальдъ въ Борткôвцѣ и Ф. Малецка въ Сернахъ.

— **Д-ръ Юлій Глязеръ**, генеральный прокураторъ и бувшій министеръ, умеръ у Вѣдни дня 25 с. м. на запаленье легкихъ въ 54 роцѣ житя. Д-ръ Глязеръ родився р. 1831 въ Чехахъ, университетъ кôнчивъ въ Цириху, де одержавъ р. 1849 степень доктора философіи; опôсля зложивъ докторатъ правъ и въ р. 1854 обнявъ доцентуру права карного на университетѣ вѣденьскôмъ. Въ 1860 зôставъ звычайнымъ професоромъ на тôмъже университетѣ, а въ р. 1867 покликано его до министерства просвѣты, зъ ôтки по упадку министерства Гаснера вернувъ назадъ на свою катедру. Однакъ въ р. 1871 мусѣвъ ôнъ знову покинути катедру, бо покликано его за министерства Аверсперга на становище министра справедливости, котре займавъ ажь до уступленя министерства Штремаера. Въ р. 1879 именовано его генеральнымъ прокураторомъ при найвысшôмъ трибуналѣ. Д-ръ Глязеръ славився въ свѣтѣ юридичнôмъ яко повага на поли права карного. Разомъ съ министромъ проф. Унгеромъ выдававъ ôнъ збôрникъ рѣшень найвысшого трибуналу судового.

— **Выстава електрична** ôтворена буде въ Петербурзѣ 31 с. м. Выстава мае бути дуже цѣкава. Межи иншими мае министерство вôйны представити механизмъ до правленя балонами, зарядъ телеграфôвъ цѣлу серію новыхъ приладôвъ телеграфичныхъ, фотографы моментальнû апараты, при помочи котрыхъ здôймати будутъ въ однôй хвили фотографіи при електричнôмъ свѣтлѣ. Выстава украшена буде 70 образами, освѣтлеными електричнымъ свѣтломъ пôсля рôзнородныхъ системôвъ.

— **Администраторомъ лат. епархіи въ Тарновѣ** именованый суфраганъ перемыскій, епископъ Игнатій Лобосъ.

— **Австрійска торговельна флота** выноситъ съ 1 сѣчня с. р. загаломъ 9.206 кораблѣвъ, объему 324 458 тонъ и силы 22.670 коней. Вартôсть всѣхъ, привезеныхъ до Австріи въ р. 1884 товарôвъ выноситъ 228 949.765 зр., вартôсть вывезеныхъ зъ Австріи товарôвъ 209,383.577 зр.

— **Выдѣлъ „Шкôльнои Помочи"** складе подяку Дхв. Совѣтови Ставропигійского Института, котрый на руки Выдѣлу „Шкôльнои Помочи" подарунокъ минувшого 1884/5 року, шкôльныхъ книжокъ для молодежи обохъ шкôлъ съ выкладовымъ рускимъ языкомъ за 109 зр. 57 кр. а на 1885/6 рôкъ за 50 зр. а. в. — *Ôтъ Выдѣлу.*

— **Въ Трієстѣ** появились доволѣ численнû случаѣ холеры. Першû занедужали чужинцѣ, прибувшû кораблемъ зъ Венеціи. Заряджено строгу карантанну.

— **Дрôбнû вѣсти**. Громадѣ Козова пов. бережаньского дарувавъ цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 200 зр. запомоги на докôнченье будовы церкви. — Въ Бѣлградѣ проявивси епидемичный тифусъ и ôспа; въ послѣдныхъ дняхъ занедужало тамъ 600 особъ переважно на ôспу. Въ Трієстѣ знову проявився одинъ случай холеры. — Галицкû драгоны и уланы подôставали кожушки; такû самû кожушки маютъ такожь дôстати кôнна артилерія и тренъ. — Въ Краковѣ умеръ дня 22 с. м. Артуръ Бартельсъ, одинъ зъ найлучшихъ польскихъ гумористôвъ. — Въ Парижи приготовляютъ выданье приватныхъ кореспонденцій Наполеона III.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

На конкурсъ до ч. 8311 зъ дня 17 грудня с. р. розписанû: парохія Лука мала съ прилуч. Фащôвка, дек. скалатского; до ч. 8417 зъ дня 17 грудня с. р. капелянія Опорець, дек. скольского съ речинцемъ до 12 лютого 1886.

Въ пропозицію на Мышкôвцѣ, дек. тернопôльского принятû оо.: 1) Лазаревичь Іоанъ, II) Бачиньскій Дамянъ, III) Нижанковскій Іосифъ; въ списѣ помѣщенû: 4) Левицкій Іосифъ, 5) Грабовиньскій Іосифъ, 6) Ганкевичь Александеръ, 7) Богачевскій Иполитъ, 8) Залуцкій Алексей, 9) Алиськевичь Антôнъ, 10) Мосьевичь Корнилій, 11) Дылиньскій Володимиръ, 12) Криницкій Василій, 13) Бѣлиньскій Емилій, 14) Бачиньскій Михаилъ, 15) Ульваньскій Антôнъ, 16) Сероичковскій Юліянъ, 17) Сѣчиньскій Юліянъ, 18) Чировскій Іоанъ, 19) Бѣлиньскій Петро, 20) Домбчевскій Іосифъ, 21) Мелешкевичь Тома, 22) Желаловичь Іоанъ, 23) Сѣчиньскій Илярій, 24) Чубатый Георгій, 25) Ганкевичь Валерій, 26) Пелехатый Іоанъ, 27) Терешкевичь Іосифъ.

Душпастырскû посады получили оо.: Майковскій Іоанъ, сотрудництво въ Микуличинѣ, дек. надвôрняньского; Григорій Федюкъ сотрудництво въ Товмачику.

Презенту на Трыбухôвцѣ, дек. чотркôвского получивъ о. Леонтій Лушпиньскій и митрополича консисторія вставилася до президіи намѣстництва о згоду на его каноничну институцію.

До каноничнои институціи въ мѣсяцѣ мартѣ 1886 р. завôзваный о. Николай Темницкій на парохію Шидлôвцѣ.

Совѣтниками консисторскими съ ôтзнаками крылошаньскими именованû оо.: Абдія Шепаровичь, пар. въ Олеши, Александеръ Кадайскій, пар. въ Грушцѣ; Игнатій Тыховичь, пар. въ Бортникахъ; Іоанъ Сосенко, пар. въ Королѣвцѣ; Айталь Гадзиньскій пар. въ Голосковѣ.

Похвальнû грамоты архіерейскû получили оо.: Недельскій Николай, пар. въ Братышовѣ; Маркиль Сѣрецкій, пар. въ Делявѣ; Іоанъ Партыцій, пар. въ Торговици и Володимиръ Климковичь, пар. въ Скопôвцѣ.

Ôтпустку по поводу слабости получивъ о. Кичура Орестъ, пар. Вишеньки до кôнця цвѣтня 1886 р.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

Новопоставленû пресвитеры получили слѣдуючû посады: 1) Федоровичь Кароль сотрудництво въ Бѣрчи; 2) Гупало Кирилъ сотрудництво въ Ременовѣ, дек. куликôвского; 3) Весоловскій Антоній сотрудництво въ Олешицяхъ; 4) Маковей Илія завѣдательство парохіи Дверникъ, дек. затварницкого; 5) Прислопскій Алеко. завѣдательство капел. Близянка, дек. коросняньского; 6) Цѣпановскій Петръ завѣдательство кап. Гладишôвъ, дек. бѣцкого.

Дѣйстными деканами поставленû оо. 1) Антоній Чайковскій, дотепер. завѣдатель деканата балигородского; 2) Турчмановичь Теофиль дотепер. завѣдатель деканата жукотыньского; 3) Дуркотъ Титъ, дотеперѣшный завѣдатель деканата дукляньского; 4) Сембратовичь Александеръ дотепер. завѣдатель деканата любачѣвского и 5) Карпякъ Теодоръ дотепер. завѣдатель деканата устрицкого.

Характеръ и титулъ совѣтникôвъ консисторскихъ получили оо. 1) Витошиньскій Петръ, деканъ старосôльскій и 2) Матюкъ Антоній, деканъ ярославскій.

Ôтзнаки крылошаньскû получили оо. 1) Добряньскій Діонисій, парохъ въ Ждыни дек. бѣцкого; 2) Чайковскій Антоній, деканъ балигородскій; 3) Карпякъ Теодоръ, деканъ устрицкій, 4) Салацкій Іоанъ, деканъ ôльховецкій; 5) Чеховичь Орестъ, парохъ въ Боратынѣ, дек. белского; 6) Кошалкевичь Петръ, капелянъ въ Трускавци, дек. дрогобыцкого; 7) Кордасевичь Исидоръ, парохъ въ Тарнавцѣ, дек. канчуцкого.

О. Бачиньскій Левъ, ново-поставленый пресвитеръ, получивъ однорôчну ôтпустку и ставъ капеляномъ Ихъ Преосвященьства киръ Юліяна въ Станиславовѣ.

Ординаріятскимъ шкôльнымъ комисаремъ въ дек. дукляньскôмъ именованый о. Дуркотъ Юліянъ, парохъ въ Мшанѣ, дек. дукляньского, на мѣсце уступившого о. Тита Дуркота, декана дукляньского и пароха въ Воли-цеклиньскôй.

ПОСМЕРТНЙ ВѢСТИ.

† **О. Теодосій Курыловичь**, парохъ Сулимова, дек. куликôвского, отець пок. професора Стефана Курыловича, умеръ сеи недѣлѣ по довшôй тяжкôй недузѣ въ 77 роцѣ житя, а 47 роцѣ священьства. Похоронъ ôтбуваеся нынѣ. Вѣчная ему память!

† **Иполитъ Левицкій**, ц. к. нотарь въ Калуши, занедужавши 24 л. упокоився дня 28 л. грудня. Покôйникъ походивъ зъ руского роду але не бравъ участи въ житю руско народнôмъ. Вѣчная ему память!

† **Михаилъ Стопчаньскій**, ученикъ гимназіи, сынъ професора краковского университету и бувшого декана выдѣлу медичного, упокоився 22 л. грудня. Зъ Кракова пишутъ намъ, що на похоронѣ сына любимого професора, краковскû академики Русины зôбралися въ хоръ и пôдчасъ цѣлого обряду похоронного спѣвали зъ нотъ нашû прекраснû трогаючû пѣсни похороннû.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **Рускій театръ**. Оповѣщенû нами въ однôмъ зъ попередныхъ чиселъ гостиннû выступы п. Скальского, артиста скарбкôвского театру на сценѣ руско-народного театру въ Бродахъ выпали, якъ намъ доносятъ зъ Бродôвъ, пôдъ взглядомъ артистичнымъ дуже удачно, а пôдъ взглядомъ касовымъ користно для нашого театру. Особливо удався выступъ п. Скальского въ „Звонахъ зъ Корневиль" въ роли вôйта, при чѣмъ запримѣтити треба, що нашû артисты грали пôдъ кождымъ взглядомъ знаменито и нѣчимъ не дались-бы привстыдати славному въ своихъ оперетковыхъ роляхъ гостеви. — Въ суботу дня 2 лат. сѣчня буде представлена на дохôдъ п-нѣ Биберовичевои „Интрига и Любовъ", трагедія Ф. Шилера. Маемо повну надѣю що п. Биберовичева яко першостепенна артистка нашого театру знайде и въ бродскôй публицѣ такъ мѣсцевôй якъ поза мѣсцевôй ôтповѣдне признанье и що бенефисантка въ доказъ сего признаня буде мегла побачити передъ собою биткомъ наповнену салю. Въ недѣлю дня 3 сѣчня слѣдуе ôттакъ по разъ першій въ Бродахъ „Буря" образъ зъ житя россійского мѣщаньства; въ середу „Дивна пригода" комедія въ 3 актахъ и „Яношь Иштенгази", оперета въ 1 актѣ; въ четверъ на дохôдъ пп. К. и А. Клѣ-

шевокихъ „Золотый Монсъ“, оперета въ 3 актахъ, а въ недѣлю дня 10 л. сѣчня непремѣнно послѣдне представленье „Гальшка Острожска“ трагедія въ 5 актахъ д-ра О. Огоновского. Зъ Бродôвъ ôтъѣздитъ нашъ театръ въ першôй половинѣ сѣчня 1886 р. до Самбора а зъ ôттамъ до Сянока. — Въ Самборѣ розпôчнутся представленя дня 17 л. сѣчня а на перше представленье буде дана „Галька“, мельодрама въ 4 актахъ, съ музикою Монюшки. Надѣемось, що публика руска такъ въ мѣсци якъ и въ окрестности зволитъ численно посѣщати представленя руского театру хочьбы вже для того, що тамъ вже ôтъ 4 лѣтъ руского театру не було. Русинамъ же въ Бродахъ и въ окрестности вкладаемо яко святый патріотичный *обовязокъ, поиирати горячо сей одинокій* у насъ театръ до кôнця его побуту въ Бродахъ.

— **„Гайдамаки“**, поема Т. Шевченка, выйде сими днями илюстрована въ Петербурзѣ, въ дуже хорошôмъ выданю. Рисунки, роботы артиста Сластіоны, выготовленѣ въ фотохемичнôй робôтни Ангерера и Гешля у Вѣдни. Передмову до поемы написавъ Е. И. Еварницкій, доцентъ харкôвского университету.

— **„Ехо зъ-надъ Прута“** (Echo vom Pruth) — такъ назвавъ Исидоръ Воробкевичь свôй новый кадриль, присвяченый п. Конст. Бухенталеви.

Переписка Редакціи и Администраціи

Вп. П. Л. въ Тернополи. Теперь заплачено до кôнця сего року. Числа выслано. — **Вп. І. Л. въ Сапоговѣ:** „Бояна“ и „Квартеты“ мы не розсылаемо, тожь и не наша вина, що „Боянъ“ Васъ не дôйшовъ. „Дѣло“ высылаеся правильно, рекламованѣ числа выслано въ-друге. — **Вп. К. Г. въ Березовѣ.** Нема 2-ого аркуша повѣсти „Стефанъ Лаврентій“. Чи выслати Вамъ таки безъ него? — **Вп. В. Г. въ Угриновѣ.** Цѣна повѣстей подана на окладинцѣ. Поодинокѣ аркушѣ по 10 кр. Зъ пов. „Любовъ убогого молодця“ нема 3 го аркуша, а въ повѣсти „Грошѣ а праця“ нема аркушôвъ 1—14.

Подяка.

По пятимѣсячнôй перервѣ неумолима судьба задала намъ новый ще сильнѣйшій ударъ! Найлюбезнѣйшого нашого сына Григорія, забрала намъ безпощадна смерть и якъ дерева въ осени тратятъ овочь и листье, такъ стратили и мы вже шосту зъ порядку, найстаршу дитину, сына-молодця, окôнчившого 21 лѣтъ житя.

Въ сѣмъ претяжкôмъ горю и по такъ великôй стратѣ лишаесь намъ лишь тая потѣха, що Всевышный Серцевѣдець не хоче смерти чоловѣка, и дѣти нашѣ жиють и жити будутъ загробнымъ житьемъ. Послѣдну услугу найстаршому сынови ôтдали мы въ дняхъ 9 (21) и 10 (22) грудня с. р. Послѣдну услугу ôтдали ему его и нашѣ чоловѣко любнѣ други и прихильники. Дня 9 (21) префектъ духовнои семинаріи рускои, Воч. о. Іоанъ Гробельскій, явився съ питомцями въ домѣ нашôмъ и надъ покôйникомъ сыномъ ôтправивъ Парастасъ; вечеромъ того дня явився Воч. о. Теоф. Павликôвъ съ сотрудниками оо. Ил. Райтеровскимъ и Кост. Яримовичемъ и ôтслужили парастасъ. Дня 10 (22) явився Воч. о. Стеф. Городецкій и съ святоюрскимъ хоромъ ôтслуживъ третій парастасъ; по полудни же, о 3 годинѣ, на похоронный обрядъ, зачавшій ся парастасомъ, явились Впр. оо. крылошане Мих. Малиновскій и Вас. Фаціевичь; дальше ректоръ Воч. о. Ал. Бачиньскій съ вицеректоромъ Воч. о. Сев. Тороньскимъ и префектомъ Воч. о. І. Гробельскимъ съ хоромъ питомцѣвъ и всѣми питомцями; прибули также Воч. оо.: д-ръ Іос. Левицкій, катехитъ нѣм. гимназіи, Ал. Стефановичь, катехитъ учит. семинаріи, Ал. Наливайко зъ Голоска, Амвр. Поляньскій, Волод. Петрушевичь и Ал. Темницкій, Иляр. Райтеровскій, Констант. Яримовичь и Вол. Брылиньскій зъ Гряды, явились также питомцѣ латиньскои дух. семинаріи, товаришѣ-академики, професоры университету и гимназій, учительскихъ семинарій и другихъ львôвскихъ и поза львôвскихъ школъ, неменше численно згромадилася львôвска интелигенція. Именемъ власнымъ и именемъ покôйного сына нашого Григорія дякуемо сердечно всѣмъ загально и кождому поодиноко за ласкаву участь въ похоронахъ: Воч. Отцямъ духовнымъ за прехороше похоронне богослуженье, Воч. д-ру Іос. Левицкому за вельми поучаюче и всѣхъ до слѣзъ порушуюче надгробне слово; сердечнымъ питомцямъ духовныхъ семинарій за громадну участь, славному хорови питомцѣвъ рускои духовнои семинаріи за прехорошій спѣвъ; всѣмъ товаришамъ покôйного за три ними данѣ и несенѣ вѣнки; товаришеви п. Ол. Кулачковскому за друге надгробне слово, ще разъ Воч. о. А. Стефановичеви за остаточне опечатанье гробу и всѣй львôвскôй П. Т. Публицѣ за симпатичну участь. Мы за бѣднѣ матеріяльно, щобы нагородити всѣхъ приналежно за оказану прислугу; мы нищѣ и въ слова, щобъ зложити отвѣтну подяку. Молимо лишь Всемогучого Сотворителя, щобы подôбного испытаня, яке дôсталось намъ въ участи не дôзнававъ нѣхто. Спаси-Бôгъ Вамъ!

Григорій Врецьона и *Юлія* зъ *Бѣлевичѣвъ* осиротѣнѣ родичѣ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
поручае 1315 102—?
Специяльности и универсальнѣ средства,
францускѣ и иншѣ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѣ фирмы оповѣщуванѣ.

Ц. к. уприв. галиц. акційный
БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ
продае по курсѣ дневнôмъ
5% Листы Гипотечнѣ
1523 3—? якъ также
5% Преміованѣ листы Гипотечнѣ
Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

Ц. к. генеральна Дирекція
австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.
Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.
Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова, Дрогобыча, Загôря и Звардоня.
Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.
Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя. Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.
Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, о Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни.

Для крамниць!
Формулярѣ для книгъ крамничныхъ а именно: **Книга товарова, касова и контова.** Кождѣ зъ нихъ въ оправѣ съ пересылкою почтовою по 2 зр. 30 кр.; а всѣ три разомъ 6 зр. 40 кр.
Инструкція, якъ тіи книги провадати належитъ, выйде небавкомъ зъ друку.
Выдавъ и высылае: **Василь Пагôрный** у Львовѣ.

НАЙ[illegible]ЙЙ
ПАПЕР[illegible] магистра[illegible] возомъ [illegible]го, послѣ же депутація [illegible]
[illegible]ются всѣ пр[illegible]
[illegible]ной на гост[illegible]
[illegible]ценного, вы[illegible]
[illegible]
L. & J. DUBLON
1,60 Французскій фабрикатъ 7—36
CAWLEY-а & HENRY-ого въ Парижи.
Передъ пôдробкою остерегаеся!
Сей папѣръ поручають якъ найлучше гг. д-ръ І. І. Поль, дръ Е. Людвигъ, дръ Е. Липманъ, професоры хеміи при вѣденьскôмъ университетѣ а то для его знаменитои якости, его абсолютнои чистоты и для того, що до него не домѣшанѣ жаднѣ шкôдливѣ здоровю матеріи.
LE HOUBLON 500 FEUILLES FORMAT C. C. FRANÇAIS LE HOUBLON
FAC-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE
Propriété de Brevet SEULS FABRICANTS
17, rue Béranger, à PARIS

СУХА РЫБА

Судакъ / Сазанъ	найлучшій по	. .	60 кр. за кил
Судакъ / Сазанъ	середный по	. .	50 „ „ „
Таранъ / Вобла карбôвка чищена	по	.	50 „ „ „
Вобла карбôвка нечищена		. .	40 „ „ „

Оселедцѣ копченѣ по 12—15 кр. за штуку
Баликъ рыба по 3 зр. за кил., въ меньшихъ частяхъ по $4^1/_2$ кр. ôтъ дека.

Коробки и мищинки деревлянѣ, кругли, точенѣ, крашенѣ червоно и золото въ цвѣты, дуже хорошо здѣланѣ, по 5, 8, 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50 кр. за штуку, ôтповѣдно ихъ величинѣ.

Бôльшѣ миски и медницѣ по 50, 60, 80, 100, 120 и 150 кр.

Коралѣ венецкѣ шклянѣ, величины лѣскового орѣха и меншѣ въ рôжныхъ краскахъ и зъ рôжнобарвными оздобами.

Чай правдивый караванный, спровадженый изъ Хинъ сухимъ путемъ черезъ Иркутскъ, Уралъ, Нижный Новгородъ, Москву, въ оригинальныхъ, караванныхъ шкôряныхъ цыбыкахъ и розваженый пôдъ надзоромъ Заряду въ пачки пльомбованѣ, есть уже на складахъ Народнои Торговли во Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыѣ и продаеся въ $^1/_4$ фт. пачкахъ по 80, 90, 100, 125 кр. а въ $^1/_8$ фт. пачкахъ за половину повысшои цѣны.

Чай удержуеся въ особнôмъ складѣ, ôтдѣльнôмъ ôтъ другихъ товарôвъ.

Впроваджуючи чай сей чистого и ароматичного смаку въ нашихъ торговляхъ, надѣемся нимъ добре услужити нашимъ Вп. Гостямъ.

Крамницямъ опускаеся 15% ôтъ цѣнъ повысшихъ артикулôвъ.

4—? ЗАРЯДЪ „НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ“.

Заявленье!
Черезъ интервенцію цѣс. кор. австро-угорского посла въ Бѣлградѣ застановлено сербско-болгарску вôйну и я змушеный мôй въ цѣлихъ посиныхъ въ великôй масѣ нагромадженый складъ

Дергъ на конѣ
зъ тревалои и густо тканои, а при тôмъ и съ вовною мѣшанои а для того и на одѣяла догôднои матеріи, 185 цм. довжины а 115 цм. ширины, продавати за всяку цѣну и розсылаю
1 штуку
по зр. 1.55 за послѣплатою.

Дерги для фіякрôвъ
съ ясножовтымъ тломъ и чорными краями 180 цм. довгѣ а 115 цм. широкѣ за штуку зр 2.50, якъ довго выстае запасъ.
Що недогôдне, пріймаеся назадъ безъ трудности. 1532 3—3
Листы прошу адресувати до
Orient-Export-Bureau, Wien, Favoriten.
Свѣдоцтво! До свѣтл. Бюра експортового на всхôдъ!
Пришлѣтъ намъ ôтворотною почтою ще 36 штукъ тыхъ дергъ, якѣ мы вже одержали за послѣплатою на зелѣзници. Пуста Зичидорфъ. Голендерске товариство господарске.
Телеграма! „Orient-Export-Bureau! Пришлѣтъ менѣ заразъ знову 14 штукъ дергъ, якѣ я вже одержавъ. Графъ Апоній Nagy Apony.

Складъ фортепянôвъ
К. МАРЕЦКОГО
у Львовѣ, площадь Маріяцка ч. 5.
(Готель францускій).
Поручае **фортепяны и пянина** зъ перворядныхъ фабрикъ съ запорукою за ихъ доброту и тревалôсть. Можна получити также и фортепяны перегранѣ. 16—?
Цѣны якъ найумѣреннѣйшѣ. 1492

Признану загально найлучшу
масу до залуканя пôдлогъ
поручають
[illegible]ибнеръ и Ганке
у Львовѣ. 1519 7—0
Литур[illegible]
[illegible]сто пропо[illegible]
[illegible]скій, р[illegible] продаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

Гомеріяна-гербата
Лѣкарями поручане, знамените средство
противъ 1508 6-52
недугъ на ле[illegible]и и шіи. (сухоты, [illegible]дыхавиця, недугъ гортанки.)
Надзвычайнѣ успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.
Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ A. Wolffsky, Berlin N., Weissenburger Strasse 79.

6—10 **БРИТВЫ** 1516
правдивѣ швайцарскѣ и англійскѣ по зр. 1·20, 1·50, 1·75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручають
Братя Лянгнеръ
Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Тысячь разôвъ выпробоване домове средство
1483 правдивый
PAIN-EXPELLER
съ котвою.
не повинно хибувати въ жаднôмъ домѣ.
Цѣна 50 феникôвъ.

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ поезій
Володимира Н. Масляка.
Выданье обôймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на велиновôмъ папери съ виньеткою, зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.
Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.
Предплаты и замовленя пріймають такожь Редакція „Дѣла“ и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

Елястичнѣ валки
до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство забезпеченя ôтъ протягу, 1481
Гипсъ,
Китъ до ôконъ
поручають
Гибнеръ и Ганке
у Львовѣ, Ринокъ ч. 38.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.
Понеже знаю, що Высокоповажанѣ отцѣ духовнѣ уряджують при церквахъ хоры, прото поручаю мою
ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.
Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.
Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ 70 зр. а. в. и высше. Дае такожь на раты.
1372 32—? Съ поважаньемъ
ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,
властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ
для Галичины и Буковины,
зарегистроване общество съ неограниченою порукою
выплачуе власнѣ выльосованѣ листы, а такожь текучѣ купоны ôтъ невыльосованыхъ ще своихъ листôвъ, принимае въ уплату купоны ôтъ державныхъ ефектôвъ и заставныхъ листôвъ, удѣляе довгосрочнѣ пожички на случай покупки землѣ и короткосрочнѣ за ипотекарнымъ обезпеченьемъ, тоже пожички за порукою и обезпеченьемъ для сельскихъ хозяѣвъ. 15—?
Принимае грошевѣ вкладки на проценты:
а) на **книжки щадничѣ** по 5%; б) на **текучій счетъ** (conto corrente) за 30-, 60-, 90- и бôльше-дневнымъ выповѣдженьемъ по 4%, $4^1/_2$% и 5%.
Заставниче ôтдѣленье
того-же Заведеня **выдае пожички на заставы,** именно на процентнѣ цѣннѣ ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнѣ и ремѣсничѣ и на всякѣ предметы, маючѣ цѣннôсть.
Бюро Заведеня въ власнôмъ домѣ при улици Ôрменьскôй н-ръ 2.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок[illegible]

Ч. 139 Львôвъ, Четверъ 19 (31) грудня 1885. Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попереднє застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co, Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул, д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:	для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.	на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр.	на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.	на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 зр.	на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—	на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50	на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницъ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. *„Не разоряти, а будувати!“* — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Доде даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: **Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.**

Организація селянъ въ Австріи.

I.

Одинъ нѣмецкій бурмистръ сказавъ такй важкй слова про значенье селяньского-хлѣборобского стану: „Бережѣмъ станъ селянъ-хлѣборобôвъ, той скарбъ, той резервовый фондъ нашои народнои будучности, бережѣмъ его съ належною печаливостею! Хочь якъ тяжко се часомъ приходитъ, то все-таки оно далеко лекше, якъ на ново его ставляти. Селяне-хлѣборобы — то корѣнь дерева народного. Цвѣты, листя и галузя короны, ба навѣть самъ пень можутъ завмерти, а коли корѣнь здоровый, они можутъ знову ôтжити. Але де корѣнь пропавъ, тамъ гине цѣле дерево“.

Намъ здаесь, що на правду тыхъ слôвъ кождый згодится, особливо въ нашôмъ краю, де хлѣборобство становитъ пôдвалину краевои продукціи и краевого добробыту. А нѣхто знову не заперечитъ, що станъ селянъ-хлѣборобôвъ видимо пôдъупадае; пôдъупадае ôнъ въ цѣлôй Австріи, а запевно найбôльше у насъ, въ Галичинѣ. Причины тому всякй: постôйнй, систематичнй, и хвилевй, зависимй ôтъ самого хлѣбороба-селянина и, ще въ бôльшôй мѣрѣ, независимй ôтъ него. Бѣдувавъ селянинъ въ ярмѣ панщины, держано его въ духовôй темнотѣ, деморализовано его, нарештѣ и вызволено его зъ панщины, а не уладжено его економичныхъ, соціяльныхъ и просвѣтныхъ ôтносинъ такъ, якъ бы треба було до того, абы станъ селяньскій не то не упадавъ, але пôдносився на щоразъ бôльшій ступень просвѣты, самопомочи и добробыту. Довгій часъ жерла нашого селянина жидôвска лихва, а до нынѣшного дня зъѣдае его упривилеевана лихва банкова; поступованье процесове, довге и коштовне, руйнуе селянъ въ великôй мѣрѣ; податки що-разъ бôльшй гнетутъ его надъ мѣру, а поступованье екзекуційне — для хлопа немилосердне: не лишае ему нѣякого minimum [illegible]; въ тѣлахъ парляментарныхъ, [illegible] выборчихъ, станъ се[illegible] знову выôтповѣдной своеи репрезентаціи, котрачу, але [illegible]яла на сторожи его правъ, а и впро[illegible] станъ селяньско хлѣборобскій не мае нѣяко[illegible] такои институціи, котра бы въ его интересахъ дѣлала, якъ суть нынѣ институціи для иншихъ станôвъ суспôльныхъ, якъ впрочѣмъ маютъ паны-хлѣборобы, властителѣ бôльшихъ посѣлостей; шкоды елементарнй лучаются въ господарствѣ хлѣборобскôмъ дуже часто, а опусты податковй або дуже малй, або обмеженй тôлько на деякй выпадки; податки, довги и проценты треба платити готовыми грôшми, а нема зъ-ôтки взяти: на збôже або зовсѣмъ нема купця, або оно нѣ по чому, такъ що не вертаются кошты продукціи, — и т. д., и т. д. Зъубожѣлôсть селянъ-хлѣборобôвъ доходитъ декуды до того ступеня, що всѣ громадяне въ селѣ не можутъ собѣ дати рады, — хочь сядь тай плачь!

Такій сумный станъ селянъ-хлѣборобôвъ въ цѣлôй Австріи (хочь, якъ сказано, певно де-инде не въ такôй ще мѣрѣ, якъ у насъ) спонукавъ самыхъ интересованыхъ селянъ въ деякихъ краяхъ коронныхъ, особливо нѣмецкихъ, организуватися въ краевй товариства хлопскй, збиратися на вѣча и радити надъ поправою свого быту. На такихъ вѣчахъ делегаты сельскихъ хлѣборобскихъ громадъ ухвалюютъ резолюціи до тѣлъ законодавчихъ, въ котрыхъ ставлятъ свои домаганя. Голосу такихъ вѣчъ легковажити не можна, и нема сумнѣву, що краевй товариства хлопскй малопомалу таки дôбются сповненя неодного свого домаганя.

О скôлько можна судити зъ резолюцій дотеперѣшныхъ вѣчъ хлопскихъ, австрійскй селяне-хлѣборобы стоятъ на основѣ зовсѣмъ легальнôй и числячись зô всѣми обставинами, ставлятъ резолюціи дуже умѣренй. Жадаютъ они ôтповѣдной опѣки правительства для рôльничои продукціи; домагаются якъ найскоршои змѣны довгого и руйнуючого поступованя процесового черезъ заведенье судôвъ мировыхъ; домагаются, щоби для селянина-хлѣбороба въ Австріи (такъ якъ въ иншихъ краяхъ для хлопа а въ Австріи для иншихъ станôвъ) було вызначене minimum екзистенціи при поступованю екзекуційнôмъ; жадаютъ пôльгъ для селянъ-рôльникôвъ въ обовязку до войсковои службы; домагаются справедливого розклады и зниженя податку грунтового и домо[illegible] натомѣсть [illegible]ня податку биржевого [illegible] школьный [illegible] що вправдѣ [illegible] Дому“ найбôльше до 3 [illegible] причины [illegible] промысло[illegible] торговл[illegible] розпоряджеть грошѣ та цѣннй пап[illegible] маютъ мѣстъ Львôвски [illegible]ходы, заведеня [illegible]одатку [illegible]бы они пи[illegible] и т. д.; дальше домагаются змѣны [illegible]нац[illegible]выборчои [illegible] тѣлъ законодавчихъ въ той способъ, [illegible]бы селяне-хлѣборобы мали змогу выбирати пословъ по своѣй [illegible] и правдивыхъ своихъ заступникôвъ; домагаются [illegible]щобы власти правительственнй не спиня[illegible]янъ збиратися на меншй чи бôльшй вѣча, де бы могли образуватися и радити надъ поправою своеи долѣ; домагаются заведеня „комнатъ рôльничихъ“ (Ackerbaukammer), котрй займались-бы збираньемъ статистичного матеріялу для законодавця, въ дѣлахъ дотычачихъ рôльництва подавали свою гадку и выготовляли проекты законôвъ, дотыкаючихъ хлѣборобства, — и т. п.

Якъ бачимо, все се домаганя въ одной стороны умѣренй, а въ другои вповнѣ справедливй.

Соймъ краевый.

XV. Засѣданье зъ 29 л. грудня 1885.

Яко правительственный комисарь въ Соймѣ явився на тôмъ засѣданю першій разъ совѣтникъ намѣстництва дръ Едвардъ Ритнеръ, бувшій професоръ каноничного права на университетѣ львôвскôмъ.

Секретарь ôтчитавъ письмо высшого суду въ Краковѣ до Сойму о позволенье вести судове слѣдство противъ пос. Яна Кохановского (дѣдича) о обманьство. Се письмо ôтослано до комисіи правничои.

Зъ ôтчитаныхъ петицій цѣкавѣйшй и важнѣйшй: Комитетъ рôльничого вѣча о пôдпору у правительства резолюцій вѣча. — Ко. Самуилъ Райсъ, провинціялъ Францисканôвъ, о запомогу на реставрацію каплицѣ въ Кроснѣ. — Вас. Павлякъ, учитель въ Годинцяхъ, о запомогу. — Зверхность гром. Сусулова о приспѣшенье регуляціи горѣшного Днѣстра. — Іоах. Виноградскій, бувш. учитель, о емеритуру. — Гром. Выспа, пов. рогатыньского, о субвенцію на ôтбудованье згорѣвшои школы. — Громады Тартакôвъ мѣсто и Тартакôвъ село (чер. п. Романчука) о утворенье въ обохъ тыхъ мѣсцяхъ окремои школы. — Гром. Ôльховець и гром. Лопушна въ пов. бобрецкôмъ (чер. п. Романчука) о запомогу за-для нещасть елементарныхъ. — Пет. Кочиндикъ, выс. учитель, (чер. п. Романчука) о пôдвысшенье емеритуры. — Гром. Баличѣ подорожнй о субвенцію на перебудову дороги.

Пос. Лясоцкій поставивъ таке внесенье: Зваживши, що особливо въ захôднôй Галичинѣ множатся що-разъ бôльше такихъ склепôвъ, въ котрыхъ (пôсля губерн. декрету зъ 6 липня 1839 и декрету надворного зъ 31 марта 1839 р.) вôльно властителеви склепу товарôвъ мѣшаныхъ на селѣ а склепу корѣнного въ мѣстѣ продавати пиво заграничне и алькоголичнй солодовй напоѣ въ фляшкахъ, и черезъ то терпитъ на доходахъ властитель пропинаціи, — Выс. Соймъ зволитъ ухвалити резолюціи: 1) абы правительство уморило тіи концесіи склепамъ, котрй удѣлено, не оглядаючись на постановы законнй; 2) абы правительство поручило дотычнымъ политичнымъ и скарбовымъ властямъ: съ якъ найбôльшою оглядностею выдавати концесіи склепамъ на напоѣ въ склепахъ; на коштъ просячого выслати комисію для розслѣду, чи удѣленье концесіи есть потрѣбне; властителеви пропинаціи давати право, абы въ асистенціи представителя громады ôтбувавъ въ концесіонованôмъ склепѣ ревизію, коли тôлько захоче; 3) Выдѣлъ краевый мае на найблизшôй

Пок. митр. Спиридіонъ Литвиновичь

о роли руско-народного языка въ церкви и школѣ.

(Дальше.)

Духова культура народу спочивае головно въ тôмъ, щобы школу сполучити съ церквою и житьемъ. Для того при новôмъ переобразованю нашои великои ширшои ôтчины завели власти державнй и церковнй при науцѣ религіи и въ школѣ рôвноуправненье языкове, и було-бы просто дуже нещастною незручностею, наколи-бъ хто рускому народови черезъ обезъображенье его народного языка при науцѣ школьнôй хотѣвъ ôтняти головну пôдвалину до его культуры. Рôвно и рускій клиръ, котрый передъ ледви десятьми лѣтами такъ дуже и справедливо жалувався на занедбанье и упослѣдженье руского языка, не мôгъ-бы оправдати сего кроку, що, одержавши заразъ потому ôтъ правительства широке поле до уживаня и розвою свого рôдного языка, самъ усунувъ его зъ уживаня и завѣвъ натомѣсть идіомъ, вправдѣ спорôдненый съ языкомъ народнымъ, але незрозумѣлый тутешному рускому населеню.

Що рускій языкъ народный до литературного розвою есть управненый и удобный, се потвердили найзнаменитшй языкословы и оправдали даровитй писателѣ рускй своими працями въ послѣдныхъ лѣтахъ. Пôдъ взглядомъ формъ языковыхъ займае ôнъ межи славяньскими языками окреме, самостôйне становище, надобится зовсѣмъ и мае право до литературного розвою. Потреба успѣшного розвою лажитъ въ интересѣ не лише самого народу, але и въ усерднôмъ желаню державы и церкви, именно въ теперѣшнôмъ часѣ, коли рускій народъ ôтчувъ конечнôсть всестороннои культуры для себе и не щадитъ жертвъ, щобы придбати собѣ всякй можливй средства до образованя.

Було-бы се однакожь пагубною похибкою, розвивати руску литературу съ такимъ языкомъ, котрый есть чужій духовымъ потребамъ народу. Рôвно-жь зовсѣмъ нерозумною есть тая думка, що писатель зъ-за зеленого столика зможе своими литературными працями народови накинути языкъ, котрого загалъ народный не розумѣе. Треба до того и то дуже мати на увазѣ, що Русины заняли межи другими народами австрійскими зовсѣмъ ôтрубне становище, и що длятого не вôльно имъ покидати свого народного языка, найпершого знамени національности и основы духового житя, а натомѣсть брати до своеи литературы чужій, зъ уживаня давно выпавшій и нѣколи имъ не належавшій идіомъ. Дѣло таке не удасться нѣколи такъ само, якъ не удалось другй, старинни широко уживанй и на всѣ часы клясичнй языки задержати въ литературахъ новыхъ, навѣть тыхъ народôвъ, котрыхъ початокъ впадае въ часы розцвѣту и панованя сихъ языкôвъ. Въ тôмъ и лежитъ признака всякого, а именно духового житя, що съ своимъ внутрѣшнымъ розвоемъ заедно до новыхъ внѣшныхъ формъ и безъусловно жадае, щобы найвысша добычь духа, языкъ народу, розвивався рôвною мѣрою съ его духовымъ розвоемъ и всѣ хотяй-бы и найдрôбнѣйшй питоменности духового народного житя, яко признаки своеи окремѣшности, вѣрно задержавъ.

Церковна словенщина належитъ безъ сумнѣву до пережитыхъ языкôвъ. Внести еи насильно въ руску литературу и накинути народови, значило-бъ одно, що спиняти всяке духове его движенье и розвôй. Словенщину тую або выкинувъ бы ôттакъ розкладовый процесъ духового народного житя безпощадно, або — наколи-бъ старанося силою удержати еи въ литературѣ — выдала бъ она въ себе тою самою дорогою вже вытвореный продуктъ, т. е. великорускій языкъ. Такій результатъ однако-жь рôвнявся-бы зовсѣмъ самоубійству Русинôвъ, котрй рѣшучо, по всѣ часы и свѣдомо уважали себе окремою національною индивидуальностею. Такій результатъ загрозивъ-бы и найвысшимъ интересамъ нашого вѣчного и дочасного блага, бо звѣвъ-бы католицкôй церкви и найдостойнѣйшôй Родинѣ Габсбургôвъ вѣрно преданый народъ въ безпосередну духову звязь съ народомъ, котрый тôй церкви есть рѣшучо ворожій и въ складъ нашои великои ôтчины не входитъ.

Тымъ, що указуютъ на языкову спôльнôсть деякихъ народôвъ австрійскихъ съ посторонными, до Австріи и католицкои церкви не належачими народами, ôтповѣдаемо, що спôльнôсть другихъ народôвъ, давна и ôтвѣчна, рôзнится ôтъ нашои спôльности якъ небо ôтъ землѣ. У насъ стараются доперва теперь вытворити таку спôльнôсть тымъ неприроднымъ способомъ, що берутъ плоды литературы чужого намъ народу за свои и вносятъ принципы, ворожй церкви и державѣ.

Митрополичій ординаріятъ мае певну надѣю и есть пересвѣдченый, що кождый Русинъ далекій есть ôтъ самои гадки на таку пагубну евентуальнôсть, и що выстане лишь указати на неи яко на можливый наслѣдокъ намѣреного введеня церковно-словеньского идіому въ тутешну литературу народну, щобы проложити дорогу здоровому мнѣню о природѣ правдивого народного языка и спонукати всѣхъ, щобы о скôлько матерный языкъ законами введеный въ школахъ, лишь выключно чистого языка народного руского въ церкви, школѣ и литературѣ уживано.

Наказуеся про-то всѣмъ душпастырямъ, и катихитамъ якъ найострѣйше, щобы такъ въ проповѣдяхъ, якъ и при науцѣ религіи уживали лишь руского народного языка, а церковну словенщину лишь тамъ примѣняли, коли ходитъ о наведенье цитатôвъ зъ церковныхъ книгъ або священного письма, але и въ тыхъ случаяхъ всюды перекладъ въ народнôмъ языцѣ додавали.

(Конець буде).

сесіи предложити Соймови ôтповѣдній въ тôмъ дѣлѣ внесеня.

Зъ порядку дневного Соймъ удѣливъ Выдѣлови кр. абсолюторію зъ рахункôвъ за р. 1883 фонду краевого и фондôвъ выпосаженыхъ зъ скарбу краевого або буджетомъ обнятыхъ. Для краевои Рады шкôльнои дано абсолюторію зъ рахункôвъ краевого фонду шкôльного за р. 1883, съ выняткомъ рубрики для окружныхъ радъ шкôльныхъ. Прав. комисарь д-ръ Ритнеръ зазначивъ поглядъ правительства, що кошты удержаня окружныхъ радъ шкôльныхъ належатъ до фонду краевого. Справоздавець же комисіи д-ръ Гольдманъ выявивъ поглядъ комисіи, що тіи кошты належатъ до фонду державного, якъ и дѣйстно дѣеся въ иншихъ провинціяхъ.

Дальше слѣдувало справозданье комисіи громадскои о внесеню Выдѣлу кр. про змѣну §. 48 уставы о репрезентаціи повѣтовôй зъ 12 серпня 1866. По малôй дискусіи, въ котрôй взяли участь правит. комисарь, д-ръ Антоневичь, Романовичь и Генцель принято §. 48 въ такôй стилизаціи: „Соймъ черезъ Выдѣлъ краевый наглядае надъ тымъ, абы закладовый маетокъ повѣтôвъ и закладôвъ повѣтовыхъ не уменшався; абы рахунковôсть и касовôсть фондôвъ, зôстаючихъ пôдъ зарядомъ повѣтовыхъ репрезентацій, були правильній; абы репрезентаціи повѣтовій успѣшно вели наглядъ надъ маеткомъ громадъ, закладôвъ громадскихъ и надъ урядованьемъ зверхностей громадскихъ въ справахъ власного обсягу дѣланя. Выдѣлъ краевый може въ тôй цѣли жадати пояснень и оправдань ôтъ репрезентацій повѣтовыхъ и черезъ высыланье комисіи заряджувати дослѣды на мѣсци. Въ переведеню сего права нагляду Выдѣлъ краевый есть уповажненый на случай потребы ужити ôтповѣдныхъ средствъ зарадчихъ“.

Слѣдувало справозданье комисіи правничои о внесеню Выдѣлу кр. въ дѣлѣ перенесеня суду повѣтового зъ Крыницѣ до Мушины. Комисія вносить, абы судъ перенести до Мушины, а тôлько на сезонъ купѣльный утворити въ Крыници постоянну експозитуру. Пос. Менцѣньскій выступивъ въ оборонѣ Крыницѣ, яко мѣсця купелевого. Пос. Рольеръ промовивъ за внесеньемъ комисіи. Пос. Онишкевичь и Хшановскій стали по сторонѣ п. Менцѣньского. Наконець ухвалено перейти надъ справозданьемъ комисіи до порядку дневного. — На внесенье тои-жь комисіи ухвалено справу установленя суду пов. въ Букачôвцяхъ передати Выдѣлови краевому.

Дальше ухвалено внесенье комисіи господарства краевого, котрою уповажнено Выдѣлъ краевый выплатити Товариству пароходнои плавбы на Днѣстрѣ ухвалено въ 1884 роцѣ одноразову запомогу въ сумѣ 3.000 зр., коли на пôдставѣ статута, потвердженого правительствомъ завяжеся таке товариство и фирма его буде правно зарегестрована.

На внесенье комисіи шкôльнои залагоджено петицію Заряду польского Товариства педагогичного въ справѣ бурсъ для сынôвъ учителѣвъ шкôлъ народныхъ въ той способъ, що поручено Выдѣлови кр., абы и на слѣдуючôй сесіи здавъ справу о станѣ тыхъ бурсъ и внѣсъ, якъ высока и пôдъ якими условіями мае удѣлитись субвенція на тіи бурсы зъ фонду краевого.

Внесенье комисіи петиційнои, абы арендаторови мыта краевого жидови Циммерманови въ Пôдволочискахъ опустити въ дорозѣ ласки 1500 зр. по промовахъ пп. Охримовича и Сѣчиньского (противъ опусту) упали. — Ухвалено перенятн на фондъ краевый 138·62 зр. за перевезенье божевôльнои Маріи Дымекъ зъ Берлина до села Мокрои. — Петиціи о. І. Лозиньского зъ Яворова о змѣну §§. 3 и 9 уставы конкуренційнои не увзгляднено. — При петиціи ветеринаря п. Лукашевского поручено Выдѣлови кр. вплывати на мѣсточка и громады, абы вспирали осѣдаючихъ посередъ нихъ ветеринарѣвъ. — Надъ петиціею Кухарского о посаду, І. Пѣча и товариства органистôвъ о получшенье быту — перейдено до порядку дневного. — Петицію кôлькохъ селянъ въ справѣ рустикального банку ôтступлено Выдѣлови кр., а петиціи громады Зарудье и др. въ справѣ заплаты за грунты взятій пôдъ зелѣзницю Трансверзальну, ôтступлено правительству до можливого увзглядненя.

XVI. Засѣданье зъ дня 30 л. грудня 1885.

Зъ ôтчитаныхъ петицій цѣкавѣйшій и важнѣйшій: Гром. Стрыѣвка и сусѣднії громады (чер. п. Сѣчиньского) о перенесенье рогачки на повѣтовôй дорозѣ Збаражь-Тернопôль. — Громада Зелена, въ пов. гусятыньскôмъ, о увôльненье ôтъ панщины за грунты на територіи россійскôй. — Школьна и громадска рада въ Драганôвцѣ, пов. тернопôльского, о субвенцію на зреорганизованье школы. — Иванъ Громадка, директоръ школы въ Калуши, о признанье ему 7-мѣсячнои службы, абы мôгъ дôстати трете квинквеніюмъ. — Погорѣлцѣ зъ Жовтанець (чер. п. Лѣниньского) о запомогу. — Гром. Нагôряне о запомогу на будову школы. — Мешканцѣ села Побукъ, пов. стрыйского (чер. п. Антоневича) и селъ Рокшичь, Новиця, Брыклинцѣ, Тисова, Прислопъ и Бѣлянка (чер. п. Романчука) о охорону ôтъ дикого звѣра. — Софронъ Недѣльскій, проф. гимн. въ Станиславовѣ (чер. п. Романчука) о субвенцію на выдавництво „Руско-нѣмецкого Словаря“, розпочатого пок. Евг. Желехôвскимъ.

На внесенье пос. д-ра Антоневича ôтчитано петицію громады Зеленои. Цѣкаву тую петицію о увôльненье ôтъ панщины выслухала палата съ великимъ зацѣкавленьемъ. При установленю рѣки Збруча границею мѣжь Австріею а Россіею село Зелену въ повѣтѣ гусятыньскомъ подѣлено такъ, що селѣ по правôмъ боцѣ Збруча припали Австріи, а грунты, належачі до тыхъ осель, по лѣвôмъ боцѣ Збруча, припали Россіи; до 500 моргôвъ належитъ до 74 господарѣвъ. Въ 1848 роцѣ знесено панщину въ Австріи, але властителѣ тыхъ 500 моргôвъ свого грунту на територіи россійскôй мусѣли дальше робити панщину, бо еи знесено лишь на грунтахъ въ Австріи. Въ 1861 и 1863 р. знесено панщину въ Россіи а властителѣ тыхъ грунтôвъ не хотѣли дѣдичеви Піотровскому ôтробляти панщину. Дѣдичь однакожь постарався у властей россійскихъ о то, що властителямъ тыхъ грунтôвъ, яко пôдданымъ австрійскимъ, зборонено вступу до Россіи и тымъ змущено ихъ улягчи воли дѣдича. Ôтъ того часу ажь до нынѣшного дня роблятъ панщину и приносятъ пôдданій данины, а жалобы ихъ до правительствъ австрійского и россійского нѣчого не помагаютъ. Австрійске министерство дѣлъ внутрѣшныхъ заявило, що оно нѣчого не може порадити. бо грунты лежатъ на територіи россійскôй, а подольскій губернаторъ ôтповѣвъ, що панщина знесена для пôдданыхъ россійскихъ, а не австрійскихъ. — Петицію тую ôтослано до комисіи правничои

(Дальше буде.)

ПОРЯДОКЪ

торжественного въѣзду першого Епископа Станиславôвского Кира Юліяна въ престольный городъ Станиславôвъ дня 9. сѣчня и Єго Интронизаціи въ катедральнôмъ Храмѣ Воскресенія Господа н. І. Христа также въ Недѣлю по Рождествѣ Христовôмъ дня 10. сѣчня 1886.

а) Въ день въѣзду.

1. На дворци стаціи Львôвско-Черновецкои дороги въ Галичь привѣтствуютъ Преосвященного, прибуваючого поспѣшнымъ поѣздомъ о год. 9. рано: Депутація ôтъ епархіяльного священьства и народа, маршалокъ Рады повѣтовои Станиславôвскои и ц. к. староста Станиславôвскій.

2. О 9. год. рано уставляются процесіи церковній зъ мѣста и зъ окрестныхъ селъ прибувшій съ священьствомъ своимъ при первôй брамѣ тріумфальнôй на гостинци широко-Тысьменицкôмъ, межи будынками ц. к. староства повѣтового и школы реальнои, и ту выжидаютъ приѣзду Преосвященного Епископа.

3. Рôвночасно т. е. о год. 9. удаются повозками на дворець Львôвско-Черновецкій для привѣтствованя Преосвященного: Депутація ôтъ священьства и народа съ настоятелемъ Деканата Станиславôвского и Президіюмъ мѣста Станиславова.

4. Изъ дворця улицею широкою Заболотôвскою ѣде президія Магистрату передъ повозомъ Преосвященного, послѣ же депутація священьства, и приостановляются всѣ при высше згаданôй брамѣ тріюмфальнôй на гостинци Тысьменицкôмъ, де Преосвященного, высѣвшого изъ повоза, привѣтствуютъ: а) одинъ священикъ именемъ священьства, б) міряпинъ именемъ народа руского (съ хлѣбомъ и солею).

5. Послѣ того двигаеся весь походъ, при велегласнôмъ пѣнію и ударѣ звонôвъ на вежахъ Храма катедрального, дальше гостинцемъ до Катедры, передъ котрою процесіи съ народомъ остаютъ на мѣсци, ними до теперь занимаемôмъ, Преосвященный же съ священьствомъ входятъ въ Храмъ Божій.

6. Въ притворѣ Храма подаютъ Архіерею ѳиміамъ и діяконъ кадитъ Єго, возглашаючи: „Да благословитъ Тя Господь отъ Сіона и пр.“; по сѣмъ мѣсцевый парохъ дае кропило и всѣ идутъ передъ царскій врата.

7. Передъ царскими вратами совершае Архіерей: „Чинъ вхожденія Епископа въ градъ первѣе“ пôсля ритуала а по сѣмъ отправляеся Молебенъ.

8. Выйшовши зъ катедрального Храма удаеся Преосвященный процесіонально до парохіяльныхъ церквей обряда латиньского и ормеьского, де совершае коротку молитву, состоячу изъ ектеній благопотребныхъ, писаныхъ на Павечерници, а потôмъ, удѣливши зôбранымъ вѣрнымъ благословеніе, выходитъ.

9. Выйшовши зъ Церкви парох. обр. ôрм. удаеся Преосвященный ринкомъ по при катедру улицею Брукованою, потôмъ Липовою до Архіерейскои палаты.

10. Передъ палатою уставляются процесіи вздовжъ Липовои улицѣ, Преосвященный же совершае освященіе (огражденіе) Дому.

11. По совершенôмъ освященю Преосвященный изъ балькона палаты своеи удѣляе всѣмъ вѣрнымъ Архіерейске благословеніе, по чѣмъ процесіи вертаютъ до катедры и ту оставляютъ хоругви.

12. По отвѣтнôмъ ôтпочинку, о год. 1. зъ полудня, представляются Преосвященному Епископу: священьство руске, латиньске и ôрменьске, войсковôсть, ц. к. урядники и професоры школъ, автономичні власти мѣста и повѣта, депутація ôтъ народа съ даромъ ôтъ народа и товариства рускій.

13. Вечеромъ о годинѣ 4 удаеся Архіерей до статуи св. Іоана на повиганье Впреосвященного Митрополита. Тамъ зберутся также и процесіи, и ôтпроваджаютъ Впреосв. Митрополита до Храма катедрального, де Тойже совершитъ Молебенъ, и ôтпровадженый до вратъ церковныхъ, повозомъ удасться до епископскои палаты.

б) Въ день Интронизаціи.

1. О $^1/_2$8 *год. рано присутствуе* Преосвященный въ каплицѣ Епископскои палаты св. Литургіи, по котрой о $^1/_2$9 год.

2. Удаеся въ торжественнôмъ походѣ до катедрального Храма.

3. При входѣ до Храма привѣтствуе Архіерея мѣсцевый парохъ короткими словами и вручае Єму ключи церкви; діяконъ подае кадило до благословенія и кадитъ Архіерея, возглашаючи обычне: „Да благословитъ Тя Господь отъ Сіона“, по сѣмъ парохъ катедральный подае Архіерею кропило, пѣвцѣ же спѣваютъ: „Буди имя Господне благословенно“, а по сѣмъ „Вошелъ еси Архіерею...“, и всѣ входятъ передъ царскій врата, де Архіерей совершае обычній молитвы, и одѣваеся въ ризы архіерейскій.

4. По сѣмъ сѣдае Архіерей безъ митры на фалдистеріи передъ царскими вратами, лицемъ до народа, а назначеный къ тому священикъ, стоячій передъ вконою Спасителя, читае декретъ номинаціи Цѣсарскои, и двѣ Папскій буллѣ, именно буллю Provisionis, и до священьства и грамоту Митрополитальну, посвѣдчаючу, що Архіерей Юліянъ есть освященный. Булля до народа буде обвѣщена зъ амвона позвѣйше, о чѣмъ кажеся пôдъ точкою 8. Булля до Капитулы буде обвѣщена по именованю и уконституованю тоиже.

5. По сѣмъ сѣдае Высокопреосвященный Митрополитъ на приготовленôй передъ головнымъ Олтаремъ фалдистеріи, священикъ къ тому назначеный положитъ книгу Євангелія на колѣна ВПреосвященного Митрополита а Архіерей Юліянъ, колѣна приклонивши, зложитъ присягу пôсля формы приписаной въ буллѣ: „Cum Nos hodie Ecclesiae Stanislaopolitanae“. Въ тôй хвили выйде священникъ къ тому назначеный, одѣяный въ епитрахиль, въ супроводѣ двохъ клирикôвъ въ дальматикахъ, съ Епископскимъ Хрестомъ и стане въ пресвитеріи просто царскихъ врагъ.

6. Высокопреосв. Митрополитъ удасться на свое мѣсце, а Архіерей вôйшовши на Епископскій тронъ, удѣлитъ архіерейске благословеніе, и сидячи выслухае привѣтъ высказаный черезъ выбраного къ тому, если буде можливо, вѣкомъ найстаршого священика діецезального, и на той привѣтъ ôтповѣсть.

7. Заразъ по сѣмъ, стоячи на своѣмъ тронѣ безъ митры, начне имнъ Амврозіянскій: „Тебе Бога хвалимъ“, котрый хоръ зложеный зъ молодшого клира довершатъ и пôдчасъ того буде клиръ епархіяльный складати Архіереви обѣтъ преданности, цѣлуючи Єго въ десницю, набедренникъ и омофоръ. Если-бы спѣвъ Амврозіянского имна скорше скôнчився, можна спѣвати отвѣтну коляду.

8. По скôнченю сего акту начнеся Архіерейска литургія, пôдчасъ котрои по Евангеліи, замѣсто проповѣди, буде ôтчитаный Листъ Пастырскій, рускій переводъ Буллѣ до народа.

9. По укôнченôй Литургіи пôйде Архіерей на мѣсце, ôтдѣляюче пресвитерію ôтъ корабля церковного, одинъ же священикъ ôтчитае на амвонѣ Папске Бреве, силою котрого Архіерей есть уповажненый удѣлити Апостольске благословеніе съ повнымъ ôтпустомъ, котрого можутъ доступити всѣ присутствуючі вѣрній, котрі въ день торжества св. Тайны Покаянія и Евхаристіи пріймутъ и о згоду христіяньскихъ князѣвъ, выкорененье ересей, наверненье грѣшникôвъ и пôднесенье св. матери Церкви молитися будутъ. По ôтчитанôмъ Бреве удѣлитъ Архіерей згадане Апостольске благословеніе въ приписанôй формѣ, а по благословенію ôтчитае священикъ, на амвонѣ стоячій, церемоніяломъ приписане обвѣщенье удѣленого ôтпусту.

10. Повернувши знову передъ ôлтарь, пôднесе Архіерей звычайній, ритуаломъ приписанії многолѣтства, котрі хоръ ôтспѣвае, додаючи по многолѣтствію Цѣсарю „Имнъ народный“ (1. 2. и 5. строфу).

11. По сѣмъ ôтходитъ Архіерей на тронъ, складае зъ Себе ризы и, одѣвшися въ мантію, совершае молитвы благодарственній, и кроплячи вѣрныхъ священою водою, удаеся процесіонально до Своеи палаты.

12. На случай непогоды опустится першого и другого дня все, що внѣ церкви малобы дѣятися — принятіе ôтбудеся въ притворѣ Храма а по скôнченôй Литургіи Архіерей остане ôтпровадженый тôлько до вратъ Храма катедрального, зъ ôтки всѣ въ имя Боже розôйдутся.

ДОПИСИ.

Зъ Богородчаньского.

(*Въ справѣ недавныхъ выборôвъ посла до Сойму.*) Въ ч. 283 умѣстивъ „Нов. Проломъ“ дописъ зъ Богородчанъ про выборы посла до Сойму, повну тенденційнои неправды и злобы, на котру не ôтповѣсти — значило-бъ: qui tacet, consentire videtur. Авторъ дописи о. Алекс. Заклиньскій (якъ самъ менѣ заявивъ) не завагався анѣ на хвилю звалити цѣле свое фіяско на „раболѣпный гелотизмъ“ (якъ выражаесь) духовеньства богородчаньского, себе-жь представляе ветераномъ-патріотомъ и мученикомъ, „поставленымъ на судище, якъ Сынъ Божій, обруганымъ и оплюванымъ“. Такъ однакожь не есть. Причина фіяска о. Ал. Заклиньского була та, що цѣле духовеньство повѣта богородчаньского не хотѣло въ нѣякій способъ мати его за посла. Коли передъ кôлькома роками ôтбувались такі самі выборы и кандидатомъ правительственно-польскимъ бувъ также староста а кандидатомъ комитету руского бувъ честный дякъ Барабашь, парохіянинъ о. Заклиньского, — тогды упало на него сорокъ и кôлька голосôвъ, а и священики, тіи „гелоты и наемники“ а на ихъ чолѣ и о. Галиковскій, *той якъ вы его называете* „артистъ въ политичнôй гимнастицѣ“, — солидарно и неустрашимо голосували на ч. Барабаша. О. Заклиньскій грозивъ тогды, що якъ не поставлятъ его кандидатуры, ôнъ ôтмовитъ помочи и участи въ выборахъ. Теперь же, коли о. Заклиньскій дѣйстно поставився кандидатомъ, дôставъ всего 12 голосôвъ, а анѣ одинъ священикъ не явився при выборахъ!

На соборчику деканальнôмъ сеи осени въ Порогахъ пôшла рѣчь и про выборы посла. Тутъ заявивъ о. Галиковскій прилюдно, що при случаю урядового дѣла, яке недавно мавъ въ старостѣ, говоривъ съ старостою про выборы и заявивъ ему, що Русины повѣта богородчаньского ставлятъ кандидатуру о. сов. В. Ильницкого, директора рускои гимназіи у Львовѣ. П. староста заявивъ, що въ виду сеи кандидатуры ôнъ покажеся зовсѣмъ безсторонымъ. На тôй пôдставѣ ухвалено попирати кандидатуру о. Ильницкого. Рѣчь здавалася закôнченою, ажь тутъ о. Заклиньскій, яко предсѣдатель повѣтового комитету, розôславъ окружне письмо, завзываючи духовеньство пов. солотвиньского на зôбранье до Ракôвця въ дѣлѣ выбору посла и то пôдъ позоромъ иниціятивы обохъ партій рускихъ. Тутъ заявивъ о. Закл—скій 5 зôбранымъ священикамъ, що о кандидатурѣ о. В. Ильницкого и мовы бути не може, такъ само о кандидатурахъ пп. Искрицкого и Кулачковского — отже остаесь лишь ôнъ, яко едино-можливый кандидатъ. Зôбранії (5) священики далися склонити, а коли о. Закл—скій запытавъ о. Галиковского, якъ ôнъ ôтнесеся до сеи ухвалы, ôтповѣвъ, що дѣло кандидатуры уже рѣшене на соборчику, голосы же 5 священикôвъ и то такихъ, котрі звычайно не берутъ удѣлу въ выборахъ, не можутъ уважатись мѣродайными, однакожь — додавъ — ôнъ солидарности не зломитъ, если кандидатуру о. Закл—ого пріймe проче духовеньство и выборцѣ. О. Закл—скій, не пытаючи о то, не скликавши анѣ разу мѣсцевого комитету, представився яко кандидатъ повѣтового и центрального (котрого не було!) комитетôвъ на инсценованôмъ зôбраню выборцѣвъ въ Богородчанахъ, на котрôмъ кромѣ о. дек. Пачовского и кôлькохъ выборцѣвъ та й не-выборцѣвъ, переважно изъ Старыхъ Богородчанъ, нѣхто зъ духовеньства не явився. Результатъ такои акціи очевидно не мôгъ бути иншій, якъ бувъ.

Неправдою отже есть, яко-бы всѣ въ Ракôвци зôбранії священики безъусловно поставили кандидатуру о. Зак—ого и то поданьемъ руки скрѣпили, бо подати руку на прощанье, не значитъ ставити посла. Неправдою есть, яко-бы священики богородчаньского суд. повѣта вповнѣ згодились на рѣшенье зôбраня въ Ракôвци, бо нѣхто ихъ о то не пытавъ анѣ скликувавъ потому. Неправдою есть, яко-бы повѣтовый комитетъ ухваливъ кандидатуру о. Закл—ого, бо ôнъ, яко предсѣдатель анѣ разу его не скликувавъ. Неправдою и выдумкою есть также, яко-бы о. Галиковскій въ кôлька днѣвъ по зôбраню въ Ракôвци ôтносився до старосты п. Штрассера съ просьбою о принятье кандидатуры, — се зможе и певно не ôтмовитъ самъ п. Штрассеръ потвердити; такъ само выдумкою есть, яко-бы выборцѣ зъ Порогôвъ „nota bene жиды“ дали голосъ на п. старосту, бо анѣ одного выборця-жида зъ Порогôвъ не було, а лишь 4 христіяне, якъ также, що и самі священики голосували на п. старосту, бо жаденъ священикъ при выборѣ не явився а тымъ менше по выборѣ „ликовалъ и снѣданковалъ“, коли загремѣли мортиры и рознеслась пѣснь „Jeszcze Polska nie zginęła“.

О. Михаилъ Галиковскій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Єго Вел. цѣсарь*) повернувъ онегды зъ Гедели до Вѣдня и дававъ нынѣ авдіенціи въ палатѣ цѣсарскôй.

(*Министерство торговли*) потвердило нову тарифу Пôвнôчнои зелѣзницѣ цѣс. Фердинанда, котра въ першихъ дняхъ сѣчня буде оголошена въ „Вѣстн. зак. державныхъ. Тожь само министерство надало концесію п. Стан. Щепановскому въ Коломыи на будову локальнои зелѣзницѣ зъ Коломыѣ до Слободы Рунгурскои (загального простору $26^1/_2$ кильом. вразъ съ побôчною зелѣзницею зъ надвôрняньского передмѣстя Коломыѣ до Княждвора (7 кильом.) евентуально съ побôчною линіею ôтъ линіи головнои черезъ Мышинъ и Стопчатôвъ до Яблонова (15 кильом.)

(*Зъ соймôвъ краевыхъ.*) Соймъ долѣшно-австрійскій принявъ цѣлый рядъ внесень противъ волоцюгôвъ и ухваливъ на рôжного рода заведеня для волоцюгôвъ майже милiонъ зр. Такъ мае бути выставленый въ Кльостернайбургу краевый дôмъ примусовои роботы на 600 особъ, заведенье для поправы молодыхъ злочинцѣвъ на 200 особъ и два заведеня для дѣтей немаючихъ опѣки, одно для 200 хлопцѣвъ а друге для 200 дѣвчатъ.

(*Банъ хорватскій гр. Кинъ-Гедервари*) бувъ покликаный до Пешту, де прибувъ дня 27 с. м. и конферувавъ насамперѣдъ съ президентомъ министрôвъ, а ôттакъ бувъ на авдіенціи у цѣсаря. Банъ мавъ дати справозданье о положеню въ Хорватіи а ôттакъ и высказати свôй поглядъ що до обсадженя посады шефа секціи яля справъ шкôльныхъ; на ту посаду предложено Сневеда и правительство его приняло. — Въ справѣ загребскихъ актôвъ доносятъ зъ достовѣрного жерела, що цѣла та справа архивальна буде незадовго залагоджена въ способъ що всѣхъ мѣръ вдоволя-

ючій. Такожь має бути полагоджена справа актôвъ дотыкаючихъ погранича войскового, котрû теперь находятся въ министерствѣ вôйны.

Заграничнû Державы.

Справа сербско-болгарского мира. Члены межинародной комисіи войсковой повернули дня 26 с. м. до Вѣдня, а оберштлейтенантъ Черутти ôтъѣхавъ на завôзванье свого правительства иншою дорогою зъ Бѣлграду до Риму, щобы тамъ зложити докладне справозданье. Въ тôй самôй цѣли выѣхавъ такожь и нѣмецкій членъ комисіи войсковой, гр. Ведель, до Берлина; россійскій членъ комисіи, ген. Каульбарсъ, готовится такожь въ дорогу до Петербурга. — Ледве що сербско-болгарску справу звернено на мирну дорогу, якъ вже ходятъ вѣсти о новôмъ скликаню конференціи. Зъ Петербурга доносятъ, що мин. Гирсъ має выслати ноту до державъ, въ котрôй має предложити скликанье конференціи для залагодженя румелійского пытаня, але симъ разомъ вже не до Константинополя, але до якогось иншого мѣста. Гирсъ есть именно того переконаня, що результатъ конференціи зависитъ головно ôтъ того, хто есть предсѣдателемъ конференціи, бо пôдъ предсѣдательствомъ турецкого достойника не можна нѣколи осягнути цѣли. Пôсля вѣстей зъ Константинополя знову, нове скликанье конференціи выглядае такъ, якъ-бы то мало бути лишь докôнченье Константинопольской конференціи. бо зъ ôтти доносятъ. що въ тамошныхъ кругахъ политичныхъ якъ и въ Портѣ суть того переконаня, що миръ межи Сербіею а Болгаріею вже запевненый а италійскій посолъ, гр. Корти, котрый одержавъ приказъ остатись въ Константинополи такъ довго, доки цѣла справа не закôнчится, чекае лишь на послѣдне засѣданье конференціи. Инакше есть переконанье середъ жителѣвъ въ Туреччинѣ; тамъ суть всѣ того переконаня, що теперѣшна криза протягнеся ажь до весны, а тогды вмѣшаются въ цѣлу справу и бôльшû державы европейскû. Не мало интереснû вѣсти розходятся теперь о послѣдной конференціи. Такъ пишутъ до „Politik“ зъ Константинополя, що Австрія и Россія заняли були на послѣднôй конференціи таке становище, що зъ того можна було легко пôзнати, що обѣ сû державы ôтгравали велику ролю въ послѣдныхъ подѣяхъ на балканьскôмъ пôвъостровѣ, бо такъ Австрія якъ и Россія мали намѣренье скористати зъ данои хвилѣ, щобы перевести свои пляны на Всходѣ; одно лишь, що жадна зъ сихъ державъ не найшла помочи у другихъ державъ европейскихъ. На послѣднôй конференціи зробила Англія слѣдуюче предложенье: 1) Щобы плебисцитомъ засягнути рады жителѣвъ Всходнои Румеліи. Се предложенье яко революційне Австрія ôткинула; 2) щобы выбрати комисію, котра мала-бы выслѣдити тыхъ, що першû дали починъ до руху въ Филипополи въ цѣли сполученя обохъ Болгарій. Се предложенье ôткинула знову Россія. Италія не хотѣла въ сѣй справѣ попирати нѣ Австріи нѣ Россіи. Гр. Робилянтъ, министеръ дѣлъ внутрѣшныхъ въ Римѣ, старався знову доказувати Европѣ, що Италія держится на Всходѣ политики пôвнôчныхъ державъ такъ довго, доки они дѣлаютъ безкористно, але ôтступитъ заразъ ôтъ сеи политики, скоро они заявлятъ охоту якогось забору на Всходѣ. О дальшôмъ порядку на будуще на балканьскôмъ пôвъостровѣ не знаютъ въ Константинополи нѣчого, то лишь певно, що унію болгароку уважаютъ тамъ за fait accompli... Що тутъ бôльше людей интересуе, то есть положенье, яке має признатися Греціи, скоро буде полагоджена справа румелійска. Греція протестувала доси противъ всякого нарушеня берлиньскои угоды. Коли отже буде признана Европою велика Болгарія, то и Греція зажадае новои границѣ, а коли Европа не схоче сего признати, то Греція съ певностею якъ одинъ мужь повстане и буде въ сѣмъ случаю битися съ Туреччиною. Въ борбѣ съ Туреччиною Греція не устоится, але и то певна, що она ôтнесе не одну побѣду. Въ такôмъ случаю устане панованье Туреччины въ Европѣ, а Греція на всякій случай може щось зыскати. Тутъ суть того переконаня, що коли въ Европѣ стараются завести рôвновагу на балканьскôмъ пôвъостровѣ, Туреччина повинна порозумѣтися съ Грециею и вызначити ѣй таку границю, котра бы ôтповѣдала бажанямъ грецкого народу. — О скликаню конференціи доноситъ знову „N. fr. Presse“, що переговоры въ справѣ скликаня конференціи въ цѣли залагодженя справъ балканьскихъ ôтложено ажь на часъ, доки не розъяснится внутрѣшне положенье въ Франціи.

Россія. На часъ святъ приѣде царь и цариця до Петербурга. — Гр. Адлербергъ має выѣхати яко представитель царя на ювилей цѣсаря Вильгельма до Берлина. — Россія забираеся остро до Нѣмцѣвъ въ провинціяхъ прибалтійскихъ. Правительство постановило передати пôдъ управу министерства просвѣты всѣ школы лютераньскû въ Ливляндіи а такъ само такожь народнû школы и семинаріи учительскû въ Естляндіи и Курляндіи. Не мале занепокоенье выкликала въ Финляндіи поголоска, що войска финляндскû маютъ бути що року покликуванû до вправъ пôдъ Краснымъ селомъ. Финляндія творитъ якъ звѣстно автономичне княжество и войска еи не стояли доси нѣколи въ Россіи. Доперва сего лѣта, коли царь бувъ въ Финляндіи розôйшлась була поголоска що царь россійскій а вел. кн. финляндскій бажае, щобы войска финляндскû приходили що року на вправы пôдъ Краснымъ селомъ. Вѣсть ся выкликала була велику сензацію, але скоро заборонено о тôмъ згадувати. Теперже та сама вѣсть розôйшлась знову яко вже рѣчь певна и выкликала загальне невдоволенье. Запримѣтити до сего потреба, що на соймѣ финляндскôмъ въ 1878 р. въ першôмъ параграфѣ проекту закона о краевôй оборонѣ було такъ сказано: „Сила военна Финляндіи мае на цѣли оборону престола и державы.“ Така ст...зація не подобалась въ соймѣ и еи змѣнено такъ: „Сила военна Финляндіи мае на цѣли оборону предстола и ôтчины а тымъ самымъ и державы. Покликуванье войска финляндского противилось-бы отже духови закона и цѣкава рѣчь якъ та справа буде теперь залагоджена. — Вѣсть о приѣздѣ кн. Александра болгарского принято въ Петербурзѣ съ недовѣрьемъ а въ тамошныхъ кругахъ политичныхъ суть тои думки, що добрû ôтносины межи Россіею а Болгаріею не можутъ ôтъ разу наступити а мусятъ поволи разомъ съ ходомъ подѣй поступати. Особисте выступленье князя есть зовсѣмъ злишне, бо могло-бы лишь выкликати певне непорозумѣнье у сусѣдôвъ. Похвала князя болгарского, высказана россійскимъ официрамъ, зробила въ Россіи дуже добре враженье а белгійскій „Nord“ называе еи навѣть запорукою згоды и першимъ крокомъ до порозумѣня а тымъ самымъ и до повнои змѣны ситуаціи.

Франція. Дня 28 с. м. ôтбувся въ Верзалю выборъ президента републики. Вже доовѣта прибули до Верзалю всѣ члены правицѣ, бо они хотѣли заняти всѣ мѣсця по правôй сторонѣ, щобы такъ при выборахъ выступити збитою масою; другû члены зôбралися доперва пôзнѣйше. Скоро заповнилися такожь и льожи; представителѣ всѣхъ державъ навѣть тунискій кн. Таебъ съ цѣлымъ своимъ дворомъ. богато аристократіи, журналисты и кореспонденты зъ всѣхъ краѣвъ биткомъ заповнили льожи. Середъ присутныхъ запанувала велика цѣкавôсть, бо розôйшлась була поголоска, що правиця хоче переформувати ôтчитанье якогось заявленя и що буде поставлена кандидатура Бриссона, мимо того що ôнъ заявивъ, що не прійме президентуры. О першой год. одинъ зъ гисіеровъ (недѣлѣвъ) крикнувъ: „Monsieur le président!“ и до салѣ вôйшовъ президентъ сенату, старенькій Льероае. Ôнъ занявъ мѣсце за столомъ и давъ знакъ звôнкомъ. Въ сали все притихло. Теперь заявивъ президентъ, що національный збôръ зôставъ скликаный на пôдставѣ арт. 2 конституціи зъ дня 25 лютого 1875. На то крикнувъ бонапартистъ Кунео д' Орнано: „Збôръ узурпаторôвъ!“ (Браво зъ правицѣ; лѣвиця взывае до порядку.) Президентъ говоривъ дальше: „Президентъ републики бувъ выбраный на сѣмъ лѣтъ, а теперь треба его знову выбирати“. По сихъ словахъ наставъ въ палатѣ страшный крикъ и шумъ, бо якъ разъ въ сѣй хвили вôйшли до палаты реакційнû послы зъ департаменту Тарнъ-е-Гаронъ, котрыхъ выбôръ зъ першу уневажнено, а котрû ôттакъ зôстали знову выбранû. Кедрель хотѣвъ выйти на трибуну, але президентъ не позволивъ ему, а гисіеры заступили ему дорогу. Въ палатѣ наставъ ще бôльшій крикъ, а Кедрель промовивъ: „Я жадаю голосу, щобы поставити внесенье на ôтроченье конгресу ажь до часу, коли тыхъ 350.000 пословъ, котрыхъ представителямъ ôтобрано мандаты, будутъ знову заступленû! (Голосы: Дарма! Треба голосувати! При выборахъ нема дебаты!) Касанякъ кричитъ: „Вашь конгресъ незаконный!“ Кедрель хоче знову дôстатися на трибуну, але гисіеры знову заступаютъ ему дорогу и не пускаютъ, а въ палатѣ повстае на ново страшный крикъ. Президентъ взывае до порядку, а ôттакъ каже: „Коли збôръ народный позволитъ, то сповню мôй обовязокъ. (А звертаючись до правицѣ:) Позаякъ вы дали вже волю своимъ чувствамъ, то позвольте народному зборови, щобы ôнъ сповнивъ свôй мандатъ.“ Опôсля ôтчитавъ президентъ законы и декреты, ôтносячûся до выбору и сказавъ: „Теперь ôткрываю народный збôръ!“ Касанякъ кричитъ: „О чотыры департаменты меншій, котрû тутъ незаступленû. Кедрель хоче знову выйти на трибуну, але гисіеры не пускаютъ его. Жолибоа кричитъ; „Що, насъ не пускаютъ на трибуну?“ Касанякъ (до лѣвицѣ): „Вы не маете права стерегчи трибуны.“ — Президентъ: „Заклинаю народный збôръ, удержати порядокъ. Я ту представителемъ закона и конституціи; (а звертаючись до лѣвицѣ:) прошу васъ заховайте спокôй и порядокъ и заховуйтесь такъ якъ пристало на народный збôръ, котрый може гордитися своими правами.“ Касанякъ кричитъ знову: „Трибуны пильнуютъ узброенû слуги!“ — Президентъ: „Права всѣхъ членôвъ будутъ стерегчися, але пôдъ условіемъ, що они будутъ такожь права всѣхъ перестерѣгати. Кедрель жадавъ голосу; я думавъ надъ тымъ, чи маю ему дати голосъ. Пôсля конституціи вы лишь тѣло выборче..“ Лямбертери: „Есть прецѣ якійсь регуляминъ.“ — Президентъ: „Якъ-бы бувъ якій, я бы его вже давно уживъ; на жаль нема нѣякого.“ — Касанякъ: „То отже анархія.“ — Поль Бертъ: „То вы, що организуете анархію.“ — Кедрель: „Добре, то я хочу говорити о регуляминѣ.“ (Голосы: Нема жадного.) — Президентъ: „Чи хочете може не допустити, щобы народный збôръ сповнивъ свôй обовязокъ? Якъ буде дальше панувати непорядокъ, то я буду змушеный закрыты засѣданье. (Голосы зъ лѣвицѣ: Такъ розпочинайте выбôръ, на то мы тутъ зôйшлися.) — Лямбертери: „Коли нема регуляминy, для чого-жь пильнуютъ трибуны?“ — Президентъ: „Я тутъ урядую не на пôдставѣ регуляминy, а на пôдставѣ конституціи. Сила не переможе тутъ права.“ — На послѣдокъ приступлено до выбору. На трибунѣ уставлено двѣ урны: одну на карточки, а другу на кульки контрольнû. Секретарь стану, Гейо, пильнуе урнъ. Ôтчитуванье именъ пословъ розпочалося ôтъ буквы Л. Правиця розсерджена выйшла зъ салѣ. Коли президентъ сказавъ: Теперь розпочинаеся читанье для тыхъ, що ще не голосували, крикнувъ Касанякъ: „Мы не хочемо голосувати!“ — О 4 год. скôнчилося голосованье. О 5 год. явився въ сали знову президентъ Льероае и середъ глубокои тишины оголосивъ результатъ выборôвъ. Ôтдано 589 голосôвъ а мѣжь тыми 13 бѣлыхъ картокъ ôтъ членôвъ правицѣ. Абсолютна бôльшôсть выносила 289 голосôвъ. Жиль Греви одержавъ 457 голосôвъ. (Грôмкû оклики: Най жіе република! Най жіе нашъ старый президентъ Греви!) — Бриссонъ одержавъ 68, Фрейсине 14, Анатоль деля Форжь 10, а 27 ôтдано на рôзныхъ иншихъ кандидатôвъ. По оголошеню результату голосованя сказавъ Льероае: Симъ оголошую Жиля Гревіого президентомъ републики. (Грôмкû и невтыхаючû оплески и оклики: „Най жіе република!“)

Сербія. „Presse“ доноситъ, що мимо всякихъ заперечень запанувала въ Сербіи кризисъ министеріяльна. Кажутъ, що Гарашанинъ постановивъ на всякій случай уступити. Въ краю настала дуже критична ситуація. Жадна партія не жадае змѣны дотеперѣшнои политики, прихильнои Австріи, але всѣ домагаются радикальнои змѣны политики внутрѣшнои. Въ кругахъ поступовцѣвъ и народовцѣвъ говорятъ, що наколи-бы король принявъ димисію Гарашанина, они не пріймутся за зложенье кабинету, доки Гарашанинъ не оправдаесь передъ скупштиною. — Болгаре зруйнували и ограбили Пиротъ зовсѣмъ, забираючи съ собою все, що лишь було можна, навѣть великій дзвôнъ зъ церкви. Якъ розказуютъ жителѣ мѣста, рабували Болгаре якъ-разъ пôдъ той часъ, коли мали вже мѣсто опустити. Округъ Пиротскій поставлено въ станъ облоги.

НОВИНКИ.

— **Внесенье пос Романчука** въ справѣ выкладового языка руского прійде въ соймѣ вже въ суботу на порядокъ дневный.

— **Ма интронизацію** Преосв. еп. Ю Пелеша приѣде такожь специяльный делегатъ вѣденьскои нунціятуры монсиньоръ Страніеро, шамбелянъ римского престола. Дня 8 сѣчня приѣде м-ньоръ Страніеро до Львова, зъ ôтки ôттакъ выѣде разомъ съ Преосв. еп. Юліяномъ до Станиславова.

— **Управляючій совѣтъ „Народного Дому“** розписуе конкурсъ на двѣ стипендійнû пôдмоги имени Льва Мацѣлиньского по 50 зр. и на одну стипендійну пôдмогу имени Теодора Блажкевича на 80 зр. рôчно. Старатись можутъ о тû пôдмоги ученики всѣхъ школъ въ краю, при тôмъ однакъ мусятъ выказатись, що суть уроджеными въ Галичинѣ, греческого обряду и рускои народности, не маютъ средствъ до удержаня а ôтзначаются якъ пôдъ взглядомъ наукъ, такъ и поведеня. Поданя належитъ вносити черезъ компетентнû власти школьнû до управляючого совѣта „Народного Дому“ найдальше до 3 (15) сѣчня 1886 р.

— **Зъ причины холеры**, проявившоися въ Тріестѣ, выдало намѣстництво розпорядженье до всѣхъ старостъ и президентôвъ мѣстъ Львова и Кракова, приказуючи имъ, щобы они пильно доглядали того, щобы такъ заѣзды якъ и домы приватнû, до котрыхъ приѣхали-бы особы зъ Тріесту, заразъ доносили о тôмъ властямъ громадскимъ. Власти тû маютъ заразъ перевести ревизію лѣкароку, а на случай потребы изолювати хорыхъ и зарядити десинфекцію занечищеныхъ предметôвъ.

— **Увôльненье ôтъ оплаты почтовои.** Министерство торговлѣ выдало розпорядженье до дирекцій почтовыхъ, пôсля котрого всѣ кореспонденціи урядовû межи репрезентаціями повѣтовыми а урядами громадскими суть вôльнû ôтъ оплаты почтовои.

— **Д-ръ Ритнеръ** бувшій професоръ университету львôвского а теперь совѣтникъ намѣстництва мае бути, пôсля новѣйшихъ донесень газетъ, именованый совѣтникомъ при министерствѣ просвѣты.

— **Епископъ суфраганъ перемыскій Игнатій Лобосъ** именованый постановленьемъ Цѣсаря зъ дня 15 грудня епископомъ лат. въ Тарновѣ.

— **Опорожненû посады.** Експедиторôвъ почтовыхъ: 1) въ Старôмъ-селѣ, пов. бобрецкого, за контрактомъ службовымъ и за 200 зр. кавціи съ 200 зр. платнѣ и додаткомъ 120 зр.; 2) въ Журавици пов. перемыского, пôдъ такими самыми условіями. Подаватись о тû мѣсця належитъ до дирекціи почтъ и телеграфôвъ у Львовѣ. — Опорожнене есть мѣсце лѣкаря въ Устечку, пов. залѣщицкого, съ платнею 250 зр. а. в.

— **Рада мѣста Коломыѣ** розписала конкурсъ на посады: секретаря. канцелиста, архитекта, елева будôвництва, инспектора полиціи и управителя мѣскои пожарнои сторожи. Речинець подаватись о тû мѣсця уплывае съ днемъ 15 л. сѣчня 1886.

— **Въ Рудкахъ** засуспендовано, — якъ доноситъ „Kurjer Lw.“, перенесеного тамъ недавно зъ Бôбрки инспектора податкового, а до для того, що выточено противъ нему слѣдство о надъужитье власти урядовои.

— **Огонь** выбухъ минувшои недѣлѣ въ каплици краковского еп. Дунаевского. Ôгъ малои лямпки, умѣщенои при стѣнѣ, занялись драперіи, а ôттакъ огонь ушкодивъ образы и престолъ. Огонь запримѣтивъ першій самъ епископъ, на его крикъ збѣглася служба и загасила огонь.

— **Похороны д-ра Глязера** ôтбулись дня 28 с. м. у Вѣдни дуже торжественно. Въ похоронахъ взяли участь всѣ министры и представителѣ властей цивильныхъ и войсковыхъ. Цѣсарску родину предотавляли архикнязѣ Вильгельмъ и Райнеръ.

— **Памятникъ Виктора Емаиуила**, стоячій на пляцу Гранъ Мадре де Ріо въ Туринѣ, знищивъ хтось въ ночи зъ 6 на 7 с. м. при помочи пôдложеного динамиту.

— **Въ Керешмезо**, на Угорщинѣ ôткрыто богатû жерела нафты. Нафту експлоатуютъ выключно заграничнû предпріемцѣ, котрû на передъ покупили грунты. Теперь працюе тамъ щоденно надъ 200 робôтникôвъ, а нафта прибувае що разъ обильнѣйше.

— **Д-ръ Симеонъ Флешнеръ** ôтворивъ канцелярію адвокатску у Львовѣ при ул. Бригидскôй ч. 10.

— **Рабунокъ на улици** лучився у Львовѣ въ ночи 25 с. м. на розѣ улицѣ Мицкевича и Зигмунтôвскои. Три незнанû злочинцѣ напало на п. Г. и выдерли ему годинникъ вартости 200 зр.

— **Траса зелѣзницѣ зô Львова до Белзця** мае бути поведена пôсля донесеня урядовои газеты въ слѣдуючій способъ: Выйде она зъ всхôдной стороны двôрця зелѣзницѣ Кароля-Людвика у Львовѣ, перетне коло магазинôвъ артилеріи трактъ Ярославскій, а ôттакъ переходити буде коло Рясни польскои, Звардоня, Зашкова, Мокротына, Мацошина и Жовкви. Въ Жовквѣ звернена буде траса въ направленю до Глиньска. а ôттакъ до жовкôвско-равского гостинця, вздовжь котрого пôйде ажь до Равы, зъ ôтки потягнесь черезъ Гребѣнне, Мосты малû и Любчу до Белзця. Послѣдна точка зелѣзницѣ буде ôтдалена о $2^1/_2$ кильометра ôтъ россійскои границѣ.

— **На Рускій Спѣванникъ Виктора Матюка** прислали дальше Вп Игнатій Полотнюкъ зъ Кристинополя 50 кр.; Косма Боднаръ, ученикъ пѣвчого заведеня въ Перемышли 20 кр.; Василій Мартинюкъ зъ Ôкна 1.20 зр.; Володимиръ Вахнянинъ зъ Дуброва 1 зр.; о. Левъ Витошиньскій зъ Глубокого 1 зр; о Іоанъ Щуровскій зъ Струтина выжного 1 зр.; Симеонъ Дуткевичь зъ Пôддубець 1 зр. — *В Матюкъ.*

— **Дрôбнû вѣсти.** Цѣсарь жертвувавъ на погорѣльцѣвъ громады Цебрôвъ, пов. тернопôльского, 300 зр. — Рада громадска въ Пôдволочискахъ удѣлила намѣстникови Залескому почетне горожаньство. — Въ Празѣ умеръ графъ Иванъ Сальмъ-Райфершайдъ, одинъ зъ знатнѣйшихъ пословъ ческого сойму. — Въ Пештѣ умеръ Кароль Губеръ, професоръ тамошнои музичнои академіи и славный композиторъ. — На ловахъ, урядженыхъ коло Залѣщикъ въ часѣ польскихъ святъ, одержавъ властитель Чорткова и Дуплискъ п. Витолдъ Воляньскій, пострѣлъ сернячимъ шротомъ въ праве лице. — Посолъ Оттонъ Гавзнеръ звихнувъ собѣ ногу и зъ тои причины не бере участи въ нарадахъ Сойму. — Є. Вел. цѣсарь мае приѣхати въ 1886 р. на маневры до Галичины. — Въ Травнику въ Босніи далося почути въ ночи дня 28 с. м. сильне землетрясенье; тоижь самои ночи було такожь землетрясенье и въ Тридентѣ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

Введенû оо.: Николай Демчишинъ яко сотрудникъ въ Золотникахъ; Михаилъ Величко яко капелянъ въ Молодинчу.

Митрополича консисторія вставилася до намѣстництва о запрезентованье о. Евгенія Левицкого на Акрышоры.

Президія намѣстництва годится на каноничну институцію для о. Александра Мироновича въ Петриковѣ.

До помочи въ душстаровництвѣ для пароха въ Старомѣщинѣ призначеный еромонахъ о. Антôнъ Загоровичь съ мѣсцемъ проживаня въ Заднишôвцѣ.

ПОСМЕРТНÛ ВѢСТИ.

О. Димитрій Строцкій, парохъ въ Рудникахъ пов. жидачѣвского, упокоився 29 л. с. м. въ 64 роцѣ дѣятельного житя. Вѣчная ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Коляды и щедрôвки“** зредагованû Юріемъ Федьковичемъ выдало товариство „Просвѣта“ по цѣлковитôмъ вычерпаню першого накладу, въ другôмъ накладѣ, доповненôмъ. Цѣна примѣрника 10 кр. а. в.

Переписка Редакціи и Администраціи

Вп. Іос. Игн. въ Велдѣжи. Въ слѣдуючôмъ числѣ. — **Всч. В. М. въ М.** Фейлетонъ Вашь помѣстится по святахъ. Дякуемо.

Подяка.

Подобалося Всевышному взяти намъ до Себе нашу любеньку донечку Теклюсю, нашу едину потѣху и надѣю. Хто зазнавъ подôбнои намъ долѣ, хто бачивъ, якъ его дитя бореся съ смертею, якъ ныдѣе съ кождымъ днемъ, якъ погасаютъ тіи яснû очи, въ котрыхъ родичѣ знаходятъ ôтраду и потѣху въ найтяжшôмъ горю, той пôйме наше тяжке горе, яке насъ постигло утратою нашои дитины.

Въ тôмъ тяжкôмъ горю знайшлися люде, що радою и добрыми учинками старалися нашу недолю вменшити, и тымъ нашимъ Добродѣямъ складаемо прилюдну подяку. Дякуемо сердечно Вп. д-ру З. Князьолуцкому, котрый щиро заходився коло нашого дитяти и посвячавъ всѣ свои силы, щобъ намъ дитину уратувати. Дякуемо сердечно Впр. отцямъ Торовьскому, Темницкому и Гробельскому, що не ôтказали христіяньскои прислуги на похоронѣ нашои дитины. Дякуемо сердечно Вп. Питомцямъ гр. к. семинаріи, що численно прибули на похоронъ и прекраснымъ и до глубины душѣ трогаючимъ спѣвомъ звеличили сей сумный обрядъ, а въ серця нашû влили потѣху и ôтраду. Дякуемо въ кôнци всѣмъ тымъ Другамъ и Знакомымъ що численно зôбралися ôтвести нашу дитину на мѣсце вѣчного супокою. Всѣмъ тымъ ВП. Добродѣямъ щиро-сердечне спаси Богъ и горяча слеза подяки! — *Андрій и Наталя Чайковскû.*

Надôслане.

Брокгауза конверзаційного лексикона (тринайцяте выданье въ 13 томахъ) скôнчилося передъ рôздвомъ с. р. три чверти цѣлого выданя, бо якъ разъ теперь закôнчився съ 180 зошитомъ дванайцятый томъ и можна вже получити его въ оправѣ. И сей томъ доходячи ажъ до слова Phoxos мѣститъ въ собѣ якъ и всѣ попередні бôльше, якъ потрôйне число артикулôвъ, які мѣстилися въ ôтповôднôмъ томѣ дванайцятого выданя, именно 6856 противъ 2232. Не менше якъ черезъ збôльшенье числа артикулôвъ, зыскавъ сей томъ такожь и въ кождôмъ иншôмъ взглядѣ на повнотѣ, переглядѣ и выгôдной ужиточности. Множество новины ôтповѣдной часови находится всюды, де лишь отворимо сей томъ: на поли знаня краѣвъ и народôвъ въ артикулахъ Neuguinea Nordpolexpedition, Norwegen, Oceanien, Osmanisches Reich, Oesterreichisch-Ungarische Monarchie, Ostindien, Ostrumelien, Ostseeprovinzen; на поли политики, вôйны и торговлѣ въ артикулахъ Orientkrieg, Panslavismus, Papst, Parlament, Panzerschiffe, Pacific-Eizenbahn, Panamakanal (съ картою) на поли штуки въ артикулахъ Musik, Oper, Olympia, Pantheon, Pergamon и такъ дальше въ кождôй галузи науки. Крôмъ численныхъ дереворатôвъ въ текстѣ поясняютъ и украшаютъ сей томъ 3 красні хромолитографичні таблицѣ: найважнѣйші ордеры, полихромичні орнаменты, хоробы ростинъ; дальше 21 таблицъ съ образками рытыми на деревѣ: Muskeln des Menschen, Nerven des Menschen, Pferderassen, Nagethiere, Papageien, Palmen, Nadelhölzer, Nahrungspflanzen, Officinelle Pflanzen, Oel- und Fettpflanzen, Niederwalddenkmal, Pariser Bauten, Olympia-Ausgrabungen, Pergamon-Ausgrabungen, Nähmaschinen, Oefen, Papierfabrikation; endlich 12 colorirte Karten: Niederlande und Belgien, Nordamerika, Oceanien und Australisches Festland, Oesterreich-Ungarn [3], Oesterreich ob und unter der Enns, Osterreichisches Küstenland, Ostindien [2], Palästina, Paris und Umgegend. Словомъ, дванайцятый томъ показуеся зô всѣхъ мѣръ яко рôвнорядна часть сего такъ богато улѣпшеного найновѣйшого выданя Брокгауза лексикона конверзаційного.

Съ симъ числомъ розсылаеся Предплатникамъ „Библіотеки найзн. повѣстей“ 2 и 3 аркушь повѣсти Додета „Пабобъ“.

Съ днемъ 1 сѣчня 1886 змѣняесь порядокъ ѣзды на зелѣзничôмъ шляху Дрогобычь Борыславъ въ той спосôбъ: Поѣзды мѣшані ôтходятъ зъ Дрогобыча о год. 5·50 рано, 9·50, 12·25 и 3.10 въ день и 6·40 вечеромъ, а приходятъ до Борыслава о 6·31 рано, 10·31, 1·06 и 3·51 въ день, и 7·21 вечеромъ. Зъ Борыслава ôтходятъ о 7·33, 11·11, 1·39 и 4·28 въ день и о 7·59 вечеромъ: а до Дрогобыча приходятъ о 8·12, 11·50, 2·17, 5·07 въ день и 8·38 вечеромъ.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 103—?

Специяльности и универсальні средства, францускі и инші, якъ черезъ ню такъ и черезъ инші фирмы оповѣщувані.

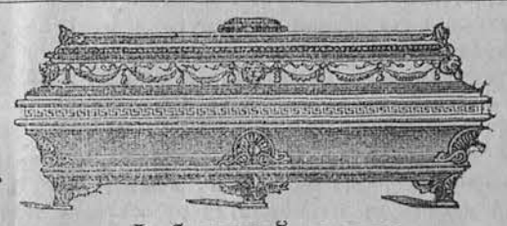

Фабричный складъ

домовинъ металевыхъ въ великôмъ выборѣ урядили мы для Бродôвъ и окодицѣ въ торговли п. В. Адамовича въ Бродахъ, о чѣмъ П. Т. Публику повѣдомляемо

Леопольдъ Вольфъ,
1529 3—5 Вѣдень, I.

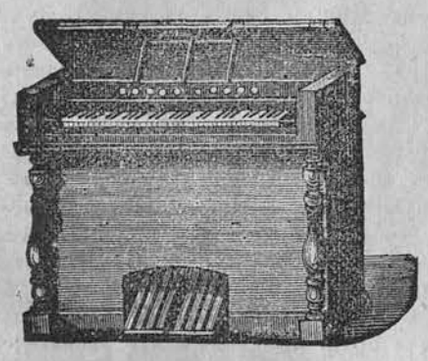

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажані отцѣ духовні уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае такожь на раты.

1372 33—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Найдешевше руске литературне выдавництво „Руско-украиньска Библіотека Евгенія Олесницкого“ выходитъ у Львовѣ почавши ôтъ 1-го грудня р. 1884.

Доси вышло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючій литературный матеріялъ:

1. **Запорожцѣ,** оповѣданье Ивана Нечуя-Левицкого . . 10 кр.
2. **Сонцѣ мары молодого пытомця** оповѣданье В. Барвѣньского 10 кр.
3—4. **Оповѣданя Олекси Стороженка** (Серія перша) первѣстно 20 кр. по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . 10 кр.
5. **Prima Vera,** поезіи Юліи Шнайдеръ . . . . 10 кр.
6. **Оповѣданя Д. Мордовцева** 10 кр.
7—10. **Юрій Горовенко,** повѣсть Красюченка . . . 40 кр.
11. **Въ Карпатахъ,** Ив. Нечуя Левицкого, цѣна . . 10 кр.
12. **Галицкі окразки,** Ив. Франка, серія I., цѣна . . 10 кр.
13. **Лихій день,** Григорія Григоріевича, цѣна . . 10 кр.

Предплачувати можна на бôльші число выпускôвъ наразъ, пересылаючи ôтповѣдну квоту (1 або 2 зр.) на руки выдавця (ул. Словацкого ч. 6). Замовляти можна такожь поодинокі выпуски, додаючи за поодинокій выпускъ 2 кр., а за подвôйный 5 кр. на оплату порта.

НОВООТКРЫТА ТОРГОВЛЯ

хиньско-россійскои

ГЕРБАТЫ

Е. Ф. РИДЛЯ

у ЛЬВОВѢ

поручае маевого збору:

½ кильо Congo	1 зр.	60 кр.
„ Souchong чор. сборъ м.	3 „	— „
„ Souchong чорна .	2 „	— „
„ Kaysow	4 „	— „
„ Melange de Londres	4 „	— „
„ Pecco	3 „	— „
„ Караванна	4 „	— „
„ Караванна найпередн.	6 „	— „
„ Гумповъ перлова .	3 „	— „
„ Гумповъ ôтлична .	4 „	— „

Чорна гербата Souchong маевый збôръ въ оригинальныхъ хиньскихъ скринкахъ и оловомъ опакована 3 зр. 70 кр. Гербатяні высѣвки ½ кильо 1 зр. 20 кр. въ найлуч. гербаты ½ кильо 1 зр. 50 кр

Замовленя зъ провинціи высылаются оборотною почтою.

Опакованье нечислится. 1444

„ШКОЛЬНА ЧАСОПИСЬ“

Письмо педагогично-наукове

пôдъ редакціею

Григорія Врецьоны

учителя въ ц. к. взоровôй школѣ съ выкладовымъ языкомъ рускимъ

выходитъ у Львовѣ вже шестый рôкъ що 1 (13) и 16 (28) дня кождого мѣсяця и мѣститъ въ собѣ: 1) розправы педагогичні, дидактичні и методичні; 2) розправы научні и описы; 3) загальні розправы зъ школьництва и гигіены; 4) Вѣсти о читальняхъ; 5) дѣяльнôсть товариствъ педагогичныхъ; 6) дописи зъ краю; 7) справозданя и ôтозвы; 8) дѣяльнôсть кружкôвъ учительскихъ; 9) вѣсти о новыхъ книжкахъ; 10) новинки; 11) именованя конкурсы и оголошеня; 12) посмертні згадки и т. д.

Ся одинока часопись школьна редагована щирымъ патріотомъ рускимъ и взоровымъ учителемъ душею и тѣломъ ôтданымъ справамъ школьнымъ и публичного выхованя коштуе на цѣлый рôкъ лишь 3 зр.; на пôвъ року 1 зр. 50 кр., на третину року 1 зр. Поодиноке число коштуе 15 кр. Пренумерату можна присылати або просто до Редакціи „Школьнои Часописи“ ул. Хорущина ч. 11 або черезъ рускі часописи у Львовѣ.

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 8—0

Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

„БАТЬКÔВЩИНА“

Найлѣпша и найприступнѣйша часопись для народу, порушаюча всѣлякі справы дотыкаючі интересы руского народу выходитъ вже 7 рôкъ у Львовѣ и тѣшится загальною симпатіею въ цѣлôмъ краю. „Батькôвщина“, котра здобула собѣ поважне становище въ широкихъ кругахъ рускои публики повинна знайти приступъ въ кождôй закутинѣ нашого краю тымъ бôльше, що предплата еи невелика, бо выноситъ за цѣлый рôкъ 4 зр., за пôвъ року 2 зр., а за чверть року 1 зр. „Батькôвщина“ выходитъ що тыждня въ пятницю о 5-ôй год. вечеромъ. Пренумерату найлѣпше присылати до Администраціи „Батькôвщины“ ул. Академична ч. 8 або черезъ рускі часописи.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. уприв. галиц.

Акцій. Банку Гипотечного

1349 54—? купуе и продае

всѣ ефекты и монеты

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечні и 5% Листы Гип. преміовані

котрі пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ д. 17 грудня 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ фондовыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ войсковыхъ, на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити.

(до вылосованя съ 10% премією т. е. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи.

Цѣс. кор. уприв. галицкій

АКЦ. БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдае **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВІ

4% платні въ 30 днѣвъ по выпов.
4½ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 55—?)

---

5 килеві

БОЧÔВКИ ВИНА

поручае

ТОРГОВЛЯ ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКАЙСКИХЪ ВИНЪ

К. Ф. ПОПОВИЧА

1257 (49—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочôвка	Гегеляйского столового .	2 зр. 10 кр
1 „	Гегеляйского столового лучшои якости 2 зр. 30 кр. и	2 „ 50 „
1 „	Гегел. стол. ароматичного	2·70 и 3 зр
1 „	Самородного вытравного .	4 зр. 30 кр.
1 „	Ермелеки-Бакаторъ стол.	2 „ — „
Червоні вина: 1 бочôвка Viszontai		2 „ 50 зр.
1 бочôвка Viszontai старе	. .	3 „ — „

Повысше наведені цѣны розумѣются вразъ съ бочôвкою окованою желѣзными обручами и оплаченымъ портомъ почтовымъ, такъ що благосклонный ôтбиратель жадныхъ бôльше коштôвъ не поноситъ. Купуючи вина особисто тôлько у продуцентôвъ ручитъ за здоровi добрі, натуральні и лучші вина якъ зъ Вершецъ, и проситъ о ласкаві замовленя.

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае Всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ при надходячихъ святахъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

На Коляды поручаю для дѣтей:

Коляды або пѣснѣ на Рождество Христове по 20 кр.
Образки малі съ рускими написями за 100 штукъ по 35 кр., 40 кр., 45 кр., 60 кр. и зр. 1 и высше.
Медалики и хрестики францускі розличнои величины по 8 кр., 10 кр., 15 кр., 20 кр. и высше за тузинъ.

О ласкаві замовленя упрашаю!

1541 3—0 **В. Стахевичъ въ Тернополи.**

На зиму

Рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовi, мешты, камашѣ, хустки на шію шовковi и вовняні, шапки зъ футра, зъ сукна, бѣлые трикотове дра Єгера, кальошѣ и т. д. 1516 6—10

поручае дуже дешево

Магазинъ товарôвъ модныхъ, бѣля мужеского и выробôвъ рукавичныхъ

Братей **Лянгнеръ**

Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

Вже выйшовъ

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ „Просвѣты“

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Цѣна 50 кр.

Змѣстъ: Календарь историчный, астрономичный и церковный. — Мѣсяцѣ съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, ôтмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — Часть информаційна: Цѣсарска родина. Выказъ оплатъ стемпловыхъ за найважнѣйші справы правні, документы, поданя и т. и. Скалѣ стемпльовi. Розкладъ ѣзды на галиц зелѣзныхъ дорогахъ. Щадницѣ почтовi (I—XXXVI). — Уставъ церковный на рôкъ 1886, у укладу о Теодора Мельника (Стор. 1—56). — Часть литературна: Вечѣръ на Украинѣ [Тараса Шевченка]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвѣнокъ]. Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С. Метеллѣ]. Гульнара [оповѣданье Павла Свенцицкого, переложивъ В. Лукичъ]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею вмирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самойловичъ и Дорошенко [Пôсля М. Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Володимиръ Навроцкій, Павло Чубиньскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнилъ Сушкевичъ, Константинъ Бобинчичъ, Василь Продань, Олександръ Духновичъ. Лѣтопись суспôльныхъ роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол. Барвѣньскій]. Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д-ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ Н. Зандрока]. Смѣшне. [Стор. 1—134]. Рôзні оголошеня. — Илюстраціи: Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просвѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ. Замовляючі въ „Просвѣтѣ“ зъ провинціи долучатъ 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

Позаякъ накладъ невеликій; просимо спѣшитися зъ замовленями. Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (5—?)

„ДЫМЪ“,

повѣсть Ив. Тургенева. Цѣна 1 зр. 50 кр., съ пересылкою 1 зр. 70 кр.

Дôстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійскôй.

Велика партія останкôвъ сукна

(3 до 4 метры)

у всѣхъ краскахъ, на одяги мужескі, на загортки, жѣночі мантлѣ ôтъ дощу, на жѣночі плащѣ — розсылае за послѣплатою **за останокъ по 5 гульд.**

L. Storch, Brünn.

Остатки не до вподобы принимаеся назадъ. Взôрцѣ высылаются по присланю 10-крейцаревои марки.

1292-21-26

Выдавець и редакторъ **Иванъ Белей.**

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 140 Львôвъ, Субота 21 грудня 1885 (2 сѣчня 1886). Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатнои, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россія Редакція „Кіевскои Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:		для Россіи:	
на цѣлый рôкъ	12 зр.	на цѣлый рôкъ	12 рубл.
на пôвъ року	6 зр.	на пôвъ року	6 рубл.
на чверть року	3 зр.	на чверть року	3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:		съ дод. „Библіотеки“:	
на цѣлый рôкъ	16 зр.	на цѣлый рôкъ	16 рубл
на пôвъ року	8 зр.	на пôвъ року	8 рубл.
на чверть року	4 зр.	на чверть року	4 рубл
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рôкъ	зр. 5·—	на цѣлый рôкъ	5 рубл.
на пôвъ року	зр. 2·50	на пôвъ року	2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ	15 зр.
на пôвъ року	7·50 зр.
на чверть року	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ 19 зр.	на цѣлый рôкъ 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. *„Не разоряти, а будувати!“* — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Доде даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.

Организація селянъ въ Австріи.

II.

Въ першôмъ роздѣлѣ сеи статіи вказали мы на неôтрадне нынѣ положенье селяньского-хлѣборобского стану, на его видимый пôдъупадокъ, вказали на деякй причины того сумного явища и на природне стремленье самыхъ интересованыхъ селянъ-хлѣборобôвъ австрійскихъ, въ виду свого нещасливого быту, организуватися въ товариства хлопскй и черезъ вѣча резолюціями домагатись ôтъ правительства и тѣлъ законодавчихъ поправы своеи тяжкои долѣ; мы навели такожь и головнѣйшй домаганя австрійскихъ селянъ-рôльникôвъ, выявленй въ резолюціяхъ вѣчевыхъ, домаганя, якъ мы ствердили, зъ однои стороны умѣренй, а зъ другои справедливй.

Всѣ наведенй домаганя въ резолюціяхъ вѣчь нѣмецко-австрійскихъ товариствъ хлопскихъ маютъ значенье и для нашихъ селянъ-хлѣборобôвъ и мы певнй, що коли-бъ у насъ було таке товариство хлопске и устроило-бы вѣче, — всѣ тіи домаганя, якй ухвалюются на вѣчахъ другихъ провинцій нѣмецкихъ, ухвалили-бъ и нашй селяне та мало-мѣщане хлѣборобы однодушно. Якъ деинде въ Австріи, такъ и у насъ продукція рôльнича не знаходитъ ôтповѣднои опѣки ôтъ правительства; и у насъ руйнуются дрôбнй господарѣ черезъ довгй и дорогй процесы нынѣшнй; и у насъ вытворюесь крайный, безпріютный пролетаріятъ черезъ несправедливе поступованье екзекуційне, що не лишае господареви minimum екзистенціи; и у насъ пôдъупадаютъ селяньскй господарства черезъ то, що одинака-сына не увôльняютъ ôтъ войсковои службы; и у насъ вдалась-бы пôльга и справедливѣйшій роздѣлъ въ податкахъ; и у насъ конечно потрѣбне бôльше забезпеченье конституційныхъ правъ селянамъ-хлѣборобамъ (всякихъ выборôвъ, товариствъ, зборôвъ), и т. д. Тôлько-жь такого товариства хлопского у насъ въ цѣлôмъ краю нема, такихъ вѣчь галицкихъ селянъ-хлѣборобôвъ у насъ не буває, тожь нашй люде и не можутъ выявити тыхъ домагань, що то маютъ усунути кривды стану селяньско-хлѣборобского въ Австріи въ загалѣ, а кромѣ того въ Галичинѣ ще кривды специяльнй.

Що у насъ изъ стороны интелигенціи польскои не выйшла доси иниціятива до якои-такои организаціи селянъ-хлѣборобôвъ, — се и не диво, коли зважится дикй погляды загалу польскои суспôльности на станъ селяньскій, навѣть на своѣй питоменнôй земли, на Мазурщинѣ. И, правду сказати, нема що й надѣятись, щобы такъ скоро и подумали Поляки о организаціи селянъ для поправы економичного быту. Доси якого небудь вѣча селянъ-хлѣборобôвъ зъ иниціятивы польскои въ краю не бувало, а недавне вѣче рôльниче у Львовѣ, хочь посередно мусѣло въ дечѣмъ дôткнути и интересôвъ дрôбного властителя рôлѣ, въ головнôй своѣй основѣ, що правда, мало на оцѣ интересы властителѣвъ бôльшихъ посѣлостей, тіи интересы, котрй головно мае на оцѣ и краеве товариство господарске, субвенціоноване правительствомъ центральнымъ, органъ все таки съ якоюсь закраскою урядовости.

Иниціятива до организаціи селянъ и мало-мѣщанъ хлѣборобôвъ въ нашôмъ краю може выйти очевидно тôлько изъ стороны рускои. Въ рускôй суспôльности нема противныхъ интересôвъ економичныхъ и соціяльныхъ мѣжь поодинокими верствами, интелигенція наша тѣсно звязана (якъ священники) або бодай близько поставлена (якъ звычайно низшй урядники) въ своѣй доли до селянина и мало-мѣщанина, а цѣла интелигенція руска споглядае на рôльниче селяньство и мало-мѣщаньство наше, якъ на головну опору нашои народнои силы на своѣй земли. Хто, якъ хто, а мы мусимо казати собѣ за тымъ нѣмецкимъ економистомъ: „Бережѣмъ печаливо станъ селянъ-хлѣборобôвъ, той скарбъ, той резервовый фондъ нашои народнои будучности! Селяне-хлѣборобы — то корѣнь нашого дерева народного. Богато цвѣту, листя и галузя зъ того нашого дерева народного заумерло, — а лишився намъ корѣнь — и тымъ мы живемо. Не даймо жь тому корѣневи пропасти, коли не хочемо, щобъ не загинуло цѣле дерево.“

Нынѣшна задача рускои интелигенціи — дбати варôвно про добрый быть економичный та самосвѣдомôсть економичну середъ свого народу, якъ и о его просвѣту та самосвѣдомôсть національну. Самосвѣдомôсть же его въ дѣлахъ економичныхъ пôднесеся, подôбно якъ въ другихъ краяхъ, черезъ его организацію. До солиднои организаціи, розумѣеся, потрѣбно перебороти богато противностей, потрѣбно богато труду и заходу.

Але жь намъ не треба и того спускати зъ ока, що середъ нашого селяньства та мало-мѣщаньства єсть вже множество одиниць, способныхъ до зъорганизованя, що становили-бы першй кадры великои и сильнои фалянги. Досыть пригадати собѣ на нашй всенароднй вѣча у Львовѣ, на вѣча по провинціи, на всякй зборы. Побôчь дѣлъ политичнои натуры, побôчь дѣлъ школъ и церкви та обряду нашого, на тыхъ вѣчахъ розбирались такожь и деякй дѣла економичнй. И треба сказати, що якъ-небудь селяне и мѣщане нашй съ великимъ занятьемъ слѣдили за всѣми дотыкаючими насъ дѣлами народными, то найбôльше власнои самостôйнои свѣдомости и иниціятивы показували именно въ дѣлахъ економичнои натуры. Тымъ они нехотячи звертали увагу рускои интелигенціи на тую слабу ея сторону, що она по-при похвальныхъ и спасенныхъ змаганяхъ до организаціи селяньства та мало-мѣщаньства нашого въ напрямѣ просвѣтнôмъ и національнôмъ призанедбала его организацію въ напрямѣ економичнôмъ. Ôтъ того часу, дещо вже и на тôмъ поли почато робити, але всего того за мало. Намъ треба съ цѣлою рѣшучостею взятися за тую роботу.

Соймъ краєвый.

XV. Засѣданье зъ 29 л. грудня 1885.

(*Конець.*)

Зъ дневного порядку наступило справозданье Выдѣлу краевого о школахъ выдѣловыхъ. Выдѣлъ кр. вносить, абы мужескй школы выдѣловй въ краю знести съ кôнцемъ сего року шкôльного, именно школы выдѣловй въ Перемышли, Бохни, Вѣличцѣ, Самборѣ, Городку и Сокали. Краєва Рада шкôльна була за тымъ, абы школу въ Сокали, котра вже ôтъ кôлькохъ лѣтъ зôйшла на практичне поле, мае курсы рукодѣльничй, учитъ роботъ и т. п. задержати, — Выдѣлъ кр. однакожь єсть за знесеньемъ и тои школы, кажучи, що „мужескй школы выдѣловй уважае въ загалѣ непрактичными и непотрѣбными. — Справозданье Выдѣлу краевого передано комисіи шкôльнôй.

Потôмъ слѣдувало справозданье комисіи буджетовои о замкненю рахункôвъ индемнизаційныхъ за р. 1884. Комисія внесла, абы Соймъ предложене ему замкненье рахункôвъ фондôвъ индемнизаційныхъ за р. 1884 принявъ ихъ лише до вѣдомости, съ застереженями, ухвалеными на попередныхъ сесіяхъ соймовыхъ. Въ мотивахъ сказано, що правительство замкненя рахункôвъ фондôвъ индемнизаційныхъ предкладае Соймови доперва ôтъ р. 1871, попереднй же замкненя тыхъ рахункôвъ Соймови не предложило, а скарбъ державный дотычно цѣлого дѣла индемнизаційного ставитъ до краю такй жаданя, якихъ Соймъ нѣколи правными не узнавъ и не може узнати.

Пок. митр. Спиридіонъ Литвиновичь

о роли руско-народного языка въ церкви и школѣ.

(*Конець.*)

Настоятелѣ духовныхъ и свѣтскихъ науковыхъ и выховуючихъ заведень, ôттакъ надзывателѣ народныхъ шкôлъ маютъ пильно наглядати, щобы у всѣхъ рускихъ выкладахъ уживано якъ найчистѣйшого языка народного. Всякй противнй, хотяй бы лишь поодинокй пробы маются безпроволочно усувати або належитъ о нихъ давати знати сюды, щобъ сему зараджено.

Мужамъ духово способнымъ и ревнымъ просвѣтителямъ народу дае ся симъ честне и вдячне поле для литературнои працѣ. Всякій живый языкъ, будучи найблагороднѣйшимъ средствомъ до духового житя и первымъ знаменемъ индивидуальнои самостôйности кождого народу на поли культуры, єсть достойный того, щобъ его старанно плекати, узнати его управненымъ средствомъ до загального образованя и старатись о удержанье его на однаковôй высотѣ съ поступаючимъ духовымъ розвоемъ народу и всесвѣтною наукою. Въ загалѣ було се ôтъ давна задачею найблагороднѣйшихъ умôвъ и благодѣтелѣвъ народу, зробити языкъ народу зеркаломъ его всесторонною образованности.

Нема сомнѣву, що и межи Русинами, а именно межи духовеньствомъ рускимъ, котре познакомилось близько съ житьемъ и языкомъ народу въ всѣхъ его верствахъ, найдутся мужѣ, що съ всею охотою и вытревалостею приймутся за дѣло, зробити языкъ рускій загальнымъ средствомъ образованя для руского народу. При тôмъ дѣлѣ, якъ и при всѣмъ, що въ нашôй ôтчинѣ робится великого, най одушевляе насъ окликъ нашого наймилостивѣйшого цѣсаря и пана: Viribus unitis! Изольованй дослѣды языковй въ обмеженыхъ областяхъ нашого краю выдадутъ лишь недостаточный и односторонный результатъ. Треба про-то, щобы слѣдителѣ и плекателѣ языка стрѣнулись на однôмъ, спôльнôмъ поли порозумѣня.

И тому поручаемо, щобы на разѣ всѣ тй умнй силы взяли участь въ рускôмъ вѣденьскôмъ „Вѣстнику“, въ органѣ, котрый мимо напастей черезъ десятокъ лѣтъ стоявъ при народнôмъ рускôмъ языцѣ и благосклонностію цѣсарского правительства для духовыхъ потребъ Русинôвъ узнаный єсть за часопись урядову. Въ тôй цѣли постараносъ о то, щобы въ органѣ тôмъ найшлося мѣсце для языковыхъ студій и въ загалѣ для всякихъ розправъ на поли народнои просвѣты, поки не найдеся дуже пожелана можнôсть, вытворности для духового порозумѣня Русинôвъ широкій органъ.

Кромѣ того буде неодовзѣ способнымъ рускимъ писателямъ поручена дуже почестна и хосенна задача, выдати въ якъ найкоротшôмъ часѣ рускй учебники до науки религіи въ гимназіяхъ. Высоке ц. к. министерство вѣроисповѣдань и просвѣты выдало вже въ тôмъ взглядѣ розпорядженье и прирекло благосклонно всяку помôчь для сего дѣла, якъ и для всякои достойнои нагороды литературнои працѣ въ народнôмъ языцѣ, призначено и для школы и розширеня хосенныхъ вѣдомостей межи народомъ

Колижь тымъ розпорядженьемъ покладеся крѣпка основа для руского языка и всѣхъ змагань на поли народнои просвѣты, то митрополичій ординаріятъ не мае зовсѣмъ на цѣлы занедбанье церковно-словеньского языка. Противно, языкъ сей мае свое повне и законне рôвноуправненье въ области церковного обряду и всѣ постановленя, выданй церковнымъ законодавствомъ въ користь латиньского языка яко языка церкви примѣняются вповнѣ и до языка старословеньского.

Длятого жадаеся безъусловно, щобы служителѣ церкви умѣли точно сей языкъ, въ котрôмъ совершаютъ найсвятѣйшй тайны; щобы языковй формы, на якихъ написанй суть литургія и прочe богослуженье за призволеньемъ найвысшои церковнои власти, нѣ трохи не змѣнювано безъ вѣдомости и потвердженя св. апостольского престола, и щобы въ загалѣ церковный языкъ вôльный бувъ ôтъ всякихъ примѣтокъ живого розговорного языка. Сего жадае догматичне содержанье литургіи, котре належитъ удержати въ повнôй цѣлости. При тôмъ однакожь кладе церковь въ обовязокъ своимъ священикамъ, щобы всякй церемоніи и всѣ части богослуженя поясняли народови въ легкôй до зрозумѣня формѣ и въ народнôмъ языцѣ: forma facili, lingua vernacula, vulgari, якъ каже соборъ тридентскій, до чого найточнѣйше розумѣнье церковного языка єсть доконечне. Не требе при тôмъ забувати, що народъ рускій въ щоденныхъ молитвахъ уживае лишь церковно-словеньского языка, отжежь въ тôмъ побожнôмъ звычаю не можна нѣчого змѣняти, але якъ-разъ длятого треба съ точнымъ и яснымъ объясненьемъ сихъ молитвъ посредствомъ народного языка розпочинати заразъ при звычайныхъ катихизаціяхъ молодежи и въ прочихъ гомилетичныхъ проповѣдяхъ его уживати.

Въ духовныхъ семинаріяхъ ôтъ давна, а нынѣ за стараньемъ в. цѣсарского правительства такожь и высшихъ заведеняхъ науковыхъ впроваджено науку церковно-словеньского языка и длятого обстаемо рѣшучо при постановленяхъ церкви, пôсля котрыхъ нѣхто не буде допущеный до посвященя духовного, хто не выкажеся точнымъ знаньемъ сего языка (Cap. In singulis 77. Dist. et Conc. Trid. Sess. XXIII. Cap. XI.). При конкурсовыхъ испытахъ будеся именно уважати на то, щобы душпастыри якъ найточнѣйше були познакомленй съ текстомъ св. письма и основно успособленй, слово Боже и все богослуженье народови въ его языцѣ поясновати и не зможемо стерпѣти, щобы все сокровище науки и образованя, нагромаджене въ численныхъ и богатыхъ книгахъ церковныхъ св. отцями ôтъ первыхъ боговдохновенныхъ вѣкôвъ, такъ для духовеньства, якъ и народа остали не приступными а перва основа церковного житя, богослуженье, щобы не знидѣло до незрозумѣлои формы.

Ôтъ гр. кат. митрополичого Ординаріяту.
У Львовѣ, 25 падолиста 1858.

Д-ръ Литвиновичь,
Епископъ и апост. администраторъ.

П. намѣстникъ заявивъ, що рахунковôсть фондôвъ индемнизаційныхъ ведесь на пôдставѣ приписôвъ министерства скарбу.

Опôсля комисія податкова здала справу зъ внесеня пос. Скалковского въ дѣлѣ вымѣру правныхъ належитостей и поставила внесенье: „Взываеся ц. к. правительство выдати властямъ скарбовымъ отвѣтнѣ порученя, абы при вымѣрѣ належитостей ôтъ интересôвъ правныхъ, документôвъ и чинностей урядовыхъ, були зъ уряду увзгляднюванѣ такожь всѣ тіи приписы, котрѣ вплываютъ на зниженье вымѣру належитостей, якъ такожь, абы передъ правосильностею вымѣру не стягано належитости въ дорозѣ екзекуціи.“ — При тôмъ вывязалась широка дискусія. Послы одинъ за другимъ вказували на примѣры. Пос. Гольдманъ навѣвъ цѣлый рядъ случаѣвъ надъужитя властей скарбовыхъ при вымѣрѣ належитости еквивалентовои. — Пос. Скаршевскій выказавъ, що черезъ несправедливый вымѣръ терплятъ найбôльше селяне. — Пос. Струшкевичь поперъ внесенье комисіи. — Пос. Романовичь рôвножь поперъ внесенье комисіи, хотяй не мае надѣѣ на успѣхъ ухвалы Сойму, поки нечуваный фискализмъ не буде усуненый зъ нашихъ властей скарбовыхъ и центральныхъ. На рекурсъ, внесеный на пôдставѣ законôвъ конституційныхъ, часто ôтповѣдаютъ „гофканцляйдекретомъ“ зъ р. 1801, котрый наразъ валитъ всѣ аргументы пôзнѣйшихъ законôвъ. Буває и такъ, що урядникъ скарбовый, коли за мало выказуе доходôвъ, дôстае „носа“, абы на будуще старався пôдвысшити належитости скарбовѣ. Бесѣдникъ домагаесь выданя кодексу скарбового, котрый-бы знѣсъ всѣ давнѣйшѣ постановы. — П. намѣстникъ заявивъ, що фискализмъ не лежитъ въ интенціяхъ сферъ правительственныхъ. — Пос. Менцѣньскій обстае за внесеньемъ комисіи. — Пос. Хшановскій назвавъ розпорядженя скарбовѣ хлѣвомъ Авгія; въ самôмъ министерствѣ бувъ тôлько одинъ урядникъ, що знавъ всѣ приписы скарбовѣ, и той уже померъ. Рада державна повинна тымъ дѣломъ занятися. — Пос. Сѣчиньскій обставъ такожь за внесеньемъ комисіи, але при тôмъ заявивъ, що въ тôмъ дѣлѣ не буде порядку, поки не буде бôльше силъ робучихъ въ урядахъ податковыхъ першои инстанціи. — Пос. Голѣевскій навѣвъ дальше примѣры надъужитя властей скарбовыхъ при гипотечныхъ позичкахъ въ Товариствѣ кредитовôмъ земскôмъ. — Справоздавець пос. Абрагамовичь забравъ ще послѣдный голосъ и ствердивъ, що причина лиха лежитъ въ застарѣлôмъ законодавствѣ скарбовôмъ и въ недостачи силъ робучихъ; треба отже упорядкувати дотычнѣ законы и збôльшити число урядôвъ податковыхъ.

Пôдъ конець слѣдувала розправа надъ буджетомъ рôльничихъ школъ въ Дублянахъ на рôкъ 1886. Пос. Поляновскій выказувавъ велику пожиточнôсть и потребу школъ Дубляньскихъ и застерѣгся противъ ощадностей на тыхъ школахъ. — Пос. Антоневичь выказувавъ на позиціяхъ буджету, що выдатки за великѣ, а можна-бъ ощадити або черезъ зменшенье тѣла учительского або въ выдаткахъ администраційныхъ, и поставивъ внесенье, абы Выдѣлъ краевый на найблизшôй сесіи здавъ справу, чи и якѣ ощадности дались бы осягнути. Се внесенье д-ра Антоневича упало. — Пос. Лянге зазначивъ велику недостачу фаховыхъ учителѣвъ рôльництва, отже треба-бъ ихъ образувати черезъ асистентуры, а тымчасомъ комисія вычеркнула одну посаду асистента. Се непрактично. — Пос. Поляновскій и Струшкевичь поперли п. Лянге. — Дальше внесенье пос. Антоневича, щобы вычеркнути позицію 100 зр. на заложенье дѣтинця при новôмъ будынку, упало. Остаточно ухвалено такій буджетъ на высшу школу рôльничу въ Дублянахъ: выдатки 32.387 зр., доходы 14.391 зр., недобôръ 17.996 покрые фондъ краевый. На школу паробкôвъ въ Дублянахъ ухвалено такій буджетъ: выдатки 10.232 зр., приходы 2.844 зр., недобôръ 7.488 зр. покрые фондъ краевый. — Пос. Антоневичь промовлявъ за тымъ, абы школу паробкôвъ субвенціонувало такожь галицке товариство господарске. — Дальше ухвалено буджетъ фôльварку въ Дублянахъ: выдатки 17.079 зр., доходы 16.440 зр., недобôръ 639 зр. покрые фондъ краевый. На курсъ горальництва выдатки 1715 зр., доходы 1240 зр., недобôръ 475 зр. покрые фондъ краевый.

Ухвалено такожь буджетъ на краеву школу лѣсову у Львовѣ: выдатки 12.281 зр., доходы 5.320 зр., недобôръ 6.961 зр. покрые фондъ краевый.

На послѣдокъ ухваливъ Соймъ призволити на судове слѣдство противъ пос. Кохановского о злочиньство обманьства.

Руска школа мѣска у Львовѣ.

До львôвскихъ школъ мѣскихъ съ польскимъ языкомъ выкладовымъ учащаютъ дѣти родичѣвъ бôльше маючихъ, а зъ того выходитъ, що тіи дѣти можутъ лекше мати книжки, зошиты, одѣжь, ѣду, помôчь въ науцѣ дома и иншѣ выгоды. Дѣти же рускои школы мѣскои (при школѣ имени Пирамовича) суть съ дрôбными выимками дуже бѣднѣ, тожь они, а разомъ съ ними и учителѣ, мусятъ боротися съ всѣми въ тôмъ дѣлѣ перепонами. Кромѣ тыхъ перепонъ есть ще одна дуже важна.

Въ рускôй школѣ мѣскôй суть чотыри клясы рôвнорядни (паралельнѣ). Они, якъ выкажемо, суть взглядно рôвнорядными. Вѣдома рѣчь, що въ школахъ народныхъ есть 6 лѣтъ обовязковои а именно въ клясѣ I-шôй и IV-тôй по два роки науки. Навѣть у Львовѣ суть такѣ мѣскѣ школы народнѣ, котрѣ маютъ 6 лѣтъ науки. Въ прочихъ львôвскихъ школахъ мѣскихъ есть пять лѣтъ науки, бо лише въ I-шôй клясѣ суть два роки науки. Розумѣеся, що кождый рôкъ науки есть для себе окремою клясою. До I-шои клясы першого року науки ходятъ тѣ дѣти, що першій рôкъ посѣщаютъ школу, а до I шои клясы другого року науки тѣ дѣти, що вже другій рôкъ ходятъ до школы. До II-гои клясы ходятъ дѣти, котрѣ третій рôкъ, до III тои клясы, котрѣ четвертый рôкъ, а до IV тои клясы першого року науки котрѣ пятый рôкъ, а до IV тои клясы другого року науки (у Львовѣ до такъ званои клясы пятои) ходятъ дѣти, котрѣ посѣщаютъ школу рôкъ шестый.

Инакше маеся рѣчь въ мѣскôй школѣ рускôй. Тутъ суть чотыри клясы а кожда кляса мае одинъ рôкъ науки. Ученики н. пр. II-гои клясы ходятъ до школы другій рôкъ, хотяй повиннѣ ходити вже третій рôкъ. То само дѣеся и съ прочими клясами. Зъ того видко, що клясы въ рускôй школѣ мѣскôй суть взглядно рôвнорядными, а властиво не суть рôвнорядными. Пôсля пляну наука другого языка краевого починаеся въ I шôй клясѣ въ другôмъ роцѣ науки. Учителѣ рускои школы мусятъ тяжко працювати, абы въ I-шôй клясѣ зробити въ однôмъ роцѣ то, що въ иншихъ мѣскихъ школахъ маеся зробити въ двохъ лѣтахъ науки. Другого языка зачинаютъ учити въ рускôй школѣ въ другôмъ курсѣ I-шои клясы въ третôмъ роцѣ науки, бо другого року науки I-шои клясы нема. Треба отже утити дѣти другого языка, хотяй першого за одинъ курсъ мало що могли научитися! То противится плянови, а не може бути инакше, бо той самъ плянъ жадае, абы дитина въ II-гôй клясѣ знала оба языки.

Пôсля пляну на першій рôкъ науки I-шои клясы выпадае 18 годинъ науки на тыждень. Въ рускôй школѣ мѣскôй мусится тримати бôльше, бо 22 годины, т. е. тôлько кôлько приписано на другій рôкъ науки I-шои клясы. Якъ мы чули, тамтого року учитель I-шои клясы п. Бандуровичъ учивъ съ наражаньемъ здоровля тыжднево ажь около 30 годинъ, абы лишень ученикôвъ своихъ въ однôмъ роцѣ приготовити при иншихъ тяжкихъ обставинахъ до II-гои клясы. Есть то добра воля учителя, що учитъ бôльше годинъ якъ обовязаный. Учитель працюючи такъ тяжко, може ще буде мôгъ вытримати, але чи выдержутъ малѣ дѣти!

Переходить дитина зъ якои польскои школы до рускои съ укôнченымъ першимъ рокомъ науки I-шои клясы, — тогды новый клопôтъ! По руски ученикъ той бувъ-бы учився ажь въ другôмъ роцѣ науки I-шои клясы. Въ рускôй школѣ не може ити на другій рôкъ науки I-шои клясы, бо того року науки тутъ нема, — треба хиба взяти его до клясы II гои. Що-жь, коли ôнъ не умѣе нѣчого по руски, о що тутъ найбôльше ходитъ, бо языкъ рускій есть выкладовымъ. Коли трохи пôдъучився по руски и пріймутъ его до II-гои клясы, то калѣкуе. Власти школьнѣ вымагаютъ свого, а учителѣ мусятъ натискати на дѣти. Зъ того родится невдоволенье межи дѣтьми и учителями.

Щобы отже руска школа мѣска могла станути на тôмъ степени науки, що иншѣ школы мѣскѣ, — треба конче запровадити другій рôкъ науки I-шои клясы. Думаемо, що тѣ, котрымъ добро такъ красно розвивающои-ся рускои школы мѣскои лежитъ на серци, погадаютъ, щобы тому съ новымъ рокомъ школьнымъ зарадити! Льокаль якъ мы чули, есть, дѣти знайдутся, ходило-бъ лишь о учителя.

Крайный часъ такожь надходитъ, абы стабилизовано руску школу! Деякѣ учителѣ провизоричнѣ, працюючи въ такъ тяжкихъ обставинахъ, якъ мы высше вказали (о иншихъ непріятностяхъ вже и не згадуемо) не могучи дочекатися стабилизаціи, знеохоченѣ думаютъ опустити тую школу. Не выйшло-бы то, якъ гадаемо, школѣ въ користь, бо якъ знаемо, межи львôвскими учителями тяжко було вынайти ôтповѣдныхъ учителѣвъ до сеи школы, (не хочемо нѣкого обидити), а учителѣвъ зъ провинціи дуже не радо до Львова пріймаютъ.

Именно ôтзываемося въ тыхъ справахъ въ первôмъ рядѣ до Русинôвъ радныхъ мѣста Львова.

Дописи.

Зъ Карпатскихъ гôръ

(*Румунизація!*) Хотячи вычислити всѣ надъужитя, якихъ у насъ допускаются румуниаторы, чи то на поли церковнôмъ, чи на якôмъ то другôмъ, до того треба-бы хиба завести формальнѣ анналы „pontificum magistratuumque“, котрѣ-бъ передъ потомствомъ свѣдчили о нихъ такъ само, якъ нашѣ лѣтописи свѣдчатъ о нападахъ татарскихъ. Низшѣ верствы нашого народу суть на нещастье ще за мало просвѣщенѣ, щобъ самѣ о своихъ силахъ змогли успѣшно ôтпирати весь напôръ румуниаторôвъ, а заступникôвъ радо-державныхъ або краено-соймовыхъ, котрѣ бы щиро хотѣли занятися долею руского народу, просто нема. Одна-однѣсенька часопись „Буковина“ береся всѣми силами противъ румунизаціи та боронить руску справу въ нашôмъ краю.

Ось послухайте, що сталося у насъ послѣдными часами. Щобъ вѣрныхъ своихъ укрѣпити душпастырскимъ словомъ въ дусѣ румуньского православія и славнои „Апологіи“, посѣтивъ минувшого мѣсяця Преосв. митрополитъ о. Морарію повѣтъ кимполюнскій, а именно заѣхавъ въ гуцульске чисто-руске село Русмолдовицѣ. Не бачили Гуцулы зъ роду особы владыки, то й радо витали высокого гостя. А радôсть ихъ збôльшилася ще, коли митроп. Морарію, здаеся зъ простои конечности, заговоривъ до нихъ по руски. И отець владыка подобавъ собѣ мабуть дуже рѣзкихъ сынôвъ рускихъ Карпатъ, коли ажь задумавъ зрекрутувати ихъ до свого румуньского табору. И то якъ? Ось незабавкомъ по визитаціи владычôй одержала окружна рада школьна завôзванье, щобы въ Русмолдовици конче и то якъ найскорше рускій языкъ зô школы выкинути а замѣсть — него завести румуньскій! Се фактъ, котрый подаю вамъ sine ira et studio. До нынѣ не було ще въ радѣ окружнôй дебаты надъ симъ предметомъ, але небавомъ и въ тыхъ сторонахъ будутъ старатися румуниаторы примѣнити свою програму нивеляцій всего, що руске.

Зô Велдѣжа.

(*Въ оборонѣ о. духовного зъ Велдѣжа.*) Низше пôдписанѣ правыборцѣ зъ сего року до рады державнои въ Долинѣ, довѣдавшися зъ достовѣрного жерела, що о. деканъ болехôвскій, Ѳ. Г., заразъ по выборахъ здавъ хибно справу межи иншими и о нашôмъ Вп. отцю духовнôмъ Его Впр. митрополитови, якобы нашъ отець духовный при выборахъ противъ Его Впреосвященьства выступили, и на то Его Преосв. Митрополитъ жалувались въ Пôдлютôмъ на купеляхъ передъ учителемъ п. Хомчиньскимъ на нашого Вп. отця духовного, мы хочемо явно, передъ всѣми людьми, цѣле дѣло нашого панъ-отця при выборахъ розказати, а зъ того покажеся, що донесенье о. декана болехôвского, оскорбляюче дорогу намъ честь нашого панъ-отця Колянковского, розминаеся съ правдою.

Дѣло було таке. Коли мы передъ выборами на нôчь прибули до Долины, не дали намъ вороги жиды цѣлу нôчь спокою, съ своими агитаціями за кандидатомъ польского комитету а противъ п. Романчука, такъ, що мы мусѣли передъ тыми жидами за мѣсто утѣкати. На другій же день, вже передъ самыми выборами, коли жидамъ не удалося насъ анѣ перемовити анѣ перекупити, знайшли собѣ съ нами заключку и завели насъ до арешту, абы мы тамъ выборы пересидѣли, якъ то звычайно буває съ Русинами. Въ арештѣ жалко намъ зробилося, а зôтхнувши до милосердного Бога, помыслили мы: „О Боже! за що мы бѣднѣ такъ терпимо!“ Потôмъ дали мы знати о нашôй доли нашому отцеви духовному, щобы при выборахъ о насъ бѣдолахахъ не забули. И такъ сталося. Панъ-отець нашъ заинтерпелювали кречно п. старосту о насъ, за що мы арештованѣ, коли мы нѣчого не виннѣ? П. староста заразъ казавъ черезъ жандармôвъ насъ тамъ привести, и мы за нашу кривду пожалувавшися, по своѣй мысли голосували.

Що сѣ нашѣ слова суть достовѣрнѣ, свѣдчимося Богомъ. Не було бôльше нѣякои бесѣды ôтъ нашого отця духовного анѣ ôтъ кого иншого, що могло-бы оскорбляти честь нашого Преосв. митрополита.

Іосифъ Игнатковъ и Василь Бурмакъ,
господарѣ и выборцѣ въ Велдѣжа съ Новошиномъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Въ справахъ австрійско-угорскои угоды*) мало що доси звѣстно, а все то, що подаютъ газеты, опираеся майже выключно лишь на певныхъ здогадахъ и комбинаціяхъ. Въ справѣ цловôй доноситъ „Fremdenblatt“, що проводирѣ умѣркованои опозиціи угорскои гр. Апоній и Алеко. Каролій мали ѣхати до кн. Бисмарка, щобы съ нимъ въ сѣй справѣ поговорити. Коли кн. Бисмарка о тôмъ повѣдомлено, приказавъ ôнъ спытатися Тиссу, чи угорске правительство не буде мати нѣчого противъ такои конференціи опозиціонистôвъ съ сусѣдною державою. Тисса ôтповѣвъ на то, що его бы лишь радувало, щобы сѣ панове могли высказати свои погляды самому кн. Бисмаркови. Зъ другои стороны доносятъ знову, що оба згаданѣ послы постановили не ѣхати вже бôльше до кн. Бисмарка, а причина сего була слѣдуюча: Гр. Сечени, австрійско-угорскій посолъ въ Берлинѣ, котрый давнѣйше належавъ такожь до опозиціи, бувъ прошеный, щобы ôнъ выстарався о приступъ до кн. Бисмарка для Апоніого и Кароліого, въ тôй цѣли, щобы оба згаданѣ опозиціонисты могли поговорити съ кн. Бисмаркомъ такъ въ справахъ цла въ загалѣ, якъ такожь и въ справѣ цла охоронного на збôже и о звязи цловôй межи Нѣмеччиною а Австро-Угорщиною. Сеченѣ ôтнѣсся въ сѣй справѣ до Кальнокого, а сей знову до Тиссы. Тисса, котрый такожь хотѣвъ бы звязи цловои съ Нѣмеччиною, згодився на то. Коли оба панове зъ опозиціи почули, що Тисса ихъ протегуе, стратили охоту до переговорôвъ съ кн. Бисмаркомъ а то тымъ бôльше, бо довѣдалися, що Нѣмеччина не зробила-бы для австро-угорскои державы нѣякои уступки. — Угорскѣ министры Тисса, Сапари и Сеченѣ маютъ сими днями приѣхати до Вѣдня въ справѣ дальшихъ переговорôвъ угодовыхъ а то длятого, бо хочь гр. Таффе вже зовсѣмъ выздоровѣвъ, то все ще не може ѣхати до Пешту.

(*Зъ соймôвъ краевыхъ.*) Соймъ форарльбергскій зôставъ вже закрытый ухваливши ще на послѣдокъ законъ о оподаткованю робôтникôвъ не приналежныхъ до звязи громадскои. Законъ сей есть вымѣреный противъ робôтникôвъ, що приходятъ до Форарльбергу зъ Италіи. — Въ соймѣ долѣшно-австрійскôмъ выступивъ пос. Зисъ съ похвалою для министра Гауча. Пос. Зисъ, звѣстный централистъ, не годится съ декотрыми розпорядженями министра просвѣты (якъ н. пр. перенесенье годинъ науковыхъ) але каже, що п. Гаучови треба бути дуже вдячнымъ за то, що ôнъ передовсѣмъ звернувъ свою увагу на внутрѣшнѣ справы школьнѣ безъ взгляду на якѣсь тамъ стремленя и забаги политичнѣ и партійнѣ.

(*Зъ министерства просвѣты.*) Зъ причины именованя гр. Енценберга шефомъ секціи въ министерствѣ просвѣты и ôтпустки шефа секціи Поццїого роздѣлено роботы въ сѣмъ министерствѣ въ слѣдуючій способъ: Шефъ секціи, гр. Енценбергъ одержавъ ревизію всѣхъ актôвъ дотыкаючихъ справъ католицкого вѣроисповѣданя, фонду религійного, семинарій духовныхъ, ôттакъ всякихъ справъ меживѣроисповѣдныхъ, справъ вѣроисповѣдныхъ православного, протестантского и жидôвского, на послѣдокъ и всякихъ справъ спорныхъ, котрыхъ то справъ суть референтами совѣтникъ мѣ секціи Гайнефетеръ, сов. двору Гнѣвошь, вицарь секретарь министерства Гаймерлье и сов. секціи Спаунъ; крôмъ сего одержавъ гр. Енценбергъ ревизію актôвъ въ справахъ школъ середныхъ и промысловыхъ, для котрыхъ референтами суть сов. двору Кришекъ, сов. секціи Линдъ и гр. Лятуръ. Шефъ секціи Германъ одержавъ ревизію актôвъ въ справахъ школъ народныхъ, школьныхъ будôвель и въ справахъ штуки, котрыхъ референтами суть совѣтники двору Ульрихъ и Германъ и совѣтникъ секціи Целльеръ. Сов. двору Давидъ задержуе и дальше референтъ въ справахъ университетôвъ а крôмъ сего придѣлено ему ще ревизію актôвъ, ôтносячихся до справъ университетôвъ, политехникъ и другихъ высшихъ заведень науковыхъ, якъ такожь и до справъ центральнои комисіи статистичнои. Референтомъ въ справахъ политехникъ, высшои школы рôльництва и т. д. есть и дальше совѣтникъ двору Фирихъ. Всякѣ поменшѣ справы роздѣлено межи гр. Енценберга и шефа секціи Германа. — Сов. двору Гнѣвошь, котрый служитъ вже черезъ 45 лѣтъ при министерствѣ подався на пенсію и мае вже сими днями уступити.

(*Управу уряду прокуратора*) при найвысшôмъ трибуналѣ касаційнôмъ по помершôмъ прок. Глязерѣ поручено тымъ часомъ генеральному прокураторови Крамерови.

(*Въ справѣ доповненя львôвского университету*) ôтповѣло министерство просвѣты на кôлькократнѣ резолюціи сойму, що зô взгляду на финансове положенье державы медичный факультетъ при львôвскôмъ университетѣ не може поки що бути заведеный, але министерство не спускае однакожь зъ ока сеи справы и буде старалося о скôлько можна найскорше ôтповѣсти бажанямъ галицкого сойму.

Заграничнѣ Державы.

Справы на Балканѣ. Пôдъ враженьемъ послѣдныхъ подѣй на балканьскôмъ пôвъостровѣ зачинаютъ теперь ôтносины помѣжь поодинокими державами трохи на лѣпше змѣнятись. Особливо важнымъ есть фактъ, що ôтносины мѣжь Сербіею а Чорногорою, котрѣ доси були дуже напруженѣ зачинаютъ полѣпшатися. Ось що доносятъ въ сѣй справѣ зъ Вѣдня: Публичне мнѣнье звертало доси лишь малу увагу на интересуючій фактъ, якій проявився пôдчасъ сербско болгарского конфликту т. е., на змѣну ôтносинъ межи Сербіею а Чорногорою. Пôдозрѣна ривализація, истнуюча межи дворами въ Бѣлградѣ и Цетини, котра ще збôльшилася по одруженюся кн. Петра Караджорджевича съ донькою князя Чорногоры, и неохота племенъ обохъ сихъ державъ, уступили въ виду неповодженя Сербіи а на ихъ мѣсце настали солидарнôсть и братня любовъ. Коли кн. Александеръ болгарскій заявивъ, що зруйнуе войною Сербію, выславъ чорногорскій князь до него письмо сего змѣсту, що ôнъ ошибаеся, коли думае, що може Сербію такъ легко зруйнувати и на случай дальшого поступованя въ глубину Сербіи може стрѣтитися съ оружіемъ чорногорскимъ. Кн. Николай выдавъ такожь приказъ до Чорногорцѣвъ, осѣвшихъ въ Болгаріи, а котрѣ вступили вже були до войска болгарского, щобы не важилися пôдносити оружія противъ власныхъ братѣвъ. Дальшимъ объявомъ почутя народнои солидарности Чорногоры есть фактъ, що кн. Николай зарядивъ складку лишь въ користь раненыхъ Сербôвъ выключаючи Болгаръ. Не менше важною есть такожь вѣсть, що межи Сербіею а Чорногорою маютъ теперь въ дорозѣ дипломатичнôй розпочатися переговоры въ цѣли навязаня дружныхъ ôтносинъ а першѣ кроки до сего вже поробленѣ.

О самôмъ заключеню мира и становищи

державъ европейскихъ, якъ такожь и въ справѣ восходнои Румеліи ходятъ якъ найрôжнороднѣйшѝ вѣсти. Болгарія жалуеся, що Сербія не оказуе великои охоты до заключеня мира, и для того правительство болгарске проситъ державъ, щобы они старалися вплынути на Сербію, а неустаючѝ рекриминаціи зъ стороны Сербіи здаются дѣйстно доказувати, що Сербія, бодай не такъ скоро, думае приступити до заключеня мира. Ще бôльше до непевности заключеня мира причиняются и петиціи зъ рôжныхъ сторôнъ и ôтъ рôжныхъ людей въ Сербіи, въ котрыхъ взываеся правительство до дальшого веденя вôйны. Въ справѣ Восходнои Румеліи то одно лишь здаеся бути певнымъ, що унія Румеліи съ Болгаріею мусить конче наступити. Въ петербурскихъ кругахъ дипломатичныхъ, якъ доноситъ „Pol. Corr.“, суть того переконаня, що унія болгарска мусить конче наступити и що она наступитъ безъ всякого нового конфликту и коли може не зовсѣмъ пôсля буквы угоды берлиньскои, то певно зовсѣмъ въ дусѣ сеи угоды. Въ тôй самôй справѣ мало турецке правительство получити вѣдомôсть ôтъ державъ, що они годятся на той способъ залагодженя румелійскои справы, якъ предкладае окружникъ французкій, высланый до сихъ державъ, т. е. на установленье персональнои уніи. — Зъ Константинополя доносятъ, що Маджидъ-паша телеграфувавъ до султана, що теперь, коли вже князь болгарскій есть въ Софіи, переговоры въ справѣ заключеня мира розпôчнутои вже на певно. Дня 28 грудня ôтбулася нарада межи великимъ везиромъ, министромъ дѣлъ внутрѣшныхъ и президентомъ державного совѣта, котра тревала цѣлый день и на котрôй ухвалено инструкціи для Маджидъ паши. Рôвночасно постановила Порта зажадати ôтъ Маджида-паши справозданя, що до загального положеня въ Болгаріи, о его мисіи и о переговорахъ съ княземъ болгарскимъ.

Франція. Зъ Парижа доносятъ, що президентъ министрôвъ, Бриссонъ, зложивъ заразъ по тріотрѣ президента републики свои желаня Грегуару, а при сѣй случайности и заявивъ заразомъ, що уступае зъ кабинету. Заразъ по тôмъ подали и другѝ министры до димисіи. Греви мавъ просити Фрейсинета, щобы ôнъ остався, але ôнъ не давъ ще рѣшучои ôтповѣди. Зъ другои стороны завѣряютъ знову, що димисія Бриссона есть рішучою и що Фрейсине не хоче пôднятися мисіи зложеня нового кабинету. — Выбôръ Гревіого президентомъ републики знайшовъ въ цѣлôй Европѣ загальне одобренье а Нѣмеччина видитъ въ нѣмъ поруку удержаня мира съ Франціею. „Nordd. Allg. Ztg.“ называе новый выбôръ Гревіого побѣдою засады консервативнои и доказуе, що вздержаньесь ôтъ голосованя людей неприхильныхъ републицѣ, дае ѣй найлѣпшу науку, що она нѣколи не може числити на нихъ при удержаню институцій републиканьскихъ.

Сербія. Зъ Бѣлграду доносятъ, що головна команда войскова розпустила цѣлу резерву и друге покликанье до дому. Розпущенымъ войскамъ удѣлено всяку пôльгу, а то зô взгляду на ощаднôсть и недостачу кватирункову, якъ такожь и зô взгляду на надходячѝ свята, щобы войска тѝ могли теперь по великихъ трудахъ военныхъ достаточно собѣ ôтпочити. Пôдъ зброею осталося лишь стале войско, а и зъ того розпущено до дому часть резервы доповняючои. — Король не пріймивъ димисіи кабинету Гарашанина а то для того, що утворенье нового кабинету есть передъ залагодженьемъ сербско-болгарского конфликту и передъ зложеньемъ рахункôвъ военныхъ рѣчею неможливою. На утворенье нового кабинету не хоче теперь жадна партія згодитися. Съ днемъ 31 грудня ст. стиля кôнчится мандатъ скупштины и треба буде ôттакъ скликувати нову. По скликаню скупштины, якъ кажутъ, буде она заразъ указомъ королевскимъ закрыта, бо справозданье правительства есть доперва по заключеню мира можливе. На всякій случай димисія кабинету Гарашанина есть певна. — Зъ Нишу и Пироту доносятъ, що болгарскѝ охотники не хотять нѣякимъ способомъ уступитися зъ околиць Пирота и ген. Хорватовичь бувъ змушеный выслати противъ нихъ войско и силою ихъ прогнати.

Греція. Зъ Атинъ доносятъ до „Pol. Corr.“, що въ тамошнôмъ министерствѣ вôйны и маринарки працюютъ безъустанно надъ тымъ, щобы о скôлько можна найскорше скомплетувати збройнѝ силы такъ на мори якъ и на суши. Въ нѣмецкихъ робôтняхъ замовило правительство грецке кôлька лодей торпедовыхъ, котрѝ суть вже готовѝ. Въ Англіи закуплено два кораблѣ панцирнѝ, котрѝ вже въ найкоротшôмъ часѣ зôстануть узброенѝ. Организація арміи на суши поступае безъ перервы и съ добрымъ успѣхомъ. Формація поодинокихъ батерій кôнчится вже а то само можна такожь сказати о доставѣ всякихъ потребъ для арміи. По день 12 грудня станъ арміи грецкои выносивъ 72000 людей, а межи тыми 1772 официрôвъ и 6346 пôдъофицирôвъ.

НОВИНКИ.

— **Въ Соймѣ** розбираеся нынѣ внесенье пос. Романчука о языцѣ выкладовôмъ. До голосу записалося богато бесѣдникôвъ зъ найзнаменитшихъ послôвъ рôзныхъ клюбôвъ. Зъ Русинôвъ маютъ промовляти послы: Романчукъ, Качала и Сѣчиньскій. Сего дня кромѣ засѣданя въ день ôтбудесь друге въ ночи. Розумѣесь дебата надъ внесеньемъ пос. Романчука не скôнчится на однôмъ засѣданю. Въ слѣдуючомъ числѣ подамо близшѝ вѣсти про хôдъ дебатъ и почнемо печатати бесѣды нашихъ послôвъ.

— **Засѣданье комисіи фонда вдовично-сиротиньского** ôтбулося у Львовѣ минувшои середы пôдъ предсѣдательствомъ крыл. Бѣлецкого. Справозданье касіера выказало, що въ кореннôмъ фондѣ находится съ кôнцемъ року въ рôзныхъ листахъ заставныхъ и на позичкахъ 272.319 зр. 42 кр. (вчисляючи листы въ вартости 75.000 зр., умѣщенѝ давнѣйше въ Общôмъ рôльничо-кредитовôмъ Заведеню), а въ фондѣ диспозиційнôмъ 26.516 зр. (вчисляючи 1.518 зр. выплаченыхъ вдовицямъ и сиротамъ титуломъ задатку). Головною задачею того засѣданя було означити высокôсть вдовичои запомоги за рôкъ минувшій. Дѣло се було тымъ тяжшимъ, що квота фонда диспозиційного показалася недостаточною для удѣленя такои запомоги (54 зр.), яка выплачувалася въ послѣдныхъ рокахъ, — а то зъ причины великихъ залеглостей вкладокъ у клира деканального. По довшôй дискусіи рѣшено въ виду прикрого положеня вдовиць и сирôтъ доложити всѣхъ силъ, щобы запомоги не зменшати. Заразомъ рѣшено отнестися до митр. Ординаріята и просити о завôзванье клира до точнѣйшого и скоршого надсыланя вкладокъ, бо въ противнôмъ случаю нѣяка комисія не буде въ силѣ потребамъ вдовиць ôтповѣсти. Се правда, що матеріяльный станъ клира, именно въ теперѣшнôмъ станѣ, сумный, однакожь положенье вдовиць и сирôтъ священичихъ есть ще сумнѣйшимъ. Особливо прикро вражае се, що находятся цѣлѝ деканаты (межи ними и такѝ, котрѝ въ порôвнаню до другихъ матеріяльно ще лѣпше стоятъ), котрѝ до 30 л. грудня ще нѣчого за сей рôкъ не уплатили. Такъ залягаютъ: деканатъ жуковскій (за 2 роки!), скальскій, городецкій, збараскій, бережаньскій и др.; иншѝ деканаты находятся въ бôльшихъ або меншихъ рестанціяхъ. Въ кôнци рѣшено розôслати въ деканаты касове справозданье за роки 1884 и 1885, и станути до лицитаціи реальности пок. Мудрика у Львовѣ, на котрôй тяжитъ довгъ, затягненый въ фондѣ.

— **Центральный Выдѣлъ товариства „Просвѣта“ у Львовѣ** на своѣмъ засѣданю зъ дня 29 л. грудня 1885 порѣшивъ слѣдуючѝ справы: 1) Рѣшивъ яко послѣдну книжочку товариства за рôкъ 1885 печатати працѣ: „Павло Полубутокъ“ и „Калнишевскій“, по чѣмъ яко перша книжочка за рôкъ 1886 печататися буде праця Ол. Барвѣньского: „Про Братство Ставропигійске у Львовѣ.“ 2) Удѣливъ стипендію имени Франца Фронца на рôкъ 1885/86 Григорію Иваницкому, ученикови III кл. гимназіяльнои въ Перемышли. 3) Постановивъ даромъ выслати выдавництва товариства читальни въ Пробѣжнôй, Горожанцѣ, Стецевôй и Соповѣ. 4) Полагоджено справы администраційнѝ товариства и принято яко новыхъ членôвъ до товариства: 1) Д-ра Ивана Гробельского, префекта при дух. семинаріи у Львовѣ; 2) Евгенія Спожарского, переплетчика у Львовѣ; 3) Ивана Новицкого въ Ляхôвцяхъ (п. Богородчаны); 4) Теодора Панькевича, господаря въ Яксманичахъ (п. Перемышль); 5) Ивана Каргута, тамъ-же; 6) читальню въ Соповѣ (п. Коломыя); 7) Дмитра Когутяка, начальника громады въ Опрышôвцяхъ (п. Станиславôвъ); 8) Павла Крайника, господаря въ Ляхôвцяхъ (п. Богородчаны); 9) Микиту Федика, господаря въ Пасѣчнôй (п. Станиславôвъ); 10) Григорія Ковча, гр. к. сотрудника въ Тысьменици; 11) Федора Евчука, господаря въ Хрыплинѣ (п. Станиславôвъ); 12) Ивана Загайкевича, заступника начальника громады въ Крехôвцяхъ (п. Станиславôвъ); 13) читальню въ Горожанцѣ; 14) Ивана Югика, кравця въ Кучурѣ (на Уграхъ); 15) Якова Бойка, господаря въ Кривчи надъ Збручемъ; 16) Теодора Макушку, пѣвця церковного въ Жуковѣ (п. Цѣшановъ); 17) читальню въ Стецевôй (п. Снятынъ).

— **Выдѣлъ товариства „Руска Бесѣда“ у Львовѣ** заключивъ на ново контрактъ съ пп. Биберовичемъ и Гриневецкимъ, ôтдаючи имъ веденье руского народного театру на рôкъ 1886.

— **Выдѣлъ товариства „Руска Бесѣда“ у Львовѣ** приступивъ на послѣднôмъ своѣмъ засѣданю до остаточного рѣшеня розписаного конкурсу на найлучшѝ драматичнѝ творы. На пôдставѣ осуду рецензуючои комисіи, якъ и на пôдставѣ враженя, яке выкликало представленье штукъ на сценѣ, преміювавъ Выдѣлъ два творы драматичнѝ, а именно: трагедію историчну въ 5 актахъ д-ра Омеляна Огоновского „Гальшка Острожска“ и комедію въ 4 актахъ Григорія Григорієвича „Соколики“.

— **П. Теодоръ Досинчукъ**, купець зъ Пôдгаець, котрый, якъ мы вже давнѣйше звѣщали, переѣхавъ съ родиною до Житомира въ Россіи, поручивъ при ôтъѣздѣ зъ Пôдгаець знакомому собѣ п. Малиновскому зъ Галчинець, щобы доставивъ ему всѣ полишенѝ нимъ движимости, котрыхъ п. Досинчукъ на разѣ не забравъ съ собою. Тіи движимости, переданѝ п. Малиновскимъ, австрійскѝ власти спродали яко контрабанду (?) черезъ лицитацію за 64 зр., котру то суму зложено въ судѣ пов. въ Новôмъ Селѣ коло Збаража. Сими днями приѣхавъ п. Досинчукъ до Нового-Села за-для остаточного полагодженя сеи справы, але тутъ придержано его, и арештовано въ тôмъ же судѣ повѣтовôмъ.

— **Вѣсть розôйшлася сими днями у Львовѣ**, що прибули сюда пп. Адольфъ Добряньскій и сынъ его Мирославъ. Коли звѣстили о тôмъ польскѝ газеты, предприняла полиція ревизію за обома сими панами въ домѣ п. Юліяна Геровского, однакъ знайшла тамъ тôлько п. Белю Грабара, пасерба Ольги Грабаревои. „Слово“ доносячи о тôмъ, заявляе, що пп. Адольфъ и Мирославъ Добряньскѝ не були у Львовѣ.

— **Руске Товариство педагогичне** выдало книжочки съ красными мальоваными образочками, котрѝ якъ разъ годятся на дарунки для чемныхъ рускихъ дѣтей на Роздвяный Свята и на Новый Рôкъ. Тіи книжочки набути можна въ Товариствѣ педагогичнôмъ въ „Домѣ Народнôмъ“ (2-гій поверхъ) у головы Товариства о. В. Ильницкого, або такожь въ книгарни Ставропигійского Института. Книжочки, що продаются по 8 кр., маютъ титулъ Гостинець, Звѣринець. Забавка для дѣтей, Менажерія; по 10 кр. продаются благожеланя родичамъ, дѣдуневи, татови и пр.; а по 20 кр. Звѣрята домовѝ. Ôтъ Руского Товариства педагогичного у Львовѣ. — *Василь Ильницкій*, голова.

— **Товариство „Рускихъ Дамъ“ у Львовѣ** устроюе сихъ мясниць въ великôй сали „Народного Дому“ два вечерки съ танцями, зъ котрыхъ одинъ ôтбудеся дня 21 лат. сѣчня 1886 р., другій же въ другôй половинѣ лютого. Чистый доходъ призначеный на цѣли товариства. Комитетъ надѣеся, що Вп. Публика, увзглядняючи хосенну цѣль, на яку згаданѝ вечерки устроюются, зволитъ тіи-же численно посѣщати. Львôвъ дня 1. л. сѣчня 1886.— *Ôтъ Выдѣлу товариства „Рускихъ Дамъ“* у Львовѣ.

— **Товариство академичне „Союзъ“ въ Черновцяхъ** обходило дня 30 падолиста с. р. торжественнымъ вечеромъ десятѝ роковины свого заснованя. На вечеръ сей явились представителѣ другихъ акад. товариствъ и численнѝ представителѣ черновецкихъ Русинôвъ. Дуже немило вразило всѣхъ неприсутнôсть ректора черновецкого университету на тôмъ, такъ гарнôмъ, академичнôмъ торжествѣ.

— **Всч. о. Юзычиньскій**, парохъ зъ Бориничь, котрый належитъ до постоянныхъ добродѣѣвъ бѣдныхъ ученикôвъ рускои гимназіи, зложивъ для нихъ на коляду 5 зр., за що складаю въ имени тои молодежи сердечне спаси Бôгъ и веселыхъ святъ! — *Василь Ильницкій*, директоръ рускои гимназіи.

— **Въ справѣ громадскихъ мостôвъ и дорôгъ** рѣшивъ найвысшій трибуналъ администраційный дня 24 падолиста 1885 до ч. 2240, що мосты, находячѝ-ся на громадскôй дорозѣ, належитъ уважати частями сеи дороги и длятого обшаръ двôрскій мае обовязокъ доставляти деревяный матеріялъ для такихъ мостôвъ, безъ взгляду на то, чи тая дорога и такій мôстъ служатъ до сполученя другихъ публичныхъ дорôгъ чи нѣ, чи дорога тая уживаесь яко доѣздъ до поля и лѣсôвъ чи нѣ, а се зъ тои причины, що навѣть дорога, котра служитъ до внутрѣшного обороту въ громадѣ, есть публичною дорогою и не перестае бути такою, хочь служитъ такожь и для доѣзду до поля и лѣсôвъ громадскихъ. Обшаръ двôрскій не може ôттягнутись ôтъ сего обовязку, покликуючись на то, що доси не поносивъ такого тягару, бо така аргументація була-бы противна позитивнымъ постановамъ закона, а именно §§. 11 и 12 закона о дорогахъ.

— **Австрійскимъ офицерамъ** ажь до капитанôвъ другои клясы пôдвысшено мѣсячну плату о 10 зр. Додатокъ службовый для заступникôвъ офицерôвъ пôднесено зъ 8 на 12 зр. мѣсячно. Новоименованѝ майоры будутъ дôставати одноразову пôдмогу 600 зр. на купно коня.

— **Пôдчасъ пересуваня возôвъ зелѣзницѣ** на Золочѣвскôй стаціи упавъ 14-лѣтный Иванъ Задеборный мѣжь возы и потерпѣвъ тяжке ушкодженье тѣла.

— **Дотеперѣшный директоръ заведеня сирôтъ** гр. Скарбка въ Дроговыжи п. Старкель, уступивши зъ того становища, вступивъ въ складъ редакціи „Gazet-ы Narodow-ои“ яко директоръ редакційнои и администраційнои части.

— **Образъ Верещагина „Воскресеніе Господнѣ“**, котрый наробивъ тôлько шуму у Вѣдни и выкликавъ такожь немало строгихъ выступôвъ зъ стороны духовеньства, нараженый бувъ сими днями на знищенье. Якійсь незвѣстный молодый чоловѣкъ закрався вечеромъ, коли вже замыкано выставу въ мѣсце, де стоявъ сей образъ и облявъ его витріолемъ. Але що робивъ се поспѣшно, боячись, щобъ не побачила его служба выставы, для того ушкодивъ образъ лишь боками и то такъ, що цѣлôсть остала майже зовсѣмъ не нарушена.

— **Старѝ австрійскѝ банкноты зъ р. 1866** на 5 зр. и 1 зр. утратили съ вчерашнымъ днемъ свою вартôсть и касы правительственнѝ не будутъ ихъ бôльше принимати.

— **Новый надзвычайный ювилей** на рôкъ 1886 обвѣстивъ папа римскій енцикликою зъ дня 10 (22) грудня 1885.

— **Славяньскій клюбъ** заснували Хорваты, кладучи ему за цѣль пôддержувати дружнѝ ôтносины мѣжь австрійскими Славянами, а особливо мѣжь Сербами и Хорватами, удержувати мѣжь Хорватами и православными Сербами автономію церкви и школы и стерегти ненарушимости народныхъ правъ. Основателемъ сего клюбу есть баронъ Іованъ Жуковичь.

ПОСМЕРТНѝ ВѢСТИ.

Михаилъ Сташникъ, народный учитель въ Раранчи на Буковинѣ, щирый рускій дѣятель и патріотъ умеръ въ Черновцяхъ въ 48 роцѣ житя. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Календарь“ товариства „Просвѣты“ на рôкъ 1886 выданый п. Василемъ Лукичемъ** есть вже девятымъ зъ и рядку календаремъ товариства „Просвѣты“ и не дасться заперечити, що съ кождымъ рокомъ „Календарь“ богатствомъ матеріялу и удачностею укладу знаходитъ собѣ чимъ разъ ширшій вступъ до рускои хаты. Заслуга въ тôмъ п. В. Лукича. Кромѣ календарскои части, скаль стемплевыхъ, розкладу поѣздôвъ зелѣзничихъ на всѣхъ шляхахъ галицкихъ и короткои згадки про значнѣйшѣ почтовыхъ щадниць, помѣщено въ „Календарѣ“ дуже обширный „Уставъ церковный“, уложеный Впр. о. Теодоромъ Мельникомъ, парохомъ Старявы Сяноцкои, першимъ нашимъ „типикистомъ“. Уставъ церковный на всѣ мѣсяцѣ 1886 р. обôймае 55 сторôнъ битого друку и ôтзначаеся по мнѣню знатокôвъ, великою точностею и додатками информаційными, якѝ другимъ типиконамъ звычайно не достаютъ. Ôттакъ на 134 сторонахъ слѣдуе часть белетристична, богата и рôзнородна. Зъ поезій умѣщено побôчь „Причиннои“, и „Вечера на Украинѣ“ Шевченка, патріотичный стишокъ о. С. Метеллѣ „Не загинемъ!“ Въ прозѣ займае перше мѣсце гарне пôдъ взглядомъ стилю оповѣданье Ганны Барвѣнокъ: „Вѣрна пара“, за чимъ слѣдуе „Гульнара“, оповѣданье пок. Павлина Свенцицкого въ перекладѣ В. Лукича. Темою оповѣданя есть романтична пригода зъ козацко-татарского періоду и читаеся съ досыть великою цѣкавостею. Въ историчнôй части умѣщено на основѣ цѣнныхъ историчныхъ монографій Ник. Костомарова короткѝ компиляціи о житю и смерти гетьманôвъ Виговского, Брюховецкого, Многогрѣшного, Самôйловича и Петра Дорошенка. Доля симъ гетьманôвъ есть живою и дуже вѣрною илюстраціею тыхъ сумныхъ часôвъ, якѝ пережила Русь Украина по Переяславскôмъ договорѣ до кôнця XVII. вѣку т. е. по сполученю лѣвобôчнои части еи съ Россіею. Авторомъ компиляцій есть Семенъ Жукъ. Ôттакъ слѣдуютъ біографіи знаменитшихъ покôйникôвъ-Русинôвъ: М. Костомарова, Вол. Навроцкого, Павла Чубиньского, Евг. Желехôвского, д-ра Корн. Сушкевича, Конст. Бобикевича, Вас. Продана и Алекс. Духновича. Прочитавши ихъ съ увагою, на яку заслугуютъ пôдъ всякимъ взглядомъ, кождый читатель зъумѣе собѣ вытворити вѣрный образъ духового житя Руси галицкои, украиньскои, буковиньскои и нещастнои угорскои въ послѣднôй пятьдесятцѣ лѣтъ съ всѣми щирыми и патріотичными еи змаганями и тяжкою борбою о красшу будучнôсть. И хотяй приходится ступати по свѣжихъ ще могилахъ, то таки въ душу читателя льеся поневолѣ то ôтрадне пересвѣдченье, що покôйники нашѝ трудились и не даромъ, не безъ явныхъ и широкихъ успѣхôвъ трудились для добра дорогои имъ ôтчины. Але и житье и дѣланье одного живого и щирого патріота и труженика сфотографувавъ намъ авторъ „Календаря“ и певно не въ другôй цѣли, якъ щобъ вже за житя ôтдати честь мужеви, що крѣпко и высоко держитъ нынѣ прапоръ народнои идеи на галицкôй Руси. Есть нимъ д-ръ Омелянъ Огоновскій. По біографіяхъ слѣдуе дуже цѣнна робота п. Алекс. Барвѣньского, короткій, але вѣрный и критичный оглядъ нашихъ галицкихъ и буковиньскихъ институцій, маючихъ на цѣли будити, розвивати, ободряти и крѣпити нашу Русь. Се мовь-бы совѣстна оповѣдь самыхъ передъ собою зъ доброго и тыхъ недостатковъ, якѝ съ добромъ заедно ще ходять у насъ въ парѣ! Такѝ огляды успѣхôвъ нашои дотеперѣшнои роботы національно-просвѣтнои и политичнои маютъ, якъ въ загалѣ кожда статистично критична робота, дуже велике значенье. По розправцѣ д-ра М. П. „Зъ гигіены“, части господарскои и другихъ поменшихъ статіяхъ, рôвно дуже интересовныхъ, слѣдуе часть анонсова, въ котрôй на першôмъ мѣсци стоятъ купцѣ-Русины. „Календарь“ тов. „Просвѣты“ не тôлько хвалится самъ собою, але заслуживъ собѣ вповнѣ и на объективну нашу похвалу. И тому поручаемо его смѣло всѣмъ рускимъ родинамъ! — *Н. В.*

— **„Das Echo vom Prut“** Кадриль звѣстного нашого композитора Ис. Воробкевича появився сими днями зъ друкарнѣ Ц. Г. Редера въ Липску въ прекраснôмъ выданю. Композиція ôдзначаеся милою музикою, основаною на рускихъ мотивахъ и перевысшае всѣ появившѝ-ся у насъ того рода творы музичнѝ. Получити можна въ Книгарни R. Szally въ Черновцяхъ. — *В. Матюкъ.*

— **„Зорѣ“**, письма литературного для рускихъ родинъ ч. 24 мѣститъ: „Якъ то выдававъ я рôльничу газету“, гумористичне оповѣданье Марка Твейна въ перекладѣ Мирона ***; „Боротьба“, стихъ Гетьманця; „Рускій театръ въ Галичинѣ“ (конець) Ивана Франка; Щедрôвки зъ Рудна; Зъ подорожи по Италіи, М. Подолиньского; Новѝ коментарѣ до „Слова о полку Игоревôмъ“; Знадобы до житьописи Ант. Могильницкого, Ив. Франка. Въ додатку конець другои части выбраныхъ поезій Т. Шевченка.

Послѣднѝ вѣсти.

Въ дискусіи надъ внесеньемъ пос. Ю. Романчука забирали доси слово д-ръ Малецкій, обстаючи за утраквизмомъ въ школахъ середныхъ, щобы убезпечитись симъ способомъ противъ можливого „rozgradzania“ школьнои молодежи. Бесѣдникъ признае при тôмъ самостôйнôсть національну Русинамъ и повне право домагатись змѣны теперѣшнои уставы школьнои. — Кн. Юрій Чарторыйскій боронивъ внесеня меншости комисіи соймовои и жадае до теперѣшнои недостаточнои уставы краевои новель, нормуючихъ школьництво ôтповѣднѣйше до духовыхъ потребъ руского народу. Пос. Романчукъ розказавъ исторію судьбы, яку переходило его внесенье въ соймѣ, Выдѣлѣ краевôмъ, Радѣ школьнôй и повѣтовыхъ Выдѣлахъ, не вѣритъ въ добрѝ интенціи сихъ тѣлъ автономичныхъ и правительственныхъ, збивае основно всѣ замѣты противъ свого внесеня, пôднесенѝ Выдѣломъ краев. и соймовою комисію и доказуе, що проектованѝ резолюціи не маютъ вѣякого позитивного значеня. Пос. Романовичь въ политичнôй рѣчи жадае пов-

нои справедливости. Для Русинôвъ, а на разѣ освѣдчае, що буде голосувати за найдальше идучими внесенями. Пос. Торосевичь (шляхтичь чистои крови и Ôрменинъ) радитъ надъ всякими уступствами для Русинôвъ перейти до порядку дневного. Дальшѝ дебаты о 7 год. вечеромъ.

Переписка Редакціи и Администраціи

Вп. Т. С. въ Шолом. До кôнця року ще 2 зр. — **Вп. А. В. въ Гнôйи.** Заплачено до 31 липня 1886. Дякуемо. **Вп. И. К. въ Карловѣ** Добре. — **Вп. В. Н. въ Яворовѣ.** Заплачено до 31 сѣчня 1886. — **Вп. Г. К. въ Завою.** До кôнця року ще 2 зр.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

(4—3) купуе и продае

всякѝ вартостнѝ паперы и монеты

по курсѣ дневнôмъ.

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

Ц. к. генеральна Диренція

австрійскихъ зелѣзниць державныхъ.

Выписъ зъ пляну ѣзды важного ôтъ 1 жовтня 1885 р.

Поѣздъ особовый о 7 год. 30 мин. рано до Стрыя.
Поѣздъ особовый о 11 год. 45 мин. передъ полуднемъ до Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына.
Поѣздъ особ. о 7 год. 30 мин. вечеромъ до Стрыя, Хирова, Дрогобыча, Загôря и Звардоня.
Поѣздъ особов. о 4 год. 35 мин. по пол. зъ Стрыя, Станиславова, Гусятына, Дрогобыча, Борыслава, Хирва.
Поѣздъ особ. о 1 год. 25 мин. въ ночи зъ Стрыя, Станиславова, Хирова, Дрогобыча, Борыслава, Гусятына и Звардоня.
Поѣздъ особ. о 8 год. 25 мин. рано зъ Стрыя, о Хирова, Загоря, Звардоня.
Поѣздъ мѣш. о 5 год. рано и о 3 год. 50 мин. по полудни

Андрѣй Лукашевскій

дипломованый лѣкарь ветеринаріи

осѣвъ и ôтбуває практику

въ Самборѣ.

1533 Мешкає въ Ринку ч. 16. 2—?

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 104—?

Специяльности и универсальнѝ средства, францускѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

КОНКУРЕНЦІЯ

ОБМАНѢ КÔНЬСКИМИ ДЕРГАМИ!

Истнуюча ôтъ 87 лѣтъ ц. к. упр. краєва

Фабрика дергъ и коцôвъ

давн. Лихтенауера вдовы и Сынôвъ

посылає черезъ свôй складъ вѣденьскій

ДЕРГИ НА КОНѢ

190 цм. довгѝ, 130 цм широкѝ, въ якости не до зъужитя, съ темнымъ тломъ и ясными краями за штуку

ЗР. 1·60

вразъ съ опакованьемъ.

При закупнѣ що найменше 10 штукъ, 1 штука даромъ або 10% опусту зъ цѣны.

Лишь черезъ фабрикацію въ великôй масѣ и черезъ величезный ôтбутъ єсьмо въ тôмъ положеню, що можемо ôтегупати дерги на конѣ такъ незвычайнои величины и такъ знаменитои якости, а до того ще по такъ незвычайно дешевыхъ цѣнахъ. Сотки подякъ може кождый перегляути.

Посылка за послѣплатою. Недогôдни пріймаются назадъ безъ трудностей.

Зважати докладно на адресу:

Головный складъ фабричный дергъ на конѣ

Вѣдень, I., Rothenthurmstrasse 14.

Пересторога

Перестерѣгаємо кождого передъ закупномъ товарôвъ ôтъ тыхъ фирмъ, котрѝ лякаются пôдписати публично своє имя и пôдроблюютъ безправно нашъ анонсъ.

!! Стережѣтся !! 1530 4—6

Гербата **ГЕРБАТА** Гербата

Россійска караванна

въ торговли гербаты

В. АДАМОВИЧА

въ БРОДАХЪ

въ ориґинальныхъ пакетахъ

по зр. 2·50, 3·50 и 4·50

за фунтъ.

Гербата Гербата

1528 4—5

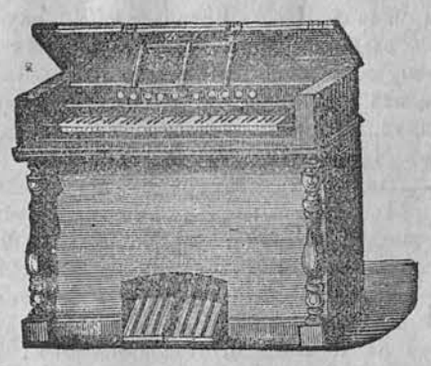

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджують при церквахъ хоры, прото поручаю мою

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ 70 зр. а. в. и высше. Дає такожь на раты.

1372 34—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Еластичнѝ валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство забезпеченя ôтъ протягу, 1547

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Ринокъ ч. 38.

7—10 **БРИТВЫ** 1516

правдивѝ швайцарскѝ и англійскѝ по зр. 1·20, 1·50, 1·75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручаютъ

Братя Лянгнеръ

Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Винкентій Кучабиньскій

переплетня, складъ паперу, приборôвъ до писаня, рисованя и мальованя

ул. Галицка ч. 6 (дôмъ капитульный).

Маю честь повѣдомити Поважану П. Т. Публику, що съ днемъ 20 грудня с. р. перенѣсъ я, въ цѣли розширеня торговлѣ паперу и приборôвъ до писаня, мôй складъ паперу и переплетню зъ ринку ч. 37

на улицю Галицку ч. 6

(дôмъ капитульный).

При сѣмъ поручаю Поважанôй Публицѣ богатый выбôръ

подарункôвъ на Святый вечеръ и Новый рôкъ

по найнизшихъ цѣнахъ именно же запасъ: альбомôвъ споминковыхъ книжокъ, альбомôвъ на поезіи, молитвословôвъ нецесерокъ, портфейлѣвъ, текъ, калитокъ, коробокъ на тютюнъ, зеркалець рамокъ и т. д.; евангелія и молитвословы въ дуже красныхъ оправахъ и по незвычайно низкôй цѣнѣ.

Билеты визитовѝ скоропрасовѝ по 40, 50 и 60 кр. и литографованѝ по 1 и 1.20 зр. Великій выбôръ штабъ на рамы по найнизшихъ цѣнахъ.

Съ поважаньемъ

Винкентій Кучабиньскій

переплетникъ ул. Галицка ч. 6.

1543 2—3

Запросины до передплаты на

Руску Историчну Библіотеку.

„Не знати своеи бувальщины, значить — все бути приземкомъ", сказавъ мудрець народу римского, у котрого не було нѣчого милѣйшого, якъ умерти за вôтчину. Сѝ золотѝ слова можна приложити въ значнôй части до рускои суспôльности, слабо обзнакомленои зъ исторіею руского народу. Не дивно отже, що наша суспôльнôсть въ значнôй части остає въ культурно-національнôмъ зглядѣ приземкомъ-недоросткомъ. Тôлько основне знакомство исторіѣ свого народу може дати повну свѣдомôсть національну, може серця напоити щирымъ, справдешнимъ патріотизмомъ, може розъяснити дорогу доцѣли народныхъ змагань Историчну минувшôсть руского народу обробили многѝ талантливѝ историки въ цѣнныхъ науковыхъ трудахъ, котрѝ можуть бути справдешнѣю скарбоною народнѣи правды для рускои суспôльности. Однакъ выданя сѝ, писанѝ переважно чужимъ рускому загалови языкомъ, приступнѝ хиба для немногихъ ученыхъ. Щобъ улекшити приступъ цѣлому загалови рускои суспôльности до сеи святынѣ народнѣи правды, щобъ сю скарбону рускои бувальщины зробити власностію цѣлои рускои суспôльности, рѣшивсь я зъ новымъ рокомъ 1886 выдавати въ Тернополи

Руску историчну библіотеку.

Въ Рускôй Историчнôй Библіотецѣ найде руска суспôльнôсть всѣ важнѣйшѝ труды рускихъ историкôвъ: М. Костомарова, М. Максимовича, В. Антоновича, Ор. Левицкого, Д-ра Из. Шараневича, Ст. Качалы и и. Руска Исторична Библіотека буде выходити томами по 10—15 листôвъ печатныхъ выразистого письма, звычайнои 8°, на гарнôмъ паперѣ. Цѣла серія буде обнимати 16—20 томôвъ. Черезъ рôкъ выйде що найменше 6 томôвъ, а прискорене выдавництва буде залежати вôдъ ревнои участи Вп. Публики. Кождый томъ можна передплачувати вôддѣльно. Цѣна книгарска буде значно высша.

Предплатники цѣлои серіѣ Рускои Историчнои Библіотеки дôстануть гарно выконану историчну карту Руси.

Редакція постаралась о найлучшѝ силы литературнѝ для перекладу историчныхъ творôвъ для Библіотеки, а цѣна за поодинокѝ томы обчислена такъ, щобъ лише покрыти накладъ выдавництва. Першѝ два томы поступили вже въ печатню и появлять ся зъ початкомъ сѣчня 1886 року. Першій томъ буде мѣстити **„Коротку исторію Руси" Ст. Качалы,** а другій **М. Костомарова „Двѣ рускѝ народности", „О федеративныхъ засновинахъ въ давнôй Руси"** и **„Черты рускои народнои исторіѣ."**

Передплата на оденъ томъ съ почтовою пересылкою 1 зр. 30 кр., за рецепсою 1 зр. 40 кр., безъ пересылки 1 зр. 20 кр. Редакція постараєсь, щобъ предплатники могли дôставати оправленѝ въ анґлійске полотно примѣрники зъ золоченымъ вытискомъ за окремою доплатою.

Передплату найлучше присылати переказомъ пôдъ адресою: **Олександеръ Барвѣньскій,** професоръ семинаріи учительскои въ **Тернополи,** або черезъ редакціи рускихъ часописей.

Крôмъ того пріймають передплату книгарнѣ Вп. пп.: Л. Гилечка и А. Круликовского въ Тернополи.

Въ Тернополи 1 листопада 1885.

ОЛЕКСАНДЕРЪ БАРВѢНЬСКІЙ,
професоръ семинаріи учительской.

Тысячь разôвъ випробоване домове средство

1483 правдивый

PAIN-EXPELLER

съ котвою.

не повинно хибувати въ жаднôмъ домѣ.

Цѣна 50 фениковъ.

Хто боится паралижу

або вже бувъ нымъ разъ пораженый, або страдає на конгестіи, заворотъ, ôтомленье, безсонность, взгл. на хоробливый станъ нервôвъ, най собѣ спровадитъ брошуру „Ueber Schlagfluss-Vorbeigung und Heilung", 5 выд. ôтъ автора, бувшого баталіонового лѣкаря въ краєвôй оборонѣ, Rom Weissmann-a въ Vilshofen, Баварія, безплатно и франко.

1548 1—25

Вже выйшовъ

Илюстрованый

КАЛЕНДАРЬ „Просвѣты"

на 1886 рôкъ

укладу *Василя Лукича.*

Цѣна 50 кр.

Змѣстъ: Календарь историчный, астрономичный и церковный. — Мѣсяцѣ съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, ôтмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — Часть информацийна: Цѣсарска родина. Выказъ оплатъ стемпловыхъ за найважнѣйшѝ справы правнѝ, документы, поданя и т. и. Скалѣ стемпльовѝ. Розкладъ ѣзды на галиц зелѣзныхъ дорогахъ. Щадницѣ почтовѝ (I—XXXVI) — Уставъ церковный на рôкъ 1886, укладу о. Теодора Мельника (Стор. 1—56). — Часть литературна: Вечѣръ на Украинѣ [Тараса Шевченка]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвѣнокъ] Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С. Метеллѣ). Гульнара [оповѣданье Павла Свенцицкого, переложивъ В. Лукичъ]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею умирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самôйловичъ и Дорошенко [Після М. Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Волод. Навроцкій, Павло Чубиньскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнило Сушкевичъ, Константинъ Бобикевичъ, Василь Проданъ, Олександеръ Духновичъ. Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол. Барвѣньскій]. Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д-ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ Н. Зандрока]. Смѣшне. [Стор. 1—134]. Рôзнѝ оголошеня. — Илюстраціи: Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ Замовляючѝ въ „Просвѣтѣ" зъ провинціи долучатъ 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

Позаякъ накладъ невеликій; просимо спѣшитися зъ замовленями. Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (5—?)

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 9—0

Перепродаючимъ даємо ôтповѣдный рабатъ.

„Нове Зеркало"

гумористична газета выходитъ у Львовѣ 1 (13) и 15 (27) кождого мѣсяця и коштує рôчно 4 зр., пôврôчно 2 зр., а кожде поодиноке число коштує 25 кр. „Нов. Зеркало" ôтзначаєся такъ пôдъ взглядомъ гумору и ѣдкои сатиры, якъ такожь пôдъ взглядомъ красныхъ и дотепныхъ илюстрацій и не боится кидати кождому правдою въ очи, лишь повстає и противъ руского народу; она не щадитъ и власныхъ домашныхъ хибъ, а обертаючи ихъ въ омѣхъ ставляє ихъ въ приступнѣйшій але не менше важкій способъ передъ очи самихъ же Русинôвъ, и тымъ робитъ не малу прислугу цѣлôй рускôй справѣ. „Нове Зеркало" можна пренумерувати присылаючи грошѣ просто до Администраціи „Нов. Зеркала" ул. Скарбкôвска ч. 2, або черезъ другѝ газеты рускѝ.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвъ, фанъ, плащеницъ, образôвъ малѣваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнѝ; ôлтарики або образы процесіональнѝ; хрестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; хрестôвъ желѣзныхъ на гробы и полѣвыхъ, Евангелій, патрицій, чашъ, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лампницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товаръ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовѝ и десеровѝ, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовѝ на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовѝ и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 43—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье ôтворотною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го.

Ч. 141. Львôвъ, Вторникъ 24 грудня 1885 (5 сѣчня 1886). Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. поп. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця.
Редакція и Администрація пôдъ Ч. 44 улиця Галицка.
Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье
Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.
Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a: Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Росіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:		для Россіи:	
на цѣлый рôкъ	12 зр.	на цѣлый рôкъ	12 рубл.
на пôвъ року	6 зр.	на пôвъ року	6 рубл.
на чверть року	3 зр.	на чверть року	3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:		съ дод. „Библіотеки“:	
на цѣлый рôкъ	16 зр.	на цѣлый рôкъ	16 рубл
на пôвъ року	8 зр.	на пôвъ року	8 рубл.
на чверть року	4 зр.	на чверть року	4 рубл
на самъ додатокъ:		на самъ додатокъ:	
на цѣлый рôкъ	зр. 5·—	на цѣлый рôкъ	5 рубл.
на пôвъ року	зр. 2·50	на пôвъ року	2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:

на цѣлый рôкъ	15 зр.
на пôвъ року	7·50 зр.
на чверть року	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ	19 зр.
	на цѣлый рôкъ 6 зр.

Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 рокомъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ буде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свѣдомо та неустрашимо боротись за правду руску съ всѣми ворогами Руси и прокладати дороги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. *„Не разоряти, а будувати!“* — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого заснованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бозѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô второкъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць **1 зр.**, на $^1/_4$ року **3 зр.**, на $^1/_2$ року **6 зр.**, на рôкъ **12 зр.** Съ **„Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“** (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року **4 зр.**, на $^1/_2$ року **8 зр.**, на рôкъ **16 зр.** — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Доде даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.

По дебатахъ надъ внесеньемъ пос. Романчука.

Дебаты надъ внесеньемъ посла Романчука лишились на разѣ безъ результату. Причина того объяву спочивае головно въ тôмъ, що комисія соймова не прійшла передъ Соймъ съ внесеньемъ, котре могло-бы хочь яко-тако полагодити жизненну для Русинôвъ и краю справу, а вдоволилась звѣстными резолюціями, котрй пос. Романчукъ справедливо назвавъ „замаскованымъ ôткиненьемъ“ его внесеня. По довгихъ и оживленыхъ дискусіяхъ, котрй велися въ суботу на двохъ засѣданяхъ, а въ понедѣлокъ на ранѣшнôмъ, рѣшено на внесенье кн. Адама Сапѣги, щобы внесенье комисіи соймовои и новй, въ часѣ дебаты выплынувшй внесеня послôвъ Малецкого и Черкавского, ôтослати назадъ до комисіи для основнѣйшого розслѣдженя справы и щобы комисія предложила новй, позитивнй внесеня ще на теперѣшнôй сесіи Сойму.

Цѣкавй бесѣды рôзныхъ послôвъ зъ рôзныхъ таборôвъ лилися широкою струею. Застерѣгаемо собѣ объективне ихъ оцѣненье на пôзнѣйше, коли вже будемо мати пôдъ рукою стенографичнй записки. Одно однакожь можемо вже теперь сконстатувати, а именно то, що внесенье пос. Романчука заинтересувало польскихъ послôвъ соймовыхъ въ великôй мѣрѣ и що одна часть зъ нихъ, пересвѣдчившись о жизненности руского народу въ Галичинѣ, пересвѣдчившись, що народне житье руске мимо всего розвинулось широко и що не тôлько послы рускй а весь нарôдъ съ всею свѣдомостею добиваеся своихъ правъ, и зрозумѣвши, що струю руско-народного житя вже нѣчимъ не буде можна спинити въ єи бѣгу, — що та часть послôвъ польскихъ клонится вже дати Русинамъ ширше поле въ школахъ до ихъ національного розвою, але поки-що, не знае ще, щó дати и въ якихъ границяхъ. На се остатне пытанье вплывае певна недовѣрчивôсть до Русинôвъ и — якъ сказано въ Соймѣ — загроженй интересы польскости на Руси. Але въ загалѣ взяло верхъ то пересвѣдченье, що руску справу треба серіознѣйше якъ доси трактувати и що негаціею єи не убити, а мовчаньемъ не збути. Зрозумѣли вже деякй послы польскй, що неполагодженй національнй справы въ нашôмъ краю вплываютъ шкôдливо и въ другихъ направленяхъ и шкодятъ не тôлько Русинамъ, але въ рôвнôй мѣрѣ и Полякамъ самымъ. Устами послôвъ д-ра Малецкого, кн. Юрія Чарторыйского, Романовича, гр. Войтѣха Дѣдушицкого, д-ра Черкавского и кн. Адама Сапѣги заявленый переходъ суспôльности польскои зъ єи дотеперѣшнои негаціи и пасивности въ справѣ рускôй и засуджено фарисейство „станьчикôвъ“ и глупый консерватизмъ „подолякôвъ“.

Д-ръ Ант. Малецкій говоривъ за утраквизмомъ у всѣхъ школахъ середныхъ, а за наукою въ матернôмъ языцѣ въ школахъ народныхъ. Чи утраквизмъ такій, хочь-бы и постепенно и поволи впроваджуваный въ нашй середнй школы, дасться зреализувати, годѣ теперь рѣшучо сказати. Интенція благородна, хотяй дидактичнй а ще бôльше культурнй взгляды заважатъ богато противъ такои теоріи. Пос. Романовичь говоривъ за розширеньемъ правъ руского языка на поли шкôльництва зъ становища либерального и демократичного. Ôнъ бачитъ въ стѣсненю національныхъ правъ руского народу неминуче ослабленье и паденье народу свого, польского. П. Евсевій Черкавскій супротивився рѣшучо резолюціямъ комисіи соймовои и згодився майже въ цѣлости на есенцію внесеня пос. Романчука съ додаткомъ, щобы волю родичѣвъ увзгляднювано. Єго внесенье ôтослано разомъ съ внесеньемъ пос. Малецкого до комисіи соймовои яко субстратъ до новыхъ предложень. — Пос. Юрій кн. Чарторыйскій рѣшучо станувъ по сторонѣ рускихъ послôвъ о стôлько, що въ теперѣшнôй уставѣ шкôльнôй краєвôй видитъ погубне укороченье правъ руского народу на поли шкôльництва и, выступаючи противъ нѣчого не значучихъ резолюцій комисійныхъ, домагаеся окремои новелѣ до существуючои уставы, котра-бы Русинôвъ надѣлила ширшими правами. — П. гр. Войт. Дѣдушицкій сконстатувавъ жизненнôсть Русинôвъ въ Галичинѣ на кождôмъ поли, ихъ широкій духовый розвôй и прогресъ, признавъ имъ повне право до ширшихъ свобôдъ и съ цѣлою рѣшимостею обставъ за ними. Рôвно и кн. Адамъ Сапѣга яко генеральный бесѣдникъ опозиціи противъ внесень комисіи, высказався за розширеньемъ правъ руского народу. Своимъ поглядомъ обнявъ ôнъ весь нарôдъ рускій и признавъ єму повне право до розвою въ дорозѣ предкладанôй д-ромъ Малецкимъ.

Рускй послы п. Романчукъ и о. Качала промовляли въ суботу. Рѣчь першого починаемо подавати вже нынѣ въ цѣлôй основѣ и читателѣ нашй осудятъ самй, якъ достойно проф. Романчукъ боронивъ справы и основными та всесторонными своими аргументами причинився головно до того, що насъ не зрезолюціоновано, т. є. не пущено съ порожною торбинкою до правительства, котре, звязане закономъ, не було-бы въ силѣ що небудь зробити для Русинôвъ. Съ холодною кровію представивъ ôнъ всѣ тй малодушнй забѣги, якй роблено въ певныхъ сферахъ, щобъ лише справу придушити и не выступити противъ существуючого de facto контракту станьчикôвъ съ подоляками, котрого основою есть: „мовчати о рускôй справѣ“. Якъ пос. Романчукъ зъ рѣчевого становища, такъ о. Качала, въ своѣй довшôй глубоко обдуманôй промовѣ зъ историчного становища доказавъ ажь надто, що дорога негаціи нашихъ правъ есть хибною и згубною для обохъ народôвъ и що остаточный часъ єи покинути.

Велику вагу мала середъ розправъ знаменита рѣчь еп. Юліяна Пелеша. Еп. Юліянъ забравъ голосъ — яко князь греко-кат. церкви и яко Русинъ. А спонукали Преосвященого головно инсинуаціи польскихъ послôвъ „подолякôвъ“ Торосевича и Голѣевского, кинений на суботнѣшнôмъ засѣданю народови и духовеньству рускому съ всею злобою въ очи, инсинуаціи, будьто нарôдъ рускій (а eo ipso и пôдписавшй внесенье пос. Романчука послы рускй и достойники церкви рускои) стремлятъ до нигилизму, а бôльшôсть духовеньства руского — до „szyzmy“. Преосвященый ôтперъ съ обуреньемъ тй монструальнй инкриминаціи и заявивъ съ всею ôткровенностею, що нарôдъ рускій и его интелигенція въ Галичинѣ стоятъ лишь на грунтѣ чисто-національнôмъ (мало-рускôмъ) и католицкôмъ. Хорошу и вельми тактовну рѣчь еп. Юліяна перерывано грôмкими оплесками зô всѣхъ сторôнъ и слухано съ незвычайною увагою. По скôнченôй рѣчи дôсталась Преосвященому незвычайна овація. Всѣ послы горнулись до него, безъ рôзницѣ стану, пересвѣдчень и вѣку, щобъ не тôлько пожелати владыцѣ успѣху его промовы, але и щобъ съ всею вдячностею устиснути руку мужа, що сказавъ: стою при моѣмъ народѣ рускôмъ яко сынъ мало-руского народу, при католицкôй церквѣ яко епископъ, и при австрійскôмъ престолѣ, и пôйду съ тыми Русинами, котрй станули и стоятъ на тôмъ грунтѣ. Впреосв. Юліянъ звернувся такожь до промовы о. Качалы, и зазначивъ, що ôнъ годится съ его выводами у взглядѣ національнôмъ, але не може безъ спростованя поминути его высказу, будьто-бы унія церковна була Русинамъ октройована. Унію на Руси вытворила потреба самои рускои церкви и она не була заведена а тôлько ôтновлена.

Докладне справозданье о цѣлôмъ ходѣ дебатъ почнемо мѣстити въ слѣдуючôмъ числѣ, а по бесѣдѣ пос. Романчука подамо бесѣды о. Качалы и епископа Юліяна въ повнôй ихъ основѣ.

Комисія соймова шкôльна взяла вже 4 го сѣчня вечеромъ пôдъ обраду переказанй соймомъ внесеня послôвъ д-ра Черкавского, д-ра Малецкого и давнѣйше комисійне и приняла бôльшостею голосôвъ:

1) Въ формѣ уставы внесенье пос. Черкавского въ справѣ шкôлъ народныхъ, т. є. внесенье пос. Романчука съ слѣдуючими застереженями: а) щобы передъ заложеньемъ рускои школы въ якôйсь мѣсцевости пытано о волю родичѣвъ; б) щобы заложенье школы зробити зависимымъ ôтъ достаточного числа зголосившихся ученикôвъ. Чотыри члены комисіи: д-ръ Цоль, Ст. гр. Тарновскій, Вол. Лозиньскій и д-ръ Маеръ зголосили внесенье меншости, т. є. принятье давнѣйшои першои резолюціи комисійнои.

2) Въ справѣ шкôлъ середныхъ упало бôльшостею голосôвъ внесенье пос. Черкавского, въ части идентичне съ первѣстнымъ внесеньемъ пос. Романчука, котре стремѣло до заснованя рускихъ паралельныхъ клясъ всюды, де зголосится 25 ученикôвъ. За то принято внесенье д-ра Цоля, щобы при гимназіи перемыскôй завести въ низшôй гимназіи сталй чотыри клясы паралельнй съ рускимъ языкомъ выкладовымъ.

Третю давнѣйшу резолюцію комисіи, котра жадала обовязковои науки языка руского для всѣхъ ученикôвъ середныхъ шкôлъ, котрй ôтъ неи не увôльняются, принято въ друге.

Остаточно передано кр. Выдѣлови внесенье пос. Малецкого о утраквизмѣ въ школахъ середныхъ съ тымъ, щобы на слѣдуючôй сесіи соймовôй здавъ о тôмъ внесеню справу.

Референтомъ комисіи не есть вже д-ръ Цоль а гр. Войтѣхъ Дѣдушицкій. Предложеня комисіи прійдутъ на порядокъ дневный въ соймѣ по нашихъ святахъ.

Бесѣда пос. Романчука

въ справѣ его внесеня.

Нынѣ власне 15 мѣсяцѣвъ, якъ въ тôй Выс. палатѣ бувъ ôтчитаный внесокъ, въ причины котрого ведеся теперѣшна нарада. Я пустивъ его, яко невеликій але добре збудованый и добре заосмотреный корабель на море тои Выс. палаты, въ тôй надѣѣ, що ôнъ по короткôй, спокôйнôй плавбѣ, дôбье щасливо до призначеного берега. Але управленье нимъ не було въ моихъ рукахъ. По трохнедѣльнôй непевнôй плавбѣ, выслано его въ нову дуже далеку и дуже небезпечну дорогу. Ôнъ мусѣвъ перебувати пѣсковины краевои Рады шкôльнои, противнй струѣ Выдѣлôвъ повѣтовыхъ, острй скалы Выдѣлу краевого и непріязнй вѣтры комисіи шкôльнои. Нынѣ по 15 мѣсяцяхъ добивае ôнъ до берега, але цѣлкомъ розбитый, цѣлкомъ знищеный, такъ що зъ дрôбныхъ останкôвъ его нѣхто не пôзнавъ-бы давнѣйшои его будовы.

А прецѣнь бувъ часъ, де ôнъ иншй надѣѣ будивъ въ тôй Выс. палатѣ. Польска праса въ бôльшости приняла его досыть прихильно, ôтзывалися голосы, що Русины навѣть за мало жадаютъ, що єму належится бôльше. Правда, въ тôй Выс. палатѣ опинія була менше прихильною. Клюбъ правицѣ бувъ дуже невдоволеный, що не вдалася єму зовсѣмъ струсяча его политика игнорованя справы рускои; клюбъ центра, той Гамлетъ польскій, много думаючій а мало дѣлаючій (*Веселôсть*) не радъ бувъ зъ того, що не дано єму иниціятивы до пôднятя рускои справы, що рускй послы не оставили имъ другого року до того одного, въ котрôмъ мали часъ застановитися надъ тою справою. Мимо того однакожь въ загалѣ опинія здавалась досыть прихильною и здавалося, що залежитъ тôлько ôтъ ц. к. ряду, щобы внесокъ мôй полагоджено скоро и користно. Однакожь рядъ мовчавъ. На запытанье комисіи ôтповѣвъ Єго Ексц. п. намѣстникъ, що ôнъ цѣлкомъ не знае интенцій министерства въ тôй справѣ. Отже-жь комисія въ своѣмъ справозданю, якъ каже, одномысльно узнала справедливымъ, завести рускй школы або рускй паралельки въ мѣсцевостяхъ съ мѣшаною людностею, однакожь жадае выказаня потребы того, опертои на певныхъ и несомнѣнныхъ пôдставахъ. Але тыхъ пôдставъ помимо того, що шукала ихъ и, якъ каже, съ щирою и не утаеною зичливостею, якось не могла найти. Вѣдай пôсля нѣмецкои поговôрки: не могла выпрати кожуха, не змочивши. А тыхъ пôдставъ, якй предкладали рускй послы, она приняти не хотѣла. Отже-жь постановила остаточно, щобы цѣлый внесокъ передати кр. Выдѣлови, щобъ той, порозумѣвшися съ Радою шкôльною на другій рôкъ предложивъ его въ палатѣ.

Я зрозумѣвъ добре, що таке полагодженье мого внесеня рôвняесь погребаню его и я высказавъ се въ тôй В. палатѣ и додавъ, що рускй послы свое зробили, и що они застерѣгаютъ собѣ свобôдну дальшу акцію. Вправдѣ тогдашный п. справоздавець, котрый и теперь есть справоздавцемъ, запевнявъ мене въ тôй В. палатѣ, що я за рôкъ переконаюся, будьто Соймъ прихильно успособленый для мого внесеня. Пригадую то теперь п. справоздавцеви и пытаю его, чи зможе и нынѣ повторити то запевненье? По деякихъ будьто прихильныхъ Русинамъ мовахъ, котрыхъ вы, мои панове, въ найновѣйшихъ часахъ намъ не жалуете особливо, якъ рôвночасно дѣлами стверджуете противнй тенденціи, внесокъ мôй бувъ переданый кр. Выдѣлови. Тутъ зачинаеся его дальша исторія. Ôнъ ишовъ дальше зъ степеня на степень. Кр. Выдѣлъ ôтославъ его насамперѣдъ Радѣ шкôльнôй краевôй до заопиніованя. Рада шк. краева вывязалась дипломатично зъ задачѣ. Пôдставъ до выказаня потребы рускои школы въ данôй мѣсцевости, котрыхъ не могла найти комисія анѣ соймъ, она и не бралася шукати, бо сказала, що то не належитъ до неи. Впрочѣмъ выдала опинію мовь анкета фаховыхъ людей: зовсѣмъ не пояснила свого становища супротивъ мого внесеня анѣ тенденціи В. ряду. Не сказала ясно, чи она жадае мôй внесокъ уважати за управненый, чи стоитъ за нимъ, чи нѣ. При

тôмъ всѣмъ признаю однакожь, що опинія єи єсть въ загалѣ бôльше прихильною якъ неприхильною мому внесеню, именно въ справѣ шкôлъ народныхъ.

Поминувши непорозумѣня, котрыхъ чейже легко можна було устеречися, бодай зажадавши пояснень въ якій-будь способъ ôтъ внескодавця, кр. Выдѣлъ хотѣвъ дуже скрупулятно трактувати ту справу и удався ще до Выдѣлôвъ повѣтовыхъ и репрезентацій мѣстъ, хотя Соймъ не взывавъ єго до того, бо удався не тôлько тамъ, де єсть людность мѣшана, де мое внесенье принайменше могло мати вплывъ, але удався и въ тѣ стороны, де Русинôвъ нема и де руска справа не єсть зрозумѣлою, и де мôй внесокъ безпосередно не дотыкае. Бôльшость запытана ôтповѣла въ дусѣ пріязнôмъ для мого внесеня, а бодай въ той способъ, що уважае потрѣбнымъ збôльшити и увзгляднити рускій языкъ въ школахъ.

Признаюся, що я такого результату не сподѣвався, мѣркуючи по складѣ тыхъ тѣлъ репрезентаційныхъ. Менѣ здався, що се не сподобалося Выдѣлови краевому. Здався менѣ, що Выдѣлъ краевый невѣрно представивъ Соймови тѣ результаты, бо вчисливъ до опиніи, противныхъ мому внесеню, навѣть такѣ опиніи, котрѣ дальше ишли, якъ мôй внесокъ. Наведу тôлько два примѣры. Рада повѣтова равска домагалася отвореня въ Галичинѣ пять рускихъ гимназій. Рада повѣтова жовкôвска домагалася отвореня сталыхъ паралельокъ при пятёхъ гимназіяхъ черезъ всѣ клясы. Однакожь Выдѣлъ краевый опинію одну и другу ячисливъ до опиній, неприхильныхъ мому внесеню и на тôй пôдставѣ числивши, вычисливъ, що бôльшость єсть менѣ противна! Але менше о опинію Выдѣлôвъ повѣтовыхъ и репрезентацій мѣскихъ, котра, мимоходомъ сказавши, объявляеся часомъ трохи наивно. Такъ на пр. Выдѣлъ повѣтовый борщѣвскій каже, що зъ горы годится на все, що прійде „von Oben", т. е., що Рада шкôльна краева и Выдѣлъ краевый постановлятъ! А Выдѣлъ повѣтовый жидачѣвскій домагаеся заложеня на пробу паралельокъ рускихъ при гимназіяхъ у всѣхъ тыхъ мѣстахъ, де єсть найменше 20000 жителѣвъ и найменше четвертина Русинôвъ. Однакожь такихъ мѣстъ нема нѣ одного въ цѣлôй Галичинѣ! То все єсть въ справозданяхъ кр. Выдѣлу. Єсть оно широке и, якъ выражаеся справозданье теперѣшнои комисіи шкôльнои, дуже основне! Може того выраженя ужито для того, щобы дати сатисфакцію кр. Выдѣлови, що я названъ то справозданье не „Meisterstück-омъ", а може длятого, щобы ôтплатити „pięknem za nadobne", що справозданье Выдѣлу краевого робитъ комплименты комисіи, що она, зложена въ мужѣвъ славныхъ, досвѣдченыхъ и т. д. (*Веселость.*) Справозданье кр. Выдѣлу выходитъ на то, що першу часть мого внесеня що до шкôлъ народныхъ цѣлкомъ ôткидае.

Що до другои части мого внесеня въ справѣ шкôлъ середныхъ годится оно не радо на заложенье однои рускои гимназіи въ Перемышли. Здавалось-бы, що то противъ мому внесеню єсть такъ мало, що менше вже не може бути. Однакожь комисія шкôльна доказала тои штуки, що менше дае, якъ Выдѣлъ краевый. Замѣсть предложеной мною змѣны двохъ параграфôвъ теперѣшнои уставы, комисія шкôльна предкладае двѣ резолюціи, до котрыхъ зъ ласки вже своеи додала ще третю резолюцію. Панове! Резолюціями двома дрôбными мае залагодитись справа пôвтретя-миліонного народу! Резолюціи?! Що се значитъ резолюціи? Значитъ: „взываеся рядъ, щобы зробивъ то а то". Анѣ уставы конституційнѣ не вкладаютъ обовязку конечного на рядъ, услухати резолюцій, анѣ практика въ парляментарныхъ тѣлахъ не показуе, щобы рядъ резолюцій держався. Кôлько то, мои панове, було ухваленыхъ резолюцій и въ тôй палатѣ и въ Радѣ державнôй, а кôлько зъ нихъ въ практицѣ було выконаныхъ? Отже-жь такъ и съ тыми резолюціями. Наколи рядъ захоче выконати ихъ, то выконае, наколи нѣ, то нѣ. Припустѣмъ найбôльшу евентуальность, що рядъ схоче приступити до выконаня тыхъ резолюцій.

Отже въ 1-шôй резолюціи взываеся рядъ, щобы въ тыхъ мѣсцевостяхъ, де єсть не менше якъ 3000 Русинôвъ а не менше якъ 2 школы народнѣ, перевѣвъ устроенье рускои школы народнои. Такихъ мѣстъ єсть въ Галичинѣ 7: Тернопôль, Коломыя, Дрогобычь, Стрый, Снятынъ, Яворôвъ и Тысмениця. Отже резолюція тая зъ горы вже выключае навѣть такѣ мѣста, якъ Городенка, де на 10.014 мешканцѣвъ єсть 5.340 Русинôвъ, отже о 800 бôльше, якъ Полякôвъ, Нѣмцѣвъ и Жидôвъ разомъ взявши! Але и въ тыхъ 7 мѣстахъ мае рядъ перевести устроенье рускои школы, хотяй-бы тôлько 1-клясовои, тôлько тогды, коли, якъ то сказано дальше въ резолюціи, зъ дослѣдôвъ покажеся, що въ нихъ єсть достаточне число родичѣвъ, хотячихъ посылати свои дѣти до такои школы. Мои панове! Мы Русины знаемо дуже добре, що значатъ такѣ дослѣды. Були такѣ дослѣды передъ роками у Львовѣ и що показалося? Ого, що будьто-бы у Львовѣ нема навѣть 40 дѣтей такихъ, котрыхъ родичѣ хотѣли-бы посылати ихъ до рускои школы народнои! Однакожь министерство за якійсь часъ на налягання Русинôвъ не робило другихъ дослѣдôвъ, тôлько заложило руску школу, и показалося, що не 40, але 300 ученикôвъ знайшлося до тои школы и число то все збôльшаеся. (*Пос. Гольдманъ жидъ:* Są także z prowincyi!) Не зъ провинціи, а тôлько зô Львова! Отжежь мои пп., се доказъ, що метода, предкладана комисіею шкôльною, єсть хиблена.

Але допустѣмъ, що такѣ дослѣды малибы результатъ такъ користный, що показалось бы въ якôмъ мѣстѣ, що єсть 400 рускихъ дѣтей, а про-те ажь надто достаточне число до заложеня не однои, але двохъ шкôлъ. Чи-жь уже зъ того выходитъ, що тамъ дѣйстно руска школа буде? Зовсѣмъ нѣ, панове! Знаете добре, що о языцѣ выкладовôмъ пôсля теперѣшнои уставы рѣшае той, хто школу удержуе або, єсли школа дôстае запомогу публичну, рѣшае рада громадска а затверджае краева Рада шкôльна. На всякій способъ краева Рада шк. не може громадѣ противъ єи волѣ накинути языкъ выкладовый въ школѣ. Що-жь буде, якъ котра громада не схоче завести языкъ рускій въ своѣй школѣ, а то можна допустити, бо они мали перше спосôбность завести языкъ рускій въ школѣ, однакожь того не хотѣли. Що-жь станеся? Ого краева Рада шкôльна зложитъ то заявленье рады громадскои до актôвъ и на тôмъ справа скôнчится.

Само справозданье комисіи шкôльнои такъ дальше повѣдае: Єсли-бы такѣ выпадки лучалися не въ однôмъ мѣсци, але въ бôльше мѣсцяхъ, и не одинъ разъ, але частѣйше, ажь тогды бувъ-бы часъ — до чого? панове — говорити може о змѣнѣ теперѣшнои уставы? — нѣ! часъ бувъ-бы застановитися надъ справою змѣны уставы! Пытаю васъ отже, яку вартôсть мае така резолюція и чи предложенье такои резолюціи можна уважати за поважне трактованье поважнои справы?!

Придивѣмся теперь 2 гôй резолюціи. Краева Рада шк. высказала въ своѣмъ справозданю, що єсли Соймъ хотѣвъ-бы прихилитись до заведеня выкладового языка руского въ якôй гимназіи, то найотвѣтнѣйшимъ мѣсцемъ бувъ-бы Перемышль, де мала-бь заложитись друга гимназія. Тамъ дѣйстно суть пôдставы до того; тамъ въ 1883 було 780 ученикôвъ, число ажь надто выстарчаюче на другу гимназію. Було тамъ рускихъ ученикôвъ въ тôмъ роцѣ 232, а не 156, якъ хибно подавъ першій бесѣдникъ. Отже самыхъ рускихъ ученикôвъ єсть тôлько, що можна-бы завести ще одну гимназію, а додамъ и то, що тамъ єсть 17 клясъ. Всѣ формальности потрѣбнѣ до ухваленя, завести другу гимназію въ Перемышли, зôстали выконанѣ, бо запытано навѣть Раду повѣтову, якъ то домагаеся теперѣшна устава. Отже Соймъ мôгъ-бы таки сей часъ порѣшити тую справу, ухваленьемъ заложеня рускои гимназіи въ Перемышли. Однакожь комисія не годится на то. Она предкладае резолюцію взываючу рядъ, абы у всхôднôй Галичинѣ заложивъ гимназію, въ котрôй въ мысль арт. VII теперѣшнои уставы мôгъ-бы бути заведеный выкладовый языкъ рускій.

Вже-жь рядъ певно не схоче того нѣгде инде зробити, якъ тôлько въ Перемышли, бо въ нѣякôмъ иншôмъ мѣсци у всхôднôй Галичинѣ нема пôдставы зъ причины великого числа ученикôвъ закладати другу гимназію. А закладати гимназію тôлько на то, щобы тамъ евентуально бувъ заведеный рускій языкъ выкладовый, того рядъ не може, бо й не може зъ горы знати, чи Соймъ згодится, абы власне въ тôй мѣсцевости завести рускій языкъ выкладовый, чи не скаже: не въ Перемышли, ино де инде, але тутъ нѣ! Що отже зъ того выплыне? Выплыне, що Соймъ а властиво комисія шкôльна въ Перемышли не хоче, а рядъ де инде не може. Справа очевидно скôнчится на нѣчôмъ.

Така єсть, мои пп., вага обохъ резолюцій.

Єсть се рѣчь ясна, що резолюціи тіи не суть нѣчимъ иншимъ, якъ тôлько замаскованымъ ôткиненьемъ мого внеску. Але мои пп., чи-жь не було-бы честнѣйше, благороднѣйше сказати по просту: Мы той внесокъ ôткидаемо! На що уживати такихъ, по просту, выкрутôвъ?! (*Голосы: Oho! Do porządku!*) (*Дальше буде.*)

Соймъ краевый.

На вечѣрнôмъ засѣданю соймовôмъ въ суботу промовлявъ пос. Бобжиньскій (проф. унив. зъ Кракова) въ дусѣ неприязнôмъ внесеню пос. Романчука и, яко станьчикъ чистои воды, съ великимъ легковаженьемъ справы рускои. Въ єго дуже свѣтлôй головѣ народъ рускій представляеся ще заедно темною масою, съ котрою нема що миритись и длятого сподобалась професорови негація Руси, высказана на ранѣшнôмъ засѣданю пос. Торосевичемъ. Ôттакъ забравъ голосъ комисарь правительственный, сов. Ритнеръ и заявивъ, що предложенѣ три резолюціи комисійнѣ не маютъ нѣякои вартости, бо противлятся существуючимъ уставамъ державнымъ и краевымъ. Наколи-бъ соймъ ухваливъ ихъ, то правительство не могло-бъ ихъ выконати. Поясненьемъ симъ потвердивъ сов. Ритнеръ сказанье пос. Романчука на ранѣшнôмъ засѣданю о нѣякôй стôйности сихъ резолюцій и давъ доказъ, що комисія не щиро думала съ полагодженьемъ внесеня рускихъ пословъ, наколи предложила ухвалѣ сойму рѣчь, неквалификуючуся до выконаня. Потôмъ забравъ голосъ пос. о. Качала и въ широкôй основнôй рѣчи выказувавъ зъ историчного становища хибность политики польскои ôтъ часôвъ поягайлоньскихъ ажь до теперь. Палата слухала съ великою увагою быстроумнѣ выводы нашого ветерана-политика. Рѣчь ту подамо въ цѣлости пôсля стенографичныхъ записокъ. Гр. Войтѣхъ Дѣдушицкій, по короткихъ рекриминаціяхъ супротивъ псевдо-представителѣвъ руского народу, выступае въ оборонѣ добрыхъ намѣрень комисіи соймовои, смѣесь надъ негаторами Руси, констатуе жизненность и всесторонный духовый розвôй Руси на кождôмъ поли и жадае полагодженя внеску пос. Романчука не въ дорозѣ резолюцій але черезъ уставу.

Гр. Голѣевскій промовлявъ въ дусѣ п. Торосевича, т. е., щобы надъ всею справою перейти до порядку дневного. Онъ и п. Торосевичь суть въ соймѣ майже послѣдными могиканами, не чуючими Русь. Въ такъ званыхъ Русинахъ бачитъ графъ лишь самыхъ нигилистôвъ и „wichrzycieli", а бôльшости духовеньства руского инсинууе приклонность до „szyzmy". Рускій народъ належитъ спольщити. Се буде для него добродѣйствомъ и т. д. На щастье рѣчь гр. Голѣевского выкликала въ цѣлôмъ соймѣ лишь пустый смѣхъ и нѣхто слôвъ єго не бравъ на серіо.

Ôттакъ, съ великимъ патосомъ и съ позою драматичного артиста говоривъ репрезентантъ краковскихъ станьчикôвъ, гр. Стан. Тарновскій, въ оборонѣ всѣхъ резолюцій комисійныхъ, говоривъ о всѣмъ, але дуже пустословно, хотяй съ доброю дозою сарказму и легковаженьемъ рускои справы. И єго рѣчи не можна брати на серіо, бо гр. Тарновскій рôзнится ôтъ гр. Голѣевского лишь тымъ, що негуе Русь и єи потребы духовѣ.

Въ понедѣлокъ рано промовлявъ д-ръ Черкавскій, котрый поставивъ окреме внесенье, близьке до внесеня пос. Романчука. Ôттакъ державъ свою рѣчь Преосв. еп. Юліянъ Пелешь, котру подамо въ цѣлости; потôмъ членъ Выдѣлу краевого, Окт. Петрускій, остерѣгаючи Соймъ передъ великимъ небезпеченьствомъ, яке-бы выйшло для народу польского на случай принятя внесеня рускихъ пословъ, и предвиджуючи, що натогды упала-бы Польща на Руси. Потôмъ на внесенье пос. Брыкчиньского замкнено дискусію, а генеральными бесѣдниками выбрано кн. Адама Сапѣгу и Томислава Розвадовского. Пос. Сѣчиньскій не прійшовъ черезъ то до голосу. Князь Сапѣга въ довшôй рѣчи выступивъ противъ внесень комисіи соймовои и предложивъ, щобы внесеня пословъ Черкавского и Малецкого вразъ съ комисійными резолюціями ôтослати назадъ до комисіи съ застереженьемъ, щобы ще сеи сесіи предложила иншѣ позитивнѣ внесеня. Пос. Розвадовскій внѣсъ, щобы перейти до порядку дневного надъ внесенями комисіи а другѣ внесеня ôтослати до кр. Выдѣлу. Наконець д-ръ Цоль яко справоздавець обоставъ дармо за принятьемъ резолюцій комисіи. По промовахъ о. Качалы, Торосевича и Голѣевского для спростованя фактôвъ соймъ принявъ бôльшостею голосôвъ внесенье кн. Сапѣги.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(*Проектъ закона о загальнôмъ ополченю.*) Зъ Пешту доносятъ офиціяльно, що на найблизшôй сесіи парляментôвъ обохъ половинъ монархіи мае бути предложеный проектъ закона о загальнôмъ ополченю. Проектъ сей выробила комисія зложена зъ членôвъ спôльного министерства вôйны и обохъ министерствъ краевои обороны ще передъ лат. рôздвяными святами а теперь мае ще залагодити деякѣ справы администрацийнѣ и такъ цѣлый проектъ буде вже сими днями готовый. Головнѣ основы сего проекту суть слѣдуючѣ: Загальне ополченье творитъ доповняючу часть арміи и яко таке ставится пôдъ межинародну опѣку. Военна повинность въ загальнôмъ ополченю єсть обовязуючою и до него вчисляются всѣ обывателѣ державы ôтъ 19 до 42 року житя, котрѣ не належатъ до арміи або краевои обороны. Крôмъ сего маютъ до загального ополченя належати всѣ ôтставнѣ официры якъ такожь и тѣ, що позôстаютъ по за службою, котрѣ ще не скôнчили 60 лѣтъ и бодай яко-тако (halbwegs) суть здôбнѣ до службы военнои. Всѣ обовязанѣ до загального ополченя будутъ роздѣленѣ на двѣ клясы. До першои будутъ належати тѣ, що можутъ бути придатнѣ до вôйны взглядно до доповненя арміи операційнои, а до другои старшѣ вѣкомъ, котрѣ будутъ сповняти службу въ гарнизонахъ. Загальне ополченье буде покликуватися на рассказъ цѣсаря и по рѣшеню рады министеріяльнои черезъ министра краевои обороны а именно въ мѣру потребы и обоставинъ. О ужитю загального ополченя рѣшае верховный комендантъ именованый черезъ цѣсаря. Въ засадѣ загальне ополченье може бути ужите лишь въ границяхъ краю; на случай однакожь грозячого небезпеченьства може законодавство и инакше постановити. Отъ хвилѣ покликаня загальне ополченье стоитъ пôдъ войсковою властею законною и пôдъ єи карностею. Жовнѣры загального ополченя маютъ мати на рамени ôтзнаки, котрѣ-бы вже зъ далека впадали въ очи. Платня рядовыхъ и официрôвъ загального ополченя єсть така сама якъ рядовыхъ и официрôвъ въ чинной арміи. Официрôвъ именуе цѣсарь. Именованье мае значенье лишь на часъ вôйны. Удержанье евиденціи и организаціи загального ополченя належитъ до круга дѣланя министра краевои обороны, однакожь власти административнѣ суть рôвножь обовязанѣ удержувати въ евиденціи жовнѣрôвъ загального ополченя. Кошты покликаного загального ополченя поноситъ министерство вôйны.

(*Зъ Буковины.*) Вже въ часѣ послѣднихъ выборôвъ до рады державнои ходила поголоска, що дотеперѣшный президентъ Буковины, бар. Алесани, постановивъ бувъ уступити зъ своего становища. Поголоска та повторилася теперь знову и послѣдного тыждня кружила съ певною рѣшучостею по Черновцяхъ. Говоритъ, що наслѣдникомъ бар. Алесаніого мае бути бар. Ерикъ Кильмансегъ, бувшій совѣтникъ при черновецкôмъ правительствѣ краевôмъ. — Выбôръ посла до рады державнои на мѣсце бар. Конрада зъ округа громадъ сѣльскихъ Довгополе-Радôвцѣ-Сучава ôтбудеся дня 20 сѣчня 1886 р. Демократична партія румуньска постановила попирати проф. черновецкого университету п. Сбиру; значна часть выборцѣвъ ставитъ знову кандидатуру министра просвѣты д-ра Гауча. — На засѣданю буковиньского сойму дня 31 грудня 1885 р. интерпелювавъ Цотта правительство, для чого въ другôй клясѣ сучавскои гимназіи, де доси выкладано всѣ предметы въ языцѣ румуньскôмъ, заведено выклади исторіи въ языцѣ нѣмецкôмъ.

(*Справы особистѣ.*) „Presse" доноситъ, що проф. львôвского университету, д-ръ Ритнеръ, мае бути незадовго покликаный до министерства просвѣты. — Ген.-лейтенантъ Стернекъ-Даублескій зôставъ именованый заступникомъ шефа генеральнаго штабу а ген. майоръ Мерченъ комендантомъ школы военнои.

(*Въ справѣ речинця лѣтныхъ вакацій*) заявила ческа рада шкôльна краева на запытанье министра просвѣты, що она єсть за тымъ, щобы вакаціи вызначено ôтъ дня 1 липня до 31 серпня. Меншость краевои рады шкôльнои попирае дотеперѣшный станъ рѣчей, пôсля котрого вакаціи треваютъ ôтъ 15 липня до 15 серпни.

Заграничнѣ Державы.

Справы на Балканѣ. Бôльше вже якъ тыждень, — каже „N. fr. Presse" — чекаютъ державы европейскѣ, щобы Сербія и Болгарія заименували ôтповѣдно до протоколу розъему своихъ делегатôвъ до переговорôвъ въ справѣ заключеня мира, и не можутъ дочекатися того. Кажутъ, що державы постановили вже взятися до дипломатіи, и позаякъ Сербія и Болгарія не можутъ згодитися що до мѣсця, де маются вести переговоры, думаютъ предложити румуньске мѣсто Краеву. Комисія войскова предкладала первѣстно Софію, але коли тому одинъ зъ членôвъ комисіи оперся, то постановлено се полишити до спôльного порѣшеня Сербіи и Болгаріи. — „Pol. Corr." констатуе, що въ политичныхъ кругахъ въ Цетинье запанувала велика обава по поводу такъ сильного выступленя народу болгарского на арену политичну, и що въ тôмъ добачуютъ велике небезпеченьство для сербскои справы на будучность. Наслѣдкомъ сего єсть, що давна ривализація Чорногоры съ Сербіею зовсѣмъ притихла, а рôвночасно и въ Сербіи проявилася бôльша охота до згоды съ Чорногорою, Въ якій способъ и якою дорогою мае зблизитися Чорногора до Сербіи, доси ще не постановлено. Зъ обохъ сторôнъ здаются дожидати, якъ уложатся справы на балканьскôмъ пôвъостровѣ, а въ Цетинье чекаютъ лишь, щобы теперѣшна запутанина на Балканѣ набрала якійсь докладный видъ: Чорногора возьме тогды сама иниціятиву и буде старатися, щобы помиритися съ Сербіею и выступити спôльно противъ всего, що могло-бы пошкодити справѣ всего сербского народу на балканьскôмъ пôвъостровѣ.

Що до скликаня конференціи, то доносятъ зъ Вѣдня, що конференція такъ довго не буде скликана, доки въ Франціи не буде залагоджена криза кабинету и доки въ Англіи не уконституеся кабинетъ. Иниціятиву до скликаня конференціи, коли часъ до того буде догôдный, якъ такожь форму и субстратъ, подасть Италія. Такъ бодай бажае собѣ того Гирсъ, котрый въ послѣднôй своѣй нотѣ до державъ мавъ заявити, що

коли жаднеє зъ трехъ цѣсаротвъ не хоче брати иниціятиви, Франція и Англія задля кризы кабинетôвъ братьы не можутъ, а для Порты есть то рѣчею необтповѣдною, то найлѣпше було-бы, якъ-бы Италія подала иниціятиву. До дѣйстно Италія грае въ справѣ сербско-болгаского конфликту велику ролю, выходитъ вже з того, що она перша выступила съ жаданьемъ щобы спорючи державы и балканьскиї якъ найсорше выбирали своихъ делегатôвъ до заключеня мира.

Сербія. Внутрѣшне положенье въ Сербіи мае теперь пôсля „Köln. Ztg." дуже критичне. Згадана газета каже: „Кроль Мілянъ не буде мôгъ удержатися теперь и престолѣ безъ великого потрясеня. Се потрясеие не стоитъ зовсѣмъ въ звязи съ ôтволѣканьемъ мира и съ залагодженьемъ румелійского пытня; ба, для короля Милана було-бы ое може лише, наколи-бъ оно прійшло скорше, закимъ ще цѣлый край попаде въ очевидну велику руину финансову. Чимъ довше однакожь таке положеня проволѣкаеся, тымъ есть оно небезпечнѣйше. З всего, що оповѣдаютъ о принятю заграничныхъ официрôвъ у короля Милана, показуеся, що король знае и видитъ дуже добре, въ якôмъ положеню ôнъ находится и що свѣдомôсть сего положеня его майже зовсѣмъ придавила. Онъ пріймаь бодай комисію съ слезами въ очахъ и пращаво съ нею съ слезами." Криза кабинету въ Сербіи выступила теперь въ повнѣ и о скôлько видъ, заносится на кабинетъ коалиційный. Зъ Вѣдня доносятъ, що король Мілянъ запросивъ бувъ до себе передъ кôлькома днями австрійского послагр. Кевенгилера и заявивъ ему, що обставины каю по вôйнѣ вымагаютъ сего, щобы всѣ партіи приступили до дѣланя и що для того муситъ бути утвореный кабиветъ коалиційный. Одно лишь позôстане ненарушене: вѣрна угодамъ политка заграница и щира та льояльна дружба супотивъ сусѣдной Австріи. Зъ сего заявленя короля догадуются въ Вѣдни, що въ Сербіи числятъ такожь и на Риститча, котрый для вѣденьскихъругôвъ есть дуже несимпатичный.

Греція. До „Pol. Corr." доносятъ зъ Атинъ, що тамъ минувшого тыждня ôтбувалися що дня засѣданя министерства, на которыхъ раджено надъ справами узброеня. Самоль зброенье продовжаеся безперервно, а въ послѣдной порѣ кладутъ головну вагу на узброенье и укрѣпленье побережа. Одно, що трохи занепокоюе грецке правительство въ его дѣланю есть, що въ войску проявилися епидемичнѣ хоробы. Такъ доносятъ зъ мѣста Арты, що тамъ выбухла въ резервѣ пропасниця, а въ послѣдныхъ дняхъ навѣть и кôръ такъ, що майже 5% людей занедужало. Министерство вôйны приказало зразъ перенести кôлька баталіонôвъ въ здоровѣйшій околицѣ, а крôмъ сего збôльшило значно персоналъ санитарный.

Туреччина. Правительство турецке глядитъ съ великимъ непокоемъ на неустаюче зброеньесь Греціи и робитъ зъ своеи стороны всякі можливі стараня, щобы забезпечитись ôтъ стороны Греціи. Зъ Лондону доносятъ, що Порта постановила держатися супротивъ Греціи дефензивно и не дати жаднои причины до агресивнои акціи. Мимо того однакожь не перестае Туреччина громадити такожь и свои военнѣ силы на границы Греціи. Такъ выстанила она въ послѣдныхъ дняхъ въ Превезѣ 2 баталіоны пѣхоты, 1 баталіонъ артилеріи и одну компанію женійну. Въ превескôй крѣпости уставлено двѣ пушки системы Армстронга великого калибру и 4 меншого калибру, котрі стережутъ входу до амбракійского заливу. Крôмъ сего усыпали Турки вздовжь цѣлого побережа два ряды шанцѣвъ и узброили ихъ канонами Крупа. Рôвночасно Порта звернула такожь бôльшу увагу на Чорногору и постановила выставити на еи границы 10.000 войска. — Не мало клопотôвъ робитъ Портѣ еи теперѣшне финансове положенье. Всѣ финансовѣ потребы покрыла Порта ажь до дня 1 марта 1886 позичкою, яку затягнула въ товариствѣ всходныхъ зелѣзниць, але на дальшѣ потребы не мае она средствъ и для того постановлено на случай великои потребы выдавати грошѣ паперовѣ (каимы); емисія сихъ паперôвъ мала-бы наступити пôдъ гарантіею банку отоманьского. — Въ ôрменьскихъ кругахъ въ Константинополи ходитъ поголоска, що россійске посольство завôзвало Порту нотою вербальною, до выконаня арт. 61 берлинь. угоды, въ котрôмъ згадуеся про реформы въ Ôрменіи. Таке дуже точно означене завôзванье, кажутъ, есть неимовѣрне, але не можна сумнѣватися, що ôрменьске пытанье стане незадовго на порядку дневнôмъ. Многі обставины такъ въ поступованю Россіи, якъ и отоманьского правительства вказуютъ на то, що обѣ державы до того приготовуются. Зъ сего выходитъ, що съ весною можемо сподѣватися, що на порядку дневнôмъ стане не тôлько пытанье болгарско-румелійске але ще и ôрменьске, ôттакъ грецке а може ще и сербске, чорногорске, альбаньске и т. д, — въ загалѣ тôлько пытань, що Туреччина певно не зможе на всѣ ôтповѣсти и готова на вѣки замовкнути.

НОВИНКИ.

— При надходячôмъ свѣтлôмъ празнику Рождества Христового пересылаемо всѣмъ нашимъ Вп. Читателямъ щиросердечнѣ желаня „веселыхъ святъ!" Въ хвили, коли по цѣлôй Руси рознесеся радôстна пѣсня „Христосъ родися!" и въ радôстнôмъ торжественнôмъ настрою оживлятся нашѣ огнища родиннѣ, згадаймо также и на нашу Русь-матѣрь, на нашу справу народну — и крѣпѣмъ нашѣ серця до новои працѣ, до новыхъ подвигôвъ для пôддвигненя нашои народности!

— **Въ справѣ конфискаты 134 ч. „Дѣла"** одержали мы слѣдуючу допись: W Imeny Jeho Wełyczestwa Cisaria! C. k. Sud krajewyj dla spraw karnych u Lwowi riszył na podstawi §§. 489 i 493 zak. o post. kar. i §. 37 zak. pras., szczo soderżanije artykułu umiszczenoho w Cz. 134 czasopysy „Diło" z dnia 5 (17) grudnia 1885 pid napysom: „Sumno"! zakluczajet w sobi znamena prowyny z §. 302 z. k. o art. III zak. z 17 grudnia 1862 cz. 8 d. pp. z r. 1863 zatim oprawdana jest zariadżena czerez c. k. Prokuratora derżawnoho konfiskata toi czasopysy. W slidztwije toho riszenia zboronene jest dalsze rozprostranenije toho artykułu a zabranyj nakład maje buty znyszczenyj. — Powody: W inkrymynowanim artykuli usyłujet autor pobudyty do nenawysty protiw hałyckomu Sojmowy i do nepryjazny protiw polskoj narodowosty, w czim mistiat sia znamena prowyny z §§. 302 z. k. i art. III zak. z 17 grudnia 1862 cz. 8 d. p. p. zatim oprawdana jest zariadżena konfiskata. — U Lwowi 23 grudnia 1885. — *Poglies.*

— **Слѣдуюче число „Дѣла"** выйде въ суботу сего тыждня.

— **Редакція „Дѣла"**, хотячи прійти въ помôчь своимъ П. Т. Предплатникамъ при набуваню „Руского Правотаря Домового", пôдручника потрѣбного въ кождôй рускôй хатѣ, замовила собѣ у выдавцѣвъ ôтповѣдне число примѣрникôвъ и може для Предплатникôвъ „Дѣла" давати его за баечно низьку цѣну **2 зр. 50 кр.** за примѣрникъ, беручи на себе заспокоити выдавцѣвъ що до решты вартости примѣрника „Правотаря" (до 4 зр. а. в.). Хто отже зъ нашихъ Вп. Предплатникôвъ на рôкъ 1886 хотѣвъ-бы замовити собѣ „Правотаря" въ нашôй Редакціи, зволитъ або прислати 2 зр. 70 кр. (зъ того 20 кр. на почту) або замовити высылку за послѣплатою.

— **Выдѣлъ центрального комитету для великои фантовои лотеріи въ користь дѣвочого воспиталища въ Перемышли** ôтнѣсся письменно до всѣхъ комитетôвъ мѣсцевыхъ, котрымъ поручено збирати фанты и грошѣ, щобы повѣдомили центральный комитетъ о результатѣ и прислали все зôбране до Перемышля, бо съ днемъ 1 сѣчня 1886 р. розпочинаеся вже розпродажь льосôвъ, укладъ рахункôвъ и подѣлъ та упорядкованье фантôвъ. Небавомъ Выдѣлъ центр. комитету надôшле нашôй Редакціи подрôбне справозданье зъ дотеперѣшного дѣланя комитетôвъ.

— **Впреосв. митрополитъ** выдавъ сими днями листъ пастырскій, котрымъ звѣщае всѣмъ вѣрнымъ заснованье Станиславôвского епископства, подае папскі грамоты, ôтносячі-ся до ерекціи того епископства, капитулы Станиславôвскои, консисторіи и епархіи, съ поданьемъ пенсіи, яку побирати будутъ члены капитулы консисторіи. Дальше подае листъ сей до вѣдомости, що въ Станиславовѣ отвореный буде IV рôкъ духовнои семинаріи и вычисляе деканаты, котрі ôтлучаются ôтъ львôвскои архіепархіи и прилучаются до епархіи Станиславôвскои. Въ кôнци пращаесь митрополитъ съ дотеперѣшными своими архидіецезанами и ôтдае ихъ духовнôй управѣ Преосв. еп. Пелеша.

— **Яко делегатôвъ на интронизацію Преосв. Юліяна** выбрало „Руске товариство педагогичне" на засѣданю зъ 31 л. грудня пп. Григорія Врецьону, редактора „Школьнои Часописи", и д ра Омеляна Калитовского. Товариство „Школьна Помôчь" выбрало о. Амвр. Поляньского и п. Романа Заклиньского. Ставропигійскій Институтъ рѣшивъ выслати д-ра Ис. Шараневича, Сильв. Гавришкевича и Альф. Яновского. „Народный Дôмъ" высылае въ депутаціи пп. Геровского и крыл. Готеровского.

— **Руске мѣщаньство мѣста Львова**, зôбравшися численно въ недѣлю д. 22 гр., ухвалило выслати такожь своихъ делегатôвъ на торжество интронизаціи Преосв. Юліяна Пелеша въ Станиславовѣ. Делегатами выбранѣ одноголосно пп. Михаилъ Спожарскій переплетчикъ и Антоній Щерба, майстеръ кравецкій.

— **Зъ Коломыи** телеграфуютъ намъ нынѣ: Вчера (4 сѣчня) выбрано зъ рады мѣскои депутацію въ пяти членôвъ для повитаня першого епископа станиславôвского. Депутація выѣздитъ въ пятницю поспѣшнымъ поѣздомъ.

— **На торжество еп. Юліяна въ Станиславовѣ** выготовивъ п. Вол. Чеховичь зô Львова замовленый Воч. Духовеньствомъ дуже удачный портретъ его природнои величины въ гарныхъ рамахъ, котрый мае бути пôдлесеный Духовеньствомъ яко даръ Впр. епископу. Копіи геліографичнѣ того портрету выготовленѣ зъ рисунку п. Чеховича въ закладѣ Ганфштенгля въ Монахіюмъ продаются по 3 зр. а. в., съ рамами по 5 зр.

— **Ювилей Ставропигійского Института** розпôчнеся дня 1 руск. сѣчня 1886 торжественнымъ богослуженьемъ въ успеньскôй церквѣ, котре ôтправитъ Впр. митрополитъ съ своею капитулою. Вечеромъ сего-жь дня уряджуе сеніоръ Института д ръ Шараневичь въ своѣмъ домѣ гостинный вечеръ, на котрый запрошенѣ будутъ митрополитъ съ капитулою, епископъ Станиславôвскій и члены Института.

— **Важне для беручихъ участь въ торжествѣ интронизаціи Преосв. еп. станиславôвского киръ Юліяна.** Дня 9 сѣчня (28 грудня) о год. 8 вечеромъ ôтбудеся въ Станиславовѣ, при благосклоннôй участи П. Т. питомцѣвъ гр. кат. львôвскои семинаріи духовнои и музики войсковои, въ честь Преосв. киръ Интронизанта музикально-декляматорскій вечеръ зъ котрого чистый дохôдъ призначеный на основанье стипендіи имени першого Владыки станиславôвского киръ Юліяна. — Указаня дотычно безплатныхъ помѣщень гостей въ мѣстѣ будутъ удѣлятися въ „бюрѣ полиційнôмъ" магистрату мѣста. — Блучимъ зелѣзницею державною або зел. Кароля Людвика порадно було-бы купувати „ретуръ-билеты", бо тѣ сутъ о 40% дешевшѣ. — *Ôтъ Комитету.*

— **Пос. д-ръ Антоневичь** внѣсъ на засѣданю въ суботу минувшого тыждня интерпеляцію до намѣстника въ справѣ насилуваного предплачуваня польскои часописи „Szkoła" для школъ народныхъ.

— **Руско народный театръ** пп. Биберовича и Гриневецкого розпочинае съ днемъ 7 л. сѣчня с. р. цикль представлень въ Самборѣ. Дня 7 л. сѣчня представлена буде „Галька", мельодрама зъ оперы С. Монюшки, на друге представленье дня 9 лат. сѣчня дана буде комична опера Плянкета „Дзвоны зъ Корневиль". Горячими словами заохоты поручаемо тую одиноку нашу святыню музъ якъ найщиршимъ взглядамъ всеи самбôрскои и доокрестнои публики, а дѣлаемо се съ тымъ бôльшою смѣливостію, позаякъ персоналъ еи есть не лишь достойнымъ голоситель рôдного слова и рôднои пѣсни, але и пôдъ артистичнымъ взглядомъ вдоволюе вповнѣ и найвысшѣ вымоги штуки и артистичного смаку и стае смѣло побôчь персоналу сценъ столичныхъ.

— **Пôддіяконатъ получили** дня 3 л. сѣчня с. р.: Сѣлецкій Олександеръ, Яцѣвъ Олександеръ и Василіянинъ Иванъ, Еремія Ломницкій. Преосвященый Іоанъ рукополагавъ въ домовôй каплици

— **Въ Перемышли** крôмъ ц. к. уряду почтового не можна нѣгде получити рускихъ друксортôвъ почтовыхъ. Ц. к. дирекція почтъ зволитъ зарядити, щобы такожь продавцѣ значкôвъ почтовыхъ заосмотрилися въ рускі друксорты почтовѣ и жадаючимъ выдавали замѣсть дотеперѣшныхъ выкрутôвъ або й нечемного поведеня съ гостями.

— **Выклады права каноничного** на юридичнôмъ выдѣлѣ львôвского университету обняти мае по проф. д-рѣ Риттнерѣ провизорично секретарь универс. д-ръ Шаховскій.

— **Ôтзначенье.** п. Кароль Киселька, звѣстный львôвскій властитель бровару и многихъ реальностей одержавъ ôтъ Цѣсаря хрестъ кавалерского ордеру Францъ Іосифа.

— **„Народна Торговля"** — пôсля спису оповѣщеного въ „Господари и Промышленнику" числитъ 587 членôвъ (съ однымъ бодай удѣломъ).

— **Часопись „Господарь и Промышленникъ"** п. Аполлонъ Ничай переставъ выдавати по шести лѣтахъ редакторства спершу въ Станиславовѣ а опôсля у Львовѣ. Въ остатнôмъ числѣ сеи часописи заявляе п. Ничай, що тôлько зъ конечности, не маючи часу за-для занять въ „Народнôй Торговли" покидае свою любиму дитину.

— **На питомцѣвъ львôвскои семинаріи духовнои** посыпалися сими днями поганѣ напасти зъ „Слова" и „Нов. Пролома". Обкиданѣ цѣлыми пригорщами болота питомцѣ мусѣли удаватись ажь до о. ректора о охорону своеи чести — и хочь о. ректоръ, — якъ довѣдуемось, — обѣцявъ выступити въ оборонѣ питомцѣвъ, коли буде можна, навѣть въ дорозѣ судовôй, — то все таки мы можемо кождого, кому бы на тôмъ залежало знати, — завѣрити, що въ напастяхъ згаданыхъ газетъ на питомцѣвъ духовнои семинаріи нема анѣ слова правды, а тôлько жаль, що въ мурахъ семинаріи находятся такі индивидуа, що не маючи охоты до пожиточнои працѣ бавлятся въ заложнѣ доносы на своихъ товаришѣвъ!

— **Патріотичнѣ Русины-Буковинцѣ** вынайшли простый а успѣшный способъ збôльшеня фондôвъ на черновецкій „Дôмъ Народный". Они порѣшили при нагодѣ кождого зôбраня публичного або товариства и въ загалѣ, де лишь дасться, збирати ôтъ кождого зъ присутныхъ хочь по 1 кр. на повысшу цѣль. Першу пробу такои крайцаровои складки урядивъ нашъ писатель и патріотъ о. Исидоръ Воробкевичь на вечерку акад. товариства „Союзъ". Мы пересвѣдченѣ, що сей способъ складокъ на „Народный Дôмъ" въ Чернôвцяхъ и въ загалѣ на всякі народно-рускі цѣли пріймеся и розповсюднится и у насъ, до чого докидаемо и нашѣ щирѣ слова заохоты.

— **Въ судѣ окружнôмъ въ Станиславовѣ** ôтбулася сими днями карна розправа противъ судовому авскультантови п. Стоклосиньскому, котрый черезъ необережне обходженьеся съ оружіемъ стався причиною смерти бл. п. Клима Охримовича, адъюнкта судового въ Галичи. Яко оповъобжалуваный станувъ управитель дôбръ п Загурскій. Судъ увôльнивъ обохъ обжалуваныхъ для браку знаменъ провины зъ §. 335 з. к., а прокураторъ не ôткликався ôтъ сего засуду.

— **Рускій языкъ выкладовый на папери.** Въ школѣ въ Бôркахъ малыхъ есть выкладовый языкъ рускій, але тôлько на папери, — на дѣлѣ же есть тамъ выкладовый языкъ польскій. Мы ôткликаемося въ тôмъ дѣлѣ передовсѣмъ до Вп. предсѣдателя тамошнои рады школьнои, о. Стеткевича. Коли ему се чей вѣдомо, то длячого не упôмнеся о справедливôсть?! Такъ само дѣеся въ Ходачковѣ малôмъ. Тутъ на сто кôлькадесять ученикôвъ буває 1—3 латинникôвъ, а управитель школы знаючи, що для Русина языкъ рускій лекшій ôтъ польского, розпочинае науку ôтъ труднѣйшого, ôтъ польского, та ще додае до пôдпису свого имени: „nauczyciel wzorowy". Сей учитель „wzorowy" не може поняти того, що ôнъ не есть законодавцемъ, а конечнымъ обовязкомъ его есть: дѣлати и поступати въ мысль школьныхъ приписôвъ и логики здорового розуму. Треба ще и то знати, що панове учителѣ въ обохъ згаданыхъ мѣсцевостяхъ суть — Русины! *Очевидець.*

— **Оба владыки** разомъ съ львôвскою капитулою складали въ день лат. нового року благожеланя намѣстникови, президентови мѣста и архіепископамъ латиньскому и ôрменьскому.

— **Намѣстництво** выдало на представленье рады школьнои краевои розпорядженье до всѣхъ староствъ, при котрыхъ суть окружнѣ школьнѣ инспектораты, щобы инспекторôвъ школьныхъ не обтяжували працями стисло зъ ихъ фахомъ незвязаными, позаякъ тое спиняе инспекторôвъ въ предпринятю частыхъ объѣздôвъ школъ народныхъ, на котрыхъ радѣ школьнôй краевôй найбôльше залежитъ, и котрі лежатъ, пôсля еи погляду, въ интересѣ самыхъ школъ народныхъ.

— **Въ Коломыи** ôтбувся минувшои суботы процесъ карный противъ п. Михайлови Павликови и сестрѣ его Аннѣ, обжалованымъ о соціялистичні агитаціи. Результатъ сего процесу доси ще не звѣстный.

— **На зелѣзници Кароля Людвика** авансовали при кôнци 1885 р. 149 урядникôвъ и 30 слугъ. Мѣжь ними однакъ подыбуемо лише кôлька рускихъ именъ.

— **Въ львôвскôй школѣ ветеринаріи** розпочинаесь дня 1 сѣчня 1886 першій 6 мѣсячный курсъ кованя коней. Хто-бы хотѣвъ принятымъ бути на сей курсъ, мае зголоситись въ канцеляріи дирекціи школы (на Рурахъ ч. 31) мѣжь год. 10—12 передъ полуднемъ до запису и предложати свѣдоцтво зъ укôнченыхъ съ добрымъ успѣхомъ народныхъ школъ и свѣдоцтво зъ укôнченои правильно науки ковальского ремесла, а такожь що найменше дволѣтнои практики яко ковальского челядника. Принятѣ на сей курсъ ученики будутъ обовязанѣ ходити правильно до школы и на клинику, щобы познакомитись теоритично съ правилами кованя коней и лѣченя хоробы копытъ, а кромѣ сего будутъ ôтбувати практичнѣ вправы въ кузни заведеня.

— **Дрôбнѣ вѣсти.** У Вѣдни въ церкви св. Варвары ôтбудеся дня 23 л. сѣчня 1886 р. о 3 год. пополудни вѣнчанье п. Теофиля Гарасимовича, финансового секретаря въ Сераевѣ съ п. Еммою Цеттль зъ Куттенберга.

Вѣсти зъ Аепархіи Львôвскои.

На конкурсъ ухв. зъ дня 31 грудня 1885 до ч. 8675 розписана капелянія Кутище дек. залозецкого съ речинцемъ до дня 4 марта 1886.

Въ пропозицію на Городище дек. тернопôльского принятѣ оо.: I Прачукъ Теодоръ II Жегаловичь Іоанъ, III Ляндеръ Романъ. — О. Теодоръ Кордуба, пар. Нараева принятый додатково въ пропозицію на Мышкôвцѣ дек. тернопôльского и представленый дотычному патронови до презенты.

До каноничнои институціи на Петрикôвъ завôзваный о. Александеръ Мироновичь.

Введенѣ оо.: Ярославъ Стеткевичь яко прив. сотруд. въ Рогатынѣ; Петро Шанковскій яко сотруд. въ Голобутовѣ.

Душпастырство при окружнôй судовôй вязници въ Сучавѣ получивъ о. Шихъ Іоанъ завѣд. парохіи въ Сучавѣ.

Въ *пресвитерію* до рукополаганя принятѣ: Іоанъ Симеонъ Билиньскій, Евгеній Грабовичь, Исидоръ Гриневичь, Яковъ Краснопера и Юліянъ Ярымовичь.

До семинаріи на 1 рôкъ богословія принятый Северинъ Наконечный.

Намѣстництво удѣлило дотацію для приват. сотрудника въ Бурдякôвцяхъ при хорôмъ пароху, о. Брылиньскôмъ.

Вѣсти зъ Епархіи Перемыскои.

На конкурсъ съ речинцемъ до 25 лютого с. р. выставленѣ слѣдуючі парохіи: 1) Дубецко, дек. бѣрчаньского, 2) Яжôвъ новый, дек. яворôвского, 3) Мхава, дек. балигородского и 4) Тарнава выжна, дек. затварницкого.

Ôтзнаки крылошаньскі получивъ о. Бѣрецкій Володиславъ, мѣсто-деканъ яслискій и парохъ въ Радоцинахъ.

Завѣдательство парохіи Тарнавы выжнои, дек. затварницкого получивъ о. Никифоръ Лещишакъ, новопоставленый пресвитеръ. Завѣдательство кап. Пѣски, дек. горожаньского, получивъ о. Маликъ Игнатій, завѣдатель пар. Медвежа; завѣдательство кап. Горожана мала получивъ о. Яворскій Іосифъ, завѣдатель пар. Добровляны.

Каноничну институцію получили оо. 1) Сѣлецкій Іоанъ зъ Пѣскôвъ на пар. Медвежа, дек. дрогобыцкого; 2) Грабовеньскій Іоанъ зъ Горожаны малои на пар. Добровляны, дек. дрогобыцкого.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТКРАТУРА.

— **Принадный литературный даръ** готовитъ на рôкъ 1886 для читателѣвъ „Руско-украиньскои Библіотека" выдавець еи п. Евг. Олесницкій. Именно починае ôнъ печатати съ новымъ рокомъ въ „Руско-укр. Библіотецѣ" найбôльшу и найновѣйшу повѣсть нашого першого романиста Ивана Нечуя-Левицкого п. заг. „Старѣ батюшки и матушки", въ оригиналѣ доси ще недруковану а въ переводѣ россійскôмъ напечатану въ двохъ остатныхъ рôчникахъ „Кіевскои Старины". Повѣсть тая перевысшитъ своимъ объемомъ всѣ дотеперѣшнѣ выданя „Руско укр. Библіотека", а ôгноситься она, якъ вказуе вже заголовокъ, до житя т. зв. „старои даты" священикôвъ на Украинѣ въ першôй половинѣ сего столѣтя. Выданье сеи повѣсти буде ôтзначатися ще и надзвычайною дешевостею, яку стрѣтити можна лишь въ выданяхъ Библіотеки п. Олесницкого. Все то повинно заохотити и найширшѣ круги нашихъ родимцѣвъ до предплаты сего найпопулярнѣйшого и найдешевшого литературного выдавництва. Предплату найлучше посылати на кôлька выпускôвъ разомъ

т. зн. 1—2 зр. на руки выдавця у Львовѣ (ул. Словацкого ч. 6) або черезъ редакціи рускихъ часописей.

— **Дрогобыцка „Gazeta Naddniestrzańska“** заповѣдае, що почавши ôтъ 2 числа зъ р. 1866 мѣстити буде польскій перекладъ поезій Т. Шевченка, переложеныхъ зъ выданя праского. Перекладае самъ редакторъ п. Солецкій.

Господарство, торговля и промыслъ.

Складъ управы и лиць „Народнои Торговли“.

Управляючій совѣтъ:

Предсѣдатель: о. Евгеній Дудкевичь.
Заступникъ предсѣдателя: Северинъ Держко.
Секретарь: д-ръ Левъ Павенцкій.
Члены совѣта: Іосифъ Ганинчакъ, Титъ Калиновичь, д-ръ Михаилъ Король, о. Иванъ Костецкій, Василь Нагôрный, Аполлонъ Ничай, Корнило Устыяновичь.

Дирекція:

Северинъ Держко, Василь Нагôрный, Аполлонъ Ничай.

Бухгальтерія:

Антоній Волошиновичь, Іосифъ Кропельницкій, Емиль Гдуля.

Комитетъ контрольный:

Григорій Врецьона, Николай Сивулякъ, д-ръ Юліянъ Целевичь.

Персоналъ складу Львôвского:

Управитель: Северинъ Плошевскій.
Помôчники торговельнѝ: Антоній Потучокъ, Левъ Репетовичь.
Практиканты: Евгеній Кордасевичь, Михаилъ Москва, Тимотей Бабѣй.
Сторожь: Гнатъ Онищишинъ.

Персоналъ складу Станиславôвского:

Комитетъ контрольный: о. Іоанъ Литвиновичь, Антоній Тышиньскій, д-ръ Иванъ Яхно.
Управитель: Евстахій Васильковскій.
Помôчники торговельнѝ: Романъ Курыловичь, Мечиславъ Патрашевскій.
Практиканты: Корнилій Грабовеньскій, Станиславъ Маевскій.
Сторожь: Володиславъ Радачиньскій.

Персоналъ складу Перемыского:

Комитетъ контрольный: Юліянъ Добряньскій, Людвикъ Лѣщиньскій, Игнатій Тиховичь.
Управитель: Михаилъ Чайковскій.
Помôчники торговельнѝ: Теоктитъ Клюкъ, Иванъ Розумѣловскій.
Практиканты: Стефанъ Носевичь, Єронимъ Маркевичь, Едмундъ Гельчиньскій.
Сторожь: Николай Пелехъ.

Персоналъ складу Тернопôльского:

Комитетъ контрольный: Олександеръ Барвѣньскій, д-ръ Емиліянъ Гладышовскій, Игнатій Левицкій.
Управитель: Яковъ Мардаровичь.
Помôчники торговельнѝ: Игнатій Власюкъ, Иванъ Балтаровичь.
Практиканты: Данько Рожило, Гуго Корецкій.
Сторожь: Петро Крижановскій.

Персоналъ складу Дрогобыцкого:

Комитетъ контрольный: Д-ръ Володимиръ Антоневичь, Володимиръ Паславскій, о. Іоанъ Скобельскій.
Управитель: Емиліянъ Левицкій.
Помôчникъ торговельный: Р. Шкирпанъ.
Практиканты: Михаилъ Медведскій, Володимиръ Захарясевичь.
Сторожь: Олекса Косикъ.

Персоналъ складу Коломыйского:

Комитетъ контрольный: Григорій Кульчицкій, Корнилій Проскурницкій, Антоній Чубатый.
Управитель: Михаилъ Ковбасюкъ.
Помôчники торговельнѝ: Іосифъ Тисовецкій, Володимиръ Єхъ.
Практиканты: Григорій Федакъ, Евгеній Мартинець, Михаилъ Маевскій.
Сторожь: Николай Тулипка.

Переписка Редакціи и Администраціи

Вп. М. Кочор. въ Лопушнѣ. Вашôй читальни высылаеся „Дѣло“ якъ найправильнѣйше; муситъ пропадати на почтѣ въ Бôбрцѣ. Просимо все рекламувати.

Подяка.

Дня 28 л. студня розотався съ нами во вѣки любимый нашъ Иполитъ. Невысловимый жаль обгорнувъ осиротѣлѝ нашѝ серця, коли прійшлось попращатись въ останне съ покôйникомъ. Но справдѣшною полегшею въ нашôмъ горю було сочувство, якимъ стрѣтивъ насъ загалъ знакомыхъ. Ôтрадою неначе наливалась опечалена грудь на видъ, якъ радо и численно спѣшили всѣ ôтдати послѣдну прислугу и честь помершому.

Тожь пріймѣтъ сердечну подяку Всч. Отцѣ духовнѝ обохъ обрядôвъ и ч. Братя церковнѝ за приклонну участь въ похороннôмъ обрядѣ; щире „спаси-Бôгъ“ и Вамъ пп. спѣваки, що трогаючимъ спѣвомъ своимъ зволили звеличати сумный сей походъ. Подяку нашу звертаемо въ кôнци до прочихъ, котрѝ не ôтказались присутностею своею почтити въ послѣдне дорогого намъ покôйника. Словомъ всѣ, одовжившѝ насъ своею для насъ лагоклонностею въ тяженькôмъ тôмъ горю, звольятъ приняти слова тіи въ доказъ вдяки, яку плекаютъ для нихъ оставшѝ.

Калушь, дня 3 л. сѣчня 1886.

Леокадія Левицка, жена покôйника, *Тадей* и *Ярославъ*, сыны и *Софія*, дочка.

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

продае по курсѣ дневнôмъ

5% Листы Гипотечнѝ

1523 4—? якъ также

5% Преміованѝ листы Гипотечнѝ

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае 1315 105—?

Специяльности и универсальнѝ средства, францускѝ и иншѝ, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншѝ фирмы оповѣщуванѝ.

Съ днемъ 1 сѣчня 1886 змѣняесь порядокъ ѣзды на зелѣзничôмъ шляху Дрогобычь Борыславъ въ той способъ: Поѣзды мѣшанѝ ôтходятъ зъ Дрогобыча о год. 5·50 рано, 9·50, 12·25 и 3.10 въ день и 6·40 вечеромъ, а приходятъ до Борыслава о 6·31 рано, 10·31, 1·06 и 3·51 въ день, и 7·21 вечеромъ. Зъ Борыслава ôтходятъ о 7·33, 11·11, 1·39 и 4·28 въ день и о 7·59 вечеромъ: а до Дрогобыча приходятъ о 8·12, 11·50, 2·17, 5·07 въ день и 8·38 вечеромъ.

Для крамниць!

Формулярѣ для книгъ крамничныхъ а именно: **Книга товарова, касова и контова.** Кожда зъ нихъ въ оправѣ съ пересылкою почтовою по 2 зр. 30 кр.; а всѣ три разомъ 6 зр. 40 кр.

Инструкція, якъ тіи книги провадити належитъ, выйде небавкомъ зъ друку.

Выдавъ и высылае: **Василь Нагôрный** у Львовѣ.

Хорошимъ подарункомъ для молодѣжи

есть

КОБЗАРЬ Т. ШЕВЧЕНКА

ТОМЪ I.,

оправленый въ полотно и зъ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житеписею поета.

Книжочка та припоручена ц. к. Краевою Радою Шк. на преміи для шкôльнои молодѣжи и до шкôльныхъ библіотекъ.

Цѣна 40 кр. (съ пересылкою 45 кр.)

Можна дôстати черезъ редакцію „Дѣла“

КОНКУРЕНЦІЯ

ОБМАНѢ ДЕРГАМИ КÔНЬСКИМИ!

Одна ôтъ 50 лѣтъ истнуюча ц. к. уприв. краевa

ФАБРИКА ДЕРГЪ И КОЦÔВЪ

поручила менѣ, щобы выступити съ цѣлою вагою противъ новои конкуренціи, продавати єи фабрикатъ въ дѣйстно солидныхъ и добрыхъ

Дергахъ на конѣ

ôтъ нывѣ

лишь по зр. 1.60 за штуку

великои, грубои, широкои, незъужитои дерги на конѣ

Тѝ дерги суть 190 центим. довгѝ а 130 цент. широкѝ съ барвными пасками и грубѝ якъ дошка и для того дѣйстно не до зъужитя.

Розсылка за готôвку або за послѣплатою. Що дня розсылаются тѝ дерги на всѣ стороны свѣта и находятъ всюды загальне вдоволенье, бо нхъ можна уживати также и на постѣль и давнѣйше коштували бôльше якъ два разы тôлько. Адреса: 1—?

Exportwaarenhaus L. Kohn,
Wien, II hichtenauergasse N-ro 9.

Просимо уважати добре на адресу.

Гомеріяна-гербата

Лѣкарями поручане, знамените средство

противъ 1508 7-52

недугъ на легки и шіи, (сухоты, дыхавиця, недугъ гортанки.)

Надзвычайнѝ успѣхи! Брошуру о тôмъ розсылаеся даромъ.

Пачка Мрк. 1,20 Лишь правдиву можна одержати ôтъ **A. Wolffsky, Berlin N.,** Weissenburger-Strasse 79.

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 10—0

Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

Винкентій Кучабиньскій

переплетня, складъ паперу, приборôвъ до писаня, рисованя и мальованя

ул. Галицка ч. 6 (дôмъ капитульный).

Маю честь повѣдомити Поважану П. Т. Публику, що съ днемъ 20 грудня с. р. перенѣсъ я, въ цѣли розширеня торговлѣ паперу и приборôвъ до писаня, мôй складъ паперу и переплетню зъ ринку ч. 37

на улицю Галицку ч. 6

(дôмъ капитульный).

При сѣмъ поручаю Поважанôй Публицѣ богатый выбôръ

подарункôвъ на Святый вечеръ и Новый рôкъ

по найнизшихъ цѣнахъ именно же запасъ: альбомôвъ споминковыхъ книжокъ, альбомôвъ на поезіи, молитвословôвъ нецесерокъ, портфейлѣвъ, текъ, калитокъ, коробокъ на тютюнъ, зеркалець рамокъ и т. д.; евангелія и молитвословы въ дуже красныхъ оправахъ и по незвычайно низкôй цѣнѣ.

Билеты визитовѝ скоропрасовѝ по 40, 50 и 60 кр. и литографованѝ по 1 и 1.20 зр. Великій выбôръ штабъ на рамы найнизшихъ цѣнахъ.

Съ поважаньемъ
Винкентій Кучабиньскій
переплетникъ ул. Галицка ч. 6.
1543 3—3

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ

В. СТАХЕВИЧА

въ Тернополи

поручае Всечестному Духовеньству и Почтеннымъ Братствамъ церковнымъ при надходячихъ святахъ богато заосмотреный складъ знарядôвъ, образôвъ и рызъ церковныхъ по найдешевшихъ цѣнахъ.

На Коляды поручаю для дѣтей:

Коляды або пѣснѣ на Рождество Христове по 20 кр.
Образки малѝ съ рускими написями за 100 штукъ по 35 кр., 40 кр., 45 кр., 60 кр. и зр. 1 и высше.
Медалики и хрестики францускѝ розличнои величины по 8 кр., 10 кр., 15 кр., 20 кр. и высше за тузинъ.

О ласкавѝ замовленя упрашаю!

1541 4—0 **В. Стахевичь въ Тернополи.**

„БУКОВИНА“

одинока газета популярна для руского народу на Буковинѣ выходитъ въ Чернôвцяхъ що 1 (13) и 15 (27) кождого мѣсяця и коштуе на рôкъ 3 зр., на пôвъ року 1 зр. 50 кр., на чверть року 75 кр. Поодиноке число коштуе 15 кр. „Буковина“ отае смѣло и ôтважно на кождôмъ кроцѣ въ оборонѣ правъ руского народу, познакомлюе читателя съ цѣлымъ народнымъ рухомъ буковиньскихъ Русинôвъ, есть писана въ чистôмъ языцѣ народнôмъ и для того повинна знайти якъ найбôльшій приступъ до рускихъ хатъ такъ на Буковинѣ якъ и въ Галичинѣ, особливожь въ тыхъ округахъ, що стыкаются съ Буковиною. Пренумерату належитъ присылати до Администраціи „Буковины“ въ Чернôвцяхъ ул. Сплени ч. 7., або также и черезъ редакціи другихъ газетъ рускихъ.

Елястичнѝ валки

о затыканя шпаръ въ ôкнахъ и верехъ, найлѣпше и найдешевше средство забезпеченя ôтъ протягу, 1547

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ, Ринокъ ч. 38.

На зиму

рукавички всякого рода, кафтаники, калисоны, скарпитки, огрѣвачѣ жолудка, колѣнъ и лытокъ, папучѣ, чоботы фильцовѝ, мешты, камашѣ, хустки на шію шовковѝ и вовняны, шапки зъ утра, зъ сукна, бѣлье трикотове для мужа, кальошѣ и т. д. 1516 7—10

поручае дуже дешево

магазинъ товарôвъ модныхъ, для мужеского и выробôвъ рукавичничыхъ

братей **Лянгнеръ**

Львôвъ, ул. Галицка ч. 16.

Оповѣстка.

Платный дня 1-го сѣчня 1886 р. купонъ ôтъ акціи зелѣзницѣ архикнязя Альбрехта будетъ того-жь дня оплачуваный по 2 зр. срѣбломъ за штуку.

Купонъ сей буде выплачуваный:

У Вѣдни черезъ ц. к. уприв. загальный австрійскій кредитово-земскій институтъ.

Въ Берлинѣ черезъ банкъ нѣмецкій.

Въ Франк-фуртѣ н. М. черезъ нѣмецкій звязковый банкъ и банковый дôмъ Ерлангера и Сынôвъ.

Въ Минхенѣ, черезъ Іосифа Гирша.

Въ заграничныхъ мѣсцевостяхъ послѣдуе выплата въ маркахъ нѣмецкои державы.

Пôсля тутешныхъ пересѣчныхъ курсôвъ буде ôтбуватися выплата купонôвъ по 15 сѣчня лишь черезъ загальный австрійскій земскій кредитовый институтъ у Вѣдни.

Найдешевше руске литературне выдавництво „Русско-украиньска Библіотека Евгенія Олесницкого“ выходитъ у Львовѣ почавши ôтъ 1-го грудня р. 1884.

Доси вышло 10 выпускôвъ, обнимаючихъ слѣдуючій литературный матеріялъ:

1. **Запорожцѣ,** оповѣданье Ивана Нечуя-Левицкого . . 10 кр.,
2. **Сонни мары молодого пытомця** оповѣданье В.Барвѣньского 10 кр.
3—4. **Оповѣданя Олекси Стороженка** (Серія перша) первѣстно 20 кр. по выпущеню сконфискованыхъ частей . . . . 10 кр.
5. **Prima Vera,** поезіи Юліи Шнайдеръ . . . . 10 кр.
6. **Оповѣданя Д. Мордовцева** 10 кр.
7—10. **Юрій Горовенко,** повѣсть Красюченка . . . 40 кр.
11. **Въ Карпатахъ,** Ив. Нечуя Левицкого, цѣна . . 10 кр.
12. **Галицкѝ окраски,** Ив. Франка, серія I., цѣна . . 10 кр.
13. **Лихій день,** Григорія Григоріевича, цѣна . . 10 кр.

Предплачувати можна на бôльшій число выпускôвъ наразъ, пересылаючи ôтповѣдну квоту (1 або 2 зр.) на руки выдавця (ул. Словацкого ч. 6). Замовляти можна также поодинокѝ выпуски, додаючи за поодинокій выпускъ 2 кр., а за подвôйный 5 кр. на оплату порта.

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанѝ отцѣ духовнѝ уряджуютъ при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дае также на раты.

1372 35—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок га.

Ч. 142 Львôвъ, Субота 28 грудня 1885 (9 сѣчня 1886). Рôчникъ VI.

Выходитъ во Львовѣ що Вторника Четверга и Суботы (крôмъ рускихъ святъ) о 5-ôй год. пп. Литер додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат аркушѣ кождого 15-го и послѣдного дня кождого мѣсяця. Редакція и Администрація пôдъ Ч 44 улиця Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженье. Оголошеня принимаются по цѣнѣ 6 кр. ôтъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надôслане“ по 20 кр. а. в. Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôтъ порта.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла“. У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Riemergass 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Losse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ A. Haasenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижи Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовй уряды и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зма въ Одессѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

ДѢЛО

Предплата на „Дѣло“

для Австріи:	для Россіи:
на цѣлый рôкъ . . 12 зр.	на цѣлый рôкъ . . 12 рубл.
на пôвъ року . . 6 зр.	на пôвъ року . . 6 рубл.
на чверть року . . 3 зр.	на чверть року . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рôкъ . . 16 зр.	на цѣлый рôкъ . 16 рубл
на пôвъ року . . 8 зр.	на пôвъ року . . 8 рубл
на чверть року . . 4 зр.	на чверть року . 4 рубл
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . зр. 5·—	на цѣлый рôкъ . 5 рубл.
на пôвъ року . зр. 2·50	на пôвъ року . . 2·50 р.

Для Заграницѣ, окрôмъ Россіи:
на цѣлый рôкъ . . . 15 зр.
на пôвъ року . . . 7·50 зр.
на чверть року . . . 3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“: на самъ додатокъ:
на цѣлый рôкъ . 19 зр. на цѣлый рôкъ . 6 зр.
Поодиноке число коштуе 12 кр. а. в.

Запросины до предплаты на рôкъ 1886.

Съ новымъ 1886 роковъ починаеся семый рôкъ выдавництва „Дѣла“. Якъ доси, такъ и на будуще „Дѣло“ бде вѣрно и свято стояти при величнôмъ и єдино спасительнôмъ прапорѣ народнôмъ, буде свдомо та неустрашимо боротись за правду ружу съ всѣми ворогами Руси и прокладати дроги до успѣшного розвою и поступу въ рускôмъ житю народнôмъ. „*Не разоряти, будувати!*“ — се той окликъ, що нимъ руководилось „Дѣло“ ôтъ самого початку свого засованя до нынѣ,— той окликъ повторяемо сегодня середъ цѣлого омуту намагаючихъ разорити Русь нашу елементôвъ. Маемо певну въ Бзѣ надѣю, що и намъ силъ не хибне до дальшои працѣ и патріоты Галицкои Руси такъ само щиро подадутъ намъ свою помôчну руку, якъ доси!

„Дѣло“ буде выходити, якъ дотеперь, три разы на тыждень, вô втрокъ, четверъ и суботу. Предплата на „Дѣло“ выноситъ на мѣсяць 1 зр., на $^1/_4$ року 3 зр., на $^1/_2$ року 6 зр., на рôкъ 12 зр. Съ „Библіотекою найзнаменитшихъ повѣстей“ (4 аркушѣ на мѣсяць) на $^1/_4$ року 4 зр., на $^1/_2$ року 8 зр., на рôкъ 16 зр. — Сама „Библіотека найзнам. повѣстей“ коштуе на $^1/_4$ року 1 зр. 25 кр., на $^1/_2$ року 2 зр. 50 кр., на рôкъ 5 зр.

☛ Новй Предплатники „Библіотеки найзнам. повѣстей“ на р. 1886 одержатъ початокъ повѣсти „Набобъ“ Альфонса Доде даромъ.

Предплату належитъ пересылати найлучше переказомъ на адресу: **Администрація „Дѣла“ у Львовѣ.**

ВЪ ДЕНЬ ИНТРОНИЗАЦІИ

Преосвященого Владыки кир ъ

ЮЛІЯНА ПЕЛЕША

29 грудня 1885.

Motto: Ein gut Gedächtniss hat das Volk,
Das Herz, es führt das Buch:
Mit „Soll“ und „Haben“ wird notiert
Der Segen wie der Fluch.

Ликуй о Русе! день праздничій
Такъ довго жданый вже наспѣвъ:
Се на новый престолъ Владичій
Владика первый днесь засѣвъ!

И мы радѣемъ не на всуе,
Бо голосъ серця каже намъ,
Що свѣтлый день отсей вѣщуе
И лучшу долю Русинамъ.

Преосвященый Юліяне!
На **Тебе** нынѣ Русь цѣла
Глядитъ — бо знае, що настане
Съ **Тобою** лѣпша намъ доба —

Що **Ты** трудитись невтомимо
Для Руси заѣдно будешь,
Що смѣло и неустрашимо
Прапоръ народный пôднесешь!

Княжи-жь намъ на своимъ престолѣ
Премногй, многіи лѣта!
И доведи до лучшой долѣ:
До силы, волѣ и добра!

Зведи до цѣли насъ однои,
До спôльнои намъ всѣмъ меты,
И словомъ истины святои
Непримиримыхъ помири!

Нехай братъ съ братомъ не сварятся,
Нехай устане вже роздоръ!
Нехай усѣ соединятся
Въ одинъ незломаный табôръ!

Ты-жь серцемъ щирымъ и горячимъ
Усѣхъ до себе пригорни,
А заблудившимъ и незрячимъ
Дорôгу правды покажи.

Будь съ нами заѣдно, якъ нынѣ,
И насъ на дусѣ покрѣпляй,
И въ добрôй, чи лихôй годинѣ
Не покидай насъ, не лишай!

За те о **Тобѣ** не забуде
По всѣ вѣки нашъ весь народъ,
Имя **Твое** славити буде
Ôтъ рода въ родъ — ôтъ рода въ родъ!

Остапъ Левицкій.

Рѣчь нашого Владыки

епископа Юліяна, выголошена въ соймѣ краєвôмъ дня 4 сѣчня, сталась поважнымъ предметомъ широкои дискусіи въ австрійскôй прасѣ, котра, въ загалѣ сказавши, приняла єи дуже приклонно и съ зрозумѣньемъ єи великого значеня. Выповѣджена съ всею рѣшимостею и ясностею, положила она, можна надѣятись, конець штучно вытворенôй путаницѣ понять о рускôмъ народѣ въ Галичинѣ такъ що до стремлень єго соціяльныхъ, якъ религійныхъ и національныхъ и не може и не повинна лишитись безъ користныхъ для рускои справы наслѣдкôвъ.

Трудну задачу прійшлося сповнити нашому Преосвященому въ виду того, що дѣялось и сталось на нашôй галицкôй Руси послѣдными лѣтами. Програму народну, що заключалась въ правильнôмъ розвою національности малорускои, въ преданности для *династіи* и вѣрности для престола римского; програму, котру высоко и свято держала галицка Русь ôтъ часôвъ прилученя свого до Австріи; програму, котру вѣрнй єи сыны заедно при всякôй нагодѣ голосили смѣло и явно, ту програму, дорогу кождому рускому серцю, зъумѣвъ численный таборъ неприклонныхъ намъ политичныхъ шовинистôвъ при помочи власныхъ нашихъ ôтступникôвъ *ввести* въ пôдозрѣнье у тыхъ сферъ, що мали рѣшати о судьбѣ народу руского въ Галичинѣ.

Очистити загалъ руского народу ôтъ сего неоправданого пôдозрѣня, а заразомъ представити въ вѣрнôмъ свѣтлѣ затемнену програму єго, взявъ собѣ за задачу Преосв. еп. Юліянъ и довершивъ єи въ цѣлости, въ повнôмъ значеню сего слова.

Доказавши *нѣсенѣтницю* простого неговаря руского народу, звернувся Преосвященый въ першôй линіи противъ всякихъ инсинуацій, якими дарено Русь галицку послѣдными лѣтами зъ рôзнородныхъ сторôнъ, не лишь чужихъ, але и будьто своихъ. Преосвященый мавъ головно на оцѣ бесѣды пословъ Торосевича и гр. Голѣевского, речникôвъ многовластнои правицѣ соймовои, высказанй въ часѣ дебатъ надъ внесеньемъ пос. Романчука въ галицкôмъ соймѣ, зъ котрыхъ першій важився сказати, що горстка нигилистôвъ робитъ въ краю весь несупокôй, стремлячи до „szyzmy“ и Москвы. „Не есмь знатокомъ краю, але думаю“ — сказавъ еп. Юліянъ — „що доси заступавъ насъ Всевышный ôтъ сихъ нигилистôвъ и, дай Боже, щобы въ тôмъ взглядѣ не мали мы причины жалуватися. Не треба выкликувати то, чого нема. Поминувши, що не боюсь нигилистôвъ, котрыхъ не можу собѣ навѣть изъобразити, — о щожь розходится на дѣлѣ? О внесенье пос. Романчука. Внесенье се хоче, якъ звѣстно, полагодити справу языка въ школахъ. Внесенье то выкликало весь той несупокôй въ краю, а горстка, котра принялась за такъ грôзный плянъ, що ажь затрѣвожила весь край, — хто-жь се? Очевидно тй, котрй се внесенье пôдписали. Але на першôмъ мѣсци пôдписаный тамъ пос. Романчукъ, а ôттакъ о. митрополитъ Сембратовичь и епископъ перемыскій о. Ступницкій. Сказати щось такъ страшного въ тôй палатѣ и осудити когось — се по моей думцѣ, дѣло дуже небезпечне. Осмѣляюся спытати, чи и тй, що пôдписали внесенье п. Романчука, стремлятъ до схизмы и Москвы?“

Давши такъ радикальну ôтправу пос. Торосевичеви на єго инсинуаціи и ôтперши несовѣстне пôдозрѣванье загалу руского народу пôдъ взглядомъ нигилистичныхъ утопій, звернувся Преосв. еп. Юліянъ противъ не *менше безпôдставныхъ инсинуацій* гр. Голѣевского на тематъ подôбный. „П. графови подобалось въ своей дуже розгорячено̂й рѣчи сказати“ — суть слова Преосвященого — „що бôльша частина руского духовеньства стремитъ до схизмы и Москвы. Симъ голословнымъ сказаньемъ осудивъ ôнъ бôльше якъ тысячь почитаныхъ и совѣстныхъ людей, честныхъ жителѣвъ нашого краю и закинувъ имъ *найбôльше злочиньство*, яке можу собѣ подумати, зраду вѣры и церкви. Панове, менѣ злаеся, що сего за богато и не знаю, чи въ якôмъ парляментѣ посмѣвъ-бы хто выступити съ такою монструальностею, а що бôльше — то монструальне сказанье лишилось изъ стороны президіи безъ всякои наганы. Загляньте, панове, до исторіи навѣть другихъ народôвъ, а думаю, що подыблете не лишь межи Русинами, але и межи Французами, Нѣмцями, Италіяньцями и Поляками такожь ôтступникôвъ до лютерского, протестантского вѣроисповѣданя, а навѣть до схизмы. Чи на тôй основѣ мôгъ-бы хто зъ Русинôвъ выступити и сказати, що бôльша половина польского духовеньства стремитъ до лютеранизму або до схизмы? Нѣ, тысячь разôвъ скажу, що не мôгъ-бымъ сего сказати, а про-то и вы, пане графе, не мали права выступати съ такимъ судомъ. Понеже однакожь сталось таке, то съ найбôльшимъ обуреньемъ ôтпираю тую инсинуацію именемъ епископату и духовеньства руского и протестую!

Що бôльше! Преосв. еп. Юліянъ заявивъ дальше, що „вже минули тй часы, коли то на просту денунціяцію всѣхъ Русинôвъ „per Pausch und Bogen“ осуджувано. Нынѣ такъ у Львовѣ якъ и въ Вѣдни и въ Римѣ знаются на фарбованыхъ лисахъ!“ Симъ сказаньемъ утеръ Преосвященый безсумнѣнно роги тымъ закулисовымъ махинаціямъ, котрыми ôтъ 1858 р. такъ радо воювали певнй вплывовй личности въ нашу некористь и за котрыми въ слѣдъ приходили до насъ певнй репресійнй мѣры, спиняючй насъ въ правильнôмъ, національнôмъ и церковнôмъ розвою. Симъ связаньемъ зачинивъ Преосвященый и ингеренцію непокликаныхъ до того людей въ справы нашои церкви и обряду, а заразомъ давъ поруку, що самъ яко князь церкви схоче и зъумѣе всякій можливый розстрôй на поли церковнôмъ самъ своею властею усувати.

Безперечно однакожь найбôльшу вагу мае сей уступъ зъ рѣчи Преосвященого, въ котрôмъ говорится о позитивнôй національнôй и религійнôй програмѣ руского народу въ Галичинѣ. Звернувшись до о. Качалы, сказавъ епископъ Юліянъ сй памятнй слова: „Знаю стремленя єго (о. Качалы) пôдъ взглядомъ національнымъ и есмь пересвѣдченый, що ôнъ и цѣле єго сторонництво съ певностею буде дѣлати на грунтѣ церкви, на грунтѣ литературы малорускои и на грунтѣ австрійскôмъ“.

Симъ не тôлько розкрывъ Преосвященый чистй интенціи народу руского въ Галичинѣ, але и заявивъ всесторонну свою солидарнôсть съ народною и лишь съ народною єго програмою. Сими словами ставъ Преосвященый на достойнôмъ мѣсци первого щирого и неустрашимого поборника и заступника нашого народного идеалу и давъ намъ повну поруку, що съ сею програмою въ рукахъ Русь Галицка певно и короткою дорогою дôйде до своихъ иравъ. Давный заповѣтъ природного розвою, безъ утопій, безъ акробатичныхъ скокôвъ и закулисовои роботы, безъ очайдушнои политики и безъ слабодушного лявированя — той заповѣтъ, выголошеный нынѣ такъ явно въ соймѣ галицкôмъ въ формѣ програмы, мусить народови рускому обезпечити лучшу будучнôсть. Хто не пôйде съ симъ заповѣтомъ, той зрѣкаесь права называти себе Русиномъ, ôтъ того вся Русь не лишь ôтвернеся съ презрѣньемъ, але и пôйде противъ него. Зъ рускои стороны покôнчено вже рахунокъ съ антинаціональными утопіями и антикатолицкими и антиавстрійскими забаганками поодинокихъ одиниць, зачѣмъ послѣдуе енергична и позитивна робота въ всѣхъ сихъ трехъ направленяхъ програмовыхъ. Свѣдомо и съ всею рѣшимостею пôйде галицка Русь до своеи цѣли, а всякй перепоны, ставлянй ѣй кимъ-небудь въ дорозѣ, зъумѣе съ легкостею ôтперти або и побороти. Jacta est alea! Русь для Руси и нѣкому не вôльно буде уживати єи имени для пустыхъ теорій о „объединенію“ або „православленію“. Народъ рускій солидаризуесь вповнѣ съ програмою свого станиславôвского владыки, бо се була давна и свята єго програма.

Бесѣда пос. Романчука

въ справѣ єго внесеня.

(*Дальше.*)

Мои Панове! На таке залагодженье нашого внесеня я и мои товаришѣ згодитися нѣякъ не можемо. Мы не можемо пристати, щобы потребы пôвтретя миліона народу руского въ Галичинѣ збуто такими двома революціями, и заявляемо, що мы въ голосованю надъ тыми резолюціями удѣлу брати не будемо!

Але я хочу ще застановитися надъ мотивами, высказаными въ справозданяхъ выдѣлу краевого и комисіи шкôльнои; може они бодай въ части оправдаютъ остаточный результатъ нарадъ комисіи. Выдѣлъ краевый уживъ великого апарату, великихъ приборôвъ для поперття своихъ остаточныхъ выводôвъ. Приборы тіи и не були потрѣбнй и невластивый зроблено въ нихъ ужитокъ. (*Марш. кр. обдймае знову предсѣдательство.*) Непотрѣбнй, бо всѣ тіи статистичнй данй, тіи таблички на кôнци умѣщенй съ моимъ внескомъ не мають стычности. Я вже сказавъ, що не потреба було такожь пытатися выдѣлôвъ повѣтовыхъ и радъ мѣскихъ, а коли вже разъ були запытанй, то належало бодай результатъ тыхъ пытань вѣрно представити. За то не пытавъ выдѣлъ краевый радъ повѣтовыхъ, хотяй знавъ, що власне ихъ опинія въ певныхъ равахъ могла бути потрѣбна, ба навѣть конечна въ мысль арт. VII теперѣшнои уставы, *если-бы* евентуально прійшло до внеску на заложенье будьто якои гимназіи будь сталыхъ паралельокъ, — а власне ихъ повиненъ бувъ пытатися тымъ бôльше, що декотрй выдѣлы повѣтовй домагалися то рускихъ гимназій, то сталыхъ паралельокъ.

Выдѣлъ краевый (а такожь комисія шкôльна) розводятся широко надъ засадою теперѣшнои уставы, що о выкладовôмъ языцѣ рѣшае той, хто школу удержуе взглядно рада громадска за затвердженьемъ рады шкôльнои краевои, и навѣть съ певнымъ натискомъ величае тую засаду, яка она красна, яка справедлива. Передовсѣмъ скажу, що тое розводженье, той патосъ не були потрѣбнй. Я въ своѣмъ внеску анѣ не негую анѣ не нарушаю тои засады, правда, що не длятого, *щобы я єи* дѣйстно узнававъ за справедливу; лише по просту зъ практичныхъ взглядôвъ, бо знаю, що змѣна засады въ тôй высокôй палатѣ нѣякъ не дала-бы перепертися. А коли выдѣлъ краевый потребуе конче когось, абы съ нимъ сперечатися що до тои засады, то най сперечаеся съ радою державною, бо тая иншу засаду поставила. Въ §. 6 шкôльнои уставы державнои сказано, *що о языцѣ* выкладовôмъ въ школахъ народныхъ рѣшае рада шкôльна краева, а нема бесѣды о тыхъ, котрй удержуютъ школу. Нехай сперечаеся такожь съ Чехами, котрй черезъ посла Квичалу поставили такои

иншу засаду. Въ загалѣ я не виджу, абы тая засада въ иншихъ краяхъ була такъ загально узнана, анѣ щобы була цѣлкомъ справедлива.

Мои Панове! Єсли-бы ходило о закладанье приватныхъ школъ, то розумѣю, що той, котрый дає грошѣ, нехай рѣшає о выкладовôмъ языцѣ; але абы хтось длятого, що дає грошѣ, рѣшавъ о тôмъ, що призначено на цѣли публичнû, то значило-бы, що ôнъ грôшми вплыває на публичну справу. Такои засады за справедливу узнати не можу. Тая засада супротивляєся и засадамъ педагогичнымъ всюды загально узнанымъ, що дитина першу науку повинна побирати въ своѣй матернôй мовѣ.

Але лишѣмъ той спôръ чисто теоретичный. Переходжу до дальшихъ замѣтôвъ выдѣлу краєвого, а возьму тôлько найголовнѣйшû аргументы, бо не часъ переходити все подрôбно и за далеко бы то насъ завело. Выдѣлъ краєвый передовсѣмъ каже, що я моимъ внескомъ негую волю родичѣвъ, котру то волю теперѣшна устава будьто родичамъ забезпечає. То єсть дѣйстно твердженье смѣле. Возьмѣмъ н. пр. мѣсто Тернопôль Тамъ єсть до 6000 Русинôвъ, а школы суть самû польскû. Жаденъ отець, хочь-бы и якъ хотѣвъ до рускои школы дѣти посылати, не може, бо рускои школы тамъ нема. И то має значити: волю родичѣвъ респектувати! То, мои панове, хиба тая давна вôльнôсть, яка була въ давнôй Польщи, де тôлько польскій шляхтичь мавъ волю а Русинъ и хлопъ мусѣли робити тоє, що шляхтичь хотѣвъ. Власне пôсля мого внеску була-бы дана можнôсть и воля родичамъ посылати дитину тамъ, де схочуть, бо були-бы въ мѣстѣ и руска и польскû школы, а нѣхтобы не силувавъ посылати дитину до однои або до другои.

Особлившій аргументъ єсть той, що я жадаю рускихъ школъ тôлько тамъ, де єсть 3.000 Русинôвъ, взглядно одна четверта часть; а де менше, тамъ вже не жадаю. Мои панове! Єсли-бы можна сходити, хоть-бы тôлько о одинъ понизше 3.000 або иншои якои сталои цифры, то ôттакъ треба-бы допустити знову о одинъ менше ôтъ того меншого числа, и такъ зôйшлобыся наконець на таке абсурдумъ, що и тамъ, де бы бувъ тôлько одинъ иншои народности, треба-бы и для того одного заводити иншу школу. Та-жь якась границя мусить бути поставлена. Може бути, що тая цифра, котру я подавъ, зле уложена, але щобы жаднои границѣ не ставити, то не єсть анѣ можливо анѣ нѣгде не практикуєся.

Поважнымъ здаєсь бути той аргументъ выдѣлу краєвого, що Русины не суть покривдженû, бо єсть тôлько 156 мѣсцевостей такихъ, де єсть Русинôвъ одна четверта часть або бôльше, а школы всѣ польскû, рускои-же не ма, а противно єсть 158 мѣсцевостей такихъ, де Поляки суть покривдженû, бо ихъ єсть одна четверта часть або и бôльше а школъ польскихъ нема, лишь рускû. Я на тоє мôгъ-бы ôтповѣсти: Добре, мои панове, заведѣтъ въ тыхъ 156 мѣсцевостяхъ школы рускû а въ тамтыхъ 158 школы польскû; я не маю нѣчого противъ тому. Але панове, приглянь-мося трохи близше тымъ мѣсцевостямъ, а знайдемо, що тамтû 156 то суть мѣсцевости бôльшû, суть мѣста, де Русинôвъ бувае 2, 3, 4, 5 а навѣть и 6 тысячѣвъ (якъ въ Тернополи). Отже въ такихъ мѣсцевостяхъ, де Русинôвъ єсть 2 до 6 тысячѣвъ, заложенье рускихъ школъ не тôлько єсть потрѣбне але и не трудне до переведеня. А прошу подивитися на тû 158 мѣсцевостей, де польска людность має бути покривджена, чи єсть межи ними хочь-бы одна мѣсцевôсть бôльша, де-бы була польска людность въ бôльшôмъ числѣ? Єсли въ такихъ мѣсцевостяхъ єсть одна четверта часть або бôльше Полякôвъ, то та четверта часть выноситъ якихъ 200 до 300 душь, отже и не дивниця, що для тыхъ 200 школы не заведено. Меншôсть зложена зъ 200 або 300, а меншôсть зъ 2 або 3 тысячѣвъ, то зовсѣмъ инша рѣчь. Єсли-бы мы зрахували тыхъ всѣхъ покривджених Русинôвъ и тыхъ всѣхъ покривджених Полякôвъ, то показалось-бы, що въ самыхъ тôлько 50 бôльшихъ мѣсцевостяхъ зъ тыхъ 156 єсть до 100.000 Русинôвъ, котрû не маютъ анѣ однои школы, а Полякôвъ въ тыхъ всѣхъ 158 мѣсцевостяхъ може и половины бы не було.

Може найцѣкавѣйшій єсть четвертый аргументъ выдѣлу краєвого. Ого выдѣлъ признає, що може бути, що въ однôй або другôй мѣсцевости Русины дѣйстно не стôлько суть численнû, якъ-бы належалося, але каже: на тоє не треба змѣняти теперѣшну уставу; тому можна въ легкій способъ въ административнôй дорозѣ зарадити. Але якъ же-жь то? Ото за помочею §. 6 школьнои уставы державнои. Я пріймаю до вѣдомости тоє заявленье выдѣлу краєвого яко найвысшои власти автономичнои краю, що устава краєва, котра цѣлкомъ противну засаду ôтъ уставы державнои ставляє, нѣчо не значитъ супротивъ уставы державнои. Я, мои панове, хотяй зовсѣмъ не ентузіязмуюся для уставы краєвои, але якъ-бы на сумлѣнье мене запытано, чи я §. 6 уставы державнои, котрый для насъ Русинôвъ єсть користнѣйшій, уважаю у насъ за обовязуючій, я мусѣвъ-бы заперечити, бо устава державна не може зносити уставы краєвои, и тôлько краєва устава може знести уставу краєву. Але коли такъ интерпретує выдѣлъ краєвый, то я повтаряю, що интерпретацію тую пріймаю до вѣдомости и звертаю на ню такожь увагу выс. правительства, котрому она може бути и на руку и котре повинно скористати зъ неи для обороны Русинôвъ противъ несправедливостей уставы краєвои.

Переходжу теперь до аргументôвъ комисіи школьнои. Комисія зачинає своє справозданье о школахъ народныхъ ôтъ захваленя дотеперѣшнои уставы. На доказъ, що тая устава оказалася доброю въ практицѣ, подає той мнимый фактъ, що на єи пôдставѣ єсть теперь въ нашôмъ краю зъорганизованыхъ 1376 школъ рускихъ, а тôлько 1212 школъ польскихъ. Правда, признає дальше справозданье, наводячи мôй замѣтъ, тû школы рускû суть майже самû одноклясовû, а школы польскû въ значнôй части чотыро-, пяти- або и бôльше-клясовû, але, ôтповѣдає комисія, що то все одно, чи школа одноклясова чи чотыро- або и шестиклясова, бо школярь черезъ 8 лѣтъ научится того самого въ одно-клясовôй школѣ, що въ шести-клясовôй. Насамперѣдъ мушу замѣтити, що у насъ учится дитина въ школѣ народнôй не черезъ 8 але тôлько черезъ 6 лѣтъ, а по друге за тыхъ 6 лѣтъ въ одноклясовôй школѣ не тôлько не научится того, що въ 4-клясовôй за 4 роки, але не научится навѣть того, що въ 4-клясовôй за 3 роки.

Прошу переконатися зъ инструкціи, яка єсть для одно- и чотыро-клясовыхъ школъ и прошу переконатися въ практицѣ. Такій школярь, котрый черезъ 6 рокôвъ ходивъ до одноклясовои школы, не єсть способный до гимназіи, а противно школярь, котрый скôнчивъ чотыроклясову школу въ 4 рокахъ, єсть, коли ôнъ тôлько не лихимъ школяремъ, до гимназій дозрѣлый. Розходится теперь о тіи цифры: 1376 и 1212. Отже, якъ вже выказавъемъ, єсть значна рôжниця межи школами бôльше клясовыми а одноклясовыми. Въ нашôмъ краю єсть 174 школъ чотыро- и бôльше-клясовыхъ, але зъ тыхъ Русины по-за Львовомъ не маютъ анѣ однои. Отже порôвнанье самыхъ чиселъ выглядає такъ, якъ я вже замѣтивъ въ комисіи школьнôй — якъ коли-бы о двохъ людяхъ, котрû мають рôвне число монеты, хтось сказавъ, що они рôвно богатû, не зважаючи, яка то монета: у одного н. пр. самû крейцарѣ, а у другого чвораки и шôстки. По друге, єсли Русины мають бôльше школъ народныхъ, то причины тому такû: Насамперѣдъ въ захôднôй части Галичины, особливо въ сторонахъ найдальше на захôдъ положеныхъ, людность жіє бôльше въ зôитыхъ масахъ, длятого тамъ одна школа на бôльше число народу выходитъ, отже и менше школъ треба, якъ на Руси, де села суть бôльше розкиненû. Друге: въ всхôднôй Галичинѣ суть польскû школы найбôльше по мѣстахъ, де одна школа выстарчає и на кôлька тысячь людности, коли по селахъ одна школа выстає лишь на кôлька сотъ. Трете: єсли у насъ єсть бôльше рускихъ школъ, то для того, що мы ихъ собѣ самû заложили, бо мы бôльше ôтъ васъ дбаємо о просвѣту народу, а заложили-сьмо тіи школы ще тогды, коли не було анѣ теперѣшнои уставы о языцѣ выкладовôмъ анѣ теперѣшныхъ властей школьныхъ! Мы не на пôдставѣ теперѣшнои уставы позакладали тû школы, бо прошу подивитися до справозданя рады школьнои краєвои за рôкъ 1868 и 1869, то єсть першого справозданя, яке рада школьна выдала. Тамъ на сторонѣ, здаєся менѣ, семôй, сказано, що тогды вже було рускихъ школъ народныхъ 1293 а польскихъ тôлько 1055. Отже за 16 лѣтъ теперѣшнои уставы приросло лишь 83 рускихъ школъ зъорганизованыхъ.

(Дальше буде.)

ДОПИСИ.

Зъ Америки.

Шенендо 23 грудня 1885. — Ôтъ о. І. Воляньского въ Шенендо одержали мы письмо, зъ котрого выймаємо слѣдуючû мѣсця цѣкавû и для ширшои нашои публики:

Зъ новинокъ доношу вамъ, що церковь наша зôстала поблагословена 6 грудня 1885 р., бо на 22 падолиста не була ще на стôлько скôнчена. Теперь робота около церкви докôнчуєся дальше. За иконостасъ служитъ стѣна съ золотыми тапетами; царскû врата зробленû на способъ пилочковои роботы (skroll work) въ тутешнôй фабрицѣ зъ дошки сосновои 7/8" грубои; бôчныхъ дверей ще нема. Долѣшна часть пôдъ церквою такожь ще не скôнчена. Велику радôсть для всѣхъ вѣрныхъ зробило благословенье архіерейске Впреосв. Митрополита, котре мы дôстали вразъ съ антиминсомъ для новои церкви.

О климатѣ тутешнôмъ можу вамъ донести, що пересѣчна рôчна температура буде може о 1 або $1^1/_2$ степеня высша якъ у насъ, тôлько що тутъ страшнû змѣны въ температурѣ. Найбôльше зимно до сеи поры було на само посвященье нашои церкви, бо бувъ вѣтеръ и трохи морозу. Снѣгъ вже давно стопився; потому знову було трохи морозу, вчера и той пустивъ, а нынѣ то вже цѣлкомъ весняный воздухъ: термометръ выставленый на двôръ показавъ 60° Far. (=+ $15^1/_2$ Cel.) хотяй сонця нема Въ загалѣ суть такû морозы и упалы якъ у насъ, лишь що першихъ значно менше, а другû трохи частѣйшû (особливо минувшого лѣта) якъ у насъ, при тôмъ съ далеко частѣйшими змѣнами.

Подорожуючи часто чи то на мисіи, чи за збираньемъ на церковь — не можу собѣ нахвалити тутешныхъ зелѣзниць. Въ нашихъ сторонахъ єсть лишь перша кляса; тôлько трены (поѣзды) зъ Нов. Йорку або Филядельфіи на далекій захôдъ маютъ 2 и 3 клясу (т. зв. емигрантскû кары (возы) або и цѣлû трены). Кождый каръ має на вздовжь переходъ, а по обохъ бокахъ лавки на 2 особы выбитû аксамитомъ съ плечима такъ уряджеными, що можна ихъ умѣстити на одну або другу сторону лавки, такъ що пасажиры всѣ зверненû лицемъ до льокомотивы, не примушенû черезъ цѣлу дорогу дивитись на чужій нôсъ якъ у насъ. Кождый тренъ має найменше 2 кары, одинъ для курячихъ (smocking car), а другій для дамъ и некурячихъ (ladies car). Кождый сѣдає де хоче; такъ н. пр. мущина ѣдучи съ дамою може выйти до другого воза, покурити и знову вернути до дамъ. Розумѣєся, на головныхъ линіяхъ поѣзды маютъ и по 5 возôвъ. Въ кождôмъ возѣ єсть около 60 сиджень (около 14 лавокъ въ одного а 16 въ другого боку); въ однôмъ розѣ кождого воза єсть зимна вода до питя и кабинетъ (water closet) — лѣпшû компаніи маютъ тамъ навѣть зеркало и умивальню. Кромѣ того суть въ карѣ (наколи не єсть опалюваный зъ долины) 2 печи, такожь сокира, пилка и вѣдро на случай якого приключеня. Такожь освѣтленье на вечерь не єсть таке шпитальне якъ у насъ, але яснû лямпы, а декотрû компаніи маютъ навѣть газъ. Въ загалѣ зелѣзниця єсть тутъ для публики а не публика для зелѣзницѣ, длятого не маютъ тутъ понятя о неввѣжливости урядникôвъ и службы на зелѣзницяхъ галицкихъ, котра зовсѣмъ не єсть менша якъ въ Нѣмеччинѣ, де зелѣзницѣ всѣ державнû. Зъ тои самои причины т. є. для выгоды публики робятъ тутъ перестанкôвъ якъ найбôльше, але стаютъ лишь тôлько, щобы всѣсти або высѣсти, бо и чого-жь мали-бы довше чекати, коли все єсть въ карѣ: всѣлякû овочѣ, цукры, газеты и книжки продаютъ въ карахъ на головныхъ линіяхъ. Тôлько на дальшихъ трохи дорогахъ н. пр. зъ-ôтси до Нов. Йорку єсть одинъ великій перестанокъ т. є. на цѣлыхъ 5 минутъ, такъ що можна купити шинки або ковбасы и выпити пива. Невыгода лишь, якъ треба зъ однои бôчнои линіи ѣхати на другу бôчну, бо часами треба годину або и двѣ чекати на другій поѣздъ, длятого, що поѣзды тутъ такъ уряджені, щобы кожда закутина мала просту комуникацію до и зъ Нов.-Йорку и Филядельфіи. Цѣны тутъ однакû на поѣздахъ експресовыхъ, звычайныхъ а навѣть и на мѣшаныхъ съ фрахтовымъ: по одинока ѣзда выноситъ несповна 4 центы ôтъ милѣ. Наколи береся вертаный тикетъ (званый такожь скучный тикетъ, по польски skośny, skuręczny tykiet, ôтъ англійского excursion = екскюршнъ, ticket) важный на 5 днѣвъ, тогды коштує миля трохи бôльше якъ 3 центы. Зъ-ôтси н. пр. до Нов.-Йорку єсть 168 миль (= около 42 мил. нашихъ); одна ѣзда коштує 4·80 доляр. съ вертаньемъ 7·20 Кромѣ того, хто часто ѣздитъ, може собѣ купити книжку на 1000 миль за 20 долар. важну на всѣхъ линіяхъ однои компаніи на неограниченый часъ; тымъ способомъ выноситъ одна миля лишь два центы або нѣмецка миля около $8^1/_2$ цента, що єсть цѣна дуже низька за першу клясу, єсли возьмеся на увагу, що тутъ 1 центъ мало що бôльше вартъ якъ у насъ крейцарь. Кромѣ того на головныхъ линіяхъ суть т. зв. „Pullmans car", въ котрыхъ замѣсть канапокъ суть фотелѣ. Тû кары належатъ до особнои компаніи и длятого кромѣ тикету звычайного для кондуктора платится маленька належнôсть урядникови тои компаніи. Спальныхъ каръ я тутъ не видѣвъ; тыхъ нема въ нашихъ сторонахъ, длятого, що тутъ нема поѣздôвъ межи 11 а 5 годиною въ ночи. Зъ ôтси до Нов.-Йорку н. пр. можна три разы ѣхати тамъ и три разы назадъ одною и такъ само три разы другою зелѣзницею, але все межи 5 год. рано и 11 год. вечеромъ. Тôлько поѣзды на далекій захôдъ маютъ кары спальнû а зъ ôтси до Нов.-Йорку, котрû идутъ черезъ цѣлу Америку, три ѣхати въ день... На сѣмъ кôнчу про тутешню зелѣзницѣ, а поки знову дещо вамъ напишу, засылаю щире поздоровленье всѣй братіи нашôй.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъ министерства просвѣты.) Мин. просвѣты, п. Гаучь не перестає ще бути тою загадочною особою, якою онъ въ доси; рѣчи змѣнилися лишь о стôлько, що якъ зразу либералы и централисты приняли то именованье съ певнымъ невдоволеньемъ а клерикалы и консерватисты съ певною хочь дуже таєною и недовѣрчивою надѣєю, такъ теперь дѣєся на оборотъ: либералы и централисты починаютъ радуватись и тріюмфувати а клерикалы и консерватисты не таятъ вже свого невдоволеня, хочь ще жадна сторона не знає, по чіѣй сторонѣ правда. Причину до такои змѣны въ ситуаціи подавъ недавный роздѣлъ роботъ въ министерствѣ просвѣты. „Tiroler Stimmen", котрû маже першû зазначили своє резервове и выжидуче становище супротивъ нового министра просвѣты нарѣкаютъ теперь ось якъ: „Вѣсть о новôмъ подѣлѣ роботы, якій завѣвъ п. Гаучь въ министерствѣ просвѣты заскочила насъ — мусимо признатися — несподѣвано. Сей новый фактъ потверджує зовсѣмъ погляды многихъ а такожь и нашû, що навѣть и покликанье гр. Езценберга до министерства просвѣты не означує зовсѣмъ змѣны до лѣпшого для консерватистôвъ. Чи бар. Конрадъ уступивъ лишь для того, щобы его наслѣдникъ, п. Гаучь, ишовъ тою самою дорогою. Майже такъ здаєся; а коли возьмемо на розвагу новû змѣны въ министерствѣ, то майже здаєся, якъ-бы давна система въ школахъ народныхъ, середныхъ и высшихъ выроблена Гискрою и Лясеромъ мала и дальше позôстати. На що-жь властиво наступила змѣна министрôвъ, пытає гадана газэта; чи на то щобы позôстали и дальше тû безплоднû ôтносины якû були межи мин. Конрадомъ а попираючою кабинетъ гр. Таффою бôльшостею?" Найбôльше невдоволенье — якъ показуєсь — выкликало наданье сов. двору, Данидови, становище шефа секціи. „Vaterland въ тій мѣрѣ потѣшаєся и каже що се становище єсть лишь хвилеве и проминаюче." „N. fr. Presse" иде ще дальше и каже, що причиною сего невдоволеня єсть то, що мин. Гаучь не сповнивъ деякихъ бажань Чехôвъ и Полякôвъ и що ôнъ розпочавъ ôтъ такихъ реформъ въ школьництвѣ, котрû не дотыкаютъ нѣ справъ клерикальныхъ нѣ національныхъ. Щобы давна система удержалася, треба — каже N. fr. Presse — щобы въ нѣй настала певна застоя т. є. щобы она стояла якійсь часъ тамъ де стоитъ теперъ а змѣна до централизму въ управляючихъ кругахъ не єсть неимовѣрна. Характеристичнымъ єсть, що и „Dzien. Pol." повторяючи выводы „N. fr. Presse" побоюєсь не такъ поверненя централизму якъ повздержаня „стремлень національныхъ."

(Справы школьнû.) Министеръ просвѣты выдавъ для Австріи долѣшнои а взглядно и для другихъ краѣвъ, де покажеся того потреба, розпорядженье, щобы: 1) Въ школахъ середныхъ тамъ, де число годинъ въ першôй клясѣ не переходитъ 24, наука розпочиналася ôтъ 9 год. рано въ часѣ ôтъ 15 жовтня ажь до кôнця марта. 2) Вступнû испыты маютъ ôтбуватися въ двохъ речинцяхъ: при кôнци попередного року въ дняхъ 15 и 16 а на случай потребы и 17 липня, и зъ початку нового року школьного въ дняхъ 16, 17 або и 18 вересня; повторенье испыту не дозволяєся. 3) Для испытôвъ вступныхъ и поправокъ назначаєся речинець ôтъ 16 до 18 вересня. Въ тыхъ дняхъ нема науки, богослуженье ôтправляєся 17 або 18, а наука розпочинаєся 19 вересня. 4) Матура устна ôтбуваєся въ послѣдныхъ осьми дняхъ року школьного. День передъ тымъ кôнчится наука и роздаются свѣдоцтва пôврôчнû. 5) Устна матура ôтбуваєся рано ôтъ 8 до 12 год. и по полудни ôтъ 3 до 7 год.; абитурієнты приступаютъ групами и кожда група чи то рано чи по полудни має бути зовсѣмъ выпытана а результатъ заразъ по ухвалѣ комисіи екзаминаційнои має бути кандидатамъ оголошеный.

(Порядокъ торговый.) Министерство дѣлъ внутрѣшныхъ, порозумѣвшися съ министерствомъ торговлѣ, выдало розпорядженье до всѣхъ намѣстництвъ всѣхъ краѣвъ коронныхъ, щобы они знову приказали политичнымъ властямъ повѣтовымъ якъ найострѣйше доглядати того, щобы на ярмаркахъ и торгахъ точно бувъ выконуваный порядокъ приписаный що до мѣръ и ваги якъ такожь порядокъ пунцованя (Aich Ordnung) и въ загалѣ, щобы власти громадскû звертали цѣлу свою увагу на порядокъ на торговицяхъ а полиція торгова пильно бачила на то, щобы приписанû пôдъ взглядомъ торговельнымъ законы були якъ найточнѣйше выконуванû. Таке розпорядженье для нашихъ мѣстъ и мѣсточокъ єсть дуже великои ваги а нашû люде повиннû якъ найбôльшу увагу звернути на то розпорядженье и въ кождôмъ поодинокôмъ случаю невыконуваня приписаныхъ законôвъ звертатися до дотычныхъ властей громадскихъ и политичныхъ и въ разѣ потребы домагатися ôтъ нихъ усуненя злого.

5 ос
ухвали
н. ст., що
знову наста
переговоры съ
чалися. Того сам
тель Порты а то т
домагався знову
цѣли ужила всего
загально, що перег
нутся вже рѣшучо
що до того часу буд
де переговоры маютъ
— якъ кажутъ — мак
два
що Сербскій делегатъ Миятович мавъ предложити мѣсто Видинъ. — Зъ Вѣдня доносятъ, що такъ Сербія якъ и Болгарія дістали знакъ ôтъ державъ европейскихъ, щобы не мѣшали при переговорахъ о мирѣ жадныхъ инышихъ справъ, бо державы сего нѣякъ не допустятъ. — Въ справѣ восходно-румелійского пытаня каже „Nat. Ztg.“, переговоры мѣжь державами европейскими вже такъ далеко поступили, що цѣла справа буде могла вже незадовго закôнчитися. Пôсля агентіи Гавасъ унія болгарска стрѣчае певнѝ трудности, але они не суть того рода, щобы не далися зовсѣмъ усунути.

Сербія. Дня 4 сѣчня н. ст. вернувъ король Милянъ зъ Нѣшу до Бѣлграду. На дворѣ дожидала его королева, министры, представителѣ мѣста, властей и велика товпа народа. Короля повитавъ найстаршій членъ громады бѣлградскои лояльною промовою, на котру король ôтповѣвъ подякою и сказавъ, що мае надѣю, що въ тыхъ тяжкихъ часахъ мѣщаньство бѣлградске докаже розумнымъ поступованьемъ найлѣпше, що умѣе поступати на выбранôй разъ дорозѣ, щобы повага державы и интересы народу не понесли жаднои шкоды. Слова короля принявъ народъ окликами: Живіо!“ — Цѣле мѣсто було святочно украшене а на домахъ повѣвали хоругвы въ народныхъ барвахъ. Съ королемъ приѣхавъ такожь и ген. Хорватовичь. — Зъ Бѣлграду доносятъ, що тамъ розпочалася теперь вымѣна плѣнникôвъ.

Болгарія. До „Pol. Corr.“ пишутъ зъ Софіи, що всхôдно румелійска армія вертае вже до Филипополя, зъ ôтки буде розпущена на зимовѝ кватиры. Полковникъ Николаевъ однакожь и богато другихъ высшихъ официрôвъ зъ милиціи румелійскои осталися въ Софіи, а то для того, щобы бути при нарадахъ надъ реорганизаціею арміи. Кн. Александеръ надѣливъ богато официрôвъ, ôтзначившихся въ кампаніи, высокими ордерами а мѣжь иншими такожь и полковника Николаева. Зъ Софіи доносятъ, що князь болгарскій розпорядивъ заведенье въ Румеліи болгарскихъ законôвъ карныхъ.

НОВИНКИ.

— **На интронизацію Преосв. еп. Юліяна** выѣхали нынѣ досвѣта скорымъ поѣздомъ численнѝ депутаціи зô Львова. Выдѣлъ краевый выславъ въ депутаціи маршалка краевого п. Зыблкевича и членôвъ выдѣлу краевого гр. Баденіого и Гошарда. Маршалокъ краевый выѣхавъ нынѣ въ полудне а завтра рано поѣде такожь и п. намѣстникъ Залескій.

— **Вп. о. Стефанъ Качала,** нашь многозаслуженый патріотъ-ветеранъ и посолъ на соймъ краевый, перебуваючи теперь по поводу не скôнченои ще сесіи соймовои у Львовѣ обходивъ вчера 71 день своихъ имянинъ. Численна громада львôвскихъ Русинôвъ явилася зъ сеи причины вчера въ полудне въ его помешканю въ англійскôмъ готелю и высказала ему свои бажаня а заразомъ такожь и подяку за его великѝ заслуги въ рôзныхъ напрямахъ а на рôзныхъ поляхъ около добра галицкои Руси.

— **Въ Заставничѣмъ заведеню у Львовѣ** (въ будынку театральнôмъ) дѣются — такъ бодай доносить „Dzien. Pol.“ — якѝсь дивнѝ рѣчи. Ôтъ кôлькохъ днѣвъ перестало се заведенье выплачувати грошѣ на умѣщеня тамъ на книжочки щадничѝ и лишь съ трудностею приходятся декотрымъ людемъ — по найбôльшôй части съ бѣднѣйшои клясы львôвскои суспôльности — выдобути тяжко ощадженый грôшь. Директора заведеня, п. Гамрата нема вже ôтъ кôлькохъ днѣвъ а урядники не знаютъ, де ôнъ подѣвся. Власти доси не интервеніювали. Певно — кôнчитъ „Dz. Pol.“ заскочатъ ихъ несподѣванѝ приключеня.

— **Непошанованье правъ руского языка.** Нашѝ противники закидаютъ намъ часто, що мы самѝ тому виноватѝ, що уряды не ôтповѣдаютъ на рускѝ поданя по руски а то по просту длятого, бо сказано: Русины самѝ не подаютъ подань по руски, отже годѣ на нихъ и по руски ôтповѣдати. Що такъ не есть, ось знову одинъ доказъ: О. Стисловскій въ Ляцкôмъ великôмъ подавъ бувъ недавно прошенье о запомогу по руски и одержавъ на то въ ôтповѣди ôтъ староства въ Золочевѣ ось яке урядове письмо въ языцѣ нѣмецкôмъ: Nr. 21163. Das ehrwürdige gr. kath. Pfarramt in ird eingeladen den dortigen gr. tefan Scisłowski verständigen zu n direkte an die hohe k. k. Statt- theilung einer Unterstützung gerich- vom 7 v. M. laut Statthalterei Erlass M. Zl. 66295 abschlägig bescheiden zu . — Złoczów am 29/11 1885. — Der k. k. kshauptmann Flechner.— Въ такій то способъ шануеся правъ руского языка по деякихъ нашихъ урядахъ та ще и ôтповѣдаеся на рускѝ письма такою нѣмеччиною. Годѣ припускати, щобы щось такого пописавъ самъ п. Флехнеръ, але що ôнъ того, що пôдписувавъ, не читавъ, рѣчь бôльше якъ певна. Тѝ, до котрыхъ се належитъ, повиннѝ-бы упоминатися енергично о пошанованье правъ запорученыхъ намъ державою.

— **Зелѣзниця зъ Коломыѣ до Слободы Рунгурскои.** Мы доносили свого часу, що концесію на будову зелѣзницѣ зъ Коломыѣ до Слободы Рунгурскои а ôттакъ до Княждвора, евентуально до Яблонова одержавъ п. Щепановскій. Черновецка „Gaz. Pol.“ доноситъ теперь, що лініи тѝ маютъ бути збудованѝ на ладъ паровыхъ трамваѣвъ и що пôдъ зелѣзницю будутъ ужитѝ, де лишь можна, готовѝ вже дороги. Такъ н. пр. пôде головна линія зъ коломыйского двôрця черезъ мѣсто ажь до мосту на Прутѣ головною дорогою цѣсарскою, а ôтъ мосту ажь до Печенѣжина дорогою повѣтовою; доперва ôтъ Печенѣжина до Слободы Рунгурскои буде зелѣзниця мати свôй власный насыпъ. Въ наслѣдокъ такого урядженя кошты будовы будутъ дуже малѝ. Обѣ линіи выносячѝ разомъ около 34 кильометрôвъ будутъ потребували 770.000 закладового капиталу, на котрого опроцентованье по 5% потреба 38.500 зр. Первѣстно бувъ въ сѣмъ предпріемствѣ заангажованый такожь п. Людвикъ Вербицкій, дир. руху черновецкои зелѣзницѣ, коли опôсля однакожь розслѣджено рентовнôсть сего предпріемства, имя п. Вербицкого усунено, а на его мѣсце вступило товариство черновецкои зелѣзницѣ. По поводу участи въ коштахъ будовы мае згадане товариство обôймити надзôръ надъ цѣлою будовою, а крôмъ сего експльоатація сихъ линій мае черезъ 20 лѣтъ позôстати въ рукахъ згаданого товариства. Удѣлъ товариства въ предпріемствѣ мае выносити 220.000 зр. и буде сплаченый въ той способъ, що товариство дае заразъ готôвкою 50.000 зр., а решту, т. е. 170.000 зр. дасть въ матеріялахъ потрѣбныхъ до будовы. На разѣ мае бути збудована лишь головна линія ôтъ стаціи львôвско-черновецкои въ Коломыи на Печенѣжинъ до Слободы Рунгурскои ($26^1/_2$ кильом.) и бôчна линія ôтъ перестанку на передмѣстю надвôрняньскôмъ на Шепарôвцѣ до Княждвора ($7^1/_{10}$ кильом.). Ôтъ рентовности сихъ линій буде зависѣти, чи и якъ скоро другѝ линіи маютъ будуватися.

— **Промыслъ нафтовый въ Коломыйскôмъ** розвинувся вже на велику скалю, чого доказомъ слѣдуючѝ даты: Роподайный грунтъ въ Коломыйскôмъ на котрôмъ добываютъ нафту выноситъ 6.400 гектарôвъ. На сѣмъ грунтѣ есть догеперь въ руху 37 дучокъ, а теперь вертятъ ще 33 новыхъ. Число робôтникôвъ выноситъ до 800. Машинъ до верченя дучокъ и помпованя ропы есть доси 30. Капиталъ вложеный доси въ копальнѣ и рафинеріи выноситъ бôльше якъ 2 миліоны зр. Минувшого року, коли предпріемство нафтове въ Коломыйскôмъ не було ще такъ розвинене якъ сего року, выдобуто 300.000 сот. метр. сырôвця въ вартости на $1^1/_2$ миліона на мѣсци.

— **Въ Язлôвци** ôткрыто дня 3 с. м. нову стацію телеграфичну сполучену съ урядомъ почтовымъ, съ обмеженою службою дневною.

— **Именованя.** Министерство правосудія именувало: адъюнктами судовыми: адъюнктôвъ судôвъ повѣтовыхъ: д-ра Іоана Фр. Ковнацкого для Львова, Евстахія Чвартацкого въ Бродахъ для Самбора, Романа Стебельского въ Ходоровѣ и д-ра Даміяна Савчака въ Глинянахъ для Бережанъ а Юл. Гизовского въ Серетѣ для Черновецъ; адъюнктами судôвъ повѣтовыхъ: Андрія Цурковского, зôстаючого теперь безъ сталои посады въ службѣ въ Босніи, для Галича: авскультантôвъ: Антона Нивелиньского въ Босніи для Ходорова, Ив. Цибыка для Устерѣкъ долѣшныхъ; Ив. Яросл. Росцкого и Игн. Ад. Новака для Бродôвъ, Мих. Пареша для Дрогобыча, Алексія Сальвицкого для Монастирискъ, Мечисл. Липиньского для Глинянъ, Юл. Тромпетера для Серету, Ад. Зомера и Юл. Донигевича для Кôцманя, д-ра Ю. Попеску для Сторожынця и Иляр. Ончюла для Радовець.

— **Пожары** Въ Перемышли выбухнувъ дня 5 сѣчня н. ст. сильный огонь въ магазинѣ зелѣзницѣ лупкôвскои, въ котрôмъ мѣстятся легко пальнѝ матеріяли якъ олива, нафта, клоче и т. д. Огонь повставъ черезъ неосторожнôсть службы зелѣзничои. Мимо того, що огонь выбухнувъ съ цѣлою силою, удалося сторожи пожарнôй придушити его и не допустити до дальшого ширеня. — Тогожь самого дня въ ночи выбухнувъ бувъ огонь въ Збоискахъ пôдъ Львовомъ. Львовска сторожа пожарна зльокализувала огонь на стôлько, що згорѣла лишь крыша на хатѣ господаря Кузьми Керча. — Дня 6 сѣчня нов. ст. бувъ знову пожаръ въ Княгининѣ пôдъ Станиславовомъ.

— **Звѣрѣ, не люде!** Въ Римѣ ôтбулася недавно розправа криминальна, котра вывела на яву злочиньство сполучене съ такъ страшнымъ звѣрствомъ, що слухаючи лишь того ажь морозъ иде по тѣлѣ и волосье въ гору встае. Родина Тоццихъ рѣзникôвъ въ Монтеротондо коло Риму убила молодого рѣзника Доминика Поггія, котрый давнѣйше у нихъ служивъ а ôттакъ заощадивши трохи грошей ôткрывъ крамницю на власну руку и сватавъ навѣть доньку Тоццихъ. Убійцѣ звабили Поггія до себе, убили его а ôттакъ ще опустили кровъ зъ него и вмѣшали до ковбасъ, выбрали внутренности, котрѝ спродали вразъ съ товарячими а серце зъѣли самѝ на снѣданье. Судъ засудивъ Тоццихъ, батька и сына на смерть, стару Тоцци на 20 лѣтъ а доньку на 10 лѣтъ тяжкои вязницѣ.

— **Дрôбнѝ вѣсти.** Цѣсарь дарувавъ 113 засудженымъ решту кары вязничои. Зъ сего числа припадае на Львôвъ 15, на Станиславôвъ 8 а на Висничь 4. — Зъ причины заметели, яка панувала вчера и нынѣ въ ночи на просторони межи Львовом а Краковомъ, опôзнився краковскій поспѣшный поѣздъ о 45 минутъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— **„Рускои историчнои библіотеки“** выданя проф. Олекс. Барвѣньского выпечатано вже 6 аркушѣвъ I тому и 4 зъ II тому дальшѝ аркушѣ вже печатаются. Предплатникôвъ Рускои Истор. Библіотеки звѣщае редакція тожь, що кождѝ два томы на выразне замовленье можутъ дôстати въ оправѣ въ англійске полотно зъ золоченымъ вытискомъ на хребтѣ за доплатою 45 кр. до цѣны предплатнои установленои на оба томы. Зъ техничныхъ взглядôвъ оказалось конечнымъ по два томы вправляти въ одну окладинку, позаякъ кождый поодинокій томъ за тонкій, щобъ можна на нѣмъ зробити гарный золоченый вытискъ. Речинець предплаты на I-шій томъ Руск. Истор. Библіотеки установленый до 10 (22) сѣчня, а на II-гій до 15 (27) лютого с. р.

— **Илюстроване выданье поемы „Гайдамаки“** Т. Шевченка о котрôмъ мы недавно доносили вышло вже зъ друку. Выданье се — якъ каже „Одесскій Вѣстн.“ робитъ дуже пріятне враженье и мѣститъ въ собѣ множество рисункôвъ и вынетокъ роботы Сластена. Друкъ, папѣръ и типографичнѝ прикрасы не уступаютъ мѣсця и найлѣпшимъ подôбнымъ выданямъ францускимъ. До руского текоту доданый такожь и перевôдъ россійскій Гербеля.

Якъ заводити Правды на ладъ закомарскои Правды?

Розказавъ Данило Танячкевичь, духовный Закомаря. Накладомъ „Батькôвщины“. Цѣна 10 кр., а почтою 12 кр. Дôстати можна черезъ редакцію „Батькôвщины“.

Курсъ львôвскій зъ дня 8 л. сѣчня 1886

	платятъ	жадаютъ
	австр. валютою	
	р. кр.	р. кр.
1. Акціи за штуку.		
Желѣзн. Кар. Людв. по 200 р.	220 50	224 —
„ львôв.-черн.-яс. по 200 р.	225 50	228 50
Банку гип. галиц. по 200 р.	273 —	277 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц по 5% ав.	99 65	100 65
„ „ „ по 4% ав.	90 55	91 55
„ „ „ по 5% ав. період.	99 65	100 65
Банку гип. галиц. 6% ав.	87 45	88 45
Листы дов. гал. банку 3% въ ликв.	91 50	92 50
3. Листы довжнѝ за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал. и Буков. 6% льосов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизація галиц. 5% м. к.	103 —	104 25
Облиги комунальнѝ банку краевого 5%	97 —	98 —
Пожички кр. зъ р. 1873 по 6%	102 75	104 —
5. Льосы мѣста Кракова	18 —	20 —
„ „ Станиславова	25 50	27 50
6. Монеты.		
Дукатъ голендерскій	5 85	5 95
„ цѣсарскій	5 89	6 —
Наполеондоръ	9 96	10 06
Пôвимперіялъ	10 27	10 37
Рубель россійскій срѣбный	1 54	1 64
„ „ паперовый	$1\ 23^1/_2$	$1\ 25^1/_2$
100 марокъ нѣмецкихъ	61 50	62 50
Срѣбло	— —	— —

(безъ текучого куп. безъ купону)

Ц. к. уприв. галиц. акційный

БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

(5 -7) купуе и продае

всякѝ вартостнѝ паперы и монеты

по курсѣ дневнôмъ.

Порученя зъ провинціи выконуе ôтворотною почтою безъ провизіи.

„ШКОЛЬНА ЧАСОПИСЬ“

Письмо педагогично-наукове

пôдъ редакціею

Григорія Врецьоны

учителя въ ц. к. взоровôй школѣ съ выкладовымъ языкомъ рускимъ

выходитъ у Львовѣ вже шестый рôкъ що 1 (13) и 16 (28) дня кождого мѣсяця и мѣститъ въ собѣ: 1) розправы педагогичнѝ, дидактичнѝ и методичнѝ; 2) розправы научнѝ и описы; 3) загальнѝ розправы зъ школьництва и гигіены; 4) вѣсти о читальняхъ; 5) дѣяльнôсть товариствъ педагогичныхъ; 6) дописи зъ краю; 7) справозданя и ôтозвы; 8) дѣяльнôсть кружкôвъ учительскихъ; 9) вѣсти о новыхъ книжкахъ; 10) новинки; 11) именованя конкурсы и оголошеня; 12) посмертнѝ згадки и т. д.

Ся одинока часопись школьна редагована щирымъ патріотомъ рускимъ и взоровымъ учителемъ душею и тѣломъ ôтданымъ справамъ школьнымъ и публичного выхованя коштуе на цѣлый рôкъ лишь 3 зр.; на пôвъ року 1 зр. 50 кр., на третину року 1 зр. Поодиноке число коштуе 15 кр. Пренумерату можна присылати або просто до Редакціи „Школьнои Часописи“ ул. Хорущина ч. 11 або черезъ рускѝ часописи у Львовѣ.

„БАТЬКÔВЩИНА“

Найлѣпша и найпоступнѣйша часопись для народу, поручаюча всѣлякѝ справы дотыкаючѝ интересы руского народу выходитъ вже 7 рôкъ у Львовѣ и тѣшится загальною симпатіею въ цѣлôмъ краю. „Батькôвщина“, котра здобула собѣ поважне становище въ широкихъ кругахъ рускои публики цѣнна знайти приступъ въ кождôй закутинѣ нашого краю тыдъ бôльше, що предплата еи невелика, бо выноситъ за цѣлый рôкъ 4 зр., за пôвъ року 2 зр., а за чверть року 1 зр. „Батькôвщина“ выходитъ що тыждня въ пятницю о 5-ôй год. вечером. Пренумерату найлѣпше присылати до Администраціи „Батькôвщины“ ул. Академична ч. 8 або черезъ рускѝ часописи.

Признану загально найлучшу

масу до запусканя пôдлогъ

поручаютъ

Гибнеръ и Ганке

у Львовѣ. 1519 11—0

Перепродаючимъ даемо ôтповѣдный рабатъ.

Накладомъ Редакціи **„Дѣла“** выйшли доси:

1. **Въ оборонѣ чести** зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*, 3 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 50 кр. (съ пересыл. 2·70)
2. **Дымъ**, зъ россійского *И. Тургенева*. Цѣна 1·50 зр. (съ перес. 1·70)
3. **Стефанъ Лаврентій**, зъ англійского *Едвардса*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 2 зр. 70 кр. (съ пересыл. 2·90)
4. **Любовь Убогого Молодця**, зъ францускогo *Октава Фейлета*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересыл. 1·30)
5. **Новорочнѝ Дзвоны**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 60 кр. (съ пер. 70 кр.)
6. **Грошѣ а праця**, зъ шведского *Дядька Адама*. 3 томы въ однôй книжцѣ. Цѣна 3 зр. 20 кр. (съ пер. 3·40)
7. **Мѣщаньске племя**, зъ нѣмецкого *Г. Раймунда*. Цѣна 1 зр. 20 кр. (съ пересылкою 1·35)
8. **Зъ великого свѣта**, зъ францускогo *Октава Фейлета*. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90)
9. **Фромонтъ молодшій и Рiслеръ старшій**, зъ францускогo *Додета*. 2 томы въ 1 книжцѣ. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ перес. 2 зр.)
10. **Золотый Чоловѣкъ**, зъ угорского *М. Іокая*. Цѣна 1 зр. 80 кр. (съ пересылкою 2 зр.)
11. **Два мѣста**, зъ англійского *К. Дикенса*. Цѣна 2 зр. (съ пересыл. 2·20)
12. **Мертвѝ душѣ**, зъ россійского *М. Гоголя* (съ портретомъ автора). Цѣна 1·80 (съ перес. 2 зр.)
13. **Батько Горіо**, Бальзака. Цѣна 2 зр. (съ перес. 2 зр. 20 кр.)
14. **Князь Серебряный**, А. К. Толстоя. Цѣна 2 зр. (съ перес. 2 зр. 20 кр.)
15. **Зъ чужихъ зѣльникôвъ**. Цѣна 1 зр. 40 кр. (съ перес. 1 зр. 60 кр.)

Хто купуе найменше за 10 зр., дôстае 20% рабату.

Кромѣ того можна черезъ Администрацію „Дѣла“ дôстати:

Безталанне Сватанье, образъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барвѣнокъ (В. Барвѣньскій). Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.) Весь доходъ призначеный на фôндъ стипендійный имени Вол. Барвѣньского.

Кобзарь Т. Шевченка ч. I., оправленый въ полотно и съ вызолоченымъ заголовкомъ, съ портретомъ и короткою житьеписею поета. Цѣна 40 кр. (съ перес. 45 кр.)

Украиньскѝ Гетьманы Выговскій и Юрій Хмельницкій, Ив. Левицкого (Нечуя). Цѣна 20 кр. (съ пересыл. 25 кр.)

Переводы Ос. Шухевича. Цѣна 80 кр. (съ перес. 90 кр.

Всѣ повысшѝ книжки суть найотвѣтнѣйшѝ на подарунки.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручає 1315 106—?

Специяльности и универсальнй средства,

францускй и иншй, якъ черезъ ню такъ и черезъ иншй фирмы оповѣщуванй.

Съ днемъ 1 сѣчня 1886 змѣняєсь порядокъ ѣзды на зелѣзничôмъ шляху Дрогобычь Борыславъ въ той способъ: Поѣзды мѣшанй ôтходятъ зъ Дрогобыча о год. 5·50 рано, 9·50, 12·25 и 3.10 въ день и 6·40 вечеромъ. а приходятъ до Борыслава о 6·31 рано, 10·31, 1·06 и 3·51 въ день, и 7·21 вечеромъ. Зъ Борыслава ôтходятъ о 7·33, 11·11, 1·39 и 4·28 въ день и о 7·59 вечеромъ: а до Дрогобыча приходятъ о 8·12, 11·50, 2·17, 5·07 въ день и 8·38 вечеромъ.

Гербата

ГЕРБАТА

Россійска караванна

въ торговли гербаты

В. АДАМОВИЧА

въ БРОДАХЪ

въ оригинальныхъ пакетахъ

по зр. 2·50, 3·50 и 4·50

за фунтъ.

1528 5—5

КОНКУРЕНЦІЯ

ОБМАНѢ КÔНЬСКИМИ ДЕРГАМИ!

Истнуюча ц. к. упр. ôтъ 87 лѣтъ краєва

Фабрика дергъ и коцôвъ

давн. Лихтенауера вдовы и Сынôвъ

посылає черезъ свôй складъ вѣденьскій

ДЕРГИ НА КОНѢ

190 цм. довгй, 130 цм широкй, въ якости не до зъужитя, съ темнымъ тломъ и ясными краями

за штуку

ЗР. 1·60

вразъ съ опакованьемъ.

При закупнѣ що найменше 10 штукъ, 1 штука даромъ або 10% опусту зъ цѣны.

Лишь черезъ фабрикацію въ великôй масѣ и черезъ величезный ôтбутъ єсьмо въ тôмъ положеню, що можемо ôтступати дерги на конѣ такъ незвычайнои величины и такъ знаменитои якости, а до того ще по такъ незвычайно дешевыхъ цѣнахъ. Сотки подякъ може кождый перегляути.

Посылка за послѣплатою. Недогôднй пріймаются назадъ безъ трудностей.

Зважати докладно на адресу:

Головный складъ фабричный дергъ на конѣ

Вѣдень, I., Rothenthurmstrasse 14.

Пересторога

Перестерѣгаємо кождого передъ закупномъ товарôвъ ôтъ тыхъ фирмъ, котрй лякаются пôдписати публично свое имя и пôдроблюютъ безправно нашь анонсъ.

!! Стережѣтся !! 1530 5—6

КОНТОРА Б

ц. к. уприв. га

Акцій, Банку Гипот

1349 55—? купує и продає

всѣ ефекты и мон

пôдъ найприступнѣйшими условіями.

5% Листы Гипотечнй и

5% Листы Гип. преміованй

котрй пôсля закона зъ дня 2 Липня 1868 (Днев. з. д. XXXVIII. Ч. 93) и найвысшои постановы зъ д. 17 пр 1870 р. можна уживати до умѣщуваня капиталôвъ довыхъ, пупилярныхъ, кавцій супружескихъ во на кавцію и вадія

можна въ сѣй Конторѣ получити

(до вылосованя съ 10% премією т. є. по **110** за **100**)

Всѣ припорученя зъ провинціи выконуются безъ проволоки по курсѣ дневнôмъ, не числячи нѣякои провизіи.

Елястичнй валки

до затыканя шпаръ въ ôкнахъ и дверехъ, найлѣпше и найдешевше средство забезпеченя ôтъ протягу, 1547

Гипсъ,

Китъ до ôконъ

поручаютъ

Гибцеръ и Ганке

у Львовѣ, Ринокъ ч. 38.

8—10 **БРИТВЫ** 1516

правдивй швайцарскй и англійскй по зр. 1·20, 1·50, 1·75, 2, 2·25, 2·10, 3 и т. д. поручаютъ

Братя Лянгнеръ

Львôвъ, улиця Галицка ч. 16.

Въ Сѣчни 1886 року выйде зъ друку першій томъ **поезій**

Володимира Н. Масляка.

Выданье обоймати ме 8—10 аркушѣвъ друку на велиновôмъ папери съ виньеткою, зложеною зъ нашихъ народныхъ взорôвъ.

Цѣна предплатна разомъ съ пересылкою почтовою лишь 1 зр. Пôзнѣйше буде цѣна пôднесена.

Предплаты и замовленя пріймаютъ такожь Редакція „Дѣла" и Друкарня тов. им. Шевченка у Львовѣ, улиця Академична ч. 8.

Запросины до передплаты на

Руску Историчну Библіотеку.

Зъ новымъ рокомъ 1886 почне въ Тернополи выходити

Руска историчка библіотека.

Въ Рускôй Историчнôй Библіотецѣ найде руска суспôльнôсть всѣ важнѣйшй труды рускихъ историкôвъ: М. Костомарова, М Максимовича, В. Антоновича, Ор. Левицкого, Д-ра Из. Шараневича, Ст. Качалы и и. Руска Исторична Библіотека буде выходити томами по 10—15 листôвъ печатныхъ выразистого письма, звычайнои ôсмы, на гарномъ паперѣ. цѣла серія буде обнимати 15—20 томôвъ. Черезъ рôкъ выйде що найменше 6 томôвъ, а прискорене выдавництва буде залежати вôдъ ревнои участи Вп. Публики. Кождый томъ можна передплачувати вôддѣльно. Цѣна книгарска буде значно высша.

Предплатники цѣлои серіѣ Рускои Историчнои Библіотеки дôстануть гарно выконану историчну карту Руси.

Редакція постаралась о найлучшй силы литературнй для перекладу историчныхъ творôвъ для Библіотеки, а цѣна за поодинокй томы обчислена такъ, щобъ лише покрыти накладъ выдавництва. Першй два томы поступили вже въ печатню и появлять ся зъ початкомъ сѣчня 1886 року. Першій томъ буде мѣстити **„Коротку исторію Руси" Ст. Качалы**, и появится 10 р. сѣчня а другій **М. Костомарова „Двѣ рускй народности", „О федеративныхъ засновинахъ въ давнôй Руси"** и **„Черты рускои народнои исторіи"** и выйде въ половинѣ рус. лютого. Тому упрашаєся поскорити съ прысилкою предплаты.

Передплата на одинъ томъ съ почтовою пересылкою 1 зр. 30 кр., за реценсиою 1 зр. 40 кр., безъ пересылки 1 зр. 20 кр. На замовленье могутъ предплатники дôставати оправленй въ англійске полотно примѣрники зъ золоченымъ вытискомъ за окремою доплатою 45 кр. на два томы, котрй вôйдутъ въ одну окладинку, позаякъ кождый поодинокій томъ за тонькій, щобъ можна зробити гарный золоченый вытискъ. Окладинки выготовляє звѣстный рускій переплетникъ п. М. Спожарскій.

Предплату найлучше присылати переказомъ пôдъ адресою: **Олександеръ Барвѣньскій**, професоръ семинаріи учительскои въ **Тернополи**, або черезъ редакціи рускихъ часописей.

Крôмъ того пріймаютъ предплату книгарнѣ Вп. пп.: Л. Гильечка и А. Круликовского въ Тернополи.

Въ Тернополи 1 сѣчня 1886.

ОЛЕКСАНДЕРЪ БАРВѢНЬСКІЙ,
професоръ семинаріи учительскои.

До поважаныхъ П. Т. Дамъ!

Нове! Нове! Нове! Модй! Краснй! Елегантнй! суть выроблюванй въ першôй и найбôльшôй фабрицѣ дамскихъ жакетôвъ, преміованôй на вѣденьскôй всесвѣтнôй выставѣ за солиднôсть и елегантный фасонъ

Парискй Жакеты дамскй

Мои зъ найтоншои зефировои вовны выроблюванй **парискй жакеты дамскй** суть **найкрасшою ношею для дамы дома на улици и проходѣ**, пристаютъ дуже добре и суть такъ само тревалй, якъ елегантнй и моднй.

Они суть точно пôсля рисунку.

Въ наслѣдокъ величезного ôтбыту на всѣ стороны свѣта єсмь въ силѣ продавати найновѣйшй парискй жакеты дамскй по дуже дешевôй цѣнѣ, бо лишь по

зр. 3·80

а въ найлѣпшôй якости, самй першй по

зр. 5

Найже кожда дама, що хоче мати красный, елегантный, парискій жакетъ, котрый есть дуже практичный такъ на **зиму якъ и на весну**, заразъ замовитъ собѣ, бо въ наслѣдокъ величезныхъ замовленъ буде въ короткôмъ часѣ розкупленый цѣлый складъ.

Лишь правдивои якости можна замовляти въ **Фабричнôмъ складѣ Парискихъ Жакетôвъ**

Anton Gans, Wien III, Kolonitzgasse Nr. 8.

При замовленю просится о точне поданье мѣры. — Высылаєся за послѣплатою або за готôвку. (1 ?)

Цѣс. кор. уприв. галицкій

АКЦ. БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

выдає **во Львовѣ** и черезъ филіи

въ Краковѣ, Черновцяхъ и Тернополи

АСИГНАТЫ КАСОВЙ

4% платнй въ 30 днѣвъ по выпов.

4½ „ „ 60 „ „ „

Львôвъ, 7 сѣчня 1884.

ДИРЕКЦІЯ.

(Передрукъ не платится.) (1348 56—?)

...а- 10 кр.
...ли Шнай- 10 кр.
...вицева 10 кр.
...о, повѣсть Кра- 40 кр.
Ив. Нечуя Левіц- 10 кр.
...вки, Ив Франка, 10 кр.
Григорія Григоріє- 10 кр.

...выйшовъ

Алюстрований

КАЛЕНДАРЬ

„Просвѣты"

на 1886 рôкъ

...кладу *Василя Лукича.*

Цѣна 50 кр.

Змѣстъ: Календарь историчный, астрономичный и церковный. — Мѣсяцъ съ увзглядненьемъ всходу и заходу сонця и мѣсяця, ôтмѣнъ мѣсяця и стану воздуха; календарь жидôвскій. — **Часть информаційна**: Цѣсарска родина. Выказъ оплатъ стемпловыхъ за найважнѣйшй справы правнй, документы, поданя и т. и. Скалѣ стемпльовй. Розкладъ ѣзды на галиц зелѣзныхъ дорогахъ. Щаницѣ почтовй (I—XXXVI) — **Уставъ церковный на рôкъ 1886**, укладу о. Теодора Мельника (Стор. 1—5). — **Часть литературна**: Вечѣрь на Украинѣ [Тараса Шевченка]. Вѣрна пара [оповѣданье Ганны Барвинокъ] Причинна (поема Т. Шевченка]. Хата зъ глины [Н. Турского]. Не загинемъ! [стихъ С. Метлѣ). Гульнара [оповѣданье Павла Свенцицкого, переложивъ В. Лукичь]. Зъ исторіи Руси-Украины: Де и якою смертею вмирали гетьманы Виговскій, Брюховецкій, Многогрѣшный, Самойловичь и Дорошенко [Пôсля М. Костомарова написавъ Семенъ Жукъ]. Зъ житя Русинôвъ: Д-ръ Омелянъ Огоновскій, Микола Костомарôвъ, Волод. Навроцкій, Павло Чубиньскій, Евгеній Желехôвскій, Д-ръ Корнило Сушкевичь, Константинъ Бобикевичь, Василь Проданъ, Олександеръ Духновичь. Лѣтопись суспôльнои роботы и силы Русинôвъ австрійскихъ [написавъ Ол. Барвѣньскій]. Зъ гигіены: Вôспа и Перша помôчь людямъ въ нещасныхъ припадкахъ [написавъ д-ръ М. П-ій]. Зъ господарства: Пôдгноюванье поля [написавъ П. Зандрока]. Смѣшне. [Стор. 1—134]. Рôзнй оголошеня. — **Илюстрації**: Портреты Миколы Костомарова, д-ра Омеляна Огоновского, д-ра Корнила Сушкевича, Евгенія Желехôвского, Василя Продана и Володимира Навроцкого.

Дôстати можна въ товариствѣ „Просвѣта и во всѣхъ бôльшихъ книгарняхъ въ Галичинѣ Замовляючй въ „Просвѣтѣ" зъ провинціи долучать 5 кр. на почту.

Коли хто замовитъ бодай 12 примѣрникôвъ, одержитъ 20% рабату.

Позаякъ накладъ не великій; просимо спѣшитися зъ замовленями. Календарь на 1885 рôкъ бувъ минувшого року до кôнця грудня вже вычерпаный. (5—?)

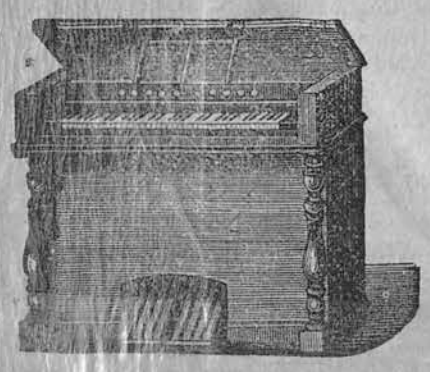

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що Высокоповажанй отцѣ духовнй уряджують при церквахъ хоры, прото **поручаю мою**

ФАБРИКУ ГАРМОНІЮМЪ (або ФИСГАРМОНІЮМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаный п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до рускои гимназіи у Львовѣ инструментъ мого выробу и може дати Высокоповажанымъ Отцямъ Духовнымъ о тôмъ дуже пожиточнôмъ инструментѣ найлѣпшу информацію.

Цѣна тыхъ инструментôвъ ôтъ **70 зр. а. в.** и высше. Дає такожь на раты.

1372 36—? Съ поважаньемъ

ІОАНЪ СЛИВИНЬСКІЙ,

властитель первои въ Галичинѣ фабрики органôвъ и гармоніюмъ у Львовѣ, ул. Хорущина ч. 9.

НОВООТКРЫТА

Торговля церковныхъ знарядôвъ, образôвъ, ризъ и книгъ

ТЕОДОРА СТАХЕВИЧА

ВЪ СТАНИСЛАВОВѢ,

поручає Всечестному Духовеньству, славетнымъ громадамъ, церковнымъ комитетамъ и Высокоповажанôй Публицѣ богатый выбôръ:

матерій церковныхъ и ризъ готовыхъ, стихарѣвъ, балдахинôвъ, хоругвь, фанъ, плащеницъ, образôвъ малёваныхъ на блясѣ и полотнѣ, до иконостасôвъ, престолôвъ и на стѣны церковнй; ôлтарики або образы процесіональнй; крестôвъ напрестольныхъ, ручныхъ и процесіональныхъ; крестôвъ желѣзныхъ на гробы и полёвыхъ, Евангелій, патрицій, чашь, ампулокъ, дарохранительницъ, дароносницъ, хлѣбницъ до Всенощного, кадильницъ, поликандрôвъ (паукôвъ), пôдсвѣчникôвъ (лѣхтарѣвъ), канделябрôвъ, лямпницъ, свѣтла церковного, диванôвъ, цвѣтôвъ и проч.

Великій складъ товарвъ срѣбныхъ зъ хиньского срѣбла, а именно:

Лыжки, вилки, ножѣ столовй и десеровй, лыжочки до чаю и кавы, чайники, цукорнички, тацки, коробки на масло и сыръ, заставы столовй на овочѣ и тѣста, лѣхтарѣ, канделябры столовй и проч.

1291 **по найдешевшихъ цѣнахъ** 44—52

Всѣ замовленя въ вартости 100 зр. высылаєся франко.

Цѣнники въ рускôмъ языцѣ высылаются на жаданье о...ротною почтою даромъ.

Опакованье даромъ.

Выдавець и редакторъ Иванъ Белей.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка пôдъ зар. К. Беднарок го

	½ кило зр.	½ кило кр.
Крохмаль рижовый въ коробкахъ по 4, 7 и 13 кр.		
„ брилянтовый, цѣлая пачк. 10 кр.		
„ „ ¼ „ 3 кр.		
Фарбка бенгальская въ коробкахъ по 25, ½ кил. 1 зр. 40, 1 зр. 50 и . .	1	80
„ въ галкахъ найлучша . .	—	60
„ въ кôсткахъ Крауса пачка по 1, 2, 3 кр.		
„ въ порошку картоны по 1, 2, 3, 5, 10, 25 кр.		
Сода	—	6
Мыло жолтое сухе по 20 и	—	23
„ марморовое	—	20
Приборы до писанья и инши.		
Паперъ концептовый, канцелярійный, министеріальный по 6, 7, 8, 9, 10, 12, 14, 15, 16, 20 и 36 кр. за либру		
Паперъ листовый въ малôмъ и бôльшôмъ форматѣ.		
Чернило фляш. 6, 9, 10, 12, 15, 20, 25 кр.		
Оловцѣ по 1, 2, 3 кр. и высше		
„ червоныи, синіи, зелен. по 5, 6 и 15 кр.		
Кридки бѣлыи и чорныи по 3 и 5 кр.		
Рысѣки по 30 и 35 кр. за 100 шт.		
Таблички шифровыи въ оправѣ дерев. по 5, 6, 7, 8, 10, 12, и 14 кр.		
Пера, каламари, гума и проч.		
Сошиты школьныи по 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 кр. и высше.		
Сошиты рысунковыи по 2 и 9 кр.		
Лякъ, лѣска по 4, 5, 6, 8, 10, 14, 15 и 16 кр.		
Нотатки школь. по 6, 10, 12, 14, 16, и 20 кр.		
„ карманныи по 6, 8, 10, 12, 15, 20, 25, 50 кр. и 100 кр.		
Торбинки на книжки для дѣтей по 45, 50, 60, 75 и 80 кр.		
Ременцѣ на пледы по 65 и 85 кр.		
„ до опасаня по 15, 25, 30 и 40 кр.		
Фарбы и пензлѣ въ рôжнôй цѣнѣ.		
Въ бôльшôмъ выборѣ листовый паперъ съ ковертами, по 50, 25 и 10 шт. съ рысунками вытискаными и цвѣточными и **съ иниціалами**		
Касетки съ листов. папер. безъ буквъ а 22, 30, 35, 40 и 50 кр.		
Касетки съ букв. по 10, 20, 35, 40, 45, и 75 кр.		
Касетки въ красной оправѣ штука 1·20.		
Коверты, пачка 100 штукъ по 20, 30, 45, 50 ажь до 1 зр.		
Коверты 250 штукъ тононькіи, пачка по 45 и 50 кр.		
Альбумы по 80 кр. и 1 зр.		
Пулярессы по 90 кр. 1 зр. 1.20 и высше.		
Нецесерки дамскіи съ иглами въ видѣ пулярессôвъ по 50, 90, 1·40, 1·60 и 2·80.		
Гребинки въ футерал. по 30, 40, 50, 70 и 90 кр.		

	½ кило зр.	½ кило кр.
Визитôвки въ тыхъ самыхъ цѣнахъ.		
Паперцѣ цигаретовыи найлучшіи по 6 кр. пачка цѣла (60 шт.) 2·40 и 2.80.		
Паперцѣ францускіи по 10 и 12 кр.		
Нитки до машины „Клярка“ шпулька 180 метровъ 8 кр., тузинъ 92 кр.		
Баволна, дроты, шиделка, игли, наперстки, шпильки и гарнадлѣ.		
Мыделка до рукъ по 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 15, 20, 24, 45 и 60 кр.		
Мыделка жолтковыи по 6 кр.		
„ до купели легкіи, непотопающіи	—	50
Для шкôлъ. (Цѣны гуртовныи.)		
Сошиты (звыч. краиц.) по 60 кр. за 100 м.		
„ (двокрайцар.) по 1·40 „ „ „		
„ рисунковыи „ 1·90 „ „ „		
и инши въ однôй, въ подвôйныхъ линіяхъ, и рахунковыи.		
Оловцѣ лѣпшіи, въ бѣлôй оправѣ туз. 8 кр		
„ въ кедровôй оправѣ „ 18 „		
„ до рысованья рôжн. твер. „ 30 „		
Пера пуделко (12 тузинôвъ) ôтъ 23 кр. и постепенно высше ажь надъ 1 зр. при ôтбираню поодинокихъ тузинôвъ взглядно мало що дорожше.		
Ручки до перъ звычайныи дешевыи туз. по 4 кр. и высше.		
Писальця, пачка (100 шт.) по 30 и 35 кр.		
Таблички лупковыи по 50, 60, 70, 80, 90, 100 и 110 кр. за тузинъ.		
Крейда — 1 кл. 20 кр.		
Губки до таблиць безъ пѣску, по 10 кр. ôтъ 1 декагр.		
Чорнило — литр. по 30 и 44 кр.		
Для крамниць.	**100 кил. здр.**	**100 кил. кр.**
Цукоръ (на теперь изъ Львова) . . .	39	—
Повидла угорскіи найлучшіи	25	—
Рижъ изъ складу Перемышль	17	—
Солонина, смалецъ	74	—
Мыло жолтое	32	—
„ сорокатое	28	—
Крохмаль пшеничный	28	—
Смаровило до возôвъ	12	—
Судаки 30 до	40	—
Кава до паленя, чай, оцетъ найвысшая есенція, **фарбка, смаровило до шкôры, шварцъ** якъ найдешевше, все въ доброй якости.		

Съ весною **НАСѢНЬЕ** пôльное и огородовое. — Особный **ЦѢННИКЪ** насѣня выйде въ СѢЧНИ.

Надѣючися, що П. Т. Земляки наши схотятъ и дальше, якъ до нынѣ, пôддержати начатое нами народное дѣло, остаемъ съ всякою готовостію до услугъ

съ глубокимъ почтеніемъ

ДИРЕКЦІЯ.

Изъ типографіи Ставропигійского Института.

1885.

Цѣнникъ

товарôвъ

„НАРОДНОИ ТОРГОВЛѢ“

во Львовѣ (въ Народнôмъ Домѣ),

Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобычи и Коломыи.

	½ кило зр.	½ кило кр.
Кава, цикорія, чеколяда.		
Цейлонъ I[a]	1	02
„ II[a]	—	90
„ III[a]	—	80
„ перловая	1	—
Куба великозернистая	—	96
Ява золотая	—	95
Ріо зеленая	—	75
Кампинасъ	—	65
Цикорія въ пачкахъ по 3, 4, 5, 9, 12, 14 и	—	28
„ фиговая по 9, а въ коробкахъ по 18 кр.	—	36
Чеколяда по 60, 70, 80, 90, 96, 1·20, 1·30 1·40 и	1	60
„ Гофа 80 и	—	90
Какао	—	90
„ мелене въ пачкахъ по 40, 45 и 55 кр.	1	80
Цукоръ (цѣны теперѣшніи.)		
Рафинада I. въ головѣ	—	21
„ „ на части	—	21½
„ добрая въ головѣ	—	20
„ на части	—	21
Цукоръ рубаный въ костки	—	23
„ мѣлкій	—	23
„ ледоватый бѣлый	—	50
„ „ жолтый	—	40
Цукерки.		
Бонбоны, чеколядки, мятки, начиняныи, фигурки цукровыи, мигдалы смаженыи въ цукрѣ и пр. по 60 кр. до .	1	50
Гофа солодовыи, пачка по 8 кр. . .		
Альберты и пр. (бишкокты) 1 зр. до .	1	40
Кальмусъ смаженый	1	20
Чай.		
Караванный въ оригинальныхъ пачкахъ Народнои Торговлѣ ¼ фт. по 70, 80, 90, 1·00, 1·25 и 1·50 кр.	—	—
(суть и осмушки на складѣ за половину повысшои цѣны)		
— иншій ½ кил. 1·50, 2·50, 3·50 и . .	5	—
— порошокъ 1 зр. 20 кр., 1 зр. 40 и .	1	65
Рижъ, крупки.		
Рижъ звычайный 12 и	—	14
„ италійскій	—	18

	½ кило зр.	½ кило кр.
Рижъ долгій	—	18
Крупки перловыи грубыи	—	12
„ „ тоньшіи	—	14
Крупки перловыи найтоншіи	—	18
„ ячмѣнныи дрôбонькіи и грубыи	—	10
Пшоно	—	10
Грисѣкъ пшеничный	—	12
Саго	—	30
„ индійское	—	35
Макаранъ волоскій	—	32
„ тонкій до росолу	—	36
Звѣзды, буквы, овесъ	—	30
Олива, муштарда, оцетъ.		
Олива столова передна (на вагу) по 64, 72, и	—	80
Олива въ фляшкахъ розличнои величины по 10, 12, 18, 25, 35, 45, 50 и . .	—	70
Олива до паленья . . , ...	—	30
Муштарда французская въ малыхъ слоикахъ 25 и 35 кр.	—	—
— въ слоикахъ бôльшихъ 45 и 55 кр.	—	—
— кремская въ меньшихъ фляшочкахъ 18 кр., въ бôльшихъ 35 и 40 кр. . .	—	—
Оцетъ, есенція найвысша; (на одинъ литеръ есенціи дается **30** литрôвъ мягкои воды, щобы дôстати оцетъ звычайный) литра 1· 20 кр.	—	60
„ винный сильный 28 кр. . .	—	—
„ звычайный 6, 12 и 24 кр. .	—	—
Гнотики до паленья на оливѣ, пудел. 3 кр.	—	—
Сыръ, омаста, проч.		
Краевый якъ швайцарскій 44 и . . .	—	48
Еементальскій . , ...	—	76
Сырки: Imperial штука 20 кр. . . .	—	—
„ Лимбургскій	—	50
„ Fromage de Brie	—	—
„ Альпейскій 1 шт. 15 кр. . . .	—	—
Бриндзя угорская I.	—	40
Солонина вудженая	—	40
„ паприкованая	—	45
Смалецъ	—	40
Салями веронезская , ...	1	60
„ угорская . . . , ...	1	30
Колбаса сухая	—	50
Повидла угорскіи чистыи	—	16

	зр.	кр.
[illegible]	—	25
Масло (цѣны змѣнныи)	—	—

Овочи краевыи, полудневыи, корѣнье.

Въ пору виноградъ курацiйный	—	—
Яблока сырыи	—	—
Яблока и грушки сушеныи	—	20
Сливки угорскiи 15 кр. и	—	20
„ прунелѣ	—	48
Фиги султанскiи	—	45
Фиги въ вѣнци	—	22
Дактелѣ Александр.	—	48
„ Марок.	—	90
Розинки султанскiи и найлучшiи	—	36
„ „ добрыи	—	32
„ великiи съ кôстками	—	32
„ дрôбныи чорныи	—	28
Маляґа	1	—
Мигдали солодкiи 60 и	—	65
„ гôркiи	—	80
„ въ лупинкахъ	1	—
Орѣхи волоскiи выбираныи	—	17
„ турецкiи кругли и долгiи 25, 30 и	—	40
Циката найлучшая	—	85
„ aranzini (дрôбна)	—	70
Перецъ гôркiй	—	68
„ англiйскiй	—	45
„ бѣлый	—	90
Паприка порошковая	—	70
Рожки	—	15

Въ пору **мароны.**	1 декагр.	
Гвоздики	—	3
Цинамонъ	—	2
Имбиръ	—	2
Мушкатоловый цвѣтъ	—	8
„ галки	—	6
Шафранъ	—	80
Ванилiя	—	70
Желятина бѣлая	—	5
„ червоная	—	5
Бобки	—	1/2
„ листье	—	1/2
Маеранъ	—	1
Бадiянъ	—	3 1/2
Оплатки, грубыи, 100 штукъ 90 кр. 1 штука по 1 кр.	—	—
Булiонъ	—	7
Екстрактъ мясный Либига, пушка по 90	—	—
Хорутъ штука 8 и 12	—	—

Рыбы.

Селедцѣ шкотскiи пара по 11 и 13 кр.	—	—
„ голендерскiи съ молочкомъ шт. 12	—	—
Сарделѣ французскiи, пушка 25, 35, 40 и 80 кр.	—	—
Сардины россiйскiи, найлучшiи барылка 1.65 и 1.80.	—	—
Кавiаръ	—	10
Сардины въ соли на сосъ, одна шт. 3 кр.	—	70
Капары	—	90
Судаки, рыба сушена 20, 25, и	—	30

ВИНА.

	фляшка зр.	фляшка кр.
Угорскiи бѣлыи.		
Budai	—	50
Neszmelyi	—	60
Hegyaljaj 60, 70 и	—	80
Samorodnyi 90. 100 и	1	10
Tokaji 1 зр. 50, 1 зр. 60, 1 зр. 80 и	2	—
Ruster	1	20
червоныи:		
Budai	—	60
Erlau	—	70
Ofen-Adlerb.	—	75
Egri	1	—

Вина высылаются такожь въ барылкахъ 4 литр. почтою (барыл. зачисляются 50 кр. и прiймаются въ цѣнѣ 45 кр. на поворотъ).

Барылки 4 литровыи съ доставою франко, выносятъ отвѣтно якости вина: 3 зр., 3 зр. 30, 3 зр. 70, 4 зр. 10, 4 зр. 50, 4 зр. 90. Дорожшiи вина поручаеся записовати фляшками).

Французскiи и иныи:		
St. Julien, Medoc, Chateaux, Margaux, Sherry, Madeira, Portwein, бутелька по 1·40, 1·50, 1·80, 2·00, 2·40, 2·50, 2·80	3	50
Медъ пытный славного чистого выробу	—	80
Австрiяцкiи:		
Vöslau бѣлое и червоное	1	—
Goldek „ „	1	20
Grinzing	—	—
Meilberg	—	—
Klosterneuburg	—	—

Румъ

въ фляшочкахъ розличнои величины.

Jamajka, фляшка 40, 80 и	1	50
Американскiй „ 30, 60 и	1	20
Звычайный луч. „ 25, 50 и	1	—
Аракъ бѣлый	2	20

Ликеры.

Житная 1/2 фл. 50 кр., цѣла	—	90
Венедиктинка 1/2 фл.	3	30
Старка Литевская	1	—
Ратафiя	1	80
Аляшь россiйскiй	1	50
Ликеръ карпатскiй	1	50
Ликеры амстердамскiи	—	—
Бонекампъ	1	—
Сливовиця	1	—
„ старая	1	50
Гданьскiи ликеры и иншiи	—	94
Maraschino, 1 фл. 2·20; 1/2 фл. 1·25;	—	—
Cognac 2 зр. 50 кр. 3 зр. и	4	—
„ 1/2 бут. 1 зр. 30 кр., 1·80 и	2	20
Портеръ 1/2 фл. 40 кр., цѣла	—	80

	фляшка зр.	фляшка кр.
Пиво пильзненьское 1/2 литр.	—	18
„ красичиньское „	—	—
Franzbrandwein	—	80
Спиритусъ	—	—

Свѣчки столовыи.

	1/2 кило зр.	1/2 кило кр.
Apollo, стеариновыи и парафиновыи въ пачкахъ на 500 и 560 гр. по 55, 57, 63, и	—	65
— второстепенныи по	—	50
— цѣсарскiи	—	65
— „ рурковыи	—	68

Для церквей.

Свѣтло розличнои величины, почавши ôтъ фунтового до найдрôбнѣйшого:		
— стеариновое за вагу полныхъ 500 гр.	—	55
— второстепенное „	—	50
— восковое	1	60
— Apollo	—	60
— малеваное	—	80
(Свѣтло дво- и трифунтове по причинѣ ломанья въ транспортѣ зачисляется о 4 кр. на килогр. высше).		
— „ **съ витискаными и крашеными оздобами** рôжнои величины, почавши ôтъ трифунтовыхъ до малыхъ шестокъ 1 зр. 80 до	2	50
Свѣчечки на оффѣрки крашеныи	—	50
Цвѣты до свѣчокъ зъ матерiй, пара 80 кр. и 1 зр. 20	—	—
Кадило мѣшане	—	40
„ ладанъ 45 и	—	60
„ бурштинъ	—	45
„ Potpourri	1	20
Вôскъ правдивый	—	80

Свѣтло при высылцѣ впростъ зъ фабрики зачисляется по 98 зр. за лучшiй, по 90 зр. за гôршiй сортъ ôтъ 100 кил. кромѣ транспорту. Скринка даромъ. Найменша высылка 30 кил. — Могутъ быти розличнои величины свѣчки, зауважити однако мусимъ, що дво-и трифунтовыи, пакованыи съ короткими, особенно столовыми, часами въ транспортѣ ломятся при неотвѣтнôмъ обходженю.

При замовленьяхъ упрашаемъ выразно подавати, чи свѣчки маютъ быти церковныи, чи столовыи. Столовыи суть (4, 5, 6, 7, 8 на фунтъ) коротшiи и грубшiи, звычайно до паукôвъ уживаныи або на прилѣпки.

(На свѣтло, зъ фабрики прямо высылане, треба чекати со два тыжднѣ. Особливо передъ Святами фабрики заняты). Свѣтло зъ фабрики **„Apollo“** (найлучшои, но и найдорожшои) числится по 102 зр. ôтъ 100 кил. На высылку треба долше чекати.

Свѣтло изъ складôвъ зачисляеся дорожше, такъ якъ транспортъ, % и всякiи издержки дочислити треба).

Щôтки

	1/2 кило зр.	1/2 кило кр.
до волося по 70, 85, 1·05, и 1·25		
до суконь по 35, 45, 75, и 1·70 кр.		
мѣтелки до суконь по 40 кр.		
до фротерованья пôдлоги пара 150 кр. 180, 200 и 250 кр.		
ручныи до пороху 28 и 40 кр.		
до шурованья рижовыи 12, 15, 18, 25 кр.		
„ чорныи 10, 18, 22, 28, кр.		
до шварцу 2, 4, 6 кр.		
до болота 4, 8, 12, 20 кр.		
до глянцу 20, 30, 40, 50 кр.		
до бѣленя 20, 32, 40, 55 кр.		
до коней 65, 75, 85, 1·20		

Диверза.

Шмиръ до возôвъ въ барилкахъ по 6 1/2, 12 1/2, 25 кил.	—	8
Маса до пôдлоги въ 4 отмѣн., бляшанка	—	90
Шварцъ вѣденьскiй безъ витрiолю, въ пуделкахъ по 1 1/2, 2, 3, 6, 7, 8, 16 и	—	20
Смаровило плынное до чоббтъ, шорôвъ и всякои шкôры, фляшочка 25 кр.	—	75
Смаровило въ пудел. густ. по 3, 5, 6, кр.	—	—
Каляфонiя	—	13
Алунъ	—	8
Салитра	—	27
Колендра	—	28
Сѣрка	—	16
Орлеанъ	1	20
Крейда	—	12
Федервейсъ	—	8
Потажъ	—	18
Яловецъ	—	24
Шелякъ	—	72
Карукъ	—	22
Мыляный корень	—	40
Кминъ	—	40
Трипля	—	8
Бораксъ	—	50
Корки, сотка 50 до 1·40	—	—
Шпагатъ по 3, 5, 10, 12, 15, 20	—	—
Грибки	1	20
„ въ меншôмъ колич. по 3 кр. отъ дк.		
Фарбка до ванна, штука 5 кр.		
Карты тароковыи 90 и 100 кр., вистовыи 65, преферансовыи 35 и 43 кр.		
Сѣрники розличныи съ сѣркою и безъ сѣрки; — высыланыи могутъ быти лише въ особныхъ пачкахъ колѣевъ.		
Мишолôвки самонаставляючiися по 45 кр	—	—
Дрôжджи вѣденьскiи	—	60
Ножички рôжнои величины до гафту, паперу и пр. по дуже дешевыхъ цѣнахъ.		
Ножики рôжнои величины и складу.		
Косы, серпы, рѣзаки. Чарки, мищинки, мыйницѣ деревяныи, крашеныи червоно и золото.		
Коралѣ Венецкiи, шклянныи, величины орѣха лѣск. и меншiи, рôжно крашеныи.		

До праня

Крохмаль пшеняный	—	18
„ кришталовый	—	20